

Giới thiệu Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi

Thật sự thì cô chỉ biết được con người thật sự của hắn thông qua buổi lễ đính hôn của chị họ. cô bắt đầu bị hắn uy hiếp, không chỉ vậy mà thậm chí bị ép buộc quan hệ...

Lần này hắn quay về là muốn báo thù. Thân phận thật sự của hắn là Lâm Việt Thịnh, hắn đã thế phải hủy diệt nhà họ Quách...

Cô là Quách Thanh Tú, là bé gái mồ côi sống nhờ trong nhà bác, một lòng một dạ hy vọng cái nhà này sẽ càng ngày càng tốt...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1: MỞ ĐẦU

Trên thảm trải sàn, trên ghế sofa, ngay cả trên giường vương vãi đầy quần áo, váy của phụ nữ, đồ lót bị xé tan tành, áo sơ mi của đàn ông, cà vạt, quần dài... Không khí trong phòng tràn ngập hơi thở hoan ái. Trên chiếc giường đôi rất rộng kiểu châu Âu, ga giường và chăn gối vẫn giữ nguyên vẻ hỗn loạn sau trận tình ái kịch liệt.

Người đàn ông đang ngủ trong tình trạng khỏa thân kia có gương mặt tuấn tú, cơ thể đầy đặn và săn chắc với lồng ngực cường tráng và làn da màu lúa mạch khỏe khoắn. Sau cơn hoan ái điên cuồng, hắn chìm vào giấc ngủ say. Người đàn ông này, cho dù đang ngủ, vẫn để lộ khí chất hoang dã và nồng cuồng như con báo sẵn nguy hiểm, khiến người ta không dám lại gần.

Một phía khác của chiếc giường là một cô gái với gương mặt thanh tú, mái tóc đen nhánh tán loạn phủ lên tấm lưng gầy trắng nõn, nước mắt làm tầm nhìn của cô mơ hồ, con ngươi đen láy được bao trùm bởi tuyệt vọng, mất mát, hoảng sợ, khuất nhục...

"Quách Thanh Tú, cô nghe cho rõ đây, con gái nhà họ Quách các cô sinh ra là để cho tôi chơi."

"Quách Thanh Tú, tôi chưa từng yêu cô, càng không yêu chị cô, chỉ chơi đùa thôi, tại sao các cô phải tin là thật nhỉ."

"Quách Thanh Tú, tôi muốn vấy bẩn cô đấy, muốn khiến cô xấu xí đấy, để cô mãi mãi chìm đắm bên dưới cơ thể tôi."

"Quách Thanh Tú, tôi chơi chán rồi, cô cút đi!"

"Quách Thanh Tú, mẹ kiếp, cô có sĩ diện không vậy, tôi chơi cô chán lắm rồi, cô còn sống chết quần riết lấy tôi làm gì, cút, cút ngay đi, có nghe thấy không!"

Kí ức đáng sợ như một bức màn đen lan rộng, con dao gọt hoa quả trên tay Quách Thanh Tú dứ dứ trên lồng ngực của người đàn ông kia. Cô cắn chặt môi dưới, hai tay run rẩy nhưng không có can đảm để đâm xuống. Bỗng chốc, người đàn ông kia mở bừng hai mắt, đôi mắt sâu và con ngươi sáng của hắn trào ra ý vị châm biếm, hắn lật người để nghiêng cơ thể cô xuống, hai bàn tay ngang ngực bóp lấy bộ ngực căng đầy của cô mà mặc sức vẩy vò...

"Quách Thanh Tú, muốn đầu với tôi sao, cô không có bản lĩnh đó đâu, bây giờ không có, tương lai cũng không đào đâu ra được." Cánh tay mảnh dẻ của Quách Thanh Tú bắt lực buông thõng xuống, con dao gọt hoa quả trong tay rơi trên sàn nhà, nước mắt lạnh lẽo lăn dài...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-2: Ánh mắt thách thức

Thành phố S này, trước một căn nhà kiểu sân vườn, nước từ một đài phun gắn nhạc đang bắn tung tóe, đèn ne-on trang trí khiến nơi này trở nên lung linh vô cùng. Đồng đảo khách khứa đang vây lấy một đôi vợ chồng trẻ tuổi mà chúc phúc.

Bộ vest Armani màu đen ôm gọn cơ thể hoang dã của Lâm Việt Thịnh, cổ áo hơi mở ra để lộ áo sơ mi lụa màu tím trầm bên trong, cúc áo bằng kim cương lấp lánh vẽ hào hoa chói mắt. Đôi môi mím chặt lại một cách gọi cảm, vẽ ra một vòng cung ngập mùi nguy hiểm, chẳng khác gì con báo sẵn đang đi tuần quanh lãnh địa của mình.

Đang nép sát vào người hắn là Quách Hoàng Ngân. Hôm nay cô mặc lễ phục dạ hội màu trắng dài chấm đất, gương mặt ánh lên vẻ hạnh phúc với nụ cười tươi tắn ngọt ngào. Mái tóc xoắn màu hạt dẻ của Quách Hoàng Ngân được búi gọn gàng sau gáy, trên đó cài một đóa hoa hồng kiểu diềm Mỹ

nhân tôn hoa hồng, hoa hồng điểm dung nhân, xinh đẹp động lòng người.

Gương mặt Quách Hoàng Ngân cũng được xếp vào hàng xinh đẹp, có điều, đứng trước mặt Lâm Việt Thịnh, trông cô lộ vẻ ảm đạm và kém sắc, giống như đặt một viên trân châu dưới ánh trắng sáng vậy, nhưng nụ cười mỉm ẩn trên gương mặt hạnh phúc ấy đã đủ để khiến tất cả khách mời nữ ở đó ghen tị đến chết rồi.

Hôm nay là tiệc tối mừng lễ đính hôn của chị gái Quách Hoàng Ngân. Quách Thanh Tú vô cùng vui mừng, cô cầm điện thoại không ngừng điều chỉnh góc độ, muốn tìm góc "đắt giá" để chụp lại hình ảnh đẹp nhất, ấm áp nhất của chị mình. Trên màn hình điện thoại, đôi đồng tử đen bóng như đá quý đột nhiên liếc về cô, ánh nhìn đó vô cùng sắc lạnh, khiến người ta có cảm giác như bị gai đâm. Quách Thanh Tú sợ đến mức run lên cầm cập, điện thoại trên tay suýt thì rơi xuống đất.

Khi hoàn hồn lại, từ từ nắm chắc điện thoại rồi chăm chú nhìn lại, cô đã không còn thấy vóc dáng cao ngạo của Lâm Việt Thịnh lẫn trong đám người kia nữa. Quách Thanh Tú thở phào một hơi, tiếp tục điều chỉnh điện thoại. Bỗng nhiên phía sau bị người ta vỗ mạnh một cái làm cô sợ đến mức kêu ầm lên. "Á!"

Nụ cười dịu dàng của Quách Hoàng Ngân rơi vào tầm mắt cô. "Thanh Tú, trông em sợ chưa kia, đang nghịch gì đấy?"

Quách Thanh Tú đưa ảnh chụp mà cô đã chỉnh ra, khoe từng tấm cho Quách Hoàng Ngân xem. "Chị, xem này, có đẹp không?"

Nụ cười trên mặt Quách Hoàng Ngân dường như hơi cứng lại: "Thanh Tú, đừng chụp nữa, Tuấn Khanh nhìn thấy sẽ giận đó."

"Hừ, chị thật thiên vị, chỉ biết bênh vực người kia thôi. Lễ nào chị không cảm thấy kì lạ sao? Một lễ đính hôn nghiêm túc như thế mà người nhà trai chẳng có ai đến, hơn nữa còn không cho chụp ảnh, cũng không cho người khác hóng chuyện..." Quách Thanh Tú bắt đầu lẩm bẩm.

Khách mời có mặt ở đây hôm nay toàn là bạn của chị cô, hơn nữa trước khi vào hội trường đều bị thu hết điện thoại và máy ảnh. Lễ nào thẳng cha kia là tội phạm giết người đang lẩn trốn sao? Trong đầu Quách Thanh Tú lóe lên một ý nghĩ không tốt đẹp lắm.

Quách Hoàng Ngân nở nụ cười dịu dàng: "Thanh Tú đừng nghĩ lung tung, mau cất điện thoại đi đi! Tuấn Khanh là người có thân phận, có địa vị, không phải người bình thường như chúng ta. Anh ấy mà lộ diện trước cánh truyền thông sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt cho tập đoàn Lâm Thị. Được rồi, cô bé này sao hôm nay nói nhiều thế, mau giúp chị lấy thuốc qua đây đi."

Quách Hoàng Ngân bị bệnh tim, cứ phải dùng thuốc mãi. Ban ngày hơi bận không có thời gian uống thuốc, cho nên nhân lúc Tuấn Khanh đi làm việc khác, cô phải mau chóng uống thuốc.

"Vâng chị, em đi ngay." Quách Thanh Tú mặc áo sơ mi kiểu công chúa màu vàng nhạt, bên dưới là chiếc quần bò cũng màu nhạt nốt, trần ngập đáng vẻ ngọt ngào và tươi sáng của thiếu nữ xuân thì. Cô nhanh chóng chạy như bay vào nhà.

Sau khi lên tầng, Quách Thanh Tú không kim lòng được mà lấy điện thoại ra xem lại ảnh chụp. Trong ảnh chị cô thực sự quá đẹp, như công chúa hạnh phúc và cao quý... Đột nhiên, một âm thanh trầm trầm từ căn phòng vọng ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sự lỗ mãng của cậu chủ ác độc

Quách Thanh Tú tò mò đẩy cánh cửa khép hờ thì thấy một người đàn ông cao lớn đứng quay lưng lại với cô. Người kia đang nói gì đó một người đàn ông đeo kính râm khác, cô không nghe rõ nội dung cụ thể, chỉ mang máng nghe thấy vài chữ: "...Ếp giá cổ phiếu của Á Hân!"

Quách Thanh Tú bỗng chốc sững sờ, Á Hân là công ty của bác trai! Người đàn ông này, trong ngày đính hôn cùng chị cô lại lên kế hoạch thu mua công ty của gia đình chị, rốt cuộc là dạng đàn ông như thế nào đây? Trong lúc chần chừ, ngón tay của Quách Thanh Tú đã ấn vào nút quay video.

"Vâng thưa cậu Lâm, chúng tôi đã thu mua được không ít cổ phiếu của Á Hân..."

"Cót két..." Quách Thanh Tú đột nhiên đụng phải cánh cửa, âm thanh bất ngờ vang lên ấy khiến ba người đang có mặt ở hiện trường đều thấy căng thẳng.

Người đàn ông đeo kính râm im lặng, cơ thể hoang dã của Lâm Việt Thịnh thỉnh thoảng quay phát lại, cất bước về phía cửa. Trái tim Quách Thanh Tú đập điên cuồng, cô vội vàng giấu điện thoại vào trong lòng, lùi về phía sau.

"Tôi chưa nhìn thấy gì hết, tôi đi đây."

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Lâm Việt Thịnh lóe lên vẻ thâm sâu khó lường, hắn ta đi trước một bước, chặn đường cô. Ánh mắt sắc sảo ấy liếc về phía chiếc điện thoại của cô, không hề khách sáo mà quát lên: "Đưa điện thoại cho tôi."

Quách Thanh Tú tiếp tục lui về sau, hai tay vô thức giấu điện thoại trong lòng: "Không, không đưa, anh đừng qua đây..."

Cánh tay dài của Lâm Việt Thịnh vung lên, Quách Thanh Tú gần như không còn đường thoát, cô bị hất kéo ngược vào phòng, cơ thể đập mạnh vào bức tường. Đầu cô rất đau, Quách Thanh Tú choáng váng vì cú va chạm mà quay đầu nhìn lại, người đàn ông này ra tay thật tàn nhẫn.

Sau khi người đàn ông đeo kính râm kia ra ngoài, cánh cửa phòng được sập mạnh lại. Khuôn mặt anh tuấn của Lâm Việt Thịnh và đôi mắt đen như hắc diệu thạch đó tỏa ra ánh sáng nguy hiểm như loài báo săn.

"Đưa đây!" Chất giọng trầm đó mang theo sự uy hiếp không cần nghi ngờ nữa. Hắn cứ mãi miết áp sát, bức ép cô lui về góc tường.

"Anh là tên khốn kiếp, tôi sẽ không để anh đạt được ý đồ đâu!"

"Vậy sao?" Cơ thể cao lớn của Lâm Việt Thịnh từ từ bao phủ Quách Thanh Tú.

Hắn nhìn cô từ trên cao xuống. Khuôn mặt bé xinh nhỏ bằng lòng bàn tay ấy vừa nẩy nở, da dẻ trắng trẻo gần như không tí vết, lông mi dày rậm tựa cánh bướm dập dờn, đôi mắt sáng long lanh ngập vẻ kinh hoàng, chấn động, giận dữ cùng vẻ trấn tĩnh giả bộ của cô...

Khóe môi Lâm Việt Thịnh nhếch lên một vòng cung tà ác, dạng con gái như thế này, hắn từng gặp nhiều rồi... Lâm Việt Thịnh không thương tiếc gì, dùng bàn tay to khóa chặt cô lên bờ tường.

"Hoặc là đưa điện thoại cho tôi, hoặc là tôi sẽ cưỡng hiếp cô ngay bây giờ..."

Gò má Quách Thanh Tú bỗng chốc có thêm hai vệt ửng đỏ: "Lâm Việt Thịnh, anh là tên khốn nạn, anh cứ động vào một sợi lông của tôi thử xem!"

"Thử xem?"

Lâm Việt Thịnh nhìn cô với vẻ giễu cợt: "Lâm Việt Thịnh này trước giờ chưa từng bị ai uy hiếp đâu, nhất là mấy con đàn bà."

Hắn đột ngột vươn tay xé chiếc áo sơ mi kiểu công chúa màu vàng nhạt trên người cô, một hàng cúc áo bị hắn giật đứt, bắn hết xuống nền nhà, vạt áo mở toang, lộ ra chiếc áo ngực màu pastel bên trong cùng da thịt trắng trẻo mềm mại của thiếu nữ. Ánh mắt Lâm Việt Thịnh chợt kóe lên vẻ thèm khát tình dục điên cuồng.

"Muốn hét không? Để cho người ta tới đây xem, em vợ câu kết với anh rề trong ngày đính hôn của chị, tôi tin chắc chị cô sẽ vui lắm đấy."

Quách Thanh Tú xấu hổ và giận dữ vô cùng, cô không ngờ người đàn ông này thực sự ra tay với mình, hơn nữa còn dùng thủ đoạn để tiện và bỉ ổi này để uy hiếp cô: "Anh là tên khốn kiếp, mau buông Tãngi ra, nếu không anh sẽ hối hận đấy!"

"Đưa điện thoại cho tôi, nhanh lên, tôi đếm đến ba, nếu cô không đưa, vậy thì người phải hối hận sẽ là cô." Lâm Việt Thịnh nở nụ cười như ma quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đau quá, cầu xin anh nhẹ nhàng một chút

Quách Thanh Tú vừa thẹn vừa giận, cô sống chết không chịu giao nộp điện thoại, cô phải đưa chứng cứ này cho chị cô xem, để chị biết rõ cuộc mình đã thích phải dạng đàn ông như thế nào.

"Một..."

Quách Thanh Tú siết chặt điện thoại, không chịu buông tay.

"Hai..." Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh rõ ràng tràn ngập vẻ chế nhạo của loài mèo khi vờn chuột. Trước khi hắn đếm đến ba, Quách Thanh Tú đột nhiên giờ chân lên, đá cái điện thoại ra ngoài. Động tác này vừa nhanh gọn vừa chuẩn xác, chiếc điện thoại bỗng chốc bị đá bay tới gần cửa sổ.

"Choang!" Chiếc điện thoại đập vào cửa kính rồi bắn xuống sàn, xoay một vòng trước khi ngừng lại.

Lâm Việt Thịnh nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hắn u ám hẳn. Toàn thân hắn bị bao phủ bởi vẻ tàn độc, cô gái chết tiệt này còn dám giỡn mặt với hắn. Hắn dùng cơ thể to lớn đè nghiêng Quách Thanh Tú lên bức tường, hai tay rút cả vạt ra khỏi vùng cổ, nhanh nhẹn trói gò hai tay của cô lại, ném cô lên sofa. Toàn bộ quá trình rất liền mạch và linh hoạt, vừa nhanh chóng vừa tàn nhẫn...

Quách Thanh Tú vùng vẫy loạn xạ, căn bản không ảnh hưởng gì tới hắn. Hắn ném chiếc áo vest của mình ra xa, dùng bàn tay to lớn bóp chiếc cằm xinh xắn của Quách Thanh Tú, trong đôi mắt tuấn tú hiện rõ vẻ tàn độc.

"Tôi đã cho cô cơ hội, nhưng chính cô không cần nó!"

"Tên khốn kiếp, anh không thể làm như vậy với tôi!" Quách Thanh Tú ra sức vùng vẫy, cô gào khóc. Ngoài cửa sổ, pháo hoa đang nở rộ trong không trung, ánh sáng chói lọi và mê hoặc của nó thu hút tầm nhìn của tất cả quan khách. Tiếng nổ lớn của màn trình diễn pháo hoa lấn át luôn tiếng kêu cứu của Quách Thanh Tú.

Bàn tay to lớn của Lâm Việt Thịnh không hề nề nhẽ gì, kéo bung chiếc áo ngực của cô cùng chiếc quần bò xanh nhạt...

"Thả tôi ra, anh là tên khốn nạn..." Quách Thanh Tú đã kêu khóc đến khản cả giọng. Sự tuyệt vọng như con lũ nhấn chìm cô. Cơ thể trắng ngần của Quách Thanh Tú như quả trứng gà bị lột vỏ, trần trụi hiện ra trước mặt Lâm Việt Thịnh. Hắn thô lỗ và cực cần đề cô nằm ngửa trên ghế sofa, đôi chân trắng nõn bị ép mở rộng hết cỡ, do quá sợ hãi nên hai chân cô không ngừng run rẩy. Những giọt nước mắt tuyệt vọng của Quách Thanh Tú trào qua khóe mắt, mười tám năm cuộc đời, đây là lần đầu tiên cô bị phơi bày trước mặt người khác theo cách nhục nhã ấy, mà thẳng đàn ông kia lại còn là bạn trai của chị cô.

Hơi thở của Lâm Việt Thịnh trở nên nặng nề, xúc cảm mềm mại và bóng loáng như tơ lụa từ lòng bàn tay khiến dục vọng của hắn bành trướng đến mức cao nhất. Hắn hấp tấp kéo khóa quần, nắm chặt hai chân cô và kéo lê cơ thể cô đến gần háng mình...

"Đừng mà..." Quách Thanh Tú bất lực gào khóc, cảm giác bị xé rách ở nơi mềm mại kia không ngừng phóng to trong đầu óc Quách Thanh Tú, cơn đau khiến thần trí của cô tỉnh táo hơn bao giờ hết. Máu tươi chảy dọc theo bắp đùi, nhỏ xuống lòng bàn tay hắn.

Hóa ra là một trinh nữ! Lâm Việt Thịnh nở nụ cười thỏa mãn vô cùng hoàn hảo. Hắn đột nhiên có khoái cảm như đang thực hiện một trò đùa quái ác, con gái nhà họ Quách được chuẩn bị sẵn để dành cho hắn mà. Tốt lắm, hắn phải từ từ hưởng thụ.

Móng tay của Quách Thanh Tú cắm xuống đệm ghế sofa, đau quá, cô vận vẹo cơ thể, muốn vùng thoát khỏi cảm giác rách toạc cơ thể không ngừng xâm lấn, nhưng cảm giác đó như giòi ản vào xương, như hình quần lấy bóng, không thể thoát được.

"Sướng không? Sướng thì cứ gào to lên." Lâm Việt Thịnh rất hài lòng với kiểu vận vẹo này của cô.

Đôi mắt anh tuấn lộ ra nụ cười tàn ác như ma quỷ, phần eo rắn chắc của hắn tạo ra những đợt công kích rất mạnh mẽ. Mỗi một đợt công kích đòi lại được những lần cong người đầy căng thẳng và những cái nhú mày đau đớn. Thân thể và tâm hồn của Quách Thanh Tú như đã rách nát, đầu óc cô trống rỗng. Trình tiết của cô bị một tên khốn nạn cướp mất rồi. Như đã qua một thế kỉ dài đằng đẵng, động tác xâm phạm đó mới từ từ dừng lại. Hai chân Quách Thanh Tú run rẩy, không thể nào khép lại được.

"Tách tách..."

Trong lúc mơ hồ, cô cảm nhận được tiếng đèn flash khê vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Uy hiếp sau khi bị cưỡng đoạt

Quách Thanh Tú kinh hãi mở bừng mắt ra, nhìn thấy một người phụ nữ lọc lõi già đời trang điểm như hot girl mạng đứng sau lưng họ mà chụp ảnh. Không ngờ còn có kẻ thứ ba ở hiện trường, tên khốn kiếp này còn sót lại chút lương tâm nào không vậy?

Lâm Việt Thịnh rút mình ra khỏi cơ thể Quách Thanh Tú, kéo khóa quần, tiện tay ném một chiếc áo sơ mi lên người Quách Thanh Tú. Đôi giày da bóng loáng và đắt tiền của hắn giẫm mạnh lên chiếc điện thoại vỏ xanh gây chuyện, chiếc điện thoại đáng thương bỗng chốc vỡ tan tành.

"Nhớ cho kĩ, nếu như cô nói bí mật này ra, cô biết cái giá mình phải trả rồi chứ?" Hắn cầm lấy chiếc máy ảnh kĩ thuật số trên tay người phụ nữ kia, lắc lắc tấm ảnh vừa mới chụp trước mắt cô.

"Nhìn thấy chưa? Nếu như cô muốn để chị cô nhìn thấy cái này, cứ việc đi tố giác đi!"

Quách Thanh Tú run rẩy nhìn, trên màn hình máy ảnh, dáng vẻ cô bị hắn đè nghiêng dưới thân và tách rộng hai chân vô cùng rõ nét. Nước mắt nhục nhã chảy dọc theo gò má trắng mịn, mặt cô xám ngắt như tro tàn.

Lâm Việt Thịnh ung dung mặc lại áo vest, chỉnh lại mái tóc rối, quay đầu dặn dò thư kí Nona: "Nona, giữ chiếc máy ảnh kĩ thuật số này cẩn thận cho tôi."

"Vâng, tổng giám đốc!" Nona không buồn biến sắc, bình tĩnh và ung dung đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Lâm Việt Thịnh một lần nữa ghé sát vào tai Quách Thanh Tú, dùng đầu lưỡi liếm dái tai cô, câu thì thầm nóng bỏng bên tai: "Lúc cô kêu rên trông rất lắng lơ đấy... rất hợp khẩu vị của tôi! Chỉ bằng cô suy xét đến việc làm tình nhân bí mật của tôi, thế nào nhỉ?"

Khuôn mặt vốn trắng bệch của Quách Thanh Tú bỗng chốc đỏ như từ cổ đến tai như bị châm lửa đốt: "Tên khốn kiếp!" Quách Thanh Tú cắn môi dưới, vung tay định đánh hấn.

Bàn tay to của hấn khóa chặt cánh tay cô rồi hất mạnh ra.

"Muốn đấu với tôi sao? Quách Thanh Tú, cô không có bản lĩnh đó, bây giờ không có, tương lai cũng không đào ra nổi đâu." Khóe miệng hấn loáng thoáng một nụ cười gằn, Lâm Việt Thịnh ung dung quay lưng đi, sải từng bước dài ra khỏi đó.

Trong phòng tắm, Quách Thanh Tú chỉnh mức nước chảy mạnh nhất, nước nóng hòa cùng nước mát rơi đầy trên khuôn mặt cô. Quách Thanh Tú kì cợ cơ thể đến bật mạng, muốn rửa sạch hết những dấu vết dơ bẩn nhục nhã kia.

"Rào rào!" Nước lạnh từ trên đỉnh đầu cô dội xuống, mái tóc ướt sũng che khuất tầm nhìn, cô ôm mặt ngồi xổm xuống sàn nhà đầm nước, bật khóc nức nở. Lâm Việt Thịnh, tên ác ma khốn nạn, tôi sẽ không buông tha cho anh đâu. Một tiếng đồng hồ sau, Quách Thanh Tú xuất hiện dưới tầng với vẻ hơi bất mãn.

"Thanh Tú, sao lâu thế em mới quay lại?" Quách Hoàng Ngân chân thành hỏi, cô chỉ nhờ Quách Thanh Tú đi lấy thuốc giúp mình thôi mà, sao đi hết hơn một tiếng đồng hồ, nếu không phải vì khách khứa quá đông, không dứt ra được thì cô đã đi tìm em gái rồi.

Mái tóc ướt sũng của Quách Thanh Tú vẫn còn dính vào góc trán, mặt mũi rầu rĩ. Đối với cô, một tiếng đồng hồ này là con ác mộng.

"Chị ơi, Lâm..." Quách Thanh Tú đau khổ phát hiện ra, cô không thể nào gọi hấn một tiếng anh rể như trước nữa rồi.

"Thanh Tú, em sao thế? Có phải khó chịu ở đâu không?"

Quách Thanh Tú ra sức lắc đầu, như thể đã quyết tâm lắm, cô nói: "Chị ơi, chị hủy nghi lễ đính hôn lần này đi!"

Quách Hoàng Ngân nhìn cô với vẻ không thể tin nổi, một lúc lâu sau mới cười cười: "Được rồi, con bé này, thuốc của chị đâu?"

"Hoàng Ngân, thuốc của em ở đây." Một giọng nói trầm khàn quyến rũ của đàn ông vang lên sau lưng hai chị em. Cơ thể hoang dã của Lâm Việt Thịnh xuất hiện trong tầm mắt của hai người, con ngươi đen như mực của hấn hiện lên vẻ kiêu ngạo, khóe miệng cong thành một nụ cười độc ác hoàn hảo, hấn lướt qua đôi mắt của Quách Thanh Tú, như vô tình, như cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Người đàn ông của chị gái

Quách Thanh Tú có tật giật mình, hoảng loạn cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào Lâm Việt Thịnh. Dường như người vừa bạo ngược là cô chứ không phải hấn... Kinh tởm, thật kinh tởm, thực sự quá kinh tởm.

"Tuấn Khanh, sao anh đi lâu như vậy?"

"Phải xã giao một chút." Lâm Việt Thịnh đưa tay nhẹ nhàng ôm vai Quách Hoàng Ngân, biểu cảm trên mặt tràn ngập quan tâm và cưng chiều.

"Phải ăn chút gì đó đã rồi mới uống thuốc được, chúng ta đi ăn ít bánh ngọt nào." Vô cùng chu đáo và ân cần, hấn dường như đang cố ý ra vẻ cho Quách Hoàng Ngân thấy. Ánh mắt vô tình lướt về phía Quách Thanh Tú của hấn lại lộ vẻ trên tức.

"Chị ơi..." Tất cả những lời cô muốn nói đều bị chặn lại trong cổ họng.

"Thanh Tú, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của chị cô, chẳng lẽ cô không có lời chúc phúc nào à?" Lâm Việt Thịnh nhìn cô với ý đồ xấu.

Quách Thanh Tú ngược lên trừng mắt với hấn bằng ánh mắt phẫn nộ, chỉ hận không thể dùng ánh mắt mà đục vài lỗ máu trên gương mặt tuấn tú của hấn.

"Được rồi, Thanh Tú, hôm nay chị rất vui, em đừng làm loạn nữa. Chị qua đó trước, lát nữa gặp em sau nhé!"

Quách Hoàng Ngân dựa vào cánh tay Lâm Việt Thịnh như con chim nhỏ, từ từ bước khỏi đó. Chị cô lúc thì cúi đầu nói nhỏ, lúc thì khiến Lâm Việt Thịnh mỉm cười. Quách Thanh Tú thấy tim mình đau đớn quá, móng tay cắm ngập vào lòng bàn tay.

Lâm Việt Thịnh với vóc dáng cao lớn và Quách Hoàng Ngân trong bộ lễ phục dạ trắng muốt, trong mắt tất cả mọi người là một đôi tình nhân hạnh phúc biết bao, nhưng trong mắt Quách Thanh Tú, tất cả mọi thứ đều là giả dối. Lừa đảo, lừa đảo, tên lừa đảo chết tiệt? Phải làm sao để chị cô nhìn nhận rõ bộ mặt thật của tên khốn nạn này mà không làm chị tổn thương đây? Quách Thanh Tú chìm sâu trong nghi ngờ.

Trong lễ đính hôn, tất cả khách quý đều tặng họ những lời chúc chân thành nhất, hoa tươi, tiếng vỗ tay, sâm-panh, pháo hoa... Lâm Việt Thịnh và Quách

Hoàng Ngân sánh vai bên nhau, cùng cắt bánh kem, cùng đeo nhẫn đính hôn. Từ đầu đến cuối, trên khóe miệng anh ta vẫn giữ nguyên nụ cười thâm thúy khó lường.

Quách Hoàng Ngân chìm đắm trong hạnh phúc, khi trao nhẫn đính hôn, cô rơi nước mắt vì xúc động, dùng giọng nói vừa run vừa khàn phát biểu: "Cảm ơn lời chúc phúc của các vị quan khách, đây là ngày... vui nhất trong cuộc đời tôi. Tôi sẽ cùng Lâm Việt Thịnh ân ái cả một đời, đến lúc đó mời các vị tham gia hôn lễ của chúng tôi, một lần nữa chứng kiến tình yêu của chúng tôi."

Quách Thanh Tú đứng ở một góc lẩn khuất không thấy rõ, mặt không cảm xúc nhìn lễ đính hôn hoang đường nhất thế giới. Cô cứ đứng mãi, đứng đến khi hai chân tê nhừ, tâm trí hoàn toàn trì trệ.

"Thanh Tú, con đang nghĩ gì thế? Buổi lễ đã kết thúc rồi, sao vẫn chưa đi?"

"Bác cả, con, ừm, con biết rồi ạ." Từ mười năm trước, khi mẹ cô qua đời, ba cô không rõ tung tích, Quách Thanh Tú đã ăn nhờ ở đậu trong nhà bác cả. Mà Quách Hoàng Ngân là con gái duy nhất của bác, cũng là chị họ của Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú từ nhỏ đã không còn người thân thích nên vô cùng thân thiết với Quách Hoàng Ngân.

Bác cả Quách Tuấn Kiệt chủ trì xong nghi lễ đính hôn, hiển nhiên vô cùng phấn khởi. Lâm Việt Thịnh mới ngoài hai mươi đã trở thành chàng tình anh trẻ oai phong giữa chốn thương nghiệp, việc làm ăn trong gia tộc lên lời vào đủ các ngành nghề, thế lực ở cả châu Á - Thái Bình Dương và Âu Mỹ đều vô cùng lớn mạnh. Có thể câu được con rết vàng như vậy, ông ta cảm thấy vô cùng vinh dự, công ty Á Hân sắp sập tiệm của ông ta chắc chắn sẽ được cứu.

"Bác cả, chị con và Lâm Việt Thịnh quen nhau chưa đến một tháng đã vội vàng đính hôn, đã thế hôm nay nhà họ Lâm không có một ai đến dự, bác không cảm thấy quá qua quýt hay sao?"

Trên gương mặt hơi sưng của Quách Tuấn Kiệt hiện lên sắc đỏ ửng: "Thanh Tú, sao con có thể nói như vậy, người trẻ tuổi các con chẳng phải thịnh hành một 'vừa gặp đã yêu' lắm sao? Chị gái con và cậu chủ nhà họ Lâm là kiểu đấy đấy. Thực ra lễ đính hôn là ý định của bác, chị con không dám nghĩ như vậy đâu. Bác chỉ muốn cứu vãn công ty Á Hân..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nên trừng phạt cô thế nào đây

"Nhưng mà, con cảm thấy chị con sẽ không hạnh phúc đâu..." Quách Thanh Tú lẩm bẩm nói nhỏ, Quách Tuấn Kiệt ngắt lời cô với vẻ mặt kiên nhẫn.

"Con vẫn còn nhỏ, chẳng hiểu cái gì hết, được rồi, đừng nói mấy câu linh tinh, để chị con nghe được lại nó sẽ không vui đâu. Hôm nay không còn việc gì nữa thì về trường đi!"

"Con biết rồi, bác cả." Bác cả là một thương nhân hay nịnh bợ. Tuy rằng cô không thích bác lắm, nhưng dù sao cũng là bác ruột của mình cho nên không dám cãi lại, nhưng lời muốn nói sau cùng cũng bị nuốt ngược vào lòng.

Ngày hôm sau, trước cổng đại học XX của thành phố S.

Một chiếc xe đua Ferrari màu đỏ rực huỳnh hoang và ngang ngược dừng ngay giữa cổng trường đại học. Dáng xe thuần gọn, mùi xe mới bung, khoe vẻ giàu sang và kiêu ngạo. Bộ đồ da bó sát người màu đen không thể nào che lấp được vóc dáng nóng bỏng của Lâm Việt Thịnh, một chiếc kính râm màu đen hợp thời trang giấu đi đôi mắt sắc bén của hắn. Hắn khoanh tay đứng ngả người tựa vào cửa xe, ánh mắt hướng về phía các cô cậu sinh viên ngây ngô đang bước ra khỏi cổng trường.

"Oa, anh đẹp trai này ngẫu quá, không biết đang tìm ai nhỉ?" Các cô gái trẻ trẻ dừng lại, vây lấy chiếc xe thành một vòng tròn từ đằng xa, líu ríu thảo luận, bong bóng màu hồng bay ngập trời.

Quách Thanh Tú ôm sách vở, ngơ ngác chen ra khỏi đám bạn cùng trường, đang ngó nghiêng xung quanh. Lâm Việt Thịnh đi về phía cô.

Chẳng buồn thanh minh hay giải thích gì, hắn đã kéo tay cô: "Quách Thanh Tú, theo tôi lên xe."

Quách Thanh Tú nhận ra ngay Lâm Việt Thịnh, cô sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, rút tay lại, lùi về sau.

"Buông Tảngi ra, tôi không muốn!"

Lâm Việt Thịnh nở nụ cười tàn ác: "Lẽ nào cô không muốn lấy lại đoạn video đó sao?"

Quách Thanh Tú như bị sét đánh, cô mở to mắt, Lâm Việt Thịnh nói nhỏ: "Cung điện Versailles, số 99 đường Tân Giang. Nếu như cô muốn, tôi nay đến tìm tôi."

Lâm Việt Thịnh nói rồi đứng thẳng người, hai ngón tay chụm lại, gõ nhẹ lên chính giữa hai hàng lông mày của Quách Thanh Tú, động tác ấy vô cùng gian xảo và ngang ngược. Trong tiếng hét vang trời của đám con gái, chiếc xe của Lâm Việt Thịnh biến mất nơi đầu đường như sấm rền gió giật.

"Ý nghĩa của câu đó là, tôi chắc chắn sẽ ăn thịt em!" Lê Quyên Quyên đứng cạnh Quách Thanh Tú trong suốt quá trình kinh ngạc hô lên, cô đẩy gọng kính, ghé lại nháy mắt ra hiệu với về hóng chuyện: "Thanh Tú, thành thật khai báo đi, có phải hai người có gian tình gì không?"

Hai chữ "gian tình" như một đòn đả kích mạnh mẽ với Quách Thanh Tú, cô quay đầu trừng mắt với Lê Quyên Quyên: "Đồ mê trai... cộng thêm cả thiếu năng nữa!"

Nói rồi quay người bước vội đi. Quách Thanh Tú đạp xe đạp, chậm chậm hòa vào làn đường Tân Giang. Đây là khu dành cho người giàu, rất xa trung tâm thành phố ồn ào và đông đúc, phong cảnh tuyệt đẹp, biệt thự độc lập, phải cách một đoạn xa mới có một tòa. Khu vực này hướng mặt về biển lớn, hai bên đường là thảm cỏ xanh mơn mơn và hoda uất kim hương xinh xắn.

Từ xa xa, Quách Thanh Tú đã nhìn thấy một hàng biệt thự màu trắng, bên trên đề chữ "cung điện Versailles". Từ bên ngoài nhìn vào, chúng được xây theo lối kiến trúc của các lâu đài Pháp cổ, rất xa hoa và có khí thế. Quách Thanh Tú dừng xe trên thảm cỏ, khóa lại, đeo cặp sách, đi về phía cánh cổng sắt màu đen.

"Két!" Một tiếng phanh gấp vang lên sau lưng Quách Thanh Tú, cô quay đầu nhìn lại thấy Lâm Việt Thịnh đang tháo chiếc kính râm xuống, rướn người nhìn về phía cô, gương mặt tuấn tú đầy vẻ thiếu đứng đắn.

"Lên xe." Giọng điệu vẫn vô cùng ngang ngược.

Quách Thanh Tú chậm chạp như một con rùa nhích tới phía trước chiếc xe thể thao, do dự một lát, cô quyết định ngồi ghế sau.

"Xuống ngay!" Lâm Việt Thịnh vô cùng bức mình! "Ngồi bên cạnh tôi đây này! Muốn lấy lại video thì phải ngoan ngoãn."

Quách Thanh Tú đành phải phục tùng hẳn, xuống xe rồi ngồi vào vị trí phó lái. Vì video kia, tôi nhin, tôi nhin, tôi nhin, Quách Thanh Tú tự thời miên bản thân như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cô tự đưa mình đến

Chiếc xe im lặng lái vào bãi đỗ xe của biệt thự, Quách Thanh Tú đi theo Lâm Việt Thịnh như một con cún nhỏ, hết nhìn trái lại ngó phải. Một đàn người giúp việc và bảo vệ ăn mặc gọn gàng sạch sẽ cung kính đứng trước cửa biệt thự, cúi người chào Lâm Việt Thịnh: "Chào cậu Lâm!" Âm thanh vang lên vô cùng đồng loạt, như được huấn luyện trong quân đội vậy.

Lâm Việt Thịnh chỉ hờ hững gật đầu, khẽ khàng ừ một tiếng. Quách Thanh Tú thầm oán, người lắm tiền bị làm sao vậy, cứ lắm tiền là đều cặn bã như vậy à?

Sau khi bước qua cánh cửa thủy tinh hoa lệ, Quách Thanh Tú bỗng chốc sững sờ vì quá kinh ngạc, cô còn tưởng mình đang bước vào cung điện thời trung cổ. Cầu thang hình xoắn ốc kéo dài đến tận phòng khách, chum đèn thủy tinh kỳ công vô cùng hoành tráng, thảm lông cừu xa xỉ, quầy bar tinh tế, ghế sofa dài pho tượng...

Lâm Việt Thịnh nói lòng cà vạt, ném áo khoác ngoài lên sofa. Hắn ngồi xuống, dùng ánh mắt gian xảo nhìn về phía Quách Thanh Tú: "Qua đây."

Quách Thanh Tú nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, quay về với hiện thực. Hai tay đan vào nhau, cô lí nhí nói: "Đưa video cho tôi."

"Qua đây, đừng chọc giận tôi!" Trong ánh mắt của Lâm Việt Thịnh lóe lên vẻ độc ác.

Quách Thanh Tú rất tự giác hiểu rằng mình không phải đối thủ của hắn, cô chậm chậm nhích tới, ngồi xuống phần ghế sofa bên cạnh hắn.

Lâm Việt Thịnh ấn nút gọi đường dây điện thoại nội bộ: "Di Nguyễn, rượu."

Hai phút sau, một người giúp việc mang một chai rượu vang đỏ và hai cái ly thủy tinh tới. Trên chai rượu vang kia toàn tiếng Pháp, Quách Thanh Tú không biết một chữ nào.

Ánh mắt sắc bén của Lâm Việt Thịnh nhìn chằm chằm vào Quách Thanh Tú: "Tại sao lại muốn quay tôi?"

Lẽ nào phải nói vì hắn đẹp trai? Không được, trong mắt cô, bây giờ anh ta chính là một đồng phân chó, vừa thối vừa cứng. Quách Thanh Tú căng thẳng, đầu lưỡi bắt đầu xoắn vào nhau: "Tôi... tại sao anh phải thu mua công ty Á Hân?"

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh tối đi, hần hừ lạnh một tiếng: "Đây là chuyện của đàn ông, hơn thế nữa, tôi thu mua Á Hân thì có liên quan gì đến cô, lại còn dám quay phim."

Lâm Việt Thịnh ghé lại gần Quách Thanh Tú với vẻ mặt nguy hiểm, hần bóp cằm cô, giờ giọng mỉa mai: "Thực ra chủ yếu là vì nhà họ Quách không có một ai tốt đẹp cả."

Quách Thanh Tú bỗng chốc đỏ như mặt mũi, cô hé miệng, câu mắng mỗ buột ra: "Lâm Việt Thịnh, anh là tên khốn nạn, nếu như nhà họ Quách không có một ai tốt đẹp, tại sao anh còn dính hôn với chị tôi? Tại sao còn làm như thế với tôi?"

"Vớ cô? Ha ha ha, Quách Thanh Tú, cô đúng là ngu xuẩn hết chỗ nói, nếu không phải tự cô đụng đến họng súng, tôi sẽ hứng thú với cô chắc? Cô tự tìm đến đó thôi." Con người đen như mực của Lâm Việt Thịnh trào ra khí chất điên cuồng, hần bóp cằm cô mạnh tay hơn. "Con gái nhà họ Quách các cô sinh ra là để cho Lâm Việt Thịnh này chơi đùa, cô có hiểu không?"

Quách Thanh Tú khoản toàn không ngờ, nhân cách của Lâm Việt Thịnh lại thối tha đến mức độ này, trong lúc hồ thẹn và phẫn nộ đan xen, cô vung tay tặng cho hần một cái tát.

"Chát!" một tiếng vang dội, Di Nguyễn sững sờ, đây là con gái nhà nào sao dám đánh cậu chủ! Sắp xảy ra chuyện đến nơi rồi! Quách Thanh Tú cũng sững người, cô đến đây để đòi lại video, không phải đến đánh người.

Lâm Việt Thịnh cong khóe miệng tạo thành một nụ cười gian ác hoàn hảo, đưa tay tự vuốt má mình, ánh mắt trở nên vô cùng nham hiểm. Hần giờ tay rút một ly rượu đầy, đặt vào tay Quách Thanh Tú.

"Uống nó đi, tôi có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra."

"Anh nói lời giữ lời chứ?"

"Không uống thì cút ngay cho tao!" Lâm Việt Thịnh rất mất kiên nhẫn, hần lập tức gào rống lên.

Quách Thanh Tú nhìn về phía ly rượu đầy, chất lỏng màu đỏ thẫm ấy thật giống máu. Cô không còn lựa chọn nào nữa, bung ly rượu lên dốc vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lại một lần nữa bị ăn sạch sẽ

Cả một ly rượu đầy bị cô tu hết sạch. Rượu này uống vào thì không cay, nhưng sau đó rất ngấm. Quách Thanh Tú uống hết ly rượu đã bắt đầu thấy như tỉnh như mơ rồi.

"Lăng, Lâm Việt Thịnh, anh, anh, mẹ kiếp anh nói lời phải giữ lời nhé..." Ngón tay Quách Thanh Tú run lẩy bẩy, cô chỉ vào khuôn mặt mơ hồ của Lâm Việt Thịnh mà buông tiếng chửi thề.

Câu nói kia còn chưa dứt, nụ hôn nóng bỏng của Lâm Việt Thịnh đã khóa miệng cô lại. Khoang miệng cô ngập tràn mùi rượu nguyên chất, Lâm Việt Thịnh chẳng tốn mấy sức lực đã kéo được đầu lưỡi thom ngọt nhưng hơi chậm chạp của cô, nhắm nháp tự vị tình tẻ mất hồn của nó. Quả nhiên uống rượu từ miệng của phụ nữ mới là thứ rượu ngon nhất.

Trong lúc mơ màng, Quách Thanh Tú vùng vẫy muốn đẩy Lâm Việt Thịnh ra, nhưng cô chỉ đổi lại được những nụ hôn mạnh mẽ hơn của hần. Quách Thanh Tú tê liệt vì cồn, toàn thân mềm như một cục bông, hai má ửng hồng, nhũn oặt ngã nhào vào lòng Lâm Việt Thịnh. Đôi mắt sáng trong của cô nửa nhắm nửa mở, mái tóc đen rối loạn phủ trên vai, tôn lên bờ vai tròn trịa trắng ngần, vẻ đẹp ấy đúng là rung động cả linh hồn.

Hơi thở của Lâm Việt Thịnh nặng nề thêm, hần thô bạo xé nát những trói buộc trên cơ thể cô, đặt cô nằm thẳng trên sofa. Da dẻ cô nồn nà, tỉnh tẻ, nụ hôn nóng rực của hần men theo chiếc cằm tinh xảo hướng xuống dưới, hôn lên bầu ngực đầy đặn của cô mà không gặp trở ngại gì. Cơ thể thuần khiết như thánh nữ khiến ngon lửa dục vọng trong hần càng lúc càng cháy đượm. Bàn tay to của hần men theo tà váy tiến vào nơi mẫn cảm của Quách Thanh Tú. Cảm giác khoan khoái từ đầu ập đến, từng tiếng rên nóng bỏng thoát ra từ miệng cô.

"Ừm..." Mái tóc dài của Quách Thanh Tú đung đưa theo tiết tấu rung động của chiếc sofa. Cánh tay trắng trẻo và mịn màng của cô buông thõng xuống, bàn tay chạm phải tấm thảm lông cừu mềm mại. Đường nét cơ thể của Lâm Việt Thịnh càng lúc càng rõ ràng trong tầm mắt cô...

Cơ thể mạnh mẽ của Lâm Việt Thịnh ra sức vận động nhanh và mạnh như một con ngựa. Nơi thắt chặt, mềm mại, ẩm ướt và nóng ẩm của cô khiến hần như sục đổ. Người phụ nữ chết tiệt này, sao cô sinh ra lại hoàn mỹ như thế, Lâm Việt Thịnh này từng ném vị vô số ả đàn bà rồi nhưng trước giờ chưa từng được chạm vào thứ cực phẩm nào như vậy.

Sau bốn mươi phút, cơn say cũng Quách Thanh Tú cũng từ từ lui đi. Thứ rượu kia không mạnh, chẳng qua từ lượng của Quách Thanh Tú quá kém, chỉ một ly như thế đã say rồi.

Cô nhìn người đàn ông đang rong ruổi trên cơ thể mình mà đồng tử bỗng chốc nở to vô hạn. Trời đất ạ, cô lại bị tên khốn kiếp Lâm Việt Thịnh chiếm hữu rồi. Cô suy sụp mất. Cánh tay thon thon của cô vung về phía Lâm Việt Thịnh: "Tên khốn nạn, khốn nạn, tên lưu manh, tôi phải giết chết anh..."

Cánh tay như đanh như thép của hắn kìm giữ cánh tay mềm của cô, hắn cao một mét tám bảy, nặng hơn sáu - bảy mươi ki-lô-gam, cô căn bản không phải đối thủ của hắn. Hắn liên tục đâm thủng một cách điều luyện, cô khóc đến mức mặt mũi toàn nước mắt, kiên cường phản kháng, phản kháng mãi, cho đến khi cơ thể toàn mồ hôi, chỉ đổi lại được những lần tiến công như chạy nước rút của hắn.

Tức giận, hổ thẹn và cả cảm giác ô nhục tấn công, lúc này đây, cô chỉ muốn chết quách đi cho xong. Tiếc rằng, đến cả cơ hội đi chết cô cũng không có, Lâm Việt Thịnh khẽ gầm lên một tiếng, gắng sức đâm chọc, sau cùng nằm phủ phục lên cơ thể cô. Hai cơ thể dính dóp mồ hôi kề bên nhau thật gần.

"Quách Thanh Tú, cô già bộ thuần khiết làm gì, có phải lần đầu tiên đâu." Lâm Việt Thịnh ngồi dậy, nhìn cô với vẻ mỉa mai.

"Lâm Việt Thịnh, anh là tên cầm thú, lưu manh, cặn bã!"

Lâm Việt Thịnh liếc cô một cái, quần chiếc khăn tắm trắng muốt quanh cơ thể, tiện tay lấy một chiếc máy ảnh quăng vào mặt cô, hắn nói với giọng chán ghét: "Thứ cô muốn đây, cút đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tôi muốn trút giận, muốn trút giận!

Quách Thanh Tú ôm cơ thể mình, co quắp trên ghế sofa, móng tay cắm ngập vào đệm ghế, cô cắn môi dưới, không cho phép bản thân bật khóc thành tiếng.

"Cô ơi, cô có muốn đi tắm không..." Di Nguyễn có lòng nhắc nhở.

"Đi đi, đi đi..." Quách Thanh Tú khóc lóc gào lên, cô tùy tiện mặc lại quần áo, ôm máy ảnh chạy nhào ra khỏi biệt thự nhà họ Lâm, cô ghét người nhà họ Lâm, ghét tất cả mọi thứ của nhà họ Lâm.

Lâm Việt Thịnh nhìn theo bóng dáng cô với vẻ giễu cợt, hắn nở nụ cười ác độc, con gái nhà họ Quách, không một ai có được kết cục tốt đẹp đâu.

Bên bờ biển, Quách Thanh Tú ôm chặt hai chân mình, ngồi trên một tảng đá, lặng lẽ nhìn về mặt biển xa xa mà thần thờ. Gió biển không ngừng thổi qua, thổi cho mái tóc dài đen nhánh của cô tung bay tứ tán. Quách Thanh Tú, mày thật dơ bẩn, mày thật đê tiện, dám tự tìm tới cửa để hắn ta làm nhục. Quách Thanh Tú cầm chiếc máy ảnh trong tay, liều mạng đập nó lên nền đất, trút hết toàn bộ cơn giận trong cơ thể lên chiếc máy ảnh, dường như chiếc máy ảnh ấy là chính Lâm Việt Thịnh, cô phải giết chết hắn.

"Tôi đập chết tên khốn nạn nhà anh, đập chết tên lưu manh nhà anh, đập chết tên cặn bã nhà anh..." Chiếc máy ảnh nhanh chóng vỡ vụn, cô vẫn chưa hả giận, vẫn tiếp tục quăng quật nó.

"Nhiều sức lực thế, sao ban nãy không thể hiện ra?" Một giọng điệu châm chọc vang lên sau lưng, Quách Thanh Tú giật mình quay phắt lại, Lâm Việt Thịnh đang khoanh tay mà đứng sau lưng cô, nhìn cô với vẻ châm biếm. Đằng sau anh ta vẫn là chiếc Ferrari phách lối và xa xỉ kia.

"Anh theo dõi tôi?" Quách Thanh Tú tức giận.

Lâm Việt Thịnh trừng mắt nhìn cô với vẻ chán ghét: "Quách Thanh Tú, cô đúng là thứ đàn bà ngu xuẩn, thích chết cũng không đi xa một tí, cách biệt thự chưa đến một trăm mét, muốn không nhìn thấy cô cũng khó khăn đấy."

Quách Thanh Tú đỏ như mặt, đứng ở đây tuy rằng có thể trông thấy nóc nhà mang tính biểu trưng của cung điện Versailles, nhưng không gần đến mức một trăm mét như hắn nói.

"Tên khốn nạn, tôi làm sao phải đi tìm cái chết chứ, chết vì một người như anh thực sự không xứng đáng!" Quách Thanh Tú nghiêng răng nghiêng lợi, giờ chân đá chiếc máy ảnh đã vỡ nát vào lòng biển cả, quay đầu đi ra thật xa.

"Nói cô ngu xuẩn cô còn không tin, chưa kiểm tra máy ảnh đã..." Giọng nói vô cùng chế nhạo, Quách Thanh Tú sững sờ, lập tức quay người lại, xông về phía dòng biển.

Chiếc máy ảnh vỡ nhựa kia nổi lên trên mặt biển, bị từng đợt sóng từ từ cuốn trôi ra xa.

Quách Thanh Tú vội vàng đuổi theo nó. Cũng may mà bờ cát ở đây khá nông, Quách Thanh Tú bắt được máy ảnh, lật tìm thẻ nhớ bên trong đó, lấy thẻ nhớ rồi lại ném máy ảnh ra thật xa.

"Lâm Việt Thịnh, anh là thứ cặn bã!" Quách Thanh Tú trừng mắt nhìn Lâm Việt Thịnh một cách hung dữ rồi quay đầu bỏ đi.

Phía sau cô bỗng có một cánh tay vươn tới, kéo cô quay lại. Bàn tay lớn của hắn bóp cằm cô, ánh mắt thâm sâu như sao xa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đều giả. Nếu như không tính đến nhân cách của hắn, chỉ tính riêng khuôn mặt này cũng đủ hại nước hại dân, không biết đã khiến bao nhiêu thiếu nữ phải đau lòng.

"Bỏ tôi ra!" Quách Thanh Tú phẫn nộ gào lên.

"Quách Thanh Tú, cô kiêu ngạo gì chứ? Cô dựa vào cái gì mà gào rống lên với tôi? Cô có tư cách gì để mắng chửi tôi?" Lâm Việt Thịnh đối mặt với Quách Thanh Tú.

Người nhà họ Quách không có ai tốt đẹp, con gái nhà họ Quách còn dám mắng hắn. Quách Thanh Tú dùng ngón tay chỉ vào mũi Lâm Việt Thịnh: "Nhân cách của anh thấp hèn đến tởm lợm, đúng là thứ cặn bã, thứ cặn bã, thứ cặn bã!"

"Cô cứ thử mắng thêm một câu nữa xem!" Lừa giận của Lâm Việt Thịnh bắt đầu cháy lên rồi.

"Anh chính là thứ cặn bạ, ba anh là thứ cặn bã, mẹ anh cũng là thứ cặn bã... ưm..." Quách Thanh Tú chưa dứt câu, Lâm Việt Thịnh đã hôn chặn miệng cô, một nụ hôn dài như liễu chết, hút sạch không khí trong buồng phổi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Làm tình nhân bí mật của tôi đi

Quách Thanh Tú liều mình vùng vẫy, giơ chân lên đạp vào đùi quần của Lâm Việt Thịnh.

"Ui..." Lâm Việt Thịnh đau đớn, phải buông cô ra, sắc mặt hắn trở nên khó coi vô cùng. Người phụ nữ chết bầm này, sao lại khó thuần phục như một con báo đen vậy, dám đá vào gốc rễ sinh mệnh của hắn.

Thấy Lâm Việt Thịnh ôm phần phía dưới và nhủ mảy mòi về đau đớn, Quách Thanh Tú như một đứa trẻ vừa gây ra tội lỗi, hoảng hồn quay người cầm đầu chạy trốn. Quách Thanh Tú lao vào chạy ra đường lớn, chặn một chiếc xe lại, về thẳng nhà.

"Thanh Tú, em sao thế?" Quách Hoàng Ngân thấy người Quách Thanh Tú ướt sũng, tóc tai rối bù, mặt mũi toàn là nước mắt chạy về nhà mà sững sờ.

"Con gái nhà họ Quách các cô sinh ra là để cho Lâm Việt Thịnh này chơi đùa, cô có hiểu không." Câu nói uy hiếp đáng sợ của Lâm Việt Thịnh đột nhiên hiện ra trong đầu Quách Thanh Tú, tại sao hắn lại nói như vậy?

"Chị, em không sao đâu, em đến bờ biển chơi với bạn, không cẩn thận bị ngã xuống biển thôi." Quách Thanh Tú tùy tiện bịa ra một lời nói dối.

Quách Hoàng Ngân nhìn Quách Thanh Tú bằng ánh mắt lo lắng: "Sao lớn thế này rồi mà còn ngã xuống biển? Haizz, sau này phải cẩn thận hơn đấy nhé, lúc nào cũng lạnh chanh lóc chóc, sau này chị không ở đây nữa, em phải làm sao hả?"

Hốc mắt của Quách Thanh Tú cay xè, cố gắng để nước mắt không ào ào chảy xuống. Từ sau khi ba mẹ gặp chuyện, chị là người đối xử với cô tốt nhất. Nhưng, chị ơi, rốt cuộc em nên làm thế nào đây?

"Chị ơi, em đi thay quần áo đi." Quách Thanh Tú siết chặt hai tay, cúi đầu đi qua người Quách Hoàng Ngân, gắng gượng đi về phía phòng tắm.

"À phải rồi, Thanh Tú, ban nãy Tuấn Khanh cho người mang đến mấy bộ quần áo, anh ấy nói lúc đính hôn chưa tặng quà gì cho em, coi như bù đắp."

Quách Thanh Tú khựng lại, như thể có sét dội trên đầu! Hắn cường hiếp cô, cướp đi sự trong trắng của cô, chỉ lấy mấy bộ đồ ra để bù đắp? Tôi còn lâu mới cần đến quần áo của anh, đồ cầm thú! Quách Thanh Tú mặc xong quần áo, đang xếp quần áo vào túi du lịch thì cánh cửa phòng cô bị đẩy ra, Quách Hoàng Ngân xuất hiện ngay sau đó.

"Thanh Tú, em thu dọn quần áo đi đâu thế?"

"À, ba mẹ của Lê Quyên Quyên ra nước ngoài du lịch rồi, em qua ở với cô ấy mấy hôm." Cô nhìn chị mình với vẻ buồn bã, không biết nên nói gì mới tốt, bây giờ đầu óc cô rối loạn vô cùng. Cô rất muốn nói bí mật đó ra, nhưng cô không thể.

Quách Hoàng Ngân đặt hai chiếc váy lên giường của cô, trên mặt chị cô là nụ cười mỉm.

"Mặc vào xem có thích không."

Quách Thanh Tú chỉ liếc hai chiếc váy kia một cái. Một chiếc váy dài màu xanh lá cây nhạt, phong cách tối giản, đường may rất tinh xảo. Chiếc còn lại

gồm áo vải lụa voan và váy dài đến đầu gối màu vàng nhạt, cả hai bộ đều là kiểu cách mà Quách Thanh Tú thích, nhưng nhìn thế nào cũng chỉ thấy kinh tởm.

Quách Thanh Tú đẩy bộ váy về phía Quách Hoàng Ngân: "Chị à, váy này hở hang quá, mắt mũi Lâm Việt Thịnh bị làm sao vậy! Mặc thế này đi ra ngoài sẽ bị người ta cười thối mũi, kiểu dáng thì lỗi thời màu sắc thì lỗi mốt."

"Hay là em cứ thử xem, chị thấy rất ổn mà." Quách Hoàng Ngân mỉm cười nói.

"Không đâu, đây là vì Lâm Việt Thịnh mua nên chị thấy cái gì cũng tốt."

Nụ cười trên mặt Quách Hoàng Ngân tắt ngấm, cô nhìn Quách Thanh Tú đang tức tối với vẻ nghi ngờ: "Thanh Tú, có phải em có thành kiến với Tuấn Khanh không? Sao gần đây em cứ bới móc khuyết điểm của anh ấy vậy?"

Quách Thanh Tú thấy sống mũi cay cay, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đúng thế, em có thành kiến với anh ta, em không thích anh ta, em rất ghét." Đầu chi đơn giản là thành kiến, cô còn hận mình không thể tự tay giết hắn kia kìa.

"Thanh Tú, em đừng như vậy, sau này gả cho anh ấy rồi, chị vẫn sẽ tốt với em cơ mà. Chỉ cần chị còn ở trong nhà, không có ai đối xử tệ bạc với em đâu."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Để tôi dạy dỗ cô

Bác cả ham tiền, bác gái khắc nghiệt, nếu không vì có chị họ, Quách Thanh Tú cũng không muốn ở lại căn nhà này.

"Chị ơi, chị và Lâm Việt Thịnh quen nhau như thế nào vậy?" Quách Thanh Tú đột ngột hỏi.

Trên mặt Quách Hoàng Ngân hiện ra nụ cười hạnh phúc: "Anh chị mới quen nhau hơn một tháng, nhưng anh ấy đối xử với chị rất tốt. Thanh Tú à, anh ấy là người đàn ông hoàn hảo nhất trên thế gian này, chị cảm thấy người mà cả đời này chị muốn tìm chính là anh ấy."

"Nhưng mà..." Quách Thanh Tú không đủ dũng cảm để tiếp tục nói chuyện về vấn đề này, cô đeo túi du lịch rồi đi ra ngoài: "Chị ơi, mấy hôm nữa em sẽ về. Váy này chị cứ trả cho anh ta đi, chị thích anh ta không có nghĩa là em phải chấp nhận con người anh ta. Sau này anh ta tặng bất kỳ thứ gì, em cũng không cần đâu."

Tại nhà Lê Quyên Quyên.

Quách Thanh Tú nằm nhào giữa đồng sách, cầm bút chỉ nhìn sách mà tâm hồn bay đi đâu, Lê Quyên Quyên đang ngồi trước máy tính chơi Boom Online: "Quyên Quyên, tớ phát hiện ra một thằng cha muốn làm hại chị tớ, tớ phải làm sao đây?"

Lê Quyên Quyên hoàn toàn tập trung vào trò chơi của mình: "Thì cảnh báo chị cậu đi."

"Nhưng chị tớ yêu hắn đến mức hết thuốc chữa luôn rồi, phải làm sao?"

"Ôi chao, các cô gái đẹp thường thích mấy gã lưu manh mà, cậu cứ bình tĩnh. Nếu chị cậu đã yêu thằng cha kia đến chết đi sống lại rồi, cậu chỉ là em gái cũng không quản được đâu. Với cả, làm sao cậu biết hắn muốn làm hại chị cậu?"

"Không nói với cậu nữa, dù sao thì, nói tóm lại, hắn muốn làm hại chị tớ, tớ không thể khoanh tay đứng nhìn được!"

"Thế cậu có bản lĩnh thì giết hắn luôn đi." Lê Quyên Quyên bắn một loạt đạn pháo khiến đối phương cháy khét lẹt, cô nàng bật cười sảng khoái: "Đi chết đi cùng, ha ha tớ thắng rồi."

Giết hắn luôn!!

"Rầm rầm rầm!" Tiếng gõ cửa kịch liệt vang lên, Lê Quyên Quyên đặt máy tính xuống, chạy ra ngoài: "Đề tớ ra xem ai tới, gõ nát cửa nhà bà mày rồi."

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm vào chiếc máy ảnh đặt bên cạnh máy tính của Lê Quyên Quyên, khẽ động lòng, lục tìm thẻ nhớ trong cặp sách, cắm vào máy. Sau khi bật máy, hình ảnh trong thẻ nhớ hiện ra. Quách Thanh Tú chỉ liếc một cái, không đủ dũng cảm xem tiếp nữa.

Tên khốn nạn, khốn nạn, tôi phải giết anh! Quách Thanh Tú rút thẻ nhớ ra, dồn hết sức lực bẻ nó ra làm đôi, nắm chặt hai mảnh vỡ trong lòng bàn tay, nắm đến khi lòng bàn tay đau đớn.

Một loạt tiếng bước chân dừng lại ở cửa phòng.

"Quyên Quyên, ai thế?" Quách Thanh Tú cảm thấy không ổn lắm, ngẩng đầu nhìn lên, sau lưng Lê Quyên Quyên có một người đàn ông cao lớn và tuấn tú. Trước giờ Lê Quyên Quyên không có một chút miễn dịch nào với trai đẹp, lúc này đây trong mắt cô ấy càng nổi bật bóng trái tim hồng phấn. Cô nâng tay tay dấn sỏ vào nhà, chỉ mặt Quách Thanh Tú ra hiệu với Lâm Việt Thịnh.

"Anh xem, cô ấy có phải Quách Thanh Tú mà anh đang tìm không?"

Lâm Việt Thịnh tháo kính râm, nhìn về phía Quách Thanh Tú mà nở nụ cười có vẻ châm chọc: "Quách Thanh Tú, cô trốn kĩ thật đấy!"

Quách Thanh Tú hung dữ trừng mắt nhìn Lê Quyên Quyên: "Cậu dám bán đứng tớ!"

"Hề hề, anh đẹp trai này thực sự khá lắm đó!" Lê Quyên Quyên đi tới bên cạnh Quách Thanh Tú, ghé tai cô mà nói nhỏ: "Anh ta có Ferrari đó! Quách Thanh Tú cậu phải biết thỏa mãn chứ! Nếu có người đàn ông như thế này nhìn trúng về đẹp của tớ, tớ nhất định sẽ lấy thân mình báo đáp ngay."

Quách Thanh Tú dờ dẩn liếc cô bạn mình một cái, nếu như cậu hiểu tính cách thật sự của anh ta, xem cậu còn dám nói Tuấn Kiệt.

Ra khỏi nhà họ Quỳnh, Quách Thanh Tú lạnh mặt nhìn Lâm Việt Thịnh.

"Chúng ta đã thanh toán xong xuôi rồi, anh đừng quần riết lấy tôi nữa."

"Quách Thanh Tú, cô dựa vào cái gì mà lên mặt với tôi? Cô nói ai thanh toán xong? Cô đá tôi một phát rồi cứ im hơi lặng tiếng mà bỏ đi, cô dám nói câu thanh toán xong cơ à?" Quách Thanh Tú đeo cặp sách đi trên đường, Lâm Việt Thịnh lái chiếc Ferrari của hắn với tốc độ rùa bò đi song song cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cô tưởng hắn muốn hôn cô

"Lên xe!" Lâm Việt Thịnh mất hết kiên nhẫn mà quát ầm lên.

Quách Thanh Tú lườm hắn một cái, tiếp tục dùng tốc độ của ốc sên đi về phía trước.

"Quách Thanh Tú, có phải cô thích tôi không?" Lâm Việt Thịnh mặt dày hỏi.

Quách Thanh Tú bật cười chế giễu: "Anh ảo tưởng quá đấy, Lâm Việt Thịnh, chị tôi thích anh vì chị ấy quá lương thiện, không có khả năng phán đoán, chứ bảo tôi thích anh? Trừ khi tôi mù nhé."

Lâm Việt Thịnh tức giận, hắn vội vã xoay vô lăng, chiếc xe gần như dính sát gần chân của Quách Thanh Tú rồi chèn lên đường dành cho người đi bộ, quay ngang trước mặt Quách Thanh Tú. Hắn ngang ngược dừng xe lại, mở cửa xe đi ra ngoài: "Quách Thanh Tú, nghe cho rõ đây, mẹ kiếp, cô cút lên xe ngay cho tôi, nếu không Tănggi sẽ cưỡng hiếp cô ngay bây giờ!" Lâm Việt Thịnh mặt mũi u ám, sự điên cuồng trào ra từ trong đôi mắt hắn.

Quách Thanh Tú đổi phương hướng khác, tiếp tục đi về phía trước: "Đồ cảm thú, ngoài cưỡng hiếp ra thì anh còn biết làm cái gì?"

Lâm Việt Thịnh nổi cơn tam bành, người phụ nữ chết tiệt này dám dùng giọng điệu ấy để nói chuyện với mình. Hắn nhảy từ trên xe xuống, trực tiếp đẩy cô vào một gốc cây to, từ trên cao nhìn xuống, ngang ngược xoáy thẳng vào hai mắt cô. Đôi mắt trong veo của Quách Thanh Tú hơi hồng hồng, cô sắp bật khóc, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra kiên cường, nhìn thẳng vào hắn với vẻ phẫn hận.

"Thưa anh, xe của anh lấn làn rồi, mời anh lấy giấy phép lái xe ra cho tôi xem một lát." Một anh cảnh sát bước tới.

Lâm Việt Thịnh tiện tay móc ra một tấm danh thiếp, ném vào mặt anh cảnh sát kia, khề gầm lên: "Cút ngay!"

Anh cảnh sát kia chỉ nhìn thấy mấy chữ "tổng giám đốc tập đoàn Lâm Thị Lâm Việt Thịnh" đã lập tức cúi người lui về sau: "Xin lỗi tổng giám đốc Lâm, làm phiền anh rồi." Quách Thanh Tú chấn động, cô không ngờ anh cảnh sát giao thông kia lại khách sáo với Lâm Việt Thịnh như vậy, lẽ nào quyền thế của Lâm Việt Thịnh lớn đến mức nuốt chửng được cả thiện ác phải trái sao?

"Lên xe, bây giờ, ngay lập tức!" Lâm Việt Thịnh đã vô cùng tức giận, kiên nhẫn của hắn sắp bị cô bào mòn hết rồi, chỉ là một con bé thôi mà, hắn còn không xử được cô chắc!

Quách Thanh Tú biết ngoan ngoãn rồi, lần này cô nghe lời vô cùng, ngồi vào vị trí phó lái.

"Đừng nhúc nhích!" Lâm Việt Thịnh khề quát lên một tiếng, cơ thể to lớn nhào tới. Quách Thanh Tú căng thẳng quay mặt đi chỗ khác, hắn bật cười chế nhạo, động tác trên tay không hề ngừng lại, cánh tay dài vươn tới giúp cô thắt dây an toàn. Mặt hắn cách đôi môi cô gần như thế, hơi thở vô cùng ngang ngược của hắn ập tới.

"Quách Thanh Tú, cô cho rằng tôi đói khát thể cơ à? Lâm Việt Thịnh này muốn dạng phụ nữ như nào mà không có." Như chế giễu, Lâm Việt Thịnh liếc cô một cái, sau đó ngồi thẳng lại, khởi động xe. Mặt Quách Thanh Tú bỗng chốc đỏ bừng lên, ban này cô còn tưởng hắn muốn hôn cô.

Chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ rực đưa Quách Thanh Tú lượn quanh nửa vòng thành phố xa hoa này, sau cùng dừng lại ở một khu mua sắm cao cấp. Đây là "con đường tình nhân" nổi tiếng của thành phố S, bán toàn mặt hàng xa xỉ đắt đỏ, cho nên những người tới đây mua đồ đều là những gã đàn ông lắm tiền vung tiền cho tình nhân trẻ tuổi của họ.

"Xuống xe." Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh vẫn huênh hoang và ngang ngược như thế, không thể nào nghi ngờ được.

"Lâm Việt Thịnh, anh đừng ấu trĩ như thế, tôi sẽ không làm tình nhân của anh đâu." Quách Thanh Tú nói với vẻ phản cảm.

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh vô cùng khó coi: "Quách Thanh Tú, rốt cuộc cô có đầu óc không thể, dạng phụ nữ vừa đàn động vừa chậm tiêu như cô có phôi trước mặt tôi thì tôi cũng không thèm. Tôi nói cho cô biết, hôm nay tôi đưa cô tới đây là vì chị cô nói cô không thích quần áo kiểu đó, cho nên mới đưa cô tới thử."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tất cả những thứ anh chạm vào tôi đều không cần

"Lâm Việt Thịnh, anh là người hiểu rõ nhất tại sao tôi không cần những bộ quần áo đó. Không cần đôi giày, chỉ cần là thứ Lâm Việt Thịnh nhà anh từng chạm vào, bất cứ thứ gì, tôi đều không cần!"

Lâm Việt Thịnh nâng cằm cô lên với vẻ đùa dai: "Nghe cho kĩ nhé, tôi cũng từng chạm vào cơ thể cô rồi đó, cô có cần nó nữa không?"

"Anh..." Quách Thanh Tú trừng mắt lên.

Trong cửa hàng quần áo, Quách Thanh Tú cứ hờ hững, hoàn toàn không có hứng thú thử đồ. Những nhân hiệu đắt tiền, nhân viên rất nhiệt tình, lại gặp phải một cô gái không hề muốn mua sắm.

Lâm Việt Thịnh không chịu nổi nữa, giờ tay ra chỉ chỉ rất tùy hứng: "Bộ này, bộ này, dây bên kia và một dây của bên này, gói hết lại cho tôi."

Tầm thẻ tín dụng bị ném mạnh xuống quầy thu ngân, từ đôi đồng tử đen như mực bắn ra ánh mắt lạnh lẽo. Sau khi thanh toán xong, Lâm Việt Thịnh ném đồng quần áo lên xe, rồi kéo cánh tay Quách Thanh Tú nhét vào ghế pho lái.

Chiếc xe phi như bay trên đường một lúc rồi dừng trước cửa một quán cà phê ngoài trời bên bờ biển. Đây là địa điểm hẹn hò cà phê ưa thích của các đôi tình nhân, sắc đêm trong như nước, ngồi ở đó có thể nhìn thấy vầng trăng sáng tỏ treo trên đỉnh trời và ánh bạc lấp lánh hắt lên từ mặt nước biển.

Lâm Việt Thịnh lôi Quách Thanh Tú ra khỏi xe, đề cô lên bức tường trong quán cà phê: "Quách Thanh Tú, cô thích chết phải không?"

"Bỏ ngay cái móng dơ bẩn của anh ra, đừng để tôi phải ghét anh thêm." Con giận của Lâm Việt Thịnh trào lên, hắn cúi người xuống hôn cô. Hắn khóa chặt cái miệng nhỏ lại nhai không ngừng của cô, quả nhiên cãi nhau với phụ nữ là chuyện ngu xuẩn nhất trên đời, cứ hôn luôn đỡ rách việc hơn bao nhiêu.

"Ừm, bỏ tôi ra..." Quách Thanh Tú vùng vẫy, nhưng chỉ khiến nụ hôn của Lâm Việt Thịnh mạnh mẽ hơn.

Một hồi lâu sau, Lâm Việt Thịnh mới buông tha cho đôi môi của cô, lúc này đây hai người đều thở hồng hộc. Quách Thanh Tú vẫn quật cường trừng mắt nhìn anh ta, biểu cảm không chịu thua: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Tôi muốn thế nào, không phải cô đã nhìn thấy hết rồi sao? Từ giờ phút này trở đi, cô đã người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh này, về sau nếu không được sự đồng ý của tôi, cô không được phép dọn ra khỏi nhà họ Quách, càng không được phép trốn tránh tôi."

"Lâm Việt Thịnh, đầu anh bị úng nước phải không! Anh đừng tưởng anh vấy bẩn sự trong sạch của tôi là đã trở thành người nào đó với tôi. Anh chẳng là gì hết, anh biết chưa? Sớm muộn gì cũng có một ngày tôi vạch trần bộ mặt xấu xa của anh với chị tôi." Quách Thanh Tú mặt mũi trắng bệch, lùi về sau mấy bước, nhìn Lâm Việt Thịnh bằng ánh mắt cảnh cáo.

Lâm Việt Thịnh buông tay ra, đột nhiên không hiểu sao lại nở nụ cười độc ác: "Được, tùy cô thôi, thế nào cũng có một ngày cô phải quỳ dưới chân cầu xin tôi."

Quách Thanh Tú cười lạnh: "Thế thì anh cứ nằm mơ giấc mơ giữa ban ngày của anh đi!" Quách Thanh Tú vứt mấy bộ đồ trên xe xuống, giẫm mạnh lên chúng mấy cái như trả thù rồi dứt khoát bỏ đi.

Quách Thanh Tú, cô không nhảy nhót được mấy ngày đâu, Lâm Việt Thịnh cười lạnh với vẻ nham hiểm. Ba ngày sau đó, Lâm Việt Thịnh không hề xuất

hiện trong tầm nhìn của Quách Thanh Tú, cô thấy mình thoải mái hơn nhiều lắm.

Buổi tối, vừa bước chân vào cửa nhà đã nghe thấy tiếng khóc lóc chói tai của bác gái: "Ông là cái thứ đốn mạt khốn kiếp, sao có thể bán Á Hân cho bọn vay nặng lãi chứ, ông già dai nhách mãi chưa chết này, cả ngày chỉ biết cá độ, bây giờ cuối cùng cũng thua trắng cả cái nhà này rồi..."

Quách Thanh Tú chấn động nhìn về ù rũ của bác trai và dáng vẻ ngồi bệt xuống đất khóc lóc đay nghiến như một oán phụ của bác gái: "Làm sao vậy bác..."

Bác gái quệt nước mắt trừng Quách Thanh Tú một cái: "Cô về đúng lúc lắm, bác trai cô thua cả công ty Á Hân rồi, chị cô cũng không có bản lĩnh mở lời với nhà họ Lâm, hay rồi, bây giờ cả nhà này không có cơm ăn nữa, cứ đợi chết đói đi! Cô cũng đừng đi học làm gì, ngày mai ra ngoài mà làm thuê!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Quỳ xuống mua vui cho tôi đi

Quách Tuấn Kiệt khẽ quát lên: "Mẹ kiếp im hết mồm vào, cút hết ra ngoài đi, lộn cả tiết."

Bác gái càng lúc càng không vui, vung cánh tay lên đánh chồng: "Lão già chết bầm, chuyển đi châu Âu của tôi bị hẫng rồi, ông đền tiền cho tôi..."

"Bà chủ, không ổn rồi, bệnh tim của cô cả tái phát rồi." Người giúp việc hô ầm lên.

Quách Thanh Tú run bắn lên, vội vàng quay người chạy lên lầu. Trong phòng, Quách Hoàng Ngân đang dùng hai tay ôm ngực, mặt mũi trắng bệch, cô nằm trên giường, hít thở khó nhọc, vì quá đau đớn mà lông mày nhíu lại với nhau.

"Mau, mau gọi xe cứu thương!" Quách Thanh Tú vừa dẫn dò người giúp việc, vừa vội vàng lục tìm thuốc. Sau khi uống thuốc xong, Quách Hoàng Ngân vẫn không có một chút phản ứng nào. Xe cứu thương nhanh chóng đến nơi và đưa Quách Hoàng Ngân đến bệnh viện.

Trước cửa phòng phẫu thuật, Quách Thanh Tú siết chặt hai tay, không ngừng cầu nguyện. Bác gái vẫn không ngừng quở trách bác cả phá sản khiến bây giờ con gái đồ bệnh. Bác cả thực sự thấy phiền không chịu nổi, vung tay tát bác gái hai cái rồi tức giận bỏ chạy.

Quách Thanh Tú nhìn họ mà không thể nói gì được, chỉ thấy buồn lòng thêm. "Chị y tá ơi, chị em thế nào rồi ạ?" Thấy có cô y tá ra ngoài, Quách Thanh Tú vội vàng chạy tới.

"Tình hình bệnh nhân rất không ổn, thần trí không tỉnh táo, cô ấy luôn miệng gọi một cái tên, hình như là Tuấn Khanh!"

Mặt mũi Quách Thanh Tú trắng bệch, hai tay siết chặt lại: "Vậy, vậy phải làm thế nào ạ?"

"Tốt nhất là để người đó tới đây, bệnh nhân mới có khả năng tốt lên." Cô y tá đề nghị.

Quách Thanh Tú đi ra ngoài hành lang tìm thấy Quách Tuấn Kiệt đang hút thuốc, cô khẽ thương lượng: "Bác cả, bác gọi điện bảo Lâm Việt Thịnh qua đây một chuyến đi. Y tá bảo để anh ta qua đây thì chị con mới có hi vọng..."

Quách Tuấn Kiệt có vẻ vô cùng suy sụp, vừa thở dài vừa lắc đầu: "Bác đã gọi từ lâu rồi, cậu ta không nghe máy."

Bác gái vội vàng chen miệng vào: "Biết ngay mấy thằng cha có tiền không thằng nào tử tế, đến lúc quan trọng không giúp được một cái gì, cũng may mà Hoàng Ngân chưa gả qua đó, nếu không thì công toi."

Bác trai trách mắng: "Đúng là thứ đàn bà ngu dốt, gào thét cái gì ở đây, nói năng cũng không biết đúng lúc đúng chỗ."

Bác gái vừa nghe bác trai mắng đã thấy không vui, lại bắt đầu đay nghiến: "Ông già chết dẫm này, nếu không phải ông thua mất cả Á Hân, cậu chủ nhà họ Lâm sẽ coi thường chúng ta thế này sao?"

Quách Thanh Tú nhíu mày, "thế nào cũng có một ngày cô phải quỳ dưới chân cầu xin tôi", câu nói độc ác của Lâm Việt Thịnh như một lời nguyền rủa, không ngừng hiện ra trong đầu cô. Cô rùng mình một cái. Thu mua Á Hân, con gái nhà họ Quách đều đáng chết, xem ra tất cả những thứ này là một âm mưu.

Quách Thanh Tú quay người rời khỏi bệnh viện, Quách Tuấn Kiệt gọi cô mấy tiếng từ đằng sau, cô đều không nghe thấy. Nửa tiếng sau, cơ thể mỏng manh của Quách Thanh Tú xuất hiện bên ngoài cánh cổng sắt của cung điện Versailles. Di Nguyễn dẫn cô tiến vào biệt thự.

"Chào cô Quách!"

"Di Nguyễn, con muốn gặp cậu Lâm."

"Bây giờ cậu chủ không tiện lắm, cô đợi ở phòng khách một lát nhé!"

Di Nguyễn đặt một cốc trà lên bàn rồi lui ra ngoài. Ngồi trong phòng khách rộng lớn, cơ thể của Quách Thanh Tú càng có vẻ mảnh mai hơn.

Mười phút trôi qua, bóng dáng của Lâm Việt Thịnh vẫn chưa xuất hiện. Quách Thanh Tú không đợi nổi nữa, cô đứng bật dậy xông thẳng lên tầng, men theo cầu thang xoắn ốc mà tìm từng tầng một. Thực ra vừa đặt chân lên tầng hai, cô đã nghe thấy từng tiếng rên rỉ nóng bỏng của phụ nữ. Quách Thanh Tú thấy máu nóng bốc lên đầu, mẹ kiếp, người đàn ông này đúng là không bằng cảm thú. Vợ chưa cưới của mình đang nằm trong bệnh viện, mà hắn dám vui vẻ với người phụ nữ khác ở đây.

"Râm!" Quách Thanh Tú giơ chân đạp tung cửa phòng ngủ chính.

Tầng hai không có căn phòng nào khác, chỉ có mỗi một phòng ngủ hình tròn rộng đến mức khác thường này, cửa phòng được thiết kế theo phong cách cung đình. Đường như cánh cửa này chỉ khép hờ, Quách Thanh Tú đạp một cái thì đã mở bung ra rồi.

Trên chiếc giường lớn hình tròn vô cùng xa xỉ, một người phụ nữ đang ra sức uốn éo thân thể, cô ta mặc một bộ váy lụa mỏng tang màu đỏ, có thể nhìn rõ bộ ngực căng đầy tròn trịa, mái tóc dài uốn lọn sóng rồi loạn che khuất một phần khuôn mặt kiều diễm.

Nghe thấy tiếng đập cửa, cô ta sợ hết hồn, hét ầm lên, ôm chần từ trên giường lăn thẳng vào lòng Lâm Việt Thịnh. Quách Thanh Tú nhận ra ngay cô ta chính là Trịnh Ngọc Nhi, minh tinh điện ảnh hàng đầu đang rất nổi tiếng trên mạng xã hội. Điều kì lạ chính là Lâm Việt Thịnh vẫn ăn mặc vô cùng chỉnh tề, còn chưa cởi quần nữa chứ.

"Anh, anh là tên khốn nạn!" Quách Thanh Tú buột miệng mắng ầm lên: "Lâm Việt Thịnh, anh là tên cặn bã, chị tôi còn nằm trong bệnh viện, anh dám ở đây chơi đùa với người phụ nữ khác."

"Tổng giám đốc Lâm, à đàn bà lắm lời này là ai thế?" Trịnh Ngọc Nhi dùng đầu ngón chân cọ cọ đùi của Lâm Việt Thịnh, hỏi hân hân về hòn dõ. Cô ta chỉ còn thiếu chút nữa là vào việc chính với Lâm Việt Thịnh rồi, người phụ nữ đáng ghét này xông vào phá hỏng chuyện tốt của cô ta, cô ta đang giận lắm.

Lâm Việt Thịnh nghiêng mặt qua hôn lên môi Trịnh Ngọc Nhi, nở nụ cười ái muội: "Bé cưng, ra ngoài đợi anh."

"Người ta không muốn mà!" Trịnh Ngọc Nhi có ý lắc lư bộ ngực lớn khiến nó rung lên như những con sóng trào, vô cùng gọi cảm. Sắc mặt Lâm Việt Thịnh tối đi, hắn không hề nề nang gì mà đẩy cô ta xuống giường: "Cút ra ngoài, ngay!"

Lâm Việt Thịnh nổi tiếng nóng nảy, Trịnh Ngọc Nhi nào dám nán lại lâu hơn. Tuy rằng đã khao khát và nóng lòng đến mức không thể nhẫn nhịn nữa, nhưng cô ta cũng không dám nói gì, đành ôm quần áo đi ra khỏi phòng. Lúc ngang qua cửa còn cố ý đụng vào Quách Thanh Tú một cái thật mạnh, khề mắng: "Thứ ti tiện."

Quách Thanh Tú đang phùng phùng con giận, cô kéo Trịnh Ngọc Nhi lại: "Cô mắng ai đấy?"

Trịnh Ngọc Nhi dừng bước, bật cười chế nhạo: "Ai nên mắng ai đây, sao thế, còn giả bộ thuần khiết cái gì, không phải cô cũng dâng mình cho anh ta chơi nát rồi sao?"

Sắc mặt Quách Thanh Tú bỗng chốc trắng bệch, hai tay cô bắt giắc buông thõng.

"Cút ra ngoài, nghe thấy chưa hả!" Lâm Việt Thịnh khề gằn lên, Trịnh Ngọc Nhi đẩy Quách Thanh Tú ra, bước khỏi đó. Ánh mắt khinh bỉ của cô ta trước khi đi khiến Quách Thanh Tú cả đời cũng không quên được. Đúng thế, mình có tư cách gì mà nói người ta, mình cũng dơ bẩn thế này cơ mà...

Lâm Việt Thịnh neho đôi mắt anh tuấn lại, nhìn Quách Thanh Tú, hân cười với vẻ xấu xa: "Cô biết phải làm thế nào rồi chứ?"

"Anh là tên khốn nạn..." Lâm Việt Thịnh mất hết kiên nhẫn mà ngắt lời mắng chửi phần nộ của cô: "Nếu cô đến đây chỉ để trút giận, vậy thì cô có thể cút ngay bây giờ."

Quách Thanh Tú giận đến mức toàn thân run rẩy, chỉ hận không thể giết chết hắn ngay lập tức. Nhưng cô không thể, chị cô vẫn còn đợi được cứu sống: "Được, anh, coi như anh tàn nhẫn, chị tôi tái phát bệnh rồi, đang ở bệnh viện, chị ấy muốn gặp anh."

Lâm Việt Thịnh từ từ ngồi thẳng dậy, dựa người vào gối đầu mà cười lạnh: "Tại sao tôi phải đi gặp cô ấy?"

"Anh, anh, anh là chồng chưa cưới của chị ấy!"

"Đây không phải lí do."

"Vậy anh muốn thế nào?" Quách Thanh Tú dường như đã phát điên.

"Cô đuổi bạn tình của tôi đi, vậy thì bây giờ hoặc là cô thay thế cô ta mua vui cho tôi, hoặc là cô cút ra ngoài để cô ấy vào đây. Sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn thôi, trước khi tôi đổi ý, tốt nhất là cô tỏ rõ thái độ đi." Lâm Việt Thịnh nở nụ cười xấu xa.

"Anh, anh! Được, chỉ cần anh đồng ý đi gặp chị tôi, thế nào tôi cũng chịu."

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh lóe lên vẻ châm biếm: "Được thôi!"

Dù sao cũng không phải lần đầu bị hấn làm nhục nữa, vì chị gái, cô đành phải sa đọa thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Phụ nữ phải chủ động một chút (phần một)

Dưới ánh mắt háo sắc của hấn, Quách Thanh Tú lột sạch quần áo trên người, dùng hai tay ôm lấy bộ ngực đầy đặn của mình, cơ thể trắng ngần không ngừng run rẩy, mặt mũi xám ngoét đi về phía hấn.

"Qua đây, hôn tôi." Hấn ra lệnh như một tên bạo chúa.

Lòng tự tôn của Quách Thanh Tú một lần nữa bị hiện thực giẫm nát như bùn, cô nhẹ nhàng ghé lên môi hấn. Đôi môi mềm mại nhưng lạnh lẽo của cô thấm nước mắt, khiến nó trở nên đắng chát. Lâm Việt Thịnh nếm được vị mặn đắng của nước mắt, đột nhiên không hiểu sao lại thấy trái tim mình như bị cái gì đó đâm phải.

Hấn đẩy mạnh Quách Thanh Tú ra, mắng cô với vẻ chán ghét: "Như người chết vậy, chẳng có chút tình thú nào cả."

"Đúng là xui tận mạng, sao tôi lại gặp phải thứ phụ nữ ngu xuẩn như cô chứ, mặc quần áo vào, ra ngoài ngay."

Lâm Việt Thịnh làm việc nhanh gọn dứt khoát, khoác áo vest lên, đạp cửa bước ra ngoài. Quách Thanh Tú nhanh chóng mặc lại quần áo, đi theo sau hấn. Lúc đi ngang qua phòng khách, Trịnh Ngọc Nhi lại sổng chết theo đuôi, hồn dỗi ôm lấy hấn.

"Anh Lâm, tổng giám đốc Lâm, vai nữ chính của bộ phim lần này có thể để lại cho tôi không? Người ta yêu anh thế này cơ mà." Cô ta vừa nói vừa thả thính.

Lâm Việt Thịnh nhũn mảy chán ngán, đưa tay đẩy cô ta ra: "Cút xa xa ra, đừng có tới làm phiền tôi!"

Quách Thanh Tú dùng ánh mắt thương cảm nhìn Trịnh Ngọc Nhi, ban nãy vẫn còn quẩn quýt hoan ái như cá với nước, chớp mắt một cái đã bị Lâm Việt Thịnh đạp ra xa. Không biết người phụ nữ này gốc gác hay Lâm Việt Thịnh vốn dĩ đã là động vật máu lạnh nữa.

Trong phòng bệnh của bệnh viện.

Dưới sự giúp đỡ của Lâm Việt Thịnh, Quách Hoàng Ngân cuối cùng cũng tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Bác sĩ dặn dò thêm: "Bệnh nhân không thể chịu thêm bất cứ đả kích nào nữa, nếu không sẽ còn tái phát. Dạng bệnh này, người nhà cũng biết rõ mà, bệnh nhân sống được đến hai mươi đã là khá lắm rồi, nếu còn tái phát, có lẽ chúng tôi cũng hết cách." Đây là những lời mà bác sĩ nói riêng với Quách Thanh Tú và Quách Tuấn Kiệt trong phòng lâm việc.

Quách Thanh Tú thoáng chốc buồn bã hần. Trong phòng bệnh, Quách Hoàng Ngân đang nắm lấy tay Lâm Việt Thịnh, hai mắt hiện lên nụ cười hạnh phúc: "Cảm ơn anh, Tuấn Khanh, nếu như không có anh, có lẽ em thực sự không thể tỉnh lại được."

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm vào Lâm Việt Thịnh, vô cùng căng thẳng, chỉ sợ hấn gây ra thêm động thái quá khích nào. Đôi mắt sâu như hồ nước của Lâm Việt Thịnh liếc nhìn góc nghiêng của Quách Hoàng Ngân, khóe miệng bắt gặp cong lên thành một nụ cười.

"Hoàng Ngân, em an tâm dưỡng bệnh đi, đừng nghĩ nhiều."

"Tuấn Khanh, em nằm mơ thấy một giấc mơ rất đáng sợ, em mơ thấy mình bị bao trùm trong một đám sương mù đen đặc, chạy thế nào cũng không chạy ra được. Sau cùng em nhìn thấy bóng dáng anh ở trước mặt nên giường chân đuổi theo, đuổi mãi mới tỉnh dậy được."

Nụ cười của Lâm Việt Thịnh hơi cứng lại, Quách Thanh Tú thấy vậy vội vàng ngồi thụp xuống, nắm lấy bàn tay của Quách Hoàng Ngân, an ủi chị mình: "Chị ơi, chị yên tâm, không có ai bỏ rơi chị đâu, em đây, cả... anh ấy nữa, chúng em sẽ luôn bảo vệ chị."

Bấy giờ Quách Hoàng Ngân mới gạt đầu hải lòng, cô nhìn Lâm Việt Thịnh mà khóe mắt trào ra một giọt lệ trong vắt. Tuấn Khanh, trong mắt anh thực sự có hình bóng em sao?

Bên ngoài bệnh viện, sắc trời đã tối. Quách Thanh Tú đứng chắn trước mặt chiếc Ferrari màu đỏ rực của Lâm Việt Thịnh, không chịu để hấn đi.

"Cô đã lãng phí ba tiếng đồng hồ của tôi rồi, cô còn muốn thế nào nữa?"

"Lâm Việt Thịnh, chăm, chăm sóc chị tôi là trách nhiệm của anh..."

Lâm Việt Thịnh gờ gờ lên vô lăng, giận dữ vô cùng: "Trách nhiệm cái con khỉ, được, tôi nói thật với cô nhé, tôi định hôn cùng chị cô chẳng qua chỉ là một giao dịch với Quách Tuấn Kiệt thôi, cô đã hiểu chưa?"

Quách Thanh Tú chấn động, lẽ nào những lời Lâm Việt Thịnh nói như con gái nhà họ Quách gì đó là vì chuyện này sao? Lâm Việt Thịnh nhìn đáng vẻ không thể tin nổi của Quách Thanh Tú mà nở nụ cười xấu xa: "Có điều, nếu như cô chịu làm tình nhân của tôi, tôi có thể suy xét đến việc tiếp tục chăm sóc cho chị cô. Với cái kiểu sống dở chết dở ấy, chắc cũng không còn được mấy ngày đâu."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Phụ nữ phải chủ động một chút (phần hai)

"Lâm Việt Thịnh, anh nói dối, bác Tăngi sẽ không làm thứ chuyện bán đứng con gái như vậy đâu." Quách Thanh Tú lắc đầu, không sao tin được. Tuy rằng tính tình bác cả rất tệ hại, cũng rất mê bài bạc, nhưng ông ta chưa mất trí đến mức bán rẻ con gái như vậy.

"Phụt!" Lâm Việt Thịnh cười lạnh: "Quách Thanh Tú, cô ấu trĩ quá, tôi thật không dám tin sao Quách Tuấn Kiệt lại có đứa con gái và cháu gái ngu xuẩn như thế chứ." Lâm Việt Thịnh đột nhiên lùi xe, xoay vô lăng, chiếc xe nhanh chóng phóng ra khỏi bệnh viện.

Giao dịch? Hôn lễ của chị cô chỉ là một giao dịch? Chẳng trách trong lễ đính hôn không có một ai trong nhà họ Lâm đến dự. Chẳng trách bác cả cứ giấu giấu điểm điểm thay hân. Hóa ra tất cả mọi thứ lại xấu xí đến thế, chị cô thật đáng thương.

Cả đêm đó, Quách Thanh Tú không thể nào chợp mắt được, cô nằm bò bên giường của Quách Hoàng Ngân, lặng lẽ ngắm nhìn từng giọt nước trong bình truyền dịch. Nửa đêm, Quách Thanh Tú cảm nhận được bàn tay của Quách Hoàng Ngân đang dịu dàng vuốt tóc cô. Nhớ tới ngày nhỏ chị đối xử tốt với cô thế nào, Quách Thanh Tú đột nhiên thấy đau xót đến mức muốn rơi lệ.

Cử động nhỏ của cô cũng không thể thoát được tầm mắt của Quách Hoàng Ngân: "Thanh Tú, em vẫn lo cho chị à? Đừng buồn, chị không sao đâu. Chị biết em rất muốn có một chiếc notebook, chị đã đặt hàng sẵn cho em rồi, vốn định để đến hôm sinh nhật sẽ tặng cho em, nhưng chị sợ chị không sống được đến ngày hôm đó. Cho nên, chị dặn họ mang tới trước, ngày mai là em có thể nhìn thấy nó rồi..."

"Chị ơi..." Quách Thanh Tú nghẹn ngào.

"Thanh Tú, chị còn một chuyện nữa muốn nhờ em. Công ty Á Hân vốn do ba em quản lý, không ngờ sau khi ba chị tiếp quản nó lại thảm hại đến mức này. Chị đang nghĩ, nếu như có thể, tương lai em nhất định phải quản lý công ty này, hoàn thành tâm nguyện của ba em." Quách Hoàng Ngân nói một cách khó khăn.

Quách Thanh Tú nắm chặt bàn tay của chị cô: "Chị ơi, chị đừng nói nữa, chị sẽ không sao đâu, chị yên tâm, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau."

Quách Hoàng Ngân đột nhiên im lặng, Quách Thanh Tú khẽ gọi vài tiếng, không có phản ứng gì, cô sợ hết hồn, vội vàng đưa tay ra thăm dò. May mà hơi thở vẫn còn, chắc chị cô ngủ thiếp đi thôi. Đêm đó Quách Thanh Tú không ngủ nổi, cô suy nghĩ suốt cả đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quách Thanh Tú một lần nữa xuất hiện trước mặt Lâm Việt Thịnh.

"Lời anh nói hôm qua vẫn còn hiệu lực chứ?"

Lâm Việt Thịnh nheo mắt lại một cách nguy hiểm: "Cô đã nghĩ kĩ rồi?"

"Tôi có hai yêu cầu."

Lâm Việt Thịnh nhướn mày: "Thông thường, những người phụ nữ bị tôi chơi rồi, tôi sẽ không để vào mắt đâu. Nhưng cô là một ngoại lệ."

Lại có ngọn lửa giận cháy lên trong lòng Quách Thanh Tú, cô cố gắng kiềm chế bản thân mình. Dù sao cũng bị hấn chơi rồi, vậy thì chi bằng liều chết đến cùng, dù sao cũng chỉ có mỗi một việc đó thôi, cứ nhắm mắt cho hấn vùn vò là được. Chỉ cần có thể cứu sống chị cô, tự tôn cũng chỉ như đồng phân chó thôi.

"Thứ nhất, anh trả công ty Á Hân lại cho bác Tăngi. Thứ hai, anh phải chăm sóc chị tôi cả đời."

Lâm Việt Thịnh nho nhả héch cằm lên, nhìn Quách Thanh Tú với vẻ châm chọc: "Tuy rằng ở trong tay tôi thì Á Hân sẽ có tiền đồ xán lạn hơn, nhưng một năm cũng chỉ được vài tỷ, ổn thôi, trả cho cô. Điều thứ hai thì quá Hoàng đường rồi. Lẽ nào cô muốn tôi kết hôn với một người phụ nữ bị bệnh tim? Cho dù tôi đồng ý, cô nghĩ ba mẹ tôi sẽ đồng ý sao? Đúng là nực cười..."

Chuyện hôn nhân trong các gia đình quyền thế trước nay không thể do mình tự quyết được, Quách Thanh Tú có phần suy tư: "Vậy anh bảo phải làm thế

nào?"

"Chi bằng thế này nhé, tôi đến gặp chị cô một lần, tôi lên giường cùng tôi một lần, những lúc khác, đôi bên không ai can thiệp đến ai."

Ánh mắt Quách Thanh Tú thoáng lóe lên một chút khổ sở rồi bất đắc dĩ gật đầu. Cô tự an ủi mình, cứ coi như bị chó cắn đi! "Được, cứ thống nhất như thế nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đòi lại lợi ích ngay bây giờ

Quách Thanh Tú nói xong rồi đang chuẩn bị quay người rời đi. Lâm Việt Thịnh cười tà ác: "Hôm qua tôi đã đến thăm chị cô một lần, cô còn chưa làm gì đây." Bóng lưng của Quách Thanh Tú khựng đứng lại.

"Qua đây." Cậu chủ Lâm không thể chờ nổi mà muốn hưởng thụ con mồi của mình. Tới qua cô lửa lò quấy rầy hấn, hấn đã không thể nhịn nổi rồi, nếu không phải nề tình cô đáng thương quá khiến hấn không xuống tay được.

Tại sao lại không xuống tay được? Kì lạ, Lâm Việt Thịnh đột nhiên có dự cảm không ổn trong lòng, trước giờ hấn chưa từng có cảm giác này với phụ nữ. Phụ nữ ấy mà, chỉ là giao dịch giữa tiền và xác thịt thôi, hấn trước giờ chưa hề quan tâm đến.

"Đây là phòng khách, chúng ta đổi nơi khác đi." Quách Thanh Tú hơi đỏ mặt. Thực ra chuyện này nói ra thì dễ lắm, nhưng khi làm thật vẫn thấy khó khăn. Chỉ nghĩ đến chuyện sắp diễn ra, cô đã không thể kiềm lòng được mà thấy vừa sợ vừa buồn. Cô không thể nào mặt dày như Lâm Việt Thịnh được.

"Ồ đây không có lệnh của tôi thì không ai dám vào đâu." Giọng của Lâm Việt Thịnh trở nên khàn khàn vì tình dục, hấn khẽ liếm môi mình, nhìn cần cổ trắng ngần lộ ra quá nửa của cô mà máu huyết của hấn bắt đầu sôi lên ừng ực.

Quách Thanh Tú máy móc đi tới trước mặt hấn, ánh mắt bất an không ngừng nhìn ra bên ngoài. Lâm Việt Thịnh lấy từ trong gầm sofa ra một chiếc điều khiển, ấn tí tí vài cái, trên khung cửa thủy tinh có chiếc rèm dày kiểu cung đình buông xuống. Chùm đèn thủy tinh lớn giữa phòng khách tắt ngúm, chỉ còn lại một dàn đèn hình ngôi sao với ánh sáng màu vàng nhạt được thấp sáng xung quanh khiến bầu không khí trong phòng khách trở nên vô cùng ái muội.

"Hôn tôi." Giọng nói của Lâm Việt Thịnh khô khốc và khàn khàn, trầm trầm, vô cùng quấy rầy.

Mùi thơm trên tóc của Quách Thanh Tú ập tới, những sợi tóc mềm quét qua cổ hấn, đôi môi cô như cánh bướm đậu trên trán, trên mặt, sau cùng là trên môi hấn.

Chỉ là những động chạm nhẹ mà pháo hoa sáng rực như nổ tung. Dục vọng của Lâm Việt Thịnh bỗng chốc căng trướng lên, hấn ngậm cánh môi mềm mại xinh xắn của cô, hôn hết lần này đến lần khác. Quách Thanh Tú phát ra tiếng rên rí như người nói mớ, dường như rất thỏa mãn, càng kích thích dục vọng của Lâm Việt Thịnh mạnh mẽ thêm.

Bàn tay to lớn của hấn giữ sau gáy cô, đẩy nụ hôn sâu thêm. Một luồng khoái cảm như điện giật vụt qua đầu óc Quách Thanh Tú rồi lan tới tứ chi bách hải, cô không tự chủ được mà rên rí thành tiếng.

Lâm Việt Thịnh nhếch môi thành một nụ cười tà ác hài lòng, bàn tay to lớn của hấn mò vào quần áo cô, bóp lấy bầu ngực đầy đặn, nhẹ nhàng xoa nắn, trêu đùa. Cơ thể Quách Thanh Tú từ từ nhũn như một vũng nước, mềm oặt trong lòng bàn tay hấn.

"Sướng không? Sướng thì kêu lên, tôi thích đáng về rên rí lẫn lộn của cô lắm." Lâm Việt Thịnh liếm dải tai cô, buông lời khích lệ nóng bỏng.

Quách Thanh Tú bỗng chốc tỉnh táo từ trạng thái mơ màng, cô thẹn đến mức gò má đỏ ửng lên, sống chết nín nhịn không phát ra một âm thanh nào nữa. Đúng là mất mặt mà. Lúc bị người ta cưỡng dâm mà còn phát ra âm thanh vui vẻ, thật sự không còn chuyện gì mất mặt hơn được nữa. Quách Thanh Tú chỉ hận không thể đào một cái lỗ nê mà chui vào.

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh thoáng hiện một chút đắc ý, hấn cố ý bắt đầu bước kích thích xa hơn. Người phụ nữ chết tiệt này, để tôi xem cô có thể giả bộ đến bao giờ!

Với những động tác trêu đùa đầy kĩ thuật của Lâm Việt Thịnh, mặt mũi Quách Thanh Tú đỏ như quả đào chín, da dẻ toàn thân ửng lên một màu hồng nhuận, cô thở dốc liên hồi, ý loạn tình mê. Cô vẫn chưa thêm kêu thành tiếng mà hấn đã không chịu nổi rồi. Đáng về mê loạn của cô khiến hấn không thể trụ thêm, thứ yêu tinh chết tiệt này, đúng là trời sinh để quấy rầy người khác.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Dấu vết sau cuộc tình ái

Hắn vội vã kéo khóa quần, ưỡn người đâm tới.

"Ừm..." Tiếng rên rỉ vì khoái cảm buột khỏi miệng cô. Quách Thanh Tú lúc này đã chết mê chết mệt, lạc lối bên dưới thân thể của Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh là một người đàn ông tinh lực dư thừa, cơ bắp trên cơ thể rất rắn chắc, vô cùng mạnh mẽ. Nhất là chỗ cơ bụng với từng khối cơ ghép thành sáu múi, cực kỳ hoàn mỹ. Cơ thể gợi cảm này, chắc các người mẫu hàng đầu cũng chỉ đến thế thôi.

Sau khi cao trào qua đi, Quách Thanh Tú thấy toàn thân bủn rủn và bại hoại. Lâm Việt Thịnh bế cô đi về phía phòng tắm. Chiếc bồn tắm xa hoa hình bầu dục thả đầy hoa oải hương, Quách Thanh Tú ngấm mình trong làn nước ấm áp, cảm giác mệt mỏi bỗng chốc bay biến hết.

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh từ đầu đến cuối dính chặt trên làn da mịn màng của Quách Thanh Tú, cảm giác trên lòng bàn tay vô cùng đàn hồi, trơn mịn như tơ lụa. Khóe miệng của cô dường như hơi sưng do bị hôn quá nhiều, đôi mắt mờ hé tràn ngập cảm giác mê hoặc.

Máu nóng trong người Lâm Việt Thịnh bắt đầu cuộn cuộn lên, hắn túm lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô, gác nó lên thành bồn tắm, hắn ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô, bắt đầu từ từ xâm phạm từ đằng sau. Kích thích mãnh liệt và khoái cảm như thủy triều ập đến khiến Quách Thanh Tú rơi vào trạng thái trên đỉnh.

Trải qua nhiều lần được Lâm Việt Thịnh dạy dỗ, cơ thể cô đã không còn bài xích và cứng ngắc như trước nữa, khiến hắn càng dễ dàng ra vào hơn. Lần này cô hoàn toàn bị hắn làm đến mức hai chân run lấy bậy, sức lực kiệt quệ mà ngủ thiếp đi.

Khi Quách Thanh Tú tỉnh dậy từ cơn mơ màng, dường như cô đang nằm trong một vòng tay ấm áp. Hắn cuốn cô vào lòng mình một cách ngang ngược, chân dài kẹp lấy đôi chân mảnh khảnh của cô. Quách Thanh Tú cảm thấy giữa hai chân mình không còn cảm giác dính dáp, xem ra chắc hẳn đã giúp cô rửa ráy, không vì lý do gì, trái tim cô bỗng có những cảm giác lạ thường.

Không, không thể nào có cảm giác đó với hắn, chắc chắn không phải do hắn làm đâu. Người đàn ông lòng lang dạ sói này không thể nào đối xử tốt với phụ nữ được, chắc chắn là Di Nguyên làm, mình không nên tiếp tục nằm ở đây.

Lâm Việt Thịnh vẫn còn đang ngủ say, không thể không thừa nhận, người đàn ông này tuần tú đến mức quỷ thần đều cảm hận. Khuôn mặt với những đường nét rõ ràng, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng, lông mi vừa rậm vừa cong vừa dài, phù thành một cái bóng nhỏ dưới mi mắt.

Chỉ có điều đôi lông mày kia quá sắc bén, khiến cả khuôn mặt trông có vẻ vô cùng tàn độc. Cô căm ghét dáng vẻ kiêu ngạo của hắn, không có một chút nhân tính nào. Sợ làm phiền đến hắn, cô nhẹ nhàng rút người ra, nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc lại quần bò, cầm áo trên tay, định trông qua đầu.

Đột nhiên từ sau lưng mọc ra một đôi tay vô cùng ngang ngược bóp lấy bộ ngực đầy đặn của cô, gian xảo về nấn.

"Muốn trốn hả?" Giọng nói vô cùng độc ác.

Cơ thể Quách Thanh Tú cứng đờ: "Anh không nói phải ở lại qua đêm mà, hơn nữa, nếu như cả đêm tôi không về, sợ rằng bác Tăng sẽ sinh nghi..."

"Phụt!" Lâm Việt Thịnh cười châm biếm. Ông bác tham tiền của cô chỉ hận không thể bắt cô trèo lên giường của đàn ông, còn quan tâm gì đến chuyện cô có về nhà hay không, chỉ cần có tiền, ông ta không nhận người thân. Đùng là một người phụ nữ ngu xuẩn, đầu óc bả đậu.

"Ở lại với tôi đêm nay, ngày mai tôi ở bệnh viện với cô cả ngày."

Quách Thanh Tú mừng rỡ quay phắt lại: "Thật chứ!"

Lâm Việt Thịnh đột nhiên rất muốn tát mình một cái, mẹ kiếp, từ bao giờ mà hắn sa sút đến độ phải cầu xin phụ nữ ở lại với mình thế? Lẽ nào Lâm Việt Thịnh này lưu lạc đến mức độ phụ nữ không cần nữa hả? Không được, không thể như thế được.

Lâm Việt Thịnh lập tức cứng đờ mặt, u ám nói: "Giả đây, cô rút ngay cho tôi!"

Khóe miệng Quách Thanh Tú giật giật, lập tức đẩy tay hắn ra, mặc áo vào, quay người đi không hề lưu luyến, bước nhanh ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vòng tay của hắn không đáng để lưu luyến

Không hề lưu luyến, không một lần quay đầu, cứ thế mà đi. Trong khoảnh khắc đó, hắn đột nhiên có cảm giác thất bại. Hắn từng chơi đùa vô số phụ nữ, đột nhiên có cảm giác vô cùng không thoải mái, mẹ kiếp, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào?! Cô ấy dám không để ý đến hắn như thế à!

Quách Thanh Tú vừa ra khỏi biệt thự, chiếc Ferrari màu đỏ rực của Lâm Việt Thịnh cũng theo sau cô, ẩn còi sau lưng cô.

Quách Thanh Tú quay đầu lại lạnh lùng nhìn hắn một cái: "Bây giờ anh hối hận cũng không kịp rồi, tôi sẽ không ở lại đây cả đêm đâu."

Lâm Việt Thịnh dừng xe lại: "Quách Thanh Tú, cô có biết mình đáng ghét nhất ở điểm nào không?"

Quách Thanh Tú im lặng.

Lâm Việt Thịnh tức giận quát lên: "Cứ thích giả bộ thanh cao, trời tối thế này rồi, lẽ nào cô muốn nếm thử mùi vị của lưu manh, muốn bị chơi lần lượt hay muốn bị chơi tập thể?" Quách Thanh Tú nghe hiểu được hàm ý tối nghĩa trong câu nói của hắn, cũng phải, bây giờ đã nửa đêm rồi, nơi này lại hẻo lánh, chưa biết chừng có lưu manh gì đó, nhưng cô cứ kiêu ngạo đấy thì đã sao.

"Lâm Việt Thịnh, tôi thà bị lưu manh chơi cũng không muốn bị anh chơi." Bỏ lại một câu như thế, Quách Thanh Tú cắn môi dưới, chạy bước nhỏ ra khỏi đó.

"Đúng là một người phụ nữ ngu xuẩn." Lâm Việt Thịnh trước giờ chưa từng thấy giận như bây giờ, hết lần này đến lần khác bị cô làm cho mất mặt.

Đêm đã khuya, Quách Thanh Tú ôm cánh tay đi nhanh thoăn thoắt, ban nãy lửa giận bốc lên đầu, lá gan to lắm, bây giờ gió lạnh vừa thổi qua, khí nóng tiêu tán hết, trái tim từ từ bình tĩnh lại, đầu đầu trong tầm mắt cũng là những rừng núi đen kịt trùng trùng.

Quách Thanh Tú bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn lại, không có lấy một ánh đèn đường nào, quả nhiên Lâm Việt Thịnh không theo sau. Phía trước có biển báo trạm xe công cộng, Quách Thanh Tú mừng thầm, kích động chạy tới.

"Cô gái, cô cũng đang đợi xe hả!"

Từ sau biển quảng cáo đột nhiên xuất hiện một người đàn ông lùn lùn đội mũ lưỡi trai, đôi mắt lóe sáng nhìn chăm chăm vào phần eo của Quách Thanh Tú.

"Tôi, tôi không đợi xe..." Quách Thanh Tú quay đầu chạy biến. Người đàn ông lùn kia đột nhiên nhào tới, túm lấy áo Quách Thanh Tú, nở nụ cười háo sắc: "Cô gái đơn thuần này, chủ có xe, cô có muốn lên xe không!"

"Buông Tăngi ra, buông Tăngi ra, tên biến thái này." Quách Thanh Tú vùng vẫy.

Từ đằng sau bỗng có một người đàn ông ôm chặt lấy Quách Thanh Tú.

"Hà hà, con hàng này không tệ đấy nhì, đủ để chúng ta nhắm một bình rượu rồi."

Quách Thanh Tú kêu cứu thất thanh: "Cứu mạng!"

Hai người đàn ông một trước một sau, một người ôm lấy cánh tay Quách Thanh Tú, một người ôm lấy hai chân cô, nhấc cô lên nhét vào chiếc xe tải nhỏ bên đường: "Ha ha, cô cứ hét, hét đến vỡ cổ họng cũng không có ai đến cứu cô đâu, nơi này cách thành phố quá xa, là khu đất không ai quản lý. Tôi thấy cô cứ ngoan ngoan một tí, lát nữa sẽ dễ cô đỡ chịu khổ hơn."

Tiếng cười tà ác ngập tràn trong đầu Quách Thanh Tú, ban nãy cô giận dữ gắt gỏng với Lâm Việt Thịnh, bây giờ gặp phải báo ứng rồi. Quách Thanh Tú hối hận vô cùng.

"Bỏ cô ấy ra!" Một giọng nói lạnh lùng ngang ngược vang lên trong bóng tối.

Hai người đàn ông kia sợ hết hồn, bóp cổ Quách Thanh Tú, quay đầu nhìn xung quanh: "Mẹ kiếp mày là ai?"

Thân hình nóng bỏng của Lâm Việt Thịnh xuất hiện trong tầm mắt của hai gã đàn ông kia, trong tay hắn cầm một khẩu súng, nhắm chuẩn vào một trong hai gã đàn ông kia. Giọng nói lạnh lẽo ấy không hề có một chút độ ấm nào: "Ông mày không nói hai lần, lập tức buông cô ấy ra, nếu không hậu quả chúng mày tự chịu."

"Ồ, mày là thằng đầu buôi nào, con ả này là đồ của hai chúng tao nhé!" Một gã đàn ông trong số đó to gan lớn mật đi về phía trước, gã không tin Lâm Việt Thịnh dám nổ súng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tôi nay muốn ở bên tôi không

Lâm Việt Thịnh nhếch môi thành mộ nụ cười độc ác, không hề do dự mà bóp cò.

"Pằng!" Một tiếng súng vang lên, đầu của người đàn ông kia trúng đạn, ngã ngửa trên nền cỏ, kêu khóc như lợn bị chọc tiết. Một gã đàn ông khác sợ đến mức buông Quách Thanh Tú ra, bụp một phát quỳ ngay xuống nền cỏ.

"Lạy ông tha mạng, lạy ông tha mạng, con không dám nữa, chúng con chỉ muốn bắt chuyện với cô gái này thôi, chúng con đến một ngón tay của cô ấy cũng chưa đụng tới."

Khẩu súng trong tay Lâm Việt Thịnh lại vang lên tiếng nạp đạn, "pằng!" người đàn ông đó cũng ngã trong vũng máu.

Quách Thanh Tú kinh hãi, cô không ngờ tới Lâm Việt Thịnh lại dám giết người. Hai chân cô run rẩy, không dám nhúc nhích nửa bước. Có lẽ, từ giờ phút này trở đi, cô cần phải tìm hiểu người đàn ông này lại từ đầu.

Lâm Việt Thịnh cúi người xuống bế cô lên, nhìn thấy biểu cảm cứng nhắc của cô, khoe miệng hân đắc ý nhếch lên thành một nụ cười mỉa mai.

"Cô thực sự thích bị chúng chơi đùa à?" Quách Thanh Tú hoàn hồn lại, liều mạng lắc đầu: "Đừng mà, đừng vứt tôi xuống!"

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn cô: "Tôi nay có muốn ngủ cùng tôi không?"

"Tôi muốn về nhà!"

Người phụ nữ chết tiệt, vừa cứu mạng cô ấy mà cô ấy không có một chút xíu cảm kích nào, chỉ biết về nhà. Bây giờ hán cực kỳ không muốn thả cô về nhà, nhưng không rõ vì lý do gì, hán vẫn ngoan ngoãn đưa cô về tận nhà.

Lâm Việt Thịnh quả nhiên nói lời giữ lời, công ty Á Hân nhanh chóng quay trở về với Quách Tuấn Kiệt, bệnh tình của Quách Hoàng Ngân cũng tiếp tục hồi phục. Tất cả những thứ này được đánh đổi bằng việc Quách Thanh Tú hi sinh tự tôn của mình.

Khi Quách Hoàng Ngân xuất viện, một chiếc notebook màu bạc được đưa tới tận tay Quách Thanh Tú. Là notebook của hãng Apple, Quách Thanh Tú kinh ngạc, chiếc máy tính này đáng giá ba mươi mấy triệu đó! Trước kia cô cứ tưởng chị cô sẽ tặng một chiếc notebook bình thường thôi, không ngờ lại đắt đỏ như vậy, mấy năm trở lại đây chị tôn không ít tiền để chữa bệnh, khoản tiền này đối với chị là một khoản lớn đó.

"Chị, chị tiêu pha tốn kém quá, em..."

"Thanh Tú, đây là tấm lòng của chị, em đừng từ chối nữa. À phải rồi, mấy hôm nữa chị và Tuấn Khanh sẽ đi Maldives du lịch một tuần." Quách Hoàng Ngân ngồi bên giường, kéo bàn tay của Quách Thanh Tú vô cùng thân thiết.

"Thanh Tú, em cũng biết đấy, sức khỏe chị không tốt, cần có người bên cạnh chăm sóc, em có thể đi cùng chị không?"

Mặt mũi Quách Thanh Tú bỗng chốc trắng bệch, cô vội vàng từ chối: "Chị ơi, thế giới hai người của anh chị, làm sao em có thể phá vỡ được, đừng đừng chị ạ, em không muốn đi đâu."

Quách Hoàng Ngân mỉm cười dịu dàng: "Thanh Tú, bệnh của chị, có phải em không biết đâu. Chị chỉ sợ lỡ như chị bị bệnh, cần một người thân bên cạnh mà lại chẳng có ai. Chuyến du lịch lần này rất có ý nghĩa với chị, em hãy nể tình chị đối xử tốt với em mà chịu khổ một tuần, chị đảm bảo chỉ một tuần thôi."

Quách Hoàng Ngân bị bệnh tim, bất cứ lúc nào cũng phải mang theo thuốc, nhưng mà... Quách Thanh Tú nhìn chị mình, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Quách Thanh Tú không ngừng đấu tranh trong nội tâm, thực ra kể cả Quách Hoàng Ngân không tặng notebook cho cô, cô cũng sẽ đi. Vì tính mạng của chị, cô không thể không đổi mặt Lâm Việt Thịnh.

"Thanh Tú, chị có ít tiền mặt, em đi mua ít đồ dùng cần thiết, ngày mai chúng ta xuất phát nhé."

Quách Thanh Tú hoàn toàn không có chỗ nào để từ chối. Bệnh tình của chị cô chỉ vừa hồi phục, cần được khuấy khỏa. Cô chỉ không hiểu Lâm Việt Thịnh tại sao lại có lòng tốt đến thế, rốt cuộc là vì chị cô hay là vì cô? Chiếc xe Ferrari màu đỏ quen thuộc ấy rẽ chân trời, dùng tư thái vốn có dừng trước cổng nhà họ Quách.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tôi không muốn uống thuốc của anh

Lâm Việt Thịnh mặc áo khoác dài ôm sát người, vóc dáng hoàn hảo càng lộ rõ vẻ khí phách, vẫn là chiếc kính râm màu đen ấy che khuất đôi mắt sắc bén. Tuy rằng như thế, Quách Thanh Tú vẫn cảm thấy rất lạnh lùng, vô cùng lạnh lùng. Cô xách hành lý, đứng đờ tại chỗ một hồi lâu cũng không nhúc nhích gì.

"Thanh Tú, lên xe đi, em còn ngây ra đó làm gì?" Quách Hoàng Ngân tươi cười, sau khi lên xe còn thúc giục Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú nhích tới bên cạnh chiếc xe như một con rùa, đặt hành lý xuống đất: "Chị ơi, em nghĩ hay là em không đi nữa..."

Nơi nào đó trong cơ thể vẫn còn đau đớn, da mặt cô mông đính, hoàn toàn không thể nào làm lơ Lâm Việt Thịnh được, cứ phải nhìn theo bóng dáng hần. Cô cảm thấy, cô sợ hần như thế đấy. Bóng đen tâm lý mà hần để lại cho cô khó lòng tiêu tan được.

Lâm Việt Thịnh đột nhiên tháo kính râm xuống, quay người nói với Quách Thanh Tú bằng vẻ khiêu chiến: "Những lời cô từng nói, lẽ nào không đáng tin sao?"

Mùi khiêu chiến nồng nặc, Quách Thanh Tú đột nhiên nhớ tới hai người đàn ông bị Lâm Việt Thịnh bắn chết ngày hôm đó. Cô biết rất rõ, mình đang đối mặt với dạng đàn ông như thế nào.

"Đi thôi, Thanh Tú, phong cảnh Maldives đẹp lắm, có lẽ cả đời này chị chỉ có một cơ hội ấy thôi." Quách Hoàng Ngân khề ho một tiếng, ám thị với Quách Thanh Tú bằng vẻ thâm sâu.

Quách Thanh Tú chỉ thấy lòng mình buồn bã quá đỗi, cô nghẹn ngào: "Chị ơi, em đi!"

Trong xe, Lâm Việt Thịnh không nói năng gì, chỉ lái xe với tốc độ nhanh nhất. Gió thổi qua khiến mái tóc mềm dài ngang vai của Quách Thanh Tú tung bay mãi. Quách Thanh Tú siết chặt tay vịn, sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Cô kính hải phát hiện ra rằng, hóa ra xe thể thao được dùng để chơi đùa với tính mạng con người.

Trong phòng đợi máy bay, Lâm Việt Thịnh đi làm thủ tục đăng ký. Quách Hoàng Ngân xoa đầu Quách Thanh Tú, thân thiết hỏi cô: "Thanh Tú, sao trông em cứ hoảng hốt vậy, có phải thấy khó chịu ở đâu không?"

Ánh mắt Quách Thanh Tú lóe lên: "Chị ơi, chị không thấy có gì đó không bình thường à? Chị xem, hai người mặc đồ đen kia cứ đi theo chúng ta mãi."

Quách Hoàng Ngân quay người liếc một cái rồi bật cười: "Yên tâm, đó là vệ sĩ của Tuấn Khanh."

Quách Thanh Tú khề ồ một tiếng: "Chị ơi, em thực sự phải đi cùng hai người sao?"

"Sao thế? Lẽ nào những lời lúc trước em nói cùng chị đều không đáng tin sao?"

"Không phải thế, chị ơi, em say máy bay, em sợ lơ như lúc lên máy bay em nôn ra đó, chắc chắn sẽ khó coi lắm..."

"Không sao đâu, có chị ở đây mà."

"Chị ơi, chị thực sự muốn ở bên cạnh Lâm Việt Thịnh sao? Em thấy anh ta còn dẫn theo cả vệ sĩ, em cảm thấy có khi anh ta là dân xã hội đen đó, ở bên cạnh người như vậy không có cảm giác an toàn đâu."

"Ai bảo không có cảm giác an toàn?" Bóng dáng lù lù xuất hiện sau lưng hai người, xuất quỷ nhập thần, trong ánh mắt có ý đồ gì đó không rõ ràng hướng về phía Quách Thanh Tú, khiến cho trái tim Quách Thanh Tú cứ đập thình thịch.

"Nào, đưa hành lý cho họ cầm là được rồi." Lâm Việt Thịnh đón lấy hành lý trong tay Quách Thanh Tú, khéo léo bóp bàn tay nhỏ bé của cô mà vuốt ve một hồi.

"Á!" Quách Thanh Tú hét âm lên rồi hắt ra như bị giật điện.

"Sao thế Thanh Tú?" Quách Hoàng Ngân quay đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của Quách Thanh Tú, hỏi han thân thiết. Lúc này, Lâm Việt Thịnh đã giao lại hành lý cho vệ sĩ, quay đầu nhìn về phía cô, đôi đồng tử đen như mực ấy lóe lên ánh nhìn châm biếm, rất sắc bén, cũng rất ngang ngược.

"Không, không sao ạ, có con sâu róm bò lên tay em." Quách Thanh Tú chặt vật ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt giảo hoạt của Lâm Việt Thịnh, mặt mũi cô bỗng chốc ửng đỏ.

"Sâu róm? Sao chị không thấy gì nhỉ, Thanh Tú, đi thôi, đừng ngó nghiêng nữa, đây không phải trường học, em phải cẩn thận một chút, đi theo sau chị này."

Quách Thanh Tú cẩn thận và dè chừng đi sau chị gái, cô cứ cảm nhận được ánh mắt như kim châm sau lưng mình từ Lâm Việt Thịnh. Cô thấy khá khó chịu, cũng may mà ngoài lúc cô bước hụt chân do quá hoảng hốt khi bước lên cầu thang check-in sau đó được Lâm Việt Thịnh đỡ lấy ra, hần không có ý xâm phạm cô thêm lần nào nữa.

Vị trí ngồi của Quách Hoàng Ngân là ở trước mặt Quách Thanh Tú. Cô vừa ngồi xuống, một viên thuốc màu trắng đã được đưa tới, một bàn tay khác là một cốc nước ấm, giọng nói trầm trầm của Lâm Việt Thịnh khẽ vang lên.

"Uống đi." Quách Thanh Tú bỗng chốc thấy căng thẳng, thế này là sao? Thuốc kích dục? Hay thuốc kích thích thần kinh? Lâm Việt Thịnh, điên rồi chắc, trên máy bay cũng muốn xâm phạm tôi phải không?! Thấy được vẻ sợ hãi trong mắt Quách Thanh Tú, bàn tay to lớn kia rút lại, hẩn quay người giao thuốc cho Quách Hoàng Ngân.

Quách Hoàng Ngân đưa viên thuốc cho cô: "Thanh Tú, đây là thuốc chống say mà, ban nãy em nói em bị say máy bay mà? Mau uống đi."

Quách Thanh Tú lắc đầu như trống bỏi: "Không say nữa, chị, em thực sự không say tí nào..."

Quách Hoàng Ngân lo lắng nhìn cô một cái rồi thu viên thuốc về: "Em không uống thì chị uống vậy."

"Chị ơi, không..." Quách Thanh Tú còn chưa dứt câu, Quách Hoàng Ngân đã uống viên thuốc đó rồi.

Mặt mũi Quách Thanh Tú bỗng chốc trắng bệch: "Chị ơi, không thể uống được, viên thuốc đó có độc, uống vào sẽ bị người ta xâm hại đó."

Khóe miệng Lâm Việt Thịnh nhếch thành một nụ cười tủm tỉm: "Tiếp viên."

Một cô gái tiếp viên hàng không ăn mặc lịch sự lập tức bước tới, nở nụ cười vô cùng ngọt ngào mà giải thích rằng: "Cô cứ yên tâm, đây là thuốc chống say mà chuyến bay của chúng tôi phát riêng, sẽ không gây ra bất kì nguy hiểm nào đối với sức khỏe của hành khách."

Biểu cảm trên mặt Quách Thanh Tú bỗng chốc hiện ra vẻ lúng túng.

"Cô ơi, mời cô ngồi xuống, chuyến bay sắp cất cánh rồi." Cô gái tiếp viên hàng không lịch sự bước tới, giúp Quách Thanh Tú thắt dây an toàn.

"Được rồi, chị ơi, lát nữa nếu không không thoải mái chị nhớ gọi em nhé!" Quách Thanh Tú không yên tâm nên dặn dò thêm một câu. Quách Hoàng Ngân quay đầu nắm lấy bàn tay cô, mỉm cười ra hiệu cho cô đừng lo lắng.

Quách Thanh Tú chống cự được đến khi máy bay cất cánh, chỉ khoảng mười phút gì đó đã bắt đầu không chịu nổi nữa, đầu óc hoa lên, khó chịu quá, đúng là say máy bay rồi.

"Chị ơi." Quách Thanh Tú khẽ khàng gọi một tiếng nhưng Quách Hoàng Ngân không trả lời cô.

Lâm Việt Thịnh nhanh nhẹn quay mặt qua, trong ánh mắt hẩn hiện lên vẻ chế giễu, cô ý trầm giọng bảo: "Chị cô uống thuốc mê nên ngủ mất rồi."

Quách Thanh Tú phẫn nộ trừng mắt nhìn hẩn: "Anh là đồ khốn nạn, anh..." Một đợt dịch vị dạ dày trào lên, Quách Thanh Tú "ợe" một tiếng phun hết ra ngoài, cách ghé ngồi mà không ít chất lỏng bắn thiêu vẫn bắn lên khuôn mặt anh tuấn của Lâm Việt Thịnh.

Sắc mặt hẩn vô cùng khó coi, Lâm Việt Thịnh tức giận đứng bật dậy, khẽ gầm lên: "Quách Thanh Tú, có phải cô thích chết không?!"

Quách Thanh Tú chỉ thấy đầu óc mình xoay vòng vòng, Lâm Việt Thịnh trước mặt biến thành hai. Hẩn gầm gào thế nào cô cũng không nghe thấy. Lâm Việt Thịnh thấy tình hình không ổn, lập tức bước tới bên cạnh Quách Thanh Tú, bàn tay to của hẩn xách cô lên, đỡ cô tới phòng vệ sinh trên máy bay. Người phụ nữ ngu xuẩn này bị say máy bay thật rồi.

Quách Thanh Tú choáng váng ôm bồn cầu nôn ọe một hồi lâu. Nôn xong thấy đỡ hơn nhiều, vừa đứng dậy thì một giọng nói trầm trầm đã vang lên.

"Súc miệng đi, rồi uống cái này!" Một tay hẩn cầm cốc nước nóng, lòng bàn tay khác đặt một viên thuốc. Quách Thanh Tú đón lấy cốc nước ấm súc miệng rồi uống viên thuốc.

"Cố chấp gớm nhỉ!"

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh dừng lại ở cần cổ trắng nõn lộ ra quá nửa của cô, trên đó vẫn dính một ít bọt nước, giọt nước lăn tít xuống, trốn sau bộ ngực đầy đặn đang phập phồng lên xuống. Dưới ánh đèn chiếu rọi, nó hiện ra ánh sáng mê người.

Người phụ nữ chết tiệt này, da dẻ đẹp đến quá đáng. Trong đầu Lâm Việt Thịnh lập tức hiện ra hình ảnh Quách Thanh Tú mê loạn bên dưới mình.

"Anh, anh muốn làm gì?" Quách Thanh Tú nhìn ánh mắt ngập đầy dục vọng của Lâm Việt Thịnh, lập tức cánh giác hẩn, cô lùi về sau một bước.

"Qua đây." Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh lóe lên vẻ nguy hiểm.

"Lâm Việt Thịnh, anh muốn làm gì, anh là đồ... ưm..." Nụ hôn của Lâm Việt Thịnh ập tới, Quách Thanh Tú không còn đường lui, cô bị hẩn ấn vào bức tường trong phòng vệ sinh, liều mình phản kháng lại. Hẩn liều mình hút lấy hương thơm trong miệng, cố gắng cạy mở đôi môi mềm của cô từng chút một.

"Ưm..." Lâm Việt Thịnh phát ra tiếng hừ lạnh, đầu đón ngẩng đầu lên, đôi đồng tử anh tuấn lóe lên vẻ chật vật. Quái đản, người phụ nữ ngu xuẩn này còn dám cắn hẩn.

Quách Thanh Tú thờ dốc nặng nề, đôi mắt trong veo của cô trần ngập vẻ chấn động và bất lực, mùi máu tanh vẫn còn vương vít trong khoang miệng.

Trong mắt Lâm Việt Thịnh tràn ra một chút căm hận, hắn đưa tay bóp cổ Lâm Việt Thịnh, trầm giọng nói lời tàn ác: "Quách Thanh Tú, lá gan của cô không nhỏ nhì."

"A, ừm..." Quách Thanh Tú vẫn chưa hoàn hồn, bị hắn lắc như vậy, toàn bộ nước vừa uống lại lại phun hết lên khuôn mặt đẹp trai của hắn.

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh càng khó coi hơn, hắn đập bay cửa phòng vệ sinh, khễ hét lên: "Cút ra ngoài ngay."

Quách Thanh Tú sững sờ, mau chóng chạy ra ngoài như trốn tranh. Hung dữ cái gì chứ, cô quý mới muốn ở cùng anh, đồ khốn nạn, khốn kiếp, tôi nhất định sẽ không tha cho anh đâu. Quách Thanh Tú quay về chỗ ngồi, Quách Hoàng Ngân vẫn đang ngủ, không phải chị cô thật sự đang ngủ đó chứ?

Đang định gọi chị cô dậy, thân hình khí phách của Lâm Việt Thịnh đã xuất hiện trước mặt cô. Khuôn mặt đỏ vô cùng u ám, hiển nhiên quần áo trên người vừa mới thay xong, vẫn còn mùi xà phòng thơm thơm.

"Đừng gọi nữa, chị cô sẽ tỉnh lại khi máy bay hạ cánh."

"A, có phải anh cho chị tôi uống thuốc mê không?"

Lâm Việt Thịnh nhìn cô như một trò đùa dai: "Đúng vậy, thuốc mê, là để xâm hại cô đấy."

"Anh... anh là tên khốn nạn..." Quách Thanh Tú vô cùng kinh động, bàn tay vừa vuron ra đã bị Lâm Việt Thịnh túm chặt lấy.

"Đúng là người phụ nữ ngu xuẩn, nếu cô muốn bệnh tim của chị cô phát tác thì cứ việc kêu to lên!"

Quách Thanh Tú vội vàng bịt miệng lại, cô biết nếu như chị cô đột nhiên giật mình tỉnh dậy, rất có thể dẫn đến đột tử. Chịu đựng đến lúc xuống máy bay, tình trạng say máy bay của Quách Thanh Tú cũng đỡ hơn nhiều, lúc đi ra khỏi sân bay, toàn thân cô khoan khoái hẳn.

Maldives là một thắng cảnh du lịch, có rừng dừa che phủ, bãi cát dài trắng lóa, nước biển trong xanh, ánh nắng rực rỡ, bầu trời xanh thăm thẳm và quang đãng, không khí mê hoặc lòng người. Quách Hoàng Ngân vô cùng vui vẻ và thỏa mãn, nơi họ ở là một biệt thự bằng gỗ được xây dựng thẳng trên mặt biển.

Vô cùng độc đáo, cũng vô cùng lãng mạn. Quách Hoàng Ngân mặc chiếc váy đi biển dài chấm gót có hoa nhí, đeo chiếc mũ che nắng rộng vành, chống tay lên cột gỗ, hướng mắt nhìn ra xa, trong ánh mắt mang theo vẻ buồn rầu thoáng hiện.

Quách Thanh Tú ở một gian nhà gỗ khác, bên trong căn phòng vô cùng sạch sẽ và gọn gàng, bốn phía xung quanh là cửa kính lớn, có thể nhìn ra rất xa. Nước biển sạch và trong như nhìn được thấy đáy, có thể thấy đàn cá đang tung tăng bơi lội.

Nếu không phải vì có tên khốn nạn Lâm Việt Thịnh kia, chắc tâm trạng cô sẽ rất tốt đẹp. Chị ơi, em xin lỗi! Em nên làm thế nào mới tốt đây?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tôi nay đến tìm tôi

"Maldives là thiên đường của tình yêu..."

Một giọng nói châm biếm rất thản nhiên vang lên từ cửa ra vào, thân hình khí phách của Lâm Việt Thịnh che khuất một phần lớn ánh nắng mặt trời.

Tình yêu, đây không phải chuyện đùa, đối với người đàn ông vô sỉ này còn có thứ gọi là tình yêu trong mắt hắn sao?

"Tôi nay đến tìm tôi."

Ánh mắt của hắn không hiểu sao có vẻ ái muội, ra hiệu cho cô, khiến máu huyết trong người Quách Thanh Tú bỗng chốc dồn hết lên mặt: "Anh là tên khốn kiếp! Tôi đến đây cùng chị tôi đấy!"

"Được thôi, tùy cô, thích đến hay không cũng vậy." Bóng dáng Lâm Việt Thịnh biến mất ở chỗ góc ngoặt.

Tên khốn kiếp tên khốn kiếp! Quách Thanh Tú tức đến mức đá cái bàn.

Lúc dùng bữa ăn tối, không thấy bóng dáng Lâm Việt Thịnh đâu, Quách Thanh Tú có chút bất ngờ: "Anh ta đi đâu rồi?"

"À, chị nói rồi mà nhì, anh ấy còn phải đi xã giao, anh ấy còn có hoạt động trên hòn đảo này mà!"

"Tại sao anh ta không đưa chị đi cùng?"

Quách Hoàng Ngân gấp một con tôm bô vào bát của Quách Thanh Tú: "Chị mệt lắm rồi, không quen với hoạt động kiểu ấy, muốn nghỉ ngơi cho lại sức."

"Nhưng mà, nếu anh ta đã đi cùng chị tới đây, nên tận chức tận trách chứ..."

Quách Hoàng Ngân im lặng một lúc rồi mỉm cười: "Thanh Tú, không cần bức tức nữa, bây giờ chị đã rất hài lòng rồi, để một người khỏe mạnh như anh ấy dẫn theo một người bệnh rề rề như chị, rất hiếm có đó."

"Em mặc kệ, nếu anh ta đã đính hôn với chị rồi, anh ta cần phải chịu trách nhiệm."

Quách Thanh Tú vô cùng cảm phần đứng bật dậy, quay đầu nhìn về phía hòn đảo nhỏ kia.

Lúc này đang lúc hoàng hôn, cả hòn đảo được dát một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, vô cùng xinh đẹp xiêu lòng người.

"Tối nay..."

Trong đầu Quách Thanh Tú bỗng hiện lên câu nói của Lâm Việt Thịnh.

Cô siết chặt hai tay, còn lâu mới đi tìm anh nhé.

Ngẩn ngơ một lúc, cô quay đầu nhìn về phía chị gái: "Không sao đâu, chị ơi, em đi nghỉ đây ạ."

Quách Hoàng Ngân không hề ngẩng đầu: "Đi đi!"

Quách Thanh Tú hoàn toàn không thấy buồn ngủ, cô mặc váy dài, men theo hành lang dài làm bằng gỗ bên ngoài khu biệt thự, bước từng bước về phía bờ cát.

"Xoảng, xoảng..."

Có âm thanh kì lạ phát ra dưới chân, Quách Thanh Tú phủ phục người trên tấm gỗ, cúi lưng nhìn xuống, nhìn thấy một chiếc chai thủy tinh màu xanh dương bị mảnh gỗ giữ lại, sóng biển đánh tới, nó không ngừng bị gỗ vào tấm gỗ, cho nên mới phát ra âm thanh kì lạ ban nãy.

Quách Thanh Tú tiện tay vớt cái chai đó lên.

Chiếc chai đó chẳng qua chỉ to bằng cỡ lòng bàn tay, có hình trái tim, mặt sau còn vẽ hình thần tình yêu Cupid.

Quách Thanh Tú thấy tim gan lay động, cầm chiếc chai thủy tinh đó về phòng mình.

Chai thủy tinh nhỏ khiến tâm trí cô nhớ về mười năm trước.

"Anh Hải ơi, nếu viết điều ước của mình lên mảnh giấy, nhét vào chai thủy tinh, ném về với biển để nó trôi dạt đi, có phải sẽ thực hiện được điều ước không?"

"Đúng vậy, Thanh Tú có ước nguyện gì không?"

"Anh Hải, em muốn sau này lớn lên sẽ làm cô dâu của anh, anh nói xem có được không?"

"Ha ha, Thanh Tú xinh đẹp như thế, sau này lớn lên tất nhiên có thể gả cho anh Hải được rồi!"

"Dạ được, anh Hải mau viết đi, em muốn làm cô dâu của anh!"

Tăng Thanh Hải đích thân viết ra tâm nguyện của Quách Thanh Tú, bỏ tâm nguyện đó vào chiếc chai, ném ra biển lớn. Hai cái đầu chụm vào nhau, quan sát chiếc chai đó dần dần bị sóng biển mang đi xa.

Khi đó cô mới sáu tuổi, Tăng Thanh Hải mười hai tuổi, ba mẹ cô vẫn còn sống, cô vẫn là một công chúa bé bỏng đơn thuần và vui tươi, nhà họ Quách và nhà họ Tăng có quan hệ đời này truyền đời khác, thế giới của cô vẫn ấm áp và hạnh phúc lắm.

Cô lớn lên cùng anh, thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư.

Bây giờ cô trưởng thành rồi, mà anh lại không rõ tung tích.

Anh Hải, anh ở đâu rồi?

Ngẩn ngơ trong giây lát, Quách Thanh Tú một lần nữa quay về với hiện thực, cô mang theo ý nghĩ kì cục mở nút nhét của chiếc chai đó ra, mở mảnh giấy được cuộn thành một cục ra.

Nét chữ bên trong vô cùng rõ ràng, đã qua nhiều năm, cô vẫn có thể nhận ra được nét chữ của anh.

Thanh Tú, anh Hải quay về rồi.

Không có lạc khoản, không kí tên, không đề ngày tháng, chỉ vài chữ đơn giản, khiến trái tim Quách Thanh Tú điên cuồng đập mạnh.

Niềm vui bất ngờ ập đến như thủy triều, cô nắm chặt tờ giấy, phấn khích đi đi lại lại trong phòng.

Anh Hải quay về rồi, anh Hải mà cô thích quay về rồi, phải làm sao đây?

Cảm giác hưng phấn này kéo dài rất lâu.

Không đúng, tại sao chiếc chai này lại ở đây?

Lúc này đây, ở một tầng đá ngầm phía sau khu biệt thự, có một bóng hình cao lớn đang đứng đó, anh mặc một bộ vest màu trắng, nho nhã như chàng hoàng tử trong truyện cổ tích. Ánh trắng báng bạc phủ lên khuôn mặt tuấn tú và ôn hòa của anh, một cảm giác u buồn tan mạn từ đôi đồng tử màu nâu của anh.

Anh cúi người xuống, cẩn thận thả chiếc chai chứa điều ước thứ chín vào lòng biển.

Thanh Tú, em đang ở đâu?

Sau lưng anh, đột nhiên có một cô gái trẻ tuổi chạy tới.

"Anh Hải, hóa ra anh trốn ở đây à, mau qua đi, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi."

Tăng Thanh Hải nhảy xuống khỏi mỏm đá, quay đầu liếc mắt nhìn về phía biển rộng mênh mông, rồi đi với vẻ thất vọng.

"Anh Hải, có phải anh lại nhớ Thanh Tú không?"

Lý Vi Vi cẩn trọng cất tiếng hỏi, mỗi tháng vào đêm trăng tròn, Tăng Thanh Hải sẽ đối diện với biển lớn mà ủ ê đau buồn.

"Vi Vi, cảm ơn em đã ở bên anh bao lâu nay, anh quyết định rồi, sẽ không kiên trì tiếp nữa."

Lý Vi Vi vui mừng ôm chặt lấy Tăng Thanh Hải, cô đợi anh sáu năm rồi, mà anh cũng tìm Quách Thanh Tú suốt sáu năm. Ba năm trước, anh nghe được tin tức Quách Thanh Tú qua đời, nhưng vẫn không bỏ cuộc, đến ngày hôm nay cuối cùng cũng chịu buông tay rồi.

"Thanh Hải, em biết anh rất buồn, nhưng người đã khuất không thể sống lại. Nếu như Quách Thanh Tú ở trên trời cao có linh thiêng, cô ấy nhất định sẽ chúc phúc cho chúng ta."

"Ừ!" Tăng Thanh Hải nhẹ nhàng đáp lại.

Tăng Thanh Hải ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng sáng như cái đĩa bạc, Thanh Tú, em sẽ chúc phúc cho anh chứ?

Quách Thanh Tú hưng phấn đến mức cả đêm không chợp mắt được, ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, cô đã xông vào phòng Quách Hoàng Ngân.

"Chị ơi, em muốn về nhà."

Quách Hoàng Ngân sờ sờ trán cô: "Không phải em bị ám đầu đó chứ? Vừa mới đến sao đã đòi về rồi?"

"Hay là chị ở đây chơi cùng Lâm Việt Thịnh đi, em về một mình cũng được."

Quách Hoàng Ngân nhìn Quách Thanh Tú với vẻ nghi ngờ: "Có phải em có chuyện gì giấu chị không?"

Quách Thanh Tú đỏ mặt lắc lắc đầu: "Được rồi, không sao đâu ạ, chị ơi, em gọi một cuộc điện thoại về nhà."

"Ừm, gọi điện thoại đường dài phải qua bộ điện thoại bên kia kia."

Quách Hoàng Ngân chỉ tay về một dãy phòng nhỏ màu xanh trên bờ.

Quách Thanh Tú chạy như bay qua đó, sau khi xông vào bộ điện thoại, cô gọi điện cho bác cả.

Giọng nói của Quách Thanh Tú ngập tràn vẻ phấn khởi.

"Bác cả, bác trai nhà họ Tăng có phải từng tìm tới bác không?"

Quách Tuấn Kiệt nghe vậy mà giọng điệu cũng cẩn trọng hơn: "Thanh Tú, con nói vậy là có ý gì?"

"Bác cả, lúc trước bác Tăng và ba con rất thân thiết với nhau! Sau khi ba con xảy ra chuyện, cả nhà họ chuyển đi rồi, bao nhiêu năm như thế, họ có nghe

ngóng tin tức gì về con từ bác không?"

Quách Tuấn Kiệt nghe vậy mà lòng hơi hoảng, hơn ba năm rồi, ông ta vẫn luôn lo sợ chuyện này, không ngờ bây giờ Quách Thanh Tú một lần nữa nhắc lại.

"Thanh Tú, nhà họ Tăng vong ơn bội nghĩa, tất nhiên họ sẽ không tới tìm con, chuyện này về sau con đừng nhắc lại nữa."

Quách Tuấn Kiệt nói rồi nặng nề cúp máy.

Quách Thanh Tú đỡ đầu.

Rốt cuộc bác trai có ý gì đây? Lẽ nào anh Hải không đến tìm cô? Nhưng chiếc chai trôi lênh đênh trên biển này là thế nào?

Quách Thanh Tú lặng lẽ nhìn về mặt biển, dưới ánh nắng mặt trời, từng chùm ánh sáng phản quang rơi vào tầm mắt cô, cô mở to mắt, xông ra khỏi bộ điện thoại.

Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc, bốn chiếc... tổng cộng là tám chiếc, cộng thêm chiếc tối hôm qua, cả thảy là chín chiếc bình thủy tinh, đều có hình trái tim trong suốt, màu sắc vàng đỏ xanh đủ cả, tạo hình vô cùng đáng yêu.

Quách Thanh Tú ngẫm mình trong nước biển, vớt hết tất cả số chai đó lên, vô cùng trân trọng.

Cô trèo lên mỏm đá và ngồi trên đó.

Mở từng chiếc chai ra như một báu vật.

Thanh Tú: Em có còn nhớ lời hứa khi ấy không? Anh đợi em làm cô dâu của anh.

Thanh Tú: Anh nhớ em lắm, em đang ở đâu?

Thanh Tú: Em nói em thích vàng trắng trên bầu trời, anh đã hái vàng trắng xuống, cất trong thế giới của anh, anh đợi em tới xem.

Thanh Tú: Tại sao anh mãi không tìm được em, anh rất sợ nửa sau của cuộc đời không thể gặp lại em nữa.

Thanh Tú: Anh tìm em suốt sáu năm, tại sao không cảm động được ông trời?

Thanh Tú: Anh sắp sụp đổ rồi! Anh tìm khắp thế giới mà không tìm được em.

Thanh Tú: Em đang ở đâu?

Thanh Tú: Rốt cuộc em trốn ở đâu rồi?

...

Xem hết tất cả những thứ ấy, nước mắt của Quách Thanh Tú đã rơi đầy mặt.

Đúng vậy, là bút tích của Tăng Thanh Hải, anh ấy tìm cô khắp thế gian.

Nhưng mà, ban nãy bác cả vừa mới nói Tăng Thanh Hải không hề tìm cô, lẽ nào trên thế gian này còn một đôi tình nhân khác tên là Quách Thanh Tú và Tăng Thanh Hải sao?

Không, không thể nào, đây chắc chắn là anh Hải của cô, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh qua từng dòng chữ.

Tại sao những chiếc chai này lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào anh ấy cũng đang ở trên hòn đảo này?

Quách Thanh Tú giật mình bởi phán đoán của chính mình.

Cô thu dọn tất cả những chiếc chai này, lấy hết những mảnh giấy bên trong ra, cất vào túi.

Quách Thanh Tú ôm một đồng chai to như thế về phòng mình.

Quách Hoàng Ngân nhìn cô với vẻ tò mò: "Thanh Tú, em muốn về nhà như thế, chị bảo Tuấn Khanh đưa em lên máy bay nhé!"

Quách Thanh Tú vừa chỉnh lại đồng chai của mình vừa cười cười lắc đầu: "Chị ơi, em đùa thôi. Maldives vui như thế, sao em nỡ đi được. Hơn nữa, chưa biết chừng em đi rồi, tên khốn nạn Lâm Việt Thịnh kia sẽ bán chị gái yêu dấu của em đi mất."

Quách Hoàng Ngân cười cười lắc đầu, Thanh Tú suy cho cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ, lúc thế này lúc thế khác.

"Thanh Tú, em nhặt mấy cái chai ấy làm gì?"

"Mang về làm quà lưu niệm ạ!"

Nụ cười trên mặt Quách Hoàng Ngân càng tươi tắn hơn, tính cách tinh nghịch của cô đúng là không hề thay đổi.

"Hai người nói chuyện gì mà vui vẻ vậy."

Lâm Việt Thịnh mặc áo ba lỗ màu đen, bên dưới là một chiếc quần đi biển họa tiết Hawaii, đeo một chiếc kính râm khá to, trông vô cùng phong lưu, phóng khoáng, lại có vẻ đẹp trai và khí phách.

Đứng ở đâu cũng trở thành tâm điểm của các cô gái.

Quách Hoàng Ngân đứng dậy, mỉm cười: "Anh ăn sáng chưa? Em đi gọi phục vụ mang tới." Bóng hình Quách Hoàng Ngân đi ra ngoài.

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh nhìn chằm chằm vào đồng chai lọ của Quách Thanh Tú.

"Cái này có gì thú vị, trong quầy lưu niệm bên bờ biển có nhiều kiểu khác nhau đẹp hơn cái này nhiều."

Ánh mắt Quách Thanh Tú sáng ngời lên, lập tức mỉm cười với Lâm Việt Thịnh: "Thật vậy sao? Dẫn tôi đi xem với."

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh vô cùng khó coi, hần khê gằn lên: "Tối qua."

Quách Thanh Tú làm như không nghe thấy: "Tối qua tôi ngủ say như chết."

Bàn tay to lớn gian ác của Lâm Việt Thịnh mò vào qua gấu áo cô, nắm lấy bộ ngực đầy đặn, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô.

"Cô biết thứ tôi muốn là gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cô gái, cô biết thứ tôi muốn là gì

Quách Thanh Tú cảm nhận được rõ ràng khát vọng nóng bỏng giữa hai chân Lâm Việt Thịnh đã cứng lên. Cô giả vờ vô cùng gượng gạo: "Bỏ ra, chị tôi sắp quay về rồi."

Lâm Việt Thịnh dùng đầu lưỡi để treu đùa dái tai mềm mềm của Quách Thanh Tú, khẽ thì thầm vô cùng gian tà: "Tôi muốn cô ngay bây giờ."

Một loạt những tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Lâm Việt Thịnh bức bối buông tay ra. Bóng dáng Quách Hoàng Ngân xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

"Bữa sáng tới rồi đây, Thanh Tú mau rửa tay rồi cùng ăn nào."

Ánh mắt của cô hướng về phía Lâm Việt Thịnh hiện ra vẻ ảm áp: "Tuấn Khanh, ăn sáng thôi."

Lâm Việt Thịnh bức dọc đi ra ngoài: "Không đói."

Quách Thanh Tú thấy biểu cảm trên mặt chị gái có vẻ thất vọng, vội vàng gọi Lâm Việt Thịnh đứng lại: "Ăn xong bữa sáng anh đưa tôi đến quầy lưu niệm xem chai thủy tinh có được không?"

Thân hình Lâm Việt Thịnh dừng ở cửa ra vào, hần quay người nhìn Quách Thanh Tú, ở một góc độ mà Quách Hoàng Ngân không thấy được, hần gửi về phía Quách Thanh Tú một ánh mắt nóng bỏng. Lâm Việt Thịnh làm ra vẻ tán thưởng mà nở nụ cười nhạt thếch với Quách Hoàng Ngân: "Váy hôm nay em mặc đẹp lắm!"

Quách Thanh Tú trừng mắt nhìn hần: "Mắt mũi anh bị làm sao vậy, hôm qua chị tôi đã mặc chiếc váy này rồi."

"Thanh Tú, không thể trách Tuấn Khanh được, váy này hôm qua chị mới mặc được một lúc, mà lúc đó anh ấy đã đi rồi."

Thấy chị gái ở giữa đứng ra hòa giải, Quách Thanh Tú hơi nhún vai, lặng lẽ ăn bữa sáng. Ăn sáng xong, Quách Hoàng Ngân lấy lý do sức khỏe không tốt, tiếp tục ở lại trong phòng, dù sao từ căn phòng này cũng có thể nhìn ra cảnh biển.

Quách Thanh Tú theo sau Lâm Việt Thịnh đi về phía bờ. Góc dựa cao cao lưu lại một cái bóng dài trên nền cát. Quách Thanh Tú mặc váy dài Bohemian có họa tiết hoa nhí, độ dài váy vừa đúng đến mắt cá chân, trên đầu đeo một chiếc kính râm gắn hoa với cô, con gió biển thổi qua, gương mặt cô xinh xắn

mà thanh thoát, ngọt ngào động lòng người, trong veo như ánh trăng sáng.

Lâm Việt Thịnh nhìn vào mà ngây ngẩn, hẳn trước giờ chưa từng nhìn chăm chăm vào mặt một cô gái nào lâu như thế. Quanh đó có vài khách du lịch nam đi qua, họ khẽ gật đầu với Quách Thanh Tú, cô cũng đáp trả bằng một nụ cười xán lạn.

"Quách Thanh Tú, cô có biết cô cười lên trông xấu lắm không?" Lâm Việt Thịnh thấy lửa giận cháy bùng bùng trong lòng, hẳn không thích cô cười với người đàn ông khác.

Quách Thanh Tú không cho là vậy: "Anh cứ hâm mộ và ghen tị nữa đi! Dạng người quanh năm làm mặt lạnh như anh lúc cười lên mới xấu hoắc nhé!"

"Quách Thanh Tú, cô dám cãi tay đôi với tôi, cô thích chết phải không?" Lâm Việt Thịnh lại tàn bạo lên, hẳn vốn nóng tính, trở mặt nhanh hơn lật sách.

Quách Thanh Tú lè lưỡi, khẽ nói: "Đồ bạo chúa!"

"Cô nói cái gì đấy?" Lâm Việt Thịnh gầm lên.

Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn phía trước, cười cười: "Tôi đang nói, quầy lưu niệm ở ngay trước mặt rồi kìa."

Phía trước là một con đường rất chỉnh tề, hai bên đường tọa lạc nào quán cà phê, quán bar, quầy lưu niệm. Lâm Việt Thịnh tất nhiên không nhầm chán đến mức đi dạo quầy lưu niệm, hẳn đứng ở bên ngoài, bắt đầu nghịch điện thoại.

Một mình Quách Thanh Tú vào đó chọn chai thủy tinh. Cô đi thẳng tới trước mặt ông chủ, dùng tiếng Anh không được thành thạo cho lắm mà hỏi rằng: "Ông chủ, loại chai này có phải bán ở chỗ ông không?"

Ông chủ với bộ râu dài đón lấy chiếc chai từ tay Quách Thanh Tú mà ngắm nghía rồi nói với giọng vô cùng chắc chắn: "YES! Cái này bán ở chỗ tôi, chiếc chai này được làm thủ công, vô cùng có giá trị lưu niệm. Cô gái, nếu như cô thấy hứng thú, chúng tôi có thể đặt làm theo yêu cầu của cô."

Ông chủ râu rậm giảng giải một thôi một hỏi, Quách Thanh Tú chỉ nghe hiểu được một nửa. Ông chủ người nước ngoài đột nhiên ngẩng đầu chỉ ra bên ngoài: "Cậu ta, đúng rồi, chính cậu ta đặt làm đấy."

Quách Thanh Tú quay phắt lại. Lúc này, bóng dáng cao lớn đỉnh đặc của Tăng Thanh Hải lọt vào tầm mắt cô. Anh mặc âu phục màu trắng, vừa nho nhã vừa mê người, ngũ quan trên khuôn mặt rất dịu dàng, mỗi động tác gợn tay nhắc chân đều lộ rõ khí chất thư sinh.

Là anh ấy, tuy rằng đã mười năm trời không gặp, ngũ quan của anh cũng sắc nét hơn, dáng người cũng cao hơn, nhưng đường nét khuôn mặt cô vẫn có thể nhận ra được. Có một dòng điện chạy dọc trái tim Quách Thanh Tú, đầu óc cô bỗng chốc trống rỗng. Là anh ấy, là anh Hải mà cô ngày đêm mong ngóng! Hai mắt cô run rẩy, nhìn anh không chớp mắt.

Dường như anh cũng cảm nhận được ánh mắt của Quách Thanh Tú, từ từ quay đầu sang. Đường như sắp được nhìn thấy anh rồi, đúng lúc này, một bóng dáng cao lớn khác từ bên ngoài đi vào, chắn mất tầm mắt Quách Thanh Tú.

Lâm Việt Thịnh hỏi cô với vẻ mặt kiên nhẫn: "Đã chọn xong chưa?" Quách Thanh Tú đột nhiên không còn muốn xem chai lọ gì nữa.

"Ồ, mấy chiếc chai này không đẹp, chúng ta đi thôi!" Sự xuất hiện của Lâm Việt Thịnh đã hoàn toàn làm nhiễu loạn tâm trí cô.

Một phút trước, cô còn vô cùng kích động muốn được tới đó chào hỏi Tăng Thanh Hải, dù sao đó cũng là người ám ảnh giấc mơ của cô. Nhưng bây giờ cô không còn ý nghĩ đó nữa. Cô đã ý thức được rõ ràng thân phận hiện tại của mình. Cô chỉ là một ả tình nhân dơ bẩn, một người phụ nữ ti tiện dựa dẫm vào việc bán rẻ xác thịt và tôn nghiêm. Cô không xứng với Tăng Thanh Hải xuất hiện trong tầm mắt mình.

Cô không dám đối mặt với anh, hướng hồ với tính cách ngang ngược của Lâm Việt Thịnh, chưa biết chừng hẳn sẽ làm ra chuyện kinh khủng gì đó. Anh Hải, chị gái đều là những người mà cô quan tâm nhất, cô không thể làm hại họ được.

Sau khi ra khỏi quầy lưu niệm, Quách Thanh Tú cố ý khoác tay Lâm Việt Thịnh, có tật giật mình nên cúi đầu xuống, không để Tăng Thanh Hải nhận ra mình. Trên đường lớn, bà vai của cô và Tăng Thanh Hải nhẹ nhàng va phải nhau, nhưng cứ thế mà lướt qua nhau.

Mùi nước hoa AQVA Pour Homme Marine nhàn nhạt trên người anh nhẹ nhàng tràn vào khoang mũi cô, in sâu vào trí nhớ cô. Khoảnh khắc ấy, cô có thể cảm nhận rõ ràng rằng, đây là hương vị thuộc về đàn ông. Anh Hải của cô bây giờ đã là một người đàn ông trưởng thành, không còn là cậu thiếu niên trong sáng và non nớt năm nào. Trái tim cô đập thình thịch vì anh, gương mặt cô ửng hồng vì anh.

Tăng Thanh Hải nhìn theo bóng lưng của Quách Thanh Tú, tuy rằng vành mũ được kéo xuống thấp, anh không nhìn rõ gương mặt cô, nhưng vẫn có cảm giác như đã từng quen. Anh cất tiếng gọi trầm ấm và dịu dàng: "Cô ời", thân thể Quách Thanh Tú hơi cứng lại. Cô không dám quay đầu, nhưng lại nghe thấy tiếng bước chân Tăng Thanh Hải đuổi theo sau lưng.

Lâm Việt Thịnh khẽ mĩa mai một tiếng: "Sức hút của cô đúng là vô hạn nhỉ!"

Hắn bỗng ngược mắt lên nhìn thẳng vào Tăng Thanh Hải với vẻ ngang ngược, lạnh mặt hỏi anh không hề kiêng nể gì: "Anh là ai, tìm người phụ nữ của tôi làm gì?"

Tăng Thanh Hải lễ phép mỉm cười: "Vô cùng xin lỗi đã làm phiền hai vị, chỉ là chiếc mũ của quý cô đây đẹp quá, tôi muốn mang một chiếc về làm quà"

cho bạn, không biết quý cô đây mua nó ở đâu?" Tăng Thanh Hải thử thăm dò, anh rất muốn được thấy khuôn mặt đằng sau vành mũ ấy.

Quách Thanh Tú siết chặt nắm tay, mồ hôi đã rịn đầy.

Trái tim điên cuồng đập loạn, không thể để anh ấy nhìn thấy, không thể để anh ấy nhìn thấy! Đột nhiên, một cơn gió thoảng tới, Quách Thanh Tú không đề phòng, chiếc mũ kia vốn rất nhẹ, gió vừa thổi qua đã lập tức bị cuốn lên, bay về phía xa xa.

Quách Thanh Tú kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ chiếc mũ bị bay mất ngay lúc này. Cô hơi sững sờ, thế mà Tăng Thanh Hải lại cúi người nhặt chiếc mũ lên giúp cô. Đúng rồi, cô quên mất, Tăng Thanh Hải trước nay luôn là người lễ độ và dịu dàng, anh sẽ không gấp gáp muốn nhìn mặt cô đâu.

Trong khoảnh khắc Tăng Thanh Hải cúi người xuống, Quách Thanh Tú đột nhiên đẩy Lâm Việt Thịnh ra, bước nhanh về một gian phòng vệ sinh ven đường: "Tôi phải đi vệ sinh, thất lễ rồi."

Lâm Việt Thịnh nhìn theo Quách Thanh Tú lạnh lùng lóe chốc chạy đi, ánh mắt thâm trầm hơn. Quách Thanh Tú thực sự chẳng để tâm tới một chút hình tượng nào.

Tăng Thanh Hải nắm chặt chiếc mũ, đưa mắt nhìn theo bóng hình Quách Thanh Tú ở phía xa mà ngây người. Lâm Việt Thịnh cướp lấy chiếc mũ trong tay anh, không hề khách sáo gì mà lườm anh một cái, không thèm nói nổi một câu cảm ơn đã cất bước đi.

Quách Thanh Tú ở trong phòng vệ sinh một lúc lâu mới chịu ra.

Lúc này thì bóng dáng của Tăng Thanh Hải đã không thấy đâu nữa, người đàn ông ngang ngược như Lâm Việt Thịnh còn đứng ngay ở cửa đợi cô. Khi nhìn thấy Quách Thanh Tú, quả nhiên sắc mặt hắn không hề chịu gì.

Hắn nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú, thiếu kiên nhẫn mà gầm lên: "Qua đây!"

"Gì thế?" Quách Thanh Tú nhích tới, chậm rì rì như con rùa.

Thế mà Lâm Việt Thịnh đột nhiên ngồi thụp xuống, thắt lại dây giày cho cô, ban nãy cô chột dạ chạy đi nhanh quá, dây giày bung hết ra, bản thân cô không cảm nhận được, không ngờ người đàn ông tàn ác như ma quỷ này sẽ thực sự cúi người vì cô.

Trong lòng cô không hiểu sao bỗng trào lên cảm giác ấm áp khó hiểu, có lẽ hắn không đến mức xấu xa như bề ngoài nhỉ! Suy nghĩ ấy vừa xẹt qua trong đầu Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh đã thắt xong dây giày, hắn đứng dậy, vươn tay ôm lấy đôi vai yếu mềm của cô.

"Nhớ cho kĩ, lần sau mà còn dám quyến rũ thằng khác thì đợi đấy xem tôi trừng phạt cô thế nào!" Trông hắn chẳng khác gì hung thần ác sát.

Quách Thanh Tú liếc hắn bằng ánh mắt vô cùng khinh bỉ: "Nào dám quyến rũ ai đâu!"

Lâm Việt Thịnh đưa tay bóp chiếc cằm nhỏ nhắn của cô, ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào mắt cô: "Tôi bảo có là có, không được phép leo lên cãi lại!"

"Dựa vào đâu mà anh nói gì thì là cái đó, anh tưởng anh là hoàng đế à, thật ấu trĩ!" Quách Thanh Tú phản kháng.

"Quách Thanh Tú cô được đấy, càng ngày càng to gan lớn mật, xem ra lâu lắm không giúp cô sung sướng rồi phải không?"

Lâm Việt Thịnh cúi người xuống hôn lên môi cô như một sự trừng phạt. Quách Thanh Tú đòi nào chịu cho hắn hôn, cô vùng vẫy đánh lên vai hắn, Lâm Việt Thịnh dùng một tay khác ấn gáy cô để nụ hôn này sâu thêm. Hắn tách mở khuôn miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô một cách thành thạo, ngang ngược xâm chiếm, khiêu khích ngấp trời, nếm hương vị thơm ngọt trong miệng cô hết lần này đến lần khác. Hơi thở nặng nề của hắn như âm thanh ma quỷ dẫn lối, nhịp tim của cô bỗng chốc đập nhanh thêm.

"Ừm..." Nụ hôn dài đằng đẵng rút cạn toàn bộ không khí trong buồng phổi của cô.

Bấy giờ hắn mới chịu buông ra, khuôn mặt cô khi đó đã đỏ như, bên dưới phần tóc mái rối loạn là một đôi mắt trong veo ngập nước mà thẹn thùng, đồng tử sáng bừng lên như những vì tinh tú trên bầu trời.

Đôi môi đỏ ửng và sưng lên vì bị hắn cắn mứt, càng có vẻ bóng loáng mê người. Phía dưới của hắn căng lên, máu huyết trong cơ thể như dồn hết về chỗ đó. Hai tay hắn ngang ngược ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, đóm lửa kích tình trong đôi con ngươi đen thẳm bắn tóe ra ngoài.

"Tôi muốn cô." Giọng hắn khàn đi vì tình dục.

Quách Thanh Tú hoảng sợ lùi về sau mấy bước, người đàn ông này rốt cuộc có phải người không vậy, giữa ban ngày ban mặt, không chỉ cưỡng hôn cô mà còn dám nghĩ đến chuyện ấy, da mặt quá dày!

"Lâm Việt Thịnh, anh thật không có văn hóa, ở đây đông người như thế..."

"Vậy sao, vậy chúng ta đi tìm chỗ nào không có người." Lâm Việt Thịnh bước lên phía trước một bước, ôm lấy Quách Thanh Tú như điều hâu quắp gà con, vẻ háo sắc trong ánh mắt càng lúc càng đậm.

Quách Thanh Tú đột nhiên thấy hối hận, lần đi du lịch Maldives này đúng là một cơn ác mộng.

Chương 24: Anh có thể đừng đói khát như thế không

Cậu chủ Lâm đang đói khát vất vả lắm mới tìm được một khu vực không có ai, ẩn Quách Thanh Tú xuống dưới tán ô che nắng mà hôn điên cuồng.

Đột nhiên một tiếng hô nũng nịu vang lên: "Hi, đây không phải là cậu chủ Lâm sao?"

Quách Thanh Tú giật nảy lên, vội vàng đẩy Lâm Việt Thịnh ra: "Có người tới kìa."

Lâm Việt Thịnh chậm chạp buông Quách Thanh Tú ra, đứng thẳng người trên bãi cát.

Phía trước là một người cô gái trẻ với mái tóc xoăn lộn to màu nâu hạt dẻ. Cô đội mũ chống nắng màu hoa, thân thể uyển chuyển gợi cảm mặc một bộ bikini hoa nhí cùng màu, để chân trần, theo sau cô là một người đàn ông trung niên hói đầu.

Đình Thiên Thiên xông vào lòng Lâm Việt Thịnh, tặng cho hắn một cái ôm kiểu Âu rất nhiệt tình, tiện thể dán cơ thể căng đầy của mình vào lồng ngực màu đồng rắn chắc của Lâm Việt Thịnh, thậm chí cố ý cọ tới cọ lui như trên đầu.

Lâm Việt Thịnh đưa tay đẩy người phụ nữ lẳng lơ và phô trương kia ra, ngữ khí vẫn tàn khốc như ngày thường: "Mẹ kiếp cô là ai?"

Đình Thiên Thiên nũng nịu cười: "Tổng giám đốc Lâm đúng là quý nhân hay quên, em là Đình Thiên Thiên, nửa năm trước chúng ta còn có một đêm nóng bỏng bên nhau cơ mà." Nói đến đây, cô ta cố ý phả hơi vào tai hắn: "Người ta nhớ anh rồi, tối nay..."

Trong mắt Lâm Việt Thịnh tràn ra một nụ cười kì dị, phụ nữ qua tay hắn nhiều quá, làm sao mà nhớ nổi.

"À phải rồi, đây là chồng em, Trương Ngọc Hưng. Ngọc Hưng, vị này chính là tổng giám đốc Lâm mà em thường nói với anh đó." Trương Ngọc Hưng gật đầu vô cùng cung kính, đưa tay ra định bắt tay với hắn.

Hai tay Lâm Việt Thịnh rút trong túi quần, chỉ nhếch môi một cách hoàn hảo.

"Hình như có một công ty điện tử Tử Hải muốn làm đại lý phân phối cho một sản phẩm nào đó của công ty chúng tôi, lẽ nào ông là..."

Trương Ngọc Hưng gật đầu như bô củi, nụ cười trên mặt chẳng khác gì hoa cúc nở bung.

"Đúng vậy, đúng vậy, chính là tôi đây. Mong tổng giám đốc Lâm cho ít thể diện."

Đình Thiên Thiên nhân lúc này bước lên phía trước, ở nơi mà không ai thấy, bàn tay nhỏ của cô ta khiêu khích nơi mẫn cảm của Lâm Việt Thịnh: "Tối nay có party, anh nhất định phải đến đấy nhé."

Vừa có thể kiếm tiền vừa có phụ nữ vây quanh, Lâm Việt Thịnh tội gì mà không làm: "OK thôi, nhưng mà, nửa năm rồi cô vẫn chưa kết hôn thì?"

"Hi hi, tất nhiên rồi, người ta lưu luyến anh mà. Nhưng mà áy, tổng giám đốc Lâm yêu cầu cao, em đây với không tới, chẳng phải một đôi mới kết hôn đến đây hưởng tuần trăng mật hay sao?" Đình Thiên Thiên liếc về Quách Thanh Tú đứng sau Lâm Việt Thịnh bằng ánh mắt đồng cảm.

Cô gái này trông cũng xinh xẻo thật đấy, nhìn có vẻ yếu đuối, thế mà bị con sói ác độc này gặm mất rồi, đúng là đáng tiếc.

Sau khi Đình Thiên Thiên bỏ đi, Quách Thanh Tú cảm thấy khá kinh tởm.

"Da mặt anh thật dày, chồng người ta còn ở ngay đây, anh cũng dám tòm tèm cùng cô ấy!"

Lâm Việt Thịnh quay người, dùng ánh mắt như sói dữ nhìn Quách Thanh Tú, đột nhiên bật cười kiêu ngạo: "Quách Thanh Tú, cô ghen đấy à?"

"Tôi ghen? Đúng là cười chết người mất, tôi sẽ ghen vì anh sao?" Quách Thanh Tú tỏ vẻ không quan tâm.

Lâm Việt Thịnh nâng cằm Quách Thanh Tú lên, ghé tới hôn cô.

Quách Thanh Tú lùi về sau một bước, ôm miệng mình, vô cùng chán ghét: "Không được chạm vào tôi!" Ban nãy hắn mới hôn môi với người phụ nữ kia, thế mà còn dám hôn cô, cô có bệnh sạch sẽ đó, biết không hả!

Đôi mắt tuấn mỹ của Lâm Việt Thịnh tràn ra vẻ cợt nhả: "Ha ha, nếu như cô thừa nhận là cô đang ghen, vậy thì tối nay tôi sẽ không đi nữa."

"Anh thích đi hay không thì liên quan gì đến tôi, nếu tôi mà ghen thì tôi là con lợn."

Đôi mắt của Lâm Việt Thịnh đột nhiên tối sầm xuống, hắn xông tới túm lấy tay Quách Thanh Tú, kéo mạnh cô vào lòng mình, một nụ hôn điên cuồng bắt đầu.

Không thể không thừa nhận, kỹ thuật hôn của Lâm Việt Thịnh khá thành thạo, nhanh chóng hôn đến mức Quách Thanh Tú thấy trời đất quay cuồng, mặt đỏ ửng lên, miệng rên rĩ không ngừng, cơ thể mềm nhũn ra.

Lâm Việt Thịnh nhếch miệng lên, vô cùng đắc ý, tất cả phụ nữ đều như nhau thôi, cứ phải giả bộ rụt rè làm gì, sau cùng chẳng phải vẫn gào thét bên dưới hắn hay sao.

Quách Thanh Tú không ngừng cổ vũ chính mình, đừng say mê, đừng lạc lối, tên khốn nạn này là ác quỷ.

Nhưng đội quân phòng bị của Quách Thanh Tú nhanh chóng sụp đổ.

Lâm Việt Thịnh cố ý dừng lại đúng lúc cô mơ mơ màng màng và kích thích vô biên, ngón tay nhẹ nhàng nắn bóp nơi mẫn cảm.

"Quách Thanh Tú, nói yêu tôi đi."

Quách Thanh Tú đột nhiên bừng tỉnh từ cơn mơ màng, cô chớp mắt, chống cự quyết liệt mà nói rằng: "Lâm Việt Thịnh, anh cứ nằm mơ đi!"

Lâm Việt Thịnh bị chọc cho nổi giận, hắn đè nghiêng cô xuống, nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú mà đâm tới, Quách Thanh Tú trong lúc mơ màng lại một lần nữa bị hắn đưa lên đỉnh khoái lạc.

"Anh Hải..."

Gương mặt non nớt của Quách Thanh Tú ửng hồng, mơ mơ màng màng gọi tên người đàn ông mà cô yêu nhất.

Lâm Việt Thịnh run lên, vội vàng dừng lại.

"Chát!"

Một cái tát nặng nề giáng xuống gương mặt Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú tỉnh táo hoàn toàn, trừng to mắt nhìn hắn.

Lâm Việt Thịnh rút người ra khỏi cơ thể Quách Thanh Tú.

Lúc này đây, trên mặt hắn toàn là mây đen u ám, mặt mũi tối sầm tối sì.

Người phụ nữ này dám gọi tên thằng đàn ông khác khi đang vui vẻ bên dưới hắn.

Điều này lập tức đánh mạnh vào lòng kiêu ngạo và tự tin của hắn, đây là nỗi sỉ nhục lớn nhất từ khi hắn biết lăng nhăng khắp chốn.

Hắn giơ tay túm lấy cổ áo Quách Thanh Tú, khế gầm lên: "Anh Hải chứ gì! Đừng để tôi biết thằng đó là thằng nào, nếu không nó chết là cái chắc."

Nói xong, hắn quăng mạnh Quách Thanh Tú xuống bờ cát, dùng dùi tấc giận quay đầu bỏ đi.

Quách Thanh Tú ngây ngẩn ngồi trên bãi cát, ban nãy cô gọi tên anh Hải thật hả?

Trong lòng cô đau xót không thôi, đúng vậy, anh Hải của cô ở đây, ở ngay trước mặt, gần trong gang tấc, nhưng cô không dám nhận anh.

Chuyện đau khổ nhất trên thế gian gì, anh ở ngay trước mặt em, mà em lại phải giả bộ như không quen biết anh.

Thật đáng buồn!

Thanh Tú: Em có còn nhớ lời hứa khi ấy không? Anh đợi em làm cô dâu của anh.

Thanh Tú: Anh nhớ em lắm, em đang ở đâu?

Thanh Tú: Em nói em thích vàng trắng trên bầu trời, anh đã hái vàng trắng xuống, cất trong thế giới của anh, anh đợi em tới xem.

Thanh Tú: Tại sao anh mãi không tìm được em, anh rất sợ nửa sau của cuộc đời không thể gặp lại em nữa.

Thanh Tú: Anh tìm em suốt sáu năm, tại sao không cảm động được ông trời?

Thanh Tú: Anh sắp sụp đổ rồi! Anh tìm khắp thế giới mà không tìm được em.

Thanh Tú: Em đang ở đâu?

Thanh Tú: Rốt cuộc em trốn ở đâu rồi?

...

Anh Hải, anh thực sự quan tâm đến em vậy sao?

Nhưng mà, nếu như anh nhìn thấy bộ dạng bị sỉ nhục như bây giờ của em, anh có còn nghĩ như vậy không?

Màn đêm dần dần buông xuống, Quách Thanh Tú ôm tay sệt, nhìn về phía xa xa.

Đột nhiên, từ phía sau vang lên một hồi tiếng bước chân.

"Quách Thanh Tú, cô thực sự là một người phụ nữ không có đầu óc, trời tối cũng không biết đường quay về, cô có biết ở đây có nhiều lưu manh như thế nào không hả!" Giọng nói thô thiển của Lâm Việt Thịnh vang lên, một chiếc áo khoác rộng chụp lên vai cô.

Hắn kéo cô thật mạnh, sau đó quay về.

Quách Thanh Tú lặng lẽ không lên tiếng, cô rất cạn lời, cô không biết Lâm Việt Thịnh sẽ quay lại tìm cô.

Cô chỉ thấy lòng mình rất phiền muộn, không muốn quay về, không muốn nhìn thấy hắn.

Hai người đứng trước căn nhà gỗ, gương mặt anh tuấn của Lâm Việt Thịnh vẫn có vẻ độc ác, hắn nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú đang ngây đờ như khúc gỗ với vẻ chán ghét: "Cô là người phụ nữ ngốc nhất mà tôi từng gặp, nhanh chóng đi thay quần áo rồi đi ăn cơm thôi."

Thực ra cô muốn nói tôi không muốn đi.

Lâm Việt Thịnh lấy một thứ ra khỏi túi áo, đưa nó cho cô.

Đó chỉ là một sợi dây chuyền làm từ vỏ sò, rất bình thường, rất rất bình thường.

Quách Thanh Tú nhìn hắn với vẻ khó hiểu, Lâm Việt Thịnh nhếch môi: "Tặng cho chị cô, hỏi cô ấy xem có muốn cùng tham gia tiệc tối không."

"Ồ, được."

Quách Thanh Tú nghe hắn nhắc đến việc muốn đưa chị cô cùng đi tham gia tiệc tối, tất nhiên cô rất vui vẻ, nếu không chuyến đi này của chị cô sẽ là lãng phí rồi.

Quách Thanh Tú chạy về phía căn nhà gỗ.

"Chị ơi, Lâm Việt Thịnh tặng chị cái này nè."

Một mình Quách Hoàng Ngân đang ngồi ngắm biển với vẻ nhàm chán, thấy Quách Thanh Tú hưng phấn xông vào, cô vui vẻ đứng lên, ánh mắt dừng trên chiếc áo vest đậm màu trên người Quách Thanh Tú, trong lòng cô như có cái gì đâm phải, đau lắm.

Cô đã không còn là trẻ con nữa, cô biết cách làm sao để che giấu cảm xúc của mình, cười cười nói: "Được, đẹp lắm, chị rất thích."

"À phải rồi, chị ơi, chị thay quần áo đi, Lâm Việt Thịnh muốn đưa chúng ta cùng đi tham gia tiệc tối."

Lần này, Quách Hoàng Ngân không từ chối nữa: "Được thôi, để chị đi thay quần áo."

Tâm tình Quách Thanh Tú rất tốt, cô thay một bộ váy áo liền nhẹ nhàng khoan khoái, chải lại mái tóc rồi, cứ để nguyên mặt mộc như thế, không cần trang điểm.

Vì bị bệnh tim nên sắc mặt Quách Hoàng Ngân không tốt lắm, buổi tối trông càng có vẻ tiều tụy, cho nên cô cần trang điểm đậm hơn một chút.

Lúc cô trang điểm đi ra, nhìn thấy đôi môi hơi sưng của Quách Thanh Tú, nụ cười trên mặt cô hơi cứng lại: "Thanh Tú, em có muốn tô chút son không?"

Quách Thanh Tú lắc lắc đầu: "Không cần đâu, em không thích trang điểm. Em không có người để thích như chị, trang điểm rồi cũng không ai nhìn."

"Vậy sao?" Quách Hoàng Ngân có chút dờ dẩn trong lòng.

"Đi thôi, chị ơi, để em đỡ chị."

Lâm Việt Thịnh vốn chỉ nói đùa một câu, không ngờ Quách Hoàng Ngân đến thật. Hắn buột miệng nói: "Sao lâu thế."

Quách Hoàng Ngân bước lên phía trước, khoác tay Lâm Việt Thịnh: "Đi thôi!"

Quách Thanh Tú đi theo phía sau.

Từ bãi cát đi lên, qua một chỗ ngoặt, có thể nhìn thấy cảnh đêm được trang trí bằng đủ loại đèn rực rỡ màu sắc, tiếng người nói cười ồn ã vang lên.

Lâm Việt Thịnh dừng ở cửa, buông tay Quách Hoàng Ngân ra, quay đầu nhìn Quách Thanh Tú.

"Chăm sóc thật tốt cho chị cô, tôi còn có việc." Sau đó, quay người đi thẳng vào trong.

Ánh mắt Quách Hoàng Ngân thoáng hiện vẻ thất vọng, Quách Thanh Tú vội vàng an ủi chị mình: "Chị đừng buồn, chắc hẳn anh ta có công việc làm ăn cần bàn bạc, chúng ta vào trong đi, party mà, chỉ đơn giản là ăn uống thôi, em thấy đói bụng."

Sự đơn thuần của Quách Thanh Tú khiến tâm trạng Quách Hoàng Ngân lại tốt lên.

"Được, chúng ta vào trong thôi!"

Quách Thanh Tú theo Quách Hoàng Ngân vào hội trường buổi tiệc.

Buổi tiệc này được tổ chức ngoài trời, trên tán cây giả quần đủ loại đèn neon xanh xanh đỏ đỏ, bên dưới là bãi cát, bàn ăn được xếp thành hàng dài, bên trên bày rượu sâm-panh, đủ loại đồ ăn với đủ khẩu vị, sô-cô-la, bánh ga-to, tiramisu...

Mùi thơm của đồ ăn ngon bay vào mũi.

Quách Thanh Tú cầm một miếng bánh ga-to nhân kem vị vani mà gặm, ngon quá đi mất!

"Chị ơi, chị có muốn..."

Vừa quay đầu lại, cô phát hiện ra Quách Hoàng Ngân đang đứng lẻ loi bên một gốc cây giả, chống tay vào gốc cây, ánh mắt hướng về phía Lâm Việt Thịnh giữa đám đông.

Lâm Việt Thịnh mặc một chiếc áo sơ mi đen và quần âu cũng đen nốt, mái tóc ngắn hơi rối, tỏa ra ánh hào quang hoang dã. Về bề ngoài anh tuấn mà hơi gian tà của hắn chính là đối tượng mà các cô gái đẹp trong buổi party này theo đuổi.

Vừa mới bước vào chưa đầy năm phút, xung quanh Lâm Việt Thịnh đã ngập đầy các cô gái gọi cảm với đủ màu da.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mấy người đừng không coi ai ra gì như vậy

Lâm Việt Thịnh dường như không để tâm lắm, ánh mắt của hắn đang tìm kiếm gì đó trong đám đông.

Bóng dáng của Đinh Thiên Thiên nhanh chóng chen ra khỏi đoàn người.

Cô ta trườn tới bên cạnh Lâm Việt Thịnh như một con rắn xinh đẹp kiêu diễm, vô cùng linh hoạt mà độc chiếm Lâm Việt Thịnh, hai người đó hôn nhau điên cuồng ngay tại chỗ, sau cùng nắm tay dặt dẹo nhau ra khỏi đám đông, Lâm Việt Thịnh đã không đợi được mà đề cô ta vào sau gốc cây giả.

Hắn mò bàn tay cời bỏ quần áo vốn đã ít ỏi của cô ta, để lộ ra bộ ngực căng đầy rung rinh.

Có vẻ như một màn "hóng bóng" lại sắp tái diễn.

Quách Thanh Tú thấy hai mắt Quách Hoàng Ngân loang loáng nước, cô nhủ mảy lại, đột nhiên kéo chị cô lùi về sau, cầm que kem trong tay ném lên người Đinh Thiên Thiên.

Một thứ lạnh toát đột nhiên ập tới, Đinh Thiên Thiên hét âm lên, cô ta hoảng loạn đẩy Lâm Việt Thịnh ra, đưa tay sờ một cái, khắp mặt toàn thứ gì đó dính dính ướt ướt.

Lâm Việt Thịnh nhếch môi, cô nhóc kia cuối cùng cũng nổi bão, ghen rồi chứ gì?

"Tổng, tổng giám đốc Lâm, tôi vào phòng vệ sinh một chút..."

Lớp trang điểm hoàn hảo của Đinh Thiên Thiên dính hết lên mặt, trông không khác gì diễn viên vai mặt hoa trong các vở tuồng.

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh lộ ra vẻ chán ghét: "Hết hứng rồi, cô không cần đến nữa!"

"Đừng mà, tổng giám đốc Lâm, tôi chỉ cần mười phút là xong ngay."

Lâm Việt Thịnh đẩy Đinh Thiên Thiên đang chật vật ra: "Tôi còn việc khác, cô đừng tới nữa."

"Ồ, vậy còn việc của chồng tôi..." Đinh Thiên Thiên hỏi với vẻ kinh hoàng, cô ta đã chuẩn bị tối nay sẽ hiến thân rồi, sau đó có thể cứu vãn được sự nghiệp của chồng mình.

Lâm Việt Thịnh nhìn cô ta với vẻ vô cùng xem thường: "Bảo chồng cô đến tìm nhân viên cấp dưới của tôi, tốt nhất thì hãy nói với ông ta rằng, dùng thực sự mà chứng minh chứ đừng dùng vợ mình để trao đổi."

Đinh Thiên Thiên hổ thẹn vô cùng, cô ta biết mình có tiếp tục quần lấy hấn cũng vô dụng, chỉ có thể chuồn đi.

Lâm Việt Thịnh quát lên với gốc cây già: "Ra đây!"

Quách Thanh Tú yếu ớt ló đầu ra, chớp chớp mắt, Lâm Việt Thịnh nhìn thấy dáng vẻ vừa đáng yêu vừa mơ màng của cô mà một chỗ mềm mại nào đó trong lòng như tan chảy.

Hắn, hình như đã thích cô gái này rồi.

"Qua đây." Lâm Việt Thịnh ra lệnh vô cùng ngang ngược.

Quách Hoàng Ngân nhân lúc ấy mà đứng ra, vội vàng hòa giải: "Tuấn Khanh, Thanh Tú không hiểu chuyện, anh đừng nổi giận với con bé."

Lâm Việt Thịnh nhìn Quách Hoàng Ngân, mặt hắn không có biểu cảm gì, hồi lâu sau mới nói: "Được rồi, các em cứ từ từ chơi đi, anh còn phải xã giao."

Có Quách Hoàng Ngân ở đây, hắn không thể làm gì được, chỉ có thể nhẫn nhịn thôi.

Người phụ nữ chết tiệt này, tại sao cứ nhìn cô hắn lại thấy máu huyết căng tràn nhip,

Nhìn theo bóng lưng nhanh chóng biến mất trong đám đông của Lâm Việt Thịnh, vẻ thất vọng trong ánh mắt của Quách Hoàng Ngân từ từ lan rộng ra.

"Chị ơi, thực ra đàn ông tốt trên thế giới này vẫn còn nhiều lắm, nếu như chị không thích anh ta, hai người có thể chia tay, dù sao chị vẫn còn trẻ mà, có cơ hội tìm thấy người đàn ông tốt hơn."

Quách Thanh Tú khuyên giải, nếu như chị cô có thể bước ra khỏi cuộc hôn nhân này, vậy thì cô cũng có thể được giải thoát, một sợi xích mà cùng lúc khóa chặt hai người.

Quách Hoàng Ngân quay đầu lại, nhìn Quách Thanh Tú bằng ánh mắt dịu dàng: "Thanh Tú, em vẫn còn nhỏ, em không hiểu được tình yêu có ý nghĩa thế nào. Ha ha, có lẽ bây giờ nói với em những điều này quá cứng nhắc rồi, đợi khi nào em lớn lên em sẽ hiểu thôi."

"Dạ." Quách Thanh Tú đáp một tiếng, nửa hiểu nửa không.

Cô không hiểu được ý nghĩa của tình yêu sao? Tất nhiên là cô hiểu, người trong lòng cô, bao nhiêu năm rồi cũng chưa từng thay đổi, hơn mười năm trời khắc sâu trong tâm trí cô.

"Thanh Tú, cảm ơn tất cả những điều em đã hi sinh vì chị."

Lời nói của Quách Hoàng Ngân vô cùng thương cảm, "tất cả" mà cô nói, ẩn chứa nhiều hàm ý.

Nhưng lúc này Quách Thanh Tú nghe mà không hiểu, cô luôn cho rằng chị cô căn bản không biết đến bản tính tàn ác của Lâm Việt Thịnh.

Cô còn tưởng rằng "tất cả" trong lời chị cô nói là chỉ chuyến đi du lịch Maldives này.

"Ha ha, chị à, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, không sao đâu ạ."

Quách Hoàng Ngân nhắm mắt lại với vẻ hơi mệt mỏi: "Thanh Tú, chị mệt rồi, chị về trước đây, em cứ ở đây chơi nhé."

"Chị ơi, để em đưa chị về!"

"Không cần đâu, có mấy bước thôi mà, chị tự đi được."

Quách Thanh Tú cứ kiên trì mãi, sau cùng đưa Quách Hoàng Ngân về phòng rồi mới ra.

Trong bầu trời đêm, cô đột nhiên nhìn thấy, ở hòn đảo đối diện, có ai đó đang đốt pháo hoa, vô cùng xinh đẹp, hết chùm này đến chùm khác.

Pháo hoa nở rộ trong bầu trời, từ từ xếp lại thành mấy chữ, Thanh Tú, anh đợi em!

Là anh Hải, trời ạ, nhất định là anh Hải.

Anh ấy đang gọi cô sao? Quách Thanh Tú vô cùng căng thẳng, vô cùng lo lắng.

Tình yêu vốn được giấu nơi đáy lòng dần dần bị đánh thức, bây giờ trong trái tim Quách Thanh Tú có hai giọng nói: Một giọng nói bảo rằng hãy đi gặp anh Hải đi! Cho dù không thể thành người yêu thì làm bạn bè cũng được mà. Một giọng nói khác ngăn lại, Quách Thanh Tú, bây giờ mày chỉ là một thứ ăn hại, một kẻ thứ ba, một ả tình nhân xấu xí, anh Hải gặp được mày rồi chắc sẽ ghét lắm, thậm chí còn không muốn làm bạn bè gì với mày đâu.

Hai giọng nói độc thoại nội tâm không ngừng đấu đá với nhau.

"Bùm!" Thêm một chùm pháo hoa nữa nổ rộ trên bầu trời, ánh sáng xán lạn của nó chiếu vào mặt Quách Thanh Tú, khiến gương mặt cô càng thêm trắng.

Thanh Tú, anh đang đợi em.

Anh kiên trì kêu gọi một cách khó hiểu, như ma thuật vậy, khiến Quách Thanh Tú từ từ mất đi lí trí, cô bất chấp tất cả nhảy vào dòng nước, bơi về phía hòn đảo kia.

Trên hòn đảo nhỏ, Tăng Thanh Hải đốt xong que pháo cuối cùng trong tay.

Anh vốn dĩ đã từ bỏ việc tìm kiếm Quách Thanh Tú, nhưng lần gặp tình cờ trên đường đã khiến trái tim anh nhen lên ngọn lửa hi vọng.

Bóng lưng của cô gái ấy giống Quách Thanh Tú đến như vậy, chắc chắn cô ấy chưa chết, chắc chắn cô chỉ đang trốn ở nơi nào đó. Giống như hồi nhỏ họ chơi trốn tìm với nhau, cô trốn xuống gầm giường, khiến anh tìm cả ngày trời không thấy đâu, lúc đó anh sợ muốn chết, còn tưởng cô ấy đã xảy ra chuyện gì rồi.

Thế mà khi anh sắp phát điên lên, cô mới cười khúc khích chui ra từ trong gầm giường.

Khi đó cô ấy mới bốn tuổi, đó là lần đầu tiên anh cảm thấy hóa ra trong cuộc đời mình, cô ấy quan trọng đến thế, cũng bắt đầu từ lần đó, anh quyết định sẽ bảo vệ cô cả đời.

Mà lần này, chắc chắn cũng là như thế.

Thanh Tú, anh Hải nhớ em như thế, em rốt cuộc đã trốn ở nơi nào?

"Anh Hải, nếu như Thanh Tú nhìn thấy, chắc chắn cô ấy sẽ đến thôi. Bây giờ anh đã đốt mười mấy cây pháo rồi, nếu như cô ấy ở trên đảo thật, nhất định sẽ nhìn thấy." Lý Vi Vi lên tiếng an ủi.

Đêm đã về khuya, Tăng Thanh Hải nhích nhích cái chân tê rần của mình, trong mắt anh ngập tràn sự thất vọng.

Thanh Tú, em thực sự sẽ nhìn thấy chứ?

Lý Vi Vi thấy Tăng Thanh Hải vẫn còn cố chấp đợi tiếp, đột nhiên ôm bụng kêu lên.

"Đau bụng quá..."

Tăng Thanh Hải căng thẳng nhìn cô: "Sao thế, Vi Vi?"

"Có lẽ em ăn nhầm thứ gì rồi, đau bụng quá, Anh Hải..." Lý Vi Vi ngã nhào vào vòng tay rộng lớn của anh.

Tăng Thanh Hải đành phải từ bỏ việc chờ đợi, anh đỡ Lý Vi Vi ngồi lên con thuyền gỗ màu trắng neo bên hòn đảo, anh cũng nhẹ nhàng nhảy lên đó, khua mái chèo ngược về: "Vi Vi, em chịu khó một chút, chúng ta sắp vào bờ rồi."

Cứ chốc chốc anh lại ngẩng đầu lên, ánh mắt hướng về phía hòn đảo.

Lúc này đây, họ đang chèo đi từ hướng phía Bắc của hòn đảo.

Mà Quách Thanh Tú, đang bạt mạng bơi đến hướng phía Nam của hòn đảo, gần như sau khi Tăng Thanh Hải đỡ Lý Vi Vi lên thuyền cũng là lúc Quách Thanh Tú trèo được lên đảo.

Cô bước chân trần, toàn thân ướt đầm.

Ánh trăng sáng lẳng lẳng chiếu trên hòn đảo đá không lớn lắm, cả hòn đảo trống không, chỉ còn lại vụn pháo hoa rơi đầy trên mặt đất và mùi lưu huỳnh vương vấn trong không khí.

Anh Hải đi mất rồi!

Quách Thanh Tú nằm bò trên mặt đất, liềm mạng gom vụn pháo hoa đầy trên mặt đất lại.

Từ từ gom thành một đồng, nắm trong tay, dán lên mặt mình.

Nước mắt chậm chậm lăn dài xuống, anh Hải, anh không đợi em nữa sao?

Cô đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, quay người trèo lên một mỏm đá khác, muốn nhìn xem trong màn đêm có hình bóng của anh Hải không.

Tiếc rằng, lúc này hình bóng của Tăng Thanh Hải đã lẫn khuất trong màn đêm từ lâu.

Làm sao cô còn nhìn thấy được nữa.

Quách Thanh Tú thất vọng nhảy xuống khỏi mỏm đá.

"Á! Đau quá!"

Lòng bàn chân của Quách Thanh Tú đập phải một mảnh vỏ sò sắc nhọn, đau thấu tim gan.

Cô ôm bàn chân, đau đến mức lẫn lộn trên nền đất, lòng mày nhũu chặt lại, hồi lâu sau mới buông tay ra nhìn lại, tay cô toàn máu.

Lòng bàn chân cô bị một mảnh vỏ sò to cỡ đầu ngón tay cái cắm vào, lúc rút ra còn bị gãy một nửa trong gan bàn chân, Quách Thanh Tú đau đến mức hai tay run rẩy, không dám mạnh tay nữa.

Cô xé gấu váy, trước hết băng bó chỗ chảy máu lại, Quách Thanh Tú đau khổ và thất vọng ngồi trên tảng đá.

Con đau dưới chân khiến cô vô cùng tinh táo, nhưng những điều ấy không đáng là gì khi so sánh với tâm trạng không gặp được anh Hải.

Ánh trăng từ từ ngả về Tây, nước biển bắt đầu dâng lên, Quách Thanh Tú bây giờ hoàn toàn không thể động đậy được.

Gió biển trong đêm thổi qua, chiếc váy ướt sũng dính sát vào người cô, lạnh quá.

Không thể cử động được, cũng không về được, cô phải làm sao đây?

Hòn đảo này thực ra cách căn nhà gỗ một đoạn khá khá, những nước biển chỉ dâng cao đến cổ, có một số chỗ là đến đỉnh đầu.

Nếu sức khỏe tốt, chỉ hai mươi phút là có thể vừa bơi vừa đi bộ tới chỗ đó.

Nhưng bây giờ cô bị thương rồi, đi về như thế rất có khả năng sẽ bị chìm.

Đột nhiên cảm thấy dưới chân hơi ướt, Quách Thanh Tú cúi đầu nhìn.

Trong lúc cô không để ý, nước biển đã dâng lên, ban này mỏm đá này còn lộ ra ngoài, bây giờ đã ngập một nửa rồi.

Với độ sâu như thế này thì nước biển đã sâu chừng hai mét rồi, cô hoàn toàn không thể bơi về được nữa.

Thảm rồi, chết đến nơi rồi!

Quách Thanh Tú ôm chân, đầu óc mơ hồ, cô nhớ đến người mẹ đã mất của mình và cả anh Hải, tâm trạng rất buồn bã.

Lẽ nào mình cứ thế mà chết như thế này sao?

"A, a, a, cứu mạng với!"

Nước biển càng dâng càng cao, Quách Thanh Tú trèo lên chỗ cao nhất trên đảo, cả hòn đảo này đã chìm trong nước, chỉ chừa lại một chút trên đỉnh lộ ra ngoài.

Quách Thanh Tú ngồi trên mỏm đá, một nửa người sắp chìm trong nước biển.

Cho dù không bị chìm chết, cô cũng khát khô cổ mà chết.

Ôm lấy chút hi vọng cuối cùng, cô gào lên thật to.

Đột nhiên, có ánh đèn trắng lóa rọi về phía Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú hươ tay gào ầm lên: "Ở đây, tôi ở đây, cứu với! Help me!"

"Ở bên đó, mau lên!" Có giọng nói của Lâm Việt Thịnh, lẫn cùng vài câu tiếng Anh, những tiếng hô lớn.

Một chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng bơi tới.

Khi còn cách một đoạn, Lâm Việt Thịnh không thể đợi được nữa mà nhảy vào làn nước, bơi về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Đừng tự kỷ như thế chứ

Dưới ánh trăng, gương mặt Quách Thanh Tú tèm lem đầy nước mắt, trông qua là biết cô đã sợ đến thế nào, Lâm Việt Thịnh nhanh chóng bế cô lên: "Cô là thứ ngu ngốc, sao lại chạy tới chỗ này hả? Đầu óc úng nước rồi à?"

Sau khi trách mắng xong lại hỏi ngay: "Có bị thương ở đâu không?"

Quách Thanh Tú đáng thương giờ lòng bàn chân lên: "Có mảnh vỏ sò gãy trong lòng bàn chân."

Đồng tử của Lâm Việt Thịnh co rút lại, hấn mắt kiên nhẫn hô lên với người ở phía sau: "Mau lên!"

Chiếc thuyền được đóng rất đẹp, tiếc rằng nó chèo bằng mái chèo gỗ, cho dù tốc độ đã khá nhanh rồi, nhưng Lâm Việt Thịnh quá nóng lòng, chỉ hận không thể biến chiếc thuyền này thành máy bay trực thăng.

Sau khi lên thuyền, gương mặt của Quách Thanh Tú ghé sát vào lồng ngực của Lâm Việt Thịnh, do quá lạnh nên toàn thân cô run rẩy.

Lâm Việt Thịnh tìm được một chiếc thảm lông, quấn chặt cô lại, tuy rằng giọng điệu vẫn ngang ngược và thô bạo, nhưng ai cũng nhìn ra được sự quan tâm kia.

Dựa vào lồng ngực Lâm Việt Thịnh, Quách Thanh Tú nghe thấy trái tim hấn đang đập mãnh liệt, hấn đang căng thẳng lo lắng vì cô sao? Chắc không phải chứ, người đàn ông lạnh nhăng này sẽ để ý đến cô sao?

Chắc chắn là ảo giác thôi.

Sau khi lên bờ, Quách Thanh Tú được đưa ngay đến bệnh viện gần nhất.

Thực ra vết thương của cô không nặng, chỉ có điều vỏ sò cắm sâu vào lòng bàn chân, làm phẫu thuật gấp ra tốn hơn một tiếng đồng hồ. Sau khi khâu lại, Quách Thanh Tú được đẩy ra ngoài.

Khi Quách Thanh Tú vào trong phòng cấp cứu, Lâm Việt Thịnh ướt sũng sụt đứng đợi bên ngoài.

Khi Quách Thanh Tú nằm trên giường bệnh được y tá đẩy ra ngoài, Lâm Việt Thịnh vẫn ướt sũng sụt như thế, lẽ nào đầu óc của người đàn ông này bị hỏng rồi à? Không biết đường đi thay quần áo sạch nữa.

Trong phòng bệnh, Quách Thanh Tú nằm đơ trên giường, bàn chân trái bị quấn băng trắng.

Lâm Việt Thịnh vẫn không biết đường đi thay quần áo, hấn còn đang lớn tiếng trách mắng Quách Thanh Tú.

"Quách Thanh Tú, cô giỏi nhỉ, đi du lịch không những không chăm sóc tốt cho chị cô mà còn khiến bản thân mình bị thương thế này, cô nói xem cô ngu ngốc tới cỡ nào!"

Quách Thanh Tú tủi thân trừng mắt nhìn hấn: "Người ta đã bị thương thế này rồi, anh vẫn chưa chịu thôi à!"

"Cô còn dám cãi lại à! Nếu như tôi đến muộn một tí, cô đã bị sóng cuốn đi rồi." Lâm Việt Thịnh càng lúc càng giận điên lên.

Quách Thanh Tú nặn ra một nụ cười méo mó vô cùng khó coi, dù sao thì lần này Lâm Việt Thịnh cũng đã cứu cô.

Đây là sự thật không thể cãi được,

"Cảm ơn anh nhé! À thì, anh có thể đi thay quần áo không, tránh bị cảm"

Biểu cảm trên mặt Lâm Việt Thịnh cuối cùng cũng thả lỏng hơn.

Hấn nhếch môi vô cùng gian xảo: "Cô đang quan tâm tôi đấy à?"

Quách Thanh Tú méo miệng, mỉm cười khô khốc: "Đúng, đúng vậy."

Bấy giờ Lâm Việt Thịnh mới hài lòng rồi đi

Quách Thanh Tú nhìn theo bóng lưng của Lâm Việt Thịnh với vẻ khinh bỉ, hừ, ai thêm quan tâm anh, nếu không nể tình chị tôi, tôi còn lâu mới để ý tới anh, xí, đau quá đi à! Quả nhiên nói xấu sau lưng người khác sẽ rất đau.

Lâm Việt Thịnh nhanh chóng thay một bộ đồ sạch sẽ, quay về bên cạnh Quách Thanh Tú.

Đôi mắt anh tuần nhìn thẳng về phía Quách Thanh Tú, hồi lâu sau, hần đột nhiên cúi người xuống.

"Có phải đang giận tôi không?"

"Gi cơ?" Quách Thanh Tú lập tức bật chế độ cảnh giác.

"Là vì Đình Thiên Thiên, cho nên cô mới có ý trốn lên đảo, để tôi không tìm được cô!" Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh lộ vẻ dương dương tự đắc.

Khóe miệng Quách Thanh Tú co giật, được rồi, Lâm Việt Thịnh, anh không chỉ tự kỷ tự luyện mà còn ấu trĩ chết đi được, có quý mới vì anh nhé.

"Không đâu nhé!"

Lâm Việt Thịnh ép sát hơn, đưa tay túm lấy chiếc cằm của cô: "Thừa nhận yêu tôi khó đến thế cơ à?"

"Quan trọng là tôi không yêu anh, anh đừng tự luyện như thế được không?" Quách Thanh Tú chỉ muốn rống ầm lên, người đàn ông này có thể đừng tự mơ tưởng hường phần như thế được không, lẽ nào có ai đặt ra quy định đàn bà con gái trên toàn thế giới này phải yêu hần hay sao?

Được rồi, tôi thừa nhận ngoại hình của anh thực sự vô cùng hoàn hảo.

Nhưng, bản chất con người anh quá cận bã, ai gặp được anh thì người đó xui tận mạng.

Lâm Việt Thịnh nhếch môi: "Cô đừng phủ nhận, nếu như không yêu tôi đến thế, tại sao mỗi lần ở bên dưới tôi lại sung sướng đến vậy?"

Giọng của hần trầm xuống, đôi mắt cũng lóe lên ánh sáng của tình dục.

Quách Thanh Tú không thể nuốt nổi những lời như thế này, vừa nghe thấy đã đỏ bừng mặt, như quả cà chua chín: "Làm gì có!"

Hô hấp của Lâm Việt Thịnh dồn dập hơn, dáng vẻ đỏ mặt xấu hổ của Quách Thanh Tú đúng là một chai rượu mạnh, khiến hần nhanh chóng thấy mê ly.

"Không có hả? Vậy để tôi thử lại ngay bây giờ."

Thấy dáng vẻ háo sắc của Lâm Việt Thịnh, Quách Thanh Tú hoàn toàn đề phòng: "Anh muốn làm gì?"

Hô hấp của Lâm Việt Thịnh gấp gấp hơn, nụ hôn của hần nặng nề rơi xuống, toàn thân Quách Thanh Tú bị đè nghiêng lên giường.

"Đừng mà, tôi, đây là bệnh viện."

Quách Thanh Tú liều mạng vùng vẫy.

Chiếc giường bệnh lắc lư và phát ra tiếng kéo kẹt.

Quách Thanh Tú ngượng lăm rồi, cô chỉ hận không thể tìm một cái lỗ nê nào mà chui vào.

Nụ hôn nóng bỏng của Lâm Việt Thịnh trượt xuống, men theo cần cổ trắng mịn của cô, bàn tay to lớn luồn vào chiếc chăn trắng muốt, sờ tới giữa hai chân cô.

Toàn thân Quách Thanh Tú như bị châm lửa, khoái cảm nhanh chóng lan ra.

"Khụ..."

Một tiếng hợ nhẹ khiến hai thân hình sắp bị đốt cháy bởi lửa dục phải tách nhau ra.

Quách Thanh Tú kinh hoàng nhìn về phía cửa phòng.

Lúc này cửa phòng vẫn đóng kín, cô cũng yên tâm hơn.

Một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Lâm Việt Thịnh bắt mắt nheo mắt lại, biểu cảm rõ ràng là không được thỏa mãn dục vọng. Hần bước nhanh về phía đó, kéo cửa ra, đang chuẩn bị găm gào.

Vừa ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Quách Hoàng Ngân.

"Đã bảo em đừng đến rồi cơ mà?"

Quách Hoàng Ngân nở nụ cười dịu dàng: "Tuấn Khanh, em lo cho Thanh Tú, em xem xét một chút rồi đi ngay."

Lâm Việt Thịnh lạnh nhạt nói: "Sao em lại nói như vậy, con bé là em gái em, em muốn xem đến lúc nào cũng được, anh đi trước đây."

Quay đầu lại nhìn Quách Thanh Tú một cái, Lâm Việt Thịnh quay người đi luôn.

Quách Hoàng Ngân đứng chờ ra ở cửa một lúc rồi mới quay người đi về phía Quách Thanh Tú.

Ánh mắt cô tràn ngập sự quan tâm: "Thanh Tú, sao em lại chạy tới hòn đảo đó? Làm chị lo chết đi được, nếu em có chuyện gì, chị biết ăn nói với ba mẹ thế nào đây?"

Quách Thanh Tú thấy lòng mình ấm áp lắm, cô kéo tay Quách Hoàng Ngân, đáp lời chị gái với vẻ áy náy: "Chị ơi, em xin lỗi, lỗi của em cả, em không nên liều lĩnh như thế. Sau này em sẽ không chạy ra ngoài một mình nữa đâu."

Quách Thanh Tú ngừng lại một lúc rồi hỏi: "Chị ơi, chị gọi điện cho Lâm Việt Thịnh ạ?"

Quách Hoàng Ngân gật đầu với vẻ lo lắng.

"Chị qua phòng em, không thấy em đâu, chạy tới party tìm một lượt cũng không thấy em đâu, sau cùng đành phải gọi điện cho Lâm Việt Thịnh."

Quách Thanh Tú nhớ tới tiếng ho nhẹ ở bên ngoài ban nãy, trong lòng cuộn lên dự cảm bất an, lẽ nào chị cô đã biết chuyện gì rồi sao? Nếu không, tại sao chị lại ho? Rõ ràng là đang nhắc nhở họ!

Nhưng, nếu như để chị cô biết được sự việc, chị cô sẽ phản ứng thế nào đây?

"Chị ơi, em không sao rồi, chị về nghỉ đi!"

Quách Hoàng Ngân mỉm cười lắc đầu, đưa tay dém lại góc chăn cho Quách Thanh Tú, ấn cô nằm xuống giường.

"Thanh Tú, đây là Maldives, không phải ở nhà. Nếu như chị không ở bên cạnh, lỡ em cần gì, bên cạnh chẳng có lấy một người chăm sóc. Chị không sao đâu!"

Quách Thanh Tú cảm động đến mức đầu óc hồ đồ, đồng thời cũng thấy vừa áy náy vừa buồn bã.

"Chị ơi, giả dụ, em nói là giả dụ thôi, nếu như Lâm Việt Thịnh thay lòng đổi dạ thì chị sẽ làm thế nào?" Quách Thanh Tú thăm dò.

Quách Hoàng Ngân không có vẻ kinh ngạc lắm, ánh mắt cô vẫn dịu dàng và thản nhiên nhìn về phía trước, khóe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười ấm áp.

"Thanh Tú, nếu chị đã chọn lựa Lâm Việt Thịnh, chị đã biết trước sau này sẽ phải đối mặt với những gì. Đời người như pháo hoa bùng nổ, có thể xán lạn trong một khoảnh khắc là đủ lắm rồi. Bất kể Lâm Việt Thịnh làm gì, chị cũng sẽ không rời xa anh ấy đâu."

"Nhưng mà chị ơi, những chuyện như ở party hôm nay, chị thực sự có thể nhẫn nhịn sao?"

Những chuyện gỏi chần như thế, trước kia chắc hẳn Lâm Việt Thịnh đã làm không ít! Sau này chắc sẽ còn nhiều hơn.

Trên mặt Quách Hoàng Ngân vẫn còn nụ cười thản nhiên: "Đàn ông mà, xã giao trên thương trường là không ít được. Phần nhiều chỉ là gặp dịp thì chơi, chị không nhất thiết phải để tâm tới những chuyện này."

Đúng vậy, ba cô - Quách Tuấn Kiệt cũng vậy thôi, tuy rằng đã ở cái tuổi đó rồi, những chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt vẫn không dứt được. Chuyện như thế này thấy nhiều cũng thành quen thôi.

Chỉ có Quách Thanh Tú chưa vào đời, tất nhiên cô sẽ không hiểu.

Quách Hoàng Ngân quay mặt đi, đổi sang biểu cảm buồn bã khác: "Chỉ có em đó, Thanh Tú, sau này đừng giống chị là được."

"Giống chị ạ?" Quách Thanh Tú lẩm nhẩm, cũng không biết lời của Quách Hoàng Ngân rốt cuộc có ý tứ gì.

Quách Hoàng Ngân cầm một quả táo lên gọt vỏ cho Quách Thanh Tú: "Ăn đi, ăn xong rồi ngủ một giấc, chị ở đây trông chừng cho em."

"Vâng!" Quách Thanh Tú không cứng đầu nữa, đêm hôm nay, hai chị em ở cùng nhau trong bệnh viện.

Sáng hôm sau, Lâm Việt Thịnh chuẩn bị một chiếc xe lăn, đẩy tới phòng bệnh.

Quách Thanh Tú nhìn chiếc xe lăn kia mà khổ hết chỗ nói: "Tôi có bị liệt đâu, không cần đến cái này."

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng liếc cô một cái: "Nói lắm thế!"

Nói xong, hắn bế cô lên xe lăn.

Lâm Việt Thịnh nhìn đồng hồ: "Chiều nay lên máy bay về nước, hai người chuẩn bị đi, xem xem còn chỗ nào muốn chơi không."

Chuyến đi được đặt lịch một tuần mà chưa đến ba ngày đã vội vàng kết thúc vì vết thương của Quách Thanh Tú.

Sau khi xuống máy bay, một chiếc xe đã ngoại xa hoa được lái tới bên ngoài sân bay.

Lâm Việt Thịnh đẩy Quách Thanh Tú lên xe đã ngoại rồi quay đầu nói với Quách Hoàng Ngân: "Anh phái người đưa em về nhà, Thanh Tú đến bệnh viện kiểm tra."

Quách Hoàng Ngân nhìn Quách Thanh Tú, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, sau cùng nghe theo sự sắp xếp của Lâm Việt Thịnh.

Chiếc xe đã ngoại không hề đưa Quách Thanh Tú đến bệnh viện mà lượn một vòng trong thành phố, sau cùng lại dừng bên ngoài cung điện Versailles.

Dưới ánh mắt của rất nhiều người giúp việc, Quách Thanh Tú được Lâm Việt Thịnh đẩy qua cánh cửa lớn xa hoa.

Quách Thanh Tú phản đối.

"Tên khốn nạn, không phải anh nói đưa tôi đến bệnh viện sao? Anh đưa tôi đến đây làm gì?"

Lâm Việt Thịnh tức giận nhìn cô: "Nếu không phải vì giữ thể diện cho cô, mẹ kiếp tôi có cần phải nói dối với Quách Hoàng Ngân không?"

Đúng vậy, cậu chủ Lâm trước giờ muốn gì làm nấy, trước giờ chưa từng phải giữ thể diện cho bất cứ ai. Vì Quách Thanh Tú, lần đầu tiên hắn tìm một lí do cho việc làm của mình.

"Tên khốn, tôi muốn về nhà!"

Lâm Việt Thịnh buông hai tay ra, nhìn cô với vẻ cười nhạo: "Được thôi, vậy cô tự về đi."

Quách Thanh Tú bị hắn khích tướng, cô tưởng thật, đứng dậy, nhảy lò cò bằng một chân, nhảy ra bên ngoài cánh cửa thủy tinh.

Người đàn ông này đúng là xấu xa, rõ ràng lúc xuống máy bay hắn nói với chị sẽ đưa cô về nhà, thế mà dám lừa cô tới đây.

Quách Thanh Tú vất vả lắm mới nhảy được tới cửa, Lâm Việt Thịnh ôm eo về cô lên, ném xuống ghế sofa. Hắn nặng nề ngồi xuống, đôi mắt như chim ưng xoáy thẳng vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thả tôi ra đồ Cầm thú

“Quách Thanh Tú, đừng ép tôi phải mạnh tay...”

Ánh mắt hung dữ của Lâm Việt Thịnh nhìn chằm chằm vào Quách Thanh Tú: “Anh Hải. Tôi rất muốn biết đó là ý gì?”

Quách Thanh Tú hoàn toàn sợ ngây người ra. Cô không ngờ Lâm Việt Thịnh vẫn còn nhớ điều đó.

Người đàn ông này thật tàn bạo, lại còn vô liêm sỉ, lòng dạ hẹp hòi hay thù dai. Cô cứ tưởng chuyện đó đã qua rồi cơ.

“Một người bạn!”

Lâm Việt Thịnh nói lỏng cả vạt, đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm: “Bạn?”

Một người phụ nữ, kêu lên một cái tên vào thời điểm cao trào thì chắc chắn đó chính là người mà cô ta hi vọng đang áp lên mình cô ta ngay lúc ấy. Điều này đối với Lâm Việt Thịnh chẳng khác nào một sự châm chọc vô cùng.

Quách Thanh Tú, cô được lắm! Một cô gái nhìn có vẻ thuần khiết, vô tội lại có thể chơi Lâm Việt Thịnh hần một vỏ thật đau.

Trên đời này, từ trước đến nay chỉ có Lâm Việt Thịnh hần đùa giỡn kẻ khác. Đây là lần đầu tiên mà hắn bị một cô gái bốn cọt.

Xem ra, đúng là hắn đã xem thường cô rồi.

Lâm Việt Thịnh tóm lấy Quách Thanh Tú, nhấc cô ra khỏi xe lăn rồi quăng xuống ghế sofa, chuẩn xác áp cô dưới thân mình.

Trong đôi mắt hần cuộn trào sóng ngầm.

“Nói thật đi! Nếu không chị của cô và toàn bộ nhà họ Quách sẽ bị tôi chơi cho đến chết đấy...” Giọng điệu điên cuồng không cần nói cũng biết, hốc mắt đỏ đậm làm Quách Thanh Tú không rét mà run.

Người đàn ông này thật đáng sợ, chẳng khác nào sự tồn tại của một loài dã thú, khiến trong lòng cô cảm thấy sợ hãi.

Tình cảnh lần trước chị mình tái phát bệnh tim vẫn còn mới y nguyên trong đầu, cô không muốn lại phải trải qua điều đó một lần nữa.

“Là một người đàn ông mà tôi thích...”

Quách Thanh Tú nhìn hần bằng ánh mắt yếu ớt, dè dặt lên tiếng.

Lâm Việt Thịnh đưa tay nắm lấy cổ cô, lạnh lùng nhìn cô: “Quách Thanh Tú, từ nay trở đi, thân xác và trái tim cô chỉ thuộc về một người là tôi, nghe rõ chưa?”

“Lâm Việt Thịnh, một tên đầu cẳng như anh quản được việc tôi nghĩ tới ai chắc?”

“Bốp!” Lâm Việt Thịnh tát Quách Thanh Tú một bạt tai thật mạnh, khiến khuôn mặt cô bị đánh lệch hẳn sang một bên.

“Đồ khốn, anh dám đánh tôi...” Quách Thanh Tú muốn phản kháng.

Một nụ cười tà ác hiện ra trên mặt Lâm Việt Thịnh, hần dùng tay lột sạch quần áo trên người cô, cái hôn nóng bỏng ập đến bên môi Quách Thanh Tú.

Bàn tay to của hần lần sâu dưới lớp váy cô, bỏ qua luôn màn dạo đầu mà tiến vào.

“Đau...” Một lần nữa Quách Thanh Tú lại cảm nhận nỗi đau đớn như bị xé rách. Lâm Việt Thịnh cứ vậy đâm thẳng vào cô không chút thương xót.

Hần cố ý gầy vò cô như thể trừng phạt cho sự tùy hứng, ương ngạnh của cô vừa nãy.

Đây là cơ thể của cô. Quách Thanh Tú cắn chặt môi dưới, cuối cùng cũng mềm giọng lại: “Tôi, tôi sai rồi...”

Lâm Việt Thịnh thấy cuối cùng Quách Thanh Tú cũng chịu khuất phục thì khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý. Hần có tự tin, rằng trong thế giới của mình, hần là chúa tể, còn loại động vật như đàn bà chẳng qua chỉ là những kẻ yếu mà thôi.

“Vậy mới phải chứ...” Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn lên môi cô, khiêu khích đầy kích thích. Đôi môi hần lướt dọc cổ cô, từ từ di chuyển xuống, tùy ý môn trôn.

Cơ thể lạnh ngắt của Quách Thanh Tú cuối cùng cũng trở nên nóng ấm. Cảm giác đau đớn biến mất, thay vào đó dần dần được bao bọc bởi một cảm giác sáng khoái.

“A, ưm...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú từ từ đỏ ửng lên, Lâm Việt Thịnh nhếch môi đầy đắc ý, đưa tay nâng mặt cô lên.

Nhìn đôi mắt mơ màng của cô, giọng hần trở nên trầm thấp, ma mị, chứa đầy sự cám dỗ: “Nhìn tôi, nhìn xem tôi là ai...”

Quách Thanh Tú chịu không nổi chuyển động của hần, cô hé nửa con mắt nhìn Lâm Việt Thịnh.

“Là, là, Lâm Việt Thịnh...”

“Nhớ kỹ, sau này cô chỉ có thể trở thành người của một mình Lâm Việt Thịnh này, cho đến khi tôi chơi chán thì thôi...”

Lâm Việt Thịnh cười một cách hiểm độc, thân thể cao to của hần không ngừng phóng lớn lên trong mắt Quách Thanh Tú.

“Ừm, ưm, tôi...”

Quách Thanh Tú nói những từ rời rạc, càng lúc càng trở nên mơ màng.

Hai ngày sau, chân của Quách Thanh Tú đã có thể bước xuống đất đi lại. Nhân lúc Lâm Việt Thịnh không có nhà, cô âm thầm chuồn ra ngoài đi mất.

Cô không thích cứ sống trong nhà của Lâm Việt Thịnh như vậy. Quách Thanh Tú luôn cảm thấy bất an trong lòng.

Cô về trường học một chuyến. Việc đầu tiên là gọi điện thoại cho Quách Hoàng Ngân.

“Chị, chị vẫn khỏe chứ?”

“Thanh Tú, Tuấn Khanh vừa ghé qua, anh ấy có hỏi thăm tình hình của em...”

“Ồ, chị ạ, em muốn bàn với chị một chút. Tạm thời em không về nhà nha. Ba mẹ của Lê Quyên Quyên đi nước ngoài rồi, có mỗi cô ấy ở nhà nên em muốn qua ở cùng cậu ấy.” Để trốn khỏi tên khốn đáng chết kia, Quách Thanh Tú chỉ đành kiếm cớ nói với chị họ như vậy thôi.

“Ồ, Tuấn Khanh nói chân em bị thương vẫn chưa khỏi, em có thể về nhà ở được không?”

“Em khỏi rồi ạ, chị không tin thì hỏi Lê Quyên Quyên xem...”

“Thôi được, Thanh Tú, em ở bên ngoài phải cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi điện thoại về nhé.”

“Dạ, dạ. Chị ơi, chị tự chăm sóc mình nhé!”

Quách Thanh Tú tắt điện thoại, như trút được gánh nặng. Cô không thích hắn, không muốn ở cùng hắn.

Tại nhà Lê Quyên Quyên.

Quách Thanh Tú cảm thấy một sự nhẹ nhõm, tự tại mà trước giờ chưa từng có. Nhà Lê Quyên Quyên cách trường học rất gần, đi học cực tiện.

Quan trọng nhất là không cần phải gặp tên khốn kia.

“Thanh Tú, hình như cậu thay đổi nhiều lắm.”

Lê Quyên Quyên cuộn người trên ghế sofa vừa xem tivi vừa nhai bắp rang. Quách Thanh Tú cầm một cuốn tạp chí đặt trên đùi lật xem từng trang.

“Áy, người đàn ông này trông quen quá...” Lê Quyên Quyên chỉ vào màn hình tivi đang phát chương trình thời sự.

Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn sang.

Trên tivi là một gương mặt lịch sự, nho nhã. Bộ vest màu trắng vừa vặn, dáng người cao ráo anh tuấn. Dưới ánh đèn flash, anh đang thực hiện nghi thức cắt băng gì đó với rất nhiều những người mặc đồ vest áo da khác.

“Tập đoàn Tăng Thị chính thức đặt bước tiến vào thành phố S...”

Tập đoàn Tăng Thị? Anh Hải! Quách Thanh Tú dường như kinh ngạc muốn hét lên.

Trên màn ảnh tivi, đám đông phóng viên đang phỏng vấn Tăng Thanh Hải: “Xin hỏi anh Tăng, tập đoàn Tăng Thị phát triển ở Mỹ tốt như vậy, tại sao lần này lại muốn tới thành phố S phát triển?”

Vẫn là nụ cười mỉm lịch sự đúng mực như trước đây hiện ra trên khuôn mặt của Tăng Thanh Hải: “Hiện tại thị trường trong nước đã phát triển tới mức chín muồi, có rất nhiều cơ hội làm ăn. Quan trọng nhất bản thân tôi cũng là người Trung Quốc, quay trở lại đây, tôi có một cảm giác rất thân thuộc.”

“Áy, người này hình như là Tăng Thanh Hải!”

Cuối cùng Lê Quyên Quyên cũng nhớ ra. Cô ấy học cùng Quách Thanh Tú từ tiểu học lên tới đại học nên phải nói cô hiểu rõ Quách Thanh Tú nhất.

“Thanh Tú, đây chẳng phải là anh Hải của cậu sao? Ha ha, có phải anh ấy quay về tìm tình yêu không đấy?”

Quách Thanh Tú đỏ mặt, trừng mắt nhìn cô ấy. Một cái gối đầu được ném tới chỗ Lê Quyên Quyên.

“Bớt nói linh tinh đi...”

Cuộc phỏng vấn trong tivi vẫn tiếp tục: “Anh Tăng, nghe nói anh sắp đính hôn với Lý Vi Vi, cô con gái lá ngọc cành vàng của Thị trường Lý, không biết chuyện này có thật hay không?”

Đính hôn? Trong lòng Quách Thanh Tú như bị thứ gì đó nặng nề đánh trúng. Anh Hải, anh sẽ đính hôn sao?

Tăng Thanh Hải trên màn ảnh vẫn mỉm cười đúng mực, không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Đối với chuyện này tôi xin được giữ im lặng. Mong mọi người hãy quan tâm nhiều hơn tới tập đoàn Tăng Thị chúng tôi!”

Lê Quyên Quyên thấy khuôn mặt của Quách Thanh Tú tái nhợt thì vội vàng tắt tivi.

“Thanh Tú, không phải là cậu còn yêu Tăng Thanh Hải đấy chứ!”

Thấy Quách Thanh Tú không lên tiếng, Lê Quyên Quyên liền thì thầm: “Haizz, đó đều là chuyện của lúc nhỏ rồi, giờ đã lớn, có lẽ anh ấy đã sớm quên mất rồi.”

Quên rồi sao? Không đâu, chắc chắn anh Hải sẽ không quên đâu.

Chẳng phải khi còn ở Maldives anh ấy còn bắn pháo hoa cho cô và giữ lại chai ước nguyện hay sao?

Ngần ngợ một lúc, Quách Thanh Tú lau vội nước mắt, đứng dậy thay quần áo.

“Thanh Tú, cậu làm sao vậy?”

“Mình muốn đi gặp anh Hải một chút. Bất luận thế nào mình cũng không thể để bản thân hối hận...”

“Nhưng mà Thanh Tú, cậu có biết anh ấy sống ở đâu không?” Lê Quyên Quyên cảm thấy kinh ngạc bởi hành động chớp nhoáng của Quách Thanh Tú, nhưng sau đó lại lập tức quay sang cổ vũ: “Thanh Tú, mình ủng hộ cậu.”

“Ừ, mình biết, tập đoàn Tăng Thị đó mà! Chẳng phải lúc nãy cất bằng ở chỗ tòa cao ốc Tân Hoa Đô sao?”

“Nhưng mà lúc này họ đã tan làm từ lâu rồi, cậu đi cũng chưa chắc có thể tìm thấy anh ấy.”

Quách Thanh Tú mỉm cười: “Không sao, nhất định tớ sẽ nghĩ ra cách.”

Lúc này trong lòng Quách Thanh Tú có một niềm tin mãnh liệt, đó là có thể mau chóng gặp được anh Hải.

Người mà cô mong nhớ mười năm qua, cuối cùng cô cũng dám lấy hết tinh thần can đảm để đối mặt rồi.

Trước tòa cao ốc Tân Hoa Đô.

Đã là bảy giờ ba mươi phút tối, cả tòa cao ốc được bao phủ bởi một màu đen kịt.

Quách Thanh Tú đứng trước cửa ra vào của tòa cao ốc. Điện thoại đột nhiên reo lên, cô lấy chiếc điện thoại Ericsson phiên bản cũ của mình ra. Phía trên có hai chữ đang chạy: “Bạo Chúa”! Chính là Lâm Việt Thịnh. Cô cài đặt tên của hắn thành hai chữ “Bạo Chúa”.

Cô nhìn thoáng qua rồi bĩu môi khinh bỉ, tắt điện thoại.

Tối nay thuộc về anh Hải của cô, không ai có thể quấy rầy cô được hết.

Văn phòng tầng thứ 33 của tòa cao ốc Tân Hoa Đô, ánh điện vẫn còn sáng.

Tăng Thanh Hải ngồi sâu trong chiếc ghế xoay của Tổng giám đốc. Bận rộn cả ngày, anh cảm thấy hơi mệt. Thời khắc này, anh đã tắt máy vì tính, ánh mắt nhìn về một cái khung ảnh được đặt trên bàn làm việc.

Bên trong là tấm ảnh của một cô bé, bộ dạng tầm tám, chín tuổi. Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa với đôi mắt sáng và tóc trước cắt ngang trán gọn gàng. Cô bé còn mặc một bộ trang phục của lính thủy màu xanh lam, tươi cười với hai má lúm đồng tiền trên gương mặt. Mặc dù còn nhỏ nhưng cũng đã có thể nhìn ra phong thái xinh đẹp của cô rồi.

Bức ảnh đã hơi ngả vàng, có thể nhận ra nó được chụp từ rất lâu.

Nhưng trong thế giới của Tăng Thanh Hải thì đây chính là hồi ức đáng trân quý nhất của anh.

“Anh Hải, Thanh Tú lớn lên có thể làm cô dâu của anh Hải không?”

Giọng nói non nớt, ngọt ngào vang vọng bên tai anh.

Thanh Tú, rốt cuộc em ở đâu?

“Cốc, cốc, cốc...”

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Tăng Thanh Hải ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Thân hình xinh đẹp của Lý Vi Vi xuất hiện trước cửa lớn của văn phòng, cô ấy nhìn anh mỉm cười, bước từng bước chậm rãi về phía anh: “Tổng giám đốc Tăng, tan làm rồi!”

“Ha ha, Vi Vi, em tới rồi à!”

“Vâng, anh sao rồi? Hôm nay là một ngày rất quan trọng...”

Tăng Thanh Hải xoa nhẹ đầu lông mày, anh có chút mơ hồ: “Là ngày gì thế?”

Lý Vi Vi di chuyển tới phía sau Tăng Thanh Hải, ôm vai anh một cách nồng nàn, chân thành: “Anh đừng vội nói gì, đi, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.”

Ánh mắt cô hướng về phía khung ảnh đặt trên bàn, trong lòng đột nhiên dâng trào một sự chua xót nhẹ nhàng.

“Anh Hải, anh vẫn không quên được cô ấy à?”

Tăng Thanh Hải cười đầy áy náy: “Anh đã tìm Thanh Tú mười năm rồi, làm sao có thể nói quên là quên ngay được.”

“Đúng vậy, đã mười năm rồi. Nếu như cô ấy còn sống thì hẳn là sẽ tới tìm anh...” Lý Vi Vi cười vừa thỏa đáng.

Tăng Thanh Hải đứng dậy, gật đầu: “Vi Vi, thật làm khó cho em rồi. Cho anh thêm thời gian ba ngày. Nếu ba ngày nữa vẫn không tìm thấy Thanh Tú thì chúng ta sẽ đính hôn.”

Lý Vi Vi gật gật đầu.

Anh đợi Quách Thanh Tú mười năm, còn Lý Vi Vi đã đợi anh nào có thua gì mười năm.

Nếu như không phải vì chuyến du lịch Maldives lần trước thì bây giờ cả hai đã đính hôn lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Cô gái không nghe lời

Quách Thanh Tú dựa người dưới một gốc cây to. Cô tự động viên mình một hồi lâu, cuối cùng cũng lấy đủ dũng khí đi về phía phòng bảo vệ.

Chẳng có gì phải sợ cả, chỉ là đi tới hỏi Tổng giám đốc của bọn họ có ở đây không mà thôi. Rồi tiện thể hỏi luôn Tổng giám đốc sống ở đâu, điều này dễ mà!

Khi Quách Thanh Tú còn cách phòng bảo vệ tầm hai bước chân thì có một bóng hình với dáng người cân đối, lịch thiệp bước ra từ cánh cửa kính xoay tròn.

Chính là Tăng Thanh Hải. Tim cô đột nhiên đập nhanh hơn.

Anh Hải...

Cô thầm gọi tên anh. Nhưng vào thời khắc cô định chạy tới thì có thêm một bóng người với vẻ cao quý, mềm mại bước ra từ cánh cửa kính quay tròn. Tăng Thanh Hải thoáng dừng lại trước cửa, đợi cô gái ở phía sau mình đi ra, hai người mới vai kề vai sóng bước ra ngoài.

Cô gái kia mặc một chiếc váy lụa cổ chữ V màu tím, mái tóc nhuộm màu nâu được búi kiểu công chúa ở phía sau đầu. Một chiếc trâm hoa theo kiểu cổ được cài thêm vào trên tóc, trông cực kỳ xinh đẹp. Khí chất ấy vừa nhìn là nhận ra ngay người đó xuất thân từ gia đình giàu có.

Hai người đi cạnh nhau, trai tài gái sắc trông thật xứng đôi.

Quách Thanh Tú hoảng hốt cúi thấp đầu xuống rồi phóng vọt tới phía sau một góc tường.

Trong lòng cô cảm thấy vô cùng xót xa. Anh Hải, anh đã sớm có người khác rồi à?

Vào thời khắc này, toàn bộ dũng khí tích được lúc trước đã hoàn toàn tiêu tan.

Cô không thể nữa rồi.

Cô gái đó cao quý, hoàn mỹ đến vậy, còn cô thì lại chẳng là gì...

Trước kia, cô vẫn còn sở hữu vẻ thuần khiết tốt đẹp, nhưng giờ đây cô chỉ là một tình nhân dơ bẩn, là một kẻ thứ ba đáng khinh dẫu bạn trai của chị họ.

Quách Thanh Tú mất đi dũng khí gặp mặt Tăng Thanh Hải.

Lý Vi Vi nắm lấy tay Tăng Thanh Hải cùng đi tới bên một chiếc xe Chevrolet màu trắng. Sau khi Tăng Thanh Hải ngồi vào vị trí lái xe, đột nhiên Lý Vi Vi kêu lên một tiếng thất thanh: “Ôi chao, khuyên tai của em rơi mất một chiếc rồi...”

“Anh Hải, chắc là khuyên tai của em rơi ở trên lầu rồi, em đi tìm một chút.”

“Đề anh đi tìm giúp em!” Tăng Thanh Hải nhìn thấy bên tai trái của cô ta trống không liền cười nói.

“Không, không, hình như lúc này em gõ ra ở trong nhà vệ sinh, anh lấy giúp em thế nào được? Anh đợi em một lát, em sẽ ra ngay.”

Lý Vi Vi đi vào bằng lối đi nhỏ bên cạnh, nhanh chóng bước tới phía sau lưng Quách Thanh Tú.

Mặc dù đèn phía bên này không mấy sáng, nhưng Lý Vi Vi vừa nhìn đã nhận ra ngay Quách Thanh Tú.

Lúc này từ bên trong bước ra, cô ta đã nhìn thấy một bóng hình lén lả lén lút trốn ở đây nhìn trộm. Dựa vào trực giác của phụ nữ, cô ta cảm thấy người phụ nữ này không bình thường.

Chỉ có điều lúc đó không ngờ rằng đây là Quách Thanh Tú, mà chỉ nghĩ là một nữ công nhân nào đó trong công ty mền mộ Tăng Thanh Hải mà thôi.

Quách Thanh Tú vẫn chưa chết. Chuyện này... phải chăng là quá tàn nhẫn với cô rồi.

Còn ba ngày nữa là đính hôn, cô ta không muốn để bất cứ ai phá hoại lễ đính hôn của mình.

Quách Thanh Tú đang ngờ ngác bỗng nhiên có một người lao tới từ phía sau. Cô quay đầu nhìn lại, hóa ra chính là Lý Vi Vi.

Ánh mắt của Lý Vi Vi quét qua cô một cái hồ hững rồi cao ngạo bước thẳng về phía trước.

Quách Thanh Tú cho rằng Lý Vi Vi đã nhận ra mình, đang cảm thấy lo lắng nhưng không ngờ Lý Vi Vi lại chẳng thèm nhìn cô thêm cái nào mà cứ thế bước đi.

Được rồi! Có lẽ mình đã lo lắng dư thừa. Quách Thanh Tú đang định quay người rồi đi thì đột nhiên hai tên bảo vệ ở phía trước chạy lại, họ không nói lời nào liền bắt lấy Quách Thanh Tú.

“Ăn trộm, ăn trộm, tên ăn trộm này...”

Quách Thanh Tú ngăn người ra. Cô lập tức giải thích: “Tôi không ăn trộm gì cả...”

Lúc này, Lý Vi Vi đã quay lại xe của Tăng Thanh Hải. Anh hơi kinh ngạc khi nghe thấy tiếng của bảo vệ: “Xảy ra chuyện gì ở bên đó vậy?”

Lý Vi Vi đóng cửa sổ xe lại, cười nói: “Không có chuyện gì, chắc là bảo vệ bắt được một công nhân định lén vào công ty ăn trộm. Thôi được rồi, cũng không còn sớm nữa, chúng ta mau đi thôi!”

Tăng Thanh Hải nhìn ra bên ngoài cửa sổ một cái rồi mỉm cười gật đầu: “Được!”

Chiếc xe nhanh chóng đi về phía đường lớn, từ từ chìm vào trong màn đêm.

Quách Thanh Tú ra sức giãy giụa, hét lớn phản bác: “Tôi không ăn trộm gì cả! Các người vu khống tôi!”

“Không ăn trộm đúng không? Vậy đây là cái gì?”

Bảo vệ nhặt chiếc vòng tay bằng vàng cạnh chân Quách Thanh Tú rồi đưa lên trước mặt cô: “Chiếc vòng tay vàng này là của cô Lý, cô giải thích thế nào đây?”

Cô Lý? Chẳng phải là Lý Vi Vi lúc này sao? Chiếc vòng này chắc là cô ta đã làm rơi đây nhỉ?

“Tôi không ăn trộm, là do cô ta tự làm rơi khi này.”

“Được rồi cô gái, cô có trộm hay không không liên quan gì tới chúng tôi, lát nữa cô đi mà giải thích với cảnh sát ấy!”

Hai gã bảo vệ không nói thêm lời nào đã bắt lấy Quách Thanh Tú đưa thẳng tới đồn công an.

Quách Thanh Tú dờ khóc dờ cười.

Một cảnh sát trực ban tên Tiểu Hoành nhanh chóng thẩm vấn cô.

“Tên gì?”

“Quách Thanh Tú!”

“Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười tám tuổi rồi...”

Tiểu Hoành nhìn chằm chằm vào cô mất mấy giây sau mới nói bằng giọng khinh thường: “Mới bằng tuổi đó đã học thói ăn trộm rồi à? Ba mẹ dạy dỗ kiểu gì vậy?”

“Tôi không ăn trộm...”

Tiểu Hoành không thèm để ý tới mà chỉ vui đầu vào ghi chép: “Công việc là gì?”

“Tôi đang đi học, đại học XX...”

Tiểu Hoành lại nhìn cô chăm chăm thêm vài giây, hần càng tỏ ra khinh thường hơn: “Ái chà, đúng là sinh viên bây giờ chẳng có tổ chất gì cả. Không chỉ ăn trộm mà còn giảo biện. Nhất định ngày mai phải tới trường của các cô để thông báo một tiếng.”

Quách Thanh Tú tròn tròn mắt, viên cảnh sát này dường như muốn làm lớn chuyện.

“Nói dối chút đi, tại sao cô lại muốn trộm chiếc vòng tay này? Có động cơ gì không...”

“Tai anh bị điếc à? Tôi không ăn trộm. Không có! Không có! Không có...!” Quách Thanh Tú tức chết đi được. Não của mấy người này bị bệnh hết à? Cô có chỗ nào nhìn giống một tên trộm không?

Tiểu Hoành đập bàn cái rầm, quát lên: “Cô kêu la cái gì. Tang chứng vật chứng đều ở đây, cô còn muốn chống chế! Người như cô tôi gặp nhiều rồi, để cô chết đói ba ngày xem cô còn giả vờ thế nào...”

“Sếp, làm thế nào bây giờ? Cô ta không chịu nhận...”

Tiểu Hoành nhìn sang cấp trên của mình – Lão Vương. Lão Vương ngoắc ngón tay, hai người liền đi tới nơi vắng vẻ.

Lão Vương nói nhỏ: “Đây là người mà cô Lý tổng cho chúng ta. Cậu nghĩ đi, đắc tội với cô Lý thì sao yên ổn được! Mau ép cô ta khai cung đi!”

Tiểu Hoành tỏ ra xoắn xýt: “Cô ta có chết cũng không chịu thừa nhận!”

“Đánh cho đến chết đi, ông đây không tin miệng của một đứa con gái lại cứng được đến thế.” Một tia hung ác toát ra từ trong đáy mắt của Lão Vương.

Khó khăn lắm mới có được một cơ hội để nịnh bợ thị trường, còn không tranh thủ mà leo lên.

Đôi mắt Tiểu Hoành chợt lóe sáng, hần gật đầu.

Bên trong phòng thẩm vấn, Quách Thanh Tú bị cho đeo còng tay, còng ở một bên bàn. Trong tay Tiểu Hoành cầm cây gậy cảnh sát, ánh mắt lộ vẻ hung ác.

“Nói mau, thứ này là cô ăn trộm phải không?”

Quách Thanh Tú một mực khẳng định mình không ăn trộm. Chiếc gậy trong tay Tiểu Hoành vung ra, đánh vào người Quách Thanh Tú.

Cô không có cách nào né tránh, một gậy đánh trúng vào lưng, đau chết được.

“Các người... khốn kiếp! Tôi không ăn trộm...”

Quách Thanh Tú vừa tức vừa sốt ruột. Đám người thi hành công vụ này sao lại ngu ngốc đến thế?

Trong lúc mơ hồ, hình như cô hiểu ra được điều gì đó! Lẽ nào Lý Vi Vi đã lén lút động tay động chân?

Đang trong cơn mê, hỗn loạn, cô lại bị đánh thêm hai gậy nữa. Quách Thanh Tú đau đến mức hôn mê bất tỉnh.

Tại nhà họ Quách, Lê Quyên Quyên gọi điện thoại cho Quách Hoàng Ngân. Đã ba ngày Quách Thanh Tú không về nhà khiến Quyên Quyên rất lo lắng.

“Chị Hoàng Ngân phải không ạ? Em là Lê Quyên Quyên...”

“Ồ, Lê Quyên Quyên, Thanh Tú ở nhà em vẫn ổn chứ?”

“Ày, không tốt lắm ạ. Là thế này, em muốn hỏi mấy ngày này Quách Thanh Tú có về nhà không ạ?”

“Không thấy về, nó xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Lâm Việt Thịnh đưa tay ra, cầm lấy điện thoại trong tay Quách Hoàng Ngân: “Để anh nghe, em đi nghỉ ngơi đi.”

Giọng nói trong điện thoại nhanh chóng đổi thành giọng của một người đàn ông: “Có phải đã xảy ra chuyện gì với Thanh Tú rồi không?”

Từ sau hôm hần gọi điện cho Quách Thanh Tú thì điện thoại của cô luôn trong trạng thái tắt máy.

Cái con nhỏ này, không biết trời cao đất dày là gì, dám chơi trò lạt mềm buộc chặt à. Được, vậy thì dứt khoát lạnh nhạt với cô vài ngày xem cô như thế nào.

“Xin hỏi anh là ai?” Lê Quyên Quyên hỏi một cách cẩn thận.

“Cô không cần biết tôi là ai. Nói thẳng là được rồi, Thanh Tú bị làm sao?”

“Là thế này, ba ngày trước Thanh Tú nói có chuyện nên đi ra ngoài một lát, sau đó không thấy quay về nữa. Tôi cứ tưởng nhà cô ấy đã xảy ra chuyện gì mới rồi đi vội vàng như vậy, nên tôi cũng không để ý tới. Không ngờ đã ba ngày rồi cô ấy không tới trường học, cũng không mở điện thoại. Tôi cảm thấy có chút kỳ lạ nên mới gọi điện hỏi.”

Lê Quyên Quyên còn chưa nói xong thì Lâm Việt Thịnh đã vội vàng hỏi: “Khi cô ấy rời đi, có nói là đi đâu không?”

“À, có nói, hình như là tòa cao ốc Tân Hoa Đô...”

“Lê Quyên Quyên, cô nghe rõ đây, không được phép tắt điện thoại, nếu như Quách Thanh Tú có xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ không tha cho cô đâu.”

Giọng nói trầm thấp chứa đầy sự uy hiếp. Lê Quyên Quyên bị câu nói trong điện thoại dọa đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì với Quách Thanh Tú thật rồi?

Lâm Việt Thịnh cúp máy. Hắn nhìn sang Quách Hoàng Ngân, lúc này Quách Hoàng Ngân kinh hãi đến độ không nói ra được lời nào.

“Đừng lo lắng, anh sẽ lập tức điều tra xem...”

Lâm Việt Thịnh dùng điện thoại của mình gọi một cuộc.

“Sử dụng tất cả các mạng lưới có liên quan, lập tức đi tìm. Dù có phải đào sâu thành phố S tới ba mét cũng phải tìm ra cho bằng được Quách Thanh Tú cho tôi.”

“Vâng ạ, Tổng giám đốc Lâm!” Một giọng nữ dày dạn kinh nghiệm được truyền tới từ đầu dây bên kia.

Sau khi tắt điện thoại một cách lạnh lùng, hắn ngoảnh đầu lại nhìn Quách Hoàng Ngân một cái rồi quay người rời đi.

Tại một đồn công an của thành phố S, Lão Vương và Tiểu Hoành đang đánh cờ tướng.

Lão Vương nghĩ tới việc bản thân sắp được thăng lên chức Phó trưởng công an là cảm thấy phấn chấn! Ông ta ngồi bắt chéo chân, uống trà và ngậm nga một điệu hát dân gian. Bộ dạng vô cùng thảnh thơi, vui vẻ.

“Sếp, đã ba ngày rồi cô gái kia không chịu ăn cơm, có khi nào chết người không?” Tiểu Hoành thấy hơi lo lắng, có tật gãi mình mà.

Mặc dù lúc đưa tới, bảo vệ một mực nhấn mạnh cô gái này là kẻ trộm, nhưng rõ ràng cô ta trông chẳng giống trộm cắp chút nào cả.

“Tiểu Hoành à, đòi người chỉ có một lần cơ hội này. Nếu như cậu không nắm lấy thì sẽ giống như Lão Vương anh đây, lăn lộn năm mươi năm vẫn chỉ là một tên cảnh sát còm, có hiểu không?”

Tiểu Hoành một bộ nghe lời khuyên răn, cười một cách cung kính: “Hiểu rồi, hiểu rồi ạ...”

“Rầm” một tiếng, cửa ra vào bị ai đó đá tung.

Lâm Việt Thịnh xông thẳng vào đồn công an với bộ dạng điên cuồng, theo sau là vài tên vệ sĩ mặc áo vest đen đeo kính đen.

“Các anh làm cái gì vậy?” Lão Vương đứng dậy, tay đặt lên bao súng bên hông, chất vấn Lâm Việt Thịnh.

Dù là người có gan cũng không dám đến đồn công an đánh nhau.

Trừ khi là kẻ đó chán sống.

Lâm Việt Thịnh nheo đôi mắt sâu thẳm của mình lại. Hắn vung tay đâm thẳng vào mặt Lão Vương.

Lão Vương bị đánh cho bầm dập, lăn đến góc tường. Ông ta hét lên kinh hoàng: “Mau, mau báo cảnh sát...”

Chợt nhớ ra bản thân mình là cảnh sát, Lão Vương vội vàng gọi Tiểu Hoành: “Đi... đi gọi những người khác tới, xin trợ giúp từ trụ sở chính...”

Lâm Việt Thịnh đập một phát lên ngực ông ta. Hắn dùng lực một cách hung bạo, Lão Vương đau đến mức hét lên: “Gan của các cậu lớn đấy, dám đột kích cả đồn công an...”

“Nói mau, Quách Thanh Tú đang ở đâu?”

Lão Vương ôm chặt đầu: “Các người coi trời bằng vung...”

Lâm Việt Thịnh đón lấy một con dao găm trong tay một vệ sĩ, kề vào cổ ông ta: “Đứng, tôi coi trời bằng vung! Nếu còn không nói, tôi cho ông thăng ngay bây giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đưa nào dám động đến người phụ nữ của tao

Lão Vương hét lên giống như con heo bị chọc tiết. Tiểu Hoành thì bị đám vệ sĩ túm lấy, cậu ta thấy tình hình không ổn liền khai: “Ồ, ở phòng tạm giam. . .”

Lâm Việt Thịnh đá Lão Vương qua một bên, quay người lại nói với cấp dưới: “Cậu, đi theo tôi.”

Dám động vào người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh, các người chán sống cả rồi à?

Tiểu Hoành nom nớp lo sợ mở cửa phòng tạm giam. Quách Thanh Tú nằm co trên giường hết sức đáng thương, tâm trí cô không còn được tỉnh táo.

Lâm Việt Thịnh ôm lấy Quách Thanh Tú.

Khuôn mặt trắng bệch bên dưới lớp tóc rối bời, giống như khi ở Maldives lần đó vậy, trông vô cùng thảm hại. Bên má trái hơi sưng. Cô mở to mắt nhìn hấn nhưng không nói lời nào.

Lâm Việt Thịnh đập Tiểu Hoành ngã lăn xuống đất. Hấn gào lên như một con sư tử: “Là ai đã làm?”

Tiểu Hoành co cụm lại ở góc tường: “Là, là Lão Vương sai tôi làm.”

Lâm Việt Thịnh lại đập Tiểu Hoành một phát khiến hấn ta ngất luôn.

Khi Lâm Việt Thịnh bế Quách Thanh Tú ra ngoài thì đã có rất nhiều cảnh sát xông vào đồn.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên nhìn rất uy nghiêm, nhìn thấy Lâm Việt Thịnh bước ra, ông ta vội vàng bước tới tươi cười nghênh đón: “Tổng giám đốc Lâm, thật sự là hiểu lầm, là do cấp dưới của tôi đã sơ suất.”

Lâm Việt Thịnh hừ lạnh một tiếng: “Cục trưởng Chu, chuyện này không thể bỏ qua như thế được. Hai người này, tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy họ ở thành phố S này nữa.”

Cục Trưởng Chu cúi đầu khom mình, nói luôn miệng: “Chắc Tổng giám đốc Lâm không biết, chuyện này được bên trên giao cho, bọn họ chỉ làm theo mà thôi. Tục ngữ có câu ‘quan hơn một cấp đề chết người’, chúng tôi cũng là...”

Lâm Việt Thịnh lạnh mặt, đập đổ cái bàn.

“Là ai?”

“Chuyện này...”

Cục trưởng Chu lau mồ hôi. Ông chỉ là cục trưởng của một phân cục. Nhưng với lai lịch nhà họ Lâm thì có lẽ cấp trên cũng không cứu nổi ông, vậy nên ông tiến lên, nói nhỏ: “Là cô con gái lá ngọc cành vàng của Thị trường Lý... Nói là cô Quách bất cẩn đụng phải cô ấy, cô Lý liền gọi bảo vệ đưa cô Quách tới đây. Đơn giản chỉ là một hồi hiểu lầm. Nếu như biết đây là người phụ nữ của Tổng giám đốc Lâm thì có cho tôi mười lá gan tôi cũng không dám.”

Một tia lạnh lẽo hiện lên trong mắt Lâm Việt Thịnh. Thị trường Lý!

Sau khi Lâm Việt Thịnh rời đi, Lão Vương mới bò dậy khỏi mặt đất. Khuôn mặt ông ta sưng phù như cái đầu heo. Lão Vương khạc một tiếng nhỏ ra một ngụm máu, bụng về mặt đau đớn kể khổ với Cục trưởng Chu.

“Cục trưởng Chu, chuyện này là thế nào? Có phải chúng ta đã đắc tội với Thị trường Lý rồi không...”

Cục trưởng Chu làm mặt lạnh, đá vào mông Lão Vương một phát.

“Cậu đúng là một kẻ hồ đồ, làm việc không phân rõ tốt xấu. Thị trường Lý... Cậu chọc giận Thị trường Lý thì cùng lắm là không có cơm ăn, còn cậu mà chọc giận cậu ta, đến mạng cũng không còn đấy!”

Lão Vương bị dọa sợ tới mức toàn thân run cầm cập, kinh hoàng hỏi: “Anh ta là ai?”

“Tổng giám đốc Lâm Việt Thịnh của tập đoàn ST. Là cậu chủ thứ ba của gia tộc Lâm Thị. Ba của cậu ta có thế lực rất hùng hậu ở cả khu vực Á Âu. Chỉ cần ông ta đánh rắm một cái là nền kinh tế toàn cầu đều chao đảo...”

Lão Vương “A” lên một tiếng, cả cơ thể như rơi vào hầm băng. Lần này Lão Vương coi như tự rước họa rồi.

“Được rồi, cậu và Tiểu Hoàn thu dọn đồ đạc rồi mau đi đi! Lập tức rời khỏi thành phố S, tốt nhất là mai danh ẩn tích miễn cho tính mạng khó giữ...”
Cục trưởng Chu đồng tình nhìn ông ta.

Lão Vương bị dọa cho mất hồn, suýt chút nữa thì đá ra quần.

Trong bệnh viện, Quách Thanh Tú đang được kiểm tra toàn diện.

Thực ra, cô chỉ bị đánh hai phát gây nên không có vết thương nào quá nghiêm trọng, nhưng bị bỏ đói ba ngày là có thật.

“Anh Lâm, tình hình cơ thể cô Quách không quá tệ, chỉ là ba ngày không được ăn uống nên các cơ quan có chút suy nhược, cần phải truyền dịch để bổ sung thể lực. Sắp tới cũng cần phải ăn thêm nhiều thức ăn bổ dưỡng để tăng cường hệ miễn dịch.”

Lâm Việt Thịnh nét mặt không đổi gât đầu: “Ừm, kê loại thuốc tốt nhất cho cô ấy.”

Khóe miệng bác sĩ hơi mấp máy, không dám phản bác chỉ đành gật đầu rồi đi.

Trong phòng bệnh, Quách Thanh Tú vẫn đang được truyền dịch, có điều trạng thái tinh thần của cô đã khá lên nhiều rồi.

Lâm Việt Thịnh nhìn cô châm chọc: “Quách Thanh Tú, cô được đấy! Ba ngày không gặp, cô lặn vào nhà giam luôn cơ.”

Quách Thanh Tú cười khô khốc. Sau khi vào phòng thẩm vấn, bọn họ tịch thu điện thoại trên người cô, không cho cô liên lạc với người nhà.

Cái thế giới này buồn cười thật. Người mà cô hận nhất là Lâm Việt Thịnh, thật không ngờ vào thời khắc nguy hiểm, người có thể cứu cô lại chỉ có hắn.

“Cảm ơn anh...”

Lâm Việt Thịnh thích nhìn bộ dạng Quách Thanh Tú chịu thua hắn. Hắn cúi thấp đầu xuống, đưa tay sờ cảm cô.

Con bé này lại gầy đi nhiều rồi.

Hắn vốn định nổi giận một trận vì trước đó cô không nghe điện thoại, nhưng thế này thì ngọn lửa giận dữ trong hắn hoàn toàn không phát ra được rồi.

Hình như có gì đó sai sai. Từ khi có Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh dường như không còn hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Chỉ cần tiếp xúc với người phụ nữ khác là hắn lại không kiềm được mà lấy Quách Thanh Tú ra so sánh.

Đến ngay cả hôn cũng không thoải mái bằng khi hôn Quách Thanh Tú.

Lâm Việt Thịnh cúi đầu, hôn lấy đôi môi nhỏ của cô. Hôn mút mãnh liệt, hương vị ngọt ngào tràn ngập trong đầu hắn.

Con hồ ly nhỏ đáng ghét, thật khiến người khác không ngừng ham muốn.

Lâm Việt Thịnh thở dốc nhiều hơn. Quách Thanh Tú khẽ rên một tiếng.

Lâm Việt Thịnh rời khỏi môi cô, ánh mắt nhìn cô đầy mê ly. Hắn ra lệnh một cách bá đạo: “Sau này, không được phép ngắt điện thoại của tôi, không được phép tắt máy, nghe rõ chưa?”

Quách Thanh Tú lầm bầm: “Đúng là độc tài.”

“Cái gì?” Lâm Việt Thịnh cất cao giọng đầy tức giận.

Quách Thanh Tú lầm bầm cười: “Không, không có gì. Điện thoại của tôi hết pin rồi.”

“Được, vậy thì đổi điện thoại. Đợi cô khỏi bệnh, tôi sẽ đưa cô đi mua...”

“Ồ, được thôi! Giờ tôi muốn gọi điện thoại cho chị...” Quách Thanh Tú cố ý chớp chớp mắt ra vẻ vô tội.

Cô dần phát hiện ra, ở bên cạnh một con sói hung ác như Lâm Việt Thịnh, cô cứ vuột xuôi lông hắn là có thể dễ dàng chung sống.

Lâm Việt Thịnh ần số rồi ném điện thoại cho Quách Thanh Tú.

“Chị, em là Thanh Tú...”

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói khẩn thiết của Quách Hoàng Ngân: “Thanh Tú, em bị sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì thế? Sao em cứ để chị phải lo lắng vậy.”

“Ày, không sao cả ạ. Là do em không cẩn thận, bị cảnh sát bắt nhốt mất ba ngày, bây giờ đã không sao rồi ạ.”

“Ừ, vậy thì tốt rồi, để chị tới bệnh viện thăm em.”

“Không cần đâu chị. Hôm nay em truyền dịch, ngày mai là được về nhà rồi. Chị đừng tới bệnh viện. Ở đây có nhiều vi khuẩn, chị đang khỏe mạnh vậy nhờ tới nhiệm vụ gì thì sao.”

Sau khi nghe Quách Thanh Tú khuyên can, Quách Hoàng Ngân tạm thời từ bỏ suy nghĩ đến bệnh viện.

Phía bên ngoài bệnh viện, Lâm Việt Thịnh đang nói chuyện với một người phụ nữ mặc đồ công sở màu đen.

“Tổng giám đốc Lâm, chúng tôi đã điều tra qua rồi, Lý Vi Vi sẽ tổ chức buổi đính hôn vào chiều mai tại khách sạn White Rose. Chồng chưa cưới của cô ta là con trai độc nhất của Tô Hường Dương, người sở hữu tập đoàn Tăng Thị rất khởi sắc mấy năm gần đây ở Mỹ.”

Khuôn mặt Lâm Việt Thịnh lộ ra một nụ cười lạnh lùng, nham hiểm.

Dựa vào một tập đoàn Tăng Thị mà muốn đấu với hắn, đúng là không biết sống chết là gì.

Quách Thanh Tú nghiêng người qua một bên thì nhìn thấy bóng lưng thời thượng, từng trải của Lâm Việt Thịnh đi ra bên ngoài bệnh viện. Hắn đứng nghiêng nghiêng ở ngoài đó, đột nhiên hướng mắt về phía cô.

Quách Thanh Tú như có tật giật mình, lập tức quay đầu đi.

Lâm Việt Thịnh nhếch miệng cười, hắn đi nhanh như một ngôi sao băng xẹt về phía cô.

Con bé này, còn cổ tình tỏ ra bình tĩnh.

Buổi chiều ngày hôm sau, Lâm Việt Thịnh tới đón Quách Thanh Tú xuất viện, đi cùng hắn còn có cả chị Quách Hoàng Ngân.

Quách Thanh Tú vô cùng vui mừng.

“Chị, chẳng phải đã nói đừng đến đón em rồi sao?”

Quách Hoàng Ngân bước tới dìu Quách Thanh Tú, nói bằng giọng oán trách: “Tối qua chị lo lắng cả đêm không ngủ, hôm nay mà không nhìn thấy em thì trong lòng sẽ thấy khó chịu.”

Trên mặt Lâm Việt Thịnh chẳng có biểu hiện gì.

Quách Thanh Tú cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Lúc trước, trong tiệc đính hôn, cô thấy Lâm Việt Thịnh rất ân cần, chu đáo với chị ấy.

Sao bây giờ đến ngay cả một nụ cười cũng lười thể hiện ra vậy?

Mọi người lên xe của Lâm Việt Thịnh, hắn đưa Quách Hoàng Ngân về nhà trước: “Anh đưa Thanh Tú đi mua điện thoại để tránh sau này lại mất tích nữa.”

Trong đôi mắt của Quách Hoàng Ngân đương nhiên hiện ra niềm vui mừng: “Dạ, hai người nhớ về sớm nhé.”

Quách Thanh Tú mỉm cười gật đầu: “Được ạ!”

Chiếc xe rời khỏi nhà họ Quách, xuyên thẳng qua khu phố sầm uất.

“Này, thực ra không cần mua điện thoại đâu, tôi không cần...”

Lâm Việt Thịnh đột ngột thắng xe, nhìn cô giễu cợt: “Lần sau, có thể cô sẽ không còn may mắn như thế đâu. Cô không biết có rất nhiều những cô gái ở độ tuổi này bị bán sang các nước thuộc thế giới thứ ba làm gái mại dâm à, kết cục đều bị thảm lắm.”

Con bé ngốc nghếch này. Nếu không phải vì hắn vận dụng toàn bộ các mối quan hệ, phải trả một cái giá cực lớn để cứu cô ra khỏi nhà giam thì không chừng giờ phút này cô đã biến mất không để lại dấu vết thật rồi.

Thế lực của nhà họ Lương ở thành phố S này rất mạnh. Thị trưởng Lý có mạng lưới quan hệ rất hùng hậu ở Trung ương, vì thế ở thành phố S lại càng dày hơn. Nếu không thì nhà họ Tăng cũng sẽ không kết thông gia với bọn họ.

Bị Lâm Việt Thịnh hù như vậy, khuôn mặt Quách Thanh Tú trở nên trắng bệch. Cô chỉ còn biết gật đầu nghe theo: “Thôi được!”

Cơ thể Lâm Việt Thịnh lái nghiêng qua một bên, hấn dừng xe trước một khu thương mại cao cấp quy mô lớn.

“Đi thôi, đi mua quần áo trước...”

Lâm Việt Thịnh nhìn chăm chăm vào Quách Thanh Tú. Hấn nhếch miệng khi thấy cô mặc một chiếc áo sơ mi kẻ caro với chiếc quần bò màu xanh lam và một đôi sandal.

Vẫn còn tưởng là đang trong trường học cơ đấy!

“Này, tôi thật sự không cần mua quần áo đâu, tôi có...”

“Bảo cô mua thì cô cứ mua, nói nhiều như vậy làm gì?”

Lâm Việt Thịnh đẩy cô một cách bá đạo vào một cửa hàng chuyên thời trang thuộc nhãn hiệu Chanel cao cấp.

Quách Thanh Tú nhìn những bộ quần áo sang trọng với những cái móc giá khiến người ta phải tặc lưỡi...

Cô vẫn không quen mặc những bộ trang phục đắt đỏ như vậy.

Lúc nhỏ, khi mẹ cô còn sống, bà thường điểm trang cho cô thành một nàng công chúa xinh đẹp. Thời điểm đó, công việc làm ăn của ba ở công ty vẫn còn phát đạt, mọi thứ đều thật tốt đẹp.

Đáng tiếc, tất cả lại tan biến vào năm cô chín tuổi.

Con ác mộng cũng bắt đầu từ đó.

Nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh nheo mắt lại đầy bức bối. Hấn gọi trực tiếp nhân viên cửa hàng tới: “Lấy bộ quần áo trên tượng người mẫu kia xuống cho cô ấy...”

Đó là một bộ trang phục dạ hội màu sứ thanh hoa, cổ chữ V nhỏ, trông rất đơn giản. Phần thân dưới được thiết kế theo kiểu sườn xám Trung Quốc.

Chế tác vô cùng tinh xảo, hoa văn ở phần eo đều được thêu bằng tay.

Quách Thanh Tú nhận lấy quần áo bước vào phòng thay đồ. Cô lật qua móc giá, chín con số... Trời ơi! Một cái váy nho nhỏ này mà đắt thế cơ à?

Quách Thanh Tú mặc váy xong, hơi hồi hộp bước ra.

Dáng người Quách Thanh Tú không thuộc dạng đặc biệt xinh đẹp, chỉ là các đường nét trên trên mặt rất rõ ràng, làn da trắng nõn, khuôn mặt rất sáng. Đôi mắt cô trong veo như nước mùa thu, đôi môi hồng phơn phớt. Khi cô mỉm cười, đôi má lúm đồng tiền hiện ra trông thật ngọt ngào...

Bộ trang phục này quả thật như được may theo số đo cơ thể của cô vậy. Cô mặc vào khiến bản thân càng tôn lên vẻ tinh khôi, đẹp tuyệt.

Lâm Việt Thịnh nhìn cô không chớp mắt.

Hấn đã từng duyệt qua vô số phụ nữ, nhưng chưa từng gặp ai trông hoàn mỹ như cô cả. Đặc biệt là đôi cánh tay mượt mà trắng nõn kia, khiến dục vọng trong hấn bị đánh thức.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chỉ được phép để một mình tôi ngắm

Người phụ nữ này chỉ có một mình Lâm Việt Thịnh hấn được sở hữu.

Một lúc lâu sau hấn nhếch môi, lộ ra điệu bộ mỉa mai: “Quá xấu, coi ra...”

Nhân viên cửa hàng không hiểu liền mỉm cười giải thích: “Thưa anh, quý cô này mặc chiếc váy rất đẹp đấy ạ!”

Lâm Việt Thịnh nhướn lông mày: “Đẹp hay không là do cô nói hay là do tôi nói vậy?”

Giọng điệu của hấn không hề khách khí. Nhân viên cửa hàng nào dám chống đối liền vội vàng giải thích: “Đương nhiên là do anh nói ạ, có điều, có điều không sao ạ, phía bên này vẫn còn rất nhiều các kiểu dáng khác...”

“Lấy chiếc váy hai lớp kín đáo một chút, đừng lấy những bộ hở nhiều như thế này nữa.”

Người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh hẳn làm sao có thể để cho những gã đàn ông khác ngắm được.

Chỉ có thể đóng cửa lại để một mình hắn chiêm ngưỡng, thưởng thức thôi. .

Quách Thanh Tú nhún vai. Cô thì thế nào cũng được.

Thay đi thay lại, cuối cùng đổi thành một bộ lễ phục cổ ngang màu hồng nhạt, dài tới mắt cá chân, kết hợp với một đôi giày nam đá thạch anh xinh đẹp. Mặc dù kín như bưng nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô vẫn ngọt ngào tinh khiết, rạng rỡ như ánh bình minh khiến cánh đàn ông phải rung động.

Lâm Việt Thịnh túm lấy cằm Quách Thanh Tú: “Nhớ kỹ, sau này chỉ được cười với một mình tôi thôi.”

“Hừ, bạo chúa!” Quách Thanh Tú thầm mắng trong lòng.

Nhưng lúc này Lâm Việt Thịnh đã đi thanh toán. Chỉ cần là những chiếc váy Quách Thanh Tú đã thử qua, hẳn đều mua hết không để lọt một chiếc nào, bao gồm cả giày và túi xách.

Khi đi ra khỏi cửa hàng, toàn bộ con người Quách Thanh Tú trở nên rực rỡ hơn hẳn.

Cô có thêm chút quyền rũ của một người phụ nữ bên cạnh sự thuần khiết vốn có, điều đó càng khiến Lâm Việt Thịnh thêm rung động.

Lâm Việt Thịnh quay người, nhét một tấm thẻ màu vàng vào tay Quách Thanh Tú.

“Cái này cho cô, không giới hạn số tiền, cô có thể tự mua thứ mà mình thích.”

Gi cơ? Đầu óc gã đàn ông này bị bệnh à? Tự nhiên lại đưa cho cô nhiều như thế!

Cô đưa tay ra ngăn lại, vẻ mặt đầy kiên quyết: “Lâm Việt Thịnh, anh bỏ cái ý định dùng tiền để mua chuộc tôi đi. .”

Lâm Việt Thịnh nghe xong thì cảm thấy ngọt ngào khó chịu. Hắn luôn nghĩ rằng, phụ nữ ấy mà, dù có đẹp, có thanh thuần, có thể hiện đến đâu chẳng qua chỉ cần dùng tiền là đánh đổ cả, chỉ khác nhau ở số tiền ít hay nhiều mà thôi.

Trong mắt hắn, từ trước tới nay phụ nữ chỉ được phân ra là loại ít tiền hay nhiều tiền, nhưng Quách Thanh Tú lại là một ngoại lệ.

Lần đầu tiên Lâm Việt Thịnh có cảm giác thất bại. Sự tự tin của hắn đã bị Quách Thanh Tú giày xéo thành công.

“Không cần à?”

“Ừ, không cần, tôi không thiếu tiền. .”

Quách Thanh Tú ra về đương nhiên. Mỗi tháng chị họ đều đưa cho cô tiền tiêu vặt, tiền học bổng hàng năm của trường cũng không hề ít.

“Nhận lấy, nếu không Tănggi sẽ cho cô sưng ngay bây giờ. .”

Giọng điệu của hắn ngang ngược, bá đạo, không cho phép cô từ chối.

Quách Thanh Tú nhận lấy tấm thẻ màu vàng một cách dè dặt: “Nói rồi nhé, đây là anh tự nguyện đưa cho tôi, không phải tôi đòi nhé. Thế nên giao dịch giữa chúng ta không có điều kiện gì cả. Tôi cũng sẽ không vì tấm thẻ này mà lên giường thêm với anh lần nào đâu!”

“Quách Thanh Tú. .”

Một lần nữa Quách Thanh Tú lại thành công trong việc chọc giận Lâm Việt Thịnh. Như thế việc hắn và cô quan hệ là một chuyện khiến người khác hết sức ghê tởm vậy. Lâm Việt Thịnh hẳn thất bại đến vậy sao?

Tay của hắn đập mạnh vào phía sau lưng ghế ngồi của Quách Thanh Tú. Hắn nghiêng răng gầm gừ: “Một cô gái như cô đúng là không biết điều.”

Quách Thanh Tú liếc hắn một cái, tốt bụng nhắc nhở hắn: “Quần áo đã mua xong rồi, có phải là anh sẽ đưa tôi về nhà không?”

Suýt chút nữa Lâm Việt Thịnh bị chọc tức tới mức hồ đồ. Lúc này hắn mới nhớ tới việc chính của ngày hôm nay.

“Ngày mai sẽ mua điện thoại, bây giờ có chuyện quan trọng cần làm. .”

Người đàn ông này đúng là thay đổi thất thường. Rõ ràng nói là muốn mua điện thoại, vậy mà đi ra thì lại mua một đồng quần áo, còn không đưa cô về nhà nữa.

“Tôi nói anh nghe, hiện tại tôi bỏ bê rất nhiều tiết học rồi, nếu cứ tiếp tục như thế này thì tôi không làm nữa đâu.”

Lâm Việt Thịnh hung hăng lườm cô rồi nhếch miệng cười: “Học ấy mà, ngày mai tôi sẽ bắt cóc giáo sư kia mang về, để ông ấy dạy một mình cô chẳng phải là được rồi sao.”

Quách Thanh Tú kinh ngạc đến mức cằm xệ xuống như muốn rớt ra. Quả nhiên cô đã quá coi thường chỉ số lưu manh của Lâm Việt Thịnh.

Người đàn ông này đúng là tinh hoa trong đám lưu manh, cực phẩm thượng hạng của đám cận bã.

Chiếc xe của Lâm Việt Thịnh từ từ tiến tới cửa của khách sạn White Rose.

Khách sạn White Rose là khách sạn năm sao xa hoa bậc nhất của thành phố S.

Đài phun nước cực lớn với những bọt nước bắn tung tóe. Bãi đậu xe đổ đầy những chiếc xe sang trọng. Phía xa xa có thể nhìn thấy các vị khách tốp năm, tốp ba đang tiến vào đại sảnh của buổi tiệc.

Quách Thanh Tú đột nhiên có một dự cảm bất an.

Hôm nay Lâm Việt Thịnh mua cho cô một đồng quần áo, hóa ra là vì muốn đưa cô tới buổi tiệc tối này.

Ày, không biết là buổi tiệc gì nhỉ?

Khi còn nhỏ, mẹ thường dẫn cô đi tham gia các buổi tiệc khác nhau, nên cô không cảm thấy xa lạ, lại càng không thấy sợ hãi.

Chỉ có điều hiện tại, cô hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý gì cả.

Lâm Việt Thịnh nhìn xung quanh cửa ra vào. Không lâu sau, một người phụ nữ trông từng trải bước ra từ một góc tối: “Tổng giám đốc Lâm...”

Quách Thanh Tú đột nhiên cảm thấy quen thuộc khi nhìn người phụ nữ này, hình như chính là cô thư ký đã giúp Lâm Việt Thịnh chụp ảnh lần đầu tiên. Lúc trước, người đi tới bệnh viện cũng là cô ấy. Người phụ nữ này đã ba mươi tuổi, nhìn cô rất giỏi giang, từng trải.

Cô ấy đi tới trước mặt bọn họ và mỉm cười với Quách Thanh Tú: “Xin chào cô Quách.”

Quách Thanh Tú không hề phản ứng. Cô không thích cô ấy, một trợ thủ của ác ma thì cũng chẳng tốt đẹp gì.

Huỳnh Minh San biết vì chuyện lần trước mà Quách Thanh Tú vẫn còn có khúc mắc với cô, Mân San xin lỗi chân thành: “Xin lỗi cô Quách. Tôi xin lỗi cô vì chuyện lần trước. Có điều, Tổng giám đốc Lâm thật sự rất thích cô.”

Nói xong, Mân San lấy từ trong túi ra một cái hộp. Cô mở nó ra, bên trong là đồ trang sức.

“Tổng Giám đốc Lâm, toàn bộ số đồ trang sức đã được mang tới rồi ạ. Bây giờ đeo lên cho cô Quách hay sao ạ?”

Lâm Việt Thịnh ừ một tiếng. Hắn tỏ rõ sự sốt ruột, mất hết kiên nhẫn.

Huỳnh Minh San nhanh nhẹn búi mái tóc dài của Quách Thanh Tú, sau đó cài một cây trâm được khảm bằng đá quý lên. Rồi Mân San đeo vòng lên cổ và tay cô...

Toàn thân Quách Thanh Tú được bao phủ bởi một lớp trang phục xinh đẹp, cô càng trở nên rạng rỡ hơn.

Lâm Việt Thịnh nhếch miệng: “Không đeo thì tốt hơn, tháo tất cả xuống đi!”

Huỳnh Minh San tỏ ý khen ngợi: “Khí chất của cô Quách thuần khiết, không đeo đá quý thì cũng vẫn sẽ là người phụ nữ xinh đẹp nhất buổi tiệc.”

Câu nói này khiến Lâm Việt Thịnh cảm thấy thật dễ chịu, hắn ngạo mạn nói: “Đó là điều tất nhiên.”

Quách Thanh Tú oán thầm trong lòng. Đúng là mặt dày, có phải là khen hắn đâu.

Cuối cùng, Huỳnh Minh San chỉ để lại một sợi dây chuyền khảm đầy kim cương trên chiếc cổ trắng nõn của Quách Thanh Tú.

Lúc đeo dây chuyền cho Quách Thanh Tú, Huỳnh Minh San nói nhỏ: “Cô Quách, Tổng giám đốc Lâm chiều chuộng cô thật đấy. Nghe nói bộ trang sức này là của hoàng thất truyền lại. Tổng Giám đốc chưa bao giờ lấy ra cho ai coi cả.”

Trong lòng Quách Thanh Tú hơi rung động. Lâm Việt Thịnh quan tâm tới cô như vậy sao?

Chẳng qua là thể hiện sự giàu có, cố ý khoe khoang mà thôi.

Hắn căn bản không hề quan tâm tới cô mà là quan tâm tới thể diện của bản thân. Bởi vì lúc này, cô là người phụ nữ đi cùng hắn. Cô chỉ giống như bộ quần áo hắn đang mặc trên người hoặc giống như một con chó nhỏ đi bên cạnh hắn mà thôi...

Sau khi trang điểm xong cho Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh lại nhìn cô thêm vài lần rồi mới long trọng nhập vào buổi tiệc.

Huỳnh Minh San chậm rãi đi theo phía sau và cũng nhập hội.

Cô ấy là thư ký của Lâm Việt Thịnh, chuyên phụ trách giúp hắn xử lý các loại công việc.

Trên tấm thảm đỏ cao cấp được phủ kín hoa hồng. Toàn bộ hội trường được trang trí vô cùng lãng mạn. Các góc còn được đặt bóng bay và những vật trang trí khác nữa.

Lâm Việt Thịnh dừng lại, ánh mắt nhìn lên một cặp đôi cô dâu, chú rể ở trên sân khấu buổi tiệc. Hắn nhếch miệng cười, chứa đầy sự xấu xa.

“Nhìn xem, chắc là cô quen cô gái kia chứ!”

Lâm Việt Thịnh cười lạnh lùng.

Quách Thanh Tú nghe theo giọng nói của hắn và nhìn qua.

Lúc này, phía trên sân khấu của buổi tiệc là hình bóng của một cặp đôi cô dâu, chú rể.

Người đàn ông với dáng người cao ráo, ngũ quan đẹp đẽ, khí chất dịu dàng. Anh mặc một bộ đồ vest màu trắng, nổi bật và đẹp trai như một bạch mã hoàng tử.

Phía bên cạnh anh là Lý Vi Vi đang mặc một bộ đồ hôn lễ màu hồng phấn. Cô trang điểm tinh tế, rõ ràng trông rất quyến rũ, đảm đảm. Nụ cười trên khuôn mặt cô tràn đầy niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Giây phút đó, trái tim Quách Thanh Tú như muốn ngừng đập.

Là anh, là anh Hải của cô.

Khó khăn lắm cô mới tìm được anh, vậy mà anh lại đính hôn với người con gái khác sao?

Ông trời đang đùa giỡn với cô đấy à?

Giọng nói của Lâm Việt Thịnh văng vẳng lên bên tai cô một cách dứt quãng: “Nhìn thấy chưa, người phụ nữ đó tên là Lý Vi Vi, chính cô ta đã hại cô vào nhà giam. Baby, cô nói xem nên trừng phạt cô ta như thế nào thì mới được đây?”

Lúc này, bữa tiệc mới vừa bắt đầu. Các nhân vật nổi tiếng thế giới đang lần lượt tiến lên chúc phúc cho cặp đôi.

“Chúc mừng Cậu chủ Tăng và cô Lý kết thành lương duyên...”

Lâm Việt Thịnh hỏi mấy lần thì phát hiện Quách Thanh Tú không hề phản ứng gì. Hắn quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt cô trở nên trắng bệch, ánh mắt vô thần, toàn thân giống như bị ma nhập, có vẻ như bị bệnh vậy.

Hắn đưa tay sờ trán cô: “Có phải cô bị bệnh rồi không?”

Quách Thanh Tú chợt bừng tỉnh, cô lắc đầu bối rối rồi lại nhanh chóng gạt đầu.

“Tôi, bụng tôi đau quá...”

Lâm Việt Thịnh chau mày. Người phụ nữ này, sao cứ vào thời khắc quan trọng thì lại làm hỏng việc vậy.

“Đưa cô ấy đến nhà vệ sinh...” Lâm Việt Thịnh trầm giọng dặn dò Huỳnh Minh San

“Không cần, không cần, đi nhà vệ sinh thôi mà, tôi sẽ quay lại ngay...”

Quách Thanh Tú nhìn Lâm Việt Thịnh, cố nặn ra một nụ cười. Cô quay người đi về phía nhà vệ sinh ở bên cạnh.

Đoạn đường này, từng bước chân của cô mềm nhũn như thể đang bước trên bông vậy.

Đây không phải là thật, đây không phải là sự thật. Mấy ngày trước, anh Hải vẫn còn gọi cô ở Maldives. Anh nói vẫn đang tìm cô, anh nói anh yêu cô, anh nói anh vẫn đang đợi cô...

Thế nhưng, chớp mắt một cái, anh đã lại cầm tay người con gái khác.

Quách Thanh Tú cảm thấy đau lòng. Một đoạn đường có vài phút bước đi mà dài đằng đẵng giống như cô đang phải đi cả một thế kỷ vậy.

Từ nhỏ tới lớn, người mà cô tin tưởng nhất là anh, người mà cô yêu nhất là anh, người mà cô nhớ thương nhất cũng chính là anh.

Thế nhưng, anh không cần cô nữa...

Cuộc đời của Quách Thanh Tú giống như bị rơi vào vùng hoang vu, tìm không được lối ra.

Trong nhà vệ sinh, cô mở vòi nước mạnh hết cỡ, ra sức tấp nước lạnh vào mặt của mình.

“Cô gái, cô sao vậy?”

Một giọng nói dịu dàng từ phía sau truyền tới.

Quách Thanh Tú ngẩn người quay lại. thời khắc bốn con mắt nhìn nhau, Quách Thanh Tú như gặp phải sét đánh, sao mà lại trùng hợp đến vậy?

Càng là người bạn muốn có thì lại càng không có được.

Càng là người bạn không muốn gặp thì lúc này lại được đưa đến ngay trước mắt bạn.

Quách Thanh Tú cúi đầu bối rối: “Xin lỗi, em...”

Đôi bàn tay to ôm lấy cô từ phía sau: “Thanh Tú, Thanh Tú của anh, anh biết là em, em đừng đi...”

Tăng Thanh Hải hoàn toàn không ngờ lại gặp được Quách Thanh Tú ở đây.

Giây phút nhìn rõ khuôn mặt cô, đầu óc anh trở nên trống rỗng.

Anh nhanh chóng nhận ra cô. Mặc dù đã cách mười năm, nhưng anh vẫn nhận ra hình dáng khuôn mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bỏ lỡ cả một đời

Cơ thể Tăng Thanh Hải chứa đựng một mùi hương thảo mộc thơm nhẹ nhẹ. Anh ôm Quách Thanh Tú thật chặt, không để cô bỏ chạy.

“Thanh Tú, đừng đi, đừng bỏ chạy, đừng trốn tránh anh. Em biết không, anh tìm em vất vả biết nhường nào...”

Anh khẽ lè, giống như muốn thổ lộ hết toàn bộ tiếng lòng chất chứa mười năm qua.

Bắt đầu từ ngày anh rời khỏi Quách Thanh Tú thì anh đã đặt cô ở trong trái tim mình. Mỗi khi anh nhớ tới cô, anh đều nói chuyện với hình ảnh của cô trong trái tim mình. Những lời nói tích tụ mười năm qua quá nhiều, quá nhiều. Anh hoàn toàn không biết nên bắt đầu nói ra từ đâu.

Ngực anh áp sát vào lưng Quách Thanh Tú. Hơi thở ấm áp của người đàn ông không ngừng truyền vào cơ thể cô.

Cơ thể mảnh mai của Quách Thanh Tú khẽ run lên. Cô giống như một đóa hoa run rẩy trong mưa vậy.

Lần đầu tiên cô cảm nhận được anh Hải của cô đã trưởng thành. Cái ôm của anh trở nên vững chắc, ấm áp, tràn đầy cảm giác an toàn đối với cô.

Thế nhưng giữa bọn họ đã không còn có thể nữa rồi. Cô đã trở thành thứ đồ chơi suy đồi của Lâm Việt Thịnh. Anh cũng đã trở thành chồng chưa cưới của người khác.

Số phận đã tạo ra một trò chơi tàn khốc với bọn họ. Hai người từ nay song song lướt qua nhau, không còn đi tới cùng một giao điểm nữa.

Nước mắt rơi xuống từ khóe mắt Quách Thanh Tú. Cô sợ lắm, cô sợ từ nay về sau sẽ lưu luyến sự ấm áp này của anh... Cô không nỡ quay người lại.

Quách Thanh Tú dùng sức đẩy Tăng Thanh Hải ra.

Anh vốn chỉ ôm hờ cô, nên khi cô khẽ dùng sức thì anh liền bị đẩy ra ngay.

Tăng Thanh Hải kinh ngạc nhìn cô. Anh đỡ lấy vai Quách Thanh Tú: “Thanh Tú, em không còn nhớ anh sao?”

Quách Thanh Tú cố gắng mỉm cười: “Nhớ, anh là anh Hải.”

Nói xong, cô chìa tay phải tới, cố gắng nặn ra vài từ.

“Anh Hải, chúc mừng anh đã tìm được một người vợ sắp cưới ưu tú như chị Lương.”

Thời khắc đó, Quách Thanh Tú biết mình cười rất khó coi. Đáng tiếc, cô lại không có gương để soi. Hơn nữa, nói những lời trái với lương tâm như vậy, cô cảm thấy thật đau lòng.

Bàn tay Tăng Thanh Hải từ từ buông lỏng khỏi cánh tay cô. Đôi mắt đẹp của anh hiện lên sự u buồn.

“Xin lỗi em Thanh Tú, anh tưởng em đã...”

Quách Thanh Tú vội vàng cắt ngang lời anh: “Anh Hải, hôm nay là ngày vui của anh, đừng nói những lời đau lòng. Chúng ta là những người bạn tốt nhất, chẳng phải sao?”

“Thanh Tú, hiện tại em đang ở đâu, mấy năm nay em sống tốt không? Hôm khác chúng ta tìm nơi nào đó nói chuyện nhé!”

Quách Thanh Tú dừng lại, cô do dự một lát: “Xem ra hôm nay anh rất bận, chỉ bằng để hôm khác nói tiếp đi.”

Cô đang kiếm cớ từ chối anh sao? Đôi mắt Tăng Thanh Hải hiện lên sự chua chát.

Anh lấy giấy và bút từ trong túi ra, viết nhanh một vài dãy số rồi đưa cho Quách Thanh Tú.

“Đây là số điện thoại của công ty anh, còn đây là số điện thoại di động của anh, đây là số điện thoại nhà riêng. Nếu em muốn tìm anh thì có thể gọi bất cứ số nào...” Giọng nói của Tăng Thanh Hải dịu dàng bắt tai, ánh mắt anh thật âm áp.

Anh có quá nhiều điều muốn nói vào lúc này, nhưng đáng tiếc anh không thể. Hôm nay là ngày đính hôn của Tăng Thanh Hải, anh đi suốt qua vai cô, chỉ có thể dành cho cô sự lưu luyến sâu đậm mà thôi.

Đúng lúc này lại có một người đàn ông khác bước vào. Anh ta nhìn hai người trong nhà vệ sinh thì có chút ngần ngừ, lập tức anh ta bước ra phía ngoài cửa, nhìn lên ký hiệu trên đó rồi lại bước vào nói với bọn họ: “Đây hình như là toilet nam mà, cô gái, phiền cô đi ra ngoài một chút.”

“Á, a à. Vâng!”

Buồn bực thật, cô hoảng hốt tới mức đi nhầm vào nhà vệ sinh nam luôn.

Quách Thanh Tú nhận nhanh lấy mảnh giấy trong tay Tăng Thanh Hải, rồi lại vội vàng chạy tới nhà vệ sinh nữ.

Phía sau cô, ánh mắt của anh vẫn lưu luyến nhìn theo không rời.

Đã bao năm trôi qua, Quách Thanh Tú đã lớn thật rồi. Khuôn mặt thuần khiết, ngọt ngào, sức sống thanh xuân tràn đầy, tất cả đều giống y hệt như trong giấc mơ của anh, thậm chí còn hoàn hảo hơn trong mơ rất nhiều.

Trong đầu anh vẫn đang hồi tưởng lại hình ảnh đôi mắt trong veo biết nói, đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp, đôi môi phơn phớt hồng của cô...

“Cậu chủ Tăng, anh ở đây à? Cô Lý tìm anh khắp nơi, xảy ra chuyện lớn rồi...”

Một người bồi bàn vội vàng chạy tới. Sau khi nhìn thấy Tăng Thanh Hải thì nói một cách gấp gáp.

Tăng Thanh Hải nhìn về hướng Quách Thanh Tú biến mất rồi mới quay người rời đi.

Quách Thanh Tú ở bên trong nhà vệ sinh một lúc. Sau khi nghe thấy tiếng bước chân bỏ đi của Tăng Thanh Hải thì cô mới vội vàng đi ra.

Lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên.

Quách Thanh Tú vừa mới nghe máy thì giọng nói của Lâm Việt Thịnh đã găm lên đầy giận dữ trong điện thoại: “Quách Thanh Tú, cô bị nước bồn cầu xối đi rồi à? Đi toilet mà tới hơn nửa tiếng, mau lên về...”

Nếu không vì Huỳnh Minh San phải đem ngọc nhiên tới cho Lý Vi Vi thì hẳn đã để cô đến nhà vệ sinh tìm Quách Thanh Tú rồi.

“Ồ, ồ tôi tới ngay...”

Quách Thanh Tú còn chưa nói xong thì Lâm Việt Thịnh đã tắt điện thoại mất rồi.

Người đàn ông này đúng là chỉ biết cho mình là đúng. Quách Thanh Tú bước đi đầy bất mãn.

Vừa mới đi tới cửa thì bóng dáng đen xì của Lâm Việt Thịnh đã lao ra, túm chặt lấy tay cô.

Lúc này, đại sảnh đã trở nên hỗn loạn, có rất nhiều cảnh sát và bảo vệ tụ tập bên trong. Các vị khách cũng túm năm tụm ba lại bàn tán xôn xao.

“Tránh ra, tránh ra...”

Có hai tên cảnh sát đang bê thứ gì đó từ trên sân khấu đi xuống. Quách Thanh Tú chỉ nhìn thoáng qua nhưng cũng đủ lợm giọng muốn nôn.

Là một cái đầu chó máu me đầm đìa, da bị lột sạch. Con mắt thâm đẫm máu rớt ra ngoài.

“Đây là?”

Quách Thanh Tú dè chừng hỏi.

Lâm Việt Thịnh nhếch miệng: “Là con chó cưng của cô Lý. Có điều, đây chỉ là sự cảnh cáo mà thôi. Cô ta dám động vào người phụ nữ của tôi thì tôi sẽ không để cô ta sống yên ở thành phố S này đâu...”

Đôi mắt Quách Thanh Tú nhìn Lâm Việt Thịnh đầy khiếp sợ. Hắn nắm chặt tay cô, nghênh ngang đi ra ngoài dưới con mắt của những viên cảnh sát. Những vị khách khác do đang nằm trong diện nghi ngờ nên tạm thời bị giữ lại, không được phép rời khỏi đại sảnh.

Hai người nhanh chóng ngồi vào xe.

Trong đôi mắt Lâm Việt Thịnh hiện lên vẻ đắc ý: “Lúc này cô chết dí ở đâu vậy, bỏ lỡ một đoạn phim đặc sắc. Xem ra, tốt hơn hết vẫn phải sắm cho cô một cái điện thoại khác sớm hơn mới được.”

Trong lòng Quách Thanh Tú cảm thấy buồn bực, cô ừ một tiếng nhạt nhẽo, vô vị.

Lâm Việt Thịnh đã trả thù Lý Vi Vi, nhưng cô không hề cảm thấy sáng khoái mà ngược lại, cảm thấy bị đè nén ở trong lòng.

Một cửa hàng điện thoại tao nhã. Lâm Việt Thịnh lấy một chiếc điện thoại được thiết kế đặc biệt. Chiếc điện thoại này dù mở hay tắt máy thì đều có thể tìm được bởi hệ thống vệ tinh, bên trong chính là hệ thống định vị GPS đặc biệt.

Có chiếc điện thoại này, bất luận Quách Thanh Tú ở đâu thì hắn cũng sẽ tìm ra cô trước tiên.

Đáng tiếc, Quách Thanh Tú không biết điều đó. Cô cầm chiếc điện thoại mới lên chơi.

Lâm Việt Thịnh cướp điện thoại trong tay cô. Những ngón tay dài chạm vào điện thoại, đột nhiên hắn nhấc cánh tay lên, choàng qua vai cô: “Cười một cái đi...”

Quách Thanh Tú chột ngắc đầu, ánh đèn flash lóe sáng cùng một tiếng tách vang lên. Lâm Việt Thịnh thu điện thoại lại.

“Nhìn xem, đẹp không...”

Trên màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn là bức ảnh chụp chung của Lâm Việt Thịnh và Quách Thanh Tú. Nó giống như là ảnh đại diện vậy. Lâm Việt Thịnh trông lạnh lùng, Quách Thanh Tú thì hiện lên với một nụ cười nhạt nhẽo, thoạt nhìn trông hai người vô cùng ngọt ngào.

Lâm Việt Thịnh gửi bức ảnh tới điện thoại của mình, sau đó cài đặt bức ảnh làm màn hình chờ cho điện thoại.

“Nhớ kỹ, sau này không được phép tắt máy, pin điện thoại này có thể dùng được cả tháng, còn có cả máy cục pin dự phòng, cô đừng hòng kiếm cớ gì nữa.”

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm vào hắn một cách bực bội. Người đàn ông này không định biến cô thành tình nhân thật đấy chứ!

Cô chỉ... chỉ đang thực hiện một cuộc giao dịch với hắn mà thôi.

“Anh đã không ở bên cạnh chị lâu lắm rồi. Nếu như anh không đi thì tôi sẽ quay về trường học.”

“Quách Thanh Tú, sao cô lại khiến người khác mất hứng như vậy...”

Về mặt đắc ý của Lâm Việt Thịnh nhanh chóng bị trôi đi mất.

Người phụ nữ này coi hắn như ôn thần hay gì đó mà muốn rời đi ngay lập tức vậy đấy.

“Chúng ta đã nói trong giao dịch rồi...” Quách Thanh Tú hết sức cố chấp.

“Ừ, tôi đã cử người đưa chị của cô tới cung điện Versailles ở vài ngày rồi...”

“Thật à?”

Lâm Việt Thịnh nhếch môi lạnh lùng. Hắn đối với cô tốt như vậy mà trong lòng cô lại chỉ có mỗi chị họ, đúng là vong ân bội nghĩa.

Chiếc xe dừng lại trước cung điện Versailles. Vệ sĩ bước tới mở cửa xe cho Lâm Việt Thịnh. Quách Thanh Tú giống như một con chim nhỏ, vui sướng

lao vọt ra.

Cô nhìn thấy Quách Hoàng Ngân dịu dàng trong đại sảnh.

“Chị, chị tới rồi à...”

Quách Hoàng Ngân đứng dậy, nắm lấy tay Quách Thanh Tú. Cô ấy nhìn thấy Lâm Việt Thịnh ở phía sau thì mỉm cười nghênh đón: “Tuấn Khanh...”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh băng lạnh trước sau như một. Đôi mắt lạnh lẽo trông không hề có chút nhiệt độ nào.

“Ừ, hai chị em chơi vui vẻ, anh có việc phải đi trước đây.”

Dáng người cao ráo của Lâm Việt Thịnh đi thẳng lên lầu hai.

Sau khi lên lầu, điện thoại của Lâm Việt Thịnh vang lên.

“Tổng Giám đốc Lâm, Quách Tuấn Kiệt lại nợ nặng lãi số tiền ba mươi ba tỷ nữa rồi. Lần này thì phải làm thế nào ạ?”

Đôi mắt Lâm Việt Thịnh ánh lên sự tàn khốc: “Đừng bảo vệ ông ta nữa, để ông ta tự nhận sự trừng phạt thích đáng đi...”

“Nhưng, có khi nào...”

“Phải làm gọn gàng sạch sẽ, đừng để truyền thông tóm được tin tức gì. Còn nữa, trực tiếp thu mua, sáp nhập công ty Á Hân vào dưới danh nghĩa công ty của tôi, đừng để lại bất kỳ dấu vết gì.”

Lâm Việt Thịnh tắt điện thoại, hần nhếch miệng cười lạnh lùng.

Quách Tuấn Kiệt, ông nợ máu thì phải trả bằng máu...

Sau khi Lâm Việt Thịnh rời khỏi cung điện Versailles thì Quách Thanh Tú trở nên vô cùng hoạt bát.

“Chị, sao chị lại có thời gian rảnh tới đây vậy?”

Quách Hoàng Ngân nhướn lông mày: “Em không có ở nhà, mấy ngày này đã xảy ra rất nhiều chuyện. Ba chị suốt ngày bài bạc, còn có cả phụ nữ tìm tới gây lộn với mẹ. Trong nhà loạn hết cả lên, vừa hay Tuấn Khanh nói em ở đây nên đón chị tới ở với em, vậy nên...”

“Ồ, chị, em vừa mới xuất viện, sáng nay mới vừa ra thôi.”

Thực ra giải thích như vậy không đủ thuyết phục lắm nhưng cô hi vọng chị ấy sẽ không đem lòng sinh nghi.

Dù sao thì Lâm Việt Thịnh cũng là chồng chưa cưới của chị. Mọi quan hệ tam giác đáng xấu hổ này khiến Quách Thanh Tú cảm thấy thật hèn hạ.

Trong lòng cô tràn ngập sự áy náy đối với chị họ.

Quách Hoàng Ngân gật đầu dịu dàng: “Thanh Tú, thực ra Lâm Việt Thịnh là một người đàn ông không tệ, chỉ có điều tính khí hơi hung hăng, em đừng quá để bụng.”

Quách Thanh Tú mấp máy môi. Chị họ thật đáng thương. Thứ mà chị ấy nhìn thấy chỉ là bề ngoài mà thôi.

Lâm Việt Thịnh là một con sói, một con sói ăn tươi nuốt sống người khác.

Nhưng Quách Thanh Tú sẽ không vạch trần hắn. Cô biết sức chịu đựng của chị họ được đến đâu.

Sân thượng của cung điện Versailles được thiết kế vô cùng xinh đẹp, phù hợp với nhu cầu sử dụng. Một vài cây hoa sơn trà quý giá được trồng ở đây. Một chiếc ghế sofa lớn, ngồi ở đây có thể nhìn thấy bầu trời dày đặc sao.

Nơi đây yên tĩnh, thoát khỏi sự ồn ào của thành phố với tiếng sóng biển từ xa vọng vào. Lâm Việt Thịnh là một người cực kỳ biết hưởng thụ cuộc sống.

Quách Thanh Tú đỡ Quách Hoàng Ngân ngồi xuống. Cô pha cho chị một ly cà phê nóng.

Ở đây cô giống như là chủ nhân vậy, còn Quách Hoàng Ngân chỉ là khách qua đường.

Ở nơi tăm tối không nhìn thấy được trong đôi mắt của Quách Hoàng Ngân bỗng hiện ra một sự buồn thương.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nửa đêm sờ vào trong chăn

“Thanh Tú, tới đây!”

Quách Hoàng Ngân kéo tay Quách Thanh Tú để cô ngồi xuống bên cạnh. Ánh mắt Hoàng Ngân nhìn cô đầy dịu dàng.

Tay Quách Hoàng Ngân vuốt vuốt lọn tóc xõa nơi trán cô: “Thanh Tú, em đã trưởng thành rồi, càng ngày càng xinh đẹp, thật giống mẹ của em...”

Quách Thanh Tú chợt thấy chua xót trong lòng. Đến giờ cô vẫn không rõ mẹ mình đã chết như thế nào.

Cô chỉ biết rằng đêm hôm đó trời mưa rất to, cô được Quách Hoàng Ngân ôm vào lòng, nhét vào trong một chiếc xe rồi rời xa khỏi thành phố đó.

Cho đến năm cô hai mươi tuổi, Quách Hoàng Ngân mới nói cho cô biết mẹ mình đã qua đời, còn ba thì không rõ tung tích.

Mọi thứ giống như sương mù vây quanh cô vậy.

“Chị, chị có thể nói cho em biết, mẹ em đã chết như thế nào không?”

Bàn tay Quách Hoàng Ngân hơi khựng lại, cô ấy nhanh chóng buông tay ra, hít một hơi thật sâu.

“Thanh Tú, chuyện này đã trôi qua lâu như vậy mà em vẫn không buông bỏ được sao?”

“Chị, em lớn rồi, em có khả năng chấp nhận những chuyện đó. Xin hãy nói cho em biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Quách Hoàng Ngân đôi mắt ươn ướt: “Thanh Tú, sau khi tốt nghiệp em muốn làm gì?”

Quách Thanh Tú buồn bã. Hồi còn nhỏ, ba luôn động viên cô, kêu cô sau này lớn lên học kinh doanh để kế thừa sự nghiệp của ông.

Nhưng cô lại không có chút hứng thú nào với kinh doanh mà ngược lại đã lựa chọn ngành thiết kế.

Mặc dù cô luôn cảm thấy nghi ngờ về cái chết của mẹ, về việc mất tích của ba nhưng Thanh Tú biết bản thân cô căn bản không thích hợp với việc kinh doanh. Cô không thể, không tài nào thực hiện hi vọng của ba, nên cô đã khiến ông thất vọng.

Nhìn sắc mặt buồn bã của Quách Thanh Tú, Quách Hoàng Ngân vỗ vai cô khích lệ: “Thực ra học thiết kế cũng không tệ, tương lai chị sẽ đưa em ra nước ngoài học, để em học ở học viện thiết kế tốt nhất.”

“Ha ha, cảm ơn chị...”

Quách Hoàng Ngân nói: “Paris là thiên đường của mỹ thuật, nơi đó sản sinh ra rất nhiều nhà thiết kế ưu tú. Nếu như em muốn đi thì giờ chị có thể nghĩ cách đưa em đi.”

Quách Thanh Tú đột nhiên trở nên nhạy cảm, cô ý thức được việc không biết có phải là chị ấy đã cảm nhận được điều gì rồi, nên mới muốn cô rời đi nhanh như vậy không?

Lẽ nào cô ấy đã biết được mối quan hệ mập mờ giữa Lâm Việt Thịnh và cô?

Quách Thanh Tú ngây người một hồi rồi cười nhạt: “Chị, cách này rất hay ạ. Nhưng đi Paris cần rất nhiều tiền, giờ bác cả hoàn toàn dựa vào sự trợ giúp của Lâm Việt Thịnh. Nếu như em đi Paris thì lúc này không được thích hợp cho lắm. Nhưng em đã bàn bạc với Lê Quyên Quyên rồi, đợi đến lúc nghỉ hè, bọn em sẽ đi núi Ba Sơn dạy thiện nguyện hai tháng.”

Ba Sơn là một vùng núi nghèo hoang vắng, Quách Hoàng Ngân chau mày.

“Không được, chỗ đó quá Hânng vắng, chị không cho phép em đi.”

“Chị, em đã lớn rồi, không thể cứ núp mãi dưới đôi cánh của chị được. Hơn nữa, dạy học thiện nguyện vốn là một việc làm rất tốt. Em mất ba mẹ từ nhỏ, em là người có thể cảm nhận được rõ nhất tâm trạng của những đứa trẻ đó. Núi Ba Sơn có một cô nhi viện đang thiếu giáo viên, em đi rất thích hợp.”

“Không được, Thanh Tú, chị không thể để em tùy hứng làm càn như vậy được...”

“Thôi được, thôi được, chị đừng giận nữa. Em chỉ tiện miệng nói ra mà thôi. Từ giờ đến lúc nghỉ hè còn xa lắm, mình nói sau đi!” Quách Thanh Tú lùi để tiến, cô cố dành để Quách Hoàng Ngân vui vẻ.

Nhưng nghe giọng nói của chị, Thanh Tú không cảm nhận được bất kỳ sự ngờ vực nào từ chị ấy cả.

Buổi tối, Quách Thanh Tú ngủ cùng Quách Hoàng Ngân trong một gian phòng khách.

Gian phòng này nằm ở tầng thứ ba của tòa biệt thự, ngay sát khu vực sân thượng.

Chiếc giường quá rộng, Quách Thanh Tú cứ lẩn đi lẩn lại, cô không ngủ được. Trong bóng đêm, cô nhìn lên trần nhà, nhớ đi nhớ lại những chuyện hồi còn nhỏ.

Nhưng trong ký ức của cô vẫn chỉ là hình ảnh của một bầu trời tối mù mịt với tiếng mưa rơi xối xả.

Đột nhiên điện thoại của cô kêu lên.

Quách Thanh Tú đưa tay với lấy điện thoại trên kệ tủ đầu giường. Là tin nhắn của Lâm Việt Thịnh gửi tới.

“Qua đây!”

Quách Thanh Tú vội vàng tắt màn hình điện thoại đi. Tim cô đập loạn, cô chầm chậm quay đầu qua nhìn, hình như Quách Hoàng Ngân đang ngủ rất say.

Cô vội tắt điện thoại. Người đàn ông này có bị bệnh không vậy? Muộn như vậy rồi còn gửi tin nhắn cho cô.

Quách Thanh Tú vừa mới tắt máy thì tiếng gõ cửa vang lên. Cô sợ Quách Hoàng Ngân bị đánh thức liền nhẹ nhàng đi tới mở cửa.

Di Nguyễn thò đầu vào, khẽ nói: “Cô Quách, cô quên uống thuốc.”

Giọng nói rất nhẹ nhưng vẫn truyền vào tai Quách Hoàng Ngân rõ mồn một. Cô hơi chống người lên, khẽ nói: “Thanh Tú, đi uống thuốc đi!”

“Ồ, vâng chị. Chị ngủ trước đi, lát em quay lại...”

Bóng hình Quách Thanh Tú lao nhanh ra ngoài, cửa phòng được đóng lại, căn phòng lại chìm vào bóng tối.

Trái tim Quách Hoàng Ngân như bị thứ gì đó cắn xé, rất đau!

Quách Thanh Tú đi sau Di Nguyễn tới lầu hai. Di quay người cười nói: “Cô Quách, thuốc ở trong phòng cậu chủ, cậu ấy vừa mới lấy đi.”

Biết ngay là hấn mà! Quách Thanh Tú thầm nhủ trong lòng. Cô quay người đi tới phòng của Lâm Việt Thịnh.

Thanh Tú mở cửa, ánh mắt sắc bén của hấn phóng tới khiến cô cảm thấy luống cuống.

“Tắt máy à?”

Lâm Việt Thịnh nói giọng mỉa mai.

“Áy, dù sao cũng đang ở nhà anh, tắt máy thì chẳng phải anh cũng tìm thấy tôi sao?”

Lâm Việt Thịnh cực kỳ tức giận. Lần nào Quách Thanh Tú cũng có thể chọc cho hấn giận ngất trời. Đây chính là đặc quyền của cô.

Thấy Quách Thanh Tú đứng bất động ở cửa, Lâm Việt Thịnh liền trầm giọng ra lệnh: “Tới đây, đứng ngăn ra đó làm gì?”

“Ồ.”

Quách Thanh Tú bước từng bước chậm rãi: “Này, tôi cần uống thuốc...”

Đúng rồi, có cần phải uống thuốc không? Bác sĩ hầu như không dặn dò gì mà? Trông cô rất khỏe mạnh, dường như không cần phải uống thuốc.

Thanh Tú nhìn vào đôi mắt hung hăng của Lâm Việt Thịnh rồi lùi lại một bước: “Thôi bỏ đi, muộn thế này rồi, không uống nữa, ngày mai uống...”

Quách Thanh Tú đang định đi ra thì một tiếng đóng cửa cách vang lên. Cánh cửa này được điều khiển từ xa.

Quách Thanh Tú từ từ quay người lại: “Được, tôi sẽ uống thuốc...”

Bộ dạng thỏa hiệp của cô khiến Lâm Việt Thịnh cảm thấy rất hài lòng.

Hấn đứng dậy, cầm lấy những chai lọ ở trên bàn rồi ra lệnh đầy bá đạo: “Mau tới đây.”

Quách Thanh Tú đi tới một cách miễn cưỡng. Mỗi khi tiến gần thêm một chút là cô lại cảm thấy sợ hãi.

Trên lọ thuốc toàn là tiếng Anh. Nếu như tách ra từng chữ thì Quách Thanh Tú đều nhận ra hết. Đáng tiếc, gộp chúng lại với nhau thì cô không còn phân biệt được rõ ràng nữa.

Lâm Việt Thịnh một tay cầm cốc nước, một tay cầm thuốc đưa tới miệng cô.

“Uống đi...”

Quách Thanh Tú lùi lại một bước, trong mắt hiện lên sự đề phòng: “Đây không phải là thuốc mê đấy chứ!”

Lâm Việt Thịnh không nhịn được cười. Cô gái này rốt cuộc có não không vậy? Ở nhà của mình mà hấn phải hạ thuốc à? Hấn muốn thế nào mà chẳng được...

Hấn nhướn đôi lông mày đẹp đẽ, cười một cách mỉa mai: “Đúng là thuốc mê, cô dám uống không?”

Quách Thanh Tú lắc đầu: “Tôi không uống...”

“Quách Thanh Tú, rốt cuộc cô có não không vậy? Tôi sẽ để cô uống thuốc mê sao, trí tưởng tượng của cô quá phong phú rồi đấy?”

Nhìn có vẻ không giống thuốc mị tình cho lắm. Quách Thanh Tú cầm cốc nước, từ từ uống hết chỗ thuốc kia.

Ấy, hình như không có gì khác thường cho lắm. Thôi được! Quách Thanh Tú lắc đầu, cô lùi ra phía cửa: “Được rồi, đã uống xong thuốc, đến lúc tôi đi ngủ thôi.”

Lâm Việt Thịnh dùng cơ thể của mình chặn đường đi của cô lại.

“Hiện tại vẫn chưa thể đi, cô vẫn còn một việc chưa làm...”

“Gì cơ?”

“Cô đã từng nói, tôi ởgh cùng chị gái cô một lần thì cô sẽ làm điều đó một lần. Hôm nay tôi ở cùng cô ấy cả ngày, có phải là chúng ta nên ở bên nhau cả tối nay không?”

Lâm Việt Thịnh vừa nói vừa cởi áo vest trên người ra. Hấn vứt áo xuống ghế sofa, từ từ nói lỏng cả vạt.

Ánh mắt tà ác của hấn nhìn cô đầy nóng bỏng, như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

“Làm gì có chuyện đó. Rõ ràng là anh ở cùng tôi cả ngày, chị ấy mới tới đây thôi...”

Quách Thanh Tú cao giọng phản bác.

Cô biết rõ trước mặt Lâm Việt Thịnh, mọi lời nói đều là điều nhảm nhí, nhưng cô chỉ có thể làm được từng đó thôi.

Lâm Việt Thịnh khom người bế cô vút lên giường. Hấn nhào tới, không nói năng gì.

“Cô thử lớn tiếng lần nữa xem, có thể sau khi chị cô nghe thấy thì sẽ càng kích thích hơn đấy.”

Hấn hôn đôi môi mềm mại của Thanh Tú, tay cởi bỏ những thứ bó buộc trên người cô.

“Đừng...” Quách Thanh Tú nhỏ giọng kêu.

Nụ hôn nóng rực mang theo hơi thở dồn dập mơn trớn từ chiếc cằm thon gọn của cô xuống phía dưới từng chút, từng chút một.

Bàn tay hấn mặc sức nắn bóp cơ thể mềm mại của cô qua lớp áo ngủ mỏng manh.

Thân thể của Quách Thanh Tú dưới sự điều khiển của hấn nhanh chóng rơi vào trạng thái ham muốn. Làn da nhạy cảm của cô bị hơi thở dồn dập của hấn làm cho ngứa ngáy, khó chịu. Cô thở dốc hơn, những tiếng rên rỉ nỉ non, đứt quãng phát ra từ miệng cô.

“Ừm... ừm... ừm...”

Khoái cảm giống như là điện giật kích thích thần kinh cô. Dưới cái hôn của hấn, cô hoàn toàn bị tan chảy.

Lâm Việt Thịnh nhếch môi cười đắc ý. Quách Thanh Tú, cô còn giả bộ gì nữa, thân thể cô sớm muộn cũng là của tôi thôi.

Cơ thể to lớn của hấn đè lên thân thể mềm mại với những đường cong mảnh mai của cô.

Quách Thanh Tú rướn cánh tay trắng nõn của mình ra như muốn túm lấy thứ gì đó. Lâm Việt Thịnh nắm chặt lấy ngón tay cô đưa vào khoang miệng nóng rực của mình mà mút. Sức nặng phần thân dưới của hấn không ngừng tăng lên...

Quách Thanh Tú giống như một chiếc thuyền nhỏ dần mất đi phương hướng, cô chao đảo trong biển lớn rồi rơi vào vòng xoáy được che kín bởi sương mù.

Rồi từ từ bay lên thiên đường.

“Thoái mái không? Quách Thanh Tú!”

Hắn mon trón, mút lấy vành tai cô giống như có một viên kim cương mượt mà đang được biến đổi hình dạng trong miệng hắn vậy.

Âm thanh sột soạt, tràn đầy sự kích thích và mê hoặc.

Quách Thanh Tú khẽ hé mở đôi mắt xinh đẹp của mình, gật đầu thẹn thùng.

Lâm Việt Thịnh dừng lại chưa tiến vào: “Có muốn không?” Hắn cố ý quyến rũ cô.

Đôi gò má của Quách Thanh Tú ửng đỏ ngại ngùng. Cô khẽ gật đầu, thể hiện ý muốn nhiều hơn thế.

Lâm Việt Thịnh Thờ hỏn hển, liếm lấy vành tai mẫn cảm của cô: “Nếu muốn thì hãy nói lớn lên.”

“Tôi...muốn...”

Quách Thanh Tú đã hoàn toàn bị hắn mê hoặc mất đi tinh thần và lý trí.

Lâm Việt Thịnh nhận được lời ủng hộ thì càng di chuyển phần thân dưới một cách điên cuồng hơn.

Quách Thanh Tú túm chặt lấy chăn mềm, những giọt mồ hôi đo đo toát ra trên khuôn mặt cô.

Ở căn phòng còn lại, Quách Hoàng Ngân không thể nào ngủ được.

Trong cơn mơ màng, cô ấy nghe được âm thanh gì đó rất lớn. Từng đợt từng đợt, đó là tiếng giường đụng vào tường một cách có tiết tấu.

Cô mở to mắt, cảnh đêm tối om dãi dằng dặc. Tiếng bước chân khê khàng truyền tới. Sau đó cánh cửa phòng được mở ra, bóng dáng Quách Thanh Tú từ từ đi vào.

“Thanh Tú...”

“Ồ! Là em, chị vẫn chưa ngủ à?”

“Chưa, chị đang đợi em quay lại.”

Khuôn mặt Quách Thanh Tú đỏ hồng đầy hưng phấn. Cô không dám bật đèn. Vừa nãy khi tắm xong, tóc vẫn còn ướt. Cô ra ngoài lâu quá, sợ chị biết sẽ buồn nên vội vàng lau khô tóc rồi quay lại phòng.

Bầu không khí tràn ngập mùi hương sữa tắm hoa hồng từ cơ thể cô.

“Vừa nãy em ở trong phòng khách xem tivi, rất hay, phim Mỹ “666 Park Avenue”

“Ừ, ngủ đi, muộn lắm rồi...”

Quách Thanh Tú nhẹ nhàng nằm xuống, cô định nói gì đó nhưng Quách Hoàng Ngân đã quay người qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Muốn tôi đụng vào chỗ nào của cô

“Tôi chưa từng đụng vào người chị cô...”

Câu nói của Lâm Việt Thịnh cứ quanh quẩn trong đầu Thanh Tú. Nếu như đúng là như vậy thì chẳng phải là chị ấy rất đáng thương hay sao?

Quách Thanh Tú định an ủi chị họ nhưng lời đã tới cửa miệng mà chẳng thể nói ra được.

Cô nghĩ ngợi rồi đưa tay ra luồn qua eo, ôm chặt lấy chị, áp đầu vào ngực cô ấy.

Sáng sớm, Quách Thanh Tú vẫn còn mặc áo ngủ đứng cạnh bên cửa sổ sát đất.

Một con đường dài nối liền vườn hoa của biệt thự với biển. Lâm Việt Thịnh đang chạy bộ. Dưới ánh mặt trời, màu da ngăm của hắn chứa đầy nét đẹp khỏe khoắn của người đàn ông, thật đẹp, thật hoang dã. Chiếc quần thể thao màu đỏ làm nổi bật khí phách của hắn dưới ánh mặt trời, trông giống như một ngọn lửa đang rực cháy.

Khuôn mặt đẹp hoàn mỹ tới mức quỷ thần đều cảm hận. Bên dưới mái tóc lộn xộn xòa xuống trán là một ánh nhìn vô cùng sắc bén.

Người đàn ông này, nếu mà bỏ đi được tính cách xấu xa kia thì chắc chắn sẽ là một người đầy sức quyến rũ.

Mồ hôi chạy dọc xuống cơ thể rắn chắc của hắn được ánh mặt trời chiếu vào trở nên rạng rỡ, giống như những mảnh vỡ của kim cương vậy.

Hình như cảm nhận được ánh nhìn của Quách Thanh Tú, hắn dừng lại, lấy khăn lau mồ hôi. Hắn ngược đôi mắt sắc bén quét về phía Quách Thanh Tú, một nụ cười nham hiểm hiện ra trên khuôn mặt hắn.

Biểu cảm đó như đang cười hỏi đêm qua cô có cảm thấy sợ hãi không!

Quách Thanh Tú vội vàng lùi lại một bước.

“Thanh Tú, sao vậy?” Quách Hoàng Ngân đi tới trước ô cửa sổ sát đất.

Lúc này, bóng dáng của Lâm Việt Thịnh đã chạy đi xa lắm rồi.

“Không có gì, thấy anh ấy sáng sớm đã chạy bộ...”

“Vận động có lợi cho sức khỏe, Thanh Tú có muốn đi chạy bộ một chút không?”

“Không ạ, em phải đi học rồi...”

Quách Thanh Tú thu dọn đồ đạc xong thì khoác cặp lên rồi lao xuống cầu thang.

Lúc đi qua phòng khách thì Lâm Việt Thịnh đã thay sang một bộ vest màu đen. Tóc hắn rũ xuống, vẫn còn hơi ướt, trông cực kỳ gợi cảm. Trên người hắn mang một mùi hương nước hoa Eau de Cologne nhẹ nhẹ. Hắn đưa tay kéo Quách Thanh Tú lại.

Áp sát cô vào tường, thực hiện một nụ hôn kiểu Pháp kéo dài.

Quách Thanh Tú ra sức đánh vào ngực hắn. Lúc này trong phòng khách vẫn còn vài người giúp việc khác. Hắn đúng là mặt dày, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu cũng có thể làm chuyện ân ái được.

Cho đến khi Quách Thanh Tú không thể thở được, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên thì hắn mới chịu buông tay ra. Hắn nói nhỏ đầy ý vị: “Hôm nay trông cô thật đẹp, có phải là do sự sung sướng của buổi tối hôm qua không?”

Khuôn mặt Quách Thanh Tú đỏ ửng lên, cô trừng mắt nhìn hắn: “Đồ thần kinh!”

Lâm Việt Thịnh đưa tay kéo cánh tay cô lại, dắt vào trong phòng ăn.

“Này, đừng kéo tôi nữa, tôi phải đi rồi...”

“Ăn sáng rồi đi...”

Quách Thanh Tú kháng cự mạnh mẽ: “Tôi không ăn sáng.”

“Không ăn không được đi...”

“Anh...sao anh bạo lực thế chứ?”

Lâm Việt Thịnh hást cằm, nhìn cô đầy mê đắm “Tôi còn bạo lực hơn cơ, có muốn thử không?”

“Anh...”

Quách Thanh Tú chỉ còn biết ngoan ngoãn ngồi xuống. Cô nhìn đĩa thức ăn đẹp mắt với thịt hun khói và trứng gà thì đột nhiên cảm thấy muốn ăn. Cô vừa uống sữa vừa ăn trứng ốp la...

“Xong rồi, tôi ăn no rồi, có thể đi được chưa?”

“Không được, phải ăn hết bánh mì...”

Lâm Việt Thịnh giống như một tên bạo quân, từ trên cao nhìn chăm chăm xuống cô.

“Tôi sẽ trễ giờ mất!”

“Ăn hết!” Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh như đinh đóng cột. Chẳng phải chỉ là một cái trường học rách nát thôi sao, có gì mà phải tỏ ra quan trọng đến vậy.

Ăn com xong, Lâm Việt Thịnh dẫn Quách Thanh Tú đi tới gara.

Một chiếc Ferrari màu trắng, hoàn toàn mới được đậu trong nhà ga. Chiếc xe sáng bóng như màu của những hạt ngọc trai vậy.

Quách Thanh Tú ngẩn ngơ nhìn chiếc xe, sau đó lại nhìn Lâm Việt Thịnh: “Anh mua xe mới à?”

Theo như cô biết thì Lâm Việt Thịnh có ít nhất ba chiếc xe. Một chiếc xe đua Ferrari màu đỏ, một chiếc Rolls Royce màu đen và một chiếc xe đã ngoại. Nhà ga xe này trông rất to, có lẽ bên trong vẫn còn những chiếc xe khác...

Lâm Việt Thịnh ôm lấy cánh tay, nhìn cô đầy kiêu ngạo: “Tặng cho cô, có thích không?”

Lâm Việt Thịnh vẫn có cái suy nghĩ đó. Phụ nữ ấy mà, luôn thích xài tiền, xài xe đẹp. Hắn không tin Quách Thanh Tú lại không rung động.

Quách Thanh Tú lè lưỡi: “Tặng tôi? Bao nhiêu tiền vậy?”

Lâm Việt Thịnh chau mày: “Cô quan tâm nó bao nhiêu tiền à?”

“Đương nhiên phải hỏi rõ ràng. Tôi không muốn sau này dây dưa không rõ ràng với anh. Ấy, thôi bỏ đi, tôi không cần, tốt hơn hết anh tiết kiệm hơn một chút đi!”

“Quách Thanh Tú!”

Lâm Việt Thịnh lại bị Quách Thanh Tú chọc giận. Cô gái đáng chết này, sao suốt ngày muốn tính toán rõ ràng, không muốn nhận đồ của hắn vậy. Cô sợ bị hắn dây dưa đến vậy sao?

“Hừ, Quách Thanh Tú, cô tưởng phụ nữ trên thế giới này chết hết rồi à? Tôi sẽ quán lấy cô sao? Nói cho cô biết, Lâm Việt Thịnh tôi chơi với phụ nữ rất có phẩm cách, đồ vật đã tặng thì sẽ tuyệt đối không tính toán. Hơn nữa, không có một cô gái nào mà tôi chơi đến một tháng hết. Yên tâm đi, tôi sẽ nhanh chán cô thôi.”

“Được, nói lời giữ lời đấy...”

Quách Thanh Tú chỉ còn cách miễn cưỡng nhận lấy chiếc xe sang trọng.

Nhìn Quách Thanh Tú lái xe ra khỏi cửa lớn, Lâm Việt Thịnh nheo mắt lại.

Quách Thanh Tú cảm thấy rất phiền muộn. Cô dạo một vòng trong thành phố, tìm bãi đậu xe rồi đỗ xe vào trong đó. Sau đó cô đi ra, lên xe buýt đến trường học.

Lái một chiếc xe tốt như vậy đi học, sợ bạn bè không biết cô là tình nhân à?

Nào Quách Thanh Tú vẫn chưa tàn tới mức độ đó.

“Thanh Tú...”

Lê Quyên Quyên từ xa chạy tới: “Thanh Tú, cậu đã đi đâu vậy, mình lo chết đi được.”

Quách Thanh Tú gãi đầu, cười he he. Cô đưa tay đập vào vai Lê Quyên Quyên.

“Xin lỗi, đã khiến cô chủ họ Lê phải sợ hãi rồi...”

“Chết đi, sợ cái đầu cậu ấy! Mau nói thật, cậu đã chết đi ở đâu vậy?”

“Bị cảnh sát bắt, chuyện này nói ra dài lắm, dù sao thì hiện tại mình cũng sống sót quay về rồi...”

Lê Quyên Quyên lắc đầu, từ lúc nào mà Quách Thanh Tú lại trở nên không đáng tin như vậy chứ.

“Đúng rồi, Thanh Tú, mình nghe nói Tăng Thanh Hải và cô con gái lá ngọc cành vàng của Thị trường Lý đính hôn rồi. Cậu không phải vì chuyện này mà nghĩ quần dây chứ?”

Quách Thanh Tú trừng mắt nhìn cô: “Làm gì có, cậu nhìn mình giống kiểu không có ai thèm lấy à?”

“Ày, thôi được!”

Lê Quyên Quyên nâng gọng kính: “Minh nghe nói trong tiệc đính hôn của Tăng Thanh Hải và con gái của Thị trưởng Lý đã có người giết chết con chó cưng của cô ấy, sau đó mang cái đầu chó đầy máu tặng làm quà. Thật xui xẻo, xem ra bọn họ sẽ không được bền lâu đâu.”

Quách Thanh Tú rất đau lòng. Cô nhớ lại những lời mà Tăng Thanh Hải đã từng nói với mình.

“Lê Quyên Quyên...”

Quách Thanh Tú chột quay đầu lại, nhìn Lê Quyên Quyên một cách nghiêm túc. Quyên Quyên chớp mắt, cũng nghiêm túc ừ một tiếng rồi nhìn cô.

Quách Thanh Tú nói ý đầy sâu xa: “Cậu có biết là cậu rất “bà tám” không!”

Đêm khuya. Tại nhà họ Quách.

Trong bóng tối, khu nhà nhìn hết sức âm u.

Mười năm trước, nơi đây vẫn còn là khu trung tâm thành phố. Dần dần bây giờ đã bị một vài ngôi nhà lầu bỏ hoang vây quanh. Đặc biệt là vào những buổi tối không có sao, đến ngay cả một người đi đường cũng chẳng trông thấy.

Hơn mười bóng người hùng hổ lao ra từ trong con ngõ nhỏ, đi về phía cửa lớn của ngôi nhà.

Khuôn mặt sưng vù của Quách Tuấn Kiệt đầy hoảng sợ. Lần đánh bạc cuối cùng không chỉ khiến ông ta mất cả công ty Á Hân mà còn nợ nặng lãi hơn ba mươi ba tỷ đồng.

Ban ngày ông ta đã đi tới công ty của Lâm Việt Thịnh mấy chuyến nhưng đều bị đuổi ra. Sau đêm nay, ông ta quyết định tìm tới nơi ở của Lâm Việt Thịnh.

“Tạch tạch!”

Ánh đèn lập lờ, cuối cùng cũng được tắt đi. Ông ta sợ hãi tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Rầm! Một tiếng động lớn vang lên, cửa lớn bị đá bật ra.

Ánh đèn sáng trưng chiếu thẳng vào mắt Quách Tuấn Kiệt. Đôi mắt trở nên tối sầm, ông ta lao đảo bỏ chạy về phía cửa sau.

Một tên vệ sĩ tung lên một cước, đá về phía đầu ông ta.

Đầu của Quách Tuấn Kiệt đập mạnh vào tường khiến ông ta thấy choáng váng. Một gã đàn ông có vết sẹo khác nhanh chóng đập vào ngực Quách Tuấn Kiệt.

Hắn ta nói bằng giọng hung dữ: “Còn định chạy, nợ tiền của ông đây mà còn định chạy, ông muốn chết à?”

Máu chảy xuống từ trán, Quách Tuấn Kiệt khóc lóc nói: “Xin tha mạng, phiền anh đi tìm Anh Hoàng thương lượng thêm một chút, tôi đang nghĩ cách để có tiền. Ngày mai, chắc chắn ngày mai sẽ trả lại anh.”

Gã đàn ông mang sẹo ghì mạnh chân, trầm giọng hừ một tiếng: “Ngày mai? Ông đã nói bao nhiêu lần cái ngày mai rồi?”

“Chỉ lần này nữa thôi, thật sự sẽ không trì hoãn nữa. Tôi còn hai cô con gái, đứa lớn là bạn gái của Lâm Việt Thịnh. Các anh biết Lâm Việt Thịnh mà, anh ta là Tổng giám đốc tập đoàn ST, không tin các anh đi kiểm tra thì biết...”

“Đồ xạo chó, ông là cái thá gì mà cậu Lâm lại cần con gái ông.”

“Thật mà!”

Tên mang sẹo đâm một phát khiến con mắt của Quách Tuấn Kiệt bầm đen.

Khuôn mặt hắn ta méo mó, nhìn Quách Tuấn Kiệt một cách gian xảo: “Được, ngày mai cho ông thêm một ngày. Nếu vẫn không đem tiền tới thì tôi sẽ bắt con gái của ông phải bồi thường.”

Quách Tuấn Kiệt run rẩy bò dậy, đập đầu trước tên mang sẹo: “Được, được...”

“Đoàng!” Một tiếng súng chói tai vang lên. Cánh tay trái của Quách Tuấn Kiệt bị đạn bắn xuyên qua, máu tươi chảy ra.

“Các, các người...”

Quách Tuấn Kiệt giãy giụa như muốn nói gì đó nhưng thể lực không còn chống đỡ nổi khiến ông ngã nhào xuống đất.

Hình ảnh của tên mang sẹo phóng to dần trong đôi mắt ông ta.

“Nhớ kỹ, đây là kết cục cho việc kéo dài thêm một ngày. Ông thử đếm cẩn thận coi cơ thể mình còn bao nhiêu bộ phận, có thể kéo dài thêm được bao nhiêu ngày...”

Tên có sẹo nói xong thì phát tay. Mấy tên lưu manh khác liền rời đi theo hấn ta.

Lúc đi qua Quách Tuấn Kiệt, mỗi tên tiện chân đá ông ta một phát.

Nước mắt nước mũi hòa làm một, chảy xuống từ trên khuôn mặt già nua của Quách Tuấn Kiệt.

Ngày hôm sau, tại cửa lớn của tập đoàn ST, Lâm Việt Thịnh ngồi bên trong chiếc xe Rolls Royce màu đen. Một bóng hình chật vật, vệt vàng lao qua đường cái, bộ dạng như thể chán sống vậy, ông ta nằm vật ra trước xe của hấn.

“Cậu chủ, ông ta tới rồi...”

Tài xế xe Lê Hùng Việt nói. Anh ta là vệ sĩ kiêm tài xế riêng của Lâm Việt Thịnh.

Đôi môi hoàn mĩ của hấn nhếch lên thể hiện sự lạnh lùng.

“Tốt lắm...”

Quách Tuấn Kiệt chống vào chiếc xe bóng loáng từ từ đứng dậy. Cả người ông ta nhìn như già đi ít nhất mười tuổi, cánh tay trái đã hoàn toàn tàn phế.

Ông ta đập cửa sổ xe một cách đáng thương.

“Cậu Lâm, cậu Lâm, cứu tôi với...”

Tấm kính xe màu đen từ từ trượt xuống, khuôn mặt tuấn tú của Lâm Việt Thịnh lạnh lùng như không có chút hơi ấm nào.

“Cứu ông? Dựa vào đâu?”

Quách Tuấn Kiệt ôm lấy tia hi vọng cuối cùng, ông ta năn nỉ: “Hoàng Ngân, cậu yêu Hoàng Ngân mà phải không? Nể tình Hoàng Ngân, cậu hãy giúp tôi thêm lần nữa!”

Lâm Việt Thịnh nhếch miệng cười lạnh lùng.

“Quách Tuấn Kiệt, ông có hiểu lầm gì rồi không? Giao dịch trước đây là tôi giúp ông chuộc lại Á Hân, ông đưa Quách Hoàng Ngân lên giường của tôi. Để thỏa mãn yêu cầu biến thái của ông, tôi còn nghe ông chơi trò đính hôn nữa...”

Đôi mắt Quách Tuấn Kiệt ánh lên sự tuyệt vọng: “Cậu Lâm, hãy cứu tôi. Nếu như tôi không đưa tiền cho bọn chúng thì chúng sẽ lấy mạng của tôi mất...”

Đôi mắt đục ngầu của ông ta trào nước mắt. Tay phải vỗ vào cánh tay trái được băng bó.

“Cậu nhìn xem, giờ tôi tàn phế rồi, xin cậu nể tình Hoàng Ngân...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Quách thanh tú lập tức lăn về đây

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nghiêng đầu sang hướng khác: “Việc mình tự làm thì tự đi giải quyết, tôi chưa bao giờ là một nhà từ thiện, mau cút đi.”

“Cậu Lâm, cậu Lâm, nếu như cậu không đưa tiền cho tôi thì tôi chết chắc...”

“Ông muốn chết thì đi chết đi, liên quan đếch gì tới tôi, cút xa một chút...”

“Không được, cậu Lâm, tôi không thể đi được, xin cậu hãy cứu tôi! Con gái tôi đều là của cậu...”

“Cút, ông muốn thì đưa con gái ông đi theo, tôi căn bản chưa từng động tới người cô ấy.”

Mẹ kiếp, nếu không phải vì Quách Thanh Tú thì hấn đã không thèm để ý đến cái cô Quách Hoàng Ngân gì đó...

Quách Tuấn Kiệt bám chặt ở đầu xe không chịu đi. Lê Hùng Việt nhìn Lâm Việt Thịnh: “Phải làm thế nào ạ?”

Không thể để một thứ đồ bỏ đi ngăn đường hấn cả ngày được, đôi mắt Lâm Việt Thịnh ánh lên tia lạnh lẽo tàn nhẫn: “Cút!”

Ở phía xa, Quách Thanh Tú đang đùa giỡn với Lê Quyên Quyên. Hôm nay trường học tổ chức một giải thi đấu về thiết kế. Hai người họ mới rời khỏi cuộc thi, vừa đùa giỡn vừa đuổi nhau.

Lê Quyên Quyên đột nhiên dừng lại, nhìn về phía trước đầy kinh ngạc.

Cô ấy bịt miệng lại. Ngay phía trước cô, một chiếc xe Rolls Royce màu đen đâm phải một người qua đường, sau đó nhanh chóng bỏ trốn khỏi hiện trường.

“Mau, mau nhìn kia Thanh Tú...”

Quách Thanh Tú từ từ nhìn về phía trước. Cô thấy một người đàn ông đang nằm trên vũng máu.

Cô chậm hơn Lê Quyên Quyên một nhịp là không nhìn thấy chiếc xe gây ra tai nạn kia. Quách Thanh Tú khựng lại rồi cất bước chạy tới.

“Bác cả...”

Cô mau chóng nhận ra người đó chính là bác cả Quách Tuấn Kiệt mà cô đã không gặp nhiều ngày nay. Cô kinh hoàng lao về phía Lê Quyên Quyên hét lớn: “Mau, mau báo cảnh sát... Gọi xe cứu thương trước...”

“Bác cả, bác cả, bác tỉnh lại đi...”

Quách Thanh Tú la lên. Quách Tuấn Kiệt ngã trong vũng máu, hoàn toàn mất đi ý thức.

Nửa giờ sau, Quách Tuấn Kiệt được đưa tới phòng cấp cứu của bệnh viện.

Quách Thanh Tú lo lắng đi tới đi lui.

Phải làm gì bây giờ?

Đó là bác ruột của cô, cô không thể trở mặt nhìn ông ấy bị thương được. Rốt cuộc tên khốn nào đã làm vậy! Nếu như để cô biết được thì chắc chắn cô sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Reng...”

Điện thoại của Quách Thanh Tú đột nhiên vang lên. Cô lấy điện thoại ra: “Xin chào, tôi là Quách Thanh Tú...”

“Quách Thanh Tú, cô chết dí ở đâu vậy? Giờ là mấy giờ rồi, còn không mau lăn về...”

Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh vẫn ác bá như trước.

“Bác cả tôi không biết bị tên khốn kiếp nào đó đâm phải, đang nằm trong bệnh viện, tôi làm sao có thể đi được...”

Quách Thanh Tú căn bản không biết tên khốn kiếp trong miệng cô chính là Lâm Việt Thịnh đang gọi điện thoại.

Một lần nữa Lâm Việt Thịnh lại bị Quách Thanh Tú chọc tức thành công. Hắn nổi trận lôi đình: “Lập tức lăn về đây, nếu không thì cô xui xẻo đấy.”

“Lâm Việt Thịnh, anh điên rồi! Bác Tăngi vẫn còn đang hôn mê, tôi sẽ không đi khỏi đâu...”

Cô gái chết tiết này, dám nói hắn bị điên. Cái ông bác cầm thú kia có chỗ nào xứng để cô bảo vệ chứ?

Lâm Việt Thịnh đang định gầm lên thì Quách Thanh Tú đã tắt điện thoại mất tiêu rồi.

Cô dám tắt điện thoại của hắn! Cô gái chết tiết, dám tắt điện thoại của hắn.

Quách Thanh Tú ngắt điện thoại một cách buồn bã. Chưa tới mười giây, điện thoại của cô lại reo lên.

“Quách Thanh Tú, cô chết chắc rồi, tốt nhất cô đừng tới tìm tôi nữa...”

Lâm Việt Thịnh gầm xong thì tắt máy cái phụp.

Quách Thanh Tú bĩu môi. Không đi tìm thì không đi tìm, hắn tưởng hắn là ai chứ.

Lâm Việt Thịnh tức giận nện điện thoại vào tường. Hắn nói lòng căm phẫn, đi tới đi lui ở trong phòng giống như một con sư tử đang phẫn nộ mà không biết trút bỏ nổi tức giận ở đâu.

Quách Hoàng Ngân nghe thấy những âm thanh ầm ầm ở trên lầu thì từ từ đi lên, nhìn thấy vẻ phần nộ của Lâm Việt Thịnh. Cô đứng đó một lúc rồi khẽ hỏi: “Sao Thanh Tú vẫn chưa về?”

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhìn cô. Hắn im lặng một hồi rồi quay người đi xuống lầu.

Quách Hoàng Ngân đuổi theo hắn xuống lầu: “Tuấn Khanh, có thể nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì với Thanh Tú không?”

Lâm Việt Thịnh không hề quay đầu lại, hắn trầm giọng: “Trong bệnh viện...”

Quách Hoàng Ngân hơi bối rối, cô cảm giác tim mình đập rất nhanh, có chút chóng mặt.

Dựa vào tường một hồi lâu, cô ngẩng đầu, Lâm Việt Thịnh đang nhìn cô một cách nặng nề.

“Thanh Tú không sao, cô đừng...”

Lúc này tâm trạng Quách Hoàng Ngân mới tốt lên đôi chút: “Vậy thì nó làm sao?”

“Tuấn Khanh, xin lỗi anh. Thanh Tú còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, anh có thể đừng so đo quá không...”

Ánh mắt Quách Hoàng Ngân gần như cầu khẩn. Cô không nhìn thấy bất cứ sự ảm áp nào trong đôi mắt của Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh dứt khoát ngắt đầu: “Quách Hoàng Ngân, cô có biết tại sao tôi lại đính hôn với cô không?”

Quách Hoàng Ngân kinh ngạc. Cô không ngờ hắn lại nói trắng ra như vậy.

Nước mắt tuôn rơi, cô lắc đầu đầy thương cảm: “Tuấn Khanh, chúng ta đừng nói tới những điều này được không? Em yêu anh, Tuấn Khanh, bất luận anh đã làm những gì thì em đều yêu anh...”

Khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Việt Thịnh lộ ra sự khinh bỉ: “Quách Hoàng Ngân, ngay cả một phần trăm của Quách Thanh Tú cô cũng không bằng...”

Câu nói đó xé toạc tất cả nguy trang của Quách Hoàng Ngân một cách tàn nhẫn.

Cô có thể giả bộ không nhìn thấy sự quan tâm quá mức mà Lâm Việt Thịnh dành cho Quách Thanh Tú. Cô có thể giả bộ không nhìn thấy sự cung chiều quá mức mà hắn dành cho Thanh Tú.

Bởi vì cô biết rằng cô không thể rời xa khỏi người đàn ông này. Cô yêu hắn, yêu đến tận xương tủy. Cô không cầu thứ gì khác, chỉ cần cứ nhìn thấy hắn như thế này là đủ. Dù cho phải hi sinh tất cả mọi thứ.

“Tuấn Khanh, anh biết cuộc đời của em không quá dài, lẽ nào anh không thể dịu dàng với em được một chút sao...”

Lâm Việt Thịnh mỉa mai: “Tôi rất bận, nếu như cô không thích nơi này thì có thể đi. Tiện thể nói thêm, ba của cô nhập viện rồi, đó là kết cục mà ông ấy bị trừng phạt thích đáng.”

Quách Hoàng Ngân thù người ra, cô không hề di chuyển bước chân mà cứ đứng đó nhìn Lâm Việt Thịnh rồi đi trong sự ngỡ ngàng.

Cô biết, cô biết rằng ác mộng đã bắt đầu từ giây phút đầu tiên cô nhìn thấy Lâm Việt Thịnh.

Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng...

Trong bệnh viện, cuối cùng Quách Tuấn Kiệt cũng được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu.

“Bác cả, bác không sao chứ ạ!” Quách Thanh Tú nhào tới.

Bác sĩ đẩy Quách Thanh Tú ra, kéo cô qua một bên: “Cô Quách, bệnh nhân đã không sao nữa rồi. Bộ phận đầu của ông ấy có va chạm, khả năng sẽ có chút di chứng. Cánh tay trái bị nhiễm trùng, nếu như không chữa đi thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng của bệnh nhân.”

“Sao mà lại nghiêm trọng vậy chứ?” Quách Thanh Tú ngăn người ra, cô phải làm sao mới tốt đây?

“Còn nữa, cô gái, cô đóng trước ba trăm ba mươi triệu tiền viện phí đi! Khả năng sau này còn cần nhiều hơn, mong cô Quách chuẩn bị đủ trong vòng ba ngày.”

Nhìn bóng lưng bác sĩ từ từ rời đi, Quách Thanh Tú thiếu điều muốn ngã quỵ.

Tiền tiền tiền. Lần đầu tiên cô ý thức được tầm quan trọng của đồng tiền.

Đúng rồi, cô vẫn còn một tấm thẻ. Quách Thanh Tú hoảng loạn tìm một ngân hàng. Nhân viên ngân hàng nhìn thấy chiếc thẻ cô sử dụng là thẻ vàng đặc biệt thì lập tức cử quản lý khách hàng đến đón tiếp cô.

“Tôi muốn rút một tỷ sáu trăm năm mươi triệu, phiền anh, cảm ơn...”

Khách VIP được tiếp đãi ở trong phòng. Người quản lý mặc một bộ vest ngay ngắn, vô cùng lịch sự giúp Quách Thanh Tú cà thẻ.

“Thưa cô, mật khẩu là gì?”

“Mật khẩu?” Thăm rồi, cô quên không hỏi Lâm Việt Thịnh. Thanh Tú liền móc điện thoại ra.

Đồng tiền độc ác, thật khiến con người ta vĩnh viễn không thể quay đầu. Cô lại phải gọi điện cho cái tên khốn kiếp ấy.

Quách Thanh Tú nhấn số, đầu bên kia Lâm Việt Thịnh lại tắt máy.

Khốn kiếp, cứ đến thời điểm quan trọng thì lại bị bế tắc.

Quách Thanh Tú lại vội vàng gọi vài cuộc điện thoại tới cung điện Versailles, là người giúp việc nghe điện thoại

“Phiền cô tìm giúp Tổng giám đốc Lâm...”

“Cậu chủ ra ngoài rồi ạ!”

“Ồ, phiền cô tìm giúp cô Quách Hoàng Ngân...”

“Được ạ, xin đợi một lát!”

Quách Thanh Tú kiên nhẫn chờ đợi. Quách Hoàng Ngân nhanh chóng đi tới nghe điện thoại.

“Chị, em là Thanh Tú...”

Giọng nói Quách Hoàng Ngân hết sức vui mừng: “Thanh Tú, em đang ở đâu? Muộn thế này sao còn chưa về nhà?”

“Xin lỗi chị, giờ em không về được nữa rồi, em đang ở trong bệnh viện.”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Áy, chị, bác cả nằm viện rồi. Chị đừng vội lo lắng, hiện tại bệnh tình đã ổn định. Em muốn tìm Lâm Việt Thịnh một chút, anh ấy có nhà không ạ?”

“Ừ, vừa nãy anh ấy nổi giận ở trên lầu, còn đập cả điện thoại nữa...”

“Thôi được, không sao đâu chị, để em nghĩ cách...”

Quách Thanh Tú nở một nụ cười khô khốc với người quản lý khách hàng: “Xin lỗi, tôi quên mất mật khẩu, để tôi về tìm xem sao, cảm ơn anh nhé.”

Quách Thanh Tú rút tấm thẻ ra, vội chuồn ra khỏi ngân hàng.

Làm thế nào? Làm thế nào đây?

Quách Thanh Tú lại gọi cho Lê Quyên Quyên.

“Lê Quyên Quyên, cho mình mượn ít tiền. Bác cả của mình cần dùng tiền gấp.”

“Ồ cậu cần bao nhiêu?”

“Đưa mình ba trăm ba mươi triệu trước đi...”

“Ba, ba trăm... Giờ mình có đi bán thân thì cũng không có nổi!”

“Vậy cậu có bao nhiêu tiền?” Quách Thanh Tú sốt ruột, có bao nhiêu tính từng đó, giải quyết chuyện gấp trước mắt đã!

“Ồ, mình có ba trăm ba mươi ngàn, cậu có lấy không?”

“Cậu, cậu cố tình muốn chọc tức mình đúng không? Không nói với cậu nữa...”

Quách Thanh Tú cúp điện thoại, đi vòng vòng một chỗ, đúng là chút đỉnh tiền cũng có thể làm nghẹn chết anh hùng!

Đúng rồi, anh Hải!

Đôi mắt Quách Thanh Tú sáng lên, tìm anh Hải mượn tiền, nhất định anh sẽ cho cô mượn. Chỉ mượn mà thôi, sau này trả lại anh là được.

Quách Thanh Tú lấy số điện thoại mà lần trước Tăng Thanh Hải đưa cho cô.

Giờ này chắc anh đang ở nhà. Cô gọi thẳng tới số điện thoại nhà riêng của Tăng Thanh Hải.

Điện thoại đặt bên tai, nghe những tiếng tút tút khiến Quách Thanh Tú cảm thấy căng thẳng một cách khó hiểu.

Nghĩ tới việc lại được nghe thấy giọng nói của anh Hải cô bỗng thấy phấn chấn tới mức mất bình tĩnh.

“Xin chào, vị nào vậy...”

Sau khi điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia truyền tới một giọng nữ yêu kiều. Quách Thanh Tú ngẩn người ra, là Lý Vi Vi.

Lúc này cô ấy đang nghe điện thoại của anh.

“Alo, xin hãy nói đi, là ai vậy ạ?”

Quách Thanh Tú nhanh trí: “Xin chào, tôi là nhân viên chăm sóc khách hàng mạng di động Trung Quốc số hiệu 089, xin hỏi anh Tăng, chủ nhân của số điện thoại có ở đó không ạ?”

“Ồ, anh ấy đang tắm, có chuyện gì nói trực tiếp với tôi là được!”

“Anh Tăng có hứng thú sử dụng gói dịch vụ E899 mới nhất của chúng tôi không? Gói dịch vụ tình nhân được thiết kế dành riêng cho các cặp đôi yêu nhau. Các cuộc điện thoại giữa cặp đôi sẽ không thu thêm bất cứ phí thủ tục nào. Bất luận bạn ở chân trời góc bể nào trên thế giới này cũng đều có thể nhanh chóng nghe được giọng nói của người yêu mình...”

Quách Thanh Tú còn chưa nói xong thì giọng nói của Tăng Thanh Hải đã truyền đến từ trong điện thoại.

“Ai gọi điện vậy?”

Giọng nói của Lý Vi Vi dịu dàng: “Là người của mạng di động Trung Quốc, anh có muốn sử dụng dịch vụ gọi tình nhân không?”

Quách Thanh Tú vội vàng tắt điện thoại. Cô không phải là người của mạng di động Trung Quốc, nhờ đâu bọn họ gọi thật thì cô sẽ thâm lắng.

Quách Thanh Tú tìm đập tình thích như đang bày trò đùa ác. Có điều, cô lại chẳng có được cảm giác vui mừng vì trò đùa mà ngược lại, cô cảm thấy hụt hẫng.

Nghĩ tới lúc này anh Hải và Lý Vi Vi đang thân mật với nhau, cô lại khó chịu chết đi được.

Không ai có thể giải quyết được vấn đề rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn chỉ có Lâm Việt Thịnh mà thôi.

Khốn kiếp, khốn kiếp...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Rốt cuộc anh chơi đùa với bao nhiêu người

Quách Thanh Tú trực tiếp bắt một chiếc taxi đi đến trụ sở chính của tập đoàn ST.

Đêm đen như mực, đèn điện hòa lẫn với ánh đèn neon trong thành phố, đẹp nhưng lạnh lùng.

Quách Thanh Tú đứng ở cửa lớn của tập đoàn ST, lúc này vẫn nhìn thấy đèn điện còn sáng ở bên trong.

“Quách Thanh Tú...”

Nghe thấy có tiếng gọi, Quách Thanh Tú liền quay đầu lại. Lâm Việt Thịnh đang ngồi trong một chiếc Rolls Royce màu đen, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Quách Thanh Tú liền quay người chạy thật nhanh đến.

Đến gần cô mới nhìn thấy còn có một cô gái xinh đẹp, dáng người bốc lửa, trang điểm vô cùng tỉ mỉ đang ngồi ở ghế lái phụ. Cô ta đang quán lấy người Lâm Việt Thịnh như một con rắn.

Quách Thanh Tú vừa liếc qua một cái đã nhận ra ngay, đó không phải là tân hoa hậu châu Á vừa mới đăng quang Trương Minh Nhiên đây sao!

Trên truyền hình, nhìn cô ta có vẻ thanh thuần. Nhớ lại lúc phỏng vấn lần trước, cô ta còn ra vẻ trong sáng nói mình chưa có bạn trai.

Bây giờ thì ăn mặc thành ra thế này, lại còn thân mật dính sát vào người Lâm Việt Thịnh.

Xem ra thứ dễ thay đổi nhất trên đời này quả nhiên là phụ nữ.

“Tổng giám đốc Lâm, cô gái này là ai vậy?” Trương Minh Nhiên hờn mát hỏi.

Lâm Việt Thịnh như cười như không chăm chú nhìn Quách Thanh Tú nói: “Nhớ tôi rồi sao?”

“Mật khẩu là gì?” Quách Thanh Tú chạy nhanh đến nỗi thở hổn hển, gương mặt nhỏ nhắn phấp phồng.

“Tôi đã đóng băng cái thẻ đó rồi, cô biết được mật khẩu cũng vô dụng thôi.” Nhìn đáng vẻ thất vọng của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh cảm thấy rất thỏa mãn. Qua đây mà cầu xin hắn này!

Quách Thanh Tú, cô tỏ vẻ thanh cao, tức giận cái nỗi gì, bây giờ không phải vẫn đến cầu xin tôi đây sao!

“Anh muốn thế nào?” Quách Thanh Tú thờ dõc nói.

Bộ ngực tròn đầy không ngừng phập phồng, đôi mắt của Lâm Việt Thịnh nóng bỏng nhìn cô, hần nhếch môi, thản nhiên như không.

“Cô còn thứ gì có thể bán được cho tôi sao?”

“Anh! Anh đúng là đồ khốn...”

Quách Thanh Tú hiểu hàm ý trong câu nói của hắn, lên giọng mắng.

“Được, Quách Thanh Tú, cô giỏi đấy. Cút đi!” Khuôn mặt đẹp trai của hắn đen lại, hắn không tin mình không dạy dỗ được cô gái này.

Quách Thanh Tú tức giận dùng dùng nói: “Lâm Việt Thịnh, tên khốn nhà anh! Bác cả tôi đang nằm sắp chết trong bệnh viện, anh lại không chịu đưa tay giúp đỡ, quả thật không còn chút nhân tính nào, anh đúng là đồ cặn bã. Cô Trương Minh Nhiên đúng không?! Tôi nhận ra cô, nếu cô không muốn bị một tên cặn bã chơi chán rồi đá thì tốt nhất hãy tránh xa anh ta một chút...”

Sắc mặt của Lâm Việt Thịnh lại càng đen hơn, cô không những lớn giọng mắng chửi hắn, mà còn xúi giục người phụ nữ khác mắng hắn nữa.

Lâm Việt Thịnh đóng cửa xe rầm một tiếng, phẫn nộ nói: “Quách Thanh Tú, cô nghe cho rõ đây. Có bản lĩnh thì đừng đến cầu xin tôi...”

Quách Thanh Tú khẽ hừ một tiếng, cô vung tay ném tấm thẻ vàng đang cầm vào mặt Lâm Việt Thịnh.

“Cầu xin một tên cặn bã như anh sao? Anh nằm mơ à? Đi chết đi!”

Lâm Việt Thịnh đã hoàn toàn bị Quách Thanh Tú chọc giận, hắn đạp chân ga, chiếc xe đang ở trước mặt Quách Thanh Tú liền phóng đi, rồi nhanh chóng biến mất.

Một luồng khí mạnh mẽ ập tới, Quách Thanh Tú vội vàng lùi lại phía sau mấy bước, thiếu chút nữa tự giẫm lên chân mình.

Tên khốn!

Hừ, không dựa vào anh thì không dựa!

Quách Thanh Tú ngây ngốc một lúc, rồi đột nhiên cô nhớ ra chuyện gì đó, liền vội vàng lẩn vào trong bóng tối đi mất.

Một ngày một đêm trôi qua.

Lâm Việt Thịnh cầm xem điện thoại hết lần này đến lần khác, điện thoại vẫn là kiểu dáng đó, nhưng đã đổi thành một chiếc mới rồi.

Quách Thanh Tú không đến tìm hắn, cô gái này, để xem cô có thể cầm cự được đến lúc nào?

Quách Hoàng Ngân nhủ vậy, buồn phiền nhìn Lâm Việt Thịnh đang nóng lòng như lửa đốt. Dù hắn không nói gì, nhưng cô có thể nhìn ra được hắn buồn bực trong lòng là vì Quách Thanh Tú.

Loại trò chơi yêu đương với phụ nữ này, từ trước tới nay hắn luôn là người đề ra quy tắc.

Hắn không tin là Quách Thanh Tú có thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Ba ngày đã trôi qua rồi.

Quách Thanh Tú vẫn không hề tới tìm hắn, thậm chí đến một cuộc điện thoại cũng không có.

Được đấy, người phụ nữ này...

Trong buổi họp lớn thường niên của tập đoàn ST, trong phòng họp có mặt đầy đủ các Giám đốc cấp cao của các bộ phận. Sắc mặt mỗi người đều nghiêm nghị, nghiêm túc ngồi nghe Lâm Việt Thịnh phát biểu.

“Phòng Kế hoạch, các anh làm mấy cái thứ rác rưởi gì thế? Đây là mấy cái thiết kế vớ vẩn gì hả ...”

Tập tài liệu bị ném lên đầu của Giám đốc Phòng Kế hoạch. Anh ta sợ hãi đến mức đầu đổ đầy mồ hôi, văng vẳng dạ dạ, không dám nhiều lời.

“Phòng Tiêu thụ, tất cả các người đều ăn phân hết phải không? Ba quý trước mới đạt hơn sáu nghìn tỷ, thành tích ăn hại gì đây...”

Lại một tập tài liệu bị ném qua, trực tiếp rơi lên đầu của Giám đốc Bộ phận Tiêu thụ, anh ta nhỏ giọng nói: “So với cùng kỳ năm ngoái, kết quả này đã tăng hai mươi phần trăm rồi ạ...”

Giọng nói khe khẽ này đã bị Lâm Việt Thịnh nghe thấy rõ ràng, ánh mắt sắc bén, âm u của hắn liền phóng qua.

Lâm Việt Thịnh nói lòng cạ vạt rồi đá vào bàn làm việc một cái, hắn dùng khí thế bá đạo hung hãn ngoắc ngoắc ngón tay với Giám đốc Phòng Tiêu thụ. Anh ta sợ tới mức toàn thân mềm nhũn, đổ mồ hôi khắp người.

Lâm Việt Thịnh nặng nề đập tập tài liệu lên mặt bàn rồi đứng vọt dậy, héch cằm nhìn chòng chọc vào anh ta.

“Anh vừa nói gì?”

“Tôi nói hạn mức tiêu thụ của chúng ta đã tăng hai mươi phần trăm so với năm ngoái...”

“Hai mươi phần trăm thì giỏi lắm à? Anh có biết là vật giá bây giờ đều đang tăng nhanh chóng mặt không? Tăng có thể thì tính cái mẹ gì. Nghe đây, nửa cuối năm còn lại nếu không tăng lên gấp bội, thì anh cuốn xéo luôn đi...”

“Vâng, vâng...” Giám đốc Phòng Tiêu thụ luôn mồm vâng dạ, không dám bật lại thêm câu nào nữa.

Mười phòng ban, còn có chín công ty con, ba Giám đốc chi nhánh công ty bên nước ngoài, tổng cộng hơn một trăm người. Toàn bộ những người này đều là nhân vật tinh anh của tập đoàn ST, tất cả đều bị Lâm Việt Thịnh mắng một lượt, đập phá không chừa một trường hợp ngoại lệ nào.

Huỳnh Minh San cuối cùng cũng đã nhìn ra tâm tình của Tổng giám đốc Lâm hôm nay rất tệ.

Họp xong, hắn liền đi vào phòng làm việc luôn.

Huỳnh Minh San nhỏ giọng nói: “Tổng giám đốc Lâm, cuộc hẹn với cô Trương Minh Nhiên...”

“Bảo cô ta biến đi...”

“Không phải đã bàn là để cô Trương Minh Nhiên làm đại diện cho nhãn hàng quần áo và trang sức nổi tiếng Mỹ Nhân Ngư của công ty ta sao ạ?”

Phải bỏ ra một khoản tiền lớn và tốn nhiều công sức mới mới được hoa hậu châu Á đến, chẳng lẽ cứ thế đuổi người ta đi hay sao?

“Cô điếc à? Bảo cô ta xéo đi!”

“Vâng ạ, tôi sẽ đi thu xếp, để hôm khác cô Trương...”

Huỳnh Minh San rất hiểu tính cách nóng nảy của Lâm Việt Thịnh, lúc hắn đang tức giận thì đừng hòng ai quấy rầy hắn.

Lâm Việt Thịnh tức giận dùng dũa đập bật dậy.

“Gọi Lê Hùng Việt qua đây ngay...”

“Vâng ạ!” Huỳnh Minh San cung kính đứng ở cửa.

Lâm Việt Thịnh cầm lấy áo vest rồi bước nhanh ra ngoài.

Sau một giờ đồng hồ, Lâm Việt Thịnh đi đến bệnh viện mà Quách Thanh Tú và Quách Tuấn Kiệt ở.

Lê Hùng Việt tiến lên phía trước hỏi thăm y tá ở trước quầy.

“Cô ơi, xin hỏi bệnh nhân tên là Quách Tuấn Kiệt nằm ở phòng nào vậy?”

“Anh đợi một lát ă!” Cô y tá tra trên máy tính.

Trên gương mặt tuần tú của Lâm Việt Thịnh phủ một lớp ngóng cuồng u ám, bây giờ hấn hận không thể được nhìn thấy Quách Thanh Tú ngay lập tức.

Ba ngày trời hấn không trông thấy cô, hấn phát điên lên vì nhớ nhung rồi.

Hấn đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, đó chính là hấn đã động lòng với cô gái này mất rồi.

Đây hình như là một tình huống chẳng hay ho gì.

Lê Hùng Việt rất nhanh đi đến phía trước Lâm Việt Thịnh, cậu nhỏ giọng nói: “Ba hôm trước Quách Tuấn Kiệt đã xuất viện rồi ă...”

“Cái gì?” Lâm Việt Thịnh giơ tay túm lấy cổ áo Lê Hùng Việt, gầm nhẹ: “Mẹ kiếp, cậu nói cái gì hả?”

Lê Hùng Việt vô tội nói: “Tổng giám đốc Lâm, y tá nói người nhà của Quách Tuấn Kiệt đã chuyển viện cho ông ta rồi ă. Còn chuyển đến viện nào thì người ta không nói.”

“Đi tìm hiểu, đi ngay...”

Lâm Việt Thịnh muốn bùng nổ rồi. Quách Thanh Tú ă, gan của cô thật không nhỏ đâu nhỉ, lại dám mang Quách Tuấn Kiệt chạy mất rồi.

Hai tay Lâm Việt Thịnh luồn tay vào mái tóc lộn xộn của mình, mi mày nhú chặt.

Lần nào cô gái đáng chết này cũng khiến hấn tức sôi máu lên!

Thật lòng mà nói, cô không hề có một chút giác ngộ và tố chất nào để làm tình nhân cả.

Trước sảnh bệnh viện, máy cô y tá lộ đầu ra si ngốc nhìn hấn, rồi chốc chốc lại cười trộm.

“Anh kia đẹp trai quá kia!”

“Thấy chưa thấy chưa, anh ấy nhìn tôi đấy...”

Đang lúc phát rồ lên, Lâm Việt Thịnh lại thấy một đám phụ nữ vô vị, hấn liền dùng ánh mắt sắc lẹm quét qua.

Mấy cô y tá liền bị dọa cho không dám ho he gì nữa, đúng là một ánh mắt đáng sợ, lực sát thương quá lớn.

Nửa giờ sau, Lâm Việt Thịnh đã ngồi ở trong xe.

Lê Hùng Việt thu thập toàn bộ thông tin xong liền báo cáo lại cho Lâm Việt Thịnh.

“Tổng giám đốc Lâm, chiếc điện thoại đặc biệt mà anh tặng cho cô ấy đã bị cô ấy bán đi với giá hơn ba triệu...”

Cô gái ngu xuẩn này, chiếc điện thoại đó ít nhất có giá hơn ba trăm triệu, hơn nữa trên thế giới chỉ có mười chiếc.

“Sếp, các bộ trang phục của hãng Chanel mà anh tặng cũng bị cô ấy bán với giá thấp...”

“Còn nữa, chiếc Ferrari màu trắng mà sếp tặng, cũng bị cô ấy bán rẻ với giá chưa đến một tỷ...”

Lâm Việt Thịnh tức giận đến mức gân xanh nổi hết cả lên, chiếc Ferrari đó là hấn đặt làm riêng, có giá từ ba mươi ba tỷ trở lên. Quách Thanh Tú ngu ngốc này, cô đúng là cái đồ đàn độn...

Lâm Việt Thịnh nổi giận tới mức đập nát chiếc điện thoại.

Không phải là hấn xót chỗ tiền ấy, chỉ là Quách Thanh Tú lại coi lòng tốt của hấn thành lòng lang dạ thú.

Cô rõ ràng không để hấn vào mắt.

Từ đầu tới cuối, cô đều chỉ là đang lợi dụng hấn.

Lâm Việt Thịnh trước giờ luôn là người đùa giỡn với phụ nữ, đây là lần đầu tiên hấn bị một cô gái nhỏ chơi đùa.

“Tìm cô ấy ngay cho tôi, nội trong ba ngày mà không tìm được thì cậu chết chắc đấy...”

Lâm Việt Thịnh truyền đạt thông điệp cuối cùng cho Lê Hùng Việt.

Đầu Lê Hùng Việt đỏ đầy mồ hôi, phải tìm thế nào đây? Xem ra lại phải dùng thế lực của nhà họ Lâm rồi. Nhưng lần này thái độ của Tổng giám đốc

Lâm với cô gái này dường như có hơi quá thì phải.

Ba ngày sau.

Ở một thị trấn nhỏ hẻo lánh cách xa thành phố S, Quách Thanh Tú tìm một cái bộ điện thoại rồi gọi cho Quách Hoàng Ngân.

“Chị, Lâm Việt Thịnh có ở đó không?”

Quách Hoàng Ngân không biết gì về mấy chuyện này cả, chỉ thấy kỳ quái vì sao ba ngày rồi mà Quách Thanh Tú chưa về nhà: “Thanh Tú, em đi đâu vậy? Lâm chị lo muốn chết. Chị gọi cho Lê Quyên Quyên thì con bé nói em không đến trường. Rốt cuộc là em đi đâu thế hả?”

“Chị trả lời em trước đi, Lâm Việt Thịnh có ở nhà không?”

Quách Hoàng Ngân cầm điện thoại đi một vòng, cuối cùng dừng lại ở trên ban công.

“Lâm Việt Thịnh không có nhà, nhưng hình như anh ấy luôn đi tìm em đấy. Hơn nữa còn thường xuyên nổi giận, đã ba ngày anh ấy không nói chuyện với chị rồi.”

“Ừm, ừm vậy thì tốt. Em nói với chị, bây giờ em đang ở một thị trấn nhỏ, ở đây có một bệnh viện rất khá, bệnh tình của bác cả đã ổn định rồi. Chị tuyệt đối không được nói cho Lâm Việt Thịnh biết là em đang ở đâu nha. Đợi sau khi bệnh của bác cả khỏi hẳn, em sẽ về tìm chị...”

Quách Hoàng Ngân vẫn còn rất lo lắng: “Thanh Tú, như vậy có tốt không?”

Quách Hoàng Ngân còn chưa nói hết câu, thì chiếc điện thoại của cô đã bị một bàn tay to lớn giăng lấy mất.

Cô quay người lại, đối diện với ánh mắt sắc bén của Lâm Việt Thịnh, cô kinh hãi đến mức không nói được câu nào.

“Thanh Tú à?” Lâm Việt Thịnh nhỏ giọng nói.

Sắc mặt Quách Hoàng Ngân tái nhợt gập đầu: “Vâng... Anh nghe em giải thích đã...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sẽ nhốt cô cả đời

Lâm Việt Thịnh dùng một tay đẩy Quách Hoàng Ngân ra, hất cướp lấy chiếc điện thoại trong tay cô, rồi gài nhẹ vào trong điện thoại: “Quách Thanh Tú, cô nghe cho rõ đây. Nếu hôm nay tôi không nhìn thấy cô ở tập đoàn ST, thì chị cô sẽ nhập viện ngay tối nay...”

Quách Hoàng Ngân trợn trừng mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Việt Thịnh. Cô biết Lâm Việt Thịnh không yêu mình, nhưng xưa nay cô chưa từng nghĩ hẳn lại không có một chút nhu tình nào với cô như vậy.

Sự buồn bã khiến trái tim cô dần dần đóng băng.

Quách Thanh Tú nghe thấy lời nói ngang ngược mà tàn nhẫn của Lâm Việt Thịnh liền ngậy ra.

“Tôi không cho phép anh động vào chị tôi! Tôi sẽ về, tôi về là được chứ gì...”

“Hừ, coi như cô thức thối...” Giọng nói của Lâm Việt Thịnh đầy ý mỉa mai.

Ngắt điện thoại, Lâm Việt Thịnh nhìn Quách Hoàng Ngân, trong mắt hẳn không có một chút ám áp nào.

“Trò chơi giữa chúng ta kết thúc ở đây...”

“Cái gì?” Quách Hoàng Ngân có hơi không hiểu ý hẳn.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói: “Trước lúc tôi thay đổi chủ ý, tôi cho cô một sự lựa chọn. Cô suy nghĩ cho kỹ vào, bảo vệ mình hay là bảo vệ Thanh Tú?”

Sắc mặt Quách Hoàng Ngân trở nên trắng bệch, đến hô hấp cũng khó khăn.

“Ba em...”

“Hừ, bây giờ cô còn muốn bảo vệ ba mình à?” Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhìn cô, nói tiếp: “Nếu tôi mà bỏ qua cho ông ta, thì tôi đâu còn là con người

nữa?”

“Tuấn Khanh, mọi chuyện đã qua lâu như vậy rồi, anh vẫn còn ghi hận hay sao?” Toàn thân Quách Hoàng Ngân run rẩy.

“Qua lâu như vậy rồi?” Lâm Việt Thịnh cười lạnh: “Tại sao tôi lại thấy là nó chưa từng trôi qua, nó luôn ở đây, mỗi ngày đều diễn lại một lần. Nếu cô là tôi, thì cô có buông tha cho ông ta không?”

Lâm Việt Thịnh chỉ vào đầu mình, đôi mắt hấn thâm trầm, tràn ngập nỗi đau đớn sâu đậm như con sư tử vừa bị thương.

“Tuấn Khanh, xin lỗi. Nếu em có thể đổi lấy mạng sống của ba em, thì anh trừng phạt em là được rồi!”

“Hừ, toàn bộ nhà họ Quách các người có chết hết cũng không thể khiến con bé sống lại, cô có hiểu không?”

Giọng nói hấn băng lạnh, như thể tiếng nguyên rủa từ địa ngục.

Quách Hoàng Ngân lao đảo, hai mắt cô nhòe đi. Đột nhiên cô cảm thấy khắp mình mảy tê dại, không thể thở nổi, trước mắt tối đen, thoáng chốc cô liền ngất đi.

Di Nguyễn liền hoảng hốt nói: “Cậu chủ, bệnh tim của cô ấy tái phát rồi.”

Lâm Việt Thịnh thờ ơ nhìn Quách Hoàng Ngân, sau đó bước bước lớn rồi đi thẳng.

Lúc ra đến cửa, hấn bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì đó liền dừng bước, nói: “Đưa cô ta đến bệnh viện.”

Khỏe môi hấn cong lên một nụ cười chết chóc tàn nhẫn, người nhà họ Quách chết nhanh gọn như vậy chẳng phải quá dễ dàng sao?

Lời nói của Quách Hoàng Ngân như màn sương mờ tối đen bao trùm lên người Lâm Việt Thịnh, khiến hấn không thể thoát ra được.

Đã qua rồi sao?

Vẫn chưa, vĩnh viễn cũng không thể qua đi được. Trừ khi Thanh có thể sống lại thì mới hận của hấn với nhà họ Quách mới có thể biến mất.

Sắc trời tối dần, Quách Thanh Tú đứng ở cửa lớn của cung điện Versailles.

Xuyên qua bóng đêm, cô nhìn ánh đèn nguy nga lộng lẫy, tỏa ra ánh hào quang xa hoa như hoàng thất, vô cùng chói mắt.

Quách Thanh Tú chà xát hai bàn tay, đi qua đi lại ở trước cổng. Cô rất hồi hộp, vì cô biết lần này Lâm Việt Thịnh nhất định rất giận dữ.

Làm sao đây? Làm sao đây?

“Cậu chủ, cô Quách về rồi ạ...” Di Nguyễn bước vào báo lại.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng cong môi lên, hấn thờ ơ ngồi trên sofa rồi chuyển động ly rượu thủy tinh trong tay. Rượu có màu đỏ trầm giống như máu đang chảy.

“Bảo cô ta đến đây...”

Quách Thanh Tú ôm lấy cánh tay, cẩn thận đi theo sau Di Nguyễn, chầm chậm từng chút tiến vào.

Đối diện với đôi mắt của Lâm Việt Thịnh, cô liền quên sạch những câu chữ mà mình đã chuẩn bị trước đó.

Người đàn ông này vừa mưu mô vừa tàn bạo lại cặn bã. Cô thật sự không muốn ở cùng với hấn thêm một giây phút nào cả.

Lâm Việt Thịnh dùng mắt ra hiệu cho Di Nguyễn đi ra ngoài.

Di Nguyễn liền gật đầu rồi lui ra đóng cửa lại.

“Quách Thanh Tú, cô giỏi quá nhỉ! Tôi đã đánh giá cô quá thấp rồi...” Lâm Việt Thịnh chế nhạo nói.

“Ồ, cảm ơn anh đã quá khen. Thật ra so với anh, tôi vẫn còn kém xa.”

Quách Thanh Tú cố nặn ra một nụ cười khan, chẳng phải có câu nói không ra tay đánh người cười với mình đó sao. Dù hấn có tức giận hơn nữa thì cô cười như vậy, có lẽ hấn sẽ không xuống tay đâu nhỉ!

“Tôi thật sự thấy kỳ quái, cô đã bán mất điện thoại, xe và cả quần áo rồi, tiếp theo cô lại định bán thứ gì nữa đây?” Lâm Việt Thịnh châm biếm nói.

“À, tôi muốn bán gì thì còn phụ thuộc vào việc anh định tặng cho tôi thứ gì tiếp nữa đã...”

“Quách Thanh Tú...”

Hắn quát lớn một tiếng, rồi đặt mạnh ly rượu xuống bàn, khiến cho rượu sánh ra trên tay hắn.

Cô gái này, đã đến nước này rồi vẫn còn không biết điều.

Hắn thật đau đầu.

“Anh đừng giận, dù sao thì mấy thứ đồ đó tôi cũng không dùng đến. Hay là sau này tôi cũng tặng một thứ gì đó cho anh, để bồi thường lại một chút được không? Và lại anh có nhiều tiền như thế, cũng đâu có để tâm đến chút tiền lẻ này...” Quách Thanh Tú nói như đó là điều hay lắm, như là lẽ hiển nhiên.

“Quách Thanh Tú...” Lâm Việt Thịnh sôi máu rồi.

“Có!!” Quách Thanh Tú vẫn tiếp tục giả bộ cười, nhưng trái tim nhỏ bé của cô lúc này thì đang đập loạn xạ.

Tên đàn ông chết tiệt, làm gì mà hét to thế? Cô phải nhẹ nhàng xoa xoa tai mình.

“Qua đây...”

Lâm Việt Thịnh quát lên, Quách Thanh Tú xoa tai mình rồi cẩn thận đi tới.

Bàn tay lớn của hắn đưa lên liền trực tiếp kéo lấy tay Quách Thanh Tú.

Trên mặt hắn vẫn là nụ cười ác ma thương hiệu: “Quách Thanh Tú, tôi đã nói rồi. Cô đừng mong đấu với tôi, cô không có cái tư cách đấy đâu...”

“Tôi, tôi không có...”

Quách Thanh Tú còn chưa nói hết câu, thì Lâm Việt Thịnh đã khóa lấy môi cô. Bờ môi nóng rực của hắn mang theo mùi vị trừng phạt, thô bạo hôn lên môi cô.

“Buông ra...” Giọng nói của Quách Thanh Tú bị ngăn lại trong cổ họng.

Biết mà, biết mà, tên đàn ông này thực sự là một tên cầm thú. Bất cứ khi nào và ở đâu, hắn cũng có thể động dục.

Quách Thanh Tú vùng vẫy, nhưng đổi lại là động tác của Lâm Việt Thịnh càng thô bạo hơn.

Cơ hồ không chút dạo đầu, hắn liền tiến sâu vào cơ thể cô.

“Đau quá, anh là đồ khốn...”

Nếu cô sớm biết hắn sẽ trừng phạt mình như thế này, thì cô sẽ không quay lại. Nhưng chị họ cô...

Quách Thanh Tú yếu ớt bị hắn đặt lên trên sofa, thô bạo mà...

Nước mắt lại tràn lên khóe mi Quách Thanh Tú, hắn cúi đầu xuống dùng hàm răng cắn sâu vào đầu vai mềm mại của cô. Đau quá, tên cầm thú này thế mà lại cắn cô.

Lâm Việt Thịnh hung ác gầm nhẹ bên tai cô: “Quách Thanh Tú, đây là hình phạt cho cô, biết chưa hả? Trên đời này không có một người phụ nữ nào dám cãi lại lệnh của tôi cả...”

Quách Thanh Tú cắn môi dưới, cơ thể không ngừng run rẩy.

Cô không còn có thể giả bộ cười cợt được nữa, cô chột mồm mất phần nộ trùng Lâm Việt Thịnh.

“Đồ khốn, tôi vĩnh viễn sẽ không tha cho anh.”

Lâm Việt Thịnh cười lạnh rồi lại càng tăng thêm tốc độ trên người cô.

“Quách Thanh Tú, tốt nhất cô hãy nhìn rõ tình hình bây giờ đi...”

Lâm Việt Thịnh nói xong lại cúi đầu xuống cắn lên đầu vai bên phải của cô, mãi đến khi trong miệng hắn tràn vị tanh của máu, hắn mới nhả ra.

Phụ nữ, không thể đối xử quá tốt với họ, phải dùng bạo lực mới có thể thuần phục được.

Đặc biệt là kiểu con gái mới lớn không thức thời như Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú đau tới mức ngất đi.

Sáng ngày hôm sau, Quách Thanh Tú mơ mơ màng màng tỉnh lại, cô Truongần bị ngồi dậy thì bỗng nhiên cảm thấy trên tay có hơi lạnh lạnh. Cô quay đầu lại nhìn thì thấy có một chiếc vòng tay khóa trên cổ tay mình.

Đó là một sợi xích bằng bạch kim vô cùng xinh xắn, dày khoảng bằng ngón trỏ, trên mặt khảm nạm các viên đá lớn nhỏ phát ra những tia sáng xa xỉ mà chói mắt. Một đầu sợi xích khóa trên cổ tay cô, đầu còn lại thì khóa ở bên mép giường.

Khốn kiếp, hấn lại dám xích cô lại.

Cô dùng sức rút tay ra, sợi xích liền phát lên tiếng leng keng, không thể rút ra được.

Hình ảnh cao lớn của Lâm Việt Thịnh từ nhà tắm đi ra.

Nửa thân trên để trần của hấn lộ ra những bắp thịt rắn chắc đầy sức mạnh. Hấn ung dung đi đến trước phòng thay đồ để mặc quần áo.

“Thả tôi ra, Lâm Việt Thịnh, tên khốn kiếp nhà anh...”

“Quách Thanh Tú, có phải cô thấy tôi đối tốt với cô quá rồi không?”

Lâm Việt Thịnh nhìn Quách Thanh Tú qua gương, toàn thân hấn đầy sự tàn bạo.

“Đồ khốn, anh làm gì chị tôi rồi?”

Cô gái đáng chết này, mở miệng là chị họ, trong mắt cô vẫn chưa có vị trí cho hấn.

Hấn đối xử tốt với cô như vậy, nhưng cô lại không chút nhớ đến.

“Chị cô đi rồi. Từ nay trở đi, cô không cần phải lén lút lên giường với tôi nữa. Tôi đã hủy bỏ hôn ước với cô ấy rồi, bây giờ cô sẽ là tình nhân danh chính ngôn thuận của tôi, hiểu chưa hả?”

Lâm Việt Thịnh cười ác ý nói.

Quách Thanh Tú sợ ngây người, cô không ngờ Lâm Việt Thịnh lại công khai mối quan hệ của cô và hấn với chị họ của cô.

“Lâm Việt Thịnh, anh là cái đồ cặn bã, đồ khốn kiếp. Sao anh có thể làm ra chuyện như vậy hả?”

Lâm Việt Thịnh bị Quách Thanh Tú chọc giận, hấn quảng luôn bộ âu phục trong tay đi, rồi bỏ nhào tới ấn Quách Thanh Tú lên giường.

Hấn áp lên người cô rồi giờ tay bóp lấy cổ cô.

Lâm Việt Thịnh hung hăng nói: “Không được phép mắng chửi tôi, nếu không thì tôi sẽ cho chị cô chết ngay lập tức.”

Quách Thanh Tú nổi giận nhìn hấn: “Lâm Việt Thịnh, ngoài đe dọa ra anh còn làm gì được nữa không?”

“Những thứ mà tôi có thể làm còn nhiều lắm, cô cứ từ từ mà hiểu dần...”

“Được, bây giờ tôi nói cho anh biết. Giao dịch giữa chúng ta hủy bỏ, hủy bỏ rồi, thả tôi ra...”

Nếu hấn đã công khai mối quan hệ của cô và hấn rồi, vậy thì chị cô nhất định sẽ buồn chết mất.

Dẫu sao cũng đã mất cả chì lẫn chài, cô không nhất thiết phải chịu đựng hấn thêm nữa, và cũng không cần phải tiếp tục với hấn.

“Hủy bỏ? Quách Thanh Tú, cô bị đàn à?! Cô nói hủy là hủy sao? Cô coi Lâm Việt Thịnh tôi là cái gì?”

Lâm Việt Thịnh cau giận, hoàn toàn mất đi nhân tính, lộ ra bộ mặt hung ác.

“Lâm Việt Thịnh, anh là đồ cặn bã, tâm lý anh bị biến thái phải không? Tôi nào có gây sự với anh, nào có đắc tội với anh? Tại sao lại làm thế này với tôi...”

Hai tay của Quách Thanh Tú liên tục đánh lên ngực Lâm Việt Thịnh.

Đúng thế, tại sao lại như vậy?

Lâm Việt Thịnh hơi ngẩn ra, trước giờ chỉ có phụ nữ gào khóc đòi bám dính lấy Lâm Việt Thịnh hấn...

Hấn từng chơi đùa với nhiều phụ nữ như vậy, nhưng chưa từng ép buộc bất kỳ ai.

Trò cười gì đây? Lâm Việt Thịnh hấn cần phải yêu cầu một người phụ nữ khác ở lại bên cạnh hấn sao?

Nhưng tại sao người phụ nữ trước mặt này lại làm hấn động lòng như vậy?

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh càng thêm âm u, sau đó hấn lạnh lùng nói: “Vì cô họ Quách, và là người nhà họ Quách.”

Ngữ khí của hấn vô cùng u ám, như khiến Quách Thanh Tú nhìn thấy một sinh vật đáng sợ nào đó.

Cô ngờ ra một lúc: “Người nhà họ Quách thì sao? Chúng tôi có thù gì với anh? Anh nói rõ ràng ra cho tôi...”

Trái tim của hấn như bị thứ gì đó bóp nghẹt đau đớn...

Hấn buông lỏng tay thả Quách Thanh Tú ra.

Lâm Việt Thịnh quay người bỏ đi.

Quách Thanh Tú nhìn bóng lưng của hấn, cô muốn mắng hấn tiếp nhưng lại không cất nên lời.

Khắp người cô đều bị thương, thật đau...

Lâm Việt Thịnh, anh là đồ rác rưởi.

Quách Thanh Tú nằm trên chiếc giường mềm mại, bỗng nhiên đầu cô rất đau, rất đau.

Nhớ lại những chuyện xảy ra ngày trước, cô bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó. Nhớ lần đầu tiên Lâm Việt Thịnh từng nói với cô là, người nhà họ Quách đều đáng chết!!!

Lẽ nào nhà cô thật sự có thù hận sâu đậm gì đó với hấn sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đồ Khốn, thả tôi ra

Suy nghĩ một lúc lâu, cô mới nhảy xuống giường, rồi nhích từng chút một đến chỗ chiếc bàn.

Trên đó có một cái điện thoại nhỏ, cô phải gọi cho chị cô để hỏi rõ ràng.

Còn một chút nữa là với tới được chiếc điện thoại rồi, nhưng đáng tiếc chỉ một chút xíu đó thôi mà cánh tay của Quách Thanh Tú cũng không thể vươn tới được.

Sợi dây xích đã bị kéo căng hết cỡ, khiến cô không còn cách nào tiến lên phía trước được nữa.

Quách Thanh Tú buồn bực gọi lớn: “Có ai không?”

Rất nhanh Di Nguyễn đã đi vào.

“Cô Quách, cô có gì dặn dò ạ?”

“Cháu muốn gọi điện thoại, nhưng...” Quách Thanh Tú tức giận giằng sợi xích nói: “Phiền dì giúp cháu tháo cái này ra.”

Sắc mặt Di Nguyễn không được dễ nhìn cho lắm, bà khổ tâm lắc đầu nói: “Cô Quách, tôi cũng rất muốn giúp cô, nhưng tính khí của cậu chủ thì cô cũng biết rồi đấy. Nếu tôi thả cô ra thì cậu ấy sẽ giết tôi mất.”

“Cháu hiểu rồi, vậy phiền dì với lấy cái điện thoại giúp cháu...”

“Được ạ.”

Di Nguyễn đưa chiếc điện thoại đến chỗ Quách Thanh Tú, cô cảm kích nhìn bà cười nói: “Cám ơn dì!”

Di Nguyễn dè dặt xua xua tay nói: “Đừng khách sáo, cô gọi đi!”

Quách Thanh Tú liền gọi cho Quách Hoàng Ngân.

Nhưng điện thoại lại truyền đến âm thanh không liên lạc được.

Chị, rốt cuộc chị đang ở đâu? Tại sao lại không nghe điện thoại của em?

Quách Thanh Tú đành ngắt điện thoại, ánh mắt cô dừng trên người của Di Nguyễn: “Di Nguyễn, đi có thể nói cho cháu biết là chị cháu đang ở đâu được không?”

“Chuyện này...” Sắc mặt bà khổ sở, không dám trả lời.

“Di Nguyễn, không sao đâu ạ. Di chỉ cần nói cho cháu biết chị cháu không xảy ra chuyện gì đúng không?” Trong lòng cô vô cùng lo lắng.

“Chuyện này thì tôi có thể nói cho cô Quách biết được, chị của cô đã không sao nữa rồi.”

Lúc này Quách Thanh Tú mới thở phào một hơi. Chị, chỉ cần chị không sao là được rồi.

Di Nguyễn vẫn luôn ở bên cạnh chăm chú nhìn cô, dáng vẻ như muốn nói gì đó lại thôi.

“Cô Quách, có mấy lời này tôi không biết có nên nói ra hay không...”

Dù thời gian cô ở cùng với Di Nguyễn không quá lâu, nhưng Quách Thanh Tú có thể nhìn ra bà là một người phụ nữ trung tuổi có tấm lòng lương thiện, tốt hơn nhiều so với mấy người giúp việc khác.

“Di Nguyễn, đi ngồi xuống đi rồi từ từ nói...”

Di Nguyễn không dám ngồi xuống: “Vậy tôi nói thẳng nhé ạ. Cô Quách, thật ra cậu chủ rất thích cô, lẽ nào cô không nhìn ra hay sao?”

Hắn thích cô? Hắn rõ ràng còn nói với cô là: Người nhà họ Quách đều đáng chết!

Quách Thanh Tú cười khò lắc đầu đáp: “Di Nguyễn, mấy lời này của di cháu cũng rất muốn tin. Nhưng di cũng thấy, anh ta đối xử như thế nào với cháu rồi mà.”

Hắn đùa cợt với chị họ cô, rồi lại cường bạo cô, rồi còn dùng phương thức tàn bạo để giam lỏng cô. Thế này mà gọi là thích hay sao?

Đúng, tên đàn ông như Lâm Việt Thịnh ngoài tâm lý biến thái ra còn có tính cách quái dị nữa, có trời mới biết là hắn sẽ lại làm ra mấy cái chuyện ngớ ngẩn gì.

Trong mắt Di Nguyễn có chút gượng gạo: “Những gì cô vừa nói chúng ta đều đã thấy, nhưng trước giờ cậu chủ chưa từng giữ bất kỳ người phụ nữ nào qua đêm ở đây cả, hơn nữa còn là một khoảng thời gian dài như này. Cô xem đi, bữa ăn của cô hàng ngày, cậu chủ đều dặn dò chúng tôi phải làm nhiều món ăn đa dạng cho cô. Lúc cậu chủ đi còn dặn tôi đứng chờ ở cửa vì sợ cô nghĩ quẩn. Ha ha, dù tính cách của cậu chủ hơi xấu một chút, nhưng cậu ấy chưa từng quan tâm đến người phụ nữ nào giống như quan tâm cô Quách. Đây đã là một chuyện rất hiếm thấy rồi, haizz...”

Quách Thanh Tú lặng lẽ nghe Di Nguyễn nói, cô nhớ lại lần đầu tiên cô bị mắc kẹt ở trên một hòn đảo nhỏ ở Maldives. Lúc hắn nhìn thấy cô khi đó đã không màng tắt máy mà nhảy xuống nước, rồi còn lớn tiếng quở mắng cô với vẻ lo lắng sốt ruột...

Lúc cô bị Lý Vi Vi tính kế hãm hại đẩy cô vào nhà giam, hắn đã không tiếc huy động toàn lực ra mặt giúp cô.

Quách Thanh Tú cô không phải là động vật máu lạnh, tất cả những gì mà hắn làm, không phải là cô không để tâm mà hiểu cho.

Nhưng toàn bộ những chuyện hắn làm đều dựa trên chuyện cô là tình nhân của hắn.

Cô chỉ giống một con cún cưng của hắn thôi, tính cách bá đạo của hắn không cho phép ai chạm vào cô. Nhưng bản thân hắn thì có thể làm mọi điều tùy ý đối với cô.

“Di Nguyễn, cách này của anh ta cháu không sao tiếp nhận nổi, cháu cũng không thể lâu dài với anh ta được...”

“Chà, cô Quách, tôi không nói mấy lời thừa thãi nữa. Nhưng rõ ràng cô biết tính cách của cậu ấy không tốt, vậy thì tại sao cô lại cứ đối chọi với cậu ấy thế? Như vậy không phải là tự chuốc khổ vào thân hay sao?” Nhìn dáng vẻ còn chưa tới hai mươi tuổi của Quách Thanh Tú, bà cảm thấy vô cùng thương xót cho cô.

Cô bé này trông thì yếu đuối, nhưng tính cách lại rất quật cường, chỉ sợ là sẽ phải chịu khổ nhiều.

“Ha ha, cảm ơn Di Nguyễn. Cháu biết rồi, cháu có một chuyện muốn làm phiền di chút ạ...”

Quách Thanh Tú hạ thấp giọng nói.

Di Nguyễn ngạc nhiên nhìn cô: “Cô nói đi.”

“Di có thể mua hộp thuốc đó cho cháu được không...”

Quách Thanh Tú rất khổ não, bây giờ cô bị hấn trôi lại rồi, đến thuốc tránh thai cũng chẳng cách nào đi mua được.

“Không được, cô Quách, chuyện này tôi không dám làm đâu...” Di Nguyễn lùi về sau một bước.

“Hic, Di Nguyễn, đi nghe cháu nói đã. Bây giờ cháu còn nhỏ, không thể có con được. Di cũng biết mà, cháu và Lâm Việt Thịnh chẳng qua chỉ là giao dịch mà thôi. Có khi chưa đến một tháng nữa là đường ai nấy đi rồi, không lẽ đi lại tro mắt nhìn cháu đi đến bệnh viện phá thai hay sao...”

Quách Thanh Tú nói mà đáng thương vô cùng, nước mắt giàn giụa kéo lấy tấy áo Di Nguyễn không buông.

Di Nguyễn cuối cùng cũng động lòng.

Được rồi, dù sao cậu chủ cũng không dặn là không được mua thuốc cho cô ấy.

Bà khẽ gật đầu nói: “Vậy cô Quách nhất định không được để cho cậu chủ biết được chuyện này nha!”

“Vâng vâng, cháu cảm ơn dì nhiều lắm. Cháu biết dì là tốt nhất mà!” Quách Thanh Tú cười híp mắt.

Suốt cả một ngày, Quách Thanh Tú đều đang nghiên cứu sợi dây xích đó, kết quả cuối cùng chính là không có cách nào tháo nó ra được cả.

Quách Thanh Tú chăm chú suy nghĩ cả ngày trời, cô thấy những lời Di Nguyễn nói cũng hơi có lý.

Lâm Việt Thịnh là cái đồ nào tàn, trên sách vở nói rằng tốt nhất là không được đối nghịch với người nào tàn, nếu không thì hẳn sẽ sử dụng kinh nghiệm nào tàn phong phú để đánh bại bạn.

Cách tốt nhất chính là đi đường vòng...

Buổi chiều, thân hình đen một màu của Lâm Việt Thịnh xuất hiện ở cửa phòng.

Hắn nói lỏng cả vạt trên cổ áo, rồi bước nhanh về phía Quách Thanh Tú. Hắn ngồi phịch lên sofa, ánh mắt đặc ý liếc nhìn cô.

“Sao rồi? Mùi vị bị xích lại thích chứ?!”

Quách Thanh Tú cố gắng nở ra một nụ cười gượng gạo: “Ha ha, Tổng giám đốc Lâm làm việc nguyên ngày mệt rồi nhỉ? Có cần tôi đấm bóp cho không...”

Lâm Việt Thịnh híp đôi mắt nguy hiểm lại, cô nhóc này lại định chơi cái trò quỷ gì đây?

“Hãy, sau khi suy nghĩ thông suốt, tôi quyết định nhận sai với anh...”

Lâm Việt Thịnh đứng dậy khỏi ghế sofa, hấn gờ tay bắt lấy cái cằm nhỏ nhắn của cô, mỉa mai nói: “Cô lại muốn chơi trò gì thế hả?”

Quách Thanh Tú liên tục lắc đầu, vẫn cười hết mức nịnh nọt.

Nội tâm cô thật ra đang không ngừng khinh bỉ chính mình. Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú, tôi coi thường cô!!

Nhưng đứng dưới mái hiên thấp không thể không cúi đầu. Dám tiến dám lùi mới là anh hùng thực sự!

“Không có không có, tôi đâu dám giờ trò trước mặt ngài Tổng giám đốc anh mình thần võ chứ, như vậy không phải là tự rước lấy nhục nhã hay sao...”

Lâm Việt Thịnh rất hứng thú nhìn cô, giọng hấn trầm thấp: “Nói thử xem cô sai ở đâu?”

“Ừm, tôi không nên coi những món quà mà anh tặng cho như rác rưởi rồi bán đi mất. Dù tôi có nổi khổ tâm bất đắc dĩ, nhưng cũng không nên phụ tâm huyết của ngài Tổng giám đốc đúng không...” Trong đôi mắt linh hoạt của Quách Thanh Tú ánh lên tia giáo hoạt.

Bờ môi hoàn mỹ của Lâm Việt Thịnh luôn có ý cười châm biếm, ánh mắt thâm sâu của hấn nhuốm lên từng chút đắc ý.

Chiêu trò của Quách Thanh Tú làm sao mà hấn không nhìn ra chứ. Nhưng một Quách Thanh Tú như bây giờ càng làm hấn động lòng hơn. Hấn thích cô phục tùng.

“Tiếp đi...”

“Khụ, sau này tôi sẽ không làm những chuyện ngu xuẩn như thế nữa. Tôi nhất định sẽ trân trọng tâm ý của ngài Tổng giám đốc, tuyệt đối không dám giờ trò gì nữa...” Quách Thanh Tú cười tới mức khóe miệng sắp co rút đến nơi.

Xem ra làm diễn viên thật sự không dễ gì mà, phải duy trì nụ cười bất biến, khó chịu quá, khó chịu chết mất.

“Ồ!” Lâm Việt Thịnh xoa cằm, ý cười trong đáy mắt khó che đậy.

“Ừm, nhiều đấy. Vậy nếu đã làm sai rồi, thì cô định đền bù thế nào đây? Giá của chiếc xe đó là ba mươi ba tỷ...”

Thật là gian trá, Quách Thanh Tú nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng. Tiền tiền tiền, chỗ tiền đó cô đã sớm tiêu hết sạch sành sanh rồi. Dù có lấy lại toàn bộ thì cũng chẳng thể nào mua lại được nữa.

Cô giờ tay vuốt gương mặt đã cứng đờ của mình, để cho nụ cười giả dối của mình tiếp tục giữ được vẻ xán lạn.

“Vậy đợi tôi tốt nghiệp rồi, tôi sẽ kiếm tiền trả lại cho anh được không?”

Khỏe môi Lâm Việt Thịnh cong lên đáp: “Cần gì phải đợi lâu đến thế, bây giờ cô có thể trả tôi ngay được mà...”

“Bây giờ tôi không có tiền đâu!”

“Làm tình nhân của tôi một tháng, đợi tôi chơi chán rồi thì cô có thể đi. Chúng ta thanh toán xong xuôi...”

“Chỉ làm tình nhân thôi?” Quách Thanh Tú dứt khoát vứt bỏ luôn tự tôn. Chỉ cần có thể rời khỏi tên khốn này, bất cô ngồi trong nhà tù một tháng cô cũng đồng ý.

“Đúng, sẽ làm một cô nhân tình tận chức tận trách, chứ không phải lén lút lút lút giống như trước.”

“Ồ, thế thì?”

“Bây giờ tôi đói rồi, cô đi nấu chút đồ ăn cho tôi đi!” Đáy mắt Lâm Việt Thịnh ánh lên tia sáng phức tạp.

Lẽ nào bây giờ làm tình nhân cũng phải kiểm tra chứng nhận tư cách mới được hay sao? Được rồi, chỉ có một tháng thôi. Cô có uất ức thế nào chẳng nữa thì cũng chỉ có một tháng thôi mà.

Quách Thanh Tú gạt đầu lia lịa, rồi giờ tay mình lên lắc lắc sợi xích.

Lâm Việt Thịnh lấy một chùm chìa khóa từ trong túi áo ra giúp cô mở khóa.

Quách Thanh Tú thẳm mẳm chửi trong lòng, tên khốn này thật là cẩn thận, chìa khóa còn mang theo bên mình.

Lúc Quách Thanh Tú đi vào nhà bếp, Lâm Việt Thịnh ung dung đi theo phía sau cô.

Nấu món gì được nhỉ!!

Di Nguyễn ở trong nhà bếp, hai tay chấp lại mỉm cười đứng bên cạnh nói: “Cô Quách, rau xanh ở đây, các loại thịt thì ở trong tủ lạnh. Không biết cô cần những nguyên liệu gì...”

Quách Thanh Tú ngẩng đầu lên nhìn Lâm Việt Thịnh đang nghiêng người dựa vào cửa bếp một cái, rồi quay đầu cười nói với Di Nguyễn: “Lấy cho cháu một ít thịt băm, rau hẹ, bắp cải, gừng, hành, tỏi, xì dầu và bột mì nữa ạ...”

“Vâng vâng, có ngay đây!”

Trong biệt thự nhà họ Lâm, phòng bếp mang kiến trúc mở, đồ làm bếp đều được đặt làm riêng từ Đức, nhìn vô cùng sang trọng, hơn nữa còn không dính lấy một hạt bụi...

Di Nguyễn nhanh chóng mang những thứ đồ mà Quách Thanh Tú yêu cầu, đặt lên kệ bếp cho cô.

Quách Thanh Tú đưa tay cời cái tạp dề trên eo của Di Nguyễn xuống, rồi cười nói: “Được rồi, bây giờ đi đi nghỉ trước đi ạ, để cháu làm!”

Di Nguyễn nhìn cô cười đáp: “Cô Quách muốn làm bánh sủi cảo sao? Có cần cây lăn bột không?”

“Cần ạ, nhà có không dì?”

“Ồi, không có. Trước giờ cậu chủ chưa từng ăn sủi cảo.”

“Tại sao ạ?”

Quách Thanh Tú trông thấy sắc mặt Di Nguyễn khê biến, liền thấy kỳ quái hỏi lại.

Món cô làm giỏi nhất là sủi cảo, lúc nhỏ mẹ thường làm sủi cảo cho cô ăn. Sau này trong nhà xảy ra chuyện, cô đành tự học làm. Đáng tiếc là học nhiều năm rồi vẫn không thể làm giống mùi vị như mẹ cô được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tình nhân tiêu chuẩn (phần một)

Di Nguyễn nhìn Lâm Việt Thịnh một cái, không dám hé răng nửa lời.

Lâm Việt Thịnh nhỏ giọng nói: “Kêu người đi mua cái cây lăn bột gì đó đi, nhanh lên...”

“Vâng, vâng...” Di Nguyễn vội chạy ra ngoài.

Quách Thanh Tú rửa tay, đeo tạp dề rồi bắt đầu thái rau.

Cô vốn cũng chẳng phải là cô chủ cao ngạo gì. Lúc còn ở nhà họ Quách, việc gì cô cũng có thể làm, thường hay làm việc bếp núc nữa.

Nhà họ Quách dù cũng có thuê người giúp việc, nhưng chỉ có một người mà thôi. Những việc nhà mà làm chưa hết thì vẫn là do Quách Thanh Tú giúp.

Đôi mắt sâu thẳm của Lâm Việt Thịnh chăm chú nhìn bóng lưng bận rộn của cô.

Trong ngôi biệt thự này, đó cũng là người con gái duy nhất nấu ăn dưới con mắt tán thưởng của hắn.

Cô gái nhỏ ngốc nghếch này lúc làm việc lại có thể nhanh nhẹn đến vậy, rất có tiềm năng làm một người vợ đảm!

Lúc Di Nguyễn về, Quách Thanh Tú đã nhanh nhẹn làm nhân xong bánh, bột cũng được nhào sẵn.

Lâm Việt Thịnh đón lấy cái lăn bột từ tay của Di Nguyễn rồi đưa cho Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú nhìn hắn cười rạng rỡ, lộ ra hai lúm đồng điệu xinh đẹp, trong thoáng chốc khiến cho Lâm Việt Thịnh hơi thất thần.

Hắn rất thích nụ cười ngọt ngào như thế này của cô.

“Đừng động đây...”

Lâm Việt Thịnh đột nhiên nhỏ giọng ra lệnh, Quách Thanh Tú chớp chớp mắt nghe lời đứng yên.

Lâm Việt Thịnh giơ tay giúp cô lau ít bột mỳ màu trắng dính trên mặt, rồi cong môi cười.

Quách Thanh Tú dùng hai tay đẩy Lâm Việt Thịnh ra nói: “Anh đi ra ngoài đi! Tôi làm xong sẽ gọi anh...”

Lâm Việt Thịnh lại không có chút phản kháng nào liền đi ra cửa.

Lúc này điện thoại vang lên.

Lâm Việt Thịnh bước nhanh ra ngoài nhận điện thoại.

“Cậu chủ, Quách Tuấn Kiệt mất tích rồi...” Bên trong truyền đến giọng nói của Lê Hùng Việt.

“Cái gì?” Lâm Việt Thịnh nhỏ giọng gầm lên: “Các cậu làm ăn kiểu gì thế hả?”

“Chuyện là thế này ạ. Bọn em lần theo manh mối của cô Quách tìm đến cái bệnh viện ở thị trấn nhỏ đó, nhưng y tá nói Quách Tuấn Kiệt đã bị người khác đưa đi rồi. Họ nói đầu của ông ta bị chấn động rất nghiêm trọng, có khả năng sẽ trở thành một người ngớ ngẩn. Vì vậy, bất luận ông ta rơi vào tay ai thì kết cục đều sẽ giống nhau thôi ạ...”

“Fuck, không thể bỏ qua cho ông ta như vậy được...”

Lâm Việt Thịnh vô cùng tức giận, thế mà lại để ông ta chạy mất.

“Mau đi tìm, nếu không thấy tung tích thì cậu đừng có vác mặt về đây nữa.”

Một vài tiếng bước chân vang lên phía sau lưng Lâm Việt Thịnh. Hắn liền ngắt điện thoại rồi bất thành linh quay đầu lại, vừa hay trông thấy Quách Thanh Tú đang hiểu kỳ nhìn hắn.

Nhìn thấy Lâm Việt Thịnh ngơ ngẩn lại, Quách Thanh Tú cong môi cười nói: “Không thể tha cho ai cơ?”

Trên tay và mặt cô vẫn còn dính bột mỳ màu trắng, nhìn giống như một chú mèo hoa nhỏ.

Lâm Việt Thịnh bật cười, sự âm u ban nãy liền biến mất sạch sẽ.

“Sủi cảo đâu? Tôi đói rồi...”

“Đã xong, ở trong phòng ăn ấy. Tôi ra đây gọi anh vào nếm thử.”

Quách Thanh Tú cười nói.

Lâm Việt Thịnh ném điện thoại lên ghế sofa, vươn tay ôm eo Quách Thanh Tú đi về phía phòng ăn.

Trên mặt bàn phủ một tấm khăn màu trắng, một đĩa sủi cảo nóng hôi đang tỏa hương thơm ngào ngạt.

Quách Thanh Tú tận tay lấy giấm và tỏi rồi đặt lên chiếc đĩa trước mặt hắn.

“Đút cho tôi...”

Lâm Việt Thịnh bá đạo nói.

Đúng là ấu trĩ, lớn như vậy rồi còn đòi người khác đút cho ăn! Quách Thanh Tú đồ mồ hôi.

Quách Thanh Tú đưa miếng sủi cảo mà mình làm đến bên miệng của Lâm Việt Thịnh, nhưng hắn chỉ thè lưỡi ra liếm liếm, rồi vô cùng không vui nhú mày.

“Mặn quá...”

“Mặn sao?”

Quách Thanh Tú nghi hoặc cắn một miếng, rồi nhẹ nhàng nhai trong miệng. Cô không biết rằng đôi môi hồng nhuận đang khẽ mấp máy lúc này của cô có bao nhiêu mê người...

Lâm Việt Thịnh trực tiếp ấn cô vào tường, đầu lưỡi hắn cạy mở cánh môi nhỏ nhắn của cô, rồi cuốn lấy hết miếng bánh sủi cảo ở trong miệng cô.

Cô gái nhỏ này thật ngọt ngào!

Thì ra ăn sủi cảo như thế này ngon thật...

Quách Thanh Tú thờ hớn hên dưới nụ hôn của hắn. Hôn nhau bao nhiêu lần rồi, vậy mà cô vẫn chưa học được cách hít thở. Đúng là cô gái ngốc nghếch.

Ngon lửa tình trong đáy mắt hắn bùng cháy lên từng chút một, hắn ôm lấy cô rồi đặt cô lên bàn ăn.

Hắn mở móc khóa trước đồ lót của cô rồi vùi đầu xuống.

Một đốm lửa nổ tung trong đầu Quách Thanh Tú, khiến cô chìm ngập trong khoái cảm...

Khẩu vị của Lâm Việt Thịnh thật tốt.

Hắn vừa hoan ái với cô, lại vừa ăn hết được đĩa sủi cảo.

Sự phòng bị của Quách Thanh Tú hoàn toàn tan vỡ dưới sự tấn công của hắn.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu sau, Quách Thanh Tú mới dần dần tỉnh lại.

Không còn bị sợi xích trói buộc nữa, cô có thể tự do hoạt động trở lại.

Lâm Việt Thịnh ở bên cạnh còn đang say giấc, cánh tay dài của hắn đặt lên eo cô, ôm chặt lấy cô.

Trong lúc ngủ, trông hắn thật khôi ngô, vô hại.

Ngũ quan khắc sâu mà lạnh lùng, viền mắt hơi dài, hàng lông mi dày vừa cong vút vừa đen sẫm. Trên viền mắt lúc hắn ngủ có một quãng thâm đậm.

Đôi môi mỏng, hồng hào đầy đặn và cặp lông mày vô cùng sắc bén...

Quách Thanh Tú ngây ngốc nhìn hắn, đột nhiên cô cảm thấy mình có hơi hoảng hốt.

Cô bỗng thấy vô cùng đáng thương, từ lúc nào trong lòng cô đã không còn bài xích hắn nữa.

Cơ thể cô dễ dàng chìm đắm dưới thân hắn...

Cô chợt thấy khinh bỉ chính mình. Quách Thanh Tú, mày thật sa đọa!

Dường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh chợt mở mắt, khóe miệng hần khê cong lên.

Hai người nằm sát vào nhau như thế, khiến Quách Thanh Tú có muốn chạy trốn cũng không kịp.

Lâm Việt Thịnh trở mình một cái, cơ thể trần trụi của cô hần liền áp lên người Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú tỏ ra hoảng hốt, lúng túng: “Tôi, tôi đi đánh răng...”

“Chức trách đầu tiên của tình nhân, chính là phải thỏa mãn yêu cầu của chủ nhân bất cứ lúc nào...”

Đáy mắt Lâm Việt Thịnh thăm dẫm sắc tình, hần phủ người xuống hôn cô.

Trên người Quách Thanh Tú chẳng có mảnh vải che nào, cô vùng vẫy một chốc rồi để mặc hần hôn xuống.

Tâm tình tốt buổi sáng lại bị cái tên xấu xa này phá hủy.

Lâm Việt Thịnh hôn vào nơi mẫn cảm của cô, thủ đoạn treu ghẹo vô cùng thành thạo. Gương mặt của Quách Thanh Tú ửng đỏ, cô yêu kiều thở hần hển, rồi nhanh chóng chìm ngập trong khoái cảm. Trong đầu cô chỉ còn lại một mảng hỗn độn, để mặc cho hần muốn làm gì thì làm.

Lâm Việt Thịnh thỏa mãn nhếch môi, hần thích thú tách đôi chân trắng ngà của cô ra...

Một giờ đồng hồ sau.

Lâm Việt Thịnh đi vào nhà tắm, Quách Thanh Tú chậm chậm xuống giường, hai chân cô đều đang run rẩy không khép lại được.

Tên đàn ông chết tiệt, sao tinh lực lại dồi dào như vậy chứ? Lúc nào cũng có thể phát dục như con sư tử đực vậy.

Nhân lúc hần vẫn chưa đi ra, Quách Thanh Tú tranh thủ mở lấy thuốc tránh thai, rồi uống nước nuốt xuống.

Trong nhà tắm truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Một tháng, tôi sẽ nhẫn nhịn!

Quách Thanh Tú buồn tui nghĩ.

Qua một lúc sau, cô lại cầm lấy điện thoại gọi cho Quách Hoàng Ngân.

Vẫn là âm thanh tắt máy, Quách Thanh Tú cau mày lại.

Lâm Việt Thịnh quấn một chiếc khăn tắm bước ra, Quách Thanh Tú mím cười đi lên trước.

“Cái đó, anh có hài lòng với sự phục vụ của tôi không?”

Lâm Việt Thịnh cong môi đáp: “Đều là tôi xuất lực, cô có phục vụ gì đâu?”

Lần nào cũng là hần đưa cô lên cao trào, thế mà cô còn không biết xấu hổ nói mình phục vụ.

“Ha ha...” Quách Thanh Tú vô lực cười khỏ, cô cười mà còn khó coi hơn cả khóc.

“À, tối nay tôi lại làm sủi cảo cho anh ăn tiếp nhé?” Quách Thanh Tú chỉ biết gói sủi cảo nịnh hần.

Lâm Việt Thịnh liếc nhìn cô hỏi: “Có chuyện gì muốn xin tôi sao?”

“Ừm, ngài Tổng giám đốc thật là anh minh, thế mà cũng đoán ra được...”

“Hừ!” Lâm Việt Thịnh vô cùng khinh thường khê hừ một tiếng. Nếu đến một chút tâm tư nhỏ bé này của cô mà hần cũng không nhìn ra được, thì hần không còn Lâm Việt Thịnh nữa rồi.

“Nói đi...” Lâm Việt Thịnh kiêu lời như vàng. Hần buông thả chiếc khăn tắm, để lộ ra thân hình rắn chắc hấp dẫn.

Quách Thanh Tú dán mắt nhìn xuống phía dưới cơ bụng sáu múi gọi cảm của hần, vật đàn ông kiều ngạo đó khiến gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng.

Cô lập tức chuyển dời tầm mắt. Lâm Việt Thịnh rất hài lòng với thân hình của mình, hần thấy thỏa mãn khi thấy ánh mắt của Quách Thanh Tú.

“Ngại gì chứ, cũng đâu phải là lần đầu tiên trông thấy đâu. Hàng ngày nó đều ở trong cơ thể cô còn gì...” Lâm Việt Thịnh mặt dày nói.

Mặt Quách Thanh Tú đỏ như nhò ra máu, cô hận không thể tìm một cái lỗ để chui ngay xuống.

Phải biết là ở cùng với một người đàn ông không biết vô liêm sỉ viết thế nào, thì cần phải có định lực mạnh mẽ.

Mãi đến khi Lâm Việt Thịnh mặc quần áo chỉnh tề xong, Quách Thanh Tú mới quay mặt lại. Mặt cô vẫn đỏ như quả cà chua chín...

“Có thể cho tôi gặp chị họ không?” Quách Thanh Tú khẽ hạ giọng nói.

Lâm Việt Thịnh trực tiếp cắt đứt vọng tưởng của cô: “Không được...”

“Tại sao?”

Lâm Việt Thịnh dùng đôi mắt thâm sâu lờm cô, đáp: “Trách nhiệm của tình nhân chỉ là chiều theo ý của tôi, cô không được có bất kỳ yêu cầu nào...”

“Nhưng tôi tưởng giữa chúng ta vẫn còn chút giao tình...”

Quách Thanh Tú cười khỏ sở, cô biết loại giao dịch giữa tiền bạc và thể xác này sẽ không thể nói đến chuyện tình cảm.

Nhưng cô vẫn vô cùng hèn mọn đề cập đến.

Nếu Lâm Việt Thịnh thật sự có một chút ít nào đó thích cô, thì chút yêu cầu này của cô không thành vấn đề đâu nhỉ!

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh lại càng thâm sâu hơn, hần bỗng nhiên nổi giận đẩy cô ra, sau đó bước nhanh ra khỏi cửa.

Cô lại dám nói giữa bọn họ có lẽ còn một chút giao tình sao?

Không lẽ cô thật sự không nhìn ra, hần thích cô đến nhường nào? Nếu không phải vì hần để ý đến cô, thì với thân phận là người nhà họ Quách, cô đã có kết cục giống như Quách Tuấn Kiệt rồi.

Tất cả người nhà họ Quách đều phải chết. Nhưng cô là một ngoại lệ.

Trái tim Quách Thanh Tú lạnh đi từng chút một.

Cô biết đáng lẽ không nên ôm bất kỳ mộng tưởng gì với hần cả, rõ ràng biết hần là một tên ác ma, thể mà cô vẫn còn giữ ý nghĩ như vậy.

Rất lâu sau, cô nặng nề thở ra một hơi, rồi điều chỉnh lại tâm trạng của mình một chút.

Cô gọi điện thoại cho Lê Quyên Quyên.

“Lê Quyên Quyên, tớ là Quách Thanh Tú...”

Giọng nói của Lê Quyên Quyên rõ ràng là rất kinh ngạc: “Thanh Tú, tớ còn tưởng cậu bỏ học rồi đấy. Lâu lắm không được gặp cậu. Bác cả cậu sao rồi?”

“Haizz, đừng nhắc nữa. Bây giờ tớ... rất ổn. Không nói chuyện này nữa, tớ có một việc muốn nhờ cậu.”

“Ừ, cậu nói đi! Một lát nữa tớ phải vào lớp rồi.”

“Cậu ghi lại số điện thoại này giúp tớ...” Quách Thanh Tú đọc số điện thoại xong thì nói tiếp: “Đây là số của Tăng Thanh Hải, cậu giúp tớ gọi cho anh ấy, rồi nhờ anh ấy tìm chị họ giúp tớ...”

Cô ôm một tia hi vọng cuối cùng, người mà Quách Thanh Tú có thể nghĩ đến chỉ có Tăng Thanh Hải mà thôi.

Anh Hải, nếu anh nhìn thấy dáng vẻ của em bây giờ, anh có thấy thất vọng không?

Trong lòng Quách Thanh Tú khẽ run rẩy.

“Chị cậu mất tích rồi sao? Thanh Tú, bây giờ cậu đang ở đâu? Vì sao số máy của cậu lại không liên lạc được...”

“À, mấy chuyện này tớ sẽ nói với cậu sau. Đúng rồi, cậu đừng gọi lại vào số này nhé, qua hai hôm nữa tớ sẽ lại gọi cho cậu.”

“Ừ, tớ biết rồi!” Lê Quyên Quyên cúp điện thoại.

Vào lúc quan trọng, bạn thân vẫn hiểu mình nhất.

Trưa đến, Lâm Việt Thịnh đã về nhà. Ngồi xuống bàn ăn, hần nhìn Quách Thanh Tú chột trong mắt lướt qua một tia thâm ý.

“Ăn cơm xong thì đi chuẩn bị một chút...”

“Sao cơ?”

“Đi mua đồ!”

“À vâng!”

Quách Thanh Tú nặn ra một nụ cười vui vẻ, trong lòng cô thấp thỏm bất an chờ tin tức của Lê Quyên Quyên.

Không biết Tăng Thanh Hải có giúp cô hay không.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tình nhân tiêu chuẩn (phần hai)

Trong trung tâm thương mại lớn nhất của thành phố S, Lâm Việt Thịnh mặc một chiếc áo khoác gió dáng dài màu đỏ xen lẫn đen. Hai màu sắc rực rỡ và thần bí kết hợp với nhau mặc trên người hấn lại vô cùng hoàn mỹ, nổi bật.

Không thể không nói, khí chất và thân hình của người đàn ông này cực kỳ tuyệt vời, không hề kém cạnh mẫu nam quốc tế nào.

Chỉ thấy xe hàng đứng một chỗ thôi, cũng đã thu hút vô số ánh mắt của phụ nữ.

Lâm Việt Thịnh rất tập trung mua sắm, hấn tương đối bình tĩnh với các ánh mắt sùng bái kia, có lẽ hấn sớm đã coi như không thấy rồi.

Quách Thanh Tú cũng không nói gì.

Bên ngoài vàng ngọc bên trong thối rữa, câu thành ngữ này dùng cho Lâm Việt Thịnh quả thực quá thích hợp.

Lâm Việt Thịnh cứ đẩy xe như vậy một mạch đến quầy bán những đồ dùng nhạy cảm, hấn bình tĩnh lựa chọn những bộ nội y nữ gợi cảm.

Sắc mặt Quách Thanh Tú ửng hồng, nhân lúc Lâm Việt Thịnh không chú ý, cô đã khom lưng lên sang quầy hàng khác.

Vừa mới đứng vững, đột nhiên cô nghe thấy tiếng gọi lớn của Lâm Việt Thịnh.

“Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú, cô chạy đi đâu rồi hả...”

Trời ơi, tên đàn ông này không biết hai chữ liêm sỉ viết như thế nào sao?

Vài phút sau, Quách Thanh Tú dùng một cái khăn che lấy mặt rồi ló ra từ sau kệ hàng.

Lâm Việt Thịnh giờ tay kéo chiếc khăn trên mặt cô xuống, vẻ đắc ý trong mắt hấn không thể che giấu.

“Trốn cái gì mà trốn, cô tưởng cô là người dơi à? Qua đây xem đi, cái váy này đẹp này...”

Hấn vừa nói xong thì xung quanh phóng đến rất nhiều ánh mắt xôn xao kinh ngạc.

Quách Thanh Tú hận không thể tìm một cái lỗ nẻ để chui xuống.

Mặt cô đỏ như máu gà.

“Ồ đây có nhiều người, anh đừng như thế nữa có được không?”

Quách Thanh Tú nhỏ giọng nhắc nhở.

Lâm Việt Thịnh cười cười, hấn dứt khoát lấy hết tất cả các kiểu dáng ném lên xe đẩy, rồi nhỏ giọng nói bên tai Quách Thanh Tú: “Cũng được, về nhà rồi thử dần!”

Biến thái, biến thái!

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh lại tiếp tục quét qua kệ hàng, hấn sờ cằm nói: “Có cần mua roi da, dây thừng với nến niếc các thứ không nhi...”

“Khụ khụ, tôi đi mua đôi tất, anh cứ ở đây mà từ từ chọn đi nha...”

Quách Thanh Tú chạy vọt đi.

Quả nhiên không thể ở cùng với loại đàn ông mặt dày này được, cô sẽ bị tăng xông mất.

Quách Thanh Tú chạy đến quầy hàng đồ dùng hàng ngày, đứng thờ hồn hèn...

Đột nhiên có một bóng người từ phía trước đi lướt qua.

Bộ âu phục màu gạo phẳng phiu, kích thước vừa vặn, khí chất ôn hòa nho nhã. Đây, đây không phải là anh Hải hay sao?

Quách Thanh Tú sợ ngây người, cô không ngờ là có thể gặp lại anh Hải ở đây!

Trái tim cô đập nhanh hơn, đang định tiến lên trước.

Lúc này một thân ảnh khác ở phía sau lưng Tăng Thanh Hải vượt lên trước, chính là Lý Vi Vi.

“Anh Hải, kiểu dáng của chiếc cốc này đẹp quá...”

Lý Vi Vi đuổi theo Tăng Thanh Hải, cô ta cầm lấy chiếc cốc hoạt hình quơ quơ trước mắt anh.

Nụ cười trên gương mặt cô ta thật là ngọt ngào và hạnh phúc.

Quách Thanh Tú nhìn mà chua xót trong lòng.

Đáng lẽ người đứng ở vị trí đó phải là cô.

Nhưng tại sao vận mệnh lại trêu đùa con người như thế, chỉ trong một đêm đã mang hết tất thảy hạnh phúc của cô đi.

Đến người mà cô thích cũng không còn cơ hội để giành lại nữa.

Hai người họ tay trong tay, thân mật lựa chọn đồ dùng hàng ngày.

Quách Thanh Tú buồn bã quay người, cô chậm chậm đẩy xe hàng đi qua một bên khác.

Tại một góc không có người, cô dựa lên kệ hàng rồi dùng tay bưng lấy mặt khế bật khóc.

Thật buồn!

“Quách Thanh Tú...”

Tay của Lâm Việt Thịnh vỗ lên bả vai của Quách Thanh Tú, cô giật mình bỏ tay ra thì trông thấy đôi mắt lấp lánh của hân đang nhìn cô.

“Quách Thanh Tú, cô khóc cái gì hả? Mua mấy cái tất cũng khóc thành ra thế này à?”

Quách Thanh Tú nhanh chóng dùng tay lau khô nước mắt nói: “Không phải, chỉ là trong lòng tôi buồn bực thôi...”

Nhìn ánh mắt tránh né của Quách Thanh Tú, trái tim của Lâm Việt Thịnh đột nhiên như ngừng đập. Hắn giờ tay nâng cằm cô lên, ánh mắt cũng trở lên ấm áp.

“Đừng khóc nữa, tôi đưa cô đi gặp chị cô được chưa!”

“Thật không?” Quách Thanh Tú vui vẻ bật cười, ban nãy còn khóc như mưa, nước mắt tràn mi. Thế mà giờ đã lại cười xán lạn như vậy rồi.

Lâm Việt Thịnh rút chiếc khăn tay ra đưa cho Quách Thanh Tú, rồi ra vẻ chán ghét nói: “Mau lau sạch nước mũi đi, khóc trông xấu chết đi được!”

Mua sắm xong, Quách Thanh Tú cùng đi với Lâm Việt Thịnh ra ngoài.

Chốc chốc cô lại quay đầu, nhìn về hướng Tăng Thanh Hải ở phía xa.

Anh Hải, chúc anh hạnh phúc!

Yêu một người không nhất định phải có được người đó, mà chỉ cần người đó được sống hạnh phúc mà thôi. Quách Thanh Tú tự an ủi mình, ít nhất thì bây giờ cô vẫn có thể nhìn thấy anh, có được tin tức về anh, như vậy là đủ rồi.

Lâm Việt Thịnh gọi điện thoại bảo Lê Hùng Việt đánh xe qua mang đồ đã mua về nhà, còn hắn thì lái xe đưa Quách Thanh Tú đi gặp Quách Hoàng Ngân.

Thật lòng mà nói, hắn không định để Quách Thanh Tú gặp lại Quách Hoàng Ngân nữa.

Chỉ là lúc hần thấy cô khóc ban nãy, có một chỗ tan chảy trong đáy lòng hần, mềm mại, toàn bộ đều là cô...

Hai giờ đồng hồ sau, chiếc xe đã phóng ra khỏi thành phố S.

Phong cảnh bên đường đều là những ngọn núi cao lớn, rừng núi màu xanh sẫm vút qua.

Quách Thanh Tú có hơi bất an, ở một nơi hẻo lánh như vậy, rốt cuộc chị họ sống như thế nào?

Chiếc Rolls Royce màu đen dừng trước một cánh cổng sắt.

Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn bảng hiệu.

Phía trên viết: Trung tâm điều trị tâm thần.

Trung tâm điều trị tâm thần? Chị họ bị tâm thần sao? Sao có thể như thế được? Nghĩ đến đây, tim Quách Thanh Tú đập nhanh hơn, trong đầu cô nhất thời trống rỗng thiếu đường khí.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Lâm Việt Thịnh, sắc mặt của hần lạnh băng.

Lâm Việt Thịnh dừng xe, nhưng không bước xuống mà lạnh lùng quay đầu lại nhìn Quách Thanh Tú.

“Tôi cho cô một tiếng...”

“Chị tôi ở đây sao?” Quách Thanh Tú không dám tin, trước lúc cô bỏ đi, chị họ rõ ràng vẫn rất bình thường mà.

Lâm Việt Thịnh mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ rồi nói: “Còn năm mươi chín phút...”

“Được, được, tôi đi ngay đây...” Quách Thanh Tú đẩy cửa xe rồi phi như bay xuống.

Cô không thể chọc giận hần, chí ít là bây giờ không thể làm như vậy.

Quách Thanh Tú chạy nhanh đến chỗ người gác cổng hỏi: “Xin hỏi, ở đây có bệnh nhân nào tên là Quách Hoàng Ngân không ạ?”

Người trong phòng bảo vệ nhìn cô đáp: “Cô là gì của cô ấy?”

Câu trả lời như vậy có nghĩa là đã xác minh sự tồn tại của Quách Hoàng Ngân rồi.

Tâm trạng của cô có nỗi thất vọng đan xen với lo âu, cô luôn nghĩ rằng khi có được tin tức về chị họ thì cô sẽ vui hơn một chút.

Nhưng không ngờ, tin tức này lại khiến cô càng thêm buồn khổ.

“Tôi là em gái của chị ấy...” Quách Thanh Tú cố gắng giữ cho mình được bình tĩnh.

Mười phút sau, Quách Thanh Tú được đưa đến một phòng bệnh. Trước lúc bước vào căn phòng này, cô đã được trải nghiệm thế nào là năm lớp cửa sắt khóa kĩ.

Bác sĩ vừa mở chiếc khóa lớn của căn phòng, vừa nhiều lần căn dặn cô: “Bệnh nhân mắc chứng kích động, cô phải cẩn thận một chút. Một khi thấy điều gì khác thường thì phải lập tức ra ngoài ngay.”

Không thể nào, từ nhỏ tới lớn cô luôn hiểu tính cách của chị mình. Tính tình chị cô nhu hòa như nước, làm sao có thể mắc chứng kích động được!

“Vâng!”

Quách Thanh Tú hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm tình phức tạp một lát, rồi giờ tay đẩy cánh cửa ra.

Cô vừa nhìn vào đã trông thấy một bóng lưng mặc áo bệnh nhân.

Bóng lưng này Quách Thanh Tú đã nhìn mười mấy năm nay rồi, cô biết đó là chị họ.

Mái tóc dài của Quách Hoàng Ngân đã bị cắt ngắn đến mang tai, cô đứng trước khung cửa sổ được gia cố sắt thép.

Chị ấy đứng bất động như một pho tượng.

“Chị ơi...” Trái tim Quách Thanh Tú không ngừng đau đốn, cô khẽ gọi một tiếng.

Nhưng Quách Hoàng Ngân không có bất kỳ phản ứng nào.

Quách Thanh Tú thấp thỏm bất an tiến đến gần từng bước một, trong lòng cô ngoài chấn động thì còn đau xót nhiều hơn.

“Chị...”

Quách Thanh Tú liên tiếp gọi ba câu, nhưng Quách Hoàng Ngân vẫn không động đậy như thể không hề nghe thấy.

Quách Thanh Tú trực tiếp đi vòng sang bên cạnh chị.

Cô trông thấy gương mặt của Quách Hoàng Ngân gầy rộc hẳn đi, toàn thân chị cô như bị rút hết dưỡng khí, ánh mắt trống rỗng mờ mịt nhìn bầu trời bên ngoài.

Quách Thanh Tú đột nhiên ôm chầm lấy Quách Hoàng Ngân: “Chị, em là Thanh Tú đây, Thanh Tú đây chị ơi...”

Quách Thanh Tú lay lay như vậy, Quách Hoàng Ngân mới chậm chậm quay đầu lại.

Chị chăm chú nhìn Quách Thanh Tú, rất lâu sau trong mắt chị mới ánh lên một tia sáng kích động: “Tuấn Khanh, anh đến thăm em rồi sao?”

Quách Thanh Tú đỡ người ra, nỗi buồn thương đau khổ dần bao phủ từ đáy lòng, nỗi tuyệt vọng như thủy triều ập đến.

Cô hơi không can tâm đối diện với sự thật.

Quách Thanh Tú ôm lấy một tia hi vọng cuối cùng nói: “Chị, em không phải là Tuấn Khanh, em là Thanh Tú. Chị là chị họ của Thanh Tú mà, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với chị thế này?”

Đáy mắt Quách Hoàng Ngân vẫn mang ý cười nhàn nhạt, còn có một tia ngại ngùng: “Tuấn Khanh, anh hứa sẽ cưới em rồi mà. Anh nói rồi thì sẽ không hối hận đúng không?”

Quách Thanh Tú lại ngăn người ra.

“Tuấn Khanh, anh nói xem ngày chúng ta đính hôn, anh thấy bộ váy cưới mà em mặc có đẹp không? Em phải thử rất lâu mới chọn được đây.”

Trong mắt Quách Hoàng Ngân mang sự kỳ vọng hạnh phúc, cô còn xoay một vòng trước mặt Quách Thanh Tú.

Giống như bây giờ cô đang mặc trên người chiếc váy cưới trong tưởng tượng của cô, chứ không phải là bộ đồ bệnh nhân.

Quách Thanh Tú khẽ gật đầu: “Đẹp... đẹp lắm!”

Khóe miệng cô nở nụ cười, một nụ cười cay đắng.

Chị họ yêu Lâm Việt Thịnh như vậy, chị hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình mà không thể nào thoát ra được.

“Tuấn Khanh, có phải anh đến đón em về nhà không? Phòng mới đã chuẩn bị xong rồi sao?”

Nhìn thấy Quách Hoàng Ngân liên tục hỏi những câu khờ dại, Quách Thanh Tú hoàn toàn không biết phải làm sao.

“Chị, là em có lỗi với chị, em không nên...”

Nếu chị cô biết cô ở bên cạnh Lâm Việt Thịnh, thì chị cô có buồn tui đến chết không?

Lời nói của Quách Thanh Tú đã đến miệng nhưng cô không sao nói ra được.

Biểu tình trong đáy mắt của Quách Hoàng Ngân phai đi, chị tiếp tục khôi phục lại sự trống rỗng như lúc trước.

“Cô không phải là Tuấn Khanh, Tuấn Khanh sẽ hôn tôi còn cô thì không. Tuấn Khanh sẽ ôm tôi, còn cô thì không. Cô là ai?”

“Chị, em không phải là Tuấn Khanh, em là Thanh Tú!”

Quách Hoàng Ngân bỗng như phát điên, rồi xông lên trước bóp lấy cổ Quách Thanh Tú, giọng nói quyết liệt: “Nói mau, cô là ai? Cô là con hồ ly tinh nào hả? Cô định câu dẫn Tuấn Khanh phải không?”

Quách Thanh Tú liều mạng lui về sau, nhưng lực tay của Quách Hoàng Ngân vô cùng lớn, chị dùng hết sức lực trên toàn cơ thể ép Quách Thanh Tú vào tường.

Quách Hoàng Ngân dùng sức bóp cổ Quách Thanh Tú.

“Con hồ ly tinh đáng chết này, tao bóp chết mày, xem mày còn dám cướp Tuấn Khanh của tao nữa không...”

Khuôn mặt của Quách Hoàng Ngân trở nên vặn vẹo, biểu tình trên gương mặt cô dăm dọ như biểu hiện bệnh thần kinh, ánh mắt lại càng điên cuồng đáng sợ.

Hai tay Quách Thanh Tú ra sức muốn đẩy tay của Quách Hoàng Ngân ra, nhưng đáng tiếc là sức lực của cô không mạnh bằng Quách Hoàng Ngân.

Cô dùng hết sức cũng không thể đẩy Quách Hoàng Ngân ra được.

Không khí trong phổi ngày càng ít đi, Quách Thanh Tú ngạt tới mức toàn gương mặt cô đỏ bừng lên, mắt cũng như sắp rơi ra ngoài.

Cô đau đớn không ra hơi: “Chị, em là Thanh Tú...”

Lúc này, Quách Hoàng Ngân đang mất đi lý trí nên đâu còn nhận ra Quách Thanh Tú nữa.

Cô chỉ điên cuồng bóp cổ Quách Thanh Tú, dồn Quách Thanh Tú vào chỗ chết.

Quách Thanh Tú hít thở không thông, ý thức của cô dần trở nên mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tình nhân tiêu chuẩn (phần ba)

Đột nhiên Quách Thanh Tú cảm thấy lực siết chặt ở cổ mình biến mất, cô há miệng thở gấp, trong phổi có đường khí nên ý thức dần được hồi phục.

Cô dựa vào tường, tầm nhìn từ từ trở nên rõ ràng.

Lâm Việt Thịnh đứng trước mặt cô, sắc mặt hắc lạnh băng.

Quách Hoàng Ngân thì nằm ngã dưới đất, hai y tá đang rút một cái ống tiêm từ cổ cô ra.

Quách Thanh Tú nhìn Lâm Việt Thịnh một cái, rồi vội vàng cúi người xuống giờ tay đỡ Quách Hoàng Ngân ngồi dậy.

“Các người tiêm cái gì cho chị ấy vậy?”

Quách Hoàng Ngân gầy như que củi, dường như không còn chút sinh lực nào, Quách Thanh Tú không tốn chút sức nào đỡ Quách Hoàng Ngân lên giường. Y tá liếc nhìn Lâm Việt Thịnh một cái, rồi mới nhìn Quách Thanh Tú đáp: “Là thuốc an thần.”

Quách Hoàng Ngân lại nằm lên giường, cô nhắm nghiền hai mắt lại, giống như đang chìm vào một giấc ngủ sâu.

Lâm Việt Thịnh giờ tay nhìn đồng hồ rồi lạnh lùng nói: “Hết giờ rồi...”

Quách Thanh Tú đắp lại chăn cẩn thận cho Quách Hoàng Ngân, rồi quyến luyến đi ra ngoài.

Ngồi trong xe, Quách Thanh Tú trầm mặc không nói gì cả.

Cảm xúc của cô đã suy sụp đến cực điểm.

Tại sao chị họ lại biến thành như vậy? Rõ ràng chị ấy rất khỏe mạnh cơ mà?

Chiếc xe chạy được nửa đường thì bỗng nhiên dừng lại, Lâm Việt Thịnh quay người lại dùng đôi mắt bén nhọn chăm chú nhìn Quách Thanh Tú, bàn tay lớn của hắn giữ lấy cổ cô, rồi xoay mặt cô về phía hắn.

“Có phải cô lại muốn mắng chửi tôi tiếp không?”

Quách Thanh Tú nâng đôi mắt ưu thương lên nhìn nhật nhìn hắn, rồi lại cup mi mắt xuống.

“Tại sao chị tôi lại thành ra như vậy?”

“Cô ta như vậy không phải là càng tốt à?” Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh vô cùng lãnh đạm: “Cô không phải lo bị cô ta phát hiện, và cô ta cũng không cảm thấy đau khổ cho chính mình nữa.”

Đúng, loại trạng thái này có thể giải quyết tất cả mọi vấn đề.

Quách Thanh Tú chớp chớp mắt, khiến nước mắt chậm chậm rơi xuống: “Là anh làm đúng không?”

Lâm Việt Thịnh buông cầm cô ra rồi quay người lại tiếp tục lái xe.

“Là anh làm thật sao?”

“Tôi nói là không phải tôi làm, thì cô có tin không?” Lâm Việt Thịnh lạnh nhạt mĩa mai.

Dẫu sao trong mắt Quách Thanh Tú, hắn cũng đã là một tên vô cùng khôn kiếp rồi, tiếp tục làm ra một chuyện xấu nữa thì cũng chẳng nhằm nhò gì.

Quách Thanh Tú bỗng nhiên phần hận lườm hắn: “Tôi hận anh, Lâm Việt Thịnh...”

Tâm trạng của Lâm Việt Thịnh trở nên rất tệ. Hắn vốn muốn thỏa mãn tâm nguyện của cô, nhưng không ngờ cô không những không cảm kích hắn, mà còn dùng giọng điệu này để nói chuyện với hắn.

Hắn nặng nề phanh kít xe lại, rồi đột nhiên đưa tay túm lấy cánh tay cô: “Quách Thanh Tú, cô bị đần phải không? Là tự cô muốn đến, thế mà giờ lại còn đổ vạ cho tôi! Nào cô bị úng nước à?”

Quách Thanh Tú uất ức nhìn hắn, rồi lại khôì phục đáng vẻ đáng thương.

“Là do chị cô không chấp nhận được chuyện chia tay, nghĩ không thông mà thôi. Không lẽ tôi phải cưới cô ta vì một cái giao dịch à?”

Lâm Việt Thịnh nổi giận đùng đùng, mặt hắn đen lại, đấm mạnh lên xe.

Quách Thanh Tú sợ hãi nhìn hắn.

Nhấn nhện, mình phải nhện, mình là Ninja Rùa vạn năm.

Tên khốn Lâm Việt Thịnh, nhất định có một ngày tôi sẽ đòi lại anh toàn bộ những gì mà anh thiếu nợ tôi.

Chiếc xe chậm chậm tiến vào căn biệt thự, sắc mặt Lâm Việt Thịnh băng lạnh, tinh thần của Quách Thanh Tú lại càng sa sút.

Trong lòng cô vô cùng rối loạn.

Từ lúc hắn cưỡng bạo cô thì cô đã từng bước tiến vào cái bẫy mà hắn bố trí. Bây giờ người thân của cô, người thì không rõ tung tích, người thì vào viện tâm thần.

Cô không thể tha cho hắn, tuyệt đối không thể...

Quách Thanh Tú ngây ngốc đứng trước tấm gương trong nhà tắm, cô nhìn chính mình trong gương đến mức sớm đã quên đi chuyện khóc lóc.

Ý nghĩ trả thù như cỏ dại sinh trưởng, lan ra mọi chỗ...

“Quách Thanh Tú...”

Ở bên ngoài, Lâm Việt Thịnh đang gõ cửa.

Quách Thanh Tú không hề động đậy, cô đang đắm chìm trong suy tưởng của chính mình, cô nhất định phải sắp xếp lại các manh mối cho rõ ràng.

“Àm...”

Lâm Việt Thịnh một cước đá cánh cửa nhà tắm mở ra, hắn trông thấy trong tay Quách Thanh Tú đang cầm bàn chải đánh răng, rồi ngạc nhiên nhìn hắn.

Ánh mắt đó khiến hắn cảm thấy lạ lẫm.

Lâm Việt Thịnh không vui cau mày nói: “Quách Thanh Tú, cô đánh răng đến một tiếng đồng hồ à?”

Quách Thanh Tú lúc này mới điều chỉnh lại tâm tình hỗn loạn của mình, cô cố nặn ra một nụ cười gượng đáp: “Được rồi, tôi xong ngay đây!”

Lâm Việt Thịnh không phát sinh điều gì lạ thường cả, nét mặt hắn quái dị đi ra ngoài.

Không hiểu tại sao, hắn luôn thấy Quách Thanh Tú có gì đó là lạ. Nhưng lại không nói ra được là lạ ở chỗ nào.

Quách Thanh Tú đánh răng xong thì đi ra ngoài, cô mỉm cười nhìn Lâm Việt Thịnh.

“Anh đói rồi sao? Tôi đi làm sủi cảo cho anh nhé...”

Sắc mặt của Lâm Việt Thịnh lúc này mới hơi thả lỏng, hắn gờ tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô: “Hôm nay tôi đã thỏa mãn tâm nguyện của cô, có phải là cô cũng nên biểu hiện chút gì đó không?”

“Được!” Quách Thanh Tú cười gượng gạo: “Anh thích ăn gì?”

Bây giờ Quách Thanh Tú đang mặc một chiếc áo ngủ hoa, mái tóc dài nhẹ nhàng buông xõa bên vai, đôi mắt cong cong, cánh môi hồng nhuận.

Hơi thở thiếu nữ thanh thuần mà sạch sẽ đã gọi lên dục vọng trong lòng của Lâm Việt Thịnh.

Ánh mắt hắn tối lại, hắn cúi đầu hôn lên môi Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú không có chút thành thạo nào mà hơi trức trặc hôn đáp lại hắn.

Trong lòng Lâm Việt Thịnh không kiềm được có hơi đắc ý. Tên khốn ‘anh Hải’ gì đó, xem ra hắn không những chưa có được thân thể của Quách Thanh Tú, mà còn chưa từng hôn cô nữa. Nếu không thì đến bây giờ cô không thể vẫn còn ngây ngô như vậy được.

Sau một đợt môi lưỡi dây dưa, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú hơi ửng đỏ.

Lâm Việt Thịnh bế ngang Quách Thanh Tú lên rồi đi vào phòng thay đồ. Hắn kéo từ quần áo ra, bên trong chất đầy đủ loại trang phục gọi tình mà hắn đã mua sáng nay ở trung tâm thương mại.

Có trang phục màu trắng của y tá, trang phục thủy thủ màu xanh, còn có bộ đồ thể thao trắng, bộ jumpsuit màu đen, bộ cô hầu gái,...

Các loại mẫu mã rực rỡ đủ màu sắc chất đầy trong tủ đồ.

Quách Thanh Tú xấu hổ muốn chết, những bộ trang phục này đều vô cùng thiếu vải, rồi còn lộ luôn vị trí đó ra nữa. Cô mới không thèm mặc mấy loại trang phục không biết xấu hổ này.

Trong mắt Lâm Việt Thịnh tràn ngập màu sắc dục, hắn khề thủ thi nói bên tai cô: “Ngoan, mặc lên cho tôi xem, nhất định sẽ rất hấp dẫn...”

Quách Thanh Tú khó khăn lắc đầu nói: “Không, không được, như vậy khó coi lắm!”

Hắn đưa tay cởi cúc áo ngủ của cô, rồi dùng giọng điệu mờ ám gợi tình nói: “Vậy để tôi thay giúp cô nhé...”

“A, không cần không cần, để tôi tự thay được rồi!”

Quách Thanh Tú dùng một tay đẩy Lâm Việt Thịnh ra ngoài cửa.

Sau đó cô đóng cửa phòng thay đồ lại, bắt đầu chọn đồ. Nhiều như này, biết chọn bộ nào cho được đây!!!

Cái nào cũng ngắn cùn cùn, có cái còn không che được hết mông. Đặc biệt là bộ lụa màu đen, mặc lên người hoàn toàn trông giống như không mặc gì.

“Xong chưa, tôi muốn vào...”

Giọng nói của Lâm Việt Thịnh ở bên ngoài mắt kiên nhẫn thúc giục.

“Sắp xong rồi, tôi ra ngay đây...”

Quách Thanh Tú chọn bộ trang phục thể thao trắng, nhưng nó cũng rất ngắn, che được đằng trước thì lại hở đằng sau. Vì vậy cô lấy luôn một chiếc sơ mi màu trắng trong tủ đồ của Lâm Việt Thịnh khoác bên ngoài.

Trong phòng ngủ chính, ánh đèn có màu đỏ nhạt mờ mờ, thân hình vô cùng tuần mỹ của Lâm Việt Thịnh ngồi trên sofa, hắn dùng ánh mắt thưởng thức nhìn Quách Thanh Tú bước ra từ phòng thay đồ.

Chiếc áo sơ mi màu trắng dài ngang đùi, làm tôn lên đôi chân dài thon nhỏ trắng ngà của cô. Phía dưới không có thứ gì cả, khiến cho người ta dễ suy nghĩ xa xôi.

Lâm Việt Thịnh héch cằm lên, lửa nóng trong đáy mắt càng thêm bùng cháy: “Cởi áo sơ mi ra...”

Gương mặt của Quách Thanh Tú liền đỏ xuống tận cổ, đôi tay nhỏ nhắn chậm chạp cởi cúc áo ra.

Lâm Việt Thịnh trêu chọc nói: “Cô ngại cái gì, có chỗ nào trên người cô mà tôi chưa nhìn thấy đâu?”

Hừ! Khốn kiếp, anh tưởng da mặt tôi dày giống anh hay sao!

Được rồi, tới thì tới luôn lần này thôi!

Quách Thanh Tú lấy hết dũng khí cởi chiếc áo sơ mi xuống.

Bộ lông thể thao trắng muốt vừa hay che trước bộ ngực đầy đặn của cô, chiếc quần nhỏ đến rốn vừa vặn ôm lấy cặp mông tròn trịa.

Đáng chú ý nhất là phía sau còn có một cái đuôi ngắn ngắn, trên đầu Quách Thanh Tú còn đeo một chiếc băng đô tai thỏ.

Làn da trắng như tuyết không biết vì ngại nắng hay do ánh đèn chiếu vào mà phủ lên một tầng sáng đỏ.

Nhìn qua vừa đáng yêu vừa gợi cảm.

Lâm Việt Thịnh hít sâu một hơi, rồi trực tiếp áp Quách Thanh Tú lên tường.

Hắn ôm lấy cô, bàn tay đẩy mảnh vải ngắn che trước ngực cô ra, hắn hôn lấy nơi đầy đặn gợi cảm đó của cô, rồi ngậm trong miệng điên cuồng cắn mút...

“A, đừng...”

Quách Thanh Tú không ngờ là phản ứng của hắn lại dữ dội như vậy.

Kích tình đến rất nhanh, cô còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị Lâm Việt Thịnh đưa vọt lên đỉnh.

Cô ngồi trên đùi hắn giống như đang cưỡi ngựa.

Bàn tay to lớn của hắn nắm chặt lấy hông cô, khiến cho khuôn ngực thẳng đứng của cô càng gần sát đến mặt hắn hơn...

Cô nhóc này, quả là ngọt ngào.

Mỗi một chỗ trên cơ thể đều tràn đầy mùi vị ngọt ngào kỳ diệu, hương thơm thanh thuần của thiếu nữ khiến hắn hoàn toàn mất khống chế.

...

Kích tình qua đi, sự mờ ám khắp căn phòng đầy rẫy những vết tích của nam nữ sau khi hoan ái.

Y phục bị xé nát thành nhiều mảnh, rơi vãi khắp trên mặt đất...

Toàn thân Quách Thanh Tú mềm nhũn, nghi ngời một tiếng đồng hồ rồi mà cô vẫn chưa hồi lại chút ít sức lực nào. Nhưng trên người cô đã sạch sẽ, còn đang mặc váy ngủ nữa, lẽ nào là hắn tắm rửa giúp cô hay sao?

Tên đàn ông đáng chết này, thể lực của hắn quá tốt, từ tám giờ đến mười hai giờ đều không hề ngưng nghỉ, có một lần cô còn ngất đi...

Lúc mơ mơ màng màng tỉnh dậy, hắn vẫn còn đang rong ruổi trên cơ thể cô.

Chẳng trách hắn nói là không bao giờ chơi đùa với một người phụ nữ quá một tháng. Loại chơi đùa này có người phụ nữ nào chịu nổi cơ chứ.

Thật kỳ lạ, sao hắn không chết vì kiệt sức đi nhỉ?

Đêm khuya tĩnh mịch, đồng hồ tích tắc quay.

Lâm Việt Thịnh đã ngủ say.

Đột nhiên cô nảy ra một ý nghĩ to gan, là giết chết hắn...

Đúng, giết hắn để báo thù cho chị họ.

Ánh mắt cô nhìn về phía chiếc bàn, trên đó có một con dao gọt hoa quả nhỏ. Cô nhẹ nhàng đi qua, vươn tay cầm lấy con dao.

Trong đêm tối, con dao sắc bén ánh lên tia sáng lạnh lẽo, bàn tay cô có hơi run rẩy.

Thật ra cô là một người rất nhát gan, từ nhỏ đã sợ máu chứ đừng nói đến giết người. Thậm chí đến giết một con kiến cô cũng không dám.

Nhưng tàng hận ý này sâu đậm như vậy.

Trong lòng cô không ngừng run rẩy, cô không cách nào quyết định được, nhưng cũng không muốn từ bỏ.

Cô cứ ngây ngốc đứng ở đó rất lâu.

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Lâm Việt Thịnh: “Cô cầm dao làm gì?”

Quách Thanh Tú sợ tới mức hét lên một tiếng, trái tim đập điên cuồng. Cô quay đầu lại nhìn Lâm Việt Thịnh không biết đã đứng đằng sau lưng cô từ lúc nào. Trong mắt tràn đầy nghi hoặc, hắn tỉnh lại rồi?

Lâm Việt Thịnh giờ tay bắt lấy cổ tay cô.

“Muốn giết tôi sao?”

Quách Thanh Tú rất nhanh tỉnh táo lại, cô đầu không lại hấn. Lúc hấn ngủ, cô đã không thể đầu lại được hấn, chứ đừng nói đến lúc hấn tỉnh...

“Không, không phải. Tôi chỉ là, chỉ là muốn ăn hoa quả thôi...”

Quách Thanh Tú thuận tay cầm một quả táo từ khay đựng hoa quả.

Lâm Việt Thịnh nửa tin nửa ngờ thả lỏng tay. Khóe miệng Quách Thanh Tú giật giật, cô cầm quả táo gọt vỏ.

Trong lúc hốt hoảng, con dao đã cắt vào tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Thẻ lực của người đàn ông này thật tốt

Máu tươi nhanh chóng chảy ra từ đầu ngón tay của cô.

Quách Thanh Tú khẽ kêu lên một tiếng: “A!”

Lâm Việt Thịnh thấy vậy liền vô cùng nóng nảy đi nhanh đến, dường như hấn không hề có một chút do dự nào, cầm lấy ngón tay bị thương của cô đưa lên miệng mút.

Đầu lưỡi hấn nhẹ nhàng mút cầm máu cho cô, sau đó hấn tìm một miếng băng gạc dán lại.

“Không biết gọt táo cũng không biết đường nói một câu, đúng là đàn độn, ngồi xuống đi...”

Lâm Việt Thịnh trực tiếp bế Quách Thanh Tú ngồi lên sofa, còn hấn tự chọn một quả táo khác rồi vô cùng thành thực gọt vỏ. Từ đầu tới cuối, vỏ táo không hề bị đứt, mãi đến cuối hấn nhẹ cắt một cái, toàn bộ vỏ táo mới rơi xuống đất...

Quách Thanh Tú kinh ngạc mở to mắt. Cô luôn tưởng rằng một cậu ấm con nhà giàu luôn được com bung nước rót hầu tận miệng như Lâm Việt Thịnh có lẽ sẽ không phải động một đầu ngón tay vào bất cứ việc gì mới đúng. Nhưng hấn lại gọt táo giỏi như vậy...

Hấn để dao xuống rồi đưa quả táo đến tay cô.

“Về sau, những việc như thế này để tôi làm là được. Tay chân cô lỏng lỏng vụng vụng, nhìn xem còn mấy đầu ngón tay nào cho cô cắt nữa không.”

Giọng điệu dù bá đạo, nhưng lại mang ý cưng chiều sâu đậm.

Quách Thanh Tú đột nhiên cảm thấy ấm áp trong lòng.

Có lẽ người đàn ông này không đến nỗi xấu xa như trong tưởng tượng của cô, chỉ ít hấn vẫn còn vài điểm khiến người ta quý mến.

Quách Thanh Tú ngồi trên sofa ăn táo, còn Lâm Việt Thịnh cũng không ngủ tiếp nữa, mà đi vào một phòng sách liền với phòng ngủ.

Hấn mở máy tính lên, bắt đầu xử lý công việc.

Quách Thanh Tú ló đầu qua, trên mặt hấn đã khôi phục lại vẻ nghiêm nghị lạnh lùng. Ngày trước cô đã sớm nghe chị họ kể về hấn.

Lúc Lâm Việt Thịnh mới chỉ có hai mươi tuổi, hấn đã hô mưa gọi gió trên thương trường.

Quả quyết, nhạy cảm, sắc bén và ngoan độc...

Đây chính là ấn tượng ban đầu của Quách Thanh Tú với Lâm Việt Thịnh, theo thời gian lâu dài mà cô Truongng sống với hấn, loại ấn tượng này lại càng thêm sâu sắc.

Nhưng tình lực của người đàn ông này thật sự rất tốt, hấn mới ngủ được hơn hai tiếng đồng hồ mà đã lại dốc toàn lực đi làm việc rồi.

Quách Thanh Tú ăn táo xong thì quay lại giường ngủ tiếp.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Việt Thịnh đang thất cậ vạt chọt quay đầu lại nhìn cô: “Tôi phải đi công tác một chuyến, cô có nên biểu hiện chút quan tâm

của mình không nhỉ?”

“À! Vâng!” Quách Thanh Tú nhanh chóng ngồi dậy, cô vẫn còn rất nhiều điều muốn xin hấn, nên biểu hiện một chút cũng đáng!

Nửa tiếng sau, Quách Thanh Tú bung một chiếc bánh ga tô nhỏ vừa nướng xong đi lên.

Di Nguyễn tìm một cái túi đựng đồ ăn, rồi để chiếc bánh ngọt vào trong đó.

“Cái bánh này là tự tay tôi làm, anh mang lên máy bay ăn nhé!”

Trên máy bay không có đồ ăn sao? Lâm Việt Thịnh cong môi, nhưng hấn rất thích bầu không khí này.

Hấn thích Quách Thanh Tú ngoan ngoãn nghe lời trước mặt hấn, và càng thích sự quan tâm chăm sóc mà cô dành cho hấn.

Lâm Việt Thịnh cúi người xuống hôn lên mặt cô một cái: “Ng ngoan ở nhà chờ tôi. Cô mau rèn luyện sức khỏe đi, đừng có chưa làm được gì đã lăn ra ngất như thế.”

“Tôi...” Mặt Quách Thanh Tú liền đỏ lên, cô nhanh chóng chuyển chủ đề câu chuyện: “Tôi muốn đi học, nghỉ lâu như vậy rồi, tôi sợ không theo kịp mất.”

Lâm Việt Thịnh chăm chú nhìn vào mắt cô hồi lâu: “Được, nhưng phải để Lê Hùng Việt đưa cô đi.”

“À! Được!”

Quách Thanh Tú mỉm cười, ngoài đi học ra, thì cô còn rất nhiều việc khác phải làm.

Chỉ là những việc ấy phải giấu Lâm Việt Thịnh, cô chịu nhận sai với hấn chẳng qua chỉ là để đổi lấy quyền tự do của mình mà thôi.

Cô không muốn uống phí thời gian một tháng ở đây, nếu không thì cô sẽ phát điên lên mất.

“Đây là điện thoại của cô, giữ cẩn thận, không được để mất nữa đâu đấy...”

Lâm Việt Thịnh ném chiếc điện thoại của cô qua.

Đồ bị cô bán đi, thế mà lại dễ dàng bị hấn tìm lại được.

Quách Thanh Tú kinh ngạc tới mức cảm sắp rớt xuống đất đến nơi, xem ra cô làm chuyện gì cũng không thể qua nổi con mắt của hấn.

Thế lực của người đàn ông này ở thành phố S rốt cuộc là lớn đến mức độ nào?

Lần trước cô vào tù, hấn còn dám đánh cả người của cục cảnh sát.

Lần này cô bán điện thoại và xe, hấn cũng nhanh chóng tìm lại được.

Trong lòng Quách Thanh Tú nổi lên một trận khiếp sợ sâu sắc, Lâm Việt Thịnh hình như có thể nhìn thấu tâm tư của cô.

“Quách Thanh Tú, cô đừng có mà giở trò. Đừng nói là thành phố S, đến cả toàn bộ khu vực châu Á Thái Bình Dương này, cô cũng đừng hòng thoát khỏi tầm mắt của tôi.” Đôi mắt kiêu ngạo của hấn đầy sự tự tin bá đạo.

Cô thật sự thấy sợ người đàn ông này.

Tiền Lâm Việt Thịnh đi xong, Quách Thanh Tú ngồi xe của Lê Hùng Việt đến trường.

Nhưng cô bảo Lê Hùng Việt dừng xe bên ngoài trường học, cô không muốn để bạn học trông thấy cô ngồi trên một chiếc xe sang trọng như vậy.

Một cô nữ sinh ngồi trên loại xe đó, lại còn có tài xế đưa đón, vậy thì rõ ràng là làm nhân tình rồi.

Trước kia dù nhà họ Quách cũng có thể coi là khá giả, nhưng không nhiều tiền tới mức có chuyện được xe đưa đi học.

Dù bây giờ bác cả đang tiếp quản công ty Á Hân, nhưng công ty vẫn luôn rơi vào tình trạng sống dở chết dở, không lỗ chết thì cũng chẳng kiếm ra nổi tiền.

Quách Thanh Tú gặp Lê Quyên Quyên ở trước cổng trường.

Lê Quyên Quyên đẩy đẩy kính rồi chạy vội qua, bộ dạng cô như được gặp lại nhau sau hoạn nạn.

“Thanh Tú, cậu, cậu vẫn còn sống hả!”

“Có cần phải khoa trương thế này không, hôm kia tớ vẫn còn gọi điện thoại cho cậu đấy!”

“Hi, đùa tí ý mà! Ha ha, cuối cùng cậu cũng quay lại trường rồi. Cậu không biết những ngày cậu không đi học tớ đã cô đơn thế nào đâu. Không có người cùng đi ăn, cùng đi học, cùng tám chuyện, cùng...”

“Dừng...”

Quách Thanh Tú và Lê Quyên Quyên cùng đi vào sân trường.

Đi đến một chỗ vắng vẻ, Quách Thanh Tú nhỏ giọng nói: “Lần trước tớ nhờ cậu gọi điện thoại, cậu đã gọi chưa?”

“À, cái gì mà Tăng Thanh Hải đấy á! Ý, cậu tìm anh ta làm gì thế...” Gương mặt Lê Quyên Quyên xoắn xýt lại.

“Lê Quyên Quyên, rốt cuộc là cậu đã gọi hay chưa hả!”

“Ồ, ngại quá, tớ quên khuấy đi mất. Hôm đó tớ đến tháng, thế là quên mất luôn...” Lê Quyên Quyên thẹn thùng nói.

“Lê Quyên Quyên, tớ sẽ tuyệt giao với cậu...”

“Dừng, dừng mà, được rồi, tớ nói thật, tớ gọi rồi. Nhưng người nhận điện thoại lại là một cô gái, lại còn hỏi vặn lại tớ là ai? Mẹ kiếp, cô gái đó đúng là tinh ranh muốn chết, thiếu chút nữa là phát hiện ra tớ là bạn của cậu rồi...” Lê Quyên Quyên đỡ gọng kính, lòng đầy căm phẫn.

“Chắc là Lý Vi Vi!”

“Chắc thế...”

Lê Quyên Quyên vừa nói xong, thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Lê Quyên Quyên lấy điện thoại ra nhìn lướt qua nói: “Áy, số này là của ai vậy nhỉ, lạ quá...”

Quách Thanh Tú nghe vậy liền thò đầu sang nhìn một cái: “Là số của Tăng Thanh Hải.”

Cô cảm thấy kích động.

Dù cô mới chỉ nhìn qua số điện thoại của anh một lần, nhưng nó đã in sâu trong đầu cô.

Mọi chuyện trên đời này đều lạ lùng như vậy, có lúc những thứ mà hàng ngày chúng ta đều nhìn thấy cũng chưa chắc đã nhớ được. Nhưng chỉ cần là người hay chuyện mà mình thích, thì dù chỉ lướt qua một lần cũng có thể khắc sâu trong trí nhớ.

Lê Quyên Quyên đưa điện thoại cho Quách Thanh Tú: “Cậu nghe đi!”

Trong lòng Quách Thanh Tú vô cùng kích động, hô hấp nặng nề...

Chuông điện thoại vẫn vang lên, như thể không gọi được sẽ không ngừng.

“Nghe đi! Dừng phụ lòng người ta.”

Quách Thanh Tú có hơi do dự: “Tớ sợ nhờ may là Lý Vi Vi...”

Lê Quyên Quyên đưa ra một chủ ý: “Thế này vậy, tớ nghe trước. Nếu là Lý Vi Vi, thì tớ sẽ mắng cô ta một trận sau đó tắt máy. Còn nếu là Tăng Thanh Hải, thì tớ sẽ đưa máy cho cậu...”

Quách Thanh Tú không nói gì, mắt cô nhìn chăm chú lên màn hình điện thoại đang nhấp nháy, rồi nghiêm túc gật đầu.

“Alo, xin hỏi ai đấy ạ?” Lê Quyên Quyên có hơi khàn trương, giọng nói cô rõ ràng hơi lắp bắp.

“Chào cô, xin hỏi cô quen Quách Thanh Tú sao?”

Giọng nói dịu dàng trong trẻo từ đầu dây bên kia truyền đến. Quách Thanh Tú dường như không suy nghĩ gì cả, trực tiếp cướp lấy chiếc điện thoại trong tay Lê Quyên Quyên.

“Là em, anh Hải...”

Một tiếng anh Hải ngọt ngào như vậy, giống như cô gái nhỏ đơn thuần của mười năm trước.

“Ha ha, Thanh Tú, em đang ở đâu? Anh đi đón em...”

“Em, em ạ! Bây giờ không tiện! Em đang ở cùng với bạn!”

Quách Thanh Tú không muốn để lộ một chút tin tức nào về mình.

Đầu bên kia, Tăng Thanh Hải rõ ràng là rất thất vọng.

“Thanh Tú, nhiều năm rồi chúng ta không gặp nhau, có thời gian thì mình cùng ăn bữa cơm nhé...”

Mắt Quách Thanh Tú nhìn sang Lê Quyên Quyên, cô có hơi do dự.

Cô rất muốn gặp anh, cô nhớ anh phát điên lên được. Nhưng mà...

Lê Quyên Quyên cướp lại điện thoại, rồi quyết định thay cô: “Được ạ, ba giờ chiều nay anh rảnh không?”

“Ừ, được. Anh sẽ đi đón em...”

“Không cần đâu ạ, bọn em sẽ tự đi. Anh chọn chỗ đi rồi em đến, không cần phải đi đón đâu ạ...” Quách Thanh Tú giật lại điện thoại.

“Ừ, vậy gặp nhau ở nhà ăn khách sạn Shangri-la nhé...”

Ngất máy xong, trái tim của Quách Thanh Tú vẫn còn đang đập loạn xạ. Hai tay cô ôm lấy mặt, nóng phồng tay.

Chuyện gì thế này? Vừa rồi hỗn loạn quá, mình mới nói gì nhỉ?

Định thần lại, cô phát hiện mình lại có thể đưa ra một quyết định ngớ ngẩn rồi.

Cô lại muốn đi gặp anh Hải, điên rồi điên rồi, nhất định là điên rồi.

Lê Quyên Quyên rõ ràng nhìn ra tâm trạng vui sướng vừa hoảng loạn vừa hạnh phúc của Quách Thanh Tú.

“Thanh Tú, không phải cậu vẫn yêu sâu đậm người đàn ông đó chứ?”

Quách Thanh Tú vuốt vuốt mặt đáp: “Không, anh Hải có vợ sắp cưới rồi!”

“Hả, mạnh miệng đấy! Nhưng tớ thấy cái cô Lý Vi Vi đó không phải là người tốt đẹp gì đâu!” Lê Quyên Quyên nói.

Quách Thanh Tú cúi đầu xem lại cách ăn vận của mình, rồi xoay vòng trước mặt Lê Quyên Quyên hỏi: “Cậu xem tớ ăn mặc thế này có khó coi lắm không?”

Lê Quyên Quyên chống cằm, cẩn thận đánh giá cô, đáp: “Ừm, đã không yêu anh ta nữa rồi thì ăn mặc thế nào có quan trọng sao?”

Quách Thanh Tú cốc lên đầu Lê Quyên Quyên: “Nghiêm túc đi. Dù tớ không yêu anh ấy, nhưng anh ấy là người mà tớ tin tưởng nhất.”

Đúng vậy, bây giờ bác cả đang không biết tung tích, chị họ thì bị tâm thần. Người mà cô có thể tin tưởng dựa vào chỉ còn lại Tăng Thanh Hải mà thôi.

“Ồ, tớ nói thật nè, Quách Thanh Tú cậu mặc cái gì cũng đẹp. Hết cách thôi, cậu xinh đẹp rồi nên dù có mặc cái bao tải thì vẫn là một mỹ nữ...”

“Lê Quyên Quyên, cậu có thể nghiêm chỉnh một chút không hả!” Quách Thanh Tú tức giận rồi.

“Rồi rồi, thật ra thì bộ quần áo này hơi bình thường, không phải cậu để rất nhiều đồ ở chỗ tớ sao? Tớ nhớ là có một cái váy voan, cậu mặc lên nhìn như thần tiên ý. Dù sao cũng là đi hẹn hò với người ta cũng nên mặc đẹp một chút để thể hiện sự coi trọng với họ đúng không?”

“Ừ, vậy quyết định thế đi.”

Quách Thanh Tú vô cùng buồn tẻ học xong tiết học buổi sáng, buổi chiều cô liền lập tức cùng Lê Quyên Quyên về nhà.

Thay đồ xong, cô chỉnh lại mái tóc của mình một chút.

Vẫn là mái tóc dài thẳng suôn mượt, Quách Thanh Tú ngắm đi ngắm lại mình trong gương. Cuối cùng vẫn cảm thấy không hài lòng, cô liền lấy thỏi son của Lê Quyên Quyên rồi tô một lớp mỏng lên môi, làm sắc môi của cô càng thêm mềm mại, căng bóng.

Chiếc váy voan màu xanh nhạt, kiểu dáng bèo nhún ở cánh tay áo, vừa làm tôn lên khí chất của cô, vừa càng tăng thêm vẻ đẹp uyển chuyển nữ tính.

“Được rồi, rất hoàn hảo! Sắp muộn rồi đấy!”

Lê Quyên Quyên nhìn đại mỹ nữ Quách Thanh Tú soi gương cả nửa tiếng đồng hồ, đến mức sắp xuyên qua cái gương rồi, cô liền lập tức nhắc nhở Quách Thanh Tú.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Âm mưu sai lầm

Quách Thanh Tú nở một nụ cười ngọt ngào, cô vói tay cầm lấy chiếc túi xách trên bàn: “Được rồi, chúng ta đi thôi!”

“Có sớm quá không? Bây giờ mới có hai giờ thôi. Nói không yêu người ta, mà còn gấp gấp thế à...”

“Thôi đi, cậu đừng nhiều lời nữa. Bọn mình đi thôi!”

Lê Quyên Quyên nhún vai lắc đầu nói: “Tớ không đi làm bóng đèn đâu. Hai người lâu lắm mới gặp lại, nhất định có rất nhiều chuyện để nói, tớ không đi đâu. Bao giờ cậu về thì mang cho ít đồ ăn ngon là được rồi.”

“Lê Quyên Quyên...” Quách Thanh Tú cao giọng gọi.

Lê Quyên Quyên liếc mắt nhìn một cái: “Hôm nay phát hành game Tiểu Ngạo Giang Hồ. Tớ phải đi huyết chiến giang hồ, cậu đừng có mà quấy rầy tớ.”

“Được rồi!” Quách Thanh Tú đành chịu nhún vai, Lê Quyên Quyên là một con nghiện trò chơi điện tử, sét đánh cũng mặc mà cày game.

Quách Thanh Tú đến khách sạn Shangri-la sớm hai mươi phút.

Ở cửa lớn, có một cô lễ tân xinh đẹp đi tới.

“Xin hỏi cô là cô Quách phải không ạ?”

Quách Thanh Tú hiếu kỳ nhìn cô ấy, chẳng lẽ mình là ngôi sao ư? Sao người ta nhìn một cái là nhận ra nhỉ.

Trong tay cô lễ tân cầm một bức hình, đưa ra trước mặt Quách Thanh Tú: “Đây có phải là cô không ạ?”

Quách Thanh Tú đón lấy bức ảnh xem, đây chính là bức ảnh hồi nhỏ của cô. Đó là bức ảnh chụp chung của cô và Tăng Thanh Hải khi cùng chơi thả điều trên bãi cỏ.

Trong lòng cô đột nhiên thấy ấm áp, không ngờ nhiều năm trôi qua rồi mà anh vẫn còn giữ bức ảnh này.

“Thưa cô, mời cô đi bên này. Ông Tăng đang đợi cô ở bên trong...”

Cô lễ tân nhiệt tình đi trước dẫn đường cho cô.

Trong lòng Quách Thanh Tú vô cùng kinh ngạc, cô nghĩ mình đến trước hai mươi phút đã là sớm lắm rồi.

Vậy mà Tăng Thanh Hải lại còn đến trước cả cô, Quách Thanh Tú thuận miệng hỏi một câu: “Anh ấy đến từ lúc nào vậy?”

Cô lễ tân mỉm cười đáp: “Cái này tôi không rõ lắm ạ, tôi giao ban cách đây hai tiếng. Lúc tôi đi làm, ông Tăng đã ở đây rồi. Nhưng nếu cô muốn biết thì để tôi đi hỏi đồng nghiệp...”

“Không, không cần đâu. Tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi.”

Hai tiếng trước đã đến rồi. Anh Hải! Anh thật sự vội vã muốn gặp em đến vậy sao?

Anh là tổng giám đốc của tập đoàn Tăng Thị, nhất định là vô cùng bận rộn. Vậy mà chỉ vì đợi cô, anh phải lãng phí nhiều thời gian đến thế.

Trái tim của Quách Thanh Tú như được một bàn tay lớn nắm lấy, vừa ấm áp vừa an toàn.

Cánh cửa phòng bao được mở ra.

Hình dáng cao gầy nho nhã của Tăng Thanh Hải rơi vào tầm mắt của Quách Thanh Tú.

Anh vẫn mặc một bộ âu phục màu trắng tinh tể như vậy, ngũ quan rõ nét, trên mặt treo nụ cười vui vẻ. Nhìn thấy cô bước vào, anh nghiêng người đứng thẳng dậy, đôi mắt rực sáng nhìn về phía cô...

Mười năm không gặp, cô đã trưởng thành rồi.

Cô giống như một thiên thần nhỏ, đáng yêu xinh đẹp động lòng người. Cuộc gặp gỡ thoáng qua lần trước anh còn chưa nhìn rõ.

Lần này nhìn cô được kỹ càng hơn rồi.

Thân hình yếu đuối cân đối, mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp, mắt ngọc mây ngài, gương mặt nhỏ thuần khiết, nụ cười ngọt ngào vô hại, cái lúm đồng điệu đáng yêu xinh xắn. Đó chính là người con gái mà anh luôn nhung nhớ trong lòng...

Cô bước từng bước về phía anh, trong hơi thở thanh xuân mang theo chút vui tươi.

Tăng Thanh Hải dừng lại một lát, rồi giờ cánh tay chuẩn bị ôm lấy cô.

Quách Thanh Tú lùi lại phía sau một bước, vô cùng khéo léo trốn khỏi vòng ôm của anh.

Ý cười trong đáy mắt Tăng Thanh Hải có hơi thất vọng.

“Sao, bây giờ lớn rồi nên không thích anh Hải ôm nữa hả?”

Quách Thanh Tú ngồi lên trên sofa, cô cười nhún nhún vai nói: “Anh Hải, em lớn rồi! Anh còn tưởng em vẫn chỉ tám tuổi à!”

Đúng vậy, cô đã trưởng thành rồi, trở thành một cô gái e thẹn.

Giữa hai người có một khoảng cách vô hình.

“Ha ha, không sao! Thanh Tú trong lòng anh mãi mãi đáng yêu như vậy.”

Từ đầu tới cuối, ánh mắt của anh đều không rời khỏi gương mặt cô. Mười năm rồi, anh không gặp cô đã mười năm rồi. Anh phải cố gắng mà nhìn cho đủ, để bù lại toàn bộ.

“Thanh Tú, anh gọi mấy món mà em thích rồi, nhưng không biết bây giờ khẩu vị của em có thay đổi hay không...”

“Ha ha, anh Hải gọi món gì em cũng đều thích hết.”

Trong mắt Quách Thanh Tú là ý cười thuần khiết, rất nhanh sau đó đồ ăn đã được mang lên.

Sườn xào chua ngọt, thịt viên Hải Công Công, tôm bọc gạo nếp,... còn có một đĩa hạt dẻ rang đường.

Đều là các món mà Quách Thanh Tú thích ăn, mười năm rồi mà anh vẫn nhớ khẩu vị của cô. Đáy lòng Quách Thanh Tú trào dâng niềm ấm áp.

Quách Thanh Tú mở to mắt: “Ồ đây vẫn còn món hạt dẻ rang đường ạ?”

“Ha ha, món này là anh bảo họ ra ngoài mua đấy. Ở Tần Ký, em còn nhớ không? Hồi nhỏ em hay chạy đến trước quầy hàng đậu rang Tần Ký, anh vẫn còn nhớ như in, đáng vẻ ôm theo con búp bê rồi chảy nước miếng lúc đó của em...”

“Em nhớ chứ! Lúc đó mẹ sợ em bị sâu răng, nên rất ít khi cho em ăn đồ ngọt. Em thích ăn hạt dẻ rang đường mà mẹ lại không mua cho, nên em đành suốt ngày đứng đó nhìn, nghĩ thôi cũng thấy thoải mái rồi.”

Ngày đó, anh Hải đã lên lút mua một túi hạt dẻ rồi kéo tay cô, trốn đến một chỗ mà người lớn không tìm thấy. Sau đó anh đã bóc từng hạt cho cô ăn.

Có lẽ vì quen được ăn hạt dẻ mà anh bóc rồi, nên sau này cô một mực quyết định phải gả cho anh.

Suy nghĩ khi đó thật đơn thuần biết bao.

Hồi ức cùng lúc xuất hiện tại đây, trên mặt hai người đều nở nụ cười vui vẻ.

“Ừm, lúc đó Thanh Tú rất đáng yêu, gương mặt tròn trịa, mắt to tròn, má lúm sâu nữa...”

Tăng Thanh Hải cầm một hạt dẻ lên lột sạch vỏ, rồi để trước mặt Quách Thanh Tú... Giống như cách đây mười năm, thời gian giờ đây như đang quay ngược lại.

Tăng Thanh Hải dịu dàng thăm thiết nhìn cô, đôi mắt của cô vô ý nhìn lại anh. Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, có một tia lửa quái lạ truyền qua giữa hai người họ.

Cô nhớ anh mười năm, anh tìm cô mười năm...

Lúc này, trong mắt anh chỉ có khuôn mặt của Thanh Tú, còn trong mắt Quách Thanh Tú cũng tràn ngập ánh mắt của anh.

Không còn điều gì nghi vấn nữa, cô yêu Tăng Thanh Hải.

Bất tri bất giác, khoảng cách giữa hai người đã dần được rút ngắn lại.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên.

Quách Thanh Tú giật mình tỉnh lại trong mơ màng, cô bất ngờ phát hiện khoảng cách giữa cô và Tăng Thanh Hải đã chỉ còn chưa đến một thước. Trời ơi, quả nhiên đúng là ý loạn tình mê mà.

Vừa rồi xảy ra những gì? Thiếu chút nữa...

Không được, không thể như vậy được. Quách Thanh Tú, bây giờ mày là một cô tình nhân không được lộ ra trước ánh sáng, mày vô cùng dơ bẩn, mày không xứng đáng với anh Hải. Và lại, anh Hải cũng đã có người trong lòng rồi.

Tăng Thanh Hải chần chờ một lát rồi mới nghe điện thoại.

Đầu máy bên kia truyền đến giọng nói của Lý Vi Vi.

“Anh Hải, ngày kia em phải đến biệt thự nhà họ Lam để tham dự yến tiệc. Anh đi mua một bộ lễ phục cùng em được không?”

Sắc mặt của Quách Thanh Tú trở nên không được tự nhiên. May quá, vừa rồi chưa làm chuyện gì đi quá giới hạn.

Ánh mắt Tăng Thanh Hải xẹt qua một tia áy náy, anh giơ tay che mic điện thoại lại, rồi khẽ nói với Quách Thanh Tú: “Anh đi nghe điện thoại...”

Bóng người của Tăng Thanh Hải đi ra khỏi phòng bao, cô loáng thoáng nghe thấy giọng nói của anh: “... Anh ăn ở bên ngoài... Ừ!”

Giọng nói dịu dàng quan tâm, có thể nhìn ra anh rất yêu người vợ sắp cưới của mình.

Trong lòng Quách Thanh Tú trống rỗng, có lẽ là cô đã hiểu sai rồi.

Anh hẹn cô ra đây đơn giản chỉ là vì anh đối đãi với cô như một người em gái mà thôi. Vậy mà cô còn tưởng...

Quách Thanh Tú, mày đang nghĩ cái gì vậy hả! Mày không xứng, không xứng, không xứng...

Vài phút sau, Tăng Thanh Hải quay lại.

Trên khuôn mặt dịu dàng của anh mang theo nụ cười nhàn nhạt. Anh ngồi xuống trước mặt cô.

“Xin lỗi...”

Quách Thanh Tú không để tâm cười nói: “Không sao, là... vợ sắp cưới của anh à?”

Trong mắt Tăng Thanh Hải hiện lên vẻ mắt tự nhiên, rồi vẫn khẽ gật đầu: “Thanh Tú, trước kia anh vẫn luôn tìm em, sau này anh nghe bác cả em nói em đã mất, nói là nhà em xảy ra chuyện gì đó, cả nhà đều...”

Giọng nói của anh trở nên u buồn ảm đạm, sắc mặt ưu thương: “Nhà em thật sự xảy ra chuyện sao?”

Quách Thanh Tú ngừng đôi đũa trong tay, đôi mắt cô sụp xuống: “Vâng, chuyện năm đó em cũng không rõ lắm. Mẹ em mất rồi, ba thì không có tung tích gì. Có một khoảng thời gian em bị đưa tới cô nhi viện, sau này lại được bác cả đón về...”

Tăng Thanh Hải nhẹ nắm lấy tay cô, anh chăm chú nhìn cô: “Thanh Tú, anh xin lỗi. Lúc em cần anh nhất thì anh lại không ở bên cạnh em, anh rất xin lỗi. Từ nay trở đi, anh sẽ không để em phải chịu một chút đau khổ nào nữa.”

Quách Thanh Tú gượng cười, rồi dùng sức rút tay mình lại.

Cô nhắc nhở nói: “Anh Hải, em hiểu tâm ý của anh. Chỉ là bây giờ anh đã đính hôn rồi, em không nên làm phiền anh nữa!”

“Thanh Tú, anh xin lỗi. Nếu anh biết là em còn sống, nói thế nào anh cũng sẽ không đính hôn với Lý Vi Vi.”

“Anh Hải...”

Quách Thanh Tú dời ánh mắt đi nơi khác, cô cố kiềm nén không rơi nước mắt.

Thế giới này trước giờ luôn bất công với cô.

Mấy từ vui vẻ hạnh phúc cũng chưa từng thuộc về cô.

“Anh với cô Lý đã đính hôn rồi, nghĩa vụ của anh là chăm sóc cô ấy. Còn em, em nghĩ có lẽ em cũng sẽ tìm thấy hạnh phúc của mình nhanh thôi...”

Quách Thanh Tú đứng bật dậy, vô cùng khó khăn mỉm cười.

Nụ cười của cô nhợt nhạt vô lực, cô cố gắng ép mình không được khóc.

Cô không thể động lòng với anh, không thể yêu anh, không thể để bản thân mình lại chìm đắm trong vòng xoáy tình cảm vô nghĩa.

Quách Thanh Tú không lúc nào là không nhắc nhở chính mình.

Tăng Thanh Hải đứng dậy, anh dùng ánh mắt bất lực nhìn cô.

“Anh Hải, em ăn no rồi, em đi trước đây...”

“Thanh Tú, để anh tiễn em, bây giờ em ở đâu? Anh từng đến nhà họ Quách, nơi đó đã biến thành một đồng đồ nát rồi. Công ty của bác cả em cũng bị người khác mua lại. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tăng Thanh Hải kéo lấy cánh tay cô, truy hỏi.

Quách Thanh Tú nâng mắt lên nhìn anh: “Ha ha, những chuyện đó em sẽ xử lý. Anh Hải, em đi trước đây.”

“Thanh Tú...”

Quách Thanh Tú bước nhanh ra ngoài, cô từ chối ý tốt của Tăng Thanh Hải, rồi trốn chạy khỏi Shangri-la.

Cô không thuộc về nơi này, cô đang mơ mộng gì chứ?!

Anh Hải sớm đã có người trong lòng rồi. Quách Thanh Tú, mày đang hy vọng xa vời gì vậy.

Lúc cô quay lại chỗ ở của Lê Quyên Quyên thì trời đã dần tối.

Lê Quyên Quyên ném chiếc điện thoại của Quách Thanh Tú ra trước mặt cô.

“Nè, truy hồn đoạt mệnh gọi...”

Quách Thanh Tú mở điện thoại lên, lại có đến mấy cuộc gọi nhỡ. Lâm Việt Thịnh này đi công tác bên ngoài cũng không nhàn rồi nhỉ?

Quách Thanh Tú lập tức gọi lại.

Bên đó truyền đến giọng nói bá đạo phẫn nộ của Lâm Việt Thịnh: “Quách Thanh Tú, cô đi chết đâu thế hả?”

“Vừa rồi tôi lên lớp nên không tiện nghe điện thoại...”

Quách Thanh Tú dần dần học cách nói dối mà không thay đổi sắc mặt, không thờ ơ gấp. Lê Quyên Quyên giờ ngón tay cái lắc lắc trước mặt cô.

“Thật không?”

“Thật chứ, tôi nào dám lừa anh...”

“Ừm, coi như cô biết điều, cô mà dám lừa tôi là cô chết chắc đấy...”

“Không dám, không dám...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tên cầm thú này, anh thả tôi ra!

Nhà Lê Quyên Quyên cách trường học khá gần, Quách Thanh Tú vừa nói chuyện điện thoại vừa đi vòng qua cổng trường, đúng lúc nhìn thấy xe của Lê Hùng Việt đang đậu dưới cái cây lớn đằng xa.

Quách Thanh Tú vẫy tay chào tạm biệt Lê Quyên Quyên, lên xe của Lê Hùng Việt, trong tay còn đang cầm điện thoại di động nói chuyện.

“Ừ, giờ tôi đang ở Paris, cô có muốn mua thứ gì không?”

Ngữ điệu của Lâm Việt Thịnh rốt cuộc cũng thả nhẹ.

“Không cần gì cả! Khi nào anh về?” Quách Thanh Tú hỏi.

“Mới xa tôi một chút mà cô đã nhớ tôi rồi à?”

Trong giọng nói của Lâm Việt Thịnh đầy vẻ đắc ý không thêm che giấu. Trong lòng Quách Thanh Tú lại thầm khinh thường hắn: Ai nhớ anh chứ! Tốt nhất là anh đừng bao giờ về đây nữa!

“Ha ha, tôi đã về đến nhà rồi! Khi nào anh về?”

Đột nhiên, đầu dây bên phía Lâm Việt Thịnh truyền tới giọng phụ nữ.

Lâm Việt Thịnh nói với Quách Thanh Tú: “Ngoan ngoãn ở nhà đi, không được chạy lung tung đấy...”

Nói xong, hắn cúp điện thoại ngay.

Sáng ngày hôm sau, Quách Thanh Tú đi vòng ra phía sau biệt thự, cô thấy Lê Hùng Việt đang kiểm tra định kỳ cho xe ở trong gara.

Lê Hùng Việt khoảng ba mươi tuổi, xuất thân từ lính đặc công nên động tác của hắn ta rất nhanh nhẹn. Hắn có làn da ngăm đen, khuôn mặt rộng, nét mặt kiên nghị, ánh mắt rất lạnh, có vẻ khó gần.

Bình thường, Quách Thanh Tú rất ít nói chuyện với hắn ta.

“Anh Luru...” Quách Thanh Tú bắt chuyện trước, cô đứng phía sau Lê Hùng Việt, mỉm cười gọi.

Lê Hùng Việt chột cứng đờ người, trong mắt hiện lên tia quẫn bách, hắn ta không chịu nổi tiếng “Anh” này đâu.

Hắn ta chỉ là một vệ sĩ do Lâm Việt Thịnh thuê thôi, tương đương với người làm thuê. Còn Quách Thanh Tú là người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh, tương đương với người thuê hắn.

Thế thì sao hắn ta có thể tiếp thụ được cách xưng hô này?

“Chào cô Quách!” Lê Hùng Việt khom lưng chào Quách Thanh Tú, trán gần như sắp đụng vào sàn nhà vậy.

Quách Thanh Tú vội vàng đỡ hắn ta lên: “Không cần câu nệ như vậy đâu...”

Lê Hùng Việt nhanh chóng mở cửa xe: “Cô Quách muốn đi học phải không?”

“Không cần, không cần đâu. Hôm nay là chủ nhật, tôi được nghỉ.”

“À, vậy cô Quách muốn ra ngoài dạo phố à?”

“Không, không. Tôi chỉ muốn nói chuyện vài câu với anh thôi. Phải rồi, anh đi theo Lâm Việt Thịnh đã nhiều năm rồi phải không?”

Lê Hùng Việt nở một nụ cười chất phác: “Không phải, chỉ mới ba năm thôi...”

“Ồ, anh là người thành phố S à?” Quách Thanh Tú tiếp tục tán gẫu.

“Không phải, quê tôi ở Sơn Đông!”

“À, Sơn Đông! Ha ha, rất tốt...”

Lê Hùng Việt không giỏi nói chuyện, hắn ta gãi tai, gãi má, đáng vẻ cực kỳ lúng túng.

“Tôi có một chuyện cần anh giúp được không?”

“Chuyện gì? Cô Quách cứ nói đi!”

“A... Tôi muốn tới một nơi, có thể hơi xa...”

“Nơi nào ạ?”

“À, đó là viện điều dưỡng dành cho bệnh nhân tâm thần... Nó cách nơi này khoảng một tiếng đi xe.” Quách Thanh Tú thử nói.

Lê Hùng Việt nhúm mày, cậu Lâm chỉ dặn hắn ta đưa rước cô đi học chứ không nói là có thể đưa Quách Thanh Tú đi nơi nào khác.

Nhưng Lâm Việt Thịnh cũng không nói là không thể đi nơi khác.

Trong lòng Lê Hùng Việt vừa mâu thuẫn vừa do dự...

“Anh yên tâm! Tôi sẽ không để anh xảy ra chuyện gì đâu. Nếu như Lâm Việt Thịnh hỏi tới thì tôi sẽ nói là tôi ép buộc anh đưa đi.”

Quách Thanh Tú cẩn thận đảm bảo với Lê Hùng Việt, Lê Hùng Việt lại suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu đồng ý.

“Được, nhưng cô Quách không thể ở đó quá lâu...”

“Vâng vâng, cảm ơn anh nhé.”

Quách Thanh Tú vô cùng mừng rỡ, cô không ngờ Lê Hùng Việt lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Xe nhanh chóng chở cô ra khỏi thành phố S, chạy về phía viện điều dưỡng dành cho bệnh nhân tâm thần.

Lê Hùng Việt dừng xe bên ngoài viện điều dưỡng: “Cô Quách, tôi ở ngoài chờ cô, cô đừng ở bên trong quá lâu...”

“Được, tôi biết rồi!”

Quách Thanh Tú không đi thẳng vào phòng bệnh mà là đi tìm bác sĩ điều trị chính. Lần trước, cô có nghe nói bác sĩ điều trị chính họ Ôn.

Lần này cô tới chủ yếu vì muốn tìm hiểu rõ ràng nguyên nhân bệnh của chị gái.

“Cô y tá, xin cho tôi hỏi bác sĩ Ôn hiện tại có đây không?”

Y tá ở quầy tiếp tân chỉ vào cầu thang bên trái, trả lời: “Bác sĩ Ôn ở phòng làm việc thứ ba lầu hai, tốt nhất là cô nên đi nhanh một chút, chỉ còn mười phút nữa là hết giờ làm việc rồi!”

Quách Thanh Tú cẩn thận xem điện thoại, sắp tới giờ ăn rồi. Cô nói cảm ơn với y tá rồi nhanh chóng lên lầu hai.

Khi cô tìm được phòng làm việc thứ ba lầu hai, bác sĩ Ôn đang chuẩn bị đóng cửa phòng làm việc.

Quách Thanh Tú thở hổn hển chạy tới.

“Xin hỏi có phải là bác sĩ Ôn không ạ?”

Bác sĩ Ôn mặc áo blouse trắng cẩn thận nhìn cô mấy lần rồi mới gật đầu: “Là tôi, xin hỏi cô là?”

“Tôi là người nhà của Quách Hoàng Ngân. Xin hỏi Quách Hoàng Ngân có phải là bệnh nhân của bác sĩ không ạ?”

Bác sĩ Ôn có hơi chần chờ: “Đúng vậy, cô có chuyện gì sao?”

Quách Thanh Tú mỉm cười, cúi chào bác sĩ Ôn: “Tôi có một số vấn đề cần bác sĩ giải thích, không biết bác sĩ Ôn có thời gian không ạ?”

Bác sĩ Ôn xem đồng hồ trên tay một chút: “Được rồi, tôi cho cô nửa tiếng.” Nói xong, bác sĩ lại mở cửa phòng làm việc.

Quách Thanh Tú vô cùng cảm kích: “Cảm ơn bác sĩ!”

Sau khi hai người ngồi xuống.

Quách Thanh Tú mới lên tiếng: “Trước đây chị gái tôi rất bình thường, tôi thật sự không hiểu tại sao chị ấy lại bị tâm thần phân liệt!”

Bác sĩ Ôn do dự một chút mới nói: “Điều này à! Có vài bệnh nhân không thể chấp nhận sự thật sau khi bị kích thích mãnh liệt, sau đó mới tạo thành chứng tâm thần phân liệt. Loại trường hợp này có rất nhiều bệnh nhân!”

“Vâng ạ! Tôi rất hiểu chị mình, chị ấy không phải kiểu người tố chất tâm lý không đủ mạnh. Bình thường chị ấy rất thông suốt, vì chị ấy không giống những người khác, chị ấy bị bệnh tim, bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi. Thế nên chị ấy luôn nhìn mọi chuyện rất thoáng, không thể nào bị tâm thần phân liệt vì thất tình được!”

Quách Thanh Tú lo lắng nói.

Bác sĩ Ôn khựng lại một chút: “Về những điều cô nói, tôi cảm thấy... Thế này đi, thật ra bây giờ tôi cũng chưa hiểu rõ tình trạng này lắm. Vì chị gái cô thật sự là một trường hợp ngoại lệ.”

“Cái gì?” Quách Thanh Tú nghe thấy lời bác sĩ Ôn nói thì cảm thấy hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy đấy, bởi vì bệnh tâm thần không phải là chẩn đoán từ bệnh lý và diễn biến của bệnh, mà là dựa theo tâm lý và hành vi của bệnh nhân mới đưa ra kết luận. Cho nên, ranh giới của nó không dễ phân biệt. Phàm là người có hành vi khác thường nào đó đặc thù thì chúng tôi đều kết luận là tâm lý không bình thường...”

Quách Thanh Tú khẽ gật đầu.

Thật ra, điều khiến cô khó hiểu là, nếu chị gái không thể chấp nhận sự thật thì chắc chắn chị ấy sẽ chết vì bệnh tim tái phát chứ không phải biến thành tâm thần phân liệt.

“Vây vì sao bác sĩ Ôn nói chị gái tôi là trường hợp ngoại lệ?”

Bác sĩ Ôn im lặng một hồi mới mỉm cười: “Chị gái của cô là tự mình đến viện điều dưỡng cho bệnh nhân tâm thần này đấy!”

“Cái gì?” Quách Thanh Tú kinh hãi.

Trước đó, cô vẫn luôn hiểu lầm, cho rằng chính Lâm Việt Thịnh đã dồn ép khiến chị gái phát điên.

Không ngờ chị cô lại tình nguyện vào đây! Rốt cuộc chuyện này là sao đây?

“Là thế này, sau khi bệnh nhân Quách Hoàng Ngân tới đây, cô ấy nói mình gặp phải đã kích cứ luôn nhìn thấy ảo giác. Cô ấy nói cô nhìn thấy có người muốn giết mình. Chúng tôi lúc đó đã khuyên cô ấy đi khám bác sĩ tâm lý nhưng cô ấy lại không chịu đi. Một mực nói tinh thần mình có vấn đề, không thể không tiếp nhận trị liệu ở đây...”

Quách Thanh Tú lắng lặng lắng nghe.

“Nhìn biểu hiện của cô ấy đều có lý trí, không hề giống người bị bệnh tâm thần, chúng tôi đã không nhận... Cho đến khi... Sau đó, cô ấy tự ăn thịt của mình, uống máu bản thân nên chúng tôi không thể không nhận cô ấy. Vì một người có hành động như thế chứng tỏ có tâm lý không bình thường rồi.” Bác sĩ Ôn nói đến đây mà trong lòng vẫn còn sợ hãi, đây là bệnh nhân đáng sợ nhất từ khi ông làm bác sĩ tới nay.

“Ăn thịt của mình? Uống máu của mình...”

Quách Thanh Tú không thể tin được lắm bảm nhấc lại. Tại sao lại như vậy? Đó không phải là người chị trong trí nhớ của cô. Quách Hoàng Ngân là một người dịu dàng, tốt bụng, khoan dung. Sao chị ấy có thể ăn thịt bản thân chứ, điều này chắc chắn không thể là sự thật!

Bác sĩ Ôn nhìn sắc mặt tái nhợt của Quách Thanh Tú rồi mở máy tính trước mặt ra, phát một đoạn video.

“Đây là biểu hiện của Quách Hoàng Ngân ở bệnh viện vào ngày hôm đó, được camera ngay lối đi quay được. Sau đó, vì để trợ giúp việc điều trị, chúng tôi mới lưu lại đoạn video này, cô có thể xem thử...”

Bác sĩ Ôn bật video.

Tuy hình ảnh không quá rõ nét nhưng Quách Thanh Tú vừa nhìn là có thể nhận ra, đó là chị gái cô...

Trên màn hình, đầu tóc Quách Hoàng Ngân rối bời, đôi mắt bình tĩnh tới mức gần như đã chết lặng. Chị ấy ngồi trên sàn, đang gặm cắn cánh tay mình, thịt sống trên tay cứ thế mà bị chị ấy trực tiếp cắn rứt, máu tươi chảy xuống theo khóe miệng...

“Tắt đi!” Quách Thanh Tú không đủ dũng khí để xem tiếp nữa, trong lòng cô đã rối thành một đồng hồ loạn.

Không thể nào, chị ơi, sao chị lại phải làm vậy?

Thật lâu sau đó, Quách Thanh Tú mới đứng lên, cảm ơn bác sĩ Ôn: “Cám ơn bác sĩ Ôn, tôi có thể nói chuyện với chị gái tôi một chút không ạ?”

“Được, tất nhiên là có thể! Nhưng dựa vào kinh nghiệm lần trước, tôi khuyên cô nên nói chuyện với bệnh nhân dưới sự giám sát của y tá. Một khi phát hiện bệnh nhân có hành vi bất thường nào, cô nên lập tức rời khỏi đó, nếu không chúng tôi cũng không có cách nào đảm bảo an toàn cho cô...”

“Tôi hiểu, cảm ơn bác sĩ Ôn!”

Quách Thanh Tú thả lỏng tâm trạng nặng nề của mình, theo bác sĩ Ôn ra khỏi phòng làm việc.

Nhưng cô cũng không tiếp nhận đề nghị của bác sĩ Ôn, vẫn khẳng khái muốn ở một mình với Quách Hoàng Ngân.

Nhiều năm qua, dựa theo sự hiểu biết của cô đối với Quách Hoàng Ngân, cô tin rằng chị ấy sẽ không tổn thương cô.

Quách Thanh Tú cẩn thận cầm lấy hộp giữ ấm mà cô mang tới.

Bên trong là sùi cảo do cô tự tay gói cẩn thận.

Quách Hoàng Ngân cũng giống như lần trước, lẳng lặng đứng trước cửa sổ, tay nắm lấy song chắn cửa. Tay áo trễ xuống để lộ ra cánh tay gầy như que củi, phía trên còn có một mảng vết thương lớn trông rất dữ tợn.

Trái tim của Quách Thanh Tú trầm xuống, đây là do chị ấy tự cắn.

Cô khó mà tưởng tượng nổi chị gái lấy can đảm từ đâu ra để tự ngược đãi thân thể mình như thế...

Bảo cô tin Quách Hoàng Ngân bị điên, thà rằng cô tin chị ấy muốn tìm một chỗ để phát tiết cảm xúc của mình.

“Chị ơi, em tới rồi đây!”

Quách Thanh Tú đi tới bên cạnh Quách Hoàng Ngân, đỡ cô ấy ngồi xuống trước bàn: “Chị ơi, em có gói sủi cảo, chị ném thử xem khả năng nấu nướng của em có tiến bộ không...”

Quách Thanh Tú lấy hộp giữ ấm ra, mở nắp hộp, dùng đũa gấp một miếng sủi cảo rồi đưa lên bên miệng Quách Hoàng Ngân, cẩn thận nói: “Chị ơi, mở miệng ném thử...”

Đôi mắt trống rỗng của Quách Hoàng Ngân nhìn cô, không nói gì cũng không há miệng.

Đột nhiên, Quách Hoàng Ngân cầm hộp giữ ấm, hất thẳng lên mặt Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú không kịp đề phòng.

Bị cô ấy hất thẳng như vậy, sủi cảo nóng hổi chảy xuôi từ trên đỉnh đầu xuống.

Quách Thanh Tú bị phỏng nhảy dựng lên, vội vàng cầm khăn lau sủi cảo.

May mà không có nước canh, nếu không khuôn mặt của cô nhất định sẽ bị hủy hoại.

“Ha ha, ha ha ha...” Quách Hoàng Ngân điên cuồng cười lớn, giống như cô ấy đang nhìn thấy chuyện gì rất buồn cười vậy.

Lúc này, y tá luôn trông coi bên ngoài nhanh chóng tiến vào, trên tay cầm kim tiêm muốn tiêm cho Quách Hoàng Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Sự thật tàn khốc

Quách Thanh Tú biết nếu mũi thuốc này được tiêm xuống thì Quách Hoàng Ngân chắc chắn sẽ ngủ mất.

Không được, cô khó khăn lắm mới có thể tới đây một chuyến, không thể để mất cơ hội này được.

Quách Thanh Tú vội vàng tiến lên ngăn cản động tác của y tá.

“Y tá, tôi xin cô, đừng tiêm thuốc này, đừng tiêm thuốc an thần cho chị tôi...”

Y tá khó xử nhìn Quách Thanh Tú: “Thưa cô, bệnh nhân đã có hành vi mang tính công kích nên cần phải tiêm thuốc an thần.”

Quách Thanh Tú che mặt, lắc đầu: “Dù sao tôi cũng đã bị thương, nếu cô tiêm liều này vào thì chẳng phải tôi đã bị thương vô ích sao? Tôi xin cô, tôi khó khăn lắm mới tới đây được. Đợi tôi nói thêm vài câu với chị ấy rồi mới tiêm được không?”

Y tá thở dài một hơi, cầm kim tiêm rời khỏi phòng.

“Vậy mong cô hãy cẩn thận một chút...”

Quách Thanh Tú lau đi vết bẩn trên tóc mình, sau đó lấy một miếng bánh ngọt nhân táo do chính cô tự tay nướng từ trong túi ra, đặt lên mặt bàn.

“Chị ơi, đừng gây chuyện nữa, được không ạ?”

Quách Thanh Tú ngồi trước mặt Quách Hoàng Ngân, dỗ dành cô ấy như đang dỗ một đứa bé.

“Chị ơi, chị nghe em nói này, chị là người thân duy nhất của em, chị có thể đừng như vậy được không? Em cũng rất khổ sở, chị có biết không? Nếu em mất cả chị thì em không biết mình nên tiếp tục sống như thế nào nữa, em không biết em nên làm thế nào? Chị nói cho em biết đi, em phải làm thế nào thì chị mới có thể tỉnh lại?”

“Chị ơi, có phải vì tên Lâm Việt Thịnh dê tiện kia không? Anh ta đã phụ bạc chị, khiến chị khổ sở phải không? Chị yên tâm, chị muốn nói gì cứ nói ra đi. Bây giờ anh ta đi nước ngoài rồi, không tới đây với em, chị hãy nói cho em biết đi! Chỉ cần chị có thể bình phục, chị muốn em làm gì cũng được...”

Quách Hoàng Ngân vẫn dại ra như trước, không có bất kỳ biểu cảm nào.

Nước mắt chảy xuống từ khóe mắt Quách Thanh Tú, cô không biết hiện mình nên làm gì mới tốt.

Nhưng chỉ cần còn một tia hy vọng, cô tuyệt đối sẽ không buông tay.

“Chị ơi, chị có biết không, vào một buổi tối nọ, em đã rất muốn giết chết Lâm Việt Thịnh. Vừa nghĩ tới những thương tổn mà anh ta đã gây ra với chị, em thật sự không chịu được... Anh ta là tên khốn kiếp! Anh ta đã nói người nhà họ Quách đều đáng chết, tại sao lại như vậy? Em lại không tìm được đáp án. Chị ơi, em sợ nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày, em sẽ không thể kiềm chế được bản thân mà giết anh ta mất!”

“Sức em yếu, em đánh không lại anh ta. Em muốn bỏ thứ độc nào đó vào trong thức ăn của anh ta, độc chết anh ta từng chút, từng chút...”

Quách Thanh Tú mặc kệ tất cả, cô cứ nói để phát tiết tâm trạng của mình mà chẳng có bất kỳ mục đích nào.

Đột nhiên, trong con người đang đại ra của Quách Hoàng Ngân xuất hiện một tia sáng.

“Đừng...”

Quách Thanh Tú ngẩn ra, sau đó chợt hồi phục tinh thần, vui vẻ kêu lên: “Chị ơi, chị tỉnh rồi à?”

Ánh mắt của Quách Hoàng Ngân dần dần biến thành u buồn, thâm trầm.

“Thanh Tú, đừng giết anh ấy! Em đừng làm vậy!”

“Chị ơi, chị tỉnh rồi, chị không điên phải không? Tại sao chị lại tự coi rẻ bản thân như vậy? Chị theo em ra ngoài đi, bây giờ chúng ta hãy rời khỏi nơi này, chúng ta chạy tới một nơi thật ra, rời xa khỏi Lâm Việt Thịnh...”

Quách Hoàng Ngân cười lạnh: “Trốn không thoát đâu. Đây chính là số mệnh của chúng ta.”

“Cái gì?”

“Người nhà họ Quách đúng là đều đáng chết, đây chính là số mệnh...” Về mặt Quách Hoàng Ngân rất thê lương.

Quách Thanh Tú cảm thấy dường như trong đầu mình càng lúc càng ít đi: “Vì sao chứ? Chị, vì sao chúng ta lại đáng chết? Người đáng chết chính là tên khốn kia!”

“Chị, có phải chị yêu anh ta tới mức hồ đồ, tới mức phát điên rồi không?”

Quách Thanh Tú lắc lắc Quách Hoàng Ngân.

“Chị đã nói với em rồi, chúng ta trốn không thoát đâu. Thanh Tú, em đừng mơ mộng hão huyền nữa. Thế lực của nhà họ Lâm rất lớn, lớn tới mức em không thể tưởng tượng nổi đâu...”

Mặt Quách Hoàng Ngân không chút thay đổi, cô ấy nói những lời này giống như đang trần thuật lại một chuyện bình thường.

“Nhưng em muốn biết lý do tại sao?”

Về mặt Quách Hoàng Ngân trở nên cực kỳ đau đớn: “Kẻ thù truyền kiếp...”

“Kẻ thù truyền kiếp là sao?” Quách Thanh Tú mơ hồ đoán được chút gì đó, Lâm Việt Thịnh có khốn nạn, có cảm thù đến thế nào hẳn không thể vô duyên vô cớ làm khổ cô và chị gái được.

Tuy tâm lý hẳn rất biến thái nhưng hẳn vẫn luôn bận rộn chuyện của bản thân hẳn, không thể nào đi báo thù chỉ một nhân vật nhỏ được.

Nhất định là có nguyên nhân.

“Nếu vậy thì có phải nó liên quan tới ba mẹ chúng ta không?”

Quách Thanh Tú dò hỏi.

Quách Hoàng Ngân đột nhiên che mặt, bật khóc: “Đừng hỏi nữa! Thanh Tú, chị van em, đừng hỏi nữa. Tuấn Khanh còn đau khổ hơn chúng ta rất nhiều. Vết thương mà anh ấy phải chịu, em không thể nào thấu hiểu được. Chị xin em, đừng trả thù anh ấy. Ân oán đời trước nên chấm dứt ở đây đi! Nếu sự hi sinh của chị có thể khiến anh ấy quay đầu thì chị có chết cũng được...”

“Chị, em biết chị yêu anh ta nhưng chị không thể như vậy...”

Quách Hoàng Ngân đột nhiên ngừng đầu lên, hai mắt đầm lệ, mơ hồ nhìn Quách Thanh Tú: “Thanh Tú, chị biết anh ấy yêu em... Chị biết anh ấy rất quan tâm em, chị biết cái chết của mình có lẽ cũng sẽ không khiến anh ấy quay đầu lại. Nhưng có lẽ tình yêu của em sẽ có thể hóa giải ân oán của hai nhà, Thanh Tú, chị xin em...”

“Chị, chị biết em và anh ta...”

Quách Hoàng Ngân dùng sức gật đầu: “Ngày đính hôn, chị đã thấy hai người ở trong phòng...”

Ngày đó, cô ấy thấy Thanh Tú vẫn chưa chịu xuống lầu nên lo lắng lên xem. Kết quả là cô đã thấy Lâm Việt Thịnh đang đè Quách Thanh Tú, điên cuồng đẩy dùa với nhau trên sofa.

Ngay giây phút đó, thiếu chút nữa cô ấy đã phát điên.

Nhưng cô ấy rất yêu Lâm Việt Thịnh, yêu hơn bất kỳ người nào. Chỉ cần có thể được ở bên cạnh hắn, thì cô có thể nhẫn nhịn tất cả.

Vì thế, cô đã chọn cách im lặng rời đi.

“Chị, có phải chuyến đi Maldives là do chị sắp xếp phải không?” Giọng nói của Quách Thanh Tú có hơi khàn.

Đúng vậy, cô vẫn luôn tin rằng chị cô không biết điều này, một mình cô gánh vác thật vất vả.

Quách Hoàng Ngân vô lực gật đầu: “Thanh Tú, xin lỗi em, chị không còn cách nào khác! Chị biết như thế sẽ khiến em tổn thương rất nhiều nhưng chị không thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn. Ngoại trừ em thì không ai có thể khóa trái tim Tuấn Khanh lại. Chị muốn dùng em để trói buộc trái tim Tuấn Khanh...”

Quách Thanh Tú đột nhiên có cảm giác bản thân bị đùa giỡn và lừa gạt.

Hơn nữa người lừa gạt cô lại chính là người thân nhất của cô.

Chị!! Giờ phút này, tiếng gọi ấy trở nên lạnh lẽo và tàn nhẫn cỡ nào.

Nước mắt rơi như những viên ngọc trai đã đứt dây. Từng giọt, từng giọt rơi xuống dưới.

“Chị, chị có biết em đã vượt mất cái gì hay không? Chị có biết em đã phải trả cái giá lớn cỡ nào không? Chị có biết em đã hi sinh hạnh phúc và sự trong trắng của mình không? Cũng chỉ để đổi lại một lời nói dối như thế này, thật là không đáng!”

“Thanh Tú, thật sự xin lỗi em!” Quách Hoàng Ngân dùng ánh mắt cầu xin nhìn Quách Thanh Tú.

“Chị, không cần phải nói xin lỗi! Nếu đã làm thì phải gánh chịu hậu quả. Chị, em hận chị...”

“Thanh Tú, thật xin lỗi...” Quách Hoàng Ngân lắp bắp, lặp đi lặp lại câu này.

Quách Thanh Tú dùng khăn che mặt, vội vã lao ra ngoài.

Quách Hoàng Ngân nhìn bóng dáng chạy trốn của Quách Thanh Tú thì càng chìm sâu vào trong nỗi tuyệt vọng.

Thanh Tú, mong em có thể hoàn thành tâm nguyện của chị!

Quách Thanh Tú lao tới cửa lớn, rồi chui thẳng vào trong xe của Lê Hùng Việt.

Lê Hùng Việt thấy cả người Quách Thanh Tú chật vật thì kinh ngạc hỏi: “Cô Quách, cô sao thế?”

Quách Thanh Tú cười khô lắc đầu: “Không có gì, chúng ta về thôi!”

Xe chậm rãi chạy lên đường lớn, trong đầu Quách Thanh Tú thì hỗn loạn, tất cả đều là lời của Quách Hoàng Ngân.

Kẻ thù truyền kiếp? Rốt cuộc là dạng kẻ thù truyền kiếp thế nào?

Cô không nghĩ ra, suy nghĩ đáng sợ này khiến cô muốn phát điên.

Chẳng lẽ ba mẹ đã làm gì Lâm Việt Thịnh nên hắn mới hận người nhà họ Quách như thế?

Tất cả như một màn sương mù nặng nề bao phủ tầm mắt Quách Thanh Tú.

Khiến cô không thể nào nhìn rõ được.

Quách Thanh Tú trở lại Cung điện Versailles, Di Nguyễn vừa liếc mắt một cái đã thấy trên đầu cô bất thường. Bà đỡ Quách Thanh Tú, vạch tóc cô xem thử, vừa nhìn là biết cô bị phỏng.

“Ai nha, cô Quách, da đầu của cô bị phỏng hết rồi. Ôi, Lê Hùng Việt, mau lấy thuốc tới đây...”

Lúc này, Quách Thanh Tú mới cảm thấy đầu tóc mình đau quá!

Di Nguyễn ấn Quách Thanh Tú ngồi xuống sofa, sửa sang mái tóc giúp cô rồi thoa thuốc trị bỏng lên.

Da đầu bị phỏng, tổn thương một mảng lớn, đỏ đỏ, có nhiều chỗ còn có thể thấy được cả tia máu.

“Ôi trời, cô Quách à, ai đã làm cô bị phỏng thế? Nếu để cậu chủ biết thì chắc chắn người nọ không thể sống tiếp rồi.”

“Ha ha ha, đau...” Quách Thanh Tú đau đến mức nhe răng trợn mắt: “Di Nguyễn, không sao đâu. Là do cháu không cẩn thận nên mới bị phỏng thôi!”

“Cô Quách phải cẩn thận một chút, lỡ khi cậu chủ về mà nhìn thấy cô bị thương thì cậu ấy nhất định sẽ làm khó chúng tôi.”

Di Nguyễn cắn nhai liên tục, nhưng lời nói lại cực kỳ ảm áp.

“Cô Quách, tôi nghĩ cô nên đi bệnh viện băng bó đi. Chẳng may vết thương bị nhiễm trùng thì làm sao?”

Quách Thanh Tú cười, khoát tay nói: “Ai biết khi nào Lâm Việt Thịnh về chứ, anh ta sẽ không thấy đâu.”

Quách Thanh Tú trở lại biệt thự chưa được một tiếng đồng hồ, hiện tại cô đang ngồi ăn tối trong phòng ăn.

Di Nguyễn chạy từ phòng khách vào: “Cô Quách, cô có điện thoại!”

Quách Thanh Tú mỉm cười, đặt chén com xuống: “Là ai gọi thế?”

Di Nguyễn lắc đầu, vẻ mặt có hơi mờ mịt: “Là một người đàn ông lạ.”

Đàn ông? Quách Thanh Tú nghi hoặc nhận điện thoại.

“Alô, tôi là Quách Thanh Tú...”

“Chào cô Quách, tôi là bác sĩ Ôn, làm phiền cô có thể tới bệnh viện một chuyến được không ạ?”

“Có chuyện gì sao ạ?”

“Vâng, là chị gái của cô đã qua đời...”

“Cái gì!”

Điện thoại trong tay Quách Thanh Tú rơi xuống đất vang lên một tiếng thật lớn, trong đầu Quách Thanh Tú đột nhiên trống rỗng. Cả người cô như đang lơ lửng trong không trung, không có chỗ nào để dựa vào...

“Cô Quách, cô Quách, cô làm sao thế?”

Quách Thanh Tú phục hồi tinh thần, nhìn Di Nguyễn đang hoảng hốt: “Xe, xe, mau! Kêu Lê Hùng Việt tới đây, tôi muốn đi gặp chị tôi...”

Chị!

Đừng, đừng mà! Chị đừng chết mà!

Thế giới trước mặt Quách Thanh Tú dần trở nên tối đen.

Di Nguyễn kinh hoàng hét lớn: “Người đâu, tới mau! Mau lên, cô Quách ngất xỉu rồi!”

Trong bệnh viện, Di Nguyễn bất an ngồi canh chừng bên giường bệnh, trên người Quách Thanh Tú còn đang cắm dây truyền nước biển.

Sắc mặt cô tái nhợt, miệng còn đang mê sảng: “Chị ơi, đừng đi mà! Đừng rời bỏ em...”

Dường như cô đang bị một cơn ác mộng đáng sợ quấy rối khiến cô không thể nào tỉnh giấc.

Di Nguyễn ngẩng lên nhìn Lâm Việt Thịnh: “Cậu chủ, bây giờ nên làm sao mới tốt?”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh âm u, hần quát khê: “Đi ra ngoài!”

Hắn chỉ mới rời khỏi chưa tới ba ngày mà trong nhà lại hỗn loạn đến thế này. Hắn không thể không bỏ cuộc họp quan trọng ở châu Âu để ngồi máy bay tư nhân nhanh chóng trở về đây.

Di Nguyễn ra ngoài với vẻ mặt buồn bã, Lê Hùng Việt đang canh giữ ở ngoài cửa cũng rất bất an. Hắn ta biết rõ chuyện này xảy ra thì cậu chủ sẽ không dễ dàng tha cho hắn ta.

Lâm Việt Thịnh ngồi xổm xuống bên cạnh Quách Thanh Tú, nắm bàn tay nhỏ bé đang quờ quạng của cô.

“Đừng sợ, tôi ở đây...”

Giọng nói trầm thấp đầy sự dịu dàng, hoàn toàn không giống với tên ác ma trong quá khứ.

Nhìn gương mặt bé nhỏ bị thương và tiều tụy của cô, nơi mềm mại trong lòng hắn đã bị chạm vào. Hắn cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô, bây giờ, trên trán cô toát đầy mồ hôi lạnh...

Hắn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, để đầu cô áp vào ngực hắn.

“Đừng sợ, tôi ở đây...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Thực xin lỗi, em yêu chị

Quách Thanh Tú mở to mắt, trong đôi mắt to thâm đắm nổi bi thương,

Đột nhiên, cô giật kim tiêm ra, đi chân trần xuống giường.

Lâm Việt Thịnh xoay người, vươn tay chặn ngang rồi ôm cô lên.

“Quách Thanh Tú, em làm gì thế?”

Quách Thanh Tú như đang mê sảng: “Tôi đi gặp chị gái tôi...”

“Làm càn! Em đã hôn mê suốt một ngày một đêm, đi gặp chị gái gì chứ! Lập tức lên giường nằm cho tôi!”

Lâm Việt Thịnh không nói thêm gì mà ôm Quách Thanh Tú lên, mạnh mẽ thả cô lên giường.

Quách Thanh Tú như đang thấy ma, cô nhanh chóng nhảy từ trên giường xuống, chạy về phía ngoài cửa.

Lâm Việt Thịnh lại ôm chặt cô lần nữa, miệng quát khê: “Chị của em chết rồi, đã chết rồi, em có biết chưa? Quách Thanh Tú, em tỉnh táo lại một chút...”

Chị chết rồi!!

“Không, anh lừa tôi! Tôi muốn gặp chị ấy, chị ấy sẽ không chết, tại sao chị ấy lại chết?”

Thân thể Quách Thanh Tú căng cứng, tay đẩy Lâm Việt Thịnh như một chú mèo hoang nhỏ đang nổi điên.

“Quách Thanh Tú, chị của em chết rồi! Cô ấy bị bệnh tim đã nhiều năm, có thể sống tới bây giờ đã là không dễ dàng...”

Quái đản, Lâm Việt Thịnh nổi giận rồi. Không ngờ thân thể nhỏ bé này lại cất giấu sức phản kháng lớn như vậy.

Quách Thanh Tú nghe đến đó, sức lực cũng giảm bớt. Hai tay cô vò đầu, chán nản ngồi xõm xuống đất, cô bỗng nhiên khóc lớn...

Lâm Việt Thịnh không hề nhúc nhích, để mặc cô khóc như vậy.

Khóc đi, khóc ra sẽ tốt hơn!

Một hồi lâu sau, Quách Thanh Tú được bao bọc bởi một vòng ôm ấm áp.

Lòng ngực rắn chắc của Lâm Việt Thịnh mang tới cho cô sự ấm áp và sức mạnh.

Đầu ngón tay hắn cực kỳ dịu dàng, nhẹ nhàng xoa chỗ thái dương của cô: “Quách Thanh Tú, em cũng chỉ có chút bản lĩnh thế thôi à? Một chút đã kích như thế cũng không chịu nổi sao?”

Quách Thanh Tú cựa quậy trong lòng Lâm Việt Thịnh, giãy thoát ra lần nữa.

Đôi mắt xinh đẹp đã khóc tới mức đỏ lên như một chú thỏ con, Lâm Việt Thịnh lại cong môi cười.

“Dẫn tôi đi gặp chị gái...” Quách Thanh Tú vẫn kiên trì.

Lâm Việt Thịnh dứt khoát lắc đầu: “Không được, người đã chết rồi có gì hay mà gặp chứ.”

“Lâm Việt Thịnh, tôi muốn đi gặp chị tôi, nếu anh không cho tôi đi, tôi sẽ hận anh cả đời!”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh đột nhiên trở nên thâm trầm, tĩnh lặng vô tình.

“Lâm Việt Thịnh, tên khốn này! Anh là tên tệ hại, thả tôi ra, tôi muốn đi gặp chị tôi...”

Một hồi lâu, Lâm Việt Thịnh mới thờ dãi.

“Được!”

Nếu cô hận hán cả đời, hán sẽ không thể chịu nổi.

Trong nhà xác viện điều dưỡng dành cho người bị bệnh tâm thần, y tá kéo tủ đông ra, tay Quách Thanh Tú đang vịn Lâm Việt Thịnh không ngừng run rẩy.

Lâm Việt Thịnh đưa tay giữ chặt Quách Thanh Tú: “Đừng nhìn, chúng ta đi thôi!”

Quách Thanh Tú dùng sức giãy khỏi tay Lâm Việt Thịnh.

Cô từ từ đi tới, người nằm trên băng ca lạnh lẽo này là chị cô sao?

Lâm Việt Thịnh vuron tay đỡ vai cô: “Đừng nhìn nữa!”

Quách Thanh Tú tự tay mở tấm vải trắng đắp phía trên thi thể ra.

Gương mặt thon gầy, tái nhợt, trắng như tuyết xuất hiện trước mắt Quách Thanh Tú. Sau khi chết, Quách Hoàng Ngân có vẻ rất yên bình, hai mắt nhắm chặt không bao giờ... mở ra được nữa.

Chị!

Quách Thanh Tú run rẩy cầm bàn tay lạnh lẽo như băng kia: “Chị ơi...”

Nước mắt chảy theo khóe mi Quách Thanh Tú rơi xuống, cô cầm tay Quách Hoàng Ngân áp lên mặt mình: “Chị ơi, thực xin lỗi! Em rút lại lời đã nói, em tha thứ cho chị, em tha thứ cho chị mà! Cho tới bây giờ, em chưa bao giờ trách chị cả, chưa từng...”

Tiếng khóc của Quách Thanh Tú dần dần khàn đi, y tá ở đó cũng bị cô làm cho xúc động chảy nước mắt.

Chị! Xin lỗi chị, chị là người thân duy nhất của em, sao em có thể trách chị chứ!

Đáng tiếc, dù cho Quách Thanh Tú hối hận cỡ nào thì cuối cùng Quách Hoàng Ngân cũng không thể nghe thấy, cô ấy đã rời đi cùng với tình yêu sâu đậm dành cho Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh ra hiệu bằng mắt cho y tá, vuron tay ôm Quách Thanh Tú ra ngoài.

Quách Thanh Tú khóc tới mức tê tâm phế liệt, ánh mắt Lâm Việt Thịnh càng thêm u ám.

“Àm!” Tủ đông nặng nề đóng lại, Quách Thanh Tú ngây ngốc, cô biết từ nay về sau, chị cô và cô vĩnh viễn bị ngăn cách ở hai thế giới, không thể gặp lại nhau nữa...

Hai tay cô dốc sức đánh lên người Lâm Việt Thịnh, Lâm Việt Thịnh cắn răng, cưỡng ép ôm cô đi.

Cô bị nhét mạnh vào trong xe, Quách Thanh Tú khóc tới mức ngất đi.

Trong lễ tang của Quách Hoàng Ngân, Quách Thanh Tú mặc một bộ váy màu đen, cả người yên tĩnh không phát ra chút âm thanh gì.

Không có ai tham gia tang lễ, cuộc đời của Quách Hoàng Ngân được đặt một dấu chấm tròn kết thúc như thế.

Đau khổ khi còn sống, cô đơn khi rời đi.

Điều đáng an ủi duy nhất là khi cô ấy còn sống, cô ấy vẫn luôn khát vọng có được tình yêu của Lâm Việt Thịnh. Sau khi chết, Lâm Việt Thịnh lại tự mình đưa tang cho cô.

Lâm Việt Thịnh mặc một bộ vest đen, đứng thẳng, yên lặng đứng cùng Quách Thanh Tú, nghe mục sư nói ra lời cáo phó cuối cùng.

Cái chết của Quách Hoàng Ngân là đã kích lớn đối với Quách Thanh Tú.

Nhiều ngày tiếp theo, cô không thể nào thoát khỏi nỗi niềm bi thương kia.

Cô không ăn không ngủ, cũng không nói chuyện, cả người ỉu rũ như một hồ nước u ám.

Dù Lâm Việt Thịnh nói gì với cô thì cô cũng chỉ ôm chân ngồi trên sofa ngẩn người, không có một chút biểu hiện phản ứng hẳn.

“Quách Thanh Tú, cô ngốc này, Quách Hoàng Ngân đã chết, cô ấy đã chết rồi, chẳng lẽ em định đi tìm chết với cô ấy sao?” Lâm Việt Thịnh gào thét.

Quách Thanh Tú vẫn không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Lâm Việt Thịnh giật mở đồ vest, nâng mặt cô lên, dùng nụ hôn nóng rực khóa môi cô, mãnh liệt mút vào.

Cô vẫn không chút phản ứng như cũ, ngay cả phản kháng cũng không có.

Lâm Việt Thịnh buông tay, đánh một quyền nặng nề lên ghế sofa.

Quách Thanh Tú, chả lẽ em cứ sa sút tinh thần, cứ héo rũ như thế này sao?

Lần đầu tiên, Lâm Việt Thịnh phát điên vì một người phụ nữ.

Trong phòng ngủ lớn, Quách Thanh Tú ngẩn ngơ đứng trước cửa sổ thủy tinh, nhìn biển rộng ở phía xa, cả người bị một cổ u buồn dày đặc bao lấy.

Di Nguyễn vội vàng xông vào phòng ngủ.

“Cô Quách, cô Quách, không ổn rồi!”

Quách Thanh Tú từ từ xoay người lại, quay đầu nhìn Di Nguyễn một cái: “Chuyện gì ạ?”

“Lê Hùng Việt sắp bị cậu chủ đánh chết rồi! Lần trước, lần trước Lê Hùng Việt tự ý đưa cô tới viện điều dưỡng tâm thần mới đưa đến kết quả hiện tại...”

Quách Thanh Tú đi theo phía sau Di Nguyễn, nhanh chóng ra khỏi phòng ngủ.

Khi cô đi xuống dưới lầu, cô nghe thấy tiếng roi quất, còn có tiếng quát trầm thấp xen kẽ bên trong.

Quách Thanh Tú chậm rãi đi xuống, tay cô vịn cầu thang, nhìn về phía chính giữa phòng khách.

Lê Hùng Việt cời trần nửa thân trên, trên đó hiện tại có đầy vết roi dữ tợn. Hắn ta đang quỳ trên mặt đất, tám tám trái sán đất tiền đã bị máu tươi nhuộm đỏ...

Lâm Việt Thịnh ngồi trên sofa, cả vạt đã nói lỏng ra, trong tay cầm một ly rượu vang, rót rượu vào miệng.

Hắn ngồi đối diện Lê Hùng Việt, cả người đầy u ám, tràn đầy vẻ hung ác. Bên cạnh hắn có hàng vệ sĩ và người làm đang đứng, đông đen, có lẽ tất cả người làm trong biệt thự đều đã đến đây.

Tất cả mọi người đều cảm như hén, sắc mặt vừa cung kính vừa sợ hãi.

Bên cạnh Lê Hùng Việt, một vệ sĩ có dáng người cường tráng đứng đấy, trong tay anh ta cầm một cây roi đánh vào người Lê Hùng Việt.

Mỗi một roi đánh xuống, da tróc thịt bong, máu bắn ra...

Lê Hùng Việt là một người kiên cường, dù đau tới mức mặt cũng vặn vẹo, hắn ta cũng không kêu rên một tiếng.

Mấy roi được quất xuống, Lâm Việt Thịnh mới ngẩng gương mặt âm u của mình lên hỏi Lê Hùng Việt.

“Biết vì sao tôi đánh anh không?”

Giọng nói của Lê Hùng Việt khàn khàn ảm chứa đau đớn, cho thấy hắn ta vô cùng khổ sở.

“Là, là... cậu chủ đánh rất đúng. Nếu như không phải do tôi tự tiện đưa cô chủ ra ngoài thì chị của cô Quách sẽ không chết, cô Quách cũng sẽ không biến thành bộ dạng hiện tại. Tất cả những tai họa này đều là do tôi mà ra, tôi đáng chết...”

“Phải, không có quy tắc sẽ không thành sự, nếu anh đã hiểu rõ thì tôi sẽ cho anh được thỏa lòng...”

“Cám ơn cậu chủ đã thành toàn!”

“Huỳnh Long Phi, lấy súng tới đây...”

Súng! Quách Thanh Tú vừa nghe thì khiếp sợ, Lê Hùng Việt là vì cô mới gây nên tội.

Bởi vì lỗi lầm này, hẳn ta phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Không được, Quách Thanh Tú vội vàng chạy xuống lầu.

“Đừng, đừng làm vậy! Đừng mà...”

Lâm Việt Thịnh thấy Quách Thanh Tú lao xuống từ trên lầu lao xuống thì khóe môi hoàn mỹ của hắn nở một nụ cười vì mưu kế đã thành công.

Cô bé kia thật sự quá thiện lương nên sẽ không muốn liên lụy người khác! Đây chính là điểm yếu chí mạng của cô.

Nhưng hắn nhanh chóng nghiêm mặt lại.

Nếu đã là đóng kịch thì phải đóng cho tròn vai, nếu không cô bé chết tiết kia sẽ lại tiếp tục giả chết.

Lâm Việt Thịnh nheo mắt đầy vẻ nguy hiểm, nói với giọng không vui: “Huỳnh Long Phi, cầm súng tới đây, có nghe không...”

Huỳnh Long Phi cảm thấy vô cùng bất ngờ. Súng của cậu chủ trước nay đều là do cậu chủ tự cầm theo, hôm nay lại bảo mình lấy. Được rồi, đi lấy thì lấy thôi, anh ta vội vàng vào phòng, lấy một khẩu súng cho Lâm Việt Thịnh.

Quách Thanh Tú vội vã chạy tới.

“Lâm Việt Thịnh, đừng giết anh ấy. Không phải lỗi của Lê Hùng Việt, là do tôi, là tôi ép anh ấy, anh muốn phạt thì phạt tôi đi!”

Lâm Việt Thịnh nghịch nghịch cây súng trong tay, liếc mắt nhìn Quách Thanh Tú.

“Tôi không quan tâm! Dù sao cũng chính anh ta là người đưa em đến gặp Quách Hoàng Ngân, nên giờ em mới biến thành dáng vẻ sống dở chết dở thế này, anh nhìn cũng thấy phiền não. Không giết anh ta, em sẽ không khá lên!”

Quách Thanh Tú nhủ mảy may, tay ngăn cản động tác của Lâm Việt Thịnh.

“Tôi không có sống dở chết dở. Lâm Việt Thịnh, anh tha cho anh ấy được không?”

Trong mắt Lâm Việt Thịnh vẫn âm u như cũ, nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú đầy sâu xa: “Làm sao tôi biết em có sống dở chết dở hay không?”

Quách Thanh Tú ngây người, rồi rầm: “Vậy anh muốn tôi làm thế nào?”

Lâm Việt Thịnh hơi cong khóe môi hoàn mỹ: “Đến đây hôn tôi, hôn sâu vào...”

Quách Thanh Tú có hơi do dự, nhìn thấy khắp phòng đứng đầy vệ sĩ và người làm, cô đỏ mặt nói: “Được, nhưng bọn họ phải đi xuống hết đã!”

Lâm Việt Thịnh phất tay, một đoàn người làm và vệ sĩ đông đúc lui ra ngoài từ cửa lớn.

Quách Thanh Tú chỉ vào Huỳnh Long Phi và Lê Hùng Việt: “Còn hai người bọn họ nữa...”

“Không được, em phải hôn tôi đã, sau đó tôi mới thả anh ta...”

Bản chất lưu manh của Lâm Việt Thịnh không hề thay đổi.

Quách Thanh Tú cắn môi dưới, đi tới trước mặt Lâm Việt Thịnh với gương mặt đỏ bừng, trong mắt chứa tia thẹn thùng, cô nhẹ nhàng tiếp cận hắn.

Đôi môi mềm mại của cô như cánh bướm nhẹ nhàng đặt lên môi hắn.

Cô hôn cực kỳ cẩn thận, từng cữ từng chút tới gần môi hắn.

Đầu lưỡi phấn hồng trơn mềm của cô học theo động tác ngày xưa của hắn, trúc trắc thăm dò vào trong miệng hắn.

Cô đang xoắn xuýt không biết phải làm sao nữa.

Nội tâm Lâm Việt Thịnh đã bị cô khơi lên dục vọng, bàn tay to lớn của hắn đỡ lấy gáy cô, ngón tay cắm sâu vào trong sợi tóc suông mềm kia. Hắn thô lỗ hôn lên môi cô, đặt cô nằm lên ghế sofa.

Lê Hùng Việt ra hiệu bằng mắt với Huỳnh Long Phi, hai người này lặng lẽ lui ra ngoài.

Đợi tới khi Quách Thanh Tú bị Lâm Việt Thịnh hôn tới mức đỏ bừng cả khuôn mặt, thở hổn hển, trong phòng khách cũng chỉ còn lại hai người họ.

Bàn tay của Lâm Việt Thịnh dò xét vào trong váy cô, dùng sức xoa nắn phần eo mềm mại, tiếp tục tiến lên trên từng chút một.

Quách Thanh Tú đã mất đi sự phòng bị từ lâu, cô bị hôn đến mềm nhũn cả người.

Mơ màng nằm trên ghế sofa, để mặc hấn làm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Nụ hôn sâu nóng bỏng đầy kích thích

Sau một hồi điên cuồng, cảm xúc không vui trong lòng rốt cuộc cũng được phóng thích.

Quách Thanh Tú cảm thấy hiện tại là lúc cô thoải mái nhất từ trước tới giờ.

Cô ngồi xuống sofa, ngượng ngùng cầm quần áo của Lâm Việt Thịnh lên che chắn cơ thể mình.

Lâm Việt Thịnh quần khăn tắm đi ra từ phòng tắm, khoe miệng nở một nụ cười thỏa mãn, vui vẻ.

Tiểu yêu tinh này lần nào cũng làm hấn phi thường thỏa mãn.

Dáng người hoàn mỹ, xúc cảm tuyệt vời, là tinh linh hoàn mỹ trên trời ban xuống, trao vào tay hấn.

Quách Thanh Tú thấy Lâm Việt Thịnh đang dùng ánh mắt mê đắm nhìn chăm chăm phần đùi trắng nõn đang lộ ra bên ngoài của mình, khuôn mặt nhỏ đột nhiên đỏ bừng, che che đồ lót đứng lên: “Lâm Việt Thịnh, anh nói là phải giữ lời đấy, anh phải thả Lê Hùng Việt...”

Lâm Việt Thịnh sờ cằm, nhìn cô bằng ánh mắt đầy ý vị: “Thả, tất nhiên là phải thả chứ! Biểu hiện của em tốt như vậy thì sao anh không thả được. Nhưng mà hình như anh còn chưa no, chúng ta lại đến lần nữa được không...”

Quách Thanh Tú càng hoảng sợ hơn, cô lấy lại tinh thần, chạy nhanh lên lầu.

Phản xạ của Lâm Việt Thịnh còn nhanh hơn cô nhiều.

Hấn nhanh nhẹn vọt lên cầu thang, đuổi theo cô, trực tiếp kéo quần lót của cô xuống từ phía sau.

Tiếc là chú cừ trắng nhỏ lại bị sói xám ăn hết từng chút từng chút một.

Lâm Việt Thịnh thở hổn hển tiến vào trong thân thể Quách Thanh Tú từ phía sau lưng: “Cảm giác làm trên cầu thang cũng không tệ...”

“Lâm Việt Thịnh, anh, anh... A... Ừm...”

Ngày hôm sau, Quách Thanh Tú lơ đãng đi vào gara kiểm tra xe. Thấy Lê Hùng Việt chui tới chui lui, vô cùng linh hoạt, trông không giống người đã từng bị thương nặng.

Quách Thanh Tú tò mò kêu lên: “Lê Hùng Việt, anh không sao rồi hả?”

Lê Hùng Việt thấy Quách Thanh Tú đi tới thì sợ tới mức xoay người bỏ chạy, chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ.

“Quái lạ! Sao lại khỏi nhanh như thế nhỉ?”

Đang lăm bằm thì một cánh tay duỗi từ phía sau tới, ôm eo cô.

Lâm Việt Thịnh cười tà: “Hà hà, tất nhiên là phải nhanh rồi! Người hầu của Lâm Việt Thịnh này không chỉ phải vượt qua kiểm tra dáng người mà còn phải vượt qua cuộc kiểm tra năng lực khôi phục nữa. Nếu không, em cho rằng ai cũng có thể làm việc cho tôi à?”

Quách Thanh Tú nhìn gương mặt đầy vẻ kiêu ngạo của Lâm Việt Thịnh, khoe miệng cô giật giật, đúng là kẻ không biết xấu hổ!

Im lặng hồi lâu, Quách Thanh Tú mới nhìn thẳng Lâm Việt Thịnh.

“Có một việc vẫn luôn khiến tôi băn khoăn trong lòng, tôi muốn hỏi anh...”

Lâm Việt Thịnh liếc nhìn cô bằng ánh mắt không đứng đắn: “Được, hỏi một chuyện thì buổi tối thay một bộ đồ lót tình thú...”

“Anh...” Khuôn mặt nhỏ của Quách Thanh Tú đỏ lên, tựa như một con tôm bự bị luộc chín vậy.

“Không thì tôi làm sủi cảo cho anh nha, làm thêm bánh ngọt nhân táo nữa, tôi làm bánh ngọt rất ngon đó...”

Quách Thanh Tú thử đổi điều kiện, nếu bắt cô mặc loại đồ lót tình thú trong suốt, hờ hang như vậy thì cô thật sự không mặc nổi.

Lần trước mặc hờ hang như thế còn không phải đã bị hấn ăn sạch không thừa lại gì hay sao!

“Ừ, vậy em hỏi đi, nếu như là vấn đề có độ khó cao thì em vẫn phải mặc đồ lót tình thú trong suốt hoặc nhảy một điệu nhảy thoát y cũng được...” Lâm Việt Thịnh sờ cằm, thích thú nhìn gương mặt đang đỏ bừng lên của Quách Thanh Tú.

Khuôn mặt đỏ bừng, ngay cả chiếc cổ trắng ngần cũng hiện lên màu hồng, trong mắt lại không thể che giấu được tia thẹn thùng.

Quách Thanh Tú tức giận xoa người: “Vậy tôi không hỏi nữa.”

Lâm Việt Thịnh ôm cô từ phía sau, đặt một nụ hôn nóng bỏng lên tai cô.

“Tôi lại muốn em rồi, làm sao bây giờ?”

Giọng nói khàn khàn gọi cảm, từ tính đầy quyến rũ.

Quách Thanh Tú xoa người, dùng sức đẩy Lâm Việt Thịnh ra: “Lâm Việt Thịnh, anh có thể đứng đắn một chút được không? Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh!”

Lâm Việt Thịnh nghịch mái tóc dài của cô, hai mắt híp lại: “Tôi không đứng đắn như thế nào? Đàn ông ân ái với phụ nữ là chuyện hiển nhiên trên đời, xin hỏi em là trên đời này có người đàn ông hay phụ nữ nào không làm tình không?”

“Anh...” Quách Thanh Tú câm lặng, đụng phải một tên lưu manh cỡ này thì coi như do cô xui xẻo vậy.

Quách Thanh Tú ngẩng cằm, con ngươi trong suốt, sáng ngời, tràn đầy sức sống nhìn Lâm Việt Thịnh.

“Có phải anh có thù oán nặng gì với nhà họ Quách chúng tôi không? Anh nói tất cả người nhà họ Quách chúng tôi đều đáng chết...”

Quách Thanh Tú nói vô cùng chân thành và nghiêm túc. Lời cô vừa thốt ra khỏi miệng thì nụ cười trên mặt Lâm Việt Thịnh chậm rãi biến mất, thay vào đó là là sương mù dâng lên từng chút từng chút trên mặt hấn.

Hắn nâng con ngươi tối đen lên nhìn cô.

Tay buông khỏi tóc của Quách Thanh Tú, hấn lạnh lùng nhìn cô: “Ai nói với em?”

“Chị, là chị nói cho tôi biết trước khi chết. Chị ấy nói tôi đừng hận anh, chị ấy nói nhà họ Quách đã làm chuyện rất có lỗi với anh...”

“Hừ!” Lâm Việt Thịnh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chậm rãi nhìn ra xa.

Đúng là dù người nhà họ Quách có chết hết thì cũng không thể đền bù đau đớn trong lòng hấn.

Lâm Việt Thịnh đột nhiên mặc kệ Quách Thanh Tú, xoa người nhanh chóng rời đi.

“Lâm Việt Thịnh, anh nói cho tôi biết, rốt cuộc là sao?”

Quách Thanh Tú đuổi theo phía sau hấn, lớn tiếng hỏi.

Thân hình của Lâm Việt Thịnh thẳng tắp, cao lớn, hấn không trả lời cô.

“Lâm Việt Thịnh, chúng ta làm hòa được không...”

Quách Thanh Tú bước bình theo sau Lâm Việt Thịnh, nói suốt một đường.

Lâm Việt Thịnh đột nhiên dừng bước, quay người lại, nắm lấy cằm của Quách Thanh Tú, ánh mắt âm độc: “Quách Thanh Tú, không thể giảng hòa đâu! Người nhà họ Quách các người, tất cả đều đáng chết.”

Trong mắt Quách Thanh Tú ánh lên nước mắt.

“Nhưng, ba mẹ tôi đều đã chết, chị tôi cũng đã qua đời, bác cả cũng không còn. Người nhà họ Quách cũng chỉ còn lại mình tôi... Anh còn muốn thế nào nữa? Muốn giết cả tôi sao?”

Giọng của Quách Thanh Tú run rẩy.

Trong mắt Lâm Việt Thịnh hiện lên một tia âm u mà đau xót, tay của hấn run nhẹ, một hồi lâu sau, hấn lại làm lơ Quách Thanh Tú.

Hắn đi thẳng vào trong gara, lái chiếc Rolls Royce bản giới hạn màu đen chạy như bay ra ngoài, nhanh chóng biết mất khỏi tầm mắt Quách Thanh Tú.

Cô đã nhìn ra được trong lòng hắn đang tràn đầy thống khổ và phẫn nộ.

Hắn đau khổ như vậy sao? Chẳng lẽ năm đó ba mẹ cô đã giết người thân của hắn?

Quách Thanh Tú rất muốn biết, cô lau khô nước mắt, đi dạo một vòng trong vườn hoa, sắp tới giờ cơm trưa mà Lâm Việt Thịnh vẫn chưa về.

Một bên khác của vườn hoa, một mảng hoa hồng năm màu đang nở rộ. Di Nguyễn đang cắt hoa hồng cho vào trong lẵng hoa, một chốc bà sẽ cắm vào các phòng trong biệt thự.

Trong đầu Quách Thanh Tú nảy lên một ý tưởng, cô xoay người đi tới.

“Di Nguyễn!” Quách Thanh Tú cười, ngọt ngào gọi một tiếng.

Di Nguyễn ngẩng đầu nhìn cô cười: “Chào cô Quách!”

Di Nguyễn là một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi, tóc được chải gọn gàng sạch sẽ, đồng phục người hầu trên người bà cũng vô cùng vừa vặn, là người nhanh nhẹn và tốt bụng.

“Di Nguyễn đã làm ở nhà họ Lâm nhiều năm rồi nhỉ?”

Di Nguyễn cười khê: “Đúng vậy, cũng được mười mấy năm rồi!”

“Vậy nhất định Di Nguyễn đã gặp ba mẹ Lâm Việt Thịnh rồi phải không ạ?”

Nụ cười trên mặt Di Nguyễn cứng lại, bà nhanh chóng gạt đầu: “Đúng vậy, từng gặp rồi, lúc bà chủ còn trẻ là một người rất đẹp. Ông chủ thì tôi chưa từng gặp, hình như ông ấy chưa bao giờ tới Trung Quốc. Nhưng dù gì tôi cũng là người làm thôi, cho dù ông ấy có đến đây thì chưa chắc tôi có thể nhìn thấy. Mà cô Quách hỏi chuyện này để làm gì?”

Quách Thanh Tú nhè nhẹ ồ lên một tiếng, dựa vào ngữ khí của Di Nguyễn thì hình như ba mẹ ruột của Lâm Việt Thịnh vẫn còn sống.

“Lâm Việt Thịnh có anh em gì không ạ?”

“Cái này...” Di Nguyễn trầm ngâm một hồi rồi nhiu mày nói: “Tôi chỉ biết là cậu chủ còn hai người anh đang ở nước ngoài nhưng cũng chưa từng gặp. Có lẽ là ba người nhưng tôi cũng không rõ lắm. Chúng tôi chỉ là người làm, sao có thể biết được nhiều như vậy.”

Ở chung mấy chục năm mà đến cả chuyện hắn có mấy người anh em cũng không biết sao?

Mấy chục năm mà cũng không tới gặp mặt sao? Rốt cuộc đây là dạng gia đình gì thế?

Thấy đáng vẻ buồn rầu của Quách Thanh Tú, Di Nguyễn tò mò hỏi: “Cô Quách, sao hôm nay cô lại hỏi mấy vấn đề kỳ lạ này?”

Quách Thanh Tú ngước mắt, tay kéo một nụ hoa, nắm trong tay, sắc mặt có hơi u buồn.

“À, cháu đang nghĩ là tính cách Lâm Việt Thịnh táo bạo như vậy có phải là do mất đi một người thân quan trọng với anh ta hay không. Ví dụ như ba mẹ chẳng hạn, nên anh ta mới trở thành như thế!”

Sắc mặt Di Nguyễn đột nhiên thay đổi, căng thẳng nói với Quách Thanh Tú.

“Quách Thanh Tú, sau này cô không được nhắc tới chuyện này nữa! Ôi, cậu chủ thật sự cũng rất đáng thương.”

Tay Quách Thanh Tú kéo áo Di Nguyễn: “Anh ta đã mất ai?”

Về mặt Di Nguyễn đau khổ, thờ dài một hơi: “Cậu chủ, cậu chủ... Bà chủ đã qua đời!”

Quách Thanh Tú nghe xong thì buông tay, nhìn Di Nguyễn vội vàng rời đi.

Di Nguyễn đi được vài bước thì quay trở lại, cầm lấy giỏ hoa mà bà bỏ quên.

“Cô Quách, sau này đừng nhắc tới ba mẹ của cậu chủ! Nhớ kỹ, không thể nhắc tới chuyện này...”

“Vâng!” Quách Thanh Tú thần nhiên trả lời, nhìn bóng dáng Di Nguyễn rời đi, cô ngo ngác, không nhúc nhích.

Buổi tối, Lâm Việt Thịnh về khá trễ.

Quách Thanh Tú cố tình làm bánh ngọt nhiều hình dạng, có heo con, gấu con, cừu đáng yêu, sói xám, tạo hình cực kỳ sống động.

Bánh ngọt nhân táo tỏa ra mùi thơm, được Quách Thanh Tú đặt ngay ngắn trong khay. Sau đó, cô nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng.

Lâm Việt Thịnh đang vui đùa trên bàn làm việc, trên mặt bàn là một đồng hồ tài liệu, giấy tờ đang chờ hắn đọc.

Nghे tiếng Quách Thanh Tú vào phòng, hắn cũng không ngẩng đầu lên.

Người đàn ông này ngồi trước bàn làm việc, thân hình thon dài, cao ngất, gương mặt hoàn mỹ tới mức khiến người và thần đều phần nộ, tỏa ra mị lực đàn ông nồng đậm. Nếu như bỏ qua tính cách hổng bết kia, không thể không công nhận hắn cũng là một người đàn ông hoàn hảo.

“Khụ, ăn bánh ngọt đi!”

Quách Thanh Tú cố ý dịu giọng nói, đặt khay lên bàn làm việc.

Lâm Việt Thịnh cũng không ngẩng đầu mà nhướn mày, thấp giọng nói: “Săn sóc tới vậy sao?”

“Hi hi, đúng vậy! Ngài tổng giám đốc nếu không được ăn no bụng thì làm sao có sức lực vận động chứ!”

Lúc này, Lâm Việt Thịnh mới ngẩng đầu, trong mắt lóe lên tia sáng, cố ý sơ hở trong lời của Quách Thanh Tú: “Vận động?”

Lúc này, Quách Thanh Tú mới nhận ra sơ hở trong lời của mình nên cô lập tức nói sang chuyện khác: “Ừ, ý tôi là chạy bộ... Anh đừng hiểu lầm. Phải rồi, tôi muốn mời ngài tổng giám đốc ăn bữa tối dưới ánh nến...”

Nhưng khi vừa nói ra lời này, cô lập tức hối hận, cái gì mà bữa tối dưới ánh nến chứ, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị gì cả.

Lâm Việt Thịnh xem đồng hồ trên tay một cái rồi nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú bằng ánh mắt sâu xa.

“Một tiếng sau...”

“Được, được, vậy tôi ra ngoài trước đây!” Quách Thanh Tú bùng bánh ngọt lên, chuẩn bị ra ngoài.

“Để bánh ngọt lại!”

Quách Thanh Tú quay đầu lại, nhìn thâm ý trong mắt Lâm Việt Thịnh. Cô nở nụ cười rạng rỡ rồi để bánh ngọt lại.

“Được rồi, tôi đi trước...” Quách Thanh Tú nhanh chóng trốn mất, nếu cứ tiếp tục ở đây thì sợ là sẽ bị hắn ăn sạch mất.

Lâm Việt Thịnh ngừng công việc trên tay, nhìn khay bánh ngọt có tạo hình vui mắt vui tai.

Cô bé kia cũng rất có tâm, tay nghề cũng không tệ, gấu con có dáng vẻ ngây thơ chân thành, heo con làm thành hình McDull, vô cùng đáng yêu. Còn cô cừu kia thì rất giống cô, con sói xám này chắc là hắn rồi, ha ha...

Lâm Việt Thịnh có khẩu vị tốt, cầm bánh ngọt lên ăn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đêm lãng mạn

Quách Thanh Tú vội vàng trang trí ánh nến ở ban công, ban ngày coi như là cô bất cẩn đắc tội hắn, bữa ăn này xem như là cô nhận lỗi với hắn đi.

Châm nến xong, Quách Thanh Tú ngồi trên ghế sofa, nhìn bầu trời đêm trên cao.

Có một ngôi sao sáng bay vụt qua cắt ngang bầu trời đêm, để lại một đường vòng cung sáng lóng lánh rồi rơi xuống bầu trời.

Là sao băng!

Quách Thanh Tú kích động nhìn ngôi sao băng kia, suy nghĩ trôi về quá khứ khi còn bé.

Khi đó, cũng là trên ban công tầng thượng.

Một cô bé nhỏ ôm búp bê nhìn lên bầu trời bao la trên đầu mình, chớp cặp mắt to.

“Anh Hải ơi, anh nói đêm nay có sao băng mà, nhưng sao em không thấy gì hết!”

Tăng Thanh Hải ngồi sòng vai bên cạnh cô, cười nói: “Chỉ có người thành tâm mới có thể nhìn thấy sao băng thôi. Thanh Tú phải thành tâm mới được!”

“Dạ!” Cô bé nhỏ nghiêm túc gật đầu, sao băng ơi sao băng, tớ chân thành mong cậu xuất hiện, tớ có nguyện vọng phải hứa nguyện với cậu đó!

Cô bé nhỏ thầm nói xong thì lại mở to hai mắt, trên bầu trời có một ngôi sao xẹt qua, cô bé nhỏ mừng rỡ kêu lên.

“Sao băng, sao băng kia...”

“Ha ha, Thanh Tú mau cầu nguyện đi...” Tăng Thanh Hải cười nói, trong tay anh nắm một cái điều khiển từ xa kỳ quái.

Cô bé nhỏ lập tức nhắm mắt lại: “Em cầu nguyện, em muốn trở thành công chúa Bạch Tuyết khi em lớn lên, vĩnh viễn có thể ở bên cạnh anh Hải...”

Cô bé nhỏ nói ra nguyện vọng của mình xong lại mở to hai mắt nhìn Tăng Thanh Hải, trên mặt đầy vẻ ngây thơ, trẻ con.

“Anh Hải, nguyện vọng của em có thể trở thành hiện thực không?”

“Đương nhiên là có thể! Thanh Tú hứa nguyện với sao băng thì nhất định sao băng sẽ giúp em biến nó thành hiện thực...”

“Anh Hải, trên tay anh cầm cái gì vậy?”

“Đây chính là gậy ma thuật sao băng đó!” Tăng Thanh Hải nở nụ cười thần bí.

“A, vậy em lại muốn một ngôi sao băng nữa...”

“Được! Thanh Tú đúng là cô bé tham lam nha!” Tăng Thanh Hải cười nói.

“Người ta còn muốn cầu nguyện để anh Hải biến thành bạch mã hoàng tử mà! Nếu không sao hai chúng ta có thể ở bên nhau được ạ!”

“Ừ!” Tay Tăng Thanh Hải cố ý làm một động tác, một hồi sau, cô bé nhỏ lại kêu lên: “Sao băng, thật sự có thêm một ngôi sao băng kia!”

“Quách Thanh Tú, nước trái cây cô muốn đây...”

Sau lưng Quách Thanh Tú truyền tới tiếng của Di Nguyễn, cắt đứt hồi tưởng của cô, cô xoay người nhận lấy nước trái cây Di Nguyễn đưa.

“Cảm ơn Di Nguyễn!”

“Không cần khách sáo!” Di Nguyễn xoay người rời đi.

Quách Thanh Tú lại nhìn lên bầu trời, ngẩn người, lẩm bẫm: Anh Hải! Anh Hải từng gọi sao băng về cho cô không bao giờ... còn thuộc về cô nữa rồi!

“Khụ...”

Sau lưng cô truyền tới tiếng ho nhẹ, Quách Thanh Tú xoay người lại.

Thân hình thon dài, cao ngất của Lâm Việt Thịnh tiến vào trong tầm mắt cô. Hắn đang đứng ở cửa ra vào, tà mị cong lên khoe môi, trong mắt hiện lên tia vui vẻ.

“Tới hôn tôi một cái...”

Quách Thanh Tú cười, đi tới gần.

Vừa bước đến trước mặt hắn, tay Lâm Việt Thịnh giấu phía sau lưng đột nhiên đưa tới trước.

Một bó hoa hồng màu xanh lam tức khắc xuất hiện trước mặt Quách Thanh Tú, mùi hoa thơm ngát nồng nàn tỏa ra, hoa hồng xanh!

“Cái này, hoa này rất đắt tiền, nghe nói là mấy trăm ngàn một đóa đó, có phải quá xa xỉ rồi không...”

“Ha ha, Quách Thanh Tú, xem ra em cũng có chút kiến thức đấy! Em thích không? Mau hôn tôi đi...”

Lâm Việt Thịnh nhét bó hoa vào trong tay Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú ôm bó hoa hồng xanh cười ngây ngô.

Lâm Việt Thịnh là người đàn ông đầu tiên tặng hoa hồng cho cô, không biết tại sao mắt cô lại cảm thấy rất xót.

“Đừng quá kích động! Còn có cái này nữa...”

Lâm Việt Thịnh như đang làm ảo thuật, hắn lấy từ trong túi ra một cái hộp nhẫn bằng pha lê, trên nắp hộp còn có khắc một cái hình thần tình yêu nho

nhỏ. Hộp được mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn lấp lánh.

Trên chiếc nhẫn là một viên kim cương màu đỏ lớn, được điêu khắc thành hình trái tim, rất đẹp...

“Cái này...” Quách Thanh Tú ngẩn ra, vội vàng từ chối: “Cái này rất quý, tôi không cần...”

Lâm Việt Thịnh không nói gì mà nâng tay của Quách Thanh Tú lên, đeo nhẫn vào cho cô.

“Em dám không cần?”

Ngữ khí cực kỳ bá đạo, ý tứ giống như là nếu em không cần, em sẽ chết chắc!

Chiếc nhẫn được đeo lên ngón tay trắng nõn, tinh tế của Quách Thanh Tú trông càng thêm đẹp...

Đặc biệt là viên kim cương màu đỏ kia còn tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Quách Thanh Tú dùng vẻ mặt đau khổ nhìn tay mình rồi lại tháo nhẫn xuống: “Lâm Việt Thịnh, chúng ta chỉ có hợp đồng một tháng thôi, chiếc nhẫn này không cần đâu!”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh nhanh chóng trầm xuống, cậu chủ Lâm này lần đầu tiên tặng nhẫn cho phụ nữ, không ngờ còn bị cô từ chối.

Hắn không vui mím chặt môi, nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú bằng ánh mắt u ám.

“Vậy thì đeo một tháng, đeo xong thì trả lại cho tôi! Tôi không thích người phụ nữ của tôi không có bất kỳ món trang sức nào để đeo thế này...”

“À!” Quách Thanh Tú lại đeo nhẫn vào ngón tay.

Cô biết là thế mà! Cô là thú cưng của hắn, đi ra ngoài thì phải bận tâm tới thể diện của hắn.

Được rồi! Vậy cô tạm thời mượn một tháng!

Vốn đang là một bữa tối dưới ánh nến hoàn hảo mà bây giờ tâm trạng của Lâm Việt Thịnh lại bị Quách Thanh Tú làm hỏng hết.

Người phụ nữ chết tiệt này! Vì sao lại nhắc tới chuyện một tháng, cô không chờ đợi nổi muốn rời khỏi hắn như thế sao?

“Quách Thanh Tú!”

“Ừ!” Quách Thanh Tú ôm bó hoa hồng xanh, nhìn hắn với vẻ bối rối.

“Bữa tối dưới ánh nến mà sao chỉ có nến lại không có bữa tối...”

Quách Thanh Tú cực kỳ bối rối: “Cái đó... không phải là có nước trái cây sao?”

“Cái rắm ấy! Chỉ có nước trái cây mà gọi là bữa tối à? Em có nhầm không thế?”

Tính tình của Lâm Việt Thịnh thật sự là vô cùng tệ, có thể trở mặt vào bất kỳ nơi nào, ở bất kỳ nơi đâu. Vừa rồi còn tặng hoa, tặng nhẫn, một giây sau lại bắt đầu nóng nảy chửi tục.

“A, vậy còn bánh ngọt không, tôi đi lấy...” Quách Thanh Tú ngượng ngùng cười.

“Ăn hết rồi!” Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói.

Cô gái chết bầm này, tay nghề lại tốt như vậy, bánh ngọt rất ngon khiến hắn không nhịn được mà ăn hết rồi!

“Nhưng mà có tới tám cái lận...” Quách Thanh Tú giật mình, cô khó mà tin nổi khẩu vị của Lâm Việt Thịnh lại tốt như vậy. Hơn nữa, hắn đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn ST, sao có thể thiếu bánh ngọt ăn chứ?

“Hừ, em đếm sai rồi! Rõ ràng chỉ có bảy...” Lâm Việt Thịnh giọng không thừa nhận, dù sao cũng đã ăn vào bụng rồi, cô cũng không còn chứng cứ.

Được rồi! Cho dù là bảy cũng là nhiều có được không, Quách Thanh Tú sờ đầu, có lẽ cô thật sự đếm nhầm rồi!

“Anh đợi một lát, bây giờ tôi lại đi nướng...”

Quách Thanh Tú cười gượng, chuẩn bị chạy trốn.

Cánh tay Lâm Việt Thịnh đưa lên tóm lấy cô, để cô ngồi trên đầu gối mình.

Tám cái bánh ngọt, thật ra hắn cũng rất no rồi, giờ cũng không thể nhét thêm thứ gì đâu.

Nhưng hấn lại có thể dùng sắc đẹp của cô gái tươi ngon mọng nước trước mắt này để thay com.

Mái tóc đen nhánh, sạch sẽ của Quách Thanh Tú rơi tung trên vai. Cô đang mặc một áo váy màu xanh trắng xen kẽ ngang đầu gối, toàn thân còn vương mùi hoa hồng nhàn nhạt.

Đôi môi hồng nhuận tỏa ra ánh sáng mê người. Thân dưới của Lâm Việt Thịnh căng chặt, tay hấn ôm cái eo nhỏ nhắn không chút thịt thừa của cô, dùng sức kéo cô vào trong ngực mình.

Giọng nói khàn khàn, ánh mắt trở nên sâu thẳm: “Nơi này không phải đã có đồ ăn rồi sao, không cần đi nữa!”

“Có đâu?” Quách Thanh Tú ngơ ngác nhìn xung quanh, cô còn cho rằng thật sự có thứ gì đó có thể ăn thật.

Đột nhiên, giữa hai chân cô có thứ gì đó cứng rắn nhô lên.

Quách Thanh Tú căng thẳng ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt tràn ngập tình sắc của Lâm Việt Thịnh, cô lập tức hiểu ra.

Hấn muốn ăn cô!

Cô nhanh chóng xoay người để chạy trốn, nhưng làm sao Lâm Việt Thịnh có thể buông tha miếng thịt đã tới tận miệng.

“Quách Thanh Tú, vòng cung phản ứng của em thật dài, đến giờ mới hiểu ra...”

Lâm Việt Thịnh vui vẻ chế nhạo cô, tay thì mò vào dưới váy Quách Thanh Tú, cách lớp quần mỏng mà mặc sức trêu chọc cô.

Nụ hôn nóng rực khóa đôi môi anh đào của Quách Thanh Tú lại, đầu lưỡi quay cuồng, Quách Thanh Tú càng thêm thờ dốt.

Lâm Việt Thịnh tách hai chân Quách Thanh Tú ra, để cô ngồi trên đùi đối mặt với hấn.

Khi nụ hôn nóng bỏng của Lâm Việt Thịnh rơi xuống, thân thể cô chậm rãi hóa thành một vũng nước xuân, mềm mại, tê dại ngã vào trong ngực hấn, phía dưới bị dục vọng nóng rực từ từ tiến vào...

“A... Ừm...”

Lâm Việt Thịnh vui mặt vào trong cô, sợi tóc phát nhẹ qua như trêu chọc hấn, hơi thở của hấn càng thêm gấp gáp.

Hấn trực tiếp kéo dây váy xuống, môi dừng trên chỗ xương quai xanh tinh xảo của cô, say đắm hôn môi. Sau đó lại lướt dọc theo xương quai xanh hôn xuống dưới từng chút từng chút...

Tình dục khiến cho màn đêm càng thêm lãng mạn,

Hoa hồng xanh tỏa ra hương hoa nồng nàn. Phía xa, thỉnh thoảng có sao băng bay qua bầu trời, đẹp tới mức khiến người ta hoa mắt.

Quách Thanh Tú bị Lâm Việt Thịnh điên cuồng đặt dưới thân nên cô lại ngất xỉu rồi.

Khi tỉnh lại vào buổi sáng, Lâm Việt Thịnh nhìn cô bằng ánh mắt bi ối.

Hấn nằm bên trái của cô, tay chống cằm, trong đôi mắt đẹp tràn đầy dục vọng chưa được thỏa mãn.

“Sao sức khỏe em yếu vậy?”

Cô yếu hòi nào, rõ ràng là hấn quá mức sung mãn có được không!

Dưới chân, bàn tay to của hấn cũng không nhàn rỗi, vuốt ve dọc theo tấm lưng bóng loáng của cô, vỗ về từng chút từng chút.

Quách Thanh Tú dùng tay đẩy hấn ra: “Tôi đi tắm...”

Vừa xuống giường, chân Quách Thanh Tú có hơi nhũn ra, thiếu chút nữa cô đã ngã sấp xuống.

Cũng đúng, từ khi chị gái mất tới nay, cô luôn trong tình trạng tiêu hao quá mức, cả người đều bị vết sạch.

Còn chưa đi được một bước thì thân thể đã bị Lâm Việt Thịnh ôm quay lại giường.

Trên người Quách Thanh Tú không mặc bất kỳ món đồ nào, cứ thế mà bị Lâm Việt Thịnh đè dưới thân.

Hai người gần nhau như vậy khiến Quách Thanh Tú vô cùng mất tự nhiên.

“Từ hôm nay, em phải cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, đợi khỏe mới được tới trường học!”

“Không được, tôi sẽ bỏ mất rất nhiều tiết.”

“Em có chắc mình còn muốn đến trường không?”

Ánh mắt sâu thẳm của Lâm Việt Thịnh nhìn cô.

Quách Thanh Tú ngần ra, đúng vậy, cô còn có thể đến trường sao? Chị đã qua đời, bác cả mất tích không chút tin tức, trên người cô hiện tại không có một đồng bạc nào cả.

Cô không thể không nghiêm túc suy nghĩ chuyện tương lai, ngành cô học là thiết kế thời trang.

“A, tôi sẽ xin vay tiền hỗ trợ học tập...”

Cô còn có thể vừa làm vừa học. Tạm thời, cô không muốn bỏ dở việc học của mình.

Nếu cô thật sự bỏ dở việc học thì cô sẽ hoàn toàn trở thành một tình nhân.

Nếu như vậy, chính cô cũng khinh bỉ bản thân mình.

“Được, nhưng trước hết em phải làm tròn trách nhiệm của một tình nhân!” Lâm Việt Thịnh lấy một cái thẻ vàng ra, đặt vào trong tay cô: “Mật mã là 991314...”

Đây là cái thẻ bị cô ném lần trước, Quách Thanh Tú cự tuyệt.

“Tôi không cần, tôi không muốn dùng tiền của anh...”

Lâm Việt Thịnh không để ý tới cô. Hắn buông tay, nhảy xuống giường, đi đến trước chiếc gương to mặc quần áo.

“Lâm Việt Thịnh này đủ tiền chơi gái. Tiền muốn xài thế nào thì tùy em nhưng nhất thiết không được dùng để làm chuyện sai trái.”

Quách Thanh Tú cầm cái thẻ do mình dùng thân thể đổi lấy, im lặng không nói gì.

Có đôi khi, một vài sự thật dù mình không muốn thừa nhận cũng không được. Không có cách nào trốn tránh nó, nó sẽ cứ trần trụi bày ra trước mặt mình như thế.

Ngay cả hít thở cũng có chút đau đớn.

Buổi chiều, Di Nguyễn dẫn một người đàn ông trung niên ngoại quốc vào: “Cô Quách, vị này là bác sĩ Green, là người rất nổi tiếng ở Anh. Cậu chủ mời ông ấy đến để kiểm tra sức khỏe cho cô!”

“A, Di Nguyễn, cháu không có bệnh!” Quách Thanh Tú có hơi mờ mịt.

“Ha ha, cậu chủ nói cô thường xuyên ngất xỉu, nhất định là có nguyên nhân gì đó...” Di Nguyễn nói rất hàm súc.

Quách Thanh Tú đỏ mặt, nguyên nhân từ đâu chứ?

Rõ ràng là do tên khốn Lâm Việt Thịnh kia mà, tính lực quá mức tràn đầy, người có bệnh là hắn chứ không phải cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Sao lại lớn như vậy chứ

“Cô Quách, xin chào cô. Quá trình kiểm tra sẽ không đau đớn gì cả, một chốc là xong thôi...”

Bác sĩ Green đặt hộp dụng cụ y tế xuống, lấy một vài ống nghiệm ra rồi nói: “Chúng ta lấy một chút máu, chỉ một chút là được rồi...”

Thái độ của bác sĩ Green rất hòa nhã, Quách Thanh Tú cũng không hề sợ hãi.

Chẳng qua là cô cảm thấy bản thân mình không có bệnh gì mà thôi.

Thật ra quá trình kiểm tra rất nhanh đã xong, toàn bộ quá trình đều có Di Nguyễn ở bên cạnh theo dõi.

“Cô Quách, cơ thể cô có chút suy kiệt, hơi thiếu máu. Mặt khác, cần vận động nhiều thêm một chút nhưng cũng không thể vận động quá mức. Tôi làm một kế hoạch điều dưỡng cho cô...” Bác sĩ Green nói tiếng Trung khá trôi chảy.

“A, được, cảm ơn bác sĩ Green!”

“Mẫu thử máu này tôi sẽ đưa đến bệnh viện để xét nghiệm, ba ngày sau có kết quả rồi tôi sẽ thông báo cho cô Quách.”

“Vâng, được rồi!”

Vừa tiễn bác sĩ Green đi, trên mặt Di Nguyễn hiện lên vẻ căng thẳng: “Cô Quách, cậu chủ về thể nào cũng trách tôi không cung cấp thức ăn dinh dưỡng đầy đủ cho cô.”

“Ha ha, Di Nguyễn à, không sao đâu ạ!”

Quách Thanh Tú cười, an ủi Di Nguyễn.

“Nhưng mà sau này cô Quách phải ăn cơm đảng hoàng nhé, tranh thủ nuôi mình mập lên mới được.”

Giữa trưa, Quách Thanh Tú một mình đi tới nhà cũ của nhà họ Quách.

Từ khi rời khỏi nơi này tới nay cũng chỉ mới mười ngày, vậy mà ở đây dường như càng thêm u ám.

Hơn một tháng trước, trong bữa tiệc đính hôn của chị, nơi này được bao phủ bởi tiếng cười nói rộn ràng, còn bây giờ trông nó thật điều tàn, hoang vắng.

Trong lòng Quách Thanh Tú nặng nề, tràn đầy áp lực.

Cô khó khăn dời bước, đi từng bước tới trước cửa, lấy chìa khóa ra mở cửa chính. Mùi máu tươi xen lẫn mùi thối rửa lập tức ập vào mặt cô.

Ánh sáng từ ngoài chiếu vào, xua tan đi bóng tối, chiếu sáng cả phòng khách. Trên sàn nhà vẫn còn vết máu tươi chảy dài... Nhưng do thời gian nên nó đã biến thành màu đen đậm, làm bẩn sàn nhà.

Trái tim cô mạnh mẽ co rút, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trên mặt bàn trong phòng khách vẫn còn vết dao chém, vết nứt sâu nói cho cô biết nơi này đã từng xảy ra xung đột bạo lực có sử dụng vũ khí.

Tim Quách Thanh Tú đập nhanh hơn, là do cô sơ xuất, cô vẫn chưa đến nơi này nên cứ cho rằng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cô tự tay đẩy cửa phòng ngủ dưới lầu, nơi đó từng là phòng của bác cả và bác gái.

Bên trong là một đống hỗn loạn. Tủ quần áo bị lật tung, ván giường bị xóc lên, tài liệu, giấy tờ bị ném đầy đất như là từng bị ai đó lục lọi.

Cô tiện tay cầm lên, hình như đó là giấy nợ, tờ nào cũng là giấy vay nợ, trải đầy khắp cả phòng...

Người cho vay thì không giống nhau nhưng phía dưới chỗ tên người thế chấp mượn nợ thì chỉ có một, đó là tên bác cả của cô - Quách Tuấn Kiệt.

Bác cả, sao bác lại mượn nhiều tiền đến thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao Lâm Việt Thịnh chưa bao giờ nói những chuyện này với cô?

Quách Thanh Tú tiếp tục lật xem giấy tờ đầy đất, cô cũng không tìm được bất kỳ manh mối nào. Sau đó, cô ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Leo cầu thang lên lầu hai, đẩy cửa phòng ngủ đầu tiên trên lầu hai ra...

Đập vào mắt cô là một cái sofa bằng da màu đen rất to...

Chuyện cũ khó thể nhìn nổi như con ác mộng chui vào trong đầu cô. Ngày đó, Lâm Việt Thịnh đã cưỡng bức cô ngay tại đây.

Trong lòng cô vô cùng đau đớn. Ngày đó, chị cũng đứng nơi ô cửa này nhìn cảnh tượng khó coi của bọn họ, chắc chắn chị đã rất khổ sở...

Loại đau đớn này không ai có thể chịu nổi!

Quách Thanh Tú đóng cửa lại, tầm nhìn bị che đi, cô thật sự không có can đảm để nhìn tiếp nữa.

“Con dê tiện kia, con bỉ ổi, mày còn mặt mũi về đây...”

Một giọng nói bén nhọn đầy sự nguyên rủa truyền tới từ phía sau, Quách Thanh Tú kinh ngạc quay đầu lại.

Không biết từ khi nào, bác gái đã xuất hiện ở dưới cầu thang, dùng ánh mắt hung ác nhìn cô.

“Bác gái...” Quách Thanh Tú có chút mệt mỏi, chào một tiếng.

“Thứ đệ tiện, tao không phải bác gái của mày, mày mặt mũi trở lại đây sao, mau cút cho tao...”

Bác gái cứ như đã già đi mười mấy tuổi, tóc trên đầu đã xen lẫn vài phần bạc, mặt gầy tới mức nhìn không ra hình người.

Trong trí nhớ của Quách Thanh Tú, bác gái rất thích chưng diện, ngày nào bác gái cũng diện đồ thật xinh đẹp để đi nhảy đầm với bạn bè.

Còn bây giờ, trông bác gái lại không khác gì một bà lão.

“Bác gái, con, con về đây tìm bác cả, bác gái đừng đuổi con đi...”

Bác gái xông lại, kéo tay áo cô, dùng sức đuổi cô ra ngoài.

“Mày còn thể diện quay lại đây à? Mày cướp bạn trai của Hoàng Ngân, hại chết bác cả của mày, bây giờ còn hại chết Hoàng Ngân, mày còn mặt mũi về đây sao? Thứ đệ tiện độc ác như mày sao không chết đi hả? Mày cút cho tao...”

Bác gái giống như bị điên vậy, hai tay dốc sức đánh lên người cô.

Quách Thanh Tú lùi về sau, tránh né sự tấn công của bác gái, đồng thời còn cố gắng giải thích: “Bác gái, bác hãy nghe con nói. Con không có, sự thật không phải như thế, chị... con...”

“Con khốn, mày nghĩ tao không thấy mày và Lâm Việt Thịnh lén lút vụng trộm với nhau à? Mày nghĩ bây giờ mày bán rẻ xác thịt, bán tiếng cười nương nhờ Lâm Việt Thịnh thì giỏi lắm sao?”

Trong lòng Quách Thanh Tú rất khổ sở, cũng rất đau đớn, bác gái nói không sai.

Là cô cướp bạn trai của chị cũng đồng nghĩa với việc gián tiếp hại chết chị.

Nhưng mọi chuyện không phải như thế.

“Bác gái, chị, thật xin lỗi, đều là lỗi của con, là con có lỗi với mọi người...”

Quách Thanh Tú vẫn luôn đi lùi xuống dưới cầu thang, giải thích trong bất lực. Bác gái đã hoàn toàn chìm trong trạng thái điên cuồng.

Bà hận Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú đã phá hoại gia đình này.

“Quách Thanh Tú, đồ tai họa, nếu biết trước thì tao đã không đón mày ra khỏi trại trẻ mồ côi. Mẹ mày là đồ thối nát, con gái của thứ thối nát cũng là con đê tiện. Tao đúng là mù rồi. Nếu không phải Hoàng Ngân luôn cầu xin tao thì tao sẽ không đón mày ra đâu. Bây giờ thì hay rồi, con gái đáng thương của tôi...”

Bác gái gào thét khóc lớn, khóc tới mức tê tâm liệt phế, giọng cũng bắt đầu khàn đi.

Quách Thanh Tú nhìn bác gái, nước mắt tuôn rơi. Nếu như không có Quách Hoàng Ngân đưa cô về từ trại trẻ mồ côi thì có lẽ bây giờ cô đã chết ở trại trẻ mồ côi rồi. Thế mà cô lại hại chết chị, cô là kẻ xui xẻo!

Tại trụ sở chính của tập đoàn ST, Lâm Việt Thịnh đang họp, đối diện chính là một vị Giám đốc cấp cao đang báo cáo tài vụ.

Lâm Việt Thịnh đột nhiên nhớ tới gì đó bèn lấy điện thoại ra, nhét tai nghe vào tai rồi gọi vào số điện thoại biệt thự.

“Dì Nguyễn, kết quả kiểm tra hôm nay thế nào?”

“Thưa cậu chủ, bác sĩ Green đã về từ lâu rồi ạ. Ông ấy nói cơ thể của cô Quách suy kiệt, còn thiếu máu nữa...”

Vị Giám đốc kia đang vui vẻ báo cáo thì đột nhiên phát hiện Tổng giám đốc của họ đang không coi ai ra gì mà ngồi gọi điện thoại. Ông ta nhìn quanh thì thấy đồng nghiệp đều đang lo sợ cúi đầu, không ai nhìn ông ta.

Ánh mắt ông ta lại chuyển về phía thư ký Huỳnh Minh San, Huỳnh Minh San ra dấu bằng tay với ông ta. Ông ta ngừng lại, nâng tay lau mồ trên trán.

Lâm Việt Thịnh ừ một tiếng rồi cúp điện thoại, nghĩ một chút lại gọi tới số của Quách Thanh Tú.

Gần đây, không biết tại sao tần suất hần nhớ cô càng ngày càng tăng.

Thình thoảng, khi đang xem tài liệu, hần cũng sẽ nhớ tới lúm đồng tiền của cô. Bây giờ đang họp mà hần cũng không nhận được lại nhớ tới dáng vẻ đáng yêu của cô...

Huỳnh Minh San lặng lẽ liếc nhìn Tổng giám đốc một cái.

Tổng giám đốc Lâm đang bấm điện thoại. Trong cuộc họp quan trọng thế này, hắn lại bấm điện thoại như không có việc gì, đúng là quái dị!

Quái dị hơn chính là hắn vừa bấm điện thoại còn vừa tự nghĩ tự cười. Đây... đây rốt cuộc có phải là Tổng giám đốc lạnh lùng vô tình của họ không?

Huỳnh Minh San lén nhìn màn hình điện thoại của Tổng giám đốc Lâm, phía trên xuất hiện một màn hình chờ. Đó là hình chụp thân mật của Tổng giám đốc Lâm với một cô gái, rất ngây thơ rất ngán ngấm mà ôm nhau.

Tổng giám đốc Lâm chưa bao giờ lưu giữ ảnh của bất kỳ người phụ nữ nào. Bây giờ lại có ngoại lệ, nhưng cô ta cũng nhanh chóng nhận ra, cô gái kia chính là cô Quách.

Quách Thanh Tú đang bị thương nhìn bác gái gần như sắp sụp đổ thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô lấy điện thoại ra xem thì thấy đúng là Lâm Việt Thịnh, cô vội vàng nhấn nút trả lời: “Lâm Việt Thịnh, tôi hiện tại đang ở...”

Lâm Việt Thịnh! Bác gái nghe thấy ba chữ kia, thần kinh nhạy cảm bị tác động.

Con khôn, con đề tiện, mày hại chết Hoàng Ngân mà còn dám gọi điện thoại cho thằng đàn ông kia sao.

Bác gái nổi giận như một con sư tử xù lông, nhào tới Quách Thanh Tú.

“Con khôn, trả Hoàng Ngân cho tao...”

Quách Thanh Tú đang nghe điện thoại của Lâm Việt Thịnh nên không để ý tới hành động của bác gái.

Bác gái bỏ tới, đẩy Quách Thanh Tú ngã xuống cầu thang...

Quách Thanh Tú không kịp đề phòng. Trong lúc bối rối, cô lăn xuống cầu thang, đầu quay cuồng, mắt hoa lên...

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Việt Thịnh nghe thấy một tiếng “rầm” thật lớn, sau đó cuộc gọi bị ngắt.

“Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú...”

Trong lòng Lâm Việt Thịnh trầm xuống, phần nộ hết gọi. Trong điện thoại truyền tới tiếng “tút tut”. Cô gái chết tiệt này, dám cúp điện thoại của hắn.

Tiếp tục gọi lại, bên kia truyền tới tiếng thông báo điện thoại đã tắt máy.

Quách Thanh Tú, em đang làm gì? Dám tắt điện thoại. Phản, phản rồi! Lá gan của em càng lúc càng lớn nhì!

Lâm Việt Thịnh đá mạnh một cái vào bàn họp. Tất cả cán bộ cao cấp trong tập đoàn đều sợ hãi, như mấy con thỏ đã mất đi chủ trương.

“Biến, biến hết cho tôi...”

Mọi người lập tức đứng lên, cả một đám như cá diếc sang sông, nhanh chóng chạy đi là tốt nhất.

Rõ ràng là Tổng giám đốc lại nổi giận rồi.

Huỳnh Minh San yên lặng đứng bên cạnh Lâm Việt Thịnh: “Tổng giám đốc Lâm, tôi cần làm gì không ạ?”

Lâm Việt Thịnh đang vô cùng tức giận, hắn ra lệnh: “Lập tức đi tra xem Quách Thanh Tú đang ở đâu?”

“Vâng!”

Huỳnh Minh San lặng lẽ ra ngoài, trên điện thoại của Quách Thanh Tú có lắp hệ thống định vị GPS nên rất dễ dàng tra được vị trí hiện tại của Quách Thanh Tú.

Sau một hồi, Huỳnh Minh San tới báo cáo, lo lắng nói: “Tổng giám đốc Lâm, cô Quách đang ở nhà của Quách Tuấn Kiệt...”

Lâm Việt Thịnh đứng bật dậy, sắc mặt âm trầm tới mức đáng sợ, tức khắc xoay người ra ngoài.

“Lập tức chuẩn bị xe!”

Lâm Việt Thịnh gần như là chạy không ngừng tới nhà Quách Tuấn Kiệt.

Khi hắn nhìn thấy Quách Thanh Tú đang nằm yên không nhúc nhích trong vũng máu, đầu hắn lập tức trống rỗng.

Trái tim hắn kịch liệt co rút, cô chết rồi!

Cô gái thích chống đối, thích lý luận với hần, vừa búống binh vừa ngốc nghếch đã chết!

Ngay sau đó, Huỳnh Minh San nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị nhất cuộc đời của mình, Tổng giám đốc Lâm luân trầm ỉn thế mà lại ngã nhào.

Sau khi vào cửa, hần vấp phải ngưỡng cửa ngã xuống.

Ngưỡng cửa thấp bé này cũng không thể khiến một đứa nhỏ ba tuổi té được. Thế mà lại có thể làm tổng giám đốc của tập đoàn ST, một người đàn ông cường tráng trẻ khỏe, một người đàn ông như ác ma té ngã.

Hần ngã rất thảm, thái dương đập vào cạnh bàn, sau đó hần lại lao đảo đứng lên, nhào về phía Quách Thanh Tú.

“Gọi xe cấp cứu, mau gọi xe cấp cứu...”

Hần hét lớn, ngôn ngữ lộn xộn hô hoán. Lúc này, Huỳnh Minh San mới phản ứng lại, nhanh chóng bấm số gọi xe cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Quách thanh tú, em dám chết xem

Lâm Việt Thịnh ôm Quách Thanh Tú đang hôn mê bất tỉnh, cả người hần như đang bị một màn sương đen tối bao phủ, bị thương sâu không thấy đáy.

Xe cấp cứu đến rất nhanh, máu tươi chảy từ trên trán Lâm Việt Thịnh xuống dọc theo gương mặt tuần tú, nhưng hần lại hoàn toàn không để ý tới mà lại ôm Quách Thanh Tú lao ra ngoài.

Có hai bác sĩ chạy vào, Lâm Việt Thịnh lớn tiếng quát: “Các người nghe cho kỹ, nếu cô ấy chết thì tất cả người đừng mơ mà sống được!”

Hai bác sĩ kia sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu.

Huỳnh Minh San đi ở phía sau cùng, đột nhiên, cô nghe thấy một loạt tiếng bước chân. Cô quay đầu lại thì thấy một người thất tha thất thểu lao ra từ dưới cầu thang, chạy về phía bức tường bên cạnh.

Cô lập tức đuổi theo.

Ngoài phòng cấp cứu, Lâm Việt Thịnh đang đi tới đi lui đầy lo lắng.

“Tổng giám đốc Lâm, trán của cậu có cần thoa thuốc, băng lại không...”

Lê Hùng Việt tiến lên nói.

“Cút!” Lâm Việt Thịnh không nhìn được quát lớn, tay vuốt vết thương trên trán rồi rút một tờ khăn giấy lau sạch vết máu, xong xuôi hần ngồi xuống như không có việc gì.

Từng giây từng phút trôi qua.

Lâm Việt Thịnh buồn bực, bất an đứng bật dậy, đánh mạnh một quyền lên tường bệnh viện, chỗ năm đốt xương tóe máu. Hần nhúu đôi mày anh tuấn, không hề cảm giác được...

Cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng mở ra.

Bác sĩ đi ra, Lâm Việt Thịnh tiến lên đón.

Trên mặt bác sĩ mang theo nụ cười nhàn nhạt: “Anh Lâm, cô Quách được đưa tới kịp lúc, miệng vết thương đã được cầm máu, trước mắt không có nguy hiểm gì tới mạng sống. Nhưng não bộ đã bị chấn động nhỏ, sau khi cô ấy tỉnh lại, nếu như không sao thì cơ bản sẽ không lưu lại di chứng. Mặt khác, chân trái bị trật khá nặng nên tạm thời không thể đi lại. Nhưng chỉ cần chăm sóc cẩn thận thì cũng sẽ không có gì đáng ngại...”

Về mặt căng thẳng của Lâm Việt Thịnh rốt cuộc cũng thả lỏng, hần vội vàng xoay người chạy về phía giường bệnh.

Trên giường bệnh, Quách Thanh Tú có gương mặt thanh tú, sắc mặt tái nhợt đang nằm im như đang say ngủ.

Lâm Việt Thịnh đau lòng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, áp lên môi hôn.

Cô gái nhỏ không hiểu chuyện này, sao lại không biết tự chăm sóc bản thân như thế, đúng là không biết mấy chục năm nay cô sống kiểu gì nữa! Hấn không ở bên cạnh thì cô sẽ va và chạm chạm, không té ngã thì cũng là đụng phải gì đó...

“Tổng giám đốc Lâm, tôi vừa bắt được một người phụ nữ, bà ấy nói mình là bác gái của cô Quách. Tôi hoài nghi cô Quách là bị bà ta đẩy xuống cầu thang...” Huỳnh Minh San đã gọi hai vệ sĩ, hai vệ sĩ kia đang khống chế một người phụ nữ đang ra sức giãy giụa.

Mặt Lâm Việt Thịnh lạnh đi: “Tạm thời canh chừng bà ta trước, đợi Quách Thanh Tú tỉnh lại rồi nói sau!”

Buổi tối, Quách Thanh Tú chậm rãi tỉnh lại, mũi cô ngửi thấy toàn mùi nước khử trùng.

Tầm nhìn của cô dần dần rõ ràng hơn, chiếu vào mắt cô là sườn mặt của một người cao lớn.

Một cảm giác lạnh lẽo truyền tới từ đầu ngón tay, có âm thanh cắt xén vang lên, nhìn kỹ lại thì cô thấy Lâm Việt Thịnh đang nghiêm túc cắt móng tay cho cô.

Tuy tính cách của người đàn ông này rất táo bạo nhưng khi làm chuyện gì, hẳn đều rất nghiêm túc. Việc tỉ mỉ như cắt móng tay mà hắn làm một cách cực kỳ chuyên tâm và cẩn thận.

Trong mắt Quách Thanh Tú xuất hiện một tia cười ấm áp. Dưới ánh đèn ôn hòa, hình ảnh này cũng khiến người ta cảm thấy ấm lòng.

“Tôi nhìn thấy ảo giác rồi phải không. Đường đường là Tổng giám đốc mà lại ngồi cắt móng tay...”

Lâm Việt Thịnh nghe vậy thì ngược mắt lên trừng cô một cái, nhưng trong cái nhìn này lại tràn đầy sự cưng chiều. Động tác trên tay cũng không hề dừng lại: “Phải đấy, em bị ảo giác rồi, đầu óc cũng hổng mất rồi!”

“Là anh đã cứu tôi sao?” Quách Thanh Tú hoảng hốt nhớ lại bác gái nhào qua chỗ cô, còn sau đó xảy ra chuyện gì thì cô cũng không nhớ rõ.

“Hừ, Quách Thanh Tú, em đừng nghĩ anh là thần, lần nào cũng có thể cứu em lúc nguy hiểm...”

Lâm Việt Thịnh cắt hết móng tay ngón cuối cùng rồi tức giận hất tay cô ra, đứng dậy.

Ồ! Quách Thanh Tú thè lưỡi.

Đúng vậy, chưa hết một tháng mà Lâm Việt Thịnh đã cứu cô ba lần rồi.

Lần đầu tiên là ở trên đảo biệt lập Maldives.

Lần thứ hai là trong tù.

Lần thứ ba chính là trong nhà họ Quách lần này.

....

Quách Thanh Tú mỉm cười, tay cô phủ lên tay Lâm Việt Thịnh. Lâm Việt Thịnh chậm rãi xoay đầu lại, tức giận không thêm nhúc nhích.

“Phụt!” Quách Thanh Tú nở nụ cười.

Một người đàn ông lớn như thế rồi thích hực hặc vậy sao?

“Lâm Việt Thịnh, sau này, tôi sẽ không bao giờ... làm việc ngu ngốc như thế nữa...”

Lâm Việt Thịnh nhíu mày: “Tùy em, em muốn làm gì thì làm. Lần sau, tôi sẽ không bao giờ... quan tâm tới chuyện của em nữa!”

Quách Thanh Tú trừng to hai mắt: “Tôi biết rồi, tôi sẽ không tiếp tục làm Tổng giám đốc Lâm bận tâm nữa!”

Trong mắt Lâm Việt Thịnh rốt cuộc cũng dịu bớt.

Ngồi xuống bên giường của Quách Thanh Tú, tay hắn nhéo mũi Quách Thanh Tú: “Em muốn ăn gì?”

Quách Thanh Tú nghiêm túc nghĩ một chút: “Tôi muốn ăn sùi cào!”

Sùi cào! Đêm hôm khuya khoắt, ở đâu bán sùi cào chứ. Quách Thanh Tú, em đúng là biết cách chọn.

Lâm Việt Thịnh xoa xoa ấn đường: “Được rồi, em đợi chút!”

“Vâng!” Quách Thanh Tú khẽ gật đầu, nở nụ cười ngọt ngào, lúm đồng tiền đáng yêu hiện lên hai bên má.

Lâm Việt Thịnh không nhịn được mà cúi người xuống, hôn lên đôi môi anh đào của cô, mặc sức khuấy đảo, khiến cho Quách Thanh Tú thờ hồn hên.

Một hồi lâu sau, Lâm Việt Thịnh mới buông tha môi cô. Gương mặt nhỏ của Quách Thanh Tú bị hấn hôn tới mức đỏ ửng, môi anh đào sưng lên.

Người phụ nữ này, nếu không phải vì em đang bệnh thì bây giờ tôi đã muốn em rồi.

Quách Thanh Tú thấy mắt Lâm Việt Thịnh càng ngày càng nhiều sắc dục thì vội vàng nhõng nhẽo: “Tổng giám đốc à, sùi cào, khụ khụ, em rất đói!”

Trong mắt Lâm Việt Thịnh hiện lên tia vui vẻ, cô gái nhỏ, em đúng là gian xảo đấy!

“Dì Nguyễn, dì giúp tôi trông chừng Quách Thanh Tú, có gì thì gọi điện thoại cho tôi...”

Lâm Việt Thịnh cảm áo khoác nhanh chóng ra ngoài như sao băng.

Dì Nguyễn trông chừng bên cạnh Quách Thanh Tú, yên tĩnh ngồi xuống ghế, trong tay cầm một quả táo để gọt vỏ.

“Cô Quách, tôi kể chuyện cười cho cô nghe...”

Trong mắt Dì Nguyễn dâng lên một tia vui vẻ phức tạp.

“Sao ạ?”

“Tôi nghe Lê Hùng Việt kể lại rằng hôm nay, sau khi cậu chủ đi tới nhà họ Quách, nhìn thấy cô nằm trong cũi máu, cậu chủ đã té ngã khiến trên đầu bị chảy máu, cô có thấy buồn cười không. Người lớn như vậy rồi còn té ngã.”

Dì Nguyễn có ý kể chuyện này như một câu chuyện cười nhưng thật ra chẳng ai trong hai người cười cả.

Trong lòng Quách Thanh Tú khẽ động, dường như nơi nào đó trong lòng cô đang đổ sụp.

Hấn lo lắng cho cô tới mức đó sao?

Nhưng vừa rồi, cô cũng thấy ở thái dương hấn có dán băng gạc. Ngay người một chút, cô nhìn sang Dì Nguyễn, cũng cười khẽ hai tiếng.

“Đúng vậy, rất buồn cười, anh ấy mà cũng té ngã...”

Dì Nguyễn đưa quả táo đã gọt vỏ cho Quách Thanh Tú, miệng thì thử thăm dò: “Ha ha, cô Quách à, chuyện này chứng tỏ cậu chủ rất để ý tới cô!”

Phải không? Hấn để ý cô như thế à?

Hấn thật sự thích cô sao?

Quách Thanh Tú, tôi thích em, em có biết không? Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện một câu như thế.

Quách Thanh Tú cắn một miếng táo, chậm rãi nhai nhai trong miệng.

“Dì Nguyễn, Lâm Việt Thịnh đi mua sùi cào ở đâu vậy ạ?”

“Tôi cũng không biết, bây giờ là hai giờ sáng rồi, nơi nào bán sùi cào chứ. Khách sạn đã đóng cửa, siêu thị cũng ngừng làm việc rồi, ngay cả hàng quán cũng đã tan chợ rồi!”

“A...”

Cho tới năm giờ sáng, Lâm Việt Thịnh mới mang sùi cào về đến bệnh viện.

Dì Nguyễn đang ngủ gật bên giường bệnh của Quách Thanh Tú, thấy Lâm Việt Thịnh mang hộp giữ ấm vào thì có chút kinh ngạc.

“Cậu chủ, thật sự có sùi cào à?”

Lâm Việt Thịnh trừng bà một cái: “Tất nhiên là có rồi!”

Dì Nguyễn nhìn kỹ lại thì thấy trên áo vest đắt tiền màu đen của Lâm Việt Thịnh có dính một mảng lớn bột trắng, trên quần cũng có. Dì Nguyễn cảm động, không phải là cậu chủ đã thức suốt đêm để gói sùi cào cho Quách Thanh Tú đấy chứ!

Lâm Việt Thịnh đi tới đầu giường bệnh của Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú đã ngủ mất từ lâu rồi.

Cô bé này, vừa rồi còn gào lên đòi ăn sùi cào mà giờ đã ngủ rồi, hại hấn tốn công vô ích mấy tiếng đồng hồ.

“Cậu chủ, tôi gọi cô Quách dậy ăn sủi cào!”

Lâm Việt Thịnh khoát tay ý bảo bà không cần gọi Quách Thanh Tú dậy. Hắn xem đồng hồ trên tay rồi nói: “Tôi đến công ty đây, trong hộp giữ ấm này có sủi cào, tí nữa cô ấy thức thì di hầy cho cô ấy ăn.”

“Cậu chủ, cậu không cần ngủ một chút sao? Cậu còn đang bị thương, tối qua còn chưa ăn cơm...”

Lâm Việt Thịnh lại liếc Di Nguyễn một cái: “Dài dòng quá, chăm sóc tốt cho Quách Thanh Tú đi!”

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn nhẹ lên trán Quách Thanh Tú một cái, khoe môi cong nhẹ một đường, lúc này mới kéo lê thân thể mệt mỏi rời đi. Hôm nay hắn còn rất nhiều việc cần giải quyết...

Quách Thanh Tú ngủ tới chín giờ sáng mới tỉnh lại.

Cô đang nằm trong phòng VIP bệnh viện, mỗi căn phòng như thế đều có cửa sổ. Cửa sổ được mở rộng, ánh sáng mặt trời chiếu từ ngoài vào, đưa ánh nắng ấm áp lan tỏa khắp phòng.

Trên bề cửa sổ có bày một bó hoa hồng xanh, trên cánh hoa có giọt nước nên khi ánh sáng mặt trời chiếu vào thì lấp lóe ánh sáng, trông giống như những viên kim cương nhỏ.

Quách Thanh Tú vuốt ve chiếc nhẫn kim cương trên tay, không biết sao tự nhiên lại cảm thấy ấm áp.

Còn sống thật là tốt! Quách Thanh Tú này gặp họa lớn không chết thì sau này nhất định sẽ có hạnh phúc.

Quách Thanh Tú khúc khích cười thầm.

Di Nguyễn đã nghe bác sĩ dặn trước, Quách Thanh Tú mới tỉnh lại có thể sẽ giống máy đưa ngốc do chấn động não.

Lúc này, tiếng cười của Quách Thanh Tú truyền tới tai khiến bà sợ hãi kêu lên một tiếng, cái muỗng trong tay bà rơi xuống đất.

Bà kinh ngạc nhìn Quách Thanh Tú: “Cô, cô Quách, cô đây là?”

Quách Thanh Tú xoay đầu lại, nhìn về mặt kinh ngạc của Di Nguyễn, cười nói: “Di Nguyễn, di sao thế ạ? Hoa hồng này do ai mang đến vậy ạ?”

Di Nguyễn nhặt cái muỗng lên, dùng nước sạch rửa lại, nụ cười trên mặt có chút xấu hổ.

“Tôi còn tưởng cô Quách phát bệnh chứ! Ha ha, không sao là tốt rồi, không sao là được rồi. Hoa hồng này do cậu chủ đặt đấy, sáng nay cô Huỳnh mang tới!”

Di Nguyễn đỡ Quách Thanh Tú ngồi dậy, cầm gối lót ở phần hông sau lưng cô rồi mang hộp giữ ấm đựng sủi cào tới.

“Cô Quách, tối qua cô nói muốn ăn sủi cào, cái này là do cậu chủ mang tới đó! Đây là do tự tay cậu ấy làm, làm tới hơn năm giờ sáng. Ha ha, cậu chủ thế mà lại làm sủi cào vì cô Quách, đúng là hiếm gặp!”

“Đúng vậy!” Quách Thanh Tú vui sướng nở nụ cười, người đàn ông bá đạo này lại thật sự làm sủi cào cho cô?

Ngồi dậy, tâm trạng của Quách Thanh Tú rất tốt, cô nói với Di Nguyễn: “Được rồi, cháu muốn nếm thử tay nghề nấu nướng của anh ấy!”

Di Nguyễn dùng muỗng múc một viên sủi cào ra, đưa tới bên miệng Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú cắn một miếng, nhai nhai, sau đó liên tục gật đầu: “Ừm ừm, hương vị... ời, sủi cào này không tệ đâu. Nhưng hình như nấu hơi lâu, ha ha, Lâm Việt Thịnh nhất định là ngủ gật rồi!”

Vị có hơi mặn, nhưng hắn đã thức suốt đêm làm sủi cào cho cô, nên về tinh thần thì rất đáng khen!

Lâm Việt Thịnh vừa rẽ vào hành lang, chợt nghe thấy giọng nói vui vẻ của Quách Thanh Tú, tâm trạng của hắn cũng rất tốt.

Hắn nhanh chóng tiến vào phòng bệnh.

“Ai nói tôi ngủ gật...”

Quách Thanh Tú ngạc nhiên ngẩng đầu, thân hình cao lớn của Lâm Việt Thịnh đã tiến tới trước mặt, khoe miệng còn có chút bọt mồm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ngài tổng giám đốc cũng biết làm

Quách Thanh Tú cong môi cười, giọng nịnh nọt: “Ồ ồ, ngon quá nha. Tổng giám đốc gói sủi cảo ngon quá!”

Lâm Việt Thịnh bá đạo ngắt lời cô: “Ai nói là tôi làm...”

Quách Thanh Tú và Di Nguyễn nhìn nhau, người đàn ông này sẽ diện tới trình độ này.

Di Nguyễn cười hi hi, cúi đầu đi ra ngoài: “Cậu chủ, tôi ra ngoài trước đây!”

Di Nguyễn còn thuận tay đóng cửa phòng bệnh lại.

Thân hình cao lớn của Lâm Việt Thịnh từ từ tiến gần tới Quách Thanh Tú.

“Em còn dám nhận xét sủi cảo do tôi làm hử!”

Cô gái này, rốt cuộc cô có còn lương tâm hay không, tối hôm qua hần chạy tới mức đau đầu như óc, còn cái sủi cảo chết tiệt này nữa, sao cách làm lại phiền phức như vậy chứ! Hần cũng không tin mình đường đường là người đứng đầu của tập đoàn ST mà còn không làm được loại sủi cảo nho nhỏ này.

Trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó được hần.

Sự thật chứng minh là hần thật sự không làm được, nhưng sau đó lại kêu một cô người làm hỗ trợ...

“Ăn ngon lắm!” Quách Thanh Tú cười ha ha.

“Vậy mà còn không lấp kín được miệng của em...”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh nhìn vào trong cà men, bên trong còn thừa rất nhiều sủi cảo.

“Ừ, tôi đang ăn mà, ăn chậm chậm một chút. Sủi cảo ngon như vậy, tôi không nỡ ăn hết nhanh như thế!”

Quách Thanh Tú nhanh trí phát hiện là người đàn ông khó chơi này thật ra rất trẻ con, chỉ cần chiều theo ý của hần thì sẽ rất dễ thu phục.

Khi Quách Thanh Tú ăn sủi cảo, Lâm Việt Thịnh gọi một cú điện thoại, khoảng mười phút sau, Lê Hùng Việt đẩy một chiếc xe lăn vào.

Đây chính là cái xe mà lần trước Quách Thanh Tú đã ngồi. Quách Thanh Tú ngạc nhiên, lần trước cô còn vô cùng kháng cự việc ngồi chiếc xe lăn này, không ngờ lúc này lại dùng nó một cách danh chính ngôn thuận thế này.

Trên chân cô còn bó thạch cao, không thể nào vận động. Xem ra, tạm thời chỉ còn cách dùng cái xe lăn kia thôi.

Quách Thanh Tú ăn sủi cảo xong, Lâm Việt Thịnh bế cô lên, nhẹ nhàng đặt lên xe lăn.

“Tôi đẩy em ra ngoài phơi nắng...”

Quách Thanh Tú tiếp tục mỉm cười, cô cứ thế mà được Lâm Việt Thịnh đẩy ra khỏi bệnh viện.

Ánh nắng bên ngoài rất rực rỡ, trong sân có rất nhiều bệnh nhân đang phơi nắng...

“Oa, thanh niên bây giờ cũng biết chăm sóc vợ quá nhỉ!”

Một đôi vợ chồng lớn tuổi nhìn thấy Lâm Việt Thịnh tỉ mỉ chăm sóc Quách Thanh Tú như thế thì rất tán thưởng hần.

Quách Thanh Tú có hơi quần bách, cô cúi đầu xuống.

Cái gì mà vợ chồng, ngay cả người yêu cũng không phải. Cô chỉ là một tình nhân không thể công khai ra ngoài ánh sáng mà thôi.

Lâm Việt Thịnh nhìn thấy vẻ mặt quần bách, xấu hổ của Quách Thanh Tú.

Hần thấp giọng thì thầm một tiếng: “Nhàm chán!”

Ý hần là đang mỉa mai đôi vợ chồng lớn tuổi kia. Quách Thanh Tú ngước mắt nhìn Lâm Việt Thịnh một cái, thiện ý cười: “Không sao, tôi không thèm để ý đâu!”

Lâm Việt Thịnh nheo mắt lại, cô không thèm để ý? Như thế là có ý gì? Cô không thèm để ý tới chuyện làm vợ hần? Hay là không thèm để ý cái nhìn của người khác đối với mình?

Cho dù không thèm để ý, cũng không tới lượt cô không thèm để ý, mà phải là Lâm Việt Thịnh hẳn không thèm để ý mới đúng.

“Quách Thanh Tú, em không cần đắc ý như vậy. Trong lòng tôi, em chả là gì cả...” Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói.

Quách Thanh Tú cười nhẹ, nụ cười yếu ớt. Phải, phải rồi, cô đã quá hạnh phúc rồi, cô còn tưởng rằng Lâm Việt Thịnh thật sự sẽ quan tâm cô.

Quách Thanh Tú cô cũng chỉ là một cô gái như rom rã thôi, không có thân phận, không có bối cảnh, không có địa vị, ngay cả nhà cũng không có.

Thậm chí, cô còn có một mối thù kéo dài không thể kết thúc với nhà họ Lâm, sao hẳn có thể chấp nhận cô chứ!

Quách Thanh Tú đan tay lại với nhau, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Dưới trời xanh mây trắng, đột nhiên có rất nhiều bong bóng hình trái tim bay lên.

“Oa, có chín mươi chín quả bong bóng hình trái tim, thật là lãng mạn!”

Một cô bé kêu lên, Quách Thanh Tú mỉm cười nhìn về phía trước.

Chính giữa công viên, có một cậu trai đang tỏ tình với bạn gái, mấy trái bóng bay vừa rồi là do bạn bè của cậu trai đồng loạt thả lên.

Trên mặt cô gái kia tràn đầy hạnh phúc, cô bé then thùng chấp nhận lời tỏ tình của bạn trai.

“Thật hạnh phúc!” Quách Thanh Tú nhàn nhạt cảm thán.

“Có gì mà hạnh phúc chứ, cũng chỉ là mấy trái bóng bay thôi, chỉ có mấy đứa con nít ngây thơ mới làm loại chuyện nhảm chán này.”

Lâm Việt Thịnh nói với giọng điệu khá là khinh thường.

Quách Thanh Tú nhìn Lâm Việt Thịnh một cái: “Anh đúng là một người không hiểu lãng mạn!”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh trầm xuống, trừng mắt nhìn Quách Thanh Tú.

Cô gái nhỏ này còn dám nói hắn không hiểu lãng mạn. Sáng sớm hắn đã gọi người tới tặng hoa, còn suốt đêm làm sùi cảo cho cô, đúng là không có chút lương tâm nào mà!

Quách Thanh Tú thấy Lâm Việt Thịnh tức giận thì vội vàng kéo tay hắn làm hòa.

“Anh xem thời tiết hôm nay thật đẹp phải không, anh đẩy tôi tới phía trước một chút đi!”

“Hừ, người phụ nữ không có lương tâm. Tôi mới không muốn đẩy em đi, tôi có công chuyện...”

Lâm Việt Thịnh tức giận xoay người rời đi, cứ thế mà bỏ mặc Quách Thanh Tú ở trong công viên này.

Khóe miệng Quách Thanh Tú giật giật, người đàn ông này đúng là nhỏ nhen!

Quách Thanh Tú ngồi trên xe lăn một mình, ung dung nhìn ngắm trời xanh mây trắng. Lâm Việt Thịnh không ở đây, cô càng vui vẻ, thoải mái.

“Quách Thanh Tú...”

Một tiếng hô kinh ngạc vang lên, Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn qua.

Một thanh niên rạng rỡ như ánh mặt trời mặc bộ quần áo thể thao chạy về phía cô.

Cô nhanh chóng nhận ra người này, đó là một người bạn cùng lớp với cô tên Trương Khanh Vũ, cô cười hỏi: “Trương Khanh Vũ, sao cậu lại ở đây?”

Trương Khanh Vũ cười, gãi đầu: “Mẹ tớ nằm viện, tớ tới chăm sóc bà!”

Ánh mắt Trương Khanh Vũ dừng trên chân Quách Thanh Tú.

“A, Quách Thanh Tú, sao chân cậu bị thương thế?”

Quách Thanh Tú nhún vai trả lời: “Tớ không cẩn thận bị trật chân!”

Trương Khanh Vũ cảm thán: “Hèn gì mấy ngày nay không thấy cậu tới trường, thì ra là do bị thương!”

“Ha ha, đúng vậy!”

Trương Khanh Vũ là một cậu trai cực kỳ sôi nổi, đáng đẹp trai, gương mặt rạng rỡ, tràn đầy sức sống, là đội trưởng đội bóng rổ của trường, được đánh giá rất cao trong cảm nhận của nữ sinh trong trường.

Bình thường, vì việc học, Quách Thanh Tú rất hay trò chuyện với cậu ta nhưng cũng chỉ là bạn bè mà thôi, không có quá nhiều tình cảm.

Trương Khanh Vũ ân cần nói: “Mấy ngày nay cậu cũng mệt không ít tiết nhỉ, để tớ dành ra chút thời gian giúp cậu bổ túc nhé!”

Quách Thanh Tú phát tay áo: “Không cần đâu, dù sao thì mấy ngày nữa tớ cũng trở lại trường học mà!”

“Ha ha, cậu ở phòng bệnh nào, tớ lên nói với mấy bạn học tới thăm cậu!”

Trương Khanh Vũ nhiệt tình là thế, nhưng Quách Thanh Tú lại không muốn tiếp nhận.

Dù sao cô cũng không muốn các bạn học biết về thân phận dơ bẩn của cô, dù gì thì làm nhân tình của người khác cũng là một việc kinh khủng.

“Không cần đâu, hôm nay tớ xuất viện rồi! Chỉ là bị trật chân thôi, không phải bị bệnh nặng gì nên không sao!”

Trên mặt Trương Khanh Vũ hiện lên vẻ tiếc nuối, cậu ta còn cho rằng mình có thể tranh thủ cơ hội này để bày tỏ tấm lòng với Quách Thanh Tú nhiều hơn.

Dù sao cô cũng là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, ai mà không muốn tiếp cận chứ!

Hai người bất giác đã nói chuyện hơn mười phút rồi.

Quách Thanh Tú thấy Lâm Việt Thịnh còn chưa quay lại thì chửi thề, người đàn ông chết tiệt, chẳng lẽ hắn định ném cô ở đây tới lúc trời tối luôn sao!

“Trương Khanh Vũ, có một việc tớ phải làm phiền cậu...”

“Việc gì?”

Quách Thanh Tú ngượng ngùng chỉ về phía nhà vệ sinh: “Làm phiền cậu đẩy mình qua đó được không?”

Bởi vì phía trước có một con dốc nên nếu chỉ tự đẩy bằng tay thì Quách Thanh Tú không thể nào đẩy nổi.

“Được!”

Trương Khanh Vũ rất thích được giúp đỡ những bạn nữ xinh đẹp, cậu ta vui vẻ đẩy Quách Thanh Tú lên thềm, ngừng trước cửa nhà vệ sinh.

Quách Thanh Tú vịn xe lăn, nhảy bằng một chân về phía trước.

Quách Thanh Tú vô cùng cảm kích nói lời cảm ơn.

Bỗng nhiên, một bóng đen lao tới, gần như chưa kịp đợi Quách Thanh Tú phản ứng.

Lâm Việt Thịnh đã tung quyền đánh tới Trương Khanh Vũ.

Một cú đấm khiến khoe miệng Trương Khanh Vũ chảy máu, thân hình cao lớn bị Lâm Việt Thịnh đánh ngã xuống đất.

Như vậy có thể thấy quyền này của Lâm Việt Thịnh dùng bao nhiêu sức.

Quách Thanh Tú sợ ngây người, khi cô lấy lại tinh thần, cô hét lớn: “Lâm Việt Thịnh, anh điên rồi à, đừng đánh nữa...”

Tay Lâm Việt Thịnh nắm lấy cổ áo Trương Khanh Vũ, quát: “Mẹ nó, mày là ai?”

Má trái của Trương Khanh Vũ bị đánh sưng lên, khoe miệng rách da, chảy máu. Cậu ta thở hổn hển, nhìn về phía Quách Thanh Tú: “Thằng ngu này là ai?”

Quách Thanh Tú nhảy tới bằng một chân, dùng tay che chở Trương Khanh Vũ.

“Lâm Việt Thịnh, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! Cậu ta là bạn học của tôi...”

Lâm Việt Thịnh nhìn thấy Quách Thanh Tú che chở cho Trương Khanh Vũ như thế thì càng thêm khó chịu, hắn lại vung nắm đấm lên.

Lúc này, Trương Khanh Vũ tránh né, cậu ta bắt đầu đánh lại, hai người đàn ông xông vào nhau.

Lâm Việt Thịnh, sao anh trẻ con quá vậy à, không ngờ anh lại đánh nhau với một cậu học trò chỉ mới mười mấy tuổi.

Quách Thanh Tú nổi nóng: “Các người đánh đi, đánh nữa đi, tôi mặc kệ các người...”

Cô xoay người, nhảy từng bước từng bước về phía trước, chậm rãi nhảy về phía xa...

Lâm Việt Thịnh nhìn thấy Quách Thanh Tú nhảy về phía đường lớn thì lập tức thả cổ áo Trương Khanh Vũ ra.

“Nhóc con, mày nghe cho kỹ, sau này nếu tao còn nhìn thấy mày đến gần Quách Thanh Tú nữa thì tao sẽ không tha cho mày đâu...”

Lâm Việt Thịnh vứt Trương Khanh Vũ lại, chạy nhanh về phía Quách Thanh Tú.

Lâm Việt Thịnh chạy nhanh tới đường lớn ở giữa, cứng rắn bế Quách Thanh Tú lên.

Quách Thanh Tú cố sức giãy giụa, muốn thoát khỏi ngực hắn; “Thả tôi ra, tên khốn trẻ con nhà anh! Anh có biết đó là bạn học của tôi không?! Sao anh chưa phân rõ trắng đen gì mà đã đánh người ta...”

Lâm Việt Thịnh đi hết đường lớn, để Quách Thanh Tú dựa vào hàng rào công viên, nói lời mỉa mai cô.

“Cô đau lòng sao? Có phải cô vụng trộm với thằng đó không?”

Con tức của Quách Thanh Tú bùng lên: “Lâm Việt Thịnh, anh thôi lắm! Anh không cần dùng suy nghĩ xấu xa của mình áp lên người khác. Anh đừng tưởng rằng ai cũng ghê tởm như anh!”

“Bạn học à? Bạn học cũng không phải giống đực sao? Bạn học ôm nhau thì không ân ái à? Tôi ghê tởm sao? Được, vậy cô không đáng ghê tởm sao? Cô ôm ấp áp một thằng khác sau lưng tôi thì không dơ bẩn à?”

Trong đôi mắt Lâm Việt Thịnh bùng lên lửa giận, sóng to gió lớn bắt đầu nổi lên.

Lời của hắn đầy cay nghiệt, giọng điệu thì mỉa mai.

“Quách Thanh Tú, cô còn tỏ ra trong sáng gì với tôi hả? Cô cho rằng mình là ai? Là tình nhân, tình nhân đó...”

Trong cơn nóng giận, Lâm Việt Thịnh nói ra lời ác độc nhất.

Quách Thanh Tú ngơ ngác, nước mắt chảy theo khóe mi rơi xuống, cô duỗi hai tay ra cố sức đánh Lâm Việt Thịnh.

“Tên khốn, tên khốn này, nếu anh không làm bẩn tôi thì tôi sẽ ở chung với anh sao? Tôi là tình nhân, là tình nhân đáng xấu hổ, tất cả là do anh gây ra, tên khốn kiếp...”

Trong khi hai người giằng co, Quách Thanh Tú dường như đã đụng vào máy móc gì đó trong túi quần Lâm Việt Thịnh, khiến nó vang lên tiếng bíp.

Lúc này, tiếng hô đầy kinh ngạc truyền tới: “Mau nhìn kia, đó là cái gì?”

Người ngồi trên xe buýt, người qua đường, người chơi đùa trong công viên tất cả mọi người đều dừng bước.

Ánh mắt họ đều hướng về một phía.

Từ những hướng khác nhau trong công viên, có ngàn vạn quả bóng bay năm màu, cả màu hồng phấn đồng loạt bay lên trời. Toàn bộ đều là hình trái tim, đang bay về phía bầu trời bao la xanh thẳm.

Cảnh tượng hoành tráng chưa từng thấy, tất cả mọi người đều nhìn tới mức ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đêm nay cô chỉ thuộc về tôi

“Woa, lãng mạn quá đi, không biết ai làm tặng bạn gái đây nữa!”

“Có người đàn ông như vậy chắc chắn là một điều rất hạnh phúc!”

“Đúng vậy, người con gái may mắn kia nhất định cảm động đến lâng lâng trên mây mất...”

Tiếng bàn tán của người đi đường không dứt bên tai.

Trong ánh mắt tuyệt đẹp của Lâm Việt Thịnh chứa đầy sự châm biếm, giễu cợt nhìn Quách Thanh Tú, lần nữa lặp lại lời nói của người đi đường kia

“Người con gái may mắn kia nhất định cảm động đến lâng lâng trên mây...”

Quách Thanh Tú ngẩn ngơ, cô không còn giấy giữa nữa.

Cặp mắt trong veo nhìn Lâm Việt Thịnh, tức giận trong mắt dần chuyển thành nghi ngờ.

“Vừa rồi anh chạy đi làm mấy quả bóng bay này à?”

Lâm Việt Thịnh thu tay về, lấy ra một cái máy điều khiển từ trong túi, ném cái cách xuống đất.

Dùng chân giẫm nát.

“Lãng mạn cái chó gì, toàn gạt người. Quách Thanh Tú cô vốn không có mắt nhìn, đối xử tốt hơn với cô cũng chả có tác dụng gì.”

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói xong thì quay người rời đi.

Vóc dáng cao lớn của hắn nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Quách Thanh Tú ngơ ngác nhìn hắn, rất lâu sau cô ngồi xổm xuống đưa tay nhặt lại máy điều khiển đã bị hắn giẫm nát kia.

Bên tai vẫn văng vẳng lời hắn nói.

Quách Thanh Tú cô vốn không có mắt nhìn, đối xử tốt hơn với cô cũng chả có tác dụng gì!

“Cô Quách, phải đổi thuốc rồi ạ...” Di Nguyễn từ trong bệnh viện đuổi đến, đẩy theo xe đẩy của Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú đỡ đỡ ngồi lên.

Di Nguyễn thấy kỳ lạ hỏi: “Ừa, cậu chủ đâu? Lúc nãy còn nói đi làm bóng bay gì mà, sao giờ đến người cũng không thấy đâu rồi.”

Quách Thanh Tú nắm chặt gấu áo: “Di Nguyễn, đẩy cháu về đi, cháu mệt rồi!”

Vẫn luôn cảm thấy rất kỳ lạ, Di Nguyễn nhìn một vòng cũng không thấy bóng dáng của Lâm Việt Thịnh đâu, bèn đẩy Quách Thanh Tú trở về phòng bệnh.

Vết thương ở chân của Quách Thanh Tú hồi phục lại rất nhanh, ở bệnh viện ba ngày thì xuất viện.

Chủ yếu là bệnh viện quá chán, Quách Thanh Tú ở lại không nổi nữa.

Cô rất ghét bầu không khí ở bệnh viện.

Từ sau ngày cãi nhau hôm đó, Lâm Việt Thịnh tức giận rời đi xong thì không hề đến nữa.

Chỉ là sau đó Di Nguyễn lại lên kế: “Cô Quách, cô với cậu chủ cãi nhau sao? Tại sao cậu ấy luôn đến thăm cô vào lúc nửa đêm, đến nhìn một cái lại đi...”

Quách Thanh Tú bất đắc dĩ nhún vai, tên đàn ông nhỏ mọn này, thật sự hết cách với hắn.

Sau khi xuất viện, chạm mặt Trương Khanh Vũ ở sân khấu, mặt cậu ta còn chút vết bầm.

Quách Thanh Tú vô cùng áy náy nói xin lỗi cậu ta: “Xin lỗi, Trương Khanh Vũ, làm cậu bị thương, tớ thật sự thấy có lỗi...”

Trương Khanh Vũ nhìn cô nhưng lại không dám đến gần, nhìn bốn phía một lượt mới ôm mặt cười khổ.

“Nói thật, nếu không phải nể mặt cậu, tớ chắc chắn đã xử thẳng đó rồi.”

“Ha ha!” Quách Thanh Tú cười gượng, nếu Lâm Việt Thịnh ở đây chắc lại đánh nhau nữa cho xem.

Trương Khanh Vũ nói xong vội vàng rời đi, “Tớ còn có việc, gặp lại sau nhé Quách Thanh Tú.”

Nhìn dáng vẻ vội vàng rời đi của cậu ta, Quách Thanh Tú cười khổ.

Lâm Việt Thịnh là đồ nhỏ mọn!

“Cô Quách, cậu chủ với đứa trẻ đó đánh nhau hả?” Di Nguyễn tò mò hỏi.

Quách Thanh Tú cười bất lực, kể lại sơ lược tình hình hôm đó, “Cháu chỉ nhờ người ta giúp, Lâm Việt Thịnh lại không biết phải trái đi đánh người ta, di nói xem...”

Trong mắt của Di Nguyễn hiện lên tia đồng tình, sau đó lại cười, “Cô Quách, đây là vì cậu chủ rất quan tâm cô. Từ trước đến giờ cậu chủ chưa từng đánh nhau vì bất kỳ người con gái nào.”

Quan tâm? Cách quan tâm quá mức bạo lực ngang ngược này của hắn cô không tiếp nhận nổi.

Trong biệt thự.

Quách Thanh Tú về đến nhà, Lâm Việt Thịnh đang ngồi trên ghế sofa xem tin tức, thấy Quách Thanh Tú bước vào chỉ lạnh nhạt nhìn cô, sau đó thì trầm mặt.

Hắn ngồi ở đây đợi cô nói lời xin lỗi.

Quách Thanh Tú không muốn tiếp tục cương vờ với hắn, đẩy xe đẩy đến trước mặt hắn, chống nhờ xe đẩy mà dòi qua ghế sofa.

Cô cười khô khan, “Tổng giám đốc còn giận sao?”

Lâm Việt Thịnh vẫn không lên tiếng.

Quách Thanh Tú nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, “Hay là như vậy, tôi đi làm bánh cho anh được không?”

Lúc này Lâm Việt Thịnh có chút phản ứng, quay đầu lại miễn cưỡng nhìn cô, tiếp tục châm chọc, “Bánh cô làm dở muốn chết...”

“Hừm, vậy anh có ăn hay không?”

Con sâu thềm ăn trong bụng Lâm Việt Thịnh lại chui ra, nói thật, hắn rất thích ăn bánh cô làm.

“Ày, tất nhiên ăn rồi. Mặc dù không ngon nhưng nếu cô đã chịu nhận sai, vậy tôi đây cũng miễn cưỡng chấp nhận.”

Lâm Việt Thịnh nghiêm túc nói, trong mắt Quách Thanh Tú lộ ra ý cười.

“Vậy được! Tổng giám đốc anh là người lớn không chấp nhặt kẻ hèn mọn, ăn bánh của tôi xong thì hòa nhé...”

Nhìn thấy Quách Thanh Tú cười giảo hoạt, Lâm Việt Thịnh có cảm giác như bị gài bẫy.

Con nhóc này, lại dám làm một cái bẫy để hắn nhảy vào.

Hừ, ăn cái bánh bông lan thôi còn trả giá!

“Không được...”

“Vậy anh còn yêu cầu gì nữa?”

Lâm Việt Thịnh đột nhiên xoay người, áp Quách Thanh Tú lên ghế sofa, nụ hôn của hắn liên tiếp phủ xuống.

Ba ngày rồi, chỉ mới ba ngày không chạm vào cô, hắn đã không chịu nổi rồi.

Hắn ra sức hôn môi cô, chiếm đoạt mật ngọt trong miệng cô. Tiểu yêu tinh đáng chết này, vị ngọt trong miệng thật chết người.

Sau khi cùng cô xong, hắn không còn dục vọng với bất kỳ cô gái nào cả.

“Ha...” Quách Thanh Tú vất vả thở dốc nói, “Lâm Việt Thịnh, không phải anh nói muốn ăn bánh sao?”

Lâm Việt Thịnh nhướng mi, trên gương mặt anh tuần hoàn mỹ tràn đầy màu tình dục, tiếng nói khàn khàn trầm thấp gợi cảm, mang theo luồng điện thủ thi bên tai cô, “Ừ, bánh phải ăn chứ, em cũng phải ăn...”

Quách Thanh Tú tránh né, nụ hôn của Lâm Việt Thịnh như lửa đốt nhảy múa trên da thịt mềm mại mịn màng của cô.

Từng chút từng chút châm lên sự mất cảm trên toàn thân cô.

Một lần sóng trào kỳ lạ dâng lên, nụ hôn rực lửa của Lâm Việt Thịnh men theo từng đường cong trên cơ thể cô, cách lóp váy thật mỏng, thỏa sức trêu chọc hôn hít, lại mang đến cả cảm giác ngứa ngáy khó chịu. Quách Thanh Tú nhìn người trong vòng tay của hắn.

“Ừm... Lâm Việt Thịnh... ở đây.... có người...”

Lời nói ngắt quãng của Quách Thanh Tú rơi vào tai Lâm Việt Thịnh.

“Tách tách...” Hai tiếng, rèm cửa sổ điều chỉnh từ từ hạ xuống, che khuất hai người.

Chỉ còn tiếng thờ đốc hùng hực vang lên.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Quách Thanh Tú mơ màng tỉnh lại, ánh ban mai xuyên qua lớp kính thủy tinh phản chiếu xuống đất, cả phòng tràn ngập sự ấm áp.

Đã không thấy bóng dáng của Lâm Việt Thịnh đâu, chần bèn cạnh còn in rõ hình dáng thật to, trên gối còn lưu lại hương vị của hắn.

Quách Thanh Tú chân trần đứng lên, dựa vào lực của chân phải nhảy từng bước đến gần ban công, đột nhiên nghe tiếng nói chuyện điện thoại rất nhỏ.

“... Đừng để cô ta xuất hiện trong tầm mắt tôi...”

“Vậy tôi trực tiếp làm!”

Tiếng nói của Lâm Việt Thịnh vô cùng lãnh khốc, không hề có chút độ ấm nào.

Trong lòng Quách Thanh Tú ngẩng ra, đây là muốn trừ khử ai sao?

Lâm Việt Thịnh đột nhiên ý thức được điều gì đó, quay người lại đối diện với ánh mắt đang hoảng sợ của Quách Thanh Tú. Trong mắt Lâm Việt Thịnh hiện lên một tia miễn cưỡng.

“Em nghe lén?”

“Xử lý à?” Quách Thanh Tú yếu ớt hỏi, trong đầu cô vô cùng rối loạn, không biết vì sao lại hiện lên hình ảnh của chị.

Mặc dù luôn nghĩ rằng Lâm Việt Thịnh chẳng phải người lương thiện gì, thế nhưng, vẫn có chút không tin được....

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh nhìn thấy chân trái vẫn còn sưng của cô, đôi lông mày anh tuấn nhíu lại. Hắn đưa tay bế ngang cô lên, vội vàng đi vào phòng, đặt cô lên giường.

“Còn bất cần như vậy, em định làm bị thương luôn cả hai chân hay sao?”

Quách Thanh Tú đan hai tay vào nhau, cắn môi dưới, “Anh định xử à?”

Lâm Việt Thịnh đang nhìn gương đeo cà vạt, nghe Quách Thanh Tú hỏi như vậy lại nói lỏng cà vạt đã thắt xong.

“Quách Thanh Tú, sao em rắc rối quá vậy? Tôi làm việc gì cần phải nói với em sao?”

Người con gái này, sao lại phiền phức đến vậy. Chuyện gì cũng muốn hỏi tới hỏi lui cho bằng được.

Quách Thanh Tú trầm mặc một hồi, nếu không phải cảm thấy chuyện này có liên quan đến cô, cô sẽ hỏi hắn sao?

Lâm Việt Thịnh thấy cô im lặng, đáy mắt có chút không vui.

Quay đầu đi đến sau lưng cô, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán.

“Làm tình nhân người ta thì phải biết bổn phận của mình, đừng vượt quá...”

“Ừm...” Quách Thanh Tú nhàn nhạt đáp một tiếng, không nói thêm nữa, hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà, dờ ra.

Người nhà họ Quách đều đáng chết!!

Không biết tại sao trong đầu Quách Thanh Tú lại hiện lên câu nói này, nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Việt Thịnh, trong lòng cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Cô Quách, ăn sáng thôi...”

Di Nguyễn đẩy xe lăn đến, Quách Thanh Tú nở nụ cười, “Di Nguyễn, sau này không cần dùng xe lăn nữa đâu, cháu muốn tự đi.”

Trên mặt Di Nguyễn có chút khó xử, “Vừa rồi lúc cậu chủ đi đã dặn dò bảo cô Quách nhất định phải ngồi xe lăn, sợ sau này sẽ để lại di chứng.”

“Dạ, được rồi!”

Quách Thanh Tú thay quần áo, ngồi lên xe lăn, đột nhiên điện thoại trong tay phát ra âm thanh tin nhắn đến.

Cầm điện thoại mở hòm thư ra chỉ thấy có một dòng tin nhắn, xướng xe đạp Tây Tân Hồ!

Người gửi tin nhắn tắt nhiên đã ấn đi số điện thoại, không biết là ai gửi đến.

Là có ý gì đây?

Tây Tân Hồ là khu nội thành cũ, nơi đó đã bị chính phủ thu lại rồi, xường xe đạp cũng ở bên đó nhưng quan trọng hơn người đó rốt cuộc là ai?

Có lẽ là gửi nhầm người! Quách Thanh Tú tin tưởng bỏ qua tin nhắn đó.

Bữa sáng vô cùng phong phú, với sự kết hợp của hương vị Á Âu. Tuy nhiên, chẳng thấy bóng dáng của Lâm Việt Thịnh đâu.

“Cậu chủ nói sau này phải làm đa dạng khẩu vị hơn, để cô Quách ăn nhiều hơn một chút, thân thể đầy đặn lên!”

Quách Thanh Tú ngồi xuống ăn sáng.

Đang ăn thì điện thoại của Lâm Việt Thịnh gọi đến.

“Dậy rồi hả?”

“Ừm, đang ăn sáng..”

“Phải ăn nhiều vào đó, bằng không về nhà phạt em..” Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh luôn kiêu ngạo như vậy.

“Ừm, ăn xong tôi muốn đến trường!” Quách Thanh Tú không thích sống ở đây, chẳng khác nào một nơi giam lỏng

“Không cho đi, trước khi vết thương ở chân em hoàn toàn hồi phục thì ngoan ngoãn ở trong nhà đi...”

“Nhưng mà rất bí bách!”

“Bảo em ở lại thì ở lại đi, sao nói nhiều lời vô ích quá vậy...”

Lâm Việt Thịnh rống lên xong tắt luôn điện thoại.

Được rồi, dù sao cũng rảnh rồi, Quách Thanh Tú chậm rãi ăn sáng, một bữa vẫn chưa ăn xong. Bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân.

Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bóng dáng Lê Hùng Việt từ bên ngoài bước vào, trong tay ôm thứ gì đó.

Quách Thanh Tú mở to mắt nhìn.

Lê Hùng Việt mở hộp giấy từ từ lấy đồ bên trong ra.

Một cái máy tính xách tay màu bạc.

Đây là!!

Đúng, đây là món quà của chị họ tặng cô trước đây. Từ khi Quách Thanh Tú đi Maldives, cái máy tính này cũng không biết tung tích.

Bây giờ tại sao lại quay về rồi?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đừng nên tốt với tôi quá

“Cái... cái máy tính này ở đâu vậy ạ?”

“À, là cậu chủ đưa cho cô Quách ạ.”

Quách Thanh Tú nghi hoặc mở máy lên, lại kiểm tra hết một lượt. Mặc dù kiểu dáng khá giống với cái mà chị tặng nhưng dường như không phải là cái trước đây.

“Là mới hả?” Quách Thanh Tú hỏi Lê Hùng Việt.

Lê Hùng Việt suy ngẫm, “Chắc là mới ạ!”

Theo suy đoán của hần ta thì đồ cậu chủ tặng nhất định là mới rồi, cậu chủ từ trước đến nay chưa tặng ai đồ cũ bao giờ.

Quách Thanh Tú nhìn chương trình bên trong hoàn toàn khác với trước đây.

Cho dù là nâng cấp cũng không thể mới như vậy, chắc cái này có kiểu dáng giống hệt cái trước kia thôi.

“Cậu chủ bảo bên trong có nhiều trò chơi lắm, nếu cô Quách cảm thấy buồn chán có thể chơi trò chơi.”

Quách Thanh Tú mở to mắt kinh ngạc, Lâm Việt Thịnh xem cô là con nít sao, đưa mấy cái trò chơi này là có thể khiến cô quên đi chuyện lên lớp sao?

Chân Lê Hùng Việt vừa rời đi, điện thoại Lâm Việt Thịnh lại gọi đến.

“Mấy tính đưa đến chưa?”

“Ừm, đưa đến rồi!”

“Thích không?”

“Thích!”

“Thích là tốt rồi, bên trong có một file có chứa một số video, em xem đi...”

“Nhưng mà, Lâm Việt Thịnh, tôi không phải là con nít ba tuổi, không cần dùng mấy trò chơi này dụ dỗ tôi.”

Quách Thanh Tú nói xong, đầu dây bên kia dừng một chút, giọng điệu lập tức trở nên vô cùng cứng rắn.

“Quách Thanh Tú, cô thật sự không biết tốt xấu, mua cho cô rồi cô còn không cảm kích, hừ...”

Lâm Việt Thịnh tức giận tắt máy. Đứa con gái ngu ngốc, hần bận tới mặt tối mũi vẫn dành chút thời gian quan tâm cô, cô lại còn nổi cáu.

Quách Thanh Tú ngơ ngác nhìn điện thoại trong tay đến mấy phút, khóe miệng co giật. Đồ ngang ngược! Điện thoại nói cúp là cúp máy liền.

Quách Thanh Tú dùng chuột mở ổ đĩa E ra, phát hiện trong ổ đĩa này thật sự có rất nhiều video clip...

Những video này đều có đánh dấu bằng chữ, giờ học, bài giảng của giáo viên, nội dung bài học...

Quách Thanh Tú chọn thử một cái, bên trong video ghi lại giờ lên lớp được quay vô cùng rõ ràng.

Trời ạ, Lâm Việt Thịnh chu đáo đến như vậy, đã ghi lại hết toàn bộ các bài giảng trong thời gian cô không đến trường học!

Cả một ngày, Quách Thanh Tú luôn ở trong phòng, lấy các bài giảng trong khoảng thời gian này xem qua hết một lượt.

Học xong, cảm giác tội lỗi trong lòng giảm đi rất nhiều.

Trước đây, mỗi lần trốn tiết, trong lòng Quách Thanh Tú đều có một cảm giác tội lỗi. Mãi về sau, xảy ra quá nhiều chuyện, Quách Thanh Tú vắng tiết ngày càng nhiều, kết quả khiến cho cảm giác tội lỗi giảm dần đi.

Chỉ là nếu nghĩ lại vẫn cảm thấy tội lỗi vô cùng.

Duỗi người giãn gân giãn cốt một cái, đánh một cái ngáp, điện thoại lại reo lên. Quách Thanh Tú cầm điện thoại lên xem, lại là một dòng tin nhắn.

Nội dung giống hệt buổi sáng, xưởng xe đạp Tây Tân Hồ!

Nếu gửi nhầm chắc chắn sẽ không gửi nhầm hai lần chứ!

Chẳng lẽ đây là ám chỉ điều gì sao?

Đáng tiếc, hiện giờ vết thương ở chân của Quách Thanh Tú vẫn chưa hồi phục, đi lại bất tiện, nơi này lại cách Tây Tân Hồ rất xa. Hai nơi, một ở phía Nam thành phố S, một ở phía Bắc thành phố S, lái xe cũng phải cỡ hai tiếng đồng hồ mới đến.

Thôi kệ, không để ý đến nó, Quách Thanh Tú bỏ qua tin nhắn.

Điện thoại lại vang lên, là số điện thoại của Lâm Việt Thịnh.

“Xin chào, tôi là Quách Thanh Tú...”

“Tôi biết em là Quách Thanh Tú, thật ngốc, cũng không biết đổi lời chào hỏi.”

Hừm, người đàn ông này ăn thuốc súng sao, mở miệng toàn mùi thuốc súng. Quách Thanh Tú xoa lỗ tai, đổi sang tai bên kia tiếp tục gây hại lỗ tai cô.

“Ờ, có chuyện gì sao?”

“Thay đồ đi, tôi bảo Lê Hùng Việt sang đón em.”

“Không phải em ở nhà buồn chán sao? Đi ra ngoài hít thở không khí.” Lâm Việt Thịnh nói xong thì vội vàng cúp máy.

Hắn lo lắng cho cô? Hắn lo lắng tình nhân sẽ buồn chán?

Quách Thanh Tú lắc đầu. Người đàn ông này, thật sự khiến cô suy nghĩ không thông.

Xe của Lê Hùng Việt chở Quách Thanh Tú xuyên qua con đường phồn hoa, đột nhiên xe ngừng lại.

Quách Thanh Tú ló đầu ra, đang là đèn đỏ.

Cách lớp cửa sổ, Quách Thanh Tú nhìn ra ngoài, trên lề có bóng dáng một người đi qua. Lúc đầu Quách Thanh Tú không cảm thấy gì cả. Khi nghĩ lại, cô đột nhiên nhớ đến điều gì thế là vội vàng hạ cửa sổ xuống, lại nhìn ra ngoài, cái gì cũng không thấy.

Hình dáng đó! Vô cùng giống ba. Mặc dù mười năm không gặp nhưng hình dáng đó vẫn khiến tim cô đập mạnh.

Nhìn chăm chú về phương hướng vừa nãy, trong tâm mắt không có bất cứ manh mối gì.

Đột nhiên Quách Thanh Tú nhớ đến dòng tin nhắn trong điện thoại, lẽ nào là của ba gửi đến?

Lúc này, xe đã khởi động, Quách Thanh Tú hỏi Lê Hùng Việt, “Lâm Việt Thịnh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Trường cưỡi ngựa ở Bắc Phong..”

“Trường cưỡi ngựa, Bắc Phong..”

Trong ấn tượng của Quách Thanh Tú, cô không hiểu nhiều về nơi này, nhưng dường như có đi qua khu nội thành cũ.

“Phiên anh vòng qua khu nội thành cũ một chút được không?”

“Cô Quách, tôi đi đường vòng ngoài sẽ nhanh hơn. Nếu vòng qua khu nội thành cũ, tắc nghẽn giao thông sẽ chậm hơn rất nhiều.”

“Không sao, bây giờ vẫn còn sớm. Lâu rồi tôi chưa đi qua đó, đột nhiên lại muốn ăn hạt dẻ rang ở đó...”

Chợ buôn bán ở khu nội thành cũ chắc vẫn còn vài cửa hàng lâu năm, mùi vị món ăn vặt vẫn như xưa.

“Được.”

Lê Hùng Việt điều chỉnh lại hướng xe, chạy về phía nội thành cũ.

Đường ở đây tương đối hẹp, mặc dù dòng người không nhiều nhưng vẫn có chút chen lấn.

Xe đạp, xe ba bánh, xe kéo gỗ, còn có xe đẩy bằng tay của mấy tiểu thương bán lưu động, từ bên trong lách ra.

Xe của Lê Hùng Việt chạy rồi ngừng, liên tục bấm kèn mới đi được một chút.

Quách Thanh Tú mở cửa kính xe xuống, nhìn phong cảnh dọc đường.

Nơi này vẫn giữ phong cảnh của những thập niên tám mươi, đa số là nhà cũ, còn là kết cấu bằng gỗ, trên đường có sót lại chút kiến trúc phương Tây thời Dân Quốc.

Lúc đến gần xưởng xe đạp, Quách Thanh Tú cười nói với Lê Hùng Việt: “Anh dừng xe một chút nhé, tôi đi mua hạt dẻ rang..”

Lê Hùng Việt tìm một nơi đỗ xe gần đó, “Cô Quách, để tôi đi mua cùng cô!”

Quách Thanh Tú lắc đầu, “Bây giờ tôi có thể đi được mà.”

Chân bị thương có thể đặt nhẹ lên mặt đất, trụ vào chân còn lại từ từ đi cà nhấc.

Lê Hùng Việt kiên trì: “Cô Quách, cậu chủ đã dặn dò không thể để cô xảy ra chuyện gì. Chỉ là mua hạt dẻ thôi mà, để tôi đi mua cho.”

“Được rồi, phải mua hạt hồ miêng đó!” Quách Thanh Tú khoái chí cười.

Sau khi nhìn thấy Lê Hùng Việt đi rồi, cô yên lặng xuống xe.

Cô chống tay vào thân xe từng chút cà nhấc bước lên lề đường, đỡ theo cột điện, đi vào dọc theo một con hẻm nhỏ.

Đứng ở đầu ngõ, Quách Thanh Tú có một cảm giác đã từng quen biết, giống như đã nhìn thấy nơi này rồi.

Đi sâu vào bên trong khoảng một trăm mét thì thấy một cái cổng xưởng, phía trên viết xưởng xe đạp quốc doanh thứ sáu thành phố S. Chữ đã biến thành màu đen, cổng kiểu cũ, cửa sắt đã gỉ sét. Công xưởng này đã bỏ phế mười mấy năm rồi, chỉ đợi dỡ bỏ, lúc này không có một bóng người.

Trước cổng có một cây đa to, tán cây rậm rạp tạo thành bóng râm, gây cảm giác vô cùng âm trầm.

Quách Thanh Tú đứng trước cửa một hồi, cửa sắt bị khóa, cô không thể đi vào được.

Cô đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên bên trong cửa sắt truyền đến tiếng bước chân.

Dần dần, một đôi giày da của đàn ông xuất hiện dưới cửa sắt...

Quách Thanh Tú mở to mắt chuẩn bị đi lên.

Đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng kêu to.

“Cô Quách, sao cô lại ở đây?”

Quay đầu nhìn lại, Lê Hùng Việt cầm một túi to hạt dẻ chạy đến, lồng ngực đỏ sạm đỏ đầy mồ hôi.

“À, tôi chỉ tùy tiện đi dạo thôi...”

Lê Hùng Việt nhìn ra sau lưng Quách Thanh Tú, có chút lo lắng nói: “Cô Quách, sau này không được đến đây nữa. Chúng ta đi thôi.”

Quách Thanh Tú gật đầu, theo Lê Hùng Việt đi ra ngoài. Bất thành linh cô quay đầu lại, đôi giày da đó cũng không thấy đâu nữa.

Lên xe, Quách Thanh Tú ăn hạt dẻ, “Lê Hùng Việt, anh nói nơi đó không thể đi, có lý do gì sao?”

“Vâng, cô Quách không biết sao? Nơi đó không an toàn, ở đây bởi vì sắp giải tỏa, căn bản không có người ở. Thế cho nên, thời gian trước xuất hiện mấy cô gái trẻ bị gạt đến đây cưỡng hiếp. Sau này cô đừng bao giờ đi một mình, vừa rồi dọa tôi một trận...”

Trong lòng Lê Hùng Việt vẫn còn thấy sợ hãi, vết thương ở chân của Quách Thanh Tú vẫn chưa lành, đi lại bất tiện, ngộ nhờ gặp phải kẻ xấu thì coi như xong.

“A, vậy tên tội phạm chưa bị bắt sao?”

“Vẫn chưa bắt được, tên đó rất gian xảo, khó bắt lắm!”

Lê Hùng Việt vội vàng khởi động xe, Quách Thanh Tú quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt, cô giống như lại thấy bóng dáng của ba mình.

Người đó, trong đám đông, nhìn về hướng chiếc xe cô.

Nhưng khoảng cách xa như vậy, Quách Thanh Tú cũng không nhìn rõ mặt mũi của người đó, chỉ cảm thấy quá đỗi quen thuộc.

Là ba sao?

Quay đầu nhìn lại, bóng dáng của người đó nhanh chóng biến mất không còn trông thấy nữa.

Quách Thanh Tú rất muốn bảo Lê Hùng Việt lái xe quay lại nhìn kỹ hơn. Nhưng nghĩ đến nếu quay lại rất có thể bị Lâm Việt Thịnh phát hiện, cô quyết định từ bỏ.

Ngược lại, người đó biết số điện thoại của cô, nếu ông ấy muốn tìm cô thì nhất định sẽ gửi tin nhắn cho cô.

Xe nhanh chóng chạy đến khu vực thành thị, dần dần, đập vào mắt là bãi cỏ xanh biếc.

Xe của Lê Hùng Việt từ hai đường bên đường đầy hoa quẹo vào.

Chỉ chốc lát, cô lại nhìn thấy một tấm biển thật lớn: Câu lạc bộ chơi golf.

Nói là bãi cỏ, thật ra là một câu lạc bộ golf cao cấp chuyên dùng để phục vụ xã hội thượng lưu, xe bên ngoài đều là những chiếc xe cao cấp.

Lê Hùng Việt mở cốp xe lấy ra chiếc xe đẩy, đỡ Quách Thanh Tú ngồi lên, đẩy vào từ cửa trước.

Vào trong có thể nhìn thấy phòng khách cao cấp, đi đến có nam nữ mọi độ tuổi, con gái toàn là vòng một đồ sộ. Quách Thanh Tú kinh ngạc không thôi.

Đến lễ tân và phục vụ cũng đều là các cô gái nóng bỏng gợi cảm.

Cũng đúng, đàn ông có tiền như Lâm Việt Thịnh đến nơi này cũng chẳng phải làm chuyện sạch sẽ gì.

Lê Hùng Việt đỡ Quách Thanh Tú lên sofa, “Cô Quách, cô nghỉ ngơi ở đây trước đã, tôi đi tìm cậu chủ.”

Quách Thanh Tú ngồi trên ghế sofa to rộng, gật đầu.

Rất nhanh, có người mang cafe lên, bóng dáng của Lâm Việt Thịnh vẫn chưa thấy đâu.

Quách Thanh Tú đang nhìn quanh thì đột nhiên có một người phụ nữ bước về phía cô.

Người phụ nữ ấy mặc áo da báo kêu gọi, trang điểm lòe loẹt diêm dúa. Bên dưới là váy da màu đen bó sát, mang giày cao gót mười phân, tóc đỏ gọn sóng, ông ẹo đi về phía Quách Thanh Tú.

“Hey, cô Quách phải không?”

Người phụ nữ đó vẻ mặt khinh bỉ chen đến bên cạnh Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú vội nhích xa ra, mùi hương nước hoa này cô thật sự không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ác mộng của nhiều phụ nữ

Quách Thanh Tú nhíu lông mày lại: “Cô là ai?”

“Ồ, xem ra cô vẫn chưa bị cậu Lâm đá nhì!”

Quách Thanh Tú nhớ rồi, cô gái này chính là cô mình tình siêu nổi mà cô gặp phải khi đến nhà Lâm Việt Thịnh lần đầu tiên - Trịnh Ngọc Nhi.

Trịnh Ngọc Nhi mở bóp đầm lấy một điều thuốc nữ thon dài ra, điều luyện châm thuốc rồi nhả khói phì phèo ngay trước mặt Quách Thanh Tú, nhìn bộ rất khoái chí.

Sau khi nhả một hơi khói ra thì lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Quách Thanh Tú.

“Cho cô bao nhiêu tiền?”

Quách Thanh Tú lui về sau một chút: “Tôi không biết cô đang nói cái gì cả?”

“Ha ha, cô đừng có giả vờ giả vịt làm bộ trong trắng lắm, cô để hần chơi cũng chỉ vì tiền mà thôi! Nói nghe xem nào, kiếm được bao nhiêu rồi?”

Lòng tự tôn của Quách Thanh Tú bị xúc phạm.

Cô vịn vào giàn hoa đứng lên.

“Cô Trương, xin cô hãy tôn trọng tôi một chút...”

“Tôn trọng? Tôn trọng một con điểm như cô á?”

Trịnh Ngọc Nhi đứng lên, trong mắt tràn đầy phẫn nộ: “Tất cả đều là do cô, do cô mà bà đây không dành diễn được vai nữ chính. Bây giờ thì thành bộ dáng này rồi đây, cô nói xem, tôi phải trừng trị cô sao cho vừa?”

Quách Thanh Tú nhảy lùi về phía sau một bước: “Cô đúng là khó hiểu mà, tôi vốn còn không nhận ra cô. Chuyện của Lâm Việt Thịnh không liên quan gì đến tôi cả, cô không dành được vai nữ chính thì cô đi mà tìm hần, cô tìm tôi để làm gì chứ?”

Trịnh Ngọc Nhi cầm điều thuốc trong tay chọc loạn xạ về phía mặt của Quách Thanh Tú.

“Chính là cô, chính là cô đấy, tôi chỉ còn chút nữa là đã lên giường với hần rồi. Nếu không phải bởi vì sự xuất hiện của cô thì bây giờ bà đây đã không sống chật vật đến nỗi ngay cả nữ thứ phụ cũng không trèo lên được...”

Quách Thanh Tú né trái tránh phải, trốn khỏi sự tấn công của Trịnh Ngọc Nhi, nhưng dù sao thì chân đang bị thương nên cũng không tiện đi lại.

Trịnh Ngọc Nhi liếc mắt nhìn chiếc xe lăn ở bên cạnh Quách Thanh Tú, bỗng nhiên xoay người chạy đến đẩy chiếc xe lăn, dốc sức đẩy nó hướng thẳng về phía Quách Thanh Tú.

Thấy bánh xe đang ngày càng gần Quách Thanh Tú, trong mắt Trịnh Ngọc Nhi bùng cháy lên sự vui sướng muốn trả thù.

Quách Thanh Tú hét lên một tiếng rồi lùi lại phía sau, bỗng chân bước hụt một cái. Thì ra cô đã lùi đến cửa rồi, một bước này giẫm vào hư không nên cả người té ngã ngửa ra sau, mà chiếc xe lăn kia lại đang lấy tốc độ càng lúc càng nhanh xông đến chỗ cô.

Bất thành linh có một đôi tay mạnh mẽ vòng qua eo cô rồi vững vàng đỡ lấy Quách Thanh Tú, chân cường tráng mạnh mẽ đá chiếc xe lăn đang xông đến chỗ Quách Thanh Tú một cái bay ra ngoài.

Quách Thanh Tú quay đầu lại thì nhìn thấy gương mặt đang phẫn nộ của Lâm Việt Thịnh.

Hắn ôm thật chặt Quách Thanh Tú vào lòng mình rồi bước vài bước áp sát đến Trịnh Ngọc Nhi, bên trong tròng mắt đen huyền kia sâu chẳng thấy đáy.

Trịnh Ngọc Nhi không ngờ Lâm Việt Thịnh sẽ xuất hiện vào đúng lúc này nên sợ hãi lùi về phía sau một bước, mặt trắng bệch: “Cậu, cậu Lâm, trùng hợp thật đấy!”

Lâm Việt Thịnh đưa tay đỡ Quách Thanh Tú ngồi xuống ghế sofa rồi vội bước nhanh đến trước mặt Trịnh Ngọc Nhi, sau đó nhấc chân lên đạp thẳng vào bụng cô ta một cú,

Một cú đạp dùng sức đủ mạnh để Trịnh Ngọc Nhi bị đạp phải lùi thẳng về phía sau, phía sau gáy lại đập lên trên quầy bar, đau đến nỗi ngã khụy xuống đất.

Một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, ôm đầu, khuôn mặt vặn vẹo. Khi mở mắt ra thì đã thấy Lâm Việt Thịnh lại đi đến, hắn đưa tay nắm lấy cổ áo của cô ta.

“Cảnh cáo cô, nếu cô còn dám đến gần Quách Thanh Tú nửa bước thì cô chết chắc đấy.”

Trịnh Ngọc Nhi rơi nước mắt lã chã, lắp ba lắp bắp nói: “Anh, anh... đánh phụ nữ...”

Con người màu đen của Lâm Việt Thịnh nhanh chóng co rút lại, lạnh lùng tàn độc nói: “Lâm Việt Thịnh tôi trước nay chưa bao giờ kiêng kỵ chuyện đánh phụ nữ, hơn nữa, tôi còn có thể giết phụ nữ đấy...”

Trịnh Ngọc Nhi hoảng loạn, cô ta không ngờ Lâm Việt Thịnh lại máu lạnh đến thế, một chút tình người cũng chẳng có.

Lâm Việt Thịnh hất mạnh Trịnh Ngọc Nhi ra rồi quay đầu lại dặn dò bảo vệ ở hội trường.

“Ném ả đàn bà kia đi ngay, nếu lần sau tôi còn gặp cô ta ở đây thì đừng trách tôi lập tức rút tiền ra khỏi công ty của mấy người...”

“Vâng, Tổng giám đốc Lâm, xin ngài bớt giận, chúng tôi sẽ đuổi cô gái kia đi ngay đây ạ...”

Tổng giám đốc Lâm cũng là khách mời quý nhất ở trong công ty này, cho dù Tổng giám đốc của bọn họ có đến đi nữa cũng chỉ có thể nể chân cho Tổng giám đốc Lâm mà thôi, bọn họ nào dám không nghe theo.

Trịnh Ngọc Nhi bị trực tiếp xách lên kéo ra ngoài.

Trịnh Ngọc Nhi khóc vô cùng thê thảm, hối hận không thôi.

Lâm Việt Thịnh xoay người lại thì thấy Quách Thanh Tú đang vô cùng ngạc nhiên nhìn hắn.

Miệng hắn hơi cong lên, trong tròng mắt đen nhánh lóe lên một nụ cười, nhanh chân quay đầu lại bế cô lên.

Quách Thanh Tú nằm trên cánh tay hắn, tay đặt sát lồng ngực hắn, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp.

Thật ra người đàn ông này cũng có lúc không xấu xa đến thế.

Chỉ ít cũng còn có một chút ưu điểm có thể khen ngợi.

Trải qua một trận náo loạn của hắn, người đứng trong đại sảnh dù là nam nữ già trẻ đều đứng bất động, không dám nói tiếng nào. Sau khi trở mắt nhìn Lâm Việt Thịnh bế Quách Thanh Tú lên đi ra ngoài thì họ mới dám hồi phục tinh thần lại.

Lâm Việt Thịnh, Tổng giám đốc tập đoàn ST trong truyền thuyết đúng là ngang ngược hiện rõ.

Sau khi rời khỏi câu lạc bộ thì có thể nhìn thấy được thảo nguyên bằng phẳng bát ngát.

Một nhân viên tạp vụ dẫn một con ngựa trắng cao to đến đây. Dáng vẻ của con ngựa trắng này rất đẹp mắt, lông toàn thân trắng ngần như mây, đang lắc lư trong gió, đôi mắt lại đẹp để tựa hồng ngọc vậy.

Quách Thanh Tú vẫn chưa bình tĩnh lại: “Chúng ta phải trông ngựa à?”

“Quách Thanh Tú, em ngốc thật đấy, chút óc tưởng tượng cũng không có!”

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn môi Quách Thanh Tú, rồi lại trêu chọc mút lấy khiến cho Quách Thanh Tú thở gấp hồng hộc, gương mặt đỏ lừ, tim đập nhanh thì hần mới buông tay ra, nâng Quách Thanh Tú ngồi lên trên lưng ngựa.

Quách Thanh Tú sợ hãi, cô chưa từng cưỡi động vật nào cao như vậy cả.

“Không, đừng... mau thả tôi xuống...”

Quách Thanh Tú nằm nhàoai trên lưng ngựa, hai tay nắm chặt bờm ngựa không dám ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ sợ đến trắng bệch, nhân viên tạp vụ kia mới mỉm cười nói: “Cô ơi, đừng sợ, Vương Hậu rất ngoan...”

Lâm Việt Thịnh vòng tay lại lùi về sau một bước, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn cô, con người đen kịt xen lẫn sự hài lòng.

“Quách Thanh Tú, không phải em giỏi lắm sao? Ngay cả con ngựa cũng sợ à?”

Quách Thanh Tú liều mạng lắc đầu: “Lâm Việt Thịnh, thả tôi xuống đi, mau mau lên, anh không biết chân tôi đang bị thương sao?”

Tên khốn kiếp này, cảm giác tốt đẹp về hần vừa rồi đã biến sạch toàn bộ.

Phải biết rằng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tên ác ma này chính là thích dằn vặt người khác làm thú vui.

“Quách Thanh Tú, mở mắt ra nhìn tôi này...”

Quách Thanh Tú vừa nghe hần nói như thế thì chậm rãi mở mắt ra, Vương Hậu này đúng là không động đậy gì cả, rất yên tĩnh, đôi lúc sẽ chỉ vẩy đuôi qua lại. Huống hồ dưới chân cô còn có bàn gác, dường như cũng không có nguy hiểm đến vậy. Quách Thanh Tú cẩn thận từng li từng tí một nhòm dậy rồi chậm rãi ngồi thẳng lên.

“Nếu em thắng được tôi, thì tôi sẽ lập tức trả lại tự do cho em...”

Tự do, tim của Quách Thanh Tú đập rất nhanh, sự cảm dỗ này thật sự rất lớn.

Lúc này, Quách Thanh Tú mới chú ý tới Lâm Việt Thịnh đang mặc một bộ trang phục cưỡi ngựa màu đỏ, dưới mớ tóc rối lộn xộn là một đôi mắt đen kịt lộ ra khí khái hào hùng, cuồng dã ngang ngược.

Lê Hùng Việt dẫn một con ngựa đen đến. Con ngựa đen này cao hơn con Quách Thanh Tú cười ít nhất một cái đầu, lông đen toàn thân tựa như gấm tạc, đen bóng, vô cùng cường tráng. Lâm Việt Thịnh xoay người lên ngựa rồi xoa cằm.

Đôi mắt tràn ngập khiêu khích nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú: “Nhận lời thách đấu không?”

“Nhận!” Quách Thanh Tú không chút do dự mà đáp.

Nhân viên tạp vụ đứng trước mặt hai người, chỉ vào nơi giao nhau giữa trời biếc và cỏ xanh rồi bảo: “Cuối nơi ấy có một cái cây, ai tới đó trước thì thắng...”

Quách Thanh Tú ngồi thẳng người lên, ánh mắt quật cường mà kiên định, lần này cô sẽ chiến đấu vì chính bản thân mình.

Lâm Việt Thịnh nhìn Quách Thanh Tú vốn đang bất mãn mà giờ đây lại trở nên hưng phấn thì trong lòng hần vô cùng dễ chịu.

Lâm Việt Thịnh thoáng nghiêng đầu sang một bên, nhướn đôi mày kiếm lên nói: “Chấp em mười phút đấy, em chạy trước đi.”

Quách Thanh Tú cắn răng đưa tay lên cầm dây cương, đang suy nghĩ làm sao để ngựa chạy thì roi ngựa trong tay Lâm Việt Thịnh đã quật đến đánh vào mõng ngựa, Vương Hậu chạy vút đi như tên rời cung.

“Á!!”

Quách Thanh Tú hét ầm lên, cô nhắm chặt hai mắt lại, hai tay tóm chặt lấy yên ngựa không chịu thả lỏng.

“Á!!”

Tiếng thét chói tai không ngừng tuôn ra từ miệng Quách Thanh Tú. Cùng lúc đó thì một ít buồn phiền cùng tâm tình ngọt ngào chất chồng trong Quách Thanh Tú cũng theo tiếng hét to kia mà bay hết ra ngoài.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào khuôn mặt cô, gió nhẹ thổi bay làn tóc dài của cô, cũng mang theo cả hương thơm rõ rệt tinh khiết của cây cỏ, khiến cho những bức dọc tức tối trong lòng cô đều được loại bỏ sạch hết...

Một lúc lâu sau, bên tai Quách Thanh Tú chỉ còn lại tiếng vó ngựa, tiếng vó ngựa nhịp nhàng chạy như bay ở trên đồng cỏ.

Quách Thanh Tú dần dần không cảm thấy sợ nữa.

Cô chậm rãi mở mắt ra, lúc này trên thảo nguyên đã thay đổi sang một cảnh đẹp khác, nhà cây bên đường đã chẳng còn thấy đâu.

Ở giữa đất trời vẫn là một mảng lớn màu xanh lá, còn có cả hoa nhỏ đủ loại màu sắc trải dài.

Phong cảnh đẹp quá!

Quách Thanh Tú cong mắt lên, nở một nụ cười vô cùng đáng yêu, đã rất lâu rồi cô không cười tươi như vậy.

“Khụ, xem ra lá gan của em cũng đâu có nhỏ!”

Một tiếng cười nhạo vọng đến, Quách Thanh Tú nghiêng đầu, lúc này mới phát hiện Lâm Việt Thịnh không biết tự khi nào đã đuổi kịp đến rồi.

Khuôn mặt đẹp trai, sức sống bùng bùng, tràn đầy sinh lực, nhưng mà trên khoé môi mỏng manh lại mang theo một tia trào phúng nhàn nhạt.

Quách Thanh Tú lườm hần một cái: “Hừ, tôi nhất định phải thắng anh...”

Vừa dứt lời thì roi của Lâm Việt Thịnh lại quật đến, đánh liên tục bôm bốp vào mông ngựa, Vương Hậu lại bắt đầu tăng tốc.

Lần này Quách Thanh Tú không còn sợ nữa, chỉ chú ý kẹp lấy bàn gác, còn dám quay đầu lại trừng Lâm Việt Thịnh một cái nữa.

“Ha ha ha...”

Lâm Việt Thịnh hài lòng cười lớn, rất nhanh sau đó đã đuổi theo kịp.

Cây táo xinh đẹp phía trước đã xuất hiện ở trong tầm mắt, Quách Thanh Tú bắt đầu học theo dáng vẻ thúc ngựa của Lâm Việt Thịnh.

Kết quả, quật mấy roi mà Vương Hậu vẫn giữ nguyên tốc độ như cũ, không tăng tốc nữa.

Mà ngựa của Lâm Việt Thịnh lại dễ dàng vượt qua bên cạnh cô.

Đợi đến lúc cô đến thì Lâm Việt Thịnh đã sớm đứng dưới tàng cây chờ cô rồi.

Lâm Việt Thịnh đưa tay kéo lấy dây cương ngựa của cô qua rồi lại bế cô xuống ngựa.

Lúc này mặt trời đã ngả về Tây, tỏa ánh ráng chiều nhàn nhạt khắp thảo nguyên.

Trên nền cỏ mềm mại, Lâm Việt Thịnh đặt Quách Thanh Tú ngồi lên người mình, đôi con ngươi đen láy của hần ngang ngược nhìn chằm chằm vào mắt cô.

“Quách Thanh Tú, tại sao lại muốn rời xa tôi đến vậy?”

Vừa rồi hần chỉ nói có thể trả tự do cho cô mà cô đã lập tức dốc sức như vậy, ngay cả tính mệnh của mình cũng đem đi đánh cược, điều này khiến cho hần rất khó chịu.

Từ trước đến giờ chỉ có đàn bà dính lấy hần, duy chỉ có Quách Thanh Tú này là ngoại lệ.

Quách Thanh Tú bị hần ấn giữ trên người như thể một con cừu con đang đợi bị làm thịt vậy, cô nhấp nháy mắt.

“Lâm Việt Thịnh, tôi muốn biết nhà họ Quách có ân oán gì với anh?”

Sắc mặt của Lâm Việt Thịnh lập tức xụ xuống, trong tròng mắt đen láy đầy vẻ lạnh lẽo.

Cô họ Quách, cô cũng là người của nhà họ Quách, hần vẫn luôn ra sức chôn giấu chuyện này ở sâu dưới đáy lòng mình.

Nhưng cô cứ một lần rồi lại một lần đào bới ra, khiến hần lúc nào cũng nhận thức rõ ràng bản thân hần đang làm chuyện ngu xuẩn gì.

Lâm Việt Thịnh đứng dậy, rất không vui mà đẩy Quách Thanh Tú sang một bên.

“Đồ đàn bà không biết thức thời, đúng là mất hứng mà...”

Nói xong hắn lại đứng dậy đi đến sau cây đại thụ, vươn mình ngồi lên lưng ngựa rồi thúc ngựa chạy về phía xa xa.

Quách Thanh Tú ngó ra, tại sao cứ mỗi lần nhắc đến chuyện này thì hắn lại có phản ứng mạnh như vậy chứ?

Nếu như nhà họ Quách thật sự có thù lớn với nhà họ Lâm thì sự xuất hiện của ba chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?

Quách Thanh Tú có chút sờn cả tóc gáy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Em có thể thức thơi một chút được không

Nếu thật sự có ân oán thì sao hắn lại còn đối xử với cô tốt như vậy chứ?

Không, không thể tốt như vậy đâu.

Trong lòng hắn hẳn là rất hận người nhà họ Quách, nên mới đùa bốn con gái của nhà họ Quách như sùng vật. Cho nên hắn chẳng có tình cảm gì với cô đâu, chỉ có nhục dục mà thôi...

Quách Thanh Tú dần dần trở nên chán chường.

Sắc trời càng lúc càng tối lại, gió lạnh thổi tới, Quách Thanh Tú cảm thấy thật cô đơn.

Cô rất nhanh đã phát hiện rằng một mình một người ở nơi hoang dã thế này là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Nếu như Lâm Việt Thịnh không tới đón cô thì cô phải làm sao đây?

Quách Thanh Tú vất vả đứng dậy, dựa theo phương hướng khi đến mà nhảy lò cò từng bước quay lại, nhảy một lúc thì nghỉ một lát.

Tên khốn kiếp này, đúng là không có ý tốt gì mà. Làm chuyện gì cũng đều khăng khăng theo ý mình, chưa bao giờ cân nhắc đến cảm nhận của người khác cả.

Vừa rồi cười trên lưng ngựa thì cảm thấy khoảng cách không xa đến thế, vậy tại sao dùng hai chân đi... Không đúng, phải là dùng hai chân nhảy thế này thì sao lại gay go đến thế.

Quách Thanh Tú nhảy được một hồi thì sắc trời đã tối hẳn lại.

Cô đưa tay lần tìm điện thoại di động... Nguy rồi, tại sao điện thoại không có trên người thế này?

Chắc chắn là do vừa rồi cười ngựa nhanh quá nên rơi ra khỏi người rồi. Quách Thanh Tú phát điên. Khốn nạn, khốn nạn quá, tên Lâm Việt Thịnh khốn kiếp này.

Lần trước Quách Thanh Tú bị lưu manh quấy rầy nên có ám ảnh với đêm tối trông vắng thế này.

Tựa như ở sâu trong bóng tối có một đàn quái vật sẽ xông ra bất cứ lúc nào...

Vù vù vù, đêm tối sẽ sinh ra một loại suy đoán đáng sợ, thật kinh khủng, Quách Thanh Tú chạy thẳng một mạch.

Cái chân bên kia chung quy cũng không thể cử động, khi cô chạy như thế thì bắt đầu ần ần đau. Quách Thanh Tú đau đến đầu đầy mồ hôi.

Dưới chân bỗng vấp phải thứ gì đó, thân thể của Quách Thanh Tú trên đà ngã về phía trước thì đột nhiên có một đôi tay kéo cô lại từ phía sau.

“Không đi được thì đừng có chạy lung tung!”

Giọng nói chế nhạo của Lâm Việt Thịnh vang lên, trong nháy mắt Quách Thanh Tú đã rơi vào một cái ôm ấm áp.

Quách Thanh Tú xoay người lại rồi cố sức đánh vào lồng ngực Lâm Việt Thịnh, vừa khóc vừa đánh: “Lâm Việt Thịnh, tên khốn kiếp này. Anh bỏ tôi ở đây một mình không phải là muốn giết tôi à, cái đồ khốn kiếp nhà anh...”

Lâm Việt Thịnh bỗng nhiên dùng sức ôm Quách Thanh Tú thật chặt trước ngực.

Không hôn, không có bất kỳ hành động nào cả, cứ ôm cô thật chặt vậy thôi.

Mặt hần dán vào tóc mai của cô, bóng đêm dịu dịu, khắp trời giăng đầy sao. Ngay lúc này Quách Thanh Tú đột nhiên bình tĩnh lại, cô cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của Lâm Việt Thịnh. Khoảnh khắc này, cô cảm thấy thật bình yên.

Người đàn ông này làm sao rồi?

Một lúc lâu sau Lâm Việt Thịnh mới buông Quách Thanh Tú ra.

Chuông điện thoại vang lên, Lâm Việt Thịnh bắt máy.

Bên trong truyền đến giọng nói của Lê Hùng Việt.

“Cậu chủ, tìm được điện thoại của cô Quách rồi...”

“Ừ, đưa về câu lạc bộ đi.”

Lúc này Quách Thanh Tú mới nhớ đến điện thoại của cô: “Roi ở đâu vậy?”

Lê Hùng Việt ở bên kia tựa như nghe được câu hỏi của Quách Thanh Tú mà trả lời: “Ồ chỗ gốc cây lớn...”

Lâm Việt Thịnh cúp điện thoại: “Vút lung tung.”

“Ai bảo anh bỏ tôi một mình ở đây chứ...”

“Quách Thanh Tú, lá gan của em càng ngày càng lớn đấy, còn dám mạnh miệng nữa à!”

“Nào có chứ, tôi chỉ là ăn ngay nói thật thôi mà...”

Quách Thanh Tú bỗng nhiên ngồi sụp xuống đất. Lâm Việt Thịnh ngang ngược hôn tới tấp, cái lưỡi nóng rực của hắn cạy mở đôi môi nhỏ nhỏ của cô, một lần lại tiếp một lần thưởng thức mùi thơm ngát trong veo trong khoang miệng.

Bàn tay lớn kéo mở dây kéo quần bò của cô. Quách Thanh Tú đưa tay sang cố gắng gạt ra. Khắp mặt đất đều là cỏ xanh mềm mại lạnh lẽo.

“Không được, chỗ này là ở ngoài...”

Trên mặt Quách Thanh Tú đã nóng bừng đáng sợ. Lâm Việt Thịnh lại thờ dốc nặng nề thêm, ngón tay của hắn cách một lớp quần vô cùng thành thạo khiêu khích.

Thần trí của Quách Thanh Tú đã có chút rời khỏi thân xác rồi.

“A, dừng mà...”

Lâm Việt Thịnh kéo quần bò xuống rồi lần mò vào trong áo sơ mi của cô, bắt lấy quả đồi mềm mại trắng như tuyết mà xoa nắn đùa bỡn.

Quách Thanh Tú thờ gấp hồng hộc: “Không được! Nơi này là ở ngoài đấy!”

“Vậy thì đánh một trận ‘dã chiến’ đi!!”

Lâm Việt Thịnh chẳng biết xấu hổ mà nói, nhìn thấy thân thể đã mềm nhũn ra của Quách Thanh Tú thì trở mình cười lên, mạnh mẽ tiến nhập.

Trong con người mê ly của Quách Thanh Tú tràn đầy ánh sao cùng bóng người cao to tuấn tú của Lâm Việt Thịnh đang chuyển động nhịp nhàng.

Lâm Việt Thịnh cởi áo khoác của mình ra rồi đặt Quách Thanh Tú đang trần truồng nằm lên trên áo khoác...

“Thế nào, làm chút kích thích ở dã ngoại đi!”

Lâm Việt Thịnh cắn vào bả vai mượt mà nhẵn bóng của cô, đầu lưỡi dạo chơi khắp da thịt mịn màng, âm thanh rên rỉ trầm thấp đầy ám muội, trong đất trời này tựa như chỉ còn lại hai người.

Khi Quách Thanh Tú tỉnh lại thì cả người đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Suối nước nóng có hoa bay phấp phới còn đang sủi bọt, khí nóng mịt mờ, một thân thể cường tráng đỏ ửng đang kề sát bên cạnh cô.

“Sức khoẻ của em sao kém thế chứ?”

Lâm Việt Thịnh hất cằm lên, cô gái này, có cần mỗi khi lên cao trào là ngắt ra thế được không?!!

Quách Thanh Tú chậm rãi co chân lại, giấu thân mình trong làn nước.

Đầu phải do sức khỏe của người ta kém đầu chứ, rõ ràng là do tinh lực của hấn quá dồi dào mà, lần nào cũng làm lâu như thế...

Y như sư tử đực ở châu Phi vậy, ai mà chịu nổi.

“Quách Thanh Tú, em có yêu tôi không?”

Lâm Việt Thịnh nâng cằm Quách Thanh Tú lên, nhìn thật sâu vào mắt cô. Quách Thanh Tú dịch cằm ra khỏi lòng bàn tay hấn.

“Không yêu!”

Giữa bọn họ chẳng qua chỉ là giao dịch mà thôi, cô mong mỗi hấn mau chơi chán cô nhanh lên một chút, để cô thoát khỏi sự nguyên rủa của tên ác ma đáng sợ này.

Đáng tiếc, người đàn ông này tựa như đã nghiện cô vậy, cho dù thế nào cũng không buông cô ra.

Sức mạnh trong tay Lâm Việt Thịnh lại tăng thêm, trong tròng mắt đen mang theo sự tức giận cùng không cam lòng: “Một ngày nào đó tôi sẽ khiến em yêu tôi.”

“Đồ ấu trĩ!” Quách Thanh Tú miễn cưỡng nói.

“Em dám mắng tôi à? Em, Quách Thanh Tú, em có tin ngay bây giờ tôi cưỡng bức em ngay không?”

Lâm Việt Thịnh giận đến đỏ cả mặt, xoay người áp Quách Thanh Tú vào cạnh hồ, hai tấm thân thể sát lại gần nhau.

Quách Thanh Tú cảm giác được một cách rõ ràng có thứ gì đó cứng rắn ở thân dưới, khuôn mặt nhỏ của cô đỏ ửng lên: “Á, Lâm Việt Thịnh, chúng ta đừng nói về chuyện này nữa được không?”

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh vẫn sắc bén như thế, bỗng nhiên hấn động thân chọc vào thân thể mềm mại của cô, giọng nói khàn khàn bảo: “Quách Thanh Tú, em đang nói dối đúng không? Nếu không yêu tôi thì tại sao thân thể của em lại có phản ứng lớn đến thế chứ...”

“Anh...” Quách Thanh Tú xấu hổ đến nỗi chỉ muốn đào hố chui xuống.

Cái gì mà phản ứng lớn như thế chứ, cái này chẳng qua chỉ là bản năng phản xạ nguyên thủy nhất thôi mà. Thế mà hấn lại cho rằng đây là tình yêu! Nếu như thế này cũng gọi là tình yêu thì hấn đã làm N lần với nhiều phụ nữ khác chẳng phải càng khó tìm tình yêu hơn à.

“Lâm Việt Thịnh, đối với anh mà nói thì tôi cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi! Ở trong trò chơi tiền bạc của anh còn có cái quan niệm tình yêu này sao?”

“Tình yêu? Tình yêu cũng chỉ là phân chó mà thôi. Tôi cho em ăn, cho em mặc, cho em tất cả những thứ tốt nhất, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ sao?”

Lâm Việt Thịnh hùng hồn nói.

Quách Thanh Tú lại nhức đầu, cô biết rõ cùng đàm luận mấy thứ cao thượng tốt đẹp này cùng với một tên lưu manh thì chỉ như đàn gảy tai trâu mà thôi.

“Lâm Việt Thịnh, anh có biết bản thân rất dung tục hay không, là dung tục như kiểu một tên nhà giàu mới nổi ấy. Quan niệm của anh được xây dựng trên nhục dục, chứ không phải là tình thần. Lại nói, tôi chỉ là tình nhân của anh mà thôi, giữa chúng ta không cần thứ... tình yêu xa xỉ như vậy!”

Quách Thanh Tú quay người cầm khăn tắm định đi.

Lâm Việt Thịnh gần như vác cô lên, ôm ngang eo cô đẩy trong nước lại, áp cô vào sát vách hồ như trước, một tay nắm lấy cằm cô, trong tròng mắt đen tràn đầy lửa giận.

“Quách Thanh Tú, em ăn của tôi, dùng của tôi, ở cùng tôi, thế mà còn dám ở trước mặt anh tranh luận về tình yêu, không phải buồn cười lắm sao?”

“Ồ, thế anh trả tự do cho tôi đi, tôi sẽ không dựa dẫm vào anh nữa.”

Con người của Lâm Việt Thịnh tối lại: “Em với mấy người phụ nữ chẳng khác gì nhau cả...”

Lâm Việt Thịnh tức giận đứng dậy, vắt khăn tắm lên chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên Quách Thanh Tú cảm giác lòng bàn chân mình bị chuột rút, cô nhăn mày đau đớn kêu lên: “Á...”

Lâm Việt Thịnh dừng lại, quay đầu nhìn, sau đó vội vàng vắt khăn tắm sang một bên, lại quay ngược trở về.

Hấn nhảy vào trong nước bế cô lên đặt ở bên rìa bờ suối: “Sao thế?”

“Chuột rút...”

Lâm Việt Thịnh cau mày, lòng bàn tay nóng rực nắm chặt lấy chân cô rồi dùng sức xoa bóp.

Chân trái của Quách Thanh Tú đang cứng ngắc căng chặt, dưới sự xoa nắn của hắn thì dần dần thả lỏng ra.

“Thật là, trước giờ vẫn không biết tự chăm sóc bản thân mình, luôn tự làm bản thân bị thương. Quách Thanh Tú, khả năng chịu đựng của em...”

Đúng vậy đấy, cô gái này tựa như có ý muốn đối đầu với hắn vậy. Cố ý dẫn vật bản thân mình hòng báo thù lại hắn, có quỷ mới biết tại sao hắn lại đi thích cô gái vừa ngu ngốc vừa vụng về này.

Thấy hắn có vẻ tức giận thì Quách Thanh Tú bỗng nhiên nở nụ cười.

“Cười cái gì mà cười? Cười nữa thì tôi bóp chết em đấy...”

Đúng là đồ miệng mồm độc địa, nói một đằng làm một nẻo.

Quách Thanh Tú không tranh cãi với hắn về vấn đề này nữa, đưa tay cầm lấy khăn tắm rồi khoác lên người mình che cơ thể lại.

Lâm Việt Thịnh bất mãn mà nhếch môi: “Làm gì mà sốt sắng thế, mỗi một chỗ trên người em đều bị tôi nhìn qua hết cả rồi, có cái gì nữa đâu mà che với đây.”

“Anh...” Quách Thanh Tú lại một lần nữa bị người đàn ông này làm cho nghẹn họng.

Hắn không thể thay đổi ý nghĩ sao cho trong sạch chút được à. Thật là! Cô muốn nổ tung rồi.

“Ồn hơn chút nào chưa?” Lâm Việt Thịnh ra sức xoa nắn. Quách Thanh Tú gật gật đầu, cười đến híp cả mắt lại.

“Ồn lắm rồi, cảm ơn anh!”

“Cảm ơn tôi à?” Đôi mắt của Lâm Việt Thịnh sâu hút, nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Vậy em muốn làm gì để cảm ơn tôi đây? Lấy thân báo đáp hay là lấy lòng trả ơn đây?”

Khoe miệng của Quách Thanh Tú gật gật mạnh, Lâm Việt Thịnh đứng là đệ nhất lưu manh rồi.

“Hãy, em mệt rồi, em muốn ngủ!”

“Được thôi!”

Lâm Việt Thịnh bế Quách Thanh Tú lên, bọc vào trong khăn tắm rồi đi vào phòng.

Đây là một gian phòng có thiết kế vô cùng ấm áp, đèn tường tỏa ra ánh sáng màu cam nhàn nhạt. Thảm đất trải dài, hương khói thanh nhã, Lâm Việt Thịnh đặt Quách Thanh Tú lên giường. Quách Thanh Tú kinh ngạc phát hiện, bốn vách tường của gian phòng này đều là gương lập thể. Soi rõ bóng người ám muội của hai người họ.

Lâm Việt Thịnh thấp giọng nói bên lỗ tai cô: “Giường này có thể chuyển động, có công năng vô cùng lớn...”

Quách Thanh Tú vẫn chưa hồi phục tinh thần lại, một tiếng rắc vang lên, giường này thật sự chuyển động được.

Đây là nơi quái quỷ nào vậy, ngay cả thứ này mà cũng có nữa!!

“Nào, cái này kích thích lắm đấy, chúng ta thử đi...”

Lâm Việt Thịnh chỉnh thiết bị điều khiển một lát thì cái giường lập tức thay đổi thành kiểu dáng khác, Quách Thanh Tú bị nâng lên tách hai chân ra.

“A, a, thả tôi xuống, cái gì thế này...”

Lâm Việt Thịnh cúi người xuống hôn lấy da thịt mềm mại của cô: “Ngoan, gọi tên tôi lớn lên, tôi thích lắm...”

“Lâm Việt Thịnh, cái đồ khốn kiếp này, đừng có chơi thứ này với tôi chứ. Nếu anh thích chơi mấy cái này thì đi tìm mấy cô Trịnh Ngọc Nhi hay Trương Minh Nhiên gì đó mà chơi đi, mấy người ấy chắc chắn sẽ thích lắm đấy...”

Sắc mặt của Lâm Việt Thịnh đỏ bừng, trong mắt nhuộm sắc màu dục vọng.

Hắn thở dốc ở trên xương quai xanh tinh xảo của cô, nương theo vạc giường dựng đứng lên, chiếc khăn tắm đang bọc lấy thân thể mềm mại của cô rơi xuống.

Đầu lưỡi nóng rực của Lâm Việt Thịnh nương theo từng tác da thịt trắng nõn mà lần xuống, từng chút từng chút hôn dọc theo độ dốc nhô lên này...

“A...”

Mặt của Quách Thanh Tú ửng hồng lên, ánh mắt mê ly, đôi môi hồng hào nhả ra từng chuỗi tiếng rên mềm mại nóng hừng hực.

Thân thể Lâm Việt Thịnh bắt đầu cương lên...

Những tấm gương sáng ở bốn phía phản chiếu bóng dáng điên cuồng của bọn họ một cách rất rõ ràng.

Khoảnh khắc Quách Thanh Tú mở mắt ra, cô xấu hổ đến mức hận không thể đào hố mà chui xuống...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Kịch liệt thử dốc

Sáng ngày hôm sau, khi Quách Thanh Tú tỉnh lại thì Lâm Việt Thịnh đã thức dậy rồi. Thân thể thon dài thẳng tắp đang mặc quần tây đen nhánh vừa vặn, đầu tóc rối bời đã được vuốt keo dựng thẳng, trông rất khí khái.

Hắn quay người cong môi nở nụ cười với Quách Thanh Tú, rồi lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô: “Lại ngất xỉu!!”

Quách Thanh Tú nắm chặc thật chặt, mặt đỏ bừng lên, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn.

“Được rồi, tôi đi trước đây. Điện thoại di động của em này, tôi qua Lê Hùng Việt đem đến đây. Em nghỉ ngơi cho tốt nhé, để Lê Hùng Việt đưa em về, tôi bảo cậu ta chờ ở ngoài rồi...”

Lâm Việt Thịnh hăng hái tinh thần rời đi.

Quách Thanh Tú ngồi dậy bước chân xuống, bốn phía bức tường đều là gương, đồng thời cũng phản chiếu rõ ràng dáng vẻ của cô.

Trên thân thể yếu đuối trắng như tuyết hiện lên đầy rẫy dấu hôn điên cuồng của tối hôm qua, khắp cả toàn thân.

Đôi mắt hơi mơ màng, khuôn mặt vẫn còn ửng hồng. Quách Thanh Tú có chút ngạc nhiên, đây chính là bộ dạng hiện giờ của cô, chỗ nào có dáng vẻ của một sinh viên cơ chứ.

Nhảy từ trên giường xuống, chân đã ổn rồi.

Tối hôm qua ngâm trong suối nước nóng, lại cộng thêm Lâm Việt Thịnh xoa bóp nên mấy chỗ sưng phù ở trên chân cô đã biến mất hết rồi.

Thử một chút thì đã có thể gắng sức bước đi được rồi.

Quách Thanh Tú nhanh chóng tắm rửa.

Trùm khăn tắm đi ra chợt nghĩ đến cái gì lại quay người cầm lấy điện thoại di động ở trên giường.

Nếu quả thật là ba thì ông sẽ gửi tin lại cho cô lần nữa.

Khởi động máy lên, còn chưa kịp xem có tin nhắn tới hay không thì điện thoại đã tự động sập nguồn, hết sạch pin rồi.

Quách Thanh Tú mặc quần áo lại cho đàng hoàng rồi đi ra, quả nhiên Lê Hùng Việt đang đứng chờ ở cửa, còn đẩy theo một cái xe lăn nữa.

“Cô Quách, chân của cô...”

Thấy Quách Thanh Tú bình tĩnh đi ra như không thì Lê Hùng Việt vô cùng ngạc nhiên, cậu chủ nói suối nước nóng diêm sinh này rất có hiệu quả trị liệu với chuyện làm tan máu bầm, xem ra đúng là vậy thật.

“Áy, tôi không sao rồi, giờ chúng ta về nhà đi!”

“Được!”

Sau khi trở lại biệt thự thì Quách Thanh Tú cũng không quan tâm đến việc ăn sáng mà chạy thẳng lên trên phòng tắm vào...

Đúng mười phút sau thì lập tức mở máy lên.

Một lúc sau, điện thoại vang lên âm thanh ting ting, mở ra xem thì đúng là có tin nhắn số lạ đến.

Vẫn mấy chữ cũ như tối hôm qua, xường xe đạp thứ sáu, chỉ có một chỗ khác là trên đó lại có thêm một móc thời gian, là sáu giờ tối.

Đây là ông muốn cô qua đó rồi!

Làm sao bây giờ? Quách Thanh Tú có chút bất an.

Điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, tay cầm điện thoại của Quách Thanh Tú giật thót, cúi đầu xem thì thấy hai chữ “bạo chúa” đang nhấp nháy.

Cô vội vã nhấn nghe điện.

“Quách Thanh Tú, sao bây giờ mới nghe điện thoại hả?” Giọng nói của Lâm Việt Thịnh vẫn ngang ngược giống y như trước đây.

“À, vừa rồi điện thoại hết pin.”

“Nhớ ăn sáng đấy, đêm nay tôi có chút việc nên không về đâu, em phải chú ý cẩn thận đấy...”

“Anh phải đi công tác à?” Quách Thanh Tú tốt bụng mà hỏi nhiều thêm một câu, thật ra cô chẳng quan tâm hẳn đi đâu, miễn rằng cô ở một mình là được.

“Em đang quan tâm tôi đó sao?” Giọng nói của Lâm Việt Thịnh không che giấu được sự mừng rỡ.

“À ừ, đúng vậy đấy, có muốn tôi làm chút bánh ngọt để anh mang lên máy bay ăn không..”

“Được đấy, làm nhiều nhiều lên tí, ngày mai tôi về ăn.”

“Chiều nay em muốn đi siêu thị mua một chút đồ, anh bảo Lê Hùng Việt đưa tôi đi được không?”

Nếu như cô nói muốn đi ra ngoài một mình thì hẳn chắc chắn sẽ không đồng ý, ở chung với hắn lâu như vậy thì cô cũng đã học được cách làm sao để thuận theo ý hắn mà bước tiếp.

“Muốn mua cái gì? Để Di Nguyễn đi mua là được rồi. Chân của em chỉ mới vừa lành lại thôi, không cần nó nữa sao?”

Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh rất ngang ngược.

“Ày, chân của tôi có thể đi được rồi, tôi sẽ cẩn thận hơn mà. Là mấy thứ đồ cá nhân tôi dùng, tôi muốn tự chọn, không muốn để Di Nguyễn đi đâu...”

“Được rồi, chỉ ra ngoài được một tiếng thôi đấy...”

Lâm Việt Thịnh ngang ngược cúp điện thoại trước. Lần này Quách Thanh Tú không còn nổi giận vì hắn cúp điện thoại nữa mà trái lại lại có cảm giác như trút được gánh nặng vậy.

Tất nhiên thứ Quách Thanh Tú muốn không phải là đi siêu thị rồi, mà là nghĩ cách để đến được xường xe đạp.

Nếu như ở đây đúng là có ba thì nhất định không thể bỏ lỡ được.

Quách Thanh Tú ngồi ngẩn ngơ trong phòng khách, vừa nghĩ đến kế hoạch tối nay thì lập tức cảm thấy tim đập thình thịch rất nhanh.

Ba!

Đã qua mười năm rồi, trong ấn tượng thì ba là một người đàn ông rất đẹp trai. Ông cơ trí mà tốt bụng, hơn nữa sự nghiệp phát triển cũng rất thuận lợi.

Quách Thanh Tú khi còn bé, cuộc sống của cô so với mấy đứa trẻ cùng lứa tốt hơn nhiều lắm. Năm đó, quan hệ với nhà họ Tăng cũng tốt vô cùng.

Biệt thự của hai nhà gần như là nằm sát nhau, nhưng nhà họ Tăng vừa chuyển đi Mỹ không lâu thì trong nhà đã xảy ra thảm kịch.

Tất cả những chuyện này tựa như sương mù mà sít sao bao quanh lấy cô.

Cô rất muốn biết rõ tất cả những chuyện này.

Thời sự đưa tin tập đoàn Tăng Thị ở Hoa Kỳ rót mạnh XX trăm triệu vào thành phố S, khiến cho kinh tế của thành phố S phát triển tăng vọt, đầu tư vào các ngành nghề liên quan đến tài chính, điện tử, thương nghiệp và trang sức...

Quách Thanh Tú bỗng nhiên ngừng phát đầu lên, tập đoàn Tăng Thị!!!

Trên màn hình TV xuất hiện khuôn mặt tao nhã lịch thiệp của Tăng Thanh Hải, ở bên cạnh anh là Lý Vi Vi mặc một chiếc đầm suông trắng tinh, hai người đứng dưới ánh đèn có vẻ vô cùng hạnh phúc.

Chừng mấy ngày nay không thấy Tăng Thanh Hải, bây giờ lại thấy anh thì trong lòng Quách Thanh Tú đột nhiên rất khó chịu.

Anh Hải!!

“Cô Quách, nếu cô muốn ra ngoài, bây giờ cũng đến lúc rồi.”

Giọng nói của Lê Hùng Việt cắt đứt mạch suy nghĩ của Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú gật gật đầu, đưa tay đè nén lại sự dao động, tắt TV đi.

Bây giờ cô không còn là cô công chúa nhỏ thuần khiết vui tươi như xưa kia, cô bây giờ là một tình nhân vừa đáng ghét vừa dơ bẩn.

Mà anh giờ đã có vợ chưa cưới xinh đẹp trang nhã ở bên cạnh.

Vận mệnh của cô với anh từ nay về sau sẽ không còn giao nhau nữa.

Khó chịu, cảm giác vô cùng khó chịu, tựa như biển cả sâu thẳm đang nhấn chìm cô vậy.

Quách Thanh Tú chọn siêu thị Walmal cách khu nội thành cũ không xa lắm.

“Anh ở dưới này chờ, tôi vào xem chút...”

Lê Hùng Việt vô cùng nghiêm túc nói: “Câu chủ có nói, cô Quách chỉ có thể đi dạo một tiếng mà thôi.”

“Áy, đúng là vậy, anh ấy lo vết thương ở chân tôi lại tái phát đấy mà. Cơ mà một giờ với hai giờ thì có khác gì nhau đâu? Dù sao hôm nay anh ấy cũng đi công tác nên sẽ không về đâu. Tôi một mình rảnh rỗi ở nhà mãi cũng chán, không bằng giết thời gian thêm một chút đi.”

Lê Hùng Việt cúi đầu: “Xin cô Quách đừng làm khó dễ với tôi tớ như chúng tôi.”

Trải qua chuyện lần trước, Lê Hùng Việt đã bị giáo huấn cho một trận, bây giờ hắn ta không dám tự làm theo ý mình nữa.

Quách Thanh Tú nhẹ nhàng nở nụ cười: “Được rồi, tôi sẽ đi dạo một tiếng vậy.”

Quách Thanh Tú cố ý canh chuẩn thời gian, đi dạo xong một tiếng thì ôm đại túi gì đó đi ra nhét vào trong xe. Lê Hùng Việt lên xe đang chuẩn bị khởi động máy.

Quách Thanh Tú lại khoát tay một cái: “Tôi đi mua cốc trà sữa đã.”

Lê Hùng Việt gật gật đầu, trà sữa thôi mà!

Quách Thanh Tú đi vào quán trà sữa, vài phút sau lại đi ra, nhưng trong tay cô lại cầm đến hai cốc trà sữa, cô niềm nở đưa đến một ly qua cho Lê Hùng Việt.

“Cốc này mời anh đấy, vất vả rồi.”

Lê Hùng Việt gật gật đầu, lễ phép nói cảm ơn một tiếng, định đặt cốc trà sữa lên trên bộ lái.

Quách Thanh Tú lại nhắc nhở: “Uống trước xem thử có ngon không nào, nếu ngon thì nói để tôi mua về cho Di Nguyễn thêm một cốc nữa.”

Ánh mắt của Lê Hùng Việt lóe lên một tia cảm kích, con người của Quách Thanh Tú thật tốt, lại đối xử chu đáo với người làm như vậy.

Tu hết một cốc trà sữa xong, tại sao đầu lại choáng váng vậy chứ?

Thấy Lê Hùng Việt nằm nhoài trên bộ lái ngủ thiếp đi, đáy mắt của Quách Thanh Tú lóe lên một tia đắc ý.

Thuốc tốt thật đấy!

Quách Thanh Tú đóng cửa xe lại, đi vòng sang một bên khác của siêu thị.

Sắc trời dần dần tối lại, khu nội thành cũ này không thể nào nhiệt phồn hoa hơn so với khu mới được, ngay cả đèn đường cũng cái sáng cái cháy.

Quách Thanh Tú vừa nghĩ tới có thể ba sẽ xuất hiện thì trong lòng cô đã thấy hơi căng thẳng.

Rất nhanh, bước chân đơn điệu của cô đã dừng lại ở phía trước cửa lớn bằng sắt của xưởng, cảm điện thoại di động xem qua thì không sớm không trễ, vừa đúng giờ.

Cô đã cẩn thận tính toán hết rồi, thuốc ngủ kia có hiệu quả ba tiếng, trong ba tiếng này có đã có thể lo liệu xong xuôi mọi việc rồi. Sau đó sẽ đi tìm Lê Hùng Việt, thần không biết quỷ không hay...

“Có ai không?” Quách Thanh Tú bước đến gõ nhẹ vào cửa sắt, âm thanh bình dị thế thôi mà trong lúc chạng vạng này lại tỏ rõ sự quạnh hiu.

Chỗ này rất tối, ngay cả một cái đèn đường cũng không có, Quách Thanh Tú không thể không dùng đèn flash của điện thoại soi chiếu.

Nói thật, nếu không phải lúc trước có thấy bóng ba xuất hiện ở đây thì cô chắc chắn sẽ không dám đến chỗ này.

Cộng thêm chuyện về tên biến thái mà Lê Hùng Việt từng nói kia càng khiến cho trong lòng cô có chút thấp thỏm.

Một lúc lâu sau, một loạt tiếng bước chân dồn dập ở ngoài xa truyền đến.

Quách Thanh Tú càng căng thẳng hơn, đang chuẩn bị gõ cửa một lần nữa.

Đột nhiên cánh cửa bên trái của cửa sắt cọt kẹt một tiếng mở hé ra, một bóng người tối tăm xuất hiện trong tầm mắt.

Quách Thanh Tú giờ tay lên soi đèn qua.

Giương mặt đó bị đèn điện thoại rọi vào trắng như tuyết, người kia khắp mặt lõm xòm râu ria, tóc xám trắng, nếp nhăn in hằn trên mặt, trong những nếp gấp vương đầy bụi bẩn. Đồ mặc trên người rách tươm không thể tả, chỉ có một đôi giày dưới chân là còn sạch sẽ sáng sủa, nhìn rất không hài hòa với bộ đồ trên người.

Quách Thanh Tú kinh ngạc lùi lại mấy bước, người kia vội vàng dùng hai tay bưng kín mặt.

“Thanh Tú, Thanh Tú, là bác cả đây...”

Giọng nói yếu ớt dần dần trùng khít như trong ký ức, người này thật sự là Quách Tuấn Kiệt.

Tuy rằng trước đây có thấy đáng vẻ mê man của ông ta ở bệnh viện rồi, thế nhưng đều không sánh với vẻ sa sút của bây giờ.

Thân thể mập mạp phát tướng trước kia cũng đã biến thành gầy gò, tựa như đã trải qua một chuyện vô cùng đáng sợ.

“Bác cả, sao bác cả lại ở đây?”

“Thanh Tú, mau vào trong đi con! Bác cả có chuyện quan trọng muốn nói với con.”

Quách Thanh Tú có chút lo âu nhìn ông: “Bác cả, bác cả theo con về đi, đừng sống ở chỗ này nữa, cái chỗ u ám này...”

Chỉ mới đứng ở ngoài mà Quách Thanh Tú đã lập tức cảm thấy nơi này rất đáng sợ, bảo cô đi vào thì lại càng không chịu nổi.

Quách Tuấn Kiệt lo lắng nhìn cô, nếu như ông mà đi ra thì rất nguy hiểm...

“Thanh Tú, vào đây với bác cả nào, bác cả có nhiều lời muốn nói lắm, đều có liên quan đến ba con cả...”

“Ba con ạ? Có phải dạo này ông ở đây đúng không ạ?”

Quách Tuấn Kiệt chần chờ một chút: “Trước hết con cứ vào đây đã, không thì bác cả đi trước đây.”

Ở bên ngoài lâu thêm chút nào thì nguy hiểm bại lộ càng nhiều, Quách Tuấn Kiệt đảo mắt nhìn xung quanh.

“Vâng, con đi vào với bác cả...”

Quách Thanh Tú bước vào.

Quách Tuấn Kiệt quay đầu lại nói với cô: “Tắt đèn đi, trong khu này còn có người ở đấy, sẽ khiến cho người ta chú ý tới mình đấy.”

“Vâng ạ!”

Quách Thanh Tú tắt đèn điện thoại, sau đấy Quách Tuấn Kiệt nặng nề khép cánh cửa sắt lại ở phía sau lưng cô.

Trong lòng Quách Thanh Tú có hơi nổi da gà, luôn cảm thấy chỗ này rất không an toàn.

Nhưng là vì chuyện của ba nên cô sẽ không sợ cái gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Dùng thân thể của con để đổi tiền

“Thanh Tú, đi bên này này...”

Bóng người Quách Tuấn Kiệt chui vào một cái lỗ, bên trong là nhà xưởng bỏ hoang, rất lớn rất âm u.

Khắp nơi chất chồng bàn máy móc, còn có bàn làm việc bỏ hoang của thợ mộc, tràn ngập mùi hôi thối rữa.

Quách Tuấn Kiệt cầm đèn pin đi ở phía trước, đi rất thành thực cũng rất nhanh, ông vào trong rồi đi xuống tầng hầm.

Mùi ở bên đó còn nồng hơn nữa, Quách Thanh Tú không thể không bịt kín mũi lại.

Chỗ này hẳn là trong một căn phòng nôi hoi, góc phòng bây giờ đã giăng đầy tơ nhện, trên khung giường sắt đã rỉ sét, chăn trải trên giường đã biến thành màu đen, đồng đồ dùng hàng ngày như nước, bánh mì, còn có giấy gói mì ăn liền ở trong góc tường...

Quách Tuấn Kiệt chán chường ngồi trên mặt đất.

Quách Thanh Tú kinh ngạc đánh giá nơi này: “Bác cả ơi, không phải trước giờ bác cả ần nấu mồi trong này đấy chứ! Sao bác cả trốn ra được vậy, không phải bác cả đang ở trong bệnh viện sao?”

Trong ánh mắt của Quách Tuấn Kiệt tràn ngập sắc tối, giọng nói già cỗi: “Thanh Tú, chuyện của quá khứ bây giờ bác cả cũng không muốn nói nữa đâu. Dù sao Hoàng Ngân cũng đã chết rồi, cái nhà này đã tàn rồi. Lúc con mới mười tuổi bác cả đã nhận nuôi con, coi như không phải bác cả ruột của con thì con cũng phải có lòng biết ơn đúng không!”

Quách Thanh Tú khỏ sở nhìn ông: “Có chứ bác cả, con sẽ chăm sóc phụng dưỡng cho bác cả mà.”

“Ôi, bây giờ còn chăm sóc phụng dưỡng thì không thực tế lắm. Bây giờ bác cả chỉ muốn giữ cái mạng mà thôi.”

Quách Thanh Tú mấp máy, đứng thẫn, trước đây vẫn không biết tại sao Á Hân lại phá sản, nhưng cũng lơ mờ cảm giác được rằng có liên quan đến Lâm Việt Thịnh, thế nên không khỏi hỏi lại: “Bác cả ơi, tại sao Á Hân lại phá sản thế ạ? Còn nữa, nhà họ Quách với nhà họ Lâm có mối thù gì vậy ạ?”

Quách Tuấn Kiệt đột nhiên cảnh giác nhìn Quách Thanh Tú: “Con biết được gì rồi?”

Quách Thanh Tú lập tức mờ mịt lắc đầu: “Trước lúc chết chị có nói cho con biết rằng nhà họ Quách và nhà họ Lâm có thù oán với nhau. Nhưng cụ thể là cái gì thì chị ấy không nói.”

Khóe miệng Quách Tuấn Kiệt giật giật, ở trong bóng tối, trong một góc khuất không thấy được, ông đưa tay nắm lấy con dao ở góc tường...

Thấy Quách Thanh Tú không biết gì cả, Quách Tuấn Kiệt mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng thế, có thù với nhau, đều là do tên Lâm Việt Thịnh khốn kiếp kia hại chết con gái của bác cả...”

Quách Tuấn Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi, một lúc sau lại đau thương nói rằng: “Thanh Tú, con phải cứu lấy cái mạng này của bác cả.”

Quách Thanh Tú lo âu nhìn ông: “Bác cả, bác cả muốn con giúp thế nào?”

Trong mắt Quách Tuấn Kiệt sáng lên dị thường: “Tiền, Lâm Việt Thịnh có tiền, không phải bây giờ con đang làm tình nhân của Lâm Việt Thịnh sao? Thừa dịp hần vẫn chưa chơi chán con thì con mau đào mớ lấy hết tiền của hần đi, rồi cho ta cho ta...”

Quách Thanh Tú u buồn nhướng mày lên, bảo cô vùi tiền Lâm Việt Thịnh thì có chết cô cũng không làm được.

“Bác cả, bác cả thiếu bao nhiêu tiền?” Quách Thanh Tú dò hỏi.

Trong mắt Quách Tuấn Kiệt bắt đầu lập lòe tia vui vẻ hưng phấn, bây giờ dám cho vay nặng lãi đang khắp nơi truy lùng ông, ông chỉ cần vừa ló đầu ra thôi là sẽ bị chém chết ngay.

“Càng nhiều càng tốt, Thanh Tú, trước đây bác cả đối xử với con tốt như thế mà, lần này con giúp bác cả một chút đi!”

“Chuyện này, bác cả phải nói một con số cụ thể ra...”

“Ba mươi ba tỷ, ba mươi ba tỷ là được rồi...” Ánh mắt của Quách Tuấn Kiệt thêm khát nhìn Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú cắn môi dưới, bảo cô vùi Lâm Việt Thịnh ba mươi ba tỷ, không phải là bán thân sao? Cô nợ hần vẫn chưa trả hết đâu.

“Bác cả, con vay tiền giúp bác cả cũng được, nhưng điều kiện tiên quyết là bác cả phải nói cho con nghe, số tiền này bác cả muốn dùng vào cái gì?”

Quách Tuấn Kiệt bỗng nhiên ôm mặt khóc rống lên: “Là Lâm Việt Thịnh hại bác cả, hần tìm người thu mua Á Hân, bác cả bị đám người cho vay nặng lãi

đánh đập.”

“Nhưng tại sao Lâm Việt Thịnh phải làm như thế?”

Quách Thanh Tú nêu ra câu hỏi sắc bén, cô với Lâm Việt Thịnh đã ở cùng nhau lâu như vậy rồi, nếu nói hiểu rõ hắn thì cũng không quá.

Tuy rằng tàn nhẫn ngang ngược nhưng chắc chắn là một người đàn ông có tư duy bình thường, hắn sẽ không đi làm những chuyện không có lợi cho mình.

Quách Tuấn Kiệt thật sự không bịa thêm được nữa: “Là cho vay nặng lãi đấy, bác cả cũng không biết nữa, hắn cứ luôn ác ý tấn công vào Á Hân. Bác cả muốn đưa Á Hân chân hưng trở lại nên đã đến Macao đánh cược, nợ ba mươi ba tỷ, bây giờ vẫn chưa trả hết. Bác cả không còn cách nào khác đành bán Á Hân đi, thế mà vẫn không đủ tiền, làm sao bây giờ, Thanh Tú ơi, bác cả là bác cả ruột của con đấy!”

Quách Tuấn Kiệt khóc đến đáng thương.

“Bác cả ơi, bác cả đừng gấp, con thử xem sao...”

“Thanh Tú, bác cả biết con mềm lòng nhất mà, con chắc chắn sẽ không nhẫn tâm nhìn bác cả cực khổ thế này mãi đâu.”

Sắc mặt của Quách Thanh Tú sầm xuống. Tuy rằng không biết mình có thể thành công hay không, nhưng nhìn Quách Tuấn Kiệt như vậy thì trong lòng cô cũng thấy vô cùng khó chịu.

“Bác cả à, trước hết bác cả cứ trốn ở chỗ này đi, mai con lại đến tìm bác cả...” Quách Thanh Tú nói xong thì đột nhiên quay đầu lại nhìn Quách Tuấn Kiệt.

“Bác cả à, hình như con có thấy hình bóng của ba, vừa rồi bác cả cũng bảo muốn nói cho con nghe về chuyện của ba mình...”

Quách Tuấn Kiệt không ngờ vừa giải quyết ổn một chuyện xong thì lại bỗng chuyển sang chuyện khác. Sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Thanh Tú, con không thể dối ý đâu, ngày mai lúc con đưa tiền đến rồi thì bác cả sẽ nói cho con biết tất cả!”

Quách Tuấn Kiệt nhanh chóng bắt được nhược điểm của Quách Thanh Tú.

“Được!”

Lúc Quách Thanh Tú rời khỏi nhà xưởng bỏ hoang thì Lê Hùng Việt vẫn còn đang ngủ.

Quách Thanh Tú dời cậu đến ngồi bên cạnh ghế lái phụ rồi tự mình lái xe về nhà.

Mãi đến tận khi xe vào biệt thự rồi Quách Thanh Tú mới đánh thức Lê Hùng Việt dậy.

“ Tỉnh lại đi, đến nhà rồi!”

Lê Hùng Việt ngạc nhiên thấy mình đang ngủ trong xe mà còn được Quách Thanh Tú chở về nữa, rất đổi kinh ngạc.

“Cô Quách, chuyện gì thế này?”

Quách Thanh Tú cười cười: “Chắc do anh mệt mỏi quá đấy, vừa rồi còn ngủ gà ngủ gật, vì thế nên tôi mới chở anh về. Nhưng không sao đâu, chuyện này chỉ có tôi biết anh biết...”

Ba mươi ba tỷ!!

Cô đi đâu kiếm ba mươi ba tỷ đấy, thẻ vàng à?!!

Lâm Việt Thịnh từng nói bên trong không giới hạn số tiền tối đa, vậy có nghĩa là sẽ rút được khoản tiền vô hạn đúng không!

Quách Thanh Tú tính toán cả một buổi tối. Sáng sớm ngày hôm sau khi mặt trời còn chưa mọc thì cô đã tự mình lặng lẽ trốn ra khỏi biệt thự.

Trong một cái kho ở sân sau của biệt thự, cô tìm được một chiếc xe đạp mình đã từng vứt xó ở đấy.

Đạp xe vào trong nội thành rồi lại bắt taxi đi đến xưởng xe đạp cũ nát kia.

Lúc này trời chỉ mới hơi hừng sáng.

Quách Tuấn Kiệt mất ngủ cả một đêm, nghe được tiếng bước chân của Quách Thanh Tú thì vội vàng ra đón.

“Thanh Tú, biết ngay con tốt với bác cả nhất mà, con có mang tiền đến không?”

Quách Thanh Tú bước vào sau cửa sắt, nhìn Quách Tuấn Kiệt, nét mặt hơi sầm xuống. Cô nắm chiếc thẻ vàng thật chặt trong tay.

“Bác cả, con có tiền rồi. Nhưng mà...”

“Thanh Tú, con chỉ cần đưa tiền cho bác cả thì vấn đề gì cũng có thể giải quyết được...”

Trong mắt Quách Tuấn Kiệt tràn ngập sự tham lam, trong mắt ông chỉ có từng cọc tiền mặt. Nếu có tiền thì ông có thể bắt đầu đi đánh cược lại lần nữa, lấy tiền thắng được trả bọn cho vay nặng lãi, sau đấy ông sẽ trở lại như ngày xưa, trở về thời huy hoàng của xưa kia.

Quách Thanh Tú trầm mặc một lát: “Bác cả, bác cả nói cho con biết chuyện về ba đi!”

Quách Tuấn Kiệt cáo già gian xảo, tiền chưa đến tay thì ông ta sẽ không nhả ra trước đâu.

“Đúng thế Thanh Tú, ba con thì chưa chết, nhưng mẹ con thì chết thật rồi...”

“Thế ba con đang ở đâu?”

“Chuyện này bác cả cũng không biết nữa, con xem bây giờ bác cả suy bại đến mức này rồi, căn bản không có cách nào đi thăm dò tin tức về ba con cả. Chờ con đưa tiền cho bác cả thì bác cả sẽ lập tức điều tra ngay...”

“Làm sao tra được?”

Quách Thanh Tú liên tục ép hỏi, ánh mắt của Quách Tuấn Kiệt tham lam: “Năm đó ba con phạm vào một vụ án, ông ấy sợ phải gánh chịu trách nhiệm nên đã trốn đi rồi...”

Sắc mặt của Quách Thanh Tú trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Không đâu, ba không phải là loại người như vậy.

“Bác cả, bác cả gạt con, nếu ba con phạm tội thì tại sao công ty Á Hân không bị chính phủ xử lý chứ.”

Quách Tuấn Kiệt khà khà cười hai tiếng: “Đúng, đây chính là chỗ khôn khéo của ba con đấy. Ông ấy đoán được việc mình làm chắc chắn sẽ bị bại lộ nên trước đó một tháng đã chuyển công ty Á Hân sang cho bác cả đứng tên. Dù sao thì nó cũng là em trai ruột của bác cả, chỗ béo bở thì không cho người ngoài hưởng được...”

“Không đâu!” Quách Thanh Tú chảy nước mắt, ba không phải là tội phạm trốn án, ông sẽ không vô trách nhiệm vứt bỏ mẹ, mặc kệ cô mà một mình một người bỏ đi như thế.

“Chuyện này khi đó cũng chấn động cả một khoảng thời gian, có tên là ‘vụ án Viễn Tây’, con không tin thì tự đi hỏi đi...”

Đôi mắt của Quách Tuấn Kiệt nhìn thẻ vàng trong tay của Quách Thanh Tú, nhân lúc Quách Thanh Tú còn đang mơ màng thì lập tức vọt đến.

Ông ta chuẩn bị giật lấy thẻ vàng ở trong tay Quách Thanh Tú thì không ngờ Quách Thanh Tú lại phản ứng rất nhanh mà lùi lại vài bước.

“Bác cả à, cái này không thể cho bác cả được! Bác cả, hay là chúng ta đi báo cảnh sát đi! Cho vay nặng lãi là không hợp pháp, báo cảnh sát thì ít nhất cũng bảo vệ được tính mạng của bác cả, sẽ không phải sống đầu đường xó chợ như vậy nữa rồi.”

Mặt của Quách Tuấn Kiệt vừa dơ bản vừa sung phù, trở nên dữ tợn, mắt lộ ra tia hung ác.

“Quách Thanh Tú, con đang nói lời điên khùng gì vậy hả?! Nếu bây giờ bác cả đến đồn cảnh sát thì cả đời này coi như xong rồi, con có hiểu không...”

“Bác cả, bác cả nghe con nói đi, con không muốn bác phải chạy trốn lưu vong như ba con...”

Quách Thanh Tú gần như muốn bật khóc, vừa nghĩ đến dáng vẻ kia của ba thì cô vô cùng khổ sở.

Chẳng trách nhiều năm như thế mà chị không chịu nói cho cô nghe về tung tích của ba, chị ấy sợ cô sẽ thất vọng, đau lòng.

Có lúc chân tướng sự thật rất khó chấp nhận, thà không biết còn hơn phải biết.

Quách Tuấn Kiệt không muốn nhiều lời nhảm nhí với Quách Thanh Tú nữa. Ông rất cần tiền, ông không thể đợi được nữa, chỉ muốn trốn thoát khỏi cái tình trạng sống không bằng chết này.

Bộ dáng ác độc của ông lộ ra, lấy con dao giấu sẵn ở trong ống tay áo ra rồi hung ác tàn nhẫn uy hiếp: “Đừng có dài dòng, mau đưa thẻ cho tao!”

Quách Thanh Tú không ngờ Quách Tuấn Kiệt sẽ dùng dao với cô, sợ hãi hét lên một tiếng rồi xoay người bỏ chạy.

“Bác cả, bác cả điên rồi...”

Quách Tuấn Kiệt sít sao đuổi theo phía sau lưng cô: “Thanh Tú, mau đưa tiền cho bác cả đi, không thì bác cả chỉ có thể có lỗi với ba con mà thôi.”

“Á, cứu mạng, cứu mạng với...”

Quách Thanh Tú chạy vòng quanh khắp nơi trong nhà xường, vừa chạy vừa hét lớn.

Đáng tiếc nơi này vẫn luôn bị bỏ hoang, vốn cũng chẳng có người nào qua lại cả. Hơn nữa, giờ còn là rạng sáng, hầu như không ai nghe thấy được.

Quách Thanh Tú liều mạng mà chạy, bỗng nhiên chân trái trượt đến một trận đau đớn nứt toác, Quách Thanh Tú không kịp trở tay mà té ngã lăn xuống đất.

Vết thương ở chân vẫn chưa lành hẳn, giờ lại bị cô làm nứt ra.

Đầu Quách Thanh Tú đập vào một tảng đá, hôn mê bất tỉnh.

Quách Tuấn Kiệt thở hồng hộc đuổi theo, lấy một đoạn dây thừng trói chặt hai tay hai chân của Quách Thanh Tú lại, sau đó lại kéo lê cô xuống phía dưới tầng hầm âm u.

“Cộp!” Điện thoại di động rơi ra khỏi túi quần của Quách Thanh Tú.

Mắt Quách Tuấn Kiệt loé sáng, lập tức nhặt lấy.

“Rào!”

Một chậu nước lạnh dội xuống, Quách Thanh Tú run rẩy run mình một cái, cả người choàng tỉnh lại.

Mở mắt ra, nơi này là tầng hầm âm u, chính là nơi ở của Quách Tuấn Kiệt.

Hai tay hai chân của cô đã bị trói lại, nằm ở góc tường, còn Quách Tuấn Kiệt thì đang cầm một chậu nước bẩn dội xuống người cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Sao cô bé này chẳng có tí đầu óc nào vậy

Quách Tuấn Kiệt thấy Quách Thanh Tú tỉnh lại thì ném chậu nước xuống loảng xoảng một tiếng rồi ngồi xổm xuống trước mặt cô.

“Nói cho bác cả biết, mặt khẩu của cái thê này là gì? Nói cho bác cả biết rồi thì bác cả sẽ thả con đi...”

Tầng hầm vốn vô cùng ẩm ướt lạnh lẽo, bây giờ Quách Thanh Tú lại ướt sũng cả người, hắt xì một tiếng vang vọng.

“Bác cả à, tiền này không phải của con đâu, chúng ta đến tự thú với cảnh sát đi! Bác cả à, con xin bác cả đây...”

Quách Tuấn Kiệt tát một cái vào mặt Quách Thanh Tú: “Đồ ngu, đồ ngu này... Lâm Việt Thịnh chỉ coi mày như một món đồ chơi thôi, vậy mà mày còn suy nghĩ thay cho hân sự tao cầm tiền bỏ chạy nữa.”

“Nói cho mày biết, Lâm Việt Thịnh hân vốn cũng không phải thứ tốt lành gì đâu. Hân hại chết Hoàng Ngân, hại Á Hân phá sản, còn hại tao bị bọn cho vay nặng lãi truy sát. Thế mà mày còn cương quyết bao che cho hân, Quách Thanh Tú, đầu óc của mày mình mẫn hơn một chút có được không hả...”

Quách Tuấn Kiệt gầm hét lên.

Quách Thanh Tú ăn phải một cú tát này, trên mặt đau rất.

“Bác cả à, con không biết mặt khẩu...”

Quách Tuấn Kiệt vô cùng bức bối hét lên: “Sao mày có thể không biết được kia chứ, không biết mặt khẩu thì sao lại có thể?”

“Bác cả ơi, thê này là con trộm được từ trong túi tiền của Lâm Việt Thịnh. Bác cả cũng nói rồi đấy thôi, hân chẳng qua chỉ là chơi đùa với con một chút thôi, sao có thể cho con được nhiều tiền thế chứ...”

Quách Tuấn Kiệt trầm mặc một lát, ông cầm cầm điện thoại di động lên rồi nhét vào trong tay Quách Thanh Tú, con dao bỏ dũa đã có chút rỉ sắt trong tay đang áp sát lên trên bụng của Quách Thanh Tú.

“Nghe này, không phải là bác cả muốn giết mày đâu, chẳng qua là do mày ương bướng quá thôi. Dù sao bác cả không có tiền thì cũng sẽ mất mạng. Bác cả cũng không muốn để con bơ vơ một mình ở lại trên đời này mà chịu khổ, thế nên nếu không lấy được số tiền kia thì trước tiên bác cả sẽ giết mày, sau đó sẽ tự sát theo, dưới tuổi vàng cũng có thể chăm sóc cho nhau...”

Quách Thanh Tú sụp đổ: “Bác cả à, bác cả đừng có nói bậy như vậy, người chết là hết, làm gì có cái gì mà dưới suối vàng. Bác cả nghe con nói đi, chúng ta đến tự thú với cảnh sát...”

“Bộp!” Quách Tuấn Kiệt lại tát thêm một tai nữa, nhưng Quách Thanh Tú đã hơi nghiêng sang một bên nên lòng bàn tay chỉ sượt nhẹ qua mặt mà thôi.

Quách Tuấn Kiệt quát lên: “Bây giờ mày lập tức gọi điện cho Lâm Việt Thịnh hỏi hần mật khẩu đi, nếu không thì mày chết chắc rồi.”

Quách Thanh Tú ngẩng đầu lên, nước mắt giàn giụa hất vai cúp điện thoại Quách Tuấn Kiệt: “Bác cả à!”

Dao trong tay Quách Tuấn Kiệt cứa lên cái cổ trắng nõn mềm mại của Quách Thanh Tú, trong chốc lát máu tươi ứa ra.

“Nếu mày không muốn chết thì gọi ngay đi...”

Quách Thanh Tú chọn dãy số điện thoại của Lâm Việt Thịnh. Quách Tuấn Kiệt nhấn phím hands-free, sau đó lại dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm cô.

“Xin chào, tôi là Huỳnh Minh San thư ký của tổng giám đốc Lâm, xin hỏi có chuyện gì?”

“Là, là tôi, Quách Thanh Tú đây!”

“Ồ, cô Quách, chào cô! Bây giờ tổng giám đốc Lâm đang họp, có chuyện gì thì một lúc sau gọi lại có được không ạ?”

Quách Tuấn Kiệt thấp giọng nói: “Để hần nhận máy!”

Ánh mắt Quách Thanh Tú u oán nhìn Quách Tuấn Kiệt rồi nói tiếp: “Vậy phải làm phiền cô Huỳnh một chút rồi, tôi có việc gấp cần tìm anh ấy.”

“Xin chờ một chút, tôi qua đó hỏi thử...”

Tiếng bước chân của Huỳnh Minh San vang lên: “Tổng giám đốc Lâm, là điện thoại của cô Quách...” Giọng nói rất nhỏ.

Lâm Việt Thịnh bên kia nhận điện thoại nghe rồi bước ra khỏi phòng họp.

“Quách Thanh Tú, em nhớ tôi đến thế à, chỉ mới không về một buổi tối mà đã vội vàng gọi điện thoại đến rồi?”

Trong giọng nói toàn là trêu chọc, cô bé này chưa từng chủ động gọi điện thoại cho hần lúc sáng sớm như này.

“Ây, Lâm Việt Thịnh...”

Quách Thanh Tú muốn nói rồi lại thôi, ánh mắt sợ hãi nhìn Quách Tuấn Kiệt. Quách Tuấn Kiệt lại tàn bạo trừng lấy cô một cái, dao trong tay lại kề sát hơn nữa.

“Ây, Lâm Việt Thịnh, tôi đói bụng rồi, tôi muốn ăn hạt dẻ rang. À đúng rồi, cái thẻ vàng kia có thể rút được ba mươi ba tỷ tiền mặt không?”

Trong ánh mắt đục ngầu của Quách Tuấn Kiệt loé lên tia sáng, dao trong tay vẫn không buông lỏng chút nào cả.

“Ba mươi ba tỷ à?” Lâm Việt Thịnh có chút ngạc nhiên: “Em muốn rút ba mươi ba tỷ để làm gì?”

“Ừm, mật khẩu là bao nhiêu?”

Con bé này không phải đầu óc bị chạm mạch rồi đấy chứ, rõ ràng đã nói mật khẩu với cô rồi, sao chớp mắt lại quên ngay thế.

Lâm Việt Thịnh hơi ngần ra rồi bỗng lên giọng: “Quách Thanh Tú, không cần mật khẩu đâu, không có giới hạn khoản tiền tối đa, muốn lấy bao nhiêu cũng được cả. Nhưng chỉ có thể tự em đi rút được mà thôi, đây là một loại thẻ VIP.”

Lâm Việt Thịnh nói xong thì Quách Tuấn Kiệt lập tức nhấn tắt điện thoại, sau đấy thu dao lại.

“Nghe này, bây giờ mày đi với tao ra ngân hàng rút tiền, nếu mày dám hô lên nửa tiếng cứu mạng thì bác cả lập tức đâm chết mày...”

Tia sáng trong mắt Quách Tuấn Kiệt vừa hưng phấn cũng vừa xen lẫn vẻ thần kinh.

Sắc mặt của Quách Thanh Tú càng ngày càng tệ, cô chưa bao giờ ngờ rằng Quách Tuấn Kiệt sẽ phát điên thành thế này.

“Bác cả...”

“Có phải mày không muốn đi đúng không?” Quách Tuấn Kiệt lại giơ con dao lên: “Không muốn đi thì bây giờ tao giết mày ngay. Đúng rồi, đừng rút ba mươi tỷ nữa, rút ba trăm tỷ ra đi, không, không, rút luôn ba nghìn tỷ. Dù đã sớm biết nhà họ Lâm có tiền nhưng không ngờ trong một cái thẻ lại không giới hạn mức tối đa, thẻ thì tốt quá rồi, tao có được hơn ba nghìn tỷ thì có thể trở về là chính mình rồi.”

Quách Tuấn Kiệt hưng phấn tột đỉnh, trong miệng cứ lẩm bẩm không ngừng, tựa như bị thần kinh vậy.

“Bác cả, bác cả cứ trói con thế này thì sao con đi ra ngoài được chứ?”

Quách Tuấn Kiệt mở trói cho cô, cũng đồng thời bảo: “Đừng có mơ đến việc chạy trốn đấy nhé, nếu mày dám chạy trốn thì tao sẽ lập tức đến cổng trường của mày mà nói cho mấy đứa bạn học rằng, Quách Thanh Tú mày đang làm tình nhân của người khác...”

Quách Thanh Tú há hốc miệng, không dám tin mà nhìn Quách Tuấn Kiệt, cô bắt đầu hoài nghi, người này rốt cuộc có phải là bác cả của cô hay không?

“Đi thôi!”

Quách Tuấn Kiệt dùng mũi lưỡi trai màu xám che khuất mặt mình lại, vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định với Quách Thanh Tú, đi ra từ xưởng xe đạp.

Sau khi ra đầu hẻm rồi quẹo trái thì lập tức thấy được một chi nhánh của ngân hàng Trung Hoa.

Quách Tuấn Kiệt do dự một lát rồi vẫn quyết định mạo hiểm đi ra ngoài với Quách Thanh Tú.

Rất nhanh sau đó hai người đã đến được đại sảnh của ngân hàng.

Quách Thanh Tú đưa thẻ ngân hàng trong tay ra: “Đây là thẻ vàng của tôi, tôi muốn rút tiền...”

Quản lý đại sảnh nhận lấy tám thẻ trong tay Quách Thanh Tú: “Ồ, mời cô ngồi chờ một lát để tôi đi đối chiếu.”

Quách Thanh Tú gật gật đầu rồi quay sang nhìn Quách Tuấn Kiệt. Quách Tuấn Kiệt chỉ để lộ ra hai con mắt, dao găm giấu ở dưới ống tay áo có hơi gồ lên, cô đưa tay sờ sờ cổ của mình, vẫn còn chút máu ứa ra.

Ba phút sau thì quản lý đại sảnh kia lại đi ra: “Chào cô, thẻ này của cô là thẻ VIP không thiết lập giới hạn mức tối đa, nếu cô muốn rút tiền thì xin mời qua đây với tôi...”

Quách Tuấn Kiệt thấy Quách Thanh Tú được mời đi thì cũng vội vàng đi theo.

Quản lý đại sảnh quay đầu lại nhìn Quách Tuấn Kiệt: “Ông ơi, mời ông ngồi chờ ở bên ngoài...”

Quách Tuấn Kiệt vội vàng giải thích: “Tôi là bác cả của con bé, con bé định rút rất nhiều tiền, tôi sợ con bé cảm...”

Quản lý đại sảnh lễ phép cười ôn hòa cản Quách Tuấn Kiệt lại.

“Xin lỗi ông, chúng tôi có quy định chỉ mỗi người chủ thẻ mới được vào trong phòng VIP này, đây là tôi làm theo quy định. Xin ông yên tâm, cho dù có rút bao nhiêu tiền thì chúng tôi đều sẽ làm theo nguyện vọng của cô ấy, cũng cho cô ấy biện pháp bảo vệ an toàn nhất.”

Quách Tuấn Kiệt trơ mắt nhìn bóng dáng Quách Thanh Tú biến mất ở ngã rẽ của hành lang ngân hàng.

Ông cẩn thận nghĩ lại thì bỗng nhiên cảm thấy không đúng, không phải Quách Thanh Tú nói tám thẻ này là lén trộm của Lâm Việt Thịnh sao? Tại sao giờ đã thành người chủ thẻ rồi? Con bé này chắc chắn là đã lừa ông.

Quách Tuấn Kiệt nghĩ thông suốt rồi đang định chạy ra ngoài. Đột nhiên có hai tên bảo vệ lập tức vọt ra giữ Quách Tuấn Kiệt lại.

Quách Tuấn Kiệt hét to giữa giữa: “Các người thả tôi ra, các người làm gì thế?”

Bảo vệ chậm rãi lục soát trên người ông lấy ra một con dao găm đã hoen rỉ: “Ông mang theo hung khí vào ngân hàng, có phải là có hành vi gây rối gì đúng không?”

“Thả tôi ra, tôi không có, đây chỉ là dao mà thôi, cũng đâu phải súng gì đâu, các người không thể bắt giữ tôi như vậy...”

Quách Tuấn Kiệt ra sức giãy giụa, lúc này có một đôi giày da sáng bóng bước từ bên ngoài ngân hàng vào trong. Một bóng người thon dài thẳng tắp, một khuôn mặt khô ngô kiêu ngạo xuất hiện trong tầm mắt ông.

Lâm Việt Thịnh tháo kính râm đang đeo trên mặt xuống, ánh mắt tối sầm lạnh lẽo đi tới trước mặt Quách Tuấn Kiệt: “Việt Thịnh đang có đường ông không đi, địa ngục không cửa ông lại xông đến.”

Quách Tuấn Kiệt tròn tròn hai mắt, ông không ngờ Lâm Việt Thịnh lại đến chỗ này.

“Lâm Việt Thịnh, mày dám động vào tao thì Quách Thanh Tú sẽ không tha thứ cho mày đâu.”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh tối lại: “Đưa ông ta về!”

Vệ sĩ đi theo phía sau hần bước thẳng đến trước mặt Quách Tuấn Kiệt, lời Quách Tuấn Kiệt từ trong tay bảo vệ đi.

Bên trong phòng VIP, Quách Thanh Tú đang thấp thòm bất an ngồi đó.

Mặc dù nói là đi vào rút tiền nhưng chỗ này chỉ là một phòng trà nghỉ ngơi.

Bên trong ngoại trừ ghế sofa cùng một cái bàn nhỏ ra thì cũng chẳng có nhân viên nào cả.

Một loạt tiếng bước chân nặng nề vang lên, Lâm Việt Thịnh xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Quách Thanh Tú vội vàng đứng lên: “Lâm Việt Thịnh!!”

Lâm Việt Thịnh liếc mắt đã thấy ngay vết thương trên cổ cô bèn nhanh chân đi đến, vờn tay mở cổ áo của cô ra.

“Quách Thanh Tú, em được lắm! Cảm em không được ra ngoài thì em nhất định phải tự mình trốn đi cho bằng được. Em không thể đợi được nữa mà muốn nhanh chóng ôm tiền của tôi chạy đi như thế sao?”

Quách Thanh Tú còn chưa biết chuyện gì xảy ra ở bên ngoài, sốt sắng nhìn Lâm Việt Thịnh: “Xin lỗi, là do bác cả của tôi cần tiền. Anh đừng trách bác ấy, anh giúp tôi báo cảnh sát đi, ông nợ bọn cho vay nặng lãi rất nhiều, ông còn đang bị bọn cho vay nặng lãi truy sát nữa...”

Lâm Việt Thịnh đưa tay véo mũi cô.

“Trở về ngay cho tôi, sau đó thì giải thích cho rõ ràng...”

Sau khi trở về biệt thự thì Quách Thanh Tú bị Lâm Việt Thịnh cưỡng chế dắt đến phòng tắm, sau khi cọ rửa sạch sẽ vết thương rồi lại thay một bộ quần áo sạch sẽ thoải mái. Giúp cô bôi thuốc xong, sau đó lại lấy máy sấy tóc cho cô.

“Xin lỗi mà Lâm Việt Thịnh, tôi không ngờ bác cả sẽ trở nên đáng sợ như vậy.”

Lâm Việt Thịnh bắt mẫn lau lau tóc cho cô: “Sao em lại ngu ngốc như thế chứ, sao lại đi tin tưởng Quách Tuấn Kiệt.”

Quách Thanh Tú co người lại: “Bác bị cảnh sát dẫn đi rồi sao?”

Lâm Việt Thịnh hơi nheo mắt lại. Tóc của Quách Thanh Tú được sấy khô rồi, Lâm Việt Thịnh tắt máy sấy tóc đi.

“Quách Thanh Tú, Quách Tuấn Kiệt làm sao dụ em đến được cái ngõ hẻm kia?”

Quách Thanh Tú không nói chuyện của Lê Hùng Việt ra mà chỉ lạnh nhạt nói: “Mấy ngày này em nhận được tin nhắn kỳ lạ nên sau đấy đến đó xem thử...”

Khỏe môi xinh đẹp của Lâm Việt Thịnh lộ ra một tia châm biếm: “Chẳng lẽ em không biết ở đó có một tên điên chuyên cưỡng hiếp phụ nữ sao?”

Quách Thanh Tú xoa cằm: “Không phải là bác cả của em đấy chứ?”

“Tôi thật không thể hiểu nổi sao em có thể đi tin ông ta như vậy. Ông ta là một tên điên phát rồ đã được vài người bị hại xác nhận rồi. Vì thế sau này em cũng đừng có mơ lặp lại chuyện này.”

Lâm Việt Thịnh nói xong thì thả máy sấy tóc xuống rồi ngang ngược đè Quách Thanh Tú xuống giường.

“Nghe này, nghỉ ngơi thật tốt cho tôi, cảm không được bước ra khỏi căn phòng này nửa bước...”

Lâm Việt Thịnh nói xong thì tắt đèn tường trong phòng rồi nhanh chân đi ra ngoài.

Tối hôm qua Quách Thanh Tú vốn không được ngủ ngon giấc, cộng thêm ban ngày phải chịu đựng sự sợ hãi lớn như thế nên đã nặng nề ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Thật sự động tâm với em

“Cậu chủ, đây là điện thoại của cô Quách...”

Lê Hùng Việt đưa điện thoại di động của Quách Thanh Tú cho Lâm Việt Thịnh: “Tôi đã điều tra rồi, Quách Tuấn Kiệt vốn không có điện thoại di động,

vì thế nên tin nhắn ở trong điện thoại cô Quách là do người khác gửi tới.”

Lâm Việt Thịnh nguy hiểm nheo mắt lại: “Đổi sim cho cô ấy đi, cũng đổi luôn số seri trong thẻ này đi. Tiếp tục theo dõi, nếu như người kia còn gửi tin nhắn đến nữa thì cậu phải ngay lập tức nói cho tôi biết.”

“Vâng!” Lê Hùng Việt cẩn thận nhận lấy tấm thẻ rồi quay đầu lại thấp giọng nói: “Thế Quách Tuấn Kiệt phải xử lý thế nào ạ?”

Lâm Việt Thịnh đưa tay chỉnh âu phục lại, khoe môi xinh đẹp cong lên một nụ cười gần.

“Đi, đi xem sao...”

Một tầng hầm được canh phòng nghiêm ngặt.

Quách Tuấn Kiệt núp ở góc tường không ngừng run rẩy, âm mưu cuối cùng của ông đã hoàn toàn thất bại rồi.

Tiêu rồi tiêu rồi...

Một tiếng “loảng xoảng” vang lên, cửa sắt mở ra, thân hình cao lớn của Lâm Việt Thịnh xuất hiện trong tầm mắt của Quách Tuấn Kiệt.

Quách Tuấn Kiệt giương đôi mắt già nua kinh hãi lên, sau đó lại quỳ bò đến bên cạnh Lâm Việt Thịnh.

“Cậu Lâm, thả tôi ra, thả tôi ra có được không, bây giờ tôi đã cửa nát nhà tan, ngài phải rộng lòng tha thứ...”

Lâm Việt Thịnh giờ sừng lục lên, đôi mắt lạnh lùng nhắm thẳng vào Quách Tuấn Kiệt.

“Ông có tội thì phải chịu, năm đó lúc ông làm tổn thương Thanh thì có nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay chưa...”

Toàn thân Quách Tuấn Kiệt run rẩy bầy: “Cậu Lâm, cậu nghe tôi nói đi, tôi là do bất đắc dĩ mà thôi. Tôi có nỗi khổ tâm trong lòng, và lại để bù đắp lỗi lầm năm đó không phải tôi cũng đã đưa con gái tôi với con gái của Sinh cho cậu chơi hết rồi sao?”

Lâm Việt Thịnh đá một cú vào ngực ông ta, Quách Tuấn Kiệt bị đập nên ngã lăn đến góc tường, đầu đập mạnh vào tường, máu tươi chảy dọc xuống theo thái dương. Nhưng ông ta vẫn không cam lòng cầu xin tha thứ, ông sợ chết, ông rất sợ chết...

Trong mắt Lâm Việt Thịnh lập loè tia sáng tàn ác: “Người nhà họ Quách chẳng ai tốt lành gì, ngày hôm nay chính là cái giá mà ông phải trả.”

“Đoàng!” Một tiếng sùng vang lên, thân thể Quách Tuấn Kiệt run rẩy rồi chậm rãi ngã xuống.

Lâm Việt Thịnh chán ghét liếc nhìn thi thể kia một chút, trong tròng mắt đen lóe lên một tia mát mẻ cùng sầu muộn.

Thanh, anh báo thù cho em rồi, nhưng em vẫn không thể quay về được.

“Tùy tiện tìm một chỗ chôn xác chết ông ta đi...”

Quách Thanh Tú lạnh lùng cản dận, Lê Hùng Việt gật gật đầu, Lâm Việt Thịnh suy nghĩ một chút rồi lại bổ sung: “Đừng để Quách Thanh Tú biết đấy.”

Con bé kia rất ngốc nghếch, nếu như cô biết tên bác cả khốn nạn của cô bị hấn giết thì không biết sẽ lại gặp phiền phức nào nữa.

“Vâng thưa cậu!” Lê Hùng Việt cung kính gật đầu.

“Đoàng!”

Một tiếng vang thật lớn làm cho Quách Thanh Tú bật dậy từ trong cơn mộng, cô cảm nhận được tim của mình đang đập rất nhanh.

Cô chỉnh lại đồ ngủ rồi bò từ trên giường dậy, sau đó lại đẩy cửa phòng đi ra.

Tại cửa chính, Lâm Việt Thịnh đang bước vào, trên cổ áo sơ mi có vài chỗ bị vấy lên lấm ta lấm tẩm máu tươi.

Quách Thanh Tú ân cần hỏi: “Anh bị thương à?”

Lâm Việt Thịnh cúi đầu nhìn hai tay của mình một chút rồi lấy một chiếc khăn lông màu trắng lau sạch.

Ánh mắt có chút không dễ chịu, quay mặt lại nhìn Quách Thanh Tú, thù hận trong lòng hấn tựa như không cách nào mà cháy lên được.

Đưa tay nói lỏng cả vạt ra: “Quách Thanh Tú, em gặp ác mộng à? Sao tôi bị thương được chứ?”

Ánh mắt của Quách Thanh Tú trong veo đảo một vòng quanh đôi mắt của hấn.

“Nhưng em nghe thấy có tiếng sùng, chỗ này không xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

Lâm Việt Thịnh không nhịn được đẩy Quách Thanh Tú ra: “Hôm nay em nói lời thừa nhiều quá rồi đấy, bảo em đi ngủ mà sao em lại chạy đến đây làm gì hả?”

Thân hình cao lớn của Lâm Việt Thịnh ngồi vào ghế sofa, Quách Thanh Tú lập tức không chịu nổi mà xông tới.

Dựa thẳng vào người hắn, đôi tay nhỏ lại bắt đầu tháo khuy áo của hắn ra.

Khoe môi xinh đẹp của Lâm Việt Thịnh lại cong lên một nụ cười châm biếm: “Quách Thanh Tú, em khao khát đến vậy sao?”

Quách Thanh Tú lột áo khoác của hắn ra rồi lại nhanh chóng tháo khuy áo sơ mi của hắn, nhìn dọc theo cần cổ một lượt rồi lại nhìn ra phía sau anh, không bị thương gì cả, lúc này mới thu lại ánh mắt nghi hoặc.

“Trên sơ mi của anh có nhiều vết máu lắm...”

Lúc này Lâm Việt Thịnh mới nhớ tới vừa rồi lúc bắn chết Quách Tuấn Kiệt thì có máu tươi phun ra. Hắn quên chú ý đến chuyện này.

Đưa tay đẩy Quách Thanh Tú ra rồi đi vào trong phòng tắm.

“Đàn ông mà, trên người phải có máu chứ!”

Nhìn Lâm Việt Thịnh đóng rèm cửa phòng tắm lại thì Quách Thanh Tú ngấy ra trong chốc lát, quay đầu lại thì thấy Lê Hùng Việt cầm điện thoại di động đi vào.

“Cô Quách, đây là điện thoại của cô. Đúng rồi, điện thoại đã đổi số rồi đấy.”

“Sao thế?”

“Đây là ý kiến của cậu chủ, là vì bảo vệ sự an toàn của cô thôi.”

“Ồ!” Được rồi, dù sao bác cả cũng đã bị cảnh sát giam giữ, sau này ông không thể nhắn tin lại cho cô nữa rồi.

Lâm Việt Thịnh tắm xong, nửa thân trên trắng kiết vẫn còn đang để trần, nước nhỏ dọc xuống trước ngực hắn, thân thể cường tráng mà không kém phần quyến rũ mê người.

Quách Thanh Tú đang ngồi trên ghế sofa lột hạt dẻ rang rồi đưa vào trong miệng của mình.

Khuôn mặt anh tuấn hoàn hảo của Lâm Việt Thịnh phản chiếu vào mắt cô, cô hơi ngẩn người ra, hạt dẻ rang vừa bóc sạch vỏ chuẩn bị cho vào miệng còn đang trong tay, Lâm Việt Thịnh nghiêng đầu xuống cắn lấy hạt dẻ trong tay cô vào miệng mình.

Đầu lưỡi nóng rực cố ý cuốn lấy đầu ngón tay của cô rồi nhẹ nhàng liếm mát.

Quách Thanh Tú ngơ ngác nhìn đôi mắt tà mị diễm lệ của hắn, rất lâu sau cũng không phản ứng lại được.

Quách Thanh Tú cảm cặp sách lùi tới một bên khác của ghế sofa, tiếp tục ngồi xếp bằng trên ghế sofa, vừa bóc hạt dẻ vừa đọc sách.

Lâm Việt Thịnh rút một quyển sách của cô ra, lật lật xem, thì ra là một quyển tạp chí thời trang nước ngoài.

Trên đây có rất nhiều mặt hàng quần áo mới, khoe miệng Lâm Việt Thịnh cong lên.

“Em thấy hứng thú với thiết kế thời trang như vậy sao?”

Quách Thanh Tú bóc hạt dẻ đưa đến bên miệng, đồng thời cũng ra sức gật gật đầu: “Ừ!”

“Này! Quách Thanh Tú, hạt này là của tôi mà...”

Lâm Việt Thịnh nhanh chóng từ ghế sofa nhảy đến ôm chặt lấy đầu của Quách Thanh Tú rồi hung hăng nóng rực hôn lấy môi cô, từ trong miệng cô chiếm lấy hạt dẻ cô vừa cho vào miệng về lại phần mình.

Một vị hạt dẻ ngọt ngào, còn quyến lấy hương thơm ngọt lịm của cô, Lâm Việt Thịnh hơi cong lên khoe môi xinh đẹp, trong tròng mắt đen có một loại ám muội không tên.

“Bóc cho tôi thêm một hạt đi...”

Lâm Việt Thịnh tựa như muốn chơi đùa với hạt dẻ vậy, con ngươi màu đen nhìn chăm chăm vào ngón tay trắng nõn của Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú dừng một lát: “Lâm Việt Thịnh, tôi muốn gấp bác cả một lát!”

Còn có rất nhiều vấn đề cô muốn hỏi Quách Tuấn Kiệt, ví dụ như ân oán giữa hai nhà Quý Lăng, cô không thể cứ ngo ngoe ngắc ngắc như vậy ở trong cuộc mãi được.

Trên gương mặt đẹp trai của Lâm Việt Thịnh mới vừa rồi còn có ý cười nhàn nhạt giờ đã nhanh chóng tắt đi. Con người màu đen lóe lên vẻ âm u, thân hình cao lớn của hắn bỗng đứng phắt dậy khỏi ghế sofa.

Đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Quách Thanh Tú: “Bây giờ em vẫn chưa thấy bản thân bị ông ta hại cho thâm thế nào sao?”

Quách Thanh Tú nháy mắt một cái: “Bây giờ tôi có chỗ nào là không khoẻ chứ? Ông ấy sẽ không làm hại em thật đâu.”

“Không được, từ giờ trở đi không cho phép em nhắc đến ba chữ Quách Tuấn Kiệt ở trước mặt tôi nữa.”

“Ồ!” Quách Thanh Tú khẽ ờ một tiếng, tiếng ờ này không phải biểu thị thỏa hiệp mà là qua loa cho có lệ.

Lâm Việt Thịnh rất không thích cô cứ phớt lờ hắn như thế.

Quách Thanh Tú khá sầu muộn mà cầm lấy bộ điều khiển đổi kênh lung tung không có mục đích.

“Chờ đã...” Lâm Việt Thịnh bỗng nhiên đoạt lấy bộ điều khiển trong tay cô.

Màn hình TV dừng lại, trên TV đang thông báo tin tức.

“Trang phục hoàn mỹ là của công ty thủ công trang sức của tập đoàn Tăng Thị, họ đang nắm giữ nhà tạo mẫu giới nhất ở Paris...”

Con người màu đen của Lâm Việt Thịnh trở nên sâu thẳm, tập đoàn Tăng Thị chẳng phải là công ty do chồng chưa cưới của Lý Vi Vi quản lý sao.

Được đấy! Coi như cũng không tệ lắm.

Lúc này hình ảnh lại chuyển sang sân khấu chữ T, nó đang cử hành buổi trình diễn thời trang thu đông. Trên sân khấu chữ T có người mẫu xinh đẹp ăn mặc trang phục Tân Triều đang sôi động biểu diễn catwalk.

“Huỳnh Minh San...” Lâm Việt Thịnh rút điện thoại di động ra, giọng nói trầm thấp xen lẫn bất mãn vô cùng.

“Tổng giám đốc Lâm, anh có dặn dò gì không?”

“Cô làm cái gì vậy, sao nhà họ Tăng tổ chức hoạt động lớn như vậy ở đây mà cô lại không thu được chút tin tức nào vậy hả? Tôi thấy có phải cô muốn từ chức thư kí này rồi đúng không?”

Giọng nói của Lâm Việt Thịnh tràn đầy vẻ hung ác. Quách Thanh Tú ôm hạt dẻ dịch ra ngồi xa xa một chút.

“Xin lỗi, tổng giám đốc Lâm, lần này là thất trách của tôi. Tôi lập tức đi thăm dò đây...”

Lâm Việt Thịnh ném điện thoại lên trên bàn, nhìn khuôn mặt tràn đầy ngạc nhiên của Quách Thanh Tú thì với tay ôm lấy cô.

“Sao thế, bộ dạng của tôi giống như ăn thịt người lắm à? Em trốn cái gì mà trốn?”

Trọng ánh mắt khô ngô kia lại lóe lên vẻ châm biếm. Cô gái này, rõ ràng khi hầu hạ dưới thân hắn thì dốc sức đến thế, sao vừa xong chuyện là lại ra vẻ chẳng biết ơn như thế chứ.

Khuôn mặt nhỏ của Quách Thanh Tú kéo lên một nụ cười xòa.

Hồi lâu sau cô bỗng hỏi: “Không phải tập đoàn ST là trùm của thành phố S này rồi à? Sao lại muốn làm khó dễ tập đoàn Tăng Thị làm gì chứ?”

Lâm Việt Thịnh nheo đôi mắt đen lấy âm u lại rồi sắc bén nhìn chăm chăm Quách Thanh Tú, mang theo sự truy xét cùng nghi hoặc: “Nghe giọng điệu của em thì hình như đang bao che cho tập đoàn Tăng Thị nhỉ?”

Ánh mắt của Quách Thanh Tú lóe lên tia bối rối, chợt thay đổi lại một tư thế ngồi thoải mái rồi chui ra khỏi cánh tay của Lâm Việt Thịnh.

“Đâu có, tôi chỉ là hiếu kỳ mà thôi. Và lại, cái này đều là chuyện trên thương trường của các anh, tôi ngay cả công trường còn hiếm khi ra, sao mà biết được nhiều thế chứ.”

“Từ giờ trở đi em không cần đến trường nữa đâu. Có lên lớp nhiều hơn nữa cũng không phải đều đi làm công cho người khác sao? Người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh đây không được làm việc cho kẻ khác bất kể một phút một giây nào...”

“Vậy tôi làm gì?”

“Thời gian của em cứ lãng phí hết sạch đi là được, hoặc là đi theo tôi...”

Lâm Việt Thịnh vuốt cằm, vô cùng hài lòng, học lực có giỏi đến đâu cũng chỉ để cho ông chủ xem. Người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh hẳn không cần phải nhìn sắc mặt của người khác mà làm việc.

“Nếu như em thật sự thích thì tôi mở cho em một công ty thời trang để em chơi...”

Mở một công ty thời trang cho cô chơi à? Cái này không phải bị điên à!! Quách Thanh Tú bỗng nhiên lắc đầu: “Không cần, em không biết kinh doanh.”

“Có tôi ở đây em sợ gì chứ...”

Lâm Việt Thịnh đột nhiên quay đầu nói với Lê Hùng Việt: “Ngày mai làm thủ tục thôi học cho Quách Thanh Tú đi, sau này em ấy sẽ không đến trường học nữa.”

Quách Thanh Tú tỏ ý kháng cự: “Lâm Việt Thịnh, anh không thể tự quyết định cuộc sống của tôi như vậy được, anh không có cái quyền đó...”

Đôi mắt của Lâm Việt Thịnh âm u lạnh lẽo, đưa tay nắm lấy cằm của Quách Thanh Tú: “Tôi có thể!”

“Anh, anh ngang ngược thật đấy...”

Quách Thanh Tú yếu ớt phản kháng, Lâm Việt Thịnh cúi người hôn thẳng lên môi cô, nửa thân trên màu đồng thau của hắn để trần, nhiệt độ vô cùng nóng bỏng, đặt Quách Thanh Tú ở dưới thân.

Quách Thanh Tú vùng vẫy, trái lại còn bị Lâm Việt Thịnh hôn càng thêm điên cuồng.

Hắn xóc đồ ngủ ở trên người Quách Thanh Tú lên rồi chậm rãi tiến sâu vào.

Ánh mắt của Quách Thanh Tú liếc nhìn sang màn hình TV, trên TV là khuôn mặt tươi cười của Tăng Thanh Hải ôn tồn lễ độ, nhìn đẹp trai đến thế, tựa như là bạch mã hoàng tử bước ra từ cổ tích vậy.

Mà cô chỉ là một tình nhân dơ bẩn hãm sâu dưới thân một kẻ ngang ngược.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Một lần nữa lại trầm luân

“Tổng giám đốc Lâm, tôi đã điều tra ra rồi!” Giọng nói của Huỳnh Minh San vang lên trong điện thoại của Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh đưa tay đắp khăn tắm lên người Quách Thanh Tú, đèn trong phòng khách đã tắt từ lâu, Quách Thanh Tú mơ mơ màng màng nằm rũ trên ghế sofa.

“Nói!” Lâm Việt Thịnh nói một cách ngắn gọn mà có lực.

“Dạ vâng. Trước khi tập đoàn Tăng Thị tiến vào thị trường Trung Quốc thì đã lặng lẽ thu mua một công ty thời trang, cũng đổi tên thành công ty thời trang Thanh Tú Bút Mâu. Về sau, khi tập đoàn Tăng Thị về nước lần này, họ đã trực tiếp đầu tư vào ba nghìn ba trăm tỷ, đồng thời đẩy mạnh phát triển công ty này hơn. Mặt hàng chiến lược của họ là trang phục thiếu nữ trẻ tuổi, nhưng mà ekip thiết kế và ekip kinh doanh đều vô cùng mạnh. Chỉ trong vòng nửa năm, gần như đã đạt thành tích lượng tiêu thụ đứng vào top ba trong các doanh nghiệp quốc nội. Với một công ty thời trang mới thành lập mà nói, đây quả thật là huyền thoại...”

Huỳnh Minh San thao thao bất tuyệt thể hiện sự tán thưởng của mình.

Trừ sếp Lâm Việt Thịnh của mình ra, thì lại xuất hiện thêm một tài năng kinh doanh khiến cô nhìn mà thán phục.

“Vậy cô muốn nhảy việc sang công ty rồi đúng không?” Lâm Việt Thịnh cau tiết mà nhạo báng, cô ta có bị lú lẫn hay không, đang muốn đọc diễn văn cho ai đây.

Huỳnh Minh San nhanh chóng búng tỉnh, lập tức ngưng gấp những lời mình đang nói.

“Thật xin lỗi, Tổng giám đốc Lâm, là tôi sơ suất. Ý của tôi là, thưa ngài, sao họ có thể sáng suốt hùng mạnh bằng ngài được...”

“Hừ, Thanh Tú Bút Mâu có nghĩa gì?”

“À, theo tôi được biết thì Thanh Tú Bút Mâu là nhân vật chính trong một bộ anime Nhật Bản. Mấy năm trước rất thịnh hành, được rất nhiều thiếu nữ yêu thích. Tôi đoán là họ định hướng trang phục chủ yếu là dành cho thiếu nữ từ mười đến mười tám tuổi, cho nên lấy tên này là để thu hút khách hàng.”

“Ừm, phải người vào nằm vùng trong công ty này...”

Huỳnh Minh San có hơi chần chờ: “Ngài tổng giám đốc, tập đoàn chúng ta không dính dáng gì đến ngành thời trang.”

Lâm Việt Thịnh quát thẳng: “Từ giờ trở đi thì dính dáng đến rồi.”

“Nếu như ngài muốn tấn công tập đoàn Tăng Thị, tôi kiến nghị chúng ta nên tấn công vào trụ sở chính của họ, thương hiệu này chỉ là công ty con dưới trướng...”

“Cô nói nhiều lời như vậy là không muốn làm phải không?!!!” Lâm Việt Thịnh trực tiếp cắt lời của cô.

Huỳnh Minh San vội vàng gật đầu: “Được ạ, tôi sẽ lập tức đi sắp xếp.”

Cúp điện thoại, Lâm Việt Thịnh quay đầu lại, Quách Thanh Tú đang nhìn hẩn không chớp mắt.

Lâm Việt Thịnh nhếch môi, trên gương mặt tuấn tú đầy vẻ đắc ý. Hẩn bước đến, khóa Quách Thanh Tú vào trong vòng tay mình.

“Thanh Tú Bút Màu, cái tên này không phải rất giống với em sao?”

Đôi mắt hạnh long lanh ánh nước của Quách Thanh Tú càng mờ to hơn...

Mấy chữ Thanh Tú Bút Màu này phóng lớn vô tận bên tai cô, tại sao lại là Thanh Tú Bút Màu chứ!!!

Nhìn Quách Thanh Tú mặt mày sững sờ, Lâm Việt Thịnh tiếp tục đắc ý nói: “Ha, thật thú vị! Tôi đang nghĩ nên làm thế nào để thành lập một công ty thời trang cho em, bây giờ cơ hội này lại đưa đến trước mắt. Em nói xem, đây còn không phải là kỳ tích hay sao...”

Quách Thanh Tú cổ nuột lòi muốn nói vào trong miệng, ánh mắt vẫn tràn đầy nghi hoặc.

“Tại sao lại có công ty này chứ?”

“Đúng vậy, có phải là rất thần kỳ hay không? Em còn nhớ rõ ả Lý Vi Vi kia chứ?”

Lâm Việt Thịnh cười khẩy, Quách Thanh Tú ngẩn ngơ gật đầu, cô ta là người hãm hại cô, và cũng là vị hôn thê của Tăng Thanh Hải.

“Vị hôn phu của Lý Vi Vi tạo ra một thương hiệu hùng mạnh, nhưng có lẽ hẩn nằm mơ cũng không ngờ rằng tất cả những gì hẩn làm đều là chuẩn bị cho tôi...”

Quách Thanh Tú nghe đến đó, sắc mặt càng thêm trắng bệch, thì ra là anh Hải.

Cô biết ngay là anh mà, trên thế giới này chỉ có một người gọi cô là Thanh Tú Bút Màu!

Khi còn bé cô rất thích vẽ này nọ, anh Hải ở bên cạnh xem cô vẽ đủ mọi hình vẽ. Nhưng mà những hình vẽ kia đều là quần áo búp bê vải, có lẽ vì cô đúng là có năng khiếu, cho nên quần áo búp bê vải được vẽ ra cũng vô cùng đáng yêu, phá cách.

Mà anh Hải là người duy nhất thường thức tác phẩm lớn của cô.

“Thanh Tú, sau này lớn lên em muốn là họa sĩ ư?”

“Không ạ, anh Hải ơi, sau này Thanh Tú muốn trở thành một nhà thiết kế, thiết kế ra đủ loại quần áo đẹp.”

“Ha ha, tại sao hả?”

“Bởi vì anh Hải thích! Anh Hải thích nhìn bản vẽ của Thanh Tú, Thanh Tú sẽ vẽ cho anh Hải xem...”

“Ha ha, được, vậy gọi em là Thanh Tú Bút Màu có được không nào?”

“Được ạ, Thanh Tú Bút Màu...”

Nhìn Quách Thanh Tú sắc mặt trắng bệch cả ra, Lâm Việt Thịnh nghi ngờ đưa tay sờ trán cô. Quách Thanh Tú bị hẩn chạm vào như vậy, chẳng mấy chốc lấy lại tinh thần.

“Công ty đó là của Tăng Thị sao? Nhưng mà, có liên quan đến tôi sao?”

“Bây giờ thì không có liên quan, nhưng sau này sẽ có liên quan.”

Tròng mắt đen của Lâm Việt Thịnh dâng lên sự thù hằn, dăm dắc tội với người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh hẩn thì sẽ không có kết quả tốt được đâu.

Nghe giọng điệu này của Lâm Việt Thịnh, trong lòng Quách Thanh Tú đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu.

“Anh muốn thu mua công ty này sao?” Quách Thanh Tú đột nhiên thử dò hỏi.

Lâm Việt Thịnh hơi nhếch môi: “Quách Thanh Tú, em ở bên cạnh tôi, chỉ số thông minh cũng tăng lên rồi nhì!”

Quách Thanh Tú đỏ mặt hỏi: “Không dám không dám...”

“Dù sao em cũng đã thích thiết kế như vậy, công ty này coi như để cho em chơi là được rồi.” Lâm Việt Thịnh nghênh dàn ngang hai chân ra, dáng ngồi trên ghế sofa đầy phóng khoáng, ánh mắt lại tàn nhẫn đến đáng sợ.

Quách Thanh Tú ngần ngại thật lâu mới khẽ nói: “Thực ra tôi không muốn mở công ty gì cả, chỉ bằng anh để cho tôi tiếp tục đi học là được rồi.”

“Không có thương lượng gì cả.”

Lâm Việt Thịnh đẩy Quách Thanh Tú ra, đi thẳng về phía cầu thang.

Quách Thanh Tú chìm vào trong tĩnh lặng, làm sao bây giờ? Hắn muốn đối phó với anh Hải, cô không thể để Lâm Việt Thịnh tiếp tục như vậy được.

Quách Thanh Tú cầm điện thoại di động lên, gọi vào số của Lê Quyên Quyên.

“Alo, Lê Quyên Quyên à...”

“Thanh Tú, cậu lại đổi số di động sao? Thảo nào hôm qua tớ cứ gọi cậu suốt mà không được.”

“Cậu tìm tớ có chuyện gì?”

“Không có, cậu đã không đi học lâu như vậy, nếu như còn không đến nữa thì sẽ bị đuổi đó.”

“À, cái này không quan trọng. Đúng rồi, Lê Quyên Quyên, cậu có thể giúp tớ một chuyện hay không?”

Quách Thanh Tú cầm điện thoại di động, chậm chậm đi đến nhà vệ sinh, sau đó đóng cửa lại, hạ giọng nói khẽ.

“Cậu có thể giúp tớ liên lạc với Tăng Thanh Hải một chút không?”

“Cuối cùng cậu cũng tỉnh ngộ rồi à?”

“Cậu đừng nói lung tung, tớ có chuyện muốn tìm anh ấy.”

“Vậy tớ trực tiếp đưa số của cậu cho anh ấy hay sao?”

“Không phải, dù có thể nào cậu cũng đừng nói cho anh ấy. Bây giờ tớ đổi số là vì không muốn gây nên phiền phức. Nghe tớ nè Lê Quyên Quyên, chuyện này phải làm thật bí mật, không để cho bất cứ ai biết được.”

“Được rồi được rồi, cậu còn không biết Lê Quyên Quyên tớ xuất thân từ đặc công sao? Hôm qua tớ vừa mới tập kích kho vũ khí đạn dược của quân địch, không một ai phát hiện cả.”

“Bớt nói nhảm đi, nói chuyện đứng đắn chút coi nào!” Quách Thanh Tú nói.

“Được được, thần đảm bảo sẽ làm thật ổn thỏa mà, nữ vương bệ hạ!” Lê Quyên Quyên lại bắt đầu láu táu.

Cúp điện thoại, trong lòng Quách Thanh Tú cuối cùng cũng bình ổn lại một chút.

Trụ sở chính tập đoàn Tăng Thị.

Trong căn phòng làm việc rộng rãi sáng sủa của Tổng giám đốc, Tăng Thanh Hải ngồi trên ghế, dáng vóc cao lớn mà tuấn tú, ánh mắt anh dừng lại trên một khung ảnh đặt cạnh máy tính.

Bên trong là ảnh của một thiếu nữ, tuy rằng đã vàng ố nhưng sự ngọt ngào động lòng người của cô vẫn vô cùng có sức hút.

“Tổng giám đốc Tăng, bên ngoài có người tìm ngài...”

Tăng Thanh Hải ngẩng đầu lên: “Là ai?”

“Một cô gái tự xưng là Lê Quyên Quyên.”

Tăng Thanh Hải hơi nhíu mày, rất nhanh anh đã nghĩ ra điều gì: “Mời cô ấy vào đi.”

Sau vài phút đồng hồ, một cô gái mang kính mắt gọng đen, hơi tròn trịa dáng dấp tiến vào.

Sau khi vào cửa, như là bị phòng làm việc xa hoa này làm kinh hãi, cô cũng sợ rất lâu mới tập trung lại, chào hỏi Tăng Thanh Hải: “À, anh Tăng, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tăng Thanh Hải đứng dậy, dẫn thư kí pha trà mang đến.

Tăng Thanh Hải mỉm cười lễ độ, ngồi ở phía đối diện với Lê Quyên Quyên, vẻ mặt cũng không kiêu ngạo. Chỉ chốc lát sau, thư ký đã đưa trà nước đến, đặt ở trước mặt Lê Quyên Quyên.

“Cô Lưu, cô có tin tức của Thanh Tú hay sao?”

Lê Quyên Quyên có chút ngượng ngùng mà khoát tay, mặt mày đỏ ửng: “Anh đừng gọi trang trọng như vậy, cứ kêu tôi Lê Quyên Quyên là được. Phải rồi, hôm nay tôi đến là vì Thanh Tú bảo tôi tìm anh đây...”

Tăng Thanh Hải thoáng chút kinh ngạc: “Có phải cô ấy gặp chuyện gì hay không?”

“Không có, cậu ấy chỉ nói, cậu ấy vốn muốn bớt chút thời gian gặp anh, nhưng mà bây giờ cậu ấy bận rộn quá, không thể đi được, cho nên để tôi đến truyền lời cho anh một tiếng...”

“Ừm, là chuyện gì?”

“Cậu ấy nói, có thể sẽ có người nhằm vào tập đoàn Tăng Thị, nhất là công ty Thanh Tú Bút Máu, cho nên anh phải cẩn thận một chút.”

Về kinh ngạc trong đáy mắt Tăng Thanh Hải dần thêm sâu, làm sao Thanh Tú lại biết những chuyện này?

“À, tốt lắm, cảm ơn cô Lưu. Như vậy đi, cô có thể hẹn Thanh Tú một lần không, tôi cảm thấy phải nói chuyện trực tiếp với cô ấy thì tốt hơn!” Về mặt Tăng Thanh Hải đầy thành khẩn.

Lê Quyên Quyên giật giật khóe miệng, Thanh Tú cũng không dấn dò những chuyện này.

Tăng Thanh Hải nhả nhấm nhắc nhở: “Nếu không thì cô cho tôi phương thức liên lạc với cô ấy đi, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho cô ấy.”

“Áy, không được, cô ấy nói bây giờ đang không tiện lắm, nếu như chính cô ấy có thể đến thì đã sớm đến rồi.”

Tăng Thanh Hải trầm mặc một hồi rồi đột nhiên cười nói: “Cô về nói lại cho Thanh Tú, tôi có một bí mật rất quan trọng muốn nói với cô ấy. Nếu cô ấy có rảnh rỗi thì tôi lúc nào cũng có thể gặp cô ấy.”

“Được, được...” Lê Quyên Quyên mỉm cười gật đầu.

Sau khi đi ra khỏi tập đoàn Tăng Thị, Lê Quyên Quyên lập tức gọi điện thoại cho Quách Thanh Tú.

“Xong chuyện rồi, anh Tăng quả nhiên rất đẹp trai đó! Thanh Tú à, hình như người ta còn chưa quên được cậu đâu nha!”

“Bớt nói nhảm đi, anh ấy nói cái gì?”

“À, anh ấy nói anh ấy có một bí mật rất quan trọng muốn nói cho cậu nghe, hỏi cậu có rảnh hay không.”

“Bí mật gì chứ?”

“Nếu như tớ mà biết là tớ nói cho cậu nghe rồi, chắc chắn là chuyện quan trọng gì đó!”

“À, được rồi!”

Quách Thanh Tú bắt đầu cúp điện thoại, trần trọc lần qua lần lại trên giường.

Anh Hải còn có bí mật gì nhỉ?

Quách Thanh Tú như nghĩ đến cái gì, lập tức bật dậy khỏi giường.

Đẩy cửa thư phòng Lâm Việt Thịnh, cô bước vào trong.

Lâm Việt Thịnh hơi ngước cái cằm lạnh lùng lên, nhìn về phía cô: “Sao hả, một mình ngủ không được sao?”

“Ha ha, không phải, tôi chỉ muốn đi xem anh một chút thôi...”

Lâm Việt Thịnh ngừng công việc đang làm, sai bước đi đến, bế Quách Thanh Tú lên, áp cô vào vách tường, cúi đầu hôn xuống.

“Hình như còn chưa có thử trong thư phòng...”

Ánh mắt tràn ngập sắc dục, Lâm Việt Thịnh nói với vẻ rất hứng thú.

Quách Thanh Tú rút người lại, tránh thoát khỏi anh ta, lui về phía sau bàn làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Anh làm tất cả là vì em

“Tôi có chuyện muốn thương lượng với anh!”

“Nói đi!” Giọng của Lâm Việt Thịnh có hơi khàn khàn, rõ ràng là hắn đã bị cô châm lên lửa dục.

“Tôi thấy anh nói cũng đúng, tạm thời tôi sẽ đến trường giải quyết thủ tục bảo lưu.”

Lâm Việt Thịnh sai bước đến, hai tay bắt lấy Quách Thanh Tú: “Những chuyện nhỏ nhặt này để cho người làm giải quyết là được rồi.”

“Không, không được, tôi muốn tạm biệt với các bạn học một chút.”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh dâng lên sắc dục nồng đậm: “Được, nhưng mà bây giờ em phải biểu hiện cho tốt...”

Quách Thanh Tú một lần nữa bị hắn dồn đến góc tường, tiếp tục không còn đường lui, và rồi bị hắn trực tiếp ôm lấy, đặt lên bàn làm việc.

Ngày hôm sau, Quách Thanh Tú và Lê Quyên Quyên chuẩn ra theo cửa sau của trường học.

Lê Quyên Quyên có phần hơi mơ hồ: “Thanh Tú à, bây giờ tung tích của cậu cũng bí hiểm quá đó. Nhiều bạn học sau lưng ngấm ngấm đồn đại rằng cậu làm vợ bé cho người khác, có chuyện này không thể?”

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm vào Lê Quyên Quyên thật lâu rồi lắc đầu: “Không có chuyện đó đâu, cậu đừng nghe người khác nói linh tinh. Sao tớ có thể đi làm vợ bé được.”

Đúng vậy, đó đâu phải là vợ bé, chẳng qua là tình nhân mà thôi.

Nhất định là tên Trương Khanh Vũ chết tiệt kia lan truyền tin đó.

“Ừ, tớ cũng thấy vậy, sao cậu có thể đi làm vợ bé được. Muốn làm vợ bé cũng chỉ có thể làm vợ bé của cậu Tô thôi...”

Nhìn dáng vẻ đắc ý đầy mặt của Lê Quyên Quyên, Quách Thanh Tú đấm cô một cái.

“Cậu nhớ đó, sau này đừng kể lung tung, Tăng Thanh Hải đã có hôn thê rồi...”

Lê Quyên Quyên đỡ trán: “Quách Thanh Tú à, cậu càng ngày càng bạo lực...”

Quách Thanh Tú cậu càng ngày càng bạo lực!!! Lời nói của Lê Quyên Quyên làm cho Quách Thanh Tú cả kinh, lẽ nào ở với Lâm Việt Thịnh quá lâu rồi cho nên cô cũng bị hắn ngấm ngấm thay đổi?

Quách Thanh Tú không bước vào trụ sở chính của tập đoàn Tăng Thị mà là đến một công viên nhỏ gần đó, nhờ Lê Quyên Quyên gọi điện thoại cho Tăng Thanh Hải.

“Anh Tăng, chúng tôi đã đến bên dưới công ty anh đây, anh có thể...”

“Ha ha, tôi đã chờ hai người ở đây rất lâu rồi!”

Tăng Thanh Hải cầm điện thoại di động, bước ra phía sau một bụi cây xanh.

Anh mặc một bộ vest dài màu trắng, gương mặt sáng sủa, không có bất kỳ vết sẹo nào, khí chất nho nhã lại mang theo nụ cười tỏa nắng. Anh bước đi dưới ánh mặt trời, hệt như hoàng tử bạch mã trong truyện cổ tích...

Khoảnh khắc ấy, thứ phép thuật trong kí ức của Quách Thanh Tú tựa như được tỉnh lại.

Chàng trai mà cô chờ đang đứng ngay trước mặt cô lúc này.

Ánh sáng mặt trời vàng ươm biến thành vô số vàng sáng bé nhỏ chiếu vào gương mặt anh.

Tựa như là ảo ảnh.

Lúc này, Quách Thanh Tú mặc một chiếc váy với họa tiết hoa tử đằng. Trên gương mặt trắng trong thuần khiết là đôi mắt to sáng ngời, bờ môi anh đào khê hé, cùng hàng mi dài tựa cánh bướm run run.

Mới mấy ngày không gặp, cô càng trở nên ngọt ngào nao lòng người.

Không, không phải vì những thứ ấy! Điều đó chẳng hề liên quan đến tướng mạo, bất kể là cô xấu hay đẹp, cô đều là người mà lòng anh vẫn luôn tìm kiếm.

Lê Quyên Quyên nhìn hai kẻ gần như là thần thờ này, rất thức thời mà ho nhẹ hai tiếng.

“Khụ, vậy tôi, tôi không ở đây làm kỳ đà cản mũi nữa, hai người cứ từ từ trò chuyện đi, tôi tránh đi trước...”

Gương mặt Quách Thanh Tú thoáng hiện lên vẻ mặt tự nhiên, đưa tay kéo Lê Quyên Quyên lại.

Cô đang chuẩn bị cất tiếng thì Tăng Thanh Hải đã mỉm cười nhã nhặn: “Hay là chúng ta đi ăn trưa cùng nhau đi!”

Mặc dù là câu nói vô cùng ôn hòa, nhưng Lê Quyên Quyên đã nghe được hàm ý ẩn trong đó.

“Hôm nay à, tôi còn có hẹn với bạn rồi...”

Tựa như sợ Quách Thanh Tú sẽ trách cứ, cô lập tức nhanh bước chạy trốn trước.

Chỉ mấy chốc trong công viên chỉ còn lại hai người Tăng Thanh Hải và Quách Thanh Tú.

“Thanh Tú, thật vui khi em có thể đến gặp anh, anh còn tưởng rằng...” Tăng Thanh Hải nở nụ cười rạng rỡ, niềm vui sướng phát ra từ tận đáy lòng, không có chút giả vờ nào.

Trái tim Quách Thanh Tú thoáng đập nhanh hơn, cô có thể ngửi thấy mùi hương cây cỏ thoang thoảng trên người Tăng Thanh Hải, như là hương thơm của hoa oải hương.

Cô rất thích mùi hương này, thế nên khoảng cách của hai người dần xích lại.

“Anh Hải!” Quách Thanh Tú ngọt ngào gọi một tiếng, lại nhanh chóng cúi đầu.

Cô không dám ngược mắt nhìn thẳng vào anh, cô sợ mình sẽ đắm chìm trong sự dịu dàng của anh.

Biết rõ là điều không với đến được, nếu như lại để sa vào thì chắc chắn cô sẽ sống không bằng chết!

“Thanh Tú, anh dẫn em đến chỗ này...”

Tăng Thanh Hải rất tự nhiên mà kéo tay Quách Thanh Tú, giống như ngày còn bé vậy, như thể không có gì thay đổi theo thời gian.

Quách Thanh Tú giãy giụa tránh né, lại không cách nào tránh thoát được, đành phải mặc anh nắm tay dắt bước ra khỏi đám cây leo thường xuân.

Trong lúc hai người đi xuyên qua rừng cây, ánh nắng loang lổ chiếu xuống trên người họ, như từng vầng sáng huyền ảo. Quách Thanh Tú ngược mắt, trộm nhìn Tăng Thanh Hải.

Gương mặt Tăng Thanh Hải hoàn mỹ mà rạng ngời, như là một khối ngọc ấm áp.

Quách Thanh Tú nhìn mà tim đập thình thịch.

Nếu như cô không bị Lâm Việt Thịnh cưỡng bức, nếu như cô không trầm luân đến mức làm tình nhân của Lâm Việt Thịnh. Nếu như tất cả chẳng có gì thay đổi, vậy thì người đứng bên cạnh Tăng Thanh Hải nhất định sẽ là cô.

Thế nhưng số phận lại trêu người, lấy đi tất cả những thứ tốt đẹp vốn thuộc về cô.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Quách Thanh Tú chợt có chút mất mát và đau buồn.

Tăng Thanh Hải cảm nhận được ánh mắt của Quách Thanh Tú, anh nghiêng mặt sang, ánh mắt giao nhau, những tia lửa tình đang nhảy nhót.

“Thanh Tú...” Tăng Thanh Hải dịu dàng gọi, bàn tay to lớn siết chặt lấy tay Quách Thanh Tú.

Anh muốn cứ bắt chắp tất cả nắm tay cô mà đi tiếp.

Chẳng lâu sau họ đã đến phần cuối công viên, một chiếc Chevrolet trắng đang đậu ở chỗ giao lộ.

Tăng Thanh Hải lấy chiếc điều khiển trong túi quần ra, mở cửa xe, để cho Quách Thanh Tú đi vào trước. Sau đó anh mới vòng qua bên kia mà ngồi vào sau tay lái.

Hành động cẩn thận chu đáo này làm cho Quách Thanh Tú cảm thấy ấm lòng.

Ở bên cạnh Lâm Việt Thịnh lâu như vậy, hẳn dường như chưa từng mở cửa xe cho cô.

Đúng rồi, trước mặt của Lâm Việt Thịnh, cô chỉ là một ả tình nhân hèn mọn dơ bẩn, chính là thứ vật dụng để chơi đùa trong lòng bàn tay mà thôi.

Nhìn thấy Quách Thanh Tú ứa lệ, Tăng Thanh Hải đau lòng, nhẹ nhàng dùng ngón tay lau nước mắt thay cô.

“Thanh Tú, em đang nghĩ gì?” Giọng nói của anh vô cùng dịu dàng.

Bấy giờ Quách Thanh Tú mới hép mắt cười: “Không có gì, chỉ là lâu lắm rồi không gặp anh Hựu, em rất vui...”

Chiếc xe chậm chậm lái vào một con đường lớn rợp bóng cây xanh, dần dần có thể trông thấy một tòa nhà văn phòng riêng biệt.

Tòa nhà ấy không cao, thiết kế thành dạng biệt thự, trên đỉnh cũng có bảng hiệu với những chữ thật to.

Công ty thời trang Thanh Tú Bút Màu!

Trái tim Quách Thanh Tú đột nhiên thất lại, chẳng phải đây là công ty Lâm Việt Thịnh nhắc đến sao?! Tăng Thanh Hải mang cô đến nơi này để làm gì?

Nhìn Quách Thanh Tú vẻ mặt thần thò, Tăng Thanh Hải dịu dàng cười: “Thanh Tú, chúng ta xuống xe nào.”

Anh xuống xe trước, mở cửa cho Quách Thanh Tú, nắm lấy tay cô.

Dưới ánh mặt trời, những chữ Thanh Tú Bút Màu to lớn lóe lên hào quang như trong cổ tích.

Tăng Thanh Hải đi ở phía trước, có hai nhân viên bước ra đón.

Bọn họ khom lưng gật đầu với Tăng Thanh Hải: “Tổng giám đốc Tăng...”

“Ừ, hai người đi xuống trước đi!”

Tăng Thanh Hải mỉm cười nhã nhặn, dẫn Quách Thanh Tú đi vào đại sảnh.

Giữa đại sảnh là một phòng tiếp khách rộng rãi, chính giữa còn có một cái bàn hình chữ T nhỏ. Các nhân viên ai làm việc nấy, làm việc một cách gọn gàng dứt khoát. Nhìn thấy Tăng Thanh Hải đi ngang qua, bọn họ đều khom lưng chào anh, cảnh tượng vô cùng hòa hợp.

Tầng một là khu làm việc kiêm phòng tiếp khách, tầng hai là showroom với một bên là phòng làm việc của nhân viên quản lý cao cấp.

Tầng ba là một phòng làm việc cực lớn, ở chỗ này có thể nhìn thấy đủ loại vật liệu may mặc. Còn có các kiểu máy may tốt nhất, nhiều loại kiểu dáng bố cục, các loại dụng cụ chế tác trang phục...

“Thanh Tú, chỗ này tập hợp các tài liệu thời trang mới nhất của nhiều nước. Chẳng phải em nói muốn làm một nhà thiết kế giỏi nhất sao? Thế thì nơi này chính là sân khấu của em, anh đã chuẩn bị rất nhiều năm, cuối cùng cũng có thể dẫn em đến đây rồi.”

Quách Thanh Tú mở to hai mắt, thờ dãi nói: “Anh Hải, dự tính ban đầu khi anh thành lập Thanh Tú Bút Màu chính là vì em ư?”

Tăng Thanh Hải đứng trước mặt Quách Thanh Tú, mỉm cười dịu dàng, ánh mắt hơi lóe sáng.

“Đương nhiên! Anh đã hứa với em, anh phải làm được hết!”

Đúng vậy, qua nhiều năm thế rồi, anh vẫn chỉ nghĩ đến Quách Thanh Tú. Tư liệu mà anh sưu tầm mười năm, toàn bộ tâm huyết đều dồn vào công ty thời trang này.

Anh biết, Quách Thanh Tú chắc chắn sẽ thích.

Quách Thanh Tú sững sờ hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Anh Hải, thế nhưng bây giờ em còn chưa thể tiếp nhận tấm lòng này.”

“Có gì mà không được chứ. Không phải em mới vừa làm xong thủ tục tạm nghỉ học hay sao?! Bây giờ em có thể bắt tay vào làm.”

Tăng Thanh Hải chăm chú nhìn cô, ánh mắt mang theo chờ mong: “Thanh Tú, hãy đến bên cạnh anh, để anh chăm sóc cho em. Đã nhiều năm như vậy, anh tìm em rất cực khổ. Anh sợ cả đời này cũng không gặp được em nữa, anh sợ tất cả những điều anh làm chỉ là công dã tràng...”

Quách Thanh Tú gắng sức đẩy tay anh ra, ánh mắt trở nên khốn khổ.

“Nhưng mà, anh đã có Lý Vi Vi rồi...”

Con người màu nâu của Tăng Thanh Hải thoáng hiện một vết tối tăm, nhưng rất nhanh đã biến mất.

“Thanh Tú, không sao cả. Lý Vi Vi là một cô gái rất hiền lành, cô ấy sẽ không thương tổn đến em đâu...”

Quách Thanh Tú cười gượng, Lý Vi Vi rất hiền lành sao?

Cô suýt nữa đã vì sự lương thiện của cô ta mà mất nửa cái mạng, nhưng mà chuyện này không liên quan đến Lý Vi Vi.

Cho dù chẳng có Lý Vi Vi thì cô cũng không còn xứng với anh nữa.

“Thanh Tú, đây là giấy ủy quyền của công ty này, chỉ cần kí tên lên trên thì công ty này sẽ ở trong tay em...”

Ánh mắt Tăng Thanh Hải không giấu nổi mong mỏi, như thể sự chờ đợi suốt bao năm cuối cùng cũng đã có một đáp án viên mãn.

Quách Thanh Tú không nhìn đến tờ giấy ủy quyền kia mà trực tiếp đẩy nó đi.

Cô rất muốn rất muốn đứng bên cạnh Tăng Thanh Hải, rất muốn rất muốn cùng nhau phấn đấu với Tăng Thanh Hải, hơn nữa đây còn là công việc mà cô thích.

Thế nhưng cô không thể, cô không có tư cách ấy!!!

Cô không còn là cô bé thuần khiết năm đó nữa.

Đôi mắt chột nhuộm ưu thương, cô nói: “Thật xin lỗi, anh Hải, em không thể tiếp nhận được.”

“Thanh Tú... Vì sao chứ?”

Quách Thanh Tú đột nhiên xoay người sang chỗ khác, cô không dám nhìn anh nữa. Cô sợ mình sẽ không kiềm được mà nhào vào lồng ngực anh. Vòng ôm ấy, vòng ôm ấm áp ấy quá cảm dỗ cô.

Đây có lẽ là nơi duy nhất cô cảm thấy ấm áp trên cõi đời này.

Thế nhưng, nơi ấm áp ấy đã có chủ nhân khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Không phải cô muốn tìm chết sao

"Anh Hải, bao năm qua rồi, rất nhiều chuyện cũng đã thay đổi." Quách Thanh Tú đau buồn nói.

Về thất vọng trong ánh mắt Tăng Thanh Hải dần trở nên sâu hơn, đúng vậy, mười năm là một khoảng thời gian rất dài, là một khoảng trống đáng sợ.

Anh không ở bên cạnh cô, có lẽ cô có người khác...

Mãi lâu sau, Tăng Thanh Hải mới bình tĩnh hỏi: "Thanh Tú, phải chăng em đã có... bạn trai?"

Đây có lẽ là lý do duy nhất để cô từ chối đến gần anh!

Quách Thanh Tú trầm mặc một hồi, là bạn trai ư? Có lẽ kẻ thù, hoặc là ông chủ bao nuôi thì càng chính xác hơn.

Cô lúc này tựa như đang rơi vào một vòng xoáy cực đoan, lại không thể nào tự thoát khỏi được.

Nhìn Quách Thanh Tú gật đầu một cách máy móc, sắc mặt Tăng Thanh Hải trở nên ảm đạm, như là đóa hoa mất đi sắc màu...

Sau một hồi lâu, Tăng Thanh Hải vẫn mỉm cười dịu dàng như mọi khi, đi vòng đến trước mặt Thanh Tú.

"Không sao cả, Thanh Tú, chỉ cần em thích thì em có thể đến đây bất cứ lúc nào. Toàn bộ nơi này đều dành cho em..."

Sợ Quách Thanh Tú lại từ chối, Tăng Thanh Hải hạ thấp giọng, nói tiếp: "Thanh Tú, trong mười năm nay, đây chính là chuyện duy nhất anh làm cho em, xin em hãy tiếp nhận nó, có được không?"

Quách Thanh Tú lắc đầu: "Thật xin lỗi, anh Hải, em nghĩ em phải đi rồi."

Quách Thanh Tú xoay người, bước nhanh xuống lầu.

Tăng Thanh Hải kéo tay cô: "Thanh Tú, em tức giận ư?"

Cô tức giận sao? Cô còn có tư cách tức giận? Anh Hải đối xử với cô tốt như vậy, cô còn có tư cách tiếp nhận chăng?

Suy nghĩ hồi lâu, Quách Thanh Tú mới nhìn Tăng Thanh Hải, cười nói: "Em nghe nói có người ác ý đã kích công ty Thanh Tú Bút Màu này, em thấy vẫn nên anh Hải quản lý nó đi, em sợ mình không chịu nổi."

Quả thực vậy, một cô gái mới ra trường thì lấy đâu ra năng lực quản lý đây.

Tăng Thanh Hải nghe cô nói thế mới mỉm cười vui vẻ: "Được, chuyện này cứ giao cho anh xử lý! Thanh Tú, em yên tâm, chuyện này sẽ không đánh đổ được anh đâu. Chờ sau khi chuyện này qua đi, anh sẽ chuyển giao Thanh Tú Bút Màu cho em, đến lúc đó không cho em từ chối nữa."

Quách Thanh Tú chỉ mỉm cười mà không đáp ứng.

Biết đâu cô khi đó cũng không còn như bây giờ nữa!

Sau khi rời khỏi công ty, Tăng Thanh Hải đứng trước cửa xe: "Thanh Tú, anh đưa em về!"

"Không cần ạ, không tiện lắm đâu..."

Đúng vậy, cô có bạn trai rồi, anh nên sớm nghĩ đến, sự xuất hiện trở lại của anh đã biến thành phiền phức trong thế giới của cô.

Trong lòng dâng lên nỗi xót xa, Tăng Thanh Hải mỉm cười ấm áp, cũng không cố níu kéo nữa: "Được rồi, anh đón giúp em một chiếc taxi."

Trong kí ức của Quách Thanh Tú, anh Hải luôn luôn dịu dàng chu đáo, không làm bất cứ chuyện gì khiến cô cảm thấy khó chịu.

"Thanh Tú, anh hi vọng... nếu như em có chuyện không vui thì người đầu tiên em nghĩ đến chính là anh!"

Quách Thanh Tú cười gật đầu, ngay khi chiếc xe taxi lăn bánh chạy đi, Quách Thanh Tú nghiêng đầu sang chỗ khác, nước mắt không kiềm được mà trào ra.

Anh Hải, thật xin lỗi!

Sau một hồi lâu, Quách Thanh Tú quay đầu lại, lặng lẽ lướt nhìn phía sau, bóng áo trắng của Tăng Thanh Hải như là một bảng chỉ đường, vĩnh viễn mà đứng thẳng.

Quách Thanh Tú cũng không trở về cung điện Versailles mà trực tiếp đi về trường học.

Cô đã tính thời gian thế nhưng khi đến nơi vẫn hơi trễ, không tìm thấy Lê Quyên Quyên đâu nữa.

Bỏ đi, không chờ cô ấy nữa, Quách Thanh Tú đi thẳng ra cổng trường học.

Một chiếc xe màu đỏ phóng nhanh đến, Lâm Việt Thịnh liền xuất hiện trước mắt bao người, dáng vẻ hung bạo ấy làm cho Quách Thanh Tú chột căng thẳng.

Làm chuyện hồ thẹn với lương tâm, trong lòng cô càng thêm áy náy.

"Quách Thanh Tú, em chạy đi đâu, tôi đã chờ em ở đây một tiếng đồng hồ..."

Một tiếng đồng hồ!!! Một tiếng trước cô còn đang ở bên cạnh Tăng Thanh Hải, cô không ngờ Lâm Việt Thịnh sẽ chạy đến trường học đón cô, thật đúng là ngoài ý muốn.

Nhìn Lâm Việt Thịnh hung dữ như vậy, Quách Thanh Tú nhìn trái nhìn phải một chút, may là lúc này vẫn đang trong giờ học, mặc dù có bạn học đi ngang qua nhưng cũng không nhiều lắm.

Cột vội vàng tỏ ra biết điều mà chủ động lên xe: "Rời khỏi đây trước đã, tôi sẽ từ từ nói mà..."

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười lấy lòng của Quách Thanh Tú, cơn giận của Lâm Việt Thịnh vơi đi một nửa, hấn bẻ lái, sau đó nhanh chóng rời khỏi trường học.

"À ừm, tôi và Lê Quyên Quyên cùng với mấy bạn học đi ăn, làm tiệc tạm biệt!"

Quách Thanh Tú đột nhiên cảm thấy mình ở bên Lâm Việt Thịnh lâu rồi, ngay cả nói dối cũng thường như cơm bữa.

Thật là đáng sợ, đây còn không phải là một kiểu biến chất sao?

Lâm Việt Thịnh không biểu lộ gì qua vẻ mặt, đột nhiên hần ngoặt cua, lạnh lùng nói: "Không đi tạm biệt bạn học nam nào sao?"

"Không, không có..." Quách Thanh Tú dè dặt nói ra.

"Lâm Việt Thịnh, anh còn dám nói tôi à, anh cho là tôi cũng lẳng nhăng như anh, cái gì Trịnh Ngọc Nhi, cái gì Trương Minh Nhiên, cái cô gì đó ở Maldives nữa..."

Lâm Việt Thịnh đột nhiên dừng xe lại, hai tay nâng cằm cô, ánh mắt sắc bén nhìn vào cô.

"Quách Thanh Tú, em có thể đừng giở nợ cũ ra không, đó đã là chuyện khi nào rồi mà em còn nhớ rõ như vậy?"

Người phụ nữ đáng chết này, hần còn chẳng nhớ được gì, vậy mà cô lại nhớ rõ rành mạch mấy chuyện phong lưu hời đó của hần, còn đào lại lôi ra kể. Và lại, hần đã không liên lạc với những cô gái kia nữa từ lâu rồi.

Không đúng, Lâm Việt Thịnh nhếch môi cười gian, đưa tay đè Quách Thanh Tú dựa vào ghế ngồi: "Quách Thanh Tú, em còn nói em không yêu tôi, còn ghen tuông đến như vậy..."

Để chuyển dời chủ đề nói chuyện với Lâm Việt Thịnh, Quách Thanh Tú khề hừ hai tiếng, tỏ vẻ bất mãn.

"Đến đây, hôn tôi..." Lâm Việt Thịnh ngang ngược ra lệnh.

Quách Thanh Tú hơi khom người, vô cùng qua quýt mà chạm một cái lên mặt Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh nào bằng lòng thả cô ra, hần lấy tay nâng gương mặt cô lên, tiếp tục hôn thật sâu. Hơi thở mạnh mẽ của hần đập vào mặt, nụ hôn nóng rực của hần hút đi toàn bộ hương vị ngọt ngào trên đôi môi cô.

Quách Thanh Tú giãy giụa tránh né, cánh tay lập tức bị Lâm Việt Thịnh ngang ngược kim lấy, ấn vào trên ghế.

Hần thưởng thức hương thơm trên đôi môi cô lần này đến lần khác, đầu lưỡi nóng bỏng treu đùa từng chỗ mẫn cảm mềm mại của cô.

"Ừm... đừng mà... ở đây nhiều người lắm..."

Về mặt đồ ừng, cô hần hần ni non. Tuy rằng cửa sổ xe đang đóng, nhưng dù sao nơi này cũng là lối đi bộ, da mặt Quách Thanh Tú còn chưa dày đến mức đó.

Lâm Việt Thịnh khề liếm vành tai của cô, hơi thở nóng rực phả vào tai cô.

"Cục cưng, em thật quyến rũ, thử trong xe cũng không tồi..."

Quách Thanh Tú ngượng ngùng đến hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, cô rút tay ra, đánh vào lồng ngực cường tráng của Lâm Việt Thịnh.

Bàn tay Lâm Việt Thịnh kéo chiếc khóa kéo sau váy của cô.

Quách Thanh Tú bị hần hôn, cả người sớm đã như nhũn ra. Cô tựa vào trên cánh tay hần, có hơi thở gấp: "Chúng ta về đi mà..."

Lâm Việt Thịnh hình như đã kéo tụt khóa kéo sau lưng cô, Quách Thanh Tú cúi người né tránh, phía sau lưng mát lạnh, khóa kéo đã bị Lâm Việt Thịnh dùng lực đến hư luôn...

Gã đàn ông này!!!

Hơi thở nóng rực của Lâm Việt Thịnh từ sau lưng trượt lên đầu vai cô, dừng ở xương quai xanh, bàn tay lại chậm chậm rút chiếc váy ra theo cánh tay non nặn.

Trước ngực mát lạnh, chiếc váy đã hoàn toàn rơi xuống mặt đất, Quách Thanh Tú ngượng ngùng che đàng trước lại...

"Thoải mái không?" Lâm Việt Thịnh áp cô vào ghế ngồi, nóng bỏng hỏi.

Quách Thanh Tú sớm đã đầu hàng chịu trời, cả người mềm như một vũng nước xuân, mặc cho Lâm Việt Thịnh muốn làm gì thì làm. Từng tiếng rên rỉ vụn nát phát ra từ đôi môi anh đào đỏ hồng.

Xong việc, Quách Thanh Tú vẫn mơ mơ màng màng mà ngủ.

Lúc xuống xe, cô có thể cảm giác được cánh tay rắn chắc của Lâm Việt Thịnh ôm cô, bước ra khỏi xe, đi về phía biệt thự.

Chiếc áo vest to rộng của hắn phủ lên người cô, quần quanh mũi đều là mùi hương trên người hắn.

"Cậu chủ!"

Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng lại có người hầu cúi gập lưng, cung kính chào.

Lâm Việt Thịnh lạnh nhạt ừ một tiếng, ôm Quách Thanh Tú vào trong phòng ngủ chính.

Hắn ôm cô đi thẳng vào phòng tắm, làn nước ấm áp chậm chậm bao quanh lấy Quách Thanh Tú.

Cảm giác thoải mái ngấm vào từ lỗ chân lông, lan ra khắp cơ thể.

Quách Thanh Tú mở đôi mắt nhập nhèm mơ ngủ, gương mặt có hơi quá mức tuần tú của Lâm Việt Thịnh in vào trong tầm mắt cô.

Nếu như người này là anh Hải của cô thì tốt biết bao!

Điện thoại di động đổ chuông, Lâm Việt Thịnh thấy Quách Thanh Tú đã mở mắt thì đứng dậy: "Em ngâm mình một lát đi..."

Quách Thanh Tú gạt đầu, Lâm Việt Thịnh cầm điện thoại di động đi ra ngoài.

"Chủ tịch Lăng, có chuyện không hay lắm..." Giọng nói của Huỳnh Minh San truyền đến.

"Cái gì?"

"À ừm, tôi sắp xếp vài người vào công ty Thanh Tú Bút Mâu. Không ngờ vào được chưa đến một ngày thì chẳng hiểu ra sao đã bị điều ra nơi khác!"

"Cô nói là bọn họ sinh lòng nghi ngờ?"

"Đúng vậy, tôi đoán không chừng có người tiết lộ bí mật của chúng ta..."

"Làm sao có thể như vậy được, chuyện này chỉ có cô và tôi biết, lập tức đi điều tra..."

Lâm Việt Thịnh nổi giận quát lên, tên Tăng Thanh Hải kia xem ra thật không đơn giản, anh ta vậy mà dễ dàng nhìn thấu dụng ý của hắn như vậy?

"A, có lẽ bọn họ vốn tương đối miễn cảm thôi! Nghe nói nhân viên của Thanh Tú Bút Mâu đều do chủ tịch của họ tự mình chọn ra, nhà thiết kế cũng tự mình chiêu mộ đến..."

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh lóe lên chút lạnh lùng.

Trước nay quy tắc trò chơi trên thương trường đều do Lâm Việt Thịnh hắn định ra, một nhà đầu tư nhỏ mới về trong nước chẳng bao lâu còn có thể nhảy nhót mấy ngày chứ?

"Lập tức điều tra rõ chuyện này. Mặt khác, đừng xếp người vào nữa. Chúng ta trực tiếp thu mua công ty này."

"Thưa ngài, giá cổ phiếu của họ rất cao!"

"Nghĩ cách đi, động não đi, ngày mai trước khi đến giờ làm tôi muốn được xem từ ba phương án hoàn chỉnh trở lên!"

"Được, được rồi, tôi sẽ đi làm ngay!" Huỳnh Minh San nhức đầu mà cúp điện thoại.

Người ta là một công ty quốc tế có kết hợp giữa nhà thiết kế hàng đầu thế giới với dây chuyền sản xuất tiên tiến nhất, cô phải đánh như thế nào đây?

Đúng, nhà thiết kế! Huỳnh Minh San chợt lóe lên ý tưởng, lúc này cũng chỉ có con đường đó mới đi được thôi.

Lâm Việt Thịnh cúp điện thoại, bước vào phòng tắm. Quách Thanh Tú đã dựa vào cạnh bồn tắm mà ngủ, trên gương mặt trắng trẻo còn mang theo chút ửng đỏ sau khi ân ái, trên cổ hiện đầy dấu hôn của hắn, vô cùng bắt mắt.

Khóe miệng Lâm Việt Thịnh nhếch lên một nụ cười ta, con bé này, mệt đến vậy sao?

"Đau chân..."

Trong lúc ngủ mơ, trong miệng Quách Thanh Tú mơ hồ nói mớ.

Thân người cao to của Lâm Việt Thịnh từ từ ngồi xuống, bàn tay cầm lấy chiếc chân trái nhỏ nhắn trắng trẻo của cô, chậm chậm massage, dùng sức vừa đủ, tràn đầy yêu thương.

Quách Thanh Tú, cái đồ ngốc này, ngay cả bản thân mình cũng không tự biết chăm sóc.

Đi ra ngoài tạm biệt bạn học vậy mà làm chân bị thương nặng thêm, xem ra không nên dễ dàng thả em ra ngoài nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Tôi và anh không đội trời chung

Trước mắt tựa như là một làn sương mù đen kịt, mãi không thấy bến bờ, còn có một giọng nói đang ở nơi cuối cùng của làn sương mù đang gọi cô.

"Thanh Tú..."

"Thanh Tú..."

"Thanh Tú..."

Giọng nói rất quen thuộc, Quách Thanh Tú mặc một chiếc áo ngủ màu trắng, run rẩy đi về phía trước, cô mê man mà lê loi...

Đột nhiên, làn sương mù tiêu tan, từng gương mặt quen thuộc của người thân xuất hiện trong tầm mắt cô.

Là mẹ, còn có ba, chị gái Quách Hoàng Ngân, và cả bác Quách Tuấn Kiệt.

Bọn họ đứng ở phần cuối làn sương mù, ra sức vẫy tay với Quách Thanh Tú.

"Thanh Tú, mau đến đây, mau đến đây..."

Đột nhiên, một bóng người chẳng biết chui ra từ đâu, cầm súng bắn về phía ba mẹ.

Quách Thanh Tú kinh ngạc đến sững sờ, hoảng loạn ngăn cản hẳn: "Đừng, đừng, mẹ mau chạy đi, ba mau trốn đi..."

Pằng, pằng... Hai tiếng súng vang lên, ba mẹ ngã xuống trong vũng máu.

Quách Thanh Tú khiếp sợ đến sững người, ngay cả hơi thở cũng tưởng đứt đoạn. Cô chạy về phía mẹ như đang phát điên, thế nhưng bất kể cô có chạy thế nào thì khoảng cách kia vĩnh viễn cũng chẳng ngắn đi, tựa như mãi mãi không có cách nào vượt qua thời không.

"Mẹ..." Cô hét lên xé ruột xé gan.

Lại là hai tiếng súng vang lên, theo sau đó Quách Hoàng Ngân và Quách Tuấn Kiệt cũng nằm trong vũng máu.

"Đừng..." Quách Thanh Tú đau đớn đến co quắp lại, cả người như thể bị ném vào máy trộn vữa, cố gắng chịu đựng đau đớn cô biên này.

Đột nhiên, người cầm súng kia lại chạy về phía Quách Thanh Tú.

Họng súng đen ngòm nhắm vào trái tim Quách Thanh Tú, trong con ngươi đen tràn ngập thù hận tàn bạo.

"Người nhà họ Quách chẳng kẻ nào tốt, người nhà họ Quách đều đáng chết..."

Khi Quách Thanh Tú nhìn rõ mặt mũi của người nọ, hai chân cô lập tức cứng đờ, không cách nào chạy trốn.

"Người nhà họ Quách đều đáng chết, người nhà họ Quách đều đáng chết..."

Giọng nói trầm thấp mà dồn dập tựa như lời nguyền đoạt mạng, khiến cho Quách Thanh Tú hết đường trốn chạy.

Bỗng nhiên cô mở choàng mắt ra, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào từ cửa sổ, xua tan ác mộng phù dầy. Quách Thanh Tú cả người ướt mồ hôi, trái tim vẫn đang liên tục nhảy lên, thật đáng sợ.

Rõ ràng chỉ là giấc mộng nhưng vì sao lại giống thật đến như vậy?

"Quách Thanh Tú..."

Một giọng nói tràn đầy sức hút vang lên từ cửa phòng, Quách Thanh Tú giật thót.

Bởi vì cô gặp kinh hãi trong mơ, lúc này Lâm Việt Thịnh gọi một tiếng, cô bắt giấc hét lên.

Lâm Việt Thịnh mới vừa trở về sau khi chạy bộ ở bên ngoài xong, chiếc T-shirt trắng càng làm nổi rõ cơ bắp rắn chắc của thân trên, tỏa ra sự quyến rũ đầy nam tính, hẳn như là một con sư tử ngang tàng. Sau khi nhìn thấy phản ứng bất thường của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh bước đến, ngồi xuống bên cạnh Quách Thanh Tú, đưa tay sờ trán cô.

"Em đang sợ gì vậy?"

Quách Thanh Tú nở nụ cười yếu ớt, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, gã đàn ông trước mắt này có thật là sát thủ giết hại người thân của cô hay không? Cảnh trong mơ rất chân thật, chân thực đến mức làm cô sợ hãi, đau đớn như không thở nổi.

"Lâm Việt Thịnh, tôi muốn gặp bác một lần, tôi có chuyện muốn hỏi ông ấy."

Về mặt Lâm Việt Thịnh thoáng có vẻ không vui, hẳn đứng dậy đi vào phòng tắm: "Bây giờ ông ta là người vướng vào vụ án nghiêm trọng, không phải muốn gặp là gặp được."

Quách Thanh Tú bước xuống giường, lão đảo mắt thẳng băng, suýt chút nữa ngã xuống, một đôi cánh tay đã đỡ lấy cô.

"Em có thể vừa phải chút được không, em còn trông cậy tôi có thể nuôi em cả đời hay sao!" Lâm Việt Thịnh cố ý bắt mồi mĩa mai cô, hẳn muốn mượn điều này để kích thích lòng tự ái của Quách Thanh Tú, để cho cô bỏ qua đề tài vừa rồi.

"Lâm Việt Thịnh, anh là CEO của tập đoàn ST, anh có quyền thế, có thể hô mưa gọi gió ở trong nước. Tôi biết, nếu như anh ra mặt thì tôi chắc chắn sẽ gặp được bác. Xin nhờ anh, tôi thật sự có chuyện rất quan trọng muốn hỏi ông ấy."

Quách Thanh Tú cầu khẩn gần như là tuyệt vọng.

Lâm Việt Thịnh đẩy Quách Thanh Tú xuống giường, dứt khoát xoay người đi đến phòng tắm.

"Quách Thanh Tú, em phải hiểu rõ thân phận của mình, đừng có hoa chân múa tay với tôi..."

Rầm! Sau khi Lâm Việt Thịnh xoay người đi, cửa phòng tắm nặng nề mà đóng lại.

Vì sao hẳn lại phản ứng mạnh đến vậy?

Trái tim của Quách Thanh Tú thỉnh thoảng nhảy lên, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, chẳng lẽ giấc mộng kia là thật?

Bây giờ cô nên làm gì đây? Lâm Việt Thịnh tính tình nóng nảy, thay đổi thất thường, thỉnh thoảng lại sẽ ám áp lẳng mạn mà lấy lòng cô.

Cô chẳng phải là con rối, cũng không phải kẻ ngu, nhưng đôi khi cũng sẽ mê muội trong cạm bẫy dịu dàng của hắn.

Không thể tiếp tục như vậy được.

Cô nhất định phải nghĩ cách hỏi thăm tung tích của bác.

Đúng rồi, tìm anh Hải, anh ấy cũng có thể lực nhất định ở thành phố S, muốn vào nhà tù hỏi thăm một chút về tung tích của bác hẳn là không thành vấn đề.

Lâm Việt Thịnh tắm rửa xong lại không thấy bóng dáng Quách Thanh Tú trong phòng ngủ nữa.

Người phụ nữ chết tiệt này, đầu bị cửa kẹp hay sao, đến bây giờ còn nghĩ đến ông bác khốn kiếp kia.

Mẹ nói, tên khốn đó có cái gì tốt đẹp?

Trong phòng khách, Quách Thanh Tú mặc chiếc đầm màu lam nhạt, ôm hai chân ngồi trên sofa, đôi mắt ngơ ngác nhìn vào màn hình TV tĩnh thể lỏng.

Đến gần chút nữa, cô lại đang khóc, còn khóc đến hai mắt đỏ ửng trông như con thỏ nhỏ.

Chỗ yếu mềm nơi đáy lòng Lâm Việt Thịnh bị cái gì đó khuấy động, hẳn bắt đầu hối hận, có phải là lúc sớm nay mình quá hung dữ không.

Hắn nắm lấy bờ vai của Quách Thanh Tú, kéo cô vào trong lòng mình, đưa tay lau nước mắt cho cô.

"Khóc cái gì?"

Rõ ràng là lời nói quan tâm, phun ra từ trong miệng Lâm Việt Thịnh lại lập tức đổi vị, như là còn pha lẫn chút mỉa mai.

Quách Thanh Tú gượng gạo chống cự hắn, bị hắn ôm vào trong lòng cũng nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn mặt hắn.

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh liếc nhìn đến hình ảnh trên TV, đang là cảnh tượng nam chính bắn bắn pháo hoa vì nữ chính, là vì cái này sao?

"Em thích pháo hoa à?"

Trong đầu Quách Thanh Tú vẫn đọng lại ở cảnh tượng trước đó trong TV. Nam chính tìm kiếm nữ chính rất nhiều năm, rốt cuộc tìm được nữ chính rồi, thế nhưng nữ chính lại mắc bệnh ung thư. Ở thời khắc cuối cùng của Sinh mệnh, nam chính thực hiện lời hứa năm đó, mặc áo cưới cho cô, cùng cô đi vào lễ đường. Khoảnh khắc ấy, pháo hoa rợp trời như tiên nữ vậy hoa.

Quách Thanh Tú bất giác nghĩ đến tình yêu của cô và Tăng Thanh Hải, nó cũng tựa như pháo hoa tan tác đầy trời này. Lần đó ở Maldives, anh cũng đốt một bầu trời pháo hoa cho cô, chỉ tiếc rằng cô không gặp được anh.

Vận mệnh! Quả chính là một trò đùa ngạo khốn kiếp nhất, mang đi thứ gì đó bạn thích nhất, lại đẩy đến trước mặt bạn thứ bạn không muốn nhất.

"Quách Thanh Tú, em bao nhiêu tuổi rồi? Người ta đốt pháo hoa thế thôi mà em cũng cảm động đến như vậy?"

Lâm Việt Thịnh có chút mỉa mai, trông mắt đen sâu thẳm.

Quách Thanh Tú khịt mũi, cẩn thận từng chút mà lau đi nước mắt, giọng nói đứt quãng: "Anh không hiểu, đây gọi là tình yêu chân thành."

"Tình yêu có thể làm cơm ăn hay sao? Không mang lại chút ích lợi gì..."

"Đúng vậy, một gã ngậm thìa vàng sinh ra như anh, từ nhỏ sống sung túc, muốn cái gì có cái đó, bên cạnh chưa bao giờ thiếu phụ nữ. Cho nên anh sẽ không hiểu cái gì gọi là tình yêu."

Quách Thanh Tú nói liền một mạch rất nhiều thứ, Lâm Việt Thịnh không thêm đề ý mà liếc nhìn cô.

"Một ngày nào đó, em sẽ hiểu rõ, lãng mạn không có ích lợi gì."

Lâm Việt Thịnh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đẩy Quách Thanh Tú ra: "Tôi còn có chuyện, em ngoan ngoãn ở nhà đi. Nhớ kỹ, có thể nào cũng đừng ra ngoài. Đương nhiên, nếu như em không muốn giữ đôi chân này nữa thì cứ việc chạy ra ngoài!"

Quách Thanh Tú vô cùng chán nản, không ngờ cô lại đi bàn luận tình yêu với loại đàn ông này, vậy có khác gì đàn gảy tai trâu đâu chứ, hẳn hiểu tình yêu sao?

Trông chờ một gã đàn ông chỉ biết dùng tiền bạc đổi lấy nhục dục sẽ tin tưởng tình yêu sao, thật quá ảo tưởng.

"Cô Quách, cậu chủ đã dặn dò, một hồi sau khi ăn cơm trưa xong, tôi sẽ dẫn một chuyên gia bấm huyệt chân đến massage chân cho cô..."

Di Nguyễn nghiêm túc quán triệt mệnh lệnh của Lâm Việt Thịnh.

Quách Thanh Tú lơ đãng gật đầu, dù sao cô cũng không có quyền từ chối, ở đây Lâm Việt Thịnh chính là đế vương, lời nói của hắn là thánh chỉ, không ai dám cãi lại.

Buổi chiều, quả nhiên có một nữ người bấm huyệt khá chuyên nghiệp được dẫn vào.

"Cô Quách, chào cô, tôi là Ngải Mễ, tôi đến đây để phục vụ cô..."

Ngải Mễ vô cùng thành thạo kỹ thuật massage, làm cho hai chân Quách Thanh Tú cực kỳ thoải mái. Lúc massage đến một nửa, điện thoại di động của Ngải Mễ đột nhiên đổ chuông, Ngải Mễ vẫn tiếp tục massage cho Quách Thanh Tú, không hề ý định nghe điện thoại.

Quách Thanh Tú nhắc nhở: "Cô Ngải, điện thoại di động của cô đang kêu kìa."

Ngải Mễ cười nói: "Trong tiệm của chúng tôi có quy định, trong lúc phục vụ khách hàng không được nghe điện thoại."

Quách Thanh Tú vô cùng hiểu chuyện mà nói ra: "Không có vấn đề gì đâu, dù sao cô cũng là đang làm việc ở bên ngoài, chỉ cần tôi không nói, không ai biết cả."

Ngải Mễ chần chờ một chút, Quách Thanh Tú lại khích lệ mấy câu, bấy giờ cô ấy mới cảm ơn mà đứng dậy, lau khô tay, nghe điện thoại.

Massage một tiếng đồng hồ, chân của Quách Thanh Tú rõ ràng đã khá lên nhiều.

Ngải Mễ nhận tiền, chuẩn bị xin phép rời đi.

Quách Thanh Tú nhìn xung quanh không có ai thì nắm chặt tay cô: "Cô Ngải, tôi bị trật chân nên ra ngoài không tiện. Nếu như thẻ sim điện thoại này không quan trọng lắm với thì tôi dùng hai trăm đồng mua nó được không?"

Ngải Mễ chần chờ một chút rồi lắc đầu: "Thật xin lỗi, cô Quách. Nhưng mà nếu như cô Quách cần thẻ sim điện thoại, tôi có thể giúp cô mua một cái!"

Quách Thanh Tú gượng cười, im lặng không nói. Ngải Mễ rất thông minh, "Cô Quách, tôi thấy cô rất tốt, cô bị giam lỏng phải không, có cần tôi báo

cảnh sát cho cô chứ?"

Lòng tốt của Ngải Mễ khích lệ Quách Thanh Tú rất nhiều: "Ha ha, không phải đâu, chỉ là người nhà không cho tôi liên lạc với vài người bạn. Tôi không muốn để cho họ biết, cho nên mới muốn lên mua một thẻ sim để gọi điện."

Ngải Mễ chớp chớp mắt: "Chuyện nhỏ mà thôi, tôi có thể giúp cô."

Sau khi Ngải Mễ rời đi, khoảng chừng tiếng đồng hồ sau lại quay về.

Lúc này, Quách Thanh Tú ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, Di Nguyễn đi mở cửa, nghi ngờ hỏi: "Sao cô lại quay lại rồi?"

Ngải Mễ cười xin lỗi một tiếng: "Tôi quên lấy túi xách, thật ngại quá, quấy rầy các vị."

Di Nguyễn quan sát cô không chút khách khí: "Thật là, các người làm việc cũng quá lộn xộn."

Nhưng bà vẫn xoay người mở cửa cho Ngải Mễ vào.

Quách Thanh Tú cầm một chiếc túi xách cầm tay màu đỏ, cười nói: "Cái túi này có phải của cô không? Tôi vừa mới nhìn thấy nó nhưng lại không biết số điện thoại của cô là bao nhiêu, cho nên không gọi được."

Ngải Mễ thấy được ám chỉ trong ánh mắt của Quách Thanh Tú, bèn cười nhận lấy cái ví, trong tay thì lặng lẽ đưa lại cho cô một thẻ sim điện thoại.

Ngải Mễ mỉm cười rời đi, Quách Thanh Tú nắm chặt thẻ sim trong bàn tay.

"Di Nguyễn, cháu có hơi mệt, cháu lên trên ngủ một giấc đây!"

Di Nguyễn đỡ Quách Thanh Tú trở về phòng.

Quách Thanh Tú làm gì có chút buồn ngủ nào, nghe tiếng bước chân của Di Nguyễn biến mất ở ngoài cửa, cô nhanh chóng nhảy xuống giường, vội vàng lấy điện thoại ra, gán sim vào, gọi đến điện thoại của Tăng Thanh Hải.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Khốn nạn, anh đừng đến đây

"Xin chào, cho hỏi là ai?" Giọng nói êm tai của Tăng Thanh Hải truyền ra từ trong điện thoại di động.

Trái tim Quách Thanh Tú cũng đang khẽ run run, chỉ có giọng nói của anh Hải mới có thể mang đến cho cô cảm giác thật an toàn.

"Anh Hải, là em đây..." Quách Thanh Tú kích động nói.

"Thanh Tú!"

Tăng Thanh Hải khẽ gọi một tiếng, bên kia lại vang lên một giọng nói khác: "Thưa ngài, cuộc họp sắp bắt đầu ạ."

"Hoãn lại mười phút đi..."

"Vâng!"

Quách Thanh Tú trầm mặc, cô cảm thấy có lẽ mình đã quấy rầy Tăng Thanh Hải, suy cho cùng lúc này đang là thời gian làm việc.

"Thanh Tú, anh đây, em nói đi."

"Anh Hải, thật ngại quá, lại gọi lúc anh đang làm việc..."

"Không sao cả, Thanh Tú, anh đã hoãn việc lại rồi. Thanh Tú, bây giờ em đang ở đâu? Anh ta có đối xử tốt với em không?"

Giọng nói của Tăng Thanh Hải vô cùng căng thẳng, thể hiện ra sự quan tâm sâu sắc đến cô.

Một dòng nước ấm chảy vào trong trái tim, khiến cho Quách Thanh Tú cảm thấy yên bình mà lại ấm áp, khóe mắt ươn ướt, cô bỗng dưng lại muốn khóc.

"Anh Hải... em..."

Quách Thanh Tú chợt nhớ đến con ác mộng kia, nếu như Lâm Việt Thịnh thật sự chính là tên ác ma sát hại cả nhà cô, vậy cô nên làm gì bây giờ?

"Đừng sợ, Thanh Tú, nếu anh ta không đối xử tốt với em, anh sẽ đến chỗ em đi, em chỉ cần nói cho anh nghe bây giờ em ở đâu?"

Giọng nói của Tăng Thanh Hải chậm rãi mà vững vàng, mang lại cảm giác bao dung và an toàn.

"Không, không có chuyện gì cả. Anh Hải, em có việc muốn làm phiền anh một chút."

"Thanh Tú, em nói đi, sao em còn khách sáo như vậy, chuyện của em chính là chuyện của anh mà."

Cổ họng Quách Thanh Tú nghẹn ngào, sau hồi lâu cô mới khẽ nói ra: "Là bác em, ông ấy tên là Quách Tuấn Kiệt. Hai ngày trước ông ấy bị bảo an bắt ở ngân hàng Trung Quốc, hiện giờ có thể đang ở trong một nhà tù nào đó. Anh có thể giúp em một chuyện hay không, em muốn gặp ông ấy một lần."

Tăng Thanh Hải trầm mặc một hồi: "Thanh Tú, anh lập tức sẽ cho người đi điều tra ngay. Em yên tâm, anh sẽ nhanh chóng cho em một kết quả rõ ràng."

Lúc này Quách Thanh Tú mới thờ phào một hơi: "Cảm ơn anh, anh Hải!"

"Cô Quách, cô Quách..."

Tiếng gõ cửa vang lên, Quách Thanh Tú vội vàng cúp điện thoại, nhanh chóng đổi thẻ sim lại, sau đó kéo chăn đắp lên người mình, giả vờ thành dáng vẻ như vừa mới tỉnh ngủ dậy, lười biếng đáp lại: "Có chuyện gì thế?"

Di Nguyễn đi đến, vẻ mặt mang chút vẻ lo lắng: "Cô Quách, cậu chủ vừa gọi điện về, nói vì sao cô lại tắt điện thoại."

Quách Thanh Tú giật mình thon thót, Lâm Việt Thịnh có giác quan thứ sáu hay sao, sớm không gọi, muộn không gọi, lại gọi đến ngay lúc cô nói chuyện với Tăng Thanh Hải.

"À, được rồi, cháu sẽ gọi lại cho anh ấy."

Di Nguyễn nhìn thoáng qua cô một cách nghi ngờ, sau đó gật đầu lui ra ngoài nhưng vẫn còn chưa đi xa. Điện thoại di động của Quách Thanh Tú lập tức kêu vang, Quách Thanh Tú điều chỉnh tâm trạng một chút rồi bắt máy.

"Quách Thanh Tú, em tắt máy làm gì?"

Vừa nhấn nút nhận cuộc gọi thì cô đã bị Lâm Việt Thịnh mắng xối xả một trận, Quách Thanh Tú vội vàng để điện thoại ra xa một chút.

Chờ đến khi hắn mắng xong rồi Quách Thanh Tú mới khẽ nói: "Tôi, tôi đang ngủ, có lẽ vừa rồi hết pin."

"Hơn nữa, tôi ở nhà, anh không gọi được cho tôi thì có thể gọi điện thoại nhà mà!" Quách Thanh Tú buồn rầu nói.

Đầu óc người này là đậu hủ sao? Không biết nghĩ cách chút nào.

"Ai dà, em còn dám lý sự ư? Quách Thanh Tú, nghe đây, sau này nếu như em còn dám tắt máy, xem tôi chỉnh đốn em thế nào."

Lâm Việt Thịnh nói xong thì tức giận cúp điện thoại, còn Quách Thanh Tú thì khổ não mà xoa xoa cái lỗ tai. Hắn rút cuộc có phải là chủ tịch của tập đoàn ST hay không, sao lại có thời gian rảnh rỗi ngồi xả giận với cô như vậy, còn gọi điện thoại về chỉ để mắng cô, Quách Thanh Tú cô rút cuộc là có tài đức gì chứ!

Điện thoại di động tắt máy chưa được hai phút đồng hồ thì lại kêu vang.

"Alo..."

"Alo cái gì, chuẩn bị chút đi, tối nay tôi dẫn cô ra ngoài chơi."

"Tôi đau chân, không muốn đi ra ngoài..."

Bây giờ thà rằng Quách Thanh Tú ở nhà còn hơn, cô muốn chờ tin của anh Hải.

"Bớt nói nhảm, chẳng phải là có xe lăn hay sao? Cứ như vậy đi!" Lâm Việt Thịnh ngang ngược cúp máy.

Quách Thanh Tú nhủ mày, vẻ mặt vô cùng rầu rĩ. Chết tiệt thật, lại muốn đi đâu chứ. Kỳ thực sau khi được chuyên gia bấm huyệt massage xong, vết thương trên chân của cô cơ bản đã gần khỏe lại rồi.

Hơn sáu giờ, Di Nguyễn đẩy xe lăn đến: "Cô Quách, cậu chủ vừa mới dặn dò..."

Quách Thanh Tú khập khiễng đứng dậy, lắc lắc tay: "Di Nguyễn, cháu không ngồi lên cái này đâu, cháu có thể đi."

Ngồi trên xe lăn làm người ta có cảm giác rất xui xẻo, như thể cô phải trải qua quãng đời còn lại trên chiếc xe lăn này vậy.

Trong lòng có ám ảnh, Quách Thanh Tú không muốn ngồi nữa.

Di Nguyễn bối rối khuyên bảo cô: "Cô Quách, đừng bướng bỉnh nữa, đây là vì tốt cho cô, cô cứ thuận theo một chút đi!"

"Cháu không ngồi đâu..."

Quách Thanh Tú vừa dứt lời, Lâm Việt Thịnh với dáng vóc cao to đã đi vào cửa, mặt không đổi sắc mà bước đến giữa hai người.

"Cậu chủ, cô Quách không chịu ngồi xe lăn." Di Nguyễn báo cáo.

Lâm Việt Thịnh không nói không rằng mà ôm Quách Thanh Tú lên, đặt vào trong xe lăn.

"Nghe đây Quách Thanh Tú, con mẹ nó đừng không biết tốt xấu."

Cái mông Quách Thanh Tú bị đặt mạnh xuống, cô còn chưa ngồi vững thì Lâm Việt Thịnh đã đẩy xe lăn xuống lầu, ở cầu thang hắn trực tiếp ôm cô xuống.

Quách Thanh Tú biết hắn còn đang giận chuyện tất máy, cho nên dứt khoát không lên tiếng nữa. Gã đàn ông này chính là hẹp hòi như vậy, ghi thù như vậy, không rộng lượng chút nào.

Trong văn phòng tập đoàn Tăng Thị.

Tăng Thanh Hải vừa mới mở cuộc họp thường kỳ mỗi tuần xong thì thư ký đã vội vàng chạy đến: "Thưa ngài, vừa rồi bộ phận tài vụ phân tích ra có người đang ác ý giờ trò với giả cổ phiếu của Thanh Tú Bút Màu."

Tăng Thanh Hải đột nhiên nhớ đến lời của Quách Thanh Tú, hàng mày chột hơi nghiêm nghị lại: "Trước tiên đừng nên hành động thiếu suy nghĩ. Điều tra xem thử là ai đang thu mua cổ phiếu của Thanh Tú Bút Màu, tốt nhất là có thể điều tra rõ dòng tiền vốn đến từ đâu."

Sau nửa giờ, thư ký đi vào phòng làm việc của Tăng Thanh Hải, vẻ mặt trở nên dè dặt: "Chủ tịch, đã điều tra ra. Đối phương không che giấu thân phận của mình chút nào, trực tiếp tiến hành thu mua hàng loạt..."

"Là ai?" Tăng Thanh Hải cũng cảm thấy hứng thú, rốt cuộc là ai đang đối đầu với anh.

"Là tập đoàn ST..."

Nhìn thấy ánh mắt Tăng Thanh Hải có hơi nghi hoặc, thư ký giải thích: "Không phải là tập đoàn tài chính ST của châu Âu. Tôi nghe nói, tập đoàn ST này trên danh nghĩa là công ty con của tập đoàn tài chính ST châu Âu, nhưng thực tế chính là một tập đoàn độc lập lớn, đăng kí ở trong nước không đến năm năm, tốc độ phát triển cực nhanh, gần như nắm hết trong tay mấy hạng mục đầu tư chính ở các thành phố lớn và vừa trong nước. Hạng mục đầu tư liên quan đến bất động sản, điện ảnh, vàng bạc đá quý, tài chính, còn có xuất nhập khẩu kim loại hiếm..."

Thư ký thao thao giải thích, sắc mặt Tăng Thanh Hải càng ngày càng khó coi, rất hiển nhiên là địa vị của đối phương cao hơn anh.

Chỉ bằng bốn chữ tập đoàn tài chính ST này ở châu Âu thôi ai mà chẳng biết, ai mà chẳng hiểu.

Ông lớn của tập đoàn tài chính ST chỉ cần hất hơi một cái, nền kinh tế thế giới đều sẽ run rẩy theo.

"Là người của gia tộc họ Lâm sao?"

"Đúng vậy, dường như là đứa con trai thứ ba của ông Lăng, Lâm Việt Thịnh."

Người này, anh hoàn toàn chưa từng nghe nói qua, cũng gần như không bao giờ xuất hiện với nhau.

Tăng Thanh Hải chậm chậm loại bỏ khả năng kẻ thù, nói như vậy mục đích bây giờ Lâm Việt Thịnh đơn thuần chính là muốn xâm chiếm từng bước.

Lẽ nào anh ta cảm thấy sự tồn tại của tập đoàn Tăng Thị sẽ sinh ra uy hiếp đối với việc đầu tư của anh ta sao?

"Chủ tịch, công ty của chúng ta đang trên đà phát triển rất tốt, khiến cho kẻ khác bất mãn, giống như mấy ngày hôm trước chúng ta còn nhận được thư đe dọa. Như vậy chẳng phải là cố ý làm khó dễ với chúng ta hay không?"

Tăng Thanh Hải thông thả ngồi xuống trên chiếc ghế sofa bọc da: "Cậu đi sắp xếp một chút, tôi muốn có cơ hội nói chuyện với anh ta."

"Vâng!" Thư ký nhanh nhẹn đi thực hiện.

Tăng Thanh Hải chìm sâu vào trong trầm tư. Tại sao Thanh Tú lại biết Lâm Việt Thịnh muốn đối phó với Thanh Tú Bút Màu?

Lẽ nào bạn trai của Thanh Tú chính là anh ta? Không, không thể nào. Tầng Thanh Hải đột nhiên rất khó chịu, trong lòng như bị một cây kim đâm vào.

Chiếc Ferrari màu đỏ lại chạy băng băng chở Quách Thanh Tú trên đường, không lâu sau thì dừng ở tòa nhà cao nhất thành phố S, cao ốc Thăng Long.

Quách Thanh Tú ngồi trên xe lăn, được Lâm Việt Thịnh đẩy vào thang máy, dọc theo đường đi thảnh thơi lại có người nhìn sang bằng ánh mắt quái dị.

Quách Thanh Tú cảm thấy rất khó chịu, cảm thấy người khác nhìn cô giống như quái vật.

Cô càng cúi đầu thấp hơn.

Trong khoang thang máy rộng lớn, có ba người đẹp đi cùng họ, bị vẽ ngoài điển trai như người mẫu của Lâm Việt Thịnh làm cho có phần si mê.

Nhìn thấy Quách Thanh Tú ngồi trên xe lăn, bọn họ còn tưởng rằng cô là người tàn tật.

"Anh đẹp trai, có hứng kết bạn không hả, hi hi, tôi là người tay chân đầy đủ, anh có thể làm càng nhiều chuyện hơn, không giống cái cô khuyết tật ngồi xe lăn này, chắc chắn là chán lắm..."

Người đẹp gọi cảm có tóc xoăn vàng xung phong đứng ra, đôi mắt to như phóng điện, bạo dạn liếc vào vạt áo sơ mi đang mở rộng của Lâm Việt Thịnh, trong thấy làn da màu lúa mạch rắn chắc, tràn đầy cảm dỗ mãnh liệt.

Người đẹp tóc xoăn không kiềm được, nũng nịu sấn lại trước mặt Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh nghiêng người, nheo mắt lại, con ngươi chột lóe lên, gần như trong tức tức, hấn nắm cổ áo cô gái kia lên, dòn cô ta đến trên vách thang máy, lạnh lùng quát lên: "Cô nói ai tàn tật?"

Người đẹp tóc xoăn bị bóp cổ, thở không ra hơi, vẻ mặt sợ hãi đến trắng bệch: "Tôi, tôi nói cô ấy..."

Lâm Việt Thịnh vung tay tát, một tiếng vang lớn, người đẹp tóc xoăn nghẹn ngào, hét ầm lên: "Anh đánh tôi..."

Hai người đi cùng cô ta thấy tình cảnh như vậy, sợ đến mức nấp vào một góc, còn liên tục run rẩy.

Cửa thang máy mở ra, hai người nọ như là thấy quỷ, bỏ mặc bạn mình mà chạy cho êm chuyện.

Lúc này, hành khách bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng trong đây đều hết lên thất thanh, không dám đi vào.

Người đẹp tóc xoăn về mặt tái mét: "Thà tôi ra, thà tôi ra..."

Lâm Việt Thịnh dùng sức đẩy cô ta sang một bên, lạnh lùng nói: "Tôi cảnh cáo cô, nếu như để cho tôi nghe thấy cô nói thêm lời ong tiếng ve gì nữa thì tôi sẽ không khách khí như vậy nữa đâu."

Cô gái kia sợ đến bật khóc, lông mi giả lẫn nước mắt trôi xuống lớp phấn trên mặt, vệt trắng vệt đen, vô cùng đáng sợ: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không dám nữa..."

Lúc cửa thang máy mở lại, cô gái kia sợ đến ngay cả túi xách cũng chẳng thèm lấy thì đã mau chóng bỏ chạy.

Quách Thanh Tú cười khỏ nhìn về phía Lâm Việt Thịnh.

"Xem ra bản lĩnh đánh nhau của anh thật là lợi hại nhỉ!"

Lâm Việt Thịnh cũng không hiểu ra ý mỉa mai trong lời nói, ngược lại còn vô cùng đắc ý: "Chứ sao!"

Vốn là cao ốc bốn mươi tám tầng, kết quả thang máy đến tầng bốn mươi ba thì ngừng lại.

Sau khi cửa mở ra, Lâm Việt Thịnh ngăn nhân viên phục vụ canh giữ ở cửa thang máy lại mà hỏi: "Vì sao không thể lên tầng thứ bốn mươi tám?"

"Thật xin lỗi hai vị, thang máy từ đây lên tầng bốn mươi tám đã hỏng. Nếu như hai vị muốn đi lên thì chỉ có thể đi thang bộ."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Anh phải nhẹ nhàng một chút

Chỉ còn năm tầng lầu nữa, nói cao không cao, nói thấp không thấp, một người leo lên thì chẳng sao cả. Thế nhưng bây giờ chân của Quách Thanh Tú

không thể đi được mà phải để hấn ôm đi.

Quách Thanh Tú bỏ cuộc trước tiên: "À, bỏ đi, muộn như vậy rồi, đi lên đó cũng là hóng gió, chúng ta trở về đi!"

Lâm Việt Thịnh trừng mắt với cô, đẩy xe lăn đi tiếp đến chỗ thang bộ, sau đó dùng hai tay bế Quách Thanh Tú lên.

Cơ thể Quách Thanh Tú vô cùng nhỏ nhắn, nằm trên cánh tay hấn không có gì nặng nề.

Lâm Việt Thịnh lườm cô: "Còn không phải bế được rồi sao?"

"Vâng!" Quách Thanh Tú vươn tay, ôm lấy cổ của Lâm Việt Thịnh.

Kỷ thực cô cảm thấy rất khó hiểu, gã đàn ông này lên con gì vậy. Sau khi tan tằm, thành thói nghỉ ngơi cho khỏe không muốn, lại dẫn một người đi đứng bất tiện như cô đến một chỗ chả hiểu ra sao này.

Thang máy hồng còn muốn ôm cô lên, thật là có bệnh mà.

Đi lên đó làm gì, hóng gió à?

Lâm Việt Thịnh dùng cánh tay mạnh mẽ bế Quách Thanh Tú, từng bước một đi lên tầng cao nhất. Mồ hôi chảy xuống từng giọt lớn từ trên trán của hấn, nhỏ xuống mặt cô. Quách Thanh Tú không kiềm được mà nói: "Hay là chúng ta xuống đi! Đã trễ thế này rồi, trên đó có lạnh quá không?"

Lâm Việt Thịnh lại hung dữ trừng cô: "Còn lải nhải nữa là tôi ném em xuống, em có tin không?"

"Đồ bạo lực..." Quách Thanh Tú cúi đầu, lẩm bầm một tiếng.

"Cái gì?" Lâm Việt Thịnh tức giận cao giọng lên.

Quách Thanh Tú cười khan: "Tôi nói bồng ngô, không biết bên trên có cái đó không?"

Bảy giờ sắc mặt Lâm Việt Thịnh mới dịu lại một chút, hấn cười xấu xa, cúi đầu nói bên tai cô: "Trên đó cái gì cũng có, đảm bảo cho em thoải mái đến cùng..."

Một lời hai ý nghĩa, gương mặt Quách Thanh Tú đỏ bừng như con tôm luộc.

Gã đàn ông chết tiệt này, vừa mở miệng ra là nói chuyện bậy bạ ngay.

Cuối cùng cũng đến sân thượng, Lâm Việt Thịnh đặt Quách Thanh Tú ngồi vào trên ghế.

Sân thượng của tầng cao nhất này là một quầy bar ngoài trời, có lẽ vì thang máy hồng cho nên hôm nay hoàn toàn không có vị khách nào đến nữa, chỉ có hai người Quách Thanh Tú và Lâm Việt Thịnh.

Thế chất của Lâm Việt Thịnh tương đối tốt, ôm Quách Thanh Tú đi liền một mạch đến đây mà cũng không thở dốc.

Hấn chọn một chai rượu cocktail rồi rót ra ly, đút tay vào túi rồi ngồi xuống chỗ đối diện với Quách Thanh Tú.

"Ha ha, có phải là rất kích động hay không?"

"Kích động?" Quách Thanh Tú chớp chớp mắt, cũng có một chút nhĩ, "Tất nhiên là phải bất ngờ rồi!"

"Quách Thanh Tú, nhắm mắt lại..." Giọng nói của Lâm Việt Thịnh không giấu nổi vẻ đắc ý.

Quách Thanh Tú cảnh giác nhìn hấn, tên này chẳng biết lại đang muốn giờ trò lưu manh gì nữa đây? Vừa nghĩ đến đề tài bậy bạ hấn mới nói, Quách Thanh Tú không dám nhắm mắt.

"Anh có thể..."

"Bớt nói nhảm đi, nếu không nhắm mắt lại, tôi sẽ lập tức quăng em đi..." Sự kiên nhẫn của Lâm Việt Thịnh mãi mãi chỉ có ba phút đồng hồ.

Quách Thanh Tú vẫn là nhắm mắt lại, chỉ nghe bùm một tiếng, Quách Thanh Tú sợ đến mức cả người run lên, bất giác mở choàng mắt ra.

Tình hình phía trước làm cho cô hết sức kinh ngạc.

Trên tầng cao nhất của sáu tòa cao ốc văn phòng xung quanh cao ốc Thăng Long đang cùng lúc bắn pháo hoa.

Bỗng chốc, bầu trời phủ đầy pháo hoa rực rỡ lung lay, hào quang lấp lánh, chiếu sáng gương mặt đang kinh ngạc của Quách Thanh Tú.

Pháo hoa chậm chậm phóng lên cao, nổ tung trên không trung, vung rắc ra khắp bầu trời những ngôi sao lấp lánh, rồi lại chậm chậm rơi xuống.

Đợt này nói tiếp đợt khác, kéo dài suốt nửa giờ.

Trái tim Quách Thanh Tú đắm chìm trong hưng phấn vô bờ, cô nhớ đến tràng pháo hoa lần đó ở Maldives.

Đột nhiên có một cái hôn khẽ đáp xuống khóe mắt, Lâm Việt Thịnh có chút kích động mà hôn lên giọt nước mắt của cô.

"Quách Thanh Tú, em có cảm động hay không?"

Lời này làm cho Quách Thanh Tú bỗng chốc tỉnh táo lại từ trong mê man, nhìn Lâm Việt Thịnh tỉnh tỉnh như trẻ con, cô cười nói: "Anh tốn công tốn sức bế tôi lên đây là để bắn pháo hoa cho tôi xem hả?"

Lâm Việt Thịnh nghe thấy giọng điệu của Quách Thanh Tú thì vô cùng bức mình, lập tức lạnh mặt lại: "Thế nào? Thích thì xem không được sao. Ai bắn pháo hoa cho em, đây là tùy tiện làm mà thôi, em không thích cũng chả sao."

Quách Thanh Tú vươn tay ôm cổ hắn, khẽ cười nói: "Tôi thích chứ!"

Nếu như người đàn ông này thật sự chịu có lòng với cô như vậy, thế chẳng phải cũng nghĩa là hắn thật sự quan tâm cô sao. Nếu đúng như vậy, giấc mơ kia chắc chắn là giả, chắc chắn là cô suy nghĩ lung tung.

Quách Thanh Tú an ủi mình như vậy rồi lại ôm chặt lấy Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh cười ha ha nói: "Nếu cảm động như vậy thì tối nay em phải chủ động một chút."

Quách Thanh Tú suýt nữa là phun máu, biết ngay là hắn không có hảo tâm gì mà, trong đầu người này chỉ toàn là ý nghĩ đen tối thôi.

Ngày hôm sau, tập đoàn Tăng Thị.

Mới sáng sớm thư ký đã chạy vào phòng làm việc của Tăng Thanh Hải.

"Chủ tịch, tôi đã liên lạc với thư ký của Lâm Việt Thịnh, câu trả lời lấy được là Lâm Việt Thịnh nói không có thời gian gặp mặt ngài."

Giương mặt tuấn tú của Tăng Thanh Hải không có chút biểu cảm nào.

"Nhưng mà, chiều hôm nay ở đảo Hoàng Kim có một show diễn thời trang. Tôi nghe ngóng được anh ta sẽ có mặt ở đó. Tôi thấy đó là thời điểm tốt nhất để ngài gặp mặt anh ta một lần, xem thử có thể đàm phán một chút hay không."

"Ừ, được rồi, cậu đi sắp xếp đi."

Thư ký sắp xếp xong lịch trình rồi nhanh chóng ra ngoài.

Ánh mắt Tăng Thanh Hải không khỏi lại nhìn vào tấm ảnh thiếu nữ đặt trên mặt bàn kia một lần nữa.

Nghi hoặc trong lòng từ ít chuyển thành nhiều, trái tim anh cũng không khỏi sinh ra một chút buồn bực.

Anh chưa bao giờ nghĩ đến, Quách Thanh Tú lại cuốn vào một gia tộc có bối cảnh lớn như vậy.

Điện thoại di động đột nhiên kêu vang, anh đưa tay bắt máy.

Giọng nói ở đầu dây bên kia làm cho anh chấn phấn tinh thần: "Thanh Tú, em có khỏe không?"

"Dạ vâng, em rất khỏe ạ. Anh Hải, chuyện em nhờ anh hỏi thăm, anh tiến hành đến đâu rồi?"

Chỉ mới một ngày một đêm mà cô đã vội vàng gọi đến, xem ra chuyện này rất quan trọng với cô.

Nếu như cô thật sự là người nào đó bên cạnh Lâm Việt Thịnh, vậy thì cô nhờ vả Lâm Việt Thịnh làm sẽ càng dễ dàng hơn, tại sao phải bỏ gần tim xa như vậy chứ?

Trong lúc Tăng Thanh Hải có hơi chút ngẩn người thì Quách Thanh Tú lại hỏi một câu: "Anh Hải, có phải là quá khó điều tra hay không?"

Tăng Thanh Hải lập tức tỉnh thần lại, khẽ mỉm cười, tiếng cười cũng cảm nhiễm đến cô ở đầu dây bên kia.

"Ha ha, không phải, chỉ là thời gian em cho anh quá ngắn ngủi. Nhưng mà anh đã có được vài câu trả lời chắc chắn. Bác của em không ở trong sở cảnh sát thành phố S, mà trong nhà tù cũng không có, anh cũng không rõ lắm. Nhưng mà theo như em nói, cho dù phải ngồi tù thì trước tiên cũng phải trải qua trình tự xử lý của cơ quan tư pháp, không thể cứ bị áp giải vào tù chóng vánh như vậy được. Thanh Tú, em có thể kiên nhẫn thêm mấy ngày chứ?"

Quách Thanh Tú rõ ràng có chút thất vọng: "Được rồi, vậy làm phiền anh. Anh Hải, anh thật sự đối xử với em quá tốt."

"Ha ha, đừng nói những lời này, đây đều là chuyện anh phải làm. Anh đã đồng ý với em rồi, anh muốn chăm sóc em cả đời." Giọng nói của Tăng Thanh Hải nghiêm túc mà cố chấp.

Anh đã đồng ý với em, anh muốn chăm sóc em cả đời!!!

Anh đã đồng ý với em, anh muốn chăm sóc em cả đời!!!

Anh đang nói với cô sao? Vì sao những lời này lại tổn thương người ta đến vậy? Anh chăm sóc cô cả đời, cô có tư cách để anh chăm sóc ư?

Cô chẳng qua là một ả tình nhân không thể đường hoàng lộ ra ngoài ánh sáng mà thôi.

Cúp máy, Quách Thanh Tú đỡ đầu nhìn điện thoại di động. Anh Hải, anh Hải của cô, đời này họ không bao giờ có thể bên nhau nữa. Nước mắt như trân châu đứt dây mà tuôn rơi xuống.

Cô tham lam nhớ lại giọng nói của anh, nụ cười của anh, từng cử chỉ giờ tay nhắc chân của anh...

Cô nghĩ đến chưa đủ, nhớ mong chưa đủ, trong đầu tràn đầy, tất cả đều là bóng hình của anh.

"Quách Thanh Tú, thực sự phục em rồi, pháo hoa tối hôm qua làm cho em cảm động đến tận bây giờ sao?"

Lâm Việt Thịnh ôm cô lên từ phía sau, Quách Thanh Tú còn tưởng rằng hắn đã ra ngoài, không ngờ hắn còn ở đây, thẻ sim trong điện thoại còn chưa kịp đổi, tim cô đột nhiên đập cực nhanh.

"Tôi đói bụng quá, chúng ta xuống dưới đi..."

"Cô vừa gọi điện cho ai?"

Lâm Việt Thịnh nhìn chăm chăm vào mắt cô, đầu óc Quách Thanh Tú bỗng chốc trống rỗng, gần như theo bản năng muốn giấu điện thoại di động đi.

"Cậu chủ, điện thoại di động của cậu kêu..."

Lê Hùng Việt cầm điện thoại di động đến, Lâm Việt Thịnh bắt máy, đi thẳng đến bên cửa sổ.

"Ngài Lăng, ngày mai trên đảo Hoàng Kim có một buổi trình diễn thời trang, khi đó sẽ có rất nhiều người ưu tú của giới thời trang đến tham dự. Đây là một cơ hội vô cùng tốt để tìm hiểu về ngành thời trang. Kỳ thực trước kia chúng ta từng đặt hàng làm vài món trang phục, nhưng cũng chưa đạt đến quy mô. Nếu như lần này có thể thăm dò giá thị trường thì chúng ta nhất định sẽ lấy được Thanh Tú Bút Mầu rất nhanh chóng."

"Ừm, cô cứ sắp xếp là được rồi, đến lúc ấy tôi sẽ tham dự."

Quách Thanh Tú hoảng hốt đổi thẻ sim lại, Lâm Việt Thịnh đã đứng trước mặt cô.

"Chúng ta xuống dưới ăn cơm đi!"

"Em còn chưa nói vừa rồi mình gọi điện cho ai!"

"À, là Lê Quyên Quyên, đúng rồi, tôi muốn mượn đọc mấy quyển sách, anh có thể đưa tôi đi được không?"

"Mượn sách? Người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh tôi còn cần đi mượn sách người khác sao? Tôi đi mua cho cô là được."

"Không phải đâu, đó là sách chuyên ngành, ở ngoài không mua được."

Lâm Việt Thịnh khẽ cười xùy: "Trên đời này còn có thứ tiền không mua được sao?"

Có, đương nhiên có, chỉ là anh không biết mà thôi. Những lời này Quách Thanh Tú không dám nói ra, chỉ dám oán thầm trong lòng.

"Khỏi phải phức tạp như vậy, tôi chỉ là mượn đọc mà thôi."

"Cô ta ở đâu, tôi bảo Lê Hùng Việt đi lấy là được rồi."

Ý của hắn rất rõ ràng, không muốn cho cô ra cửa, để cô ngoan ngoãn ở nhà làm chú chim hoàng yến là được.

Quách Thanh Tú không phản bác nữa: "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm!"

Lâm Việt Thịnh thuận tay bế Quách Thanh Tú, đi xuống phòng ăn dưới lầu.

Sau bữa sáng, Lâm Việt Thịnh để Lê Hùng Việt đưa hắn đến công ty trước, sau đó lại đến nhà Lê Quyên Quyên mượn sách.

Thực ra sau khi Lâm Việt Thịnh đi rồi, Quách Thanh Tú mới lập tức gọi điện thoại cho Lê Quyên Quyên bổ sung vẹn toàn lời nói dối.

Ở bên cạnh Lâm Việt Thịnh đúng là luôn thấp thòm không yên, cứ như là đặc công nằm vùng vậy. Bao giờ cuộc sống kiểu này mới kết thúc đây.

"Cô Quách, sách của cô đây."

Lê Hùng Việt đưa bốn năm quyển sách vào thư phòng của Quách Thanh Tú.

"Cảm ơn!"

Quách Thanh Tú kiểm lại một chút, phát hiện thiếu một quyển, đang chuẩn bị gọi Lê Hùng Việt thì trong lòng lại nghĩ có lẽ là Lê Quyên Quyên đã quên, bèn gọi điện thoại xác nhận một chút.

"Alo, Quyên Quyên, có phải cậu gửi cho tớ thiếu một quyển sách hay không?"

Lê Quyên Quyên cầm điện thoại di động tìm hồi lâu mới đáp: "À, quả thật thiếu một quyển. Đúng rồi, Thanh Tú, tớ nói với cậu chuyện này."

"Chuyện gì?"

"À ừm, còn nhớ chuyện lần trước bác cậu bị người ta đụng phải trên lối đi bộ không?"

Quách Thanh Tú trong đầu chợt bùng lên tia lửa, căng thẳng hỏi: "Làm sao?"

"Lúc đó tớ đã nhìn thấy biển số của chiếc xe kia, nhưng lại hơi khẩn trương nên quên nói với cậu. Nhưng mà hôm nay tớ lại thấy nó rồi."

"Cái gì? Cậu mau nói cho tớ nghe..." Quách Thanh Tú trong lòng căng thẳng xen lẫn với bất an.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Tôi không cùng ngủ với anh nữa (phần một)

Nếu như có thể tìm được chiếc xe đụng vào bác, không chừng bây giờ có thể tìm được tung tích của bác. Trái tim Quách Thanh Tú đột nhiên đập nhanh hơn, ngón tay khẩn trương siết chặt điện thoại.

Lê Quyên Quyên chần chờ một chút: "Thanh Tú, có ra sao thì cậu cũng đừng kích động nhé! Chuyện này, tớ chỉ có thể nói đại khái thôi."

Quách Thanh Tú vội đến mức giậm chân: "Lê Quyên Quyên, có phải là cậu cố ý như mỗi tớ hay không, cậu còn không mau nói ra là tớ sẽ ra qua đó đánh cậu."

"Được, được, tớ nói tớ nói. Biển số xe hôm đó tớ nhìn thấy chính là SC18888..."

Quách Thanh Tú nghe xong, còn không hiểu lắm: "Số xe này, tớ không có ấn tượng gì."

"Ôi trời, chính là người mà cậu kêu đến chỗ mình lấy sách đấy, anh ta chính là lái chiếc xe đó!"

Quách Thanh Tú có hơi bối rối, trong tay Lâm Việt Thịnh có mấy chiếc xe, thường dùng nhất chính là chiếc Ferrari màu đỏ và chiếc Rolls-Royce màu đen kia, thế nhưng hình như cô chưa từng thấy biển số xe của chúng.

Cô chợt nhớ ra hình như chiếc xe ngày hôm ấy cũng là màu đen.

"Cậu, cậu, cậu có nhớ lắm không?" Quách Thanh Tú rõ ràng cũng thiếu tự tin khi nói ra.

"Không sai đâu, số này qua đơn giản. Lúc đó tớ còn bức bối, làm sao lại có bảng số xe trâu bò như vậy, đối phương nhất định là kẻ có tiền đại phú đại quý... Dãy số đẹp như vậy sao tớ nhớ lắm được..."

Trong sự cam đoan và khẳng định của Lê Quyên Quyên, thần trí Quách Thanh Tú như đang dần rời khỏi cơ thể.

Mãi hồi lâu sau, cô mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng cúp điện thoại.

Sau lưng ròn rợn ớn lạnh, chắc chắn là Lâm Việt Thịnh làm rồi!

Tại sao hắn muốn làm như vậy? Có phải lúc ấy hắn muốn đụng chết bác, sau đó thấy cô xuất hiện cho nên mới vội vàng quay đầu xe bỏ đi.

Hai chân Quách Thanh Tú như đứng trên bông, yếu mềm đến không biết phải đặt chân vào đâu.

"Cô Quách!"

Di Nguyễn nhìn thấy Quách Thanh Tú về mặt bàng hoàng thần thờ, gọi hỏi lâu cũng không phản ứng lại, bà bèn vội vàng đến đỡ Quách Thanh Tú.

"Cô Quách, cô sao rồi?"

Quách Thanh Tú phục hồi lại tinh thần, ánh mắt thoáng qua chút mất mát: "Di Nguyễn, đi tìm cháu có chuyện gì?"

"À, không có gì, tôi phải đi ra ngoài một chuyến, định hỏi thử xem cô Quách có muốn mua gì không để tôi mang về."

"Cháu không có, cảm ơn dì!"

Di Nguyễn nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú thật lâu, có vẻ rất lo lắng.

"Cô Quách, có phải cô khó chịu ở đâu không? Cô muốn đi gặp bác sĩ chứ?"

Quách Thanh Tú xoa mặt, cười lắc đầu: "Không cần đâu, có lẽ là ngủ quá nhiều, cháu đi ra ngoài phơi nắng một chút."

Quách Thanh Tú đứng một mình trong vườn hoa, xa xa nhìn về biển khơi.

Ánh nắng buổi trưa hơi gắt, tỏa hơi ấm vào trên người Quách Thanh Tú, cô ngỡ ngàng mà bơ vơ không ai giúp.

Cô như đang đứng trong địa ngục sâu thẳm, âm u, ẩm ướt, cô độc, tuyệt vọng...

Người nhà họ Quách không ai tốt, người nhà họ Quách đều đáng chết...

Câu nói của Lâm Việt Thịnh như là lời nguyên rủa, lặp đi lặp lại trong đầu cô. Là hấn, nhất định là hấn. Ông trời ơi, có ai nói cho tôi nghe, phải làm sao đây?

Trong phòng làm việc rộng lớn của tập đoàn ST.

Huỳnh Minh San đặt lên bàn làm việc của Lâm Việt Thịnh ba phương án khác nhau đã được hoạch định.

Trên thương trường, Lâm Việt Thịnh luôn luôn có tác phong mạnh mẽ vang dội, thủ đoạn độc ác, ánh mắt sắc bén của hấn liếc nhìn qua ba phương án xong, đôi môi hoàn mỹ lập tức mím chặt lại. Hấn ném bản thảo vào mặt Huỳnh Minh San.

"Lập tức làm lại, không để cho Tăng Thị có cơ hội thờ đốc nào."

"Nhưng mà..." Huỳnh Minh San có phần do dự.

"Đi, lập tức làm cho tôi, hôm nay không làm xong thì tất cả mọi người không được ăn cơm."

Lâm Việt Thịnh quát lớn, nhìn đồng hồ đeo tay, đã là sáu giờ chiều, thật là một đám vô dụng, vạch ra một phương án còn lâu như vậy.

Nhìn Huỳnh Minh San nhanh chóng đi về phía phòng kế hoạch, Lâm Việt Thịnh đứng dậy, cầm điện thoại di động lên, gọi cho Quách Thanh Tú.

Khốn kiếp, người phụ nữ này lại tắt điện thoại, muốn tìm chết hay sao?

Lâm Việt Thịnh lại gọi vào điện thoại trong biệt thự.

"Xin chào cậu chủ, tôi là Di Nguyễn..."

"Quách Thanh Tú chết ở đâu rồi, sao lại không bắt máy?"

"Cô Quách đã ngủ rồi."

"Còn sớm vậy đã ngủ?" Lâm Việt Thịnh có phần không tin nổi.

"Đúng vậy, cô Quách nói mình khó chịu, hôm nay cô ấy đứng một mình trong vườn hoa bốn tiếng đồng hồ..."

"Cái gì!!! Á này muốn chết hay sao? Lập tức gọi cô ta dậy nghe điện thoại..."

Lâm Việt Thịnh rống lên một tiếng, bên này Huỳnh Minh San vừa đi đến: "Thưa ngài..."

Lâm Việt Thịnh xoay người nhìn Huỳnh Minh San rồi nói với Di Nguyễn: "Bỏ đi, lát nữa tôi sẽ quay về."

Cúp điện thoại, Lâm Việt Thịnh lo lắng không yên. Hắn quay người lại, nặng nề ngồi xuống chiếc ghế xoay bọc da, nhìn văn kiện trong tay Huỳnh Minh San: "Đưa đến đây!"

Chỉ đọc sơ lược qua thì hắn đã ném lại cho Huỳnh Minh San: "Cứ như vậy đi, tôi đi trước."

Huỳnh Minh San môi run run, kỳ thực cô chỉ để cho phòng kế hoạch sửa lại một dự án nhỏ, không ngờ cứ vậy mà được thông qua rồi. Đang chuẩn bị hỏi thêm vài câu thì Lâm Việt Thịnh đã mặc áo vest vào, sải bước đi ra khỏi phòng làm việc.

Trong phòng ngủ, Quách Thanh Tú nằm trên giường.

Lòng dạ rối như tơ vò, cô nghĩ cả ngày cũng không nghĩ ra nên thế nào?

Lâm Việt Thịnh đã đứng xe vào bác, hắn chạy trốn rồi, rốt cuộc hắn còn có bí mật xấu xa đen tối gì nữa đây?

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, Lâm Việt Thịnh xuất hiện trong tầm mắt Quách Thanh Tú. Hắn bước đến bên giường, đưa tay sờ trán Quách Thanh Tú, tròn mắt đen chăm chú nhìn vào gương mặt cô: "Bị bệnh sao?"

"Không có!" Quách Thanh Tú trả lời bằng giọng nói yếu ớt.

"Vậy tại sao không ăn cơm chiều mà đã lên giường nằm?" Lâm Việt Thịnh vội vàng hỏi.

Quách Thanh Tú đột nhiên buông mi mắt, cắn môi dưới, nói ra với vẻ đáng thương: "Tôi nhớ người nhà..."

"Ngoan, dậy nào, ăn cơm, ăn cơm xong lại nhớ tiếp!"

Lâm Việt Thịnh không nói lời nào mà bế Quách Thanh Tú lên, ôm cô đến bên giường để mang giày.

Quách Thanh Tú ra sức vùng vẫy, Lâm Việt Thịnh nhìn ra được sự chống cự trong mắt cô: "Quách Thanh Tú, em đang giờ trò gì đó? Tối hôm qua vẫn còn tốt đẹp, tại sao hôm nay lại như vậy? Có phải em mượn sách rồi luôn chuyện gì hay không? Vậy được thôi, tôi sẽ bắt cô bạn học kia đến đây, hỏi cho rõ ràng xem em giờ trò gì!"

Lâm Việt Thịnh nói lòng că vạt, tròn mắt đen nhìn chăm chăm vào cô, hắn cầm điện thoại di động lên, chuẩn bị gọi điện.

Quách Thanh Tú hoảng hốt, cô tạm thời vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nào, không thể phiền hà đến Lê Quyên Quyên được.

Vội vàng đứng dậy, cô nói: "Đừng làm phiền cậu ấy, có lẽ là chu kỳ sinh lý của tôi gần đến cho nên tâm trạng có hơi buồn bực mà thôi. Được rồi, tôi đi xuống dưới ăn cơm với anh!"

Nghe vậy Lâm Việt Thịnh mới cúp điện thoại nhưng vẫn còn nghi ngờ: "Đừng có như vậy nữa, tôi ghét nhất phụ nữ khóc lóc. Mau mang giày đi."

Quách Thanh Tú ngoan ngoãn đi theo Lâm Việt Thịnh xuống dưới lầu, bữa cơm này thật là khó nuốt trôi, món nào nhai trong miệng cũng nhạt thêch.

Lâm Việt Thịnh phát giác ra sự khác thường Quách Thanh Tú, còn tưởng rằng cô còn đang tức giận chuyện lúc ban ngày không cho cô ra ngoài.

"Quách Thanh Tú, em cũng nhịn hay thật nhỉ, tính tình hay hờn dỗi như vậy, không cho em ra ngoài là muốn tốt cho em, em lại còn hoạnh học này nọ như vậy?"

"Ở nhà rất chán!"

Quách Thanh Tú lười giải thích thêm nữa, đặt chén cơm xuống, cô lạnh nhạt nói: "Tôi no rồi."

Ăn xong cô đi thẳng lên lầu, Lâm Việt Thịnh cũng không còn hứng thú ăn tiếp nữa.

Đuổi theo sau Quách Thanh Tú, bế thốc cô lên, hắn cúi đầu hôn lên trán cô: "Được rồi, đừng giận nữa. Ngày mai có một buổi trình diễn thời trang, tôi mang em đi cùng là được."

Buổi trình diễn thời trang? Quách Thanh Tú mắt tỏa sáng, nhưng chẳng mấy chốc về mặt lại âm ỉ xuống.

Bây giờ sao cô còn tâm trạng đi xem trình diễn thời trang nữa, cô chỉ muốn biết bác ra sao thôi.

Nếu như lần trước Lâm Việt Thịnh đứng xe vào bác không thành, vậy sau này hắn có thể nhân cơ hội khác giết ông ấy hay không?

Nghĩ đến đây, Quách Thanh Tú đột nhiên sờn cả tóc gáy, không phải chứ, hắn chắc chắn sẽ không làm như vậy đâu.

Cô rất muốn hỏi Lâm Việt Thịnh, thế nhưng cô không dám. Cô biết hắn nhất định sẽ không nói cho cô.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Quách Thanh Tú suốt đêm không ngủ, lần đầu cảm thấy ngủ trong ngực hần lại bút rứt như vậy, làm sao cũng không thể thoải mái.

Sáng ngày hôm sau, Lâm Việt Thịnh đi qua công ty trước, đến buổi trưa thì kêu người đưa về mấy bộ váy.

"Quách Thanh Tú, em ăn mặc trang điểm một chút, hai giờ chiều nay tham gia buổi trình diễn thời trang. Nhớ kỹ, không được làm cho tôi mất mặt." Quách Thanh Tú ngẩn ngơ cầm điện thoại di động, gã đàn ông này trước nay đều nghĩ cho chính bản thân hần, chưa bao giờ lo lắng đến cảm nhận của cô.

Buổi trình diễn thời trang tổ chức ở trung tâm Thế Mậu, là một lễ hội thời trang diễn ra mỗi năm một lần.

Tăng Thanh Hải ngồi trên ghế khách quý ở hội trường, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ đeo tay. Khoảng chừng cách lúc khai mạc năm phút đồng hồ thì anh nhìn thấy có một nhóm người áo đen đi vào từ cổng chính.

Kẻ dẫn đầu là một người đàn ông mặc áo khoác dài màu đen, gương mặt với đường nét sắc sảo hiện rõ vẻ ngang ngạnh và cương quyết, đôi mắt đen sẫm thâm trầm mà sắc bén, uy thế vô cùng mạnh mẽ. Phía sau hần có khoảng mười lăm vệ sĩ đi theo, chia làm hai hàng, xen lẫn trong đám đông.

"Thưa ngài, anh ta chính là Lâm Việt Thịnh..."

Thực ra không cần thư ký nói, Tăng Thanh Hải cũng đã nhìn ra, hơn nữa anh còn nhanh chóng nhớ ra, người đàn ông này chính là cái tên vừa kiêu ngạo vừa ngông cuồng mà anh từng gặp Maldives lúc trước. Nói như vậy, ngày đó mình quả thật đã nhìn thấy Thanh Tú...

Một chút cảm giác không vui dần dâng lên trong lòng anh.

Tăng Thanh Hải ra hiệu cho thư ký bằng ánh mắt.

Thư ký gật đầu, đi về phía Lâm Việt Thịnh, khi cách hần không đến ba mét thì đột nhiên có một vệ sĩ bước lên trước, ngăn cản thư ký, nói không chút khách khí: "Xin mời lui ra phía sau!"

Thư ký mỉm cười nói rõ mục đích đến đây, vị vệ sĩ kia đi đến chỗ Lâm Việt Thịnh, khẽ nói nhỏ cho hần.

Tăng Thanh Hải cách khá xa, không cách nào nghe được bên kia đang nói gì.

Chỉ nhìn thấy ánh mắt của Lâm Việt Thịnh theo hướng chỉ tay của thư ký mà nhìn về phía anh, ánh mắt lộ ra một chút sắc bén. Chẳng bao lâu sau, Lâm Việt Thịnh thay đổi phương hướng, nhanh chóng đi về phía chỗ ngồi của Tăng Thanh Hải.

Tăng Thanh Hải nhả nhận đứng dậy, đã chuẩn bị tâm lý.

Anh biết rõ, gã trước mắt này rất khó chơi.

Nhưng vì Thanh Tú, anh sẽ chiến đấu không tiếc bất cứ giá nào.

"Anh Lâm, chào anh, cảm ơn anh đã bằng lòng tiếp nhận lời mời của tôi..." Tăng Thanh Hải vô lịch sự đưa tay phải ra.

Lâm Việt Thịnh như không có chuyện gì xảy ra mà lướt nhìn qua tay anh, cũng không bắt tay lại, chỉ là lạnh nhạt nhếch môi, phất phất tay. Hơn mười người vệ sĩ sau lưng hiểu ý lui ra phía sau, và lại còn ngăn cách bên ngoài thành một không gian riêng.

Như vậy vừa không nghe thấy cuộc trò chuyện, vừa có thể bảo vệ an toàn của ông chủ.

Hiển nhiên rằng bọn họ đều được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Ánh mắt Tăng Thanh Hải thoáng chút kinh ngạc, nhưng cũng không biểu lộ ra vẻ mặt quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Tôi không cùng ngủ với anh nữa (phần hai)

Lâm Việt Thịnh kiêu căng hất cằm lên: "Không biết anh Tăng đây hẹn tôi đến mấy lần là có chuyện gì?"

Tăng Thanh Hải biểu hiện ra phẩm hạnh tốt đẹp, nụ cười ấm áp trên gương mặt vẫn không chút thay đổi: "Anh Lâm, công ty hai nhà chúng ta đều có địa vị vô cùng quan trọng ở thành phố S. Nếu như chúng ta hợp tác thì sau này sẽ có càng phát triển tốt hơn..."

Tăng Thanh Hải dùng giọng điệu vô cùng khiêm tốn mà biểu đạt ý nghĩ của mình.

Lâm Việt Thịnh cười khê bằng một thái độ vô cùng khinh thường: "Tập đoàn ST chúng tôi còn chưa đến nỗi cần phải hợp tác với vài công ty nhỏ để có tương lai tốt đẹp. Chỉ bằng vào mấy đồng tiền tiêu vặt trong túi các người cũng dám tự xưng công ty lớn, thực là không biết tự lượng sức."

Cho dù Tăng Thanh Hải tính tình tốt thì cũng không chịu nổi thái độ kiêu căng này của Lâm Việt Thịnh, vẻ mặt anh hơi biến sắc.

"Nếu anh Lâm khinh thường công ty chúng tôi, vậy tại sao lại muốn ngấm ngấm thu mua Thanh Tú Bút Mầu?"

Lâm Việt Thịnh vô cùng vui sướng mà bật cười hai tiếng, hần phách lối nói ra: "Trò chơi mà thôi! Chẳng qua là tôi thấy không vừa mắt, bèn muốn cầm vào tay chơi đùa một chút. Thế nào? Anh Tăng chơi không nổi sao?"

Tăng Thanh Hải nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt tuấn tú tức giận đến hơi đỏ lên. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng thái độ của Lâm Việt Thịnh lại tồi tệ đến mức độ này.

Hắn chẳng những không Tăng trọng anh, mà hơn nữa còn đang khiêu khích.

Nói cho cùng vẫn đang ở độ tuổi nhiệt huyết xung động, Tăng Thanh Hải cũng tức khí nói: "Được, vậy thì nhìn xem, xem ai là người cười đến cuối cùng."

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhếch môi: "Chỉ bằng anh à, còn muốn chơi với tôi, quá non!"

"Anh, anh đừng quá tự cho là đúng..." Tăng Thanh Hải giận đến mặt mày trắng bệch, thư ký đứng bên cạnh này giờ vẫn luôn nháy mắt với anh, anh cũng không hề nhìn thấy.

Lâm Việt Thịnh không để ý đến anh nữa, vô cùng bá đạo mà huýt sáo một tiếng, sau đó xoay người đi.

Sau vài phút đồng hồ, Lâm Việt Thịnh ngênh ngang ngồi trên ghế khách quý chủ trì ở vị trí trung tâm nhất, đó là vị trí mà Tăng Thanh Hải anh cũng không cách nào lấy được.

"Anh Hải, người đó chính là Lâm Việt Thịnh sao?" Lý Vi Vi đi nhà vệ sinh một chuyến, sau khi trở về thì nhìn thấy vẻ mặt tức xì khói của Tăng Thanh Hải.

"Ừ!" Tăng Thanh Hải nhàn nhạt trả lời một tiếng.

Lý Vi Vi vội vàng đỡ anh ngồi xuống: "Đừng tức giận, Anh Hải, ba em sẽ giúp anh."

"Vi Vi, chẳng phải vị trí đó là của người lãnh đạo hay sao?" Tăng Thanh Hải vô cùng buồn bực mà hỏi.

Lý Vi Vi hiển nhiên cũng nhìn thấy vị trí đó, chần chờ một chút rồi gật đầu: "Đúng vậy, nhưng mà vừa nãy em nghe nói có hai vị lãnh đạo quan trọng không đến, cho nên mới bị Lâm Việt Thịnh thừa dịp chiếm chỗ."

"Vừa rồi anh nói chuyện với anh ta sao rồi?" Lý Vi Vi ân cần hỏi.

"Giọng điệu của anh ta rất kiêu ngạo, hoàn toàn không để chúng ta vào mắt, nói muốn chơi với chúng ta đến cùng..."

Biểu cảm trên gương mặt của Tăng Thanh Hải không có bất cứ thay đổi nào, sau khi nói xong, anh còn cười an ủi Lý Vi Vi: "Không sao cả, em không cần phải lo lắng. Suy cho cùng Thanh Tú Bút Mầu là anh một tay gây dựng lên, anh mới là cổ đông quan trọng nhất. Cổ phần lưu động ở bên ngoài chỉ có bốn mươi phần trăm, cho dù anh ta có mua đi hết cũng không lấy được quyền quyết định với Thanh Tú Bút Mầu."

Lý Vi Vi gật đầu tỏ vẻ quan tâm, nâng ly rượu lên, cô ta mỉm cười duyên dáng với Tăng Thanh Hải: "Anh Hải, không sao cả, cho dù thế nào em cũng sẽ ở bên cạnh anh."

Dưới sự hướng dẫn của Lê Hùng Việt, Quách Thanh Tú đi vào bên trong. Đầu óc cô vẫn còn đang rối bời, cô vốn rất hứng thú với những buổi trình diễn thời trang như vậy, thế nhưng vì chuyện trước kia vẫn còn canh cánh trong lòng, cho nên cô hoàn toàn không thể tập trung tinh thần để nghĩ về bất cứ chuyện nào nữa.

"Mau nhìn kia, Anh Hải, MC sắp lên sân khấu rồi."

Lý Vi Vi nhắc nhở, mà ánh mắt của Tăng Thanh Hải lại dừng lại trên một dáng hình ở công chính kia.

Quách Thanh Tú mặc một bộ váy lụa mỏng ngắn ngang gối màu vàng nhạt, phong cách tao nhã mà đơn giản, kiểu dáng thiếu nữ, rất phù hợp với chủ đề buổi trình diễn thời trang hôm nay, dưới chân cô là giày cao gót sequin màu xanh nhạt, mái tóc đen bóng mượt buông trên vai tựa thác nước.

Làn da mềm mại trắng trẻo long lanh trong suốt dưới ánh đèn, chiếc mũi xinh xắn, đôi mắt to trong veo, tỏa sáng đầy linh động, đôi môi như cánh hoa hồng, thoa lên lớp son môi nhàn nhạt, thoáng nhìn qua đỏ mọng, vô cùng quyến rũ...

Hơi thở thiếu nữ thuần khiết mà ngọt ngào phả đến trước mặt, trái tim Tăng Thanh Hải càng lúc càng đập nhanh.

Thanh Tú, em đến tìm anh sao?

Ánh mắt Quách Thanh Tú mờ mịt tìm kiếm trong đám người, cô không tìm được Lâm Việt Thịnh mà lại nhìn thấy Tăng Thanh Hải lịch thiệp nho nhã.

Anh mặc một bộ blazer màu trắng, bên trong là áo sơ mi caro màu xanh nhạt, mái tóc ngắn chải chuốt chỉnh tề, đôi mắt nâu ấm áp như ngọc, đang nhìn đắm đuối vào cô.

Trái tim Quách Thanh Tú chậm nửa nhịp, tại sao anh Hải lại ở đây?

Ma xui quỷ khiến thế nào, cô không đi theo Lê Hùng Việt nữa mà xoay người bước về phía Tăng Thanh Hải.

Đó là anh Hải của cô, chàng trai mà cô yêu nhất cũng là muốn gặp nhất.

"Anh Hải, anh nhìn kia..." Lý Vi Vi ngoảnh đầu lại, phát hiện mình hò hét này giờ mà Tăng Thanh Hải lại không phản ứng gì, chỉ ngơ ngác nhìn chăm chú về một hướng, trong ánh mắt chan chứa tình cảm dịu dàng...

Trong lòng cô ta bỗng bùng bùng lên lửa giận, trông theo ánh mắt anh, cô ta nhìn thấy Quách Thanh Tú với dáng vẻ ngọt ngào duyên dáng đang mỉm cười rảo bước đến đây.

Sao ả đề tiện này lại xuất hiện ở chỗ này?

Trong lòng chợt nảy ra ý nghĩ, cô đột nhiên vòng hai tay ôm cổ Tăng Thanh Hải, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Quách Thanh Tú lập tức dừng bước, trước mắt cô, Lý Vi Vi đang cuồng nhiệt hôn Tăng Thanh Hải.

Đôi môi đang quấn quýt nhau của hai người đâm vào mắt cô đau nhói, cô đang làm gì vậy?

Anh Hải đã là vị hôn phu của người khác, chẳng là gì với cô cả!

Lúc này, Lê Hùng Việt cũng phát hiện phía sau không còn bóng dáng của Quách Thanh Tú nữa, anh ta lại quay về, kéo tay áo Quách Thanh Tú đi về một hướng khác.

"Cô Quách, chỗ này đèn hơi tối, cô cẩn thận một chút..."

"Ừ, được rồi!" Trong lòng Quách Thanh Tú cứ từng chút từng chút trở nên trĩu nặng, đau quá, như là một con dao lạnh lẽo chọc đâm vào, rồi lại cắt xé đến nát vụn.

Vừa lạnh vừa đau, dọc theo đường đi chân đá phải cạnh bàn cô cũng không hay biết.

Vừa đến trước mặt Lâm Việt Thịnh, Lâm Việt Thịnh liền nắm lấy cái cằm xinh xắn của cô, trông mắt đen tuôn trào phần nộ.

"Vừa rồi em chạy đi đâu?"

Nếu như không phải hấn xuất hiện ảo giác thì chính là Quách Thanh Tú văng đầu, hấn nhìn thấy cô chạy về phía Tăng Thanh Hải.

Sau đó lại về mặt mặt mà đi qua đây.

Bàn tay của hấn như gong sắt, kẹp cô đến đau đớn, cô rung rung ứa lệ, giọng nói khàn khàn: "Đau quá!"

Lửa giận bùng bùng của Lâm Việt Thịnh bỗng bùng bị cô dập tắt, cô gái đáng chết này, hờn tí là khóc lóc, khiến cho hấn cũng không hung dữ nổi.

"Nói, vì sao vừa rồi đi về phía bên kia?"

Quách Thanh Tú lúng túng: "Đồng người như vậy, tôi đâu thấy rõ cái gì, hoảng hốt quá nên đi lung tung, lại không tìm thấy anh..."

Nghe vậy Lâm Việt Thịnh mới buông lỏng tay nhưng vẫn còn nghi ngờ, hấn khề hừ một tiếng: "Quách Thanh Tú, em nghe đây, em đừng hòng thừa dịp không có tôi thì cấu kết với gã khác. Nếu như bị tôi biết được, tôi sẽ cho em sống không bằng chết."

Giọng nói của Lâm Việt Thịnh có lẽ hơi lớn, hấn vừa nói xong thì xung quanh lập tức có người nghiêng đầu qua xem.

Quách Thanh Tú vô cùng ngượng ngùng, mặt mày đỏ bừng mà cúi gằm đầu xuống, sợ bị người khác nhận ra.

"Nhìn cái gì, có bệnh à!"

Lâm Việt Thịnh trừng mắt, làm mấy kẻ nhiều chuyện sợ đến lập tức rút đầu về.

"Đến đây!"

Trước mắt bao người, Lâm Việt Thịnh ngang ngược kéo Quách Thanh Tú, ôm cô ngồi lên đùi mình, sau đó bắt đầu xem buổi trình diễn của người mẫu.

Trong tiếng nhạc, Tăng Thanh Hải cuối cùng tách ra khỏi Lý Vi Vi.

Lý Vi Vi thở hổn hển, đây là lần đầu tiên cô ta chủ động hôn Tăng Thanh Hải. Cảm giác ngọt ngào làm cho cô ta tạm thời quên mất sự khó chịu nhỏ nhoi vừa rồi.

Ánh mắt Tăng Thanh Hải hơi sáng lên, anh chỉ vào trên sân khấu mà nói: "Mau xem kia, đã bắt đầu rồi."

"Ừm, được!" Lý Vi Vi tựa vào vai Tăng Thanh Hải, nhìn về phía sân khấu.

Mà ánh mắt Tăng Thanh Hải cũng lướt qua mọi người, nhìn về phía Quách Thanh Tú.

Khi anh nhìn thấy Quách Thanh Tú được Lâm Việt Thịnh ôm vào trong ngực, máu nóng trong người lập tức lạnh xuống.

Quả nhiên, tất cả đều bị anh đoán trúng rồi.

Lần trước ở Maldives, bóng lưng ấy đúng là Quách Thanh Tú, anh không hề nhận lầm.

Hiển nhiên, Quách Thanh Tú cũng nhận được bình thủy tinh của anh, chỉ là cô không trả lời thôi.

Đúng vậy, cô có bạn trai của mình, có gì cô phải trả lời anh chứ.

Đây là mình đơn phương tình nguyện, Tăng Thanh Hải trong lòng dâng lên nỗi xót xa, tựa như là uống một ly cafe đắng thật to.

Quách Thanh Tú hoàn toàn không còn lòng dạ nào để xem biểu diễn, cô cũng không dám nhìn về phía Tăng Thanh Hải. Rõ ràng là trong lòng muốn nhìn sang, rõ ràng là cảm ứng được ánh mắt nóng rực ấy vẫn dăm dăm nhìn mình, thế nhưng cô rất nhát gan.

"Tôi đi nhà vệ sinh một chút..."

Quách Thanh Tú vùng vẫy bước xuống khỏi đùi Lâm Việt Thịnh, cái kiểu thân mật thế này làm cô không chịu nổi.

Hai tay của Lâm Việt Thịnh dán chặt vào hông cô, còn thỉnh thoảng xoa tới xoa lui, làm mặt cô đỏ ửng.

"Ừ, đi nhanh về nhanh."

Lâm Việt Thịnh rút bàn tay ma quỷ kia về, lạnh đậm đập một tiếng. Có lẽ là trên khấu có rất nhiều người đẹp, cho nên đã hấp dẫn đi toàn bộ sức chú ý của hắn.

Huỳnh Minh San đột nhiên khẽ nói: "Chủ tịch, trong nhóm người mẫu này có Trương Minh Nhiên và Bùi Mai Linh, nghe nói bọn họ sắp làm người đại diện cho Thanh Tú Bút Mâu. Ngài xem, chính là người mặc chiếc váy caro kia..."

Lâm Việt Thịnh hí mắt lại: "OK, lát nữa chờ khi kết thúc rồi thì bảo họ đến phòng vip của tôi."

Trương Minh Nhiên mặc bộ trang phục thiếu nữ, làm ra vẻ thuần khiết, khi nhìn thấy Lâm Việt Thịnh, cô ta còn cố ý liếc mắt đưa tình.

Trong nhà vệ sinh, Quách Thanh Tú dùng nước lạnh vỗ lên gương mặt mình, để mình tỉnh táo một chút.

Ở trong này, không nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ chói tai kia nữa, trong lòng cô vừa nóng nảy vừa rối loạn, anh Hải chắc chắn đã nhìn thấy cảnh cô và Lâm Việt Thịnh bên nhau.

Làm sao bây giờ? Anh ấy nhất định sẽ khinh thường cô, không bao giờ để ý đến cô nữa.

Anh ấy chắc chắn sẽ vô cùng khinh bỉ cô.

Sau một hồi lâu, Quách Thanh Tú nhìn vào gương, hai mắt có hơi sưng đỏ, cô lại dùng nước lạnh rửa lại một chút, sau đó mới đi ra.

"Thanh Tú..."

Một giọng nói dịu dàng trong trẻo vang lên từ hành lang bên cạnh, Quách Thanh Tú ngược mắt nhìn sang.

Tăng Thanh Hải mỉm cười vẫy tay với cô: "Đến đây, Thanh Tú..."

Nụ cười của anh như có ma lực, Quách Thanh Tú bất giác tự bước đến.

Hai người đi đến một góc yên tĩnh, nơi này là tầng hai, vừa vặn nhìn xuyên qua thủy tinh là có thể nhìn thấy tình hình trong đại sảnh dưới lầu.

"Thật xin lỗi, anh Hải, em..." Quách Thanh Tú một lời khó nói hết, nếu anh Hải nhận ra Lâm Việt Thịnh thì nhất định sẽ nhớ đến chuyện ở Maldives.

"Thanh Tú, đừng nên nói xin lỗi. Là anh không tốt, nếu như anh tìm ra em sớm hơn một chút..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Khốn nạn tôi muốn giết anh

"Anh Hải, những cái bình anh thả trôi trên biển em đã nhận được hết rồi. Nhưng mà em không có can đảm đi tìm anh. Ngày hôm đó khi pháo hoa nổ vang, em cũng đi tìm anh, đáng tiếc em đến quá muộn, anh đã rời khỏi rồi..." Quách Thanh Tú yếu ớt nói ra.

Ánh mắt Tăng Thanh Hải hơi phát sáng, anh từng chút từng chút nhích gần về phía cô, dần dần, anh thậm chí có thể ngửi được hương thơm thoang thoảng trên người cô, giống như lavender lại ngọt ngào như bạc hà...

"Thanh Tú, thì ra em đã thấy hết tất cả những điều anh làm. Không sao cả, em đừng áy náy, không phải bây giờ chúng ta vẫn đang tốt đẹp sao? Tuy rằng không thể bên cạnh nhau, nhưng anh vĩnh viễn sẽ là anh Hải của em. Anh muốn em vui vẻ hạnh phúc, cho dù là bên cạnh ai..."

Tăng Thanh Hải dừng lại một hồi rồi khẽ hỏi: "Anh ta đối xử với em có tốt không?"

Một gã đàn ông ngang ngạnh mà lại kiêu ngạo như vậy, hẳn là sẽ không quan tâm đến một cô gái nhỏ chẳng có gia thế chẳng có bối cảnh nào. Trên gương mặt buồn bã âm ỉ Quách Thanh Tú hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, che giấu đi tâm trạng của cô: "Rất tốt, hẳn đối xử với em rất tốt."

Tăng Thanh Hải cảm thấy trong lòng vô cùng mất mát.

"Quách Thanh Tú, à chết tiệt nhà cô chết đâu rồi?"

Một bên khác vang lên tiếng nằng chừ của Lâm Việt Thịnh.

Tăng Thanh Hải không kiềm được mà siết nắm đấm, sắc mặt cũng thay đổi, tại sao tên này lại có thể nằng chừ Thanh Tú như vậy.

Quách Thanh Tú có vẻ vô cùng hoảng loạn: "Anh Hải, em đi đây."

Tăng Thanh Hải đuổi theo sau một bước: "Thanh Tú, anh điều tra ra được về bác của em, có rảnh rồi hãy liên lạc với anh..."

Quách Thanh Tú quay đầu lại ừ một tiếng, sau đó chạy như bay thoát khỏi hiện trường.

Bên kia vách ngăn thủy tinh vang lên tiếng nằng chừ tức giận của Lâm Việt Thịnh.

"Quách Thanh Tú, em rốt cuộc đang làm gì, ở trong nhà vệ sinh suốt nửa tiếng đồng hồ?"

"Thật xin lỗi, tôi đọc sách..."

"Lạy cô, trong nhà vệ sinh hồi như vậy mà em còn ngồi trong đó đọc sách, đưa điện thoại di động cho tôi, không được đọc nữa."

...

Giọng nói của Quách Thanh Tú vô cùng yếu ớt, hoàn toàn không có chút địa vị nào trước mặt hắn.

Tăng Thanh Hải nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ càng ngày càng xa, hàng mày đã sớm nhíu chặt.

Rõ ràng dễ nhận thấy là cô cũng không hạnh phúc lắm.

Công ty đa quốc gia lớn như tập đoàn ST, chủ tịch của bọn họ giàu sang quyền quý, đàn ông có tiền muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng được. Anh ta còn quan tâm Thanh Tú hay sao?

Quách Thanh Tú nghe Tăng Thanh Hải nói về tin tức của bác, đầu còn lòng dạ nào xem biểu diễn.

Cố gắng xem với Lâm Việt Thịnh một hồi, cô đột nhiên che bụng: "Tôi muốn về nhà."

Lâm Việt Thịnh nhíu mày: "Em làm sao vậy? Sao hôm nay cứ lăm chuyện xảy ra thế?"

Quách Thanh Tú cúi đầu, yếu ớt nói nhỏ bên tai hắn: "Có lẽ là đi cả đến, tôi cần phải về nhà trước."

Lâm Việt Thịnh không quát tháo cô nữa, quay đầu gọi Huỳnh Minh San đến.

"Đưa cô ấy về trước đi!"

Người phụ nữ này đúng là không phải phiền phức bình thường thôi đâu.

Huỳnh Minh San dẫn Quách Thanh Tú đi, đang chuẩn bị lên xe thì Quách Thanh Tú đột nhiên đỏ mặt nói: "Cô Huỳnh, tôi tự trở về vậy, cô vẫn nên ở lại bên cạnh Lâm Việt Thịnh đi, lát nữa anh ấy còn có chuyện."

Huỳnh Minh San mở cửa xe: "Cô Quý, tôi đưa cô về chẳng qua chỉ mất nửa tiếng thôi."

Quách Thanh Tú chần chờ một chút rồi lắc đầu: "Cô Huỳnh, là thế này, tôi muốn ghé siêu thị một chút để mua cái kia, rất phiền phức đó, thật sự không tiện đâu. Nếu như cô đi theo tôi đến siêu thị thì ít nhất phải đến tối mới về. Tôi thích dùng loại nhãn hiệu Lavender nọ, chỉ RT-MART mới có..."

Chỉ có một siêu thị RT-MART duy nhất trong toàn thành phố, đúng thật là không tiện.

Huỳnh Minh San chần chờ một chút: "Được rồi, vậy tôi đón taxi giúp cô."

"Được rồi, cảm ơn cô!" Lần này Quách Thanh Tú không từ chối nữa.

Sau mười phút đồng hồ, Quách Thanh Tú gọi điện đến cho Tăng Thanh Hải từ trong một sạp báo.

"Anh Hải, bây giờ anh có thể đi ra ngoài không? Em đang ở công viên trung tâm..."

"Được chứ, em đứng yên tại đó, anh lập tức đến ngay."

Quách Thanh Tú nghe thấy giọng nói của Tăng Thanh Hải, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một dòng nước ấm. Vẫn còn có anh Hải tốt, chỉ cần một cuộc điện thoại, anh ấy có thể chạy đến bên cạnh cô bằng tốc độ nhanh nhất.

Không lâu sau chiếc xe của Tăng Thanh Hải đã lái đến công viên trung tâm, nhìn thấy phía xa xa có một dáng hình duyên dáng đang ngóng chờ anh dưới tàng cây.

Về mặt kia cực kì giống dáng vẻ chờ anh cho cô kẹo que hồi còn nhỏ.

Một dòng nước ấm chảy qua trái tim Tăng Thanh Hải. Cái gì gọi là hạnh phúc? Bây giờ anh đã có định nghĩa rõ ràng, chỉ cần có thể ở bên người mình yêu, cho dù chẳng làm gì cả cũng là hạnh phúc.

"Anh Hải, anh đến thật nhanh..." Quách Thanh Tú lên xe.

Tăng Thanh Hải cúi người qua, thắt đai an toàn cho cô. Anh đến gần cô như vậy, cô có thể ngửi được mùi hương cây cỏ nhàn nhạt trên người anh, tim cô đập nhanh hơn, lòng dạ xốn xang.

Lúc anh ngồi dậy, ngọn tóc anh lướt qua lỗ tai cô, gương mặt của anh hơi hơi chạm vào môi cô.

Về mặt Quách Thanh Tú lập tức như con tôm luộc, đỏ bừng bừng.

Ánh mắt dịu dàng của Tăng Thanh Hải khẽ nhìn sang cô, vẻ ngại ngùng đáng yêu đó, lúm đồng tiền ngọt ngào kia, làm cho anh không kiềm được mà muốn thân cận.

Xe chậm chậm lăn bánh.

"Anh Hải, bác em ở đâu?" Quách Thanh Tú không kiềm được mà hỏi ra.

"Thanh Tú..."

Tăng Thanh Hải đột nhiên dừng xe lại, về mặt trở nên nghiêm túc. Quách Thanh Tú thấy anh như thế, trở nên căng cứng thẳng hơn. Cô bất an nhìn anh: "Thế nào ạ? Anh Hải, chẳng lẽ bác đã xảy ra chuyện gì rồi?"

"Thanh Tú, nghe đây, chuyện này vô cùng bí ẩn. Yêu cầu bảo mật vô cùng nghiêm ngặt, em đồng ý với anh trước, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì em cũng không thể nói ra..."

Quách Thanh Tú chớp mắt, trái tim như thể bị một màn đêm tối không lồ bao phủ xuống từng chút từng chút một.

"Vâng, anh Hải, có anh ở đây, em không sợ, cái gì em cũng không sợ..."

Xe chậm chậm lái vào một sở cảnh sát của thành phố S. Người trong đây dường như rất quen thuộc với Tăng Thanh Hải, ngay cả cảnh sát có súng cạnh giữ ở cửa cũng làm lễ với anh.

Quách Thanh Tú nhớ đến Lý Vi Vi, nghe nói ba của cô ta là vị quan trọng nào đó trong chính quyền trung ương, chẳng trách Tăng Thanh Hải lại có đãi

ngộ như vậy.

Quách Thanh Tú dần cảm thấy xót xa, tự ti và cả áp lực làm cho cô gần không cách nào thở nổi.

Tăng Thanh Hải dẫn cô vào thang máy đi đến tầng ngầm thứ hai, sau đó một viên cảnh sát dẫn đường, đưa họ vào một gian phòng.

Viên cảnh sát kia lật hồ sơ, giao cho Tăng Thanh Hải.

"Anh Tăng, anh xem trước một chút, có chuyện gì thì gọi tôi."

"Làm phiền cậu, Tiểu Chu!"

"Không có gì đâu, tôi đứng ngay ngoài cửa đây..." Tiểu Chu rất biết điều mà lui ra ngoài.

Ở chỗ này Quách Thanh Tú càng thêm căng thẳng, nếu không có Tăng Thanh Hải bên cạnh, cô sớm đã ngất đi rồi.

Nhiều cảnh sát như vậy, nhiều cửa sắt như vậy, bầu không khí áp lực này làm cô hít thở không thông.

"Bác em ở đâu?" Quách Thanh Tú xoắn xoắn ngón tay, bất an nhìn xung quanh, đây là một phòng hồ sơ cực lớn, bức tường trắng nhõn, tủ sắt xếp thành hàng, khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Tăng Thanh Hải lật văn kiện trong tay, trầm mặc vài phút đồng hồ, dường như đang quyết định có nên cho Quách Thanh Tú xem hay không.

"Thanh Tú, bác của em đã chết rồi, em vẫn còn muốn xem sao?"

Quách Thanh Tú sợ ngây người, chết rồi!!!

"Là, là chết như thế nào? Xử tử hình ư?"

Cô nhớ Lâm Việt Thịnh từng nói, bác phạm phải vụ án nào đó...

Tăng Thanh Hải lắc đầu với ánh mắt u buồn: "Không phải, còn chưa ra đến tòa, Là như thế này, lúc chính quyền trung ương hiện tại đặc phái ra tổ chức chống khủng bố ở thành phố S bí mật thi hành nhiệm vụ thì phát hiện một cái xác đàn ông. Sau đó lại trải qua giám định thì ngoại hình rất ăn khớp với bác Quách Tuấn Kiệt của em..."

"Cho em xem thử..." Quách Thanh Tú nói với ánh mắt kiên định.

"Thanh Tú, hay là thôi đi, có lẽ không phải là bác em đâu, trên đời này những người có dáng vẻ giống nhau cũng rất nhiều..."

Tăng Thanh Hải vẫn đang cố gắng khuyên bảo Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú đưa tay cướp lấy cặp tài liệu trong tay Tăng Thanh Hải.

"Cho em xem thử đi, anh Hải. Bằng không suốt đời này em cũng không yên lòng. Lần này là nhờ có anh giúp đỡ mà em mới có cơ hội vào đây, em biết cơ hội như vậy sẽ không có lần sau nữa."

Tăng Thanh Hải từ từ buông tay ra, văn kiện trong tay rơi xuống, ảnh chụp văng ra khắp nơi.

Bức ảnh chụp ở trong biển, quả thực là xác chết đàn ông, quần áo trên người coi như là chính tề, ở ngực có một lỗ thủng lớn đen như mực, bởi vì ngâm trong nước biển cho nên thi thể trắng bệch đến đáng sợ.

Quách Thanh Tú chỉ nhìn thoáng qua cũng đã nhận ra, đó chính là bác.

Thi thể không phân hủy chút nào, ngược lại là nguyên vẹn rõ nét đến khác thường, quần áo rách nát bị dòng nước đẩy mở, lộ ra những vết thương chằng chịt trên người, vô cùng dữ tợn.

Quách Thanh Tú cả người như đứng trong hầm băng...

"Chỗ phát hiện thi thể là đáy biển cách cung điện Versailles không xa, vết thương trí mệnh là vết đạn bắn ở ngực. Trên người còn có rất nhiều vết roi, xem ra lúc còn sống ông ấy hẳn là đã bị ngược đãi..." Tăng Thanh Hải khe khẽ nói.

Thần trí Quách Thanh Tú trở nên chết lặng, lúc này, tất cả âm thanh đều như biến mất cả rồi.

Vết đạn bắn, vết đạn bắn, tiếng súng!!!

Phải, phải rồi, đêm đó cô nghe thấy tiếng súng, còn có vết máu trên người Lâm Việt Thịnh, lúc đó cô còn tưởng là nằm mơ.

Không ngờ lại là thật, là Lâm Việt Thịnh giết chết bác, tên khốn kiếp này, đụng xe một lần còn không bỏ qua, phải tàn nhẫn mà giết luôn ông ấy.

"Thanh Tú, em làm sao vậy?"

Tăng Thanh Hải nhìn thấy Quách Thanh Tú mặt mày trắng bệch, ánh mắt mông lung không tiêu cự.

Liên tục gọi mấy lần Quách Thanh Tú mới phản ứng lại rồi đột nhiên chạy ra ngoài, đến bên thùng rác mà nôn ói dữ dội!

Trước nay cô chưa bao giờ nhìn thấy hình ảnh như vậy.

"Thật xin lỗi, Thanh Tú, anh không nên dẫn em đến đây xem..."

Tăng Thanh Hải tự trách mình, anh rất hối hận. Anh còn tưởng rằng Quách Thanh Tú và Quách Tuấn Kiệt không có tình cảm gì, không ngờ phản ứng của cô lại kịch liệt đến vậy.

Quách Thanh Tú khẽ lắc đầu: "Anh Hải, đưa em ra ngoài thôi!"

Giọng nói cô nhẹ đến như không còn chút sức lực.

"Được!" Tăng Thanh Hải đỡ Quách Thanh Tú đi ra khỏi đồn cảnh sát.

Tăng Thanh Hải vẫn đang khẽ an ủi: "Thanh Tú, đừng buồn nữa, cảnh sát đang điều tra rồi. Đây là vụ giết người vứt xác nghiêm trọng, nhưng mà trước kia có một vài cuộc điều tra nói là Quách Tuấn Kiệt thiếu tiền vay nặng lãi rất nhiều, phỏng chừng là bọn xã hội đen làm. Cho nên điều tra có chút khó khăn, nhưng mà em phải tin tưởng cảnh sát, bọn họ sẽ bắt được hung thủ giết người."

Quách Thanh Tú nhếch miệng nở một nụ cười nhạt, vậy sao, hung thủ ư, cô cũng không cần cảnh sát đi bắt hung thủ.

"Em nghĩ, em biết hung thủ ở đâu rồi!" Quách Thanh Tú lẩm bẩm nói ra.

Cô ngủ bên cạnh hắn mỗi ngày, nhiệt độ cơ thể và những thứ riêng tư cả hai bên đều biết rõ nhau, cô còn cần người khác điều tra sao?

Buồn cười, mẹ nó thật buồn cười mà.

Mỗi ngày cô ngủ cùng sói, còn rên rỉ trên người hắn!

Quách Thanh Tú thật muốn tát cho mình vài cái bạt tai.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Xin lỗi! Tôi muốn giết chết anh

Tăng Thanh Hải vô cùng lo lắng nhìn Quách Thanh Tú. Ngoại trừ vừa rồi cô bị nôn mửa thì về cơ bản không có sự khác thường nào lớn. Cô không khóc, không nào loạn, chỉ cười khẩy, nụ cười lạnh lùng kia khiến anh nhìn mà cảm thấy vô cùng đáng sợ.

"Thanh Tú, em đang ở đâu? Anh đưa em về!"

Quách Thanh Tú ngược mắt, nhìn chằm chằm Tăng Thanh Hải một lúc lâu, sau đó mới mỉm cười rồi nói: "Cảm ơn anh, anh Hải!"

"Ha ha, Thanh Tú, đừng nói với anh những lời như thế, em biết lòng anh..."

Quách Thanh Tú đưa tay lên che môi anh lại: "Anh Hải, chúc anh hạnh phúc."

Cô không muốn nghe lời tỏ tình của anh lần nào nữa. Anh đã có vị hôn thê, có thể giới riêng của mình rồi.

Còn bản thân cô, chỉ cần cô vững bước đi một mình là được.

"Anh Hải, anh không cần đưa em về đâu. Em tự gọi taxi cũng được. Anh ấy rất hay ghen, nếu như bị anh ấy nhìn thấy không biết chừng lại cãi nhau..." Quách Thanh Tú khẽ thở dài một tiếng.

Cô xoay người, vẫy một chiếc taxi, nhưng cũng ngay khoảnh khắc đó cô đột nhiên quay đầu, nhìn Tăng Thanh Hải nở nụ cười rục rịch, giọng nói thánh thót như chuông bạc: "Anh Hải, vị trí của anh ở trong lòng em không ai thế thay thế được. Em sẽ luôn luôn nhớ tới anh."

Rồi cô rời đi, bình thần đóng cửa xe lại.

Bây giờ, trong đầu cô đang rối tung rối mù. Tên Lâm Việt Thịnh khốn kiếp kia, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.

Lúc Lâm Việt Thịnh xử lý xong việc của đợt triển lãm thời trang rồi đi về thì đã hơn mười giờ đêm.

Khi bóng dáng to cao, tối đen như mực của hắn bước tới, Quách Thanh Tú đang ngồi trên ghế salon xem ti vi.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy ánh mắt của Quách Thanh Tú vốn không hề có tiêu cự, trong ti vi đang chiếu cái gì cô hoàn toàn không biết.

Nghe thấy tiếng bước chân Lâm Việt Thịnh, cô vui vẻ nhảy lên, dùng hai tay ôm lấy cổ hắn.

“Anh đã về rồi!”

Lâm Việt Thịnh nhú mày: “Sao hôm nay lại nhiệt tình như thế? Có phải đã làm chuyện gì trái với lương tâm rồi không?”

Quách Thanh Tú sẵn sàng giúp hắn cởi áo khoác trên người ra, treo lên giá, rồi lại nắm tay hắn ngồi vào ghế salon.

“Vâng, là có chút chuyện trái với lương tâm. Hôm nay em không ở cùng anh cho tới lúc kết thúc, trong lòng áy náy, nên mới chủ động lấy lòng anh đó!”

Quách Thanh Tú cười rất giả dối. Cô cứ cảm thấy như mình đang đi trên bông, không hề có chút cảm giác nào cả.

Chỉ có một ý thức mãnh liệt đang nhắc nhở cô, phải tỉnh táo, phải trấn định, ngàn lần, vạn lần không được để lộ ra bất cứ sơ hở nào.

Lâm Việt Thịnh đã quá mệt mỏi nên hoàn toàn không chú ý tới sự khác thường của Quách Thanh Tú. Nhìn thấy cô ngoan ngoãn như vậy hắn cảm thấy thoải mái hơn nhiều. “Vậy thì được, nếu biết mình sai rồi thì còn không mau bồi thường đi.”

“Vâng vâng, em đã làm xong rồi. Em có nướng bánh bông lan, hai chúng ta cùng ăn nhé?”

Quách Thanh Tú bình tĩnh nhảy chân sáo vào bếp, bung ra một đĩa bánh bông lan được nướng hấy còn nóng hôi hổi, còn đang tỏa ra mùi bơ nồng nàn.

Lâm Việt Thịnh vô cùng hưởng thụ cảm giác ấm áp này. Hắn cảm thấy hơi thèm nên đưa tay ra cầm một miếng bỏ vào miệng.

Quách Thanh Tú chăm chú nhìn người đối diện đang ăn từng miếng, từng miếng bánh bông lan mà cô tự nướng, trong mắt lóe lên sự vui vẻ.

Lâm Việt Thịnh chỉ ăn một cái rồi dừng lại: “Vừa mới dùng bữa xong, ăn không nổi nữa rồi, để mai lại ăn tiếp vậy!”

Quách Thanh Tú lộ ra vẻ thất vọng. Cô xoay người đi vào bếp, một lát sau lại bung một cốc sữa bò nóng ra.

“Uống cái này đi! Uống xong chúng ta liền về phòng...”

Quách Thanh Tú nói sâu xa. Lâm Việt Thịnh nhận lấy cái cốc, uống một hơi hết sạch, rồi bé Quách Thanh Tú bước thẳng lên tầng.

Lúc vừa đến cửa phòng ngủ, hắn đã chẳng thể chờ nổi nữa mà hôn lên miệng cô.

“Đừng vội mà...”

Quách Thanh Tú giả dục nói.

Lâm Việt Thịnh đặt cô lên thảm trải sàn, vừa dịu dàng mút lấy cánh môi mềm mại vừa đưa tay cởi quần áo trên người cô.

Đột nhiên, động tác của Lâm Việt Thịnh hơi khựng lại, chuyện gì vậy? Sao lại mệt như thế này?

Lâm Việt Thịnh ngẩng lên, khẽ lắc lắc đầu. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú dần nhạt nhòa đi...

“Anh sao vậy?” Giọng nói của cô cũng trở nên mơ hồ.

Lâm Việt Thịnh đột nhiên ngã xuống: “Buồn ngủ quá!”

Ánh mắt Quách Thanh Tú hơi đờ ra, một lúc lâu sau cô vội vàng bò dậy, khóa trái cửa lại.

Vách tường của căn phòng này đã được xử lý đặc biệt nên có hiệu quả cách âm vô cùng tốt.

Lâm Việt Thịnh rất nặng, cô dốc sức hết bình sinh cũng không có cách nào kéo hắn tới bên cạnh ghế tựa.

Cuối cùng, chỉ có thể trói hai tay hai chân của hắn lại rồi quấn vào chân giường bên cạnh.

“Rào!”

Một cốc nước lạnh hắt vào mặt Lâm Việt Thịnh làm hắn giật mình một cái, mở mắt ra.

Thuốc ngủ Quách Thanh Tú cho vào vốn không nhiều. Cô sợ hấn phát hiện nên cho vào trong cả sáu miếng bánh bông lan, kết quả, Lâm Việt Thịnh chỉ ăn một miếng.

Bởi vậy, chỉ cần một cốc nước lạnh đã làm cho hấn tỉnh lại.

Lâm Việt Thịnh nhanh chóng phát hiện ra mình đang ở trong hoàn cảnh rất lúng túng, hấn bị Quách Thanh Tú trói lại.

Quách Thanh Tú đang ngây ngốc nhìn hấn, trong đôi mắt mờ mịt tràn ngập sự sợ hãi. Dễ nhận thấy, cô không phải là một người có thể quen với những chuyện như bắt cóc này.

Lâm Việt Thịnh nổi giận: “Quách Thanh Tú, con mẹ nó, vậy mà dám cả gan trói tôi...”

Người phụ nữ này thật đáng chết. Chẳng trách vừa rồi lại có sức lấy lòng hấn như thế, hóa ra là vì muốn bắt cóc hấn.

“Quách Thanh Tú, coi như tôi đã nhìn nhầm cô rồi, đúng là con mẹ nó, vậy mà lại nuôi nhầm một con sói mất trắng, giờ còn dám bắt cóc cả tôi nữa.”

Lâm Việt Thịnh chưa từng nghĩ rằng mình lại rơi vào trong tay một người phụ nữ.

Mà người phụ nữ đó lại là người hấn vô cùng thích, vô cùng yêu thương.

Thế giới này, con mẹ nó có thể điên rồ thêm nữa hay không.

Dù hai tay hai chân của Lâm Việt Thịnh bị trói nhưng thân thể cao lớn, ngang tàng của hấn vẫn không ngừng lúc lắc qua lại, thậm chí còn kéo lê được cả cái giường rộng hai mét rưỡi.

Quách Thanh Tú liếc mành lều về phía sau như một chú con nai con bị sợ hãi. Chỉ cần đối diện với đôi mắt đen điên cuồng sắc bén của hấn, cả người cô sẽ không tự chủ được mà mềm nhũn ra.

Cô không thể không thừa nhận, người đàn ông này quá mạnh mẽ. Cô sợ hấn, rất sợ hấn, sợ từ tận đáy lòng.

“Quách Thanh Tú, còn ngốc ra đó làm gì, mau tới thả tôi ra, nếu không cô chết chắc rồi.”

Lâm Việt Thịnh đột nhiên rống to lên, mành nhĩ Quách Thanh Tú như sắp thủng mất.

Cô bị tai mình lại, tự cô vũ bản thân không được bỏ cuộc, người ở trước mắt chính là ác quỷ, là tên đao phủ đã giết hại người nhà cô.

Vừa nghĩ tới cái chết thê thảm của bác cả và chị mình, trái tim Quách Thanh Tú lại đau nhói lên.

Nước mắt trào khỏi khóe mi. Cô không thể sợ hãi. Cô phải báo thù cho chị, cho bác cả, báo thù cho vong hồn của cả nhà họ Quách.

Cô run rẩy cầm lấy cái dao gọt hoa quả để trên bàn, đi về phía Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh rống lên mấy tiếng, giãy dụa rất lâu cũng không thể nào thoát ra được.

Người phụ nữ nhỏ bé đáng chết này thế mà còn định ra tay giết hấn. Dây thừng thắt chặt như mạng nhện, hấn có dùng cách nào cũng không thoát ra được.

Nhìn Quách Thanh Tú cầm dao gọt hoa quả đi tới, hấn hoàn toàn bối rối. Hấn chưa từng nghĩ rằng Quách Thanh Tú lại hận hấn đến như vậy.

“Quách Thanh Tú, em điên rồi, con mẹ nó, em thật sự điên rồi...”

“Em muốn giết tôi? Thật con mẹ nó buồn cười, tôi móc tim móc phổi ra cho em, còn em lại dùng thủ đoạn này để giết tôi ư?”

Lâm Việt Thịnh có hơi cuồng loạn. Không phải hấn sợ chết, hấn tin Quách Thanh Tú sẽ không làm gì mình, thế nhưng, cái cảm giác này thật con mẹ nó khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Quách Thanh Tú đọng đầy nước mắt. Con dao gọt hoa quả trong tay không ngừng run rẩy.

“Quách Thanh Tú, đáng về ngu ngốc này của em có thể giết người hay sao?”

Quách Thanh Tú cố gắng giữ mình bình tĩnh: “Lâm Việt Thịnh, anh nói đúng, tôi muốn giết anh...”

Giọng nói tuy yếu ớt nhưng lại vô cùng kiên định, không phải đùa giỡn, cũng không phải đang diễn trò. Cô muốn giết hấn.

“Con mẹ nó, được lắm, đưa ra một cái lý do đi...”

Quách Thanh Tú lau nước mắt, giọng nói nghẹn ngào: “Chuyện anh đã làm mà còn hỏi tôi sao?”

Lâm Việt Thịnh chăm chọc, nói: “Việc tôi làm quá nhiều nhưng con mẹ nó không có một cái nào đủ để bị phán tội chết.”

“Không có một cái nào đủ để bị phán tội chết?”

Trên mặt Quách Thanh Tú tràn đầy đau đớn: “Nhà họ Quách chúng tôi chết nhiều người như vậy mà không đòi được một mạng của anh sao?”

“Quách Thanh Tú, nhà họ Quách của em chết nhiều người thì liên quan cái rắm gì tới tôi? Sao em lại đổ hết mọi chuyện lên đầu tôi như thế? Có phải em coi trọng thẳng nào khác, muốn thoát khỏi tôi đúng không?” Đôi mắt đen đầy điên cuồng của Lâm Việt Thịnh nhìn thẳng vào cô.

“Được, nếu anh không nhớ rõ, vậy tôi nhắc cho anh nhớ. Có phải bác cả của tôi bị anh giết không?”

Quách Thanh Tú vừa nghĩ tới cái chết thê thảm của bác cả lại bị kích động: “Là anh, là anh cố ý thu mua Á Hân, anh nghĩ tôi không biết sao? Ngày chị tôi đính hôn, anh đã sớm chuẩn bị xong mọi việc rồi. Anh thu mua Á Hân, đùa giỡn tình cảm của chị tôi, chính là để công kích bác cả, làm ông bị phá sản, lại còn bị bọn cho vay nặng lãi đuổi giết. Bác cả thật đáng thương, đã sắp chết rồi mà còn bị anh đối xử tệ như vậy...” Quách Thanh Tú nước mắt giàn dụa lên án, Lâm Việt Thịnh lại lạnh lùng nhìn cô.

“Đúng, ông ta là do tôi giết.” Lâm Việt Thịnh không hề che giấu cảm xúc chán ghét của mình.

“Em nói đúng, là tôi thu mua Á Hân, thiết kế bẫy để Quách Tuấn Kiệt bị bọn cho vay nặng lãi đuổi giết, cũng chính là tôi nổ súng giết chết ông ta. Quách Thanh Tú, em rất thông minh, nhưng tiếc là dùng sai nơi rồi.”

Nhìn Lâm Việt Thịnh ra vẻ không hề để ý cười khẩy, trái tim Quách Thanh Tú trùng xuống từng chút một. Cô vốn còn nghĩ rằng, ít nhất Lâm Việt Thịnh sẽ có một lý do nho nhỏ nào đó. Ví dụ như hấn làm như vậy cũng vì bất đắc dĩ, hoặc hấn thẳng thừng, khẳng khái không thừa nhận, thì có lẽ trái tim cô sẽ không đau đớn như thế này.

“Cái chết của chị tôi cũng do anh gây ra?”

Lâm Việt Thịnh vẫn cười lạnh như cũ: “Em nói không sai. Đối với người phụ nữ mình không thích tôi chẳng việc gì mà phải đối xử tốt cả. Cô ta sống hay chết thì liên quan quái gì tới tôi. Đương nhiên, cái chết của cô ta không phải do tôi trực tiếp gây ra. Tôi nghĩ, chịu trách nhiệm gián tiếp thì có! Thế thì đã làm sao, Quách Thanh Tú, trong lòng em thật sự không hề có vị trí của tôi sao?”

Hắn nhìn cô, đôi mắt đen ấy dường như muốn cố gắng nhìn thấu cô.

Người phụ nữ này, quả nhiên chưa hề để tâm đến hấn một chút nào.

Lúc này Quách Thanh Tú đã khóc không thành tiếng: “Lâm Việt Thịnh, tên khốn kiếp nhà anh, anh là ác quỷ. Nếu nhà họ Quách đều đáng chết thì sao anh không giết tôi đi. Tôi đã sớm nói với anh, anh không giết tôi thì anh sẽ phải hối hận rồi mà.”

“Được, vậy em giết tôi đi! Quách Thanh Tú, em có bản lĩnh thì giết tôi đi...” Lâm Việt Thịnh chăm chọc.

Quách Thanh Tú giàn dụa nước mắt nhìn hấn, con dao gọt hoa quả trong tay không ngừng run rẩy.

“Có phải ba tôi, mẹ tôi, cũng chết trong tay anh không?”

Lông mày Lâm Việt Thịnh nhướn lên: “Quách Thanh Tú, em bệnh à! Ba mẹ em đã chết từ mười năm trước rồi, lúc đó tôi mới hơn mười tuổi, tôi có bản lĩnh giết được họ sao? Được rồi, dù gì thì con sói mặt trắng vô tình vô nghĩa như em cũng đã muốn cắn lại tôi một miếng, em cứ ra tay đi!”

“Vậy tại sao anh lại muốn hại bác cả, tại sao lại hại chị tôi, tại sao muốn hại tôi?”

Quách Thanh Tú điên cuồng hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Cho tôi một lý do để tha thứ cho anh

Con người đen láy của Lâm Việt Thịnh lóe lên một tia điên cuồng, hấn không có lời nào để nói, không giải thích gì cho bản thân cả.

“Nói đi chứ!!” Mặt Quách Thanh Tú vương đầy nước mắt, con dao để ở cổ Lâm Việt Thịnh, cảm giác lạnh lẽo làm đầu óc hấn vô cùng tỉnh táo.

Hắn lạnh lùng nhìn cô, nhìn xem cô có còn nhớ tới những điểm tốt của hấn không, nhớ tới sự yêu chiều, nhớ tới tình yêu hấn dành cho cô hay không?

Ngay trên cái giường lớn này, bọn họ đã từng mây mưa triền miên, ân ái đến mức nào...

Người ta nói trái tim của phụ nữ như cây kim nơi đáy biển, hóa ra hần chưa từng nắm giữ được bao giờ.

“Không có lý do gì cả, muốn giết thì giết thôi, em có bản lĩnh thì giết tôi đi!” Lâm Việt Thịnh bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Cô đã cho rằng hần là một con ác quỷ giết người, hần có giải thích thêm cũng đâu có ý nghĩa gì?

“Tên khốn kiếp, anh là một tên- * khốn kiếp, anh là tên khốn kiếp giết người không chớp mắt...”

Quách Thanh Tú giờ con dao trong tay lên, nhắm vào ngực của Lâm Việt Thịnh, dồn sức đâm xuống.

Đôi mắt nóng rực của Lâm Việt Thịnh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô không chớp. Hần muốn xem xem, dao của cô sẽ hạ xuống như thế nào.

Con dao của Quách Thanh Tú dừng lại ở cổ của Lâm Việt Thịnh. Cô cắn răng, tầm mắt đã sớm bị nước mắt làm cho nhòe đi.

Chết tiệt, vậy mà cô lại không xuống tay được, không xuống tay được, cô đúng là đồ vô dụng.

Cô không dám giết người.

“Quách Thanh Tú, nếu hôm nay em không giết tôi thì sau này sẽ không có cơ hội nữa đâu. Đến đây! Nếu hận tôi, nếu trong lòng chưa từng có tôi, thì hãy giết tôi đi.”

Giọng nói khàn khàn của Lâm Việt Thịnh tràn đầy xót xa.

Quách Thanh Tú đột nhiên quăng dao đi, hai tay liên tục đánh lên lồng ngực rắn chắc của hần.

“Lâm Việt Thịnh, tôi hận anh Tăng! hận anh, tôi hận anh, tôi hận anh...”

Quách Thanh Tú phát tiết xong đột nhiên lấy một cái khăn lông to, nhét vào miệng hần. Lâm Việt Thịnh dùng ánh mắt điên cuồng ẩn chứa sự nóng nảy, tầm mắt nhìn vào cô.

“Lâm Việt Thịnh, tôi không ra tay được. Anh nói, người nhà họ Quách chúng tôi đều đáng chết, vậy thì bây giờ sẽ như ý của anh. Ba mẹ tôi đã mất rồi, bác cả không còn, chị tôi cũng đã rời nhân thế, chỉ còn lại một mình tôi thôi, như vậy thì, giày vò tôi đã trở thành niềm vui sướng duy nhất của anh có đúng không?”

Giọng nói của Quách Thanh Tú tràn đầy sự bi thương, đôi mắt bởi vì khóc mà đỏ bừng lên.

“Được, bây giờ tôi sẽ thành toàn cho anh. Tôi sẽ chết. Tôi chết rồi thì anh sẽ không quán lấy tôi như một kẻ điên nữa.”

Đôi con ngươi của Lâm Việt Thịnh tròn tròn lên như sắp rơi ra khỏi hốc mắt. Người phụ nữ đáng chết này nói lung tung bậy bạ cái gì vậy.

Cô vốn dĩ không phải là người nhà họ Quách, cô gái ngu ngốc này!

Tiếc rằng, lúc này Lâm Việt Thịnh không thể nói được gì, chỉ có thể phát ra những tiếng ưm ưm không rõ.

Quách Thanh Tú lau nước mắt, quyết tuyệt đi ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Bên ngoài, màn đêm tối đen như mực, bầu trời đầy những vì sao giống như mắt của những người thân.

Ba, mẹ, bác cả, chị, mọi người đang ở trên trời nhìn con sao? Con đến đây!

Quách Thanh Tú đi dọc theo vườn hoa tới bờ biển, màn đêm vắng lặng che giấu hết mọi thứ.

Chỉ nghe tiếng bọt nước nhẹ nhàng vàng lên, cả người Quách Thanh Tú lặng lẽ chìm dần xuống làn nước biển.

Mãi tới tận sáng ngày hôm sau, Lâm Việt Thịnh mới được Di Nguyễn phát hiện ra.

“A, cậu chủ, sao cậu lại như thế này? Người đâu, người đâu!”

Di Nguyễn hoảng hốt vội hô to lên. Một lát sau Lê Hùng Việt dẫn theo vài tên vệ sĩ đến.

Khăn mặt trong miệng Lâm Việt Thịnh vừa được rút ra hần đã lập tức hét lên, tuy rằng giọng nói khàn đến mức không thể tả được.

“Nhanh, con mẹ nó, lập tức đi bắt Quách Thanh Tú về đây...”

Lê Hùng Việt ngó người: “Cậu chủ, cô Quách không ra ngoài mà?” Cửa chính của biệt thự được canh gác rất chặt chẽ, bảo vệ luân phiên trực cả đêm, không thể nào lại để Quách Thanh Tú rời đi được.

“Lập tức đưa cô ấy tới trước mặt tôi.”

Lâm Việt Thịnh vừa được cời trói xong lập tức chửi ầm lên: “Quách Thanh Tú, em chết chắc rồi. Nếu để tôi bắt được tôi chắc chắn sẽ lột da. Con mẹ nó đúng là to gan mà.”

Tìm mãi tới tận mười hai giờ, từng tin tức xấu lần lượt truyền đến.

“Cậu chủ, không thấy tung tích của cô Quách đâu cả, camera giám sát bên phía bảo vệ cổng hiện thị không thấy cô Quách ra khỏi cổng chính.”

“Cậu chủ, đã tìm toàn bộ biệt thự nhưng không thấy cô Quách đâu cả.”

Cuối cùng, Di Nguyễn đi tới, bà lo lắng nói: “Cậu chủ, ngay cả giày cô Quách cũng không đi, trên người chỉ mặc đồ ngủ, dép lê cũng chẳng mang nữa. Cô ấy, cô ấy đâu có giống như bỏ chạy đâu!” Di Nguyễn chưa nói hết đã nghẹn ngào: “Thứ lỗi cho tôi lắm miệng, có phải cô Quách nghĩ quẩn...”

Một câu nói này làm cho Lâm Việt Thịnh như người đang đứng ngay trong tiết trời mùa hạ lại bị đổ một chậu nước đá, hấn lão đảo ngồi bệt xuống giường.

Lâm Việt Thịnh, tôi sẽ làm như ý của anh. Được, bây giờ tôi sẽ cho anh toại nguyện. Tôi sẽ chết, tôi chết rồi thì anh sẽ không quản lấy tôi như một kẻ điên nữa.

Lời của Quách Thanh Tú tua lại trong đầu hấn hết lần này tới lần khác.

Lâm Việt Thịnh không nói thêm một câu nào, cứ thế lão đảo lao thẳng xuống tầng.

Lúc xuống đến tầng dưới thì đụng phải Lê Hùng Việt: “Cậu chủ, điện thoại của cậu.”

Lâm Việt Thịnh vội vàng nhận máy, trong lòng vẫn còn ôm một tia hy vọng. Quách Thanh Tú, chỉ cần bây giờ em xuất hiện, thì kẻ cả có chém tôi một đao tôi cũng sẽ tha thứ cho em.

“Tổng giám đốc Lâm, bên phía Trương Minh Nhiên và cô Bùi đã đồng ý rồi. Nhưng các cô ấy hy vọng gặp lại Tổng giám đốc Lâm một lần nữa...”

Không phải tin tức của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh gằn giọng: “Bảo bọn họ rút ngay đi.”

Lâm Việt Thịnh cúp điện thoại, quay đầu lại dặn Lê Hùng Việt: “Cậu, lập tức tới nhà cũ của nhà họ Quách, cố gắng tìm xem, có manh mối gì lập tức báo cho tôi.”

“Vâng!” Lê Hùng Việt nhanh chóng xoay người đi làm.

Đầu Lâm Việt Thịnh đau nhói, hấn ngồi sụp xuống ghế salon.

“Cậu chủ, bữa sáng của cậu...”

Có một nữ giúp việc bụng sữa bỏ tới, Lâm Việt Thịnh đang bức bối nên đá bay luôn cốc sữa.

“CÚT, CÚT, CÚT HẾT ĐI...”

Một tiếng rống to này làm đám nữ giúp việc sợ đến mức chạy tán loạn.

Di Nguyễn nhìn Lâm Việt Thịnh, lắc đầu rồi thở dài. Aizz! Hai đứa nhỏ này, lúc nào mới kết thúc đây.

Lâm Việt Thịnh đột nhiên đứng dậy, túm lấy cổ áo của Di Nguyễn.

“Di Nguyễn, nếu như di muốn chết thì di sẽ tìm cách gì? Nhanh nhất mà không bị người khác phát hiện ra.”

Lâm Việt Thịnh hoàn toàn rối loạn, hấn không thể giữ tỉnh táo để suy nghĩ bất cứ việc gì nữa.

“Chuyện này, chuyện này...” Di Nguyễn giật mình, lạng đi một lúc rồi đột nhiên nói: “Có khi nào là biển không?”

Lâm Việt Thịnh đẩy thẳng Di Nguyễn ra, chạy khỏi cổng chính của biệt thự, phóng tầm mắt nhìn về phía biển.

Đúng vậy, từ góc này đi tới bãi biển rất gần, hơn nữa, buổi tối vốn không hề có người. Không đâu, Quách Thanh Tú, con mẹ nó, em sẽ không ngu ngốc như vậy chứ!

Lâm Việt Thịnh chạy ra bờ biển, Di Nguyễn theo sát phía sau, rồi lại gọi thêm mấy vệ sĩ cùng chạy về phía đó.

Trong lòng Di Nguyễn rất lo lắng. Cậu chủ bị trói lại cả một buổi tối, ngày hôm nay lại chưa ăn uống gì đã phải lo lắng tìm kiếm như thế này, cứ thế thì sao có thể chống chọi tiếp được.

Lâm Việt Thịnh vớt bộ âu phục trên người, cứ thế nhảy xuống biển, chỉ một lát đã lặn xuống đáy.

Mấy tên vệ sĩ thấy vậy vội vàng cởi áo khoác ra, cùng xuống biển tìm kiếm.

Di Nguyễn lo lắng đứng trên bờ, đột nhiên có một thứ gì đó lóe lên lọt vào tầm mắt của bà.

Bà cởi giày, bước vào trong nước, đưa tay ra mò thứ đồ vật đang lóe ra ánh sáng kia lên, vậy mà lại là một cái nhẫn kim cương.

“Cậu chủ, cậu chủ, tôi tìm được một vật.”

Di Nguyễn hô lên, Lâm Việt Thịnh được hai người vệ sĩ kéo ra khỏi đáy biển.

Di Nguyễn xông đến, dúi cái nhẫn kim cương vào tay Lâm Việt Thịnh: “Cậu chủ, cái này có lẽ là của cô Quách.”

Tìm suốt mấy tiếng đồng hồ trong biển mà vẫn không tìm được tung tích của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng.

Không tìm được người dù sao cũng tốt hơn tìm thấy một cái xác nhiều.

Nhưng chiếc nhẫn trước mắt này nhanh chóng phá vỡ hy vọng của hắn.

Hắn có thể tưởng tượng được tâm trạng tuyệt vọng của Quách Thanh Tú khi tháo chiếc nhẫn ra.

Cô gái ngốc này, thật sự con mẹ nó ngu ngốc.

“Quách Thanh Tú, nếu em dám chết thì tôi nhất định sẽ không tha cho em!” Lâm Việt Thịnh quay về phía biển rộng gào lên. Giọng nói khàn như bị ma sát trên cát vậy, âm điệu tràn ngập đau thương, những người ở đây chẳng ai có thể kiềm được sự xúc động.

“Các người, các người đừng có đứng ngốc ra đấy nữa, mau gọi đội cứu hộ tới đây, dù cho có lật tung vùng biển này lên cũng phải tìm ra cô ấy.”

Biển rộng mênh mông như trải tới tận chân trời, muốn lật tung cả biển lên căn bản là chuyện không thể.

Đứng trước Việt Thịnh nhiên, con người là thứ hiện diện bé nhỏ đến mức không đáng kể.

“Cậu chủ, cô Quách đã mất tích từ tối hôm qua. Hiện giờ đã mười hai tiếng trôi qua rồi, chỉ sợ người đã sớm...”

Di Nguyễn đau lòng cho Lâm Việt Thịnh nên nhỏ giọng khuyên bảo.

“Bớt nói nhảm lại, bà mau rút về đi. Còn dám nói thêm nữa câu không may thì không cần phải làm nữa.”

Buổi chiều có hai đội chuyên tìm kiếm cứu nạn trên biển, còn có nhân viên trực vớt, tổng cộng bốn mươi, năm mươi người, tất cả đều tìm kiếm trên vùng biển này.

Tiếc rằng, giống như đãi cát lúc sóng to, thu hoạch được rất ít, hoàn toàn không tìm được bất cứ manh mối nào.

Lâm Việt Thịnh ngồi thu mình trên ghế salon, sắc mặt tiêu tụy.

Chính hắn cũng chưa từng nghĩ tới, Quách Thanh Tú lại chiếm vị trí quan trọng ở trong lòng mình như vậy.

Hắn chỉ biết mình thích cô nhưng không biết đã thích từ lúc nào.

Hắn cho rằng, chỉ cần mình chơi thêm một khoảng thời gian nữa, chán rồi là có thể buông tay.

Nhưng mà, khế ước bọn họ ký vẫn chưa tới hạn cuối, mà con mẹ nó, cô lại tự sát.

Đây có phải là sự mỉa mai lớn nhất hay không. Càng đáng sợ hơn chính là, hắn cảm thấy như trời sắp sụp xuống vậy.

Thế giới của hắn đang dần dần sụp đổ.

Lâm Việt Thịnh, tôi không ra tay được.

Lâm Việt Thịnh, tôi không ra tay được!!

Quách Thanh Tú khóc nức nở, đáng vẻ nhỏ bé như hoa lê dầm mưa của cô thỉnh thoảng lại lóe lên trước mắt.

Hắn siết tay thành nắm đấm, siết đến mức khớp tay kêu lên răng rắc. Cô không nỡ giết hắn, thế nên đã giết chính bản thân mình.

Quách Thanh Tú, em là người phụ nữ ngu xuẩn nhất, nhất gan nhất mà tôi từng gặp.

“RẦM!” Lâm Việt Thịnh đâm mạnh một cái lên bàn trà bằng thủy tinh trong phòng khách.

Bàn trà bị hấn đâm vỡ nát, máu tươi chảy ra từ chỗ khớp xương, tí tách rơi xuống làm đỏ cả tấm thảm trải sàn xa hoa.

Mà bản thân hấn lại không hề hay biết.

Mãi tới khi Lê Hùng Việt đi từ ngoài vào, giặt mình hồ lên rồi băng bó thì hấn mới lạnh lùng mở lời: “Chuyện bé mà xé ra to làm gì? Vẫn không có manh mối nào sao?”

Lê Hùng Việt vừa giúp hấn băng bó vừa nhỏ giọng nói: “Đã tìm kiếm khắp một vòng ở nhà họ Quách, không hề thấy dấu vết của cô Quách. Cũng đã tới chỗ Lê Quyên Quyên bạn học của cô ấy để hỏi thăm nhưng gần đây cô ấy cũng không liên hệ với Lê Quyên Quyên.”

Không có manh mối, một chút manh mối cũng không có.

Lâm Việt Thịnh đứng dậy, lại đá một cước vào tủ đựng rượu.

Sau một chuỗi âm thanh loảng xoảng, tất cả rượu trong tủ đều rơi xuống đất, vỡ nát thành một đồng. Máu rượu đỏ như màu máu, chảy ra khắp nơi, nhuộm đỏ cả thảm trải sàn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Ác ma đừng xông tới đây

Sắc trời dần dần tối đen.

Đội tìm kiếm cứu nạn trên biển không thể không ngừng lại, Lâm Việt Thịnh cố chấp đứng ở cạnh bờ không chịu di chuyển.

Nhìn thấy mọi người đều dừng lại, hấn quát: “Tại sao lại ngừng? Lập tức đi tìm, đi tìm ngay...”

Lê Hùng Việt nhỏ giọng nói: “Cậu chủ, buổi tối tầm nhìn dưới nước không được tốt, tìm nữa cũng phí công thôi. Ngày mai trời vừa sáng tôi sẽ sắp xếp bọn họ đi tìm ngay.”

Anh ta còn chưa nói hết lời, Lâm Việt Thịnh đã tung người, nhảy vào trong biển rộng.

Ba ngày ba đêm đã qua.

Quách Thanh Tú vẫn không có tung tích, còn Lâm Việt Thịnh lại được Lê Hùng Việt kéo lên từ đáy biển.

Hấn đã ba ngày ba đêm không chợp mắt, chẳng nghỉ ngơi, cũng không thiết ăn uống, cả ngày ngâm mình ở trong nước biển, cơ thể đã sớm không thể chống đỡ nổi nữa.

Lúc được Lê Hùng Việt kéo lên, hấn đã hôn mê bất tỉnh.

Hôm Lâm Việt Thịnh được đưa vào bệnh viện, đội tìm kiếm cứu nạn trên biển cũng chính thức đình chỉ công việc lại.

Thật ra mọi người đều hiểu rõ rằng, một người muốn tự sát, không mang theo bất kì công cụ cứu sống nào, cũng không mang theo bất cứ thứ đồ ăn gì thì không thể sống trên biển quá ba ngày ba đêm được.

Chỉ là do sợ sự uy hiếp của Lâm Việt Thịnh nên bọn họ mới không dám dừng công việc lại.

Bây giờ hấn vừa ốm bệnh, bọn họ liền nhân dịp này mà dừng lại.

Quách Thanh Tú thật sự đã biến mất không thấy tung tích, Lâm Việt Thịnh cứ nhìn chiếc nhẫn kia mà ngẩn người.

Lâm Việt Thịnh, tôi theo ý của anh, toàn bộ người nhà họ Quách đều chết hết rồi! Lẽ ra hấn nên vui sướng mới đúng nhưng tại sao lại chẳng thể vui lên nổi, tâm trạng lúc này đây còn khó chịu hơn cả khi Thanh qua đời.

Trong một con ngõ nhỏ chật hẹp, người buồn kẻ bán mời chào suốt dọc đường.

“Hạt dẻ rang đây, hạt dẻ rang vừa thơm vừa ngọt đây...”

Quách Thanh Tú chớp mắt một cái, ba đang ôm một túi hạt dẻ rang đi tới, cười nói với cô.

“Thanh Tú, mau đến đây với ba, ba mua rất nhiều hạt dẻ rang này.”

Quách Thanh Tú vui vẻ chạy đến chỗ ba mình.

“Thanh Tú, mau tới đây, chỗ mẹ cũng có hạt dẻ rang, đến đây với mẹ đi.”

Mẹ mỉm cười, mở rộng vòng tay hướng về phía cô, Quách Thanh Tú cười ngọt ngào vội vàng chạy qua đó.

Ba mẹ! Con đến rồi.

Nhưng cho dù Quách Thanh Tú có chạy thế nào đi nữa, khoảng cách giữa bọn họ dường như vĩnh viễn vẫn không thể rút ngắn lại, cô có dùng cách nào cũng không chạy tới được.

Ba mẹ cô hơi nôn nóng đứng bật dậy: “Thanh Tú, nếu con không đến thì ba mẹ phải đi đây.”

Quách Thanh Tú cuống lên, cô nức nở gọi, ba mẹ, đừng đi mà! Chờ con với!

Nhưng bóng báng hai người họ đã nhanh chóng biến mất.

Đây là một căn phòng xa hoa, một người có vóc dáng mảnh mai đang nằm trên giường, trên khuôn mặt nhỏ nhợt nhạt yếu ớt kia đã ngập tràn nước mắt. Dường như cô đang bị một con ác mộng quấy rầy, không có cách nào tỉnh lại được, bàn tay bé nhỏ siết chặt lấy ga trải giường, đôi môi anh đào hơi khô nứt lo lắng thốt ra vài chữ: “Ba, mẹ...”

Bỗng chốc, Quách Thanh Tú mở mắt ra.

Tầm nhìn dần dần trở nên rõ ràng, đây là đâu?

Gian phòng dường như đang chao đảo, hẳn không phải là do đầu của cô có vấn đề. Quách Thanh Tú từ từ nhớ lại, sau khi chìm xuống đáy biển hình như cô được cái gì đó cứu.

Cô lần mò đi xuống giường, ló đầu ra ngoài nhìn, thấy đây là một chiếc thuyền lớn.

Cô đang chuẩn bị ra ngoài xem xét xung quanh, đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nói hung dữ.

“Lại đây!”

Quách Thanh Tú ngoảnh lại, phía sau là một người đàn ông trông dữ tợn như hung thần, khuôn mặt có đường nét rõ ràng, ria mép quá dài khiến cả ngũ quan có vẻ hơi nhếch nhác nhưng thân hình lại cao lớn cường tráng...

Cánh tay hắn ta đang bị thương, trên mặt cũng chẳng chít vết máu.

Quách Thanh Tú hoảng hốt, cô nắm chặt cửa phòng theo bản năng, “Anh, anh là ai vậy?”

“Người sống duy nhất trên thuyền này, nếu cô không muốn chết, thì mau chóng làm theo lời tôi...”

Người đàn ông này rất khác so với Lâm Việt Thịnh. Nếu như nói Lâm Việt Thịnh điên cuồng độc ác tàn bạo, thì người đàn ông trước mắt này hoàn toàn là một ác ma giết người. Giọng nói của hắn ta lạnh lẽo, ánh mắt hung tợn, đặc biệt là cái mũi máu tanh nồng kia, khiến người ta không thể không hoài nghi hắn ta vừa mới giết người nào đó.

“Bớt nói linh tinh đi, cô còn dám mở miệng thốt thêm câu nào nữa tôi sẽ giết chết cô.”

Người đàn ông kia lấy một súng ra, nhắm thẳng vào Quách Thanh Tú.

“Được, tôi tới tôi tới...” Sau khi đi dạo một vòng qua quỹ môn quan, ý thức sinh tồn của Quách Thanh Tú cực kỳ mạnh mẽ.

Cô chậm chạp đi tới gần hắn ta: “Bỏ súng xuống, anh bị thương rồi, tôi sẽ giúp anh, tôi không hề gây nguy hại gì cho anh mà.”

Quách Thanh Tú nhỏ giọng nói. Người đàn ông kia cứ nhìn cô chăm chăm, nòng súng từ từ hạ xuống nhưng vẫn không buông ra.

Quách Thanh Tú giúp hắn xé cánh tay áo bên trái ra, phát hiện một vết thương rất lớn do súng gây nên. Trên toàn bộ cánh tay, có một nửa đang chảy máu, còn có cả vết dao chém...

Máu thịt be bét nơi vết thương trông vô cùng dữ tợn, Quách Thanh Tú cố nhịn cảm giác buồn nôn xuống.

“Bây giờ phải làm gì?”

“Dao đây, dùng cùn để khử trùng rồi móc viên đạn ra, sau đó dùng thuốc này bôi lên trên, rồi tiêm thuốc kháng sinh này cho tôi...” Người đàn ông kia

nói tiếng Trung rất khó khăn, thế nhưng vẫn có thể diễn đạt rõ ràng hoàn chỉnh.

Quách Thanh Tú gật đầu liên tục, nhìn bộ dạng bây giờ của hắn ta, mất máu nhiều như vậy nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Quách Thanh Tú nghĩ rằng nếu hắn ta đã cứu mạng mình, vậy thì cô cũng nên trả lại món nợ ân tình này mới đúng.

Cô cắn răng, dựa theo những gì hắn ta nói mà làm.

Động tác khử trùng đúng là rất nhanh nhẹn nhưng quá trình móc viên đạn ra thật sự quá đáng sợ, cả người Quách Thanh Tú đều run lên bần bật, đây là thịt sống sờ sờ đó!

Mỗi khi dao của Quách Thanh Tú nhúc nhích, người đàn ông kia đau đớn đến mức cơ thể run lên nhưng vẫn kìm chế không kêu ra tiếng.

Sau khi moi được viên đạn lên một chút, cô tìm một cái kẹp để gấp nó ra. Lúc này, tầm mắt của Quách Thanh Tú đã sắp bị mờ hơi làm cho nhòe đi.

“Được rồi, bây giờ làm gì nữa?”

“Khâu lại...” Người đàn ông kia nói một cách đơn giản, hắn ta đang cố gắng chịu đựng.

“Tôi không thể, tôi thật sự không biết...” Quách Thanh Tú rất sợ hãi.

“Không làm được thì tôi sẽ giết chết cô...” Người đàn ông kia lại lấy súng ra, nhắm ngay đầu Quách Thanh Tú.

“Được rồi, aizz!”

Quách Thanh Tú bắt đầu nghi ngờ liệu người đàn ông này có phải anh em ruột thịt của Lâm Việt Thịnh hay không, sao cả hai người đều hung hăng ngang ngược như vậy.

Hai tay Quách Thanh Tú run rẩy, chậm chạp khâu vết thương trên người hắn ta.

Trước giờ cô không biết rằng mình còn có thể khâu da thịt lại, chỉ là lúc vừa mới bắt đầu động tay có cảm giác rất khó sở, sau khi khâu mấy mũi lại cảm thấy gần giống như khâu vá quần áo.

Còn người đàn ông kia giống như chẳng hề biết đau, cho dù cô làm nhẹ hay mạnh tay, hắn ta đều nhắm nhin không kêu thành tiếng.

Vắt và lăm mới khâu xong, sau khi bôi thuốc bột lên, Quách Thanh Tú tiêm thuốc kháng sinh cho hắn ta.

Làm xong tất cả những chuyện này, cô ngã ngồi xuống như một quả bóng bị xì hơi. Trên người cô đầy mồ hôi lạnh, cô là bị bắt ép phải làm bác sĩ một lần.

Người đàn ông kia choáng váng nằm trên giường, chỉ một lát đã mê man ngủ thiếp đi.

Quách Thanh Tú bước chân trần từ trong phòng ra ngoài, đi thẳng tới boong thuyền.

Cô nhanh chóng phát hiện ra đây là một chiếc du thuyền loại nhỏ, tổng cộng có ba tầng, ba tầng đều có phòng, song lại chẳng có một ai. Chiếc thuyền này cũng đang ở trạng thái thả trôi tự do theo chiều gió trên biển rộng mênh mông không có mục đích.

Quách Thanh Tú còn thấy trên boong thuyền và mạn thuyền đầy đặc vết đạn bắn, có vẻ như vừa trải qua một trận đấu súng kịch liệt.

Người đàn ông này, rốt cuộc là ai? Còn mang theo súng nữa!

Quách Thanh Tú tìm mãi cũng không phát hiện ra bất cứ manh mối có giá trị nào.

Cuối cùng cô nhận ra mình rất đói, bèn đi tới phòng bếp ở khoang phía sau, tìm một vài nguyên liệu nấu ăn, bắt đầu đun nấu các thứ.

Trứng gà, chân giò hun khói, còn có cần tây, nấu một nồi nui Ý.

Sau khi nấu xong, cả gian bếp đều là mùi thức ăn, Quách Thanh Tú tham lam hít một hơi, hóa ra mùi vị thức ăn lại mê người như thế.

Múc lên một bát, đang chuẩn bị ăn, đột nhiên phía sau thuyền đến giọng nói dừ dừ.

“Đưa cho tôi...”

Quách Thanh Tú xoay người lại, chạm phải ánh mắt hung thần ác sát của hắn ta, liền vội vàng đứng lên, đẩy chiếc bát lớn đến trước mặt hắn.

Người đàn ông này quả là lợi hại, bị thương nặng như vậy, chẳng những không chết mà trái lại vẫn còn sống vô cùng khỏe mạnh như thế này.

Người đàn ông kia ngồi xuống, dùng bên tay có thể hoạt động được cầm lấy thìa múc ăn.

Mặc dù rất đói bụng, nhưng động tác khi ăn vẫn vô cùng tao nhã, Quách Thanh Tú nhìn hấn ta đến quên cả chớp mắt. Mãi đến tận khi hấn ta ăn xong, cô mới hỏi: “Có muốn ăn nữa không?”

“Không ăn nữa!” Người đàn ông kia đứng dậy, nhìn cô chăm chăm: “Cô ăn đi!”

“Hả, được!” Lúc này Quách Thanh Tú mới múc cho mình một bát, sau đó từ từ ăn hết.

Trong lúc cô ăn, đôi mắt người đàn ông kia vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt cô không rời, Quách Thanh Tú vừa ăn vừa hỏi: “Anh cứu tôi phải không?”

Người đàn ông kia hừ nhẹ một tiếng, hấn ta đâu có ý định cứu cô, chỉ có điều người trên thuyền đã chết hết rồi, hấn ta nhất định phải tìm một người để giúp mình trị thương.

“Ha ha, anh yên tâm, tôi không phải là người vong ân phụ nghĩa, nếu anh giúp tôi thì tôi cũng sẽ giúp anh.”

Ánh mắt người đàn ông kia vẫn luôn lạnh lùng xa cách, dường như có vẻ khinh thường những lời cô nói.

“À, những người khác trên thuyền đâu cả rồi?” Quách Thanh Tú tò mò hỏi, cô phát hiện ra có rất nhiều rương hành lý được để ở trong các khoang trống, hiển nhiên là có người từng ở đây.

“Chết rồi!” Người đàn ông mất kiên nhẫn nói.

“Chết rồi? Tại sao?” Quách Thanh Tú cảm thấy rất u ám.

“Tôi giết hết bọn họ rồi! Câu trả lời này cô hài lòng chưa. Nếu như cô không nghe lời thì kết cục cũng giống như bọn họ thôi.” Người đàn ông tàn nhẫn nói. Lời này không giống như nói dối, Quách Thanh Tú sờn cả tóc gáy, rùng mình một cái.

“Thế, thế rốt cuộc anh là ai?”

Quách Thanh Tú cẩn thận hỏi.

“Bớt nói nhảm đi, cô càng biết nhiều thì chết càng nhanh. Được rồi, về phòng ngủ đi...”

Người đàn ông kia dùng súng chỉ vào Quách Thanh Tú, cô giơ hai tay lên, đi ra khỏi phòng bếp.

“Đừng như vậy, tôi không chạy trốn đâu, tôi còn không biết đây là đâu mà?”

Người đàn ông kia vẫn chẳng nói thêm gì, cứ thế ép cô đến một gian phòng ngủ, lúc này mới lui ra ngoài, khóa kín cửa phòng lại.

Quách Thanh Tú thở phào nhẹ nhõm, xem ra là vừa thoát khỏi miệng hổ lại rơi vào hang sói rồi.

Dĩ nhiên, người đàn ông này không có tình người như Lâm Việt Thịnh.

Hấn ta là một tên ác ma giết người.

Toàn bộ người trên thuyền đều bị hấn ta giết chết.

Quách Thanh Tú thật sự không biết vận may của mình quá tốt hay là quá kém nữa.

Cung điện Versailles.

Lâm Việt Thịnh hoàn toàn chìm đắm trong nỗi bi thương sâu thẳm, hấn không thể thoát khỏi cái bóng tối rằng Quách Thanh Tú đã tự sát.

Mỗi ngày đứng trước cửa sổ, nhìn ra biển rộng mênh mông, hấn luôn cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chú.

Đó là một đôi mắt trong veo, xinh đẹp, lúc hiền lành thì nhìn rất dịu dàng, lúc bùng binh thì lại rất lạnh lợi...

Đáng tiếc là tất cả những thứ này đã không còn tồn tại nữa.

Đúng vậy, người nhà họ Quách đều đã chết hết rồi.

Hấn đá mạnh một cước vào vách kính, đá đến đau cả chân nhưng tấm kính vẫn chẳng hề hấn gì.

“Đập hết vách kính này ngay lập tức, đổi thành tường...”

Hấn không thể nhìn nơi này nữa, không thể tiếp tục ngắm biển nữa, mỗi ngày nhìn thấy biển, hấn sẽ phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Hắn ta đã đưa em đi đâu

Lê Hùng Việt đi vào.

“Cậu chủ, có tin rồi...”

“Tin gì?”

“Là thế này, vào đêm mà cô Quách mất tích đã xảy ra một trận đấu súng, có một con thuyền đã đi ngang qua vùng biển này. Nếu cô Quách chưa chết thì rất có thể đã bị con thuyền kia mang đi.”

Trong đôi mắt đen của Lâm Việt Thịnh bùng lên ngọn lửa mãnh liệt: “Là kẻ nào? Thuyền gì?”

Trên mặt Lê Hùng Việt không có quá nhiều hy vọng.

“Đó là một chiếc du thuyền, trên đó có khoảng hai mươi du khách nhưng có người báo lại rằng trên thuyền đó có xã hội đen ẩn nấp nên địa phương có phái cảnh sát biên phòng đến để tiêu diệt. Cuối cùng, tên xã hội đen đó đã bắt du khách làm con tin, lợi dụng họ để trốn thoát...”

“Có biết danh tính cụ thể của tên xã hội đen đó không?”

“Về việc này thì không được rõ lắm, chỉ nghe nói rằng hắn ta là một kẻ khá ác độc, khi ấy đã có hai người bị chết dưới súng của hắn ta...”

Lâm Việt Thịnh cảm thấy như mình sắp điên rồi, hắn biết rõ những kẻ liều mạng như thế này có thể làm ra những việc mất nhân tính cỡ nào.

Nếu Quách Thanh Tú thật sự lọt vào tay của bọn chúng thì tám phần là dữ nhiều lành ít.

“Còn ngăn ra đây làm gì? Mau đi chuẩn bị thuyền ngay đi, cả vệ sĩ nữa, chúng ta xuất phát.”

Lê Hùng Việt hơi do dự: “Có cần phải báo với lực lượng biên phòng không ạ?”

“Đồ đàn, tốt nhất đừng kinh động đến mấy quan chức nhà nước ấy, mất công đến lúc đó lại xảy ra sự cố gì.”

Xã hội đen và lực lượng địa phương chính là đối thủ một mất một còn, vừa gặp nhau, chẳng cần nói gì là đã lập tức lao vào đấu đá rồi. Vì muốn bảo đảm không xảy ra bất kỳ sai lầm nào, bản thân hắn nhất định phải tự mình ra trận.

Tốc độ của Lê Hùng Việt rất nhanh, chỉ ba tiếng sau anh ta đã mang theo mười mấy vệ sĩ lên thuyền, xuất phát rời khỏi bờ biển.

Quách Thanh Tú biết mình không thể nào đầu lại người đàn ông kia nên dứt khoát đi ngủ.

Phải điều dưỡng thân thể cho tốt thì mới có cơ hội trốn thoát được.

Lúc cô đang ngủ ngon thì cửa phòng đột nhiên bị đá tung ra.

Người đàn ông hung ác kia đang đứng ngay ở lối vào.

“Tôi đây thay thuốc với tiêm kháng sinh cho tôi...”

Nhìn hòng súng đen ngòm vẫn nhắm thẳng vào mình như trước, Quách Thanh Tú không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào. Cô rất biết điều đi ra khỏi phòng, bước từ từ đến cuối hành lang.

Bỗng nhiên, từ trong một căn phòng đóng chặt nào đó vang lên tiếng khóc nức nở của một đứa bé.

Quách Thanh Tú bất chợt quay người lại: “Có con nít...”

Mùi súng cứng ngắc của người đàn ông kia dí sát vào hông cô: “Bớt lo chuyện bao đồng đi, không thì tôi đánh chết cô.” Nhưng Quách Thanh Tú vẫn đứng ngay cửa không chịu đi.

“Anh không dám giết tôi đâu. Nếu anh giết tôi thì chẳng còn ai có thể cứu anh nữa.”

Quách Thanh Tú cực kỳ cứng đầu, vẫn đứng nguyên ở trước cửa căn phòng phát ra tiếng khóc kia.

Trong mắt người đàn ông nọ lóe lên ý giết người: “Đúng vậy, tôi không muốn giết cô nhưng tôi có thể khiến cô sống không bằng chết.”

Mùi súng của hắn ta từ từ trượt từ hông xuống đến đùi cô.

“Nếu tôi bắn vào đây một phát thì cô sẽ cảm thấy thế nào?”

Quách Thanh Tú hoảng sợ, bởi cô biết những lời người đàn ông này vừa nói tuyệt đối không phải là đùa giỡn.

“Đừng quá kích động, tôi chỉ muốn cứu đứa bé này thôi mà. Xin anh...”

Có điều, người đàn ông kia đã cực kỳ kiên nhẫn kéo chót xuống: “Còn nói nhảm nữa thì tôi sẽ ra tay.”

“Được rồi, được rồi, tôi tiêm cho anh...”

Quách Thanh Tú nhìn lướt qua căn phòng kia một lần, cuối cùng đành tạm thời từ bỏ.

Cô đi vào phòng của người đàn ông kia, làm theo các trình tự giống như buổi sáng, bôi thuốc và tiêm kháng sinh cho hắn ta.

Quách Thanh Tú phát hiện ra bản thân mình sắp thành y tá rồi, lúc tiêm thuốc cô rất thận trọng. Tuy lần đầu tiên cầm ống tiêm cảm thấy rất sợ hãi nhưng qua lần thứ hai thì chẳng còn sợ đến vậy nữa.

Sau khi tiêm thuốc xong, Quách Thanh Tú nhìn thấy phần áo bị máu nhuộm đỏ trên lưng hắn ta đã dính vào da thịt, trông đáng sợ vô cùng. Hắn ta chỉ đề cho cô xử lý vết thương trên cánh tay và bà vai chứ không cho cô chạm vào phía sau lưng mình.

“A, áo của anh dính đầy máu rồi, nếu không thay ra thì sẽ bị nhiễm trùng đấy. Đến lúc đó, ngay cả tôi cũng không cứu được anh nữa đâu...”

“Liên quan gì đến cô! Ra ngoài!” Người đàn ông nọ ngồi trên ghế salon, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt đau đớn. Bên dưới mái tóc bù xù, sắc mặt hắn ta tái nhợt.

Quách Thanh Tú tìm được một bộ quần áo sạch sẽ ở trong phòng, cực kỳ cố chấp đi đến trước mặt hắn ta: “Nghe đây, chuyện anh sống hay chết quả thực chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng nếu anh chết thì tôi cũng không thể nào rời khỏi vùng biển rộng lớn này được...”

Người đàn ông nọ mở to hai mắt, đôi mắt đầy tia máu nhìn chăm chăm vào cô như một con rắn độc.

“Người phụ nữ này, cô đi ra ngay!”

Quách Thanh Tú vươn tay cời hàng nút của chiếc áo sơ mi rách rưới trên người hắn ta, tay phải của hắn ta đang cầm súng, tay trái lại hoàn toàn không thể cử động, nên dù đã tức giận ngập trời hắn ta vẫn không ra tay với Quách Thanh Tú.

Lớp áo ở sau lưng đã sớm dính chặt vào phần da thịt bị thương rồi, cho nên Quách Thanh Tú chỉ mới kéo nhẹ một cái, hắn ta đã đau đến mức co rúm người lại.

“Thật xin lỗi, tôi sẽ lấy kéo cắt bỏ chỗ này đi, lớp áo đã dính chặt vào vết thương rồi.”

Thấy người đàn ông nọ không lên tiếng, Quách Thanh Tú nhanh nhẹn cầm kéo đến cắt áo ra, rồi nhẹ nhàng lấy từng mảnh xuống.

Trên tấm lưng vạm vỡ chẳng chít vết thương giống như một tổ ong bị phá, những vết thương này có hình dạng dài mảnh tựa như bị một cây đao dài chém vào. Tuy vết thương không sâu lắm nhưng lại có đầy khắp nơi, vết mới chồng lên vết cũ, trông dữ tợn đến kinh người.

Quách Thanh Tú hít vào một hơi khí lạnh, bỗng dưng ngẩn người.

“Sợ à? Người phụ nữ này, có phải cô chưa từng trông thấy tình trạng thương tích nào như vậy đúng không?”

“A, không, không có...” Quách Thanh Tú mỉm cười, lấy lại tinh thần, bắt đầu vội vàng bôi thuốc cho hắn ta.

Dù sao đây cũng là người còn đang sống, nên trong quá trình bôi thuốc tay Quách Thanh Tú vẫn luôn run rẩy. Phải mang theo những vết thương như thế trên cơ thể, sao hắn ta vẫn có thể sống được tới bây giờ?

Sau khi bôi thuốc thay quần áo cho hắn ta xong, Quách Thanh Tú mới rời khỏi phòng.

Người đàn ông kia nhắm mắt lại, hơi nghiêng người tựa trên ghế salon, dường như đã ngủ thiếp đi rồi.

Quách Thanh Tú đẩy cửa ra, rón rén đi đến trước cánh cửa phát ra âm thanh.

Cô đứng lại trước căn phòng kia, gõ nhẹ vài cái nhưng bên trong lại không có bất cứ tiếng động nào.

“Này bạn nhỏ, mau mở cửa ra đi, chị đến cứu em đây...” Quách Thanh Tú cố gắng nói thật nhỏ, bởi cô không muốn đánh thức con quỷ ác độc kia.

Một lúc lâu sau, khóa cửa mới khe khẽ vang lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra ngoài.

Đây là một đứa bé khoảng chừng bốn, năm tuổi. Cậu bé mặc một bộ đồ tây nho nhỏ vừa người, trông vô cùng đáng yêu. Trong đôi mắt to ngập tràn vẻ hoảng sợ, hai mắt đen láy nhút nhát nhìn thoáng qua cô.

Quách Thanh Tú thờ dài, mỉm cười ngồi xổm xuống.

“Bạn nhỏ, em tên là gì thế? Sao lại ở đây một mình? Chị dẫn em đi ăn nhé!”

Quách Thanh Tú còn chưa nói hết lời, cậu bé đã đột nhiên kinh hoàng kêu lên: “Chú...”

Quách Thanh Tú vô thức quay người lại, thấy một khẩu súng đang chìa thẳng vào đầu mình.

“Cô muốn chết phải không?” Giọng nói cực kỳ ác độc, không có một chút độ ấm nào.

Chú? Người đàn ông này là chú của cậu bé kia? Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

Quách Thanh Tú quay lại không chút hoang mang: “Đây là cháu của anh à? Sao anh lại dùng súng ngay trước mặt cậu bé như thế, không sợ dọa nó à?”

“Quay về phòng của cô đi, nếu không Tănggi sẽ bẻ gãy xương chân của cô...”

Giọng nói rét lạnh đến mức khiến người ta cảm thấy dường như nhiệt độ trên người cũng bị hạ xuống theo.

“Được rồi, dù sao cũng là cháu của anh, chẳng liên quan gì đến tôi. Đi thì đi, thật đúng là lòng tốt chẳng được báo đáp...”

Sau khi trở lại phòng của mình, người đàn ông kia liền đóng cửa lại thật chặt, không những thế còn khóa thêm một ổ khóa nữa.

Ban đêm, Quách Thanh Tú nghe thấy tiếng còi hơi vang lên, hơn nữa thân thuyền còn hơi lắc lư. Cô giật mình nghĩ, chẳng lẽ thuyền này đang khởi động?

Quách Thanh Tú vội vã chạy đi, còn chưa kịp đứng vững thì đột nhiên thân thuyền đã rung lắc dữ dội khiến cô té ngã ra đất.

Quách Thanh Tú đứng dậy, vươn tay kéo chốt cửa, không ngờ lại mở ra được, xem ra người đàn ông kia cũng không nhốt cô suốt.

Trong khoảnh khắc khi cửa phòng được mở ra, một dòng nước lập tức tràn từ ngoài vào, thoáng chốc đã khiến Quách Thanh Tú ướt đầm.

Thân thuyền vẫn đang rung lắc dữ dội không ngừng, bên ngoài từng con sóng lớn xô nhau ập tới, xem ra họ đã gặp phải bão rồi!

Từng trận gió lốc thỉnh thoảng gợn lên sóng lớn khiến con thuyền bị dâng lên thật cao, sau đó lại nặng nề rơi xuống mặt nước. Nước biển mặn chát chảy ồ ạt vào khoang thuyền, rất nhiều cửa phòng đã bị sóng đập mở toang.

Quách Thanh Tú cố nén cơn nôn nao khó chịu trong người, tiến bước đến căn phòng của cậu bé kia.

Quả nhiên, cửa phòng này cũng bị nước biển làm bật tung, cậu bé đang mở to đôi mắt đầy kinh hoàng. Khi thấy Quách Thanh Tú đẩy cửa bước vào, cậu bé lập tức nhào vào trong lòng cô: “Sợ, sợ...”

Tiếng Trung của cậu bé không trôi chảy cho lắm, nói ra từng từ đứt quãng. Quách Thanh Tú dựa vào vách tường ngồi xuống, ôm chặt cậu bé vào lòng.

“Ngoan, đừng sợ, bây giờ chị sẽ cột em vào trên thân thuyền này, như vậy sẽ không sợ nữa, được không?”

Dường như cậu bé nghe hiểu những lời Quách Thanh Tú nói, ngoan ngoãn gật đầu rồi mặc cho cô buộc chặt cơ thể nho nhỏ của mình lên trên thân thuyền.

“Đừng sợ, chị đi xem thử xem chú của em có sao không nhé?”

Cậu bé gật đầu thật nhẹ, ánh mắt lộ vẻ không muốn rời xa cô.

Quách Thanh Tú khó nhọc đi vào trong khoang thuyền, đẩy cửa căn phòng kia ra, thấy nước biển đã làm ướt hết mọi thứ bên trong, chăn mền ga giường đều sưng nước.

Người đàn ông kia chắc chắn còn đang ngủ mê, khắp người đã ướt đầm, thậm chí cây súng cũng chìm trong nước biển.

“Này, dậy đi, anh mau tỉnh dậy đi...”

Quách Thanh Tú khó khăn bước đến gần, tiếng kêu tiếng gọi của cô nhanh chóng bị tiếng mưa gió ào ào che lấp, cho dù cô có gọi đến thế nào hân ta cũng không tỉnh.

Cô đưa tay sờ lên trán hân ta, cảm thấy nóng bỏng đến dọa người.

Không xong rồi, chẳng lẽ vết thương của hấn ta bị nhiễm trùng rồi? Bây giờ phải làm thế nào mới được đây?

Thêm một đợt sóng to nữa ào tới, Quách Thanh Tú vội vàng nắm chặt lấy mép giường mới không bị ngã sấp xuống. Nhưng người đàn ông kia thì thể thâm hơn nhiều, đợt sóng vừa rồi đã quật hấn ta rớt thẳng xuống giường, va mạnh vào vách phòng.

Quách Thanh Tú lại chật vật đi qua, lôi tấm ga xuống cột hấn ta vào chân giường để hấn ta không bị quăng đi thêm lần nữa.

Làm xong mọi việc, bản thân cô cũng đã mệt mỏi đến mức không bước đi nổi, đành phải ôm chặt chân giường, mặc cho nước biển dâng vào từng đợt từng đợt một.

Trong dạ dày Quách Thanh Tú cồn cào, cảm giác say sóng quả thật chẳng dễ chịu gì.

Mỗi một giây lắc lư xóc nảy đều khiến người ta không cách nào chịu đựng nổi.

Lúc này, trên một con thuyền lớn khác, thời tiết ác liệt cũng đang tạo ra những đợt xóc nảy tương tự.

Lâm Việt Thịnh đứng trong phòng điều khiển, cơ thể đã bị nước biển thấm ướt từ lâu.

“Cậu chủ, thời tiết ác liệt kiểu này rất dễ làm lật thuyền, hay chúng ta tìm một bến cảng nào đó tránh một chút.”

Lê Hùng Việt lên tiếng đề nghị, thực ra đây là ý kiến của thuyền trưởng, nhưng mà người thuyền trưởng kia lại không dám nói với Lâm Việt Thịnh.

“Phải đi tiếp...”

Sau hai ngày, vất vả lắm hấn mới truy tìm được dấu vết của con thuyền kia, vào lúc này mà dừng lại thì rất có thể hấn sẽ lại mất đi manh mối ấy.

“Vâng, cậu chủ!” Lê Hùng Việt quay người đi ra ngoài.

Sóng to gió lớn vẫn thổi tới như cũ nhưng hướng đi của con thuyền vẫn không hề thay đổi. Hấn muốn gặp cô, muốn đến mức hạn không thể mọc ra đội cánh bay thẳng đến chỗ cô.

Đôi mắt của hấn dán chặt trên màn hình biểu đồ giám sát bằng vệ tinh, bất chợt hấn nhìn thấy một chấm nhỏ màu đỏ từ từ xuất hiện.

Hấn vội vàng xoay người lại, túm lấy Lê Hùng Việt: "Đây là cái gì?"

Lê Hùng Việt ngần ra một lúc mới nói: “Ở một nơi phía trước cách chúng ta khoảng một trăm hải lý, có một con thuyền...”

Trong lòng Lâm Việt Thịnh dâng lên niềm phấn khởi: “Mau tăng tốc đến đó...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Cô gái trên thuyền tôi

Lê Hùng Việt hơi khó xử: “Cậu chủ, với khoảng cách này, cho dù con thuyền đó không di chuyển thì chúng ta cũng phải mất một ngày một đêm mới đuổi kịp được. Hơn nữa, bây giờ trời đang giông bão, chúng ta không bị lụt lội về là đã không tệ rồi, căn bản không thể nào tăng tốc được.”

Đôi mắt đen của Lâm Việt Thịnh liếc qua hấn ta một cái, quát lên: “Nghĩ cách đi, còn đứng ì ra đây làm gì?”

Mãi cho đến khi trời tối, con bão mới từ từ kết thúc, bây giờ Quách Thanh Tú đã choáng váng hết cả người, chỉ còn sót lại nửa cái mạng.

Cô lật người đàn ông kia lại, kéo lên ghế salon. Nặng thật đấy!

Quách Thanh Tú luống cuống lục lọi trong hòm thuốc của hấn ta nhưng nhãn mác trên đó đều là tiếng Anh cả, cô xem mà chẳng hiểu gì. Ngoại trừ loại thuốc kháng sinh lúc trước đã tiêm cho hấn ta thì những cái khác hoàn toàn không biết dùng để làm gì.

Làm sao bây giờ?

Quách Thanh Tú ngần ra một lúc, sau đó mới sực nhớ ra cậu bé kia. Bây giờ phải tháo dây cho cậu bé đã rồi tính tiếp, nhất định bé cũng đang rất sợ hãi.

Quách Thanh Tú bèn lao vào căn phòng kia, không ngờ cậu bé đã ngủ thiếp đi tự lúc nào.

“Anh bạn nhỏ, chị đến cứu em đây.”

Cũng may hiện đang là mùa hè, chứ nếu là mùa đông thì thể thảm rồi.

Sau khi Quách Thanh Tú tháo dây thừng ra, cậu bé lập tức nhào vào lòng cô: "Sợ, sợ..."

“Ừm, không sao đâu. Anh bạn nhỏ, em có đói bụng không?”

Cậu bé khẽ gật đầu, Quách Thanh Tú lấy một bộ quần áo khô từ trong cặp da ra thay cho cậu, sau đó nắm tay cậu đi ra ngoài phòng.

Người đàn ông kia vẫn còn đang sốt, Quách Thanh Tú vắt khăn mặt lau khô miệng vết thương của hắn ta, sau đó thay một bộ quần áo khác cho hắn ta rồi diu đỡ hắn đến nằm trên ghế salon.

Cô quay lại phòng bếp, lấy một cục đá từ trong tủ lạnh ra, đắp lên trán hắn ta.

“Này bạn nhỏ, em tên gì thế?”

Hiển nhiên là Quách Thanh Tú mang đến ấn tượng khá tốt cho cậu bé, cậu liền chỉ ngón tay vào mình, đáp lại bằng giọng ngọt ngào mềm mại: “Em tên Tú Tú.”

Sau đó, cậu bé chỉ vào người đàn ông kia, nói: “Chú ấy là Dương Diệp Sơn...”

“À, Tú Tú, được rồi! Ừm, để chị đi đến phòng bếp nấu ít đồ cho em ăn, bây giờ em giúp chị nhìn cục đá trên trán chú em nhé. Nhớ, không được để nó rơi xuống đâu đấy. Chị sẽ quay lại nhanh thôi...”

Tú Tú nghiêm túc gật đầu, cậu bé này quả thật rất kỳ lạ, nếu đổi lại là một đứa bé bình thường nào khác thì đã bị dọa sợ từ lâu rồi, thế mà cậu lại vẫn vô cùng bình tĩnh.

Quách Thanh Tú nấu một đĩa mì xào trứng với tốc độ nhanh nhất, vì sợ cậu bé này đói chết mà vội vàng chạy đến căn phòng nhỏ trên khoang thuyền.

Lúc này Dương Diệp Sơn đã tỉnh lại, còn Tú Tú thì đang ngồi ở trên ghế salon. Khi thấy cô bung đĩa mì xào thơm nức đến, cậu bé lập tức bật dậy khỏi ghế. Dương Diệp Sơn thấy vậy vội ngăn lại, dùng ánh mắt sắc bén trừng cậu bé một cái.

Tú Tú lại lập tức ngoan ngoãn ngồi yên, nhưng đôi mắt đen nhánh vẫn cứ dán chặt vào đĩa mì trong tay Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú bung đĩa mì xào đi tới trước mặt Tú Tú: “Ngoan, ăn mì xào đi...”

Bỗng nhiên, Dương Diệp Sơn đoạt lấy đĩa mì trong tay cô, ăn vội vài miếng, cho đến khi chỉ còn lại một nửa mới đưa lại cho Tú Tú.

Quách Thanh Tú nhìn hắn bằng ánh mắt chế nhạo: “Hừ, lại còn giành đồ ăn với con nít nữa, thật đúng là không biết xấu hổ.”

“Cút ra ngoài!” Dương Diệp Sơn lạnh lùng nói.

“Rồi rồi, tôi đi...” Quách Thanh Tú quay người rồi đi.

“Đừng đi!” Dương Diệp Sơn lại quát lên.

Quách Thanh Tú quay người hờ hững nhìn hắn ta: “Anh còn muốn gì nữa đây?”

“Vi sao cô không chạy trốn?”

Quả thật vừa nãy khi hắn ta hôn mê, cô có thể trốn đi, hoặc là quăng hắn ta ra biển, như vậy thì cô sẽ được tự do.

Không ngờ cô gái ngu ngốc này lại tự bỏ đi cơ hội quý giá nhất của mình.

“Tôi không muốn bỏ lại một đứa bé và một bệnh nhân để chạy trốn một mình...”

Ánh mắt ác độc của Dương Diệp Sơn hơi thất thần.

“Cô sẽ hối hận!”

Bên này, Tú Tú đã ăn xong mì xào, cực kỳ ngây thơ nói: “Chị ơi, em muốn nữa...”

“Đủ rồi, không được đòi, ráng nhịn đi!”

Dương Diệp Sơn trừng mắt với Tú Tú, cậu bé đành thất vọng “À” một tiếng.

“Không sao, để tôi nấu thêm...”

Quách Thanh Tú bung đĩa ra khỏi phòng, vừa mới đi chưa được bao lâu thì đã lập tức quay về lại.

Quách Thanh Tú bung đĩa trong tay, lùi về đến trước mặt Dương Diệp Sơn.

Đằng sau cô là bốn năm tên mặc quân phục nguy trang giờ cao súng, ai nấy đều không hề có chút biểu cảm gì.

Cô thật đúng là xui xẻo, sau khi biến thành con tin lại bị bắt cóc thêm lần nữa.

“Chúng, chúng ta gặp phiền phức rồi...” Quách Thanh Tú dùng ánh mắt ra hiệu rằng đằng sau lưng mình có mấy tên mặc quân phục nguy trang, nhưng không ngờ Dương Diệp Sơn lại chẳng có bất cứ phản ứng nào.

Những chuyện xảy ra sau đó khiến Quách Thanh Tú kinh ngạc đến nỗi giật nảy mình.

Một trong số mấy người mặc quân phục nguy trang kia đi đến trước mặt Dương Diệp Sơn, cúi người chào hân ta rồi nói bằng giọng vô cùng cung kính: “Ông chủ, thuyền của chúng ta đã đến, mời ngài và cậu chủ nhỏ cùng đi qua.”

Dương Diệp Sơn lạnh lùng đứng dậy: “Đi!”

“Gì thế?” Quách Thanh Tú mù mờ chẳng hiểu gì cả.

Tú Tú vẫy vẫy tay với cô: “Chị, hẹn gặp lại!”

Dương Diệp Sơn ung dung rời đi, Tú Tú cũng theo sát sau lưng hân ta, Quách Thanh Tú đứng ngẩn ngơ một lúc rồi vội vàng đuổi theo họ.

“Này, còn tôi thì sao?”

Dương Diệp Sơn không quay đầu lại mà chỉ dặn dò thuộc hạ vài câu rồi quay người bỏ đi.

Quách Thanh Tú đuổi theo hân ta ra đến khoang thuyền, nhìn thấy một con tàu ngầm đang đậu bên cạnh du thuyền. Trong lúc Quách Thanh Tú còn đang kinh ngạc đến nỗi há mồm tròn mắt, Dương Diệp Sơn đã đi cùng với hơn mười người mặc quân phục nguy trang kia vào tàu ngầm, chỉ còn lại hai tên ở lại canh giữ bên cạnh cô.

Chẳng bao lâu sau, tàu ngầm đã yên lặng chìm xuống làn nước biển, sau đó biến mất tăm.

“Còn tôi làm gì bây giờ?” Quách Thanh Tú hỏi người mặc quân phục nguy trang sau lưng mình.

“Theo ý của ông chủ thì bây giờ tôi giết cô là xong.”

Một kẻ cao to mặc quân phục nguy trang cất tiếng, trên mặt không có chút biểu cảm gì.

“Này, không thể như vậy được. Dương Diệp Sơn cái tên ăn cháo đá bát kia, rõ ràng là tôi đã cứu anh ta, thế mà anh ta lại lấy oán trả ơn...”

“Được rồi, đừng mắng chửi ông chủ nữa, ngài ấy không nói giết cô, chỉ bảo tôi đưa cô an toàn rồi khỏi đây thôi.”

Tên mặc quân phục nguy trang cao to kia trừng mắt nhìn Quách Thanh Tú một cái, xưa nay những cô gái mà ông chủ đã sử dụng xong rồi không bao giờ có đường sống, thế mà lần này lại thả cô rồi đi, quả đúng là kỳ tích.

Bên kia, tên mặc đồ quân phục nguy trang béo hơn một chút đi vào phòng điều khiển, bắt đầu điều chỉnh hướng đi.

Quách Thanh Tú ngồi trên boong thuyền, mắt nhìn về nơi xa, đột nhiên tên cao to tiến đến gần cô, nhắm thẳng súng vào người cô rồi nói bằng giọng ra lệnh: “Mau đi vào đi!”

“Ồ này, tôi ngồi đây ngắm cảnh cũng không được à?” Quách Thanh Tú bày tỏ ý chống đối của mình.

“Còn lời thôi nữa là tôi giết cô đấy.”

“Ông chủ của các anh không dặn các anh giết tôi, nếu anh dám giết thì anh ta nhất định sẽ không tha cho các anh đâu.”

Tên cao to kia mạnh bạo đẩy Quách Thanh Tú vào trong khoang thuyền rồi đóng sầm cửa lại. Cùng lúc đó, một tràng tiếng súng nổ lên, hình như con thuyền đã chạm chán với thứ gì đó.

Quách Thanh Tú ra sức gõ cửa: “Này, mở cửa, mở cửa đi! Các anh đang làm gì thế?”

Tiếng súng càng lúc càng nhiều hơn, cô sốt ruột vô cùng, không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

“Àm!”

Một âm thanh thật lớn vang lên, thân thuyền chao đảo nghiêng hẳn sang một bên, Quách Thanh Tú phải cố gắng túm chặt lấy một bộ phận nào đó trong khoang thuyền mới không bị té ngã.

Theo như độ nghiêng của chiếc thuyền này là có thể đoán được, chắc hẳn nó đã bị lật rồi.

Thảm rồi thảm rồi...

Nước biển tràn vào qua khe cửa, nỗi hoảng sợ trong lòng Quách Thanh Tú càng lúc càng nhiều hơn. Nếu con thuyền này chìm, cô chắc chắn sẽ phải chết.

Nước biển dần dần dâng ngang đến đầu gối, không bao lâu sau con thuyền này sẽ chìm hẳn xuống đáy biển.

Khi ấy, nơi đây cũng biến thành ngôi mộ của Quách Thanh Tú.

Đột nhiên, nắm cửa của căn phòng xoay chuyển, cuối cùng “Rầm” một tiếng, cửa phòng bị phá tan.

Quách Thanh Tú đang định bỏ nhào đến, nhưng khi nhìn thấy rõ bóng dáng của người trước mắt mình thì lập tức ngăn ngó.

Là Lâm Việt Thịnh!

Lâm Việt Thịnh lúc này phải nói là vô cùng chật vật. Cả người ướt đầm, dưới mái tóc rối bời dài quá mức là đôi mắt đen cuồng dại, khuy áo sơ mi trên người mở rộng, để lộ lồng ngực thấm đẫm vết máu.

Khi hắn nhìn thấy Quách Thanh Tú, trong đôi mắt toát lên niềm vui sướng vô bờ không thể nào che giấu: “Mau đến đây, còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Quách Thanh Tú không hề cử động, cô đã quên đi nguy hiểm khi cái chết cận kề, quên đi nguy hiểm của việc đắm thuyền.

Lâm Việt Thịnh bước nhanh đến phía trước, vươn cánh tay dài kéo cô đi.

Lúc này, nước biển đã dâng lên hơn một mét.

“Quách Thanh Tú, không muốn chết thì phản ứng lại chút gì đi...”

Nước biển thỉnh thoảng tuôn ra từ cửa khoang, tràn vào hành lang nơi hai người họ đang đứng.

Lâm Việt Thịnh kéo Quách Thanh Tú, khó nhọc lội qua dòng nước. Chẳng mấy chốc nước biển đã dâng lên đến eo, còn Quách Thanh Tú với dáng người nhỏ nhắn thì đã bị chìm đến tận ngực, vì thế mỗi một bước đi của cô đều hết sức gian nan, phải nhờ Lâm Việt Thịnh cố sức kéo lấy mới không bị nước biển cuốn đi.

Khi hai người họ vừa ra đến hành lang trên khoang, cả con thuyền đã chìm xuống đáy biển.

Vòng xoáy nước to lớn chảy xiết kéo lấy bọn họ cùng chìm sâu xuống đáy.

Quách Thanh Tú mở to hai mắt nhìn Lâm Việt Thịnh, lúc này hắn lại đột nhiên quay người lại, dùng khẩu hình nói ra ba chữ với cô.

“Tôi yêu em...”

Đôi mắt của Quách Thanh Tú bị nước biển mặn chát dính vào, cô cảm thấy cực kỳ khó chịu, rất muốn khóc.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, môi của Lâm Việt Thịnh đã chạm vào bờ môi mềm của cô.

Cô không hề giãy giụa, bởi vì dưới biển không có không khí nên đường khí trong phổi cô càng ngày càng ít đi.

Lâm Việt Thịnh, anh thật đúng là sao chổi, chỉ cần anh vừa xuất hiện là tai họa cũng đến theo.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Quách Thanh Tú đột nhiên cảm thấy sức ép quanh người biến mất, trong phổi lại tràn đầy không khí.

Cô mở to hai mắt, thấy mình đã được Lâm Việt Thịnh ôm đến trên mặt biển.

Một con thuyền nhỏ nhanh chóng tới gần, Lâm Việt Thịnh nâng Quách Thanh Tú lên trước rồi sau đó mới được đám người kéo lên.

Mặt biển sóng xô dữ dội rồi cuộc cũng đã yên tĩnh lại.

Ngoại trừ con thuyền nhỏ của bọn họ ra, còn có một con thuyền khác chở toàn vệ sĩ của Lâm Việt Thịnh, trong tay mỗi người đều có súng...

“Cậu chủ, bên chúng ta chết mất ba người, hai tên mặc quân phục nguy trang kia đã bị giết rồi, thuyền cũng chìm...”

Quách Thanh Tú mơ mơ màng màng nghe bọn họ báo cáo tình hình thương vong, trong lúc ấy cô vẫn không biết đang có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy

rất mệt mỏi, rất buồn ngủ...

Sáng ngày hôm sau, lúc tỉnh lại, cô đã nằm trong bệnh viện, trên người cắm đầy các loại ống dẫn, đang được kiểm tra sức khỏe.

Rất nhiều khuôn mặt xa lạ thoát ẩn thoát hiện trước mắt cô, ánh đèn huỳnh quang trắng sáng chiếu rọi vào khiến cô không tài nào mở mắt ra được.

Lúc nhắm mắt lại, cô vẫn có thể cảm nhận được mùi tanh nồng của nước biển thoang thoảng đâu đây.

Triệu chứng say sóng vẫn còn chưa biến mất, cô bèn nhắm luôn mắt lại.

“Thanh Tú, Thanh Tú, cậu sao rồi?”

Quách Thanh Tú đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc, khi mở mắt ra lần nữa thì trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn một gương mặt thân quen.

“Quyên Quyên, là cậu đấy à? Hay là tớ đang nằm mơ?” Quách Thanh Tú vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ khôn xiết.

Lê Quyên Quyên lo lắng nhìn cô: “Thanh Tú, có phải đầu cậu bị thương rồi không? Sao đến tớ mà cậu cũng không nhận ra thế?”

Quách Thanh Tú vươn tay đánh ra, Lê Quyên Quyên nhanh nhẹn né được.

“Chà, còn có sức đánh người thì chứng tỏ cậu vẫn còn khỏe lắm. Hi hi, Thanh Tú, cậu không sao rồi.”

“Tớ vốn đâu có bị gì, tớ, là ai bảo cậu đến thăm tớ à?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Không cho phép em rời khỏi vòng tay tôi

Lê Quyên Quyên nháy mắt ra hiệu, một lúc lâu sau mới có một giọng nói trầm thấp vang lên ở cửa phòng: “Là tôi!”

“À, Thanh Tú, tớ thấy cậu bình an là được rồi. Tớ đi học trước đây, tối nay lại đến thăm cậu.”

Lê Quyên Quyên chuẩn đi rất nhanh, Lâm Việt Thịnh đứng ngay cửa, đôi mắt đen nhánh đượm vẻ đau buồn nhìn Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú chậm chậm nhắm mắt lại.

Cô cứ tưởng rằng từ giờ về sau sẽ không cần phải gặp mặt Lâm Việt Thịnh nhưng thật không ngờ số mệnh lại đẩy cô đến trước mặt hắn lần nữa.

Lâm Việt Thịnh ngồi xổm xuống bên cạnh giường bệnh, mùi hương của hắn xộc thẳng vào trong mũi cô khiến cô cực kỳ khó chịu.

Nước mắt trào ra, chảy dài theo khóe mắt.

Một ngón tay nhẹ nhàng lau nó đi.

“Quách Thanh Tú, nghe đây! Tôi không cho phép em làm chuyện ngu ngốc như thế nữa!”

Giọng của Lâm Việt Thịnh rất trầm, đầy từ tính.

Quách Thanh Tú không nói gì mà chỉ rơi lệ. Cô thật vô dụng, vô dụng vì không đủ bản lĩnh giết chết hắn.

Nhưng mà cô có thể quyết định sau này không ở cùng với hắn nữa.

“Quách Thanh Tú, tôi biết em hận tôi nhưng xin em hãy cho tôi một cơ hội giải thích có được không?”

Cơ hội giải thích? Hắn là đại gia bao nuôi cô, là vị vua ở tận trên cao, hắn còn cần phải hạ mình cầu xin cô ư? Hay đây là một trò đùa gian ác nào khác của hắn?

“Đúng là tôi đã giết Quách Tuấn Kiệt, cả cái chết của Quách Hoàng Ngân cũng có liên quan đến tôi. Nhưng tôi thề rằng tôi không có làm gì ba mẹ em cả, hơn nữa tôi vốn chẳng biết bọn họ là ai. Lý do tôi giết Quách Tuấn Kiệt là vì...”

“Im đi, tôi không muốn nghe!”

Quách Thanh Tú cắt ngang lời Lâm Việt Thịnh, giận dữ trừng lớn hai mắt.

“Cứ coi như anh không giết ba mẹ tôi thì sao chứ? Anh bày trò đùa giỡn tôi như vậy, tôi cũng sẽ hận anh, vô cùng hận anh...”

Sự ngạc nhiên trong mắt Lâm Việt Thịnh ngày một lớn dần.

“Lâm Việt Thịnh, anh không cần phải giải thích lý do gì với tôi cả, tôi không muốn ở cùng với anh nữa, không muốn không muốn. Tôi thà chết cũng không muốn ở cùng anh. Tôi không muốn nghe anh giải thích gì hết, anh đi ra đi, đi ra ngoài ngay đi...”

Giọng Quách Thanh Tú đột nhiên cao hơn, mấy cái máy đo đặc xung quanh cô bỗng phát ra tiếng cảnh báo, ngay sau đó y tá vội vàng đi vào.

Bọn họ khuyên nhủ Lâm Việt Thịnh: “Thưa ngài, xin ngài hãy đi ra ngoài một chút, hiện giờ cảm xúc của bệnh nhân đang rất kích động.”

Lâm Việt Thịnh rất bất ngờ, đành nghe lời y tá bước ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, thân hình cao lớn kia đã biến mất sau cánh cửa phòng bệnh.

Buổi chiều Di Nguyễn lại tới, bà mang theo những đồ dùng sinh hoạt cá nhân mà Quách Thanh Tú cần dùng khi nằm viện.

“Cô Quách, cảm ơn trời đất, cô còn sống!” Di Nguyễn kích động đến nỗi nước mắt ướt đầm khuôn mặt.

Quách Thanh Tú mỉm cười: “Di Nguyễn, cháu không sao hết, đi đừng buồn.”

“Ôi, cô Quách ơi, bọn tôi còn tưởng là cô thật sự xảy ra chuyện gì rồi, ai cũng lo lắng hết. Cô nói xem, một người đang yên đang lành sao nói mất là mất được chứ. Người bị giết vò nát chính là cậu chủ, sau khi cô Quách mất tích, đã ba ngày ba đêm cậu ấy không chợp mắt rồi, suốt ngày càu gắt, giống như người mất hồn ấy...”

Quách Thanh Tú nghe vậy cũng chỉ cười khổ, hẳn thật sự quan tâm mình đến thế ư?

Hay là hẳn chỉ đang khó chịu vì bản thân thất bại thôi?

“Di Nguyễn, cảm ơn đi đã lo lắng cho cháu, sau này cháu không bao giờ làm mấy chuyện ngu ngốc như thế nữa đâu.”

Quách Thanh Tú hít hít mũi, nói. Đối với Di Nguyễn, cô vẫn luôn có ấn tượng khá tốt.

“Được được, cô Quách, cô yên tâm dưỡng bệnh đi. Cậu chủ bảo tôi ở lại bệnh viện chăm sóc cho cô. Cô cần gì thì cứ dặn dò tôi là được...”

Di Nguyễn lấy thuốc bổ đã được ninh từ trong bình thủy ra, hỏi: “Cô Quách, cô có đói không? Hay là ăn một chút gì nhé?”

Quách Thanh Tú cười lắc đầu: “Cháu không muốn ăn, vẫn còn cảm giác hơi choáng váng.”

Di Nguyễn hết sức tò mò, cất lời hỏi thăm: “Cô Quách, không phải là tôi nhiều chuyện mà tôi chỉ thấy lạ thôi. Rốt cuộc cô đã trốn đi từ đâu vậy? Cậu chủ tìm trên biển suốt ba ngày ba đêm mà chẳng thấy bóng dáng cô đâu cả.”

“Ừ, đó là vì sau khi tôi nhảy xuống biển thì được người khác cứu. Tôi cũng không biết người đó là ai! Anh ta mang theo tôi cùng đi ra biển, mãi cho đến khi Lâm Việt Thịnh tìm đến.”

“Ôi ôi, tôi nghe mấy người Lê Hùng Việt bảo rằng kẻ đã mang cô đi là ông trùm của một băng đảng mafia đấy! Làm tôi lo cho tính mạng của cô Quách quá. Cô nói xem, sao bây giờ xã hội đen cứ đi giết người khắp nơi thế nhỉ, nghe đâu cả con thuyền ấy đều bị giết sạch.”

Lời của Di Nguyễn vừa có ý hỏi dò vừa mang theo chút xúc động.

Sắc mặt Quách Thanh Tú hơi biến đổi: “Đúng vậy, tôi cũng coi như là mười phần chết chín rồi. Người kia quả thực độc ác cực kỳ, suýt thì tôi đã mất mạng.”

Hai người phụ nữ từ tốn nói chuyện trong phòng bệnh, còn Lâm Việt Thịnh thì đứng canh ở ngay cửa nghe họ nói.

Nằm ở bệnh viện mấy ngày, Quách Thanh Tú dần dần khỏe lại nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn không muốn gặp Lâm Việt Thịnh. Hắn vừa đi vào là cô sẽ nhắm mắt lại ngay, bất kể hắn có nói gì cô cũng chẳng thèm để ý đến.

Quan hệ giữa hai người vô cùng căng thẳng.

Cho dù sau đó Di Nguyễn đã đến khuyên hết lời nhưng Quách Thanh Tú vẫn dứt khoát không mở miệng nói lấy một chữ.

Một tuần sau, Quách Thanh Tú đã gần như khỏe hẳn. Sau khi kiểm tra sức khỏe lần cuối cùng, cô được xuất viện về nhà.

Lúc Quách Thanh Tú đến trước quầy làm thủ tục xuất viện, y tá nói với cô: “Thưa cô, chi phí của cô đã có người trả trước rồi.”

Quách Thanh Tú quay đầu lại, thấy Lâm Việt Thịnh đang lặng lẽ đứng ngay sau lưng mình.

Cô không nói câu nào với hắn mà đi thẳng ra ngoài bệnh viện. Lâm Việt Thịnh lẳng lặng đi theo cô với một khoảng cách không gần cũng chẳng xa.

Lúc sắp đến cổng chính, Lâm Việt Thịnh đột nhiên xông lên ngăn cô lại.

“Em muốn đi đâu?”

Quách Thanh Tú cúi gầm mặt xuống: “Về nhà họ Quách!”

Lâm Việt Thịnh không can cô nữa: “Vậy được, để tôi đưa em đi!”

Thái độ của hắn thay đổi quá nhiều khiến Quách Thanh Tú chẳng kịp phản ứng lại. Đây có phải là Lâm Việt Thịnh kiêu căng xấu tính kia không thể?

“Tôi tự lái xe đi là được!” Quách Thanh Tú từ chối lòng tốt của hắn. Sau khi suýt chết một lần, cô không muốn có bất kỳ liên quan nào với hắn nữa.

Lâm Việt Thịnh phát cáu, suốt mười ngày nay hắn vẫn luôn nghĩ về cô gái này, thậm chí vì cô mà ngay cả tính mạng của mình hắn cũng chẳng cần.

Thế mà đến chuyện nhỏ như vậy cô cũng từ chối hắn, rốt cuộc là cô muốn thế nào đây?

Lâm Việt Thịnh đột nhiên ấn người Quách Thanh Tú lên xe, trong đôi mắt đen nhánh của hắn bùng phát lên ngọn lửa hừng hực.

Hắn giận dữ nói khẽ: “Rốt cuộc em muốn sao đây?”

Quách Thanh Tú giật mình: “Chỉ cần không ở cùng với anh thì thế nào cũng được!”

“Em... Cô gái chết tiệt, Quách Thanh Tú!”

Lâm Việt Thịnh không nói lời nào, đẩy mạnh cô vào trong ghế ngồi rồi lái xe đi.

“Em về nhà họ Quách? Chỉ một mình? Rồi em sống thế nào?” Lâm Việt Thịnh vừa lái xe vừa quát khẽ.

Quách Thanh Tú nói với giọng cực kỳ lạnh lùng: “Liên quan gì đến anh chứ? Trước khi anh xuất hiện, tôi vẫn sống rất tốt.”

“Được lắm, em đúng là một người phụ nữ không biết điều...”

Lâm Việt Thịnh tức giận chờ Quách Thanh Tú đến trước cổng nhà họ Quách, đẩy cô ra ngoài rồi nhanh chóng lái xe rời đi.

Quách Thanh Tú lại đứng trước cánh cổng này lần nữa, nơi mà cô từng sinh sống hơn mười năm, nơi ngập tràn những kỷ ức ngọt ngào thuở xưa. Khi bác cả và chị cô vẫn còn, nơi đây từng ấm áp và vui vẻ đến nhường nào.

Nhưng tiếc rằng tất cả những hồi ức ấy đã không còn tồn tại nữa.

Sót lại ở nơi này chỉ là một tòa nhà cũ trống không, tĩnh lặng tựa như nhà ma vậy.

Tất cả những chuyện này đều do Lâm Việt Thịnh ban tặng! Nước mắt chột dâng lên trong mắt Quách Thanh Tú, hiện giờ cô thành kẻ mồ côi rồi!

“Ồ kia, là cô hai nhà họ Quách phải không!”

Quách Thanh Tú quay người lại, chợt trông thấy một người phụ nữ già cả đang tò mò nhìn mình. Cô bèn lau khô nước mắt, ráng nặn ra một nụ cười.

“Đúng vậy, cháu là Quách Thanh Tú, di chắc hẳn là di Lư rồi!”

“Đúng đúng, di chính là Di Lê hàng xóm đây. Ôi, nhà họ Quách các cháu đã xảy ra chuyện gì thế, sao lại sa sút tan hoang đến cỡ này?”

Quách Thanh Tú cười khổ, nước mắt rơi lã chã. Di Lê thấy vậy cũng không thể hỏi thêm, bèn nói: “Cô bé đừng khóc nữa. À phải rồi, ở chỗ di có một bưu kiện gửi cho cháu. Nó đã được để trước cửa nhà cháu mấy ngày rồi mà chẳng có ai mang vào cả. Di nghĩ nếu nó bị mưa xối ướt hoặc bị mấy người nhặt ve chai cảm đi thì phiền nên mang về. Cô bé, cháu chờ một chút nhé, di về lấy đưa cho cháu.”

“A, dạ được, cảm ơn di Lư.”

Di Lư quay về nhà mình, một lát sau bà cầm theo một bọc giấy đi ra rồi nhét vào tay Quách Thanh Tú.

“Cô bé, cho dù đã xảy ra chuyện gì thì cháu cũng phải can đảm lên. Đời người luôn phải trải qua những tháng ngày long đong lận đận, không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió mãi được. Nếu cháu cần giúp gì thì cứ nói một tiếng.”

Những lời này của di Lư đã khích lệ Quách Thanh Tú rất nhiều, cô hít hít mũi, cười nói: “Cảm ơn di Lư.”

Quách Thanh Tú đẩy công sân ra đi vào trong, cầm túi giấy tờ trong tay lên nhìn một chút.

Địa chỉ trên túi này ghi là Bệnh viện tâm thần XX, người gửi là bác sĩ Ôn.

Bưu kiện này đã được gửi đến cách đây nửa tháng.

Quách Thanh Tú ngồi trên bậc thang, từ từ xé mở gói bưu kiện, bỗng một tờ giấy rớt ra ngoài.

Chào cô Quách: Đây là những bức thư ở dưới giường chị cô mà y tá đã sắp xếp lại, hy vọng có thể giúp ích cho cô.

Phản chữ ký bên dưới đề là bác sĩ Ôn.

Trái tim Quách Thanh Tú hơi nhảy lên, những thứ này là chị đã để lại cho mình ư? Cô vội vàng rút chồng giấy dày cộm bên trong bưu kiện ra.

Đây là những trang giấy trắng rất đối bình thường, trên giấy là nét chữ của chị cô.

Thanh Tú: Khi em nhìn thấy lá thư này cũng có nghĩa là chị không còn trên cõi đời nữa. Trước giờ chị vẫn luôn không nói cho em biết, chị sống một đời khổ, chị phải gánh trên vai một tội danh nặng nề mà kéo dài hơi tàn. Chị bị bệnh tim không phải do số mệnh của chị không tốt, mà vì ông trời đang trừng phạt Quách Tuấn Kiệt, vì ông ấy là cha mà lại không có trách nhiệm của một người cha, lại sống cuộc sống đê tiện như loài cầm thú..

Đọc đến đây, Quách Thanh Tú cảm thấy hết sức ngột ngạt. Cô không hiểu vì sao chị mình lại tỏ ra bất kính với bác cả như thế, không những nói thẳng tên họ mà còn gọi ông bằng xưng hô đáng sợ ấy.

Quách Thanh Tú hít vào một hơi thật sâu rồi đọc tiếp.

... Năm xưa ba em phạm tội trốn khỏi thành phố S, Quách Tuấn Kiệt đã lợi dụng lúc ba em không ở đây, dùng thủ đoạn hèn hạ cưỡng bức mẹ em, khiến mẹ em không chịu nổi sự ô nhục ấy mà uống thuốc ngủ tự sát. Thật xin lỗi, Thanh Tú, chị không nên giấu em lâu như vậy nhưng mà chị thật sự không có can đảm nói cho em biết. Chị không muốn để em nhìn thấy những mặt đen tối của cuộc đời này...

Hơi thở của Quách Thanh Tú dần dần nặng hơn, hai tay cô cũng run rẩy không ngừng. Mẹ, mẹ, mẹ...

Vì sao chứ, vì sao sự thật lại tàn nhẫn đến vậy!

Những tờ giấy trong tay rơi đầy xuống đất, Quách Thanh Tú cảm thấy đến việc hít thở cũng khiến cô đau đớn. Tim cô đau, phổi cô cũng đau, cả cơ thể như bị thứ gì đó xé ra.

Phải mất một lúc rất lâu, Quách Thanh Tú mới nhặt những trang giấy rơi rải rác dưới đất lên đọc tiếp.

... Thanh Tú, em còn nhớ những lời chị từng nói với em không? Đừng hận Lâm Việt Thịnh. Sở dĩ chị nói như vậy cũng không phải vì quá yêu anh ấy, mà vì mọi chuyện anh ấy làm tính ra cũng chẳng là gì so với Quách Tuấn Kiệt. Mười năm trước ở thành phố S, Lâm Việt Thịnh chỉ là một thiếu niên bình thường, mẹ anh ấy bị chồng bỏ, vì nuôi sống anh ấy mà chịu biết bao cực nhọc. Quách Tuấn Kiệt thêm khát sắc đẹp của mẹ anh ấy, muốn chiếm lấy bà ấy mãi mãi, hơn nữa còn bạo hành em gái song sinh của anh ấy, quá trình này tàn nhẫn vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: THẬT CÓ LỖI VỚI LÂM HÀO THÀNH

Sau đó, Lâm Việt Thịnh được người ba ở châu Âu đón đi. Mười năm sau, anh ta lại quay về. Thật ra từ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Việt Thịnh thì chị đã nhận ra anh ta rồi, đáng tiếc Quách Tuấn Kiệt lại không hề nhận ra. Vì chuộc tội, chị tự nguyện nhận hết sự trả thù của Lâm Việt Thịnh...

Lá thư chứa đựng những thứ xấu xí, bay lá tả trong không trung.

Người nhà họ Quách đều đáng chết, người nhà họ Quách quả nhiên rất đáng chết!

Quách Thanh Tú, người mà tôi nói chính là Quách Tuấn Kiệt, không phải cô!

Khi chân tướng đã sáng tỏ, trong đầu của Quách Thanh Tú liên tục vang lên những câu nói của Lâm Việt Thịnh.

Là cô đã hiểu lầm hán!

Đúng vậy, cẩn thận nhớ lại thì cô vẫn còn nợ hán rất nhiều. Một lần rồi lại một lần hán đã phải đánh cược mạng sống của mình để cứu giúp cô. Cô có thể yên ổn đến giờ đều là do có hán ở bên cạnh.

Được rồi, nếu đã là hiểu lầm, vậy thì hãy để cho cái hiểu lầm này tiếp tục kéo dài đi.

Sau khi hiểu rõ thù hận của đời trước, trong lòng Quách Thanh Tú lập tức trở nên rộng mở trong sáng, chuyện giữa cô và Lâm Việt Thịnh cứ như vậy đi!

Hắn hận Quách Tuấn Kiệt, bây giờ Quách Tuấn Kiệt đã chết, chắc hắn đã thoải mái rồi nhỉ!

Quách Thanh Tú cô vốn không liên quan gì đến chuyện này cả. Lúc trước chỉ do hắn ép cô phải đi cùng với hắn, vậy thì bây giờ hai bên không còn nợ nần gì nữa.

Quách Thanh Tú lau sạch nước mắt, một lúc lâu sau, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Quách Thanh Tú nhấn nút nhận cuộc gọi.

Trong đó truyền ra tiếng của Lê Quyên Quyên.

"Thanh Tú, nghe nói cậu xuất viện rồi, vậy mà cậu không thèm báo với tớ một tiếng, để tớ còn biết đường mà đi đón cậu chứ."

"Cảm ơn cậu nhiều, bây giờ tớ đã về đến nhà rồi."

"Nè, Quách Thanh Tú, anh chàng đẹp trai kia..."

"Đừng có nhắc đến anh ta. Quyên Quyên, bây giờ tớ đang ở nhà, cậu có muốn đến đây chơi với tớ một chút không?"

"Thanh Tú, nếu không thì cậu dọn đến nhà của tớ đi? Ba mẹ tớ lại ra nước ngoài làm khảo sát rồi, nửa năm sau mới về nên nhà chỉ có một mình tớ thôi, tớ đang rất sợ đây nè!"

"Được, vậy tớ đến ngay."

Quách Thanh Tú cũng không muốn tiếp tục ở lại cái nơi đau lòng thế này nữa. Cô đứng dậy bước ra cửa rồi đóng cái cửa sắt nặng nề kia lại.

Quách Thanh Tú kéo va li, bước dọc theo con ngõ nhỏ đi về phía trước.

Trong cái va li này là toàn bộ tài sản của cô, máy tính xách tay, điện thoại của chị để lại, quần áo để thay và sách. Tất cả những thứ này là do Di Nguyên đã đưa đến bệnh viện cho cô.

Cuộc sống quả thực vô cùng kỳ diệu, cô sống gần hai mươi năm, thì ra cũng chỉ có bao nhiêu đồ thứ để mang đi thôi.

Một chiếc xe Ferrari màu đỏ theo sát sau cô với khoảng cách vừa phải.

Cho dù cô đến đâu, hắn cũng đều đi theo như hình với bóng.

Quách Thanh Tú, tôi sẽ không buông tay đâu! Cả đời này cũng sẽ không buông tay.

Lê Quyên Quyên ra ngoài đón cô. Cô ấy vui vẻ kéo tay của Quách Thanh Tú đi vào nhà.

"Thanh Tú, cậu nhìn lại mình đi, chỉ mới năm viện có mấy ngày mà đã hốc hác rồi, nói gì thì tớ cũng phải làm đồ ăn ngon để bồi bổ lại cho cậu mới được."

Lê Quyên Quyên lấy tất cả mấy thứ như tổ yến của mẹ mình ra, chiêu đãi Quách Thanh Tú.

"Đúng rồi, Thanh Tú, bây giờ cậu có định về trường học không?"

Quách Thanh Tú nằm trên ghế sofa, ngây ngốc hồi lâu, sau đó khẽ lắc đầu: "Bây giờ tớ chẳng có tâm trạng để về đó nữa. Tớ định tìm một công việc, sau đó lại từ từ tìm hiểu tin tức của ba mình."

"Ặc, Thanh Tú, cho dù có chuyện gì xảy ra, cửa lớn nhà tớ vĩnh viễn luôn mở rộng đón cậu."

Quách Thanh Tú xúc động ôm chặt lấy Lê Quyên Quyên: "Cảm ơn cậu, Quyên Quyên. Nếu không có cậu, tớ thật sự không biết phải đi đâu nữa?"

"Ha ha, đừng có sến súa như vậy chứ, lại đây, mau đi tắm rồi ăn canh nè!"

Lê Quyên Quyên nhanh tay nhanh chân nhảy vào nhà bếp.

Trong lòng Quách Thanh Tú ấm áp, cảm giác có bạn thân thực sự rất tốt.

Tắm xong, cả người Quách Thanh Tú thoải mái và thả lỏng hơn rất nhiều. Trên bàn ăn của nhà họ Lê, Lê Quyên Quyên đã làm xong một bữa thịnh soạn.

Quách Thanh Tú vô cùng kinh ngạc.

"Lê Quyên Quyên, thật sự là không nhìn ra đó, cậu còn giỏi giang như thế..."

"Ha ha, đương nhiên, cậu cho rằng tớ giống là lá ngọc cành vàng giống cậu sau. Ba mẹ cứ thích ra nước ngoài, bỏ tớ một mình ở nhà, nếu không biết nấu cơm thì tớ đã chết đói từ lâu rồi."

Lá ngọc cành vàng! Trong lòng Quách Thanh Tú nhói đau, từ trước đến nay cô chưa bao giờ là Việt Thịnh kim tiểu thư cả.

Lê Quyên Quyên cũng nhìn ra sự mất mát trong lòng Quách Thanh Tú, cô ấy vội vàng thúc giục: "Ôi ôi, không sao không sao đâu, không phải là còn có tớ à?" Lúc này Quách Thanh Tú mới bắt đầu chậm rãi dùng bữa.

"Thanh Tú, đúng rồi, mấy bữa trước anh Tăng vẫn luôn gọi điện thoại cho tớ, hỏi cậu đang ở đâu, tớ đã từ chối giúp cậu rồi. Tớ đã nói với anh ấy là cậu rất bận, cậu xem xem có muốn gọi điện thoại lại cho anh ấy hay không?"

Trong miệng của Lê Quyên Quyên đầy cơm, cô ấy dùng sức nhai nuốt còn đôi mắt thì mang theo ý dò hỏi.

Quách Thanh Tú khẽ gật đầu: "Được rồi, lát nữa tớ sẽ gọi."

Cơm nước xong, Quách Thanh Tú nằm ở trên giường, nhìn trần nhà rồi thần thờ một lúc lâu, sau đó cô mới lấy điện thoại di động ra. Do dự một lát, Quách Thanh Tú lại lôi một quyển sách khỏi va li, lấy một cái sim từ trong sách rồi gắn nó vào điện thoại.

Vừa khởi động máy thì di động liền vang lên không ngừng.

Tất cả đều là tin nhắn.

"Thanh Tú, em sao rồi? Tại sao vẫn tắt máy?"

"Thanh Tú, nếu em có bận khoản gì thì cứ đến tìm anh đi."

"Thanh Tú, em đừng làm anh sợ, em đã tắt máy hết ba ngày rồi. Có phải là anh ta đối xử không tốt với em hay không?"

"Được rồi, Thanh Tú, Lê Quyên Quyên nói em không sao. Anh biết bây giờ em không tiện gặp anh, thế nhưng ngay cả việc làm bạn mà chúng ta cũng không thể tiếp tục được nữa ư?"

Hơn ba mươi tin nhắn, Quách Thanh Tú phải dùng thời gian khá lâu mới xem xong hết được.

Cô bấm gọi cho Tăng Thanh Hải, do dự một lát, cô lại đưa tay ra bấm tắt.

Cô rất muốn gọi điện thoại nói cho anh biết, bây giờ mình sống rất tốt, đáng tiếc là cô không thể làm như vậy được. Anh đã có vị hôn thê rồi, cô không nên xuất hiện trong tầm mắt của anh nữa.

Cô đã không còn là người mà anh nên lo lắng.

Khẽ xoa khuôn mặt của mình, cô trùm chăn che đầu, đang chuẩn bị đi ngủ thì tiếng chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Quách Thanh Tú kinh hãi đến suýt nhảy dựng, cô vô thức bấm nhận cuộc gọi.

Trong lòng cô rất muốn gặp anh.

"Thanh Tú, em tắt máy cả mười ngày, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" Giọng điệu của Tăng Thanh Hải vô cùng vội vàng.

Tim của Quách Thanh Tú đập rất nhanh: "Anh Hải, xin lỗi, em đã khiến anh phải lo lắng rồi. Chỉ là di động của em bị hỏng, lại chưa kịp mang đi sửa thôi..."

Biết rõ đây chỉ là một cái cớ rất tồi tệ thế nhưng dù sao vẫn còn hơn là không có.

"Thanh Tú, bây giờ em đang ở đâu?"

Giọng nói của Tăng Thanh Hải dịu dàng và trong veo, chảy thẳng vào đáy lòng của Quách Thanh Tú.

"Thanh Tú, em có biết hơn mười ngày nay anh sắp điên rồi không? Anh muốn gặp em, em có thể ra ngoài một lát chứ?"

Biết rõ cô là người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh thế nhưng Tăng Thanh Hải vẫn muốn gặp cô đến sắp phát rồ. Từ giây phút cô rời khỏi cục cảnh sát, anh đã muốn giữ cô lại, đáng tiếc, anh lại không có tư cách đó.

Quách Thanh Tú cười khê: "Anh Hải, em khỏe lắm! Bây giờ em rất bận, không có thời gian, hôm nào đi được không!"

Cô nhanh chóng từ chối anh.

Thật ra lúc này cô rất muốn được gặp anh, rất muốn gục trong lòng ngực của anh khóc lớn một hồi, trút hết tất cả những điều tủi thân và khổ sở của mình ra.

Thế nhưng cô không thể làm vậy được, cô không thể phá hoại hạnh phúc của anh, cô cũng không xứng để phá hoại hạnh phúc của anh.

Cúp điện thoại, nước mắt của Quách Thanh Tú tuôn rơi.

Cung điện Versailles, Lâm Việt Thịnh ngồi một mình bên trong căn phòng ngủ chính tối đen, ly rượu trong tay đang nhẹ nhàng đung đưa qua lại.

Cửa khẽ bị đẩy ra, bóng hình của Lê Hùng Việt xuất hiện ở trước cửa.

"Cậu chủ!"

"Điều tra ra chưa?" Giọng nói của Lâm Việt Thịnh lạnh như băng.

"Vâng, có người nói là bố già của Mafia Italia, Dương Diệp Sơn. Còn việc hấn ta đến Trung Quốc để làm gì, tôi vẫn chưa điều tra được. Có điều, chắc hẳn đây là lần đầu tiên cô Quách gặp hấn ta. Trước đó bọn họ vẫn chưa hề quen biết nhau..."

"Ừ!" Lâm Việt Thịnh nặng nề ừ một tiếng.

Xem ra hấn ta chỉ cứu cô trong lúc vô tình mà thôi, không phải là mưu tính trước.

Thế nhưng, tại sao Quách Thanh Tú lại biết được cái chết của Quách Tuấn Kiệt là do hấn làm chứ? Hấn biết rất rõ tính tình của Quách Thanh Tú, cô là một nữ sinh nhu nhược, sao cô có thể lập ra một kế hoạch lừa gạt hết tài sản của tất cả mọi người, trói Lâm Việt Thịnh hấn lại được.

Nhớ kỹ lại thì quả thực là vô cùng nhục nhã mà.

"Bây giờ cô Quách đang ở nhà họ Lê, hôm nay cô ấy đã ra ngoài đi tìm việc làm..."

"Tìm việc làm?" Lâm Việt Thịnh cười lạnh. Cô vậy mà lại từ bỏ cuộc sống sung túc thế này để đi làm công cho người khác, xem ra cô đã hạ quyết tâm không ở bên cạnh hấn nữa rồi.

Bây giờ chắc chắn là cô đã hấn đến thấu xương.

Lâm Việt Thịnh bỗng nuốt nhanh một ngụm rượu.

Lê Hùng Việt lo lắng nhìn hấn. Loại rượu vang đỏ này không phải uống như thế đâu. Chai rượu hơn ba mươi ba triệu lại bị xử lý từng chai một như thế, quá lãng phí rồi đó!

"Đi, nhìn thấy Quách Thanh Tú vào công ty của nhà nào thì mua công ty của nhà đó cho tôi." Lâm Việt Thịnh dằn mạnh chai rượu lên bàn.

"Đã biết, cậu chủ!" Lê Hùng Việt bước ra ngoài.

"Đợi đã!" Lâm Việt Thịnh đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó. Hấn vừa lên tiếng thì Lê Hùng Việt ngừng lại ngay.

"Vào hôm trình diễn thời trang, Quách Thanh Tú có từng gặp ai hay không?"

Lê Hùng Việt suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: "Không có, là tôi đưa cô Quách vào hội trường. Tuy rằng trên đường đi có bị lạc thế nhưng cô ấy cũng không hề nói chuyện với bất cứ ai."

Lâm Việt Thịnh đột nhiên nghĩ được điều gì, hấn lấy di động ra: "Huỳnh Minh San."

"Là tôi, Tổng Giám đốc Lâm..."

"Hôm trình diễn thời trang, tôi bảo cô đưa Quách Thanh Tú trở về, cô có đích thân đưa cô ấy về hay không?"

Huỳnh Minh San im lặng một lúc: "Xin lỗi, Tổng Giám đốc Lâm, hôm đó cô Quách nói muốn đi dạo siêu thị, cô ấy không cho tôi đưa về, vì vậy..."

"Khôn khiếp, Huỳnh Minh San, cô có biết cái hành động ngu xuẩn của mình suýt chút nữa đã hại chết tôi hay không hả." Lâm Việt Thịnh gào lên.

Đến nói chuyện, Huỳnh Minh San cũng không dám lớn tiếng: "Xin lỗi, Tổng Giám đốc Lâm, tôi đã biết sai rồi, sau này tôi tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa."

"Mau đi điều tra xem hôm đó Quách Thanh Tú đã gặp được ai. Không điều tra ra được thì cô khỏi cần đi làm nữa." Lâm Việt Thịnh ngang ngược cúp điện thoại.

Hấn kéo lỏng cái cà vạt ra, trong lòng bực bội muốn chết, con mẹ nó, rốt cuộc là tên nào đã chơi bẩn sau lưng hấn.

Tuyệt đối đừng để cho hắn biết được, nếu không hắn không đánh chết cũng sẽ khiến cho kẻ đó bị tàn phế.

Sáng hôm sau, Quách Thanh Tú và Lê Quyên Quyên đi ra ngoài.

Một chiếc Chevrolet trắng như tuyết đậu trước cửa nhà của Lê Quyên Quyên, bóng người tao nhã lịch sự của Tăng Thanh Hải xuất hiện trong tầm mắt của Quách Thanh Tú. Cô lập tức ngẩn ngơ rồi quay đầu lại nhìn Lê Quyên Quyên.

Lê Quyên Quyên cười ha ha hai tiếng: "À ừ, không phải là tớ cố ý bán đứng cậu đâu, thực sự là do sức hút của anh chàng đẹp trai họ Tăng này quá lớn. Tớ cũng chỉ là thân bất do ki mà thôi." Nói xong thì cô ấy nhanh chân chạy đi.

"Này, này..." Quách Thanh Tú mới hô được hai tiếng thì đã chẳng còn thấy bóng dáng của Lê Quyên Quyên đâu.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên bả vai của Tăng Thanh Hải, trên khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của anh tràn ngập sức sống, nụ cười lại rất dịu dàng, vô cùng cuốn hút.

Bóng tối trong lòng Quách Thanh Tú lập tức biến mất không ít.

"Thanh Tú, lên xe đi! Hôm nay là sinh nhật của anh, chắc em không ngại đi với anh chứ?"

Tăng Thanh Hải mặc một bộ vest màu trắng, quần tây màu trắng phối hợp với đôi giày da sáng sủa sạch sẽ. Cho dù anh đứng ở đâu cũng có thể tự trở thành một bức tranh phong cảnh sáng láng.

Không giống như Lâm Việt Thịnh, cho dù hắn ở đâu cũng tỏa ra một loại khí thế khiến cho người ta cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Ai dám đụng vào người phụ nữ của tôi

"Được thôi, anh Hải!"

Quách Thanh Tú vui vẻ đồng ý rồi bước vào trong xe của Tăng Thanh Hải, xe chậm rãi chạy đi, từ từ ra khỏi nội thành.

"Thanh Tú, chỉ mới mấy ngày thôi, sao em lại gầy đến vậy cơ chứ?" Ánh mắt dịu dàng của Tăng Thanh Hải lướt qua khuôn mặt của Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú khẽ xoa mặt mình, nở nụ cười: "Có sao? Có lẽ là do gần đây em không muốn ăn cho lắm..."

Tăng Thanh Hải áy náy nhìn cô: "Thanh Tú, đều là do anh không tốt, anh không nên cho em xem những tấm ảnh kia..."

Tăng Thanh Hải đang nói đến những tấm ảnh của Quách Tuấn Kiệt. Trong mắt Quách Thanh Tú lóe lên sự ảm đạm. Bây giờ, những tấm ảnh kia chỉ có thể khiến cô cảm thấy buồn nôn mà thôi.

Nếu cô biết Quách Tuấn Kiệt là một người ghê tởm như thế từ sớm, cô chắc chắn sẽ không quan tâm đến ông ta.

Đồ khốn đáng chết, ông ta lại dám làm chuyện như vậy với mẹ cô.

Một lúc lâu sau, Quách Thanh Tú nhìn thấy sự quan tâm trong mắt của Tăng Thanh Hải, cô khẽ nhún vai: "Không sao đâu, anh Hải, em đã quên mất rồi."

"Thanh Tú, thật xin lỗi, anh đã hứa là sẽ chăm sóc tốt cho em cả đời. Chẳng ngờ bây giờ anh vẫn để cho em phải chịu nhiều thương tổn như vậy."

Lời nói của Tăng Thanh Hải cứ như một bàn tay to ấm áp, vuốt ve an ủi trái tim của Quách Thanh Tú.

Cô cảm thấy rất ấm áp, rất an toàn.

Anh Hải, anh Hải của cô đó!

Xe ra khỏi nội thành, từ từ chạy vào một nông trường, một biệt thự nhỏ được dựng nên từ gỗ xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Kiểu biệt thự này rất giống với mấy căn biệt thự ở Maldives, chỉ là ở đây rất gần rừng rậm, thế nên nó lại mang đến cảm giác như một căn nhà gỗ ở trong rừng nhiều hơn.

Tăng Thanh Hải dừng xe xong thì cầm tay của Quách Thanh Tú, đi về phía nhà gỗ.

Dưới chân là bãi cỏ mềm mại, trên bầu trời xanh thẳm có những đám mây trắng bông bênh. Nhà gỗ có một căn phòng mang phong cách như đình cổ vậy, bên trong có ghế sofa rất thoải mái, có thể nằm ở chỗ đó để thưởng thức phong cảnh bốn phía, thêm vào đó thì nó còn liên kết với một căn phòng bằng gỗ khác nữa.

Cứ một đoạn thì lại có một khối nhà gỗ như thế này. Từ xa nhìn lại nó giống như những viên trân châu đang nằm rải rác ở trên thảo nguyên vậy: "Đến đây, Thanh Tú..."

Tăng Thanh Hải cởi giày ra, bước lên bậc thang được làm bằng gỗ. Quách Thanh Tú học theo, cũng cởi giày rồi bước sát sau anh.

Đi ngang qua căn phòng chính, sau đó vào trong căn phòng khách mang phong cách của đình cổ.

Ghế sofa được làm rất thoải mái, trên bãi cỏ xanh mơn mẫm là những bông hoa đang nở rộ với đủ loại màu sắc, thỉnh thoảng còn có những con bướm bướm uyển chuyển đập cánh rồi đậu lên trên ghế sofa.

Trên bàn trà bằng gỗ là một bó hoa oải hương màu xanh lam, có một con bướm to gan bay vào rồi đậu lên bó hoa ấy.

Quách Thanh Tú co người lại trên ghế sofa, Tăng Thanh Hải bung một ly nước ép đào mật ong và thêm cả một đĩa hạt dẻ được xào đến vàng óng ra từ trong phòng...

Xem ra những thứ này đều là do anh đã chuẩn bị xong từ trước, nếu không phải vậy thì tại sao ở một nơi xa hoa thế này lại có hạt dẻ rang đường được cơ chứ.

"Anh Hải, anh còn nhớ là em thích uống nước ép đào mật ong sao?" Đến cả Quách Thanh Tú cũng quên rằng mình từng rất thích loại nước ép này.

"Ha ha, nhớ chứ, sao có thể quên được. Khi đó, vì muốn uống nước ép đào mật ong mà em lại ăn vạ ở nhà anh không chịu đi. Em còn nhớ không, vì muốn trốn ba mình mà em đã bò vào trong chăn của anh..."

Tăng Thanh Hải nhớ đến sự tình nghịch của Quách Thanh Tú khi còn bé, trong ánh mắt trong suốt lấp lánh sự vui vẻ.

Anh và Quách Thanh Tú đã cùng nhau trải qua rất nhiều thời gian đẹp đẽ. Tất cả những thứ đó giống như trân châu vậy, đều bị anh giấu kín ở trong đầu mình.

Mười năm nay, anh đều phải dựa vào những ký ức này để bù vào sự thiếu hụt trong lòng khi không tìm được Thanh Tú.

Nhắc đến kỷ niệm kia, Quách Thanh Tú cười đến mức cả khuôn mặt ửng hồng. Đôi má lúm đồng tiền chứa nụ cười vui vẻ, hai hàng lông mi dài hơi rũ xuống, quét qua một vùng bóng tối dày đặc, dưới cái mũi ngọc tinh xảo đẹp đẽ kia chính là một đôi môi anh đào mềm mại như hoa hồng.

Tăng Thanh Hải không kìm lòng được mà nhích sát vào Quách Thanh Tú.

Cô gái này chính là người mà anh đã tìm kiếm suốt mười năm. Giờ đây, cô đứng trước mặt anh, so với trong trí nhớ thì cô của hiện thực sinh động hơn hẳn.

"Thanh Tú, anh không hiểu lắm, khi đó anh vẫn luôn gọi điện thoại cho bác của em. Ông ấy nói em đã qua đời. Lúc đó anh còn tưởng là em đã qua đời thật rồi. Anh đi qua chỗ ở cũ của em nhưng lại chẳng thể hỏi thăm được chút tin tức nào. Em có thể nói cho anh biết, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra được không?"

Vành mắt của Quách Thanh Tú ửng hồng: "Lúc đó em còn nhỏ, có nhiều chuyện cũng không rõ lắm. Hình như là ba đã dính vào chuyện gì đó nên nhà em nhanh chóng sa sút. Mẹ mất thì em bị đưa vào cô nhi viện... Em phải ở trong đó một năm hay hai năm, em cũng không nhớ rõ nữa. Về sau em được chị nhận về, lúc đó em mới biết, công ty Á Hân đã được chuyển giao cho bác cả... Thật ra em cũng rất muốn biết tung tích của ba mình."

Ánh mắt của Tăng Thanh Hải trở nên sầu muộn: "Thật không thể ngờ, sau khi anh đi em lại gặp nhiều biến cố lớn như vậy."

Tăng Thanh Hải dịu dàng nhìn Quách Thanh Tú. Anh đột nhiên đưa bàn tay thon dài của mình ra, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại mà xinh xắn của cô.

"Thanh Tú, nếu bây giờ em đã không còn người thân ở bên cạnh nữa thì hãy để anh chăm sóc cho em được không! Dù sao thì bây giờ em chỉ còn có một mình, không nơi nương tựa, anh không yên tâm về em."

Tăng Thanh Hải đột nhiên trở nên dịu dàng, khiến cho Quách Thanh Tú trở tay không kịp, cô ngước mắt, đối diện với ánh mắt nóng rực của anh thì hơi ngại ngùng mà cúi đầu xuống.

Anh Hải, anh có biết không, em thật sự rất muốn đi cùng với anh...

Quách Thanh Tú rất muốn rút tay của mình về, thế nhưng cô lại không nỡ. Cô thích được anh Hải nắm lấy, cảm giác ấm áp yên tĩnh giống như lúc cô còn bé vậy.

Cô cảm giác được hơi thở của Tăng Thanh Hải càng lúc càng gần, hương thơm nhàn nhạt của hoa oải hương cũng càng lúc càng đậm.

Cô cảm thấy trái tim của mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực luôn rồi.

Đây chính là tình yêu ư?

Chỉ có một ánh mắt, một hơi thở, một động tác thân mật của anh, khuôn mặt nhỏ của cô đã nóng lên như đang bị lửa đốt rồi.

"Thanh Tú, để cho anh chăm sóc em..."

Tiếng nói của anh trong trẻo, mang theo sự dịu dàng nhân nhật vang lên bên tai của cô.

Quách Thanh Tú đã gần như đánh mất lý trí. Môi của anh lướt nhẹ qua khuôn mặt của cô, kích thích lỗ chân lông, mang đến cảm giác hơi ngứa ngáy. Một luồng điện xuyên thấu qua trái tim khiến cô không kiềm chế được mà nhắm hai mắt lại.

Cô có thể nhận thấy hơi thở của anh ở ngay bên mũi mình, rất gần rất gần, gần đến mức khiến cho người ta sắp nghẹt thở.

Vào lúc anh gần như hôn lên môi cô.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

"Anh Hải..."

Giọng nói này như mang theo sấm sét, làm cho hai con người đang si mê lập tức tỉnh táo lại, Quách Thanh Tú vội đưa tay đẩy Tăng Thanh Hải ra theo bản năng.

Một bóng dáng màu đỏ xinh đẹp lao vào trong phòng khách, đó chính là vị hôn thê của Tăng Thanh Hải, Lý Vi Vi.

Ánh mắt căm ghét của cô ta lướt qua Quách Thanh Tú rồi lại nhìn về phía của Tăng Thanh Hải. Ngực Lý Vi Vi phập phồng lên xuống, trong mắt đọng đầy nước.

Tình cảnh lúc này, cô ta đã nhìn thấy rất rõ ràng. Vị hôn phu của mình lại hẹn hò với người phụ nữ khác ở đây, ngọn lửa đố kỵ dần dần cháy mạnh hơn.

"Anh Hải, anh và cô ta..."

Quách Thanh Tú nhìn thấy sự thù địch trong mắt của Lý Vi Vi. Cô đột nhiên nhận ra hành vi ngu xuẩn của mình.

Cô bị sao vậy? Suýt chút nữa thì cô và anh Hải đã làm chuyện sai trái rồi. Cô vội vàng đứng dậy, cầm túi xách của mình lên rồi bước ra ngoài.

"Xin lỗi, anh Hải, em còn có chút chuyện, em đi trước nhé."

"Thanh Tú, anh đưa em đi..."

Tăng Thanh Hải đuổi theo, Quách Thanh Tú dùng ám chỉ phía sau anh rồi cười nói: "Anh Hải, chúc anh sinh nhật vui vẻ. Em chúc hai người hạnh phúc, anh không cần tiễn em. Ở bên cạnh vị hôn thê của anh đi."

Nói xong thì cô vội vã bỏ đi mà không hề quay đầu lại.

Ở bên cạnh vị hôn thê của anh đi! Khóe miệng của Tăng Thanh Hải hiện ra một nụ cười khổ. Lời nói của Quách Thanh Tú chỉ có một nhưng lại mang cả hai ý, vừa như nhắc nhở lại vừa như là đang cảnh cáo anh vậy.

"Anh Hải!" Lý Vi Vi tủi thân mà kéo cánh tay của Tăng Thanh Hải.

Tăng Thanh Hải xoay người rồi ôn hòa nhìn cô ta: "Cô ấy đến đây để chúc mừng sinh nhật cho anh, em đừng có hiểu lầm."

Trong lòng Lý Vi Vi chưa xót, thế nhưng cô ta không tranh cãi gì, dù sao thì bây giờ cô ta mới là vị hôn thê của Tăng Thanh Hải, người phụ nữ khác ở bên ngoài không thể gây nên sóng gió gì được.

"Ha ha, anh Hải, em không có hiểu lầm gì đâu! Chỉ là em đã chuẩn bị xong xuôi bữa tiệc sinh nhật ở nhà rồi, đang chuẩn bị kêu anh về đó mà. Em thấy sắp đến giờ rồi, chúng ta về thôi!"

Tăng Thanh Hải ôn hòa nở nụ cười: "Được, có điều bây giờ anh còn phải về công ty một chuyến đã, tối nay anh sẽ về nhà."

"Ừ, được, em đi với anh." Trong lòng Lý Vi Vi ngọt ngào, lòng của anh vẫn hướng về phía cô ta.

Quách Thanh Tú bước nhanh ra khỏi nông trường. Cô hít một hơi thật sâu rồi dùng hai tay vỗ vào mặt mình, sau đó bắt một chiếc xe taxi về thành phố S.

Vì Tăng Thanh Hải làm chậm trễ, cô đã bỏ lỡ phiên sáng tại thị trường lao động.

Sau khi ăn một bữa thức ăn nhanh đơn giản, Quách Thanh Tú quyết định xế chiều mình sẽ đến thị trường lao động để thử vận may.

Trước đây cô không ra khỏi cổng trường, không biết ở ngoài lại có sự cạnh tranh lớn đến vậy, số người thất nghiệp lại nhiều như thế? Đại sảnh ở cả ba tầng của thị trường lao động đều chật ních, còn có một đông người đang đứng xếp hàng nhận bản khai. Người chưa tốt nghiệp đại học như cô muốn tìm được một công việc hợp ý, quả thực chính là đang mơ mộng viễn vông mà.

Vất vả lắm mới đến lượt của Quách Thanh Tú, cô nhận một bản khai rồi điền thông tin khái quát của mình vào đó.

Lại lướt qua tin tức tuyển dụng, cô vẫn không hề tìm ra được công việc nào thích hợp với mình cả.

Tiền lương cao thì yêu cầu phải có kinh nghiệm, không cần kinh nghiệm thì tiền lương rất thấp, thậm chí hoàn toàn không phù hợp với ngành học của cô.

Cô chỉ muốn tìm một công việc như trợ lý thiết kế hoặc thư ký văn phòng cũng được. Thế nhưng loại công việc này yêu cầu bằng cấp từ đại học trở lên, mà cô lại không có. Thăm rồi, xem ra cô sắp lưu lạc đến mức phải đi giao thức ăn.

Quách Thanh Tú chen chúc suốt ba tiếng trong thị trường lao động, ngay cả một công việc hợp ý mà cô cũng chẳng tìm ra.

Tay không đi vào rồi lại tay không đi ra, chen chúc đến mức đồ mồ hôi lạnh đầy người.

Hóa ra muốn sống tiếp lại khó khăn đến thế.

"Cậu chủ, chính là thị trường lao động này, lúc này tôi thấy cô Quách vẫn còn đang ở trong đó."

"Cô ấy có tìm được công việc nào chưa?"

"Hình như là chưa, ngay cả CV cũng không nộp, cô ấy chỉ nhìn từng cái từng cái mà thôi!"

"Được rồi!" Lâm Việt Thịnh cúp điện thoại, dừng xe lại rồi đậu vào một góc không đáng chú ý, tìm kiếm bóng dáng của Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú cảm thấy chẳng còn hy vọng gì cả, cô ngơ ngác bước ra ngoài.

Không để ý nên cô đột ngột đụng trúng một người nào đó, vừa chuẩn bị xin lỗi thì người kia đã bắt đầu mắng mỏ.

"Ái chà, mày là ai thế hả, mắt mọc ở mông hay sao, đi đường mà cũng đụng trúng người ta nữa là sao hả?"

Là một người đàn ông đeo kính gầy còm, có lẽ anh ta không tìm được công việc, đang cố nén cơn giận trong lòng, muốn tìm được một cơ hội để trút hết ra.

Quách Thanh Tú vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi, tôi không nhìn thấy..."

Tên đeo kính đang chuẩn bị mắng tiếp nhưng vừa ngược lên nhìn thấy là một cô gái xinh đẹp thì hai mắt lập tức sáng bừng.

"A, hóa ra là người đẹp à! Không sao không sao, em thích đụng thì cứ đụng đi! Em gái à, em có rảnh đi ăn cơm với anh không? Em đến đây để tìm việc làm phải không! Bên anh có một công việc phù hợp muốn giới thiệu cho em làm đó, em có muốn đi không hả?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Suýt chút nữa thì đã bị lừa

Mắt của Quách Thanh Tú sáng lên, phảng phất như thấy được ánh sáng trong bóng tối đen kịt vậy.

"Thật không? Là công việc gì thế?"

"Là kiểu thư ký trong văn phòng, tiền lương một tháng khoảng mười bảy triệu, làm việc từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, một tuần làm năm ngày, được nghỉ hai ngày, em có muốn đi làm không?" Tên đeo kính từng bước từng bước ép sát Quách Thanh Tú, đôi mắt lóe lên ánh sáng như con sói đang đói vậy.

Đột nhiên, một cú đấm lao đến, đánh thẳng vào mặt anh ta. Tên đeo kính lùi lại mấy bước rồi té lăn ra đất, mắt kính cũng rơi đi, anh ta sầm mặt lại rồi chửi ầm lên: "Ông nội mày, ai dám đánh ông đây..."

Lời còn chưa kịp nói hết, chân của Lâm Việt Thịnh đã đạp lên mặt anh ta.

"Mày có tin bây giờ tao đánh cho mày tàn phế luôn không? Ban ngày ban mặt mà còn dám lừa gạt con gái..."

Lâm Việt Thịnh nói với vẻ hung tợn. Hấn đè chân của mình xuống, tên đeo kính lập tức đau đớn la toáng lên.

Quách Thanh Tú nhanh chóng hồi thần, cô vội vã tiến lên kéo Lâm Việt Thịnh lại: "Anh làm cái gì vậy! Người ta tốt bụng tìm việc làm cho tôi đấy!"

Đôi mắt đen láy của Lâm Việt Thịnh trừng cô: "Tìm việc làm? Lẽ nào em không nhìn thấy bàn tay của thằng này sắp sờ đến ngực của mình hay sao."

Lời nói mỉa mai của hắn khiến mặt của Quách Thanh Tú đỏ bừng lên.

Cô vừa nghe có công việc thì lập tức hưng phấn, vốn không hề chú ý tên đeo kính có điều gì bất thường hay không.

"Thả anh ta ra đi, Lâm Việt Thịnh, chuyện của tôi không cần anh phải lo."

Quách Thanh Tú khẽ cắn môi rồi nghiêm túc nói.

Đúng vậy, cô vô dụng, không có bản lĩnh để tìm được công việc, Thế nhưng cô cũng không thích Lâm Việt Thịnh đến đây xem náo nhiệt.

Lâm Việt Thịnh thả lỏng chân ra, tên đeo kính kia sợ đến mức lồm cồm bò dậy rồi xoay người bỏ chạy.

Quách Thanh Tú liếc mắt nhìn hắn, sau đó quay đi.

"Quách Thanh Tú, em định cứ đi như vậy hay sao?" Lâm Việt Thịnh thấp giọng quát lên.

Quách Thanh Tú ngơ ngẩn, cô quay đầu lại nhìn hắn: "Tôi còn nợ anh điều gì nữa sao? Cậu chủ Lâm!"

Em còn nợ tôi cái gì? Người phụ nữ đáng ghét kia, em còn nợ tôi cả đời đấy! Em không hề có cảm giác gì với tôi sao.

Trong lòng Lâm Việt Thịnh dâng lên cảm giác rất thất bại, từ trước đến giờ chỉ có hắn đá phụ nữ, đây là lần đầu tiên hắn bị một người phụ nữ đá, hơn nữa còn đá một cách lưu loát như vậy, không hề vương vẩn chút nào

Hắn khó chịu, vô cùng khó chịu. Nếu là trước đây thì lúc này chắc chắn hắn đã mạnh bạo ôm Quách Thanh Tú đi khỏi rồi.

Thế nhưng, sau khi trải qua lần tự sát kia, hắn nhận ra vị trí của Quách Thanh Tú ở trong lòng mình càng lúc càng nặng hơn, hắn không dám tùy tiện làm gì cô.

"Hộp đồng vẫn còn nửa tháng..." Lâm Việt Thịnh gờ cái hộp đồng ở trong tay mình lên!

Quách Thanh Tú đỡ trán, suýt chút nữa thì cô đã quên mất chuyện này.

Cô im lặng một lúc, sau đó thì ngược mắt lên rồi nghiêm túc nói: "Tiền mà tôi nợ anh, tôi sẽ từ từ trả lại, tôi không muốn tiếp tục làm người tình của anh nữa."

Âm thanh rất nhỏ chỉ có một mình Lâm Việt Thịnh có thể nghe được.

Người phụ nữ đáng ghét, cô lại dám nghĩ rằng làm người tình của hắn là một sự sỉ nhục ư? Cô phải biết rằng, chỉ cần một ánh mắt của Tổng Giám đốc Lâm hấn, một đồng phụ nữ sẽ cời hết quần áo nhảy lên giường của hắn cho mà xem.

Hai tay của Lâm Việt Thịnh siết chặt lại, ánh mắt càng lúc càng tối hơn: "Được, tôi chờ em trả lại!"

Vừa giống như mìa mai, lại vừa giống như đang trào phúng.

Hắn vốn định chờ xem kịch hay.

Hắn muốn xem cô sẽ làm thế nào để kiếm được nhiều tiền như vậy rồi trả cho hắn. Người phụ nữ không biết sự khó khăn trong xã hội như cô, phải cho nếm chút mùi khổ sở thì mới biết là hắn tốt đến cỡ nào.

Quách Thanh Tú kích động lao ra khỏi thị trường lao động.

Ba ngày sau đó, cô không ngừng bồn bả đi tìm việc làm, đáng tiếc vận số của cô cực kỳ tệ. Đừng nói là một công việc tốt, cho dù là công việc như giao thức ăn thì cô cũng không hề tìm được.

Giao thức ăn thì cần có xe, mà cô lại không hề có một chiếc nào cả.

Còn những công việc khác thì đều đòi hỏi kinh nghiệm. Kinh nghiệm ư? Cô chỉ có kinh nghiệm học tập thôi, làm gì có kinh nghiệm làm việc chứ, thật sự là phiền não mà!

Buổi trưa Quách Thanh Tú ăn một phần cơm hai mươi sáu nghìn ở trong một tiệm nhỏ. Cô vừa ăn vừa nhìn cái ti vi nhỏ ở giữa tiệm.

Bữa trưa rất đơn giản, chỉ có cơm tẻ và cải trắng, không có một chút dầu mỡ hay thịt thà gì.

Cô ăn với vẻ say sưa ngon lành, thực sự rất đói bụng đó.

"... Tin tức mới nhất của đài, chín giờ sáng, Tổng Giám đốc của tập đoàn Tăng Thị, Tăng Thanh Hải xuất hiện trong hội nghị phát thưởng hàng năm đã bị người ta ác ý tấn công bằng súng nước. Chúng tôi hoài nghi đây là trò đùa dai của đối thủ cạnh tranh. Giá cổ phiếu của tập đoàn Tăng Thị trong quý này đã trượt xuống một cách nghiêm trọng..."

Trong đầu Quách Thanh Tú lập tức trở nên trống rỗng. Cô lo lắng trong chốc lát rồi vội vàng gọi điện thoại cho Tăng Thanh Hải.

Điện thoại vừa kết nối, trong máy liền truyền đến giọng nói của Lý Vi Vi.

"Alo, tôi là vị hôn thê của Anh Hải, xin hỏi có chuyện gì vậy?"

Quách Thanh Tú không nói gì mà cúp luôn điện thoại. Cô không có dũng khí để nói chuyện với Lý Vi Vi.

Chắc chắn là do Lâm Việt Thịnh làm, hắn đã nói sẽ không bỏ qua cho Tăng Thanh Hải, cô phải làm sao bây giờ?

Quách Thanh Tú không nuốt trôi nữa, cô bỏ nửa hộp cơm còn sót lại đi rồi ra khỏi tiệm ăn.

Ánh mặt trời ở bên ngoài rất sáng láng, thế nhưng Quách Thanh Tú chỉ cảm thấy âm u và lạnh lẽo thôi. Cô phải làm sao bây giờ? Phải làm gì mới có thể cứu được anh Hải cơ chứ?

Quách Thanh Tú mờ mịt đi thật lâu, đột nhiên một chiếc xe chạy như bay lướt qua người cô, Quách Thanh Tú kinh sợ đến mức đổ hết mồ hôi lạnh. Lúc này cô mới kinh ngạc phát hiện ra mình đã đi đến giữa đường.

Một đôi tay to dứt khoát kéo cô lại. Cô quay đầu, đối diện với đôi mắt đen nhánh của Lâm Việt Thịnh.

"Không tìm được việc làm, muốn tự sát để trốn nợ sao?" Lâm Việt Thịnh mỉa mai nói.

Quách Thanh Tú rũ mắt xuống: "Đương nhiên là không phải, tôi chỉ thất thần thôi."

Nghiêm túc suy nghĩ một lát, Quách Thanh Tú đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lâm Việt Thịnh: "Tôi nghĩ mình không có cách nào để trả tiền cho anh cả. Vì vậy, tôi sẽ tiếp tục làm người tình của anh trong nửa tháng..."

Lâm Việt Thịnh khẽ cong khóe môi, trong lòng không khỏi dâng lên một luồng tức giận. Chỉ là vì tiền, vì muốn trả lại tiền nên cô mới bằng lòng đi cùng với hắn.

Đây dường như không phải là đáp án mà hắn mong muốn.

"Xem ra cô không khác gì với những người phụ nữ kia cả!"

Lâm Việt Thịnh kéo Quách Thanh Tú xoay người, quay đầu lại rồi chui vào xe của hắn, nhanh chóng trở về biệt thự.

Hắn muốn nói cái gì thì cứ nói đi, chỉ đi cùng với hắn thì cô mới có cách để cứu anh Hải!

"Đúng đấy, tôi cũng là phụ nữ, vốn không khác gì với những người phụ nữ kia cả..."

Quách Thanh Tú trả cả câu lại cho Lâm Việt Thịnh.

Trên xe, Quách Thanh Tú gọi điện thoại cho Lê Quyên Quyên.

"Quyên Quyên, tạm thời tớ phải rời khỏi đây một thời gian, khoảng nửa tháng sau thì tớ lại về..."

Quách Thanh Tú cúp điện thoại, Lâm Việt Thịnh đột nhiên thắng xe lại, đôi mắt đen nhánh của hắn giận dưng dưng nhìn thẳng vào cô.

Chết tiệt, cô thật sự chỉ định ở bên cạnh hắn nửa tháng, sau đó liền rời khỏi đây.

Rốt cuộc thì cô xem hắn là cái gì chứ?

"Quách Thanh Tú!"

Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh đột nhiên to lên, Quách Thanh Tú bị tiếng quát của hắn làm cho kinh hãi, cô hoảng sợ mà nhìn hắn: "Sao hả?"

Lâm Việt Thịnh tức giận đến mức muốn phát điên, cô lại còn mang dáng vẻ không biết gì cả nữa chứ.

"Quách Thanh Tú, hay lắm, cô lại còn quyền rũ đại ca của băng đảng Mafia..."

"Anh có ý gì hả? Lâm Việt Thịnh, anh đừng có ngậm máu phun người, tôi căn bản không hề quen biết Mafia gì cả!"

"Còn nguy hiểm nữa sao, nếu cô không quen biết tại sao lại dám ra biển với hắn ta chứ... Còn ở lại đó lâu như vậy nữa!"

Quách Thanh Tú sững sờ hồi lâu, cô đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Anh đang nói đến Dương Diệp Sơn sao?"

"A! Xem ra cô vẫn còn có chút trí nhớ nhỉ, cô nói thử xem, có phải là hắn ta đã nhìn trúng cô rồi hay không?" Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhìn cô.

Quách Thanh Tú không thể nhịn được nữa, cô rớt cuộc đã nổi giận.

"Lâm Việt Thịnh, nếu anh còn tiếp tục như vậy, giao dịch của chúng ta sẽ hủy bỏ, cho tôi xuống xe, tôi đi đây..."

Lâm Việt Thịnh nhìn thấy Quách Thanh Tú bức tức như thế thì vô cùng hài lòng. Ít nhất như vậy đã có thể chứng minh rằng cô và người đàn ông kia thật sự chẳng có cái gì cả.

Cơ thể cao lớn của hắn sấn đến, Quách Thanh Tú hơi co lại nhưng cũng không tránh được.

Cô bị Lâm Việt Thịnh ôm chặt ở trong tay.

Đôi môi nóng rực của hắn tràn đến, bá đạo mà cuồng dã xâm chiếm đôi môi anh đào mềm mại của cô.

Đã bao lâu rồi, hắn luôn khát vọng hơi thở ngon ngọt trong đôi môi đó.

Rốt cuộc thì hắn cũng có thể tận tình mà hưởng thụ và thưởng thức nó, hắn bá đạo hôn lên bờ môi của cô một lần rồi lại một lần.

Bàn tay to của hắn đỡ sau gáy của cô, nắm ngón tay chen vào mái tóc mềm mại của cô, dùng sức làm cho nụ hôn này sâu hơn nữa.

Quách Thanh Tú bị hắn hôn, từ từ đỏ bừng cả khuôn mặt.

Hắn bá đạo cạy ra đôi môi thơm tho của cô, khiêu khích sự miễn cảm và non nớt của cô. Quách Thanh Tú nhanh chóng chìm đắm trong cái hôn của hắn rồi thờ hồng hộc.

"Đừng mà, Lâm Việt Thịnh... A..."

Cách cái áo thun mỏng manh, bàn tay to của Lâm Việt Thịnh xoa bóp thứ to chắc mềm mại của cô!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú đã đỏ hồng lên, cực kì đẹp dễ, da thịt của cô càng mịn màng hơn, vô cùng quyến rũ.

Lâm Việt Thịnh không thể chờ đợi được nữa mà cởi cái áo thun của cô ra, kéo từ dưới lên, trong nháy mắt thì làn da trắng như tuyết của cô đã lộ ra trong tầm mắt của hắn.

Nụ hôn của hắn càng điên cuồng và dày đặc hơn.

Lý trí của Quách Thanh Tú dần dần biến mất, biểu cảm trở nên mơ mơ màng màng.

Một đôi tay nhỏ đang thực hiện sự giãy giụa cuối cùng: "Đừng mà, đừng mà..."

"Đừng chỗ này? Hay là đừng chỗ nào đây?"

Lâm Việt Thịnh vừa hôn lên chỗ miễn cảm và mịn màng của cô, bàn tay to lại theo đó mà thăm dò vào váy của cô.

Thân thể mềm mại của Quách Thanh Tú từ từ bị hắn đẩy lên trên ghế ngồi, thân hình cao lớn của hắn đè ép lên đó.

Đây là người phụ nữ của hắn, hắn muốn có cô, hắn điên cuồng muốn có được cô.

Mảnh vải cuối cùng trên người Quách Thanh Tú cũng đã bị hắn kéo xuống, kéo đến lộn xộn rồi tùy ý vứt ra ghế đằng sau.

Trong xe tràn ngập hơi thở mập mờ, tiếng thở dốc càng lúc càng nặng nề hơn.

Mặt hoa da phấn, đôi mắt khép hờ, đôi lông mi dài hơi run rẩy.

Ở dưới người của hắn, cô hưởng thụ cảm giác vui sướng mà hắn mang đến cho mình.

Không thể không nói, kỹ thuật giường chiếu của Lâm Việt Thịnh vô cùng cao siêu, mỗi một lần hắn đều có thể đưa Quách Thanh Tú lên đến đỉnh cao nhất.

Một lần rồi lại một lần, Quách Thanh Tú không ngừng run rẩy.

Mồ hôi từ trên trán của Lâm Việt Thịnh chảy xuống, nhỏ xuống làn da trắng như tuyết của Quách Thanh Tú.

"Nhìn tôi, Quách Thanh Tú..."

Hai tay của Lâm Việt Thịnh nâng khuôn mặt của Quách Thanh Tú lên, hần khẽ gọi tên cô.

Quách Thanh Tú từ từ mở đôi mắt vẫn còn đang mơ màng của mình ra, trong đôi mắt đen khịt và thâm thúy của Lâm Việt Thịnh tràn ngập tình dục.

"Tôi là ai?" Hần chăm chú nói, nhẹ nhàng đưa, nắm chặt vòng eo mềm mại và tinh tế của cô, dùng tốc độ dịu dàng nhất của mình mà tiến tới.

Quách Thanh Tú không có phản ứng gì cả, đôi mắt đen của Lâm Việt Thịnh hơi trầm xuống, hần đột nhiên dùng sức va vào nụ hoa của cô.

"A..."

Sự sung sướng giống như tia lửa vậy, nổ tung trong thân thể của cô, Quách Thanh Tú nóng bỏng rên rỉ một cách yêu kiều, lý trí của cô đã sắp đi đến biên giới của sự sụp đổ rồi.

"Nói mau, tôi là ai?"

"A... Lâm Việt Thịnh... Lâm Việt Thịnh, anh thật lớn..."

Quách Thanh Tú a a ưm ưm, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng của cô nhẹ nhàng lay động dưới người của hần.

Lâm Việt Thịnh thỏa mãn nhắm mắt lại rồi đột nhiên gia tăng tốc độ, tiếng gầm nhẹ phát ra, hai người ôm chặt vào nhau, chặt chẽ đến mức không thể tách rời, cùng nhau đi lên đỉnh cao của sự sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Trở về điểm xuất phát một lần nữa (phần một)

Quách Thanh Tú bị Lâm Việt Thịnh ôm trở về biệt thự, toàn thân của cô như rã rời, hai chân cũng không có chút sức lực nào. Hôn nữa tất cả quần áo trên người của cô đều bị Lâm Việt Thịnh xé nát, vì thế nên không thể làm gì khác ngoài việc đành để hần dùng âu phục che chắn bên ngoài rồi ôm cô đi vào biệt thự.

Trên đường đi có vài nữ giúp việc thấy cảnh tượng này, đều cười trộm rồi chạy đi.

Quách Thanh Tú thật hận không thể đào một cái hố để mình chui vào, mất mặt quá đi.

Ở cùng một chỗ với Lâm Việt Thịnh, mình phải biết học cách mặt dày mày dạn hơn.

Nhưng mà mặc kệ Quách Thanh Tú có dùng cách gì đi chăng nữa thì cũng không thể học được điều đó.

Tắm xong, Quách Thanh Tú được Lâm Việt Thịnh ôm đặt lên trên giường, rồi giúp cô đắp chăn lên.

"Em nghỉ một lát cho khỏe đi, nếu chỉ muốn ngây ngốc ở đây nửa tháng, vậy thì phải an phận cho tôi."

Lâm Việt Thịnh trừng mắt nhìn cô, lạnh lùng nói.

Quách Thanh Tú không nói gì, ngay lập tức chui vào trong chăn, cô thực sự rất mệt mỏi, lúc này ở trên xe cô đã bị Lâm Việt Thịnh giày vò hơn ba tiếng đồng hồ.

Cô đã mệt muốn xỉu rồi mà hần vẫn còn tỏ vẻ chưa thỏa mãn nữa.

Người đàn ông này rốt cuộc là người như thế nào vậy, tinh lực thật sự quá mức dồi dào. Buồn ngủ quá đi, Quách Thanh Tú vừa chạm vào giường đã liền ngủ thiếp đi.

Cũng không qua bao lâu, Quách Thanh Tú vừa mơ mơ màng màng mở mắt ra, đã thấy Lâm Việt Thịnh đang đề lên người cô.

Hai người đột nhiên lại tiếp xúc trần trụi với nhau như vậy làm cho Quách Thanh Tú ngượng ngùng không ngớt.

Ngay lập tức cô vội vàng kéo chăn che lại thân thể mềm mại của mình.

Lâm Việt Thịnh nhìn cô đầy châm biếm: “Che cái gì mà che. Trên người em có chỗ nào mà tôi chưa từng thấy hay sao?”

“Này, anh có thể đừng lợi dụng lúc tôi đang ngủ...” Quách Thanh Tú đỏ mặt xấu hổ không thể nói hết câu.

Lâm Việt Thịnh chế nhạo nhìn cô, rõ ràng là do cô đang ngủ mà vẫn còn phát ra âm thanh khiêu gợi, trêu chọc hẳn phải chạy từ thư phòng tới đây, cởi sạch quần áo thất lưng rồi nhào tới, còn tưởng rằng đó là một loại ám hiệu nào đó của cô dành cho hắn.

Không ngờ vừa đề lên người cô, cô đã mở mắt ra.

Còn cố ý nói anh thừa dịp cô đi ngủ mà đánh lén, người phụ này từ bao giờ lại trở nên sĩ diện như vậy?

Lâm Việt Thịnh vuốt ve gò má của cô, bỗng nhiên thấp giọng hỏi: “Em ở trên thuyền với Dương Diệp Sơn nhiều ngày như vậy, lẽ nào anh ta không có một chút hứng thú nào với em sao?” Quách Thanh Tú là một người có vẻ bề ngoài hoạt bát, chỉ cần là đàn ông nếu nhìn cô một lúc sẽ không tránh khỏi nảy sinh ý nghĩ kì quái.

Lần đầu tiên Lâm Việt Thịnh đến nhà họ Quách, đã cực kì say mê cô nhóc này.

Nếu không có lần bắt ngờ kia, hẳn hoàn toàn không có lí do gì để chiếm giữ cô.

Nghĩ đến điều này, Lâm Việt Thịnh vì quyết định lúc đó của mình mà cảm thấy cực kì đắc ý, nếu như không có lần đó, cô gái nhỏ này bây giờ cũng sẽ không thuộc về hắn.

Quách Thanh Tú lờm anh một cái, hai tay chống cự đẩy hắn ra.

“Lâm Việt Thịnh, anh đừng có dùng suy nghĩ bản thủ của mình để đánh giá người khác có được hay không?”

Lâm Việt Thịnh dừng hành động của mình lại, không vui nhìn Quách Thanh Tú.

“Tôi bản thủ? Cái tên Dương Diệp Sơn kia thì không bản thủ sao? Hắn ta giết hơn hai mươi người, là tội phạm truy nã số một của quốc gia, em lại bảo vệ hắn ta như vậy, em yêu hắn ta hả?”

Quách Thanh Tú giờ tay ra định tát một cái vào mặt Lâm Việt Thịnh.

Nhưng động tác của Lâm Việt Thịnh nhanh hơn, hắn giữ tay của cô lại, khinh bỉ châm biếm nói: “Bị tôi nói đúng rồi sao?”

“Lâm Việt Thịnh, anh là tên khốn. Lúc đó Dương Diệp Sơn bị ốm đến mức sắp chết, dù cho anh ta có suy nghĩ đó thì cũng không có sức mà làm.”

“Thật hả? Bị thương sao?”

“Đúng vậy, cánh tay của hắn ta bị đạn bắn suýt chút nữa là gãy luôn, sau lưng toàn là vết dao chém, sốt rất cao, hôn mê...”

“Vậy em đã cứu hắn ta?” Lâm Việt Thịnh hỏi.

“Đúng vậy, là tôi đã cứu hắn ta, vậy thì sao?”

“Em có biết là sự đồng cảm đó của em sẽ làm hại chết rất nhiều người hay không, hắn ta là một tên tội phạm, tội phạm truy nã quốc tế, em lại...”

Quách Thanh Tú thất thần một lúc: “Tôi không quen biết anh ta, tôi chỉ biết đó là một người đang hấp hối, nên tôi muốn cứu, chỉ đơn giản như vậy thôi. Đương nhiên, mạng của tôi cũng là do anh ta cứu. Dù anh ta đã làm những chuyện xấu gì nhưng vì đã cứu tôi, nên tôi cũng phải báo đáp lại.”

Lâm Việt Thịnh bỗng nhiên tức giận nâng mặt cô lên, chất vấn: “Vậy còn tôi? Tôi đã cứu em nhiều lần như vậy, bao giờ em báo đáp tôi?”

Đúng vậy, hắn đã từng cứu cô rất nhiều lần, tại sao từ trước đến giờ cô chưa từng nhắc đến chuyện sẽ báo đáp.

Người phụ nữ này thật đáng chết, có thể đối tốt với mọi người, nhưng mà đối với hắn thì vẫn như cũ.

Lâm Việt Thịnh nghĩ đến đó thì cực kì tức giận, bỗng nhiên tách hai chân của Quách Thanh Tú ra, mạnh mẽ đâm vào vườn hoa kiêu diễm của cô.

Quách Thanh Tú bị đau, lông mày nhíu chặt khẽ hừ một tiếng: “Đau...”

Trong lòng Lâm Việt Thịnh mang theo sự tức giận, động tác của thân dưới cũng dần thô bạo hơn, cơ thể của Quách Thanh Tú cũng dần co lại một chỗ, nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

Nửa tháng, nửa tháng đáng sợ, sao cô lại cảm thấy mỗi một phút trôi qua còn dài hơn cả một thế kỉ.

Lâm Việt Thịnh nhìn khóe mắt long lanh nước, chẳng hiểu sao lại buông tha cho cô.

Rút ra khỏi người cô, Lâm Việt Thịnh nhảy xuống giường, đi thẳng vào phòng tắm. . .

Quách Thanh Tú mở to hai mắt, không dám tin nhìn hắn, hắn vậy mà lại buông tha cho cô?

Dòng nước lạnh lẽo chảy xuôi xuống người của Lâm Việt Thịnh, hoàn toàn dập tắt dục vọng trên người.

Hắn không thích nhìn dáng vẻ vô cùng đáng thương của cô. Cô khó chịu đến vậy sao? Cô chán ghét việc nhận lấy tình yêu của hắn như vậy sao?

Người phụ nữ đáng chết, rốt cuộc hắn phải làm như thế nào thì cô mới có thể yêu mình đây?

Lâm Việt Thịnh quấn khăn tắm rồi bước ra, mái tóc rối tung rũ thấp xuống, đôi mắt đen láy ánh lên cái nhìn lạnh lùng, trông đáng sợ của hắn rất tức giận.

Quách Thanh Tú biết cô lại chọc giận Lâm Việt Thịnh nhưng mà cô thật sự không muốn làm chuyện đó với hắn!

Cô vội vàng bò dậy khỏi giường, mặc quần áo đang hoảng rồi tự tìm cho mình một cái cớ.

“Tôi thấy hơi khó chịu, hay là buổi tối. . .”

Lâm Việt Thịnh đứng thay quần áo trước gương, lạnh lùng nói: “Em cảm thấy tôi cần sự an ủi và thương hại của em sao?” Sự châm biếm trong lời nói hết sức rõ ràng.

“Ồ!” Quách Thanh Tú chậm chạp phản ứng lại.

“Nghe đây, một lát nữa xuống dưới ăn điểm tâm, ăn xong thì thay quần áo rồi đi đến công ty với tôi một chuyến. . .”

“Cái gì?” Quách Thanh Tú hoàn toàn không hiểu ý hắn muốn nói là gì.

“Không phải em muốn tìm việc làm sao? Công ty của tôi đang tuyển dụng. . .”

“Tôi không muốn đi cửa sau. . .” Quách Thanh Tú không chờ hắn nói xong đã ngắt lời.

Cô không muốn dựa vào hắn. Có thể cách hắn càng xa càng tốt, chờ kì hạn nửa tháng qua đi, cô không muốn liên quan gì với hắn nữa.

Lâm Việt Thịnh thất cạ vạt, đôi mắt đen mang theo sự châm biếm, một cô gái nhỏ thế này lại có lòng tự tôn to lớn đến thế thì có tác dụng quái gì cơ chứ?

“Em tìm kiếm nhiều ngày ở thị trường lao động như thế đều không tìm được việc làm, có phải em muốn gặp lại cái tên đàn ông đã lừa gạt mình kia hay không?”

Quách Thanh Tú đỏ mặt, cắn nhẹ môi dưới, ánh mắt trong suốt mà kích động: “Anh, anh lại theo dõi tôi?”

“Đừng, không theo dõi em, em bây giờ còn có thể bình yên ở chỗ này của tôi hay sao? Nói không chừng đã bị người đàn ông nào đó lừa vào nơi hẻo lánh rồi bắt đi bán, hừ, thật không biết điều.”

Lâm Việt Thịnh mặc âu phục xong rồi đi ra ngoài.

“Nghe đây, bây giờ hoặc là em ở nhà, hoặc là đi đến công ty của tôi.”

Quách Thanh Tú cắn cắn môi dưới, theo phía sau Lâm Việt Thịnh đi ra cửa: “Này!”

Thân hình cao lớn của Lâm Việt Thịnh bỗng nhiên xoay lại, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú, có chút không kiên nhẫn: “Nói!”

“Tôi đến công ty của anh, nhưng mà tôi không muốn người khác biết được tôi là tình nhân của anh. . .”

“Em. . .” Lâm Việt Thịnh nổi giận, lẽ nào làm người phụ nữ của hắn lại khiến cô khó xử như thế sao?

“Được, em cho rằng mình là người phụ nữ ghê gớm lắm sao, có thể làm cho cả tập đoàn ST chờ xem chuyện cười của tôi?”

Lâm Việt Thịnh khinh bỉ nói, nhưng Quách Thanh Tú lại nở một nụ cười thỏa mãn.

“Em ăn sáng xong thì đến tập đoàn ST tìm Huỳnh Minh San để phỏng vấn!”

Lâm Việt Thịnh nói xong thì không quay đầu lại nữa mà đi thẳng ra ngoài.

Quách Thanh Tú đang lè mề thay quần áo thì Di Nguyễn đã bê điểm tâm bước vào phòng ngủ.

“Cô Quách, cậu chủ dặn tôi nhất định phải làm cho cô Quách ăn no. . .”

“Hả, được à!”

Một ly sữa bò nóng, trứng gà ốp la và bò bít tết, còn có cháo được nấu rất nhuyễn thơm phức, Quách Thanh Tú vội vã ăn xong rồi ra ngoài.

Tập đoàn ST nằm ở khu kinh doanh phồn hoa nhất của thành phố S, là tòa nhà văn phòng sang trọng xa hoa nhất, cao tít trên mây, Quách Thanh Tú đứng ở cửa cao ốc, không thể không ngưỡng mộ.

Bảo vệ đứng chính tề ở trước cửa, lúc này là vào giờ làm việc, thỉnh thoảng có nhân viên quần áo nghiêm túc vội vã đi vào cửa chính.

Lúc Quách Thanh Tú ở trường đã từng nghe nói tập đoàn ST là công ty tốt nhất của thành phố S, hiệu quả và lợi ích cao, nhân viên có đãi ngộ phúc lợi tốt, là nơi các bạn học khác vô cùng hi vọng được vào làm việc.

Quách Thanh Tú cực kì tự ti, cô không biết mình lấy cái gì để đi phỏng vấn.

Do dự thật lâu, Quách Thanh Tú mới đi vào phòng khách rộng rãi sáng sủa, mỉm cười đi lại gần quầy lễ tân.

Ngồi ở đó là một cô gái cực kì xinh đẹp, vóc dáng không thua gì người mẫu, mỉm cười vui tươi hào phóng, cô ấy đang nói chuyện cùng với một người nước ngoài.

Xem ra Lâm Việt Thịnh nói không sai, Quách Thanh Tú cô cái gì cũng không có, ngay cả một cô gái ở quầy lễ tân cũng không bằng.

Quách Thanh Tú im lặng chờ cô ấy trò chuyện xong, sự tự tin của cô cũng dần dần bị đốt thành tro tàn...

“Chào cô, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô?” Cô gái ở quầy lễ tân mỉm cười lại gần cô.

Quách Thanh Tú vội vàng đứng dậy, khuôn mặt khê biến sang màu hồng: “Hả? Tôi tìm Huỳnh Minh San, xin hỏi cô ấy có ở đây không?”

“Hả, cô muốn tìm trợ lý Hứa sao, xin hỏi tên của cô là gì, để tôi hỏi giúp cô.”

“Tôi tên là Quách Thanh Tú!”

“Được rồi, xin cô chờ một lát...”

Sau khi cô gái ở quầy lễ tân gọi một cuộc điện thoại thì xoay người lại, mỉm cười nói với Quách Thanh Tú: “Cô Huỳnh đang bận họp, cô phải đợi nửa tiếng nữa mới có thể gặp cô ấy.”

“À, được, cảm ơn!”

“Xin mời cô qua bên phòng chờ kia đợi một lát!”

Cô gái ở quầy lễ tân vô cùng khách khí dẫn cô đến phòng chờ.

Quách Thanh Tú thở dài một hơi, trong lòng lo lắng, Huỳnh Minh San chính là trợ lý Hứa, có lẽ là trợ lý Tổng giám đốc.

Cô đã gặp Huỳnh Minh San rất nhiều lần, là một người phụ nữ lão luyện khôn khéo, kiểu phụ nữ này có thể làm việc ở bên cạnh Lâm Việt Thịnh, nhất định không tầm thường.

Có thể chịu đựng được cái tính cách siêu nóng nảy này của Lâm Việt Thịnh thật sự không đơn giản chút nào.

Quách Thanh Tú ngồi đợi bên trong phòng chờ hơn nửa tiếng đồng hồ cũng không thấy Huỳnh Minh San đi ra gặp cô, trước đó cô gái ở quầy lễ tân tiếp đón hết vị khách này đến vị khách khác, cô không tiện ra quầy rầy, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đợi.

Lại cần rầy đợi thêm nửa tiếng đồng hồ nữa nhưng mà ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Quách Thanh Tú chỉ còn cách đứng lên định đi ra ngoài hỏi thăm một chút.

Nhưng vừa mới đi tới phòng khách thì nghe thấy một loạt tiếng bước chân truyền tới từ đằng xa.

Quách Thanh Tú xoay người lại nhìn qua.

Chỉ thấy một nhóm người đi ra từ thang máy bên trái, mọi người đi xung quanh vây lấy một bóng người cao lớn rắn rỏi đang đi về phía này.

Người đó chính là Lâm Việt Thịnh, một bộ tây trang màu đen biểu hiện ra khí thế kiêu ngạo, khuôn mặt anh tuấn âm trầm, một đôi mắt đen lấp lánh tinh anh, hai tay hất bỏ trong túi quần, ánh mắt hờ hững nhìn lướt qua Quách Thanh Tú một cái, sau đó như không có chuyện gì xảy ra bước thẳng qua.

Giám đốc Vương ở bên cạnh hần không ngừng nhỏ giọng nói gì đó, bỗng nhiên Lâm Việt Thịnh quay người lại, rút tập văn kiện trong tay quản lý Cao đập vào mặt ông ta, gầm nhẹ:

“Nghe cho rõ đây, nếu như anh lại không trình lên được một phương án khác, thì cái chức giám đốc này anh cũng không cần làm nữa!”

Tập văn kiện rầm một tiếng bị văng đến gần chân của Quách Thanh Tú, toàn bộ phòng khách bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Trong khoảnh khắc đó, trái tim của Quách Thanh Tú như sắp vọt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Trở về điểm xuất phát một lần nữa

Trong lúc nhất thời, Quách Thanh Tú cảm thấy ánh mắt của toàn bộ những người đang ở phòng khách đều tập trung ở trên mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu nóng bừng lên, cực kì không tự nhiên cúi người nhặt tập văn kiện trên đất lên, tuy có chút do dự nhưng cô vẫn cầm tập văn kia đi đến đưa cho giám đốc Vương.

Lâm Việt Thịnh thờ ơ nhìn lướt qua cô rồi tiếp tục đi về phía cửa lớn. Bóng dáng hần vừa rời đi, bầu không khí ngột ngạt kia đã lập tức biến mất.

Quách Thanh Tú rụt rè nói với giám đốc Vương: “Ông...”

Giám đốc Vương vừa mới bị Lâm Việt Thịnh la mắng đến mức nổi nóng, nhìn thấy Quách Thanh Tú là người mới, lập tức đổi sắc mặt.

“Cô là ai? Tại sao lại đứng ở đây? Bảo vệ, bảo vệ, các cậu làm ăn kiểu gì vậy?”

Có một tên bảo vệ bị giám đốc Vương gọi vào, Quách Thanh Tú vô cùng lúng túng, cô không biết nên giải thích như thế nào mới đúng.

“Giám đốc Vương, giám đốc Vương, quý cô đây đến để phỏng vấn...”

Bóng người của Huỳnh Minh San đang chạy tới từ đằng xa, Quách Thanh Tú nhìn cô ta cầu cứu.

Giám đốc Vương nhìn Quách Thanh Tú một lúc, rồi nhìn về phía Huỳnh Minh San: “Cô gái này mới tí tuổi đầu, công ty chúng ta định nhận về làm lao công à?”

Huỳnh Minh San nghe thấy âm thanh của Lâm Việt Thịnh truyền đến từ cửa lớn, trong lòng thầm nghĩ không xong rồi. Quách Thanh Tú chính là báu vật trong lòng của tổng giám đốc Lâm, giám đốc Vương này cũng nông cạn quá rồi.

Vội vã kéo Quách Thanh Tú đi vào bên trong: “Cô Quách, mời cô đi qua bên này!”

Đầu óc Huỳnh Minh San bị úng nước phải không? Đi phỏng vấn một con nhóc loắt choắt, lại còn gọi xưng hô trang trọng với nó nữa chứ?

Giám đốc Vương ôm tập văn kiện đi ra ngoài, đuổi theo Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh đã dừng lại ở trước cửa lớn rồi.

“Tổng giám đốc Lâm, tổng giám đốc Lâm, tôi biết sai rồi, tôi sẽ đi sửa lại.”

Khuôn mặt béo ú của giám đốc Vương nở nụ cười lấy lòng, Lâm Việt Thịnh bỗng nhiên xoay người lại, đôi mắt đen lấp lánh tinh anh: “Ông không cần làm nữa.”

“Cái gì? Tổng giám đốc Lâm!” Giám đốc Vương còn chưa có phục hồi tinh thần lại, ông ta chỉ làm sai có một phương án thôi mà, quá lắm là làm lại một phương án mới là được, tại sao tổng giám đốc Lâm lại nói như vậy?

“Bây giờ ông lập tức cuốn gói đi, nghe có hiểu không!”

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói một câu rồi bỗng nhiên xoay người lại, nhanh chóng đi khỏi đó.

Chỉ còn lại một mình giám đốc Vương ngây ngốc đứng tại chỗ, không biết phải làm sao, cực kì ảo não.

Huỳnh Minh San có một phòng làm việc riêng của chính mình, vừa rộng rãi lại rất thoải mái.

Quách Thanh Tú ngồi ở đối diện Huỳnh Minh San, bỗng nhiên có nhân viên đi vào, mỉm cười nói với cô ta: “Cô Huỳnh, có muốn uống cà phê không?”

Huỳnh Minh San phát phát tay: “Không cần, cảm ơn!”

Người nhân viên kia đi ra ngoài, cũng thuận tay đóng luôn cửa kính lại.

“À, cô Huỳnh, ngại quá đã quấy rầy cô rồi. Tôi muốn tìm việc làm ở đây, cô không cần nể mặt tôi đâu, chỉ cần là việc tôi có thể làm, công việc nặng nhọc cũng được...” Quách Thanh Tú vô cùng thành khẩn.

Huỳnh Minh San làm sao dám để cho cô làm việc nặng nhọc, nếu cô ấy dám làm như vậy thì có thể Lâm Việt Thịnh sẽ sa thải cô cũng nên.

“Ừm, cô Quách...”

“Cô gọi tôi là Quách Thanh Tú đi, nếu không bị người khác nghe thấy sẽ cảm thấy kỳ lạ.” Quách Thanh Tú ngượng ngùng nở nụ cười, cô chỉ muốn thoát khỏi quang sáng của Lâm Việt Thịnh mà thôi. Cô không tin nếu không có Lâm Việt Thịnh thì cô sẽ không sống nổi.

Trên mặt Huỳnh Minh San mang theo nụ cười chuyên nghiệp, chuyện đưa Quách Thanh Tú về nhà lần trước đã bị Lâm Việt Thịnh mắng cho một trận, nhưng cô ta cũng không vì thế mà cảm thấy bất mãn với cô.

“Ừm, được rồi! Vậy tôi sẽ gọi cô là Thanh Tú! Tôi thấy bây giờ cô chỉ vừa mới tốt nghiệp, những công việc liên quan đến văn thư cô làm được chứ?”

Quách Thanh Tú gật đầu: “Được!”

“Như thế này đi, ở bên bộ phận quan hệ xã hội vừa lúc thiếu một thư ký, trước mắt cô cứ thử việc một tháng, nếu như làm tốt thì sẽ được giữ lại. Tiền lương sẽ tính theo lương thử việc, nhưng mà cô cứ yên tâm, chế độ phúc lợi đối với nhân viên của công ty chúng ta là tốt nhất. Mặt khác quy định ở các phương diện khác cũng tương đối nghiêm khắc, hy vọng cô có thể cố gắng tuân thủ. Khi thực trước khi cô tới đây, tổng giám đốc Lâm cũng đã dặn dò là chuyện công tư phải rõ ràng...” Huỳnh Minh San lời ít ý nhiều, như vậy cũng để Quách Thanh Tú có thể yên tâm hơn.

Cô cũng không muốn làm người đặc biệt.

Huỳnh Minh San dẫn Quách Thanh Tú đi tham quan sơ qua hoàn cảnh làm việc của công ty.

“Được rồi, Quách Thanh Tú, hy vọng cô có thể vui vẻ làm việc ở công ty.”

Dù sao Huỳnh Minh San vẫn sợ Lâm Việt Thịnh nên không dám cho Quách Thanh Tú quá nhiều quyền lợi. Dựa theo năng lực hiện nay của Quách Thanh Tú, làm công việc này chắc hẳn cũng thành thạo.

“À, đúng rồi, cô Huỳnh, giám đốc Vương vừa nãy hình như có vẻ là người khá hung dữ, ông ta có phải là người lãnh đạo trực tiếp của tôi hay không?” Quách Thanh Tú vẫn còn sợ hãi hỏi.

Huỳnh Minh San mỉm cười: “Chuyện này cô không cần phải lo đâu, giám đốc Vương đã bị sa thải rồi.”

“Ồ, tại sao vậy?” Quách Thanh Tú khó hiểu hỏi.

“Ha ha, có thể tại ông ta không cố gắng làm việc. Nói chung, cô chỉ cần làm tốt công việc của mình là được. Công việc của cô không cần giao tiếp với người khác đâu, cô đừng sợ.”

Huỳnh Minh San giải tỏa sự lo lắng của Quách Thanh Tú.

“Chị Huỳnh, lại có người mới đến hả?” Ánh mắt Hà Linh không chút e dè đánh giá Quách Thanh Tú. Được lắm, là một cô gái nhỏ thanh thuần.

“Ha ha, cô ấy tên là Quách Thanh Tú, Hà Linh là trưởng phòng của bộ phận quan hệ xã hội, sau này cô sẽ do cô ấy quản lý. Được rồi, tôi đi đây.”

Bộ phận quan hệ xã hội là một bộ phận rất lớn, từ đây nhìn sang, có thể thấy từng văn phòng nhỏ được ngăn cách với nhau, ít nhất có hơn một trăm người, âm thanh gõ bàn phím, tiếng nói chuyện điện thoại vang lên nhộn nhịp.

Công việc được thực hiện nhanh chóng nhưng mà đều được tiến hành đầu vào đấy.

“Đi theo tôi, Quách Thanh Tú...”

Hà Linh là một người phụ nữ thành thực. Trên người cô ta là trang phục công sở màu đen, tóc ngắn ngang tai, dáng vẻ hiểu biết mà lão luyện, da thịt trắng nõn, một đôi mắt hạnh mang lại cảm giác quyến rũ.

“Đây là bàn làm việc và máy tính của cô, các quy định có liên quan của công ty chắc trợ lý Hứa đã nói với cô rồi đúng không?”

Huỳnh Minh San vừa đi thì nụ cười trên mặt của Hà Linh cũng biến mất, đổi thành một khuôn mặt lạnh như băng.

Quách Thanh Tú nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, trưởng phòng Hà Linh, sau này nhờ chị giúp đỡ nhiều hơn!”

Hà Linh khẽ mỉm cười: “Nhớ cho kỹ, đây là công ty chứ không phải là vườn rau, nơi này không cho phép phạm sai lầm, cũng không phải là nơi dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm, vì thế cho nên cô cần phải cố gắng hết sức. Nếu không thì lập tức cắt đi.”

Hà Linh vòng tay trước ngực cho Quách Thanh Tú một đòn phủ đầu, nói rồi cô ta gõ gõ lên bàn: “Đặng Quỳnh, cô giao văn kiện trong tay cô cho cô ấy

đổi chiếu, ngày hôm nay cô đi theo dõi khách hàng ở châu Úc.”

“Được!” Người ngồi ở phía sau cách Quách Thanh Tú ba bàn đứng dậy, là một cô gái nhỏ đeo mắt kính dày cộp, ôm một chồng văn kiện được chất cao như núi đi tới, không chút khách khí đặt ngay trước mặt của Quách Thanh Tú.

Trên mặt của Đặng Quỳnh cũng không có chút ý cười nào, dặn dò Quách Thanh Tú vài câu đơn giản rồi rời đi ngay lập tức.

“Nhớ kỹ, không được phạm sai lầm, không muốn thì biến...” Hà Linh cảnh cáo Quách Thanh Tú mấy câu xong thì xoay người rời đi.

Bầu không khí làm việc ngột ngạt phả vào mặt, Quách Thanh Tú ngồi xuống, mở máy tính lên bắt đầu đối chiếu các số liệu mà Đặng Quỳnh đã dặn dò. Hóa ra là bảng số liệu tiêu thụ và hàng tồn kho trong vòng nửa năm, nhìn lướt qua, tất cả đều là những con số.

Đây là công việc của phòng tài vụ, tại sao lại rơi đến trên đầu cô?

Quách Thanh Tú nhú mồm, cô sợ nhất chính là số liệu. Từ nhỏ đến lớn toán học của cô rất tệ, càng đáng sợ hơn chính là tên của toàn bộ các sản phẩm đều là tiếng Anh. Quách Thanh Tú bắt đầu cắn bút chĩ, những thứ này đều là điểm yếu của cô hết.

Vào lúc Quách Thanh Tú đồ mò hỏi bắt đầu làm việc.

Thì một bóng người màu đen đứng ở ngoài cửa của bộ phận quan hệ xã hội.

Hà Linh vừa lo sợ vừa vui mừng vội ra ngoài tiếp đón, phải biết rằng vị tổng giám đốc này trước giờ chưa từng đến bộ phận quan hệ xã hội, thậm chí ngay cả tầng trệt cũng chưa đến bao giờ.

Ngay cả bản thân cô ta cũng chỉ có thể ở trong đại hội hàng năm của công ty mới có cơ hội nhìn thấy hình tượng anh tuấn lạnh lùng của vị tổng giám đốc này. Không ngờ hôm nay hân lại xuất hiện, có phải là mặt trời đã mọc hướng Tây hay không.

“Tổng giám đốc Lâm, anh có gì chỉ bảo không?” Hà Linh kích động đến mức không biết nói gì, trái tim đập liên hồi.

Đáng tiếc ánh mắt của Lâm Việt Thịnh vô cùng lạnh lẽo, thậm chí cũng không nhìn mặt cô ta, mà trực tiếp nhìn vào bên trong.

Nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé kia của Quách Thanh Tú thì khóe miệng của hân mới hiện lên một nụ cười.

Hân quay đầu lại nhìn Hà Linh: “Cô tên là gì?”

Hà Linh hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh đã phản ứng trở lại. Nhân viên cấp cao trong công ty có hơn cả trăm người, nhân viên quản lý bộ phận như cô ta cũng có ít nhất hơn một nghìn người, tổng giám đốc làm sao có khả năng nhớ được, vội vàng cười nói: “Tôi là Hà Linh, là trưởng phòng bộ phận quan hệ xã hội.”

“Ừ, làm rất tốt, tôi rất coi trọng bộ phận quan hệ xã hội của các cô.”

Trong lòng Hà Linh tung lên bọt nước trắng xóa, dập dòn rồi lại dập dòn! lát sau cô ta lại như rơi vào sương mù, trong lòng còn ảo tưởng, có phải là tổng giám đốc coi trọng mình rồi không?

“Tổng giám đốc Lâm xin anh hãy yên tâm, tôi nhất định sẽ không phụ sự kì vọng của anh!”

Quách Thanh Tú tập trung chiến đấu với con số ở bên trong phòng, căn bản không có thời gian nhìn ra bên ngoài, hoàn toàn không để ý đến Lâm Việt Thịnh.

Trong lòng vị tổng giám đốc nào đó rất buồn bực cũng rất ngứa ngáy, giống như là sâu nhỏ đang bò trong người. Cô gái đáng chết kia vậy mà lại không chịu ngẩng đầu lên nhìn hân một cái.

Lâm Việt Thịnh phục hồi lại tinh thần, đột nhiên phát hiện Hà Linh cách hân rất gần, hơn nữa miệng còn đang không ngừng nói gì đó! Hân bắt mẫn lùi về sau một bước.

“Được rồi, cô đi làm việc đi, trong giờ làm việc đừng có nhiều lời như vậy. Tôi thuê cô không phải để tới đây tán gẫu.”

Hà Linh cực kì hoảng sợ, lập tức ngậm miệng lại.

Lâm Việt Thịnh nhanh chân xoay người rời đi, một nhóm nhân viên cấp cao của công ty theo sát phía sau hân, khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Hà Linh thở ra một hơi thật dài, tổng giám đốc đích thân tới đây, nhất định là có nguyên nhân.

Đến giờ ăn trưa, phòng làm việc nhanh chóng không còn một bóng người.

“Chào, cô tên là Quách Thanh Tú đúng không, tới giờ ăn cơm rồi.”

Quách Thanh Tú xoa xoa hai mắt đã mờ đi của mình, nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đứng trước mặt, chính là người đã tốt bụng nhắc nhở, cô mỉm

cười: “Đúng vậy, anh là?”

“Tôi ngồi ở kế bên cô, tên là Đinh Văn Tâm...”

“À!” Quách Thanh Tú cười gượng: “À, bây giờ tôi còn có việc phải làm.”

“Trước mắt cứ đi ăn cơm đã, tôi dẫn cô đi!”

Nhìn thấy Đinh Văn Tâm nhiệt tình như vậy, Quách Thanh Tú cũng không tiện từ chối, không thể làm gì khác hơn là tạm thời dừng công việc trong tay lại, đi ra ngoài cùng với anh ta.

Căng tin của công ty nằm ở dưới tầng trệt, Đinh Văn Tâm khẽ cười trò chuyện với Quách Thanh Tú: “Cô tốt nghiệp trường nào, nhìn đáng vẻ của cô không phải là mới mười tám tuổi đó chứ?”

Quách Thanh Tú mỉm cười rồi lắc đầu: “Tôi hai mươi tuổi rồi!” Cô không thích bị người khác coi là trẻ nhỏ.

“À à, hai mươi tuổi cũng trẻ lắm. Tôi đây đi, bên kia là phòng ăn của nhân viên quản lý cấp cao, còn có phòng ăn riêng của tổng giám đốc, còn nhân viên chúng ta thì ăn ở đây. Đúng rồi, cơm trưa có sáu món để lựa chọn, đều theo kiểu buffet, cô có thể chọn món ăn mà mình thích. Để tôi đi lấy giúp cô...”

Đinh Văn Tâm quá mức nhiệt tình, làm cho Quách Thanh Tú có chút khó chịu nhưng cũng không tiện từ chối, dù sao cũng là ngày đầu tiên đi làm, quan hệ tốt với đồng nghiệp là việc rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Quách thanh tú sao cô dám quyến rũ đàn ông

Lâm Việt Thịnh vừa mới đi ra khỏi thang máy, đúng lúc nhìn thấy Quách Thanh Tú đang ngồi ăn cơm cùng một với một người đàn ông trẻ tuổi, vừa nói vừa cười, nhìn qua có vẻ cực kì hòa hợp.

Từ đáy lòng Lâm Việt Thịnh dâng lên một cơn tức giận, Quách Thanh Tú, cô thật là có bản lĩnh, vừa mới vào công ty đã lập tức quyến rũ đàn ông.

Hắn không thể kiềm nén được mà bước nhanh về đó.

Huỳnh Minh San vội vàng kéo Lâm Việt Thịnh lại: “Tổng giám đốc Lâm, anh đi quá mất rồi.”

Lúc này Lâm Việt Thịnh mới phục hồi tinh thần, hắn đang làm cái gì vậy? Lúc này, bởi vì đi nhiều hơn vài bước mà mười mấy người nhân viên quản lý cấp cao đều dùng một loại ánh mắt hoảng sợ cùng nghi ngờ nhìn hắn.

Nếu như hắn cứ xông tới như vậy rồi kéo Quách Thanh Tú lại đây, trong công ty nhất định sẽ nổ tung trời.

Đến lúc đó, thân phận của Quách Thanh Tú không cần nói thì ai cũng biết.

Lâm Việt Thịnh sầm mặt đi vào trong phòng ăn riêng của chính mình, căn phòng này trước giờ chỉ có mình hắn dùng, Huỳnh Minh San đã sắp xếp xong những món ăn ngon do đầu bếp nấu.

Lâm Việt Thịnh bỗng nhiên chỉ ra bên ngoài cửa kính hỏi: “Người mặc đồng phục văn phòng màu xanh lam ngoài kia là ai vậy?”

Huỳnh Minh San liếc mắt nhìn: “Tổng giám đốc, đó là nhân viên của bộ phận quan hệ xã hội, tên là Đinh Văn Tâm, thuộc thành viên tổ A của thị trường Pháp.”

Lâm Việt Thịnh sờ sờ cằm: “Gọi cậu ta vào đây một chút.”

Đinh Văn Tâm kiên quyết đẩy đĩa rau về phía Quách Thanh Tú, mắt của Quách Thanh Tú như sắp trợn trừng cả lên. Tuy có rất nhiều món nhưng quan trọng tất cả đều là thứ cô không thích ăn.

Đang đau đầu không biết giải quyết như thế nào, đột nhiên Huỳnh Minh San lại đi tới nhưng cô ta chỉ nhìn Đinh Văn Tâm.

Đinh Văn Tâm nhanh chóng đứng dậy: “Chị Huỳnh, chào chị!”

“Ừm, cậu đi qua đây với tôi một lúc, có chuyện quan trọng!”

Đinh Văn Tâm vội vàng gật đầu, tạm biệt Quách Thanh Tú rồi theo sau Huỳnh Minh San đi về phía phòng ăn của tổng giám đốc.

Quách Thanh Tú thở ra một hơi, cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng coi như đã giải quyết được một phiền toái lớn.

Đình Văn Tâm không ngờ Huỳnh Minh San sẽ trực tiếp dẫn anh ta tới trước mặt của tổng giám đốc. Anh ta vô cùng lo lắng, ở trước mặt của Lâm Việt Thịnh không dám ngẩng cao đầu.

“Nghe nói cậu là thành viên tổ A của thị trường Pháp?”

Giọng nói của Lâm Việt Thịnh lạnh lùng sâu không lường được.

Đình Văn Tâm khép hai chân lại, dáng đứng nghiêm trang, mắt nhìn thẳng về phía trước, kiên định gật đầu: “Đúng vậy, tổng giám đốc.”

“Ừ!” Lâm Việt Thịnh khoan thai khề ừ một tiếng: “Ví dụ như có một ngày cậu có thể ngồi lên cái ghế trưởng phòng của bộ phận quan hệ xã hội, thì cậu sẽ làm như thế nào?”

Hai mắt của Đình Văn Tâm nhất thời như bừng sáng, xem ra tổng giám đốc đang ám chỉ muốn đề bạt anh ta đây mà!

Cơ hội hiếm có, có lẽ là anh ta gặp may mắn.

Đình Văn Tâm vội vàng trình bày hoài bão và mơ ước của chính mình.

Lúc này Lâm Việt Thịnh mới bắt đầu ăn trưa, vừa ăn vừa nghe Đình Văn Tâm đứng đó thao thao bất tuyệt nói về ảo tưởng trong lòng của anh ta.

Thình thoảng Lâm Việt Thịnh lại liếc đôi mắt đen láy nhìn về phía Quách Thanh Tú, chỉ thấy cô ăn cơm xong rồi ra khỏi nhà ăn.

Anh thấy vậy mới nhìn về phía Đình Văn Tâm nói: “Rất tốt, công ty sẽ dựa vào biểu hiện của cậu để đưa ra điều chỉnh thích hợp.”

Đình Văn Tâm rất vui mừng, vừa cảm thấy điên rồ lại vừa rất “phiêu” ngay cả làm như thế nào để về văn phòng cũng không biết.

Có phải tổng giám đốc đang ám chỉ rằng anh ta sẽ nhanh chóng được thăng chức hay không?

Quách Thanh Tú vẫn tiếp tục bận rộn, đến hơn chín giờ tối thì công việc đang làm mới vừa hoàn thành được một nửa.

Làm sao bây giờ? Chắc có lẽ phải làm suốt đêm luôn rồi.

Quách Thanh Tú lấy điện thoại gọi về cho Di Nguyễn.

“Di Nguyễn, hôm nay cháu phải làm thêm giờ, sẽ về trễ một chút!”

“Cô Quách, cô ăn cơm rồi lại làm tiếp. Làm sao có thể để bụng đói được, để tôi nói Lê Hùng Việt mang com đến cho cô!”

Lê Hùng Việt là tài xế riêng kiêm vệ sĩ của Lâm Việt Thịnh, tất cả mọi người trong công ty đều biết, nếu như để anh ta mang com tới đây thì chẳng phải chuyện kia sẽ bị phơi bày ngoài ánh sáng hay sao.

“Không cần không cần, Di Nguyễn, cháu không đói bụng, thực ra buổi trưa cháu ăn rất nhiều, giờ cháu bận lắm, cháu cúp máy đây.”

Quách Thanh Tú lại bắt đầu bận rộn.

Tất cả mọi người trong phòng làm việc đều đã đi về hết, từng cái đèn lần lượt bị tắt đi, đến cuối cùng cũng chỉ còn lại một bóng đèn chỗ Quách Thanh Tú ngồi là vẫn còn sáng.

Quách Thanh Tú dụi dụi đôi mắt nhức mỏi của mình, những con số trước mắt càng ngày càng mơ hồ, mới quay đi quay lại đã quên mất mình vừa làm đến chỗ nào, đành phải làm lại từ đầu.

Đột nhiên có một bàn tay to lớn đưa qua, sau đó lập tức tắt máy tính của cô.

“Này, anh làm gì vậy, anh có biết là...”

Quách Thanh Tú ngơ ngác quay đầu lại, Lâm Việt Thịnh đứng bên cạnh từ trên cao nhìn xuống: “Tôi thuê em đến đây để làm việc, không phải để em bán mạng. Đi, đi ăn cơm.”

Quách Thanh Tú hơi bối rối. Lâm Việt Thịnh không nói gì mà chỉ kéo cô đứng dậy.

“Này, Lâm Việt Thịnh, anh không thể làm như vậy, nếu như công việc của tôi không hoàn thành được thì ngày mai làm sao có thể bàn giao cho Hà Linh chứ?”

“Ngoại trừ tôi, cô không cần bàn giao với bất kì ai.”

Sức lực của Lâm Việt Thịnh vô cùng lớn, may mà lúc này trong phòng làm việc không có ai cả.

Nếu không như vậy thì Quách Thanh Tú đã lúng túng muốn chết rồi. Cô cứ như vậy bị hấn kéo ra khỏi văn phòng, đi về phía thang máy riêng của tổng giám đốc.

“Không nên làm như thế này đâu, sẽ bị người khác nhìn thấy đó!”

Thang máy chậm rãi đóng lại, Quách Thanh Tú vô cùng lo lắng, Lâm Việt Thịnh giơ tay lên đẩy cô dựa vào vách thang máy, cúi đầu hôn cô.

Đầu lưỡi của hấn nóng rực, ở trên cánh môi anh đào của cô quấy nhiễu đến long trời lở đất.

Cơ thể nhỏ bé của Quách Thanh Tú nhanh chóng mềm nhũn ra, hơi thở gấp gấp, khuôn mặt nhỏ nhắn dần nóng bừng lên.

Đôi tay nhỏ liều mạng đẩy Lâm Việt Thịnh.

“Ting!” Thang máy dừng lại, Lâm Việt Thịnh vươn tay ra ấn nút lên tầng cao nhất.

“Không muốn...” Quách Thanh Tú sợ bị người khác nhìn thấy, mặt đỏ đến mức không thể chịu được.

Lâm Việt Thịnh làm sao chịu bỏ qua, hấn hôn đến ngiên luân rồi, vạt áo của Quách Thanh Tú bị hấn kéo tén tới tận cổ, nơi mềm mại trắng nõn hoàn toàn bị bại lộ ra ngoài không khí, hấn chiếm lấy đôi môi anh đào màu hồng phấn đó, điên cuồng thưởng thức.

Vừa nghĩ đến chuyện Quách Thanh Tú thân mật nói đùa cùng với Đinh Văn Tâm, Lâm Việt Thịnh đã cảm thấy giận dữ, động tác trên miệng cũng tăng nhanh lên.

Cảm giác đau nhói đan xen với cảm giác thoải mái mãnh liệt giống như là thủy triều xông về phía Quách Thanh Tú.

Hai tay của cô bị hấn giữ chặt trên vách thang máy, đầu nhỏ liều mạng vịn vẹo, mái tóc mềm mại cũng vì thế mà trở nên tán loạn.

“Đau, thả tôi ra...”

Lâm Việt Thịnh cắn vào hạt nhỏ trên ngực cô, hơi thở hỗn hển, thanh âm trầm thấp tràn ngập tình dục.

“Đây là trừng phạt đối với em, sau này chỉ được phép cười với một mình tôi thôi.”

Biểu hiện của Quách Thanh Tú mơ hồ trở nên rõ ràng hơn, cô vừa thẹn vừa giận, thấy thang máy sắp lên đến nơi, cô rất sợ sẽ bị đồng nghiệp nhìn thấy đáng về lộ liễu của cô như thế này.

Cô cố hết sức giãy dụa nhưng bàn tay to lớn của Lâm Việt Thịnh lại tà ác như rắn độc tiến vào trong cơ thể của cô.

Hấn hôn càng thêm điên cuồng, dọc theo bụng dưới bằng phẳng mà hôn dần xuống...

“Ting...” Thang máy lại dừng lại một lần nữa.

Sau khi thang máy dừng lại ở tầng trên cùng, quần áo của Quách Thanh Tú đã bị hấn kéo ra loạn xạ, váy cũng bị kéo lên tận eo, còn quần lót nhỏ màu trắng thì bị treo lủng lẳng ngay đầu gối.

Lâm Việt Thịnh hết sức hài lòng với kiệt tác của chính mình, hấn cỡi âu phục ra bọc lấy cô. Trong nháy mắt khi cửa thang máy mở ra hấn lập tức ôm ngang cô lên rồi bước ra ngoài.

May mà không có ai cả.

Lâm Việt Thịnh nhanh chân bước vào phòng làm việc của mình, bên cạnh phòng làm việc đó có một phòng ngủ nhỏ, bên trong có giường để buổi trưa hấn nghỉ ngơi.

Lâm Việt Thịnh đóng cửa phòng làm việc lại rồi đi thẳng vào phòng ngủ, đặt Quách Thanh Tú xuống giường.

Âm thanh bấm bàn phím điều khiển từ xa vang lên, vốn dĩ là cửa sổ đang được đóng kín đã từ từ mở ra, lộ ra cảnh đêm phồn hoa của thành phố S.

Nằm ở trên giường là có thể thu toàn bộ cảnh sắc của thành phố S vào trong tầm mắt.

Quách Thanh Tú còn chưa lấy lại tinh thần, Lâm Việt Thịnh đã tách hai chân của cô ra, hung hăng tiến vào.

Cảnh đêm bên ngoài rộng lớn như thế, Quách Thanh Tú dường như cảm thấy mình đang trần truồng nằm giữa Việt Thịnh, cho nên cô chống cự rất dữ dội.

“Không muốn, không muốn, sẽ bị người khác nhìn thấy, anh mau đóng rèm cửa sổ lại đi...”

Lâm Việt Thịnh cúi áo sơ mi trên người mình ra, một mực tiến vào người cô.

“Sợ cái gì chứ? Nơi này cao như vậy, trừ khi có máy bay trực thăng còn không thì chẳng ai có thể nhìn thấy được.”

Lâm Việt Thịnh nâng hai chân của Quách Thanh Tú đặt trên vai mình, đâm vào thật sâu.

Quách Thanh Tú bị một trận tình triều thoải mái điên cuồng bao phủ, dần dần mất đi ý thức.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, Lâm Việt Thịnh đang ôm cô ngồi trên ghế salon, trước mặt là bàn trà, trên đó bày ra những món ăn phong phú vẫn còn nóng hổi, có lẽ là vừa được đưa đến không lâu.

Giữa hai chân vẫn còn cảm giác dính nhớp, đó là cảm xúc mãnh liệt còn lưu lại sau khi hai người hoan ái, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú bởi vì ngượng ngùng mà đỏ bừng lên.

“Tôi đi tắm!”

Lâm Việt Thịnh vắt chéo chân ngồi ở trên ghế salon nói với cô: “Ừ, nhanh lên một chút.”

Quách Thanh Tú tắm rửa sạch sẽ xong thì dùng khăn tắm quấn quanh cơ thể rồi đi ra ngoài, còn Lâm Việt Thịnh đang gọi điện thoại.

“Anh mang một bộ quần áo của Quách Thanh Tú tới đây...”

Quách Thanh Tú biết anh đang gọi cho Lê Hùng Việt, nhất thời mặt đỏ như là tôm luộc.

“Com nước xong chúng ta sẽ về nhà!”

Lâm Việt Thịnh cung chiêu nhìn cô, quả thực Quách Thanh Tú rất là đói bụng, nên lúc ăn rất nhanh, com canh nóng hổi ăn đến nó căng cả bụng.

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh liên tục nhìn chăm chăm vào cảnh sắc trước ngực cô, da thịt mềm mại trơn bóng, ở dưới ánh đèn lộ ra ánh sáng long lanh quyến rũ.

Đặc biệt là cái khe sâu ở phía trước kia, càng khiến người ta mơ tưởng xa xăm.

Quách Thanh Tú ý thức được ánh mắt nóng bỏng của Lâm Việt Thịnh, liền vội vàng kéo khăn tắm lên che lại kín đáo.

Sau khi Lê Hùng Việt đưa quần áo tới, Quách Thanh Tú thay xong thì cùng đi về với Lâm Việt Thịnh.

Khi lên xe cô liền mệt mỏi ngủ thiếp đi, cảm giác như có thể ngủ một giấc đến tận sáng thứ hai.

Khi cô tỉnh lại, mặt trời đã chiếu sáng hết cả căn nhà.

“A...a... tám giờ, tiêu rồi...”

Quách Thanh Tú hoảng loạn nhìn đồng hồ treo tường, lúc này mới chú ý tới Lâm Việt Thịnh vẫn còn nằm ngủ bên cạnh cô.

Đứng rồi, hắn là ông chủ, hắn muốn đi làm lúc mấy giờ cũng không có vấn đề gì, thậm chí cho dù hắn có không đi cũng không sao. Thế nhưng cô không giống như vậy, ngày thứ hai đi làm đã đi muộn, người khác sẽ nhìn cô như thế nào chứ?

Lâm Việt Thịnh mở mắt ra, đưa tay ôm lấy eo cô, mạnh mẽ kéo cô nằm xuống giường.

“Dậy sớm như vậy làm gì thế?”

“A...a... tám giờ rồi, tôi phải đi làm”

“Quách Thanh Tú, em lên con điên gì vậy, hôm nay là cuối tuần mà...” Lâm Việt Thịnh trầm giọng quát.

Quách Thanh Tú ngẩn cả ra, đúng vậy, hôm nay là cuối tuần!

Cô sờ đầu mình, ngại ngùng cười cười với Lâm Việt Thịnh: “Xin lỗi! Tôi thật sự không có biết!”

“Ngủ!” Lâm Việt Thịnh trầm giọng nói, kéo thân thể mềm mại của Quách Thanh Tú vào trong ngực của mình.

Buổi trưa, hai người cùng nhau làm tổ ngồi trên ghế salon xem tivi.

Trong bảng tin người dẫn chương trình đang nói về các tin tức mới nhất.

“...Sau khi tổng giám đốc của tập đoàn Tăng Thị phải nằm viện, nền kinh tế toàn cầu bị ảnh hưởng, cổ phiếu của tập đoàn Tăng Thị vẫn liên tục rớt giá. Cha của tổng giám đốc Tăng là Tăng Thành Trung bị tái phát bệnh tim, phải nhập viện điều trị...”

Sắc mặt của Quách Thanh Tú bỗng nhiên trắng bệch, bác Tăng cũng ngã bệnh? Trong trí nhớ của cô, bác Tăng là một vị trưởng bối rất tốt bụng, cũng đối với cô rất tốt, vì sao lại như vậy?

Cô bỗng nhiên ngừng đầu, Lâm Việt Thịnh cũng đang nhìn chăm chú vào màn hình tivi, trên khuôn mặt âm trầm có một nụ cười bí ẩn.

Thân thể Quách Thanh Tú bỗng lạnh run, là hấn, nhất định là do hấn làm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Mỉm cười và sa vào vòng tay anh

“Tổng giám đốc Lâm, công ty có một nhóm khách tới từ Úc, ngài có thể đi qua đây được không?”

“Được, tôi sẽ tới ngay!”

Lâm Việt Thịnh cúp điện thoại rồi nhìn Quách Thanh Tú: “Tôi đi ra ngoài một lát!”

Thấy Quách Thanh Tú thờ người ra, Lâm Việt Thịnh đưa tay nhéo lên mặt của cô: “Sắc mặt em không tốt lắm, tôi bảo Di Nguyễn dẫn em đi mua sắm nhé.”

“Ừm, được ạ!”

Quách Thanh Tú dõi theo bóng dáng Lâm Việt Thịnh, cô không kìm chế được mà vẫn chìm đắm trong sự đau buồn.

Tất cả đều do cô hại anh nên Quách Thanh Tú rất khó chịu.

Quách Thanh Tú ngồi một lát rồi bước ra khỏi biệt thự.

Kể từ sau khi cô đi làm, Lâm Việt Thịnh không cho người theo dõi cô nữa.

Quách Thanh Tú tìm đến bệnh viện kia dựa theo địa chỉ của tin tức được đăng trên báo.

Đứng ở cửa bệnh viện, Quý Tiểu Lâm do dự, cô không biết mình nên lấy lý do gì để gặp anh.

“Thanh Tú!”

Một giọng nói truyền đến từ phía sau, Quách Thanh Tú quay đầu lại thì đã thấy dáng vẻ dong dong cao của Tăng Thanh Hải xuất hiện trong tầm mắt cô. Anh cười dịu dàng lại đầy sức cuốn hút.

Quách Thanh Tú lo lắng bước tới chào anh, đôi mắt chan chứa sự quan tâm và lo lắng.

“Anh Hải, anh có sao không? Em đang lo chết đi được, anh có bị thương không?”

Tăng Thanh Hải khẽ lắc đầu: “Anh rất khỏe, không có chuyện gì đâu. Thanh Tú, còn em sao rồi, em có chịu chăm sóc tốt cho bản thân không vậy?”

Quách Thanh Tú im lặng một lát rồi vội vàng lắc đầu: “Em không sao, em muốn đến thăm bác Tăng, bác ấy ốm thế nào vậy anh?”

Tăng Thanh Hải tiến lên ôm lấy vai Quách Thanh Tú một cách tự nhiên rồi đi về phía vườn hoa bên cạnh bệnh viện.

“Thanh Tú, ba anh không sao cả. Bây giờ ông đã ổn định rồi. Chỉ có điều lúc này ông không tiện gặp em. Hay để lần sau anh dẫn em đến gặp ông nhé?”

Trong công viên, những bông hoa đang nở rộ, rất nhiều chú bướm đang bay lượn, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu lên hai người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú tươi cười: “Anh Hải, không sao đâu. Em tới hỏi thăm tình hình của bác Tăng thôi. Nếu như bác không có việc gì là tốt rồi.”

Quách Thanh Tú ngập ngừng một lát rồi lại ngược mắt lên nói: “Anh Hải, em có thể giúp gì cho anh không?”

Trên gương mặt dịu dàng của Tăng Thanh Hải thoáng hiện lên vẻ tối tăm, nhưng anh lại tươi cười ngay sau đó.

“Thanh Tú, em đang nghi ngờ năng lực của anh sao?”

Quách Thanh Tú cười gượng: “Em biết Lâm Việt Thịnh đang cố ý chơi xấu anh, nhưng em không khuyên được hắn, em không có cách nào...”

“Hắn biết quan hệ giữa chúng ta sao?” Tăng Thanh Hải hỏi dò, anh cũng rất muốn biết tại sao Lâm Việt Thịnh lại muốn đối phó với anh ác liệt như vậy. Nếu là bởi vì Thanh Tú thì anh còn cảm thấy có thể hiểu được.

Quách Thanh Tú lắc đầu: “Hắn không biết chúng ta quen nhau.”

“Ha ha, vậy không sao đâu, em có thể yên tâm, anh sẽ tìm cơ hội nói chuyện với hắn. Anh tin tưởng hắn không phải là một người hoàn toàn vô lý như vậy.”

Tăng Thanh Hải an ủi Quách Thanh Tú, trái tim Quách Thanh Tú đau đớn như bị vật gì đó đâm vào vậy.

Anh Hải à, anh vốn không biết Lâm Việt Thịnh là một người đáng sợ tới mức nào đâu.

“Anh Hải, xin lỗi anh!”

Tăng Thanh Hải đưa tay vuốt ve trán Quách Thanh Tú: “Không sao đâu, Thanh Tú em đừng tự trách mình nữa, chuyện này chẳng liên quan gì đến em cả.”

Quách Thanh Tú muốn nói ra chuyện của Lý Vi Vi, nhưng sau khi đắn đo một lát, cuối cùng cô lại không có can đảm để nói ra điều đó.

Nếu nói ra thì anh nhất định sẽ xuất hiện mâu thuẫn với Lý Vi Vi.

Cô rất muốn giúp anh, nhưng lại không biết phải giúp thế nào mới tốt.

Tăng Thanh Hải càng tốt với cô thì cô càng cảm thấy không thoải mái.

“Anh Hải, em phải đi rồi, anh nhớ giữ gìn sức khỏe đấy.”

Quách Thanh Tú không dám ở lại quá lâu. Cô biết mình càng ở cùng Tăng Thanh Hải lâu, cô càng không muốn rời đi.

Tăng Thanh Hải khẽ gật đầu, mỉm cười dịu dàng nói: “Để anh đưa em về!”

“Không cần đâu, em còn muốn đến nơi khác nữa, em đi trước đây...”

“Được rồi, em phải cẩn thận đấy, lúc nào rảnh thì điện thoại cho anh!”

Quách Thanh Tú lưu luyến rời khỏi Tăng Thanh Hải, những cuộc gặp mặt ngắn ngủi này đã dần dần trở thành một chuyện xa xỉ với cô.

Từ phía xa, một bóng người màu đỏ theo sát phía sau lưng Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú mới đi vào toilet thì bóng người màu đỏ kia đã nhanh chóng chặn trước mặt cô.

Quách Thanh Tú hơi kinh ngạc, cô ngước mắt nhìn lên, đó chính là Lý Vi Vi.

“Cô... cô Lý... cô tìm tôi có việc gì à?”

Lý Vi Vi mặc bộ đồ mỏng màu đỏ ôm sát người. Khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ khiến khí chất cũng thêm phần kiêu ngạo, trông cô ta rất khác với lần gặp trước ở nông trường. Lúc này cô ta hoàn toàn không còn vẻ hiền lành nhả nhặn nữa, ngược lại rất hung hăng và vênh vao.

“Quách Thanh Tú cô nghe đây, Anh Hải đã có tôi rồi, cô có thể đừng mặt dày đi quyến rũ anh ấy như vậy nữa được không?”

Những lời nói ác độc đó đâm vào trong màng tai Quách Thanh Tú, nó khiến cô khiếp sợ tới mức ngây người.

“Cô Lý hiểu nhầm rồi, tôi và anh Hải không có gì cả, chúng tôi chỉ có quan hệ bạn bè thôi.”

“Tôi nhìn thấy các người đã sắp ôm lấy nhau rồi mà còn nói là bạn à?”

Khuôn mặt Lý Vi Vi nhăn nhó, khinh bỉ nhìn Quách Thanh Tú: “Tôi không cần biết cô có mục đích gì, nhưng cô đừng mơ đến việc có thể cướp Anh Hải khỏi tôi. Lần này chỉ là cảnh cáo thôi, nếu lần sau còn để tôi bắt gặp cô quyến rũ Anh Hải, tôi sẽ đánh nát bản mặt này của cô.”

Lý Vi Vi hung dữ trừng mắt với Quách Thanh Tú, xong xuôi cô ta bước trên đôi giày cao gót xoay người rời đi.

Quách Thanh Tú kinh ngạc đan hai tay lại với nhau, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng Lý Vi Vi rời đi. Lúc này đây, cô cảm thấy hít thở thôi cũng rất đau đớn.

Không phải như vậy, cô vốn không muốn quyến rũ ai cả mà? Vì sao tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt như vậy?

Sau hai ngày nghỉ ngơi ở nhà, Quách Thanh Tú lại tập trung hết sức lực vào trong công việc. Đột nhiên cô phát hiện ra Đinh Văn Tâm đã được điều đến bộ phận khác.

Để đẩy nhanh tiến độ công việc của mình, Quách Thanh Tú cầm tài liệu tiếng Anh chuyên ngành về nhà để học tập.

Ban ngày, Lâm Việt Thịnh luôn bận rộn nhiều việc nên hai người rất ít có cơ hội gặp mặt nhau. Nhưng sau giờ làm việc, hần lại ngang ngược chiếm hết tất cả thời gian của cô.

Trong phòng khách, Quách Thanh Tú nằm sấp trên ghế sofa, lật trang sách.

Phản sofa bên cạnh cô chột lún xuống. Lâm Việt Thịnh đã ngồi bên cạnh cô, trên người hần còn thoang thoảng mùi thơm của sữa tắm. Hần đoạt lấy quyển sách trong tay cô, lật xem qua vài tờ rồi cười nhạo nói: “Thật không ngờ Quách Thanh Tú lại là người làm việc chăm chỉ như vậy. Này, em làm rất tốt, có lẽ tôi sẽ thăng chức cho em.”

Quách Thanh Tú cướp lại quyển sách từ trong tay hần: “Hừ, anh lại chê cười tôi rồi, anh luôn cho tôi làm những công việc lật vật thì sao có thể thăng chức được chứ?”

“Sao nào, bây giờ em lại chê à? Em có thể không cần làm việc, chỉ cần ở nhà thôi. Tôi lại thích em lúc nào cũng ở cạnh anh hơn. Em phải biết rằng, công ty tôi không hề thiếu nhân viên!” Lâm Việt Thịnh không khỏi đắc ý.

Quách Thanh Tú cầm sách rồi quay người đi mà không nhìn hần nữa, cô chỉ chăm chú đọc sách.

“Nào, để tôi dạy em nhé...”

Lâm Việt Thịnh lại có thể sẵn lòng dạy cô tiếng Anh sao? Quách Thanh Tú rất ngạc nhiên: “Anh biết nói tiếng Anh à?”

“Of couse!” Lâm Việt Thịnh trả lời một cách chuẩn xác: “Không chỉ có tiếng Anh, tiếng Pháp và tiếng Đức tôi đều biết cả, có phải em đang cảm thấy rất khâm phục đúng không?”

Nghe Lâm Việt Thịnh mở miệng nói tiếng Anh lưu loát như vậy, quan điểm của Quách Thanh Tú đối với Lâm Việt Thịnh cũng dần thay đổi.

Hần không phải là một thiếu gia chỉ biết ăn chơi, không học vấn không nghề nghiệp. Ngược lại là một người trẻ tuổi ưu tú có thực lực, có lẽ cô phải nhìn nhận lại về người đàn ông bên cạnh này.

Lâm Việt Thịnh cầm quyển sách tiếng Anh và đọc một đoạn quen thuộc rồi giải thích cho Quách Thanh Tú nghe, Quách Thanh Tú chăm chú lắng nghe với vẻ mặt rất nghiêm túc.

Ánh nắng rực rỡ của buổi chiều chiếu vào tấm lưng hần, bao phủ lên hần một khoảng ấm áp.

Quách Thanh Tú đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ.

“Thế nào? Em nghe có hiểu không?” Lâm Việt Thịnh bắt đầu không kiên nhẫn được nữa.

“À, vâng, tạm tạm ạ!”

“Nào, chúng ta đối thoại một đoạn nhé. Em nên lắng tai nghe và nói chậm chậm thôi, nói sai cũng không cần lo, mấu chốt là phải mạnh dạn nói. Ngôn ngữ cần phải làm quen trong lúc giao tiếp...” Lâm Việt Thịnh là một người thầy đặc biệt lời cuốn, bao giờ hần cũng nói trúng vào điểm mấu chốt, làm cho Quách Thanh Tú vừa nghe đã hiểu rõ.

Lâm Việt Thịnh lấy một câu chuyện về chuyện Romeo và Juliet. Hần đọc cho Quách Thanh Tú nghe, sau đó đối thoại với Quách Thanh Tú.

Đây là một buổi chiều rất đặc biệt, rất có ý nghĩa. Quách Thanh Tú rất hài lòng, cô thậm chí suy nghĩ rằng thời gian cứ trôi qua như vậy thì thoải mái biết bao.

“Được rồi, ngày hôm nay kết thúc ở đây!”

Hai giờ sau, sự kiên nhẫn của Lâm Việt Thịnh đã cạn kiệt, hần vội vàng đóng quyển sách lại.

Quách Thanh Tú ngạc nhiên nhìn hần: “Dầu sao tôi cũng rảnh mà, để tôi xem thêm một lát nữa đi!”

Lâm Việt Thịnh ném quyển sách ra phía xa, bàn tay thò vào từ dưới váy của cô, đôi mắt đen kịt đầy vẻ ham muốn: “Này, cô gái, bây giờ là thời gian của chúng ta.”

Giọng nói trầm, hơi khàn kia tràn ngập dục vọng.

Quách Thanh Tú nhảy dựng lên muốn bỏ chạy, nhưng nhanh chóng bị Lâm Việt Thịnh bắt lại rồi đè ở phía trên sofa.

Hắn không nói một lời, bàn tay kéo áo ngủ trên người cô xuống. Cô gái nhỏ bé đáng chết này, hắn kiên nhẫn dạy cô suốt mấy giờ mà cô không cho hắn chút phúc lợi nào, còn muốn bỏ chạy sao?

Giương mặt Quách Thanh Tú đầy mồ hôi, xem ra cô thật sự đã đánh giá hắn quá cao rồi.

Hóa ra hắn dạy cô là giả, muốn ăn cô mới là thật.

Ánh sáng ấm áp từ ngoài cửa sổ thủy tinh chiếu vào hai thân thể đang dây dưa với nhau, làn da trắng như tuyết dần dần nhuộm thành màu rắng chiều, tiếng rên rỉ xen lẫn với tiếng thở dốc nặng nề vang lên, cả gian phòng tràn đầy hơi thở phóng đảng...

“A, nhẹ một chút...”

“Như vậy được chưa? Hay là như vậy?”

“Lâm... Việt Thịnh... A... Anh thật xấu!”

“A... A...”

Trong phòng làm việc, Hà Linh cầm một xấp tài liệu đẩy tới trước mặt Quách Thanh Tú: “Cô đem những thứ này đến phòng làm việc của tổng giám đốc đi!”

Quách Thanh Tú thoáng ngần ngại, đầu tới phiên cô làm công việc đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc chứ?

Cô còn đang nghi ngờ thì Hà Linh lại giục: “Cô đi nhanh đi! Có lẽ chủ tịch muốn thăng cấp cho cô nên mới đích thân bảo cô qua đây.”

Hà Linh liếc nhìn cô, lúc này Quách Thanh Tú mới hiểu được. Lâm Việt Thịnh, không phải hắn muốn làm gì đó trong thời gian làm việc chứ?

“Phản xạ quá chậm, thật không biết người như vậy sao lại có thể leo vào ST chứ?”

Quách Thanh Tú ôm lấy tập tài liệu đi ra ngoài, cô mỉm cười và nói: “Trưởng phòng Hà Linh, tôi không leo vào, là do tôi cố gắng làm việc thôi.” Hà Linh sầm mặt, nhũn mày.

Quách Thanh Tú bước ra khỏi thang máy, chạy tới văn phòng của Lâm Việt Thịnh.

Cánh cửa khép hờ, bên trong có tiếng nói truyền ra, vừa lúc Quách Thanh Tú nghe được mấy chữ tập đoàn Tăng Thị. Cô nhất thời khiếp sợ và đứng ở cửa văn phòng, nghe trộm mà tim đập thình thịch.

“...Chúc mừng Tổng giám đốc Lâm, chúng ta đã thu mua 30% cổ phần của tập đoàn Tăng Thị rồi. Bây giờ ông cụ họ Tăng cũng bị bệnh, Tăng Thanh Hải chắc hẳn không chống đỡ được bao lâu đâu, đến lúc đó anh ta nhất định sẽ bán đi cọ Thanh Tú Bút Mầu để cứu lại tập đoàn Tăng Thị.”

“Hừ, ai bảo anh ta không có đầu óc, không có bản lĩnh còn muốn đấu với tôi. Thật không biết trời cao đất dày là gì mà.” Giọng nói của Lâm Việt Thịnh vừa ngang ngược lại lạnh lùng tàn khốc, khiến người ta vô cùng khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Em nhất định phải cứu anh

“Đúng rồi, anh ta lại cho người đưa thiệp mời qua, mời giám đốc đi dự tiệc.” Giọng nói chính chắn và già dặn của Huỳnh Minh San vang lên.

“Không đi, tôi đang muốn xem thử Tăng Thanh Hải còn giữ thủ đoạn gì nữa.” Lâm Việt Thịnh lại kiêu căng và tàn bạo nói.

“Vậy bây giờ còn tiếp tục thu mua cổ phiếu của tập đoàn Tăng Thị nữa không ạ?”

“Ừ, tiếp tục thu mua...”

“Đúng rồi, Tổng giám đốc Lâm, bây giờ tình hình tài chính có chút eo hẹp. Chúng ta đang dùng khoản tiền đặt cọc của khách hàng bên Úc, nếu chẳng may đến lúc đó...”

“Không có chẳng may gì cả, chẳng qua chỉ là ba trăm tỷ thôi mà. Cho dù sử dụng chút tài chính vào việc khác cũng không vấn đề gì. Dù sao đơn hàng của bọn họ cũng không chạy được.”

“Vâng, vậy tôi sẽ lập tức đi làm...”

Quách Thanh Tú nghe thấy tiếng bước chân thì vội vàng né tránh, đáng tiếc cô chậm một bước, bị Huỳnh Minh San nhìn thấy rồi.

“Quách Thanh Tú, cô qua đây! Tổng giám đốc Lâm đang chờ cô đấy.”

Quách Thanh Tú chột dạ và đỏ mặt, ấp úng hồi lâu mới giao tập tài liệu cho Huỳnh Minh San: “Cô đưa cho anh ấy giúp tôi, bây giờ tôi muốn đi toilet một lát.”

“Cô...” Huỳnh Minh San còn chưa nói hết thì Quách Thanh Tú đã bỏ chạy giống như một con nai bị giật mình vậy.

Quách Thanh Tú chạy trốn tới phòng vệ sinh, dựa lưng vào vách tường rồi thở hắt hắt.

Mình phải làm gì bây giờ? Mình phải làm gì bây giờ? Lần này Lâm Việt Thịnh nhất định sẽ dồn anh Hải vào chỗ chết.

Anh Hải, anh không thể xảy ra chuyện gì được! Em tuyệt đối không khoan tay đứng nhìn anh bị Lâm Việt Thịnh làm cho nhà tan cửa nát giống em được.

Sự lo lắng giống như bóng ma cứ quấn chặt lấy Quách Thanh Tú làm cô không thể thở được.

“Quách Thanh Tú...”

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Huỳnh Minh San, Quách Thanh Tú giật mình, hai chân run lên. Cô lau khô nước mắt rồi trả lời: “Tôi ở đây, chờ tôi một lát...”

Quách Thanh Tú đợi đến khi tâm trạng bình tĩnh lại mới đi ra ngoài.

Huỳnh Minh San vẫn ôm tập tài liệu trong tay: “Tổng giám đốc Lâm bảo cô đem những tài liệu này vào.”

“Hà, cô đem vào không được sao?” Quách Thanh Tú cảm thấy đau đầu, vì sao cứ nhất định phải là cô? Đưa một tập tài liệu vào thôi cũng soi mói như thế, hần ta thật là...

Huỳnh Minh San nhún vai, giọng nói cao hơn: “Cô Quách, cô đừng để tôi phải nói nhiều nữa. Cô đi đi!”

Một tiếng cô Quách khiến Quách Thanh Tú sợ hãi: “Được rồi, tôi đi đây!”

Quách Thanh Tú ôm tập tài liệu đi vào văn phòng của Lâm Việt Thịnh.

Hắn đang cúi đầu viết gì đó, khi nghe được tiếng bước chân của Quách Thanh Tú đi vào, hắn cũng không ngẩng đầu lên, chỉ vào sofa nói: “Em chờ ở đây đi!”

Quách Thanh Tú đành phải kiên nhẫn tiếp tục chờ, cô còn có một xấp tài liệu dày cần phải chỉnh sửa đây này. Hắn thật là...

Trước đó, cô chưa tới công ty này nên không biết Lâm Việt Thịnh lại bận rộn như vậy.

Suốt một giờ, anh đều ký tài liệu, lật xem hết tập này tới tập khác rồi ký tên của mình xuống.

“Này, hay chờ anh xong việc rồi tôi quay lại nhé?”

Cuối cùng Quách Thanh Tú cũng đứng lên, Lâm Việt Thịnh ngẩng đầu, đôi mắt đen nháy nhìn thẳng vào cô.

“Tôi còn rất nhiều việc phải làm...” Quách Thanh Tú giải thích.

“Em không cần làm việc gì khác, từ giờ trở đi, em cứ làm việc trong văn phòng của tôi...”

Hai chữ ‘làm việc’ được hắn nhấn mạnh giống như mơ hồ ám chỉ điều gì đó, khuôn mặt Quách Thanh Tú chột đồ bưng.

“Anh, Lâm Việt Thịnh, anh đừng quá đáng quá...” Quách Thanh Tú đỏ mặt tía tai.

Lâm Việt Thịnh nhận lấy tập tài liệu trong tay Quách Thanh Tú, hàng mi hình lưỡi kiếm trên gương mặt đẹp trai nhướng lên: “Em nghĩ gì thế? Qua đây...”

Lâm Việt Thịnh mở tập tài liệu ra trong sự kinh ngạc của Quách Thanh Tú. Hắn chỉ vào phần tiếng Anh ở phía trên: “Bây giờ em dịch chỗ này ra. Nhớ kỹ, một lát nữa em phải dùng tiếng Anh để báo cáo với tôi, chứ không phải tiếng Trung, em đã hiểu chưa?”

Quách Thanh Tú chột hiểu ra, chẳng trách vừa rồi anh không cho Huỳnh Minh San đưa vào, mà bắt cô phải đưa vào, hóa ra muốn giúp cô học tiếng Anh.

“Vâng, được ạ!”

Sau khi nghỉ ngơi của Quách Thanh Tú được loại bỏ, cô nghiêm túc ngồi trên ghế sofa cách Lâm Việt Thịnh không xa, bắt đầu lật xem tài liệu, Lâm Việt Thịnh ném hai quyển từ điển dày đến trước mặt cô: “Nếu em thấy chỗ nào không hiểu thì tra ở đây, hoặc cũng có thể hỏi tôi.”

“Dạ được!”

Mãi đến khi gần hết giờ làm, Quách Thanh Tú mới miễn cưỡng xem hiểu được ba đơn đặt hàng. Đợi khi Lâm Việt Thịnh làm việc xong, cô dùng vốn tiếng Anh vụng về của mình nói chuyện với hắn.

Khi Lâm Việt Thịnh làm việc thường rất nghiêm túc, cẩn thận và tỉ mỉ. Hắn cũng không cười nhạo cô.

Khi hai người trở về biệt thự thì đã là chín giờ tối.

Lâm Việt Thịnh đột nhiên cười xấu xa, nói: “Hôm nay tôi giúp em nhiều như vậy, em tính cảm ơn tôi thế nào đây?”

Trong lòng Quách Thanh Tú kích động, gương mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng: “Tôi, tôi không biết!”

Lâm Việt Thịnh đưa ngón tay dí vào trán cô: “Cái đầu này đang suy nghĩ gì đấy, tôi muốn ăn sùi cảo, em nhanh đi gói đi...”

Quách Thanh Tú thè lưỡi: “Được, tôi sẽ đi làm ngay đây!”

Quách Thanh Tú chạy vào phòng bếp nhanh như một con gió. Vừa hay Di Nguyễn đang dở tay, bà ấy cũng giúp cô một chút. Bà cán bột mì làm vỏ, cô Trương gần bị nhân bánh, gói rất nhanh sau đó thả vào nồi...

Sau khi nấu xong sùi cảo, Quách Thanh Tú bung đến phòng khách, cô đi một vòng cũng không tìm thấy bóng dáng của Lâm Việt Thịnh đâu cả, cô lại đi lên tầng hai mới nhìn thấy hắn đang bận rộn trong phòng làm việc.

Người đàn ông này làm việc thật nghiêm túc, hình như trên người cũng không có vẻ kiêu ngạo giống như rất nhiều cậu chủ trẻ tuổi khác.

Dần dần, Quách Thanh Tú ở bên cạnh hắn lâu lại cảm giác cách nhìn của mình về hắn đang thay đổi từng chút một.

Nếu như hắn không nhằm vào anh Hải thì tốt biết bao nhiêu!

Quách Thanh Tú buồn bã nghĩ.

“Em nhìn đủ chưa?”

Lâm Việt Thịnh ngẩng đầu, không biết tại sao hắn lại thầm vui mừng khi thấy Quách Thanh Tú đang ngơ ngác nhìn mình.

Cuối cùng cô gái này cũng có tình cảm với mình.

Trên đời này, không có thứ gì mà Lâm Việt Thịnh hắn không có được.

Gương mặt Quách Thanh Tú đỏ bừng, cô cố không suy nghĩ lung tung nữa, mỉm cười nói: “Tôi nấu xong sùi cảo rồi. Anh muốn tôi đưa lên đây, hay là anh xuống dưới ăn?”

Nhìn Quách Thanh Tú đeo chiếc tạp dề, gương mặt nhỏ nhắn còn dính chút bột trắng, trong lòng Lâm Việt Thịnh lại cảm thấy ấm áp.

Chỉ cần có cô ở đây thì biệt thự này mới thực sự giống như một ngôi nhà.

Lâm Việt Thịnh đứng dậy và đẩy tập tài liệu trên mặt bàn ra, hắn bước tới, cánh tay ôm lấy thắt lưng Quách Thanh Tú.

“Đi, chúng ta cùng đi ăn thôi...”

Quách Thanh Tú làm sùi cảo rất thơm và đúng vị. Lâm Việt Thịnh vừa ăn liền không dừng lại được.

Thấy Lâm Việt Thịnh ăn ngon lành như vậy, nhất định là hắn rất đói. Đúng vậy, hắn cũng là một con người không phải máy móc, bận rộn suốt cả ngày như vậy đương nhiên đói rồi.

Đợi đã!

Quách Thanh Tú vội vàng dừng suy nghĩ của mình lại. Sao cô lại có thể quan tâm tới hắn chứ? Trời ạ, đây là hội chứng Stockholm phát tác sao? Thật đáng sợ, mình không thể nghĩ như vậy được.

“Anh thật sự dự định điều tôi tới văn phòng của anh sao? Như vậy có lẽ không tốt lắm đâu?”

Lâm Việt Thịnh nhú mày: “Em không thích sao?”

Quách Thanh Tú cười gượng: “Ha ha, tôi không thích bị người khác xì xào bàn tán.”

Lâm Việt Thịnh để đĩa xuống, hần uống cạn hết cả chút canh còn lại trong bát, sau đó cầm khăn lên lau miệng.

“Cho em mấy ngày để suy nghĩ, ngày mai tôi sẽ đi một Châu Âu một chuyến. Chắc khoảng ba, bốn ngày nữa mới về. Đợi đến khi tôi quay về, em nói lại với tôi quyết định của mình...”

Quách Thanh Tú cười ngọt ngào, gật đầu: “Tôi đi thu dọn bát!”

Lâm Việt Thịnh giữ cô lại, giọng nói đầy truyền cảm của hần vang lên bên tai cô: “Ngày mai tôi phải đi xa rồi, tối nay em cố gắng thỏa mãn tôi nhé.”

Quách Thanh Tú còn muốn trốn thì đột nhiên người đã bị hần vác trên vai, sau đó chạy như điên lên trên tầng.

“Này, anh thả tôi xuống, thả tôi xuống đi...”

Quách Thanh Tú liều mạng đánh vào vai Lâm Việt Thịnh.

Tiếng hai người đùa giỡn vui cười vọng vào tai Di Nguyễn, Di Nguyễn mỉm cười nhìn bọn họ. Ôi, nếu hai đứa trẻ này có thể vĩnh viễn hạnh phúc như vậy thì tốt quá.

Lâm Việt Thịnh lao vào trong phòng với tốc độ nhanh nhất. Hần ném cô lên giường, lấy chân đạp cửa phòng đóng lại, sau đó đè Quách Thanh Tú dưới người giống như sói nhào vào cừu.

“Này, này, a...”

Âm thanh phản kháng của Quách Thanh Tú dần dần biến thành tiếng rên rỉ khe khẽ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quách Thanh Tú được Di Nguyễn đánh thức, cô mở mắt ra thì thấy khoảng chần bên cạnh trống không.

Xem ra Lâm Việt Thịnh đã đi từ rất sớm.

Di Nguyễn cười nói: “Cô Quách, cô dậy ăn sáng đi. Cậu chủ đã đi từ lúc năm giờ sáng rồi. Trước khi đi, cậu chủ sợ cô mất giấc ngủ nên không cho tôi đánh thức cô, cậu ấy còn dặn đi dặn lại chúng tôi phải chăm sóc tốt cho cô đấy.”

“Dạ, cảm ơn Di Nguyễn!” Quách Thanh Tú mặc áo ngủ trên người, cô khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng bên ngoài rồi đi vào phòng vệ sinh.

Trong phòng ăn, Quách Thanh Tú vừa xem TV, vừa ăn sáng.

Di Nguyễn không ngừng nói bên tai cô. Quách Thanh Tú không ghét những lời nói chuyện phiếm, ngược lại cô rất thích cách sống ấm áp này. Đột nhiên, cô cảm thấy như mình lại trở về nhà vậy.

“Cô Quách, cô xem cậu chủ tốt với cô biết bao. Khó khăn lắm hai người mới được ở bên nhau, sau này tuyệt đối không được giận dỗi nhau nữa đó. Cho dù tính tình của cậu chủ có phần không tốt, nhưng cậu ấy rất thật lòng với cô.”

Quách Thanh Tú ngẩng mặt lên, mỉm cười nói với Di Nguyễn: “Cháu biết rồi, Di Nguyễn, cháu ăn no rồi.”

Nhìn thấy Quách Thanh Tú cầm lấy túi xách chuẩn bị ra ngoài, Di Nguyễn quan tâm hỏi thăm: “Cô Quách đi đâu vậy?”

“À, cháu đến công ty một chuyến.”

“Cô Quách, không phải hôm nay là cuối tuần sao?” Rõ ràng sự quan tâm của Di Nguyễn khiến Quách Thanh Tú cảm giác không được tự nhiên.

“Vâng, đúng vậy, nhưng cháu vẫn muốn qua đó một lát. Di Nguyễn, cháu không sao đâu.”

Quách Thanh Tú nhanh chóng bước ra cửa.

Cô dừng lại ở trước cửa nhà một lát rồi quyết định đi tới nhà cũ của nhà họ Quách, có lẽ cô sẽ có cơ hội gặp được cha.

Cho dù cơ hội này rất xa vời, nhưng thử một lần cũng không sao mà.

Quách Thanh Tú vẫy một chiếc taxi rồi đi tới thẳng nhà cũ của nhà họ Quách.

Cho dù cô biết rõ Quách Tuấn Kiệt là một người xấu, nhưng đứng ở trước khoảng sân này, Quách Thanh Tú vẫn cảm thấy buồn bã.

Trước đây cô rất khó chịu khi cha mẹ không quan tâm. Nhưng chị đã đưa cô về, cô dần dần xem bác cả là người thân của mình và vẫn luôn vui vẻ đắm chìm trong tình thân này.

Không giống như bây giờ, cô chỉ còn một mình cô độc như vậy.

Cảm giác kia rất đau đớn lại đáng ghét, cô không có chỗ dựa, trời giạt không chốn dừng chân.

Cho tới bây giờ, cô cũng không biết tiếp theo mình phải đi như thế nào, cho dù cô luôn muốn thoát khỏi Lâm Việt Thịnh. Nhưng cô biết rất rõ, cho dù có rời khỏi Lâm Việt Thịnh, cô cũng không biết mình sẽ đi đâu.

“Thanh Tú...”

Quách Thanh Tú ngo ngắc quay đầu lại, một chiếc xe màu trắng bạc xuất hiện trong tầm mắt của cô, chiếc xe ấy rất bắt mắt.

“Anh Hải! Sao anh lại ở đây?”

Tăng Thanh Hải mỉm cười đi tới: “Thanh Tú, bình thường anh đều đi ngang qua đây, xem có thể gặp được em hay không.” Anh nói xong lại buồn bã nhìn cô: “Em vẫn luôn tắt điện thoại, anh sợ em có việc gì!”

Giọng nói của anh nặng nề.

Quách Thanh Tú mỉm cười để lộ ra lúm đồng tiền rất sâu: “Em không sao, đúng rồi, anh Hải, em cũng đang muốn tìm anh. Không biết anh có rảnh không.”

“Hôm nay là cuối tuần, vừa hay anh đang muốn dẫn em đến một nơi!”

Tăng Thanh Hải mời rất nhiệt tình, sự dịu dàng đọng đầy trong đôi mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Em lưu luyến trong vòng tay anh

Quách Thanh Tú hơi chân chừ. Không biết tại sao mà giọng nói của Lý Vi Vi vẫn còn vang vọng bên tai cô.

“Quách Thanh Tú, cô đừng mơ quyền rũ được Anh Hải từ bên cạnh tôi.”

Cô trầm mặc một lúc: “Anh Hải, có khi nào không tiện không, hay là nói luôn ở đây đi.”

“Thanh Tú, anh ta không cho phép em gặp anh à? Hay là em rất ghét anh?”

Đôi mắt màu nâu của Tăng Thanh Hải tràn đầy sự lo lắng.

“Không phải không phải, không phải như những gì anh nghĩ đâu...”

Tăng Thanh Hải đột nhiên đưa tay kéo lấy tay cô. Anh nhìn cô đầy nghiêm túc: “Thanh Tú, nhìn anh, sao em lại muốn trốn tránh anh vậy? Lẽ nào em vẫn còn sợ anh làm em tổn thương sao? Thanh Tú, anh chỉ muốn được nhìn em như thế này, giống như khi em còn bé.”

Giọng nói của Tăng Thanh Hải dồn dập, khuôn mặt đẹp trai tỏ ra lo lắng. Anh hận vì không thể mở tim ra đưa cho Quách Thanh Tú xem.

Quách Thanh Tú ngây người ra một lúc: “Thôi được, xin lỗi anh Hải, tại em sợ sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của anh.”

“Không đâu, Thanh Tú. Em không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh. Vì có em mà anh sống tốt đẹp hơn.

Quách Thanh Tú cười một cách yếu ớt, ngồi vào xe của Tăng Thanh Hải.

Lần này chiếc xe của Tăng Thanh Hải lượn nửa vòng trong thành phố S rồi đi về phía Nam. Chiếc xe nhanh chóng chạy dọc theo bờ biển, đi vào một khu rừng, chạy dọc theo nó rồi đi ra, sau đó chạy bao quanh theo sườn núi.

Đường núi chậm chậm, rừng rậm âm u, thỉnh thoảng lại có tiếng chim chim tước véo von từ ngoài cửa sổ truyền vào. Cảnh núi màu xanh giống như tranh vẽ hiện lên trước mặt Quách Thanh Tú.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại ở sườn núi. Tăng Thanh Hải nắm lấy tay Quách Thanh Tú bước ra ngoài. Hai người đi xuống dọc theo cánh rừng. Họ lượn qua những bậc thang bằng gỗ đẹp đẽ rồi đi ra đầu cuối của khu rừng.

Một ngôi nhà bằng gỗ nhỏ nhắn, tinh xảo xuất hiện trong tầm mắt của Quách Thanh Tú.

Ngôi nhà này có lẽ được coi là biệt thự bằng gỗ. Nó giống một viên ngọc trai được khám nạm vào sườn núi. Ngôi nhà kết hợp với sườn núi một cách

điều kỳ. Trông nó vừa rộng rãi, thoải mái lại vừa đẹp khéo léo đến tuyệt vời.

Quách Thanh Tú ngây người ra. Tăng Thanh Hải đưa tay đẩy hàng rào bằng gỗ, nói bằng giọng vui vẻ: “Thanh Tú, vào đi!”

“Dạ!”

Họ đi qua đại sảnh của tầng một, tới một gian phòng khách ngoài trời cực lớn. Trên đỉnh đầu được che bằng kính, có thể tự động đóng mở, ở giữa bày một bộ sofa lớn với bàn trà. Ngồi ở đây, phóng tầm mắt ra xa có thể nhìn thấy được biển rộng.

Trên sườn đồi từng đàn chim Đặng Quỳnh sà xuống tựa như ngọn lửa đang nhảy múa. Cảnh đẹp đến mức khiến người khác phải trầm trồ.

“Thanh Tú, đây là ngôi nhà anh mới mua, thiết kế kiểu lãng mạn dành riêng cho em, em thích không?”

Đôi mắt Tăng Thanh Hải nhìn cô Quách Thanh Tú thật sâu đậm. Hai tay anh khẽ kéo bàn tay nhỏ bé của cô. Trái tim cô đập nhanh tới mức như muốn nhảy ra ngoài.

Cô quá kích động. Đây là ngôi nhà nhỏ trong rừng mà cô muốn có.

Cô không kìm được liền xoay người lại, mang theo sự tò mò đến mãnh liệt, muốn thưởng thức từng góc nhỏ của nơi đây.

Căn nhà gỗ có hai tầng. Ngoài một phòng khách rất lớn hình tròn ở ngoài trời ra, thì tầng một còn có một phòng sách, một nhà bếp, một phòng vệ sinh và một phòng giặt đồ. Ngoài ra còn có một vườn hoa nhỏ xinh đẹp.

Bên trong trồng rất nhiều hoa hồng champagne, màu vàng nhạt, hồng nhạt, bông nào bông nấy ở bung, hương thơm tỏa ra nồng nàn

Cả tầng hai là phòng ngủ hình tròn. Ở chính giữa là chiếc giường lớn sang trọng. Căn phòng được thiết kế theo phong cách công chúa vô cùng ngọt ngào. Đến ngay cả chiếc giường lớn và rèm cửa sổ tới sát mặt đất cũng được thiết kế theo phong cách đó

Thật đẹp, thật mộng mơ và cũng mang đậm chất nữ tính.

Đây là những điều cô muốn.

Anh Hải, anh Hải của cô, anh biết tiếng lòng cô, anh thấu hiểu điều mà cô muốn, anh cũng cho cô tất cả mọi thứ mà cô muốn.

Quách Thanh Tú cời giày ra, đứng trên tấm thảm lông dê mềm mại. Cô ngồi trước cửa sổ kiểu sát mặt đất, ngửi mùi hương hoa hồng nhẹ nhàng, rồi nhìn ra biển lớn ở phía xa. Đột nhiên cô rất muốn khóc.

Cô quay người, nhào vào lòng Tăng Thanh Hải, rồi khóc rống lên.

“Anh Hải, em đang nằm mơ phải không?”

Tăng Thanh Hải ôm chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn, mềm mại của cô. Những ngón tay dài của anh đan vào mái tóc cô, anh vuốt mái tóc một cách dịu dàng, từng chút từng chút một.

Giọng nói của anh dịu dàng, ma mị như tiếng nước: “Thanh Tú, đây không phải là mơ, đây là ngôi nhà thiết kế riêng cho em. Chỉ cần em thích thì có thể sống lâu dài ở đây.”

Cách lớp áo mỏng manh, cơ thể rắn chắc của anh cảm nhận được sự mềm mại và độ cong của cơ thể cô. Anh đột nhiên giật mình.

Thanh Tú, đây chính là cô bé mà anh đã thích nhiều năm nay. Lúc này, cuối cùng cũng dịu dàng áp vào ngực anh, giống như một con mèo ngoan ngoãn vậy.

Quách Thanh Tú yên lặng một lúc rồi chợt kinh sợ bởi tiếng tim đập mạnh của anh.

Cô sợ hãi giãy giụa ra khỏi ngực Thanh Hải.

Cô đang làm gì vậy? Đang lưu luyến sự ấm áp trong vòng tay anh sao? Không, không thể, Quách Thanh Tú, cô không thể như vậy. Anh Hải sớm đã có người khác, cô không thể phá vỡ hạnh phúc của bọn họ như vậy được.

“Xin lỗi anh Hải, em...”

Khuôn mặt Quách Thanh Tú đỏ bừng. Trên hàng lông mi dài là những giọt nước mắt óng ánh. Cô khẽ run lên, đôi môi giống như cánh hoa hồng kiêu diễm, xinh đẹp tựa khối mã não quý giá.

Tăng Thanh Hải thấy vậy thì cổ họng mặc nghẹn. Anh cũng là một người đàn ông bình thường. Anh đột nhiên lúng túng quay người đi, cuộn chặt nắm tay lại, nuốt nước miếng một cách khó khăn.

Anh nói bằng giọng khàn khàn: “Thanh Tú, em đi nghỉ chút đi, anh đi nấu ít đồ ăn cho em”

Quách Thanh Tú khẽ ừ một tiếng, mượn cơ hội đi tới trước bếp cửa sổ. Cô mở cửa kính ra để cho làn gió mát thổi bay đi sự bức bối trong lòng mình.

Cô cảm nhận được trái tim mình vẫn đang đập nhanh thình thịch, thình thịch một cách cuồng loạn.

Nét đỏ bừng trên khuôn mặt dù gió có thổi thế nào cũng không hết.

Hồng rồi, lẽ nào cô vẫn còn yêu anh Hải sao?

Một người đàn ông ưu tú, hoàn mỹ như anh Hải nên ở bên cạnh cô gái là ngọc cảnh vàng, ưu tú, giàu có như Lý Vi Vi.

Quách Thanh Tú như cô không xứng ở cạnh anh ấy. Cô chỉ khiến anh bị vấy bẩn mà thôi.

Hóng gió một hồi lâu, Quách Thanh Tú liền đi từ trên lầu xuống. Cô thích nơi đây một cách sâu đậm. Cô đi chân trần trên chiếc thảm mềm mại.

Trong bếp, Tăng Thanh Hải buộc tạp dề và đang bận rộn. Quách Thanh Tú nhìn vậy thì hơi đau lòng. Một người đàn ông sạch sẽ, dịu dàng như vậy lại tự vào bếp nấu đồ ăn cho cô. Đây đúng là điều không thể tin được.

Tăng Thanh Hải nhanh chóng nấu xong món sườn xào chua ngọt. Anh bung ra, đặt lên chiếc bàn trong phòng khách.

“Thanh Tú còn nhớ không. Hồi nhỏ em đặc biệt thích ăn sườn xào chua ngọt. Vì được ăn món này mà em ở nhà anh mãi không chịu về...”

Quách Thanh Tú che miệng cười. Bản thân cô cũng không biết tại sao hồi nhỏ lại thích ăn sườn xào chua ngọt đến vậy.

Hơn nữa còn luôn thấy đồ ăn ở nhà Tăng Thanh Hải rất ngon. Có đôi khi, rõ ràng nhà cô cũng có nhưng ăn lại không thơm như của nhà anh Hải.

“Tôi ăn thử xem có thích không...”

Tăng Thanh Hải đưa đĩa cho cô, ánh mắt anh chăm chú nhìn, tràn đầy sự dịu dàng.

“Được ạ!”

Quách Thanh Tú gấp một miếng sườn. Tăng Thanh Hải khẽ thổi: “Cẩn thận bỏng!”

Sự quan tâm tỉ mỉ, chu đáo của anh khiến Quách Thanh Tú cảm thấy hốc mắt cay cay.

Xương sườn nấu rất mềm, vừa chua vừa ngọt, khẩu vị thật ngon, Quách Thanh Tú ăn liền một mạch không dừng.

Những ngón tay trắng dài, sạch sẽ của Tăng Thanh Hải vì để thỏa mãn khẩu vị của Quách Thanh Tú mà dính đầy dầu mỡ.

Ngoài món sườn xào chua ngọt, Tăng Thanh Hải còn làm món mỳ sốt táo vải và cà chua cho cô.

Quách Thanh Tú gấp một đĩa thật to, ăn tới mức bụng căng tròn.

“Anh Hải, mười năm vừa rồi anh làm đầu bếp ở Mỹ à? Nấu ăn ngon thật đấy!”

Quách Thanh Tú nói đùa.

“Ha ha, chỉ cần Thanh Tú thích thì anh có thể thường xuyên nấu cho em ăn.”

Chỉ cần cô thích thì dù có là sao ở trên trời, anh cũng muốn đích thân hái xuống tặng cô.

Trong mắt anh, cô là một cô công chúa tôn kính, là một sự hóa thân hoàn mỹ. Cô là một Việt Thịnh sứ thanh khiết. Việc mà anh cần làm là cả đời này săn sóc cho cô.

Nếu như anh chưa đính hôn thì tốt biết mấy. Ánh mắt của Tăng Thanh Hải chưa từng rời khỏi Quách Thanh Tú, anh nhìn cô thật lâu mà không chớp mắt.

Quách Thanh Tú chưa bao giờ thấy thoải mái, nhẹ nhõm như vậy. Khi nói chuyện với Tăng Thanh Hải, cô cảm thấy rất vui vẻ. Cô cảm giác một ngày trôi qua thật nhanh. Đến khi trời tối, có một người đàn ông dắt theo một con chó to lớn tới.

“Cậu chủ, tối nay qua đêm ở đây ạ?”

“Ừ, đêm nay anh không cần phải gác đêm ở đây nữa Lulu Hoa, để Tiểu Bạch lại là được rồi.”

Lulu Hoa để con chó lại rồi đi ra ngoài.

Lúc này, ánh mặt trời chiếu lên mặt biển, khiến mặt nước nhuộm thành màu của bảy sắc cầu vồng vô cùng tráng lệ. Quách Thanh Tú nhìn ngây cả người. Cô bỗng tỉnh, có thứ gì đó đang liếm dưới chân mình. Cô kêu lên một tiếng sợ hãi, rồi cúi đầu nhìn. Đó là một con Golden Retriever lông trắng.

Tăng Thanh Hải vừa cười vừa đi tới: “Nó tên là Tiểu Bạch, một con chó rất thông minh, Tiểu Bạch, gọi mami!”

Tăng Thanh Hải vừa cười vừa nói. Khuôn mặt Quách Thanh Tú đỏ bừng lên: “Em không phải là mami đâu, Tiểu Bạch, gọi anh Hải là daddy!”

Tiểu Bạch rất biết ý liền sủa gâu gâu. Nó chạy tới chạy lui bên cạnh cô, trông rất nhiệt tình.

“Ha ha, Tiểu Bạch thích em đây!”

Tăng Thanh Hải vừa cười vừa đùa nghịch với chú chó.

“Ừ ừ!”

Quách Thanh Tú lấy một con búp bê bằng vải trên ghế sofa, ném tới ném lui, chơi đùa với Tiểu Bạch. Mỗi lần ném đi, Tiểu Bạch luôn gặm đem về một cách nhanh chóng, còn đưa cho Quách Thanh Tú nữa.

Tăng Thanh Hải nhìn cô gái trước mắt một cách chăm chú. Anh có nhìn thế nào cũng cảm thấy không đủ.

“Anh Hải, không còn sớm nữa, em phải về rồi!”

Quách Thanh Tú vừa cười vừa nói. Thực tế, Tiểu Bạch vẫn còn đang cắn vấy của cô, nó muốn chơi thêm với cô.

Tăng Thanh Hải không nhúc nhích: “Thanh Tú, tối nay ở lại đi! Tiểu Bạch rất thích em.”

Một nam một nữ ở cùng nhau, Quách Thanh Tú hơi run lên, đầu óc cô cũng nghĩ thấy không thích hợp.

“Không được, anh Hải, hôm khác em lại tới chơi!”

Tăng Thanh Hải đột nhiên đưa tay ra ôm lấy Quách Thanh Tú vào lòng. Anh ôm cô thật chặt.

“Thanh Tú, đừng đi, ở lại một đêm có được không? Anh bảo đảm sẽ không làm em bị tổn thương.”

Đã mười năm rồi, anh đã đợi mười năm, chỉ cầu xin cô một đêm, hơn nữa còn cam đoan sẽ không làm tổn thương cô.

Trái tim Quách Thanh Tú từ từ tan ra. Sao mà cô không muốn ở lại chứ, nhưng cô không thể.

Cô lo sợ sẽ bị chìm đắm, không thoát ra được khỏi sự dịu dàng của anh. Tình yêu giống như thuốc độc, sẽ khiến con người ta bị nghiện, khiến con người ta ham muốn không ngừng, khiến con người ta trở nên điên cuồng.

Càng đáng sợ hơn là hiện tại cô rất muốn ở lại. Cô cảm nhận được hơi thở của anh giống như thuốc phiện, tràn đầy sự mê mị trong lòng của mình. Đúng hơn không phải là cô đang từ chối anh mà là đang chiến đấu với chính nội tâm của mình.

Giọng nói của anh dạt dào bên tai cô: “Thanh Tú, một đêm nay thôi! Anh muốn cùng em ngắm sao, ngắm mặt trời mọc. Yêu cầu này quá đáng lắm sao? Có lẽ qua ngày hôm nay, sau này chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội nữa.”

Quách Thanh Tú không nỡ từ chối. Chỉ là ngắm trăng, ngắm mặt trời mọc, đây là cơ hội duy nhất trong cuộc đời.

Người mà cô đã đợi mười năm, cô chẳng có cách nào để từ chối cả.

Một lúc lâu sau, Quách Thanh Tú đột nhiên quay người lại mỉm cười, gật đầu: “Được ạ, em ở lại, một đêm nay!”

Có sá gì đâu, dù ngày mai có là ngày tận thế thì cô vẫn muốn ở bên cạnh anh Hải.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Thả lỏng chút đi, được không

Tăng Thanh Hải bưng một chậu nước ấm đi ra từ trong phòng tắm rửa, đặt ở trước sofa, duỗi tay kéo Quách Thanh Tú lại đây, đề cô ngồi lên ghế.

Quách Thanh Tú hơi ngây người: “Đây là gì vậy?”

“Ha ha, anh ngâm chân cho em!” Tăng Thanh Hải nghiêm túc cầm lấy bàn chân nhỏ của Quách Thanh Tú đặt trong nước ấm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú nhanh chóng đỏ bừng: “Anh Hải, để em tự làm đi!”

Tăng Thanh Hải ngẩng đầu lên, nhìn cô một cách nghiêm túc: “Thanh Tú, mười năm qua, anh không ở bên cạnh em, không có cơ hội chăm sóc cho em. Chỉ có hôm nay thôi, hãy để anh chăm sóc cho em, giống như trước kia vậy, được không?”

Vành mắt Quách Thanh Tú cay xè, nghẹn ngào gật đầu. Trong lòng anh, cô vẫn trong trắng như trước kia.

Quách Thanh Tú bỗng cảm thấy mình thật vô liêm sỉ, hưởng thụ sự chăm sóc và quý trọng của anh Hải giống như là kẻ trộm vậy.

Nhưng mà, cô đã không còn trong trắng nữa rồi.

“Đừng căng thẳng, thả lỏng chút nào!”

Bàn tay to của Tăng Thanh Hải nắm chặt bàn chân nhỏ của Quách Thanh Tú.

Chân của Quách Thanh Tú rất nhỏ, rất trắng, mười ngón chân mũm mĩm, ngón tay hồng hào trơn bóng, cực kỳ đáng yêu.

Tăng Thanh Hải làm rất nhẹ. Anh ngồi trên thảm trải sàn, chăm chú massage cho cô.

“Thoải mái không?” Tăng Thanh Hải ngẫu nhiên lại ngẩng đầu lên, dịu dàng hỏi một câu. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú đỏ bừng như cà chua chín tới.

“Vâng, thoải mái lắm!”

Ngâm chân xong, Tăng Thanh Hải lau khô chân cho cô bằng khăn mặt.

“Trên lầu, trong phòng của em có quần áo. Em đi tắm rửa trước đi, tắm xong chúng ta ở đây ngắm sao trời.”

“Vâng!”

Mặt Quách Thanh Tú đỏ bừng hết cỡ, nhanh chóng xông lên lầu. Vào phòng, cô bật đèn lên.

Đèn pha lê xinh đẹp chiếu sáng cả căn phòng.

Trong chiếc tủ quần áo ở bên trái treo đầy những bộ quần áo kiểu dáng thiếu nữ màu xanh nhạt, màu trắng tinh, màu vàng nhạt... Đều là kiểu mà Quách Thanh Tú thích. Cô bỗng nghĩ tới, hình như những bộ quần áo này đều là sản phẩm trên tạp chí Thanh Tú Bút Màu.

Chẳng lẽ những bộ quần áo này đều do Tăng Thanh Hải thiết kế cho cô hay sao?

Quách Thanh Tú lập tức rung động vì suy đoán táo bạo này. Anh Hải, tại sao anh Hải của cô lại đối xử với cô tốt đến vậy?

Cô rất muốn hỏi anh, tại sao anh Hải lại đối xử tốt với em đến mức đó?

Nhưng cô không dám. Cô sợ sau khi biết được câu trả lời, mình sẽ không nỡ rời bỏ nơi này nữa.

Nếu đã là một tình yêu không có kết quả thì không bằng hãy bóp chết nó từ trong trứng nước luôn đi.

Quách Thanh Tú chọn một chiếc váy maxi hai dây in hoa kiểu Bohemian. Dây đeo vai của chiếc váy được thiết kế rộng khiến bờ vai của Quách Thanh Tú càng thêm mềm mại tinh tế. Hoa văn rực rỡ như cầu vồng, làm nổi bật nước da trắng như mỡ đông của Quách Thanh Tú, giống một con búp bê sứ xinh đẹp.

Tăng Thanh Hải nhìn thoáng qua, không khỏi cảm thấy hô hấp dồn dập.

Đây là Thanh Tú của anh! Vẫn ngọt ngào như trong trí nhớ của anh.

“Lại đây Thanh Tú. Chỗ này là tốt nhất...”

Tăng Thanh Hải lấp ráp một chiếc kính thiên văn. Nếu đã nói là đi ngắm sao trời thì vị trí này là hợp nhất.

Rời xa thành phố ồn ào, nơi này đến gần bầu trời nhất.

Quách Thanh Tú quỳ trên sofa, nhận lấy kính viễn vọng trong tay Tăng Thanh Hải, nhìn về phía bầu trời màu xanh đen.

Tăng Thanh Hải đứng bên cạnh dạy cô: “Đây là sao Ngưu Lang... Kia là sao Chức Nữ...”

Quách Thanh Tú đáp một tiếng, từ kính viễn vọng có thể thấy được, chẳng qua hai ngôi sao này càng lớn càng sáng hơn chút mà thôi, không có gì đặc biệt cả.

Ngưu Lang... Chức Nữ... Quách Thanh Tú bỗng cảm thấy thương cảm cực kỳ, đứng nhìn nhau mà không được ở bên cạnh nhau, có phải là đang miêu tả cô và anh Hải không nhỉ?

Thấy nỗi buồn trên gương mặt Quách Thanh Tú, Tăng Thanh Hải cười nói: “Thanh Tú, có phải em cảm thấy câu chuyện của họ quá đẹp và buồn không?”

Đôi mắt xinh đẹp của Quách Thanh Tú ầng ậc nước, buồn bã gật đầu.

Tăng Thanh Hải vươn tay ra lau nước mắt cho cô: “Em đừng buồn, đó chỉ là truyền thuyết mà thôi. Thật ra thì họ chỉ là hai ngôi sao thôi mà.”

Lời an ủi của Tăng Thanh Hải khiến tâm trạng của Quách Thanh Tú tốt hơn nhiều.

Tăng Thanh Hải tắt hết đèn trong nhà gỗ đi. Bởi vậy khi ngước nhìn bầu trời đầy sao, mới càng thấy chân thật hơn.

Hai người ngồi sát bên nhau. Quách Thanh Tú quỳ trên sofa, nghiêng đầu gối lên lưng tựa của ghế sofa, ngắm sao trời.

Tăng Thanh Hải thì ngồi bên cạnh cô, bảo vệ cô bằng tay của anh để tránh cô bị té xuống.

“Thanh Tú, mười năm qua, em có từng nhớ tới anh không?” Trong bóng đêm, giọng nói của Tăng Thanh Hải giống như hư ảo vậy.

“Có, em chưa từng quên anh bao giờ, anh Hải!”

Tăng Thanh Hải vươn tay vuốt ve mái tóc dài của Quách Thanh Tú, dịu dàng nói: “Thanh Tú, mười năm, em có biết anh đã tìm em mười năm như điên dại. Mỗi lần gọi điện thoại, nghe bác cả của em nói em đã qua đời, anh suýt nữa điên mất rồi, em biết không? Anh không tin em đã chết. Anh cứ cảm thấy, ở nơi sâu thẳm nào đó, em đang nhìn anh... Có lẽ đây chính là thấu hiểu lòng nhau mà người ta thường hay nói!”

Giọng Tăng Thanh Hải dịu dàng như làn nước, về mặt chăm chú ngước mắt nhìn nơi xa.

Quách Thanh Tú dần dần nghiêng đầu tựa vào khuỷu tay anh.

Mùi hương thơm ngát của mái tóc cô truyền vào trong mũi Tăng Thanh Hải, rất ấm áp rất yên tĩnh, giống như trước kia cô từng ngủ trong lòng anh rất nhiều lần vậy.

“Thanh Tú, em có biết rằng anh yêu em đến mức nào không? Nếu anh không訂 hôn thì bây giờ em đã là bạn gái của anh rồi...”

“Thanh Tú, hứa với anh đi, em phải vui vẻ, em đừng bao giờ trốn tránh anh!”

Tăng Thanh Hải lải nhải một mình thật lâu, mãi cho đến khi sao trên trời đều biến mất, ánh sáng ló dạng phía chân trời, anh mới nói khẽ: “Thanh Tú, mặt trời mọc rồi kìa...”

Lại gọi khẽ một tiếng, Quách Thanh Tú không có phản ứng gì, nghiêng đầu sang một bên. Cô đã ngủ say rồi.

Trong lúc ngủ, trông cô cực kỳ im lặng ngọt ngào, hàng mi dày cong cong, để lại một bóng râm trên đôi mắt nhắm nghiền.

Mũi quỳnh xinh xắn, môi hồng hào, hô hấp thơm tho nhẹ nhàng.

Tăng Thanh Hải nở nụ cười yêu thương, bế cô lên lầu.

Trong lúc mơ màng, Quách Thanh Tú nghiêng người, cảm thấy hơi thở của Tăng Thanh Hải cách cô rất gần. Cô nghiêng người, vùi đầu vào ngực anh, giống như ngày xưa vậy, mỗi lần chơi trốn tìm trốn vào nhà anh thì đều ngủ gật.

Khi đó, người bế cô về luôn là anh. Cảm giác ấy vẫn rõ ràng cho tới bây giờ, cực kỳ bình yên và thoải mái.

Trong cơn mơ, cô khẽ thủ thỉ mớ hồ: “Anh Hải, anh lại bắt được em rồi...”

Tăng Thanh Hải cúi đầu, hôn khẽ lên cánh môi mềm mại của cô. Hơi thở thơm ngát của cô xông thẳng vào đầu óc anh.

Anh tham lam khắc họa đôi môi cô bằng môi của mình

Quách Thanh Tú đang ngủ, cố ý hay vô tình nghiêng ngả đầu gối của anh.

Trái tim Tăng Thanh Hải đập nhanh hơn, hít vào thật sâu, cuối cùng đè nén nỗi điên cuồng trong lòng, quỳ lén đặt Quách Thanh Tú lên giường, đắp chăn cho cô.

“Thanh Tú, anh hứa sẽ không làm tổn thương em. Anh rất muốn em, nhưng anh không thể...”

Đó là một lời hứa sâu sắc. Nếu cô đã tín nhiệm anh vô điều kiện thì anh sẽ cho cô tình yêu sâu nhất một cách vô điều kiện.

Lúc Quách Thanh Tú tỉnh dậy, đã là giữa trưa. Cô ngẩn ngơ, mau chóng bật dậy khỏi giường.

Trời ơi, cô lại ngủ mất tiêu rồi! Đã bảo là xem mặt trời mọc mà! Haizz, thật là vô dụng, thế mà ngủ mất rồi!

“Thanh Tú, dậy chưa? Mau dậy ăn sáng đi...”

Bóng dáng Tăng Thanh Hải bỗng xuất hiện ngoài cửa.

Quách Thanh Tú bỗng nhớ tới chuyện hôm qua mình ngủ trong lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ tới mức đỏ bừng.

“Anh Hải, tôi qua em...”

“Ha ha, bé ngốc. Tối qua em ngủ sớm quá, không nhìn thấy mặt trời mọc. Nhưng không sao, sáng mai còn có cơ hội mà...”

“Ôi, không cần đâu, em phải về rồi!”

Quách Thanh Tú đi chân trần chạy xuống lầu, xông vào buồng vệ sinh, vội rửa mặt rồi buộc tóc lên, đi ra ngoài.

“Anh Hải, em nghĩ em nên về rồi.”

Tăng Thanh Hải nhìn cô bằng ánh mắt bị tổn thương: “Thanh Tú, em thật sự nhẫn tâm bỏ mặc mình anh ở đây sao? Lại ở với anh thêm một ngày nữa đi, được không?”

Quách Thanh Tú mềm lòng, dù sao cũng là cuối tuần, về nhà làm gì? Còn không phải ngơ ngác một mình, chi bằng ở với anh Hải thêm một ngày nữa vậy.

Gần đây anh Hải bị Lâm Việt Thịnh chơi xỏ thâm như thế, trong lòng anh chắc chắn là cực kỳ áp lực. Vậy thì làm cho anh lại vui vẻ thêm một ngày nữa vậy!

“Thanh Tú, em đi làm vào thứ hai đúng không? Lại ở thêm một ngày nữa đi, mai anh đưa em về đi làm, được không?”

Tăng Thanh Hải nhìn cô bằng ánh mắt van nài, như thể chỉ cần cô từ chối thì anh sẽ đau khổ lắm vậy.

“Được rồi, anh Hải, vậy em lại ở với anh thêm một ngày nữa vậy.”

Quách Thanh Tú ở lại, hai người dẫn Tiểu Bạch đi tản bộ ở bãi biển gần đó, lướt sóng...

Thời gian vui vẻ luôn rất ngắn ngủi. Đúng lúc Quách Thanh Tú đang nắm tay với Tăng Thanh Hải, cười nói nô đùa trên bãi biển...

Một bóng dáng màu đỏ đứng ở xa nhìn họ bằng ánh mắt oán hận.

Lý Vi Vi chỉ hận hai mắt mình không thể phun lửa để thiêu cháy Quách Thanh Tú đến mức biến thành tro bụi.

Người đàn ông kia là chồng chưa cưới của cô, người phụ nữ kia là người mà anh ta yêu nhất.

Cô hận tới mức đầu óc sắp bốc cháy.

Cô đi lại khắp căn nhà, cuối cùng, bỗng thấy bộ quần áo của nữ giới để trong phòng vệ sinh, ghen tỵ bốc cháy như ngọn lửa.

Quách Thanh Tú, cô đã hứa với tôi là sẽ không dụ dỗ Anh Hải nữa, không thể ngờ được rằng cô lại không giữ lời hứa của mình, đúng là hèn hạ!

Thời gian vui vẻ trôi qua thật nhanh, lại một ngày trôi qua.

Quách Thanh Tú lại ngủ qua đêm trong nhà gỗ.

Sáng hôm sau, Tăng Thanh Hải đưa cô đi làm. Anh treo một chuỗi chìa khóa hình trái tim lên cổ cô.

“Căn nhà gỗ này là của em. Từ giờ trở đi, em muốn trở về lúc nào cũng được. Bình thường có Lưu Hoa trông giữ, mỗi ngày sẽ có người đến dọn dẹp vệ sinh. Em chỉ cần hưởng thụ là được rồi.”

Quách Thanh Tú lấy chìa khóa xuống nhét vào tay Tăng Thanh Hải: “Em không cần đâu anh Hải. Cảm ơn tấm lòng của anh. Em không thể nhận món quà quý giá như vậy được.”

“Ha ha, bé ngốc. Đây không phải là món quà quý giá gì đâu. Nó chỉ là một bữa ăn sáng nếu so với những gì mà em đã giúp đỡ anh. Nhận lấy đi, coi như là một ngôi nhà mà anh tặng cho em. Em yên tâm đi, anh sẽ không có yêu cầu quá đáng gì với em đâu.”

Tăng Thanh Hải dịu dàng nói, lại treo chìa khóa lên cổ Quách Thanh Tú.

“Ngoan, đừng từ chối anh, anh sẽ buồn lắm.”

“Anh Hải!!!”

“Thanh Tú, em có thể không cho anh số điện thoại của em, có thể không cho anh địa chỉ của em, có thể không nói cho anh biết em có sống tốt hay không, nhưng mà, em không thể từ chối sự quan tâm mà anh dành cho em. Đây chỉ là một lời van xin rất nhỏ bé mà thôi. Anh không yêu cầu em phải đến đây mỗi ngày. Anh chỉ nghĩ, khi em cảm thấy mệt mỏi, hoặc là không thể chịu đựng được nữa, hoặc là khi nào nhớ lại quá khứ, thì sẽ có một nơi thuộc về em, em có thể tự do sống cuộc sống của mình...”

Lời nói của Tăng Thanh Hải khiến Quách Thanh Tú hoàn toàn không thể từ chối được.

Hơn nữa cô hoàn toàn không có lý do để từ chối. Anh Hải không khiến cô cảm nhận được chút áp lực nào cả.

“Anh Hải, vậy thì em cứ nhận lấy trước vậy! Căn phòng đó em không nhận được đâu, nhưng sau này những lúc rảnh rỗi em sẽ đến thăm Tiểu Bạch...”

“Được.” Tăng Thanh Hải sẵn sóc dừng xe lại.

Nơi này cách tập đoàn ST không xa. Anh biết nỗi lo lắng của Quách Thanh Tú, anh không thể mang phiền toái tới cho cô được.

Quách Thanh Tú cảm thấy ấm lòng, bước xuống xe, đi về phía công ty.

Trong lúc vô tình quay đầu lại, cô thấy xe của Tăng Thanh Hải vẫn đỗ ở đó, ánh mắt chăm chú nhìn cô, chưa bao giờ dời sang nơi khác.

Mãi cho tới khi cô vào công ty, xe của anh mới chậm rãi chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Cô dám phản bội tôi

Quách Thanh Tú trở lại công ty, vội chạy về chỗ ngồi của mình. Cô còn chưa ngồi ấm chỗ thì bóng dáng Hà Linh đã xuất hiện trong tầm mắt của cô.

“Xin chào trưởng phòng Hà Linh!”

Hà Linh không buồn liếc nhìn cô lấy một cái: “Đến văn phòng của trợ lý Hứa một chuyến ngay lập tức. Cô ấy tìm cô có việc.”

“Ồ vâng!” Quách Thanh Tú bỗng cảm thấy bất an trong lòng.

Hai ngày hai đêm không trở về, không biết Di Nguyễn có lo lắng hay không? Chẳng lẽ Lâm Việt Thịnh biết nhanh thế à?

Quách Thanh Tú đi đến cửa văn phòng của Huỳnh Minh San. Huỳnh Minh San đang nghe điện thoại, thấy cô tới vội ra hiệu cho cô chờ một lát.

Huỳnh Minh San nói tiếng Anh, Quách Thanh Tú nghe không hiểu lắm, chỉ nghe thấp thoáng mấy từ vụng mà thôi, như là “Rút đơn đặt hàng”, “Vấn đề chất lượng”, “Mạo hiểm” vân vân... Biểu cảm của Huỳnh Minh San rất sốt ruột, ra sức giải thích với khách hàng. Quách Thanh Tú vẫn đứng ở bên ngoài, Huỳnh Minh San bỗng lấy một chiếc di động đặt trên bàn đưa cho Quách Thanh Tú, sau đó tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Quách Thanh Tú nhận lấy di động, thế mới phát hiện đó là di động của cô, quên mang ra ngoài.

Cô vội mở máy lên, di động rung mãi mà không chịu ngừng.

Tiếng tin nhắn vang lên liên tục.

Quách Thanh Tú giật mình, vội mở hộp tin nhắn lên xem. Rõ ràng có mấy chục tin nhắn tới, hộp tin sắp đầy luôn rồi.

“Quách Thanh Tú, cô chết ở xó nào rồi hả?”

“Quách Thanh Tú, cô dám không nghe điện thoại của tôi à?!”

“Quách Thanh Tú, còn dám tắt máy nữa. Tôi nói cho cô biết, cô chết chắc rồi! Chờ tôi về nhất định sẽ dạy cho cô một bài học!”

...

Quách Thanh Tú ngơ ngác, vội gọi điện cho Di Nguyễn.

“Di Nguyễn, cháu là Quách Thanh Tú. Có phải Lâm Việt Thịnh đã gọi điện thoại đến tìm cháu không vậy?”

“Ây dà, cô Quách à, cô đi đâu vậy? Ấy dà, tối qua cậu chủ gọi rất nhiều cú điện thoại về, tôi có muốn giúp cô giấu diếm cũng không được. Cô Quách cẩn thận một chút...”

Di Nguyễn còn chưa nói xong thì bên kia, Huỳnh Minh San đã gọi điện thoại xong rồi, đang đi đến cửa văn phòng hô: “Cô Quách, điện thoại của tổng giám đốc Lâm...”

Quách Thanh Tú cúp điện thoại của Di Nguyễn, vội đi đến bên cạnh Huỳnh Minh San.

Lúc này cô cực kỳ thấp thỏm, ánh mắt Huỳnh Minh San có chút lo lắng, lúc đưa điện thoại cho Quách Thanh Tú còn thì thầm: “Tâm trạng của Lãng không tốt đâu.”

Quách Thanh Tú mỉm cười với cô tỏ vẻ biết ơn: “Tổng giám đốc Lâm...”

“Quách Thanh Tú, cô chết dí ở xó nào rồi vậy hả?!” Giọng nói như sấm rền của Lâm Việt Thịnh vang vọng khiến cô đinh tai nhức óc.

Quách Thanh Tú đau khổ xoa tai: “Tôi... Tôi về nhà bác cả...”

“Cô muốn chết đúng không?! Lần trước cô còn chưa bị đánh no đòn chứ gì? Còn muốn đâm đầu vào đó nữa...”

Lâm Việt Thịnh tức giận quá sức. Hắn vừa rời đi, cô đã dám không về nhà ngủ rồi, suýt nữa khiến hắn sốt ruột gần chết.

Nếu không phải vì Lê Hùng Việt đi cùng với hắn thì chắc chắn hắn sẽ bảo Lê Hùng Việt đi kè kè bên cạnh cô, không được rời khỏi dù chỉ một tấc.

Không chỉ buổi tối không về nhà ngủ mà còn không chịu mang theo di động nữa. Đầu óc cô nàng này bị cửa kẹt hay sao vậy? Chưa bao giờ suy xét đến cảm thụ của người khác, không biết có người rất quan tâm tới cô à?

Quách Thanh Tú cảm di động, Lâm Việt Thịnh nắn cô suốt nửa giờ. Cô không nói lời nào nghe hắn răn dạy.

“Sao không nói gì thế?” Lâm Việt Thịnh trút giận xong, cuối cùng giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn chút.

“Ồ, tôi sai rồi!”

“Hừ! Biết sai là được rồi. Mau mang theo điện thoại đi, không được chạy lung tung nữa. Tối nay tôi sẽ về.”

“Không phải ba ngày nữa anh mới về à?”

“Quách Thanh Tú, cô muốn ăn đòn đúng không? Cô mong cho tôi không về nhà thế hả?” Lâm Việt Thịnh đang nổi giận, giọng điệu trào phúng.

“Không có không có, vậy anh về nhanh lên nhé!”

Rốt cuộc Lâm Việt Thịnh cũng cúp điện thoại, Quách Thanh Tú cảm giác như là sống sót sau tai nạn vậy.

Lúc trả điện thoại cho Huỳnh Minh San, sắc mặt của cô ấy cực kỳ khó coi, nhìn chăm chăm vào Quách Thanh Tú thật lâu.

Quách Thanh Tú chậm rãi đi ra ngoài. Đằng sau truyền tới tiếng nói chuyện của Huỳnh Minh San và Lâm Việt Thịnh.

“Tổng giám đốc Lâm, đám khách hàng bên Australia bỗng đổi ý, yêu cầu hủy bỏ đơn đặt hàng, thu hồi tiền đặt cọc. Tài chính của chúng ta đều dồn vào việc thu mua tập đoàn Tăng Thị, phải làm sao bây giờ?”

Quách Thanh Tú hơi kinh hãi, bắt giác bước chậm lại.

“Gì cơ? Không được! Tổng giám đốc Lâm, tại sao lại phải dùng cách tự hủy diệt mình để công kích Tăng Thị như vậy? Hiện giờ giá cổ phiếu của tập đoàn Tăng Thị bỗng nhiên sụt giảm mạnh, nếu chúng ta tung ra thì cũng sẽ bị tổn thất không thể bù đắp được... Vâng, được rồi!”

Quách Thanh Tú nghe đến đây, bước chân nhanh hơn, vội đi ra ngoài.

Tìm cô đập như trống. Cô không thể ngờ được rằng anh Hải lại ra tay nhanh đến vậy. Cô mới gửi tin tức cho anh có ba ngày mà thôi, anh đã bắt được cơ hội phản kích rồi!

Nhưng cô bỗng không vui vẻ nổi nữa.

Tuy rằng anh Hải đã thắng, nhưng Lâm Việt Thịnh sẽ tha cho cô sao?

Trong đại sảnh nhà ăn, tin tức thời sự đang chiếu tin vui, giá cổ phiếu của tập đoàn Tăng Thị đã trở lại như thường. Cha của Tăng Thanh Hải cũng khỏe mạnh ra viện. Trên màn hình còn thấy Lý Vi Vi kéo cánh tay Tăng Thanh Hải một cách thân mật, bày tỏ sự ân ái trước mặt truyền thông.

“Tổng giám đốc Tăng, thiết nghĩ lần này đã có người ác ý tuyên truyền giả cớ phiếu, ngài có ý kiến gì không?”

“Tôi bày tỏ sự áy náy về sự bất tiện mà sự việc này đã mang tới cho mọi người. Bất kể thế nào đi nữa thì mong mọi người hãy tin tưởng vào tập đoàn Tăng Thị như trước kia. Chúng tôi sẽ đối đãi với khách hàng bằng sự thành tín lớn nhất của mình.”

“Cô Lý có ý kiến gì về sự việc này không?” Phòng viên phỏng vấn Lý Vi Vi.

Lý Vi Vi cười tươi tắn, tràn ngập hạnh phúc: “Tôi tin vào chồng chưa cưới của tôi, anh ấy đã xoay chuyển tình thế, tôi sẽ luôn ủng hộ anh ấy.”

Quách Thanh Tú bỗng cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Đúng rồi, đứng trước mặt người khác là Lý Vi Vi. Còn Quách Thanh Tú cô thì chẳng là gì cả.

Lúc Lâm Việt Thịnh trở về thì trời đã gần rạng sáng rồi.

Quách Thanh Tú trằn trọc cả đêm. Cô không biết cuối cùng hắn sẽ đối xử với cô như thế nào nữa.

Cô mở mắt chờ trong căn phòng tối đen như mực. Tiếng bước chân nặng nề truyền tới từ bên ngoài, bỗng khiến cô cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Tiếng mở cửa không lớn như trong tưởng tượng.

Bóng dáng cao lớn của Lâm Việt Thịnh xông tới. Quách Thanh Tú vội như đang ngủ, nhắm mắt lại không nói một lời.

Ngón tay lạnh lẽo của Lâm Việt Thịnh lướt qua gương mặt cô.

“Hừ, hôm nay tha cho cô vậy!”

Lâm Việt Thịnh hừ khê một tiếng, đuôi tay kéo chăn lên đắp cho cô: “Đúng là đồ không tim không phổi. Tôi về mà cũng không chờ một chút.”

Hắn ngồi vào sofa rồi bắt đầu gọi điện thoại.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô nghe thấy có vẻ hắn đang nói chuyện với Huỳnh Minh San.

“Không được, không thể bỏ qua Thanh Tú Bút Mầu được!”

Đây là câu cuối cùng mà Quách Thanh Tú nghe thấy trong lúc mơ màng. Mơ hồ cảm thấy chỗ bên cạnh mình lõm xuống, một đôi tay thật dài thò qua kéo thân thể nhỏ xinh của cô vào một lồng ngực rộng rãi ấm áp.

Quách Thanh Tú bỗng phát hiện, cô đã quen với vòng tay của hắn rồi. Thói quen thật sự là một điều đáng sợ.

Trong lòng hắn, thế mà cô cũng có thể ngủ rất yên bình.

Sáng hôm sau, Quách Thanh Tú mơ thấy có con rắn chui vào trong ống quần của cô. Cô sợ tới mức ra sức giãy dụa, muốn né tránh nó.

Cô bỗng tỉnh lại, Lâm Việt Thịnh đang cười đều nhìn cô: “Đúng là cô nàng chậm tiêu, bị người khác xâm phạm cũng không biết!”

Quách Thanh Tú thể mới cảm nhận được ngón tay của hắn thò vào trong quần ngủ của cô. Thì ra hắn chính là con rắn đáng sợ đó.

Cô sợ tới mức giật thót mình, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ bừng như bị nướng trên lửa.

Vòm ngực trơn bóng, cơ bắp rắn chắc của Lâm Việt Thịnh tăn ra sức hấp dẫn gọi cảm mãnh liệt. Con người đen của hắn bị nhuộm đắm tình dục, cúi đầu hôn cô.

Quách Thanh Tú không thể trốn thoát, khê ưm một tiếng, bị hắn đặt dưới người.

Đó là một buổi sáng tràn đầy kích tình, tiểu biệt trắng tân hôn. Sau một buổi tối nghỉ ngơi, Lâm Việt Thịnh lại tràn trề tinh lực.

Hắn đòi hỏi vô độ, Quách Thanh Tú suýt nữa thì xụi lơ đến mức không thể rời khỏi giường.

Xong việc, Lâm Việt Thịnh tắm rửa xong rồi đi ra mặc quần áo. Thấy đáng vẻ mảnh mai của Quách Thanh Tú, hắn nở nụ cười thỏa mãn: “Hôm nay đừng đi làm, cứ nghỉ ngơi ở nhà đi! Tối nay tôi dẫn em đi tham dự một buổi tụ họp, cho em một niềm vui bất ngờ.”

Quách Thanh Tú bỗng cảm thấy có gì đó không ổn lắm, nhưng lại không thể đoán được đó là gì.

“Không đi làm thì có phải là không được tốt lắm không?”

“Tôi là ông chủ, tôi cho phép em nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi đi, làm lòi thế làm gì?”

Lâm Việt Thịnh mặc tây trang, cầm cà vạt đi đến trước mặt Quách Thanh Tú.

“Thất cà vạt giúp tôi...”

Quách Thanh Tú ngơ ngác một phút, lập tức đứng dậy thắt cà vạt cho Lâm Việt Thịnh, bốn mắt nhìn nhau gần gũi đến vậy...

Quách Thanh Tú thấy sự thâm tình khác lạ cất giấu trong con người đen của Lâm Việt Thịnh, còn có một loại cảm giác giống như là có thể nhìn rõ mọi thứ.

Như thể hắn có khả năng nhìn xuyên thấu, phát hiện bí mật che giấu trong lòng cô vậy.

Quách Thanh Tú hơi rù mi mắt, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Quách Thanh Tú thành thạo thắt cà vạt xong, mỉm cười: “Được rồi.”

Lâm Việt Thịnh bỗng dang tay ra ôm Quách Thanh Tú vào lòng, thật chặt, chỉ là một cái ôm thuần túy mà thôi, không chứa bất cứ tình dục nào cả.

Quách Thanh Tú thoáng ngây ra. Sau chuyến đi công tác lần này, có vẻ Lâm Việt Thịnh đã thay đổi rồi.

“Quách Thanh Tú, tôi muốn cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trần đời!”

Lâm Việt Thịnh bỏ lại những lại này rồi đi ra ngoài.

Quách Thanh Tú ngơ ngác đứng tại chỗ. Quách Thanh Tú, tôi muốn cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trần đời!!! Những lời này vẫn vang vọng bên tai cô, trong lòng cô có một nơi dần dần mềm mại, dần dần tan chảy...

Buổi chiều, có mấy nhà tạo mẫu được Lê Hùng Việt dẫn tới. Thêm vào đó còn có mấy kiểu váy mà Lâm Việt Thịnh mang về từ châu Âu.

“Cô Quách, chúng tôi là người phụ trách trang điểm cho cô.”

Trước đó Quách Thanh Tú đã nghe Lâm Việt Thịnh nói muốn tham dự tiệc tối gì đó. Cô cũng thoáng hiểu được là một cuộc tụ hội của xã hội thượng lưu. Nhưng Quách Thanh Tú chưa từng tham dự những nơi như thế. Cô hỏi Lê Hùng Việt: “Tôi không đi có được không?”

“Cậu chủ nói nhất định phải đi.”

Lê Hùng Việt mỉm cười nói. Hắn chưa từng thấy cậu chủ đối xử với cô gái nào tốt như thế.

Vì cô Quách, cậu chủ lại trở về tổng bộ ở châu Âu, khẳng khái đòi lão gia phải tài trợ, sau đó vội vàng trở về bất kể ngày đêm. Hy vọng họ có thể hạnh phúc mãi mãi.

Quách Thanh Tú mặc cho các chuyên viên trang điểm mặc chiếc váy dài long trọng vào cho cô. Trước ngực nạm đầy kim cương, sắc sỡ lóa mắt.

Mái tóc dài của cô được búi thành búi tóc nụ hoa xinh đẹp mà tao nhã, lại đeo hoa tai pha lê tinh xảo, chưa cần son phấn đã đủ chói mắt rồi.

Lúc chuyên viên trang điểm đang định trang điểm cho cô thì bóng dáng cao lớn của Lâm Việt Thịnh đã xuất hiện ở cửa lớn.

“Không cần trang điểm. Cứ thế là được rồi!”

Lâm Việt Thịnh ngăn cản chuyên viên trang điểm. Bạn gái của hắn không cần phải trang điểm, cứ để mặt mộc như vậy cũng đủ xinh đẹp động lòng người rồi.

Nước da trắng nõn nà, vẻ đẹp trời sinh, nếu bôi chút hóa học lên thì lại thành tầm thường mất.

Cô gái trước mắt này ngay thơ động lòng người. Sau khi mặc bộ lễ phục dạ hội lộng lẫy này thì lại càng đẹp đẽ hơn, giống như một đóa hoa nở rộ.

Hắn kim lòng chẳng dặng khom người nhắm nháp mùi hương thơm ngát trên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Anh trung thành với em đến mức nào__

Lâm Việt Thịnh mặc áo sơ mi lụa màu đỏ, bên ngoài mặc bộ suit thoải mái màu đen, mặt mũi cực kỳ tuấn tú, dáng người cao lớn cân xứng. Quách Thanh Tú mặc một bộ lễ phục dạ hội màu gạo trắng tao nhã. Khi hai người tay trong tay bước vào đại sảnh bữa tiệc, nhất thời ánh mắt của khách khứa toàn trường đều dồn về phía họ.

Thật sự là một đôi trời đất tạo nên.

Lâm Việt Thịnh tràn đầy khí chất của đàn ông, kiệt ngạo khó thuần.

Quách Thanh Tú ngây thơ dịu dàng, mảnh mai tao nhã, dáng người nhỏ xinh, chiếm hết ưu điểm của phụ nữ.

Một cứng một mềm, đứng bên nhau làm nổi bật lẫn nhau, quả thực là sự kết hợp hoàn hảo.

“Xin chào cậu Lâm! Anh lại đổi bạn gái rồi à?” Công tử nhà thị trưởng thành phố S trêu ghẹo.

Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Việt Thịnh lập tức trở nên lạnh như băng, phang thẳng một đấm: “Cút đi, đừng nói đùa. Ông đây dẫn phụ nữ tới tham dự yến tiệc khi nào hả?!”

Công tử nhà thị trưởng biết cô gái này rất quan trọng đối với Lâm Việt Thịnh, nhanh chóng giấu nụ cười trên mặt: “He he, người đẹp đừng để ý, tôi nói đùa thôi.”

Quách Thanh Tú chỉ cười lễ phép. Lần đầu tiên cô tham dự bữa tiệc như thế này, cảm thấy rất căng thẳng. Thịnh thoảng lại có đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt khác, cô phải né tránh hết. Nếu không phải có Lâm Việt Thịnh bên cạnh thì e rằng cô phải tìm cái lỗ mà chui xuống mất.

Trên hội trường, thỉnh thoảng có người bung champagne rượu vang đỏ đi tới đi lui.

Một đám người áo mũ chỉnh tề, cử chỉ thỏa đáng. Cũng có rất nhiều gương mặt quen thuộc, đều từng thấy trên TV. Có thể là quan chức cấp cao, cũng có thể là chủ tịch tập đoàn nào đó hoặc là hội con nhà giàu.

Mọi người đều rất kính trọng Lâm Việt Thịnh. Đây có thể xem như là lần đầu tiên Quách Thanh Tú tham dự vào giới xã giao của Lâm Việt Thịnh.

Cô không biết tại sao Lâm Việt Thịnh lại dẫn cô đến đây.

Cô chỉ thấy vàng son lộng lẫy ngợp mắt, ánh đèn chiếu sáng khắp nơi, hình như vấy hơi chật khiến cô hít thở khó khăn, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ bừng.

Trong góc yến tiệc, một bóng người nhả nhặn đang đứng. Một tay anh bung rượu vang đỏ, tay còn lại đặt trong túi áo suit. Con người màu nâu dịu dàng vẫn nhìn chăm chăm vào Quách Thanh Tú.

Từ khoảnh khắc cô bước vào cửa, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị cô thu hút.

Cô nhỏ nhắn ngọt ngào như thế, giống một đóa hoa quỳnh được nuông chiều, lẳng lặng nở rộ trong đêm tối, mùi hoa thu hút mọi người bắt giắc muốn đến gần cô.

Tim anh đập rất nhanh. Đó là cô gái mà anh vẫn chờ đợi từ khi còn nhỏ.

Khi anh nhìn thấy người đàn ông bên cạnh cô, lòng anh như bị dao đâm vào thật sâu, dùng sức quấy, khiến anh đau đớn nhường nào!

Anh bỗng ngừng thở, bàn tay bắt giắc dùng sức, “choang” một tiếng, ly rượu vang đỏ trong tay lại bị anh bóp vỡ toang.

Lý Vi Vi đứng bên cạnh anh thấy thế sợ ngây người, luống cuống thanh lý mảnh vỡ trong tay giúp anh, ánh mắt ứa lệ.

“Anh Hải, anh làm sao vậy?”

“Chảy nhiều máu quá, em gọi bác sĩ nhé...”

Tăng Thanh Hải ngờ ngạc không nghe thấy, ánh mắt anh vẫn hờ hững nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ nhắn ở đằng trước.

Cô cười ngọt ngào như hoa, lúm đồng tiền nhỏ nhỏ chứa đầy hạnh phúc. Tay Lâm Việt Thịnh vòng lấy eo cô một cách bá đạo. Thịnh thoảng cô lại ngẩng đầu lên, nhận lấy nụ hôn của hắn.

Sắc mặt Tăng Thanh Hải trở nên xám ngoét.

Đôi khi tưởng tượng là một chuyện, nhưng thực sự đối mặt với nó, trái tim vẫn đau như bị dao cùn cứa vậy.

Lý Vi Vi nhìn theo ánh mắt của anh, anh đang nhìn chăm chăm vào người nào đó.

Là Quách Thanh Tú, con hồ ly tinh lẳng lơ đó, cười như gái điếm. Trong lòng có người khác mà vẫn dụ dỗ chồng người ta...

Lửa giận trong lòng Lý Vi Vi lập tức bốc cháy hừng hực.

“Anh Hải, em đi tìm bác sĩ một lát!”

Cô ta lùi lại mấy bước, nhanh chóng lên vào trong đám đông.

Lâm Việt Thịnh dẫn Quách Thanh Tú đi một vòng, quá nhiều gương mặt xa lạ khiến đầu óc cô choáng váng.

“Cậu Lâm, cô Huỳnh Minh San đang chờ anh ở phòng ngoài!”

“Ừ, biết rồi, để cô ấy chờ đi.”

Bỏ bàn bước lên truyền lời. Lâm Việt Thịnh đưa Quách Thanh Tú đến trước một chiếc ghế sofa, tâm trạng của hắn rất tốt, cúi đầu hôn Quách Thanh Tú một cái: “Bé cưng, em ngồi ở đây đi nhé. Lát nữa tôi có một tin quan trọng sắp tuyên bố, em phải ở trên khán đài đấy nhé!”

Quách Thanh Tú mỉm cười gật đầu. Hội trường này có ít nhất là hơn ngàn người, đúng là sân khấu đẳng trước mới là bắt mắt nhất. Lúc này trên sân khấu chỉ có một nghệ sĩ dương cầm đang đàn một khúc nhạc vui tươi.

Bóng dáng Lâm Việt Thịnh nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Quách Thanh Tú cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Cô không quá thích những nơi như thế này.

Cô đứng dậy đi ra bên ngoài, muốn tìm một toilet để bình tĩnh một chút.

Đi tới đi lui, không tìm thấy toilet đâu mà lại đụng vào một người phụ nữ.

“Ê, cô mù hả? Đạp trúng váy tôi rồi...”

Quách Thanh Tú áy náy ngẩng đầu lên: “Xin lỗi, xin lỗi... Cô Trung!”

Chính là siêu mẫu Trương Minh Nhiên. Bên cạnh cô ta còn có hai quý cô khác, cả đám trang điểm ăn diện xinh đẹp.

Làn váy dài quét đất của Trương Minh Nhiên bị Quách Thanh Tú đạp lên, để lại một dấu chân đen thui.

“Xin lỗi á? Một câu xin lỗi của cô thì đáng giá mấy xu chứ?” Trương Minh Nhiên cố ý làm khó.

Lúc này, một cô gái mặc váy đỏ khác bỗng hét toáng lên: “Í, đây không phải là em gái của Quách Hoàng Ngân sao? Trước khi nghe nói cô ta đã quyến rũ chồng chưa cưới của Quách Hoàng Ngân, xem ra là sự thật rồi!”

“Gi cơ? Cậu Lâm đã từng đính hôn với Quách Hoàng Ngân á?” Trương Minh Nhiên giật mình hỏi.

“Đúng rồi. Nghe nói là đính hôn bí mật. Nhưng Quách Hoàng Ngân chết sớm, xem ra là em vợ lên ngôi thay chị. Chắc chắn, thật là vô liêm sỉ, thoát nhìn cũng không tới nỗi nào mà lại đi quyến rũ anh rể của mình, còn ép chị gái vào đường cùng nữa chứ!” Cô gái váy đỏ nói bằng giọng cực kỳ chua ngoa.

Sắc mặt Quách Thanh Tú trắng bệch. Cô vốn không hợp với bầu không khí nơi này rồi. “Không phải là thế! Không phải là thế! Tôi không có hại chết chị tôi!”

“Chẳng lẽ cô dám nói cậu Lâm chưa từng đính hôn với Quách Hoàng Ngân hay sao?” Giọng nói cay nghiệt vang lên.

Quách Thanh Tú hoảng hốt, bỗng nhiên, một ly rượu vang đỏ lạnh lẽo hắt tới, chảy xuống trên gương mặt của Quách Thanh Tú, chiếc váy trên người cô lập tức ướt đẫm...

Quách Thanh Tú chặt vật ngẩng đầu, ngạc nhiên phát hiện bác gái đang đứng trước mặt cô.

Ánh mắt bà ta hung tợn nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú, duỗi tay ra đánh cô.

“Con đi con đi, mày trả lại con gái cho tao! Đồ lăng loạn... Mày hại chết con gái tao, còn quyến rũ chồng tao, tao đánh chết mày...” Bác gái đã mất lý trí, một tay túm tóc Quách Thanh Tú, tay còn lại xé váy cô. Gương mặt Quách Thanh Tú ướt đẫm nước mắt, ra sức tránh né, “Không có, bác gái, xin lỗi, không phải cháu...”

Bỗng không biết là ai đứng đằng sau đẩy cô một phát, Quách Thanh Tú bị bác gái bỏ nhào ngã xuống đất. Bác gái lại xé rách váy cô, dùng răng cắn vai cô, đánh cô không biết nặng nhẹ.

Quách Thanh Tú kêu to: “Cứu tôi với!”

Cô văng đầu hoa mắt, bên trái truyền tới tiếng cười nhạo của những người phụ nữ, còn có ai đó cố ý nhỏ nước bọt lên người cô.

Cô sắp điên rồi. Không phải, không phải là thế, tôi không dụ dỗ chồng của chị tôi...

Lúc này, dường như cô đã rơi vào một cái bẫy khổng lồ, chung quanh là ánh mắt khác thường cười nhạo của đám đông. Cô không tin rằng mình có thể trốn thoát, không ai nghe thấy tiếng kêu cứu của cô, không ai giúp đỡ cô. Thế giới này, dường như chỉ còn lại mình cô.

“Các người đang làm gì?!”

Một tiếng quát vang lên, bóng người màu trắng xông vào trong đám đông, kéo vật nặng trên người Quách Thanh Tú ra.

Quách Thanh Tú cảm thấy một cánh tay ấm áp ôm lấy cô, cứu cô ra khỏi địa ngục.

Tăng Thanh Hải không thể ngờ được rằng lại có kẻ hãm hại Quách Thanh Tú ở đây. Thấy Quách Thanh Tú bị người đè trên mặt đất làm nhục, anh không khỏi nổi giận.

Tăng Thanh Hải ôm Quách Thanh Tú đi đến một căn phòng nghỉ yên tĩnh, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Quách Thanh Tú cực kỳ chật vật, tóc ướt sũng rối bời, chiếc váy xinh đẹp bị xé tới tận eo, để lộ làn da trắng nõn.

Trên mặt cùng với trên người đều dính đầy vết bùn bẩn, đôi mắt kính hoàng mờ to, khóc lã chã.

“Anh Hải, em không có, em không có dụ dỗ chồng của chị...”

Tăng Thanh Hải lau khô nước mắt trên vành mắt cô: “Không có, anh biết em không có. Anh biết họ cố ý làm khó xem. Họ ghen tỵ với sắc đẹp của Thanh Tú nên mới ác ý hãm hại em.”

“Anh Hải!” Quách Thanh Tú bỗng nhào vào lòng Tăng Thanh Hải, khóc rống lên.

Tăng Thanh Hải dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô: “Thanh Tú, là lỗi của anh, anh đã không bảo vệ được em.”

Dưới sự an ủi của Tăng Thanh Hải, Quách Thanh Tú mới dần trở nên bình tĩnh.

Lúc này, trên sân khấu bên ngoài, khúc nhạc dương cầm bỗng ngừng lại. Lâm Việt Thịnh bước lên sân khấu, mắt nhìn chung quanh. Nhưng có quá nhiều người nên hắn không thấy rõ Quách Thanh Tú đang ở chỗ nào.

Hắn có thể tưởng tượng ra được chắc chắn Quách Thanh Tú đang ngẩng đầu lên chờ mong nhìn hắn.

Hắn ho nhẹ mấy tiếng: “Tôi tuyên bố... Quách Thanh Tú là bạn gái của Lâm Việt Thịnh tôi đây. Từ nay về sau, nếu ai dám gây gỗ với cô ấy thì chính là đối đầu với tập đoàn ST của tôi...”

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Lý Vi Vi không khỏi sợ hãi, lặng lẽ rời khỏi đại sảnh, bắt đầu tìm kiếm Tăng Thanh Hải.

Trong phòng nghỉ, bởi vì cửa phòng đóng lại nên Quách Thanh Tú hoàn toàn không nghe thấy lời tỏ tình của Lâm Việt Thịnh.

Cô tựa vào lòng Tăng Thanh Hải, lẳng lặng hưởng thụ sự an ủi của anh như một con thỏ bị thương.

Tăng Thanh Hải cởi áo vest ra khoác lên người Quách Thanh Tú, vô ý liếc thấy trên cổ của cô có vết thương do bị cắn, “Thanh Tú, chỗ này bị thương, anh rửa sạch vết thương cho em nhé...”

Tăng Thanh Hải đỡ lấy vai Quách Thanh Tú, cẩn thận quan sát vết thương.

“Râm!”

Cửa phòng đột nhiên bị đá văng ra, Tăng Thanh Hải quay đầu lại theo phản xạ, Lý Vi Vi xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

Quách Thanh Tú đẩy Tăng Thanh Hải ra theo phản xạ, kéo áo vest trên người, che đi những chỗ bại lộ trên người mình.

Sắc mặt Lý Vi Vi từ trắng chuyển thành đỏ, lòng ghen tỵ dần dần bành trướng, nước mắt đọng đầy.

“Quách Thanh Tú, đồ đĩ thối, mày lại dụ dỗ Anh Hải rồi...”

Quách Thanh Tú mở to mắt, vội lắc đầu, “Cô hiểu lầm rồi, tôi không có. Tôi chỉ...”

Tăng Thanh Hải nhẹ giọng nói: “Vi Vi, cô không thể nói Thanh Tú như thế được. Chúng tôi không giống như trong tưởng tượng của cô đâu.”

Gương mặt cao quý của Lý Vi Vi trở nên vặn vẹo, bàn tay run rẩy chỉ vào Quách Thanh Tú: “Không phải như trong tưởng tượng của tôi? Thế các người đang làm gì? Tránh né mọi người, ở trong phòng kín ôm ấp! Anh Hải, rốt cuộc thì anh muốn thế nào? Các người coi tôi là không khí hả?”

Tăng Thanh Hải quay lại, kéo Lý Vi Vi ra ngoài, sốt ruột giải thích: “Vi Vi, chúng tôi thật sự không như cô tưởng tượng đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Lời tỏ tình bị vuột mất

Lý Vi Vi dùng sức giãy thoát ra khỏi tay Tăng Thanh Hải, cô ta lớn tiếng kêu khóc: “Anh Hải, anh chưa bao giờ yêu em cả đúng không? Mười năm, anh vẫn luôn tìm kiếm Quách Thanh Tú, trong lòng anh luôn chỉ có mình Quách Thanh Tú. Anh phát điên lên tìm cô ta khắp thế giới, trong phòng anh treo đầy ảnh của cô ta, trong di động trong ví tiền đều là ảnh của cô ta, anh tưởng em là đồ ngốc à? Maldives, anh nhìn thấy một người phụ nữ trông giống cô ta, bèn ra sức theo đuổi tới cùng, chạy tới đảo hoang đốt pháo hoa cho cô ta, anh tưởng em là đồ ngốc hả? Anh sáng tạo Thanh Tú Bút Màu, chính vì trong lòng anh chỉ có một Quách Thanh Tú mà thôi. Anh mua phòng nhỏ trong rừng cho cô ta, anh đau khổ vì nỗi đau của cô ta, vui mừng vì niềm vui của cô ta. Nếu anh không thể quên cô ta được thì tại sao anh lại đính hôn với em?”

Quách Thanh Tú mở to mắt nhìn Tăng Thanh Hải một cách khó tin.

Cô không thể ngờ được rằng cô lại chiếm vị trí quan trọng đến vậy trong lòng Tăng Thanh Hải.

Ánh mắt Tăng Thanh Hải chợt lóe qua một chút đau thương. Lý Vi Vi nói không sai.

“Vi Vi, xin lỗi. Sau này tôi sẽ chịu trách nhiệm về bất cứ điều gì với cô.”

Quách Thanh Tú hít vào thật sâu: “Cô Lý, tôi và anh Hải thật sự là thanh mai trúc mã từ nhỏ. Nhưng mà bây giờ hai người đã đính hôn rồi, tôi sẽ không làm chuyện đó đâu.”

Lý Vi Vi bỗng giơ tay lên, cho Quách Thanh Tú một bạt tai thật kêu.

“Cô đừng vờ vịt nữa. Cô tưởng mình là thứ đứng đắn gì à? Cô dụ dỗ chồng của chị gái, cả thành phố S này đều biết nhé!”

Tăng Thanh Hải không ngờ rằng Lý Vi Vi lại đánh Quách Thanh Tú, muốn can ngăn đã không còn kịp nữa rồi. Anh vừa bảo vệ Quách Thanh Tú vừa quát Lý Vi Vi: “Vi Vi, sao cô lại đánh người được?”

Lý Vi Vi hoảng hốt, càng đau khổ hơn. Chồng chưa cưới của cô lại che chở cho một cô gái khác, nhất thời khóc dữ dội hơn.

“Anh còn che chở cho cô ta nữa! Anh có biết không, cô ta bị chơi nát hết rồi! Anh...”

“Câm mồm! Đừng nói nữa!” Tăng Thanh Hải ngắt lời Lý Vi Vi.

Quách Thanh Tú ngậy ra, che mặt, bỗng hiểu rõ chuyện xảy ra hôm nay. Cô ngước mắt nhìn Lý Vi Vi.

“Lý Vi Vi, lần trước cô làm cho bảo vệ vu oan để đưa tôi vào ngục giam, suýt nữa chết trong đó. Lần này cô cho bác gái tôi trà trộn vào đây để đạo diễn cảnh vừa nãy đúng không? Trước đó tôi vẫn không hiểu tại sao cô lại làm thế, bây giờ cuối cùng tôi đã hiểu rồi. Bởi vì cô hận tôi, đúng không?”

Lý Vi Vi đang nổi nóng, thế mà lại vội đáp ngay: “Đúng, tôi hận cô! Ai bảo cô quyến rũ chồng tôi làm gì? Cô đáng chết! Đáng nhẽ cô phải chết rồi...”

Tăng Thanh Hải càng ngày càng khiếp sợ, đau buồn nhìn Lý Vi Vi: “Vi Vi, thật không ngờ rằng cô lại ác độc như thế. Trước kia tôi vẫn nghĩ rằng cô dịu dàng lương thiện. Không ngờ cô lại suýt nữa hại chết Thanh Tú. Hôn ước của chúng ta kết thúc ở đây, chia tay đi!”

Lý Vi Vi như bị sét đánh, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, che mặt lao ra ngoài.

Kéo cửa phòng ra, bên ngoài có một bóng người tối đen đang đứng.

“Tôi nghĩ, hình như tôi đã bỏ lỡ chuyện gì đó thì phải.”

Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo vang lên, chứa sự tà ác và tàn khốc.

Quách Thanh Tú giật thót tim, Lâm Việt Thịnh đến đây lúc nào? Hắn đứng ở cửa đã bao lâu rồi?

Lâm Việt Thịnh lia mắt nhìn quần áo xộc xệch trên người Quách Thanh Tú, lại thấy vết cắn trên cổ cô, khoe miệng nhếch lên, nở nụ cười lạnh lẽo. Tốt lắm, Quách Thanh Tú! Cô giỏi lắm!

Ánh mắt hắn ngheh đón ánh mắt của Tăng Thanh Hải. Hai người đàn ông đều cao lớn như nhau, đứng đối diện nhau, dường như có tia lửa mãnh liệt đang bốc cháy.

Lâm Việt Thịnh bước lên trước, kéo lấy Quách Thanh Tú, lột chiếc áo vest trên người cô rồi tiện tay ném xuống đất. Người phụ nữ của hắn không cần quần áo của gã đàn ông khác.

Bàn tay của Lâm Việt Thịnh nắm chặt Quách Thanh Tú giống như kiềm sắt khiến cô đau đớn. Cô cắn răng không dám lên tiếng.

Nhìn sắc mặt lạnh lẽo của hắn, Quách Thanh Tú có thể đoán được cơn giận của người này lớn tới mức nào.

“Đau quá!” Quách Thanh Tú khẽ kêu một tiếng.

Tăng Thanh Hải bỗng đi đến trước mặt Lâm Việt Thịnh, buồn bã nói: “Đừng tổn thương cô ấy, có giỏi thì nhắm vào tôi đây này.”

Lâm Việt Thịnh ngừng lại, chậm rãi buông Quách Thanh Tú ra, ánh mắt điên cuồng nhìn Tăng Thanh Hải. Hắn khẽ gọi khước mũi lên một cách lãnh khốc, bỗng tung một cú đấm. Tăng Thanh Hải bị đánh bất ngờ không kịp đề phòng, ngã văng ra ngoài.

Máu tươi chảy từ mũi xuống cằm anh, Quách Thanh Tú kêu lên một tiếng.

Cô vội chạy tới đỡ Tăng Thanh Hải đứng dậy: “Anh Hải, anh có sao không?”

Anh Hải?! Trong lòng Lâm Việt Thịnh như bị thứ gì đó đâm trúng. Thì ra người đàn ông này chính là gã mà Quách Thanh Tú đã từng kêu to khi ‘lên đỉnh’!

Tốt lắm, người đàn ông mà cô yêu chính là gã lai căng trước mắt này.

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh âm u nhìn chằm chằm vào Quách Thanh Tú: “Tránh xa hắn ta ngay lập tức, bằng không, cô biết hậu quả rồi đấy.”

Quách Thanh Tú sợ tới mức run lên, buông tay ra đứng dậy.

Cô biết rõ tính nết của Lâm Việt Thịnh, hắn ta có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Lâm Việt Thịnh cười lạnh nhìn Tăng Thanh Hải: “Muốn đấu với Lâm Việt Thịnh tôi đây à? Chờ chú mày mọc đủ lông rồi hẵng tính nhé!”

Nói xong, hắn cường chế kéo Quách Thanh Tú ra ngoài.

Thình thoảng Quách Thanh Tú lại ngoái đầu nhìn bóng dáng cô đơn của Tăng Thanh Hải.

Anh Hải, xin lỗi, xin lỗi!

Ban đêm rất lạnh, cả phần lưng của Quách Thanh Tú đều bại lộ ra ngoài, chiếc váy bị xé rách tung tay trong gió.

Áo lót kiểu không dây cũng lộ ra, bộ ngực trắng nõn cực kỳ bắt mắt. Nếu là ngày xưa thì Lâm Việt Thịnh chắc chắn sẽ bọc cô kín mít.

Nhưng bây giờ hắn rất tức giận, xe vẫn tăng tốc chạy như bay.

Lâm Việt Thịnh, tôi không yêu anh, tôi chưa bao giờ từng yêu anh cả!

Anh Hải, anh có sao không?

Lời nói của Quách Thanh Tú cứ lặp đi lặp lại bên tai Lâm Việt Thịnh. Đúng, mẹ kiếp Lâm Việt Thịnh, từ đầu tới cuối cô gái này chưa bao giờ thích mày hết! Vẫn luôn coi mày là thể thân của gã đàn ông nào đó!

Mạch máu của Lâm Việt Thịnh đang bốc cháy, cơn giận điên cuồng mà mờ mịt, chỉ có chiếc xe đua là vẫn chạy như bay.

Quách Thanh Tú cũng không rảnh mà bận tâm tới chuyện có lạnh hay không nữa, cô ra sức gõ xe, lớn tiếng quát lên.

“Lâm Việt Thịnh, dừng xe dừng xe dừng xe. Anh điên rồi, anh điên rồi hả?! Đồ khốn khiếp nhà anh!”

Lâm Việt Thịnh hoàn toàn không để ý tới cô, toàn thân bao phủ một lớp lệ khí. Xe lao nhanh như bay, thình thoảng lại có chiếc xe khác đi ngược chiều về phía họ, lúc gần như tông vào nhau thì lại lướt qua sát bên cạnh, tiếng quẹt xe chấn động lòng người khiến màng nhĩ của Quách Thanh Tú đau đớn.

Cứ lái theo tốc độ này thì sớm muộn gì hai người cũng sẽ gặp tai nạn mất.

“Lâm Việt Thịnh, anh là đồ khốn. Anh dừng xe lại, tôi và Tăng Thanh Hải không có gì hết, chúng tôi thật sự không có gì hết...”

Xe bỗng dừng lại. Quách Thanh Tú va vào xe thật mạnh, đau tới mức cô không mở mắt ra nổi.

“Xuống xe!”

Lâm Việt Thịnh gầm nhẹ một tiếng. Quách Thanh Tú có thể cảm nhận được sự tức giận trên người hắn.

Cô ôm cánh tay, bước xuống xe.

Cảm ơn trời đất. Cuối cùng không có gặp tai nạn gì cả.

Quách Thanh Tú vừa bước xuống xe thì đã bị Lâm Việt Thịnh giữ chặt tay, lôi kéo cô đi về phía trước.

Ánh đèn trước mắt khiến cô không mở mắt ra được.

Sau đó cô nhanh chóng phát hiện mình đã đi tới Thanh Tú Bút Mầu.

Nhưng tên công ty trên bảng hiệu của Thanh Tú Bút Mầu, trước kia là cơ cấu trực thuộc tập đoàn Tăng Thị, nay đã biến thành công ty dưới cờ của tập đoàn ST!!!

Đây... Quách Thanh Tú hoàn toàn không thể biết được, Lâm Việt Thịnh đã lấy được Thanh Tú Bút Mầu bằng cách nào nữa.

Lúc này là chín giờ tối, không có bóng người nào cả.

Mãi cho tới khi Lâm Việt Thịnh kéo Quách Thanh Tú vào trong đại sảnh, mới ném cô lên sàn nhà.

Thân thể của Quách Thanh Tú va đập vào sàn đau đớn, khiến cô chảy nước mắt.

Lâm Việt Thịnh túm lấy cổ cô, con người tràn đầy tức giận, “Cô và hần ta là thanh mai trúc mã?”

Quách Thanh Tú bị hần bóp đau đớn, nước mắt rơi lã chã, “Đúng!”

“Các người biết nhau ở Maldives?”

Quách Thanh Tú cảm nhận được sự cường thế của hần, khóc lóc gật đầu.

Lâm Việt Thịnh bỗng nhắc cổ áo của cô lên, “Vậy thì bán đứng tin tức của khách hàng Australia cho hần cũng là cô đúng không?”

Quách Thanh Tú không nói gì, tỏ vẻ cam chịu.

Lâm Việt Thịnh cất cao giọng: “Lúc tôi đi châu Âu, hai ngày hai đêm cô vẫn ở bên cạnh hần ta?”

Quách Thanh Tú cắn môi, khàn giọng giải thích: “Không như anh nghĩ đâu!”

Lâm Việt Thịnh bỗng nhắc tay, tát thật mạnh lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó ném cô ra ngoài thật mạnh.

Cảm giác vừa mặn vừa tanh ủa lên từ cổ họng, Quách Thanh Tú thấy ngũ tạng lục phủ của mình sắp bị văng ra ngoài hết luôn rồi.

Đau quá... Cô đau tới mức quỳ rạp trên mặt đất, thậm chí hít thở cũng thấy đau.

“Quách Thanh Tú, mẹ kiếp, cô giỏi lắm! Mẹ nó chứ tôi thật sự là bị mù, tại sao lại tin tưởng một con đàn bà họ Quách chứ? Đúng, là tôi giết bác cả của cô, cho nên cô là do ông ta phái tới để làm hại tôi đúng không? Cô đùa bỡn tôi và tình yêu của tôi trong lòng bàn tay mình thì sướng lắm đúng không?”

Quách Thanh Tú đau tới mức khóc lã chã, ra sức lắc đầu: “Tôi không có!”

Ngay sau đó, cổ của cô lại bị một bàn tay tóm lấy, ánh mắt Lâm Việt Thịnh chứa đầy sự điên loạn đang sục sôi.

“Không có? Mẹ kiếp, cô tưởng tôi mù à? Các người nhốt trong phòng một giờ, làm mấy lần? Có thích không? Lên đỉnh mấy lần? Nói mau!”

Lâm Việt Thịnh điên cuồng quát lớn.

Quách Thanh Tú sắp bị hần làm cho điếc tai: “Không có, không có, thật sự không có mà...”

“Chát!”

Lại một cái tát, khiến Quách Thanh Tú bị ù tai.

“Hai ngày hai đêm... Mẹ, cô đúng là đề tiện. Bị hai thằng đàn ông chơi sướng lắm đúng không? Có muốn chơi threesome không? Mẹ, muốn bị chịch thì cứ nói với tôi một tiếng là được! Tôi cam đoan sẽ thỏa mãn cô! Đừng nói là threesome, cho dù là tensome tôi cũng có thể thỏa mãn cô...”

Có một con giận mãnh liệt sôi trào trong ngực Lâm Việt Thịnh, khiến hần không thể hô hấp, không có lối thoát, như thể có hai bàn tay khổng lồ đang xé rách trái tim hần thành từng mảnh nhỏ.

Cô gái duy nhất mà hần yêu thật lòng lại hợp tác với gã đàn ông khác để hãm hại hần. Mấy chục tỷ bị thua lỗ kia có là cái thá gì!

Quan trọng nhất là Lâm Việt Thịnh hần còn chưa bao giờ bị người khác đá, chưa bao giờ bị phản bội cả. Mẹ kiếp, cảm giác này thật là không thoải mái

chút nào.

Lâm Việt Thịnh gào thét, tàn khốc xé nát vấy trên người Quách Thanh Tú. Chiếc váy mà hắn chuyên đặt từ Paris, trở thành một trò cười rõ ràng rành.

Tôi tuyên bố, Quách Thanh Tú là bạn gái của Lâm Việt Thịnh tôi đây. Sau này nếu ai gây gổ với cô ấy thì chính là đối chọi với cả tập đoàn ST!

Thật là châm chọc! Người phụ nữ mà hắn yêu cảm cho hắn một cái sừng thật dài.

Mẹ kiếp, tại sao lại rành rồi đi yêu một con đàn bà họ Quách chứ.

Trong cơ thể cô chảy dòng máu của dòng họ Quách dơ bẩn, hạ lưu...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Giam cầm cô cho tới chết mới thôi

Lâm Việt Thịnh xé rách váy trên người Quách Thanh Tú thành từng mảnh, tách hai chân cô ra, đâm vào người cô mà không thêm âu yếm.

Quách Thanh Tú đau tới mức kêu lớn, nước mắt làm ướt nhòa tầm nhìn của cô: “Buông tôi ra, đồ khốn!”

Cô ra sức vùng vẫy, muốn đẩy Lâm Việt Thịnh ra.

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn lên bộ ngực mềm của cô, dùng sức cắn nó thật mạnh, trong khoang miệng nhanh chóng tràn đầy mùi máu tươi.

Quách Thanh Tú đau tới mức co giật, thân thể run rẩy liên tục.

Con đau ở chỗ mẫn cảm kích thích tới thần kinh của cô. Phản ứng mãnh liệt Quách Thanh Tú càng thêm khơi dậy phản ứng của Lâm Việt Thịnh.

Hắn ra sức va chạm, xé rách chỗ mềm mại của Quách Thanh Tú từng chút như một thanh dao.

Máu tươi chảy men theo bắp đùi, nhuộm đỏ gạch men lạnh lẽo dưới thân.

Lâm Việt Thịnh bắt Quách Thanh Tú phải quay sang nhìn xuống dưới.

“Thấy chưa? Nơi này là mọi thứ mà gã đàn ông lai căng của cô đã làm cho cô đấy. Tôi sẽ để người ta hủy diệt nơi này...”

Cảm giác nhục nhã ủa vào lòng Quách Thanh Tú, đau đớn trên tinh thần còn khiến cô khó chịu hơn là đau đớn trên thể xác.

“Lâm Việt Thịnh, anh là đồ khốn nạn anh có biết không? Trong đầu anh chỉ có những suy nghĩ tà ác mà thôi, anh còn thua cả Dương Diệp Sơn...”

“Chát!”

Lâm Việt Thịnh tát thật mạnh, Quách Thanh Tú cảm thấy mặt mình đau rất, nước mắt hòa với mồ hôi chảy xuống từ trên mặt cô.

“Quách Thanh Tú, cô không có tư cách nói chuyện với tôi!”

Lâm Việt Thịnh ôm Quách Thanh Tú lên bàn làm việc, dùng sức trừng kích: “Nhìn cho kỹ, cô nhìn này, đây chính là nơi cô muốn...”

Lâm Việt Thịnh cúi người cắn lên bờ vai trắng như tuyết của cô, răng nanh sắc bén cắm vào trong máu thịt.

Quách Thanh Tú khóc rống lên, khóc tới mức khàn cả giọng.

Thân thể giống như một con búp bê vải rách rưới, bị hắn đâm thủng xé rách một cách bừa bãi...

Quách Thanh Tú siết chặt nắm tay, móng tay đâm vào trong da...

Lâm Việt Thịnh bỗng rời khỏi thân thể Quách Thanh Tú, kéo khóa quần lên, nhìn cô bằng ánh mắt chán ghét.

“Quách Thanh Tú, cô phải trả giá đắt vì những gì mà mình đã làm. Nhớ kỹ, đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Không có kẻ nào phản bội tôi mà lại có kết cục tốt cả. Tôi phải chơi cho tới khi cô chết mới thôi! Gian phu dâm phụ, không ai là có kết cục tốt đâu.”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh sâu không thấy đáy, nguyên rủa cô như là ác ma.

Quách Thanh Tú khóc tới mức xụi lơ thân thể.

“Rầm!”

Cánh cửa nặng nề đóng lại, Quách Thanh Tú ôm vai co ro trong khóc, im lặng khóc.

Rốt cuộc là sao chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có ai đó nói cho cô biết phải làm sao bây giờ không?

Bóng đêm âm u chậm rãi bao vây nơi này.

Quách Thanh Tú nằm trên nền gạch men lạnh lẽo, thân thể run rẩy liên tục.

Có lẽ là khóc lâu lắm nên cô đau đầu muốn nứt, hai chân đau tới mức không thể khép lại được. Lâm Việt Thịnh, tên ác ma này!

Đồ ác ma mất hết nhân tính!

Không biết đã qua bao lâu, đúng lúc Quách Thanh Tú lạnh tới mức không thể chịu đựng được nữa, cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, một bóng người chui vào.

“Cô Quách, cô Quách...”

Ánh sáng đèn pin chột lóc lên, Di Nguyễn nhanh chóng đi vào: “Áy dà, cô Quách, sao cô lại biến thành thế này? Cậu chủ xuống tay không biết nặng nhẹ gì cả, sao có thể hành cô tới mức này được chứ.”

Di Nguyễn cầm áo ngủ của cô che lên người cô: “Sàn nhà lạnh lắm, đừng nằm trên sàn nhà. Tới đây, ngồi lên sofa.”

Di Nguyễn kéo Quách Thanh Tú nằm lên sofa mềm mại, lại lấy thuốc mỡ giảm sưng bôi cho cô.

“Hãy, hai người tội gì phải thế, đang yên đang lành nhất định phải hành nhau tới mức này.”

Quách Thanh Tú khóc tới mức mắt sưng húp lên như hai cái lồng đèn, toàn thân chết lạng, không còn sức lực, mặc cho Di Nguyễn thao túng.

“Một người đã thế rồi, một người cũng như vậy. Phải làm sao mới tốt đây?”

Di Nguyễn than thở.

Bà lại lấy một cái chăn ra đắp cho Quách Thanh Tú: “Cô Quách à, tôi lên đi ra đấy, không thể ở lại lâu đâu. Tôi đi trước đây. Cậu chủ sai người canh giữ bên ngoài. Ngày mai tôi coi thử có thể lại đến thăm cô được hay không.”

Quách Thanh Tú không có phản ứng, ánh mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm trần nhà.

Di Nguyễn thở dài rời đi.

Nơi này nhanh chóng khôi phục sự yên tĩnh như ban đầu.

Sáng hôm sau, Quách Thanh Tú mơ màng mở mắt ra, ánh nắng chói chang chiếu vào từ cửa sổ, soi sáng đại sảnh trống không, có vẻ hoang vắng và đơn điệu...

Vốn dĩ, nơi này người đến người đi, tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ.

Lâm Việt Thịnh đã biến nó thành một nơi bỏ hoang.

Quách Thanh Tú cố gắng ngồi dậy, đầu đau đốn, ánh mắt hoảng hốt mê ly, dường như mọi thứ chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Tiếng xích sắt va chạm truyền tới, tiếng bước chân vang lên, cửa mở ra, bóng dáng Lê Hùng Việt xuất hiện trước cửa.

Hắn đặt hộp cơm lên bàn, sau đó liếc nhìn Quách Thanh Tú một cái, mặt không biểu cảm đi ra ngoài.

Lâm Việt Thịnh định nhốt cô trong này cả đời sao?

Anh Hải! Xin lỗi, nơi này là giấc mơ mà anh tạo ra cho em, đều bị Lâm Việt Thịnh hủy diệt hết cả rồi.

Quách Thanh Tú nghĩ đến đây, nước mắt lại rơi lã chã như mưa.

Nước mắt chảy qua hai má, kích thích tới vết thương sưng phù trên mặt làm cô đau rất.

Bụng kêu lên ọc ọc, Quách Thanh Tú thể mới nhớ tới từ tối qua tới giờ cô chưa có hạt cơm nào vào bụng. Cô mở cà mền ra, bên trong là cơm hạt lớn thô ráp, bên trên bỏ mấy cọng rau xanh.

Xem ra Lâm Việt Thịnh sẽ không quan tâm cô nữa. Hấn cũng sẽ không nuông chiều bảo vệ cô như trước kia nữa.

Đúng rồi, cô chẳng qua là đồ chơi của hấn mà thôi. Chắc bây giờ chơi chán nên cũng tới lúc bị vứt bỏ rồi.

Tòa nhà làm việc khổng lồ này trở thành một nhà giam thiên nhiên, dùng để giam cầm Quách Thanh Tú cả đời.

Ba ngày liên tục, ngoài Lê Hùng Việt mỗi ngày đưa hai bữa cơm đến đây ra thì không có bất cứ ai tới thăm cô cả.

Cũng tốt, chỉ cần không phải thấy hấn, cô cũng nên cảm ơn trời đất rồi. Cô thà rằng bị giam cầm cả đời chứ không muốn bị hấn giày xéo nữa.

Trưa ngày thứ ba, Quách Thanh Tú cuộn mình trên sofa, đắp chăn sắp đi ngủ.

Bỗng cửa bị đá văng ra, một mùi rượu tạt trời xộc tới, bóng người tối đen xông về phía cô.

Quách Thanh Tú hơi ngẩn ngơ, đã bị Lâm Việt Thịnh xách lên.

“Quách Thanh Tú, cô sống được nhân nhả quá nhi...”

Bàn tay to của hấn bóp chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, xương cốt sắp bị hấn bóp gãy. Quách Thanh Tú đau tới mức nước mắt rơi lã chã như mưa.

“Anh làm gì đấy? Buông tôi ra, đồ khốn...”

Lâm Việt Thịnh rõ ràng là uống rượu, mùi rượu đầy người, ánh mắt tràn ngập lửa giận.

Hấn dùng sức ném Quách Thanh Tú vào trong xe, sau đó dùng sức khởi động xe. Thân thể cô va chạm thật mạnh vào trên ghế đau rất...

Lúc này, Lâm Việt Thịnh đã hoàn toàn biến thành một ác ma. Trong sinh mệnh của hấn chỉ còn lại trả thù và trừng phạt mà thôi.

Quách Thanh Tú khóc quá nhiều nên đôi mắt hơi e ngại ánh sáng. Ánh nắng sáng sủa từ bên ngoài chiếu vào khiến cô không nỡ mắt ra nổi, bị Lâm Việt Thịnh kéo ra xe một cách vô tri vô giác.

Khi cô mở mắt ra, lại đang đứng trước cổng trường, bạn học ngày xưa đều đang vây quanh cô.

Lê Quyên Quyên cũng đứng trong đó, thấy bộ dáng gầy trơ xương của Quách Thanh Tú không khỏi sợ ngây người.

“Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú, cậu làm sao vậy...”

Lâm Việt Thịnh đẩy Quách Thanh Tú đến trước mặt các bạn học, nói bằng giọng đùa cợt: “Nhìn thấy chưa? Con đàn bà này là bạn học của các người đúng không? Đừng bị lừa bởi vẻ bọc lương thiện của cô ta. Thực tế cô ta là một kẻ lừa đảo, giả danh lừa bịp khắp nơi, vì tiền không tiếc bán đứng thân thể của mình...”

Quách Thanh Tú sợ ngây người. Cô không thể ngờ được rằng Lâm Việt Thịnh lại xé rách tự tôn cuối cùng của cô trước mặt các bạn học.

“Không thể nào, trước kia Quách Thanh Tú rất thành thật mà.”

“Đúng rồi, đừng đánh giá con người qua vẻ bề ngoài. Thì ra cô ta sa đọa như thế, chẳng trách bị trường đuổi học.”

“Đúng đấy đúng đấy, sao đại học S chúng ta lại xuất hiện loại người xấu xa như thế chứ. Đúng là vô liêm sỉ.”

“Nhìn cô ta như thế thật là khiến người ta ghê tởm.”

Lê Quyên Quyên đứng ra từ trong đám đông, quát lớn: “Đồ khốn, sao anh có thể làm nhục cô ấy như vậy chứ! Quách Thanh Tú, cậu nói cho mình biết đi, sao cậu lại ở bên cạnh tên khốn nạn như thế.”

Trong khoảnh khắc, Quách Thanh Tú hoàn toàn sập đổ. Thế giới của cô tan vỡ rồi.

“Ahhhhh!”

Quách Thanh Tú bỗng thét chói tai, vung nắm đấm về phía Lâm Việt Thịnh.

Tiếc rằng cô đâu phải là đối thủ của Lâm Việt Thịnh, nhanh chóng bị hấn giữ chặt tay, đẩy Lê Quyên Quyên vừa xông tới, tức giận tới mức quát lên: “Cút đi, đừng cút hết cho tôi!”

“Lâm Việt Thịnh, tôi liều mạng với anh! Đồ ác ma, đồ khốn nạn mất hết tính người...”

Quách Thanh Tú khóc kêu khàn cả giọng.

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh lạnh lẽo ném cô vào trong xe.

Sau đó chạy như bay trên đường bằng tốc độ nhanh nhất.

Đến trước cửa biệt thự, hắn kéo cô ra, cứ thế kéo hai tay của cô từ trong xe vào tận đại sảnh.

Tất cả mọi người thấy vậy đều sợ ngây người, đứng đực ra trong phòng khách, không dám cựa quậy dù chỉ một chút.

“Cút!”

Lâm Việt Thịnh quát lớn một tiếng, mọi người đều chạy tứ tán.

Quách Thanh Tú bị hắn ném trong phòng khách như một con búp bê bị hỏng.

“Tổng giám đốc Lâm, không biết ngài vội vã gọi điện thoại lại đây tìm em làm gì?”

Giọng nói ồ ạt truyền tới từ ngoài cửa.

Bóng dáng khêu gợi của Trương Minh Nhiên xuất hiện ở cửa, nhìn thoáng qua Quách Thanh Tú nằm trên sàn nhà, ánh mắt chột lóe qua một chút vui sướng khi người gặp họa.

“Ồ, đây không phải là cô Quách đó sao? Trời lạnh như vậy, nằm trên sàn nhà làm gì thế?”

Quách Thanh Tú che mặt, bò dậy.

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh đen sì ngồi trên sofa, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Trương Minh Nhiên: “Còn không mau cút lại đây!”

Trương Minh Nhiên thế mới ồ ạt kêu một tiếng: “Ồ, được thôi, tôi đây!”

Nói rồi lác bò mông khêu gợi đi đến bên cạnh Lâm Việt Thịnh.

“Tổng giám đốc Lâm, người ta nhớ anh muốn chết!” Trương Minh Nhiên uốn thân hình đầy đặn của mình lên người Lâm Việt Thịnh.

Hai người đang ở trong tầm mắt của Quách Thanh Tú, như thể đang cố ý làm cho cô nhìn vậy.

Lâm Việt Thịnh xoay người, duỗi tay nâng cằm Trương Minh Nhiên lên, hôn lên cánh môi đầy đặn của cô ta.

Trương Minh Nhiên rên rỉ một tiếng, nhanh chóng nghênh đón hắn.

Hai người nhanh chóng quần lấy nhau. Bàn tay to của Lâm Việt Thịnh điên cuồng xé quần áo trên người Trương Minh Nhiên, nhanh chóng lộ ra thân thể trắng như tuyết của cô ta.

Cô ta có ý ngại ngùng che lấp, gắt giọng: “Đừng mà, cậu Lâm, chúng ta vào phòng làm đi!”

Lâm Việt Thịnh tràn đầy hứng thú vuốt ve bộ ngực đầy đặn của Trương Minh Nhiên, giọng nói gợi cảm mê người: “ĐƯỢC!”

Hai người nắm tay đi lên trên lầu.

Trương Minh Nhiên cố ý đi đằng sau, thừa cơ chớp mắt với Quách Thanh Tú, nâng cằm với vẻ cực kỳ đắc ý.

“A ưm... Cậu Lâm... Anh mạnh ghê... Người ta... Người ta không chịu nổi đâu...”

Tiếng rên rỉ nhiệt liệt của Trương Minh Nhiên truyền ra từ căn phòng cố ý để ngỏ cửa.

“Ưm... Cậu Lâm to ghê, mạnh ghê... Người ta còn muốn nữa...”

Tiếng rên rỉ cuồng nhiệt truyền vào tai Quách Thanh Tú như thuốc độc. Cô thống khổ bịt tai lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 88: Đắm chìm dưới thân thể của hắn

Di Nguyễn lặng lẽ đi tới từ nhà bếp, ra hiệu cho Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú đứng dậy, chậm rãi đến gần Di Nguyễn.

“Cô Quách à, thật ra cậu chủ rất yêu cô, cậu ấy cố ý tìm người phụ nữ đó để kích thích cô đấy. Cô nhận lỗi với cậu ấy, chịu thua, cậu ấy hết giận thì sẽ đối xử tốt với cô thôi.”

Quách Thanh Tú đau khổ lắc đầu. Không đâu, lần này Lâm Việt Thịnh nhất định hận cô tận xương tủy rồi.

Hắn đánh cô không lưu tình chút nào, hoàn toàn không còn một chút thương tiếc. Hắn không yêu cô, hắn hận cô tận xương.

“Cô Quách, cô nghe tôi khuyên đi, tôi là người từng trải...”

“Di Nguyễn, cảm ơn lòng tốt của dì, nhưng cháu... Sẽ không làm lành với hắn nữa đâu.”

Cũng được, hắn đối xử với cô như vậy, chút xíu thiện cảm trong lòng cô về hắn cũng đã biến mất.

Bỗng nhiên, điện thoại trong phòng khách vang lên, Di Nguyễn vội chạy qua nhấc máy.

“Cậu chủ, cậu cần gì ạ?”

“Đề Quách Thanh Tú bùng hai ly nước trái cây lên đây. Nhớ kỹ, đề cô ta đích thân bùng lên...” Lâm Việt Thịnh nói xong rồi bá đạo cúp điện thoại.

Di Nguyễn nhìn Quách Thanh Tú rất lâu, thở dài thật sâu: “Cái cô Trương Minh Nhiên kia muốn uống nước trái cây, bảo cô đi làm!”

“À vâng!”

Quách Thanh Tú chết lặng đi vào phòng bếp, bắt đầu tìm hoa quả tươi. Mười phút sau, hai ly nước trái cây xanh biếc được Quách Thanh Tú bùng lên.

Trên giường lớn của phòng ngủ chính, Lâm Việt Thịnh hưởng thụ nằm trên giường, có thể nhìn thấy nửa người trên trần trắng kiêu, cơ bắp rắn chắc tràn đầy khô gọi quyến rũ.

Trên người hắn là Trương Minh Nhiên trần như nhộng. Cô ta ưỡn bộ ngực cup E ngao ngễ cười trên người Lâm Việt Thịnh.

Thấy Quách Thanh Tú bước vào, cô ta hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ mà chỉ có kiêu ngạo.

Trước kia khi tham dự cuộc thi hoa hậu châu Á, cô ta đã quen với việc bị người khác đánh giá thân thể của mình rồi, không chỉ không thẹn che giấu mà còn ưỡn cao hơn.

Chấn tởm bóng loáng che kín nửa người dưới của họ, có thể tưởng tượng ra bên dưới là cảnh tượng nóng bỏng tới mức nào.

Quách Thanh Tú chết lặng đi vào, cúi đầu, đặt nước trái cây lên mặt bàn.

Trương Minh Nhiên không kiên nhẫn kêu một tiếng: “Đưa tới tận tay xem nào!”

Quách Thanh Tú liếc nhìn Lâm Việt Thịnh, ánh mắt hắn sâu thẳm âm u, đối với cô, ngoài hận ra hắn chỉ còn lại chán ghét. Quách Thanh Tú đành phải bùng nước trái cây đến tận tay cho Trương Minh Nhiên.

Trương Minh Nhiên đắc ý khẽ hừ một tiếng, ngón tay trắng nõn, móng tay sơn màu đỏ au, cực kỳ điệu đà nhận lấy ly nước trái cây trong tay Quách Thanh Tú. Nhưng vừa uống một ngụm thì bỗng phun ra hết.

“Ư ư, cậu Lâm, con đàn bà Quách Thanh Tú ác độc này lại cho em uống nước ớt...” Trương Minh Nhiên ồ ạt khóc.

“Cô có nói là muốn uống nước trái cây gì đâu, sao tôi biết cô không thích uống nước ớt chứ.”

Quách Thanh Tú nhớ tới câu nói cay nghiệt của Trương Minh Nhiên trên bữa tiệc hôm đó, trong lòng lập tức nổi giận.

“Ư ư, cậu Lâm, anh nhìn cô ta đắc ý chưa kia. Anh phải làm chỗ dựa cho em đó, em không thiết sống nữa...” Trương Minh Nhiên làm bộ làm dáng đâm vào ngực Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh bỗng đẩy Trương Minh Nhiên ra, nhảy xuống từ trên giường.

Hắn thò tay tóm lấy cằm Quách Thanh Tú, “Từ giờ trở đi, cô chính là người hầu nơi này. Đi, lại ép nước trái cây tới, ép tới khi nào cô ta hài lòng thì thôi...”

Quách Thanh Tú chết lặng liếc nhìn hắn, không nói một câu, bùng nước trái cây xuống dưới lầu.

Lâm Việt Thịnh nhìn theo bóng lưng cô biến mất, dùng sức đá Trương Minh Nhiên xuống giường.

“Cậu Lâm, sao anh lại đối xử với em như vậy được?”

“Đối xử với cô như thế thì sao hả? Đã cho cô thứ mà cô muốn rồi, cô còn tưởng mình là cái thá gì hả?”

“Cậu Lâm, người ta tốt hơn Quách Thanh Tú nhiều, tại sao anh lại đối xử với cô ta tốt như vậy?”

Lâm Việt Thịnh khinh thường nhìn cô ta: “Lâm Việt Thịnh tôi đây chưa bao giờ chơi loại đàn bà bị người khác xài rồi.”

Trương Minh Nhiên nản lòng triệt để. Cô ta hao hết sức lực muốn khiêu khích Lâm Việt Thịnh, nào ngờ hắn không chỉ không có tí phản ứng nào với cô ta mà ngược lại mình thêm muốn chết, đói bụng mà không được ăn. Nếu không phải nể tình ba mươi tỷ kia thì cô ta đã sớm chạy đi tìm đàn ông khác quất nhau mấy hiệp rồi.

Quách Thanh Tú lại ép hai ly nước cam lại đây.

Trương Minh Nhiên uống một ngụm, nhàu mày ghét bỏ: “Dở ẹc. Cô làm ăn kiểu gì thế? Ép nước gì mà khó uống quá thế. Lại đi ép lại đi...”

Quách Thanh Tú cắn môi, rõ ràng Trương Minh Nhiên đang cố phá đám.

Lâm Việt Thịnh đảo mắt nhìn cô lạnh lùng, mặt không biểu cảm. Quách Thanh Tú đành phải bưng ly tiếp tục xuống lầu.

Lúc rửa máy ép nước, ngón tay cô bỗng bị lưỡi dao sắc bén cửa qua, máu tươi lập tức trào ra.

Cô vội ngậm ngón tay vào miệng, không nhận được lại chảy nước mắt.

Cô bây giờ, sống không có một chút tôn nghiêm nào cả.

“Ái chà chà, tôi nói sao mà còn chưa lên, hóa ra là đang làm biếng ở đây.”

Giọng nói chế nhạo của Trương Minh Nhiên vang lên từ đằng sau. Quách Thanh Tú xoay người lại, không để ý tới cô ta.

Trương Minh Nhiên cố ý đi vòng đến trước mặt cô: “Chắc chắn, cô bị cậu Lâm chơi chán rồi đúng không? Nhìn xem dáng người của cô kìa, chẳng có tí lỗi lờn nào cả, chẳng trách cậu Lâm thích thân thể của tôi như thế. Xem ra là hoàn toàn không tìm thấy hứng thú trên cơ thể của cô.”

Vành mắt Quách Thanh Tú đỏ hoe trừng cô ta: “Đúng đấy, tôi bị hắn ta chơi chán rồi. Vậy thì bây giờ để cô tới cho hắn chơi đi! Tôi với cô có gì khác nhau đâu? Dù sao đều là đồ chơi của hắn mà thôi.”

“Cô...” Trương Minh Nhiên bị cô chặn họng mới mức cảm nín.

Cô ta tự nhận là siêu mẫu, muốn thừa dịp này để làm nhục Quách Thanh Tú một phen, ai dè lại bị cô nhanh miệng làm cho á khẩu không trả lời được.

“Đúng rồi, rốt cuộc thì cô muốn uống nước trái cây nào? Tôi không muốn mất công vô ích nữa!”

“Hừ, bây giờ tôi chẳng có hứng thú đó nữa. Bất kể là nước gì thì đều có máu của cô... À đúng rồi, nghe nói cô biết làm sủi cảo hả? Không bằng làm cho tôi một chút đi!”

Trương Minh Nhiên cảm thán.

Quách Thanh Tú biết rõ, chắc chắn đây là ý tưởng của Lâm Việt Thịnh. Bây giờ hắn đang nghĩ mọi cách để tra tấn cô.

“Được, tôi làm!”

Quách Thanh Tú xử lý miệng vết thương một cách đơn giản. Di Nguyễn đi ra, Trương Minh Nhiên trừng Di Nguyễn một phát: “Bà không được giúp đỡ, để cho cô ta làm một mình.”

Nói rồi cũng không đi mà đứng ở cửa, theo dõi Quách Thanh Tú làm việc.

Lúc trộn nhân, vết thương trên tay Quách Thanh Tú đụng vào muối, đau tới mức cô phải bật khóc.

Lâm Việt Thịnh, đồ khốn nạn, đồ ác ma...

Mất hơn một giờ, cuối cùng cũng nấu xong một đĩa sủi cảo thơm phức đặt trước mặt Lâm Việt Thịnh.

Trương Minh Nhiên ngửi thấy mùi hương này, chỉ muốn ăn ngay lập tức, cầm đũa thò tới chuẩn bị gắp.

Lâm Việt Thịnh lại nhanh chóng bưng sủi cảo lên, đổ vào trong thùng rác.

Hắn không biểu cảm nhìn Quách Thanh Tú.

“Không ngon. Đi làm lại đi...”

Quách Thanh Tú oán hận nhìn hấn, xoay người đi vào nhà bếp tiếp tục làm sùi cào. Một ngày nặng nề...

Quách Thanh Tú làm mấy trăm cái sùi cào, cuối cùng đều bị Lâm Việt Thịnh đổ vào thùng rác.

Trương Minh Nhiên cũng phát hiện ra điều gì, sau này dứt khoát không thèm thò đũa ra nữa.

Quách Thanh Tú tức giận nhìn Lâm Việt Thịnh: “Anh căn bản là không có nể, sao biết là không ngon? Anh cố ý chơi tôi thì có!”

Lâm Việt Thịnh cười lạnh: “Đúng, tôi cố ý chơi cô đấy. Chỉ bằng cái thứ được làm từ đôi tay dơ bẩn của cô mà cũng muốn tôi ăn à? Cô nghĩ Lâm Việt Thịnh tôi là ai? Nơi thu gom rác rưởi chắc?”

Nước mắt sóng sánh trong vành mắt, Quách Thanh Tú cố gắng không làm cho nó chảy xuống.

“Lâm Việt Thịnh, anh đừng có ý thế bất nạt người khác như thế!”

“Tôi thích, tôi muốn, sao hả? Ai bảo cô tự chịu sa đọa? Không thích làm công chúa, lại cứ thích làm chuyện hèn hạ!” Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói, bỗng phát tay hất ngã cả cái bàn.

Nhất thời bát đĩa trên bàn đều vỡ đầy đất.

Trương Minh Nhiên cũng sợ ngây người, hoảng hốt mở to mắt, lùi về sau một bước, không dám hó hé.

Tay Lâm Việt Thịnh bị thương do cái bàn cũng không có chút cảm giác, găm nhẹ một tiếng: “Lê Hùng Việt!”

Lê Hùng Việt nhanh chóng xuất hiện trước cửa lớn.

“Cậu chủ!”

“Dẫn cô ta đi, đừng cho tôi nhìn thấy nữa.”

Lê Hùng Việt đi đến trước mặt Trương Minh Nhiên, nói nhẹ: “Cô Trương, xin mời!”

“Khốn khiếp, tôi không nói cô ta!” Lâm Việt Thịnh tức giận tới mức không kìm nén được. Bây giờ chỉ cần nhìn thấy Quách Thanh Tú, trái tim hấn lại đau đớn như bị dao quấy, không thể kiềm chế.

Người phụ nữ này giống như một vết nhơ trong đời hấn, chỉ đứng ở đó cũng đủ khiến hấn cảm thấy sự thất bại và bất lực của mình.

Lâm Việt Thịnh hấn, thế mà lại không thể níu giữ được trái tim của một người phụ nữ.

Lê Hùng Việt còn chưa lên tiếng, Quách Thanh Tú đã chủ động đi ra ngoài.

Cô rời đi không có lấy một chút lưu luyến, lê bước chân mệt mỏi, bước đi từng bước một.

Lâm Việt Thịnh đập lên tường thật mạnh, năm ngón tay chảy đầy máu tươi. Trương Minh Nhiên thấy mà giật thót tim.

Đang định đi tới nói hai câu, Lâm Việt Thịnh bỗng quay đầu lại, quát cô ta: “Nhìn gì mà nhìn? Còn không mau cút đi!”

Trương Minh Nhiên không dám ở lại, xoay người thét chói tai chạy mất dép, chỉ sợ chạy chậm chút sẽ bị Lâm Việt Thịnh đánh cho một trận.

Tiếng vỡ nát vang lên, đồ sứ trang trí trong phòng đều bị đập cho nát nhừ.

Quách Thanh Tú lại bị nhốt vào đại sảnh của công ty Thanh Tú Bút Màu.

Cô bận rộn cả ngày, mệt tới mức hai chân như nhũn ra. Bỗng cảm thấy có một dòng nước ấm chảy ra từ giữa hai chân, bụng bắt đầu quặn đau.

Quách Thanh Tú đau đớn nhíu mày. Tiêu rồi, tới mùa đau rồi.

Quách Thanh Tú lết tới cửa, nhẹ nhàng gõ cửa lớn. Qua thật lâu sau mới có người tới mở cửa.

“Lê Hùng Việt, phiền anh giúp tôi lấy một thứ lại đây.”

Quách Thanh Tú thật sự ngại nói với người đàn ông là mình muốn băng vệ sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng cả buổi mới nói: “Cho tôi giấy bút đi.”

Lê Hùng Việt tìm cả buổi mới mò ra một cây bút cùng với một hộp thuốc lá bằng giấy.

Quách Thanh Tú cảm kích nhận lấy, viết mấy chữ rồi đưa cho Lê Hùng Việt: “Anh không thể nhìn. Làm phiền anh giao cho Di Nguyễn, di ấy sẽ hiểu là chuyện gì.”

Lê Hùng Việt là người thành thật. Hắn gật đầu rồi lại đóng cửa lại.

Quách Thanh Tú yên lặng trở về sofa ngồi xuống. Cảm giác đau đớn truyền tới từ bụng một cách mãnh liệt.

Quách Thanh Tú nằm trên sofa, mặc cho mồ hôi làm ướt tóc cô.

Trước kia cô đã có tật đau bụng kinh rồi, chẳng qua lần này quá mức kịch liệt, cô hoàn toàn không thể chịu đựng nổi.

Trong lúc hoảng hốt, bỗng có tiếng động khe khẽ truyền tới từ cửa lớn.

Quách Thanh Tú khẽ gọi: “Di Nguyễn!”

Đột nhiên, một bóng người cao lớn xông tới: “Thanh Tú, là anh đây!”

Quách Thanh Tú mở to mắt. Ánh mắt dịu dàng của Tăng Thanh Hải xuất hiện trong tầm mắt của cô, khiến cô cảm thấy ấm lòng.

“Anh Hải!”

“Thanh Tú, xin lỗi, anh đã đến chậm. Có phải hấn đối xử với em không tốt không vậy?”

Quách Thanh Tú cắn môi, ra sức lắc đầu. Cô không muốn khiến anh Hải lo lắng, hơn nữa không muốn khiến anh Hải biết về chuyện xấu xa của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Búp bê vải rách rưới

Tăng Thanh Hải bỗng dùng sức ôm Quách Thanh Tú vào lòng, khẽ thủ thi bên tai cô: “Thanh Tú, em đừng sợ, anh biết cả rồi. Anh biết Thanh Tú của anh đang chịu khổ, anh dẫn em đi...”

Thân thể Quách Thanh Tú run rẩy, trong lòng ám áp: “Anh Hải, em không thể đi theo anh được. Em không xứng ở bên cạnh anh...”

Tăng Thanh Hải nâng khuôn mặt trắng nõn gầy yếu của cô lên, ánh mắt tràn đầy sự ám áp bức thiết, quan tâm và tình yêu.

“Nghe anh nói này, Thanh Tú. Anh và Lý Vi Vi đã chia tay rồi, anh là tự do, anh có thể dẫn em đi. Anh muốn em trở thành cô dâu của em, anh muốn cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trần đời...”

Anh muốn cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trần đời!!! Tại sao nghe câu này có vẻ quen tai thế nhỉ? Quách Thanh Tú bất giác nhớ tới những lời này.

“Anh Hải, sao anh lại xuất hiện ở đây? Anh mau đi đi, Lâm Việt Thịnh sẽ không tha cho anh đâu.”

Quách Thanh Tú lấy lại tinh thần thúc giục anh. Tên ác ma Lâm Việt Thịnh kia có thể làm ra bất cứ chuyện gì, cô không thể làm liên lụy tới anh Hải được.

Anh chính là nỗi vương bận và là chỗ dựa duy nhất trên đời này của cô. Cô không thể mất anh được.

“Không sao đâu, ha ha, Thanh Tú, em quên hôm nay là ngày gì rồi sao?”

Quách Thanh Tú ngơ ngác một lúc, sau đó lắc đầu thật mạnh: “Không nhớ rồi!”

Tăng Thanh Hải bỗng lấy một bó hoa hồng và một hộp quà ra từ sau lưng như thể đang làm ảo thuật vậy.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, mỉm cười, nghiêm túc nói: “Thanh Tú, chúc em sinh nhật vui vẻ!”

Sinh nhật! Hôm nay là sinh nhật của cô sao? Quách Thanh Tú ngẩn ngơ, nước mắt rơi lã chã.

Hôm nay là sinh nhật của cô. Cô làm nô lệ cho Lâm Việt Thịnh một ngày, còn cắt trún ngón tay.

Cô là thợ tinh, trên đời này không ai thèm quan tâm cô có vui vẻ hay không. Chỉ có người đàn ông trước mắt này là quan tâm cô từ tận đáy lòng.

Sự ảm áp lan tràn lên tận trái tim, hóa thành dòng nước mắt nóng bỏng tràn ra từ mắt Quách Thanh Tú.

Cô cười, hít một hơi. Trên khuôn mặt xinh đẹp gầy yếu, nụ cười hòa lẫn với những giọt nước mắt xúc động...

“Cảm ơn anh Hải còn nhớ rõ sinh nhật em!”

Tăng Thanh Hải dịu dàng nhìn cô, nắm lấy tay cô: “Thanh Tú, mở ra nhìn xem có thích không?”

Bàn tay Quách Thanh Tú run rẩy, mang theo sự chờ đợi và tâm trạng vui vẻ, chậm rãi mở hộp quà ra.

Một chiếc hộp âm nhạc tinh xảo xuất hiện trước mắt cô.

Trên hộp âm nhạc là một đôi búp bê đang hôn nhau. Cậu bé mặc Âu phục là Tăng Thanh Hải phiên bản Chibi, còn cô bé mặc váy cưới thì là Quách Thanh Tú phiên bản Chibi. Trông rất là sinh động thú vị, tràn đầy ảm áp, xem ra Tăng Thanh Hải đã chuyên đặt nhờ người khác làm hộ.

Quách Thanh Tú kích động ấn nút mở trên hộp âm nhạc, tiếng nhạc dương cầm vang lên. Bé trai chậm rãi xê dịch đến bên cạnh bé gái theo tiếng nhạc, sau đó hai đứa bé hôn nhau, liên tục xoay tròn theo tiếng nhạc.

Quách Thanh Tú cười khúc khích. Cảnh tượng này vẫn xuất hiện trong giấc mơ thưở bé của cô.

“Anh Hải, em thích lắm. Cảm ơn anh!”

Cái gì gọi là hạnh phúc? Chính là khi cả thế giới đều vứt bỏ mình, nhưng vẫn có một người nâng niu mình trong lòng bàn tay như báu vật.

Quách Thanh Tú cảm thấy hạnh phúc và niềm vui đang bao bọc lấy bản thân mình.

“Thanh Tú, xin lỗi. Anh không có cách nào khác. Vì bảo vệ tập đoàn Tăng Thị, anh đành phải bỏ qua Thanh Tú Bút Màu.”

Lâm Việt Thịnh dùng 40% cổ phiếu của tập đoàn Tăng Thị để đổi lấy 60% cổ phần của Thanh Tú Bút Màu. Tăng Thanh Hải bị lão gia trong nhà gây sức ép, đành phải đồng ý với giao dịch này.

Thấy Thanh Tú Bút Màu bị bỏ hoang như vậy, Tăng Thanh Hải cực kỳ áy náy.

Quách Thanh Tú mỉm cười an ủi anh: “Anh Hải, bây giờ em đã rất vui vẻ rồi. Em không cần gì cả, em chỉ cần ở bên cạnh anh là được rồi...”

“Rầm!” Một tiếng nổ vang lên, bóng dáng âm u của Lâm Việt Thịnh xuất hiện trước cửa. Họng súng tóe om trên tay hắn nhắm thẳng vào Tăng Thanh Hải.

Ánh mắt đen tối chứa đầy ánh sao: “Không cần gì cả, chỉ cần ở bên cạnh hắn ta? Được lắm, Quách Thanh Tú, mẹ kiếp cô đúng là không biết xấu hổ, cuối cùng tôi cũng thấy rõ con người cô rồi.”

Tăng Thanh Hải chậm rãi đứng dậy, khuôn mặt tuấn tú không có lấy một chút sợ hãi.

“Lâm Việt Thịnh, bắt nạt phụ nữ thì có gì mà hay ho chứ? Có giỏi thì nhắm vào tôi đây này.”

Lâm Việt Thịnh cười lạnh: “Quách Thanh Tú là con đàn bà mà tao mua với giá cả niềm yết, tôi muốn làm thế nào thì làm thế đấy, liên quan mẹ gì tới mày.” Giọng điệu cực kỳ kiêu căng.

Sắc mặt Quách Thanh Tú đỏ bừng. Cô nổi đùng khí chặn trước mặt Tăng Thanh Hải.

“Lâm Việt Thịnh, đây là ân oán giữa tôi và anh, không liên quan gì tới anh Hải hết. Anh thả anh ấy ra đi.”

“Ha, anh Hải? Bây giờ đã bắt đầu bảo vệ cho gian phu rồi à?” Lâm Việt Thịnh đã hoàn toàn bị cơn giận khống chế.

Họng súng của hắn thay đổi góc độ, lại chỉ thẳng vào Tăng Thanh Hải.

“Lâm Việt Thịnh, anh có gì thì cứ nhắm vào tôi, đừng bắt nạt Thanh Tú...” Tăng Thanh Hải thản nhiên che chở cho Quách Thanh Tú.

Con giận bùng cháy trong ngực Lâm Việt Thịnh. Mẹ kiếp, hai đứa này đang khiêu chiến sức chịu đựng của hắn đấy à? Thừa dịp hắn không ở, không chỉ có tăng tị với nhau ở đây mà còn thể hiện tình cảm trước mặt hắn. Chết đi! Cả đám đều chết hết đi!

Quách Thanh Tú nhìn họng súng trong tay Lâm Việt Thịnh, bỗng nhào tới.

Một tiếng súng vang lên, viên đạn bắn trật, sát qua tay trái của Tăng Thanh Hải. Quách Thanh Tú sợ ngây người, cô thấy máu tươi trào ra từ cánh tay Tăng Thanh Hải, nhanh chóng nhuộm đỏ quần áo.

Lâm Việt Thịnh điên rồi, chắc chắn hắn ta đã điên rồi, chắc chắn hắn sẽ giết anh Hải mất.

Không biết Quách Thanh Tú lấy dũng khí ở đâu, bỗng ôm lấy Lâm Việt Thịnh, “Anh Hải mau đi đi! Mau đi đi!”

Tăng Thanh Hải ngơ ngác, xoay người chạy thoát ra từ khe cửa, lao vào trong bóng đêm.

Lâm Việt Thịnh dùng sức đẩy Quách Thanh Tú ra rồi đuổi theo, bắn loạn xạ vào trong bóng đêm.

Quách Thanh Tú vốn nhìn con đau trong bụng để bảo vệ Tăng Thanh Hải, lúc này bị Lâm Việt Thịnh đẩy mạnh vào góc tường, đầu đụng vào tường, đau tới mức cô không ngóc đầu dậy nổi.

Hộp âm nhạc đã bị rút xuống đất vỡ toang, chỉ truyền phát một giai điệu. Hai đứa bé hôn nhau bị gãy làm đôi, đồng một cái tây một cái...

Nước mắt làm nhòe tầm nhìn của Quách Thanh Tú. Cô duỗi tay muốn cầm lấy hai con búp bê đó, tiếc rằng sức lực của cô có hạn nên giãy dụa thật lâu, lúc sắp lấy được...

Bỗng một cái chân thò tới, đá con búp bê ngay đầu ngón tay của cô ra xa.

Cánh tay dài của Lâm Việt Thịnh dùng sức túm cô lên, dùng sức lắc lư cô, phẫn nộ thét gào: “Quách Thanh Tú, vừa rồi các người đang làm gì? Mẹ kiếp, các người đang làm gì trên sofa? Nói mau!”

Nước mắt rơi xuống trên gương mặt của Quách Thanh Tú, giọng nói yếu ớt một mõi: “Bạo chúa... Bạo chúa vô liêm sỉ, đừng suy nghĩ về người khác bằng cái đầu dơ bẩn của anh.”

Con giận của Lâm Việt Thịnh lại bị khơi dậy, dùng sức bóp chặt khiến xương vai của Quách Thanh Tú kêu rộp rộp.

Cảm giác đau đớn khiến đầu óc mơ hồ của Quách Thanh Tú lại trở nên tỉnh táo. Lạnh quá, lạnh quá, cô run rẩy liên tục.

“Nói mau! Vừa rồi các người đang làm gì hả? Có phải hấn ta đã hôn cô hay không? Các người làm mấy lần? Khốn khiếp! Mẹ kiếp! Quách Thanh Tú, con đi thỏa, các người làm mấy lần hả? Nói mau...”

Quách Thanh Tú đau tới mức sắp không nói được nữa, giọng nghẹn ngào: “Quà... Quà...”

“Quà gì?” Lâm Việt Thịnh khàn giọng gầm lên. Con đàn bà chết tiệt này, mẹ nó không biết tốt xấu gì cả. Chỉ cần hấn không có mặt là cô lại làm bậy với gian phu rồi.

Giọng nước mắt cuối cùng rơi ra khỏi vành mắt Quách Thanh Tú: “Hôm nay... Là sinh nhật tôi... Anh Hải... Đến chúc mừng sinh nhật cho tôi!”

Dứt lời, thân thể của cô nhanh chóng rũ xuống như một con búp bê vải rách rưới.

Trượt ra khỏi tay Lâm Việt Thịnh không còn chút sức lực nào.

Máu tươi tuôn ra từ giữa hai chân cô, nhuộm đỏ quần của cô, nhuộm đỏ sàn nhà, chảy đến bên chân Lâm Việt Thịnh, cảnh tượng nhìn thấy ghê người ánh vào mắt hấn.

Đầu óc Lâm Việt Thịnh bỗng trống rỗng. Hôm nay là sinh nhật cô? Tại sao hôm nay lại là sinh nhật cô? Tại sao hấn lại hoàn toàn không biết gì cả? Hấn đang làm gì?! Hấn dẫn vật cô cả ngày, vừa mắng vừa đánh, còn làm nhục nữa... Chó má, tại sao hôm nay lại là sinh nhật cô?

“Cậu chủ? Cậu chủ đang làm gì vậy? Nhanh nhanh, buông tay ra, cô Quách sắp không chịu nổi nữa rồi...”

Di Nguyễn bối rối chạy tới. Sau khi nhận được tờ giấy từ Lê Hùng Việt, bà chỉ thấy bên trên có viết ba chữ: Mùa dâu tới!

Đàn ông đọc thì không hiểu, nhưng bà là phụ nữ, đương nhiên hiểu ý của Quách Thanh Tú, vội đến siêu thị mua băng vệ sinh.

Không thể ngờ được rằng vừa mới đến đã thấy Quách Thanh Tú ngất xỉu trong vũng máu.

Dường như lúc này Lâm Việt Thịnh mới hoàn hồn lại, ngơ ngác nhìn Di Nguyễn: “Sao bây giờ? Tôi làm tổn thương cô ấy rồi, sao bây giờ?”

Lúc này Lâm Việt Thịnh đã hoàn toàn không còn vẻ bá đạo già dặn như xưa nữa mà luống cuống như một cậu trai mới lớn, ngơ ngác nhìn Di Nguyễn.

“Bệnh viện, lập tức đưa cô ấy tới bệnh viện. Cô Quách, cô Quách, cô tỉnh lại đi!”

Di Nguyễn bối rối kêu. Lâm Việt Thịnh ôm Quách Thanh Tú lao ra cửa, Lê Hùng Việt xông ra từ trong bóng tối.

“Cậu chủ, có cần đuổi theo Tăng Thanh Hải không? Hấn ta chỉ đến một mình thôi.”

“Lái xe lại đây ngay lập tức. Nhanh lên! Chậm coi chừng tôi giết chết cậu!”

Lê Hùng Việt biết chuyện không đúng lắm, vội chạy vào trong gara lái xe ra.

Xe của Lê Hùng Việt lao tới bệnh viện, Lâm Việt Thịnh bế Quách Thanh Tú, thân thể cô càng ngày càng lạnh lẽo.

Hắn bỗng cảm thấy sợ hãi cực kỳ. Nếu cô đã chết thì hắn phải làm sao đây?

Không, không thể khiến cô chết được!

Tại sao thời gian lại trôi qua chậm quá vậy?

“Lê Hùng Việt, mẹ nó chứ mày lái xe nhanh hơn nữa được không? Chậm như ốc sên thế!” Lâm Việt Thịnh gầm nhẹ.

Lê Hùng Việt đạp ga hết cỡ, lao tới hết tốc độ. May mà buổi tối không có nhiều xe, chứ nếu là ban ngày thì không thể nào mà đi được như thế.

“Vâng, cậu chủ!” Hắn không dám cãi lời Lâm Việt Thịnh. Di Nguyễn ngồi trên ghế phó lại càng thờ dài nãy nê.

Hai đứa nhỏ này, cả ngày hờn dỗi với nhau. Rõ ràng yêu muốn chết mà khẳng khái không chịu sống yên ổn gì cả, cả ngày cãi tới cãi lui, cứ thế mãi thì sớm muộn gì cũng có một đứa chết.

Xe vừa dừng lại, Lâm Việt Thịnh nhanh chóng xông ra ngoài, ôm thân thể không có tí trọng lượng nào của Quách Thanh Tú chạy về phía phòng cấp cứu.

“Nhanh lên, bác sĩ, cứu mạng!”

Quách Thanh Tú nhanh chóng được đưa vào phòng phẫu thuật. Lâm Việt Thịnh bị một cánh cửa sắt chắn bên ngoài.

Hắn đi tới đi lui như ruồi bọ mất đầu, hai tay siết chặt, đập lên tường thật mạnh. Vết thương vừa khép lại bị xé toạc ra.

Hắn lại hoàn toàn không cảm thấy đau đớn mà chỉ thấy trong lòng bị bóng tối bao phủ, không thở ra được mà cũng không hít vào được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Khế ước kết thúc

Một bác sĩ bước ra từ phòng giải phẫu.

Lâm Việt Thịnh lập tức xoay người lại, trực tiếp tóm lấy cổ áo bác sĩ, vội vã quát lên: “Cô ấy sao rồi?”

Bác sĩ bị sợ hãi, chảy mồ hôi lạnh đầy đầu, nói cà lăm: “Bệnh nhân... Bệnh nhân còn đang hôn mê!”

“Nghe đây, nếu cô ấy có chuyện gì thì tôi sẽ cho các anh đều chôn cùng...”

Bác sĩ sợ tới mức gật đầu lia lịa. Lâm Việt Thịnh thả lỏng tay, hắn vội trốn đi như một con thỏ đang hoảng sợ vậy.

Hắn chỉ là bác sĩ gây mê mà thôi, hoàn toàn không phải là bác sĩ trị liệu, tính mạng của bệnh nhân có liên quan gì tới hắn mà tự dưng lại mắng hắn một trận? Đúng là lúc xui xẻo thì nằm không cũng dính đạn.

“Cậu chủ yên tâm đi, cô Quách không sao đâu. Chẳng qua là... Kinh nguyệt tới mà thôi.” Mãi về sau, Di Nguyễn mới lên tiếng.

Lâm Việt Thịnh ngẩn ngơ. Kinh nguyệt? Cô có kinh nguyệt mà hắn cũng không biết, tức là cô thật sự không dan díu với Tăng Thanh Hải?

Lâm Việt Thịnh, mày đúng là một thằng khốn nạn! Mày đã nói những gì? Chẳng trách Quách Thanh Tú không thích mày!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Lâm Việt Thịnh nôn nao đi tới đi lui.

Lúc y tá đi ra từ phòng giải phẫu, nhìn thấy hắn thì sợ tới mức bỏ chạy mất dép.

Người đàn ông này, thật sự là giống ác quỷ vậy, khiến người ta sợ hãi.

Không biết cánh cửa kia đã đóng mở bao nhiêu lần, cuối cùng Quách Thanh Tú cũng được đẩy ra khỏi phòng giải phẫu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt, thân thể gầy yếu nằm trên giường bệnh, trên người cắm đầy dây nhợ khiến trái tim Lâm Việt Thịnh như bị siết chặt.

Mẹ kiếp, Lâm Việt Thịnh, rốt cuộc thì mày là loại khốn nạn nào mà mới trong một tháng ngắn ngủi đã dẫn vật một cô gái trẻ trung thành dáng vẻ này chứ?

Lâm Việt Thịnh nắm tay lại, đau khổ tới mức chỉ hận không thể giết bản thân mình.

“Ai là người nhà? Làm ơn đi theo tôi một chút.”

Lâm Việt Thịnh đang định đi theo Quách Thanh Tú vào phòng bệnh thì bỗng nghe thấy bác sĩ nói vậy. Hắn dừng bước chân lại.

“Tôi đây!”

“Ồ, phiền anh đi theo tôi một chút.”

Nghe thấy giọng điệu của bác sĩ, Lâm Việt Thịnh cảm thấy tình huống không ổn lắm. Thủ tục đã làm được mười giờ rồi, sắc mặt của bác sĩ rõ ràng là không được tốt cho lắm. Hắn không dám nghĩ kỹ, chỉ muốn nghĩ theo chiều hướng tốt mà thôi.

“Thưa anh...”

Bác sĩ đang định nói thì Lâm Việt Thịnh đã đe dọa với vẻ dữ tợn: “Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì không may thì tôi sẽ không tha cho các người đâu.”

Bác sĩ bỗng nở nụ cười: “Thưa anh, anh đừng khẩn trương quá thế. Tạm thời tình huống của bệnh nhân đã ổn định rồi, nhưng phần não bị va chạm, chấn động não mức độ nhẹ, tụ huyết trong đầu đã được hút ra hết rồi. Nhưng chúng tôi không thể chắc chắn, bệnh nhân sẽ có một chút di chứng...”

“Di chứng gì?” Lâm Việt Thịnh đã sớm túm lấy áo bác sĩ.

“Có nhiều loại khả năng, ví dụ như bại liệt, hoặc là mất trí nhớ. Nếu nghiêm trọng thì cũng có thể sẽ biến thành người thực vật... Tình huống cụ thể phải chờ tới khi bệnh nhân tỉnh lại rồi mới phán đoán được.”

“Gi cơ? Mày là thằng lang băm nào thế hả? Thế mà cũng gọi là ổn định được à?” Lâm Việt Thịnh tức giận quát lên, chỉ hận không thể đấm cho bác sĩ một phát.

Nhưng đầu sỏ chân chính là mình. Nếu không phải mình dùng sức đẩy cô ấy thì sao cô ấy lại đụng vào tường được chứ?

Lâm Việt Thịnh buồn bực cực kỳ, tha cho bác sĩ, chạy về phòng bệnh.

Di Nguyễn đang canh chừng bên cạnh Quách Thanh Tú. Thấy Lâm Việt Thịnh đi vào, sắc mặt bà trông có vẻ buồn bã.

“Cậu chủ, bệnh tình của cô Quách thế nào rồi?”

Lâm Việt Thịnh im lặng không nói gì, trong mắt chứa đầy tơ máu. Nhìn đáng vẻ tiêu tụy nhỏ nhắn của cô, hắn chỉ hận không thể tự cho mình mấy cái tát.

Nhìn thuốc từ ống truyền dịch đưa vào trong cơ thể cô từng chút từng chút một, trái tim Lâm Việt Thịnh cũng dần dần chùng xuống.

“Trông coi cô ấy cho thật tốt, không được có một chút sơ xuất.”

Lâm Việt Thịnh gằn giọng nói mấy câu, xoay người rời khỏi phòng bệnh. Nhưng không lâu sau, hắn lại trở về, đích thân canh chừng bên cạnh Quách Thanh Tú như thể không yên lòng vậy.

Cứ cách một lúc hắn lại ngẩng đầu nhìn xem bình truyền dịch đã truyền xong hay chưa.

Dù sao thì Di Nguyễn cũng lớn tuổi rồi, đến sau nửa đêm đã ngủ. Lâm Việt Thịnh lại thức trắng đêm để trông coi Quách Thanh Tú.

Hôm sau hắn lại phát một điều dưỡng tới chăm sóc cho cô.

Quách Thanh Tú hôn mê hai ngày, buổi sáng thứ ba cô mở mắt ra.

Nhìn phòng bệnh trắng như tuyết, cô thoáng mơ hồ, cố gắng muốn nhớ lại gì đó, nhưng không thể nhớ nổi điều gì cả.

“Cô Quách... Cô Quách... Cậu chủ, cậu chủ, cô Quách tỉnh lại rồi...”

Di Nguyễn mới đi ra ngoài mua bữa sáng trở về, thấy Quách Thanh Tú mở mắt ra, bà kích động tới mức nước mắt rùng rùng. Cô Quách tỉnh lại, đồng nghĩa với việc sẽ không biến thành người thực vật. Cảm ơn trời đất!

Di Nguyễn kêu cả buổi mới nhớ ra sáng nay Lâm Việt Thịnh đã đến công ty rồi.

Bà vội gọi cho Lâm Việt Thịnh, “Cậu chủ, cô Quách tỉnh lại rồi.”

“Tôi đến ngay đây!” Lâm Việt Thịnh kích động cúp máy.

Di Nguyễn lau nước mắt, đến gần Quách Thanh Tú, “Cô Quách, cô tỉnh lại là được rồi. Mấy ngày nay suýt nữa thì hành chết cậu chủ. Mấy ngày cô chưa tỉnh cậu ấy thức suốt mấy ngày, cả ngày lẫn đêm đều trông giữ ở đây. Nếu không phải hôm nay cô Huỳnh gọi điện thoại tới bảo cậu ấy nhất định phải tới

công ty thì chắc bây giờ cậu ấy vẫn còn trông chừng ở đây đó...”

Quách Thanh Tú ngơ ngác nhìn Di Nguyễn, ngập ngừng nói: “Di Nguyễn! Sao cháu lại ở đây?”

Di Nguyễn ngần ra, lúc trước bác sĩ có nói là Quách Thanh Tú rất có thể sẽ mất trí nhớ. Chẳng lẽ cô ấy đã quên mất gì đó rồi à?

“Ồ... Cô Quách, hôm đó cô cãi nhau với cậu chủ, bắt cần bị thương nên mới ở bệnh viện...”

“Cậu chủ? Cậu chủ gì cơ?”

Quách Thanh Tú cúi đầu thì thào, ánh mắt trống rỗng. Di Nguyễn ngơ ngác một lúc, đan tay vào nhau, bỗng không biết nói gì mới được đây.

Lâm Việt Thịnh nhanh chóng bước vào phòng bệnh, con người tối đen sục sôi niềm vui cuồng nhiệt.

Hắn chờ cô suốt ba ngày ba đêm, quãng thời gian này dài dòng biết chừng nào. Hắn như thể đắm chìm trong địa ngục âm u lạnh lẽo, không tìm thấy lối thoát, bất lực lại gian nan.

Hắn sợ mất đi cô, chưa bao giờ sợ hãi đến thế.

Ba ngày ba đêm qua hắn vẫn luôn kiểm điểm bản thân mình một cách sâu sắc. Chỉ cần Quách Thanh Tú tỉnh lại, hắn nhất định sẽ không khốn nạn như trước kia nữa.

Hắn phải tin tưởng cô, chung sống với cô thật tốt, yêu và che chở cho cô thật nhiều.

“Thanh Tú...” Thân hình cao lớn của hắn ngồi xổm xuống, bàn tay lớn nắm lấy tay nhỏ của cô.

Quách Thanh Tú bỗng dời tay đi làm cho hắn cảm hụt, bàn tay hắn khựng lại trong không trung một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi rút tay lại.

Ánh mắt hắn chứa đầy buồn bã, lại cảm thấy cực kỳ tức tối, trong lòng bức bối, rối ren, muốn trút hết mà không tìm thấy lối ra đâu cả.

“Quách Thanh Tú, em không chịu cho tôi một cơ hội nữa à?”

Giọng nói khàn khàn mệt mỏi, chứa đầy sự hụt hẫng, còn có một chút dè dặt cẩn thận. Hắn rất thấp thòm, cũng rất bận tâm.

Quách Thanh Tú ngơ ngác nhìn hắn.

Ánh mắt ấy khiến Lâm Việt Thịnh cảm thấy sợ hãi. Bên trong không có yêu cũng không có hận, trong veo tới mức khiến người ta cảm thấy hoang vu.

“Anh là ai thế?”

Quách Thanh Tú nhẹ nhàng nói. Di Nguyễn sợ ngây người, Lâm Việt Thịnh lại càng nổi giận đùng đùng kéo cổ áo của Quách Thanh Tú: “Nghe đây Quách Thanh Tú, cô đừng có giả vờ giả vịt nữa. Cô đừng làm bộ trước mặt tôi nghe không...”

Di Nguyễn vội can ngăn Lâm Việt Thịnh: “Cậu chủ, bác sĩ đã từng nói rất có thể sẽ xuất hiện tình huống này rồi mà.”

Lâm Việt Thịnh tuyệt vọng nhắm mắt lại. Cô thật sự mất trí nhớ rồi sao?

Trong phút chốc hắn lại mở mắt ra, “Không thể nào? Tại sao cô ấy lại nhớ đi mà chỉ quên mất tôi?”

Lâm Việt Thịnh khẽ gầm rú, giống một con thú bị nhốt mất hết lý trí.

Di Nguyễn ra sức kéo hắn ra ngoài, “Cậu chủ, cậu nghe tôi nói đã...”

Trên hành lang bệnh viện, Di Nguyễn sốt sắng khuyên bảo Lâm Việt Thịnh: “Cậu chủ đừng có sốt ruột trước đã. Bác sĩ đã nói, cái này gọi là... Mất trí nhớ có chọn lọc. Bởi vì trước đó tôi có hỏi bác sĩ, ý là bệnh nhân sẽ chọn quên đi những việc và người mà mình không muốn nhớ tới. Trước đó cậu chủ làm tổn thương cô Quách sâu sắc như thế, tôi đoán là cô ấy muốn quên đi. Nếu cô Quách đã quên rồi thì sao cậu chủ không thừa dịp này chậm rãi đối xử tốt với cô ấy. Cô ấy quên mọi thứ về cậu, cũng chứng tỏ là quên hết những gì tệ hại mà cậu từng đối xử với cô ấy. Không phải là cơ hội để bắt đầu lại lần nữa hay sao?”

Di Nguyễn nói tiếp: “Cậu chủ cũng không thể lại la hét trước mặt cô ấy nữa, nếu không thì sẽ lại làm tổn thương cô Quách, e rằng không còn cách nào mà bù đắp được nữa đâu.”

Trái tim Lâm Việt Thịnh rỉ máu như bị thứ gì đâm vào. Mất trí nhớ có chọn lọc? Cô không còn nhớ gì về hắn nữa? Chẳng lẽ trong lòng cô, Lâm Việt Thịnh hắn lại kém cỏi tới mức đó sao?

Tức thì tức, nhưng Lâm Việt Thịnh vẫn đồng ý với đề nghị của Di Nguyễn.

Sau khi tỉnh lại, sức khỏe của Quách Thanh Tú cũng bắt đầu hồi phục nhanh chóng. Di Nguyễn bụng chao vừa hầm xong bước vào, Lâm Việt Thịnh

nhận lấy bát cháo rồi ngồi xuống bên cạnh Quách Thanh Tú, chuẩn bị đút cho cô.

Quách Thanh Tú nhìn hấn với vẻ dè dặt: “Đề tôi tự làm.”

Lâm Việt Thịnh khăng khăng đưa một thìa cháo đến bên miệng cô. Quách Thanh Tú quay đi không chịu nhìn hấn, “Dì Nguyễn, đây là ai vậy? Sao hấn cứ ở đây mãi thế? Cháu không quen hấn!”

Con giận của Lâm Việt Thịnh lại bùng lên. Chẳng lẽ giữa họ đã tới mức không còn thuốc chữa nữa hay sao?

Hấn đặt bát cháo lên bàn thật mạnh, hừ lạnh một tiếng, tức giận đi ra ngoài.

Dì Nguyễn vội chạy tới xoa dịu Quách Thanh Tú: “Cô Quách, cậu chủ là bạn trai của cô mà! Cô bị thương, cậu ấy quan tâm cho cô lắm.”

Quách Thanh Tú khó tin nhìn Dì Nguyễn, sau đó ra sức lắc đầu, “Không phải là hấn! Dì Nguyễn lừa cháu! Bạn trai của cháu là anh Hải, không phải là hấn!”

Dì Nguyễn sợ ngây người. Thế... Thế này thì phải làm sao bây giờ?

“Dì Nguyễn, sao anh Hải không tới thăm cháu? Đưa di động của dì cho cháu, cháu phải gọi điện thoại cho anh ấy.”

Quách Thanh Tú bắt lực nhìn Dì Nguyễn, ánh mắt ầng ậc nước: “Dì Nguyễn, đưa di động cho cháu đi!”

Dì Nguyễn ngỡ ngác, hoàn hồn lại rồi vội lắc đầu: “Tôi không mang theo di động. Cô Quách ăn cháo trước đi đã!”

“Cháu không ăn! Anh Hải không tới thì cháu không ăn gì hết...”

“Cô Quách, Tuấn Kiệtg được. Cô ăn cháo xong rồi tôi đi lấy di động cho cô được không?”

Quách Thanh Tú khăng khăng từ chối ăn cháo.

Đúng lúc Dì Nguyễn đang khó xử thì bác sĩ xuất hiện ở cửa phòng bệnh, liếc nhìn Quách Thanh Tú rồi nhìn sang Dì Nguyễn.

Hấn ho khè một tiếng, nháy mắt ra hiệu cho Dì Nguyễn. Dì Nguyễn vội đi theo bác sĩ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Tôi sẽ không bao giờ buông tay

"Bác sĩ, bệnh này..."

"Hiện giờ cảm xúc của bệnh nhân không ổn định, tốt nhất là đừng mang đến kích thích quá lớn cho cô ấy. Nếu như có thể, cố gắng hết sức để cô ấy và người cô ấy thân quen ở bên nhau, nhờ đó mà khôi phục lại. Nếu như vẫn chịu kích thích, bệnh tình của bệnh nhân có thể chuyển biến xấu..."

"Chuyển biến xấu?" Dì Nguyễn sợ ngây cả người, lắp bắp nói: "Chuyển biến xấu thế nào?"

"Có thể sẽ hoàn toàn mất trí nhớ, không nhận ra ai, cũng có thể mắc chứng trầm cảm..."

Dì Nguyễn thở dài một hơi nặng nề, "Vâng ạ, vậy cảm ơn bác sĩ, tôi biết phải làm sao rồi."

Dì Nguyễn xoay người, xem nữa thì đụng phải cơ thể một người, giật mình ngẩng đầu lên thì thấy Lâm Việt Thịnh không biết đã đứng đây từ khi nào, hấn giống như một bức tượng đá, khuôn mặt u ám lạnh lùng tới mức dọa người, khiến Dì Nguyễn nhìn mà trong lòng run rẩy.

Bà biết chắc chắn cậu chủ sẽ không cho phép người đàn ông kia tới đây, nhưng nếu cứ giằng co thế này, bệnh tình của cô Quách lại chuyển biến xấu, hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi.

Nói đi nói lại, vẫn là cậu chủ đối xử với cô ấy quá độc ác, một người xinh đẹp như hoa, bây giờ lại bị gầy vò tới không còn hình người.

"Cho phép..." Khuôn mặt Lâm Việt Thịnh không chút thay đổi thốt ra hai chữ này, trong chớp mắt, Dì Nguyễn còn tưởng rằng bản thân bị ảo giác.

Hồi lâu sau bà mới tỉnh táo lại, vội vàng gạt đầu, "Vâng, vâng thưa cậu chủ!"

Nhìn bóng hình cao lớn của Lâm Việt Thịnh lẫn vào bóng đêm, trong lòng Dì Nguyễn chua xót.

Quách Thanh Tú nhớ rõ số điện thoại của Tăng Thanh Hải, vội vàng gọi tới số điện thoại của anh.

"Anh Hải!"

"Thanh Tú!" Tăng Thanh Hải nhận được điện thoại của Quách Thanh Tú liền trở lên điên cuồng, "Thanh Tú, anh ta đối xử với em thế nào? Giờ em đang ở đâu? Em sống có tốt không?"

Điện thoại bên kia yên lặng một lúc, "Anh Hải, 'anh ta' mà anh nói là ai vậy?"

Tăng Thanh Hải không nói nữa, anh cảm nhận rõ ràng được điều không bình thường từ Quách Thanh Tú, vội vàng hỏi: "Em đang ở đâu?"

Quách Thanh Tú ngừng một hồi, quay sang hỏi Di Nguyễn, "Đây là bệnh viện nào?"

Sắc mặt Di Nguyễn khổ sở, bà liếc nhìn cô, nói cho cô tên của bệnh viện, Quách Thanh Tú nở nụ cười nhẹ nhắc lại tên của bệnh viện cho Tăng Thanh Hải, Tăng Thanh Hải vội vàng đáp: "Chờ anh, anh sẽ tới ngay."

Di Nguyễn thở dài lắc đầu, "Cô Quách, cô không thể gọi công tử nhà họ Tăng tới đây, cậu chủ sẽ tức giận đấy."

"Vì sao?" Khuôn mặt Quách Thanh Tú không hề có bất kỳ phòng bị gì, "Anh Hải là bạn trai cháu, vì sao lại làm cho người khác không vui."

Di Nguyễn nhìn Quách Thanh Tú lắc đầu, "Cô Quách, cô không nhớ gì sao?"

Quách Thanh Tú xoa huyệt Thái Dương, nét mặt đau đớn, "Di Nguyễn, cháu không biết đi đang nói cái gì? Rốt cuộc cháu bị sao vậy?"

Một tiếng sau, Tăng Thanh Hải vội vàng chạy tới.

Cánh tay trái của anh bị khẩu súng của Lâm Việt Thịnh bắn thương vẫn còn đeo băng gạc, áo trong màu vàng nhạt, một bên tay áo được xoắn lên, bên ngoài khoác một chiếc áo may ô màu cà phê, vẫn là dáng vẻ một chàng trai tuấn tú dịu dàng.

Anh vừa vào đã bỏ nhào tới bên người Quách Thanh Tú, ôm chặt cô vào trong lồng ngực.

"Thanh Tú, anh đến rồi đây, em không cần sợ..."

Lúc này, một đôi mắt ung hung ác đang nhìn chằm chằm hai bóng người đang dựa vào nhau, nếu ánh mắt kia có thể giết người thì cơ thể Tăng Thanh Hải đã sớm nát bấy từ lâu.

"Cậu chủ..."

Lê Hùng Việt nhẹ nhàng kéo lấy tay áo hắn, hai người chậm chậm đi khỏi bệnh viện.

"Thưa cậu chủ, tìm thấy tung tích của Quách Hoàng Tùng rồi ạ!"

Trong mắt Lâm Việt Thịnh hiện lên một tia sáng sắc bén như lóe lên trong bóng tối.

Hắn sẽ không thua được, xem ra cả ông trời cũng đang giúp hắn.

"Lập tức đưa ông tạt tới đây."

"Vâng thưa cậu chủ!"

Trong phòng bệnh, Tăng Thanh Hải săn sóc cho Quách Thanh Tú ăn cháo, Di Nguyễn ở bên cạnh, nhìn sự chăm sóc dịu dàng của Tăng Thanh Hải mà khẽ thở dài. Nếu cậu chủ được một nửa như người đàn ông này thì cô Quách sẽ không trở thành dáng vẻ hiện tại.

Rõ ràng cậu chủ còn yêu cô Quách hơn cả người đàn ông này, vì sao không thể đối xử với cô tốt hơn.

"Thanh Tú, có chỗ nào không thoải mái không?"

Quách Thanh Tú mỉm cười yếu ớt, "Không có chỗ nào khó chịu, chỉ là vài chuyện em không nhớ ra, vừa nghĩ tới thì đau đầu, anh Hải, anh đừng bỏ mặc em, em rất sợ."

"Ừ, anh sẽ không bỏ mặc em." Tăng Thanh Hải dịu dàng an ủi Quách Thanh Tú.

"Đợi em khỏe lại, anh sẽ đưa em về nhà, trở về căn phòng lãng mạn của chúng ta. Anh sẽ cùng em ngắm sao mỗi ngày, cùng em nghe tiếng sóng biển, được không nào?" Nụ cười của Tăng Thanh Hải vô cùng có sức hút, nhất thời khiến cho Quách Thanh Tú cảm thấy vô cùng an toàn thoải mái.

"Dạ, được ạ!" Quách Thanh Tú ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh. Đêm nay, cô chậm chậm chìm vào giấc ngủ trong sự săn sóc của Tăng Thanh Hải, đây là đêm cô ngủ ngon nhất trong năm ngày nằm viện này.

Tăng Thanh Hải sắp xếp mọi chuyện cho Quách Thanh Tú xong, lúc này mới kéo thân thể mệt mỏi đi ra khỏi phòng bệnh.

Vừa bước ra khỏi cửa lớn của bệnh viện, một bóng người đen kịt đứng chắn đường đi của anh.

Đôi mắt ôn hòa của Tăng Thanh Hải lóe lên một tia giận dữ, "Lâm Việt Thịnh, rốt cuộc mày muốn gì? Thanh Tú Bút Màu mày cũng chiếm rồi, giờ mày còn gây tổn thương Thanh Tú thành thế này, tao sẽ không tha cho mày!"

"Ha! Con mẹ mày chứ, giờ mày còn có mặt mũi mà nói, nếu không phải vì mày, Quách Thanh Tú sẽ không thành thế này."

Tăng Thanh Hải không cam lòng yếu thế, "Lâm Việt Thịnh, mày đừng tưởng tao sẽ sợ mày. Cho dù mày dùng thủ đoạn cường ép kiểu này cũng không có tác dụng. Người Thanh Tú yêu là tao, không phải mày!"

Người Thanh Tú yêu là tao, không phải mày!

Người Thanh Tú yêu là tao, không phải mày!

Lời nói của Tăng Thanh Hải giống như một quả bom nổ tung trong lỗ tai của Lâm Việt Thịnh, tức giận giấu trong mắt hấn trong chớp mắt vỡ tràn ra, hàm răng hằn ghiên kèn kẹt, vút hết những lời Di Nguyễn nói ra sau đầu.

Hấn vung nắm đấm về phía cằm Tăng Thanh Hải, cơ thể Tăng Thanh Hải nhanh nhẹn tránh thoát, vung tay phải lên đánh mạnh lên mặt Lâm Việt Thịnh, Lâm Việt Thịnh bị đánh lui về phía sau vài bước.

Hấn không ngờ Tăng Thanh Hải luôn mang vẻ thư sinh yếu đuối lại nhanh nhẹn như vậy.

Miệng hấn phun ra một ngụm bọt máu, cười lạnh nói: "Ha, con mẹ mày, thật giả dối, trước mặt Thanh Tú lúc nào cũng trung vệ đáng thương, đồ dối trá."

"Quá khen, đối với người như cậu chủ Lâm, biện pháp tốt nhất là ăn miếng trả miếng..." Tăng Thanh Hải cười khẩy.

Cánh tay băng bó vết thương của anh lui về sau, nắm đấm vừa rồi dùng lực quá mạnh, khiến phản lực anh gánh hơi vượt mức chịu đựng.

Lâm Việt Thịnh đá một cước tới, đột nhiên phía sau Tăng Thanh Hải có hai bóng người xông tới, vội vàng bảo vệ anh lui về phía sau.

Lê Hùng Việt cũng dẫn người đi ra.

Lực lượng đôi bên đồng đều, Tăng Thanh Hải không muốn tham chiến nữa.

"Lâm Việt Thịnh, một ngày nào đó, tao sẽ lấy lại Thanh Tú Bút Màu về."

Tăng Thanh Hải trầm giọng nói, dưới sự bảo vệ của hai vệ sĩ, đi vào trong xe.

Lâm Việt Thịnh đuổi theo, đá mạnh một cước lên thân xe, chiếc xe rời đi nhanh chóng.

"Thưa cậu chủ, anh có muốn chặn lại không?" Lê Hùng Việt hỏi

Lâm Việt Thịnh đang khá bức bối, hấn gầm lên một tiếng, "Cút!"

Lê Hùng Việt dùng ánh mắt thông cảm nhìn thoáng qua Lâm Việt Thịnh, sau đó xoay người lui về trong bóng tối.

Buổi sáng, Quách Thanh Tú mở to mắt, ánh mắt trời ám áp từ khung cửa sổ rơi tới, thoải mái mà yên tĩnh, dường như cô đã mơ một giấc mộng rất dài, trong mơ, có một người đàn ông luôn gọi to tên cô, nhưng cô không thể nào nhớ ra khuôn mặt của người đàn ông đó.

"Thanh Tú..." Một giọng nói trầm thấp từ cửa truyền tới.

Quách Thanh Tú quay đầu nhìn lại, người người đàn ông trung niên cạo đầu húi cua chậm rãi từ cửa bước vào. Quách Thanh Tú bật dậy ngồi trên giường bệnh, ra sức dụi dụi mắt

Cô vẫn đang nằm mơ? Hay nhìn thấy ảo giác?

"Thanh Tú, con không nhận ra ba sao?" Quách Hoàng Tùng tuôn trào giọt lệ già nua, bước nhanh tới trước giường bệnh.

Lúc này Quách Thanh Tú mới nói lỏng tay, rồi lại véo mạnh lên khuôn mặt mình, đau quá!

Không phải mơ!

"Ba.... con đang nằm mơ ư?" Quách Thanh Tú hô lên một tiếng, bỗng dưng òa khóc nức nở, là ba! Ba về rồi!

Quách Hoàng Tùng lau nước mắt cho Quách Thanh Tú, "Thanh Tú ngoan, không phải mơ! Là ba có lỗi với con! Ba đáng chết, ba để con bơ vơ khổ sở,

ba là kẻ có tội!"

Quách Thanh Tú cứ khóc rồi lại cười, cô tìm thấy ba rồi, thật tốt, từ nay cô không còn một thân một mình nữa.

"Ba, bao nhiêu năm nay ba đi đâu vậy?" Đây là vấn đề luôn chôn sâu trong lòng Quách Thanh Tú nhiều năm.

Tuổi tác của Quách Hoàng Tùng đã ngoài bốn mươi, nhưng ngũ quan vẫn tuấn lãng như trước, đường nét sâu sắc, mày rậm mắt to, ông nghe Quách Thanh Tú hỏi như vậy bèn thở dài một hơi,

Những năm này, ông trôi dạt bốn phương trời, núi Trường Bạch, núi Đại Hưng An, Việt Nam, Lào..... đã vài lần tìm được đường sống trong chỗ chết...

"Một lời khó mà kể hết! Thanh Tú, khó khăn lắm hai cha con chúng ta mới gặp được nhau, chúng ta đừng nhắc tới những chuyện buồn này nữa. Nào, hôm nay ba đón con xuất viện!"

"Vâng ba, con muốn xuất viện từ lâu rồi!"

Tuy Quách Thanh Tú có nghi hoặc đầy bụng nhưng niềm vui trước mắt đã khiến cô tạm thời buông chúng xuống, vội vàng theo sát ba làm thủ tục xuất viện.

Ở cửa lớn, một chiếc xe Golden Cup màu đen đang đậu, đồ dùng của Quách Thanh Tú vốn không nhiều lắm, Di Nguyễn giúp thu dọn vào một cái rương để mang ra.

Trên người Quách Thanh Tú vẫn mặc đồ bệnh nhân, cô bước bên ngoài, ánh dương xán lạn khiến tâm trạng cô rất vui vẻ.

Ngoài cửa lớn bệnh viện đang đỗ một chiếc xe Ferrari màu đỏ, một thân áo quần đen của Lâm Việt Thịnh vô cùng bắt mắt.

Quách Thanh Tú lướt qua hắn, khuôn mặt tươi cười thoải mái, tầm mắt không không hề dừng lại trên mặt hắn.

"Ba, bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Haha, ba đã mua một căn nhà nhỏ ở phía tây thành phố, đi thôi!"

Quách Hoàng Tùng đỡ Quách Thanh Tú lên xe, ông quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Việt Thịnh, hai người trao đổi với nhau ánh mắt đầy ý khó dò.

"Ba, trước kia còn nhận được hai tin nhắn, có phải là ba gửi không?"

"Đúng vậy, ài, mấy năm nay ba vẫn luôn âm thầm dõi theo con, bởi vì không tiện xuất hiện nên không dám gặp con..." Trong lòng Quách Hoàng Tùng như có gánh nặng đè ép nặng nề, đến bây giờ vẫn không dám buông xuống.

Chiếc xe chậm chậm chạy khỏi nội thành, chạy về phía tây thành phố heo lánh, ở nơi đây đều là khu nhà chung cư mới xây.

Chiếc xe dừng lại, Quách Hoàng Tùng nhận lấy hành lý trong tay Quách Thanh Tú, bước vào trong từ cửa phòng bảo vệ.

Những người bảo vệ này dường như đều biết ông, cũng không tra hỏi lập tức để họ bước vào.

Nói là nhà nhỏ, thật ra là căn hộ lớn có ba phòng hai sảnh, lắp đặt thiết bị rất mới, xem ra vừa mới sửa sang không lâu.

Quách Hoàng Tùng dẫn Quách Thanh Tú đi tới cửa phòng của cô.

"Đây là phòng của con, nhìn xem có thích không!"

Quách Thanh Tú cảm thấy hôm nay mình như trải qua một cơn mộng du dài, dưới sự dẫn dắt của ba, cô bước vào trong.

Đây là một căn phòng ngủ rất lớn, bên trong thiết kế theo phong cách giản dị gần gũi, màu hồng cách điệu mang lại cho người ta cảm giác ấm áp. Hốc mắt của Quách Thanh Tú đã ươn ướt, đây là căn phòng hồi nhỏ cô đã mơ ước, tủ quần áo, giường lớn, đồ dùng đều giống y hệt...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Để chúng ta ở bên nhau

"Ba, con đang nằm mơ đúng không!"

Trong lòng Quách Hoàng Tùng cũng chua xót, "Đứa ngốc, không phải mơ, là ba nợ con, ba có lỗi với con, mấy năm nay khiến con chịu khổ rồi."

"Huhu.... nếu mẹ còn thì tốt lắm sao!"

Quách Thanh Tú bỏ nhào vào lòng Quách Hoàng Tùng khóc lớn, vừa nghĩ tới mẹ cô liền đau lòng, một lúc sau, cô giãy khỏi lòng Quách Hoàng Tùng, "Ba, chuyện của bác cả ba biết chưa?"

Trên mặt Quách Hoàng Tùng hiện lên một lớp khói mù, "Ừm, ba biết. Ông ấy gieo gió gặt bão, mẹ con... đều là ba sai, người ba có lỗi nhất là con. Thanh Tú, đừng nghĩ nhiều nữa, giờ ba về rồi, sẽ không để con chịu khổ nữa."

Đáy mắt Quách Thanh Tú dâng lên một tầng nước ẩm, "Ba, bác cả nói ba lỡ tay giết người... Sau đó phải chạy trốn, có phải như vậy không?"

Cô rất lo lắng hạnh phúc trước mắt này chỉ là một hồi ảo ảnh, chẳng mấy chốc sẽ bị hiện thực tàn nhẫn đập nát.

Khuôn mặt Quách Hoàng Tùng hơi u ám, nhưng ông mỉm cười rất nhanh, "Thanh Tú, con yên tâm, lần này ba sẽ không đi nữa. Năm đó cũng không phải ba ngộ sát, chỉ vì tránh né kẻ thù cho nên mới rời bỏ mọi người...."

Giọng điệu Quách Hoàng Tùng cố ý tỏ ra thoải mái, năm đó nếu chỉ vì trốn tránh kẻ thù, ông đã dẫn theo vợ và con gái rồi.

Bóng ma đáng sợ kia, còn kinh khủng hơn kẻ thù rất nhiều.

"Ba.... vậy bây giờ kẻ thù kia, hán không tìm ba nữa ư?" Quách Thanh Tú dò hỏi.

Quách Hoàng Tùng mỉm cười đầy yêu thương, bàn tay xoa xoa đỉnh đầu Quách Thanh Tú, "Đứa nhỏ ngốc, không cần lo cho ba, nếu ba chưa xử lý xong người kia sẽ không tới tìm con đâu."

Lúc này Quách Thanh Tú mới thoải mái cười, cô cao hứng chạy một vòng trong phòng, miệng hoan hô: "Con có ba rồi, con có ba rồi!"

"Haha, Thanh Tú, nghỉ ngơi cẩn thận một chút nhé, ngày mai ba cùng con đi thăm mẹ!"

"Dạ vâng ạ!" Nhắc tới mẹ, trong lòng Quách Thanh Tú vẫn có chút chua chát, mẹ, nếu mẹ không chết thì tốt biết bao, gia đình ba người chúng ta có thể sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Vì đền bù thua thiệt mười năm nay cho con gái, Quách Hoàng Tùng cố gắng sắm vai người cha tận trách, cố gắng hết sức chăm sóc Quách Thanh Tú, làm đồ ăn mà hồi nhỏ cô thích ăn nhất.

Hai cha con mua hoa tươi và đồ cúng, cùng nhau tới phần mộ của mẹ tế bái.

Quách Thanh Tú quỳ gối trước mộ mẹ, "Mẹ, con cùng ba tới thăm mẹ đây, mẹ thấy không ạ? Ba không vứt bỏ chúng ta, ba chỉ vì tình huống bất buộc thôi."

Buồn thương trong mắt Quách Hoàng Tùng, kết đặc giống như mây đen chẳng thể tan.

Nếu năm đó không phải một bước đi sai, thì hôm nay sẽ không tạo thành kết cục vợ con ly tán thế này.

Đời người mà, chỉ cần một bước sai thì chẳng góc đầu lên được nữa.

Từ nghĩa trang trở về, Quách Hoàng Tùng không nói một lời, không khí yên lặng, Quách Thanh Tú chủ động gọi chuyện, "Ba, sau này ba có tính toán gì không?"

Nét mặt Quách Hoàng Tùng phức tạp nhìn về phía xa, "Ba muốn lấy lại Á Hân, năm đó đưa cho bác cả con quản lý, không ngờ tên khốn này lại đem bán Á Hân đi."

Trong lòng Quách Thanh Tú đột nhiên nhớ tới cái gì đó, trong não chỉ kịp lóe lên sau đó lại biến mất, tập trung suy nghĩ thì chẳng nghĩ ra.

"Á Hân.... Hiện giờ Á Hân đang nằm trong tay ai?"

"Hiện giờ là một công ty con trực thuộc tập đoàn ST, thấy sức khỏe của con cũng ổn rồi, ngày mai ba định đi ứng cử vị trí tổng quản lý của công ty Á Hân coi sao, hy vọng có thể thành công."

"Haha, ba vẫn vô song toàn, càng già càng dẻo dai, nhất định có thể thành công." Quách Thanh Tú cổ vũ cho ba.

"Còn con? Ba muốn để con tiếp tục hoàn thành việc học, con thấy thế nào? Giờ có ba ở đây, con không cần băn khoăn gì nữa."

Trong lòng Quách Thanh Tú vui vẻ, sáng khoái gật đầu đồng ý, "Được ạ! Con cũng muốn!"

"Thanh Tú!"

Trước cửa lớn của tiểu khu, một chiếc xe Chevrolet màu trắng đang đậu, bóng dáng nho nhỏ của Tăng Thanh Hải bước nhanh tới.

Nét cười trong mắt Quách Thanh Tú đậm dần lên, cô kích động reo hò, "Anh Hải!"

Tăng Thanh Hải ung dung bước tới, mỉm cười đi về phía trước mặt hai cha con.

Khi ánh mắt anh rơi trên khuôn mặt Quách Hoàng Tùng lập tức có chút chấn động.

Quách Thanh Tú cười nhắc nhở: "Anh Hải, đây là ba em đó, anh không nhớ sao?"

Tăng Thanh Hải lập tức lễ phép lên tiếng chào, "Chú Quách! Con chào chú! Con tới đây thăm một người bạn thì vừa hay gặp hai người, chưa kịp chuẩn bị gì cả, hôm nào đó con sẽ tự mình tới nhà hỏi thăm chú."

Tăng Thanh Hải nhiệt tình lễ phép, nhưng trên mặt Quách Hoàng Tùng lại chẳng có biểu cảm gì, ông chỉ nhàn nhạt hỏi một câu, "Ba mẹ cậu vẫn khỏe chứ?"

"Haha, tốt lắm ạ! Họ đều rất khỏe!"

"Anh Hải, ba con em về nhà trước đây, anh đi làm việc của mình nhé, lần sau gặp lại!"

"Được! Chú Quách, Thanh Tú, con đi trước, lần sau con tới thăm chú."

Bóng dáng của Tăng Thanh Hải rất nhanh đã đi khỏi tầm mắt,

Quách Thanh Tú nhìn nhìn Quách Hoàng Tùng, có chút lo lắng hỏi: "Ba, hình như ba không thích anh Hải lắm?"

Sao Quách Hoàng Tùng lại không nhìn ra tình cảm của con gái, ông hơi nhũn mảy, "Tuổi con còn nhỏ, không cần vội vàng yêu đương, sau này có ba bảo vệ con rồi..."

Nhiệt tình của Quách Thanh Tú lập tức bị dập tắt, cô vẫn đang chuẩn bị nói hết ưu điểm của Tăng Thanh Hải cho ba nghe, đáng tiếc một chữ ông vẫn chưa nghe đã lập tức cự tuyệt.

Cô vẫn còn nhỏ á?

Thôi được, dù sao ba cũng mới về, cô không muốn xảy ra chuyện với ba, ngày sau còn có thời gian để ba hiểu được anh Hải là một người đàn ông có bao nhiêu ưu điểm.

Sáng ngày hôm sau, Quách Hoàng Tùng làm một bữa cơm thịnh soạn.

Có sủi đậu lành tự tay xay, có cháo nếp hầm nấu nấm tuyết, ăn cùng trứng gà chiên, Quách Thanh Tú ăn rất ngon miệng.

Quách Hoàng Tùng thay một bộ tây trang màu cà phê, rất ra dáng ổn trọng giỏi giang, cũng thật có khí thế của tổng quản lý.

Quách Thanh Tú nhìn lại nhìn, cười nói: "Ba rất có khí thế, nhất định sẽ thành công."

Quách Hoàng Tùng soi gương chỉnh lại cà vạt, "Ăn nhanh nào, ăn xong ba đưa con đi học, sau đó tới trụ sở tập đoàn ST một chuyến."

"Ba, ba cứ lấy công việc làm chủ đi! Con muốn tới chỗ bạn học xem thử trước một chút, lâu rồi không đi học, không biết tình hình thế nào."

Quách Hoàng Tùng gật đầu, ông nhìn qua đồng hồ, thời gian không còn sớm, "Ba đi đây, tự mình cẩn thận nhé, có việc thì gọi điện cho ba."

"Vâng ạ!" Quách Thanh Tú nhìn bóng ba rời đi, trong lòng thật ngọt ngào, cảm giác có gia đình thật tốt.

Quách Thanh Tú đi khỏi tiểu khu không lâu nhưng luôn cảm giác có ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, khiến đáy lòng cô phát hãi.

Quay đầu nhìn lại thì không phát hiện điều gì.

Thình lình đập vào lòng một người, lồng ngực rắn chắc làm khuôn mặt cô đau nhức.

Ngẩng đầu, đối diện với một đôi con ngươi đen sáng lấp lánh, cô hoảng hốt.

"Anh theo dõi tôi làm gì?" Quách Thanh Tú xoa mặt, mang theo chút tức giận trách mắng.

Khuôn mặt Lâm Việt Thịnh u ám, nhìn chăm chăm vào ánh mắt Quách Thanh Tú, người phụ nữ này, thật sự không nhớ hẳn sao?

Hắn không tin cô thật sự quên hẳn rồi.

"Quách Thanh Tú, cô đang giả vờ?"

Quách Thanh Tú lui về sau một bước, mờ mặt nhìn hấn, "Xin lỗi, tôi thật sự không biết anh. Tuy tôi không rõ vì sao anh lại vào viện thăm tôi, tôi rất xin lỗi, tôi không biết anh."

Ánh mắt Quách Thanh Tú trong suốt, vẻ mặt ung dung, không hề nhìn ra chút dấu vết che giấu nào.

Một loại cảm giác thật bại sâu sắc bao trùm Lâm Việt Thịnh, lòng tự trọng chịu đã kích mạnh mẽ, hấn vươn tay ra nắm lấy quần áo của Quách Thanh Tú, ánh mắt như lửa, tựa như nhìn xuyên cô.

Sao cô có thể như thế? Chuyện gì cô cũng nhớ, nhưng lại quên mất hấn, cô chán ghét hấn như vậy ư?

Quách Thanh Tú dùng một loại ánh mắt xa cách mà chán ghét nhìn thoáng qua, cánh tay ngăn lại bàn tay to của hấn, "Anh làm gì đấy? Cái tên kỳ quái này, tôi không biết anh, vì sao anh cứ quẩn lấy tôi, buông ra, nếu không Tăng gọi người tới."

Lâm Việt Thịnh gian nan rút tay về, hấn lại kích thích rồi! Hấn hận lúc này không thể ôm người con gái này về, sau đó không để cô chạy thoát nữa.

Nhưng hấn không thể, không thể tiếp tục thô bạo giống như trước kia nữa.

Hấn không muốn lại lần nữa đánh mất cô.

Quách Thanh Tú bước nhanh rời khỏi hấn, giống như gặp phải ôn thần gì đó.

Nắm đấm Lâm Việt Thịnh nặng nề đánh vào thân cây, chạc cây đâm thủng lớp da trên tay hấn khiến máu tươi chảy ra ngoài.

"Lê Quyên Quyên, tớ là Quách Thanh Tú, hôm nay tớ quay về trường, cậu đang ở đâu?"

Quách Thanh Tú vừa bước tới gần cổng trường thì ngó đông ngó tây tìm kiếm bóng dáng Lê Quyên Quyên, kết quả lại chẳng thấy gì, đành phải lấy điện thoại ra gọi cho bạn.

Lê Quyên Quyên đang làm thí nghiệm, vừa nghe lời này liền xoắn lên, "Thanh Tú, cậu điên rồi, sao cậu lại quay về."

"Sao thế? Quyên Quyên, cậu không thích tớ quay về sao?" Quách Thanh Tú bước về phía phòng học.

Trên đường đi, thỉnh thoảng lại có ánh mắt khác thường của bạn học chiếu về phía cô, có cả hê sung sướng, có coi rẻ khinh thường, tốp năm tốp ba tụ lại một chỗ, ở sau lưng cô chỉ trỏ...

Quách Thanh Tú đang bận nghe điện thoại, căn bản không chú ý tới bọn họ đang nói chuyện gì.

"Thanh Tú, cậu đứng ở cổng trường, đợi tớ đợi tớ đó!" Lê Quyên Quyên cúp điện thoại, phóng như bay ra khỏi phòng thí nghiệm.

Quách Thanh Tú ngắt cuộc gọi, lúc này, đã có một đám bạn học vây trước mặt cô.

"Áy, người kia không phải gái bao của khoa XX sao? Sao còn mặt mũi mà tới trường..."

"Đúng thế đúng thế, vì tiền mà bán thân thể của mình, thật sự là làm mất mặt trường học chúng ta, cô ta còn dám quay lại."

Có một bạn học học nữa trực tiếp bước tới, hất một ly nước uống lên mặt cô.

"Quách Thanh Tú, cô thật không biết xấu hổ, vậy mà còn dám tới làm mất mặt trường đại học S của chúng tôi, nếu tôi là cô thì đã sớm tìm một sợi dây thừng thắt chết mình rồi, mặt mũi đám con gái chúng tôi đều bị cô làm mất sạch."

Đối mặt với ô ngôn uế ngữ của mọi người, Quách Thanh Tú sợ ngây người, "Mọi người, mọi người nói bậy bạ gì đó, tôi không có!"

"Không có? Haha, quả nhiên là da mặt dày thì Việt Thịnh hạ vô địch, chuyện tự mình làm còn quay ra giả vờ như không có gì xảy ra."

"Nhìn cái bộ dạng đáng thương giả bộ trong sáng của cô ta, chắc là làm cho đám đàn ông xem rồi. Thật là đáng tiếc, ài, có phải cô ta người của khoa biểu diễn không, haha, kỹ thuật diễn loại này mà không đi làm nữ chính thì thật đáng tiếc."

Trong đầu Quách Thanh Tú đột nhiên lóe lên vô số hình ảnh đen trắng, giống như đã từng xuất hiện ở đâu đó rồi, nhưng rốt cuộc là vào lúc nào? Cô muốn tập trung nghĩ cho rõ ràng, nhưng hoàn toàn chẳng nhớ ra, càng nghĩ càng đau đầu.

Lúc này, có một bạn học nữ dứt khoát lấy ra một quả trứng thối ném lên mặt Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú bị đập tới đầu đau não nhức, đưa chuột thối nát, rác rưởi, và cả bình nước đều bị ném tới.

Quách Thanh Tú chỉ cảm thấy trong đầu đau nhức như bị xé rách, cô bịt mắt, từng bước lui về phía sau, cả thế giới như trời rung đất chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Em muốn gả cho anh

Lúc này, một bóng người áo đỏ đang đứng ở phía xa, lạnh lùng nhìn tất cả.

Thân hình tao nhã, cánh tay ôm ngực, trong ánh mắt là dao động của cảm giác sung sướng được báo thù.

Quách Thanh Tú, mày muốn cướp người đàn ông của tao, không dễ dàng như vậy đâu.

Lê Quyên Quyên từ phòng thí nghiệm chạy đến, từ xa nhìn thấy một đám người vây quanh công kích Quách Thanh Tú, cô muốn lách vào cũng không lách nổi, gấp đến độ đứng ngoài dậm chân, "Này, mấy người dừng tay lại, dừng tay lại..."

Lúc này, Quách Thanh Tú giống như một con thuyền nhỏ trôi dạt trên biển lạc mất phương hướng, bập bênh không biết trôi về đâu, cảm giác hoang mang đánh úp tới, hai mắt cô choáng váng, bị người đẩy tới lui, lung lay muốn đổ.

Đột nhiên có một cánh tay rắn chắc đỡ lấy cô.

Tiếng hét to giận dữ giống như tiếng sấm vang lên, "Tất cả rút hết cho tôi, con mẹ nó, còn dám nói cô ấy nửa chữ, ông đây lập tức hất chúng mày biến khỏi đại học S!"

Bộ dạng hung thần ác sát khiến đám con gái chỗ này bị dọa tới thét lớn một tiếng, nhao nhao chạy khỏi hiện trường.

Quách Thanh Tú được Lâm Việt Thịnh ôm tới cổng trường học, rời khỏi nơi khiến người ta áp lực, lúc này tâm trí của Quách Thanh Tú mới từ từ trấn tĩnh lại.

Khi Quách Thanh Tú tỉnh táo, cô phát hiện ra bản thân đã ngồi trong một chiếc xe đang chạy.

Cảnh tượng vừa rồi giống như thước phim điện ảnh hiện lên trong đầu cô.

Vì sao, vì sao bạn học lại sỉ nhục cô như vậy? Rốt cuộc cô đã làm chuyện gì?

"Cho tôi xuống xe!" Quách Thanh Tú quát lên với người đàn ông đang lái xe.

Lâm Việt Thịnh lập tức dừng xe lại, thân hình cao lớn áp về phía cô, đối diện ánh mắt hoảng sợ của cô, thân hình hắn đứng giữa không trung, sau đó bỗng nhiên tựa vào ghế ngồi, mở chốt cửa xe.

"Xuống!"

Quách Thanh Tú không dám nhìn hắn nữa, người đàn ông này có ánh mắt giống như ác ma, khiến lòng cô sợ hãi, không dám lại gần hắn.

Quách Thanh Tú vội vàng mở cửa xe, rồi đi như trốn chạy khỏi tầm nhìn của hắn.

Về đến nhà, cô nhốt mình trong phòng tắm, liều mạng dùng nước tẩy rửa những thứ bẩn thỉu trên người mình.

Mình thật sự là người phụ nữ kinh tởm như thế sao?

Trong đầu Quách Thanh Tú loáng thoáng xuất hiện hình ảnh giống nhau, nhanh chóng lóe lên, tới khi cô muốn cẩn thận ngẫm nghĩ lại chẳng thể nắm bắt được gì.

Sau khi tắm rửa xong, Quách Thanh Tú ra khỏi phòng tắm, cô gọi điện thoại cho Tăng Thanh Hải.

"Anh Hải, anh có rảnh không?"

Quách Thanh Tú dò hỏi.

Nửa giờ sau, Tăng Thanh Hải tới cửa nhà họ Quách, Quách Thanh Tú giống như một con nai bị kinh hãi, vừa mở cửa liền bỏ nhào vào lòng Tăng Thanh Hải.

"Sao thế này, Thanh Tú!"

Tăng Thanh Hải nhìn Quách Thanh Tú đôi mắt đã khóc tới đỏ bừng, cố hết sức trấn an cô, Quách Thanh Tú thút thít khóc nhỏ.

"Anh Hải, hôm nay em tới trường học, các bạn lăng mạ em..."

Tăng Thanh Hải dịu dàng giúp cô lau nước mắt, "Thanh Tú, đừng để ý bạn học nói nhảm, em phải tin tưởng, bản thân em là người tuyệt nhất."

Lời nói của Tăng Thanh Hải giống như ánh sáng mùa xuân ấm áp, mang đến cảm giác thật thoải mái cho Quách Thanh Tú, trong nháy mắt tâm trạng của cô đã tốt lên nhiều.

"Anh Hải, em một mất một đoạn ký ức. Em đang nghĩ, đó nhất định là một quá khứ xấu xí vô cùng. Tuy nhiên em không nhớ ra rốt cuộc đó là gì, nhưng mà em rất sợ hãi, em sợ vì lỗi lầm của em mà ảnh hưởng tới anh."

Trên hàng lông mi dày đen nhánh của Quách Thanh Tú nhiễm dòng lệ trong suốt, yếu đuối và tự ti ánh lên trong mắt khiến người ta thật rung động.

Tăng Thanh Hải nhẹ nhàng lau khô nước mắt trên đỉnh trên hàng mi cô, cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên vầng trán, nói đầy yêu thương: "Thanh Tú, đừng nghĩ quá nhiều. Cho dù lúc trước em đã làm ra chuyện gì, nếu em đã lựa chọn quên lãng, vậy không cần để ý nó nữa. Đời người ngắn ngủi, phải nghĩ nhiều hơn tới hạnh phúc tương lai, mà không phải chìm đắm trong quá khứ."

Lời nói của Tăng Thanh Hải đã trao cho Quách Thanh Tú ủng hộ cực lớn, Quách Thanh Tú ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, giống như đóa hoa hướng dương nhìn Tăng Thanh Hải.

"Anh Hải, anh đối xử với em thật tốt, em không biết phải làm sao để báo đáp anh đây."

"Haha, cô bé ngốc, muốn báo đáp anh ư? Vậy gả cho anh đi!"

Lời nói của Tăng Thanh Hải mang theo nhiệt độ nóng bỏng, khiến Quách Thanh Tú chẳng dám ngẩng đầu, trái tim nhỏ cũng đập bang bang rộn ràng, đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể ở bên người mình thích.

"Đúng rồi, Thanh Tú, em thay quần áo đi, anh dẫn em đi gặp một người!"

Quách Thanh Tú tò mò, "Gặp ai cơ?"

"Haha, chút nữa em sẽ biết thôi, đi thay quần áo đẹp một chút!" Tăng Thanh Hải dịu dàng nhìn cô chăm chú.

"Được ạ!" Khuôn mặt Quách Thanh Tú mang theo nụ cười như ánh mặt trời, rất nhanh đã thay xong quần áo bước ra ngoài.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng phấn, phía dưới là chiếc quần bò màu lam, cho dù chỉ phối hợp đơn giản, nhưng vẫn mang nét xinh đẹp tuổi trẻ, mềm mại đáng yêu.

"Anh Hải, anh xem thế này được chưa?" Quách Thanh Tú đối diện với ánh mắt si mê ngây ngẩn của Tăng Thanh Hải, thẹn thùng hỏi han.

"Được, được, rất đẹp...." Đôi mắt Tăng Thanh Hải hơi cong lên, khoe miệng không tự chủ được giương lên cao.

"Thanh Tú của chúng ta, là công chúa xinh đẹp nhất trên đời."

Đáy lòng Quách Thanh Tú ngọt ngào, nhưng, che giấu dưới nụ cười này, vẫn có chút dẫu mờ như trước.

"Anh Hải, bộ quần áo này đẹp không? Có cần đổi bộ khác không ạ?"

"Haha, không cần, Thanh Tú của chúng ta mặc gì cũng xinh đẹp cả, đi thôi!"

Tăng Thanh Hải ôm lấy Quách Thanh Tú đi khỏi cửa, lúc xuống cầu thang, hần chủ động đi phía trước, vô cùng quan tâm quay đầu dắt tay cô.

Quách Thanh Tú cười đến thẹn thùng e lệ, giống như một đóa hoa nhỏ mềm mại, khiến trái tim Tăng Thanh Hải đập rộn như muốn nổ tung.

Khi chiếc xe Chevrolet màu trắng của Tăng Thanh Hải dừng trước biệt thự nhà họ Tăng, Quách Thanh Tú có chút hoảng, cô thật không ngờ Tăng Thanh Hải sẽ dẫn cô về nhà.

"Anh Hải, bác Tăng có nhà không?" Quách Thanh Tú hơi lo lắng.

Tăng Thanh Hải đậu xe xong, dắt Quách Thanh Tú bước khỏi xe, mỉm cười an ủi, "Thanh Tú, lúc nhỏ em đâu có sợ ba anh, vì sao bây giờ lại nhát gan thế?"

Hai mươi năm trước, hai nhà Tăng - Quách sống rất gần nhau, hai gia đình thân thiết nhiều đời, Quách Thanh Tú thường xuyên chơi đùa ở nhà họ Tăng, chơi tới mệt rồi thì ngủ luôn ở đó.

Trong ấn tượng, ba thường xuyên cùng bác Tăng tán gẫu vui vẻ, mẹ cô cũng là bạn tốt của Khuất Mỹ Tuyết - mẹ của Tăng Thanh Hải.

Nhưng bây giờ, đã mười năm trôi qua, gia đình Quách Thanh Tú gặp biến cố như vậy, cô đã không có là công chúa nhỏ của năm đó nữa, bạch mã hoàng tử năm đó vẫn là bạch mã hoàng tử, còn cô đã trở thành cô bé lọ lem.

Cô bắt đầu tư ti, cảm thấy mình không xứng với anh Hải nữa!

Nhìn thấy dáng vẻ rụt rè của Quách Thanh Tú, trong lòng Tăng Thanh Hải càng thêm thương tiếc, "Đừng sợ, Thanh Tú, mẹ anh đang ở nước Mỹ chưa về, chỉ có một mình ba thôi, em cứ giống như lúc nhỏ là được rồi."

"Nhưng mà, em không mang theo quà gì cả, một chút thành ý cũng không chuẩn bị...."

"Haha, anh đã chuẩn bị thay em hết rồi."

Tăng Thanh Hải lấy từ sau thùng xe ra mấy hộp quà, có lá trà hảo hạng và rượu Mao Đài nổi tiếng.

"Anh Hải, em..."

Thật không ngờ, chuyện cô không nghĩ tới, Tăng Thanh Hải đều giúp cô xử lý xong xuôi.

Trong lòng Quách Thanh Tú rất ấm áp, cô nhìn Tăng Thanh Hải đầy cảm kích.

Dưới sự ủng hộ của Tăng Thanh Hải, Quách Thanh Tú chậm chậm bước vào biệt thự nhà họ Tăng.

Tòa biệt thự này nằm trên khoảnh đất có diện tích vô cùng lớn, so với căn nhà nhỏ hai tầng trước kia của nhà họ Tăng thì cao lớn và mỹ lệ hơn rất nhiều.

Bước vào trong đại sảnh, nội thất đều làm từ gỗ lim, phòng khách xa hoa, Tăng Chí Thành đang ngồi trên chiếc ghế thái sư bằng gỗ lim đọc báo.

"Ba, ba xem thư ai đến đây." Tăng Thanh Hải vui vẻ gọi một tiếng.

Tăng Chí Thành chậm rãi ngẩng đầu lên, ở trước mặt ông, là một cô gái xinh đẹp ngọt ngào đang lứa tuổi xuân, dáng vẻ hết như Lộ Vi, trong nháy mắt ông có chút mất hồn, còn tưởng rằng giai nhân xuyên không trở về, mỉm cười bước về phía ông.

"Con chào bác Tăng!" Quách Thanh Tú cười ngọt ngào, khom lưng cúi chào.

"Ba, cô ấy là Quách Thanh Tú!" Tăng Thanh Hải đỡ Thanh Tú, cười giới thiệu cho Tăng Chí Thành.

Lúc này Tăng Chí Thành mới hồi phục tinh thần, nhẹ than một tiếng, "Ồ, là Thanh Tú ư, con đã lớn thế này rồi sao, nào nào, mau tới đây ngồi."

Nhiệt tình của Tăng Chí Thành khiến đáy lòng Quách Thanh Tú càng thêm ấm áp.

Cảm giác nghi hoặc lúc trước lập tức biến mất, Tăng Thanh Hải dịu dàng nhìn về phía Quách Thanh Tú chớp chớp ánh mắt.

"Thanh Hải, con đi nói với thím Châu nấu thêm vài món ăn, Thanh Tú không dễ gì tới một chuyến."

Tăng Chí Thành nói với Tăng Thanh Hải, nhưng bản thân ông lại ngồi yên không động.

Tăng Thanh Hải vội vàng gạt đầu, "Ba, con đã dọn đồ rồi."

Quách Thanh Tú hơi lộ vẻ khó xử, ngồi ở bên cạnh Tăng Thanh Hải, hai tay đặt ngay ngắn trên đầu gối.

"Ba, đây là quà Thanh Tú mua tặng ba."

Tăng Thanh Hải đưa mấy hộp vừa vừa mới mang vào tới trước mặt Tăng Chí Thành, Tăng Chí Thành gạt đầu, lại nói với Quách Thanh Tú: "Thanh Tú, lần sau tới chỗ bác Tăng chơi không cần khách sáo như vậy, cứ giống như lúc nhỏ là được rồi."

Quách Thanh Tú nhận được ánh mắt ám chỉ của Tăng Thanh Hải, vội vàng cười nói: "Nên thế ạ, bác Tăng thích là con vui rồi ạ." Tăng Chí Thành uy nghiêm thâm trầm, lúc cười vẫn khiến cho người ta cảm thấy xa cách.

Quách Thanh Tú cảm thấy thờ cũng khó khăn.

Chắc hẳn lúc trước Tăng Thanh Hải đã nói gì đó với Tăng Chí Thành rồi, nên ông ấy không hề mở miệng hỏi về chuyện tình liên quan tới cha mẹ cô.

Quách Thanh Tú nhớ rất rõ, lúc nhà họ Tăng chuyển đi, cha mẹ cô đều sống rất tốt.

Chuyện tình về sau, hẳn là bác Tăng không biết mới phải, Giờ ông ấy không hỏi lời nào, nhất định do Tăng Thanh Hải đã nói trước.

Quách Thanh Tú không kiềm lòng được, cô cảm kích nhìn về phía Tăng Thanh Hải vài lần.

Vẫn là anh Hải của cô chăm sóc cô Trương áo.

Bữa trưa của nhà họ Tăng vô cùng phong phú, trên bàn ăn, Tăng Chí Thành nghiêm túc ăn cơm.

Tăng Thanh Hải không ngừng gấp thức ăn cho Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú nhìn khuôn mặt của Tăng Chí Thành nhưng chẳng thấy được bất kỳ phản ứng gì.

"Thanh Tú, giờ con chắc vẫn đang đi học?" Tăng Chí Thành bỗng nhiên hỏi.

Trong lòng Quách Thanh Tú chợt dâng lên cảm giác lo lắng, cô không biết nên trả lời thế nào.

"Ba, Thanh Tú học ở đại học S, học thiết kế thời trang chuyên nghiệp....." Tăng Thanh Hải đỡ lời giúp cô.

Tăng Chí Thành lạnh nhạt ồ một tiếng, "Học thiết kế tốt đấy!" Qua một lúc, ông lại nhìn Tăng Thanh Hải, "Thanh Hải, mấy hôm nay sao con không dẫn Vi Vi về ăn cơm?"

Không khí trên bàn ăn nhất thời đông cứng lại.

Quách Thanh Tú cảm thấy xấu hổ vô cùng, trong mắt Tăng Thanh Hải lóe lên một tia không vui, "Ba, con và Vi Vi đã chia tay lâu rồi, sao ba còn nhắc tới cô ấy."

Sắc mặt Tăng Chí Thành trở lên khó coi, nặng nề đặt bát cơm trong tay xuống, "Vi Vi là một cô gái rất tốt, vừa thông minh vừa phóng khoáng, gia cảnh cũng tốt. Trong đầu con bị hỏng chỗ nào vậy. Người ta đã đính hôn với con rồi, con lại vô trách nhiệm đá người ta đi như thế, con bảo một cô gái phải đổi mặt làm sao. Nhà họ Tăng của ta sao lại sinh ra một đứa con bạc tình bạc nghĩa như con..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tình yêu anh dành cho em vĩnh viễn không đổi

Nét ôn hòa trên khuôn mặt Tăng Thanh Hải phủ một lớp mây đen, ngay lúc đó Quách Thanh Tú cảm thấy như nghẹn nơi cổ họng, cô đã sớm biết bác Tăng không thích cô.

Đúng thế mà, lúc nhỏ cô đáng yêu ngây thơ, hai nhà lại thân thiết nhiều đời, cũng coi như xứng vai xứng vế.

Nhưng mà, hết thầy đã thay đổi rồi, Quách Thanh Tú cô đã không còn xứng với anh Hải nữa.

Là cô mơ mộng hão huyền, khờ dại cho rằng tất cả vẫn giống như trước, nước mắt cô lăn chã rơi xuống bát cơm

"Thật xin lỗi, con đến nhà vệ sinh một chút!"

Quách Thanh Tú đẩy ghế dựa, đứng dậy đi ra ngoài, cô sợ bản thân không khống chế nổi, sẽ khóc lớn trên bàn ăn mất.

Cô đã biết từ trước, vì sao vẫn tới chứ?

Tăng Thanh Hải gọi nhẹ một tiếng, "Thanh Tú!"

Anh nhìn Quách Thanh Tú tổn thương xoay người đi vào nhà vệ sinh, trong lòng cũng phải cực lực kiềm chế.

Nhất định là ba anh cố ý, biết rõ anh dẫn Thanh Tú về không phải để ôn chuyện mà vì muốn công khai quan hệ của bọn họ.

Không ngờ được ba lại thừa dịp anh chưa nói ra, trực tiếp đánh gãy mơ ước vĩnh viễn của anh.

"Ba, ba biết rõ con và Vi Vi đã chia tay rồi, vì sao còn như vậy?"

"Như vậy?" Tăng Chí Thành đặt bát cơm xuống, lạnh lùng nhìn Tăng Thanh Hải, "Con dùng giọng điệu gì nói chuyện với ba đấy?" Đôi mắt Tăng Thanh Hải trở nên rất đau buồn.

"Ba, Thanh Tú là một cô gái tốt!"

"Nói láo!" Tăng Chí Thành gầm nhẹ một tiếng, "Cô gái tốt? Cô gái tốt sẽ vì tiền mà làm tình nhân cho người ta? Cô gái tốt sẽ quyến rũ anh rể làm chị mình tức chết? Cô gái tốt sẽ khiến con vì vô ta mà chút nữa táng thân dưới súng đạn...."

"Ba!" Tăng Thanh Hải lo lắng đè giọng gọi một tiếng, Quách Thanh Tú vẫn ở trong nhà vệ sinh chưa ra, chỉ cách một cánh cửa, ba lại cố ý nói to, rõ ràng là nói cho Quách Thanh Tú nghe, để cô biết khó mà lui.

"Ba, ai nói với ba những lời này, cô ấy không phải người giống như ba nghĩ..."

Tăng Chí Thành không để cho Tăng Thanh Hải giải thích tiếp, nghiêm túc nói: "Quách Thanh Tú bây giờ, một là hoàn cảnh gia đình không tốt, hai là không có chỗ dựa, căn bản không trợ giúp được con trên mặt sự nghiệp. Ba thấy đứa nhỏ này cũng mong manh yếu ớt, chỉ có thể làm một con sâu gạo ký sinh trên người đàn ông. Đứa con gái như vậy có thể làm được gì? Lý Vi Vi là con dâu tương lai mà ba chọn, con muốn chơi bời, tốt nhất là đừng mơ tưởng..."

Lời nói của hai cha con truyền rõ ràng tới tai Quách Thanh Tú, hai tay cô siết chặt lại.

Móng tay đâm vào trong thịt, máu tươi chảy ra ngoài, cô lại chẳng cảm thấy gì.

Thì ra hiện thực lại tàn khốc như vậy, thì ra cô thật sự là người phụ nữ dễ tổn thương cho người ta, thì ra cô thật sự không xứng với anh Hải.

Tất cả hạnh phúc, ngọt ngào, tốt đẹp chỉ là giả dối, hạnh phúc giống như lớp hành tây, cứ mỗi một lớp được bóc ra lại khiến đôi mắt cay xè chẳng nhắc mi nổi.

Tiếng nước chảy ầm ầm, cảm giác lạnh lẽo đánh úp tới, lúc này cô mới giật mình tỉnh lại, thì ra vòi nước vẫn đang mở, dòng nước lạnh đã đọng một tầng dưới chân.

Vội vàng khóa vòi nước lại, chắc chắn được bên ngoài đã không nói chuyện nữa, lúc này cô mới mở cửa phòng vệ sinh.

Trong phòng ăn đã không còn thấy bóng dáng của Tô Thành Chí, Tăng Thanh Hải nghe được tiếng động vội nhìn về phía Quách Thanh Tú.

Nhìn thấy đôi giày dẫm nước của cô, anh lập tức hoảng hốt, vội vàng bước tới.

"Thanh Tú, em sao thế?"

Đôi mắt Quách Thanh Tú ửng hồng, giống như một con thỏ lạc đường, cô hoang mang lắc đầu, khó khăn nặn ra một nụ cười khê, nhưng nụ cười kia còn khó coi hơn cả khóc.

Tăng Thanh Hải vươn tay, ôm Quách Thanh Tú vào lòng, "Có phải em đã nghe thấy cả rồi?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú tựa vào lồng ngực dày rộng của Tăng Thanh Hải, dùng sức gật đầu, giọng nói nhỏ buồn khổ.

"Anh Hải, em muốn về nhà..."

"Đừng, Thanh Tú, em nghe anh nói, ba anh, ông ấy không hiểu em nên mới nói lung tung. Nhất định ông ấy đã nghe thấy người khác nói nói huyền thuyên sau lưng nên mới hiểu lầm em như thế. Thanh Tú, đừng buông bỏ được không? Em có biết không, anh đã tìm em mười năm, anh đã yêu em mười năm, 3600 ngày đêm, em biết anh đã vượt qua thế nào không?"

Quách Thanh Tú hoang mang lắc đầu, Tăng Thanh Hải nhẹ nhàng kéo tay cô, "Đi theo anh!"

Quách Thanh Tú ngờ ngác bị Tăng Thanh Hải kéo chạy lên lầu.

Chạy một hồi, Tăng Thanh Hải lại cúi đầu, giúp Quách Thanh Tú cởi đôi giày ướt ra khỏi chân, "Thím Châu, lấy một đôi dép lê tới đây."

"Vâng ạ!"

Thím Châu nhanh nhẹn cầm một đôi dép nhung tới, Quách Thanh Tú cảm kích nói một tiếng cảm ơn.

Thím Châu cẩn thận quan sát Quách Thanh Tú, cười nói: "Khó trách trước kia cậu chủ luôn miệng nhắc tới cô Quách, đáng vẻ này so với trên hình còn xinh đẹp hơn nhiều."

Khuôn mặt Quách Thanh Tú hơi ửng hồng, Tăng Thanh Hải cười nói: "Thím Châu ở nhà anh nhiều năm, bà luôn thích nói lời thật lòng." Quách Thanh Tú hiểu rõ Tăng Thanh Hải đang trấn an mình. Nhưng mà, lời nói của bác Tăng lại giống như một đụn mây đen bao trùm lên trái tim cô, chẳng thể gạt đi.

Tăng Thanh Hải dẫn Quách Thanh Tú tới phòng ngủ của anh, Quách Thanh Tú sợ ngây người, trên một vách tường trong phòng treo đầy ảnh chụp của cô, nhưng đều là của mười năm trước, có vài cái đã ố vàng, có vài cái được phóng to lên, còn có cả vài tấm ảnh chụp thời gian này.

Giọng nói của Tăng Thanh Hải hơi run, "Thanh Tú, em thấy không? Nơi đây chính là mục tiêu phấn đấu hơn mười năm nay của anh, cho dù gặp phải khó khăn bao nhiêu, chỉ cần anh nghĩ tới việc có thể ở bên em, tất cả đều trở nên có ý nghĩa."

Trong lòng Quách Thanh Tú bị một dòng nước ấm tràn tới, cô kích động tới mức không nói thành lời.

Tăng Thanh Hải thâm tình chân thành nhìn cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nói, "Thanh Tú, em có biết hay không, anh đã luôn kiên trì mười năm, bởi vì tin rằng em cũng yêu anh, anh tin tưởng chúng ta sẽ ở bên nhau. Cho dù có khó khăn gì cũng sẽ giải quyết được thôi. Cho nên, bây giờ chúng ta đã gặp lại nhau, chẳng dễ dàng gì mới ở bên nhau, anh hy vọng em đừng bỏ cuộc, có được không?"

Giọt nước mắt xúc động theo khóe mắt Quách Thanh Tú chảy xuống, cô không biết, Tăng Thanh Hải lại yêu cô sâu sắc tới vậy.

Cô vẫn bị vây trong tự ti mặc cảm của mình, muốn đẩy Tăng Thanh Hải đi, giờ cô đã biết bản thân mình có bao nhiêu ngu ngốc.

"Thanh Tú, anh yêu em, anh yêu em còn hơn yêu chính mình..."

Tăng Thanh Hải thâm tình chân thành nhìn cô chăm chú.

Hàng lông mi dày cong cong của Quách Thanh Tú dính giọt nước mắt lấp lánh, đôi mắt to trong veo giống như được nước mưa gột rửa sạch sẽ, cái mũi nhỏ vì khóc mà hơi ửng hồng, cánh môi đỏ giống như nụ hồng mê người, làn da trắng nõn, nụ cười có lúm đồng tiền như ẩn như hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngẩng lên, vẻ mặt yếu ớt bất lực.

Hồ hấp của Tăng Thanh Hải đột nhiên ứ đọng lại, chỉ cần là đàn ông, sợ là chẳng ai kháng cự được loại hấp dẫn này.

Hai người dựa sát vào nhau, Quách Thanh Tú cảm giác được hơi thở của anh phả lên trên mặt mình, quét tới từng lỗ chân lông, có chút cảm giác ngứa ngứa.

Trống ngực cô đập thành thịch, ánh mắt hoảng hốt giống như nai con, cô vội vàng hơi nhắm mắt lại.

Đôi môi dịu dàng chậm chậm hôn lên môi cô, một làn hương bạc hà dễ chịu khẽ sát bên.

Quách Thanh Tú cảm giác như trái tim mình cũng nhảy ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng đầy ngượng ngùng.

Đôi môi Tăng Thanh Hải rất nhẹ nhàng rất dịu dàng, giống như sợ sẽ tổn thương cô, dừng trên môi cô, quán quýt vẫn vương.

Cánh tay to lớn của anh từ từ đưa tới đầu vai cô, ôm lấy thân thể mềm mại như muốn nhũn ra kia.

Anh ra sức kéo cô lại gần hơn nữa, nòng ngực đầy đặn nở nang của cô lập tức khiến anh cảm thấy thân dưới mình bùng lên một luồng lửa thiêu đốt.

Anh hôn cô thêm cuồng nhiệt rồi nhẹ nhàng cạy mở miệng cô, nhấp nhấp hương vị ngọt ngào trong đó.

Trái tim anh cũng đang đập điên cuồng, thân thể mềm mại trong lòng là người con gái anh đã mong ước mười năm.

Xinh đẹp và quyến rũ như vậy, cánh tay anh dùng sức, như muốn khảm cô vào trong thân thể của mình.

Nụ hôn thom mát, mềm mại của anh Hải, nhưng, vì sao cô lại cảm thấy có chút không đúng.

Đột nhiên Quách Thanh Tú dùng sức đẩy Tăng Thanh Hải ra, nét mặt hoảng hốt của cô đắm vào đường nhìn của anh.

Quách Thanh Tú vội vàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Anh Hải, em không phải đứa con gái tùy tiện như vậy!"

Tăng Thanh Hải dịu dàng hất nhẹ mái tóc dài mềm như thác nước của cô, khẽ cười: "Đương nhiên! Thanh Tú của anh là người con gái tốt nhất, là anh không tốt, anh có chút kích động rồi."

Gương mặt anh cũng hơi đỏ, buông nhẹ tay thả Quách Thanh Tú ra, áy náy nói: "Anh xin lỗi, anh sẽ tôn trọng em." Quách Thanh Tú khó xử gật đầu, "Chờ sau khi chúng ta kết hôn..."

"Haha, Thanh Tú, chúng ta sẽ dành lần đầu tiên cho đêm tân hôn!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú đỏ rực lên, đỏ như màu màu, lan tới tận cổ.

Phòng ngủ của Tăng Thanh Hải gọn gàng sạch sẽ, ngoại trừ ảnh chụp của Quách Thanh Tú thì không có bài trí dư thừa nào khác.

Quách Thanh Tú nhìn sơ qua một vòng rồi đi ra.

Dù sao cũng là lần đầu tới nhà họ Tăng, cứ thế cùng anh ở một mình trong phòng ngủ, sẽ để lại ấn tượng xấu cho người khác.

"Anh Hải, em phải về rồi."

Quách Thanh Tú đi tới cầu thang, trong phòng khách không nhìn thấy bóng dáng của Tăng Chí Thành.

Tăng Thanh Hải vội vàng ngăn cản cô, "Thanh Tú, ăn tối xong rồi đi, ba anh ra ngoài rồi, em không cần ngại."

Nghe thấy Tăng Chí Thành không còn ở đây, Quách Thanh Tú liền đồng ý ở lại.

Có thể ở bên Tăng Thanh Hải, cô cũng rất vui vẻ.

"Đúng rồi, giờ chú Quách có tính toán gì không?"

Tăng Thanh Hải cầm một quả táo, vừa gọt cho Quách Thanh Tú, vừa thân thiết hỏi.

Ánh mắt Quách Thanh Tú chăm chú nhìn bàn tay Tăng Thanh Hải, trong đầu cô không biết vì sao lại nhớ tới một hình ảnh, dường như cũng từng có một bàn tay khác gọt táo như thế ở trước mặt cô.

Nhưng cô không nhớ ra khuôn mặt hẳn.

Mỗi lần cô muốn nhớ lại, đều nhớ tới chỗ này thì đau đầu.

"Thanh Tú, em sao thế?" Tăng Thanh Hải nhìn thấy trong mắt Quách Thanh Tú lộ ra nét đau khổ, liền thân thiết hỏi han.

"Không sao ạ, chắc hiện giờ ba em đang muốn tới Á Hân làm việc, cụ thể em cũng không rõ lắm, hôm nay ông ấy đi phỏng vấn, phải đợi buổi tối mới có tin tức."

"Thanh Tú, thế này đi, anh cảm thấy em đừng vội về trường, một thời gian nữa anh tìm trường khác cho em, đổi một môi trường mới, có thể sẽ tốt hơn cho tâm trạng của em" Tăng Thanh Hải nói.

Quách Thanh Tú chần chừ một lúc rồi cười lắc đầu, "Không cần đâu, em không muốn đi học nữa. Chờ qua khoảng thời gian này, em sẽ đi tìm việc."

"Tìm việc? Hay là tới công ty của anh đi..."

"Không được, anh Hải! Em không thể cứ dựa vào anh, em không muốn làm sâu gao!" Trong mắt Quách Thanh Tú hiện lên một tia buồn bã.

Cô chưa từng muốn mình làm kẻ ăn bám.

Tăng Thanh Hải áy náy nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, "Xin lỗi em, lời ba anh nói, em đừng để ý quá."

"Haha, anh Hải, anh yên tâm, em sẽ không dễ dàng buông tay. Em muốn chứng minh cho bác Tăng thấy, em là một cô gái tốt."

Quách Thanh Tú cười đến xinh đẹp tự tin, Tăng Thanh Hải cũng nhận được sự khích lệ, cho dù khó khăn lớn thế nào, anh cũng sẽ không buông tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Tôi phải dạy dỗ em

Sau khi ăn xong bữa tối, Tăng Thanh Hải đưa Quách Thanh Tú ra cửa, ra tới cửa chính thì gặp Tăng Chí Thành trở về.

"Bác Tăng, con phải về rồi, tạm biệt bác!"

Quách Thanh Tú lễ phép chào, Tăng Chí Thành gật gật đầu rồi quay sang nhìn về phía Tăng Thanh Hải, "Thanh Hải, con tới đây một chút, ba có việc muốn nói với con!"

"Ba, con muốn đưa Thanh Tú về nhà, quay về con sẽ nói chuyện với ba!"

Quách Thanh Tú vội vàng xua tay, "Không cần không cần, nơi này không cách xa nhà em, em tự gọi xe về là được."

Tăng Thanh Hải còn muốn nói gì đó, lại bị ánh mắt của Quách Thanh Tú ngăn lại.

Cô không muốn làm cho mối quan hệ này thêm căng thẳng.

Tăng Thanh Hải chần chừ một hồi, "Vậy được rồi, anh gọi xe cho em."

"Không cần đâu anh Hải, em có tay có chân, tự chăm sóc được mình. Chút nữa về tới nhà em sẽ gọi điện cho anh nhé, anh cứ nói chuyện với bác Tăng đi, em về đây, tạm biệt!"

Quách Thanh Tú đeo túi nhỏ lên lưng mình, trong nháy mắt bước ra khỏi cánh cửa sắt biệt thự, chạy về phía đường cái.

Tăng Chí Thành nhìn chăm chăm vào con trai mình, giọng nói dè dặt, "Đi vào!"

Trong phòng khách, khuôn mặt Tăng Chí Thành đầy u ám, trực tiếp tránh mắt: "Sau này không được phép dẫn Quách Thanh Tú về nhà nữa."

"Vì sao thế ba?!"

Tăng Chí Thành quay lưng về phía Tăng Thanh Hải, "Ba nói rồi, giữa hai đứa không có khả năng. Ba không cho phép hai đứa ở bên nhau."

"Ba, cô ấy thật sự là một người con gái ưu tú, con yêu cô ấy, ba có biết con yêu cô ấy bao nhiêu không?"

Tăng Thanh Hải kích động nói, mười năm nay, Quách Thanh Tú là giấc mộng duy nhất của hắn.

Tăng Chí Thành bỗng nhiên xoay người lại, "Con có biết ba con bé là ai không? Nếu dính dáng quan hệ với ông ta, tập đoàn Tăng Thị của chúng ta sẽ sụp đổ."

"Con mặc kệ, người con muốn lấy là Quách Thanh Tú, dù cho là ba của cô ấy, con mặc kệ ba cô ấy làm gì."

"Ngu dốt!" Tăng Chí Thành giận không kiềm được, ông không ngờ đứa con trai luôn ngoan ngoãn hiểu biết có thể bỗng nhiên trở thành kẻ không biết lý lẽ như vậy.

"Thanh Hải, con thật khiến cho ba thất vọng, con lại vì một người con gái mà tranh cãi với ba!"

Tăng Chí Thành đề cao âm thanh, lớn tiếng quát lên.

Tăng Thanh Hải cũng không cam lòng yếu thế, "Ba, từ nhỏ đến lớn, chuyện lúc nhỏ chọn môn học, chọn khoa ở trường đại học, sau khi tốt nghiệp đến giờ, từ cuộc sống tới công việc, có điều gì con không làm theo ý ba. Nhưng con cũng là con người, con có suy nghĩ và hoài bão của riêng mình, có được không ba? Vì gia đình này, con nhẫn nhịn. Nhưng mà, bây giờ đối diện với người con gái con yêu, người con gái con yêu trọn đời, con có quyền tự quyết định. Con sẽ không nghe lời ba nữa."

Tăng Chí Thành giận đến xanh mặt, vung bàn tay lên chuẩn bị đánh anh.

Tăng Thanh Hải chỉ oán giận nhìn ông, không tránh không né cũng không cầu xin tha thứ.

Ông biết rõ, người con trai nhìn có vẻ ngoan ngoãn nho nhã này thật ra là một kẻ vô cùng cố chấp, chỉ cần chuyện mà nó đã xác định, thì không có khả năng thay đổi.

"Được, nếu con đã khư khư cố chấp, vậy từ nay về sau đừng bước vào cái nhà này nữa."

Âm thanh nổi giận của Tăng Chí Thành vang lên đỉnh tai nhức óc.

Tăng Thanh Hải quật cường nhìn ông một cái rồi dứt khoát xoay người, rời khỏi ngôi nhà son son thiếp vàng này.

Sức lực trên người Tăng Chí Thành như bị rút cạn, suy sụp ngồi xuống chiếc ghế sofa.

Những năm gần đây, ông liều mạng gây dựng sự nghiệp gia đình là muốn để lại cho con trai mình, không ngờ con trai lại bị một người phụ nữ mê hoặc, lúc này nó đã chẳng thiết gì nữa.

Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước không nên về nước phát triển.

Quách Thanh Tú đứng trên đường đón taxi, nhưng rất lâu vẫn chẳng đón được chiếc nào.

Đột nhiên có một chiếc xe Ferrari màu đỏ dừng lại bên cạnh cô.

Bóng người mặc quần áo đen của Lâm Việt Thịnh xuất hiện trong tầm mắt, "Lên xe!"

Quách Thanh Tú hoang mang nhìn hắn, lắc đầu nói, "Tôi không biết anh."

"Có biết hay không cũng chẳng sao. Cô lên xe, tôi đưa cô về nhà, không thu tiền của cô!" Lâm Việt Thịnh cố gắng đè nén lửa giận của mình xuống, hắn trơ mắt nhìn Quách Thanh Tú vô cùng thân thiết bước ra từ biệt thự nhà họ Tăng, hắn hận không thể lập tức xông tới đập nát ánh mắt của Tăng Thanh Hải.

Quách Thanh Tú chần chờ, "Sắp đổ mưa rồi, cô muốn đợi tới nửa đêm à? Tôi đâu có ăn thịt cô."

Quách Thanh Tú mơ mơ hồ hồ nhớ lại, lần trước hắn là người đã cứu cô ở trường học, người đàn ông này nhìn có vẻ hung dữ, nhưng dường như chưa làm chuyện gì xấu với cô.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhìn cô một cái, cô nén lửa giận trong lòng, "Được, tùy cô, không lên xe thì tôi đi đây."

"Ây, được rồi, tôi lên!"

Quách Thanh Tú có chút sợ hãi, cô không dám ngồi ở ghế phụ lại mà xuống hàng ghế phía sau.

Vành môi mỏng của Lâm Việt Thịnh mím chặt, nếu không phải nghe lời của tên bác sĩ chết tiệt kia thì bây giờ hắn muốn ấn cô xuống dưới thân, dạy dỗ cô cẩn thận một phen, để cho cô biết ai mới là người đàn ông của cô.

Người con gái đáng ghét này, vì sao lại mất trí nhớ, vì sao muốn quên hắn!

Lâm Việt Thịnh, dưới con tức giận, tốc độ lái xe giống như gió bão, mức giận dữ chỉ tăng không giảm.

"Ây, anh có thể đi chậm một chút không!" Quách Thanh Tú có chút sợ hãi, người đàn ông trước mặt này rõ ràng bị mất não, phóng xe tốc độ cao như vậy, có phải muốn tìm chết không!

Lâm Việt Thịnh không để ý tới cô, tiếp tục đua xe.

Chạy thẳng tới trước cửa tiểu khu nhà họ Quách, lúc này Lâm Việt Thịnh mới dừng xe lại.

Quách Thanh Tú bước khỏi xe, ngẫm nghĩ một chút rồi nói đơn giản một tiếng, "Cảm ơn anh!"

Lâm Việt Thịnh cảm thấy trong lòng như có gì đó tan chảy, đây là cô ấy đồng ý nói chuyện với hắn ư?

Nhìn bóng dáng gầy yếu của cô bước đi về phía xa từng chút một, Lâm Việt Thịnh hận không thể lao xuống xe chạy tới chặt cô vào trong lòng ngực.

Nếu cô có thể cứ vậy tha thứ cho hắn, vậy mất trí nhớ có lẽ cũng là một chuyện tốt.

Nếu như không thế, thì dù có mất trí nhớ cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Quách Thanh Tú đi vào cửa nhà, nhìn thấy Quách Hoàng Tùng đang sắp xếp tài liệu trên bàn, Quách Thanh Tú cười bước tới.

"Ba ơi, phòng vấn hôm nay thế nào?"

Trên mặt Quách Hoàng Tùng xuất hiện nét vui mừng, "Cực kỳ thuận lợi! Ngày mai ba đi làm rồi. À đúng, Thanh Tú, sao hôm nay con về trễ vậy? Có đói bụng không? Giờ ba đi nấu cơm nhé."

"Không cần đâu ba, con ăn rồi."

"Tình hình ở trường thế nào?"

Quách Hoàng Tùng tùy tiện hỏi một câu, dường như ông đang có tâm sự, nhìn đồng giấy tờ mà suy nghĩ gì đó.

"Trường học ạ, ba, bỗng nhiên con không muốn đi học nữa, cảm thấy thật vất vả, con muốn đi làm..."

Quách Hoàng Tùng xoay người, nghiêm túc nhìn con gái, khuôn mặt này giống hệt với người vợ của ông khiến lòng ông hơi có chút khó chịu.

"Không cần ra ngoài làm việc, ba có thể nuôi con, con không cần phải ra ngoài chịu ức hiếp."

Trải qua mưa gió nhiều năm như vậy, Quách Hoàng Tùng chịu đủ rồi, ông không muốn để cho con gái phải gánh chút tổn thương nào.

"Grummmmm!"

Điện thoại của Quách Hoàng Tùng đột nhiên vang lên, ông mở điện thoại nhìn thoáng qua màn hình, ông vừa kết nối điện thoại, vừa bước vào phòng mình, "Con nghỉ ngơi trước đi, ba có việc."

Quách Hoàng Tùng thuận tay đóng kín cửa phòng lại.

Quách Thanh Tú nhìn việc làm của ba, trong lòng trào lên một tia khác thường, cô cảm thấy rất buồn.

Ba đang lén giấu cô Trungyện gì sao? Vì có gì không để cô nghe ông nói chuyện điện thoại?

"Có gì dặn dò?" Quách Hoàng Tùng đứng trên ban công, cổ gồng đờ thấp giọng nói.

"Tôi hy vọng ông có thể nhớ rõ giao ước của chúng ta."

Giọng điệu của đối phương không hề khách sáo.

"Đương nhiên tôi nhớ."

"Tôi không muốn để cô ấy ở bên người đàn ông kia, ông biết phải làm sao chứ?"

"Tôi làm việc thì cậu cứ yên tâm."

"Ừm! Làm việc cẩn thận, Á Hân còn dựa vào ông để hưng thịnh trở lại!"

Đối phương cúp máy trước, ánh mắt Quách Hoàng Tùng có chút u buồn nhìn về phía xa.

Quách Thanh Tú đang ở trong phòng đọc sách, thuận tay lấy di động gửi tin nhắn cho Tăng Thanh Hải. "Em về đến nhà rồi." Tăng Thanh Hải trả lời rất nhanh, "Haha, em đi nhanh thật đấy, sau đó anh đuổi theo mà chẳng thấy bóng em đâu nữa."

"Anh Hải, anh đừng tranh cãi với bác Tăng nhé!"

"Sẽ không, Thanh Tú không cần quan tâm những chuyện này, anh sẽ xử lý tốt." Là một người đàn ông, anh không nên để Quách Thanh Tú lo lắng những chuyện này.

"Ừm, em tin anh, em đi ngủ đây!"

"Ừ, chúc em ngủ ngon, mơ đẹp nhé!"

Quách Thanh Tú nhìn chăm chú vào điện thoại, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào, nếu có thể cùng anh Hải mãi mãi hạnh phúc như vậy thì tốt biết bao.

"Cốc cốc cốc!" Tiếng gõ cửa truyền đến, Quách Thanh Tú nhảy xuống giường, cất điện thoại cẩn thận rồi ra mở cửa.

"Ba, ba có chuyện sao?"

"Ừ, nào, tôi nói chuyện với ba!"

Hai cha con ngồi trên chiếc ghế sofa làm bằng da thật trong phòng khách, Quách Thanh Tú co chân lại, dùng điều khiển mở TV.

Sau đó quay đầu nhìn ba mình, "Ba tính đưa con đi Mỹ du học, con thấy sao?"

"Nước Mỹ? Không cần đâu, ba, chúng ta vừa mới có cơ hội ở bên nhau, vì sao ba lại muốn đưa con tới nơi xa như vậy?"

"Ừm, ba cũng không ngờ. Nhưng sau này, sau khi ba tiếp quản Á Hân, sẽ có rất nhiều chuyện phải xử lý, không có thời gian chăm sóc con. Bây giờ con vẫn nhỏ, phải học thêm nhiều thứ thì tương lai mới có chỗ đứng trong xã hội này, những trường học trong nước ba đã xem qua rồi, đều không ra sao cả..."

Phải đi nước Mỹ ư? Vậy sau này sẽ không gặp được anh Hải nữa rồi, không được không được, anh ấy đã đợi cô mười năm, cô không thể lại khiến hy vọng của anh bị dập tắt.

"Ba, con không muốn đi, tiếng anh của con không tốt, con không muốn đi." Quách Thanh Tú phản đối mạnh mẽ.

Quách Hoàng Tùng trầm mặc trong chốc lát, "Là vì Tăng Thanh Hải?"

Quách Thanh Tú có chút chột dạ, cô không dám ngẩng đầu lên, rụt rè nói, "Ba, con đã hứa với anh Hải rồi."

"Con hứa gì với nó?"

"Con hứa sẽ gả cho anh ấy!" Quách Thanh Tú nhỏ giọng nói.

"Vớ vẩn!" Quách Hoàng Tùng nặng nề vỗ nên mặt bàn, "Chuyện lớn cưới gả mà con không bàn bạc với cha mẹ đã đồng ý, con thật không để ba vào trong mắt."

Quách Thanh Tú cúi đầu tới mức nước mắt chực trào, "Ba, anh Hải có gì không tốt?"

"Không được, ba nói không được, chuyện này con đừng nghĩ tới nữa...." Quách Hoàng Tùng nổi giận dùng ngón tay chỉ Quách Thanh Tú.

Trong lòng Quách Thanh Tú vô cùng khổ sở, vừa rồi tới nhà họ Tăng, bác Tăng cũng nói lời phải đối.

Thế giới này thật cuộc là sao vậy, vì sao người lớn đều muốn thay con cháu quyết định.

"Ba, ba không có tư cách nổi giận với con. Hơn mười năm nay ba đâu để ý tới con, lúc con ngã bị thương, ba ở đâu? Lúc con bị người ta ăn hiếp, ba ở đâu? Lúc con tuyệt vọng mất mát, ba đang ở đâu? Giờ con trưởng thành rồi, có thể đi trên con đường của mình, ba lại chạy về nói với con, con không có tư cách cùng người mình yêu ở bên nhau, mà phải nghe theo quyết định của ba...."

Quách Thanh Tú kích động nói ra hết những lời bất mãn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Người phụ nữ của ba

Nhìn Quách Thanh Tú khóc chạy về phòng của mình.

Trong lòng Quách Hoàng Tùng vừa chua vừa chát, ông chưa từng nghĩ, thì ra trong lòng con gái vẫn không chịu tha thứ cho ông.

Cô hận ông, đúng vậy, cô nên hận ông. Bao nhiêu năm nay, ông thực sự chưa hoàn thành trách nhiệm của một người cha.

Nhưng mà, cô không thể nào gả cho Tăng Thanh Hải được.

Đêm nay đối với Quách Thanh Tú mà nói, kéo dài đằng đẵng. Cô cầm lấy di động soạn mấy tin nhắn muốn gửi cho Tăng Thanh Hải, nhưng cuối cùng cô vẫn xóa đi hết, cô biết anh nhất định cũng đang khó chịu.

Cô không thể gây thêm áp lực cho anh nữa.

Trong bóng đêm ngọt ngào, cô rời giường đi tới cửa sổ nhìn ra ngoài, bỗng cô ngạc nhiên phát hiện ra một chiếc xe Ferrari màu đỏ đang đứng trước cửa tiểu khu.

Bầu trời chậm chậm đổ mưa, trong cơn mưa bụi mờ lung, chiếc xe kia như ẩn như hiện.

Trong đầu Quách Thanh Tú hiện lên một vết sáng, dường như rất lâu trước đây, ở đâu đó cô đã nhìn thấy chiếc xe này.

"Thanh Tú, ngồi chỗ này nào....." Trong đầu hiện lên ký ức Quách Hoàng Ngân ngồi trong xe.

Bỗng cô cảm thấy như nhớ ra được điều gì.

Một loại cảm giác rất xấu tự nhiên nảy sinh.

Quách Thanh Tú ngây ra hồi lâu, vươn tay kéo tấm rèm lại, nằm lên giường tiếp tục ngủ.

Mãi cho đến khi bình minh cô mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, ngoài cửa truyền đến âm thanh gõ nhẹ, tiếng ba từ ngoài vọng vào.

"Thanh Tú, ba đi làm đây, bữa sáng đặt trong nồi, con nhớ ăn nhé!"

Quách Thanh Tú không hé răng, cô không muốn nói chuyện với ông.

Quách Hoàng Tùng đứng ở cửa thờ dài một hơi, xoay người rồi đi.

Ba nói năm đó ông buộc phải rời khỏi mẹ con cô, nhưng, trên thế giới này còn có chuyện gì quan trọng hơn vợ con mình? Cho dù ông thật sự bất đắc dĩ, vậy vì sao trong mười năm nay, ông chưa từng xuất hiện?

Quách Thanh Tú càng nghĩ càng đau đầu, có đôi khi, cô thà rằng mình chẳng biết gì, cứ sống ngày tháng êm ả giống như bây giờ.

Chỉ cần nhìn thấy ba là tốt rồi, dù sao ông cũng là người thân thiết nhất trên đời của cô.

Nhưng, vừa nghĩ tới cái chết của mẹ, cô lại chẳng thể bình tĩnh, tuy chỉ nói mẹ và bác cả cầu kết, nhưng dưới tình huống ba xảy ra chuyện, một người phụ nữ đơn độc như bà, có cách gì để chống lại người đàn ông khác? Mà bà sau khi bị bác cả cưỡng ép đã tự sát?

Quách Thanh Tú đau đầu muốn nứt!

Sau khi ba trở về, cũng chưa từng hỏi cô bất kể chuyện gì liên quan tới mẹ, càng không hỏi mẹ và bác cả sống với nhau có vui vẻ hay không. Ba, rốt cuộc ba để ý tới chuyện gì? Hay nói là, từ đầu tới cuối, chuyện gì ông cũng biết, chỉ là không muốn ra mặt mà thôi.

Vừa mới trở về thành phố, đã vội vàng vào Á Hân, vội vàng thực hiện lý tưởng của mình...

Quách Thanh Tú nhảy khỏi giường, bước vào trong nhà tắm, cô hắt nước lạnh lên mặt mình, nước lạnh rót cuộc cũng giúp cô bình tĩnh lại.

Một ngày mới bắt đầu rồi, cô không thể để mình cứ sa sút mãi, phải nghĩ cách biết rõ chuyện của ba.

Đúng vậy, ba, mười năm trước rốt cuộc ba đã phạm phải chuyện gì? Hơn nữa rốt cuộc mẹ đã chết thế nào, những nỗi băn khoăn này cứ quẩn quanh trong đầu Quách Thanh Tú.

Sữa đậu nành nóng và bánh bao sữa nhân trứng để trong nồi cơm giữ nhiệt.

Những thứ này đều là món ăn hồi nhỏ cô thích ăn nhất, ba dựa theo phương thức hồi nhỏ để chăm sóc cô.

Quách Thanh Tú cắn một ngụm bánh bao, hốc mắt chua xót.

Ăn xong bữa sáng, Quách Thanh Tú thay một chiếc váy dài kẻ sọc thoải mái, lưng đeo ba lô nhỏ bước ra khỏi nhà.

Bắt một chiếc taxi, chạy về phía công ty Á Hân.

Ngồi ở tiệm cà phê đối diện công ty Á Hân, nhìn cửa lớn công ty Á Hân người tới người đi ra ra vào vào.

Đợi cả buổi sáng cũng không có manh mối, điện thoại di động đổ chuông, Quách Thanh Tú tiếp máy.

"Thanh Tú, buổi trưa có rảnh cùng ăn cơm không?"

Trong điện thoại truyền đến giọng nói vui vẻ của Tăng Thanh Hải.

"Được ạ, anh Hải!" Quách Thanh Tú vui vẻ cười.

"Em đang ở đâu, anh tới đón em!"

Buổi chiều, hai người cùng ăn cơm, Tăng Thanh Hải đề nghị được đích thân tới chào hỏi Quách Hoàng Tùng một phen.

Quách Thanh Tú yên lặng thật lâu.

"Thanh Tú, có phải ba em không thích anh?"

Sắc mặt Quách Thanh Tú có chút buồn rầu, cô không biết phải nói thế nào, nếu nói cho anh Hải biết ba không thích anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ buồn lắm.

"Anh Hải, em xin lỗi, ba em vừa mới quay về, có thể vẫn chưa hiểu rõ về anh."

Tăng Thanh Hải cũng không thất vọng quá nhiều, còn an ủi ngược lại Quách Thanh Tú, "Không sao, dù sao sớm muộn cũng phải đi, hôm nay anh tự mình tới một chuyến. Em đừng lo, anh sẽ từ từ thuyết phục chú."

Nhìn Tăng Thanh Hải có quyết tâm cao như vậy, Quách Thanh Tú cũng không tiện phản đối.

"Vâng ạ, em chỉ sợ khiến anh Hải thất vọng."

"Nếu như không thử, sao chúng ta biết có thể thành công hay không? Anh tin chú Quách cũng không phải là một người không nói lý." Tăng Thanh Hải vô cùng tự tin.

Sau khi rời nhà hàng, hai người đi siêu thị chọn một chút quà cáp cao cấp.

Quách Thanh Tú đi phía sau Tăng Thanh Hải, kỳ quái, cô luôn có cảm giác không ổn, thấy như có người đang nhìn từ phía sau cô, ánh mắt kia rất sắc lạnh, khiến cô cảm thấy thật sợ hãi.

Cô nhiều lần quay đầu lại nhưng chẳng thấy được gì.

Chẳng lẽ là ảo giác sao?

Tăng Thanh Hải chọn một hộp nhân sâm đặt trong tay, giá hơn một trăm sáu mươi triệu, "Thanh Tú, em cảm thấy cái này thế nào?"

Quách Thanh Tú có chút không yên lòng, cô hạ giọng hỏi Tăng Thanh Hải, "Anh Hải, lúc nhỏ, ba em và bác Tăng rất thân thiết. Bọn họ đã nhiều năm không gặp, nhưng lại không hề hỏi thăm về đối phương, anh có cảm thấy rất kỳ lạ không?"

Tăng Thanh Hải nhớ tới cảnh cáo của ba, muốn anh tốt nhất là đừng liên quan gì tới Quách Hoàng Tùng này, chẳng lẽ Quách Hoàng Tùng có bí mật gì đó không thể cho người khác biết?

Những năm gần đây, anh nhờ người tìm kiếm Quách Thanh Tú khắp nơi, cũng tìm cả Quách Hoàng Tùng, đáng tiếc anh thất bại thảm hại, một chút tin tức cũng không thấy.

Thậm chí ngay cả tung tích của Quách Thanh Tú cũng không, giờ nghĩ lại, khả năng có người có ý giấu giếm, người kia rốt cuộc là ai? Hẳn xuất phát từ mục đích gì?

Bản thân Tăng Thanh Hải không tìm thấy đáp án, lấy cái gì mà trả lời Thanh Tú đây! Anh cười cười an ủi: "Có lẽ bọn họ đã gặp riêng nhau từ lâu rồi!"

"Ồ, cũng có thể. Vậy anh Hải, có vài câu em không tiện hỏi bác Tăng, anh có thể giúp em hỏi bác Tăng một chút không, ba em năm đó đã phạm phải chuyện gì?"

"Ừ, có cơ hội anh sẽ hỏi ba. Nhưng mà, nếu chú Quách biết chúng ta đang điều tra chú ấy, nhất định sẽ không vui đâu. Haha. Thật ra ông ấy từng làm chuyện gì không quan trọng, quan trọng là ông ấy bây giờ là người thân duy nhất của em, em không tin ông ấy sao."

Trước ánh mắt chân thành của Tăng Thanh Hải, Quách Thanh Tú bật cười ha ha hai tiếng, đương nhiên cô biết ba là người rất quan trọng với mình.

Chỉ là, giờ cô không phải là đứa trẻ con, không thích bị người lớn quay mòng mòng.

"Ừm, thấy thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi."

Tăng Thanh Hải đẩy giỏ hàng ra ngoài thanh toán, Quách Thanh Tú tiện tay cầm một con dỗi cừu con vui vẻ, đi ở phía sau anh.

Hai người vui vẻ hòa thuận, vô cùng ngọt ngào.

Có một bóng đen xuất hiện ở nơi bọn họ vừa đứng, khuôn mặt anh tuấn âm trầm.

Hai nắm đấm thiết chặt, các đốt ngón tay kêu răng rắc.

Tên họ Tăng, tao sẽ không bỏ qua cho mày, chờ mà xem!

Cửa nhà họ Quách, Quách Thanh Tú kéo Tăng Thanh Hải, khuôn mặt tươi cười bước vào phòng khách.

Quách Hoàng Tùng đã tan tầm từ sớm, đang ngồi trên sofa đọc báo, ông nhìn thấy bóng dáng Tăng Thanh Hải, nét cười trên mặt biến mất không tiếng động.

Tăng Thanh Hải cũng không cảm thấy mất hứng, ngược lại vô cùng nhiệt tình bước tới.

"Chú Quách, con tới thăm chú ạ. Không biết những món đồ này có hợp ý chú không?"

Trong tay anh nhấc hộp thuốc bổ trị giá mấy trăm triệu, đặt xuống trước mặt Quách Hoàng Tùng. Quách Hoàng Tùng xếp tờ báo xuống, liếc mắt nhìn Quách Thanh Tú.

"Thanh Tú, nhà có khách tới sao không nói tiếng nào."

Tăng Thanh Hải cười ôn hòa, "Chú Quách, con cũng không xem là khách, về sau chú coi con như con trai nhé!"

Trên mặt Quách Hoàng Tùng hiện lên một nét cười lạnh nhạt, "Ý cậu là gì?"

"Chú Quách, mục đích hôm nay con tới là muốn trao đổi với chú một chút về hôn sự của con và Thanh Tú, hai đứa con thật lòng yêu thương nhau, hy vọng có thể nhận được lời chúc phúc của chú..."

Tăng Thanh Hải vô cùng khiêm tốn ngồi phía dưới Quách Hoàng Tùng, trong mắt mang theo hy vọng nhìn ông.

Quách Thanh Tú vô cùng kinh hãi, cô không ngờ anh Hải lại nhắc tới việc cưới gả nhanh như vậy, cô còn tưởng anh ấy chỉ muốn nói chuyện hai bên qua lại với ba thôi.

Quách Hoàng Tùng phản ứng rất chậm, thật lâu sau, trong mắt ông hiện lên một ý cười khó hiểu, "Ba cậu đồng ý cho cậu và Thanh Tú qua lại?"

Tăng Thanh Hải dừng một chút, anh liếc mắt nhìn Thanh Tú, mỉm cười nói, "Không ạ, ba con không đồng ý. Nhưng mà, con yêu Thanh Tú sâu sắc, cả đời này không cưới ai ngoài cô ấy. Con hứa với lòng phải cưới cô ấy, cho dù ba con không đồng ý, con vẫn sẽ cùng Thanh Tú yêu thương nhau một đời."

Quách Hoàng Tùng nhíu mày, cau mày nói, "Theo đáng về này của cậu, tôi không đồng ý là không được?"

Thằng nhóc này mưu đồ cũng thật sâu, mỗi câu nói nhìn như đang phản kháng lại cha mình, thực ra cũng đang bày tỏ thái độ quyết tâm của bản thân. Nhìn khuôn mặt hưng phấn của con gái mình đang đứng sau lưng Tăng Thanh Hải, ánh mắt chờ mong kia không cần nói cũng biết.

Ông bỗng nhiên nhớ tới một đôi mắt khác, năm đó, ánh mắt kia cũng giống vậy biết bao, trong lòng ông chưa xót không thôi.

"Haha, chú Quách nói nặng lời rồi ạ. Đương nhiên con tôn trọng quyết định của chú, con có thể tiếp nhận bất kỳ thử thách nào của chú. Con tin rằng trên thế giới này không có ai yêu Thanh Tú hơn con." Tăng Thanh Hải kích động bày tỏ, những lời này đã chất chứa hàng trăm lần trong trái tim anh.

Quách Hoàng Tùng đối mặt với ánh mắt thẹn thùng e lệ của Quách Thanh Tú, trong lòng ông âm thầm thở dài, đứa con gái ngọc, con chẳng biết chuyện gì cả.

"Thanh Tú, con đi mua hai chai bia về, ba muốn uống vài chén với thằng nhóc này."

Nghe giọng điệu của ba, trong lòng chắc đã nảy sinh cảm tình tốt với anh Hải rồi, vậy cô thật sự phải làm vợ của anh Hải đi thôi.

Ráng mây ửng hồng trên gương mặt Quách Thanh Tú, cô liên tục gạt đầu đồng ý, cầm tiền chạy đi.

Quách Thanh Tú nhanh chóng chạy khỏi tiểu khu, tới siêu thị bên ngoài.

Chỗ này là tiểu khu mới xây, tương đối hẻo lánh trống trải, siêu thị nằm cách một quãng đường rất ra.

Trong đó có một đoạn không biết vì sao đèn đường lại không sáng, đường đi tối om. Quách Thanh Tú nhờ cảm giác hạnh phúc cuồng nhiệt trong lòng chống đỡ, cô chạy bước nhỏ về phía trước.

Bỗng nhiên có một thân hình cao lớn đứng chắn trước mặt cô.

Đôi con ngươi đen nhánh, sắc lạnh, nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt kia giống như mang theo chiếc kéo lột sạch quần áo trên người cô.

"Anh, anh, rốt cuộc anh là ai? Vì sao luôn đi theo tôi?"

Bỗng nhiên Quách Thanh Tú nhớ tới cảm giác không ổn mấy hôm nay, tựa hồ đều đến từ ánh mắt sâu thẳm mà lạnh lẽo tận xương tủy này của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Xé rách màn đêm

Mấy ngày nay Lâm Việt Thịnh vẫn luôn đi theo cô từ phía xa, nhìn thấy cô và Tăng Thanh Hải thân mật ở bên nhau, hắn hận không thể lập tức giết chết Tăng Thanh Hải.

Lê Hùng Việt luôn nhắc hắn bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh.

Người phụ nữ của mình lại dựa vào lòng người đàn ông khác, con mẹ nó bảo hắn phải bình tĩnh thế nào.

Bác sĩ từng nói, hắn phải đợi bản thân cô từ từ bình phục, từ từ nhớ lại, nhưng hắn không đợi nổi nữa.

Nếu dựa theo tốc độ này để phát triển, cô ấy còn chưa kịp nhớ lại thì đã leo lên giường Tăng Thanh Hải rồi.

"Quách Thanh Tú, cô thật sự không nhớ tôi là ai ư?"

Giọng điệu ngang ngược của Lâm Việt Thịnh, cao độ dâng lên, có chút vô lại.

Quách Thanh Tú không ngừng lắc đầu, "Anh, anh từng giúp tôi vài lần. Chúng, chúng ta lúc trước từng gặp nhau sao?"

Bọn họ từng gặp nhau sao? Nói năng kiểu quái gì thế? Bọn họ không chỉ từng gặp, mà còn từng ở trên giường quần quýt lấy nhau!!

Lâm Việt Thịnh chậm rãi tiến sát lại gần, dùng hai cánh tay vây cô ấy dựa vào bức tường Tiểu khu.

"Quách Thanh Tú, cô đang nói lời điên khùng gì đấy, tôi là người đàn ông của cô, cô có biết lúc này cô đang làm tổn thương tôi không, cô còn hỏi chúng ta có từng gặp nhau...."

Trong đầu Quách Thanh Tú lại bắt đầu xuất hiện những hình ảnh không tốt đẹp, cô liều mạng lắc đầu, "Không, không thể nào, bạn trai của tôi là anh Hải!"

Lâm Việt Thịnh ngang ngược kéo lấy cánh tay cô, hạ giọng gầm lên, "Nói láo, hắn ta là cái thá gì, cô mau rời khỏi hắn trở về bên cạnh tôi."

Quách Thanh Tú bị dọa ngây người, "Anh tránh ra, tôi không biết anh, anh Hải là bạn trai tôi, anh ấy sắp cưới tôi rồi, tôi còn phải kết hôn, anh mau tránh ra."

Quách Thanh Tú cực kỳ kháng cự lại đoạn ký ức bị phủ đầy bụi kia, giống như một con ác ma nào đó đang xông tới, cô không muốn phải đối mặt với nó.

Cô thà tin rằng mình có một mối tình xinh đẹp trong sáng với Tăng Thanh Hải.

Kết hôn! Người con gái đáng chết này còn muốn kết hôn với Tăng Thanh Hải, thật sự là con mẹ nó vớ vẩn, Lâm Việt Thịnh hận không thể lập tức giết chết tên bác sĩ đáng chết kia, nếu không phải lời nói đó của ông ta, hắn sẽ không thả Quách Thanh Tú ra ngoài.

Hắn giữ chặt hai tay Quách Thanh Tú, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, "Tốt lắm, giờ tôi sẽ giúp cô nhớ lại, nhớ xem ai mới là bạn trai cô."

Vừa nói xong, bàn tay to lớn của hắn vén chiếc váy dài của cô lên.

Làn da mềm mại trắng nõn lộ ra ngoài, nơi này tuy âm u, nhưng dù sao vẫn nằm trên con đường lớn.

Quách Thanh Tú bị hành động kiêu này của hắn dọa hoảng sợ, cô ra sức vùng vẫy, "Cút đi, lưu manh, anh mau thả tôi ra."

Lâm Việt Thịnh hoàn toàn bị những lời lúc nảy của Quách Thanh Tú chọc giận, cả người hắn bị một tầng khí khắc nghiệt bao bọc, hắn vươn tay kéo mở đai quần của mình, nâng hai chân cô lên rồi tách ra, không hề đạo đầu đã cưỡng ép tiến vào.

Quách Thanh Tú bị cảm giác đau đớn xé rách xâm nhập, cô đau quá!

"Cô kêu đi, kêu nữa đi, để nhiều người hơn nữa tới đây xem cô bị người ta đè như thế nào."

Lâm Việt Thịnh ra sức đâm rút, hai tay kéo rớt chiếc áo lót trước ngực cô rồi ném ra ngoài, bàn tay vẫn vờ xoa bóp!

Quách Thanh Tú không dám kêu, cô nhịn đau, bắt đầu nhỏ giọng khóc thút thít, cô vẫn cần danh dự, cô không muốn để ba và anh Hải nhìn thấy bộ dạng nhục nhã này của mình.

Lâm Việt Thịnh điên cuồng đâm vào người cô, hàm răng trắng đều cắn lên bả vai tròn trịa trắng nõn, ra sức nhay nghiền.

Quách Thanh Tú đau tới mức cả người rụt lại, đột nhiên đoạn trí nhớ ngắn bị phủ bụi giống như thủy triều ập mạnh tới.

Là hắn, là tên khốn Lâm Việt Thịnh.

Là hắn dùng thủ đoạn hèn hạ giữ lấy cô, suýt chút nữa hại chết anh Hải! Khốn nạn khốn nạn...

Cánh tay nhỏ của Quách Thanh Tú vô lực đánh lên người hắn, thân hình hắn từ từ biến thành một con ác ma hung dữ, từng tắc từng tắc xé rách cơ thể cô.

"Lâm Việt Thịnh, tên khốn, tên khốn!"

Lâm Việt Thịnh lật người Quách Thanh Tú lại tiến vào từ phía sau, hành động vùng vẫy của cô càng khiến hắn thêm hưng phấn, hắn đã kiềm nén nhiều ngày vậy rồi.

Năng lượng trong người hắn cuối cùng cũng được phóng ra, cũng không biết người con gái bé nhỏ này đã dùng phép thuật tà ma gì với hắn, từ khi chiếm được hương vị ngọt ngào của cô, hắn chẳng còn cảm thấy hứng thú với thân thể của bất kỳ người con gái nào nữa.

Mỗi ngày nhìn cô đi tới đi lui trước mặt mình, cái loại mùi vị chỉ có thể nhìn mà không thể ăn càng khiến hắn thêm cuồng bạo.

Nghe lúc này Quách Thanh Tú gọi ra tên hắn, hắn gầm nhẹ một tiếng, "A!"

Xong việc, Lâm Việt Thịnh xoay người Quách Thanh Tú lại, vươn tay nắm lấy cổ cô.

"Xem ra cô đã khôi phục trí nhớ. Như vậy rất tốt, nói cho cô biết, tôi sẽ không buông cô ra đâu. Cô chỉ có thể là người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh tôi, không phải của kẻ khác, hiểu không?"

Quách Thanh Tú hồn bay phách lạc, nhỏ giọng khóc thút thít, trong đầu cô rối như bòng bong, cô hoàn toàn không biết bản thân đi khỏi nơi tắm tới đó kiểu gì.

Sau khi ôm váy bối rối quay trở về nhà, bóng dáng của ba và Tăng Thanh Hải đều không thấy đâu, cô nhanh chóng trở về phòng mình, nằm úp sấp trên giường không ngừng rơi lệ.

Cơ thể cô lại lần nữa bị hắn vấy bẩn, cô không cách nào tha thứ cho bản thân nhơ nhuốc như vậy.

Em xin lỗi, anh Hải, em thật sự xin lỗi!

Di động bỗng nhiên reo chuông, Quách Thanh Tú lau khô lệ rồi tiếp điện thoại.

"Thanh Tú, anh xin lỗi, vừa rồi anh đã hơi kích động mà bỏ chạy, anh thật sự xin lỗi, em đừng bao giờ vì anh mà cãi vã với chú Quách..."

Giờ cơ? Vừa rồi anh ấy chạy ra ngoài, vậy vừa rồi anh ấy có nhìn thấy cô bị Lâm Việt Thịnh ấn trên tường không? Đây lòng Quách Thanh Tú rối loạn, nhất thời cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Anh Hải, anh và ba em xảy ra chuyện gì thế?" Quách Thanh Tú gắng hết sức che giấu giọng nói bối rối và chột dạ của mình.

"Haha, không sao, chỉ là chú Quách không đồng ý với hôn sự của chúng ta, nói em còn quá nhỏ, sau đó anh cãi lại chú ấy mấy câu, chú ấy liền đuổi anh ra khỏi nhà."

Trên thực tế, là Quách Hoàng Tùng gặm thét đuổi anh cút đi, anh không chịu nổi nên mới rời khỏi.

Sau khi rời khỏi đó, anh lại cảm thấy vô cùng hối hận.

"Anh Hải, em xin lỗi, em cũng cảm thấy có lẽ chúng ta không nên ở bên nhau. Ba em, và cả bác Tăng đều không đồng ý, chúng ta..."

"Thanh Tú, em nghe này, em đừng nói những lời như vậy được không? Ngay cả em cũng muốn buông tay, vậy anh sẽ buồn lắm." Tăng Thanh Hải khó khăn nói, thanh âm thay đổi có chút khàn khàn, xem ra anh cũng đang cố gắng đè nén cảm xúc của chính mình.

"Anh Hải..." Quách Thanh Tú không có dũng khí nói cho anh biết những chuyện vừa xảy ra, "Được rồi, em xin lỗi, là em nói sai, em muốn đi ngủ."

"Ừm, cũng được, Thanh Tú ngủ ngon, đừng bao giờ mất lòng tin với anh."

Cúp điện thoại, Quách Thanh Tú cảm thấy mình hẳn không thể chịu nổi, cô ngâm mình trong phòng tắm rất lâu, liêu mạng tẩy rửa hết những dấu vết trên người mình, cũng làm trôi đi hết cảm giác nhớ nhung.

Quách Thanh Tú mất mát lại đau khổ, cho nên hoàn toàn không để ý tới việc Quách Hoàng Tùng không ở nhà.

Cho tới sáng ngày thứ hai, cô mới nghĩ ra, hình như ba một đêm không về.

Ba đã đi đâu vậy?

Mở điện thoại, có tiếng báo tin nhắn, tin nhắn đầu tiên là của Tăng Thanh Hải gửi, ước chừng là lúc nửa đêm.

"Thanh Tú, đừng buông tay anh!"

"Thanh Tú, anh yêu em, chúng ta kết hôn có được không?"

"Thanh Tú, ngủ ngon!"

Một tin là của ba gửi, "Thanh Tú, tối nay ba có việc không về, ngày mai con tự chuẩn bị bữa sáng nhé, có chuyện gì thì sáng sớm gọi điện thoại cho ba."

Quách Thanh Tú gọi điện cho Quách Hoàng Tùng, cô muốn hỏi rõ rốt cuộc đêm qua ông và Tăng Thanh Hải đã nói chuyện gì.

Điện thoại kêu rất lâu mới được tiếp.

"Ba, ba đang ở đâu?"

"Thanh Tú, giờ ba có việc, lát nữa gọi lại cho con."

Quách Hoàng Tùng nói xong thì ngắt điện thoại, khi Quách Thanh Tú đánh số lại thì ông đã khóa máy rồi.

Khóa máy? Chuyện quan trọng gì mà cần khóa máy? Đầu Quách Thanh Tú lại bắt đầu đau nhức, rốt cuộc ba còn có bí mật gì gạt cô?

Quách Thanh Tú ôm đầu đau tới nứt óc, cuộn tròn trên giường, cô không nghĩ ra.

Ngủ thẳng tới giữa trưa, nghe được tiếng gõ cửa, Quách Thanh Tú ra mở cửa.

Bóng dáng Tăng Thanh Hải đứng trước cửa, anh nhìn cô nở nụ cười dịu dàng, "Thanh Tú, sao giờ mới dậy?"

Quách Thanh Tú xoa đầu, ngượng ngập lui về phía sau để Tăng Thanh Hải bước vào.

"Đứng rồi Thanh Tú, mẹ anh đã từ Mỹ trở về, anh nghĩ hẳn mẹ sẽ ủng hộ chúng mình, em thay quần áo đi, chúng ta đi gặp mẹ nhé." Tăng Thanh Hải đầy nhiệt tình.

"Dì Khương vẫn khỏe chứ ạ?"

Nhớ tới dì Khương, trong lòng Quách Thanh Tú lại trào lên cảm giác ngọt ngào, khi đó dì Khương và mẹ rất thân thiết, nhìn bà ấy cô lại nhớ tới mẹ

"Haha, bà ấy rất khỏe.... Nhưng mà, những năm nay, trên thực tế quan hệ của mẹ và ba không tốt lắm. Bà luôn sống ở bên ngoài, lần này trở về có lẽ sẽ xoa dịu một chút quan hệ với ba."

"Vậy bác Tăng có nghe lời dì không?"

"Ừm, hẳn là sẽ, em đã ăn cơm chưa?"

Quách Thanh Tú lè lưỡi, "Vẫn chưa kịp ăn."

"Ừm, vậy em đi chải chuốt chút đi, chúng ta sẽ ra ngoài ăn gì đó."

Quách Thanh Tú đi tới phòng tắm chải đầu, cô nhìn thấy bộ váy tối qua bị Lâm Việt Thịnh xé rách vứt trong sọt quần áo, vô cùng chói mắt, nó như biến thành khuôn mặt cười nhạo của hắn, cô vươn tay cầm lấy quần áo ném vào thùng rác.

Quách Thanh Tú thay đổi một bộ sơ mi xanh nhạt, quần bò màu trắng, tóc buộc ra phía sau thành một cái đuôi ngựa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tiều tụy, vì tối qua cô khóc, cô đứng trước gương dùng kem che khuyết điểm phủ một lớp, lúc này mới có sức sống trở lại.

Cho dù ăn mặc tùy ý, nhưng vẫn khiến trước mắt Tăng Thanh Hải phát sáng.

"Haha, Thanh Tú, lúc về anh dẫn em đi mua mấy bộ quần áo."

"Không cần đâu anh Hải, em thích như thế này, mặc thoải mái."

Tăng Thanh Hải cùng Quách Thanh Tú ăn xong bữa sáng, thật ra cũng không tính là bữa sáng, lúc này đã gần đến bữa trưa rồi.

Tăng Thanh Hải lái xe chở Quách Thanh Tú đi tới trước khách sạn mẹ anh đặt phòng.

Giữa trưa dòng xe cộ tương đối nhiều, khi đi tới cửa khách sạn Shangri-la, phía trước rất đông xe nên buộc phải dừng lại, đợi cho xe trước trả khách xong, lại tới lượt một chiếc xe khác tiến lên.

Ánh mắt Quách Thanh Tú nhìn ra từ cửa xe.

Đột nhiên, cô nhìn thấy một chiếc xe Golden Cup quen thuộc, đó là xe của ba, xe của ba sao lại dừng ở Shangri-la?

Đáy lòng Quách Thanh Tú không hiểu vì sao nổi lên lo lắng, giống như túm được một manh mối nào đó.

"Anh Hải, em xuống xe trước!"

Quách Thanh Tú không đợi Tăng Thanh Hải đã tự mình mở cửa xe bước xuống.

Từ sau xe đi vòng tới.

Tăng Thanh Hải vội vàng theo dòng xe trước mặt đi vào bãi đậu, không có cách nào dõi theo cô.

Quách Thanh Tú đi tới sau chiếc xe Golden Cup, cô nhìn thấy trước mặt một nam một nữ đi tới.

Người đàn ông thân hình cao lớn, trên người khoác chiếc áo gió thân dài màu cà phê, đeo một chiếc kính mắt, chín chắn cẩn trọng, chính là Quách Hoàng Tùng. Bên cạnh ông, là một người phụ nữ trung niên vóc dáng quyến rũ có làn da trắng được chăm chút cẩn thận, mái tóc nhuộm màu nâu được uốn hơi xoắn, bà ta mặc trên người bộ áo cánh dài màu đen, phía dưới là chiếc quần tây ống rộng thon dài, cũng đang đeo kính râm, hai người vừa đi vừa trò chuyện, bước ra từ cửa khách sạn...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Em không muốn quay về

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm người phụ nữ kia một lúc. Cảm thấy rất quen, nhưng vì bị kính râm che mắt nên tạm thời cô không thể xác nhận đó là ai?

Thấy ba mình sắp qua đây, cô vội vàng xoay người, chạy tới phía trước một chiếc xe khác, sau đó theo đường xe chạy mà ra ngoài.

Tìm cô đập điên cuồng, khó trách ba lại không chịu nghe máy, hóa ra là hẹn hò với tình nhân ở bên ngoài.

Quách Thanh Tú gục lên chiếc xe bên cạnh, cắn môi, nước mắt lăn lăn rơi xuống.

Nghĩ tới việc mười năm nay ba đều ở bên ngoài không về, có lẽ là vì có người phụ nữ khác, vì sao lúc trước cô lại không nghĩ tới chứ? Ngoài nguyên nhân này ra, ba đâu còn lý do nào để không về nhà nữa.

Quá ngốc, Quách Thanh Tú mày ngốc thật, sao lại không nghĩ tới điều này chứ?

Trong lòng Quách Thanh Tú lạnh lẽo.

“Thanh Tú, sao em lại khóc?”

Tăng Thanh Hải thật vất vả mới đỗ được xe, tìm một lúc lâu mới thấy Quách Thanh Tú, nhìn cô hai mắt đầm lệ, anh rất đau lòng, vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt thay cô.

“Có phải sợ gặp mẹ anh không? Hay là chúng ta nghĩ lại, chờ cảm xúc của em ổn định rồi tới gặp bà sau?”

Bây giờ, Quách Thanh Tú cũng muốn đi gặp dì Khương nữa.

Cô khẽ gật đầu, sắc mặt khá ủ rũ.

“Em như thế này, chỉ sợ dì Khương nhìn thấy cũng không thích, chúng ta đi thôi!”

Tăng Thanh Hải vô cùng săn sóc, đồng ý với cô: “Hay là chúng ta đến ngôi nhà lãng mạn một ngày đi, bên đó không khí tốt, có thể giúp em thả lỏng.”

Trong lòng Quách Thanh Tú đang loạn, đề nghị của Tăng Thanh Hải cô cũng không phản đối: “Được!”

Xe chở Quách Thanh Tú nhanh chóng rời khỏi nội thành, chạy về vùng ngoại thành xanh rợp bóng cây.

Trái khắp tầm mắt là một màu xanh biếc khiến tâm tình cô tốt hơn nhiều.

Tạm thời quên chuyện không vui kia đi.

Quách Thanh Tú vừa mới bước lên bậc thang của ngôi nhà lãng mạn, một bóng trắng lập tức nhào tới, suýt nữa làm cô ngã xuống. Quách Thanh Tú loạng choạng, suýt chút nữa thì đã té lăn ra, may là Tăng Thanh Hải đứng ở phía sau dùng sức đỡ cô dậy.

Tiểu Bạch là chó cỡ lớn, sức lớn, lại rất thích Quách Thanh Tú, cứ vây quanh người không ngừng liếm ống quần cô. Quách Thanh Tú cười ha ha, ngồi xuống vuốt bộ lông mềm mại của nó: “Có nhớ chị không Tiểu Bạch!”

Tăng Thanh Hải vắt áo vest lên cánh tay, đứng ở một bên nhìn Quách Thanh Tú vui vẻ chơi đùa cùng Tiểu Bạch. Một người một chó chơi trò đuổi nhau, mãi đến khi chạy tới tận phòng khách lộ Việt Thịnh bên ngoài, Quách Thanh Tú cời giày, nhảy lên sofa.

Tiểu Bạch đuổi theo, liều mạng liếm chân cô.

Trên mặt môi Tăng Thanh Hải xuất hiện ý cười.

Quách Thanh Tú chơi rất vui vẻ, Tăng Thanh Hải mang ba lô của cô tới, bên trong có tiếng chuông di động kêu.

“Điện thoại của em này...”

“À!” Quách Thanh Tú nhận ba lô, mở khóa, lấy di động từ bên trong ra.

Dãy số hiện lên trên màn hình đúng là của ba, chần chờ một lúc, Quách Thanh Tú mới nghe máy.

“Ba!”

“Thanh Tú, con ở đâu thế? Hôm nay ba có chút chuyện nên không nghe máy của con được, con tìm ba có chuyện gì không?”

Quách Thanh Tú trầm mặc một lát, mắt nhìn ra xa, nhẹ giọng hỏi: “Ba, tối hôm qua ba nói gì với anh Hải vậy?”

Thật ra chuyện cô muốn hỏi không phải vậy, cô muốn biết người phụ nữ đó là ai? Cô muốn biết vì sao ba lại ở cùng với bà ta?

“À, ba chỉ muốn tốt cho con thôi. Bây giờ con còn nhỏ, không thích hợp nói chuyện yêu đương...”

“Con còn nhỏ à? Con sắp hai mươi rồi.”

“Hai mươi vẫn còn nhỏ!” Giọng Quách Hoàng Tùng vô cùng cứng rắn.

“Ồ, không phải đến tuổi như ba mới hợp nói chuyện yêu đương đấy chứ?” Lời nói của Quách Thanh Tú mang theo sự châm chọc.

Quách Hoàng Tùng thật không ngờ Quách Thanh Tú lại nói như thế với mình, chần chờ một lúc.

“Thanh Tú, con đang ở đâu? ba đến đón con về. Có chuyện gì về nhà rồi nói!”

“Ba, con cảm thấy có phải sự tồn tại của con làm cản trở cuộc sống của ba hay không?”

“Thanh Tú, con nói gì vậy? Con là con gái duy nhất của ba, sao con lại cản trở ba được?”

“Ba, đó không phải trọng điểm, giờ con đã trưởng thành rồi, không phải đứa bé chỉ cần dỗ vài ba câu là được. ba không thể lấy đại cái có gì ra gạt con nữa, con muốn biết sự thật...” Quách Thanh Tú nói một hơi hết mọi chuyện.

Tìm cô đập rất nhanh, cô không biết đối mặt với mình là kết quả gì nữa.

Cô biết có lẽ mình đang đánh cược điều gì đó.

“Thanh Tú... Con đừng hoài nghi tình yêu của ba dành cho con...”

“Vậy mẹ thì sao, ba có yêu bà không?” Quách Thanh Tú sắc bén nêu ra, khi mẹ mất, ba nhất định không ở bên cạnh bà mà đang vụng trộm bên người phụ nữ của mình đúng không! Cô không dám tưởng tượng ba mình lại là người như vậy.

“Thanh Tú, con về nhà rồi tiếp tục được không? Về rồi ba sẽ nói với con...” Quách Hoàng Tùng né tránh vấn đề này.

“Ba, ba khiến con thật đau lòng, bao nhiêu năm nay ba không xuất hiện là vì ba không thương mẹ, đúng không? Ba không yêu mẹ, cũng chẳng yêu con, cho nên luôn tránh né cả hai, ba căn bản không hề muốn sống cùng con và mẹ...”

Quách Thanh Tú kích động đến nói năng lộn xộn, nước mắt theo khóe mi chảy xuống, a, mẹ ơi! Mẹ thật đáng thương!

Quách Hoàng Tùng vốn không nói gì được, ông hoàn toàn không ngờ chỉ một đêm không về, tư tưởng của Quách Thanh Tú lại trở nên cố chấp như vậy.

Chẳng lẽ do họ Tăng kia nói gì bên tai con bé à?

Không, không thể như vậy, họ Tăng kia sẽ không ngu ngốc như thế, loại chuyện này chính cậu ta giấu còn không kịp.

Tăng Thanh Hải nhìn thấy đáng về nước mắt đầy mặt của Quách Thanh Tú, anh vô cùng đau lòng, muốn tới khuyên giải an ủi cô vài câu nhưng đây là chuyện giữa hai ba con cô, anh hoàn toàn không thể xen vào được.

“Thanh Tú, con nghe ba nói...”

“Nói cho con biết, vừa rồi con nói đúng hay không? ba có người phụ nữ khác bên ngoài đúng không?” Quách Thanh Tú chỉ muốn làm rõ chuyện này. Cô không muốn bị lừa gạt, đặc biệt là bởi người mình thân cận, tin tưởng nhất.

“Thanh Tú, ba có nỗi khổ riêng!”

“Nỗi khổ riêng? Ba không cần nói vậy với con, ba đi mà giải thích với mẹ ấy, con không muốn gặp lại ba nữa.”

Quách Thanh Tú tức giận cúp máy, quả nhiên ba thừa nhận chuyện bên ngoài có người phụ nữ khác.

Cái gì mà bắt đắ dĩ mới ở ngoài gì đó đều là gạt người! Mười năm, nói không chừng mười năm này ở ngoài ông đã sinh một đám con gái, giờ còn tìm cô làm cái gì?

Là cảm thấy trong lòng áy náy nên muốn bù đắp à?

Không, không, Quách Thanh Tú cô không muốn nhận tình yêu bố thí đó.

“Thanh Tú...” Tăng Thanh Hải thấp giọng ôn nhu gọi, Quách Thanh Tú ngược đôi mắt rung rung ánh lệ lên: “Anh Hải!”

Tăng Thanh Hải vội vàng tiến đến, ôm chặt Quách Thanh Tú đang khóc như mưa vào trong lòng.

“Thanh Tú, tất cả đều ổn rồi, em đừng sợ, có anh ở đây, sẽ không ai tổn thương được em hết.”

Quách Thanh Tú tựa vào bả vai Tăng Thanh Hải, thút thít khóc.

Mãi một lúc lâu sau, cô mới tránh khỏi lồng ngực anh, cắn môi dưới, còn nghiêm túc nhìn Tăng Thanh Hải.

“Anh Hải, chúng ta lập tức kết hôn được không?”

Ba, không phải ba không thích con ở cùng Tăng Thanh Hải sao? Giờ con lập tức kết hôn cho ba thấy có phải không có ba con sẽ không sống nổi hay không.

Mắt Tăng Thanh Hải sáng lên, nhưng rất nhanh lại phủ một tầng lo lắng: “Thanh Tú, nếu em thật sự muốn gả cho anh, anh đương nhiên vô cùng vui vẻ. Nhưng nếu xuất phát từ việc chộc giận chú Quách, anh cảm thấy như vậy không tốt lắm. Chuyện chúng ta kết hôn phải bàn bạc thật kỹ với chú ấy. Anh cũng không muốn hôn nhân của anh lại mang theo oán khí...”

Lời Tăng Thanh Hải nói ra vô cùng ôn nhu, câu nào cũng là vì lo lắng cho Quách Thanh Tú, cô cũng không phải kẻ ngốc, sao lại nghe không hiểu.

Thứ nhất cô thật sự muốn chộc ba giận, hơn nữa cô cũng muốn nhanh chóng thoát khỏi ác ma Lâm Việt Thịnh kia, chỉ cần cô kết hôn với Tăng Thanh Hải, hẳn chắc chắn sẽ không dây dưa với cô nữa.

Tốt xấu gì hẳn cũng là người đàn ông có thân phận địa vị, không cần phải dây dưa với một cô gái đã kết hôn.

Quách Thanh Tú nghiêm túc nói: “Anh Hải, chúng ta đã lỡ mất mười năm, em không muốn tiếp tục lỡ làng với anh nữa. Em đã nghĩ kỹ rồi, tháng sau kết hôn luôn đi! Ngày bảy tháng bảy chính là ngày hội cầu Hi Thước, là lễ tình nhân trong truyền thống, là ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, chúng ta sẽ nhận được chúc phúc.”

Đôi mắt to tròn của Quách Thanh Tú tràn ngập hân hoan chờ đợi.

Tăng Thanh Hải cũng kích động vui mừng, tay anh dùng sức ôm chặt Quách Thanh Tú bế lên, sau đó xoay tròn ở giữa phòng khách: “Thanh Tú muốn làm cô dâu...”

Quách Thanh Tú cảm thấy bản thân như đắm chìm trong hạnh phúc, trái tim như một chú chim nhỏ vui vẻ bay về phía đám mây.

Ác mộng đã chấm dứt, cô sắp bắt đầu một cuộc sống mới.

“Chờ chúng ta cử hành lễ thành hôn xong rồi sẽ đi đảo Bali hưởng tuần trăng mật, sau đó đến định cư ở Hawaii, chúng ta còn phải sinh một đàn con...”

“Cậu chủ, cậu chủ...” Lulu Hoa từ bên ngoài vội vàng chạy vào, Tiểu Bạch sửa lên gâu gâu như đang cảnh cáo người tới.

Tăng Thanh Hải buông Quách Thanh Tú xuống: “Có chuyện gì?”

Lulu Hoa mặt mờ liếc nhìn Quách Thanh Tú, không nói gì. Sắc mặt Tăng Thanh Hải trầm xuống: “Cô Quách không phải người ngoài, chuyện gì cũng có thể nói trước mặt cô ấy.”

“A, là cô Lý tới, cô ấy đang ở bên ngoài, tôi không cản được...” Lulu Hoa còn chưa nói xong, một loạt tiếng giày cao gót dồn dập từ xa vọng lại.

Chỉ lát sau, một thân ảnh màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt hai người.

Từ sau cắt đứt quan hệ với Tăng Thanh Hải ở yến hội lần trước, Lý Vi Vi còn tưởng rằng Tăng Thanh Hải vẫn sẽ như trước, ôn nhu tới dễ dàng mình, không thể ngờ cô đợi nguyên nửa tháng, tóc cũng sắp chờ đến bạc trắng rồi, anh lại không hề tới.

Không chỉ không tới, lại còn thân cận với tiện nhân Quách Thanh Tú này.

Lúc này, trên người Lý Vi Vi không còn thấy khí thế vênh váo hung hăng như trước nữa, tình yêu khiến cô tSinh ra cảm giác thất bại nặng nề.

Đứng ở nơi đó, trên khuôn mặt trắng nõn không thấy một chút tơ máu nhưng đôi mắt lại có một quầng đen rõ ràng, có vẻ như đã lâu không ngủ ngon.

Cô ta không thèm nhìn đến Quách Thanh Tú mà vọt về phía Tăng Thanh Hải, vươn tay ôm cổ anh.

“Anh Hải, xin lỗi, em biết em sai rồi, anh tha thứ cho em một lần được không?”

Giọng nói ôn nhu hờn dỗi, mắt hạnh rung rung, đầm đìa đáng yêu. Có thể khiến tiểu thư cao quý này buông tự tôn xuống cầu xin anh thật đúng là không dễ dàng gì.

Đáng tiếc cô ta tới chậm một bước, sắc mặt Tăng Thanh Hải lạnh lùng, không phản ứng lại.

“Anh Hải, nể mặt em đã ở bên anh nhiều năm như vậy, cho em một cơ hội nữa được không?”

Tăng Thanh Hải nhẹ nhàng đẩy Lý Vi Vi ở trong lòng ra, đưa tay lau nước mắt cho cô ta, động tác vô cùng dịu dàng.

Điều này khiến Lý Vi Vi nháy mắt sinh ra ảo giác, cô ta khờ dại nghĩ rằng Tăng Thanh Hải còn yêu mình, giống như những lần cô ta gây chuyện trước kia, anh đều dịu dàng săn sóc dễ dàng mình.

“À, anh Hải, em đi trước đây. Hai người cứ từ từ trò chuyện...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Tôi không muốn trở thành công cụ của các người

Quách Thanh Tú cảm thấy cô đứng chỗ này rất xấu hổ, muốn viện cớ tránh đi.

Tăng Thanh Hải đẩy Lý Vi Vi ra, vội vàng vươn tay kéo Quách Thanh Tú lại, dịu dàng ôm vai Quách Thanh Tú, ôm cô vào trong ngực mình, rất tự nhiên đứng cùng Quách Thanh Tú đối diện với Lý Vi Vi.

Biến cố xảy ra trong chớp mắt này khiến Lý Vi Vi bị đả kích vô cùng, cô ta bỗng nhiên cảm thấy khủng hoảng, lúc này sợ rằng trái tim anh Hải sẽ không bao giờ trở lại nữa.

"Thanh Tú, đừng đi, em đứng ở đây, chúng ta nói rõ ràng."

Ánh mắt dịu dàng nhìn cô một cái, sau đó lại nhìn Lý Vi Vi.

"Vi Vi, tôi không thể ngờ được hóa ra lại dùng thủ đoạn để đối phó Thanh Tú. Cô biết rõ Thanh Tú quan trọng với tôi đến thế nào mà xem chút nữa cô đã hại chết cô ấy. Người phụ nữ lòng dạ thâm sâu, tâm kế độc địa như vậy, Tăng Thanh Hải tôi thật sự không dám cưới về."

Lời nói lạnh như băng vô cùng thâm trầm cự tuyệt cô ta.

"Anh Hải, anh thật sự phải tuyệt tình như vậy sao?" Ánh mắt Lý Vi Vi buồn bã, nước mắt rơi xuống như sợi dây chuyền trên châu bị đứt.

Cô ta cố gắng muốn không chế chính bản thân mình, nhưng bi thống và tuyệt vọng vẫn đánh tới như thủy triều, dần bao phủ lấy cô ta.

Sở dĩ cô ta làm như vậy với Quách Thanh Tú là vì sợ Quách Thanh Tú sẽ cướp đi người đàn ông của mình.

Nhưng loại đề ý như thế lại chỉ đổi lấy sự khinh bỉ vô tận của Tăng Thanh Hải.

"Ừ, Vi Vi, tôi tin có rất nhiều người đàn ông tốt hơn tôi..." Tăng Thanh Hải khẽ nói.

"Nhưng em chỉ yêu anh, em chỉ yêu anh..." Lý Vi Vi lặp lại nhiều lần như bị thần kinh.

Mặc dù đã biết rất rõ không thể thay đổi được điều gì, nhưng cô ta vẫn nói ra tiếng lòng của mình như cũ.

"Thật xin lỗi, Vi Vi, tôi và Thanh Tú đã quyết định tháng sau kết hôn!"

"Các người... các người nhanh như vậy đã..."

Cả người Lý Vi Vi như bị sét đánh, ánh sáng hi vọng cuối cùng trong lòng đã dập tắt.

Nhìn Lý Vi Vi thất thểu rời đi, trong lòng Quách Thanh Tú cảm thấy vô cùng tội lỗi. Cô cảm thấy dường như mình đã đoạt mất đồ của người khác.

"Anh Hải, đều do em không tốt, vì em chia cắt mới khiến hai người phải chia tay..."

Quách Thanh Tú ôn nhu nói, Tăng Thanh Hải vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn của cô lại: "Thanh Tú, em tuyệt đối đừng nên suy nghĩ như vậy! Anh và cô ta không hợp nhau, người anh yêu nhất là Thanh Tú..."

Quách Thanh Tú ngước gương mặt nhỏ lên, trên hàng mi còn đọng đầy nước mắt nhưng vẫn vui vẻ bật cười.

"Anh Hải, em rất hạnh phúc!"

Ở trong căn phòng lộng lẫy cả ngày, Quách Thanh Tú nhìn về phía biển rộng đằng xa, trời chiều chậm rãi chìm xuống, tất cả tuyệt vời mà ấm áp, gió dẫn theo hương hoa từ từ thổi tới, khiến tâm trạng tích tụ của cô dần trở nên tươi sáng hơn.

Tăng Thanh Hải bưng hai cốc nước chanh tới đặt trên tay Quách Thanh Tú.

"Đây, uống chút nước chanh đi, có thể giải trừ cảm giác khát..."

Tăng Thanh Hải dịu dàng chăm sóc khiến Quách Thanh Tú rất cảm động: "Anh Hải, may mà có anh, nếu không em thật sự không biết nên làm gì bây giờ!"

"Thanh Tú, em sắp trở thành vợ của anh rồi, đây cũng là chuyện anh nên làm."

Tăng Thanh Hải ôm lấy bờ vai Quách Thanh Tú, hai người cùng thưởng thức cảnh sắc mặt trời lặn xinh đẹp. Tăng Thanh Hải dịu dàng xoa mái tóc dài mượt mà của cô, nhỏ giọng ní non: "Chúng ta phải cùng nhau sống đến già, mỗi ngày cùng nhìn cảnh mặt trời lặn..."

Quách Thanh Tú nghiêng đầu, dụi cái đầu nhỏ vào trong lòng Tăng Thanh Hải, má lúm đồng tiền chứa chan hạnh phúc.

Có thể sống cùng Tăng Thanh Hải đến già nhất định là chuyện tốt đẹp nhất cuộc đời.

Sắc trời dần tối, Tăng Thanh Hải đích thân xuống bếp làm bữa tối cho Quách Thanh Tú.

Ngọn đèn ấm áp dần sáng lên trong căn phòng lẫm mẫm, trong màn đêm, căn phòng nhỏ hạnh phúc như chuyện cổ tích.

Từ rất xa một chiếc Roll Roys màu đen ẩn trong bóng đêm, đèn trong xe tắt, chỉ có một tia sáng soi rõ trên gương mặt Lâm Việt Thịnh.

"Cậu chủ, có muốn xông vào cứu cô Quách ra không?"

Ngồi trong này đã hơn nửa ngày, Lê Hùng Việt không kiềm chế được nhìn ánh mắt âm lãnh của Lâm Việt Thịnh, chính bản thân anh ta cũng không nhìn nổi nữa.

Cô Quách này cũng thật là, cậu chủ thật lòng như thế, vậy mà cô lại không hề có cảm giác gì.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng khiển trách một câu: "Lắm miệng!"

Lê Hùng Việt không lên tiếng, Lâm Việt Thịnh lấy điện thoại ra, một giọng nói âm trầm vang lên.

"Cậu chủ Lâm, có chuyện gì vậy?"

"Tôi không muốn nhìn thấy Quách Thanh Tú và Tăng Thanh Hải qua đêm với nhau..."

"Cậu chủ Lâm yên tâm, bọn họ muốn không ở bên nhau lâu nữa đâu."

"Chắc chắn?"

"Tôi hoàn toàn chắc chắn, con gái của mình tôi còn không biết hay sao?"

Lâm Việt Thịnh cười nhạt: "Ông vốn chẳng đủ tư cách là một người cha, nhưng điều này cũng không liên quan tới tôi, tôi chỉ muốn nhìn thấy kết quả tôi mong muốn mà thôi."

Lâm Việt Thịnh dập điện thoại, rất lâu sau mới khẽ nói với Lê Hùng Việt: "Trở về đi!"

Trong căn phòng lẫm mẫm, Tăng Thanh Hải mặc tạp dề, vội vàng thái rau trong phòng bếp, rửa xương sườn. Người đàn ông cảm thấy ngọc thực kia vậy mà chịu rửa rau nấu canh chỉ vì người con gái mình yêu thương.

Quách Thanh Tú nhàn rồi, chạy tới chạy lui sau lưng anh, muốn giúp đỡ gì đó, lại bị Tăng Thanh Hải đẩy ra.

"Trong bếp nhiều khói dầu, không thích hợp cho con gái ở lâu, ở lâu không tốt cho da, anh cũng không hi vọng vợ sắp cưới của anh nhiễm một chút bụi nào..." Ánh mắt dịu dàng, lời nói chiều chuộng, khiến Quách Thanh Tú rất cảm động.

Cô bỗng nhiên nghĩ tới một ánh mắt lạnh lùng khác, đáy lòng âm thầm cảm thấy may mắn đã gặp được người đàn ông tốt như anh Hải, cô nhất định phải yêu thương anh, tuyệt đối không được cô phụ anh.

Sườn xào chua ngọt nóng hổi được bung lên, còn có một phần súp gà nấu ngô, thịt om tỏi lớn.

Trong căn phòng ăn nhỏ nhỏ ngập tràn hương thơm của thức ăn, Quách Thanh Tú mút lấy ngón tay, giờ ngón cái lên.

"Không ngờ trù nghệ của anh Hải lại tinh tế như vậy."

"Ha ha, mau đến ăn đi, đợi sau này kết hôn rồi, ngày ngày anh sẽ làm cho Thanh Tú ăn."

Đường đường là một tổng giám đốc của một công ty lớn, vậy mà lại đích thân xuống bếp nấu cơm, điều này thật sự là tài lớn làm việc nhỏ, Quách Thanh Tú cảm động đến không kiềm chế được.

Khi đang chuẩn bị ăn cơm, điện thoại của Quách Thanh Tú vang lên, cô lấy máy ra, thấy là số điện thoại của ba, lại buông di động xuống.

Tăng Thanh Hải đặt bát đã xới cơm xuống trước mặt Quách Thanh Tú, điện thoại vẫn còn reo vang, anh nghi ngờ hỏi: "Là điện thoại của chú Quách sao?"

Quách Thanh Tú khẽ gật đầu, "Đúng vậy, chúng ta ăn cơm đi, mặc kệ ông ấy."

"Lỡ có gì không hay thì sao?" Tăng Thanh Hải có chút bận tâm.

"Không sao đâu, anh Hải, anh nấu đồ ăn thơm quá, chúng ta bắt đầu ăn cơm đi!"

"Được!" Tăng Thanh Hải cầm đũa lên gấp một miếng sườn xào chua ngọt, gấp vào trong chén Quách Thanh Tú: "Ăn nhiều một chút!"

Điện thoại vẫn luôn vang lên, chén cơm của Quách Thanh Tú ăn chưa quá nửa, điện thoại vẫn reo không ngừng như muốn nói phải vang đến khi nghe máy mới thôi.

Tăng Thanh Hải ngừng đưa trong tay: "Thanh Tú, nghe đi!"

"Có lẽ ba của em có chuyện gì đó rất khẩn cấp!"

Quách Thanh Tú đặt chén cơm xuống, nhìn điện thoại, cố chấp lắc đầu: "Không nghe!"

Tăng Thanh Hải mỉm cười thờ dãi, vươn tay nghe điện thoại giúp cô, Quách Thanh Tú vươn tay ngăn cản, nhưng không ngăn được.

"Chú Quách, con là Thanh Hải, xin hỏi có chuyện gì không?"

Tăng Thanh Hải lễ phép ân cần hỏi thăm

Quách Hoàng Tùng trầm mặt một hồi: "Thanh Tú ở chỗ con?"

"Đúng vậy ạ, chúng con mới chơi ở bên ngoài, không nghe thấy tiếng điện thoại vang lên..." Tăng Thanh Hải cố ý tìm lối thoát cho Quách Hoàng Tùng, nếu để ông biết được Quách Thanh Tú cố ý không nghe điện thoại, giữa hai cha con chắc chắn sẽ có mâu thuẫn.

"Ừ, để con bé nghe điện thoại đi!"

Tăng Thanh Hải liếc mắt nhìn Quách Thanh Tú, cô lắc đầu, sau đó đi ra khỏi nhà ăn.

"Chú Quách, Thanh Tú đang tắm, chú có chuyện gì nói với con, con sẽ chuyển lời..."

Giọng điệu Quách Hoàng Tùng đã lập tức trở nên sắc bén, "Không cần tìm con bé nữa, các người còn chưa kết hôn, Thanh Tú cũng không phải đưa con gái tùy tiện. Trước mười giờ cậu phải đưa con bé về nhà."

"Được, chú Quách!" Tăng Thanh Hải cung kính đáp, trong lòng dâng trào niềm vui vẻ, từ lời của Quách Hoàng Tùng mà đoán thì dường như ông đã đồng ý hôn sự của anh với Thanh Tú rồi.

Bên ngoài, Quách Thanh Tú đang ở trên sân thượng, ngẩn ngơ nhìn bóng đêm, Tăng Thanh Hải cầm một chiếc áo hơi dày choàng lên sau lưng cô.

"Thanh Tú, khi nãy chú Quách gọi điện thoại tới nói bảo anh đưa em về!"

Giọng nói của Tăng Thanh Hải dịu dàng, quan tâm, Quách Thanh Tú không kháng cự, cô biết ý của ba, cô cũng không có ý định ở chung một phòng với Tăng Thanh Hải.

Tăng Thanh Hải cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Quách Thanh Tú.

"Đừng tức giận với chú Quách, ông ấy chỉ vì lo lắng cho em thôi."

Lúc này Quách Thanh Tú mới khẽ mỉm cười, "Cảm ơn anh, anh Hải!"

Đêm đó, Tăng Thanh Hải đưa Quách Thanh Tú về nhà, chưa nán lại nhà họ Quách lâu thì đã bị Quách Hoàng Tùng không khách khí hạ lệnh trục khách. Quách Thanh Tú không nói gì, đi thẳng vào phòng ngủ của mình, đang chuẩn bị đóng cửa thì Quách Hoàng Tùng vươn tay ngăn lại.

"Thanh Tú, con bắt mẫn gì với ba thì nói thẳng ra!"

Quách Thanh Tú mờ mịt nhìn thoáng qua phòng khách: "VẬY Ơ, CON SAO ĐÁM BẮT Mẫn VỚI BA, LÀ BA BẮT Mẫn VỚI CON THÔI."

"Thanh Tú!" Ngữ điệu của Quách Hoàng Tùng âm trầm, trong mắt xuất hiện tia đau lòng: "Thanh Tú, mẹ của con qua đời, hiện giờ đối với ba mà nói con mới là quan trọng nhất."

"Vậy sao? Vậy con muốn biết lý do năm đó ba ruồng bỏ mẹ con con vì lý do gì?" Quách Thanh Tú quật cường nhìn ánh mắt ba mình.

Quách Hoàng Tùng ngẩn ngơ: "Không phải ba đã nói với con rồi sao, ba có nỗi khổ bất đắc dĩ..."

"Nỗi khổ tâm? Thử hỏi một người đàn ông có nỗi khổ tâm gì đến mức ném vợ và con của mình đi? Hay là còn có một người phụ nữ khác quan trọng hơn?"

Sắc mặt Quách Hoàng Tùng bỗng nhiên sầm xuống: "Thanh Tú, con nói bậy bạ cái gì vậy?"

"Con không nói bậy bạ, trong lòng ba tự biết, dù sao mẹ cũng đã chết rồi, ba tìm người phụ nữ khác để yêu thương con sẽ không ý kiến. Con cũng không có hứng muốn biết ba qua lại với người nào, con chỉ quan tâm một điều chính là con yêu Tăng Thanh Hải, con muốn gả cho anh ấy, dù ba có đồng ý hay không."

Quách Thanh Tú nói dứt lời liền đóng mạnh cửa phòng lại, cả người dựa vào sau cánh cửa, mặc cho nước mắt rơi xuống.

Quách Hoàng Tùng nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đóng chặt, lặng lẽ lâm vào trầm tư.

Ông thật không ngờ quan hệ giữa hai cha con lại căng thẳng đến mức này.

Sáng ngày thứ hai, sau khi Quách Thanh Tú rời giường, Quách Hoàng Tùng đã làm xong bữa sáng, ngồi đợi cô trong phòng khách.

"Thanh Tú, ba đã suy tính cả buổi tối, nếu con thật sự yêu Tăng Thanh Hải, vậy ba tôn trọng lựa chọn của con..." Quách Thanh Tú sợ ngây người, nửa ngày không phản ứng lại.

Ba đã đồng ý hôn sự của cô với Tăng Thanh Hải, điều này có tính là niềm vui lớn bất ngờ không?

"Ba... thật sự đồng ý?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Cô dâu hạnh phúc nhất

Quách Hoàng Tùng cười nhạt: "Tất nhiên, chỉ cần con thích. Nhưng mà nếu để ba nhìn thấy Tăng Thanh Hải có chỗ nào không tốt, ba sẽ không bỏ qua cho nó."

"Ba!"

Quách Thanh Tú vừa mừng vừa tủi, nhất thời không biết nên nói gì.

"Được rồi, ba đi làm đây. Đồ ăn sáng ở trong bếp đấy, con đi ăn đi."

Nhìn theo bóng của Quách Hoàng Tùng, Quách Thanh Tú lại ngây ra hồi lâu, sao ba lại thay đổi thái độ nhanh như vậy, đúng là kỳ lạ.

Bữa sáng là canh mọc nhĩ khoai tím và hai chiếc bánh bao nhân thịt loại to, Quách Thanh Tú rất vui vẻ, vừa ăn sáng vừa gọi điện cho Tăng Thanh Hải.

"Anh Hải, em nói cho anh một tin mừng nhé, cuối cùng ba em đã đồng ý cho chúng ta lấy nhau rồi."

"Thật à? Thế thì tốt quá. Đúng rồi, Thanh Tú, anh đã hẹn với mẹ anh rồi, chiều sẽ đưa em đi gặp bà ấy. Hôm nay không cho phép em đổi ý đâu đấy." Giọng Tăng Thanh Hải nhẹ nhõm vui vẻ.

"Ừm, được!"

"Chiều anh qua đón em!"

Cúp điện thoại xong, Quách Thanh Tú nhảy cẫng lên, sung sướng vô cùng. Sau đó cô lại gọi điện cho Lê Quyên Quyên.

"Quyên Quyên ơi, tớ Thanh Tú đây!"

"Thanh Tú à, cậu thế nào rồi? Chuyện lần trước làm tớ sợ chết đi được, không ngờ tên Lâm Việt Thịnh kia lại cứu cậu..."

Lê Quyên Quyên nghĩ đến chuyện ở trường học mà vẫn chưa hết kinh hoàng.

Quách Thanh Tú muốn đến siêu thị mua quà, cô vừa nghe điện thoại vừa đi ra ngoài.

Lần trước lúc đến nhà bác Tăng là do Tăng Thanh Hải chủ động mua quà, lần đi gặp bác Khuất cô cũng ngại để Tăng Thanh Hải mua giùm. Tuy anh dịu dàng tâm lý, thế nhưng cũng đâu thể để anh lo tất cả mọi chuyện được.

"Ha ha, không sao đâu Quyên Quyên à, chuyện đã qua rồi. Nếu không phải vì tên khốn Lâm Việt Thịnh thì tớ đâu bị các học sinh khác si nhục. Nói đi nói lại đều là vì hắn, tớ sẽ không tha thứ cho hắn."

Mỗi khi nhắc đến Lâm Việt Thịnh là những vết thương trên cơ thể cô như bị khoét ra, đau đớn khôn cùng.

"Đúng vậy, không thêm nhắc đến loại cặn bã này nữa. Thanh Tú, cậu có định đi học nữa không?"

"À, suýt thì quên mất, Quyên Quyên, tớ sắp kết hôn rồi, đầu tháng bảy, cậu nhất định phải làm phù dâu cho tớ đấy..." Quách Thanh Tú vừa nói đến đây thì nghẹn lời, chiếc điện thoại trong tay suýt thì rơi xuống đất.

Cách cô không xa là một bóng dáng đen sì, khí thế bá đạo khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực. Đôi mắt kẻ kia sâu hút như động không đáy.

Quách Thanh Tú vừa hay lại đang đứng ở đúng chỗ lần trước bị Lâm Việt Thịnh bạo hành.

Cảnh tượng nhục nhã lặp đi lặp lại trong đầu, toàn thân cô dần dần đông cứng lại như đang ở trong hầm băng. Tên ác ma này lại muốn đến sỉ nhục cô sao?

Quách Thanh Tú cảnh giác nắm chặt điện thoại, cô đứng trơ tại chỗ nhìn Lâm Việt Thịnh như đối mặt với quân địch.

“Anh muốn làm gì?”

Lâm Việt Thịnh mai nia: “Muốn kết hôn rồi à? Sao không báo cho tôi một tiếng? Dù sao cũng từng sống với nhau, có lẽ tôi sẽ tặng cô một món quà lớn đấy.”

Quách Thanh Tú bị hấn ta ám ảnh: “Lâm Việt Thịnh, rốt cuộc anh muốn thế nào? Lẽ nào anh còn chưa hiểu, tôi không yêu anh. Cho dù anh có miễn cưỡng cũng chỉ có thể chiếm được thân xác tôi mà thôi. Anh sẽ vĩnh viễn không có được trái tim tôi, làm vậy có ý nghĩa gì chứ?”

Nếu là trước đây thì mấy câu này của Quách Thanh Tú nhất định sẽ làm cho Lâm Việt Thịnh giận tím mặt.

Thậm chí Quách Thanh Tú đã chuẩn bị công kích rồi.

Lâm Việt Thịnh dứt hai tay vào túi quần, đứng cách cô chừng 3 mét, ánh mắt hiện vẻ giễu cợt.

“Quách Thanh Tú, cô đánh giá cao bản thân quá rồi đấy. Tôi chơi cô một tháng, đã sớm chán cái thân xác của cô rồi. Nếu không phải vì trước đây cô còn non tơ thì tôi đã không hứng thú với cô lâu như vậy.”

Quách Thanh Tú nghi ngờ nhìn hấn: “Vậy anh còn đến làm gì?”

Lâm Việt Thịnh bật ngón tay đánh tách, một cô gái bước ra khỏi chiếc Rolls-Royce đậu ven đường.

Cô gái này khá giống Quách Thanh Tú, trông vô cùng trong sáng ngây thơ, cũng để tóc dài xõa vai, đôi mắt to tròn, khuôn miệng cười lên lộ ra hai lúm đồng tiền xinh đẹp, bất kể là phong thái hay khí chất đều vô cùng giống Quách Thanh Tú.

Trái tim Quách Thanh Tú như thể bị thứ gì đó bóp nghẹt, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

Hấn lại tìm một cô gái giống với cô.

Cô gái kia mặc một chiếc áo điều dài màu trắng phối với quần bò màu xanh nhạt, chân đi giày thể thao, trông cô ta như tỏa nắng dưới ánh mặt trời, cả người bừng bừng sức sống.

Cô ta rất thích cười, tay cầm một tập tài liệu đi đến trước mặt Lâm Việt Thịnh với nụ cười ngọt ngào.

Lâm Việt Thịnh ngang ngược ôm lấy cô ta, ấn cô ta vào tường hôn sâu.

Một nụ hôn vừa dài vừa ướt át, hôn đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái kia đỏ ửng, cô ta xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

Có thể thấy cô gái này thật ngây thơ, khác hẳn đám phụ nữ tình trường dày dạn trước đây của Lâm Việt Thịnh.

“Anh Lâm hư hỏng quá, người ta không muốn thân mật ở đây đâu...” Cô gái xấu hổ cự nự, trông không hề giống đang giả vờ.

Lâm Việt Thịnh cung chiều thả tay ra, thì thầm bên tai cô ta: “Ừ, lát nữa vào xe rồi tiếp tục...”

Gương mặt nhỏ nhắn của cô nàng đỏ tới tận mang tai, cô ta nhét tập tài liệu vào lòng Lâm Việt Thịnh rồi trốn vào xe như một con thỏ nhỏ.

Lúc này Lâm Việt Thịnh mới sửa sang lại quần áo, nở nụ cười hoàn mỹ.

“Thấy không? Trên đời này không chỉ có mình Quách Thanh Tú cô là non tơ. Khuê cũng vậy, về sau tôi sẽ cung em ấy như cung trướng. À, đúng rồi, đây là thỏa thuận của chúng ta, giữa hai ta coi như thanh toán xong.”

Hấn ném một xấp tiền giấy vào người Quách Thanh Tú rồi quay người đi vào trong xe.

Qua cửa kính xe, Quách Thanh Tú có thể mơ hồ thấy bóng dáng cao lớn của hấn đang đèo lên người cô gái kia.

Giống như bọn họ trước kia vậy...

Xe phóng vút đi, để lại một chuỗi tiếng cười nũng nịu.

Lần này có lẽ là thật, hấn sẽ không quần lấy cô nữa rồi.

Quách Thanh Tú đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đang dần dần rời xa cô.

Đừng nghĩ nữa, đừng nhìn nữa, mày đang muốn lấy anh Hải cơ mà, người mày yêu nhất chính là anh Hải...

Quách Thanh Tú cố gắng thuyết phục bản thân, nhưng trong lòng vẫn dấy lên cảm xúc mất mát.

“Thanh Tú, sao em lại ở đây?”

Tăng Thanh Hải đỗ xe xong liền đi qua.

Quách Thanh Tú nắm chặt tờ thỏa thuận trong tay, ngược mắt nhìn Tăng Thanh Hải: “Anh Hải, em xin lỗi, em đã giấu anh một chuyện. Em đã không dám nói cho anh biết. Nhưng em sắp làm cô dâu của anh rồi, nhất định phải thẳng thắn với anh...”

Đôi mắt nâu dịu dàng của Tăng Thanh Hải nhìn cô chăm chú: “Thanh Tú, hãy nghe anh nói, trong lòng anh em luôn hoàn hảo. Cho dù có xảy ra chuyện gì, em vẫn mãi mãi là Thanh Tú xinh đẹp thuần khiết nhất.”

Quách Thanh Tú kích động vô cùng, cô ngập ngừng nói: “Anh Hải, anh nghe em nói...”

Tăng Thanh Hải nhẹ nhàng nắm tay cô áp vào lòng: “Thanh Tú, em không cần nói gì cả! Anh tin tưởng em, anh yêu em!”

Con tim Quách Thanh Tú như được bàn tay to lớn bao bọc, thật ấm áp, cũng thật hạnh phúc.

“Anh Hải!”

Tại khách sạn Shangri-La.

Tăng Thanh Hải cùng Quách Thanh Tú đi vào, tuy cô đã định mua quà nhưng lại bị Tăng Thanh Hải ngăn cản, lý do là mẹ anh chỉ ở tạm một thời gian thôi, tặng quà lại không tiện mang đi.

Trong lúc thang máy đi lên, Quách Thanh Tú vô cùng căng thẳng, bàn tay đang nắm tay Tăng Thanh Hải toát mồ hôi đầm đìa.

“Thanh Tú à, em cũng đâu phải chưa gặp mẹ anh, căng thẳng đến vậy à?”

“Biết vậy nhưng mà em vẫn rất hồi hộp.”

Con đường đến với anh thật gấp ghe, từ bác Tăng phản đối đến ba cô phản đối, lại còn bị Lâm Việt Thịnh quấy nhiễu. Quách Thanh Tú rất sợ cô sẽ không qua nổi cửa ải cuối cùng này.

Tăng Thanh Hải nhẹ nhàng ôm cô, để cô bình tĩnh lại.

Tăng Thanh Hải và Quách Thanh Tú đứng ở cửa phòng gỗ nhẹ.

Một lát sau, cửa mở ra, Khuất Mỹ Tuyết xuất hiện trong tầm mắt hai người.

Khuất Mỹ Tuyết mặc áo khoác dài màu trắng phối với quần tây, tóc búi cao, tuy đã qua tuổi bốn mươi nhưng làn da được chăm sóc tốt, phong thái ở mỗi cử chỉ hành động đều toát lên sức hấp dẫn của một người phụ nữ chín chắn.

Quách Thanh Tú vừa nhìn thấy Khuất Mỹ Tuyết đã ngây người, đây... đây chẳng phải là người phụ nữ ở cùng với ba hôm đó sao?

Lúc đó bà đeo kính râm nên không nhìn rõ mặt, thế nhưng bây giờ nhìn ở khoảng cách gần như vậy cô lập tức nhận ra Khuất Mỹ Tuyết. Mười năm không gặp song bà không hề khác với ấn tượng của cô. Thảo nào hôm đó lại có cảm giác quen thuộc như vậy, thì ra đúng là người quen.

Quách Thanh Tú hơi lơ đãng, Tăng Thanh Hải gọi khẽ hai tiếng cô mới tỉnh táo lại, vội ngọt ngào chào Khuất Mỹ Tuyết một tiếng: “Con chào bác Khuất ạ!”

Khuất Mỹ Tuyết ngây ra một lúc rồi bật cười: “Ày da, đây chẳng phải là Thanh Tú nhà chúng ta sao? Đã lớn thế này rồi à, còn xinh đẹp nữa. Nào nào, mau vào đi, đứng ở cửa làm gì.”

Khuất Mỹ Tuyết thân mật kéo tay Quách Thanh Tú vào phòng, Quách Thanh Tú chợt có ảo giác như trở về thuở nhỏ. Nhưng vì sao ba lại ở cùng với bác Khuất? Lễ nào bác Khuất chính là tình nhân của ba? Hay là lần này bác Khuất ở Mỹ về, ba chỉ đi gặp bạn cũ mà thôi. Dù sao hai nhà cũng có quan hệ với nhau lâu như vậy...

Trong lòng Quách Thanh Tú có vương mắc nên nảy sinh cảm giác xa cách với Khuất Mỹ Tuyết, không còn tin tưởng và ỷ lại như khi còn bé nữa, thậm chí còn có chút ác cảm.

“Nào, Thanh Tú à, cháu với bác cũng phải mười năm không gặp rồi ấy nhỉ? Bác nhớ cháu quá, mấy năm nay cháu làm sao chịu đựng được nhỉ?”

“Mẹ, chuyện đã qua mẹ còn nhắc lại làm gì?” Tăng Thanh Hải ngắt lời Khuất Mỹ Tuyết, anh sợ Quách Thanh Tú nhớ tới chuyện cũ sẽ không vui.

Khuất Mỹ Tuyết cười ha ha: “Thanh Tú à, cháu không để ý bác hỏi vậy chứ?”

Quách Thanh Tú vội vàng lắc đầu, mỉm cười nói: “Không sao đâu ạ, thực ra mấy năm nay con ở nhờ nhà bác cả, mọi người cũng rất tốt với con ạ.”

“Ồi chào, năm xưa hai bác cũng không ngờ nhà cháu lại xảy ra chuyện như vậy. Nếu sớm biết như thế thì hai bác đã dẫn cháu cùng đi Mỹ rồi. Nghe nói nhà bác cả cháu cũng không tốt lắm, cháu phải chịu khổ rồi.”

Khuất Mỹ Tuyết cảm thán chuyện năm xưa, Quách Thanh Tú lại nhớ đến cái chết của mẹ mà xót xa trong lòng, vành mắt đỏ lên.

Tăng Thanh Hải thấy tình thế không ổn thì vội nói sang chuyện khác: “Mẹ, lần này mẹ về thì đừng đi nữa. Con đã nói với ba rồi, phòng ở trong nhà cũng đã thu dọn xong, mẹ dọn về ở nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Tình nhân của ba

Quách Thanh Tú lẳng lặng lắng nghe, dần dần lại thấy là lạ, vì sao bác Khuất về nước lại không ở nhà mình mà phải ở khách sạn?

Ánh mắt Khuất Mỹ Tuyết thoáng vẻ cô đơn: “Chuyện này tính sau, lần này mẹ về là vì công ty xảy ra chút chuyện phải về xử lý, có lẽ sẽ không ở lâu đâu.”

Quách Thanh Tú từng nghe Tăng Thanh Hải nói, Khuất Mỹ Tuyết có một công ty mỹ phẩm khá lớn, bà cũng được coi là người phụ nữ mạnh mẽ.

Vì vậy Quách Thanh Tú càng không dám kiêu căng trước mẹ chồng tương lai.

“Mẹ, hôm nay con đưa Thanh Tú về là vì đám cưới của chúng con...”

“Hai đứa á?” Khuất Mỹ Tuyết giật mình.

“Vâng ạ, chúng con dự định sẽ kết hôn vào tháng sau!” Tăng Thanh Hải khẳng định. Mấy năm nay anh đã tìm kiếm Thanh Tú khắp thế giới, ba mẹ ít nhiều gì cũng biết. Vì sao đến bây giờ mọi người mới phản ứng? Chuyện này hình như không bình thường.

Nụ cười trên mặt Khuất Mỹ Tuyết từ từ biến mất, vẻ mặt bà trở nên nghiêm nghị.

Tìm Quách Thanh Tú đập thình thịch, cô nhận ra Khuất Mỹ Tuyết hình như không vui cho lắm.

“Mẹ, con và Thanh Tú yêu nhau thật lòng. Bố vẫn phản đối tụi con, hy vọng mẹ đừng theo bố, không thì con đúng là bị cho ra rìa rồi.” Tăng Thanh Hải đau khổ kêu.

Khuất Mỹ Tuyết lại mỉm cười, nụ cười này lộ rõ vẻ cung chiêu đối với con trai. Thực ra nhìn thế này thì hai mẹ con thật sự rất giống nhau, Khuất Mỹ Tuyết có đường nét thanh tú, mang vài phần cổ điển. Mà Tăng Thanh Hải lại thừa hưởng gen tốt của mẹ, da dẻ trắng trẻo, nét mặt dịu dàng. Nếu tóc anh mà để dài thì hoàn toàn có thể thay váy đóng giả mỹ nữ được rồi.

Ngay lúc Quách Thanh Tú nghĩ ngợi đầu đầu thì Khuất Mỹ Tuyết đột nhiên quay sang hỏi: “Ba cháu đồng ý rồi?”

Quách Thanh Tú phản ứng chậm một chút, cô nhìn Tăng Thanh Hải một cái rồi mới gật đầu: “Vâng ạ.”

Cứ cảm thấy là lạ, sao bác Khuất lại phải hỏi ba có đồng ý hay không nhỉ.

Nghe câu trả lời khẳng định của Quách Thanh Tú, Khuất Mỹ Tuyết mỉm cười: “Thanh Hải, con cũng lớn rồi, phải tự quyết định chuyện của mình. Mẹ không phản đối hai đứa, nhưng cũng không đồng ý lắm.”

“Vì sao ạ?” Tăng Thanh Hải rất thất vọng, anh cứ tưởng ba mẹ mình chắc chắn sẽ có một người đồng ý.

Quách Thanh Tú cũng cảm thấy mất mát, vành mắt cô đỏ lên. Khó khăn lắm mới tìm được người yêu mình, vì sao không ai chúc phúc cho bọn họ?

Lẽ nào là vì hoàn cảnh gia đình cô không tốt sao?

“Trước đây mẹ từng hứa với ba con, sẽ không can thiệp vào bất kì chuyện gì của con. Nếu mẹ đồng ý thì chẳng phải là trái ý ba con sao?” Khuất Mỹ Tuyết nghiêm túc nói. Thấy Quách Thanh Tú gần như sắp khóc đến nơi, bà bật cười: “Thanh Tú, đừng buồn. Bác cũng không phải muốn ngăn cản hai

đưa. Trên đời này có thể gặp được người yêu mình không dễ dàng gì. Tuy ba con không đồng ý nhưng lần này mẹ không phản đối.”

Thấy mẹ trả lời vậy, Tăng Thanh Hải cũng có lòng tin, anh ôm Quách Thanh Tú vào lòng.

Ánh mắt Khuất Mỹ Tuyết lướt qua mặt Quách Thanh Tú, đầu óc lại đang suy nghĩ đầu đầu.

Bà trông thấy bóng dáng cô gái khác qua Quách Thanh Tú.

Bạch Lộ Vi, cô có biết năm xưa cô đã làm chuyện ngốc nghếch nhường nào không?

Ra khỏi khách sạn Shangri-La, tâm trạng Tăng Thanh Hải tốt hơn rất nhiều, thái độ của mẹ đã giúp anh an tâm hơn.

Về mặt Quách Thanh Tú vẫn hơi u ám, cô còn đang nhớ lại lời của Khuất Mỹ Tuyết, tưởng tượng ra mối quan hệ giữa Khuất Mỹ Tuyết và ba mình.

Dựa vào trực giác của phụ nữ, cô thấy chuyện này quá bất thường.

Tăng Thanh Hải khởi động xe, thấy Quách Thanh Tú hơi buồn rầu thì đuổi tay nắm lấy tay cô: “Thanh Tú à, lại đang lo lắng gì vậy?”

Quách Thanh Tú cười: “Không có gì, chỉ là em thấy hơi lạ.”

Tăng Thanh Hải điều khiển vô-lăng đi vào đường lớn, đôi mắt dịu dàng thoáng về mặt mặt: “Thanh Tú, chúng ta sắp kết hôn rồi. Anh cũng nói chuyện nhà anh cho em biết vậy! Thực ra ba mẹ anh không hợp nhau, hai người ở bên Mỹ đều là ai lo chuyện người nấy, mỗi người có cuộc sống riêng của mình. Về cơ bản mỗi lần đoàn tụ đều là vì anh, ví dụ như nên đăng kí cho anh học trường tiểu học nào, chọn ngành gì, hay là lúc anh bị bệnh...”

“Hai bác ly hôn rồi à?” Quách Thanh Tú hỏi nhỏ.

Tăng Thanh Hải lắc đầu cười khỏ: “Em hỏi đúng trọng tâm rồi đấy, ba mẹ anh không ly hôn. Ba anh rất quan tâm đến mẹ anh, ông ấy cũng không bỏ bịch gì. Trừ mẹ anh thì ông ấy chưa từng thích người phụ nữ nào khác.”

“Nhưng mà...” Quách Thanh Tú hỏi được một nửa thì không nói tiếp nữa, dù sao cũng là chuyện của phụ huynh, hỏi nhiều thì vô lễ quá.

Tăng Thanh Hải quay đầu nhìn Quách Thanh Tú rồi cười: “Em yên tâm, kết hôn rồi chúng ta tuyệt đối sẽ không giống ba mẹ, anh sẽ yêu chiều em cả đời!”

“Tít tít tít...” Điện thoại di động của Tăng Thanh Hải reo, anh đeo tai nghe, vừa lái xe vừa nghe điện thoại.

“Cái gì?”

Tăng Thanh Hải vừa nghe xong lập tức thắng xe lại, sau đó quay đầu xe, giọng lo lắng: “Bệnh viện nào?”

“Được, tôi đến ngay!” Tăng Thanh Hải tăng tốc.

Về mặt anh tràn đầy lo lắng, Quách Thanh Tú cũng cảm thấy thấp thỏm bất an: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Vi Vi tự tử rồi!”

“Cái gì!?” Quách Thanh Tú sợ ngây người, cô không ngờ cô nàng kiêu ngạo không ai bằng kia lại không chịu nổi đã kích thất tình.

Tăng Thanh Hải vỗ trán, vô cùng ảo não: “Có lẽ hôm qua nói nặng lời quá, cô ta nghĩ quẩn nên mới uống thuốc ngủ tự tử.”

Quách Thanh Tú lại hốt hoảng, Tăng Thanh Hải lái xe như bay đến bệnh viện, sau đó dừng xe, vội vã vọt vào.

Quách Thanh Tú thấy hơi xót xa, xem ra anh Hải vẫn còn tình cảm đối với Lý Vi Vi, nếu không sẽ không sốt ruột đi thăm cô ta như thế.

Anh vẫn còn quan tâm Lý Vi Vi như vậy, nếu Lý Vi Vi cứ quẩn lấy anh, bọn họ còn có thể thành hôn nữa không?

Một mình cô ngồi trong xe thật lâu, màn đêm từ từ buông xuống.

Hồi lâu, Quách Thanh Tú bước ra khỏi xe.

Tăng Thanh Hải đang lo lắng đi qua đi lại ở cửa phòng cấp cứu, Quách Thanh Tú đi tới hỏi: “Thế nào rồi?”

“Vẫn đang cấp cứu, xin lỗi đã để em lo lắng, hay là anh đưa em về nhà trước?”

Quách Thanh Tú mỉm cười lắc đầu: “Không cần đâu, em tự về cũng được...”

Lúc này cửa phòng cấp cứu mở, có bác sĩ đi ra hô: “Ai là Hải, bệnh nhân đang gọi, có ai tên Hải không?”

“Tôi, tôi!” Tăng Thanh Hải vội vã đi vào.

Cửa phòng cấp cứu hơi hé, giọng nói yếu ớt của Lý Vi Vi vang lên: “Anh Hải...”

Tăng Thanh Hải gấp gấp nhào qua nắm chặt tay Lý Vi Vi: “Vi Vi, anh đây!”

Nước mắt Quách Thanh Tú trào ra, cô vội vàng quay đi, chạy nhanh ra ngoài.

Lòng cô rất hoảng loạn, biết rõ Tăng Thanh Hải chỉ đang an ủi Lý Vi Vi thôi, nhưng cảm giác kia vẫn khiến cô khó chịu.

Quách Thanh Tú chạy ra khỏi bệnh viện, một mình đi trên đường, tương lai lại trở nên xa xôi quá đỗi.

Vì sao mỗi khi sắp chạm tay đến, hạnh phúc lại bay đi?

Ánh đèn đường sáng ngời, nhưng Quách Thanh Tú chỉ cảm thấy cô đơn lạnh lẽo.

Mấy lần cầm điện thoại lên nhưng chẳng biết có thể gọi cho ai, cuối cùng lại nhét vào túi.

Đột nhiên có một cặp đôi rơi vào tầm mắt cô.

Người con trai cao lớn mặc bộ vest vừa khít làm nổi bật thân thái anh tuấn hơn người, đường nét như chạm khắc lộ rõ khí phách. Bên cạnh anh ta là một cô bé nhỏ nhắn ngọt ngào, hai người đang chọn trang sức.

Quách Thanh Tú thấy rất rõ, cô bé kia chọn một chiếc nhẫn kim cương.

Cảnh tượng này quen thuộc biết bao, hẳn cũng từng cùng chiều đưa một chiếc nhẫn kim cương đến trước mặt cô...

Tất cả đã là quá khứ.

Dù đúng hay sai, cũng hãy để cho nó trôi qua.

Quách Thanh Tú đang định quay đầu đi thì đột nhiên cô bé kia gọi lại: “Quách Thanh Tú...”

Quách Thanh Tú quay đầu, Dương Hà Khuê đã chạy đến trước mặt cô: “Có phải cô tên là Quách Thanh Tú không?”

Quách Thanh Tú không muốn nói nhiều với cô ta, chỉ gật đầu, Dương Hà Khuê hưng phấn hẳn lên: “Cô có cảm thấy chúng ta rất giống nhau không?”

Quách Thanh Tú hơi nhếch môi, xem ra cô gái này không hề thông minh như cô tưởng, quá nóng tính. Lẽ nào cô ta không biết cô là người tình cũ của Lâm Việt Thịnh sao?

“Anh Lâm! Anh mau đến đây, em lại gặp được người giống em này, cô ấy tên là Quách Thanh Tú!”

Quách Thanh Tú toát mồ hôi, cô không muốn chạm mặt Lâm Việt Thịnh chút nào, đành cười gượng: “Xin lỗi, tôi không quen cô, tôi đi trước!”

Dương Hà Khuê vô cùng nhiệt tình kéo tay cô lại: “Quách Thanh Tú, đừng đi mà. Tôi tên là Dương Hà Khuê, kia là anh Lâm, tôi nghĩ chắc hai người cũng quen nhau. Lần trước lúc tôi mang tài liệu...”

Quách Thanh Tú vô cùng khó xử, vừa ngước mắt lên lại đụng phải đôi mắt sâu thẳm kia, cô giật mình vội quay sang Dương Hà Khuê.

“Ừ, chúng ta từng gặp nhau. Vậy giờ tôi không quấy rầy hai người nữa, tôi đi trước.”

Dương Hà Khuê vội vàng dang tay ngăn cản: “Hi hi, xem ra chúng ta rất có duyên, không bằng cùng nhau đi ăn một bữa. Anh Lâm, anh không để ý chứ, dù sao ngày nào cũng chỉ có mình hai ta ăn cơm, em chán lắm rồi.”

Lâm Việt Thịnh không hề phủ nhận, cố ý nhìn sang hướng khác.

Quách Thanh Tú còn chưa đồng ý, Dương Hà Khuê đã kéo cô vào một nhà hàng Tây ở ngay cạnh.

Đúng là quá nhiệt tình rồi, kéo bạn gái cũ của bạn trai mình cùng đi ăn cơm, không biết cô nàng này khờ thật hay là không biết gì nữa.

Lâm Việt Thịnh rất bình tĩnh, hẳn không phản đối cũng chẳng tán thành, trông như không chú ý đến Quách Thanh Tú cho lắm.

Chỉ là lúc gọi món, hẳn cố ý gọi những món cô thích ăn, có điều sau khi phục vụ bưng đồ ăn lên thì Dương Hà Khuê lại là người vui vẻ nhất, vì đều là những món cô nàng thích, lúc này Quách Thanh Tú mới thoải mái.

Dương Hà Khuê nói rất nhiều, Quách Thanh Tú cũng đang đói bụng, cô giả vờ nghe cô nàng ba hoa chích chòe, nhưng thực ra là đang cố gắng nhét đầy bụng.

Lâm Việt Thịnh vô cùng im lặng, lúc này hẳn như thể một người khác, hoàn toàn không giống con người mà cô quen.

“Thanh Tú, cô thấy ga giường nên dùng màu nhạt hay màu đậm?”

Mới quen biết chưa đến một tiếng đồng hồ, Dương Hà Khuê đã hoàn toàn coi Quách Thanh Tú là người nhà, xưng hô vô cùng thân mật.

“À! Chắc phải phối hợp với màu phòng!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Cô thích ga giường như thế nào

“Màu phòng à? Phòng anh Lâm là màu tối, trước kia mấy kiểu ga giường màu sắc tối và đơn giản quá, nhìn cứng nhắc lắm, tôi không thích. Tôi muốn đổi sang tông màu ấm, cô thấy có được không?”

Dương Hà Khuê nói không kiêng dè xú nào, Quách Thanh Tú lại vô cùng xấu hổ.

Không thích ga giường của hắn? Vậy chẳng phải là họ đang ở chung à! Cũng phải, loại đàn ông chuyên ăn mận như Lâm Việt Thịnh làm sao có thể không động vào phụ nữ. Nhưng mà ga giường nhà bọn họ thì mắc mớ gì đến cô chứ?

“Khuê, ăn đi em!”

Cuối cùng Lâm Việt Thịnh cũng không nhịn được lên tiếng, tuy xưng hô vô cùng thân thích nhưng giọng lại lạnh băng, ám chỉ cô ta đừng nói nhiều nữa.

“À, được rồi, em ăn đây!” Dương Hà Khuê vô cùng ngoan ngoãn, kiểu con gái này hẳn rất được lòng Lâm Việt Thịnh.

Hắn rất thích nấu phụ nữ nghe lời mà.

“Thanh Tú, lát nữa nếu không bận thì có thể đi chọn nhãn cùng tôi được không. Vừa rồi tôi cũng chọn được vài kiểu rồi, nhưng anh Lâm lại bảo xấu, cô chọn giúp tôi nhé?”

Quách Thanh Tú lập tức khước từ: “Không được, tôi còn có việc bận!”

Cứ mặc cô ta tiếp tục không chừng còn kéo cô đi chọn “ba con sói” thì chết.

“Ồi!” Dương Hà Khuê thất vọng.

“Thanh Tú, tôi mới từ Đài Loan sang đây, không quen bên này lắm, cũng không có bạn. Cô là người duy nhất tôi quen đây, cô có chê tôi phiền phức không?”

Quách Thanh Tú nhếch miệng: “Không đâu, nếu hôm nay không có chuyện gì thì nhất định tôi sẽ đi với cô đến cùng. Thôi, tôi phải đi rồi, cảm ơn cô đã nhiệt tình chiều đãi.”

Quách Thanh Tú đứng dậy, thoáng liếc qua Lâm Việt Thịnh một cái, sau đó tạm biệt.

“Ồ, phải đi rồi à. Được rồi, anh Lâm, chúng ta đưa cô ấy về nhà đi!”

Quách Thanh Tú lại toát mồ hôi, nếu không nhìn thấy cảnh hôn hít mãnh liệt giữa Dương Hà Khuê và Lâm Việt Thịnh hôm đó, cô thậm chí còn cho rằng đây là trò mới Lâm Việt Thịnh bày ra để níu kéo cô.

“Không cần phiền vậy đâu, tôi tự bắt xe về!”

Dương Hà Khuê vô cùng nhiệt tình cầm túi lên, kéo tay Lâm Việt Thịnh đi ra cửa.

Quách Thanh Tú bắt lực nhún vai, được thôi, dù sao Lâm Việt Thịnh cũng đã có người mới, hẳn đâu để tâm đến cô nữa.

Đưa về cũng chẳng sao cả.

Xe chậm rãi xuất phát, Quách Thanh Tú đột nhiên nghe thấy chuông điện thoại của mình vang lên. Đang chuẩn bị nghe thì Dương Hà Khuê từ ghế trước quay lại, tay lắc lắc chiếc di động của mình, cười nói: “Thanh Tú, không cần nghe đâu, tôi gọi đó. Trên là số điện thoại của tôi, nếu cô rảnh thì hẹn tôi đi dạo phố nhé. Nhà anh Lâm bữa bọn lắm, tôi phải tân trang lại lần nữa, có rất nhiều thứ cần tham khảo cô đấy.”

Quách Thanh Tú nghi ngờ hỏi: “Sao cô biết số di động của tôi?”

Dương Hà Khuê cười xán lạn: “Trong điện thoại của anh Lâm có số của cô mà. Tôi xem là biết thôi.”

Quách Thanh Tú đen mặt.

Suốt dọc đường, Dương Hà Khuê cứ lải nhải suốt, vừa giới thiệu phong cảnh ở quê mình vừa hỏi Quách Thanh Tú về thành phố S.

Cuối cùng xe cũng dừng lại, Quách Thanh Tú nhìn ra ngoài, vừa đứng cửa khu nhà cô.

“Tạm biệt Dương Hà Khuê...”

“Cô cứ gọi tôi là Khuê giống anh Lâm là được rồi. Hi hi, tạm biệt Thanh Tú!”

Xe đã quay đầu rồi mà Dương Hà Khuê vẫn còn nhào người ra ngoài vẫy tay với Quách Thanh Tú.

Cô nàng này nếu không phải quá vô tâm thì là quá ngốc...

Lúc này đã là mười giờ đêm, tiểu khu chìm trong tĩnh lặng, không có chút ánh đèn nào.

Một chiếc xe màu trắng từ bóng đêm vụt qua, ngược chiều với chiếc Rolls-Royce màu đen.

Tăng Thanh Hải vô thức quay đầu nhìn gương chiếu hậu, nhìn rõ biển số xe kia, trong lòng anh rất không vui, bèn gọi điện cho Quách Thanh Tú.

“Thanh Tú, em đang ở đâu?”

“Anh Hải à, em về đến nhà rồi. Chỗ Lý Vi Vi thế nào?”

“Cô ấy đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm rồi, em không cần lo lắng. Xin lỗi vì đã làm em sợ hãi. Em yên tâm, cho dù Lý Vi Vi thế nào hai chúng ta sẽ không xa nhau. Tấm lòng của anh đối với em cũng sẽ không thay đổi.” Tăng Thanh Hải nghiêm túc nói.

Quách Thanh Tú ngồi trong phòng mình, cười nói: “Anh Hải, em tin anh.”

“Thanh Tú, em về một mình à?”

“Vâng, anh Hải, em sợ sẽ làm anh phân tâm nên không gọi điện cho anh...”

Trái tim Tăng Thanh Hải như thể bị người ta bóp nghẹt lại.

Thanh Tú! Vì sao không nói thật với anh! Lẽ nào em còn chưa quên hẳn sao?

Tuy đám cưới đã định vào ngày mừng bảy tháng sau, nhưng việc Lý Vi Vi tự tử không thành lại mắc bệnh trầm cảm khiến ông Tăng bị áp lực. Trừ những lúc làm việc thì Tăng Thanh Hải không thể không bỏ phần lớn thời gian đến chỗ Lý Vi Vi, để phòng cô ta tự tử lần thứ hai.

Cho nên đến bây giờ hai người căn bản vẫn chưa chuẩn bị gì cả.

“Thanh Tú, xin lỗi. Hôm nay Vi Vi lại tự rút kim tiêm ra rồi, tạm thời anh không thể rời đi được. Anh đã cho người đến căn nhà lằng mạn bên kia bố trí phòng cưới rồi, ngày mai em có thể đến đó đốc thúc, sau đó sắp xếp theo phong cách mà em thích...”

“Ừm, em không sao đâu. Anh Hải, anh cứ yên tâm chăm sóc cô ấy đi!”

Quách Thanh Tú cúp điện thoại, Quách Hoàng Tùng đang bày mâm cơm, nghe thấy hết những gì Quách Thanh Tú nói.

“Thanh Tú, mau ăn cơm thôi.”

Quách Hoàng Tùng gọi, Quách Thanh Tú bừa bãi đi đến.

“Chuẩn bị đám cưới đến đâu rồi?”

Lúc ăn cơm, Quách Hoàng Tùng thuận miệng hỏi.

Quách Thanh Tú lắc đầu: “Anh Hải không có thời gian...”

“Vi bạn gái cũ của nó à?” Quách Hoàng Tùng chăm chọc.

Quách Thanh Tú cụp mắt, chậm rãi bới cơm, cô không biết phải giải thích với ba thế nào.

“Ba yên tâm, anh Hải sẽ không thay lòng đâu.” Quách Thanh Tú khẳng định.

Quách Hoàng Tùng đặt bát com xuống, nói sâu xa: “Nếu ba nói Tăng Thanh Hải không tốt chắc chắn con sẽ hận ba. Nhưng nếu ba không nói thì chính là trở mắt nhìn con nhảy vào hồ lửa. Giờ còn chưa kết hôn, con có thể chịu đựng nó ngày ngày ở bên đứa con gái khác. Về sau kết hôn rồi, đứa con gái kia lại tự tử hoặc lấy bệnh tật ra uy hiếp nó, bắt nó đến chỗ cô ta thì con phải làm thế nào? Một lần hai lần không sao, về lâu về dài, con thật sự có thể chịu được chứ?”

Quách Hoàng Tùng nhìn Quách Thanh Tú điềm đạm nói.

Quách Thanh Tú ăn com mà miệng nhạt như nước ốc, nước mắt cũng rơi xuống bát com.

Cô không phải kẻ ngu ngốc, lúc nhìn thấy Tăng Thanh Hải bảo vệ Lý Vi Vi, trong lòng cô cũng không dễ chịu gì. Nhưng vậy thì sao? Cô cũng đâu thể trở mắt mặc Lý Vi Vi chết chứ!

Quách Hoàng Tùng thờ dài, ông biết con gái mình hiếu thắng, nhưng ông lại không có cách nào làm cô thay đổi được.

“Con nghe lời ba, hãy rời xa nó khi còn chưa muộn.”

Quách Thanh Tú nghiêm túc đặt bát com xuống: “Không đâu ba, con sẽ không rời xa anh ấy.”

Quách Thanh Tú tức giận đứng lên, rồi quay đầu bỏ đi. Quách Hoàng Tùng nhìn theo bóng lưng con gái, ánh mắt ông ta lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Thanh Tú, con đã cố chấp như vậy thì ba chỉ còn một chiêu cuối cùng.

Trưa hôm sau, Tăng Thanh Hải lại gọi điện cho Quách Thanh Tú.

“Thanh Tú, nhân viên bên công ty trang trí đã đến căn nhà lãng mạn rồi, em còn chưa qua à?”

Tối hôm qua Quách Thanh Tú trằn trọc khóc cả đêm, mắt vẫn còn sưng, giọng có chút khàn khàn: “Anh Hải à, đám cưới của chúng mình hoãn lại sau nhé!”

Tăng Thanh Hải nghe giọng nghẹn ngào của cô thì căng thẳng: “Thanh Tú, em sao rồi? Có ai ức hiếp em à?”

“Không có! Chỉ là... anh Hải, em sợ tương lai sẽ có một ngày mất đi anh.”

“Em đang nói lung tung gì vậy, mấy hôm nay đúng là anh đã không quan tâm đến em vì chuyện của Lý Vi Vi. Anh xin lỗi! Nhưng anh cam đoan, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa!” Tăng Thanh Hải nói chắc như đinh đóng cột.

Quách Thanh Tú trầm mặc: “Nếu Lý Vi Vi vẫn như vậy thì sao? Em biết hai người từng có tình cảm với nhau, chắc chắn anh sẽ không cắt đứt với cô ấy được. Không bằng chúng ta suy nghĩ lại cho kỹ, có lẽ...”

“Nghe anh, Thanh Tú. Không cho phép em nghĩ linh tinh nữa, bây giờ em đang ở đâu?” Tăng Thanh Hải đẩy chiếc bàn chất đầy tài liệu ra bước nhanh ra ngoài. Anh cứ cho rằng Quách Thanh Tú sẽ thấu hiểu, sẽ không tính toán những chuyện này. Bây giờ nghĩ lại có lẽ anh đã sai rồi. Con gái mà, đứng trước tình yêu ai cũng hẹp hòi cả.

“Em đang ở nhà!”

“Ừ, đừng buồn nữa, nửa tiếng nữa anh tới đón em!”

Tăng Thanh Hải cúp điện thoại.

Quách Thanh Tú nhìn điện thoại mà ngây người. Tuy hôm qua cô mạnh miệng với ba mình như vậy nhưng trong lòng vẫn rất để ý, suy nghĩ cả đêm vẫn không thông suốt được.

Nửa tiếng sau, Tăng Thanh Hải mệt mỏi chạy tới đón cô.

“Anh Hải!” Quách Thanh Tú nhào vào lòng Tăng Thanh Hải, bọn họ không gặp mặt đã năm ngày rồi.

Mỗi ngày chỉ gọi điện thoại, căn bản không có thời gian gặp nhau.

Tăng Thanh Hải đau lòng hôn vành mắt đỏ hoe của Quách Thanh Tú: “Ngoan, đừng khóc, là lỗi của anh. Anh không nên lơ là với em. Đi thôi, chúng ta cùng đi trang trí phòng cưới!”

Sự dịu dàng của Tăng Thanh Hải đã thổi bay mây đen trong lòng Quách Thanh Tú.

Hai người cùng đến căn nhà lãng mạn.

Căn nhà lãng mạn sẽ được làm phòng cưới. Dựa theo bản thiết kế, tất cả các tay vịn đều được điểm thêm ruy băng và hoa hồng kem, nóc nhà cũng trang trí đèn nê-ông rực rỡ, bố trí như một cây thông Noel.

Từ đường cái đến cửa nhà đều được trải thảm đỏ, tường cũng dán giấy đỏ rực rỡ, còn bày biện rất nhiều đồ trang trí, bao gồm cả đèn chùm.

Đây đều là do Tăng Thanh Hải tìm công ty thiết kế sẵn, sau đó mới thi công.

Quách Thanh Tú và Tăng Thanh Hải cùng nhau tự tay trang trí.

Quách Thanh Tú quần ruy băng vòng quanh tay vịn lan can bên ngoài, Tăng Thanh Hải ở bên cạnh hỗ trợ.

“Anh Hải, mấy ngày nay công ty còn nhiều việc không?”

Nụ cười dịu dàng trên mặt Tăng Thanh Hải hơi cứng lại, từ khi anh đến với Quách Thanh Tú, trong công ty lại phải đối mặt với áp lực lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Tôi làm sao có thể để em kết hôn với người khác

Đặc biệt là sau khi truyền thông công bố tin anh chia tay với Lý Vi Vi, một số cơ quan bắt đầu công khai chèn ép tập đoàn Tăng thị trên mọi phương diện, dẫn đến các nguồn thu giảm mạnh, lợi nhuận gần như giảm đến 50%.

Còn có Lâm Việt Thịnh luôn canh me đâm chọt cả ngoài sáng lẫn trong tối, chỉ cần là hạng mục anh đầu tư, Lâm Việt Thịnh đều sẽ nhúng tay vào, thậm chí lỗ vốn cũng phải tranh với anh. Lâm Việt Thịnh như một hồn ma đáng sợ bám dai như đĩa. Anh nhìn ra Lâm Việt Thịnh không chỉ muốn trả thù anh mà thậm chí còn muốn cướp Quách Thanh Tú từ tay anh một lần nữa.

Đây gần như là quãng thời gian xuống dốc nhất của Tăng Thanh Hải. Một mặt anh phải chống lại áp lực từ ba mà đi chăm sóc Lý Vi Vi, một mặt lại phải chịu đựng việc công ty đối mặt với thách thức nghiêm trọng nhất. Tiếp đó lại phải bận rộn chuẩn bị đám cưới với Quách Thanh Tú.

Mọi áp lực mà một người đàn ông có thể chịu đựng được đều dồn cả lên vai anh.

Nhưng vì Quách Thanh Tú, anh cảm thấy hết thảy đều đáng giá. Anh kiên quyết giữ vững lòng tin của mình.

“Thanh Tú, em đừng lo lắng chuyện khác, chỉ cần chuẩn bị làm cô dâu cho tốt là được rồi.”

“Vâng!” Quách Thanh Tú cười ngọt ngào. Cô nhắm mắt, tưởng tượng ra hôm kết hôn sẽ hạnh phúc lãng mạn đến nhường nào.

“Anh đã chuẩn bị xong kế hoạch đám cưới rồi. Sau khi cử hành hôn lễ ở thành phố S xong, anh sẽ dẫn em đến đảo Bali, sau đó đến Las Vegas, rồi đến Paris, xem xem có trường nào em thích không... Paris là xứ sở thời trang, anh định sẽ cho em sang đó học tập hai năm, dù sao em vẫn còn trẻ...”

Lẽ nào anh Hải lại suy nghĩ chu đáo cho cô như vậy, Quách Thanh Tú vô cùng sung sướng.

“Cậu chủ, có điện thoại!”

Lưu Hoa cầm lấy chiếc điện thoại để ở phòng khách của Tăng Thanh Hải chạy vào.

Tăng Thanh Hải nhận điện thoại: “Xin chào!”

“Cái gì? Được, tôi đến ngay.”

Tăng Thanh Hải vội vã cúp điện thoại: “Xin lỗi Thanh Tú, Vi Vi không thấy anh đến nên không chịu ăn, giờ lại một mình trèo lên sân thượng của bệnh viện. Nếu anh không qua cô ấy sẽ nhảy xuống.”

Quách Thanh Tú kinh ngạc há hốc miệng, lại nữa rồi, lại nữa rồi, quả nhiên là ba nói đúng.

Quách Thanh Tú cay mắt, cô rất muốn nói, anh Hải, em không muốn anh đi.

Thế nhưng cô không thốt lên lời, cô biết nếu anh Hải thật sự quan tâm đến cảm xúc của cô thì sẽ không bỏ đi.

Nhìn bóng dáng vội vàng của Tăng Thanh Hải, tầm mắt cô lại lần nữa nhòe đi.

Đột nhiên một cảm giác buồn nôn ập đến.

Cứ cảm thấy có mùi gì khó ngửi kích thích, cô vội vàng chạy nhanh ra ngoài, ngồi xổm dưới gốc cây nhỏ nôn mửa.

Có lẽ dạo này đau lòng quá độ khiến nội tiết rối loạn rồi.

Quách Thanh Tú ngồi xổm một lát cũng không nôn ra gì nữa, bèn đứng lên lau miệng, bỗng có tiếng thắng xe vang lên.

Cô quay đầu nhìn thì thấy một chiếc Ferrari đỗ trên đường, cửa xe mở ra, một bóng người chạy lại chỗ cô.

“Quách Thanh Tú, đúng là cô rồi!”

Quách Thanh Tú bắt đầu thấy đau đầu rồi, lại là Dương Hà Khuê, cô nàng này đúng là bám dai như đĩa, còn biết tìm đến tận chỗ này.

Nháy mắt Dương Hà Khuê đã chạy đến trước mặt cô, cô nàng mặc một bộ thể thao màu đỏ phối trắng.

“Tôi đi cưỡi ngựa với anh Lâm, đang chuẩn bị về. Vừa nãy ở xa tôi nhìn thoáng qua đã đoán ra là cô rồi, không ngờ mất tôi lợi hại thật. Đây là biệt thự của cô à? Tôi vào xem xem...”

Còn chưa đợi Quách Thanh Tú đồng ý, Dương Hà Khuê đã tự nhiên đi xông vào.

“Ồ, trang trí đẹp vậy, như phòng cưới ấy!” Dương Hà Khuê cảm khái.

Một công nhân đang làm việc ở trong mím cười nói: “Cô gái chẳng có mắt nhìn gì cả, đây đúng là phòng cưới mà!”

Dương Hà Khuê bừng tỉnh, cô nàng chạy đến kéo tay Quách Thanh Tú, cười vô cùng xán lạn: “Thật không? Thanh Tú cô sắp kết hôn à? Wow, tôi nhất định phải làm phù dâu, cô không thể bỏ rơi tôi được.”

Dương Hà Khuê nói đến mức mặt mày hớn hở, hoàn toàn bỏ qua vẻ mặt sấp tê liệt của Quách Thanh Tú.

Một bóng người đen sì đi tới, bầu không khí ngột ngạt khiến Quách Thanh Tú không dám ngẩng đầu. Cô không dám nhìn hắn, không biết vì sao mỗi lần đụng phải ánh mắt hắn cô luôn có cảm giác bị tổn thương.

Ánh mắt đó rất kỳ lạ.

“Anh Lâm, Thanh Tú sắp kết hôn rồi, anh có vui không? Em muốn làm phù dâu, em muốn làm phù dâu! Nghe nói ai cướp được hoa cưới của cô dâu thì người đó chính là cô dâu may mắn. Cho nên em nhất định phải cướp được...”

“Đủ rồi!”

Lâm Việt Thịnh ngắt lời Dương Hà Khuê, giọng nói tràn đầy tức giận.

Căn nhà đồ rục này như một ngọn lửa thiêu đốt đôi mắt hắn. Hắn hận không thể cho một mồi lửa đốt sạch nơi đây.

Chết tiệt, cô ta lại dám lấy tên khốn kia!

Lâm Việt Thịnh hận rất cuộc có chỗ nào không bằng tên đạo đức giả kia chứ!

Thế nhưng bây giờ hắn không thể nổi con ở đây được, không thể để lộ tâm trạng của mình, bằng không mọi thứ sẽ lại rơi vào cục diện bế tắc.

Dương Hà Khuê nhìn Lâm Việt Thịnh với ánh mắt bị tổn thương: “Anh Lâm, nếu anh không thích thì em không tham gia nữa.” Lâm Việt Thịnh nhếch miệng, giọng nói đã dịu xuống.

“Khuê à, em không thể tự ý đòi hỏi thế được. Có lẽ người ta đã có ứng cử viên làm phù dâu rồi.” Hàng mi dày của Dương Hà Khuê run lên, cô lại quay sang hỏi Quách Thanh Tú: “Thanh Tú, cô đã chọn phù dâu rồi sao?”

“À ừ, chọn xong rồi, là bạn học của tôi...”

“Bạn học à, chỉ có một người thôi phải không? Cho tôi làm nữa, phù dâu có thể có hai người, chuyện tốt thành đôi mà. Thanh Tú, cô đừng từ chối tôi nhé. Tôi từ Đài Loan đến, ở đây chẳng có người bạn nào cả, cô nỡ lòng nào bỏ rơi tôi sao?”

Dương Hà Khuê tỏ vẻ tội nghiệp khiến Quách Thanh Tú không đành lòng khước từ.

“Ừm, không thì để tôi suy nghĩ chút đã, đến lúc đó nếu thật sự thiếu người thì tôi lại tìm cô.”

Đây rõ ràng là từ chối rồi, thế nhưng Dương Hà Khuê không hề nhận ra mà còn vô cùng vui vẻ gật đầu.

“Ừ ừ, Thanh Tú nói lời giữ lời đó. Tôi phải chuẩn bị quà gì cho cô bây giờ nhỉ! Thế này đi, cô không ngại cho tôi vào xem chút chứ?”

Dương Hà Khuê nói xong cũng không đợi Quách Thanh Tú trả lời đã tung tăng xông lên tầng hai.

Phòng ngủ lớn trên tầng hai đã trang trí xong. Trong phòng ngủ chính đặt chiếc giường lớn trải ga hình trái tim, bên trên còn trang trí hoa hồng nhỏ...

Lúc Quách Thanh Tú lên cầu thang thì bị bước hụt chân, ngã vào một vòng tay vững chắc.

Lâm Việt Thịnh nhẹ nhàng đỡ cô, sau đó đứng thẳng lại: “Nhìn xuống chân, có đôi khi... là cạm bẫy!”

Quách Thanh Tú nghe vậy giật mình, lòng này rốt cuộc là có ý gì?

Dương Hà Khuê dạo quanh phòng một vòng, cô nàng rất thích thiết kế lãng mạn này, bèn xông ra ngoài cười nói: “Có phải hai người ở chung không?”

Câu hỏi quá trực tiếp, Quách Thanh Tú đỏ mặt, lập tức lắc đầu: “Còn chưa!”

Người đứng sau lưng cô như trút được gánh nặng.

“Hi hi, không ngờ hai người bảo thủ thế! Thảo nào tôi không thấy quần áo đàn ông đâu!”

Quách Thanh Tú vô cùng quần bách, đúng vậy, nơi này mặc dù có tủ quần áo nhưng đều để quần áo giày dép của Quách Thanh Tú và đồ dùng hằng ngày, đây đều là thứ Tăng Thanh Hải chuẩn bị cho cô.

Nhưng đồ sinh hoạt của chính anh lại chưa kịp chuyển đến, có lẽ qua vài ngày nữa hết bận phải chuyển tới thôi!

“Dương Hà Khuê, cô tìm quần áo đàn ông làm gì?”

Quách Thanh Tú phát hiện cô nàng Dương Hà Khuê này rất kỳ quặc. Cô ta thế mà lại tìm quần áo đàn ông ở đây, chẳng lẽ là do Lâm Việt Thịnh cố ý xúi giục. Cô liếc mắt thăm dò Lâm Việt Thịnh.

Dương Hà Khuê cười: “Hi hi, là thế này, anh Lâm... Là tôi không cẩn thận xé rách áo sơ mi của anh Lâm, bây giờ anh ấy... Hi hi, còn đang không mặc sơ mi. Tôi muốn mượn chồng cô ấy mà, kéo lát nữa vào nội thành gặp người quen thì không hay.”

Quách Thanh Tú liếc mắt nhìn sang, đúng là bên trong áo vest của Lâm Việt Thịnh là lồng ngực trần.

Áo vest đen không bao nổi cơ thể to lớn ấy, lồng ngực lộ ra tràn đầy vẻ gợi cảm nam tính.

Quách Thanh Tú nóng mặt, ngại ngùng nhìn hắn một cái nữa.

Dương Hà Khuê nói vô cùng mập mờ, cô nàng không cẩn thận xé rách áo của hắn? Một người đàn ông và một cô gái phải như thế nào mới rách quần áo, Quách Thanh Tú hiểu rõ.

“Được rồi Thanh Tú, chúng tôi phải đi đây, không quấy rầy cô nữa. Cô nhớ lúc kết hôn phải báo cho tôi một tiếng đấy.”

Dương Hà Khuê cả thềm chóng chán, chốc lát đã kéo Lâm Việt Thịnh đi ra.

Quách Thanh Tú đành tiễn bọn họ ra cửa.

Chiếc xe màu đỏ nhanh chóng phóng đi như một mũi tên.

Câu nói của Lâm Việt Thịnh lại khắc sâu trong đầu cô, vì sao hắn lại nói là cạm bẫy? Rốt cuộc hắn có ý gì?

Lẽ nào anh Hải lại lợi dụng cô làm chuyện gì sao? Không thể nào, anh Hải không phải là người như vậy.

Cô không nên tin tưởng Lâm Việt Thịnh, hắn là một tên ác ma.

Xe tiến vào khu vực thành thị mới từ từ giảm tốc độ.

Dương Hà Khuê cười ngọt ngào: “Anh Lâm, có phải anh không thích Quách Thanh Tú không?”

Lâm Việt Thịnh không nhịn được trừng mắt lườm cô ta: “Tôi không thích phụ nữ lắm mồm!”

“Nhưng anh rõ ràng rất muốn biết bọn họ có ở chung hay không mà. Khi em hỏi cái này, dáng vẻ căng thẳng của anh trông rất đáng yêu.” Dương Hà Khuê cười nghiêng ngả.

“Cô còn nói lung tung nữa tôi sẽ ném cô xuống xe, cô có tin không?” Lâm Việt Thịnh cuối cùng cũng lộ bộ mặt thật.

Dương Hà Khuê vội vàng nín cười, xoa xoa gương mặt cứng nhắc: “Được rồi anh Lâm, em đã làm theo lời anh rồi, anh nên thưởng cho em đi chứ nhỉ.”

Lâm Việt Thịnh hừ lạnh: “Trừ nhả ra thì cái gì tôi cũng có thể cho cô.”

“Vì sao không thể tặng nhả?”

“Cô không biết nhân có ý nghĩa gì sao?” Lâm Việt Thịnh đột nhiên nói. Cả đời này hẳn sẽ chỉ tặng nhân cho một người phụ nữ.

“Em biết, thế nên em mới muốn anh tặng em.” Dương Hà Khuê vô cùng can đảm nói.

Lâm Việt Thịnh liếc xéo cô: “Đừng có mơ, đợi xong chuyện rồi cô lập tức cút về Đài Loan đi.”

Đôi mắt to tròn của Dương Hà Khuê rung rung nước mắt: “Anh Lâm, anh không thể đối với em như vậy được. Em sẽ không về đâu.”

Lâm Việt Thịnh đột nhiên dừng xe lại: “Xuống xe!”

Lúc này Dương Hà Khuê mới lộ vẻ sợ hãi: “Anh Lâm, em biết lỗi rồi. Em sẽ không chọc anh giận nữa, xin anh đừng hung dữ với em như vậy.”

“Cút xuống đi, hay là để tôi đá cô xuống?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Chúng ta thật sự có thể ở bên nhau sao__

Dương Hà Khuê đối mặt với đôi mắt đen sẫm của Lâm Việt Thịnh mà không biết mình làm sai chỗ nào. Người đàn ông này quả thực là trở mặt như lật sách, nói thay đổi là thay đổi ngay, cô ta cũng không dám chọc giận hắn, bèn ngoan ngoãn xuống xe.

Thấy xe của Lâm Việt Thịnh lướt qua như một cơn gió, cô ta tui thân chớp mắt, hồi lâu mới lại vẫy một chiếc taxi tới.

Quách Thanh Tú ở căn nhà vắng vẻ mãi đến tận năm giờ chiều vẫn không chờ được Tăng Thanh Hải trở về.

Cô đành bảo nhân viên trang trí về trước, ngày mai hẵng quay lại, rồi một mình ngồi trong phòng.

Bóng Tiểu Bành chạy tới chạy lui khắp phòng, hôm nay ở đây có nhiều người, nó hưng phấn y như một đứa bé ham chơi vậy. Lúc này nó đang hứng thú với cuộn len, vọt lên nhảy xuống vòn cuộn len.

Thấy trời đã sắp tối, Quách Thanh Tú thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi.

Điện thoại bỗng reo lên, mở ra thì thấy là số của Tăng Thanh Hải.

“Anh Hải, bên này cũng ổn ổn rồi, ngày mai làm nốt nữa là xong.”

“Ừm, Thanh Tú, em chờ ở đó nhé, anh đến đón em.”

“Anh Hải, em có thể tự bắt xe về được.”

“Nói gì vậy, đường xa lắm, trời cũng sắp tối rồi, đâu có xe chứ. Anh qua đón em, em cứ ở đó nhé.”

“Vâng!”

Quách Thanh Tú ngồi trên sofa đợi, Lưu Hoa trở về đưa Tiểu Bành đi ăn.

Cuối cùng chỉ còn một mình Quách Thanh Tú.

Sắc trời dần tối, Tăng Thanh Hải đã nói sẽ lập tức đến lại không thấy đâu cả.

Mãi đến sáu rưỡi vẫn không thấy bóng anh đâu. Lúc này trời đã tối hẳn, trong đêm tối vang lên tiếng dã thú kêu, Quách Thanh Tú vô cùng sợ hãi.

Cô vốn ngồi ở sảnh ngoài, lúc này nhanh chóng vào trong nhà.

Đang chuẩn bị bật đèn lên thì đột nhiên có tiếng rẹt rẹt, đèn tắt ngấm.

Quách Thanh Tú lại càng hoảng sợ, cô cầm điện thoại soi xung quanh, lại lần mò đi lên phòng ngủ chính tầng hai ấn công tắc, vẫn không có tác dụng, hình như bị mất điện rồi.

Có lẽ lúc trang trí phòng, công nhân đã làm hỏng dây điện.

Tiều rồi, Quách Thanh Tú thầm kêu. Nhìn ra ngoài cửa sổ trời đen như mực, giờ tay không thấy rõ năm ngón.

Cô căn bản không dám ra ngoài bắt xe, cách duy nhất chính là ngồi chờ ở đây.

Quách Thanh Tú lại đợi thêm một tiếng nữa, vẫn chưa thấy Tăng Thanh Hải về, cô vừa đói vừa lạnh.

Tiếng điện thoại vang lên, Quách Thanh Tú vội vã nghe: “Anh Hải!”

Trong điện thoại vang lên giọng nam trầm thấp: “Ba đây Thanh Tú. Hôm nay ba có buổi xã giao, bữa tối con tự giải quyết nhé. Tối nay có thể ba cũng không về đâu, con cứ ngủ trước đi.”

“À, vâng ạ!” Quách Thanh Tú chán nản cúp điện thoại.

Quách Thanh Tú đóng chặt cửa phòng, dùng điện thoại chiếu sáng xung quanh hy vọng có thể tìm được nến. Nhưng tìm hồi lâu vẫn không thấy gì.

Khoảng tám rưỡi Quách Thanh Tú sắp phát điên rồi, cô lại gọi cho Tăng Thanh Hải.

Giọng Tăng Thanh Hải nhanh chóng vang lên: “Xin lỗi Thanh Tú, Vì vì lại vào phòng cấp cứu rồi, lát nữa anh mới về.”

Còn chưa đợi Quách Thanh Tú nói xong, Tăng Thanh Hải đã cúp điện thoại.

Quách Thanh Tú định gọi cho Lê Quyên Quyên, xem cô ấy có thể nghĩ ra cách gì thuê xe tới đón cô không. Một mình cô ở đây cả đêm chắc sẽ điên mất.

Không có điện, khắp nơi đều tối om, cô ngay cả phòng vệ sinh cũng không dám đi.

Vừa gọi được cho Lê Quyên Quyên, còn chưa kịp nói điện thoại đã tự động tắt máy.

Xem ra ông trời cũng không giúp cô rồi!

Quách Thanh Tú khóc không ra nước mắt.

Chỉ còn cách chờ Lưu Hoa dẫn Tiểu Bành trở về. Cô vô cùng ảo não, vừa rồi lúc anh ta đi sao cô không dặn anh ta về sớm chứ. Dẫu gì thêm một người cũng đỡ sợ hơn.

Cái chỗ quái quỷ này đúng thật là kêu trời trời chẳng thấu, gọi đất đất chẳng hay.

Đang lúc hoang mang lo sợ, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân khê khằng.

Quách Thanh Tú sợ đến mức vội vàng trốn sau rèm cửa sổ.

“Anh nói xem chủ nhà có ở đây không?”

“Chắc chắn không ở đâu. Dây điện tao đã ngắt rồi, đêm nay chắc chắn không có điện, bọn họ nhất định là về nội thành rồi.”

“Ừm, vậy được. Đợi có hơn 3 tỷ rồi anh em ta không cần thợ nữa, đến lúc đó tha hồ mua xe mua gái.”

Bên ngoài vang lên giọng thô thiển của hai gã đàn ông, Quách Thanh Tú cẩn thận lắng nghe thì phát hiện chính là hai trong bốn công nhân trang trí ban ngày.

Không ngờ hai kẻ kia lại thấy tiền nổi lòng tham, còn nói ở đây có 3 tỷ? Đến cô cũng không biết, sao anh Hải lại để 3 tỷ ở chỗ này?

Còn đang suy nghĩ, tiếng bước chân đã dừng trước cửa.

Cửa bị cô khóa bên trong, gã đàn ông đẩy một cái, cửa không mở, bên ngoài yên tĩnh lại.

“Đại ca, anh tránh xa một chút, để em đập!”

“Rầm rầm rầm...”

Tiếng phá cửa vang như sấm dậy, nếu đây là khu nội thành thì đã sớm bị người khác phát hiện.

Tiếc là nơi này quá heo hẻo lánh, cho dù có người chết cũng chẳng ai phát hiện ra.

Ý nghĩ ấy khiến cả người Quách Thanh Tú run lên, một lúc lâu sau cô mới nhanh chóng chui vào gầm giường.

Quách Thanh Tú âm thầm van xin hai tên khốn kiếp kia không phát hiện ra cô.

“Rầm!” Cuối cùng cửa đã bị phá.

“Mẹ kiếp, cánh cửa khóa chặt thật, làm ông mày phí bao nhiêu sức.”

“Đại ca, số tiền kia giấu ở đâu?”

“Tìm xem, trên tường này có cửa ngầm...”

“Anh chắc là không nhớ nhầm chứ?”

Hà hà, chắc chắn không nhầm. Tao vô tình nhìn thấy bản thiết kế căn nhà này, trên vách tường có một tủ ngầm, chắc chắn có đề tiền. Mày nhìn thẳng chủ nhà đi, nghe nói là tổng giám đốc tập đoàn Tăng thị, không giàu mới lạ. Không đến 3 tỷ thì cũng phải có 300 triệu, không chừng có tích vàng.”

Nghe hai tên này nói chuyện, Quách Thanh Tú không dám thờ ơ.

Không ngờ hai tên trộm này lại nghe ngóng được lắm thế.

“Chết rồi, sao ở đây lại có điện thoại di động?” Một tên phát hiện ra điện thoại của Quách Thanh Tú để quên trên kệ cửa sổ.

“Là ai? Mau ra đây!”

Hai ánh đèn rọi vào gầm giường. Căn phòng tuy lớn nhưng chỗ nấp được không nhiều lắm.

Chỉ có gầm giường là gần cửa sổ nhất, Quách Thanh Tú bại lộ dưới ánh sáng của đèn pin.

Đồng thời hai khuôn mặt dữ tợn phóng đại trước mắt cô.

Vài phút sau, Quách Thanh Tú đã bị cột vào ghế.

Hai tên kia tìm loạn trong phòng một hồi, chẳng tìm được gì cả, bèn bắt đầu thẩm vấn Quách Thanh Tú.

“Xin lỗi cô gái, cô sắp làm cô dâu rồi, cũng nên cho chúng tôi chút lì xì đi chứ. Chỉ cần cô nói cho tôi biết 3 tỷ ở chỗ nào, bọn tôi sẽ lập tức cảm tiền đi luôn, cam đoan không làm hại cô.”

Lưỡi dao lạnh băng tràn đầy tính uy hiếp.

“Mau nói 3 tỷ ở đâu, bằng không tao sẽ vẽ hoa lên gương mặt nhỏ nhắn của mày đấy...”

Về mặt gã mập trở nên dữ tợn, đôi mắt nhỏ hí thành sợi chỉ, đột nhiên gã cười đầy ngả ngớn.

“Khà khà, cô em không nói cũng được, để hai chúng tao chơi đùa chút!”

“Các người, các người là đồ khốn kiếp! Cứu tôi với! Cứu với!”

Quách Thanh Tú kêu hét, hai gã công nhân ngửa cổ cười to, cũng không ngăn cản Quách Thanh Tú.

“Kêu đi kêu đi, cô em có kêu rách cổ họng cũng không ai nghe thấy đâu...” Gã còm vừa cười vừa nghịch con dao, bộ răng lộ ra vàng khè.

Gã mập cười tà ác, thọc tay vào cổ áo Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

“Tôi nói tôi nói, mau bỏ cái tay bẩn thỉu kia ra, nếu không Tăng không nói nữa...”

Gã gầy kéo tay tên mập ra: “Đừng đùa nữa, làm chuyện chính đi, có tiền rồi muốn đàn bà kiểu gì chả được.”

Tên mập cười hèn hèn, thúc giục: “Nói mau!”

Quách Thanh Tú rối bời, cô căn bản đâu có biết 3 tỷ ở chỗ nào, Tăng Thanh Hải cũng không nói với cô, giờ bảo cô đi tìm cô biết tìm ở đâu?

Cô nôn nóng toát mồ hôi lạnh, gã mập thấy Quách Thanh Tú không lên tiếng lại bắt đầu chộn rộn, quay đầu nói với đồng bọn: “Xem ra cô ta không nhớ đâu, phải cho ăn chút cay đắng mới được.”

“Không, tôi nói, tôi nói. Nhưng tôi chỉ có thể nói cho một người thôi.” Quách Thanh Tú chỉ vào gã gầy: “Tôi chỉ nói với một mình anh ta.”

Gã gầy và gã mập liếc mắt nhìn nhau, gã gầy đẩy đồng bọn của mình ra cửa: “Chờ ở ngoài đi, lát nữa vào sau.”

Gã mập rõ ràng không cam lòng: “Con nhóc này không chừng bày trò gì đó.”

Gã gầy liếc nhìn đồng hồ treo tường, hét lên: “Thời gian không nhiều, kéo dài nữa không tốt. Ra ngoài đi...”

Tên mập trơ mắt nhìn cánh cửa sập lại, lồm bồm một tiếng rồi đành phải ra ngoài. Qua ba phút, đột nhiên gã thấy lạ, bèn đi đến đẩy cửa. Cánh cửa không suy sụp chút nào. Gã lại dùng hết sức đập một phát, cửa phòng mới văng ra.

Vừa vào phòng đã thấy đồng bọn của gã đang bóp cổ Quách Thanh Tú.

Gã mập đập gã gầy một cú: “Mày làm cái gì đấy!”

Gã gầy thờ hồn hèn đáp: “Mẹ mày đập tao làm chó gì! Con đàn bà này muốn chết, nó lừa tao, không nói một tiếng nào!”

Quách Thanh Tú há miệng hít thở: “Tôi nói, tôi đã nói rồi...”

Gã gầy chợt hiểu ra mưu đồ của Quách Thanh Tú, gã cầm dao đâm về phía cô: “Mẹ mày, còn muốn chơi tao à!”

Quách Thanh Tú thét lên nhắm chặt mắt, nhưng con dao không đến như dự liệu. Khi cô mở mắt ra, hai gã đàn ông đã lăn lộn trên mặt đất đâm đá nhau, liều mạng muốn giết chết đối phương.

Gã mập vịn cổ tên gầy, cơ thể to béo đè lên người tên gầy, ánh mắt hung tợn.

“Đã sớm nhận ra mày muốn độc chiếm rồi mà, ông mày đúng mà có mắt như mù!”

Tên gầy bị siết đến mặt đỏ bừng, thở không nổi: “Đại ca, anh tin em, con đàn bà này... không hề nói... Nó đang giả trò...”

Tìm Quách Thanh Tú đập như trống dồn. Cô đang mạo hiểm, lỡ như kế ly gián của cô bị vạch trần, hậu quả có lẽ còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Cô thử giật hai tay, phát hiện đầu dây thừng bên tay trái bị kéo ra, cô bèn gắng sức dùng đầu ngón tay kéo dây thừng, hy vọng có thể cởi ra. Mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Kế ly gián thất bại

Cuối cùng tay trái cũng có thể cử động, cô áp người ra sau, muốn cởi nốt tay phải.

“Á!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, con dao trong tay tên gầy đâm xuyên người gã mập, máu văng đầy sàn. Quách Thanh Tú sợ run người, cô thật không ngờ hai tên kia lại vì tiền mà trở mặt thành thù, thậm chí còn ra tay giết người.

Đây chính là loại người vì tiền mà đến mạng cũng bất chấp!

Quách Thanh Tú cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, liều mạng cởi dây trói tay phải, may mắn phương hướng gã mập kia ngã xuống là góc chết với Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú khom người cởi dây trói chân, trong chớp mắt dây trói lỏng ra, tên gầy đã đẩy thi thể gã mập ra, vọt tới chỗ Quách Thanh Tú.

“Con chó này, còn muốn chạy à!”

“Á!” Quách Thanh Tú hét lên một tiếng, thuận tay cầm lấy cái ghế quật vào người tên gầy.

Tên gầy lui về sau vài bước tránh cái ghế, lại quay lại rút con dao găm trong cơ thể gã mập ra đuổi theo Quách Thanh Tú.

“Á!” Quách Thanh Tú mất lí trí gào lên, cô lê đôi chân run rẩy chạy thục mạng xuống cầu thang.

Vừa vọt ra khỏi nhà, cô đã chạy thẳng ra sân.

Lúc này đầu óc cô trống rỗng, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, mau chóng chạy trốn.

Đêm đen như mực, đưa tay không thấy năm ngón, cô nhào thẳng vào lòng một người, phản xạ có điều kiện mà hét to lên: “Cứu tôi! Cứu tôi! Đừng giết tôi!”

“Tôi đây!”

Giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên như một mũi tiêm thuốc an thần. Là Lâm Việt Thịnh! Cô chưa bao giờ cảm thấy trong lòng hấn ảm áp an toàn như bây giờ.

Quách Thanh Tú vùi đầu vào lòng hấn, sợ đến mức khóc to: “Cứu tôi, có người muốn giết tôi!”

“Đừng sợ, có tôi đây...”

Lâm Việt Thịnh kéo Quách Thanh Tú ra sau bảo vệ rồi đi về phía trước.

Gã gầy cực kì tàn bạo đuổi theo, thấy người là đâm dao đến: “Con khốn này, mày dám chơi ông mày à, giờ tao sẽ giết chết mày!”

Lâm Việt Thịnh cười lạnh: “Muốn chết à!” Hấn nhấc chân tung một cú đá.

Bóng đêm tối đen như mực, Quách Thanh Tú chỉ có thể nhìn thấy hai cái bóng người đang đâm đá nhau, cô căng thẳng đứng đờ ra, hồi lâu mới phản ứng được, vội cất tiếng kêu cứu.

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

Quách Thanh Tú hét lên, giọng nói trong bóng đêm vô cùng rõ rệt. Cô muốn gọi nhiều người đến cùng đối phó với tên côn đồ kia.

Quả nhiên sau tiếng kêu của cô là tiếng chó sủa vang lên, chính là Tiểu Bành.

Quách Thanh Tú hét to: “Tiểu Bành, Tiểu Bành, mau tới, có kẻ xấu...”

Lúc Luru Hoa dẫn Tiểu Bành chạy tới, tên gầy đã bị Lâm Việt Thịnh chế ngự. Chiếc đèn pin trong tay Luru Hoa chiếu sáng lò.

Tên gầy bị Lâm Việt Thịnh đánh cho mặt mũi bầm dập, hai tay bị hấn bẻ ra sau, không nhúc nhích nổi.

“Xin lỗi cô Quách, hôm nay có vài người bạn đến nên về muộn, để cô sợ hãi.” Luru Hoa vội vàng xin lỗi.

Tiểu Bành đứng đó nhe răng trợn mắt với tên gầy trước mặt.

Quách Thanh Tú gắng gượng lắc đầu: “Mau báo cảnh sát đi, trên tầng còn có người chết...”

Nửa tiếng sau, cảnh sát đến dẫn hai kẻ xấu đi.

Lâm Việt Thịnh chở Quách Thanh Tú về nội thành, Quách Thanh Tú ngồi ở ghế phụ, toàn thân mệt lả, quần áo trên người đầm mồ hôi.

Cô nghiêng đầu, thấy bộ vest trên người Lâm Việt Thịnh bị dao rạch thủng mấy chỗ, còn có máu rỉ ra...

Quách Thanh Tú quan tâm nhào qua: “Anh bị thương à?”

Lâm Việt Thịnh thờ ơ kéo áo lại che vết thương, trầm giọng nói: “Không sao.”

Xe đi đến cửa tiểu khu thì ngừng lại.

“Cần tôi đưa cô lên không?”

Đôi mắt hấn sâu hút như động không đáy, Quách Thanh Tú nín thở gật đầu.

Nếu hấn tôn trọng cô thì cô cũng không bài xích hấn như vậy nữa.

Trong phòng khách, Lâm Việt Thịnh ngồi trên ghế sofa quan sát đánh giá xung quanh. Đây là nơi ở của Quách Thanh Tú, đây là lần đầu tiên cô cho phép hấn vào nhà.

Quách Thanh Tú thay sang bộ váy hoa, cầm hộp thuốc đến.

Dưới ánh đèn, tay trái Lâm Việt Thịnh bị rạch ba nhát, tay áo nát burom, máu chảy ra.

“Tôi giúp anh xử lý vết thương!”

Lâm Việt Thịnh không từ chối, hấn không phải là Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú chính là lực vạ vật hấp dẫn của hấn, dù cô chẳng làm gì, chỉ cần được nhìn cô hấn cũng đã cảm thấy yên lòng.

Quách Thanh Tú quỳ trên sofa phạch phạch chú dùng kéo cắt tay áo, đến áo lót cũng cắt ra.

Dù sao hai cái áo này đều hỏng rồi, không mặc được nữa, cô cắt luôn thành tay cộc.

Trên cánh tay cường tráng có ba vết rạch sâu, hẳn là bị dao của gã gầy kia rạch trúng.

Vết thương máu thịt lẫn lộn, Quách Thanh Tú cắn môi, nhẹ nhàng bôi thuốc giúp hắn.

Lâm Việt Thịnh không rên tiếng nào, con ngươi đen kịt nhìn lên theo bắp chân trắng nõn, chiếc váy bao lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, đường cong pháp phồng là lướt ẩn giấu bên trong. Từ chỗ cổ áo hạ thấp xuống có thể nhìn thấy hình dáng tròn trịa trắng ngần ẩn hiện. Có thể tưởng tượng ra bên trong là cảnh tượng mất hồn nhường nào.

Cô hống Lâm Việt Thịnh căng lên, máu huyết lập tức sôi trào, hắn đột nhiên dùng cánh tay bị thương đẩy Quách Thanh Tú ra rồi đứng bật dậy.

“Tôi phải đi rồi.”

Giọng hắn khàn đặc, mơ hồ pha trộn chút lửa tình kìm nén, con ngươi đen kịt nhìn sang chỗ khác không tỏ vẻ gì.

Quách Thanh Tú luống cuống nhìn hắn.

Gương mặt anh tuấn này đã từng khiến cô cảm hận cỡ nào. Nhưng giờ hắn lại là ân nhân cứu mạng của cô, không chỉ bây giờ, đã rất nhiều lần rồi.

Trên đảo Maldives, là hắn cứu cô trên biển.

Trong đồn cảnh sát thành phố S, hắn bắt chấp tất cả cứu cô ra.

Trong nhà cũ của nhà họ Quách, cô bị bác gái đánh lén, là hắn đột nhiên chạy tới cứu cô.

Còn có lần cứu cô trong tay bác cả, lúc cô bị đám bạn học ở đại học S sỉ nhục và cả lần đưa cô về từ chỗ Dương Diệp Sơn...

Đột nhiên bao nhiêu chuyện cũ ùa về, cô chưa từng nghiêm túc nghĩ tới, người đàn ông này lại luôn là nhân vật quan trọng trong cuộc đời cô. Cô sợ hãi phát hiện, nếu không có hắn, cô thật sự không thể sống đến bây giờ.

Trước đây cô cứ mãi trốn tránh hắn, cảm hận hắn, nguyên nhân là do hắn cưỡng ép cô yêu hắn.

Một người đàn ông chỉ biết dùng cơ thể và giam cầm để thể hiện tình yêu khiến cô cảm thấy khủng hoảng. Thế nên cô liều mạng chạy trốn.

Mà lúc này, hắn không yêu cô nữa rồi, hắn buông tay, Quách Thanh Tú mới có cảm giác như thể vừa quen hắn vậy.

“Sao anh lại xuất hiện ở đó?” Quách Thanh Tú dè dặt hỏi.

Lâm Việt Thịnh liếc nhìn cô, bờ môi mỏng nhếch lên.

“Cô yên tâm, không phải tôi theo dõi cô... Là cái này.”

Lâm Việt Thịnh xòe tay ra, trên đó có một chiếc bông tai màu vàng: “Khuê đánh rơi bông tai ở chỗ cô, em ấy nhờ tôi tìm lại.”

“À!” Quách Thanh Tú lúng túng, hai tay quăn bách xoắn vào nhau.

“Xin lỗi, tôi không có ý này. Tôi muốn nói, anh xuất hiện rất đúng lúc, cảm ơn anh đã cứu tôi. Bộ vest của anh Tănggi sẽ đền bù...”

Người ta cứu cái mạng nhỏ của cô, dẫu sao cô cũng phải bày tỏ chút chút! Thế nhưng Quách Thanh Tú lại căng thẳng đến mức hoàn toàn không nghĩ ra nên cảm ơn như thế nào.

“Vest thì tôi có mà đây, nếu cô thật sự muốn cảm ơn tôi thì hãy mời tôi với Khuê cùng ăn một bữa cơm đi!”

Lâm Việt Thịnh trầm giọng nói, ánh mắt khiến người khác không sao hiểu thấu.

Quách Thanh Tú ngẩn ra rồi lập tức gật đầu: “Được, ngày mai tôi mời hai người ăn cơm.”

“Không cần gấp, đợi tâm trạng cô ổn hơn rồi nói sau, tôi đi đây!”

Lâm Việt Thịnh đi ra, Quách Thanh Tú vẫn đưa hắn ra tận cổng.

Qua chuyện này đã là một giờ hơn rồi, Quách Thanh Tú sặc di động, lại lấy máy bàn ra gọi vào số Tăng Thanh Hải, vậy mà lại tắt máy.

Quách Thanh Tú hốt hoảng, lời ba nói lại lần nữa vang vọng bên tai.

Đúng vậy, anh Hải, rốt cuộc anh quan tâm đến ai?

Quách Thanh Tú cảm sặc xong, không kịp chờ mà mở máy lên. Cô đang nghĩ, anh Hải bận quá không đi được, có lẽ sẽ gửi tin nhắn an ủi cô.

Nhưng tìm khắp trong hộp thư một lần vẫn chẳng thấy gì cả! Tâm trạng thất vọng ủa đến.

Di động đột nhiên vang lên, Quách Thanh Tú nhìn thì thấy là số lạ, cô đang định tắt máy thì đột nhiên lại nghĩ đến chuyện gì, bèn nhấn nút nhận.

“Anh Hải, anh có ổn không?” Quách Thanh Tú mừng rỡ nói.

“Ha ha, tôi không phải anh cô đâu! Tôi là Dương Hà Khuê đây. tôi vừa nghe anh Lâm nói cô bị bọn trộm đuổi đánh, có sợ không? Có cần tôi qua với cô không? Nhà cô không có ai chứ? Hay là tôi bảo anh Lâm đón cô qua đây. Giờ tôi đang chơi game liên minh với anh Lâm nè. Vừa hay thiếu một chân, cô có muốn tới không?”

Dương Hà Khuê vô cùng nhiệt tình, bắn như súng liên thanh.

Quách Thanh Tú ngại từ chối thẳng: “À, tôi không sao. Hôm nay thì thôi, tôi đã ngủ rồi. Để hôm khác đi!”

“Ồ, được rồi! Nếu cô có chuyện gì thì gọi thẳng cho tôi nhé. Cô ngủ rồi thì tôi không quấy rầy nữa, ngủ ngon!” Dương Hà Khuê cúp điện thoại.

Quách Thanh Tú cầm điện thoại ngây ra, Dương Hà Khuê rốt cuộc là đầu óc có vấn đề hay không vậy?

Lẽ nào cô ta không biết cô là bạn gái cũ của Lâm Việt Thịnh sao?

Nếu là vậy thật thì quá khó xử rồi.

Quách Thanh Tú ngủ không yên giấc cho lắm, có lẽ do kinh hãi quá mức nên chỉ cần vừa nhắm mắt cô lại mơ thấy tên gày thọc dao qua. Cô sợ đến mức hết âm lên, mở mắt ra thì hóa ra chỉ là giấc mộng.

Cô mở đèn, nhìn thời gian mới là 3 giờ sáng, cô còn chưa ngủ được hai tiếng đồng hồ.

Cô mở mắt trừng trừng, lại nhìn di động, vẫn không có tin nhắn của anh Hải. Cô lấy hết dũng khí gọi điện cho anh, lại vẫn tắt máy.

Nếu cả đêm anh ta không về thì sao không gọi điện cho cô? Lẽ nào anh ta không thể tìm được một chiếc điện thoại khác hay sao?

Cho dù không tìm được điện thoại thì chỉ cần lấy cái của mình đi sạc điện, mấy phút mà thôi, rốt cuộc anh đang làm gì chứ?

Quách Thanh Tú thức trắng cả đêm, cứ nhắm mắt là lại gặp ác mộng. Cô dứt khoát dậy luôn, ngồi trên sofa xem ti vi.

Cô biết trong lòng mình đang mong đợi điều gì đó, nhưng lại không biết rốt cuộc là điều gì?

Trong lúc ngơ ngẩn, đột nhiên có người vỗ nhẹ vào vai cô, Quách Thanh Tú lập tức tỉnh táo lại.

TV vẫn còn mở, nhưng đã ngưng phát sóng, còn cô lại ngủ thiếp trên sofa.

Quách Hoàng Tùng nghi ngờ nhìn cô: “Sao con không về phòng mà ngủ?”

Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, mới hơn 5 giờ!

“Ba, con đang chờ ba về, sao giờ ba mới về?”

Co ro trên sofa lâu như vậy, toàn thân cô vừa cứng vừa mỏi, như thể vừa bị dằn một trận.

Quách Hoàng Tùng cởi áo khoác ngoài ra, đi vào nhà vệ sinh: “Ừm, ba tắm cái rồi đi làm, con mau đi nghỉ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Hai chúng ta đã kết thúc rồi

Quách Thanh Tú không còn buồn ngủ chút nào, bên ngoài trời đã tảng sáng.

Đến khi Quách Hoàng Tùng tắm xong đi ra, Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm bóng dáng Quách Hoàng Tùng, đột nhiên nói: “Ba, con đã gặp bác Khuất rồi.”

Quách Hoàng Tùng cứng người, đột ngột quay đầu, ánh mắt kinh ngạc: “Còn gặp bà ấy làm gì?”

“Bà ấy là mẹ của anh Hải, con gặp thì cũng đâu có gì lạ?”

“À!” Về mặt Quách Hoàng Tùng thoáng thả lỏng: “Thanh Tú, con đi ngủ đi! Ba phải đến công ty đây!”

“Ba, ba có gặp bác Khuất chưa? Bác ấy vẫn xinh đẹp như trước...” Quách Thanh Tú cố ý dẫn dụ Quách Hoàng Tùng.

Quách Hoàng Tùng vẫn bình tĩnh như thường, ông tự nhiên dùng khăn tắm lau tóc, từ tốn nói: “Ba cũng không thân với bà ấy, gặp bà ấy làm gì? Trong đầu con nghĩ gì thế hả?”

“Đâu có gì, nếu con lấy anh Hải thì hai người sớm muộn gì cũng phải gặp nhau mà.”

Quách Hoàng Tùng quay đầu nhìn Quách Thanh Tú một cái, sau đó lại đi về phòng mình.

Lúc đi ra, ông đã thay sang bộ đồ công sở.

“Con tự làm bữa sáng đi, ba đi trước!”

Quách Hoàng Tùng vội vàng ra khỏi nhà.

Quách Thanh Tú đi đến cửa phòng tắm, thấy trong máy giặt là chiếc sơ mi trắng ba cô vừa thay ra. Đầu cô lóe lên ý nghĩ gì đó bèn tự tay giờ chiếc áo sơ mi ra, bên trên quả nhiên có một dấu son môi..

Quách Thanh Tú nghe thấy tiếng động ở cửa phòng thì vội vàng đi ra.

Quách Hoàng Tùng đi rồi lại quay lại, ông đi thẳng vào phòng tắm, ấn nút điều khiển máy giặt.

Quách Thanh Tú lạnh lùng nhìn ông.

Quách Hoàng Tùng ra khỏi phòng tắm: “Vừa rồi ba quên giặt quần áo, lát nữa giặt xong con phơi giúp ba nhé.”

“Con biết rồi!”

Giọng Quách Thanh Tú nhỏ đến mức chỉ mình cô nghe được, ba muốn giặt quần áo hay hủy chứng cứ?

Rõ ràng ba cô đã gặp bác Khuất, tại sao lại phải phủ nhận? Lẽ nào bác Khuất thật sự là tình nhân của ba cô?

Nhưng, lời như vậy Quách Thanh Tú không thể hỏi thẳng được.

Dù sao mẹ cô cũng đã qua đời, ba cô có muốn tìm phụ nữ cô cũng không muốn ngăn cản. Chỉ là tuyệt đối không thể là bác Khuất được.

Tối ngủ không ngon giấc, Quách Thanh Tú ăn qua loa bữa sáng rồi lại nằm lỳ trên giường ngủ.

Trong cơn mơ màng, cô nghe tiếng gõ cửa vang lên thật lâu.

“Thanh Tú, mở cửa! Thanh Tú, mở cửa mau lên!”

Tăng Thanh Hải gọi một tiếng lại đập cửa một cái, làm Quách Thanh Tú tỉnh táo lại. Cô đi ra cửa ngó qua mắt mèo nhìn ra ngoài.

Tăng Thanh Hải đang lo lắng đứng ở cửa, trên gương mặt dịu dàng có chút mất mát.

“Thanh Tú, em ở nhà phải không? Mở cửa ra được không?”

Quách Thanh Tú kéo cửa ra, im lặng nhìn Tăng Thanh Hải đang đứng bên ngoài.

Đến giờ này mới đến tìm cô! Nếu hôm qua không có Lâm Việt Thịnh, không biết cô đã chết bao nhiêu lần rồi. Cô không thích cảm giác bị anh lãng quên chút nào.

Tăng Thanh Hải vịn cửa hoa sắt, ánh mắt đầy vẻ lo lắng và căng thẳng: “Thanh Tú, xin lỗi em, là anh không tốt, để em bị sợ hãi. Anh vừa mới nghe Luru Hoa nói chuyện công nhân lắp đặt rồi. Thanh Tú, mở cửa đi, cho anh vào được không? Để anh xem em có bị thương không?”

Vành mắt Quách Thanh Tú đỏ lên, cô nhìn anh ta chăm chăm, không hề nhúc nhích.

“Anh Hải, em nghĩ đám cưới của chúng ta phải suy nghĩ kĩ lại! Lý Vi Vi cần anh hơn em, đợi bệnh cô ấy ổn định rồi chúng ta lại tính sau!”

Thanh Tú lộ vẻ mất mát, hai tay anh nắm chặt cửa hoa sắt, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy bi thương.

“Thanh Tú, em nghe anh nói được không? Mở cửa cho anh vào, nghe anh nói xong rồi em hãy quyết định có được không?”

Anh rất sợ mất đi cô lần nữa. Anh đã mất cô một lần, lần đó đã khiến anh phải đợi 10 năm ròng.

Đời người có mấy lần 10 năm chứ, anh không thể bỏ lỡ nữa.

Quách Thanh Tú ngậy ra một lúc mới mở cửa. Cánh cửa kêu kệt một tiếng, Tăng Thanh Hải vội vàng lùi lại kéo cửa chống trượt ra. Anh vọt vào, lấy tốc độ nhanh nhất ôm Quách Thanh Tú vào lòng.

Anh ôm vô cùng cẩn thận, như ôm một bảo vật trân quý nhất trần đời.

“Thanh Tú, anh xin lỗi, tối hôm qua em nhất định rất sợ hãi. Anh hiểu, anh hiểu hết. Là lỗi của anh, anh không nên bỏ rơi em. Tối hôm qua Lý Vi Vi muốn nhảy lầu tự sát, chỉ cần anh rời khỏi cô ấy sẽ rút kim tiêm, không muốn sống nữa. Anh không còn cách nào đối phó, ba mẹ cô ấy lại không ở thành phố S, trừ anh ra không ai có thể chăm sóc cô ấy được.”

Quách Thanh Tú vùng vẫy nhô đầu ra khỏi ngực anh. Cô buồn rầu nhìn anh, nước mắt tui hờn trào ra.

Cô suyt nữa đã chết, chỉ suyt chút nữa. Lúc cô cần sự bảo vệ nhất, người đàn ông của cô lại đang bảo vệ người phụ nữ khác.

“Anh Hải, em biết Lý Vi Vi không thể rời xa anh. Thế nên để không tổn thương cô ấy, đám cưới của chúng ta hãy tạm thời hoãn lại đi! Cũng là để cho hai ta thời gian suy nghĩ kĩ.”

“Không, Thanh Tú, anh không muốn suy nghĩ. Anh không muốn hoãn lại. Chúng ta đã nói rồi, chỉ còn 19 ngày. Anh đã tính kĩ, phòng đã sửa xong, ngày mai anh sẽ cùng em đi chụp ảnh cưới, 3 hôm nữa chúng ta sẽ đi đặt nhà hàng. Còn áo cưới và âu phục, chúng ta còn phải dành thời gian đi bái tế mẹ em Thanh Tú, em xem, anh đã sắp xếp ổn thỏa như vậy, không thể hoãn lại được...”

“Nhưng mà Lý Vi Vi cô ấy...”

Tăng Thanh Hải mỉm cười ngắt lời cô: “Anh cam đoan, về sau sẽ không quan tâm đến cô ấy nữa. Tuy đã từng yêu nhau, nhưng anh chỉ có thể lo cho cô ấy đến thế thôi. Người anh yêu là em, Thanh Tú, anh không thể bỏ rơi em vì một người khác. Em mới là người mà anh quan tâm nhất.”

Tăng Thanh Hải nâng mặt Quách Thanh Tú lên, dịu dàng nhìn chăm chú vào cô. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi cô.

Quách Thanh Tú cảm nhận được hơi thở của anh, trong lòng cô đột nhiên lại lóe lên một ý nghĩ. Trong khoảnh khắc nhắm mắt, cô đã nghĩ đến một người đàn ông khác.

Nụ hôn ấy mạnh mẽ bá đạo, khiến cho con tim cô rung động.

Bỗng chợt, cô đẩy Tăng Thanh Hải ra.

Tăng Thanh Hải bi thương nhìn cô: “Thanh Tú, em không thể tha thứ cho anh sao? Anh có thể hiểu được tâm trạng của em. Tối hôm qua có phải rất đáng sợ không, cảnh sát đã bắt hai tên kia rồi.”

“Tên, tên mập kia chết rồi sao?” Vừa nghĩ đến chuyện phòng cưới của mình có người chết, Quách Thanh Tú đã sợ run người, về sau cô không dám một mình ở đó nữa.

“Thanh Tú đừng sợ, hai tên kia không chết. Nghe nói một tên bị thương nhưng đã được cứu sống, không chết. Em đừng sợ!”

“Anh Hải, có phải em là điềm xấu không? Chỉ cần em xuất hiện ở đâu là nơi đó gặp chuyện phiền phức. Khi còn bé em khác chết mẹ, được chị nuôi dưỡng lại khác chết chị, còn cả bác cả nữa. Giờ ở cùng anh lại rước lấy bao nhiêu tai vạ như vậy, hại anh vô duyên vô cớ mất Thanh Tú Bút Mâu, còn gặp phải nhiều phiền phức như vậy...”

Tăng Thanh Hải vội vàng dùng ngón tay đè lên bờ môi mềm mại của Quách Thanh Tú: “Suyt! Thanh Tú đừng nói lung tung, đây chỉ là trùng hợp. Sinh lão bệnh tử đều nằm trong sự không chế của ông trời, không ai có thể thay đổi. Sao em lại đổ những sai lầm này lên đầu mình chứ! Chị gái em bị bệnh tim bẩm sinh, cô ấy có thể sống hơn 20 tuổi đã tốt lắm rồi, chuyện này liên quan gì tới em chứ? Cái chết của bác cả em căn bản không liên quan đến em. Em đừng suy nghĩ lung tung!”

Tăng Thanh Hải dùng sức ôm chặt Quách Thanh Tú, hai người ngồi trên ghế sofa, Quách Thanh Tú tựa đầu trên cánh tay Tăng Thanh Hải, trong lòng dần dần bình tĩnh lại.

“Thanh Tú, xin lỗi, là do anh sơ suất, bây giờ mới biết chuyện kia...”

“Đừng rồi anh Hải, bọn chúng nói anh giấu 3 tỷ ở trong phòng, sao lại như vậy?”

“À, anh để ít tiền mặt để chuẩn bị lúc kết hôn sẽ đưa em dùng. Có lẽ là bất cẩn bị bọn chúng nhìn thấy. Nhưng mà em đừng lo lắng, tiền vẫn còn.”

“Ừm!” Quách Thanh Tú thấp giọng đáp.

Loại chuyện này cũng không thể trách anh Hải, ai biết được lại gặp phải chuyện như vậy chứ!

“Anh Hải, em không sao rồi, anh đến công ty đi!”

“Anh đưa em đi ăn cơm, ở nhà một mình có bức bối lắm không?”

“Không đâu, em ổn mà!”

“Ha ha, hôm nay không đến công ty nữa, anh đưa em đi ra ngoài cho khuây khỏa một chút!”

Tăng Thanh Hải ôm Quách Thanh Tú đứng dậy, đột nhiên điện thoại vang lên.

Tăng Thanh Hải nhìn thoáng qua đây số rồi ấn nút tắt.

Sau đó lại nhìn sang Quách Thanh Tú: “Là điện thoại của Lý Vi Vi, anh cam đoan về sau chúng ta ở bên nhau sẽ không bị cô ấy làm phiền nữa.”

“Lỡ như cô ấy nghĩ quẩn thì sao?” Quách Thanh Tú lo lắng hỏi.

“Thanh Tú, giờ anh chỉ chịu trách nhiệm với em, còn những cô gái khác anh không thể chăm lo hết được. Chúng ta ra ngoài đi!”

“Vâng!”

Quách Thanh Tú tươi tỉnh hẳn, thế này mới là anh Hải mà cô mong muốn, là người cô có thể dựa dẫm.

Hai người cùng đi ăn đồ Trung, trong lúc đó, điện thoại của Lý Vi Vi vẫn vang liên tục, Tăng Thanh Hải nhấn tắt ba lần, cuối cùng tắt hẳn máy.

“Thanh Tú, tối qua vì điện thoại di động hết pin nên anh mới không nghe điện, lại vì Lý Vi Vi vẫn luôn náo loạn nên anh không có cả thời gian đi sạc pin. Anh còn tưởng em sẽ không tức giận, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.”

Quách Thanh Tú nhấp từng ngụm canh, nhún vai: “Không sao, chuyện đã qua rồi.”

“Ồ, Quách Thanh Tú, trùng hợp quá!”

Quách Thanh Tú còn chưa húp xong thìa canh, Dương Hà Khuê đã kéo tay Lâm Việt Thịnh chạy qua.

Quách Thanh Tú mặc một chiếc áo phong đơn giản màu trắng phối với quần bò màu xanh nhạt, tóc đen xõa vai, đôi mắt to sáng, làn da trắng nõn, trong sáng đáng yêu.

Tăng Thanh Hải mặc sơ mi màu gạo phối quần âu màu xám nhạt, áo vest vắt trên ghế dựa sau lưng, toàn thân toát lên vẻ nho nhã anh tuấn, Dương Hà Khuê chạy thẳng đến trước mặt hai người.

Đôi mắt to chớp chớp, cô nàng tự nhiên cười nói: “Thanh Tú, đây chính là anh bạn trai vô trách nhiệm đó của cô à?”

Quách Thanh Tú suýt nữa thì sặc, Dương Hà Khuê này thật có duyên quá, vừa gặp mặt đã nói người ta vô trách nhiệm.

Nụ cười trên mặt Tăng Thanh Hải hơi cứng lại, ánh mắt lướt qua Lâm Việt Thịnh tràn đầy thù địch.

Lâm Việt Thịnh dứt tay túi quần, thoát nhìn ung dung nhân nhả, đôi mắt toát lên vẻ tà ác, bờ môi mỏng hơi mím lại, không lên tiếng.

Thực ra trong lòng hắn đã sớm sóng gió cuộn cuộn. Nghĩ đến chuyện tối hôm qua Quách Thanh Tú suýt chút đã bỏ mạng trong tay hai tên côn đồ, hắn hận không thể lột da Tăng Thanh Hải.

Nhưng vì Quách Thanh Tú, giờ hắn chỉ có thể nhịn, không thể nổi xung.

“Dương Hà Khuê, hai người cũng đến ăn cơm à?”

Quách Thanh Tú cố ý đánh trống lảng, Dương Hà Khuê tiện tay kéo cái ghế bên cạnh cho cô ngồi xuống.

“Thanh Tú, đừng quên, tối qua cô còn nợ tôi một bữa cơm đó. Chọn ngày không bằng gặp ngày, giờ mời chúng tôi cùng ăn luôn!” Dương Hà Khuê kéo Lâm Việt Thịnh ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Anh ấy là người đàn ông của tôi

Quách Thanh Tú đứng lên, lúng túng cười với Tăng Thanh Hải: “Đây là Dương Hà Khuê, bạn gái của Lâm Việt Thịnh. Anh ấy là Tăng Thanh Hải...” Cô giới thiệu qua loa, Tăng Thanh Hải vẫn lễ phép chào hỏi Dương Hà Khuê.

“Tôi qua cảm ơn hai người nhiều. Không thì Thanh Tú đã gặp phiền toái rồi.”

Dương Hà Khuê che miệng cười: “Không có gì không có gì, thực ra công lao của tôi chỉ là đánh rơi một cái khuyên tai. Là anh Lâm đích thân ra tay cứu giúp. Hi hi, anh hùng cứu mỹ nhân. Anh Tăng này, sao anh có thể để cô vợ đáng yêu một mình ở đó thế! Quá nguy hiểm! May mà gặp được chúng tôi, không thì... bây giờ có khi anh mất cả người rồi.”

Tăng Thanh Hải ho khề hai tiếng: “Là lỗi của tôi, tôi cam đoan về sau sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa.”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh toát lên vẻ giận dữ, thế nhưng hắn đã nhanh chóng dẫn xuống.

Quách Thanh Tú vội vã gọi bồi bàn lấy thêm hai bộ đồ ăn, lại gọi thêm vài món.

“Đúng rồi, anh Tăng này, nghe nói anh và Quách Thanh Tú sắp kết hôn, tôi mời anh một ly...”

Dương Hà Khuê rót một ly, đang chuẩn bị cụng thì đột nhiên kêu lên: “Á!”

Cúi đầu thấy ánh mắt của Lâm Việt Thịnh, cô ta kêu lên vẻ vô tội: “Anh Lâm, anh làm gì mà đạp chân em?”

Quách Thanh Tú quần bách, cái cô Dương Hà Khuê này chẳng thức thời gì cả, lẽ nào cô nàng không nhận ra hai người đàn ông này đang khó xử ư?

Tăng Thanh Hải vẫn duy trì nụ cười mỉm trên mặt.

Lâm Việt Thịnh trừng Dương Hà Khuê một cái: “Nói ít mấy câu thì chết à!”

Hắn vẫn kiêu căng ngang ngược như vậy, Quách Thanh Tú trầm mặc, Dương Hà Khuê thấy Lâm Việt Thịnh tức giận thì vô cùng thức thời mà ngồi xuống.

“À, anh Lâm, anh đừng ăn thịt viên kho nữa, em gấp cho anh...”

Bầu không khí đột nhiên trở nên xấu hổ, không cách nào ăn tiếp được nữa.

Quách Thanh Tú cười nói: “Hai người thích ăn những món này à? Có cần tôi gọi thêm không...”

Lâm Việt Thịnh đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói: “Thấy đã phiền phức rồi, ăn không vào. Chúng ta đi thôi!”

Hắn dứt tay túi quần, đang chuẩn bị đi thì Tăng Thanh Hải đột nhiên cười nói: “Cậu Lâm thấy tôi nên bức sao? Nếu thấy tôi là bức thì sao cứ mãi không tha cho tập đoàn Tăng thị?”

Lâm Việt Thịnh sầm mặt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Tăng Thanh Hải.

“Có bản lĩnh thì ra tay trên thương trường, không cần phải nhắc đến chuyện này trước mặt phụ nữ chứ! Hay là cậu Tăng chỉ được có vậy thôi? Chuyện tôi thu mua tập đoàn Tăng thị đầu phải ngày một ngày hai.Ồ, đúng rồi, đừng nói là Tăng thị, cho dù toàn bộ thị trường nước ta, chỉ cần là thứ tôi coi trọng thì sẽ nghĩ biện pháp đoạt lấy.”

Lâm Việt Thịnh kiêu ngạo ngông cuồng, ngữ khí khinh thường khiến Tăng Thanh Hải xấu hổ đỏ mặt.

“Phải! Anh không phải công khai báo thù thì đừng đến làm phiền người phụ nữ của tôi nữa...”

Tăng Thanh Hải ngao mạn ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của Lâm Việt Thịnh. Bầu không khí giữa hai người đàn ông lúc này đầy mùi thuốc súng.

Quách Thanh Tú luống cuống đứng lên, cô không biết Lâm Việt Thịnh còn đang thu mua Tăng thị!

Nếu như trước kia là vì cô, vậy bây giờ chỉ là vì lợi ích thương nghiệp hay sao? Hay là hắn chưa từng buông tha cho cô?

“Ha ha, cậu Tăng nói hay nhỉ.”

Lâm Việt Thịnh thờ ơ liếc qua Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú không khỏi thót tim.

“Cậu cho rằng người phụ nữ trong lòng tôi không bằng của cậu à? Hay là nói với thực lực của Lâm Việt Thịnh tôi mà không tìm được phụ nữ sao?”

Lâm Việt Thịnh ôm lấy Dương Hà Khuê vào lòng.

Khí thế ngang ngược và cứng chiều lộ rõ, Quách Thanh Tú ngẩn ngơ, vội vàng khuyên Tăng Thanh Hải.

“Anh Hải, anh hiểu nhầm rồi. Lần trước Lâm Việt Thịnh vì tìm khuyên tai cho Dương Hà Khuê nên mới đi qua chỗ em. Em và anh ta không có gì cả. Nếu không nhờ anh ta cứu em thì giờ em đã không còn đứng đây.”

Tăng Thanh Hải sầm mặt, anh hiểu nhầm à? Anh sao có thể hiểu nhầm Lâm Việt Thịnh, anh biết rõ, Lâm Việt Thịnh không chỉ không buông tha cho Quách Thanh Tú mà còn điên cuồng trả thù.

Một tên đàn ông có lòng tự trọng mạnh mẽ như vậy làm sao có thể chịu đựng chuyện người phụ nữ của mình bị kẻ khác cướp đi chứ?

Anh cũng là đàn ông, thế nên anh càng hiểu rõ suy nghĩ của đàn ông.

Nhưng bây giờ dù sao cũng là Lâm Việt Thịnh đã cứu Quách Thanh Tú, anh sẽ không đấu đá với hắn nữa.

Lâm Việt Thịnh hừ một tiếng: “Là đàn ông mà đến phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, còn có mặt mũi ở đây nói này nọ. Khuê, chúng ta đi...”

Dương Hà Khuê vừa bị Lâm Việt Thịnh thét một trận nên cũng không dám lên tiếng nữa, cô nàng mỉm cười khoác tay Lâm Việt Thịnh rồi vẫy tay với Quách Thanh Tú: “Tạm biệt Thanh Tú, có chuyện gì gọi điện liên lạc nhé.”

“Ừ!”

Nhìn bọn họ rời đi, Quách Thanh Tú có cảm giác vô cùng áp lực, bữa cơm này hồngбет rồi.

Sắc mặt Tăng Thanh Hải cũng vô cùng khó coi, anh áy náy nhìn Quách Thanh Tú.

“Thanh Tú, xin lỗi, anh...”

Quách Thanh Tú dịu dàng an ủi anh: “Không sao đâu anh Hải, em biết anh không cố ý hiểu nhầm.”

“Ừm, sau này anh sẽ không để em rơi vào nguy hiểm nữa.”

“Anh Hải, Lâm Việt Thịnh vẫn đang thu mua Tăng thị sao? Anh sẽ gặp phiền toái à?”

“Thanh Tú, em không cần lo những chuyện này. Đây đều là chuyện của cánh đàn ông, Lâm Việt Thịnh có điên cuồng hơn nữa cũng không thể một tay che trời được.”

Giọng nói dịu nhẹ của Tăng Thanh Hải thổi tan nỗi lo trong lòng Quách Thanh Tú.

Nhưng hai ngày sau lại có tin tức lớn về giá cổ phiếu của tập đoàn Tăng thị.

Quách Thanh Tú cũng cảm nhận rõ nỗi lo lắng của Tăng Thanh Hải, tuy cô rất muốn tin tưởng câu an ủi của anh nhưng trực giác đã nói cho cô biết, đây dường như là do Lâm Việt Thịnh cố tình làm.

Suy nghĩ hồi lâu cô mới lấy dũng khí gọi điện cho Lâm Việt Thịnh.

“Anh có thời gian không, tôi muốn hẹn anh ăn cơm, coi như cảm ơn chuyện lần trước.”

Lâm Việt Thịnh nghe xong đột nhiên cười nhạo: “Ngại quá, muốn hẹn tôi ăn cơm phải sắp xếp thời gian. Cô cứ gọi cho thư ký của tôi hẹn trước!” Nói xong cúp điện thoại luôn.

Quách Thanh Tú không có dũng khí gọi lại nữa.

Đúng vậy, bọn họ đã chia tay rồi, cô có tư cách gì mà yêu cầu hắn?

Lát sau Lâm Việt Thịnh lại gọi lại: “12 rưỡi trưa, nhà hàng Tây, tôi chỉ có nửa tiếng.”

“Được được, tôi sẽ đến đúng giờ!”

Quách Thanh Tú vừa nói xong, Lâm Việt Thịnh đã cúp điện thoại.

Quách Thanh Tú lại khó xử, cô lấy lý do gì để Lâm Việt Thịnh buông tha cho Tăng Thanh Hải bây giờ?

Thương nhân đều lấy lợi ích của mình làm trọng, dựa vào đâu mà hắn phải buông tay chứ?

Trong nhà hàng Tây thanh lịch, ánh nền lãng mạn, có người đánh dương cầm diễn tấu trực tiếp, âm nhạc du dương vang khắp góc phòng.

Nhà hàng lớn như vậy lại chỉ có một người.

Sau khi Quách Thanh Tú đi vào, liếc mắt đã nhìn thấy Lâm Việt Thịnh đang ngồi trong góc, bóng người đen sẫm như một đầm nước sâu.

Cô phát hiện ra hần thay đổi rồi, nhìn thấy hần như vậy, cô không quen lắm.

“Tôi đến rồi!”

Quách Thanh Tú mặc áo sơ mi vàng nhạt và chiếc váy màu đen dài đến mắt cá chân, mái tóc dài buông xõa, gương mặt nhỏ nhắn dưới ánh đèn hơi ửng đỏ, lộ ra lúm đồng tiền nhạt.

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh sâu thẳm, hần nhớ lại cảnh tượng quá khứ, đáng vẻ cô không một tác vãi nằm rên rỉ dưới thân hần. Người hần đột nhiên có chỗ nào đó rục lên, hần không thể kéo cô vào lòng mà thương yêu.

“Đừng giờ lắm. Từ giờ trở đi cô có nửa tiếng đồng hồ!”

Lâm Việt Thịnh nhìn đồng hồ đeo tay, đáng vẻ xử lý công việc.

Quách Thanh Tú ngồi xuống, bồi bàn đưa hai ly đồ uống lên, là trà sữa mà cô thích nhất.

Cô thấy ấm lòng, bụng cóc lên nhấp một ngụm.

“Anh có thể ngừng thu mua Tăng thị không?”

Quách Thanh Tú nhỏ giọng hỏi.

Lâm Việt Thịnh mĩa mai nhìn cô: “Tăng Thanh Hải bảo cô đi cầu xin tôi à?”

Quách Thanh Tú lúng túng lắc đầu: “Không phải, là tôi tự mình tôi.”

Lâm Việt Thịnh xoay xoay chiếc cốc trong tay, cặp mắt đen liếc ra ngoài cửa sổ.

Cô lại vì Tăng Thanh Hải mà hạ mình cầu xin hần. Chuyện này đối với hần mà nói chằm chọc biết bao, trái tim hần bị cô chà đạp tan nát.

Lâm Việt Thịnh hần trước giờ chưa từng thăm hại đến vậy. Tiếc là cho dù cô có làm gì, hần vẫn cứ yêu cô, yêu đến tận xương tủy.

“Tôi là người kinh doanh, chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa. Cô cảm thấy tôi sẽ buông tha cho món nợ đã tới tay sao?” Hần cố nén sự kích động trong lòng, nói bằng giọng lạnh lùng xa cách. Hần cố ý làm khó cô, để cho cô phải hối hận vì sự ngu xuẩn của mình.

“Vậy anh muốn thế nào mới đồng ý buông tay?” Quách Thanh Tú cắn môi dưới, cô biết hần sẽ không đồng ý.”

Dù sao bọn họ cũng đã chia tay, hần không có lý do gì phải nể nang cô cả.

Lâm Việt Thịnh liếc cô một cái sâu xa: “Cô biết mình có vốn gì trao đổi với tôi mà.”

“Cái gì?” Quách Thanh Tú đột nhiên đỏ mặt, bờ môi mềm mại sắp bị hàm răng sắc cắn chặt máu rồi.

“Một đêm! Cô theo tôi một đêm, tôi bỏ qua cho hần, không thu mua Tăng thị nữa.”

“Anh, Lâm Việt Thịnh, sao anh có thể làm nhục tôi như vậy?”

Quách Thanh Tú tức giận đứng lên, lại lập tức ảo não vô cùng. Lâm Việt Thịnh hần vốn là tên lưu manh, cô đi cầu xin hần chẳng phải là nhảy vào hố lừa sao? Hần không hề thay đổi chút nào, hần vẫn như cũ.

Lâm Việt Thịnh thờ ơ nói: “Cô Quách, tôi đâu có làm nhục cô? Phải biết rằng nếu tôi thu mua Tăng thị thì có thể kiếm được hơn 300 tỷ. 300 tỷ mua được bao nhiêu đàn bà? Chính cô cũng rất rõ, tôi không hề ép buộc cô, tự cô quyết đi đi! Cô muốn dùng một đêm để đổi chuyện của Tăng Thanh Hải, hay là quyết giữ trong sạch mà nhìn hần sa cơ. Cô cứ tự cân nhắc.”

Lâm Việt Thịnh nói xong lại nhìn đồng hồ đeo tay: “Đến giờ rồi, tôi phải đi đây! Tốt nhất là trước khi tôi thu mua toàn bộ Tăng thị cô hãy cho tôi một câu trả lời rõ ràng. Nếu không muốn hối hận cũng đã muộn.”

Lâm Việt Thịnh nói xong ánh mắt lộ vẻ gian xảo, hần đứng dậy sải bước ra ngoài.

Một đêm! Chỉ một đêm!

Quách Thanh Tú cứng người ngậy ra, cô cắn môi, nước mắt thi nhau chảy xuống làm nhòe tầm nhìn.

Hai tay cô xoắn vào nhau, các đốt ngón tay trắng bệch, cô không thể để anh Hải chịu nỗi nhục nhã này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 108: Chìm đắm trong lòng anh

Buổi tối, Quách Thanh Tú và Tăng Thanh Hải cùng đi dạo siêu thị, mua một lượng lớn đồ dùng hằng ngày. Nghĩ đến việc sắp bắt đầu cuộc sống mới ánh mắt Tăng Thanh Hải toát lên vẻ hưng phấn.

Quách Thanh Tú không yên lòng chọn thiệp cưới trên quầy hàng.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Quay người lại thấy Tăng Thanh Hải đang đứng trong góc gọi điện thoại, vẻ mặt rất khó coi.

“... Cái gì, giá cổ phiếu đã rớt một phần ba, ngày mai lập tức tổ chức cuộc họp cổ đông!”

Tăng Thanh Hải ngẩng đầu, thấy ánh mắt lo lắng của Quách Thanh Tú thì vội vàng cúp điện thoại, anh mỉm cười dịu dàng đi đến chỗ cô.

“Thanh Tú!”

“Anh Hải, thật sự rất nghiêm trọng rồi phải không?” Quách Thanh Tú lo lắng hỏi.

Tăng Thanh Hải nhẹ nhàng ôm eo cô, vừa cười vừa nói: “Không sao, thương trường như chiến trường, mấy chuyện thế này anh trải qua nhiều rồi. Em không cần lo lắng, ngày mai chúng ta còn phải đi chụp ảnh cưới, lo lắng như vậy làm sao chụp đẹp được.”

Quách Thanh Tú lúc này mới mỉm cười.

Hai người trở về căn nhà vắng vẻ.

Trải qua chuyện lần trước, Tăng Thanh Hải đã tìm thêm 2 bảo vệ ngày đêm tuần tra, đồng thời lắp lan can sắt cao thêm hai mét.

Quách Thanh Tú mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa, Tăng Thanh Hải bung một chậu nước nóng từ phòng vệ sinh ra đặt dưới chân cô.

“Nào, để anh mát-xa cho em nào, con gái phải thường xuyên ngâm chân, có lợi cho sức khỏe.”

Quách Thanh Tú hơi ngượng ngùng, Tăng Thanh Hải đã cởi tất ra cho cô, lại vô cùng săn sóc mà xoa bóp. Cảm giác thoải mái từ lòng bàn chân truyền lên, gương mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú đỏ bừng.

Dẫu sao hai người cũng chưa chính thức ở cùng nhau, sự thân mật thế này khiến cô có chút thẹn thùng.

Ngâm chân xong, Tăng Thanh Hải cầm khăn lau khô chân cho cô.

Quách Thanh Tú vui vào trong sofa, Tăng Thanh Hải đã cởi áo vest ngoài, trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo phông màu xanh da trời, trông khá tùy tiện, cứ như anh hàng xóm nhà bên vậy!

Tăng Thanh Hải ngồi xuống cạnh Quách Thanh Tú, anh cầm chiếc điều khiển bấm bấm vài nút.

Đột nhiên một mặt tường rung lên, xuất hiện một cánh cửa ngầm, chiếc két sắt rơi vào tầm mắt của Quách Thanh Tú.

Tăng Thanh Hải cười nói: “Trong này có mấy trăm triệu tiền mặt, để lại cho em dùng lúc ở nhà, muốn tiêu thế nào cũng được.”

Quách Thanh Tú có cảm giác ngọt ngào như vừa ăn kẹo, Tăng Thanh Hải chân thành với cô đến thế, cô rất cảm động. Quách Thanh Tú mỉm cười tựa đầu vào vai Tăng Thanh Hải, anh ngồi thẳng dậy nâng mặt cô, thâm tình nhìn vào mắt cô.

“Thanh Tú, em thật đẹp!”

Câu nói thẳng thừng như vậy không hợp với tính cách của anh, Quách Thanh Tú xấu hổ. Tăng Thanh Hải ghé sát tai cô thấp giọng: “Anh muốn hôn em...”

Quách Thanh Tú nhớ đến lần trước, lần đầu tiên anh hôn cô lại bị cô thô bạo đẩy ra, chắc hẳn anh rất tổn thương.

Thế nên bây giờ muốn hôn cô lại phải xin ý kiến trước.

Quách Thanh Tú ngượng ngùng nhắm mắt, Tăng Thanh Hải dịu dàng hôn lên.

Hơi thở gấp gấp của hai người hòa vào nhau, đôi môi anh đào của Quách Thanh Tú hé mở, tản ra hương thơm ngọt ngào.

Tăng Thanh Hải nóng mặt, anh cạy môi cô, từ từ xâm nhập.

Tăng Thanh Hải dịu dàng săn sóc, mỗi lần tiến bước là một lần thăm dò, thấy cô không phản cảm mới xâm nhập sâu hơn.

Tay anh trước sau vẫn giữ vai cô, không hề động chạm những nơi không được phép xâm phạm.

Một nụ hôn triền miên khiến anh nóng rực, người như lửa đốt.

Thân thể mềm mại của Quách Thanh Tú như hóa thành vũng nước trong lòng anh, dần dà, Tăng Thanh Hải không còn thỏa mãn với nụ hôn như vậy nữa.

Anh đã cương lên, muốn thân mật hơn một bước nữa.

“Thanh Tú, anh muốn em, Thanh Tú...”

Tăng Thanh Hải thở dốc, mặt vùi vào hõm cổ cô, ngửi hương vị ngọt ngào của cô. Tay anh chạm vào bộ ngực nữ tính quyến rũ của cô.

Trong đầu Quách Thanh Tú đột nhiên hiện lên một khuôn mặt khác, cô nhẹ nhàng đẩy anh ra: “Anh Hải, không được, em còn chưa chuẩn bị tinh thần.”

Tăng Thanh Hải từ từ ngẩng mặt lên, đôi mắt anh đỏ kè, ánh mắt thoáng chút ngượng ngùng: “Thanh Tú, em đẹp quá, anh không kìm lòng được... Thanh Tú, còn 10 ngày nữa chúng ta kết hôn rồi, để anh ôm em, được không?”

Quách Thanh Tú co hai chân lên, lùi ra phía bên kia sofa, mím môi cười hi hi. Lúc này Tăng Thanh Hải như một đứa trẻ muốn ăn táo mà không ăn được vậy, ánh mắt anh nóng bỏng gấp gấp.

Anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, muốn thân mật với vợ tương lai cũng mình cũng là chuyện thường.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy Tăng Thanh Hải như thế này, ánh mắt cô vô tình liếc thấy “túp lều” đang dựng đứng, mặt nhất thời đỏ lên.

“Anh Hải, mười năm cũng chờ được, còn sợ mười ngày sao?”

Tăng Thanh Hải có chút thất vọng, thế nhưng vẫn gật đầu: “Được, anh chờ em!”

Điện thoại di động của Tăng Thanh Hải lại vang lên, anh nhìn số điện thoại, chuẩn bị nhấn tắt, Quách Thanh Tú vội vàng ngăn cản.

“Cứ trốn tránh như vậy cũng không phải là cách, anh nghe điện thoại đi.”

Tăng Thanh Hải nhìn Quách Thanh Tú rồi mở loa ngoài, anh không muốn lừa gạt Quách Thanh Tú nữa.

“A Hải, anh đang ở đâu, sao anh lại tắt máy, sao anh không đến thăm em” Giọng nói nghẹn ngào đáng thương của Lý Vi Vi vang lên.

“Xin lỗi Vi Vi, những gì cần nói anh đã nói rõ. Lần trước anh đã vì em mà suýt đánh mất Thanh Tú. Thế nên về sau anh sẽ không làm chuyện ngu ngốc ấy nữa, Anh yêu Thanh Tú, anh sẽ không rời xa cô ấy.”

“Không, A Hải, em yêu anh, em thật sự yêu anh, không có anh em sẽ không sống nổi.”

“Xin lỗi Vi Vi, anh chỉ có thể ở bên một người phụ nữ.”

Tăng Thanh Hải nói xong cúp máy luôn.

Ánh mắt Quách Thanh Tú sáng lên, cô nhào vào lòng anh: “Anh Hải, anh thật tốt với em.”

Cô cảm động chảy nước mắt, ôm chặt lấy Tăng Thanh Hải.

“Được rồi, anh đưa em về nhà, tránh cho chú Quách lo lắng...”

Tăng Thanh Hải chủ động đưa Quách Thanh Tú về nhà, điều này làm cô càng thêm cảm động: “Vâng!”

Tăng Thanh Hải đưa Quách Thanh Tú đến tận cửa nhà, nhìn cô đi vào, mãi đến khi phòng đã bật đèn mới rời khỏi.

“Ba, tình hình công ty ba gần đây thế nào?”

“Rất tốt!” Quách Hoàng Tùng ngồi đọc báo trên sofa, thấy con gái tươi cười rạng rỡ thì lại nhìn thêm vài lần.

“Nghe nói mấy hôm trước khu rừng bên đó có bắt được hai tên cướp đấy, về sau con ít qua đó thôi, nhất là buổi tối.”

“Con biết rồi ba!”

Quách Thanh Tú lè lười, may mà cô không nói chuyện hôm trước, không thì ba cô không chỉ lo lắng vậy thôi đâu.

“Ba, mai con đi chụp ảnh cưới...”

“Ừ!” Quách Hoàng Tùng tiếp tục đọc báo, không quay đầu lại.

“Ba, ba nói xem chúng con nên chọn nhà hàng nào tổ chức tiệc cưới?”

“Đây là chuyện của hai đứa, hai đứa tự quyết định là được rồi.”

“Ba, anh Hải nói, trước khi cử hành hôn lễ tốt nhất nên mời gia trưởng hai bên gặp mặt, khi nào ba rảnh?” Quách Thanh Tú dè dặt nhìn ba. Thật là kỳ lạ, mười năm trước hai ông vốn là bạn thân giao, giờ cũng sắp thành thông gia rồi, vậy mà lại không muốn gặp mặt. Chuyện này khiến Quách Thanh Tú chẳng hiểu ra sao.

Quách Hoàng Tùng buông tờ báo xuống, hồ hững nói: “Ba bận nhiều việc, không có thời gian gặp.”

“Ba!” Quách Thanh Tú vội vã ra chiều sát thủ, làm nũng đại pháp.

“Ba, đây là chuyện đại sự cả đời của con mà. Con hy vọng có thể nhận được lời chúc phúc của ba. Ba chỉ cần gặp mặt bác Tăng, ăn bữa cơm, sau đó bàn bạn chút chuyện mời khách thôi mà, sẽ không mất quá nhiều thời gian đâu. Như vậy đi, ngày kia là cuối tuần, ba đi một chuyến được không?”

Quách Hoàng Tùng không chịu nổi chiêu làm nũng của con gái, cuối cùng đành phải đồng ý.

Hôm sau lúc chụp ảnh cưới, tâm trạng Quách Thanh Tú rất tốt. Tăng Thanh Hải mặc bộ vest quý tộc như bạch mã vương tử của hoàng thất vậy. Quách Thanh Tú thì mặc chiếc váy cưới trắng thuần, đáng vẻ ngọt ngào đáng yêu, vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Tăng Thanh Hải dịu dàng nho nhã, sẵn sọc điềm đậm, trong lúc chụp ảnh càng quan tâm chu đáo đến Quách Thanh Tú.

Lúc chụp ảnh ngoài trời, trong lúc Quách Thanh Tú đứng trên tấm ván lót cùng Tăng Thanh Hải thì đột nhiên đạp hụt bước, tuy Tăng Thanh Hải nhanh chóng đỡ lấy cô nhưng Quách Thanh Tú vẫn bị ngã xuống đất, bị trặc chân.

Việc chụp ảnh cưới đã được một nửa đành phải ngừng lại, Tăng Thanh Hải đưa cô đến bệnh viện.

Sau khi kiểm tra một loạt, bác sĩ gọi Tăng Thanh Hải sang phòng bên.

“Chân của vợ cậu không sao, có điều đứa bé trong bụng không chịu khổ được đâu, về sau đừng đi giày cao gót, còn ngã nữa rất có thể sẽ bị đẻ non...”

“Cái gì? Ông nói cái gì?” Gương mặt tuần tú của Tăng Thanh Hải trở nên vẩn vơ, anh tóm lấy tay bác sĩ.

Bác sĩ cũng quen thấy thanh niên kích động khi biết mình lần đầu làm cha rồi.

“Ha ha, thằng nhóc này, cậu không phải đến vợ mình mang thai cũng không biết đó chứ!”

Sắc mặt Tăng Thanh Hải trắng bệch, mọi hy vọng dần dần biến mất. Anh như người rơi từ trên mây xuống. Người con gái anh thích lại mang thai con của gã đàn ông khác, mà tên kia lại chính là kẻ thù muốn đẩy anh vào chỗ chết. Ông trời ơi, ông còn có trò đùa nào tàn nhẫn hơn thế không?

“Bác sĩ, ông không nhầm chứ? Cô ấy, cô ấy sao có thể mang thai được?”

Anh rất rõ bản thân anh không nở đụng vào cô, vậy chắc chắn không phải là con anh.

“Ha ha, không sai đâu, tôi đã làm bác sĩ 40 năm rồi, nếu ngay cả mang thai cũng không khám ra được thì chẳng hóa phí công học y rồi ư. Được rồi, giờ mới mang thai được 3 tuần, cậu phải cẩn thận bảo vệ vợ cậu đấy...”

Toàn thân Tăng Thanh Hải lạnh ngắt, anh bước ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ.

Đầu anh như một mớ hỗn độn, không được, anh không thể nhận thua như thế được. Anh thích Quách Thanh Tú mười mấy năm rồi, anh đã tìm cô mười năm, anh cãi nhau với ba, đến cả vị hôn thê ban đầu cũng bỏ qua, suýt nữa phải trả giá cả công ty mình.

Khó khăn lắm mới lấy được trái tim người đẹp, anh không thể chịu thua, không thể mất đi cô.

Quách Thanh Tú đợi hơn hai tiếng mới thấy Tăng Thanh Hải vào đón cô.

Nhìn vẻ mặt tái xanh và tinh thần hoảng hốt của anh, cô không khỏi căng thẳng: “Anh Hải, có phải chân của em bị thương nặng lắm không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Mang thai con của người khác

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của Quách Thanh Tú, lòng Tăng Thanh Hải mềm đi, anh cúi người xuống ôm Quách Thanh Tú đứng dậy.

“Đừng lo, bác sĩ nói không sao cả!”

“Nhưng mà, anh đi lâu như vậy...”

“Ừ, đúng vậy, anh gọi điện thoại cho công ty cho nên mới trễ. Bác sĩ nói chân em chườm nóng một tí là được, anh đỡ em đi làm một chút vật lý trị liệu...”

Trải qua chườm nóng và xử lý vật lý trị liệu, chân của Quách Thanh Tú đã nhanh chóng đỡ hơn.

Nhưng mà không thể tiếp tục chụp ảnh cưới được nữa rồi, bởi vì thư ký của Tăng Thanh Hải lại gọi điện thoại tới gọi anh đi.

Quách Thanh Tú biết công ty của anh nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, một loại cảm xúc mất mát lại lần nữa dâng lên trong lòng cô.

Phải làm sao đây? Chắc chắn anh Hải đã gặp phải phiền phức rất lớn.

Lời nói của Lâm Việt Thịnh lại vang lên bên tai Quách Thanh Tú.

Một đêm! Chỉ cần một đêm!

Quách Thanh Tú cắn môi, cô khó chịu đến mức không thể kìm nén nổi, nếu mà anh Hải biết cô đi nhà nghỉ với Lâm Việt Thịnh, chắc chắn anh sẽ rất buồn.

Thế nhưng, nếu như cô không ra tay cứu anh, anh sẽ không bao giờ vực dậy được nữa.

Quách Thanh Tú lưỡng lự, cuối cùng cô vẫn lấy dũng khí gọi điện thoại cho Lâm Việt Thịnh.

“Những lời anh từng nói có còn tính không?”

“Cô nghĩ thông rồi à?” Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh vĩnh viễn là tổn thương người khác như thế này.

“Ừ!”

“Tám giờ tối nay, đến phòng 808 khách sạn Đế Hào. Quá giờ không gặp!”

Lâm Việt Thịnh nói xong liền ngắt điện thoại.

Quách Thanh Tú cảm động, trong lòng lại bắt đầu hối hận, rõ ràng biết đây là một cuộc giao dịch với ác ma, vậy có sao cô lại đồng ý.

Ngơ ngác ngồi trên chiếc ghế dài bên đường, nhìn dòng xe cộ đi đi lại lại, Quách Thanh Tú cảm thấy chính mình rơi vào trong một đám sương mù đen kịt, không thể tự thoát khỏi, lại không thể kháng cự lại nó.

Cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ rồi thì chính là vạn kiếp bất phục.

Khi màn đêm bắt đầu buông xuống, Tăng Thanh Hải gọi điện cho cô.

“Thanh Tú, công ty phải họp hội đồng quản trị ra quyết sách lại lần nữa, anh không thể đi cùng em rồi, em ngoan ngoan ở nhà nhé.”

“Vâng, em biết rồi, anh Hải!”

Quách Thanh Tú ngắt điện thoại, nước mắt lăn dài trên má. Xin lỗi anh Hải, hãy tha thứ cho em một lần.

Quách Thanh Tú hoàn toàn không biết mình đi đến khách sạn Đế Hào như thế nào, sau khi vào cửa, cô cúi đầu rất thấp, tựa như mỗi một ánh mắt nhìn qua cô đều mang theo sự khinh thường.

Cô vội vã đi vào thang máy, dừng ở tầng 8, gian nan lê đôi chân đi về phía trước.

Một tràng âm thanh ồn ào truyền tới.

“Giám đốc Tăng, đừng đi cầu xin thằng khốn Lâm Việt Thịnh kia nữa, nó căn bản chỉ đang đùa giỡn chúng ta...”

“Đúng vậy, tổng giám đốc, chúng ta lại nghĩ biện pháp đi!”

“Được rồi, vì công ty, cá nhân tôi thì có là gì đâu?” Giọng nói bình tĩnh của Tăng Thanh Hải vang lên rõ ràng truyền vào trong tai Quách Thanh Tú.

Thấy có một đám người đi tới, Quách Thanh Tú lo lắng xoay người, chui vào một gian nhà vệ sinh.

Cô yên lặng chờ mười mấy phút, nghe thấy tiếng bước chân biến mất mới đi ra ngoài.

Sao lại như thế này?

Tăng Thanh Hải dẫn cổ đông của công ty đến cầu xin Lâm Việt Thịnh? Anh đã đến bước đường này rồi sao? Tập đoàn Tăng thị thật sự đứng trước biến cố to lớn đến vậy rồi sao?

Trái tim Quách Thanh Tú lại trở nên trĩu nặng.

Quách Thanh Tú điều chỉnh lại tâm trạng của mình, đi đến cửa phòng 808. Tay cô giờ lên giữa không trung hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng gõ xuống.

“Vào đi!”

Cửa phòng chỉ khép hờ, một giọng nói vô cùng lạnh nhạt truyền ra làm cô bất giác run rẩy.

Quách Thanh Tú nhẹ nhàng đi vào, khóa chặt cửa phía sau lại.

Trong phòng tổng thống hoa lệ, Lâm Việt Thịnh mặc một thân đồ đen ngời trên sofa đen ở phòng khách, cả người ngửa ra sau, trong tay cầm một ly vang đỏ, chất lỏng đỏ sẫm bên trong tỏa ra hương rượu nồng nàn.

Quách Thanh Tú đi chậm rãi đến trước mặt Lâm Việt Thịnh.

Bầu không khí giữa hai người đột nhiên trở nên vô cùng kì dị.

Có lẽ điều hòa trong phòng bật thấp quá, Quách Thanh Tú ôm cánh tay trắng nõn, lạnh run lấy bẫy.

Con người đen vô tình của Lâm Việt Thịnh quét qua mặt cô, rồi nhìn xuống dưới.

“Lại đây!”

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói.

Quách Thanh Tú nâng mắt nhìn hắn ta một cái, cắn môi, có chút rụt rè đi đến cạnh hắn ta.

Cô cảm thấy áp lực và xấu hổ.

“Ngẩng đầu lên, nhìn tôi...”

Trong mắt Lâm Việt Thịnh hiện lên sự tức giận, không phải hắn chưa từng nhìn thấy thân thể cô, tại sao còn phải giả bộ e thẹn thế này, chẳng lẽ cô thật sự coi mình là người phụ nữ của Tăng Thanh Hải ư?

Sắc mặt Quách Thanh Tú có phần không tự nhiên, “Anh thật sự sẽ tha cho Tăng Thanh Hải?”

“Với tôi mà nói, tiền tài chỉ là trò chơi mà thôi. Chơi phụ nữ cũng là trò chơi, hai người trao đổi một chút cũng không có gì không thể.”

Lâm Việt Thịnh ngạo mạn cay nghiệt nói. Lúc này, hắn là vương giả nắm giữ thế giới, hắn quyết định quy tắc trò chơi và kết quả thắng bại.

“Ban nãy, Tăng Thanh Hải từng đến cầu xin anh?” Quách Thanh Tú bất an hỏi.

Lâm Việt Thịnh nhếch miệng, cười khẩy không nói, chậm rãi đổ chất lỏng màu đỏ trong ly vào miệng.

“Hiện tại là thời gian của chúng ta, đừng nói về người khác nữa.”

“Ừm!” Quách Thanh Tú nhỏ giọng đáp.

Bây giờ khá xấu hổ, cô không biết phải làm thế nào, trong lòng còn đang nỗ lực thuyết phục bản thân, vừa nghĩ đến Tăng Thanh Hải cô lại thấy hối hận, muốn rút lui, muốn chạy trốn.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhìn cô, khóe môi hoàn mỹ khẽ cong lên, hơi bất mãn nói: “Cô tính cứ ngồi thế này đến sáng à?”

“Vậy tôi phải làm gì?” Mặt Quách Thanh Tú nóng đỏ lên.

“Đi nấu chút đồ cho tôi ăn, bạn cả tôi rồi, cái đám vô lại kia đến ồn ào ào ào, hại tôi chưa được ăn cái gì.”

“Ừ, được rồi!” Quách Thanh Tú sáng mắt lên, vội vã đặt túi trong tay xuống, lao vào phòng bếp.

Cô không hề nghĩ tới việc Lâm Việt Thịnh bảo cô đi nấu đồ ăn, chỉ cần không phải vận động trên giường thì cái gì cô cũng chịu.

Phòng tổng thống cao cấp ở đây đều có phòng bếp riêng.

Quách Thanh Tú bật sáng đèn trong bếp, bên trong rất sạch sẽ, không có một hạt bụi nào, xem ra chắc là trước nay chưa dùng bao giờ.

Lâm Việt Thịnh nhìn bóng lưng vui vẻ của cô, trong lòng lại có một sự buồn bực không biết tên, cô vì tên Tăng Thanh Hải kia mà ngay cả thân thể mình cũng bán rẻ được, quá kích động hẳn rồi.

Quách Thanh Tú mở tủ lạnh, bên trong thứ gì cũng có.

“Muốn ăn cái gì?” Quách Thanh Tú quay đầu nhìn Lâm Việt Thịnh, Lâm Việt Thịnh dựa trên vách tường, con ngươi đen sâu thẳm nhìn cô.

Bao nhiêu ngày rồi, hẳn chỉ có thể được nhìn thấy cô thông qua Dương Hà Khuê, nỗi nhớ nhưng tựa như cỏ dại sinh trưởng sau mưa kia bám riết lấy trái tim hẳn mãi không buông.

“Sùi cảo đi!” Lâm Việt Thịnh thuận miệng nói một câu.

Nói xong lại sợ cô hiểu lầm nên bổ sung thêm: “Cô chỉ biết nấu sùi cảo thôi!”

Quách Thanh Tú là lừa, thực ra không phải cô chỉ biết nấu sùi cảo, có điều gói sùi cảo mất khá nhiều thời gian, đúng lúc cô đang không muốn làm mấy chuyện khác, giờ gói sùi cảo là thích hợp nhất rồi.

Thân hình cao lớn của Lâm Việt Thịnh đột ngột tránh đi, lúc bấy giờ Quách Thanh Tú mới thấy áp lực đến từ phía sau lưng biến mất.

Lâm Việt Thịnh cầm điện thoại đi lên sân thượng.

“Thanh Tú ở chỗ tôi, tối nay không về.”

“Lâm Việt Thịnh, cậu không được phép động vào con gái tôi!”

“Chắc hẳn ông rất rõ địa vị của cô ấy trong lòng tôi, nếu tôi muốn động đến cô ấy thì đâu cần phải chờ đến bây giờ...”

Lâm Việt Thịnh tắt điện thoại, đứng trên sân thượng rộng rãi nhìn ra ánh đèn của cả thành phố nơi xa xa, hẳn đột nhiên cảm thấy có cô ở bên cạnh, tất cả mọi vật đều trở nên đẹp biết bao.

Cho dù không nhìn thấy cô, chỉ cần biết cô ở trong phạm vi hẳn có thể cảm nhận được thì hẳn liền cảm thấy dễ chịu.

Quách Thanh Tú đang cán vỏ sùi cảo, Lâm Việt Thịnh đi đến cửa, đưa di động của cô qua.

“Điện thoại của cô!”

Quách Thanh Tú lau sạch hai tay lên giẻ lau, ấn nhận cuộc gọi, bên trong truyền đến giọng nói săn sóc của Tăng Thanh Hải.

“Thanh Tú, em ngủ chưa?”

Quách Thanh Tú nhìn giờ, đã chín rưỡi tối rồi, cô úp úp mở mở: “Ừm, em sắp ngủ rồi!”

“Thanh Tú, chân còn đau không?”

“Không đau nữa!”

“Thanh Tú, nghĩ đến việc chỉ còn mười ngày nữa thôi em sẽ trở thành vợ của anh, anh rất kích động. Thanh Tú, có thể tìm thấy em chính là hạnh phúc lớn nhất cả đời này của anh. Anh đang nghĩ, nhất định là kiếp trước anh đã làm chuyện gì mắc nợ em nên ông trời mới trừng phạt anh phải xa cách em mười năm ròng, hiện tại cuối cùng đã có thể gần em như hình với bóng rồi. Thanh Tú, em có vui không?”

Trong lòng Quách Thanh Tú dấy lên nỗi hồ thẹn sâu sắc, nếu như anh Hải biết cô đang ở trong phòng Lâm Việt Thịnh, nhất định anh sẽ phát điên mất.

Quách Thanh Tú vô thức nhìn ra cửa phòng bếp, đón lấy cặp mắt đen sắc bén, cô sợ đến mức vội vã hạ mắt xuống.

“Ừm, anh Hải, em buồn ngủ rồi!”

Lâm Việt Thịnh không thức thối chút nào, hẳn cứ nhìn bọn họ nói chuyện, không hề có ý muốn tránh đi.

“Thanh Tú, đừng ròi, có một chuyện anh muốn nói với em một chút. Nếu em cảm thấy có chỗ nào không khỏe nhất định phải nói cho anh trước đó, anh sẽ dẫn em đi bệnh viện, em tuyệt đối không được chạy đến bệnh viện một mình đâu đấy, một mình em anh không yên tâm” Tăng Thanh Hải dặn dò nhiều lần, Quách Thanh Tú chỉ cho là anh đang quan tâm cô nên không nghĩ gì nhiều.

“Vâng vâng, em biết rồi, chúc anh ngủ ngon!”

“Thanh Tú, ngủ ngon, mơ đẹp nhé!” Tăng Thanh Hải lưu luyến ngắt điện thoại.

Trái tim Quách Thanh Tú đang đập cuồng loạn, toàn thân căng thẳng đến cứng người lại, mồ hôi lạnh túa ra.

Lâm Việt Thịnh cứ đứng ở chỗ kia, cô chỉ sợ nếu hần cố tình gọi một tiếng thì lời nói dối của cô rất nhanh sẽ bị vạch trần. Đến lúc đó cô phải đối mặt với anh Hải ra sao đây!

Có điều, mãi cho đến lúc cô tắt điện thoại, Lâm Việt Thịnh không hề phát ra một tiếng nào. Hần chỉ nhìn cô, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Quách Thanh Tú đi đến bên cạnh hần ta, dứt khoát tắt máy.

“Sợ à?” Lâm Việt Thịnh cười khẩy nói.

Ở cùng với hần sao phải căng thẳng đến thế? Hần nhìn thấy trán cô túa mồ hôi lạnh, ánh mắt lóe lên.

Chết tiệt, cô ấy để ý gã đàn ông kia đến như vậy.

Quách Thanh Tú mỉm với hần ta, “Tôi đi gói sủi cảo đây, anh có muốn đi ngủ trước một lúc hay không. Tôi gói xong sẽ gọi anh dậy.”

Lâm Việt Thịnh đưa tay vuốt cằm, giọng nói trầm thấp: “Tôi tốn ba trăm tỷ để đối với cô một tối, ngủ như vậy chẳng phải là quá tiếc sao. Tôi phải hưởng thụ thật tốt mới được.”

Thấy mưu kế của mình bị hần nói toạc ra, Quách Thanh Tú xấu hổ muôn phần.

Được thôi!

Quách Thanh Tú tiếp tục gói sủi cảo, cô cố ý thả chậm động tác, gói ra rất nhiều sủi cảo có hình dáng đáng yêu.

Thứ nhất là để cô gắng kéo dài thời gian, hai là cũng muốn biểu hiện thật tốt, lừa Lâm Việt Thịnh thả cô đi.

Lâm Việt Thịnh không rời đi, cứ nhìn cô như vậy.

Cô gói bao lâu, hần nhìn bấy lâu, hai người cứ như liều mạng đứng đó.

Hoặc có thể nói cô là công nhân, còn hần là người quản lý.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Nữ người hầu giá ba trăm triệu

Dưới ánh mắt nóng bỏng của Lâm Việt Thịnh, cuối cùng Quách Thanh Tú cũng nấu xong sủi cảo, cô bung một đĩa sủi cảo nóng hổi đến trước mặt Lâm Việt Thịnh.

Quách Thanh Tú tươi cười bày đĩa lên, “Ném thử xem thích không!”

Lâm Việt Thịnh cong môi, thuận theo lời cô cầm đĩa lên, gấp lấy một miếng sủi cảo hình con heo nhỏ, cắn một miếng.

Sủi cảo thịt heo rau hẹ rưới nước dùng, vừa cắn vào liền có nước dùng chảy ra, rất thơm ngon, tựa như mùi vị của cô lúc trước vậy.

Không thể không nói, cô gái nhỏ này rất được lòng hần, đến cả khẩu vị của hần cũng nắm rõ ràng.

Một đĩa sủi cảo mười hai cái, làm thành mười hai con giáp, hình dạng đẹp để tinh xảo.

“Rót rượu cho tôi!” Lâm Việt Thịnh y hết một vương giả, mặc sức hưởng thụ cô hầu gái giá ba trăm tỷ một đêm này.

Quách Thanh Tú hơi lưỡng lự một chút, uống rượu nhiều dễ bị kích thích, bị kích thích xong sẽ dễ mất không chế, chuyện tiếp theo chắc chắn rất đáng

sợ.

“Hay là uống nước ngọt được không?”

Lâm Việt Thịnh trợn mắt, “Rót rượu!”

Quách Thanh Tú không muốn chọc giận hắn ta, đành đi mở tủ lạnh lấy một chai Lafite, mở nắp xong rót cho hắn nửa ly.

Mười hai cái sủi cảo rất nhanh đã bị hắn ăn sạch bách.

Sủi cảo kết hợp với rượu vang, nghe chừng cũng rất ngon miệng.

Quách Thanh Tú không sợ, cô gói rất nhiều sủi cảo, đợi hắn ta ăn xong, cô lập tức đứng dậy, “Tôi đi nấu nữa...” Lâm Việt Thịnh vươn tay ra giữ tay cô lại, “Tôi muốn ăn bánh ngọt, cô đi nướng bánh cho tôi!”

“Ồ, bánh ngọt, được thôi!”

Quách Thanh Tú chỉ ước hắn ta lại đòi hỏi mấy thứ mới mẻ đa dạng chút, đừng nói là bánh ngọt, kể cả bánh mì trà sữa bánh quy cô đều làm toàn bộ cho hắn ăn. Cô nguyện ý tốn cả tối làm đồ ăn ngon, chỉ cần làm hài lòng dạ dày của hắn là được rồi. Tốt nhất là làm cho hắn no không động đậy gì được.

Trong căn bếp nhỏ này, nguyên liệu gì cũng có, cứ như được chuẩn bị riêng cho cô vậy.

Cắt bơ, nhào bột, đánh trứng, ủ bột, lại nặn bánh...

“Phải viết chúc mừng sinh nhật lên...”

Không biết Lâm Việt Thịnh đứng ở cửa phòng bếp từ bao giờ, hắn đưa tay lấy ly rượu vang Quách Thanh Tú đặt trên mặt bàn, bắt đầu đổ vào miệng.

“Chúc mừng sinh nhật? Được thôi, chẳng qua là nhiều thêm mấy chữ...”

Quách Thanh Tú dùng đũa viết mấy chữ chúc mừng sinh nhật lên mặt bánh, sau đó đặt lên khay đút vào lò vi sóng, đặt mức nhiệt lớn và chỉnh thời gian.

Sau mười lăm phút, một cái bánh ngọt hương sữa nhân mứt táo to tầm sáu mươi phân được Quách Thanh Tú bê đến trước mặt Lâm Việt Thịnh.

Tuy nhiên, bốn chữ chúc mừng sinh nhật bị nướng xiên xiên vẹo vẹo, cực kì buồn cười.

“Hi hi, làm trông không đẹp mắt lắm, nhưng mà mùi vị nhất định rất tuyệt, anh đến thử xem...”

Quách Thanh Tú đang chuẩn bị cắt bánh, Lâm Việt Thịnh lại vươn tay ra cản cô lại, trực tiếp kéo cô vào trong lòng mình.

Bấy giờ Quách Thanh Tú mới phát hiện, chai Lafite kia đã bị hắn ta uống hết quá nửa.

Miệng hắn ợ ra mùi rượu, hắn vô cùng bá đạo ôm lấy cô.

Cô sớm biết hắn sẽ không buông tha cô, nhưng không ngờ lại đột ngột như vậy.

Quách Thanh Tú giãy giụa, Lâm Việt Thịnh chột thấp giọng quát: “Đừng động, nếu không muốn tôi xử cô, thì đừng động...”

Lúc này Quách Thanh Tú mới cảm nhận được thứ cứng cứng của hắn đã chống lên chỗ bụng dưới của cô.

Mặt cô đột nhiên đỏ ửng, có lẽ không thể trốn được kiếp nạn này rồi.

Quách Thanh Tú cảm thấy mặt mát và hoang mang.

Có điều, cô thật sự không dám cử động, cứ để mặc Lâm Việt Thịnh ôm cô như vậy, mãi lâu sau, hắn mới buông lỏng cánh tay rắn chắc của mình.

“Hát cho tôi một bài đi!”

“Hát? Anh thích nghe bài gì?” Chi cần hắn không động đến cô, bảo cô làm cái gì cũng được.

Lâm Việt Thịnh nhắm hờ đôi mắt hẹp dài, nhàu mày, “Bài chúc mừng sinh nhật đi!”

“Được, cái này đơn giản nhất!”

Quách Thanh Tú mỉm cười bắt đầu khề hát, “Mừng ngày sinh nhật của anh, mừng ngày sinh nhật của anh...”

Tiếng hát ngọt ngào hóa thành giai điệu hạnh phúc vang lên khắp phòng.

Trong tiếng ca của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh dần dà thiếp đi.

Quách Thanh Tú hát xong, vô cùng cẩn thận đi qua quan sát, Lâm Việt Thịnh ngủ ngon thật.

Ác ma này, giày vò cô đến hơn nửa đêm, Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn một giờ sáng rồi.

Cô lấy một tấm thảm lông từ trong phòng ra, giúp hắn ta cởi giày, đưa tay ra lấy chai rượu trong tay hắn ta, lại đắp thảm lông lên cho hắn.

Làm xong tất cả, Quách Thanh Tú mệt đến mức sắp rụng rời tay chân luôn rồi.

Buổi sáng bốn ba khắp nơi chụp ảnh cưới, bị trật chân, buổi tối lại bị Lâm Việt Thịnh giày vò đến bây giờ, cô ngáp một cái, lười không muốn đi thay quần áo, bèn nằm luôn trên sô pha ngủ.

Không lâu sau khi Quách Thanh Tú ngủ, Lâm Việt Thịnh ngồi dậy.

Hắn ngẩn ngơ nhìn mấy chữ chúc mừng sinh nhật trên mặt bánh một hồi, cầm đĩa tự xiên bánh lên bắt đầu ăn.

Người phụ nữ này làm bánh ngọt rất ngon, hắn đã thèm rất lâu rồi, không ăn thì ngủ cũng không ngon.

Ăn bánh ngọt xong, hắn cúi người giúp cô cởi giày, cởi tất, nhìn bàn chân hơi sưng của cô, lòng hắn đau xót không thôi, hắn lại tìm nước nóng đến giúp cô chườm một hồi, sau đó xoa bóp cho cô.

Quách Thanh Tú, đứa ngốc này, em đi cùng tên Tăng Thanh Hải thì có gì tốt chứ? Hắn đã hại em suýt nữa mất mạng rồi cơ mà.

Trong lúc mơ màng, Quách Thanh Tú được một loại cảm giác dễ chịu bao bọc lấy, gương mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười mỉm.

Lâm Việt Thịnh cúi người xuống, hôn nhẹ lên cánh môi cô, đầu lưỡi chui vào quấy nhiễu khoang miệng bé xinh của cô.

Sợ làm cô tỉnh giấc, hắn thu lưỡi lại rất nhanh, khom người ôm cô vào phòng ngủ chính.

Đắp chăn xong, rồi tắt điện, hắn lưu luyến đi ra ngoài.

Cô bé ngốc, cảm ơn em đón sinh nhật cùng tôi.

Ba trăm tỷ mua được một ngày sinh nhật vui vẻ, đáng giá lắm.

Sáng ngày hôm sau, Quách Thanh Tú mở mắt, cô chợt nhận thức được gì đó, cuống quýt hách chắn trên người ra.

Cô bối rối nhìn quanh, ồ, quần áo vẫn chỉnh tề, váy cũng không bị đụng. Cô cẩn thận ngẫm lại một chút, hình như tối qua mình ngủ trên sô pha mà, làm sao lại chạy được vào trong phòng nhỉ?

Cô hấp tấp kéo cửa phòng, Lâm Việt Thịnh đang chỉnh lại âu phục trong nhà vệ sinh, nhìn thấy cô đi đến, khoe môi hoàn mỹ của hắn lại cong lên.

“Biểu hiện tối qua của cô không tệ...”

Về mặt quái dị kia khiến Quách Thanh Tú suýt sục đồ, cô sững sốt hỏi: “Tối qua, chúng ta có không?”

Lâm Việt Thịnh trừng cô một cái, “Quách Thanh Tú, suy nghĩ của cô có thể dừng dơ bản như thế có được không? Tôi chỉ bảo cô ở cùng tôi hôm sinh nhật mà thôi, chẳng lẽ cô còn muốn lên giường với tôi hay sao?”

“Ồ!” Quách Thanh Tú phát ngược, đúng rồi, hắn ta đã có Dương Hà Khuê rồi, bên cạnh hắn ta không thiếu phụ nữ, sao có thể cưỡng ép cô giống lúc trước được nữa cơ chứ!

“Xin lỗi, tôi cứ nghĩ... vậy thì giao dịch của chúng ta còn hữu hiệu không?”

Lâm Việt Thịnh chỉnh cà vạt, bước ra ngoài, “Đương nhiên là hữu hiệu.”

Quách Thanh Tú như trút được gánh nặng, sớm biết rằng chỉ cần đón sinh nhật cùng hắn thì cô đâu có căng thẳng như làm đại dịch thế.

“Vậy tôi có thể đi chưa?”

“Ừ, đi đi!”

Quách Thanh Tú thu dọn một chút, xách đồ của mình đi đến cửa, rồi quay đầu nhìn Lâm Việt Thịnh, cười nói: “Cảm ơn anh.”

Mặt Lâm Việt Thịnh không biểu cảm, hắn cũng không nhìn cô, chỉ khó chịu nói: “Đi mau đi, đừng để đến lúc tôi đổi ý.”

“Được, tạm biệt!” Quách Thanh Tú thoải mái chạy ra ngoài.

Cô bật di động lên xem, trời ạ, đã hơn tám giờ rồi.

Xem ra tối qua đúng là mệt quá.

Lâm Việt Thịnh nhìn thân thể nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú biến mất ngoài cửa, biểu cảm trên mặt nhanh chóng thả lỏng.

Hắn không thích cô dùng nụ cười đồng cảm đó nhìn hắn.

Lâm Việt Thịnh hắn không cần bất cứ kẻ nào bổ thí, bất luận là tình cảm hay tình bạn, hắn không cần tất cả.

Quách Thanh Tú vội vội vàng vàng đi về phía trước, không quay đầu lại.

Đột nhiên, một đám người đi đến trước mặt, chỉ nhìn một cái Quách Thanh Tú đã biết, đây là đám cổ đông tập đoàn Tăng thị ngày hôm qua, hình như còn có bóng dáng của Tăng Thanh Hải nữa.

Quách Thanh Tú thầm than không ổn, cô vội vã tránh sang bên cạnh.

Đám người kia đang thảo luận sôi nổi, căn bản không chú ý đến Quách Thanh Tú khác thường. Tim Quách Thanh Tú đập nhanh bất thường, cô không muốn bị người ta phát hiện.

Cho đến lúc toàn bộ đám người đó đi vào thang máy, cô mới chạy ra ngoài.

Cô mở điện thoại, nhận cuộc gọi của Quách Hoàng Tùng.

“Thanh Tú, con đang ở đâu? Sao lại tắt máy cả tối?”

“Ba à, tối qua con ăn sinh nhật với Lâm Việt Thịnh, ba đừng giận nhé, con về ngay đây. Đúng rồi, ngày mai phải ăn cơm với nhà bác Tăng, ba chuẩn bị trước đi, chốc nữa con gọi cho ba.”

Quách Hoàng Tùng nghe giọng con gái vô cùng ung dung, xem ra Lâm Việt Thịnh thật sự không đụng tới con bé, trái tim ông ta lúc này mới thả lỏng.

Quách Thanh Tú vừa ngắt điện thoại của Quách Hoàng Tùng, điện thoại của Tăng Thanh Hải liền gọi tới.

“Thanh Tú, giờ em đang ở đâu?”

Lúc này, một bóng dáng màu trắng đang đứng ở một chỗ phía sau Quách Thanh Tú cách tầm mười mấy mét.

Tăng Thanh Hải cố gắng kiểm soát giọng nói của chính mình.

Quách Thanh Tú không quay đầu, vừa đi ra phía bên ngoài, vừa thấp giọng nói: “Em đang ở ngoài dạo phố, anh Hải, anh đặt chỗ xong chưa, bao giờ sắp xếp cho ba em và bác Tăng gặp mặt.”

Tim Tăng Thanh Hải đang nặng xuống từng chút từng chút một, nếu không phải anh tận mắt nhìn thấy, anh sẽ không tin Quách Thanh Tú lại chạy đến khách sạn Đế Hào.

Anh biết rõ, Lâm Việt Thịnh ở nơi này, Quách Thanh Tú đến đây nhất định là để tìm hắn.

Anh không dám tưởng tượng giữa bọn họ đến cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ là anh không muốn thất bại, không muốn mất đi Quách Thanh Tú.

Vì vậy, anh chỉ có thể chọn giả bộ không biết.

“Anh Hải, anh có nghe em nói không?”

Quách Thanh Tú dừng lại bên đường, nhìn dòng xe cộ đi lại, Tăng Thanh Hải bên kia điện thoại trầm mặc rất lâu, mãi mới nói: “Ừ, sáu giờ tối mai, khách sạn Apollo!”

“Vâng ạ, em quay về chuẩn bị một chút.” Quách Thanh Tú cười nói.

“Thanh Tú!” Tăng Thanh Hải cảm thấy trong tim vô cùng mất mát.

“Sao thế? Anh Hải, có phải chuyện công ty làm anh lo lắng không?”

Tăng Thanh Hải cười nhẹ, cười cực kì miễn cưỡng, có lẽ là đang cười nhạo sự bất lực của bản thân.

“Thanh Tú, em có yêu anh không?”

Quách Thanh Tú không ngờ Tăng Thanh Hải gọi điện thoại đến chỉ để hỏi cái này, cô bật cười, “Đương nhiên rồi, nếu mà em không yêu anh thì sao em

lại đồng ý gả cho anh chứ.”

“Ha ha, anh cứ cảm thấy một người con gái xuất sắc như Thanh Tú bằng lòng gả cho anh quả thực giống như một giấc mơ, anh không dám tin.”

Đúng vậy, mười năm nay, mỗi ngày anh đều mơ một giấc mơ giống nhau, mơ thấy Quách Thanh Tú gả cho anh, nhưng mà mỗi lần đến lúc tổ chức hôn lễ thì anh lại tỉnh giấc, sau đó phát hiện đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng.

Sự mất mát và tuyệt vọng sau khi tỉnh mộng cào nát trái tim anh, tra tấn anh biết bao nhiêu năm nay.

Tình hình trước mắt cũng giống trong mộng biết bao.

“Anh Hải, anh yên tâm đi, em cam đoan với anh, đây tuyệt đối không phải là mơ.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Hôn lễ không thể ngăn cản

“Ba, anh Hải đặt khách sạn ngày mai xong rồi, đề ba gặp mặt bác Tăng...”

Quách Hoàng Tùng ngồi trên sofa đọc báo, sau khi vào công ty Á Hân, ông ta đã thay đổi rất nhiều.

Ông ta mặc vest đi giày da trông vô cùng có sức sống, hoàn toàn không giống dáng vẻ sa sút lúc đầu gặp mặt.

Quách Thanh Tú ngồi bên cạnh Quách Hoàng Tùng, nghiêm túc nói.

Quách Hoàng Tùng di chuyển tờ báo trong tầm mắt, thờ ơ nói: “Mai không có thời gian, ngày mai Á Hân có một hội nghị quan trọng, liên quan đến phát triển Á Hân tương lai...”

“Ba...” Quách Thanh Tú kéo dài giọng, nũng nịu ôm lấy cổ Quách Hoàng Tùng, “Ba, sao ba cứ phản đối việc cưới xin của con với anh Hải vậy?”

Quách Hoàng Tùng đặt tờ báo lên mặt bàn, sắc mặt cực kì nghiêm túc, “Không, ba không phản đối, là ba không tán thành.”

“Ba, sao ba có thể như vậy, rõ ràng ba biết con với anh Hải...”

“Thanh Tú, bất luận thế nào đi chăng nữa, ba cũng không tán thành hai đứa ở bên nhau!”

Thái độ cứng rắn của Quách Hoàng Tùng làm Quách Thanh Tú vô cùng chán nản.

“Ba, cho dù ba có đồng ý hay không, con cũng sẽ lấy anh Hải.”

Quách Thanh Tú tức giận bỏ lại câu này, đùng đùng chạy ra khỏi nhà.

Ba, đã nhiều năm như vậy, trong lòng ba có từng thật sự quan tâm đến con chưa?

Lúc con chịu đựng đau khổ, ba chỉ trốn trong bóng tối nhìn con, nếu ba thật sự quan tâm con thì sẽ không một mực không xuất hiện như vậy.

Oán hận đối với ba mười mấy năm qua đã in thật sâu trong trái tim Quách Thanh Tú.

“Anh Hải, dẫn em đi!”

Tăng Thanh Hải nhận điện thoại của Quách Thanh Tú, trong điện thoại vang lên giọng nói nghẹn ngào của Quách Thanh Tú.

Trong lòng Tăng Thanh Hải dâng lên một dự cảm không tốt, “Thanh Tú, em sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Quách Thanh Tú lắc đầu khóc, “Anh Hải, ba em ông ấy... ông ấy không đồng ý đi gặp bác Tăng.”

Tăng Thanh Hải im lặng một lúc, “Thanh Tú, không sao đâu, thực ra ba anh cũng không muốn gặp chú Quách.”

Chính vào lúc Quách Thanh Tú và Quách Hoàng Tùng tranh luận, Tăng Thanh Hải cũng cãi nhau với Tăng Chí Tùng ở nhà một trận, tuy nhiên, phương thức cãi lộn của anh còn quyết liệt hơn so với Quách Thanh Tú.

Anh không thể mất đi Thanh Tú, đây là cơ hội cuối cùng.

Nếu còn tiếp tục trì hoãn, để Quách Thanh Tú phát hiện mình mang thai, cô ấy nhất định sẽ quay về bên cạnh Lâm Việt Thịnh, đây là chuyện không cần phải nghĩ.

Không, anh không thể đánh mất cô ấy được.

Anh yêu cô ấy nhiều năm như vậy, cũng tìm kiếm cô bao nhiêu năm, thứ anh muốn không phải là kết quả này.

Anh có thể đánh mất bất cứ thứ gì khác, nhưng tuyệt đối không thể đánh mất Quách Thanh Tú.

“Anh Hải, vậy, vậy chúng ta phải làm sao?”

Quách Thanh Tú quên cả khóc, cô khó chịu cực kì, tại sao tình yêu của cô không nhận được sự tán thành và chúc phúc của mọi người.

“Đừng sợ, Thanh Tú, anh đã quyết định rồi. Nếu bọn họ không đồng ý, vậy chúng ta tự tổ chức hôn lễ đi. Thanh Tú, anh yêu em, không có bất kì ai có thể ngăn cản hôn lễ của chúng ta. Hôn lễ của chúng ta vẫn tiến hành đúng hạn theo kế hoạch, chỉ là đến lúc đó không có mặt phụ huynh hai bên, em có để ý không?” Tăng Thanh Hải có chút lo âu nói, một mình anh thì thấy chẳng sao cả, nhưng Quách Thanh Tú là con gái, cô ấy có gan kết hôn như vậy với anh không?

Trên mặt Quách Thanh Tú vẫn còn vương nước mắt, nghe Tăng Thanh Hải nói như vậy, đáy lòng cô nóng bỏng, khoe miệng mỉm cười.

“Vâng, em sẽ không để ý đâu. Em phải nắm lấy hạnh phúc của mình, em phải có được tình yêu của em, em phải chứng minh cho ba thấy quyết định bây giờ của ông ấy là ngu xuẩn biết bao...”

“Thanh Tú, lòng tốt của em anh đều ghi nhớ trong lòng, đợi đến khi hôn lễ kết thúc, chúng ta sẽ đi Maldives hưởng tuần trăng mật. Anh dẫn em đi du ngoạn thế giới, chúng ta phải sinh một đứa bé đáng yêu, không, phải là một đám nhóc đáng yêu...”

Tăng Thanh Hải kích động miêu tả cuộc sống hạnh phúc sau khi kết hôn với Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú cũng tươi cười hạnh phúc.

Cô không hề nhận ra, ngay phía sau cô khoảng một trăm mét có một bóng dáng màu đen đứng đó.

Rõ ràng biết cô ấy sẽ không quay đầu lại nhìn hần lấy một cái, nhưng Lâm Việt Thịnh vẫn đứng sừng sững trong bóng đêm, mãi cho đến khi Quách Thanh Tú tắt điện thoại, bình yên vô sự quay về, hần mới chậm rãi rời đi.

Sau khi Quách Hoàng Tùng từ chối gặp Tăng Chí Tùng, giữa ba và con gái dường như đã có một vách ngăn. Mỗi ngày Quách Thanh Tú đều rời giường rất sớm rồi đi khỏi nhà cho đến tối mịt mới về, về nhà xong cũng không nói chuyện với Quách Hoàng Tùng, tự sinh hoạt tự quay về phòng ngủ.

Hành động buông thả này tiếp diễn cho đến ngày tổ chức hôn lễ.

Buổi sáng, trời còn chưa sáng, Quách Thanh Tú đã dậy rồi, nhìn thấy Quách Hoàng Tùng đang ngẩn ngơ nhìn một bức ảnh. Đó là ảnh gia đình, trên ảnh Bạch Lộ Vi trẻ trung xinh đẹp, Quách Hoàng Tùng anh tuấn thần thái, còn Thanh Tú là một bé con hai ba tuổi, ảnh gia đình một nhà ba người hạnh phúc. Bức ảnh đó đã chụp rất nhiều năm rồi, giờ đã hơi ngả vàng.

Quách Thanh Tú hơi khó chịu, rõ ràng biết hôm nay là ngày trọng đại của cô, ba lại lôi ảnh cũ của mẹ ra làm cái gì? Đây không phải là muốn làm cô ảm ức thêm sao?

“Ba, con đi đây!”

Qua hôm nay, cô sẽ là vợ của Tăng Thanh Hải, cô sẽ không trở về nữa.

Quách Hoàng Tùng cho cô một cái nhìn sâu nặng, lúc này ông ta mới nhận ra rằng, con gái đã lớn rồi, khuôn mặt xinh đẹp như hoa giống Bạch Lộ Vi vợ ông ta y đúc.

“Thanh Tú, con không thể nghe ba một câu...”

Khoe mắt Quách Hoàng Tùng đỏ lên, Quách Thanh Tú cúi đầu nhìn mũi chân mình, “Ba, ba đừng nói nữa, đây là lần duy nhất trong đời con lựa chọn vì bản thân mình, xin ba tôn trọng lựa chọn của con.”

“Alo, Thanh Tú, nhanh chút, không đủ thời gian đâu...”

Trời chưa sáng Lê Quyên Quyên đã chạy đến đây rồi, vừa mới đi đến cửa nhà Quách Thanh Tú đã bắt đầu gọi điện thoại cho cô. Bởi vì còn phải đưa Quách Thanh Tú đi làm tóc, trang điểm, mặc váy cưới, nên phải đầu tư cho cô ấy phải làm việc tận lực.

Quách Thanh Tú nhìn Quách Hoàng Tùng một cái, xoay người đi ra ngoài, “Ba, ba bảo trọng.”

Nhìn Quách Thanh Tú quyết tuyệt bước đi, trong lòng Quách Hoàng Tùng bị mây đen đè đến trĩu nặng.

Ông ta biết, lần này Quách Thanh Tú yêu thật lòng, ông ta còn có cơ hội xoay chuyển sao?

Quách Thanh Tú vừa ra khỏi cửa đã bị Lê Quyên Quyên túm lấy, “Thanh Tú, sao sắc mặt cậu khó nhìn thế hả? Ai ya, còn có nước mắt nữa này, không phải cậu vừa mới khóc đấy chứ?”

Quách Thanh Tú ra sức lờm Lê Quyên Quyên một cái, “Dĩ nhiên phải khóc rồi, chuyện này có gì lạ đâu, con gái lấy chồng nhất định phải khóc chứ.”

Lê Quyên Quyên gạt đầu, “Đúng, đúng đúng, hi hi, không nhìn ra cậu với ông già nhà cậu còn có tình cảm thật đấy!”

Quách Thanh Tú dụi mắt, buồn bực nói: “Đừng nhắc đến ông ấy nữa, trong lòng tớ khó chịu lắm.”

“Đừng mà, sáng nay cậu phải làm cô dâu đấy, đừng xì mặt thế, nếu không sẽ không xinh đẹp đâu!”

Một tiếng sau, Quách Thanh Tú rục rờ hẳn lên.

Cô gái trong gương mặc váy cưới trắng tinh, khuôn mặt xinh đẹp nhuộm lên một tầng mây đỏ nhàn nhạt, đôi mắt to long lanh, môi đỏ, mũi nhỏ xinh xắn.

Lê Quyên Quyên nhìn mà muốn rút luôn cả con người ra ngoài, không nhìn nổi ôm chầm lấy Quách Thanh Tú, “Oa, chẳng trách cậu Tăng lại quần lấy cậu nhiều năm không tha. Mĩ nhân xinh đẹp thế này, đổi lại là tớ thì chắc chắn cũng sẽ làm như vậy.”

Quách Thanh Tú ngồi ngừng vung nắm đấm qua, “Bớt mồm lại, mau gọi điện cho Thanh Hải đi, xem xe hoa của anh ấy đã qua chưa.”

Vừa nghĩ đến khung cảnh sắp tới, trái tim Quách Thanh Tú lại thấp thỏm không yên, đập loạn không ngừng, nó sắp nhảy xổ ra khỏi lồng ngực rồi.

Nửa tiếng sau, hiện trường hôn lễ.

Tiếng nhạc vui mừng chậm rãi, Tăng Thanh Hải thay một thân âu phục màu trắng, trước ngực cài một bông hồng đỏ, anh vốn nho nhã anh tuấn, nay lại càng giống bạch mã hoàng tử, khiến các thiếu nữ ở đó hết ảm lên.

Còn cô dâu khoác tay anh vừa xuất hiện đã gây chấn động bốn phía. Cô vô cùng xinh đẹp, váy cưới trắng tinh tựa như được làm ra để dành riêng cho cô, tất cả đều đẹp đến rung động lòng người.

Một bức tranh tươi đẹp khiến quan khách dự lễ hăm mộ đến quên cả hít thở.

Quách Thanh Tú hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc của mình, cô liếc mắt một cái, lại nhìn thấy một bóng đen đứng sừng sững trong đám đông.

Cách một khoảng chưa đến trăm mét, cô có thể cảm nhận rõ ràng lửa giận trong đáy mắt Lâm Việt Thịnh.

Sự xuất hiện của hắn ta làm Quách Thanh Tú cực kì mất tự nhiên, không biết tại làm sao, trong đầu cô toàn là hình ảnh ở cùng Lâm Việt Thịnh trong khách sạn ngày ấy.

Hắn ta thay đổi rồi, hắn ta bắt đầu học cách tôn trọng cô, có lẽ lời nói của cô thật sự đã có tác dụng.

Quách Thanh Tú bắt đầu cảm thấy buồn phiền.

“Thanh Tú, em sao thế?”

Tăng Thanh Hải cũng nhìn thấy Lâm Việt Thịnh đứng bên ngoài đám đông. Cách một khoảng xa nhưng anh vẫn cảm nhận được hơi thở của hắn ta như thường. Thấy cô gái bên cạnh đang nhìn hắn ta, anh cực kì không vui, bèn cầm lấy tay Quách Thanh Tú, khẽ nhắc nhở cô.

Quách Thanh Tú lúc này mới dần lại mở cảm xúc hỗn độn, cô đang làm gì vậy? Cô kết hôn với anh Hải rồi, tại sao vẫn còn nghĩ tới Lâm Việt Thịnh.

Người đàn ông kia đã từng dẫm cô dưới chân, hắn ta thô bạo tàn nhẫn như vậy, thế mà cô còn nghĩ hắn ta tốt, thật là buồn cười.

Hai người nắm tay nhau, chậm chậm đi đến chính giữa bục hôn lễ, có lời chúc mừng của người chứng hôn cho bọn họ.

“Anh Tăng Thanh Hải, anh có đồng ý cưới cô Quách Thanh Tú, cho dù cô ấy bệnh tật hay nghèo khó cũng không rời không bỏ không?”

“Tôi đồng ý!” Lời này mong chờ đã lâu, Tăng Thanh Hải không hề nghĩ mà nói ngay.

“Cô Quách Thanh Tú, cô có đồng ý lấy anh Tăng Thanh Hải, cho dù anh ấy bệnh tật nghèo khó cũng không hối hận không?”

Quách Thanh Tú mở to đôi mắt long lanh, ngẩng mặt lên nhìn Tăng Thanh Hải. Người đàn ông này, là thanh mai trúc mã từ bé của cô. Mười mấy năm nay, vì một người bình thường như cô, anh không rời không bỏ, ôn nhu chăm sóc cô, cô có gì không đồng ý cơ chứ.

Cô mỉm cười rạng rỡ, đôi mắt lấp lánh ánh nước, đó là xúc động và chờ mong.

“Tôi đồng ý!”

Tôi đồng ý!! Trên bục hôn lễ, cô dâu thuần khiết nói ra ba từ tôi đồng ý với một người đàn ông khác trước mặt bao người.

Tim Lâm Việt Thịnh như bị một mũi dao vô hình hung hăng đâm xuống. Hắn yêu cô, thương cô, chiều cô, thế nhưng, cô lại gả cho người khác.

Nỗi đau đớn trong lòng hắn không ai có thể nhìn thấy, hắn hận không thể lao lên trên cướp Quách Thanh Tú đi.

Hắn đang nhẫn nhịn, các đốt ngón tay nắm lại kêu răng rắc.

“Bây giờ, mời cô dâu và chú rể trao nhẫn...”

Có phù rể nâng hộp đựng nhẫn đi lên trước, Tăng Thanh Hải dịu dàng nhìn Quách Thanh Tú xinh đẹp động lòng người, giờ chiếc nhẫn lên đang định đeo lên ngón tay cô.

Bất thành linh, một giọng nói gấp gáp như từ trên trời vọng xuống, “Từ từ đã!”

Ngay tức khắc, tất cả mọi người đều nhìn về phía phát ra âm thanh.

Cửa lớn lễ đường, một bóng người vội vã chạy đến, phía sau ông ta còn có một đám phóng viên...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Ba ơi, sao ba lại muốn hại con

Lúc Quách Thanh Tú nhìn rõ gương mặt người đến, gương mặt nhỏ lập tức trắng bệch, cô căng thẳng nhìn Tăng Thanh Hải, “Là, là ba em đến kìa.”

Tăng Thanh Hải cũng nhìn thấy đám đông kí giả bên cạnh Quách Hoàng Tùng, sắc mặt anh sầm xuống, nắm chặt bàn tay.

Rõ ràng là Quách Hoàng Tùng cố ý đến gây rối.

Tăng Thanh Hải nhẹ nhàng nắm tay Quách Thanh Tú, thấp giọng an ủi cô: “Thanh Tú, đừng sợ, còn có anh ở đây, không ai có thể chia cách đôi ta.”

Quách Thanh Tú gắng sức gạt đầu, cô rất căng thẳng, mí mắt đột nhiên giật mấy cái liên. Trong lòng có một dự cảm mãnh liệt, cô biết ông trời sẽ không đối tốt với cô đâu mà, dễ dàng đoạt lấy hạnh phúc sắp đến tay cô.

Trong chốc lát, Quách Hoàng Tùng đã đi đến trước mặt Quách Thanh Tú.

Quách Hoàng Tùng nhìn đôi cô dâu chú rể trước mắt, ánh mắt lộ vẻ bi thương, “Hai đứa không thể kết hôn được!”

“Tại sao?” Tăng Thanh Hải và Quách Thanh Tú đồng thanh hỏi.

Ánh mắt Quách Hoàng Tùng rơi lên mặt Quách Thanh Tú, dừng lại trong giây lát, “Nó là em gái cậu!”

“Cái gì?” Tim Tăng Thanh Hải như bị thứ gì đó bóp nghẹt, không thể hít thở được.

Quách Thanh Tú trợn mắt ngạc nhiên, hồi lâu sau, cô mới túm chặt lấy tay Quách Hoàng Tùng, “Ba, ba đang lừa chúng con à? Ba vì muốn chúng con chia tay nên mới kiếm cái cớ hoang đường này hay sao? Ba nói dối...”

Trên mặt Quách Hoàng Tùng không có bất cứ biểu cảm gì, “Ba không lừa con, mẹ con... cùng với Tăng Chí Tùng!”

“Mẹ!”

Tăng Thanh Hải không ngờ rằng mẹ mình lại tới.

Khuất Mỹ Tuyết đội mũ vành rộng đeo kính đen từ trong xe xuống đã bị một đám phóng viên bao lấy.

Đèn flash chớp nháy liên tục, phóng viên giống một đàn ong vây quanh Khuất Mỹ Tuyết.

Hôn lễ bí mật của cậu chủ Tăng bị bọn họ lén chụp được, điều oanh tạc hơn là lộ ra nội tình cô dâu chú rể là anh em ruột, đây là tin tức phóng viên nào cũng muốn tranh cướp.

“Xin chào bà Khuất, xin hỏi tổng giám đốc Tăng và cô dâu của anh ấy là anh em ruột sao? Năm đó là bà vượt quá giới hạn? Hay là chồng của bà là ông Tăng Chí Tùng vượt quá giới hạn?”

“Bà Khuất, nghe nói bà và ông Tăng vẫn ở riêng, có phải có liên quan đến việc ngoại tình này không?”

Đối mặt với câu hỏi của đồng đạo phóng viên, Khuất Mỹ Tuyết bình tĩnh như thường, vẫn duy trì nụ cười mỉm với ống kính trước mặt.

“Tôi chỉ muốn công bố một chuyện, chuyện này đã tích tụ trong lòng tôi nhiều năm nay. Đó chính là, tôi muốn ly hôn với Tăng Chí Tùng. Quách Thanh Tú không phải con gái tôi, cô ấy là con gái của Tăng Chí Tùng, tôi nghĩ chuyện này ông ấy hẳn là rất rõ ràng...”

Giọng nói của Khuất Mỹ Tuyết rơi vào tai Quách Thanh Tú không sót một chữ.

Cô như bị sét đánh trúng, ngay tức khắc ngơ ra.

Cô là con gái của Tăng Chí Tùng?? Mẹ cô phản bội ba cô, cô không phải con gái ruột của ba?

Cô biết, ba cô có thể nói đùa, có thể nghĩ biện pháp chia cách cô và Tăng Thanh Hải, nhưng ông ta tuyệt đối không thể lấy danh tiếng của mình ra đùa. Công bố tin tức này chính là tuyên bố rằng quan hệ ba con giữa ông ta và Quách Thanh Tú kết thúc tại đây.

Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

“Thanh Tú, Thanh Tú, nghe anh nói, đây không phải sự thật...”

Tăng Thanh Hải nhìn sắc mặt đỏ đẫm của Quách Thanh Tú, nhất thời sốt ruột không biết phải làm sao, anh liều mạng lắc người Quách Thanh Tú.

Mặt Quách Thanh Tú xám ngoét, trong mắt là thần sắc đáng tiếc.

Người đàn ông cô thích mười mấy năm lại là anh trai ruột của cô!

Tăng Thanh Hải gọi điện cho Tăng Chí Tùng, “Ba, đây rốt cuộc là sao?”

Tăng Chí Tùng ngồi trong nhà, còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Con đang nói cái gì?”

“Ba nói thật cho con biết, ba với mẹ của Quách Thanh Tú, có phải là có tư tình đúng không?”

Đối mặt với chất vấn của con trai, Tăng Chí Tùng có hơi hoảng hốt, “Thanh Hải, con đang nói cái gì? Tình cảm của ba với mẹ con rất tốt, con đừng nói linh tinh.”

“Ba đừng có lừa con tiếp nữa, mẹ đã nói rồi, ba với mẹ của Quách Thanh Tú có tư tình, có đúng không?”

Thấy hết thấy đều bị lật tẩy, Tăng Chí Tùng á khẩu không trả lời được, “Ba xin lỗi, Thanh Hải, là ba có lỗi với mẹ con. Nhưng nhiều năm qua, ba đều nỗ lực bù đắp lại.”

Tăng Thanh Hải chỉ thấy lòng bàn chân mình như nhũn ra, chẳng trách năm đó ba muốn đưa bọn họ chuyển nhà, chính là vì những chuyện kinh khủng ông ta đã làm ra, nóng lòng bỏ trốn ư?

“Như vậy, có phải Thanh Tú là em gái ruột của con không?” Tăng Thanh Hải hoảng hốt hỏi.

“Thanh Hải, con đừng kích động, Quách Thanh Tú, không phải ba từng nói rồi sao, ba không tán thành hai đứa...”

“Ba mau nói đi, rốt cuộc cô ấy có phải em gái con...”

Tăng Chí Tùng vô cùng chật vật, “Ba không biết, năm đó Lộ Vi không nói cái gì hết!”

“Đừng hỏi nữa!”

Quách Thanh Tú đột nhiên cướp lấy điện thoại của Tăng Thanh Hải, cuộc đối thoại của Tăng Thanh Hải và Tăng Chí Tùng lọt vào trong tai cô toàn bộ không thiếu một từ.

Cô khóc xin Tăng Thanh Hải đừng tiếp tục hỏi nữa, cô không muốn chính tai nghe thấy sự thật tàn nhẫn kia.

Cô suyt chút nữa đã lấy anh trai ruột của mình, đây chính là loạn luân đó!

“Thanh Tú, có lẽ mọi chuyện không phải như em tưởng tượng đâu, đây nhất định là một âm mưu!”

Tăng Thanh Hải mất đi lí trí, anh cảm thấy tai ù đi, Quách Thanh Tú tuyệt vọng nhìn anh, chậm chậm cách xa anh.

Anh đưa tay muốn giữ cô lại, nhưng cô lại lắc đầu, dùng sức đẩy anh ra, “Đừng, đừng qua đây!”

Nước mắt bị thương run rẩy trong mắt Quách Thanh Tú, mẹ, mẹ tôi cùng còn có gì giấu con nữa!!

Tin tức chấn động đến cả khách mời đang ngồi đó. Trong những người này có phần lớn là nhân viên công ty của Tăng Thanh Hải, bọn họ tuyệt đối không ngờ hôn lễ nào nhiệt lại diễn biến thành như vậy.

“Cô Quách, chúng tôi là phóng viên của đài truyền hình, chúng tôi muốn phỏng vấn cô một chút, cô với anh trai ruột của cô, cũng chính là cậu chủ Tăng, có từng phát sinh quan hệ thân mật hay chưa?”

“Cô Quách, xin hỏi cô có quan điểm gì đối với chuyện này? Sau này hai người sẽ chung sống ra sao?”

“Cô Quách, chúng tôi là phóng viên kênh Suru Suru, về chuyện này, có ảnh hưởng đến quan hệ của cô và ba cô không?”

Các loại câu hỏi cay nghiệt trắng trợn giống như thủy triều ập đến Quách Thanh Tú.

Vào lúc này, Tăng Thanh Hải cũng bị một đám phóng viên vây quanh không thể thoát ra.

Quách Thanh Tú liều mạng đẩy hết mọi thứ trước mắt ra, cô muốn thoát đi, cô chỉ muốn thoát khỏi nơi này nhanh một chút.

Nhân sinh tặng cho cô một câu chuyện cười trí mạng nhất, cô không muốn nhìn thấy những thứ này! Không phải thế này! Tuyệt đối không phải thế này!

Áp lực khiến Quách Thanh Tú không thể thở nổi.

Khắp nơi đều là người, từng cái từng cái miệng, một loạt camera chớp nháy, tay người xô đẩy, hình thành một vòng vây to lớn, làm cô không thể thoát thân.

Đột nhiên, một cánh tay duỗi về phía cô, kéo cô ra khỏi vòng vây.

“Đưa tôi đi, đưa tôi đi...”

Quách Thanh Tú ôm mặt, thì thào, nói không đầu không đuôi, cô muốn rời đi...

Hôm nay là ngày kết hôn của cô, số phận biến cô thành một câu chuyện hài quốc dân.

Cô, làm cô đau anh trai ruột của mình!!

Toàn bộ hy vọng và hạnh phúc, hết thảy đều trời sạch rồi. Cô chỉ biết, ông trời sẽ không quan tâm cô đâu.

Cô không có tư cách được hạnh phúc.

Tập âm xung quanh dần dần rời xa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Quách Thanh Tú dần tỉnh táo lại. Cô mở mắt, lúc này mới phát hiện mình đang ngồi trên xe của Lâm Việt Thịnh, chiếc xe đang chạy ổn định.

Chống lại cơn ngaoi đen sâu thẳm của Lâm Việt Thịnh, lòng Quách Thanh Tú bối rối nói không ra lời, nhất định hẳn ta đang cười cô, Quách Thanh Tú, cuối cùng cô đã nếm mùi quả báo rồi!

“Dừng xe, tôi muốn xuống xe!”

“Đến đường phía trước tôi sẽ thả cô xuống, hiện tại cách đám phóng viên kia rất gần.”

Lâm Việt Thịnh dừng dừng nói, Quách Thanh Tú quay đầu, nhìn thấy có một bóng hình quen thuộc đang liều mạng truy đuổi phía sau xe.

Anh vừa đối phó với sự đeo bám của phóng viên, vừa gào lên về phía cô, “Thanh Tú, Thanh Tú!”

Quách Thanh Tú đau khổ nhắm mắt lại, từ nay trở đi, thế giới này đối với cô mà nói đã lật đổ rồi.

Cô mất đi người yêu, mất đi ba, mất đi chính bản thân mình.

Cô nhắm mắt, mặc xe chạy như bay.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chiếc xe dừng lại.

Quách Thanh Tú dụi mắt, nhìn Lâm Việt Thịnh một cái, đẩy cửa xe ra ngoài.

Bóng dáng của Lâm Việt Thịnh đi ra theo sát phía sau cô.

“Quách Thanh Tú, nếu giờ cô có lời gì muốn nói, tôi có thể làm thính giả của cô.”

Quách Thanh Tú đứng lại, quay đầu nhìn Lâm Việt Thịnh, khẽ lắc đầu, “Tôi muốn yên tĩnh một mình một lát, được không?”

Lâm Việt Thịnh không hé răng, Quách Thanh Tú coi như là hấn đồng ý rồi, một mình cô mờ mịt bước đi.

Trên phố, ánh dương ấm áp chiếu rọi, người đi đường đều nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc.

Lúc bấy giờ, Quách Thanh Tú vẫn còn mặc váy cưới trắng tinh, chỉ có điều chân váy cưới đã bị người ta dẫm đạp thành rất bần thiêu lộn xộn. Mặc dù cô vẫn xinh đẹp long lanh, nhưng gương mặt nhỏ tái nhợt, đôi mắt vô hồn.

Cô đi rất lâu, bỗng một cái áo khoác lên người cô, Quách Thanh Tú quay lại nhìn, hóa ra là áo vest của Lâm Việt Thịnh. Cô thật không ngờ Lâm Việt Thịnh lại đi theo cô lâu đến vậy.

Quách Thanh Tú ngồi xuống chiếc ghế dài ven đường, sắp xếp lại dòng suy nghĩ hỗn loạn.

“Sao lại đi theo tôi, nhìn thấy dáng vẻ này của tôi, có phải anh rất hả hê không? Anh suy nghĩ gì thì cứ nói ra, tôi không sợ, tôi còn chịu được...” Quách Thanh Tú cười lạnh nói.

Đau khổ lớn nhất cũng có thể đối mặt chịu đựng, cô không quan tâm đến việc có thêm một người khinh bỉ cô.

Lâm Việt Thịnh không nói một lời, hấn dựa vào cạnh cô, cùng cô ngồi xuống. Nơi xa xa, Lê Hùng Việt dừng xe bên đường, thỉnh thoảng lại nhìn qua bên này, Lâm Việt Thịnh ra dấu tay, bảo anh ta cách xa một chút.

“Quách Thanh Tú, tôi có lời muốn nói!”

Lâm Việt Thịnh đột nhiên cười nói: “Nếu cô muốn khóc, tôi có thể cho cô mượn bờ vai.”

“Không phải anh đến xem trò cười của tôi sao?” Quách Thanh Tú nói.

“Hình tượng của tôi trong lòng cô tệ đến vậy hả?” Lâm Việt Thịnh nhếch môi như mọi khi, phần lớn sự tình đều nằm trong không chế của hấn ta rồi.

“...” Quách Thanh Tú không nói gì, coi như ngầm thừa nhận. Dựa theo hiểu biết của cô về Lâm Việt Thịnh, hấn ta chính là hạng người hay giấu đồ bìn leo, đáng ra lúc này hấn ta phải chửi cô đáng đời, sau đó lại chế nhạo cô thêm vài câu.

Thế nhưng, mọi chuyện xảy ra ngoài dự đoán của cô, Lâm Việt Thịnh không làm vậy.

“Anh yên tâm đi, Lâm Việt Thịnh, tôi không được nuông chiều. Từ mười năm trước, tôi đã không được nuông chiều nữa rồi, tôi có thể chịu được đả kích...”

Người đàn ông cô yêu nhất biến thành anh trai, may là cô còn chưa từng phát sinh quan hệ với anh ta, nếu không cô thật sự không thể tha thứ cho bản thân mình.

“Hê, xem ra tôi không nhìn nhầm cô, quả nhiên là một cây cỏ đại tràn đầy sinh lực. Nhưng mà bây giờ dù cho cô muốn làm cái gì tôi cũng sẽ ở bên cô, dù sao thì chúng ta đã từng là... tình nhân!”

“Đúng là không nhìn ra Lâm Việt Thịnh anh còn là một người đàn ông có tình có nghĩa. Tuy nhiên, bây giờ tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình, tôi muốn làm rõ xem mọi chuyện đến cùng là sao.”

Quách Thanh Tú hết sức cố chấp từ chối ý tốt của Lâm Việt Thịnh. Bây giờ trong lòng cô vẫn đang rất loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Ba của đứa trẻ là ai vậy_

“Được rồi, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi!”

Lâm Việt Thịnh nói xong thì nhìn cô thăm thiết, sau đó quay người rời đi. Hấn biết rất rõ, có một số việc cô phải tự mình đối mặt, hấn không thể giúp được gì nữa.

Buổi tối, Quách Thanh Tú gõ cửa nhà Lê Quyên Quyên.

Qua mắt mèo, Lê Quyên Quyên nhìn thấy bộ dạng thê thảm của cô thì sợ đến mức suýt hét lên, cô ấy vội vàng mở cửa cho Quách Thanh Tú vào.

“Thanh Tú, cậu chạy đi đâu vậy? Tăng Thanh Hải lật tung cả thế giới lên tìm cậu, đã sắp phát điên rồi.”

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm vào cô bạn hồi lâu nhưng vẫn không nói lời nào. Cô chậm rãi đi vào trong phòng và bắt đầu cời váy cưới, sau đó mặc một chiếc áo ngủ rộng rãi.

Cô ngồi ở trên ghế, gỡ từng cái cài tóc tạo kiểu, tháo từng bông hồng trên búi tóc ra. Từng cánh hoa màu đỏ rơi lá tả xuống, giống như tâm trạng của cô lúc này.

BCô không nói tiếng nào như vậy càng làm Lê Quyên Quyên sợ hơn.

“Thanh Tú, có phải cậu bị kích thích quá lớn không? Tớ đi cùng cậu tới gặp bác sĩ tâm lý!”

Quách Thanh Tú bình tĩnh cười với cô ấy: “Tớ không sao, tớ rất ổn!”

Lê Quyên Quyên nghi ngờ nhìn cô, hình như muốn tìm thấy bằng chứng đáng ngờ nào đó trên mặt cô để nghĩ cách an ủi cô.

“Thanh Tú, cậu hãy nghe tớ nói. Thật ra chuyện này cũng không có gì. Thật đấy! Đây cũng không phải là chuyện sống chết cách biệt. Tăng Thanh Hải là anh trai cậu thì chính là người thân của cậu, sau này vẫn có thể ở chung với nhau, dù cho không thể làm gì đó nhưng thật ra cũng giống vậy thôi...”

Lê Quyên Quyên tận mắt chứng kiến toàn bộ cảnh đám cưới, cô ấy rất lo lắng cho Quách Thanh Tú, nhưng cô ấy nói chuyện vụng về, không nói được lời gì dễ nghe.

Quách Thanh Tú trừng mắt với cô ấy: “Tớ đã nói với cậu là tớ không sao mà. Cậu không cần làm mọi chuyện nghiêm trọng như vậy.”

“Được, được!”

Lê Quyên Quyên mới đi ra chưa được hai phút đã xông vào gian phòng, tay che điện thoại và đưa tới trước mặt Quách Thanh Tú, khẽ nói:

“Là điện thoại của Tăng Thanh Hải, cậu có muốn nghe không?”

“Không!” Quách Thanh Tú lập tức từ chối.

“Này, Thanh Tú, tớ nghĩ cậu nghe điện thì tốt hơn. Anh ta nói, nếu cậu không nghe điện thì sẽ tìm tới tận nhà...”

Quách Thanh Tú nhận lấy điện thoại di động, do dự một lúc mới khẽ a lô một tiếng: “Em là Thanh Tú!”

Bên kia điện thoại, giọng Tăng Thanh Hải rất sốt ruột: “Thanh Tú, em đang ở đâu? Anh sẽ tới đón em!”

Quách Thanh Tú nhìn Lê Quyên Quyên, biết cô ấy không nói địa chỉ của mình cho Tăng Thanh Hải biết.

“Em vẫn ổn!”

“Thanh Tú, em hãy nghe anh nói, em đừng tin lời ba em nói, có thể bọn họ lừa chúng ta thôi. Anh đi đón em về, chúng ta sẽ đi làm kiểm tra ADN được không?” Tăng Thanh Hải vẫn chưa từ bỏ ý định, anh không muốn tiếp nhận sự thực này.

Quách Thanh Tú mặt mày thờ dãi: “Em không muốn bàn về chủ đề này nữa, được không?”

Có lẽ ngày mai, trên trang đầu của các tờ báo sẽ nói về chuyện của bọn họ, bất kể bọn họ có phải là anh em ruột hay không, bọn họ cũng không thể ở bên nhau được nữa. Bọn họ không có cách nào đối mặt được với áp lực của dư luận.

Quan trọng hơn là Quách Thanh Tú cũng không muốn đối mặt với sự thực này.

Cô không muốn biết được mình chỉ là kết quả của một tình yêu vụng trộm.

“Thanh Tú, Thanh Tú...”

Đầu điện thoại bên kia, Tăng Thanh Hải vẫn đang cố giả vờ một cách vô nghĩa. Quách Thanh Tú hờ hững nói một câu: “Em rất mệt mỏi, em muốn đi nghỉ!” Cô nói xong thì cúp điện thoại.

“Này, Thanh Tú à...” Lê Quyên Quyên cầm chiếc điện thoại được Quách Thanh Tú đưa tới, nhìn cô và không biết phải làm sao. Cô ấy không biết nên an ủi cô thế nào mới tốt.

Quách Thanh Tú bình tĩnh mỉm cười: “Quyên Quyên, cậu yên tâm đi, tớ không sao, tớ chỉ muốn... Đứng rồi, cậu có thể cho tớ mượn quyển sách không?”

“Hả, à, được...”

Bắt đầu từ lúc đó, Quách Thanh Tú vui mình trong đồng sách, không nhận điện thoại của Tăng Thanh Hải nữa.

Mới đầu, Lê Quyên Quyên rất lo lắng, cứ canh giữ ở nhà, chỉ sợ Quách Thanh Tú sẽ xảy ra chuyện, nhưng cô ấy không ngờ cô không khóc cũng không làm ầm ĩ, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy. Cho nên, cô ấy dần yên tâm hơn. Có lẽ là do bản thân cô ấy suy nghĩ quá nhiều.

Lê Quyên Quyên đi học, trong nhà chỉ còn lại một mình Quách Thanh Tú. Cô ngồi trên ghế sa lon, ngây người nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

“... Theo tin tức mới nhất của đài chúng tôi, Tăng Thanh Hải – tổng giám đốc tập đoàn Tăng thị và một cô gái đang nhận lời chúc phúc của người thân trong lễ cưới, không ngờ hai người lại bị vạch trần là anh em ruột. Lòng tin của dân chúng vào tổng giám đốc Tăng bị giảm mạnh, dẫn đến giá cổ phiếu của tập đoàn Tăng thị cũng giảm mạnh...”

Màn hình TV chuyển đến cảnh đám cưới, hoàn toàn hỗn loạn mà nức cười, Quách Thanh Tú mở to hai mắt nhìn.

Lúc đó, cô hoàn toàn hoảng loạn, không nhìn thấy gì cả.

Nhưng lúc này, khi nghiêm túc nhìn lại, cô mới phát hiện ra TV quay lại hiện trường thỉnh thoảng lướt qua những gương mặt quen thuộc, có Tăng Thanh Hải sốt ruột và tức giận, còn có vẻ mặt khó hiểu của Quách Hoàng Tùng, cùng vẻ che che giấu giấu của Khuất Mỹ Tuyết.

Chỉ không nhìn thấy bóng dáng của Lâm Việt Thịnh và Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú cảm giác không thể tin nổi, cô xem xong tin tức thì mở điện thoại ra, xem lại video trên mạng, tin tức vừa rồi được phát lại, trên đó thật sự không thấy bóng dáng của cô, hơn nữa ngay cả ba chữ Quách Thanh Tú cũng không xuất hiện.

Chuyện này chắc chắn là do Lâm Việt Thịnh làm.

Tuy nhiên, phía dưới video này có rất nhiều người để lại bình luận.

Chúc người có tình trong thiên hạ đều là anh em ruột thịt bị thất lạc nhiều năm.. Ha ha, hóa ra thật sự có chuyện lạ này. — Lão Điều Phần Nộ.

Cậu chủ Tăng này thật thảm, mấy ngày hôm trước còn ầm ĩ chuyện chia tay, lần này đúng là xoi hỏng bồng không rồi. — Không Có Ngày Mai.

Cô gái thần bí kia là ai, chắc cô ấy đau khổ đến không muốn sống nữa! Ông già Tăng kia đúng là đồ cầm thú, chỉ lo phong lưu sung sướng, đến con gái thì loạn luân, đúng là báo ứng mà! — Mạnh Bà Không Mơ.

Bình luận với đủ các loại, chỉ tùy tiện lật một cái đã hơn mười trang. Quách Thanh Tú thấy rất đau đầu, cô muốn để lại lời gì đó phản bác lại bọn họ, nhưng cô cảm thấy mệt mỏi, nói những điều đó thì có ý nghĩa gì chứ?

Cô dứt khoát tắt máy.

Tự nhiên thấy buồn nôn, Quách Thanh Tú che miệng lao vội vào trong nhà vệ sinh, nôn vào bồn cầu.

Chẳng lẽ mình ăn phải thức ăn hỏng à?

Trong đầu Quách Thanh Tú hoàn toàn trống rỗng, cô đã quên mất hôm nay Lê Quyên Quyên chuẩn bị thứ gì cho cô ăn rồi.

Không đúng, từ sáng sớm đến bây giờ, hình như cô chưa ăn gì cả. Chẳng lẽ là do đói quá?

Quách Thanh Tú nhớ, khi Lê Quyên Quyên đi đã căn dặn chuyện gì đó liên quan tới ăn, nhưng cô không nhớ ra.

Cô chạy vào bếp lật tìm, phát hiện nồi com vẫn cắm điện. Cô mở nắp, bên trong có mùi thơm nóng hổi bay ra.

Là canh gà. Đúng vậy, lúc Lê Quyên Quyên đi đã dặn canh gà được giữ nóng trong nồi com điện, thế mà cô lại quên mất.

Đây là món gà đất hầm với nấm và nước chè. Bình thường Quách Thanh Tú thích ăn món này nhất. Cô đúng là có một bạn gái vô địch, còn rất tri kỷ nữa. Khi cô bị toàn thế giới vứt bỏ, vẫn có người nhớ cô về, hết lòng đối xử tốt với cô.

Quách Thanh Tú cảm động muốn khóc, bê canh gà ra và cầm thìa chuẩn bị uống, đột nhiên cảm giác ngấy lại dâng lên.

Trước nay cô vẫn cảm thấy món canh gà ăn rất ngon, sao hôm nay vừa ngửi đã thấy buồn nôn vậy? Đặc biệt là nhìn lớp váng mỡ nổi bên trên làm Quách Thanh Tú muốn ợ, căn bản nuốt không trôi.

Quách Thanh Tú miễn cưỡng uống gần nửa bát. Nhưng mới uống chưa được nửa giờ, bụng cô lại cuộn lên và chạy đến trong phòng vệ sinh nôn sạch.

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Sau khi bị giầy vò như vậy, Quách Thanh Tú cũng không muốn ăn nữa, cô quay lại giường, đắp chăn và chìm vào giấc ngủ say.

Buổi tối, khi Lê Quyên Quyên về nhà thì Quách Thanh Tú vẫn còn đang ngủ.

Lê Quyên Quyên giật mình, thò tay kéo chăn của Quách Thanh Tú ra: “Thanh Tú, cậu sao vậy?”

Quách Thanh Tú yếu ớt mở mắt ra: “Tớ không sao, chỉ cảm thấy rất mệt, muốn ngủ thôi.”

“Vậy cậu ăn chưa? Cậu ngủ suốt cả ngày à? Tớ đi ăn cùng cậu vậy!”

Lê Quyên Quyên thò tay nắm lấy Quách Thanh Tú, lập tức cảm thấy khác thường. Cô ấy thò tay sờ vào trán cô, lập tức bị bỏng phải rút tay lại: “Oa, Thanh Tú, sao trán cậu nóng thế? Cậu sốt rồi. Cậu bị ốm sao?”

Quách Thanh Tú cảm thấy đầu nặng chân nhẹ: “Có thể do sáng sớm tớ mặc áo cưới chạy lung tung khắp nơi nên có hơi lạnh!”

Lê Quyên Quyên vội vàng tìm một cái áo khoác phủ thêm cho cô: “Đi thôi, chúng ta đi khám bác sĩ!”

Con buồn ngủ của Quách Thanh Tú lại kéo tới, cô không muốn dậy nên đẩy tay Lê Quyên Quyên ra: “Không có chuyện gì lớn đâu, tớ chỉ là cảm lạnh thôi. Cậu để tớ ngủ một lát, ngày mai sẽ ổn mà.”

Lê Quyên Quyên thấy tình trạng của Quách Thanh Tú hình như rất tệ: “Này, nếu cậu không đi, tớ sẽ gọi điện thoại cho ba cậu hoặc Tăng Thanh Hải. Cậu ở nhà tớ đừng xảy ra chuyện gì, nếu không tớ không gánh nổi trách nhiệm này đâu!”

Quách Thanh Tú khẽ thở dài, đành phải cố chịu đựng, đứng lên mặc quần áo: “Tớ sắp bị cậu làm phiền chết rồi. Thật đúng là, chỉ có chút bệnh nhỏ mà làm lớn chuyện như vậy. Tớ đi theo cậu là được chứ gì. Cậu đừng bán đứng tớ đấy!”

Một giờ sau, Quách Thanh Tú cầm một đồng tờ xét nghiệm ngồi ở trước mặt bác sĩ.

Đây là bác sĩ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi, đeo cặp kính rất dày. Lúc đầu, sau khi hỏi mấy câu, bác sĩ đã bảo Quách Thanh Tú đi xét nghiệm máu và nước tiểu và rất nhiều xét nghiệm khác, cuối cùng cô cầm một tập xét nghiệm, đứng xếp hàng.

Trong bệnh viện rất đông người, ngay cả buổi tối cũng có người đứng xếp hàng, cuối cùng đã đến lượt Quách Thanh Tú.

Cô cầm giấy xét nghiệm và ngồi xuống trước mặt bác sĩ nữ, đây sỗ khám bệnh qua.

Bác sĩ nữ cầm lấy và nhìn lướt qua, sau đó bắt đầu mắng.

“Các cô gái bây giờ đúng là không biết tự trọng. Cô mới mười mấy tuổi, còn đang đi học! Trẻ như vậy đã mang thai, tôi xem sau này cô sẽ làm thế nào...”

Quách Thanh Tú sùng sốt, kéo tay của bác sĩ nữ kia và kinh ngạc hỏi: “Bác sĩ, bác sĩ nói mang thai gì cơ?”

Cô nhớ rõ rằng mình đến khám bệnh cảm, nhưng bác sĩ nữ này cứ hỏi kinh nguyệt lần cuối cùng là lúc nào. Cô cẩn thận nhớ lại, hình như đã qua thời gian kinh nguyệt lâu rồi.

TDạo này xảy ra nhiều chuyện, trong lòng buồn phiền nên dẫn đến chu kỳ kinh nguyệt bị thay đổi. Cô vốn có tật đau bụng kinh, kinh nguyệt chậm lại cũng là chuyện bình thường, cho nên không suy nghĩ tới phương diện khác.

Lúc này, bác sĩ nữ nói một câu, quả thật như là xối nước từ trên đầu xuống, cô lập tức tỉnh táo lại.

Lê Quyên Quyên ngồi bên cạnh Quách Thanh Tú nghe vậy cũng ngây người.

“Bác sĩ, cô đừng nói linh tinh, Thanh Tú còn chưa kết hôn mà?”

Bác sĩ nữ hơi tức giận nói: “Nếu những cô gái trẻ tuổi như các cô biết danh tiếng quan trọng thế nào thì sao lại không biết tự trọng vậy chứ? Tôi nói linh tinh chỗ nào. Bạn cô mang thai đã hơn bốn tuần rồi.”

Những lời này chẳng khác nào một quả bom nặng ký ném vào trong lòng Quách Thanh Tú, cô hoàn toàn không đề phòng đã bị nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Có muốn giữ đứa trẻ lại không_

Quách Thanh Tú ôm đầu, trong giây lát không biết nên làm gì.

Bác sĩ nữ còn không ngừng căn nhắc bên tai cô:

“Này, bây giờ cô đang mang thai nên không thể dùng thuốc hạ sốt được, chỉ có thể dùng cao dán hạ sốt thôi. Cô đi hạ sốt trước đã. Xem ra chắc bị cảm rồi. Tôi kê hai đơn thuốc Đông y cho cô uống. Nếu như cô muốn giữ lại đứa trẻ này thì ngày mai qua làm kiểm tra. Nếu không muốn giữ thì nên giải quyết sớm đi...”

Quách Thanh Tú cảm sở khám bệnh, chạy ra khỏi bệnh viện giống như đang chạy trốn.

Cô lại có thể mang thai!!!

Lê Quyên Quyên đuổi theo phía sau cô, lo lắng và bất an hỏi: “Tăng Thanh Hải có biết chuyện này không?”

Quách Thanh Tú vội vàng xoay người, che miệng của cô ấy: “Cậu không được nói chuyện này với ai đấy.”

Lê Quyên Quyên tròn trĩnh mắt, mãi đến khi Quách Thanh Tú thả tay ra, cô ấy mới thở hắt hắt, giống như trút được gánh nặng: “Tớ còn tưởng cậu muốn giết người diệt khẩu đấy. Đúng rồi, Thanh Tú, cậu định giữ lại đứa bé này sao? Không được, không thể giữ đứa bé này lại được. Cậu và Tăng Thanh Hải là anh em, mặc dù cùng ba khác mẹ, nhưng ghen di truyền cũng tương đối gần, cho dù sinh ra được, chỉ số thông minh của đứa bé này cũng có vấn đề.”

Quách Thanh Tú trừng mắt với cô: “Ai bảo cậu đứa bé này là của Tăng Thanh Hải chứ?”

“Hả!!” Lê Quyên Quyên càng kinh ngạc hơn. Được rồi! Tin tức này còn tốt hơn tin tức trước.

“Nếu như không phải là của Tăng Thanh Hải thì là của Lâm Việt Thịnh. Thanh Tú, cậu định giữ đứa bé này lại thật à?”

Trên đường về nhà, Lê Quyên Quyên hỏi không ngừng. Trên trán Quách Thanh Tú còn đang dán cao hạ sốt, cô không nói tiếng nào. Về đến nhà, Lê Quyên Quyên rất chu đáo, đun thuốc Đông y cho cô.

Quách Thanh Tú ngồi bên mép giường và chờ người ra, thật ra cô sốt cao, đầu óc không được tỉnh táo lắm.

Lê Quyên Quyên dứt cho cô uống thuốc xong, nhìn cô ngủ rồi mới thở dài lắc đầu.

Sáng hôm sau, Quách Thanh Tú đã bớt sốt, nhưng nhìn cô vẫn không có tinh thần gì cả.

“Thanh Tú, cậu định sinh con cho Lâm Việt Thịnh thật à?”

“Ai bảo cậu đứa bé này là của Lâm Việt Thịnh chứ?”

“Tôi hôm qua, không phải là... Được rồi, đứa bé này không phải là của Lâm Việt Thịnh, vậy rốt cuộc là của ai?”

“Là của tớ!”

Lê Quyên Quyên thấy đau đầu: “Ý tớ là bây giờ cậu thật sự tính sinh con sao? Tớ đề nghị cậu nên bỏ nó đi thì hơn.”

Quách Thanh Tú lắc đầu: “Tớ muốn sinh nó ra.”

“Hả!!! Cậu điên rồi. Một mình cậu thì làm sao nuôi nó được chứ? Cậu có biết bây giờ thứ gì đắt không? Chính là sữa, bột, tã gì đó. Nuôi em bé nếu không có mấy chục triệu thì căn bản không làm được đâu. Cậu có tiền sao?” Lê Quyên Quyên có một dì nhỏ mới cưới năm ngoái, năm nay vừa sinh ra một cậu con trai, suốt ngày phàn nàn bên tai cô ấy là tã, sữa, bột gì đó đắt chết người.

Lê Quyên Quyên rất tin tưởng dì, cô ấy không tin Quách Thanh Tú có khả năng đối phó được chuyện này.

TQuách Thanh Tú cố nén cảm giác không vui, tiếp tục và com vào miệng.

“Tớ sẽ lập tức tìm việc làm, chờ sau mười tháng nữa, tớ tiết kiệm thật nhiều tiền, đến lúc đó sẽ nuôi sống nó.” Quách Thanh Tú nói mà không hề do dự.

Cô đã nghĩ suốt một đêm, quyết định sẽ sinh đứa bé này ra. Không ngờ ông trời lại cho cô một đứa bé, cô chẳng có lý do gì để từ chối cả.

Đứa trẻ này chính là người thân duy nhất của cô ở trên đời này.

Bất kể đối mặt với đau khổ thế nào, cô cũng sẽ sinh ra nó.

“Được rồi, Thanh Tú, tớ biết mình có nói gì cũng không có tác dụng. Nhưng cậu có định nói cho Lâm Việt Thịnh biết không?”

MQuách Thanh Tú lắc đầu. Cô và Lâm Việt Thịnh chia tay đã không dễ dàng gì, cô không muốn lại dính đến hắn nữa.

Quan trọng hơn là cô không muốn dựa vào bất kỳ kẻ nào.

“Nếu cậu đã kiên trì như vậy, tớ cũng không có gì để nói nữa.”

Mấy ngày nay, trong TV toàn là những tin tức xấu của tập đoàn Tăng thị. Dường như chuyện đám cưới lần này đã đẩy Tăng Thanh Hải rơi vào một vực sâu không đáy.

Giá cổ phiếu của tập đoàn Tăng thị vẫn điên cuồng giảm xuống, sau đó lại lộ ra chuyện nội bộ tập đoàn Tăng thị làm giả sổ sách. Tất cả đều là đòn chí mạng đối với Tăng Thanh Hải.

Lúc này, anh đối mặt với hai đả kích nặng nề về sự nghiệp và tình yêu.

Quách Thanh Tú và Lê Quyên Quyên đi bệnh viện kiểm tra, may mắn là đứa trẻ rất khỏe mạnh.

Bác sĩ kiểm tra vẫn là bác sĩ đã khám bệnh cho Quách Thanh Tú lần trước. Cô ta vừa kiểm tra cho Quách Thanh Tú vừa nói: “Bạn trai của cháu đâu? Sao cậu ta không đi với cháu đến đây?”

Quách Thanh Tú nghẹn lời một lát, không nói ra được lý do nào: “Cháu muốn một mình nuôi đứa trẻ này.”

Bác sĩ nữ hoảng sợ, sau đó lắc đầu: “Cháu đấy, đúng là quá trẻ tuổi, một cô gái làm sao có thể nuôi sống một đứa bé. Tạm thời không nói tới áp lực của xã hội, tương lai con của cháu lớn lên mà không có tình thương của ba, điều này sẽ có ảnh hưởng không tốt tới tâm lý của đứa trẻ.”

“Ha ha, một mình cháu cố gắng yêu nó còn chưa đủ sao? Có ba thì có tác dụng gì chứ?”

Đúng vậy. Đã nhiều năm qua, cô sớm quen với cuộc sống không có ba. Ba thì có tác dụng gì?

Bác sĩ nữ lắc đầu, đẩy kính mắt và tiếp tục nói.

“Cô bé, thật ra tình thương của người mẹ không có cách nào thay thế được tình thương của ba. Nghe cô khuyên một câu, cô là người từng trải, cháu mau bảo ba của đứa nhỏ này tới chịu trách nhiệm đi. Chỉ có gia đình được cả ba mẹ yêu thương, tâm lý của đứa trẻ mới khỏe mạnh được.”

“Ha ha, bác sĩ nói đúng, chúng ta nhất định phải để cho ba đứa trẻ chịu trách nhiệm, đúng không, mẹ đứa trẻ.”

Lê Quyên Quyên nhăn cơ hội khuyên bảo Quách Thanh Tú. Cô chỉ cười mà không nói gì. Không ai có thể nhìn thấu được tâm trạng của cô.

“Xem ra cô bé này còn tiến bộ hơn cháu đấy. Sau khi về, cháu hãy suy nghĩ cho kỹ. Lần sau trở lại đây, cháu nhất định phải dẫn theo ba của đứa trẻ. Đứng rồi, cháu phải nhớ uống những vitamin này. Nó có lợi cho sự phát triển của đứa trẻ. Bình thường không thể quá mệt nhọc, không nên đi giày cao gót, không nên thức đêm, không nên ăn những thứ có tính kích thích, biết không?”

Bác sĩ này nói chuyện thật sự làm người ta khó chịu, nhưng lại rất nhân hậu. Lê Quyên Quyên và Quách Thanh Tú cảm ơn bác sĩ rồi rời đi.

Ở cổng của bệnh viện, hai người gặp phải Tăng Thanh Hải.

Quá bất ngờ, cả hai người đều đứng lại. Nhìn Tăng Thanh Hải rất tiêu tụy, trên cằm đã mọc râu, trên người mặc áo khoác màu đen, có vẻ mệt mỏi không chịu nổi.

Giây phút nhìn thấy Tăng Thanh Hải, Quách Thanh Tú nắm chặt hai tay, cô suýt nữa đã không khống chế được mà nhào tới.

Nhưng lý trí nói cho cô biết, anh đã không còn là anh nữa, mà cô cũng không còn là cô.

Quách Thanh Tú đang đứng ngây ra đó, Tăng Thanh Hải vội vàng đi tới, giơ tay ra nắm tay cô. Cô theo bản năng né tránh.

Tăng Thanh Hải trông có vẻ lo lắng, trong đôi mắt ôn hòa hiện ra sự đau đớn, giọng nói trầm và khàn.

“Thanh Tú, chúng ta không cần ầm ĩ đến mức như vậy chứ?”

Quách Thanh Tú lùi lại, gượng cười và lắc đầu: “Anh Hải, từ nay về sau, anh chính là anh trai em..”

Hai chữ anh trai này đã đập nát tất cả hy vọng trong lòng Tăng Thanh Hải.

Anh đau khổ nhìn Quách Thanh Tú, nhìn cô gái mình nhớ thương hơn chục năm, cảm thấy rất không cam lòng.

Anh đột nhiên đi tới cầm tay Quách Thanh Tú, kéo cô vào trong bệnh viện: “Anh không tin, anh không tin em là em gái ruột của anh. Anh muốn đi làm xét nghiệm ADN.”

Nước mắt Quách Thanh Tú chảy ra, cô bị Tăng Thanh Hải kéo đi mấy bước như vậy, đột nhiên hất mạnh tay Tăng Thanh Hải ra.

MCô tuyệt vọng nhìn Tăng Thanh Hải, đau khổ lắc đầu: “Anh Hải, không cần, không cần, không cần làm như vậy.”

Trong đáy mắt Tăng Thanh Hải vẫn cháy lên một hy vọng cuối cùng: “Thanh Tú, anh xin em, em đi làm xét nghiệm ADN với anh. Nếu như chúng ta không phải là quan hệ anh em, anh sẽ dẫn em đi tới bất kỳ nơi nào em thích.”

uách Thanh Tú liều mạng lắc đầu, nước mắt không ngừng chảy ra: “Muộn rồi! Anh Hải, tất cả đều quá muộn rồi. Lẽ nào anh còn chưa rõ sao? Cho dù chúng ta không phải là anh em ruột, chúng ta cũng không có khả năng đến với nhau nữa.”

“Vì sao?” Tăng Thanh Hải kinh ngạc.

Quách Thanh Tú cúi đầu, thật lâu sau mới chậm rãi ngước mắt, nhìn về phía Tăng Thanh Hải: “Em mang thai rồi.”

Tăng Thanh Hải giờ tay ra, cuối cùng yếu ớt thả xuống. Cô biết, cô biết hết rồi.

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm vào ánh mắt bất lực của Tăng Thanh Hải: “Anh cũng biết, đúng không?”

Tăng Thanh Hải đau khổ gật đầu: “Anh đã sớm biết rồi. Nhưng anh không muốn mất em, cho nên vẫn không nói cho em biết. Xin lỗi, Thanh Tú, anh không quan tâm em có con không, chỉ cần có thể ở cùng em, anh không sợ gì cả. Anh vẫn có thể đối xử tốt với em như trước.”

Quách Thanh Tú đau khổ lắc đầu: “Không, em không muốn lặp lại sai lầm của người lớn nữa. Anh Hải, xin lỗi anh, nếu chúng ta có duyên, chờ đến kiếp sau lại tiếp tục!”

Quách Thanh Tú nói xong, chạy như bay mà không quay đầu lại. Còn lại một mình Tăng Thanh Hải đứng ngơ ngác ở trước cổng của bệnh viện.

Anh buồn bã nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô biến mất khỏi tầm mắt.

Anh Hải, xin lỗi, nếu chúng ta có duyên, chờ đến kiếp sau lại tiếp tục!

Anh Hải, xin lỗi, nếu chúng ta có duyên, chờ đến kiếp sau lại tiếp tục!

Con người thật sự sẽ có kiếp sau sao?

Tăng Thanh Hải đau khổ nắm chặt hai tay. Thật lâu sau, anh mở mắt ra, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm về hướng Quách Thanh Tú biến mất.

Thanh Tú, anh không mong kiếp sau, chỉ cần kiếp này!

Quách Thanh Tú chăm sóc bản thân theo phương pháp của bác sĩ. Sau khi uống thuốc Đông y xong, bệnh cảm hình như đã biến mất, nhưng cả ngày vẫn thấy hơi chóng mặt, cô chỉ cảm thấy dễ chịu hơn vào buổi sáng sớm.

“Thanh Tú, theo tớ thấy, cậu vẫn nên đi tìm Lâm Việt Thịnh đi. Bác sĩ ngày đó nói không sai, đây không phải là vì cậu, mà là vì đứa trẻ.”

“Lời cậu nói, tớ không phải chưa từng suy nghĩ. Nhưng Lâm Việt Thịnh, người này... hẳn chắc chắn không thích trẻ con.”

“Cậu chưa thử làm sao biết hẳn không thích trẻ con chứ?” Lê Quyên Quyên tiếp tục khích lệ.

“Được rồi, tớ nghe lời cậu một lần thử xem sao!”

Quách Thanh Tú thấy đau đầu, mình thật sự phải đi tìm hẳn sao?

“Quyên Quyên, tớ có thật sự nên đi tìm hẳn không?”

Cô luôn cảm thấy hình như còn có cách tốt hơn, cô phải tự mình bước đi.

“Thanh Tú, cậu hỏi nhiều quá. Về vấn đề này, cậu đừng hỏi tớ mà nên hỏi đứa bé trong bụng cậu. Tớ nghĩ, nếu như tớ là đứa bé kia, tớ nhất định sẽ muốn có tình thương của ba. Đây, về tình quan hệ tốt đẹp giữa chúng ta, tớ giúp cậu đi gặp Lâm Việt Thịnh, có cần tớ giúp cậu thăm dò hẳn trước không?”

Quách Thanh Tú lắc đầu: “Không, cho dù có nói thì tớ cũng muốn tự mình nói với hẳn.”

“Đúng rồi, ba cậu... Ông ta gọi điện thoại hỏi tớ về tình hình của cậu. Cậu có muốn gọi lại cho ông ta không?”

Quách Thanh Tú đã sớm tắt điện thoại từ rất nhiều ngày nay, cô không muốn liên lạc với bất kỳ người nào.

Thấy Quách Thanh Tú nhũn mày, Lê Quyên Quyên hiểu rõ, liền khẽ gật đầu: “Được rồi, cũng không phải chuyện gì gấp. Chờ tâm trạng cậu tốt hơn, chúng ta lại nói sau cũng được!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Anh có thể làm một người ba thích hợp không

Quách Thanh Tú đang quanh quẩn trước cửa chính của tòa nhà Thăng Long. Cô không chắc mình có nên đi tìm Lâm Việt Thịnh hay không.

Lúc này, trong văn phòng của tập đoàn ST, Lâm Việt Thịnh đang bận rộn, đột nhiên trợ lý Huỳnh Minh San đi tới: “Tổng giám đốc Lâm, ngài xem, hình như cô Quách đang ở tầng dưới...”

Lâm Việt Thịnh nghe được chữ Quách thì ném bút trong tay, đứng bật dậy giống như lò xo và đi nhanh tới trước cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Dù sao ở đây cũng là độ cao hơn bốn mươi tầng, hần nhìn xuống, người đi đường ở trong mắt hần cũng nhỏ giống như con kiến.

Tuy nhiên, mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, hần đã nhận ra bóng dáng của cô. Đó là cô, là Quách Thanh Tú. Lâm Việt Thịnh vội vàng bước ra khỏi cửa.

Trên đường đi, tập tài liệu trên mặt bàn bị hần đụng rơi đầy trên sàn, nhưng hần không hề quay đầu liếc nhìn. Huỳnh Minh San nhìn theo bóng lưng của hần và lắc đầu.

Lâm Việt Thịnh trực tiếp đi thang máy riêng xuống tầng, sau đó lao vọt ra ngoài giống như một cơn gió. Hần va vào một người bảo vệ đứng ở trước cửa chính.

Lúc đầu, người bảo vệ kia còn tưởng mình bị hoa mắt. Cuối cùng, khi nhìn thấy rõ ràng là Lâm Việt Thịnh, anh ta kinh ngạc, vội vàng nói xin lỗi.

“Tổng giám đốc, xin lỗi, xin lỗi, là do mắt tôi không tốt...”

Anh ta còn chưa nói xong, Lâm Việt Thịnh đã giơ tay đẩy anh ta ra: “Lập tức rút xa cho tôi!”

Người bảo vệ kia sợ hãi, vội tránh ra xa mà không dám nói tiếng nào.

Lâm Việt Thịnh chạy nhanh tới ngoài cửa lớn, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Nhưng hần không nhìn thấy bóng dáng của Quách Thanh Tú đâu cả. Lẽ nào vừa rồi mình bị ảo giác à? Không, không thể nào. Rõ ràng vừa rồi Huỳnh Minh San cũng nhìn thấy.

“Thanh Tú, có phải là cô không, mau ra đây...” Lâm Việt Thịnh hét lớn. Hần đi quanh bên ngoài tòa nhà và không ngừng tìm kiếm cô.

Lúc này, Quách Thanh Tú đang trốn ở sau một cột đèn lớn. Trong nháy mắt khi nhìn thấy Lâm Việt Thịnh lao ra, cô đã trốn vào đây.

Không biết vì sao, cô hơi xấu hổ khi gặp hần.

Nhưng cô cũng nói không rõ được cảm giác này.

“Thanh Tú, cô đừng trốn tôi nữa, tôi nhìn thấy cô rồi. Cô lập tức đi ra đây cho tôi, nếu không...”

“Đừng kêu nữa, tôi đi ra đây...”

Lâm Việt Thịnh không để ý tới mặt mũi mà kêu lớn như vậy, mọi người đi lại trên đường đều dừng lại, nhìn về phía bên này. Hần còn trắng trợn gọi nữa, bảo cô làm sao chịu nổi chứ?

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Quách Thanh Tú, trong mắt Lâm Việt Thịnh hiện ra ý cười khó có thể che giấu được. Hần đi nhanh như sao sẹt, chạy về phía Quách Thanh Tú.

“Nhớ tôi rồi?” Lâm Việt Thịnh đặc biệt không biết xấu hổ, trêu chọc cô.

Dáng người hần cao gầy, thon thả, đặc biệt còn mặt chiếc quần được may đo rất vừa người, trông chân hần dường như càng dài hơn.

Bộ comple Anima màu đen, nút áo phía trước được cởi ra, lộ ra bộ áo lụa màu tím sẫm bên trong.

Trên gương mặt điển trai của hần là đôi mắt đen láy, lộ ra sự gọi cảm và hoang dã không hề kìm chế.

Lúc này, ánh mặt trời màu vàng từ phía sau hần chiếu tới, phủ lên một lớp ánh sáng màu vàng phía sau lưng hần, trông cả người có khí thế rất mạnh mẽ.

Quách Thanh Tú càng phát hiện ra sự nhỏ bé của mình.

Lâm Việt Thịnh mở comple ra, tháo lỏng cà vạt của mình, hai tay đặt trên đai lưng và trừng mắt với cô.

Một phút, hai phút... năm phút trôi qua, Quách Thanh Tú vẫn chưa mở miệng nói gì.

“Được rồi, cô không nói lời nào nghĩa là ngầm thừa nhận đã nhớ tôi, đi nào, chúng ta về nhà thôi.”

“Lẽ nào anh không hỏi tôi tại sao à?” Quách Thanh Tú ngược mắt nhìn hần.

“Tại sao cái gì?”

“Tại sao tôi tới tìm anh.” Quách Thanh Tú nhắc nhở hắn.

Lâm Việt Thịnh đặc biệt đặc ý: “Người đàn ông đẹp trai, phong lưu, phóng khoáng, có một không hai như tôi đây đã sớm đoán được cô thế nào rồi. Được rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Quách Thanh Tú nhủ mày. Hắn không có thay đổi, quả nhiên trước sau vẫn mặt dày như vậy.

Lâm Việt Thịnh giờ tay ra và nắm lấy tay cô.

Quách Thanh Tú rút mạnh tay về: “Anh và Dương Hà Khuê vẫn tốt chứ?”

Lâm Việt Thịnh ngẩn người, chớp mắt. Thật lâu sau, hắn mới nhớ ra cô gái tên Dương Hà Khuê này.

Chẳng lẽ cô còn đang ghen à?

Nếu như cô còn đang ghen, có phải chứng tỏ cô còn yêu hắn không?

“Cô quan tâm tới cô ta làm gì, không cần để ý tới cô ta, cô ta không phải là bạn gái của tôi...”

“Cái gì mà không phải là bạn gái của anh, hai người không phải là... Được rồi, anh không cần phải lừa tôi, hai người ở cùng với nhau rõ ràng vui vẻ như vậy!”

“Vui vẻ thế nào chứ? Dương Hà Khuê tự mình muốn đến chỗ của tôi...”

“Nhưng anh hôn cô ta!”

Đôi mắt đen của Lâm Việt Thịnh nhìn chăm chăm vào Quách Thanh Tú, đột nhiên phản bác: “Cô còn hôn Tăng Thanh Hải thì sao, cái này tính thế nào?”

“Anh... anh khốn kiếp, tôi không để ý tới anh nữa.”

Quách Thanh Tú tức giận xoay người. Lúc này, cô vừa nghe được ba chữ Tăng Thanh Hải liền cảm thấy rất khó chịu.

Lâm Việt Thịnh, người đàn ông này đúng là vô tâm, giờ còn nói ra lời này chẹn họng cô.

Cô mới đi được hai bước, Lâm Việt Thịnh đã bước lên trước, ngăn cản trước mặt của cô: “Được rồi, chúng ta đều không cần nhắc tới nó, em đừng làm ầm ĩ nữa. Chúng ta đi ăn gì thôi.”

Thấy đã sắp hết giờ làm, Lâm Việt Thịnh trực tiếp kéo tay Quách Thanh Tú và chui vào trong xe.

“Em muốn ăn gì?”

Quách Thanh Tú lắc đầu. Gần đây cô không muốn ăn gì cả.

Lâm Việt Thịnh thò tay nhéo lên gương mặt của Quách Thanh Tú. Gần đây, gương mặt nhỏ nhắn này càng lúc càng nhỏ, gầy đến sắp rơi cả ra rồi, hắn không thể mặc cho cô tiếp tục như vậy được.

Trong nhà hàng sang trọng, Lâm Việt Thịnh gọi cho Quách Thanh Tú một bàn thức ăn, các loại tổ yến, vây cá, cá muối gì đó đầy một bàn lớn, Quách Thanh Tú không ngửi được mùi hải sản, vừa ngửi thấy những mùi này liền khó chịu.

Cô che miệng và lao ra phòng riêng, trong dạ dày cuộn lên và nôn ra rất nhiều, lúc này mới thấy dễ chịu một chút.

Khi cô quay trở lại bàn ăn, Lâm Việt Thịnh đã nhanh chóng chuyển bớt một số món ăn đi.

“Em sao vậy? Lâu rồi không gặp, sở thích của em cũng thay đổi à?”

Quách Thanh Tú tạm thời không muốn nói cho hắn biết mình mang thai. Cô khẽ cười lắc đầu: “Không, chỉ là gần đây dạ dày của tôi không tốt lắm, không muốn ăn gì thôi.”

Lâm Việt Thịnh đau lòng thay cô: “Từ giờ trở đi, không cho em rời khỏi tôi nữa, sau này tôi sẽ bảo di Nguyễn cố gắng chăm sóc cho em.”

“Tôi tới tìm anh là muốn xem thử có thể quay lại làm công việc trước đây không? Bây giờ tôi cần một công việc.”

Tay Lâm Việt Thịnh đang gấp rau chợt dừng lại: “Em nói vậy là có ý gì?”

“Tôi muốn tìm một công việc!”

Về mặt Quách Thanh Tú thân nhiên, trước khi cảm thấy chắc chắn, cô không thể dễ dàng nói ra chuyện đùa bé được.

Lâm Việt Thịnh phải cho cô thấy hắn là một người ba thích hợp, cô mới có thể yên tâm.

Chuyện này cần phải có thời gian để kiểm tra.

“Chúng ta không thể trở lại như lúc trước à?”

Lâm Việt Thịnh hơi nản lòng. Hắn cho rằng Quách Thanh Tú trở về là quay về với hắn. Dù sao hắn cũng tận mắt nhìn thấy chuyện kia.

Quách Thanh Tú cúi đầu: “Lâm Việt Thịnh, thân phận và địa vị giữa chúng ta quá khác nhau, tôi không muốn bị tổn thương lần nữa.”

Đúng vậy, hắn là tổng giám đốc có tài sản bạc triệu, mà cô chỉ là một cô gái bình thường.

Hắn có thể tự do chơi đùa bất kỳ người phụ nữ nào trong tay, mà cô không thể bị dă kích lần nữa.

Đôi mắt Lâm Việt Thịnh nhìn chăm chăm vào cô.

“Cô còn nhớ tới họ Tăng kia?”

Lần này thì Quách Thanh Tú giận thật rồi, cô không thích hắn cứ nhắc tới chuyện này.

“Được, tôi đi, coi như tôi chưa nói gì.”

Quách Thanh Tú đứng dậy. Nếu hắn không bỏ qua chuyện của Tăng Thanh Hải được thì cô càng không có lý do gì để quay về với hắn.

“Quách Thanh Tú...”

Quách Thanh Tú ngừng lại và quay đầu nhìn hắn. Lâm Việt Thịnh đứng lên, hai tay đút trong túi quần, trên mặt vẫn là vẻ ngang ngược.

“Nếu cô muốn làm việc cho tôi như vậy, ngày mai tôi sẽ cho cô một cơ hội! Nói trước, tôi là một người chỉ xét tới công việc, cô đừng mơ tưởng chiếm được lợi từ tôi.”

“Chiếm lợi?”

Thật lâu sau Quách Thanh Tú mới hiểu được ý của hắn, cô mỉm cười nhìn hắn: “Được, ngày mai tôi sẽ tới tìm anh.”

Vào lúc sẩm tối, trời mưa nhỏ, bầu không khí nặng nề làm người ta thấy áp lực.

Tăng Thanh Hải đỗ xe bên đường, tắt máy rồi bật đèn xe, chờ Quách Thanh Tú trở về.

Anh biết cô ở đây, hình như chỉ có nhìn cô thì gánh nặng trong lòng anh mới có thể giảm bớt.

Số phận đã đẩy cả hai người xuống vách đá, không ai có thể quay đầu lại nữa.

Có lẽ anh phải chịu áp lực lớn hơn.

Trong lúc chờ đợi, thời gian dần trôi qua.

Không lâu sau, trong cơn mưa có một chiếc xe khác lướt qua bên cạnh, đỗ ở trước cửa chính của nhà họ Lê.

Cửa xe mở ra, Quách Thanh Tú bước ra khỏi xe. Người đàn ông với dáng vẻ cao lớn cởi chiếc áo comple, hai người cùng che mưa và bước nhanh tới cửa chính nhà họ Lê.

Trời tối dần, dù không nhìn thấy rõ động tác rất nhỏ của người đàn ông và người phụ nữ kia, nhưng anh có thể nghe được tiếng hai người cười vui vẻ, nghe rất chói tai.

Mãi đến khi Quách Thanh Tú đi vào trong, Lâm Việt Thịnh mới rời đi.

Xe của Lâm Việt Thịnh nhanh chóng rời khỏi đó. Tăng Thanh Hải rút điện thoại gọi cho Lê Quyên Quyên.

Quách Thanh Tú đang ở trong phòng vệ sinh, cầm khăn lau tóc. Rõ ràng trời đang nắng đẹp, không ngờ về đến nhà thì mưa to như trút nước làm cô trở tay không kịp.

“Thanh Tú, có điện thoại!”

“Là ai vậy?” Quách Thanh Tú thả khăn xuống.

“Là Tăng Thanh Hải gọi tới, anh ấy nói tìm cậu có chuyện gì đó.”

Quách Thanh Tú thò tay ra rồi ngập ngừng một lát, rụt lại: “Bảo anh ấy là tớ ngủ rồi.”

Quách Thanh Tú khẽ nói. Lê Quyên Quyên gật đầu.

“... Xin lỗi anh Tăng, hôm nay Thanh Tú đi ngủ rất sớm, bây giờ còn chưa dậy. Hay ngày mai anh lại gọi đến!”

Đầu điện thoại bên kia chậm rãi vọng đến giọng nói có lẽ của Lê Quyên Quyên, ánh mắt Tăng Thanh Hải nhìn chăm chăm vào bóng dáng quen thuộc trên cửa sổ, trong lòng khó chịu giống như bị móng mèo cào loạn vậy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, có lẽ anh sẽ không khổ sở như vậy.

Tay Tăng Thanh Hải nắm thật chặt điện thoại di động, bóp tới mức nó biến dạng. Anh phát ra tiếng rên rỉ đầy đau khổ.

Thanh Tú, sao em lại đối xử với anh như vậy?

Anh rốt cuộc đã làm sai điều gì?

Lâm Việt Thịnh, chúng ta cứ chờ xem, xem ai mới là người chiến thắng cuối cùng.

Quách Thanh Tú lau khô tóc, trong lòng vẫn bối rối. Không biết vì sao, cô theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy một chiếc xe màu trắng lướt đi trong bóng đêm, nhanh chóng biến mất trong đêm mưa.

Lúc nhìn kỹ lại không thấy gì nữa.

Lê Quyên Quyên rót cho Quách Thanh Tú một cốc sữa nóng: “Ngày hôm nay, công tác thử thách với Lâm Việt Thịnh đã tiến hành thế nào rồi?”

Quách Thanh Tú lắc đầu, nhún vai và ngồi xuống: “Sao tớ cứ cảm giác Lâm Việt Thịnh không thích hợp làm ba, địa vị của hai người bọn tớ thật sự chênh lệch quá xa. Tớ sợ...”

“Cậu sợ cái gì?”

“Tớ cũng không biết mình đang sợ cái gì, nói chung, không có cảm giác an toàn gì cả. Chờ tớ tiếp tục thử hần vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Tiếp tục thử thách tiêu chuẩn làm ba

Chiếc xe chở Quách Thanh Tú đi chậm rãi, cảnh đường phố thoáng lướt qua, càng lúc càng thấy quen thuộc.

Thấy ánh mắt nghi ngờ của cô, môi Lâm Việt Thịnh hơi cong lên, cười đắc ý.

Lâm Việt Thịnh khi lái xe rất thích kéo hết cần số rồi tung hoành ngang dọc trên đường, nhưng phong cách bá đạo này làm cho Quách Thanh Tú rất sợ hãi.

Mặc dù đã thắt dây an toàn, nhưng cô vẫn không thấy yên tâm một chút nào, trong lòng luôn thấy căng thẳng, đi được một lúc, trong lòng cô dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

“Dừng xe, nhanh dừng xe đi, tôi chịu không nổi rồi...”

Sau khi Lâm Việt Thịnh phanh xe lại, Quách Thanh Tú vội vàng tháo dây an toàn, mở cửa xe và nhảy ra ngoài.

Sau đó, cô ngồi xổm bên đường nôn.

CKhông ngờ cô lại bị say xe!!

“Không phải chứ? Sao cô lại say xe được?” Lâm Việt Thịnh ân cần đưa một chai nước khoáng. Quách Thanh Tú xúc miệng xong liền lên xe nghỉ ngơi một lát: “Anh có thể lái chậm một chút không?”

Lâm Việt Thịnh nghi ngờ nhìn Quách Thanh Tú một lúc lâu mới khẽ gật đầu: “Được!”

LTiếp theo đúng là xe chạy êm hơn nhiều.

Giương mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú vẫn hơi tái, cô dựa vào xe không nói lời nào.

Xe chậm rãi chạy vào sân. Trước tầm mắt cô là bốn chữ lớn quen thuộc, Thanh Tú Bút Màu.

Quách Thanh Tú thoáng ngẩn người ra. Nơi đây...

Cô có rất nhiều kỷ niệm gắn liền với nơi này, có đau khổ, cũng có ngọt ngào.

Lâm Việt Thịnh xuống xe, sau đó đóng mạnh cửa xe lại.

“Từ nay về sau, công ty này sẽ do cô quản lý dưới hình thức hoạt động độc lập. Từ giờ cô cũng là một sếp tổng rồi, địa vị của chúng ta ngang hàng nhau, cô không viện cớ được nữa đâu đó!”

Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn xung quanh. Sau khi tình cảm của cô và Lâm Việt Thịnh rạn nứt, chỗ này hình như bị bỏ hoang không ai lui tới.

Nhưng bây giờ, nó đã trở lại đáng vẻ như trước đây.

Khắp nơi đều có thể nhìn thấy bóng người bận rộn.

Đúng vậy, đây chính là giấc mơ của Quách Thanh Tú, nhưng chỉ đơn giản như thế mà nó đã trở lại trong tay cô sao?

Quách Thanh Tú đứng trước công ty mà vẫn không thể tin điều này là sự thật.

“Đi nào, chúng ta vào xem thôi...”

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh vỗ nhẹ vai cô vài cái, hai người cùng đi về phía cửa lớn của công ty.

Sau khi vào cửa, cô thấy người bên trong đều đã được đổi thành khuôn mặt mới.

“Tổng giám đốc Quách, chào cô!”

Một người đàn ông trẻ tuổi đi về phía Quách Thanh Tú, tự giới thiệu về mình: “Tôi là Mai Tuấn Dương. Chủ tịch Lâm bổ nhiệm tôi làm tổng thanh tra cho hoạt động ở đây. Sau này vẫn mong tổng giám đốc Quách quan tâm nhiều hơn.”

Về mặt Lâm Việt Thịnh khôi phục lại vẻ lạnh lùng uy nghiêm lúc trước: “Sau này, tất cả hoạt động đều nghe theo căn dặn của tổng giám đốc Quách là được.”

Quách Thanh Tú kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được. Dưới sự hướng dẫn của Mai Tuấn Dương, cô và Lâm Việt Thịnh đi dạo một vòng trong công ty.

Sau khi công ty lại một lần nữa được khai trương, mọi thứ đều thay đổi.

Đội quản lý và nhà thiết kế đều là những người đứng đầu thế giới, còn có mấy nhà thiết kế nổi tiếng được trực tiếp mời từ Paris đến.

Xem ra Lâm Việt Thịnh đã tốn rất nhiều công sức, quy mô của công ty này thật ra không lớn, nhưng đoàn đội ở đây đều là tốt nhất.

Nhân lúc Mai Tuấn Dương không ở đó, Quách Thanh Tú hỏi Lâm Việt Thịnh: “Tôi chỉ biết thiết kế, không hiểu về quản lý, anh giao công ty lớn như vậy cho tôi, lỡ làm ăn thua lỗ thì thế nào?”

“Thua lỗ là bình thường, nhưng cô cũng có thể từ từ học cách kinh doanh.”

Bất kể từ phương diện nào, Quách Thanh Tú đều không thể từ chối hẳn.

Đây là giấc mơ mà anh Hải tạo ra cho cô, cô không rõ tại sao Lâm Việt Thịnh muốn làm như thế?

Chẳng lẽ hẳn thật sự bỏ qua cho Tăng Thanh Hải sao?

“Cô có thích không?”

Lâm Việt Thịnh kiêu ngạo, nhìn Quách Thanh Tú cười khê.

Quách Thanh Tú chỉ cười mà không trả lời. Hai tay Lâm Việt Thịnh đột nhiên dè Quách Thanh Tú vào tường.

“Từ giờ trở đi, chúng ta đều bình đẳng, như vậy bây giờ tôi có thể theo đuổi cô rồi chứ?”

Quách Thanh Tú trốn tròn mắt nhìn hắn, cảm giác biết ơn trong lòng vừa xuất hiện đã lập tức biến mất. Hóa ra tên khốn kiếp này làm tất cả những chuyện đó chỉ vì theo đuổi cô, mệt cho cô còn tưởng rằng...

“Này, Lâm Việt Thịnh, anh không cảm thấy mình thật quá đáng sao?”

Khỏe miệng hoàn hảo của Lâm Việt Thịnh cong lên nở nụ cười xấu xa, trong chớp mắt tiếp theo, nụ hôn của hắn đã tới bên môi cô.

“Đừng, ở đây có rất nhiều người, đừng mà... A! A, a...”

Đôi môi nóng rực của Lâm Việt Thịnh khóa chặt cái miệng nhỏ nhắn đang nói không ngừng. Người phụ nữ này chẳng hề thay đổi gì cả, lúc nào cũng hẹp hòi như vậy, lúc nào cũng có nhiều lo lắng như vậy, rõ ràng từ đầu tới chân đều là người phụ nữ của hắn, nhưng vẫn còn tìm lý do để biện minh cho mình.

Sau một hồi hôn môi đầy kích động, Quách Thanh Tú thở hổn hển.

Hình như Lâm Việt Thịnh không bao giờ ăn no, lúc nào cũng đòi hưởng thức mùi vị ngọt ngào trong miệng cô.

Bàn tay của hắn đan vào trong mái tóc dài mềm mượt của cô, hắn giữ gáy của cô rất lâu, dần dần khiến nụ hôn càng sâu hơn.

Bị hắn dây dưa hôn sâu như vậy, Quách Thanh Tú có thể cảm giác được trái tim mình đang đập rất nhanh, gương mặt nhỏ nhắn và xinh đẹp ửng đỏ và nóng hừng hực.

Cho dù chỉ là một nụ hôn, Lâm Việt Thịnh cũng có thể làm cho cô không cách nào thở nổi.

Hắn chính là một người đàn ông mạnh mẽ, lưu manh vô địch như vậy.

Thật lâu sau, Lâm Việt Thịnh mới lưu luyến thả đôi môi của cô ra. Quách Thanh Tú dựa vào cánh cửa phía sau thở hổn hển, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã dâng lên hai rặng mây đỏ, nhìn qua càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Ánh mắt cô lúc này đầy quyến rũ, đôi môi đỏ mọng bị hôn tới sưng vù.

âm Việt Thịnh không để ý tới ánh mắt của mọi người, hắn đột nhiên cúi người bế cô gái nhỏ trong lòng lên như một nàng công chúa, sau đó bước nhanh vào xe. Sau khi gần như đóng khóa cửa lại.

“Cưng à, tôi rất nhớ em, em làm tôi phải chờ đợi quá lâu rồi...”

Lâm Việt Thịnh hôn lên vành tai như ngọc của Quách Thanh Tú, đầu lưỡi nóng rực không ngừng kích thích chỗ mẫn cảm của cô.

Quách Thanh Tú theo bản năng muốn đẩy hắn ra, nhưng cảm giác ngứa ngáy trong lòng khiến cô vô thức đắm chìm vào.

Cảm giác đam mê cháy bỏng này làm hai trái tim đập loạn.

Quách Thanh Tú đột nhiên ý thức được, đây mới là tình yêu.

Khi cô ở cùng với Tăng Thanh Hải, hai người không phải chưa từng thân thiết gần gũi như vậy, nhưng cô không hề có cảm giác gì.

Cô ở bên Tăng Thanh Hải chẳng qua chỉ cảm thấy bình yên, cảm giác kia giống như người thân, mà không phải người yêu.

Mà Lâm Việt Thịnh lại khác, hắn có thể làm cho cô sung sướng, mất hồn, kích thích sự sung sướng trên từng giác quan.

“Thanh Tú, em yêu tôi, em sờ thử xem, tim em đập nhanh thế nào...”

Lâm Việt Thịnh hôn vào vành tai của cô, chậm rãi trượt về phía cằm cổ trắng mịn.

Hắn nhẹ nhàng cởi cúc áo trước ngực cô, để lộ từng tấc da như ngọc, sờ vào có cảm giác mềm mại lại đàn hồi, khiến Lâm Việt Thịnh say mê điên cuồng.

Cô đã trở về trong lòng hắn, cho hắn cảm giác tuyệt vời như thế.

Tiểu yêu tinh này nhất định sẽ không trốn thoát khỏi vòng tay của hắn.

Ý thức của Quách Thanh Tú dần dần mất đi, cảm giác sung sướng như từng đợt sóng không ngừng đánh vào cô.

Bàn tay của hắn thò vào bên trong cổ áo đã mở rộng của cô, nắm lấy phần đầy đặn và mềm mại đó nhẹ nhàng xoa bóp.

Hắn không hề thô bạo như trước kia, mà săn sóc cô rất dịu dàng.

Hắn cởi hết cúc áo của cô ra, vùi đầu vào giữa hai phần trắng như tuyết đó. Mùi thơm trên cơ thể cô làm cho ham muốn của hắn lập tức bùng cháy.

Cảm giác sung lên giống như phá trúc lao ra ngoài.

“Đừng...”

Bàn tay nhỏ bé Quách Thanh Tú vung vẩy, ánh mắt cô mơ màng, theo bản năng từ chối Lâm Việt Thịnh.

Cảm giác sung sướng làm cô đắm đuối, ý thức còn sót lại duy nhất đang cảnh cáo cô, không được, Quách Thanh Tú, mày không thể đánh mất chính mình được.

Đột nhiên, một cảm giác nóng hổi và cứng rắn đẩy cô lên.

Cơ thể cô suýt nữa là bị nâng lên cao, ý thức đột nhiên trở nên rõ ràng: “Đừng...”

Quách Thanh Tú đẩy mạnh Lâm Việt Thịnh ra. Lúc đầu Lâm Việt Thịnh còn tưởng rằng cô ngượng ngùng mới từ chối mình.

Vào lúc hân suýt nữa thực sự tiến vào, không ngờ cô ra sức đẩy hân ra.

Nhưng lúc này tên đã lên dây, không bắn không được, cái ấy của hân sung lên rất khó chịu, cảm giác cơ thể sắp nổ tung rồi.

Hân giống như một người khách du lịch ở trong sa mạc, trải qua cái nắng nóng cực hạn, có khát vọng mãnh liệt với nguồn nước.

Hân không thể chờ đợi được nữa, muốn tìm kiếm động mê hồn kia, muốn thỏa thích giải phóng ra ngọn lửa dục vọng của mình.

Nhưng người phụ nữ trước mắt không chịu phối hợp, trong lúc hoảng hốt, hân hơi buồn bực và mất lý trí kéo cô về, bắt đầu xé áo trên người cô.

“Thanh Tú, em đừng từ chối tôi nữa, Quách Thanh Tú, tôi muốn em...”

Bởi vì quá ham muốn, giọng hân gấp gáp và đầy nặng nề,.

Đôi mắt đẹp đã đỏ ửng, động tác của hân trở nên thô bạo và không được linh hoạt.

Cuối cùng hân làm Quách Thanh Tú đau, cô đột nhiên khóc, mở miệng cắn lấy ngón tay của Lâm Việt Thịnh.

Cảm giác đau đớn làm cho Lâm Việt Thịnh cuối cùng cũng khôi phục lại lý trí, khi hân nhìn thấy Quách Thanh Tú trước mặt mình đang khóc với vẻ hoảng hốt lo sợ, đột nhiên hân ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Em sao rồi?”

Quách Thanh Tú rút người lại phía sau, run rẩy, ánh mắt mất mát nhìn hân: “Lâm Việt Thịnh, anh lừa tôi qua đây là muốn làm tình với tôi đúng không?”

Lâm Việt Thịnh ôm đầu và cảm thấy muốn phát điên: “Quách Thanh Tú, em đang nói bậy gì vậy?”

“Anh căn bản không yêu tôi, anh chỉ muốn làm tình với tôi, vì tìm kiếm cảm giác kích thích này thôi đúng không?”

“Anh căn bản không để ý đến cảm nhận của tôi, anh thô bạo cưỡng ép tôi như vậy, có phải sẽ khiến anh thấy rất thoải mái không?”

“Lâm Việt Thịnh, tên khốn kiếp nhà anh!!”

Quách Thanh Tú khề мэng, sau đó chỉnh lại quần áo rồi xuống xe, đi thẳng về phía xa mà không hề quay đầu lại.

Lâm Việt Thịnh khởi động xe, đi theo sát phía sau cô. Ban đầu, Quách Thanh Tú còn băng qua đường.

Nhưng sau đó, không ngờ cô gái này đi vào trong công viên, cổ tình không để xe của hân đi theo vào được.

Lâm Việt Thịnh đâm mạnh một cái vào trên tay lái, sau đó đỗ xe rồi đuổi theo Quách Thanh Tú.

Hân kéo cánh tay cô lại: “Xin lỗi, tôi sai rồi, tôi nghĩ rằng em thích, cho nên mới...”

Hân xin lỗi cô, một Lâm Việt Thịnh luôn tự phụ lại có thể nhận sai với cô.

Quách Thanh Tú kinh ngạc nhìn hân, hình như không dám tin tưởng vào mắt mình.

“Quách Thanh Tú, tôi không phải là người đàn ông như vậy, trong lòng em biết mà. Nếu như tôi muốn lên giường với phụ nữ, tôi có thể kiếm được rất nhiều, em có tin không...”

Quách Thanh Tú cắn môi, phần nộ nói: “Hừ, tôi tin, tôi tin, tôi rất tin, có ai không biết anh có nhiều phụ nữ chứ!”

Bên cạnh Lâm Việt Thịnh chưa bao giờ thiếu phụ nữ, thậm chí không cần tốn một xu cũng có rất nhiều người phụ nữ cởi hết đồ mà nhảy lên giường của

hắn.

Không có cách nào, người đàn ông có dáng vẻ yêu nghiệt như thế thường có giá thị trường rất tốt.

Lâm Việt Thịnh nghe được Quách Thanh Tú còn tức giận, cười nói: “Không cần nhắc tới món nợ cũ nữa. Tôi bảo đảm từ nay về sau chỉ có em”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Động cơ không mấy trong sáng

Tôi bảo đảm từ nay về sau chỉ có em!

Trong tai Quách Thanh Tú nghe được lời Lâm Việt Thịnh nói, trong lòng cảm thấy có một hơi ẩm lan tràn khắp người.

Nếu như hắn thật sự chịu thay đổi vì cô, vậy hắn nhất định là một người ba tiêu chuẩn thích hợp.

“Được, anh phải nhớ kỹ lời mình đã nói đấy!”

Lâm Việt Thịnh đưa Quách Thanh Tú vào trong xe, sau đó lái xe về phía công ty mình.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Quách Thanh Tú nhanh chóng phát hiện đó không phải là hướng quay về nhà Lê Quyên Quyên.

“Đi đến công ty tôi!”

“Này, tôi đi công ty anh làm gì? Tôi muốn về nhà.”

Quách Thanh Tú nói liên tục không ngừng: “Lê Quyên Quyên đang đợi tôi!”

Lâm Việt Thịnh đột nhiên dừng xe lại, sau đó quay đầu xe và chạy về phía nhà họ Lê.

Ở cửa nhà họ Lê, Lâm Việt Thịnh xuống xe cùng Quách Thanh Tú, sau đó giơ tay ôm vai cô: “Em đi đi, đi thu dọn ít đồ rồi về nhà với tôi.”

Quách Thanh Tú đột nhiên phát hiện mình bị lừa, lập tức bất mãn phản đối: “Tôi bảo quay lại với anh lúc nào?”

Lâm Việt Thịnh xoa cằm, cười nhếch một bên mép, nhìn rất xấu xa và gọi cảm.

“Em không thể cứ ở nhà người khác được, người ta còn có rất nhiều chuyện...”

“Thanh Tú...” Phía sau vang lên tiếng gọi. Quách Thanh Tú theo bản năng quay đầu lại liền nhìn thấy Lê Quyên Quyên đang kéo một cái vali qua.

“Quyên Quyên, cậu đi đâu vậy?”

Lê Quyên Quyên nhún vai: “Cái vali này là của cậu mà...”

Quách Thanh Tú ý thức được có gì không đúng, cô quay đầu nhìn Lâm Việt Thịnh. Trong đôi mắt đen của anh đầy ý cười xấu xa.

“Là anh thu xếp, đúng không?”

“Không có, Thanh Tú, mấy hôm nay tớ vừa bận cũng có việc, hi hi, cậu chủ Lâm, làm phiền anh chăm sóc Thanh Tú cẩn thận.”

Lê Quyên Quyên không có khả năng chống cự trước những anh chàng đẹp trai, đột nhiên đứng ở trước mặt Lâm Việt Thịnh làm cô ấy thậm chí không dám ngẩng đầu lên, vội vàng đẩy vali của Quách Thanh Tú tới trước mặt hắn, sau đó đi như chạy trốn vậy.

Chỉ còn lại Quách Thanh Tú cùng Lâm Việt Thịnh nhìn nhau.

Quách Thanh Tú hoàn toàn không ngờ được Lâm Việt Thịnh đã đánh tiếng với Lê Quyên Quyên trước. Rốt cuộc anh làm chuyện này vào lúc nào vậy? Cô còn đang nghi ngờ thì thấy điện thoại rung lên. Thì ra là tin nhắn do Lê Quyên Quyên gửi đến.

“Thanh Tú, xin lỗi cậu. Thật ra tớ cảm thấy ba người nhà cậu ở chung với nhau vẫn tốt hơn!”

Quách Thanh Tú nhún tin trả lời: “Hừ hừ, cậu dám bán đứng tớ à?”

Sau một lát, Lê Quyên Quyên gửi đến một vẻ mặt vô tội: “Tớ thật sự không có! Tớ chỉ suy nghĩ cho “hạnh phúc” của các cậu thôi.”

Quách Thanh Tú suy nghĩ nửa thì phì cười. Xem ra Lê Quyên Quyên cũng bị Lâm Việt Thịnh làm hư rồi.

À, cũng không đúng. Lê Quyên Quyên hình như căn bản không mấy khi tiếp xúc với Lâm Việt Thịnh, mình nói xấu hần như vậy hình như hơi quá đáng.

Quách Thanh Tú nghĩ tới đây, mơ hồ cảm thấy buồn cười: “Lần sau tớ sẽ tìm cậu tính sổ sau.”

Quách Thanh Tú cúi đầu nghịch điện thoại, hần có thể nhìn thấy gương mặt trắng mịn cùng nụ cười vui vẻ và đơn thuần của cô.

Lâm Việt Thịnh ngắm nhìn cô. Xem ra, bây giờ cô đã dần dần vui vẻ trở lại.

Ấm ảnh của chuyện kia với cô đang dần dần biến mất.

Chiếc xe màu đen không ngừng di chuyển ở trong thành phố.

Chẳng bao lâu, nó dừng lại ở trước biệt thự của cung điện Versailles.

Quách Thanh Tú đi ra khỏi xe.

“Chào mừng cô Quách trở về!”

Di Nguyễn dẫn đầu tất cả những cô giúp việc đều đứng ở cửa lớn của biệt thự, đón chào Quách Thanh Tú, âm thanh vang lên chinh tề.

Cảnh tượng này, khí thế này thật sự làm cho Quách Thanh Tú đặc biệt chấn động.

Cô quay đầu nhìn Lâm Việt Thịnh, thấy hần đang cười xấu xa, đầy đắc ý.

“Hi hi!”

Lâm Việt Thịnh rất thích ngắm vẻ kinh ngạc của Quách Thanh Tú, hần duỗi tay kéo cô vào trong lòng.

“Em có cảm giác về nhà không?”

Quách Thanh Tú mím môi, cô không hứng thú lắm khi đối mặt với những cô giúp việc đang cung kính tươi cười rạng rỡ kia.

Cô vốn còn muốn thử thách hần, không ngờ tự nhiên lại mơ hồ để hần dẫn về đây mất rồi.

“Oa, Quách Thanh Tú, thật vui khi chúng ta lại gặp mặt.”

Quách Thanh Tú vừa đi vào cửa lớn, một bóng dáng chói mắt đã nhào tới, ôm chặt Quách Thanh Tú vào trong lòng.

Quách Thanh Tú hơi bối rối. Cô không ngờ Dương Hà Khuê còn ở đây.

Lúc này, Dương Hà Khuê mặc chiếc váy kẻ sọc vuông, giống như một con bướm nhào tới trước mặt cô.

Đột nhiên, một cánh tay giờ ra, nhấc Dương Hà Khuê lên và kéo ra khỏi người cô, sau đó ném mạnh ra ngoài.

Thất lạng Dương Hà Khuê đụng phải góc tủ, đau đến mức sắp chảy nước mắt.

“Lâm Việt Thịnh, sao anh có thể đối xử với em như vậy chứ?”

Môi Lâm Việt Thịnh hơi cong lên, đôi mắt thâm trầm nhìn chăm chú vào cô ta: “Sao cô còn ở đây?”

Khóe mắt Quách Thanh Tú liếc nhìn một đồng vali đặt gọn gàng trong góc, hình như đang đặc biệt chờ Lâm Việt Thịnh về.

Di Nguyễn từ bên ngoài chạy vội vào, vẻ mặt sợ hãi: “Xin lỗi cậu chủ, cô Dương nói muốn chờ cậu về để chào từ biệt xong mới bằng lòng rời khỏi đây.”

“Thật không?” Lâm Việt Thịnh nhướng mày, nhìn Dương Hà Khuê có vẻ không vui nói: “Bây giờ cô có thể đi được rồi đấy.”

“Anh Lâm Việt Thịnh, ông nội từng nói sẽ để chúng ta...”

DDương Hà Khuê còn chưa nói xong, đột nhiên câm nín. Quách Thanh Tú xoay đầu lại, tò mò nhìn Lâm Việt Thịnh.

Nhưng cô chỉ thấy sự lạnh lùng và tuyệt tình trên mặt hần, hoàn toàn không nhìn thấy được biểu cảm gì khác.

DDương Hà Khuê không thể làm gì khác hơn là kéo va li đi ra ngoài cửa.

Khi đi qua Quách Thanh Tú, cô ta đột nhiên dừng lại bên cạnh Quách Thanh Tú, khẽ nói: “Tôi sẽ không từ bỏ Lâm Việt Thịnh đâu!”

Đôi mắt đẹp sáng ngời của Dương Hà Khuê ngược lên, nhìn về phía Quách Thanh Tú và chớp chớp đầy vẻ nghịch ngợm.

Thoáng cái, trên mặt cô ta đã tươi cười rất ngây thơ, giống như sự buồn bực vừa biểu hiện ra chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Quách Thanh Tú nhìn bóng dáng Dương Hà Khuê dần dần đi xa. Cô đến, mà Dương Hà Khuê rời đi.

Lâm Việt Thịnh đúng là có duyên với phụ nữ.

Hình như hắn nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Quách Thanh Tú, hắn đặt tay lên hai vai của cô: “Người phụ nữ này, trong đầu nhỏ của em lại nghĩ gì đấy?”

“Anh thật sự không thích cô ấy sao?”

Từ lần gặp đầu tiên, Quách Thanh Tú đã nhìn ra Dương Hà Khuê không phải là cô bé trong sáng mà ngây thơ, đầy vui vẻ đơn thuần như trong phim Hoan Trường. Vừa rồi Lâm Việt Thịnh đối xử với cô ta như vậy có hơi quá đáng.

Đôi mắt Lâm Việt Thịnh nheo lại lóe lên tia nguy hiểm. Bàn tay hắn nâng cằm của Quách Thanh Tú lên, dùng giọng điệu chế nhạo hỏi ngược lại: “Lẽ nào em hi vọng tôi thích cô ta sao?”

Quách Thanh Tú đẩy tay hắn ra: “Tôi đang suy nghĩ, nếu như anh thật sự làm gì đó với người ta rồi đuổi người ta đi như vậy, có phải rất vô trách nhiệm không?”

Lâm Việt Thịnh có vẻ không kiên nhẫn được nữa, hắn thả cô ra, đi tới trước ghế sa lon bằng da màu đen, nói lòng cà vạt và ngồi xuống.

“Em trở nên đông dài như vậy từ lúc nào thế? Bản thân Dương Hà Khuê muốn tới, có phải do tôi ép buộc đâu. Lẽ nào em thích có người chứng mắt ở đây? Nếu không Tănggi sẽ tìm cô ta về!”

Quách Thanh Tú khẽ hừ một tiếng: “Anh dám!”

Bữa tối, khi các món ăn được đưa lên, Quách Thanh Tú lại thấy hơi buồn nôn.

Những thức ăn này đều rất bổ dưỡng, nhân sâm, tổ yến gì đó đều có, bày đầy một bàn. Nhưng lúc này Quách Thanh Tú đang mang thai nên rất ghét mấy thứ này.

Vừa nghĩ thấy mùi hải sản là cô đã thấy rất khó chịu rồi.

Lâm Việt Thịnh nhảy bèn thấy được vẻ mặt khó chịu của Quách Thanh Tú.

“Em không thích ăn à?” Lâm Việt Thịnh dừng đĩa, gọi một tiếng: “Di Nguyễn!!”

“Cậu chủ, có chuyện gì không?” Di Nguyễn vội vàng đi ra khỏi phòng bếp. Lâm Việt Thịnh gõ ngón tay xuống mặt bàn, vẻ mặt thâm trầm: “Làm lại một bàn thức ăn khác!”

“Được, được!” Di Nguyễn sợ hãi trả lời.

Quách Thanh Tú vội vàng ngăn cản đi. Tuổi di Nguyễn đã lớn, lại thêm lúc này trời cũng tối rồi, làm lại thì phải làm tới lúc nào: “Di Nguyễn, không cần đâu. Thức ăn này rất ngon, chẳng qua gần đây dạ dày tôi không tốt lắm, không ăn được các món dầu mỡ với hải sản thôi.”

Lâm Việt Thịnh hơi nheo mắt lại. Hắn đứng lên, đặt tay lên vai cô và ấn cô ngồi xuống.

“Em ngồi yên, tôi làm cho em ít đồ tốt cho dạ dày.”

Lâm Việt Thịnh làm rất nhanh, hơn mười phút sau đã thấy hắn cầm một cái cốc thủy tinh rất lớn đi ra khỏi phòng bếp.

Trong cốc thủy tinh có thứ gì đó giống như nước trái cây, vàng vàng xanh xanh.

“Em uống đi.”

Lâm Việt Thịnh nói với giọng điệu ra lệnh. Quách Thanh Tú nhú mày: “Đây, đây là thứ gì vậy? Nhìn qua thật đáng sợ.”

“Nước táo...”

“Nước táo!! Trời ạ, sao nước táo lại thành như vậy chứ?” Sau khi Quách Thanh Tú than thở xong liền che miệng lên cười. Cô biết mình đã thành công đã kích tới lòng tự trọng của cậu chủ Lâm rồi.

Về mặt Lâm Việt Thịnh hơi khó xử: “Tôi bảo em uống thì em cứ uống đi. Em nói nhiều như vậy làm gì. Nhanh lên!”

“Được rồi!”

Quách Thanh Tú làm ra bộ dạng anh dũng hy sinh, cầm cốc thủy tinh uống vào.

Vừa vào miệng, cô có cảm giác chua chua, ngọt ngọt, rất ngon, không hề khó uống.

Cô thấy ngon miệng nên uống một hơi cạn sạch.

Lâm Việt Thịnh nhận lấy cái cốc không trong tay cô, chế nhạo: “Có phải là thuốc độc không?”

Quách Thanh Tú mừng thầm: “Thật không ngờ chủ tịch Lâm còn biết ép nước trái cây đấy.”

“Cậu chủ, tay cậu bị chảy máu rồi...” Di Nguyễn đứng bên cạnh nhìn thấy ngón tay của Lâm Việt Thịnh có máu chảy ra.

Lâm Việt Thịnh không để ý, rút ngón tay lại: “Đi kêu to như vậy làm gì, chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Quách Thanh Tú cũng phát hiện ra tay hấn bị thương: “Anh cắt vào tay sao? Để tôi băng lại cho anh.”

Lâm Việt Thịnh ngồi yên ở trên ghế, nhìn Quách Thanh Tú luống cuống tay chân nhận lấy thuốc tím trong tay di Nguyễn, giúp hấn rửa vết thương.

Trên gương mặt đẹp trai của hấn thoáng có ý cười rất khó nhận ra, thuận tiện kéo Quách Thanh Tú vào trong lòng.

Hấn thì thầm nói với cô: “Nếu em thật sự thương tôi, buổi tối bồi thường nhiều một chút được không?”

Hấn ám chỉ rõ ràng như vậy mà không để ý có di Nguyễn ở đây, mặt Quách Thanh Tú đỏ bừng, nóng như lửa đốt vậy.

Quách Thanh Tú đẩy mạnh Lâm Việt Thịnh ra: “Tôi muốn đi vệ sinh.”

Phía sau cô vọng đến tiếng cười đắc ý của Lâm Việt Thịnh, khóe mắt cô liếc thấy có mấy cô giúp việc cũng đang che miệng cười.

Người đàn ông mặt dày này đúng là cái gì cũng nói được.

Khi Quách Thanh Tú trở lại phòng ngủ rộng rãi và lộng lẫy, cô mới phát hiện, tất cả mọi thứ ở đây không thay đổi. Cô nhớ trước đây Dương Hà Khuê từng nói đã đổi ga trải giường, đồ nội thất các loại, sao giờ vẫn như vậy?

“Không phải Dương Hà Khuê nói đã đổi ga trải giường rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Người đẹp cầu xin làm ấm giường

Lâm Việt Thịnh bế Quách Thanh Tú lên, đè cô trên giường: “Không sai, cô ta thật sự đổi ga trải giường, nhưng đổi trong phòng cô ta chứ không phải trong phòng tôi. Cái đầu nhỏ này của em đang suy nghĩ điều gì vậy?”

“Phòng cô ta ở đâu?”

“Dưới tầng!”

Lâm Việt Thịnh nói xong liền hôn xuống, Quách Thanh Tú gãy dựa từ chối: “Đừng, tôi còn chưa đánh răng!”

“Khà khà, tôi cũng chưa...”

Lâm Việt Thịnh rất thích vị ngọt trong miệng cô, nó còn có mùi táo thơm ngát. Hấn thích mùi của cô, trong lành không trộn lẫn với những thứ linh tinh khác.

Đây mới là mùi vị nguyên sơ của cô, mùi hấn thích đang không ngừng lan tỏa trong khoang miệng của hấn.

Đang hôn nửa chừng, đột nhiên có tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

TLâm Việt Thịnh tức giận không thôi. Mẹ nó, ai không thức thòi mà tới quấy rầy hấn vào lúc này chứ? Thật đúng là không muốn sống nữa rồi.

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên không ngừng. Lâm Việt Thịnh đang chìm đắm, quần quýt cùng người đẹp nên không muốn đi ra.

Quách Thanh Tú đẩy mạnh hẳn ra: “Hình như là giọng nói của Lê Hùng Việt. Anh đi ra xem thử đi!”

Về mặt của cậu chủ nào đó rất bất mãn, thò tay lấy quần áo bên giường tùy tiện khoác lên người rồi đi ra ngoài.

“Có phải là muốn chết không hả?!”

Giọng nói của Lâm Việt Thịnh lộ rõ sự bất mãn.

Quách Thanh Tú thật sự toát mồ hôi. Làm việc cho ông chủ có tính tình tệ như vậy, thật đúng là xui xẻo, động một tí là bị mắng rồi.

Không biết Lê Hùng Việt nói gì, Lâm Việt Thịnh không còn tức giận nữa, giọng nói cũng khẽ hơn.

Một lúc sau, Lâm Việt Thịnh đi vào phòng thay đồ và thay quần áo.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, hắn đi tới bên cạnh Quách Thanh Tú nói: “Tôi phải ra ngoài, em cứ ngủ trước đi.”

Hắn cúi đầu và hôn lên trán cô, một nụ hôn dịu dàng hiếm thấy, không mang theo bất kỳ ham muốn nào.

Trong lòng Quách Thanh Tú thoáng động: “Anh đi đâu vậy?”

Lâm Việt Thịnh cong môi cười, giơ tay xoa mái tóc đen mượt của cô: “Em đừng suy nghĩ nhiều như vậy nữa, cố gắng ngủ đi.”

Dáng người cao lớn của hắn nhanh chóng biến mất ở phía sau cửa phòng.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, che đi tầm mắt của Quách Thanh Tú.

Cô hoàn toàn không thấy buồn ngủ. Muộn thế này rồi, Lâm Việt Thịnh ra đi làm gì?

Cô nghĩ lại mới phát hiện mình hoàn toàn không biết gì về thế giới của Lâm Việt Thịnh.

Ngoại trừ biệt thự này, còn có một công ty thuộc sở hữu của ST, cô không biết nhiều về hắn.

Quách Thanh Tú khoác áo ngủ rồi đi chân trần ra ngoài

Vừa rồi được Lâm Việt Thịnh bế vào nên cô không có cảm giác gì, bây giờ đi chân trần giẫm lên, cô mới biết có thay đổi.

Thảm ở đây được đổi thành thảm lông cừu, có vẻ mềm mại và ấm áp hơn.

Quách Thanh Tú ngồi phía đầu giường, kéo ngăn kéo ra. Bên trong không ngờ có để một tập ảnh chụp. Cô lấy ra, đặt lên giường và xem từng cái một.

Những tấm ảnh này có cái chụp chính diện, có cái chụp nghiêng, có cái chỉ chụp nửa người.

Có một ít chụp trong trường tiểu học, một ít ở trường trung học cơ sở. Bức ảnh cuối cùng là trong đại học.

Tổng cộng có hơn mười tấm ảnh. Trong tất cả những tấm ảnh này chỉ có cùng một nhân vật nữ chính. Quách Thanh Tú nhìn thấy rõ ràng, đó là cô.

Trong lòng Quách Thanh Tú chấn động, Lâm Việt Thịnh làm sao có được những tấm ảnh này?

Lẽ nào hắn đã bắt đầu chú ý đến cô từ mười mấy năm trước, đồng thời tìm người theo dõi và chụp ảnh cô sao?

Vì sao lần trước khi cô ở đây lại không phát hiện ra được?

Tuy nhiên, dù kinh ngạc nhưng trong lòng cô cũng ó chút vui mừng, xem ra hắn quan tâm đến cô, nếu không cũng sẽ không giữ nhiều tấm ảnh như vậy.

Quách Thanh Tú suy nghĩ một lát, rút điện thoại nội bộ ra gọi: “Di Nguyễn, đi lên đây một lát!”

Ba phút sau, Di Nguyễn mỉm cười đi tới: “Cô Quách, cô có gì cần dặn sao?”

Quách Thanh Tú ngồi trong chiếc ghế sofa màu trắng mềm mại đối diện chiếc giường, ôm một cái gối, mỉm cười và nói: “Di Nguyễn, đi làm giúp tôi nhiều chuyện như vậy, tôi thật sự cảm ơn đi. Di qua đây ngồi một lát, chúng ta nói chuyện đã.”

Di Nguyễn dè dặt đặt hai tay giao trước người, đứng trước mặt Quách Thanh Tú mỉm cười và lắc đầu: “Cô Quách nói gì vậy. Tôi chỉ làm đúng công việc của tôi thôi, nói cảm ơn thì tôi không dám nhận.”

“Ha ha, di không cần phải ngại. Theo tuổi tác, tôi phải gọi di một tiếng đi. Di qua đây ngồi một lát đi!”

Di Nguyễn cười, không thể làm gì khác hơn là đi tới bên cạnh Quách Thanh Tú, ngồi sát mép ghế sa lon.

“Tôi và Lâm Việt Thịnh ở với nhau lâu như vậy, nhưng không biết nhiều về người nhà của anh ấy. Di Nguyễn có biết không?”

Di Nguyễn chớp mắt: “Cậu chủ Lâm có hai người anh trai đều sống ở nước ngoài, tôi cũng chưa từng gặp bao giờ!”

“Cô Quách hỏi chuyện này để làm gì?”

“Ha ha, không có gì. Đúng rồi, thăm này được đổi từ lúc nào?”

“Nó được đổi trước khi cô Quách quay về. Cậu chủ nói cô thích chạy chân trần, cho nên đặc biệt căn dặn phải đổi thảm lông cừu mềm mại hơn.”

“Được rồi, không có gì nữa, di Nguyễn đi xuống đi!”

Di Nguyễn đứng lên, mỉm cười gật đầu và đi ra ngoài.

Quách Thanh Tú đứng lên, đi về phía giường, đột nhiên đèn lại tắt.

Quách Thanh Tú lần mò, thò tay tìm công tắc và ấn vài cái, nhưng không thấy đèn sáng. Chẳng lẽ là đứt cầu chì à?

Trước mắt tối tăm, thò tay không thấy năm ngón, Quách Thanh Tú đi về phía cửa lớn.

Cô vừa kéo cửa phòng ra và chuẩn bị gọi di Nguyễn, âm thanh vừa phát ra đã bị cái gì đó bịt lại.

Một nòng súng lạnh như băng ấn lên trên đầu của cô: “Đừng lên tiếng, nếu không thì hậu quả rất khó đoán được đấy!”

Một bóng đen cao lớn đẩy nhẹ cô vào phòng. Cùng lúc đó, một mùi nước hoa thoang thoảng bay vào.

Giọng nói này là giọng đàn ông đầy từ tính, tràn ngập vẻ mờ ám không thể giải thích nổi, không giống như người xấu đột nhập vào phòng, ngược lại giống như người đàn ông lên yêu đương vụng trộm. Người đàn ông này còn xịt nước hoa thơm phức, thật đúng là dạng người trong ngoài khác biệt.

Quách Thanh Tú lục tìm trong trí nhớ một lúc lâu, cũng không nhớ ra mình đã nghe qua giọng nói này ở đâu.

Một lát sau, đèn đã sáng lên.

Lúc này, Quách Thanh Tú mới nhìn thấy rõ người đàn ông trước mặt, các đường nét trên gương mặt rất rõ ràng, mái tóc dài màu nâu được buộc phía sau đầu, áo khoác dài màu đỏ, trong tay cầm một khẩu súng màu đen, đôi mắt tuyệt đẹp đang mở to nhìn Quách Thanh Tú.

“Thật không ngờ thằng ba còn giấu một người đẹp ở đây...”

Sau khi người đàn ông này quan sát Quách Thanh Tú xong, không ngờ thu súng lại, khẩu súng xoay một vòng tuyệt đẹp trong ngón tay và trở lại trong tay áo một cách lưu loát. Anh ta nhìn về phía Quách Thanh Tú mỉm cười với dáng vẻ lưu manh: “Chào người đẹp, cô tên gì vậy? Nếu không ngại thì cô ăn với tôi một bữa cơm như?”

Có phải đầu óc người đàn ông này bị cửa kẹp rồi không? Nửa đêm xông tới trong nhà người khác, hẹn bạn gái của người khác đi ăn cơm?

Rất rõ ràng đầu óc người này có vấn đề.

“Thế nào? Có phải người đẹp đã đổ tôi rồi không...”

Người đàn ông giang hai cánh tay ra, muốn ôm Quách Thanh Tú vào trong lòng.

Đột nhiên một tiếng nói lạnh lùng vang lên sau lưng anh ta vang lên, đó là Lâm Việt Thịnh: “Lâm Thanh Tùng, anh nghe cho kỹ đây, nếu như anh dám động đây, anh có tin tôi sẽ nổ súng không?”

Nòng súng của Lâm Việt Thịnh chỉ ngay vào Lâm Thanh Tùng, anh ta giơ hai tay lên, chậm rãi xoay người lại.

“Này, làm gì hung dữ như vậy? Anh chỉ muốn mời người đẹp ăn một bữa cơm... Hơn nữa, nhà em cất giấu người đẹp như vậy cũng không nói với anh một tiếng nào thế.”

Quách Thanh Tú đột nhiên thấy bối rối. Lâm Thanh Tùng? Cũng là họ Lâm, xem ra có quan hệ với Lâm Việt Thịnh à?

Trong lúc cô đang kinh ngạc, Lâm Việt Thịnh đã đập Lâm Thanh Tùng ra phía sau cửa, hất ôm Quách Thanh Tú vào trong lòng: “Em có sợ không? Vừa rồi là do anh ấy giờ trò quỷ thôi.”

“Người đẹp, tôi tự giới thiệu trước, tôi là Lâm Thanh Tùng - anh hai của Lâm Việt Thịnh, Cô đừng hỏi vì sao tôi có cái tên này. Bản thân tôi cũng không biết. Đây là do người ba nào có vấn đề của tôi đặt...”

Lâm Thanh Tùng tự giới thiệu một cách ngắn gọn, nói xong liền muốn nhào tới đi ôm, Quách Thanh Tú sợ hãi lùi lại một bước. Lâm Việt Thịnh không hề do dự đá văng Lâm Thanh Tùng ra: “Anh rút xa một chút, không được phép chạm vào người phụ nữ của tôi.”

Lâm Việt Thịnh đặc biệt ngang ngược tuyên bố chủ quyền của mình.

Bộ dạng Lâm Thanh Tùng rất tủi thân: “Em đừng như vậy mà, bọn anh chỉ là chào hỏi thôi, em cần gì phải hung dữ với anh như thế.”

Lâm Việt Thịnh quát: “Đây là Trung Quốc chứ không phải ở nước ngoài, anh hãy chấm dứt việc đó đi.”

Lúc này Quách Thanh Tú mới chợt hiểu ra, chẳng trách khi cô vừa nhìn qua, cảm thấy mình nhìn Lâm Thanh Tùng có hơi quen mắt, hóa ra là anh trai của Lâm Việt Thịnh.

Nhưng tính cách phong lưu của hai anh em bọn họ thì giống nhau như đúc, thật không biết ba của bọn họ là người thế nào!

“Người đẹp, cô thấy thằng ba hung dữ như vậy mà cô còn không dạy dỗ nó à...”

Quách Thanh Tú hào phóng đi lên trước, giơ tay ra và giới thiệu mình: “Chào anh, tôi là Quách Thanh Tú, rất vui được biết anh.”

Lâm Thanh Tùng đắc ý đứng lên: “Em thấy chưa? Người đẹp lịch sự thế nào chứ?”

Về mặt Lâm Việt Thịnh vẫn rất khó coi, kéo Lâm Thanh Tùng đi ra ngoài: “Anh bớt nói linh tinh đi, anh đi với tôi xuống dưới tầng rồi nói sau.”

Lâm Việt Thịnh cúi người xuống, lục lấy một khẩu súng từ trên người Lâm Thanh Tùng và ném lên trên giường, hất quay đầu nói với Quách Thanh Tú: “Em cứ ngủ trước, lát nữa tôi sẽ lên.”

Lâm Việt Thịnh nói xong thì đi ra khỏi phòng.

Cửa phòng đã đóng lại, Quách Thanh Tú nhìn chăm chăm vào khẩu súng kia.

Tối nay có chuyện gì vậy? Thoáng cái xảy ra nhiều chuyện như vậy làm cô cảm giác không kịp ứng phó.

Đặc biệt là anh hai của Lâm Việt Thịnh, cách anh ta xuất hiện thật kỳ lạ! Hình như người nhà họ Lâm đều không bình thường.

Quách Thanh Tú nhặt khẩu súng kia lên và bỏ vào trong ngăn kéo. Cô ôm chăn, ngồi ở trên giường, chậm rãi chờ Lâm Việt Thịnh trở về.

Trong phòng khách dưới tầng, Lâm Thanh Tùng trực tiếp nằm ở trên ghế sofa, hai chân gác lên cao.

“Này, em đừng quá đáng như vậy. Anh không ngại xa xôi vạn dặm tới thăm em, em không mở tiệc chào đón anh thì thôi, sao có thể không khách sáo với anh như vậy được.”

Lâm Việt Thịnh khoanh tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta: “Anh bớt nói nhảm đi. Tôi đoán ba phải anh tới, anh tới đây chắc chắn không có chuyện gì tốt rồi.”

Lâm Thanh Tùng ngồi dậy, vẻ buồn bã trên mặt đã biến mất, thay vào đó là sự nghiêm túc: “Em đã đoán đúng rồi, thật sự là ba bảo anh đến. Xem ra, em cũng đoán được anh tới vì chuyện gì.”

Lâm Việt Thịnh trầm mặt và không nói gì, trong mắt lóe lên sự thù hận và phức tạp.

“Ông ta chưa chắc có thể quản được quá xa, bây giờ tôi ở trong nước chứ không phải nước Pháp, tay ông ta có thể với dài như vậy sao?”

“Hi hi, em không thể nói như vậy được. Bây giờ em là hy vọng của nhà họ Lâm chúng ta. Nếu như em chọc cho ông ta giận lên, em biết sẽ có hậu quả gì rồi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ăn cơm trước kẻo

Lâm Việt Thịnh im lặng một lúc rồi lạnh lùng nói: “Người đâu, tiễn khách!”

Ngay lập tức có hai vệ sĩ to cao từ bên ngoài đi tới bên cạnh Lâm Thanh Tùng, sau đó rất “lễ độ” đưa tay: “Cậu hai, mời!”

“Này, em không thể làm thế với anh được, tới cửa là khách chứ, này....”

Lâm Thanh Tùng còn chưa kịp nói hết câu đã bị hai tên vệ sĩ kéo ra ngoài.

Quách Thanh Tú đứng bên cửa sổ trên lầu hai, cô khẽ vén rèm nhìn xuống bên dưới.

Cô nhìn thấy Lâm Thanh Tùng tức giận đến mức khoa tay múa chân nhưng vẫn bị hai vệ sĩ quăng ra ngoài.

Ngay sau đó, một chiếc vali màu bạc cũng bị quăng ra chỗ anh ta.

Quách Thanh Tú cười khê, hai anh em này đúng là thú vị.

Vừa gặp nhau chưa nói gì đã giương cung bạt kiếm, nhà họ Lâm đúng là bạo lực quá đi mất.

“Quách Thanh Tú, em đang nhìn gì thế?”

Giọng nói xen chút tức giận của Lâm Việt Thịnh vang lên, Quách Thanh Tú vội vàng thả rèm xuống, vừa quay người đã thấy thân hình cao lớn của hắn bước vào phòng, sau đó hắn đóng chặt cửa lại.

Quách Thanh Tú mỉm cười bước tới, “Anh ấy dù sao cũng là anh trai của anh, anh hẳn tâm quăng anh ấy ra ngoài đường nửa đêm canh ba thế này sao.”

“Em yên tâm, anh ta không chết nổi đâu...” Lâm Việt Thịnh nói xong, mặt khó chịu nhìn Quách Thanh Tú, “Trông em có vẻ không nỡ để anh ta bên ngoài nhỉ, nếu không em gọi anh ta quay lại đi, anh sẽ nhường cái giường của anh cho anh ta?”

Giọng Lâm Việt Thịnh đầy châm chọc, Quách Thanh Tú sao có thể không hiểu ý của hắn, cô le lười ngồi xuống bên giường.

“Lại ghen gì nữa ấy, anh ấy là anh trai của anh chứ không phải của em, coi như em lo việc bao đồng đi, anh trai anh chết hay sống có liên quan gì tới em đâu?”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh càng khó coi hơn, hắn ta cao giọng, “Quách Thanh Tú, em muốn chết hay sao mà dám nói với tôi bằng cái giọng ấy.”

Nói kiểu gì cũng sai, xem ra hôm nay tâm trạng người đàn ông này không được tốt lắm, Quách Thanh Tú cũng lười để ý hắn, thông dong chui vào trong chăn giả vờ ngủ.

Nếu là lúc trước, Lâm Việt Thịnh chắc chắn sẽ tức giận gây chuyện với cô, nhưng hôm nay lại khác, Quách Thanh Tú rúc trong chăn một lúc lâu nhưng hắn ta vẫn không tới làm phiền cô.

Quách Thanh Tú khẽ lật chăn sang một bên, Lâm Việt Thịnh đang đứng bên cửa sổ, tay cầm điện thoại nói gì đó.

Giọng hắn ta rất nhỏ, Quách Thanh Tú chỉ nghe loáng thoáng mấy câu: “Thêm người....”

Lâm Việt Thịnh cúp điện thoại xong liền nhìn về phía Quách Thanh Tú, “Sao còn chưa ngủ?”

Quách Thanh Tú nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ, “Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Lâm Việt Thịnh để điện thoại bên tủ đầu giường, sau đó ngồi xuống nghiêng người dựa vào gối, “Không có gì, em nghỉ nhiều rồi, ngủ sớm đi.”

Quách Thanh Tú ngẫm nghĩ một lúc rồi nghiêm túc nói: “Tám ảnh trong ngăn kéo anh có từ khi nào?”

Thay vì đoán tới đoán lui thì đi hỏi thẳng là hay nhất.

Lâm Việt Thịnh thản nhiên liếc nhìn cô: “Cách đây không lâu.”

“Anh lừa em, những tám ảnh đó anh có từ khi nào? Chẳng lẽ anh biết em lâu rồi sao?”

Lâm Việt Thịnh bật cười, “Em muốn tôi trả lời là tôi thầm yêu em từ rất lâu rồi à?”

Quách Thanh Tú cười hi hi: “Em thấy đúng mà.”

Lâm Việt Thịnh gõ nhẹ đầu Quách Thanh Tú: “Em mơ tiếp đi, chẳng qua do trước đây tôi ghét Quách Tuấn Kiệt nên mới cho người theo dõi ông ta, tiện thể chụp lên vài bức. Cứ như vậy cũng chụp rất nhiều người khác, trong đó có em, gần đây tôi vừa lòi mấy tám hình này ra sắp xếp lại, chọn ra vài bức để ở đây.”

Lâm Việt Thịnh thẳng thắn kể chuyện lúc trước, hai người lại rơi vào im lặng.

Ân oán giữa nhà họ Quách và họ Lâm có lẽ tới đây là chấm dứt.

Lâm Việt Thịnh vỗ vai Quách Thanh Tú, “Đừng nghĩ nữa, ngủ đi.”

Buổi tối hôm đó, hai người tĩnh lặng đến kỳ lạ, chuyện gì cũng không làm, cứ thế đi ngủ.

Buổi sáng hôm sau, đang say trong giấc ngủ, Quách Thanh Tú mơ hồ chuyển người liền phát hiện bên cạnh trống rỗng.

Cô mở mắt đón ánh nắng ấm áp từ ngoài cửa sổ chiếu vào, cả căn phòng được bao phủ một màu vàng của nắng ấm.

Cái chăn bên cạnh cô vẫn đang trải ra, nhưng người bên dưới đã đi từ bao giờ.

“Dì Nguyễn ơi! Lâm Việt Thịnh đi đâu rồi?”

Quách Thanh Tú gọi xuống cho dì Nguyễn.

“Vâng, chào cô Quách, cậu chủ nói có việc, đã đi từ sáng sớm rồi.”

“Anh ấy không nói đi đâu à?”

“Cái này tôi cũng không biết, cậu chủ đi đâu trước giờ đều không nói với tôi, cô Quách à, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, cô xuống ăn đi.”

“Tôi xuống liền!”

Quách Thanh Tú cúp máy, chải đầu xong, cô xỏ dép lê đi xuống lầu.

Tất cả mọi thứ ở đây đều không có gì thay đổi, phảng phất Quách Thanh Tú chưa từng rời khỏi nơi này.

Cô đã trở về, lần này cô không còn một mình nữa.

Trọng bụng cô đã có thêm một bé cưng.

Trên chiếc bàn ăn phủ vải trắng tinh đặt một món Tây và một món truyền thống, nhưng Quách Thanh Tú lại không muốn ăn lắm.

Dì Nguyễn bung một ly nước ép nóng đặt trước mặt Quách Thanh Tú.

“Cậu chủ dậy sớm ép cho cô đây, cậu ấy nói hâm nóng rồi đem ra cho cô uống.”

Thật không ngờ Lâm Việt Thịnh lại chu đáo như vậy, sáng sớm đã dậy ép trái cây cho cô.

Trong lòng Quách Thanh Tú dâng lên cảm xúc đầy ấm áp, nước ép trái cây nóng hổi mang theo vị chua chua ngọt ngọt đậm đà, uống vào rất ấm người.

Điều kỳ diệu là vị chua đó lại kích thích vị giác, khiến Quách Thanh Tú bỗng cảm thấy thèm ăn.

Cô lấy đĩa gấp một miếng trứng chiên màu vàng tươi, sau đó đưa lên miệng cắn, mùi vị tuyệt cú mèo.

“Dì Nguyễn, món trứng này dì chiên phải không, ăn ngon quá đi dì ơi!”

Dì Nguyễn nở nụ cười rục rờ, cùng một món trứng chiên nhưng lần này cô Quách lại cảm thấy ngon miệng, xem ra tâm trạng cô ấy bây giờ đang rất tốt.

“Cô Quách à, cậu chủ rất quan tâm đến cô đây, cả đời tôi từng thấy rất nhiều cặp vợ chồng nhưng người đàn ông chu đáo như cậu chủ đúng là hiếm lắm đây, lần này cô chủ về đừng đi nữa nha.”

Dì Nguyễn rất yêu quý cô gái khiêm tốn này.

Tính cách Lâm Việt Thịnh không tốt lắm, lúc nào cũng hung dữ với họ, người hầu của biệt thự này ai cũng đều sống trong thấp thỏm, sợ làm sai gì sẽ gặp phiền phức.

Nhưng có cô Quách, cuộc sống của họ dễ thở hơn rất nhiều, ít nhất cô ấy có thể khuyên được Lâm Việt Thịnh, hơn nữa từ khi cô ấy ở đây, ngôi biệt thự này mới thật sự giống một căn nhà, mà cô ấy chính là bà chủ ở đây.

Cô ấy không giống với những cô gái cậu chủ mang về trước đây.

Dì Nguyễn hiểu rõ điều này.

Quách Thanh Tú uống hết ly nước ép, ăn hết hai cuộn trứng chiên, ăn thêm một cái bánh Donut, còn uống thêm nửa ly sữa, xong xuôi cái bụng cô mới thấy no.

Trong bụng cô giờ đã có bé cưng, cô xoa xoa bụng, không nhịn được bắt đầu mơ về hình dáng của bé sau này.

Trong bụng mình thật sự đã có một hạt giống nhỏ kỳ diệu rồi sao?

Bé sẽ là trai hay gái? Sau này lớn lên giống mình hay giống Lâm Việt Thịnh, nếu khuôn mặt giống Lâm Việt Thịnh đẹp trai ngời ngời như thế thì tốt, nhưng đừng di truyền cái tính cách thô lỗ của hắn.

Sự xuất hiện của đứa bé này đã thay đổi toàn bộ suy nghĩ của Quách Thanh Tú.

Bây giờ mọi việc cô làm là vì chuẩn bị tương lai cho đứa bé.

Từ khi lấy được kết quả siêu âm, ngày nào Quách Thanh Tú cũng nhìn điểm đen bé xíu trên hình siêu âm, sau đó soi đi soi lại trong nắng.

“Nhìn thấy chưa, Quyên Quyên, đây là bé cưng của tớ.”

Quách Thanh Tú đắc ý chia sẻ niềm vui với cô bạn thân.

“Ừ ừ, tớ thấy rồi, Thanh Tú, cậu nói cả chục lần rồi đó.”

“Hi hi, cậu thấy bé sẽ giống tớ hay giống Lâm Việt Thịnh...” Khuôn mặt nhỏ của cô giương lên, trong nụ cười rực rỡ ấy còn xen lẫn ánh sáng ấm áp của tình mẹ.

Ngẫm nghĩ nửa ngày, Lê Quyên Quyên lạnh lùng nói: “Tớ cảm thấy sẽ giống... Đậu đen!”

Quách Thanh Tú cười phá lên, cô đưa tay gõ trán Lê Quyên Quyên, cô ấy mỉm cười né qua một bên, vừa ra khỏi cửa bệnh viện là hai người lại cười đùa không dứt.

Một lúc sau hai người đều đã mệt, Quách Thanh Tú mua hai trái bắp cùng Lê Quyên Quyên tới quảng trường, hai người ngồi trên ghế dài nghỉ ngơi, vừa gặm bắp, vừa ngắm nắng.

“Thanh Tú, cậu có nói với ba đứa bé chưa đó?”

Quách Thanh Tú lắc đầu, “Tạm thời chưa, tớ không biết anh ấy có thích trẻ con không, lỡ anh ấy biết tớ có thai không chừng còn bắt tớ bỏ bé.”

“Làm gì mà nghiêm trọng thế?” Lê Quyên Quyên nghĩ một lát rồi nói: “Thế Thanh Tú à, anh ta có cầu hôn cậu không?:

Chỉ có kết hôn thì đứa bé mới có một gia đình thật sự.

Đây là chuyện tốt cho cả Quách Thanh Tú và đứa bé trong bụng cô.

Dứt lời, Lê Quyên Quyên liền nhìn thấy nét mờ mịt trong ánh mắt của Quách Thanh Tú.

“Anh ta, chẳng lẽ không định lấy cậu? Tớ không tin, anh ta theo đuổi cậu như thế chẳng lẽ chỉ vì...”

“Quyên Quyên, tớ nghĩ rằng anh ấy chưa nghĩ tới chuyện cưới gả đâu! Thật ra ở bên anh ấy lâu như vậy, tớ cảm thấy tính cách anh ấy chẳng khác nào một đứa trẻ lớn già đâu, chẳng giống một người ba gì cả.”

Quách Thanh Tú bỗng cảm thấy trái bắp đang gặm trong tay trở nên nhạt nhẽo không có mùi vị gì nữa.

Cô đứng lên quăng nó vào trong thùng rác rồi đi thẳng.

Lê Quyên Quyên vội đi theo Quách Thanh Tú.

“Nhưng nếu cậu làm bà mẹ đơn thân cũng không tốt lắm đâu?”

Một lúc sau, khuôn mặt của Quách Thanh Tú nở nụ cười vui vẻ, “Dù thế nào đi nữa, tớ cũng sẽ giữ đứa bé này, nếu bé đã tới bên tớ thì tớ có trách nhiệm để bé lớn lên khỏe mạnh vui vẻ.”

“Kít!” Tiếng phanh xe vang lên khiến Quách Thanh Tú phải quay đầu lại.

Một chiếc xe màu trắng đang dừng trước mặt Quách Thanh Tú, cửa xe hạ xuống, nụ cười của Tăng Thanh Hải xuất hiện trong tầm mắt của cô.

“Thanh Tú, lên xe đi, anh có việc tìm em nè.”

Quách Thanh Tú chần chờ không lên, “Anh Hải à...”

Chỉ mới bốn năm ngày không thấy mặt Tăng Thanh Hải, giờ anh bỗng xuất hiện khiến cô có cảm giác như cách cả một đời chưa gặp nhau.

Khoảng thời gian từ lúc hôn lễ đến bây giờ, Quách Thanh Tú phát hiện cô đã thay đổi đến chóng mặt.

Hay có thể nói, từ đầu tới cuối cảm xúc trong lòng cô với Tăng Thanh Hải chỉ là thích mà không phải là yêu.

Chỉ khi ở bên Lâm Việt Thịnh, cô mới có cái cảm giác tim đập thành thịch đó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Không kịp nói lời chia tay

Thời gian đúng là một thứ đáng sợ, nó thử nghiệm tất cả chân lý trên đời này, sự khác nhau giữa yêu và thích lại dễ dàng phân biệt như thế.

Quách Thanh Tú ngẩn người một lúc, cô không biết nên nói gì với Tăng Thanh Hải.

Sâu trong đôi mắt của Tăng Thanh Hải chứa đầy mất mát, rõ ràng vừa rồi anh mới nhìn thấy cô cười rạng rỡ, tại sao vừa trông thấy anh, nụ cười đó lại vụt tắt đi như vậy.

Đây là chuyện không thể nào, rõ ràng cách đây không lâu cô ấy còn đồng ý và mong mỏi cùng anh sống hạnh phúc cả đời.

Đúng thế, anh không hề nghe nhầm, đây là sự thật, cô ấy đã chính miệng đồng ý gả cho anh trước mặt mọi người.

Mới chỉ bốn năm ngày, anh không tin cô ấy lại thay đổi nhanh như vậy.

“Thanh Tú, lên xe nào, chúng ta còn chưa chia tay mà.”

Tăng Thanh Hải khó khăn nói, sau đó lại chậm rãi nói thêm một câu: “Chúng ta đi ăn cơm đi, cứ cho là bữa cơm chia tay đi được không?”

Lê Quyên Quyên thấy hai người khó xử, bên vội vàng mượn cớ thoát thân, “A, hai người cứ nói chuyện đi, tớ có việc phải đi trước.”

Trong một nhà hàng Tây cao cấp, xung quanh rất tối, chỉ còn ánh sáng của hai ngọn nến.

Bầu không khí lãng mạn như vậy đúng là không phải nơi lý tưởng để chia tay.

Quách Thanh Tú ngồi đối diện với Tăng Thanh Hải, tay siết chặt, không biết nên nói gì mới tốt.

Một lúc sau, cô mới dè dặt mở miệng: “Xin lỗi anh Hải, hôm đó ba em không nên...”

Cô biết, tin tức trong đám cưới của bọn họ có lẽ là một đòn chí mạng với tập đoàn Tăng thị, có lẽ bây giờ anh còn đang liều mạng giữa nơi bờ vực.

Là cô hại anh!

Nếu cô không xen vào cuộc sống của anh thì giờ anh đã kết hôn với Lý Vi Vi rồi.

Sự nghiệp của anh lúc đó như mặt trời ban trưa, tất cả mọi thứ đều đang phát triển nhanh chóng, cuộc sống không còn gì tuyệt vời hơn.

Bàn tay cắt tóc của Tăng Thanh Hải hơi run rẩy, trên người anh mặc bộ đồ âu thoải mái loại dài có màu xám tro nhạt, mái tóc chải chuốt kỹ càng không rơi một cọng tóc, khuôn mặt dịu dàng, đôi mắt màu nâu sâu thẳm, tuy ở gần nhưng cô lại cảm giác anh rất xa cách.

Cô có thể ngửi thấy mùi hương từ trên người anh, trong vô thức, cô lại nhớ tới một người đàn ông khác.

“Thanh Tú, em thay đổi rồi.”

Có thể nghe ra nỗi đau khổ trong lời nói của Tăng Thanh Hải, anh không cam lòng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

Quách Thanh Tú có thể nhìn thấy vành mắt anh đỏ ửng, đó là dấu vết của người từng bị tổn thương.

Quách Thanh Tú không chịu nổi nữa, cô quay đầu nhìn ra bên ngoài, trên đường đang có rất nhiều người qua lại, còn có vài đôi nam nữ cặp kè, bọn họ có hạnh phúc không?

“Anh Hải à, chúng ta không thể đâu, điều này anh hiểu mà, nhưng sau này chúng ta có thể làm bạn.” Quách Thanh Tú khó khăn nói.

Tăng Thanh Hải ngậm ra một giây, sau đó chỉ biết cười khổ, anh nắm lấy tay của Quách Thanh Tú, “Thanh Tú à, tại sao em không đi kiểm tra ADN với anh? Em sợ gì nào? Em không muốn đối diện với sự thực sao?”

Tay anh lạnh lẽo, hơi lạnh đột ngột truyền tới khiến cô không khỏi run lên.

“Anh Hải à, em đã nói với anh rồi, trong bụng em là đứa con của Lâm Việt Thịnh, em không còn cách nào khác nữa.”

Tăng Thanh Hải đau khổ lắc đầu: “Đây không phải vấn đề, Thanh Tú, em có biết anh yêu em nhiều lắm không, anh cũng sẽ thương đứa bé này, anh sẽ nếu em kết hôn với anh, anh sẽ thương đứa bé như con mình, nếu có lời gian dối sẽ bị sét đánh chết. Thanh Tú, anh có thể không có tập đoàn Tăng Thị, mấy thứ danh tiếng địa vị kia anh không cần, nhưng anh không thể không có em, anh nói thật lòng, Thanh Tú, yêu em mười mấy năm anh không thể mất đi em, em hiểu lòng anh mà?”

Quách Thanh Tú cắn răng chậm chậm rút tay lại, nước mắt đã rung rung như muốn trào ra.

“Anh Hải, lẽ nào anh không hiểu thật sao? Ba anh cưỡng hiếp mẹ em, dù em có phải là con của bố anh không, em cũng sẽ không bao giờ thừa nhận, em không muốn nhận anh, càng không muốn kết hôn với con trai của tên khốn nạn ấy, anh hiểu chưa?”

Quách Thanh Tú đứng dậy chạy ra ngoài, để mặc Tăng Thanh Hải vẫn đang ngơ ngác.

Những lời này nói ra thật khiến lòng đau xót.

Anh Hải, tại sao anh lại là con của tên khốn nạn đó?

Đừng nói là người yêu, có lẽ giờ bạn bè cũng không thể nữa rồi.

Sâu tận đáy lòng Tăng Thanh Hải có gì đó như sụp đổ, anh siết chặt nắm tay đến mức khớp kêu lên răng rắc.

Anh không cam lòng, anh cực kỳ không cam lòng, Tăng Chí Tùng, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông.

Quách Thanh Tú ngồi trong phòng làm việc với tâm trạng rối bời, cô không còn tâm trí gì để làm việc nữa.

“Quách Thanh Tú, có cô Dương từ Đài Loan tới nói muốn gặp cô.” Nhân viên tiếp tân nói trong điện thoại.

“Được, để cô ấy lên đi.”

Lúc nhìn thấy Dương Hà Khuê, Quách Thanh Tú mới hiểu cái gì gọi là khách Đài Loan, thì ra là cô ta.

Dương Hà Khuê mặc đồng phục màu đen làm tôn lên khuôn mặt trắng sứ, người cô ta toát ra vẻ trầm lắng, không còn hoạt bát đơn thuần như trước nữa.

Quách Thanh Tú lạnh lùng nói, “Không ngờ lại là cô.”

Dương Hà Khuê cũng không khách sáo, cô ta tự mình ngồi xuống rồi nhìn quanh văn phòng.

Dương Hà Khuê nở nụ cười rạng rỡ, nhưng trong mắt của Quách Thanh Tú, nụ cười này rất giả tạo.

“Cô Quách, văn phòng của cô đẹp quá, xem ra Lâm Việt Thịnh đúng là rất yêu cô!”

“Cô Quách, cô lấy cà phê hay nước cam?” Cô thư ký bước vào nói.

Quách Thanh Tú vẫy tay, “Không cần đâu.”

“Này, khoan đã, tôi uống nước chanh.” Dương Hà Khuê tỉnh rụi nói.

“Cô Quách, đừng làm thế với tôi chứ! Hôm nay tôi tới đây là muốn thật lòng kết bạn với cô, cô làm gì phải trưng ra cái mặt lạnh lùng đó, tôi buồn lắm cơ!”

Dương Hà Khuê cố ý nói với giọng như một đứa trẻ hồn đồi khiến người nghe rất khó chịu.

Quách Thanh Tú đứng khoanh tay trước mặt cô ta, đôi lông mày cô nhướn lên: “Chúng ta nói thẳng nhé, tôi sẽ không nhường người tôi yêu, vì thế cô không có cơ hội đâu.”

Thái độ thẳng thắn của Quách Thanh Tú khiến Dương Hà Khuê kinh ngạc, cô ta không tức giận mà chỉ mỉm cười: “Hihi, Quách Thanh Tú à, cô đừng căng thẳng như vậy, không sai, tôi thích Lâm Việt Thịnh. Cô không cảm thấy chúng ta có duyên sao? Cô xem đi, khuôn mặt chúng ta giống nhau tới thế, đôi mắt và mái tóc cũng hơi tương tự, hơn nữa chúng ta còn cùng thích một người đàn ông.”

Dương Hà Khuê hưng phấn nói, lời cô ta khiến Quách Thanh Tú cảm thấy mờ mịt, thế nhưng, dù ở mặt nào đi nữa thì cô cũng không thích Dương Hà Khuê.

Thử hỏi xem, trên đời này có người phụ nữ nào có thể yêu thích tình địch không.

Quách Thanh Tú im lặng lắng nghe, Dương Hà Khuê tiếp tục nói: “Cô xem, chúng ta có nhiều điểm giống nhau như vậy, nói rõ chúng ta có thể trở thành bạn tốt.”

Nhưng Quách Thanh Tú vẫn rất tỉnh táo nói: “Có gì thì cô cứ nói thẳng, thời gian của tôi rất quý báu.”

Dương Hà Khuê uống một ngụm nước chanh, sau đó tào nhã dùng khăn giấy lau khóe miệng, cô ta cười nói: “Tôi muốn cạnh tranh Lâm Việt Thịnh một cách công bằng với cô, cô thấy thế nào?”

Quách Thanh Tú cười khê, “Không cần cạnh tranh, cô đã thua rồi.”

Dương Hà Khuê đắc ý hất cằm, “Ai nói? Cô có chắc không?”

“Rõ như ban ngày rồi, Lâm Việt Thịnh ban đầu chỉ lấy cô ra chọc tức tôi thôi, giờ tôi đã trở về bên cạnh anh ấy, cô không còn cơ hội nữa đâu.”

Dương Hà Khuê cười lạnh lạnh, “Quách Thanh Tú, giờ mới chỉ bắt đầu thôi! Hãy nghĩ đi, nếu hai người chưa làm hòa thì giờ tôi vẫn là người phụ nữ của anh ấy, thật ra hai người không hợp nhau, tôi nói thật lòng đó, cô không phát hiện sao, khi hai người ở bên nhau chỉ có mâu thuẫn gay gắt thôi, không cách nào giải quyết đâu.”

“Tình yêu thay đổi nhanh lắm, khi cảm xúc hai bên mãnh liệt tất nhiên là nhường nhịn yêu thương nhau, nhưng lâu dần nhược điểm hai bên lộ ra sẽ khiến mâu thuẫn ngày một gay gắt. Nhưng vấn đề quan trọng nhất chính là xuất thân địa vị của hai người cách nhau quá xa, điều này đã định trước hôn nhân của hai người sẽ không hạnh phúc.”

Lời của Dương Hà Khuê rất có sức thuyết phục, cô ta khiến lòng tin của Quách Thanh Tú bắt đầu dao động.

Thế nhưng vì lòng tự tôn, Quách Thanh Tú cố gắng giữ bình tĩnh trước mặt Dương Hà Khuê, cô lạnh lùng cười: “Cuộc đời vốn đầy những nguy cơ không biết, nếu vì trốn chạy nguy hiểm mà chùn bước thì cuộc đời còn gì thú vị? Cho dù cuộc hôn nhân chúng tôi không vui vẻ, nhưng chí ít thì chúng tôi đã yêu nhau thắm thiết, chứ không như ai đó, ngay cả quyền yêu cũng không có, tôi như vậy là đã may mắn lắm rồi.”

Lời của Quách Thanh Tú sắc bén đâm trúng nỗi đau của Dương Hà Khuê.

Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt vô cùng khó coi, một lúc sau cô ta bỗng bật cười: “Quách Thanh Tú ơi Quách Thanh Tú à, cô quá ngạo mạn rồi! Lâm Việt Thịnh không thích loại phụ nữ thẳng thắn và cố chấp như cô đâu, rồi sẽ có một ngày anh ấy nhận ra người phụ nữ anh ấy cần là ai.”

Quách Thanh Tú cười khê: “Đúng thế, rồi anh ấy sẽ nhận ra thôi, nhưng ít nhất bây giờ người anh ấy cần không phải cô, mà là tôi.”

Dương Hà Khuê cuối cùng cũng không thể giữ bình tĩnh được nữa, cô ta cầm lấy túi giận dữ đứng bật dậy.

“Hừ, Quách Thanh Tú, không tin thì đợi mà xem ai là người thắng.”

Dứt lời, cô ta còn cười đắc ý: “Đúng rồi, nếu cô không tin lời tôi thì có thể nhớ kỹ lại đi, anh ấy chưa bao giờ nhắc chuyện kết hôn với cô phải không? Nếu anh ấy đồng ý lấy cô thì đã mang cô về nhà anh ấy ra mắt từ lâu rồi.”

Lời của Dương Hà Khuê đâm thẳng vào điểm yếu của Quách Thanh Tú.

Dương Hà Khuê phát tay với cô nói: “Tôi sẽ còn quay lại, tất nhiên tôi hy vọng chúng ta có thể trở thành bạn bè, đừng nhỏ mọn như thế, tạm biệt!”

Dương Hà Khuê ung dung quay người đi khỏi.

Quách Thanh Tú đứng ngây người một lúc, Dương Hà Khuê nói đúng, Lâm Việt Thịnh chưa bao giờ nhắc chuyện kết hôn với cô.

Có lẽ anh ấy thật sự không chuẩn bị để gánh trách nhiệm của một người cha và một người chồng.

Còn 9 tháng nữa thôi bé cưng sẽ ra đời, với Quách Thanh Tú mà nói, đây là một thách thức rất lớn.

Ngoài tình yêu, cô còn muốn một cuộc sống gia đình ấm áp và bình lặng với chồng và con.

Để thực hiện được điều này, cô cần phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Anh có định lấy tôi không

Lúc Lâm Việt Thịnh trở về, Quách Thanh Tú đã tắm xong xuôi, cô cuộn tròn trên sofa giống như một chú gấu con, trên tay cầm điều khiển tivi lơ đãng chuyển kênh liên tục, lời của Dương Hà Khuê quanh quẩn trong đầu trở thành gút mắc rất lớn trong lòng cô.

Lâm Việt Thịnh nói cà vạt rồi ngồi xuống bên cạnh cô làm sofa lõm sâu xuống, cô không còn cách nào khác phải nghiêng người sang một bên.

“Hôm nay công việc có bận không anh?”

Lâm Việt Thịnh dựa đầu lên người Quách Thanh Tú, khuôn mặt đẹp trai hiện lên nét mệt mỏi, hắn chậm chậm khép mắt lại, chọn tư thế thoải mái nhất nghỉ ngơi.

Còn Quách Thanh Tú giúp hắn xoa bóp huyết thái dương.

“Cũng được, không bận lắm.”

Ngừng một lúc, Quách Thanh Tú lại hỏi: “Anh trai anh đi chưa?”

Nghe xong, Lâm Việt Thịnh đang hưởng thụ thoải mái liền mở mắt khó chịu, ánh mắt sắc bén đầy không vui.

“Kệ anh ta, sau này thấy anh ta thì tránh xa ra.”

“Hả? Anh ấy không phải thú dữ hung ác gì, sao anh lại căng thẳng như vậy?”

“Tôi không có căng thẳng, chỉ không thích em tiếp xúc với anh ta thôi.”

“Vâng!”

Trong tivi đang chiếu bộ phim tình yêu thần tượng đang nổi đình nổi đám, tình yêu từng ước hẹn, nội dung kể tình yêu giữa một cô gái nghèo 9x và chàng trai nhà giàu gia thế mạnh mẽ, trải qua rất nhiều gian khổ, hai người cuối cùng cũng được ở bên nhau, nhưng nhà của chàng trai lại cấm cản hai người kết hôn. Bọn họ li gián hai bên, cuối cùng còn dùng cái chết uy hiếp bắt chàng trai phải rời xa cô gái.

Lúc này, chàng trai và cô gái đang rơi vào cảnh tuyệt vọng, chàng trai bị kẹp giữa tình yêu và tình thân, anh ta không biết nên lựa chọn thế nào, còn cô gái lại cảm thấy đau khổ trước sự do dự của chàng trai, cô mong mỗi chàng trai sẽ nói một tiếng, anh yêu em!

Quách Thanh Tú chớp mắt nhìn tivi, bình thường cô sẽ không thích xem những bộ phim kiểu này.

Nhưng không biết tại sao khi cô nhìn thấy cô gái không tiếc hết thảy để ở bên cạnh chàng trai, cô lại nghĩ về hoàn cảnh của mình, trái tim cô nhảy lên liên hồi.

Có lẽ bộ phim này có thể kích thích tới Việt Thịnh.

Cô nhìn màn hình tivi ngẩn ngơ một lúc

Lâm Việt Thịnh bỗng thấp giọng kêu lên gì đó, Quách Thanh Tú giật mình, thì ra cô đã ấn trúng nút của hắn.

“Này, Quách Thanh Tú, em đang xem cái gì mà thờ thần thế hả?”

“A, em đang xem tivi.”

Lâm Việt Thịnh cảm thấy giọng nói Quách Thanh Tú có gì đó rất kỳ lạ, hắn ngồi dậy giữ chặt vai của Quách Thanh Tú, “Nhìn tôi này.”

Quách Thanh Tú cúi đầu không dám nhìn hắn, cuối cùng hắn phải lấy tay nhấc cằm cô lên.

Quả nhiên, đôi mắt cô rung rung đọng đầy nỗi đau buồn, hàng lông mi vừa cong vừa dài còn lấp lánh vài giọt nước mắt.

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh sầm xuống: “Em khóc à!”

“Quách Thanh Tú, sao em lại khóc?”

Quách Thanh Tú quay mặt sang chỗ khác, “Em đang xem tivi, cảm động quá nên mới khóc.”

Lâm Việt Thịnh liếc mắt nhìn màn hình tivi, sau đó anh lấy điều khiển tắt tivi đi.

“Đừng khóc nữa, tôi đi dạo cùng em nhé.”

“Không cần, tôi thế này rồi em không muốn đi đâu hết!”

Quách Thanh Tú cuộn người trên sofa, nhưng trong lòng cô vẫn không vui lên nổi, trong cảnh cuối cùng của bộ phim, hai người ấy chia tay rồi, vì mẹ của chàng trai ép anh ta lấy một cô gái môn đăng hộ đối khác, còn cô gái thì tự sát vào đêm tân hôn của chàng trai. Vết máu chảy dài trên màn hình viết

vài chữ: Tình yêu đã ước hẹn nay còn đâu!

“Một bộ phim truyền hình thôi mà, có gì đâu mà lại khóc nhiều như vậy, em sắp thành mít ướt luôn rồi.”

Lâm Việt Thịnh đưa tay gạt nước mắt cho Quách Thanh Tú, hành động dễ dàng này của hắn làm Quách Thanh Tú lại càng khóc dữ hơn.

“Lâm Việt Thịnh, anh nói xem, chúng ta sau này có tương lai không?”

Quách Thanh Tú nhỏ giọng nói.

Lâm Việt Thịnh sắp nổi điên, “Quách Thanh Tú, chẳng lẽ em muốn bỏ tôi hả?”

Quách Thanh Tú đáp lại, “Không, ý em là anh có nghĩ tới tương lai chúng ta sẽ kết hôn và sinh con không?”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh lấp lánh, hắn không được tự nhiên nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, “Thanh Tú, em đang suy nghĩ chuyện này mới khóc à?”

Quách Thanh Tú gạt đầu, “Em rất lo chúng ta sẽ không được lâu dài.”

Lâm Việt Thịnh ôm Quách Thanh Tú vào lòng nói, “Đừng lo, tôi đã nói sẽ yêu em cả một đời mà, em chỉ cần tin lời tôi là được.”

“Thế lỡ như em có con thì sao?” Quách Thanh Tú dò xét

“Thì sinh con ra chứ sao, chẳng lẽ Lâm Việt Thịnh tôi không nuôi nổi một đứa con?”

Quách Thanh Tú cuối cùng cũng mỉm cười, có lẽ vì mang thai nên cô mới nghĩ nhiều quá rồi.

Lâm Việt Thịnh véo mũi Quách Thanh Tú, khuôn mặt trắng nõn nà của cô vì khóc mà lấm lem nước mắt, đôi môi đỏ thắm mọng nước quyến rũ, đôi mắt trong veo như bầu trời, trông cô lúc này lại càng xinh đẹp động lòng người khiến Lâm Việt Thịnh không khỏi cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn.

Hắn hôn sạch nước mắt trong mắt của cô, sau đó hôn dọc xuống hai má,

Giờ cô đã mềm nhũn người, hương vị thơm ngọt ấy khơi dậy ngọn lửa mạnh mẽ trong lòng hắn, hắn ôm lấy cô, sau đó đặt cô nằm xuống sofa.

Người giúp việc xung quanh thấy vậy vội vàng ra ngoài đóng cửa kéo rèm lại, trong phòng khách rộng lớn chỉ còn hai tiếng thở gấp đang giao hòa với nhau.

Hắn vùi đầu găm nhẹ bờ xương quai xanh tinh tế của cô, hai mắt Quách Thanh Tú ngày càng mơ màng, cánh mũi nhẹ phập phồng, hơi thở gấp gấp, cánh tay nhỏ như cỏ như không quang qua cổ Lâm Việt Thịnh.

Làn da cô trơn nhẵn mềm mại như tơ lụa khiến hắn hôn tới nghiện.

Cô như một món ăn ăn hoài không ngán khiến hắn mê say cả cuộc đời.

Cô gái ngốc nghếch này lại lo lắng họ không có tương lai, phải biết cô ấy chính là động lực phấn đấu nửa đời sau của Lâm Việt Thịnh, nếu không có cô ấy, tất cả sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Hắn yêu cô còn không kịp, sao lại nỡ bỏ cô chứ?

Dưới nụ hôn của Lâm Việt Thịnh, hơi thở Quách Thanh Tú ngày càng gấp gấp, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng như một trái cây chín mọng chờ hắn ngắt lấy.

“Ừm, nhẹ thôi!”

Quách Thanh Tú thấp giọng thì thầm, những tiếng rên rỉ khe khẽ truyền ra, cảm giác thoải mái khiến cô không còn biết gì nữa, ý thức dần trở nên mơ hồ, bộ đồ ngủ trên người cô cũng đã bị Lâm Việt Thịnh lột xuống.

Bỏ đi lớp quần áo ngăn cách cuối cùng trên người, ngọn núi đôi đẹp tuyệt đã hiện ra trước mắt anh.

Ngọn núi ấy trắng như ngọc, hình dáng như quả đào tiên, hai hạt anh đào hồng nhuận khẽ rung động.

Hắn nóng bỏng ngấm lấy, tay còn lại không ngừng đi phượt khắp nơi trên người cô.

Đỉnh núi ấy bị bàn tay lớn của hắn nhào nặn tới biến hình, đôi mắt xinh đẹp của cô ngày càng mơ màng, hơi thở nóng cháy gấp gấp.

Trên người Lâm Việt Thịnh vẫn mặc đầy đủ, cô gái trong lòng lại trần truồng không mảnh vải che thân.

Hắn đưa tay vuốt ve đùi cô, sự mềm mại ấy khiến hắn muốn bùng nổ, hắn tách hai chân cô ra chuẩn bị làm việc chính.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Lâm Việt Thịnh vội vàng lấy áo ngủ của Quách Thanh Tú trùm lên cơ thể trắng như tuyết của cô.

“Hihi, em trai à, anh không có quấy rầy em chứ!”

Giọng nói lè nhè của Lâm Thanh Tùng truyền tới, một mùi rượu nồng nặc xông vào.

Quách Thanh Tú nhanh chóng tỉnh táo lại, cô vội bắt lấy chăn phủ lên người.

Tuy đã mặc áo ngủ nhưng cảnh đồ mặt lúc này cô không muốn để người khác nhìn thấy.

Lâm Việt Thịnh vốn không coi đồ, chỉ cần chỉnh lại quần là giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Từ ngoài nhìn vào, hai người chỉ đang ngồi trên sô pha nói chuyện mà thôi.

Lâm Thanh Tùng lao đảo đi vào nhà, anh ta dường như đã uống say, đang được một cô gái xinh đẹp dìu đi.

Sau đó anh ta ngã thẳng lên sô pha đối diện Quách Thanh Tú.

Thân hình cô gái kia rất sexy, mái tóc vàng nhấp nhô như những đợt sóng, khuôn mặt trang điểm lại càng xinh đẹp quyến rũ.

Khi cô ta nhìn thấy Lâm Việt Thịnh, đôi mắt như sáng rực lên, thì ra ở đây còn có người đàn ông đẹp trai như vậy.

“Anh ơi, anh Lâm uống nhiều quá rồi, anh ấy bảo sống ở đây nên tôi đưa anh ấy về.”

Lâm Thanh Tùng đang dựa trên sô pha mơ màng ngủ, cô gái liền bắt chuyện với Lâm Việt Thịnh.

Đôi mắt không ngừng phóng điện với Lâm Việt Thịnh.

Quách Thanh Tú ngồi bên cạnh hần bị cô ta coi như vô hình.

Lâm Việt Thịnh không thèm nhìn tới cô gái tóc vàng, tức giận vì chuyện tốt bị phá ngang, hần quát lên: “Lê Hùng Việt!”

Lê Hùng Việt vội vàng bước vào, “Cậu chủ!”

“Đưa cô ta ra ngoài!”

“Ồ, tôi là bạn gái của anh Lâm, anh không thể...”

Cô gái không ngờ Lâm Việt Thịnh không những không thèm nhìn cô ta mà còn vô tình đuổi cô ra như vậy, dù sao cô ta cũng đã đưa Lâm Thanh Tùng trở về mà?

Cuối cùng cô gái bị Lê Hùng Việt kéo ra bên ngoài, Lâm Thanh Tùng vẫn đang nói nhảm gì đó, “Hani, đừng đi mà, đừng bỏ anh lại một mình, anh cô đơn lắm, Hani!”

Lâm Việt Thịnh xách Lâm Thanh Tùng lên quát: “Cút ra ngoài cho tôi!”

Lâm Thanh Tùng mơ màng mở mắt rồi bật cười.

Lâm Việt Thịnh buông tay, cả người anh ta trượt xuống dưới đất.

Quách Thanh Tú cười cười, “Anh ấy uống say rồi, Lê Hùng Việt, dọn dẹp một căn phòng để cậu hai nghỉ ngơi!”

Lê Hùng Việt liếc nhìn Lâm Việt Thịnh, Lâm Việt Thịnh hừ lạnh, “Còn không mau đi.”

Lê Hùng Việt vội vàng đi làm.

Quách Thanh Tú đã ôm chăn trở về phòng.

Lâm Việt Thịnh không đi theo.

Lâm Thanh Tùng cứ thế ở lại biệt thự nhà họ Lâm, từ khi có anh ta nơi đây lại càng trở nên ồn ào hơn.

Lâm Thanh Tùng đẹp trai phong độ, nhưng lại vô cùng phong lưu, hơn nữa còn nghiện rượu chè chơi gái, có thể nói trái ngược hoàn toàn với Lâm Việt Thịnh.

Mỗi ngày anh ta lại đưa một cô gái về, có khi còn thân mật ngay trong phòng khách.

Chương 122: Người đàn ông không đứng đắn

Quách Thanh Tú đi làm về liền nghe thấy tiếng rên rỉ nóng bỏng trên sofa phòng khách.

Nhìn qua liềm thấy bóng lưng thon dài của Lâm Thanh Tùng, quần áo trên người anh ta vẫn chỉnh tề, còn cô gái bên dưới đã cởi gần hết đang rên rỉ không ngừng.

Nghe thấy tiếng bước chân của Quách Thanh Tú, Lâm Thanh Tùng quay đầu lại, làm chuyện đó bị người ta bắt gặp, anh ta không những không thấy xấu hổ còn cười nói: “Người đẹp à, có muốn chơi chung không!”

Quách Thanh Tú bó tay cười khở, cô xách túi chạy thẳng lên lầu, dường như người bị bắt quả tang là cô mà không phải anh ta.

Lâm Việt Thịnh về nhà liền quăng cô gái kia ra ngoài.

Lâm Thanh Tùng chưa thỏa mãn nhu cầu liền phản đối: “Này, sao chú lại đuổi bạn gái anh đi.”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh tối sầm lại, “Nghe này, Lâm Thanh Tùng, anh muốn làm loạn cũng được, đi khỏi nhà tôi rồi anh muốn làm gì thì làm, lần sau nếu dám đem mấy cô gái vớ vẩn thế này về nhà tôi thì anh cũng dọn đi cho tôi.”

Lâm Thanh Tùng giảo hoạt cãi lại: “Này, chú đừng nói khó nghe thế được không, cô gái vớ vẩn nào ở đây, đây là bạn gái của anh đó, sao chú có thể cấm anh yêu đương chứ?”

“Yêu đương? Cái con khỉ, bạn gái anh mỗi ngày đều phẫu thuật thẩm mỹ à, ngày nào cũng là một gương mặt khác, chưa nói vụ thân hình cũng khác nữa.”

Quách Thanh Tú đứng trên đầu cầu thang nhìn hai anh em cãi nhau.

Tuy Lâm Thanh Tùng là anh nhưng xem ra không có hình tượng của một người anh, lúc nào cũng chơi bời trác táng, nói chuyện với Lâm Việt Thịnh rất mềm mỏng, cảm giác như đang sợ Lâm Việt Thịnh.

Còn Lâm Việt Thịnh thì rất cứng rắn, dường như Lâm Việt Thịnh không thích người anh trai này.

Cãi nhau một hồi, Lâm Việt Thịnh đột nhiên kéo Lâm Thanh Tùng vào phòng.

Quách Thanh Tú ngăn người ra một lúc, cô đang suy nghĩ có nên đi nghe lén không.

Lâm Thanh Tùng ôm đầu trừng mắt nhìn Lâm Việt Thịnh: “Anh khó khăn lắm mới được về nước một chuyến, sao chú không cho anh chơi đã, hìhì, bớt nói cái giọng đó với anh trai đi, chú chơi gái cũng chẳng ít hơn anh đâu, đúng không?”

“Bớt nói nhảm đi, trước đây thì có nhưng từ giờ tôi sẽ không như vậy nữa.”

Lâm Thanh Tùng nhìn Lâm Việt Thịnh chằm chằm như kiểu vừa nghe thấy chuyện không thể tin được.

“Đừng nói là tu rồi chứ? Không thể nào? Chú cũng biết nhà họ Lâm chúng ta không có quy định mà....”

“Được rồi, tôi nghiêm túc với Quách Thanh Tú.”

Cuối cùng Lâm Việt Thịnh cũng nói thật, sao hắn có thể không biết Lâm Thanh Tùng có ý diễn trò này là để khảo nghiệm hắn.

“Hìhì, xem ra chú cũng biết mục đích anh về lần này là gì?”

Lâm Việt Thịnh tức giận nhìn anh ta: “Anh không được nói lung tung.”

Lâm Thanh Tùng nhún vai: “Rõ ràng chú biết cô ta là người nhà họ Quách, chú còn muốn bảo vệ cô ta, chú có biết hậu quả khi bố nổi giận không?”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh trở nên khó coi, “Chuyện này không liên quan tới anh, phía bố tôi sẽ tự đi nói chuyện, anh đừng làm loạn là được rồi.”

Quách Thanh Tú đứng bên cửa nghe lén, vừa nghe tới đây thì dì Nguyễn đi qua

Cô chợt dạ làm bộ cũng vừa đi qua, sau đó đi vào bếp, trái tim cô nhảy lên không dứt như muốn bay ra ngoài.

Căn phòng này đều có cách âm, nếu không phải cửa để hé thì cô cũng không nghe được.

Nhưng điều vừa nghe được khiến lòng cô rối loạn

Nhất là người nhà họ Quách mà Lâm Thanh Tùng nói là chỉ cô!

Bỗng cô hiểu ra tại sao Lâm Việt Thịnh không nhắc về chuyện hôn sự của họ.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì cô là người nhà họ Quách, vì thế bố của Lâm Việt Thịnh sẽ không đồng ý cho họ kết hôn

Lòng Quách Thanh Tú bỗng trở nên nặng nề, cô từng nghĩ rằng ân oán hai nhà Quách -Lâm đã kết thúc.

Nhưng dường như chuyện không phải như thế.

Đây là nút mắc không thể giải quyết.

Bỗng đằng sau có một cánh tay ôm lấy cô.

Hơi thở Lâm Việt Thịnh phả lên tai cô khiến cơ thể nhỏ bé của cô run lên, cô đang định giãy ra thì Lâm Việt Thịnh đã quay người cô lại.

Hắn nghi ngờ nhìn cô, “Đang nghĩ gì thế?”

Quách Thanh Tú mỉm cười, “Em đang tìm thứ gì đó lót dạ, em đói quá!”

Bây giờ sức ăn của cô rất lớn, với sự chăm sóc của Lâm Việt Thịnh, cô đã không còn gầy gộc xơ xương ra như ngày xưa.

Cô mập lên, nhưng xương nhỏ nên dù mập cũng không nhìn ra.

Trông cô vẫn ngọt ngào dễ thương như thế, khuôn mặt nhỏ trắng nõn cũng hồng hào khỏe mạnh hơn.

Lâm Việt Thịnh quay đầu gọi di Nguyễn, “Khi nào mới tới bữa.”

“Thưa cậu ba, cơm nước đã chuẩn bị xong, tôi đang định gọi cậu hai và cậu ba xuống ăn cơm đây ạ.”

Quách Thanh Tú giờ mới nghĩ ra tại sao di Nguyễn lại xuất hiện trước mặt cô rồi.

Cô nháy mắt với di Nguyễn, bà hiểu ý mỉm cười, bà đã làm ở đây rất lâu rồi, bà biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.

“Ừm, mau dọn cơm đi.”

Lâm Việt Thịnh ôm eo Quách Thanh Tú đi ra phòng ăn.

Lâm Thanh Tùng là người cuối cùng tới phòng ăn, anh ta kéo ghế ra rất tự nhiên ngồi xuống.

Được rồi, có thể nói anh ta cũng là một thành viên trong gia đình.

Lâm Thanh Tùng tự rót một ly rượu, sau đó nâng ly với Quách Thanh Tú, “Người đẹp, à đúng rồi, cô tên là Quách Thanh Tú phải không!”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh đầy lạnh lùng, anh hoàn toàn không muốn để ý tới Lâm Thanh Tùng.

Quách Thanh Tú cảm thấy thú vị, “Đúng, thế tôi nên gọi anh là anh hai nhỉ?”

“Kệ đi, gọi anh ta là tên phóng đàng là được rồi!” Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói.

“Đừng mà, tên tiếng trung của anh là Lâm Thanh Tùng, tên tiếng Pháp là Lucife, tên tiếng anh là....”

“Thôi đi, tên nhiều thế ai mà nhớ được!” Lâm Việt Thịnh trừng mắt nhìn anh ta.

“Haha, thôi thì tên Lâm Thanh Tùng là hay nhất rồi.”

Sự lạnh lùng của Lâm Việt Thịnh không hề phá hỏng tâm trạng của Lâm Thanh Tùng, anh ta vô cùng vui vẻ nói tiếp.

Người đàn ông này dường như là cao thủ tình trường, có lẽ anh đã ở Pháp rất lâu rồi nên tính cách đậm chất phóng khoáng và lãng mạn của phương Tây, lại thêm vẻ ngoài anh tuấn cao to, có lẽ sát gái không thua gì Lâm Việt Thịnh.

Lâm Thanh Tùng vẫn mang gái về nhà, nhưng không còn trắng trợn làm tình ngay tại phòng khách như trước, lần này anh ta đã biết điều đóng cửa trong phòng.

Quách Thanh Tú dần dần quen với sự tồn tại của Lâm Thanh Tùng.

Một nửa sân thượng biệt thự được thiết kế không có mái, Quách Thanh Tú đứng trên sân thượng phơi nắng, cô mặc một chiếc váy dễ thương màu xanh lá, chân đi đôi dép lê cùng màu.

Nhìn thấy cô đứng một mình trên sân thượng, Lâm Thanh Tùng liền bước tới.

“Hi, người đẹp, đứng phơi nắng một mình à!”

Quách Thanh Tú quay đầu lại liền thấy Lâm Thanh Tùng đang cầm một ly rượu bước tới, trên người anh ta mặc một chiếc áo thun rộng rãi màu đỏ, bên dưới mặc một chiếc váy kiểu Anh hoa hồng, trên mặt đeo một chiếc kính râm, mái tóc dài được tết thành bím hất sau lưng.

Trông anh ta rất phóng khoáng, thân hình cao lớn rất nhanh đã bước tới trước mặt Quách Thanh Tú.

Người đàn ông này vẫn tùy tính như thế, quần áo trên người cũng đậm chất phóng khoáng, màu sắc như thế mà cũng dám mặc.

Anh ta hoàn toàn khác với Lâm Việt Thịnh.

“Lâm Thanh Tùng, hôm nay không hẹn hò à?” Tâm trạng Quách Thanh Tú đang rất tốt.

Lâm Thanh Tùng lắc lắc đầu, “Đạo này đường tình của tôi không được tốt, cô có muốn hẹn hò với tôi không?”

Lâm Thanh Tùng áp sát Quách Thanh Tú, cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh ta, cô đưa tay gõ nhẹ trán anh ta.

“Bớt đi, em trai anh thấy sẽ đuổi anh đi cho coi.”

Lâm Thanh Tùng nhún vai than thở: “Thằng ba đúng là số tốt, tìm được một bạn gái xinh đẹp như thế, anh lại không tốt số như vậy.”

Khi nói câu này, giọng Lâm Thanh Tùng mang nét buồn rầu.

Giống như anh ta là một tên si tình chứ không phải một tên chơi gái suốt ngày như thế này.

Quách Thanh Tú mỉm cười: “Đừng đùa nữa, con gái thích anh có mà xếp hàng dài, chắc là anh chưa gặp được người có thể chinh phục anh thôi.”

Lâm Thanh Tùng lấy kính đen xuống, đôi mắt dài hẹp lóe lên nét cô đơn buồn khổ.

Kiểu công tử chơi gái như Lâm Thanh Tùng có lẽ sẽ không yêu ai thật lòng, cũng không bị tình yêu tổn thương.

Vì thế Quách Thanh Tú mới cho rằng vừa rồi cô nhìn nhầm.

“Haha, anh nói thật lòng đấy, thằng ba nó có thể tìm thấy chân tình đúng là tốt số, nhưng tiếc là...”

Lâm Thanh Tùng chỉ nói một nửa, sau đó anh ta im lặng không nói tiếp.

Quách Thanh Tú lập tức tiếp lời, “Đáng tiếc tìm sai người, anh ấy không nên yêu người nhà họ Quách, đúng không?”

Lâm Thanh Tùng đột nhiên nhìn Quách Thanh Tú bằng ánh mắt sắc bén, trong ánh mắt của người phụ nữ yếu mềm này lại chứa đầy quyết tâm đến thế.

Anh ta mở miệng muốn nói gì đó, lại không biết nói gì cho đúng.

Quách Thanh Tú cười, “Chúng tôi thật lòng yêu nhau, dù là ai cũng không thể ngăn cách chúng tôi.”

Lâm Thanh Tùng đột nhiên nâng ly: “Vì tình yêu, cạn ly!”

Quách Thanh Tú cũng cầm ly nước ép trong tay lên đụng ly với Lâm Thanh Tùng, “Vì tình yêu, cạn ly.”

Hĩa người cạn ly rồi uống hết.

“Ban đầu nghe chuyện của em, anh còn hơi nghi ngờ, một cô gái như thế nào lại khiến cho thằng ba đa tình quay đầu. quả nhiên khi thấy em anh mới hiểu ra, cô gái như em đáng để nó thật lòng yêu.”

Lời nói của Lâm Thanh Tùng càng làm cho Quách Thanh Tú vững tin.

“Nhưng, tính cách thằng ba rất ngang, em phải chịu đựng một chút thì mới được.”

Lời này như lời dằn dò của anh trai với cô em gái, cô mỉm cười, xem ra đằng sau vẻ bất cần chắc chắn là một Lâm Thanh Tùng thật sự chưa ai biết.

Nhắc tới Lâm Việt Thịnh, Quách Thanh Tú lại có hứng thú, cô cười nói: “Thật sao? Em lại không cảm thấy thế, tuy tính cách không tốt lắm nhưng con người anh ấy rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Hoàn toàn mê hoặc

“Xong rồi xong rồi, em bị thằng ba mê hoặc rồi, giờ này còn bảo vệ cho nó.”

“Haha, có không?”

Hai người đang cười nói thì bỗng Lâm Việt Thịnh từ bên trong đi ra chen vào giữa hai người, hấn bá đạo ôm Quách Thanh Tú vào lòng, sau đó trừng mắt nhìn Lâm Thanh Tùng.

Mặt Lâm Thanh Tùng đầy vô tội, “Nhìn anh giống người xấu à?”

“Không phải vấn đề giống hay không giống mà anh chính là người xấu.” Lâm Việt Thịnh khẳng định nói, sau đó hấn cúi đầu nhìn Quách Thanh Tú đầy yêu thương, “Tên này không đứng đắn, em đừng nghe anh ta nói tầm bậy tầm bạ.”

“Này, anh không đứng đắn chỗ nào, chủ đừng có mà quá đáng, không được nói chuyện với anh trai bằng cái giọng như thế.”

Lâm Thanh Tùng lại lấy vai về ra lên giọng với Lâm Việt Thịnh, nhưng chiêu này hoàn toàn vô dụng, Lâm Việt Thịnh căn bản không thèm quan tâm tới anh ta.

Ai bảo Lâm Thanh Tùng chẳng giống một người làm anh chút nào.

“Đi thôi, đừng chơi với anh ta nữa, chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Lâm Việt Thịnh không thèm nói với Lâm Thanh Tùng, nhàn nhã ôm Quách Thanh Tú đi

“Này, chủ đừng quá đáng nha, có bạn gái cũng đừng làm lỗ thế chứ, hừ, anh mày cũng đi tìm gái về cho coi.” Lâm Thanh Tùng cầm ly rượu lên uống, nhưng lại phát hiện bên trong không còn giọt nào.

Trong lòng Quách Thanh Tú vẫn cảm thấy bất an, ân oán hai nhà họ Lâm và họ Quách có lẽ sẽ không bao giờ kết thúc.

Nhưng cô biết cô yêu Lâm Việt Thịnh.

Hai người đang ngồi trong xe, Lâm Việt Thịnh lái xe, còn cô thì ngồi ở ghế phụ lòng đầy tâm sự.

Bỗng Lâm Việt Thịnh đột nhiên thắng xe lại, Quách Thanh Tú theo quán tính ngã ra đằng trước, thiếu chút nữa đụng đầu, Lâm Việt Thịnh vội đưa tay đỡ cô lại.

“Đang nghĩ gì thế, sao trông như người mất hồn thế kia?”

Quách Thanh Tú lắc đầu, “Anh thắng xe đột ngột vậy, sao không nhắc em một tiếng.”

Xe Lâm Việt Thịnh dừng ngay trước cổng, hấn hạ kính xe xuống, sau đó nói với Quách Thanh Tú: “Em tự xem đi!”

Quách Thanh Tú quay đầu nhìn qua liền thấy Quách Hoàng Tùng.

“Thanh Tú...”

Quách Hoàng Tùng trông vô cùng buồn bã, ông ta đi tới trước cửa xe, nhìn Quách Thanh Tú bằng ánh mắt chờ mong.

Quách Thanh Tú quay mặt đi không nhìn, “Đi thôi.”

Lâm Việt Thịnh khởi động xe, Quách Hoàng Tùng vội vàng đập cửa xe rồi chạy đuổi theo. “Thanh Tú, ba có chuyện muốn nói với con.”

Xe Lâm Việt Thịnh như con ngựa mất cương thoáng cái đã bỏ lại Quách Hoàng Tùng đằng sau.

Quách Thanh Tú phiền muộn úp mặt, “Thật không ngờ ông ta lại tìm tới đây.”

Lâm Việt Thịnh vừa lái vừa liếc nhìn Quách Thanh Tú, “Nếu em không thích ông ta, tôi sẽ cho người đánh ông ta một trận để sau này ông ta không dám tới nữa.”

Quách Thanh Tú toát mồ hôi lạnh, cô biết nếu hấn ra tay thì chắc chắn sẽ đổ máu.

“Không cần, em chỉ không muốn gặp ông ta thôi.”

Quách Hoàng Tùng làm chuyện này đúng là quá đáng, ông ta lợi dụng hôn lễ của con gái để trả mối thù bị cướp vợ năm đó của Tăng Chí Tùng.

Thật quá tàn nhẫn, có cần thiết vì ân oán của ông ta và Tăng Chí Tùng mà hi sinh con gái không?

Nếu ông ấy nói với cô sớm, thì chuyện giữa cô và Tăng Thanh Hải sẽ không đến mức này.

Mọi đau khổ đều do một tay ông ta ban tặng.

Lâm Việt Thịnh nghiêng đầu nhìn Quách Thanh Tú mím chặt môi, ánh mắt cô đầy đau thương giống như nơi vực sâu ánh sáng không thể chiếu tới.

Hắn dừng xe lại bên đường, kéo Quách Thanh Tú vào lòng.

Bên ngoài, ánh nắng mặt trời đang chiếu rọi rõ, gió nhẹ thổi lay cành cây.

Hai tay Lâm Việt Thịnh ôm lấy khuôn mặt của Quách Thanh Tú, “Nhìn tôi nào.”

Quách Thanh Tú ngơ ngác ngẩng đầu lên, “Lâm Việt Thịnh, anh sao thế?”

“Em có yêu tôi không?” Lâm Việt Thịnh bá đạo hỏi, như thể nếu Quách Thanh Tú nói không thì hắn sẽ nổi trận lôi đình.

Quách Thanh Tú đẩy Lâm Việt Thịnh ra, “Tất nhiên rồi, nếu anh không bạo lực như thế thì yêu.”

Lâm Việt Thịnh cười đắc ý: “Ừ, người em yêu ở bên cạnh em rồi, tại sao không vui hả?”

Lời Lâm Việt Thịnh khiến gút mắc trong lòng Quách Thanh Tú bị cởi bỏ, giống như bầu trời được xua tan mây đen.

Đúng thế, cuộc đời có được có mất, không thể vì chuyện của ba mà buồn bã không vui mãi thế được.

“Đi thôi, tôi đưa em tới một nơi!”

Quách Thanh Tú vui vẻ gật đầu.

Nửa tiếng sau, Lâm Việt Thịnh đưa cô vào Games City.

Ở đây có rất nhiều loại máy trò chơi, cùng đó là những âm thanh mạnh bạo ầm ĩ đâm vào lỗ tai, nhìn đâu cũng chỉ thấy trẻ con tầm mười mấy tuổi.

Người lớn mặc đồ nghiêm túc như Lâm Việt Thịnh đúng là chỉ có lác đác vài người.

Sau khi Lâm Việt Thịnh bước vào, giám đốc Games City liền chạy ra đón tiếp, thái độ vô cùng cung kính, ông ta cười nói: “Tổng giám đốc Lâm, xin mời đi bên này...”

Quách Thanh Tú đi theo anh, hai người cùng vào một căn phòng, bên trong có một máy trò chơi mô phỏng chiến trường rất lớn, Lâm Việt Thịnh chọn một cây súng bên trái, sau đó chỉ vào cây bên phải nói với Quách Thanh Tú: “Chơi game nào, để xem em có thể thắng tôi không?”

Quách Thanh Tú xua tay, “Em không biết chơi bắn súng kiểu này đâu.”

Chơi máy trò bắn súng trên máy tính còn được, kiểu bắn thế này yêu cầu về tốc độ và phản xạ cao, cô không chơi nổi.

“Mau đi em.”

Lâm Việt Thịnh thấp giọng gọi cô, sau đó nhét cây súng vào trong tay cô, còn hắn thì bật công tắc trò chơi lên.

Trên màn hình bắt đầu đếm ngược, Quách Thanh Tú bị âm thanh trong trò chơi kích thích, bỗng có cảm giác đầy hồi hộp.

“Chiến đấu sắp bắt đầu...”

Lâm Việt Thịnh huyýt sáo rồi cầm súng lên, Quách Thanh Tú hơi do dự rồi cũng nhắc súng chuẩn bị.

“Đừng!” Một tiếng súng vang lên, màn hình bỗng trở nên máu me, nhân vật của Quách Thanh Tú kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống.

Lâm Việt Thịnh liếc nhìn cô, “Cố lên!”

Quách Thanh Tú trừng mắt nhìn anh, “Em không biết chơi.”

“Quách Thanh Tú, em đang thừa nhận em không bằng tôi sao?” Lâm Việt Thịnh kéo cần súng.

“Đừng!” Lại thêm một tiếng súng nữa, nhân vật của Quách Thanh Tú vừa đứng lên lại bị Lâm Việt Thịnh bắn nát đầu.

Quách Thanh Tú hoàn toàn không kịp bắn, chỉ biết nhân vật trên màn hình lại bị Lâm Việt Thịnh bắn chết.

“Này, em ngốc thật à, không biết chạy đi núp hay sao? Nếu đánh thật thì chắc em chết vì ngốc rồi.” Lâm Việt Thịnh đắc ý dạy bảo Quách Thanh Tú.

Lâm Việt Thịnh thành công chọc giận Quách Thanh Tú.

Cô nắm chặt súng trong tay bắn về phía Lâm Việt Thịnh.

“Đừng đừng đừng...” Cô bắn liên tục nhưng không một ai bị thương.

Quách Thanh Tú đang quan sát bỗng bị một viên đạn bắn tới, nhân vật của Quách Thanh Tú lại ngã xuống.

Lâm Việt Thịnh cười đắc ý: “Haha, xem ra em chỉ có thể đứng dưới chân tôi thôi.”

Quách Thanh Tú nghiến răng nghiến lợi, “Hừ, em không tin anh có thể thắng mãi, tới một ván nữa.”

“Tới thì tới, ai sợ ai!” Lâm Việt Thịnh lại bắt đầu một vòng chơi mới.

Lần này Quách Thanh Tú đã rút kinh nghiệm, nhìn thấy nhân vật Lâm Việt Thịnh vừa xuất hiện liền liều mạng bắn, tiếng súng liên hồi vang lên, màn hình bị che kín bởi ánh sáng đỏ.

Nhân vật Lâm Việt Thịnh cuối cùng cũng bại dưới làn mưa đạn điên cuồng của Quách Thanh Tú, mắt Quách Thanh Tú dán lấy màn hình điên cuồng bắn.

Bên tai chỉ nghe tiếng súng, mắt cô nhìn thấy các nhân vật trên màn hình lần lượt gục xuống.

Một lúc sau, ván game đã kết thúc, Quách Thanh Tú thả súng xuống quay đầu nhìn Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh đang khoanh tay ngắm nhìn cô, “Làm sao, cô gái bạo lực?”

“Cô gái bạo lực!”

Quách Thanh Tú bật cười, rất lâu rồi cô không điên cuồng giải phóng cảm xúc khó chịu trong lòng mình.

Hai người cùng rời khỏi Games City, khuôn mặt Quách Thanh Tú lúc này mới đỏ lên, hình như vừa rồi cô hơi kích động.

“Thật không ngờ anh lại chơi cái này...” Quách Thanh Tú nhìn Lâm Việt Thịnh với ánh mắt không thể tin được.

Cô cảm thấy Lâm Việt Thịnh là một cậu chủ nhà giàu từ nhỏ đã ngâm thìa vàng, hẳn chắc chắn không biết đến mấy thứ này.

Đôi mắt đẹp của hắn hiện lên nét đau buồn.

Quách Thanh Tú chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của hắn.

“Hồi nhỏ, khi tâm trạng không tốt, tôi sẽ ra ngoài chơi điện tử.”

Quách Thanh Tú nghiêng đầu nghiêm túc nhìn anh

Lâm Việt Thịnh như chìm đắm vào hồi ức.

Ký ức lại trở về thời tối tăm đó, dưới ánh đèn đường mờ ảo, một nhóm trẻ con vác cặp sách đuổi bắt nhau, cả con phố âm ỉ tiếng trẻ con.

“Đứng lại, hai đứa con hoang tui bay đứng lại.”

Một nhóm trẻ con vừa đuổi vừa chửi mắng Lâm Việt Thịnh, đứa trẻ cầm đầu là A Ngu với cơ thể to cao nặng nề, Lâm Việt Thịnh lúc đó tuy cao nhưng lại rất gầy, Thanh giống như một con chim non sợ hãi nép người bên Lâm Việt Thịnh.

“Anh ơi, em sợ...”

Lâm Việt Thịnh ôm chặt em gái, mắt trừng lên nhìn A Ngu đầy tức giận, Lâm Việt Thịnh dừng lại, hai nắm tay siết chặt nghe răng rắc.

“Đồ con hoang, ba chúng mày là Ngu Ma Vương, mẹ chúng mày là hồ ly tinh, đồ con hoang...”

Đám trẻ vừa cười nhạo vừa nhặt lá cây ném vào người Lâm Việt Thịnh.

“Á!” Thanh hét lên.

Lâm Việt Thịnh nổi giận, không được bắt nạt em gái của hắn.

Hắn tức giận chỉ vào A Ngu, “Mày nói ai là con hoang, thử nói thêm lần nữa coi?”

Nhìn vào đôi mắt sắc lạnh của Lâm Việt Thịnh, A Ngu bỗng cảm thấy sợ hãi

Nhưng là kẻ cầm đầu, nó không thể cứ thế nhận thua, nó lại bắt đầu chửi mắng Lâm Việt Thịnh, “Mày là đồ con hoang, em gái mày cũng là con hoang, mẹ mày là hồ...”

“Rầm!” Một nắm đấm bay tới khiến A Ngu không thể nói tiếp được nữa.

“Mày, mày, mày dám đánh tao, mày...” Chưa nói xong, Lâm Việt Thịnh lại quăng tới một đấm nữa.

Lâm Việt Thịnh giống như kẻ điên đánh ngã A Ngu to cao xuống, cười lên người rồi đấm liên tục xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Ác mộng của một đứa con hoang

“Anh ơi, đừng đánh nữa...”

“Anh ơi, nó sắp chết rồi, anh ơi, đừng...”

Thanh khóc lóc kéo tay áo Lâm Việt Thịnh.

A Ngu bị đánh tới thâm tím mặt mày nằm sải lai trên mặt đất không nhúc nhích, máu từ mũi miệng của nó trào ra.

Lâm Việt Thịnh không phải con hoang, Thanh càng không phải, người mẹ khổ cực kiếm tiền nuôi họ cũng không phải là hồ ly tinh.

Hắn không cho phép ai được ăn hiếp em gái, cũng không cho phép bất cứ ai làm nhục mẹ hắn.

Đến khi đánh tới một lát, hắn mới ngừng tay lại thở hồng hộc.

Đám trẻ kia đã sợ hãi đến quần quéo không làm gì được nữa.

“Anh ơi, tay anh chảy máu kia, anh ơi...”

Thanh ôm lấy tay Lâm Việt Thịnh, nước mắt chảy ra không ngừng.

Lâm Việt Thịnh nói, “Đừng sợ, không phải máu của anh đâu, mà là của tên khốn nạn này nè.”

Lâm Việt Thịnh đứng lên nhìn A Ngu, “Nghe đây, sau này không được mắng mẹ tao nữa, nếu không gặp mày lần nào tao đánh lần đó.”

A Ngu cầu xin tới mức giọng khàn đi, lúc này không dám chống đối, vừa khóc vừa nói: “Em không dám nữa ạ!”

Lâm Việt Thịnh đưa em gái tới vòi nước sau nhà rửa sạch sẽ hai tay.

“Thanh, về nhà không được nói với mẹ, biết chưa?”

Thanh đáng thương nhìn Lâm Việt Thịnh, “Anh ơi, anh có bị thương không, có đau không?”

Lâm Việt Thịnh xoa xoa đầu Thanh: “Đừng khóc, không sao mà, anh không sợ đau.”

Tuy hai người là anh em sinh đôi, nhưng Thanh lại yếu đuối hơn hắn rất nhiều.

Mẹ hắn là một họa sĩ xường sơn, thu nhập không cao, miễn cưỡng có thể để hai anh em không bị đói.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, bọn họ không biết ba là ai, trong cuộc sống nghèo khổ này, chỉ có tình thân là thứ quý báu nhất.

Thanh có gì cũng không nỡ ăn, thường để dành cho Lâm Việt Thịnh ăn.

“Anh ơi, anh uống bình sữa này đi.”

Lâm Việt Thịnh đẩy lại, “Đây là phần của em, em uống đi.”

Thanh lắc đầu, làm vẻ ngán ngẩm, “Em ghét sữa, uống cứ tanh tanh.”

Lâm Việt Thịnh không chịu uống, Thanh chỉ còn cách nghiêng bình nói: “Anh không uống thế em đồ hết đi, mùi khó ngửi quá.”

Sữa đúng là hơi có vị tanh, nhưng đây là vị Lâm Việt Thịnh thích.

Nhìn thấy em gái định đồ đi, Lâm Việt Thịnh chỉ còn cách uống hết.

Có được đứa em gái yêu thương hần như thế, Lâm Việt Thịnh sẽ liều mạng bảo vệ cô bé, đây là điều tuyệt vời duy nhất trong cuộc sống của hần.

Hai anh em ra ngoài đánh nhau, lúc về nhà cả hai đều không chịu nói gì.

Ăn tối xong, bên ngoài bỗng có một đám người kéo tới nhà hần.

“Nhà cô không dạy con à, sao lại để con cô đánh A Ngu như thế, tôi cần một lời giải thích.”

Mẹ A Ngu kéo một đám người xông vào muốn đem Lâm Việt Thịnh đi.

Mẹ đau khổ nhìn Lâm Việt Thịnh, “Con đánh à?”

Lâm Việt Thịnh trừng mắt nhìn mẹ A Ngu, hần im lặng cúi đầu.

Mẹ quăng một cái tát thật mạnh lên mặt hần.

Hần không sợ đau, chỉ sợ bị uất ức, hần khàn giọng nói: “Nó nói chúng con là con hoang...”

Mẹ A Ngu nghe thấy bèn hét lên, “Con tao nói sai à? Tụi bay vốn là con hoang, trẻ con không cha thì chính là con hoang...”

Lâm Việt Thịnh nhìn thấy nỗi tuyệt vọng và đau đớn trong ánh mắt của mẹ, mẹ bỗng kéo hần quỳ xuống.

“Mau, mau xin lỗi mẹ A Ngu.”

“Không, đừng.” Lâm Việt Thịnh cứng rắn chống đối, hần không sai, hần sẽ không xin lỗi người phụ nữ mập ú này.

“Ui chao, cô xem con cô kìa, tôi nói cho cô biết, A Ngu nhà tôi còn đang nằm viện, tiền viện phí cô phải bồi thường, con khôn nạn như cô có trả nổi không? A Ngu lỡ có chuyện gì thì tôi sẽ để các người chôn cùng...” Giọng mẹ A Ngu đầy chói tai vang lên khắp ngõ.

Người tới hóng chuyện rất nhiều, bọn họ vây quanh nhà hần, bàn luận không hề ngừng.

Mặt mẹ đỏ lên như sắp chảy máu, sau đó mẹ quỳ xuống trước người phụ nữ mập mập trong sự kinh ngạc của hần.

Vì nghèo mà trở nên thấp hèn như vậy sao, nhưng mẹ lại không có được sự thông cảm của mẹ A Ngu, bà ta tiếp tục mắng chửi, giải tỏa cơn tức trong lòng.

Tuy mẹ đã hơn ba mươi tuổi, nhưng thân hình yếu đuối và khuôn mặt xinh đẹp kia là nguồn cơn để mẹ A Ngu đổ kị và căm hận.

Bà ta chán ghét ánh mắt chồng bà ta nhìn mẹ hần, sớm đã tìm cơ hội làm nhục mẹ hần rồi.

Lâm Việt Thịnh đột nhiên như phát điên cầm lấy dao nhào lên vùng loạn xạ.

“Cút hết đi, cút hết đi...”

“Á, thằng bé này điên rồi.”

Người trong hẻm bị con dao của Lâm Việt Thịnh xua đuổi sạch sẽ.

Mẹ hần sững sờ, không ngờ con trai của bà lại to gan như thế.

“Đừng, con không được như thế.”

Năm đó, Lâm Việt Thịnh mới mười hai tuổi đã bị đưa tới trại cải tạo thiếu niên với tội cố ý gây thương tích.

Cũng ở trại này, hắn quen với rất nhiều cậu bé hư hỏng, khi rời khỏi thì đã học khá thói xấu.

Hắn về nhà với cảm xúc vô cùng vui vẻ, đứng trước cửa nhà, hắn suy nghĩ phải làm sao để làm cho em gái bất ngờ.

Bỗng nghe thấy tiếng đàn ông lạ, hắn bèn nhìn qua khe cửa, một người đàn ông đang cười trên người mẹ.

“Quách Tuấn Kiệt, ông không được làm thế, con trai tôi hôm nay sẽ về đó.”

Quách Tuấn Kiệt cười nói, “Cô còn mặt mũi nói như thế à? Cô đừng tưởng tôi không biết trước đây cô làm gì, cô là Hải Yến, hoa khôi của câu lạc bộ đêm Tiểu Thượng Hải, là người đàn bà dâm dăng bao nhiêu đàn ông cười lên, giờ còn giả bộ trong sáng gì nữa?”

“Đừng thế, trước đây tôi là vũ nữ, nhưng giờ tôi đã có con, tôi sẽ không làm chuyện đó nữa.”

“Không sao, tôi cũng không muốn cô đi làm, giờ cô cứ ngoan ngoãn làm đàn bà của tôi là được rồi, tôi sẽ cho cô nhiều tiền mà.”

Tiếp theo không còn tiếng nói gì nữa, chỉ còn tiếng rên rĩ của mẹ hắn, từ lúc đó Lâm Việt Thịnh không bao giờ về nhà nữa, cả ngày lẩn lộn ngoài đường, đối với hắn, thế giới này dơ bẩn vô cùng.

Mấy lần hắn muốn giết Quách Tuấn Kiệt, nhưng lại bị mẹ cản lại.

Mãi cho tới khi Thanh bị Quách Tuấn Kiệt cưỡng hiếp, hắn thiếu chút nữa phát điên.

Đó là ký ức không muốn nhớ lại, là ký ức đẹp nhất cũng đau khổ nhất trong đời hắn.

Không có nơi nào xả giận, hắn chỉ có thể ở lý trong khu trò chơi điện tử từ sáng tới tối.

Cho tới khi có hai vệ sĩ tới tìm hắn, nói phải mang hắn về nhà.

Sau đó, hắn về nhà họ Lâm, hắn đã tìm thấy người ba thất lạc nhiều năm. Dưới quyền thế mạnh mẽ của nhà họ Lâm, hắn như lột xác trở thành một con người mới.

Nhưng từ tận đáy lòng, hắn vẫn luôn bị ám ảnh.

Quách Thanh Tú nghiêng đầu thấy Lâm Việt Thịnh ngẩn ra như người mất hồn, cô đẩy nhẹ hắn một cái.

“Sao thế? Đang nghĩ gì?”

Lâm Việt Thịnh giật mình tỉnh lại, sau đó hást cầm về con đường trước mặt.

“Em biết không, con đường này trước kia không phải như thế này, tên cũng không phải đường Quang Minh, đằng trước còn có một câu lạc bộ đêm tên là Tiểu Thượng Hải.”

Quách Thanh Tú nhìn theo ánh mắt của hắn, sau đó cô cười nói, “Sao anh lại biết rõ như vậy.”

Lâm Việt Thịnh như có tâm sự cười khẽ cười, “Quán trò chơi ở đây quán nào tôi cũng vào rồi, tôi còn ở đây đánh nhau, giết người, trộm đồ, cướp giật...”

Mắt Quách Thanh Tú tròn to, một lúc sau cô bật cười đánh vào ngực của Lâm Việt Thịnh, “Anh đang nói gì thế, anh đường đường là cậu ba nhà họ Lâm sao có thể làm những chuyện như thế, chẳng phải anh lớn lên ở Paris sao?”

Lâm Việt Thịnh lắc đầu: “Không, 14 tuổi tôi mới đi Paris, trước đó tôi là một lưu manh ở đây.”

Quách Thanh Tú bỗng hiểu được tại sao tính cách của Lâm Việt Thịnh lại bạo lực như vậy.

“Đúng là đáng tiếc, anh không trở thành đại ca xã hội đen.”

Lâm Việt Thịnh trừng mắt nhìn cô, “Ai nói không làm đại ca, lúc đó tôi chính là đại ca của đám nhóc ở con đường này, ai dám chống đối tôi?”

Ký ức vẫn rõ ràng như thế, chỉ là người năm đó đã không còn nữa.

“Đi thôi, chúng ta về đi.”

Tâm trạng Quách Thanh Tú đã thoải mái hơn rất nhiều, “Em muốn đi mua đồ, anh đi với em nhé?”

“Được.”

Dù sao cũng sắp hết ngày rồi, thời gian còn lại ở bên cô ấy vậy.

Lúc qua đường, Lâm Việt Thịnh nắm chặt tay Quách Thanh Tú, có lẽ hắn nhìn thấy hình bóng của Thanh qua cô.

Rất khó tưởng tượng, người đàn ông như Lâm Việt Thịnh lại đi mua đồ cùng phụ nữ.

Hai người nắm tay cùng đi, trông rất ngọt ngào và hạnh phúc.

“Em muốn mua gì?” Lâm Việt Thịnh nhìn cô hỏi.

Cô gái này vừa vào trung tâm thương mại đã kéo hắn vào quầy bán đồ cho trẻ sơ sinh, có phải đầu cô bị nhúng nước không?

Lâm Việt Thịnh thấy kỳ lạ nhưng vẫn bị Quách Thanh Tú kéo theo.

Lâm Việt Thịnh vừa đẩy xe mua đồ, vừa nhìn Quách Thanh Tú

Quách Thanh Tú mắt sáng lên nhìn đồ dùng cho trẻ em trên kệ, khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ.

Ôi trời ơi, đây đều là những thứ cô thích.

Giường em bé dễ thương, chăn nhỏ, gối nhỏ, quần áo nhỏ, tã, còn có đồ chơi dễ thương.

Quách Thanh Tú chạm vào những món đồ chơi nhiều màu sắc, mắt không thể dứt ra khỏi chúng.

“Quách Thanh Tú, đừng nói em muốn làm con nít nhé, sao lại thích mấy thứ của con nít thế này.”

Quách Thanh Tú quay đầu trừng mắt nhìn Lâm Việt Thịnh, “Em không mua, nhìn thôi không được sao?”

Lâm Việt Thịnh phải đứng lì một chỗ như chịu cực hình, hắn nhìn Quách Thanh Tú giống như con bướm bay hết chỗ này tới chỗ khác.

Cô ấy dường như rất thích thú, nhưng hắn hoàn toàn không hiểu tại sao.

Sớm biết như thế hắn đã không tới đây, ở bên ngoài còn mua được ít đồ...

“Lâm Việt Thịnh, anh xem, con vịt này dễ thương chưa này?”

Quách Thanh Tú cầm lấy một con vịt nhỏ màu vàng bóp bóp, thứ đồ chơi này còn có thể kêu ra tiếng.

Đáp lại nụ cười hưng phấn của cô, Lâm Việt Thịnh cau mày chán nản.

“Chỉ là một thứ vớ vẩn thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Nhật được đưa bé bị bỏ rơi

“Này, Lâm Việt Thịnh, anh có biết kiến thức cơ bản không đấy hả, mấy thứ này để thả vào trong chậu tắm của em bé đó.”

“Thả vào chậu tắm làm gì? Lâm Việt Thịnh đột nhiên đùa ác: “Chẳng lẽ là để tăng tình thú? Quách Thanh Tú, em sẽ không dung tục như vậy đó chứ?”

Quách Thanh Tú trừng mắt nhìn Lâm Việt Thịnh: “Anh mới dung tục, đây là đồ cho em bé tắm, không phải cho người lớn. Thôi thôi, anh không hiểu đâu.”

Lâm Việt Thịnh không hiểu lời Quách Thanh Tú nói lắm, một lát sau, cô lại cầm một đôi giày em bé rất đáng yêu chạy tới.

Đôi giày có hình chim non đang tức giận, trông vô cùng dễ thương.

“Đôi giày này có đẹp không?”

Lâm Việt Thịnh xoa cằm, liếc cô một cái: “Hắn là chân em không vừa đâu.”

“Em mua cho em bé đi mà!”

Lâm Việt Thịnh chịu hết nổi nói: “Em đang thử thách tính nhẫn nại của tôi đó à?”

Cô gái này bày trò khi gì thế, rõ ràng anh cùng cô chơi game xả stress rồi mà, sao vẫn còn làm loạn vậy?

Giờ còn chưa có em bé, sao lại chạy đến cửa hàng bán đồ trẻ em lên con vậy?

Lời Lâm Việt Thịnh làm Quách Thanh Tú hơi tức giận, người đàn ông này thật là vô tâm, tương lai làm sao làm ba chứ?

Lâm Việt Thịnh thấy Quách Thanh Tú mất hứng liền bước lên ôm cô vào lòng: “Cung à, hay là chúng ta về nhà chơi, xem xem trong bồn tắm còn thiếu cái gì...”

Câu nói ám chỉ sâu xa này làm gương mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú phút chốc đỏ bừng.

“Anh chỉ biết giờ trò lưu manh thôi, còn lâu em mới về!”

“Tôi hứa sẽ không giờ trò lưu manh...”

Lúc hai người đang quần quýt, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc của trẻ con ở một góc nào đó truyền đến.

Quách Thanh Tú giật mình: “Nghe đi, có tiếng trẻ con khóc.”

Tiếng khóc khe khẽ như thể vang lên từ đáy lòng, khiến cô cảm thấy như con mình đang khóc vậy.

Lâm Việt Thịnh dừng tay, chăm chú lắng nghe, nhưng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Anh nhẹ nhàng bẹo má Quách Thanh Tú: “Có phải em tưởng tượng ra không?”

Quách Thanh Tú nhẹ hất tay: “Không phải, anh nghe đi...”

Lâm Việt Thịnh kéo tay Quách Thanh Tú, đang chuẩn bị ra ngoài thì cô lại dùng sức giãy ra. Quách Thanh Tú chạy theo hướng phát ra tiếng khóc, đi qua mấy gian hàng thì nhìn thấy một đứa bé trai đang ngồi trong góc xó, thi thoảng lại nức nở vài tiếng.

Nhìn thẳng bé thì cũng lắm là ba tuổi, trên người mặc một bộ vest nhỏ màu xanh lam, chân đi đôi giày nhỏ, khuôn mặt đỏ hồng, đôi mắt to đen láy.

Quách Thanh Tú xác định tiếng khóc không phải ảo giác, cô kéo tay thẳng bé, hỏi: “Bạn nhỏ à, mẹ cháu đâu?”

Vừa hỏi xong bé trai đã òa lên nức nở.

“Mẹ! Mẹ ơi!”

Thằng bé nói còn chưa sôi, xem ra là bị lạc mẹ.

Quách Thanh Tú lau nước mắt cho thằng bé: “Đừng khóc, cô dẫn cháu đi tìm mẹ nhé.”

Bé trai hình như hiểu được lời của Quách Thanh Tú, nó chớp chớp đôi mắt to rồi nín khóc.

Quách Thanh Tú dắt cậu bé đi một vòng quanh khu trẻ em trong siêu thị, gặp ai cô cũng hỏi thăm, nhưng đi hết một vòng vẫn không tìm được mẹ của cậu bé.

Lâm Việt Thịnh khoanh tay đi theo sau Quách Thanh Tú.

Không ngờ, cô gái này là người thích lo chuyện thiên hạ như vậy.

Quách Thanh Tú tìm quản lý siêu thị: “Phiền mọi người thông báo xem có thể tìm được mẹ của cháu bé này không.”

Quản lý siêu thị bắt đầu phát thông báo: “Có một bé trai khoảng ba tuổi, mặc bộ vest nhỏ màu lam bị lạc mẹ. Vị phụ huynh nào đang tìm con xin vui lòng liên hệ với bộ phận chăm sóc khách hàng...”

Trong lúc chờ quản lý siêu thị phát thông báo, Quách Thanh Tú dẫn cậu bé ngồi trên ghế chờ.

“Bạn nhỏ, nói cho cô xem, cháu tên là gì?”

Cậu bé nhút nhát nhìn cô, không dám lên tiếng. Quách Thanh Tú lại đổi đề tài: “Cháu có muốn ăn kem không?”

Vừa nghe thấy đồ ăn, cậu bé liền vui vẻ gật đầu. Quách Thanh Tú quay đầu nhìn Lâm Việt Thịnh cười hi hi.

Lâm Việt Thịnh ngẩng đầu lên, để một người đường đường là tổng giám đốc đi mua kem cho thằng nhóc ranh này à?

“Anh không đi, em đừng có nhìn anh. Bỏ ý nghĩ đó đi.”

Quách Thanh Tú vẫn cười hi hi sáp lại Lâm Việt Thịnh: “Này, anh cứ coi như là mua kem cho con chúng ta đi. Không thì mua hai que, thực ra em cũng muốn ăn...”

Lâm Việt Thịnh dứt tay túi quần, hung dữ trừng cậu nhóc một cái, cậu bé sợ hãi òa khóc.

Cậu bé chui vào lòng Quách Thanh Tú trốn, nào dám tin tưởng ông chú hung dữ này sẽ mua kem cho ăn nữa.

“Lâm Việt Thịnh, anh quá đáng thật, dọa thằng bé phát khóc mà còn không đền bù que kem”

Tổng giám đốc Lâm thật sự không chịu nổi hàng hà lý do của Quách Thanh Tú: “Phục em rồi, tôi đi...”

Tổng giám đốc Lâm cuối cùng cũng phải hạ mình đi mua kem, một lúc sau, hân tay không trở về.

“Bọn họ nói không quẹt thẻ...”

“Ngất mất!” Quách Thanh Tú kêu lên, mua một que kem mà lại đưa thẻ cho người ta quẹt, có nhầm không hả?

“Thôi thôi, anh trông bé đi, để em đi mua!”

Quách Thanh Tú lắc đầu, đành tự đứng dậy mua vậy, nếu không chẳng biết Lâm Việt Thịnh sẽ mua thứ gì về nữa.

Khi cầm kem quay lại, Quách Thanh Tú bỗng phát hiện không thấy cậu bé đâu.

“Thằng bé đâu rồi?”

Lâm Việt Thịnh thần nhiên nói: “Em đừng dùng ánh mắt nghi ngờ này nhìn tôi có được không? Anh cũng không phải là sói xám thích ăn thịt trẻ con. Thằng bé kia vào nhà vệ sinh rồi.”

“Cái gì?” Quách Thanh Tú phát điên mất, hấn lại đề một đứa bé 3 tuổi tự mình đi vệ sinh.

“Ôi trời, sao anh có thể làm vậy. Thằng bé còn nhỏ thế làm sao tự đi vệ sinh được. Mau nói cho em, nó ở đâu?”

Lâm Việt Thịnh chỉ phía trước: “Phòng vệ sinh nam”

Quách Thanh Tú vội vàng chạy qua, sau đó đụng phải một người đàn ông, lúc này cô mới nhớ lại lời Lâm Việt Thịnh nói. Hấn nói là phòng vệ sinh nam, mà cô lại là phụ nữ...

Quách Thanh Tú đành phải quay về: “Này, anh đi xem xem, lỡ như thằng bé rơi xuống hố thì phải làm sao?”

Lâm Việt Thịnh trừng cô một cái: “Sợ cái gì, cũng đâu phải con em.”

“Được, nếu anh không giúp thì em sẽ xông vào phòng vệ sinh nam!”

Thấy đáng về chuẩn bị xông vào nhà vệ sinh nam của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh đành miễn cưỡng đứng lên.

Hấn bịt mũi đi vào, rồi lại nhanh chóng bịt mũi đi ra.

Quách Thanh Tú đợi ở cửa chờ hấn: “Thế nào rồi?”

“Nó đang đi nặng, nó nói có thể chùi đít rồi.” Lâm Việt Thịnh chưa từng quần bách đến vậy. Nếu không nể mặt Quách Thanh Tú thì hấn đã nổi nóng rồi, đúng là thú chết đi được.

“Lâm Việt Thịnh, thật ra anh chính là ông chú dễ thương nhất trần đời. Oa, anh thật đẹp trai, cho em hôn anh cái nào...”

Lâm Việt Thịnh vội đưa tay ngăn cản Quách Thanh Tú đang quá mức nhiệt tình: “Đừng, thà chết tôi cũng không làm chuyện này đâu.”

Hai người đang tranh chấp không ngừng thì bỗng cậu bé khóc ầm lên: “Mẹ ơi, chùi đít cho con...”

Tieu rồi!!

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không ai chịu di chuyển.

“Đúng là, hai cô cậu làm ba mẹ kiểu gì thế, có việc chùi đít cho con mà cũng đẩy qua đẩy lại à...”

Một ông lão lớn tuổi ra khỏi phòng vệ sinh, bên cạnh là cậu bé trai đã được chùi mông sạch sẽ.

“Haiz, thanh niên bây giờ đúng là càng ngày càng không biết điều. Nhìn ăn mặc đẹp thế này mà lại là loại người vô trách nhiệm.

Ông lão còn thở dài rồi mới đi ra ngoài.

Lâm Việt Thịnh trừng to mắt, chuyện này là thế nào? Hắn vô tội mà, ai biết được thằng nhóc ranh này là con ai chứ? Đúng vậy, quan tâm gì nó là do ai sinh, dù sao cũng chẳng mắc mớ gì đến hắn!

Quách Thanh Tú chưa từng thấy Lâm Việt Thịnh mắt mặt như vậy, cô cười vui vẻ vô cùng. Lâm Việt Thịnh chỉ tay vào Quách Thanh Tú, hậm hực nói: “Nghe đây, đem thằng nhóc ranh này cho bộ phận chăm sóc khách hàng, chờ mẹ nó đến nhận là được rồi, chúng ta trở về thôi. Không chừng thằng nhóc này thiếu năng!”

Quách Thanh Tú bĩu môi: “Đừng mà, chuyện tốt phải làm đến cùng chứ, chúng ta chờ thêm chút đi!”

“Được, vậy em trông nó một mình đi, anh có chuyện đi trước đây.”

Thời gian của tổng giám đốc Lâm vô cùng quý báu, mỗi phút có cả triệu đơn hàng...

Ai muốn phí thời gian với một thằng nhóc ranh chứ.

Hai người đang tranh cãi, đột nhiên cậu bé kéo góc áo của Quách Thanh Tú, nhỏ giọng gọi: “Mẹ...”

Một tiếng gọi này quá kinh hãi, Quách Thanh Tú vô thức nhìn xung quanh, nhưng ngoài cô là nữ ra thì không còn ai khác.

Lâm Việt Thịnh nhướn mày chuẩn bị lên tiếng, cậu bé lại kéo góc áo hắn mà gọi: “Ba!”

Lần này Lâm Việt Thịnh như bị sét đánh trúng, về mặt anh kinh ngạc không thôi.

Quách Thanh Tú thấy cậu bé nhìn chằm chằm vào que kem sắp chảy ra trong tay cô, bèn vội vàng đưa que kem trong tay cho bé: “Ăn đi, chúng ta qua bên đó chờ.”

Cậu bé vậy mà không khóc nữa, ngoan ngoãn đi theo Quách Thanh Tú.

Lâm Việt Thịnh cười trên nỗi đau của người khác: “Anh đã nói là thiếu năng rồi mà, em còn không tin. Xem đi, đến cả ba mẹ mình cũng không rõ.”

Quách Thanh Tú ranh mãnh cười: “Không chừng là hạt giống của anh đấy.”

Lâm Việt Thịnh véo cằm cô, cá giận nói: “Muốn chết phải không?”

Tuy hắn phong lưu nhưng vẫn rất biết quý trọng nòi giống của mình, trước giờ chưa từng lãng phí lung tung.

Năm xưa ba hắn phong lưu bên ngoài để lại hạt giống, hại hắn, Thanh và mẹ phải đau khổ cả đời. Sai lầm này hắn sẽ không bao giờ mắc phải.

Đến khi cậu bé ăn xong hai que kem, bọn họ vẫn chưa thấy ba mẹ bé đến nhận, trời cũng tối rồi.

Bên chăm sóc khách hàng cũng không tìm được chứng cứ nào hữu dụng.

“Thế này đi, chúng tôi mang thằng bé về nhà trước, chỗ mọi người có tin tức gì thì liên lạc với tôi, đây là số điện thoại của tôi.” Quách Thanh Tú viết số điện thoại của mình cho giám đốc siêu thị.

Về mặt Lâm Việt Thịnh thay đổi: “Này, Quách Thanh Tú, em điên rồi à? Chỗ chúng ta đâu phải là tổ chức thu nhận kẻ lang thang đâu, đưa nó đến đồn cảnh sát không được sao?”

“Đồn cảnh sát cũng là người mà thôi. Anh xem thằng bé đáng thương thế này, khó khăn lắm mới quen thân với chúng ta. Nếu đưa nó đến đồn cảnh sát xa lại, nó nhất định sẽ sợ hãi. Chúng ta hãy thu nhận nó đi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Tiều lên xe tổng giám đốc

Không chịu nổi sự năn nỉ của người đẹp, Lâm Việt Thịnh đành phải đồng ý.

Nhưng khi thắng nhóc này lên xe rồi, Lâm Việt Thịnh mới bắt đầu hối hận.

“Á!!”

Quách Thanh Tú ngồi ở ghế sau chơi trò chơi với cậu bé, bỗng cô cảm nhận được một dòng nước ấm nóng liền hoảng hốt hét lên một tiếng.

Lâm Việt Thịnh phanh xe lại, quay đầu nhìn cô: “Sao thế?”

“Hình... hình như tiểu ra rồi...”

Lâm Việt Thịnh lại bùng cháy. Trời ạ, lại có người dám tiểu ra xe hử. Phải biết rằng chiếc thể thao Ferrari của hửn mới mua không lâu.

“Anh đã nói rồi mà, thắng bé này đầu óc có vấn đề...”

“Em nghĩ là do bé kem nhiều quá, lại thêm tâm lý sợ hãi, thôi chúng ta mau về nhà đi!”

Chiếc xe tăng tốc chạy vút về nhà.

Quách Thanh Tú đưa một đứa bé về khiến cho cả biệt thự chấn động, mọi người nhao nhao đến xem.

Sau khi Quách Thanh Tú thay quần áo xong, cô liền cho Lê Hùng Việt đến cửa hàng quần áo trẻ em gần đây mua cho cậu nhóc kia hai bộ đồ mới.

Lâm Việt Thịnh dường như vô cùng tức giận, vừa vào nhà đã mặc kệ Quách Thanh Tú đi vào phòng đóng cửa lại.

Di Nguyễn thấy bé trai này thì cứ nhìn tới nhìn lui, lát sau mới nghi ngờ hỏi: “Đây là con ai vậy?”

Nghe ý thì hửn là bà tưởng bé là con của cậu ba ở bên ngoài.

Quách Thanh Tú che miệng cười trộm: “Nhặt được ạ.”

“Nhặt? Thời buổi này có thể nhặt được trẻ con nữa à, thật là hiếm thấy...” Đúng lúc Lâm Thanh Tùng ở ngoài về, toàn thân anh ta đầy mùi rượu. Anh ta đi về phía cậu bé, nhìn trái nhìn phải rồi lắc đầu: “Không giống của thằng ba, không phải của cô đó chứ?”

“Ha ha! Em làm sao có thể sinh được đứa con lớn thế này chứ.”

“Vậy thì lạ quá, thằng ba cho phép cô đưa trẻ con về à.”

Lâm Thanh Tùng nhún vai, trong ấn tượng của anh ta, thằng ba không phải là người tốt tính gì, nó sẽ không chịu làm mấy chuyện khổ sai trông trẻ thế này đâu.

“Hi hi, em nhặt được bé đó, anh ấy không cho em đưa về nhưng em cứ kiên quyết muốn. Mọi người yên tâm, chắc mẹ thằng bé sẽ nhanh chóng tới đón nó thôi.”

Quách Thanh Tú hỏi Di Nguyễn: “Dì ơi, đứa bé này nói không sõi cho lắm, chỉ biết gọi ba mẹ.”

“Vậy à?”

Di Nguyễn thấy cậu bé rất đáng yêu, bèn ôm lên ghế sofa.

Cậu bé cũng không hay khóc, chỉ mở to mắt nhìn trái nhìn phải, cuối cùng gọi Di Nguyễn một tiếng: “Bà!”

Tiếng gọi làm Di Nguyễn vui vẻ vô cùng: “Cô thấy không, đứa bé này thật là ngoan, còn biết chủ động chào hỏi nữa. Cháu bé, cháu tên là gì, nhà cháu ở đâu?”

Cậu bé chỉ chớp mắt, hồi lâu mới lên tiếng: “Cục cưng!”

“Cháu tên là cục cưng à?”

Cậu bé gật đầu.

“Trời, có lẽ là tên ở nhà rồi. Cục cưng đừng sợ, giờ ở với dì, ngày mai mẹ cháu sẽ đến đón cháu.”

Quách Thanh Tú đang mang thai cho nên cô rất có hảo cảm với trẻ con.

“Cô Quách, để tôi trông thằng bé giúp cô nhé. Tôi có kinh nghiệm lắm...” Di Nguyễn xung phong nhận việc.

Nhưng dường như cậu bé lại thích Quách Thanh Tú hơn, cậu nhóc trốn trong lòng Quách Thanh Tú không chịu đi.

Di Nguyễn có chút bất đắc dĩ: “Xem ra đứa bé này có duyên với cô Quách rồi.” Bà vừa nói xong đột nhiên sáng mắt lên, cười đầy bí ẩn: “Cô Quách, nhà chúng ta có một phong tục. Đôi vợ chồng mới kết hôn nếu để trẻ con nhà khác lần lên giường của mình thì sẽ sinh được em bé khỏe mạnh.

“Thật vậy ạ?”

Di Nguyễn ra sức gật đầu, lại cười nói: “Nhưng mà cậu ba chắc chắn sẽ không thích, cậu ấy vô cùng ghét trẻ con.”

“Vì sao anh ấy lại ghét trẻ con vậy ạ?”

“Cái này thì tôi không rõ lắm. Cô có biết cô thư ký Huỳnh Minh San trước đây không, cô ấy từng đưa con mình đến công ty, cuối cùng bị cậu ba mắng một trận. Sau đó cậu ấy còn ra lệnh, không cho phép bất cứ nhân viên nào mang trẻ con đến công ty, thậm chí ở biệt thự cũng vậy.”

Quách Thanh Tú trầm tư, Lâm Việt Thịnh thật sự ghét trẻ con vậy à?

Vậy nếu hẳn biết cô mang thai, liệu có bắt cô phá đi không? Quách Thanh Tú bắt đầu lo lắng.

Di Nguyễn thấy bộ dạng mắt mát của Quách Thanh Tú là biết cô lại nghĩ nhiều rồi.

Bà cười an ủi: “Cô Quách đừng nghĩ nhiều, cánh đàn ông lúc còn trẻ có khác nào đứa trẻ chưa lớn đâu, nào biết chăm lo con cái. Ông xã tôi hồi thanh niên cũng không thích trẻ con, lúc con trai chúng tôi khóc ông ấy thấy ầm ĩ còn muốn ném nó đi ấy!”

Quách Thanh Tú kinh ngạc há hốc miệng: “Vậy bây giờ quan hệ giữa ông ấy và con trai di thế nào rồi?”

Di Nguyễn mỉm cười hiền hòa: “Đương nhiên là tốt rồi, đâu có ai lại ghét con mình chứ. Lúc tức giận thì nói lời độc ác chứ xong chuyện lại đau lòng vô cùng.”

Quách Thanh Tú nghe vậy mới thở phào.

Lúc ăn tối, cậu bé ngồi cùng bàn ăn với Quách Thanh Tú.

Cậu bé đã dần dần quen với mọi người ở đây nên cũng không khóc nữa. Di Nguyễn luôn mang rất nhiều đồ ăn đến dỗ bé, thế nên bé cũng không có cơ hội khóc.

Lâm Thanh Tùng cầm ly rượu đưa đến bên miệng thẳng bé: “Uống một hớp thử xem, ngon lắm!”

Quách Thanh Tú vội vàng ngăn cản: “Không được, không thể cho trẻ con uống rượu được...”

“Không sao đâu, đây là nước nho...” Lâm Thanh Tùng cười hi hi đùa với đứa bé.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhìn mấy người kia, vẻ mặt không chút cảm xúc.

Nhưng Quách Thanh Tú vẫn nhận ra hẳn không vui.

Bé con lè lưỡi ra ném rượu vang, đột nhiên lại khóc òa lên.

Quách Thanh Tú hoảng loạn, vội chạy đến dỗ bé: “Đừng khóc, ngoan... Lâm Thanh Tùng, anh đừng đùa nữa, mau qua đây...”

“Ha ha...” Lâm Thanh Tùng bật cười: “Nhóc này, là đàn ông phải học cách uống rượu, nếu không lớn rồi sẽ không چرا được gái đâu.”

Quách Thanh Tú vội vàng đẩy anh ta ra rồi bưng một cốc nước nóng đút cho cậu bé: “Nào, uống chút nước sẽ đỡ.”

Quách Thanh Tú vừa khuyên vừa dỗ, nhưng cậu bé vẫn khóc to, nước mũi cũng chảy ra.

Lâm Việt Thịnh nhìn cậu bé với ánh mắt ghét bỏ, hẳn không còn hứng thú ăn uống gì nữa, bèn đập mạnh đĩa xuống, khó chịu quay đầu đi.

Quách Thanh Tú gọi vài tiếng hẳn cũng không đáp.

Lâm Thanh Tùng cười nói: “Thằng ba tức giận rồi, Tú Tú cô tiêu rồi. Còn không mau đi dỗ đi.”

Một lớn một nhỏ đều gầy rồi, Quách Thanh Tú cảm thấy nhức cả đầu.

Di Nguyễn chạy từ trong bếp ra: “Cô Quách để tôi dỗ thằng bé cho, cô ăn cơm đi!”

Bữa cơm này đúng là hồngбет, Quách Thanh Tú luống cuống tay chân, không chỉ không được ăn no mà còn chọc Lâm Việt Thịnh tức giận.

Xem ra gia đình này thật sự không định thu nhận trẻ em.

Di Nguyễn ôm bé con dỗ dành, thằng bé nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Di Nguyễn lại ôm bé vào phòng ngủ.

Lúc đi ra, bà nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, nói nhỏ với Quách Thanh Tú: “Chắc thằng bé buồn ngủ rồi, thiếp đi luôn.”

Quách Thanh Tú bị bé con giầy vò một hồi, toàn thân rã rời.

Cô xoa xoa bả vai, cười khổ: “May mà có dì, nếu không cháu thật sự không biết làm thế nào nữa.”

“Ha ha, cô bé ngốc, chờ cô thật sự làm mẹ rồi sẽ biết phải làm thế nào.”

Di Nguyễn cười nói, lại chỉ tay lên tầng, ý bảo Quách Thanh Tú đi dỗ Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh đang buồn bực trong phòng, người phụ nữ không có lương tâm này lại để ý đến một thằng nhãi nhật ở đâu về như vậy, còn không thèm quan tâm đến cảm nhận của hắn.

Hừ, người phụ nữ này thật là không có lương tâm, vô tâm vô phế.

Tiếng bước chân khê khạng từ bên ngoài đi vào, Lâm Việt Thịnh biết là Quách Thanh Tú, nhưng hắn còn đang tức giận, cũng không quan tâm đến cô. Tay hắn gõ bàn phím, vẻ mặt chăm chú, không thèm ngẩng đầu lên.

Mùi thơm ngát bay vào mũi, gọi lên ham muốn thèm ăn của hắn.

Vừa rồi hắn căn bản không ăn uống gì, nhìn thấy thằng nhãi đáng ghét kia hắn nào nuốt trôi được, cho nên bây giờ bụng dạ vẫn rỗng tuếch.

Bị mùi thơm đánh thức, bụng hắn bắt đầu phát ra tiếng ọc ọc kháng nghị.

“Phi... đừng giả vờ nữa, qua đây ăn đi. Đây là bánh gato em đích thân làm đấy, không ăn là em lấy cho cục cưng và Lâm Thành Tùng ăn nha...”

Quách Thanh Tú bung đĩa bánh gato, cố ý lượn một vòng trước mặt Lâm Việt Thịnh, sau đó đi ra ngoài.

Khóe mắt cô liếc thấy Lâm Việt Thịnh đang chơi game, trên màn hình toàn là máu me be bét.

Quả nhiên là lại trút giận, mỗi lần hắn chơi game có nghĩa là hắn đang tức giận, vô cùng vô cùng tức giận.

Nghe Quách Thanh Tú nói vậy, Lâm Việt Thịnh giờ tay ngăn cản, kéo Quách Thanh Tú qua hung dữ uy hiếp: “Em dám!”

“Hi hi, thì anh không ăn chẳng phải là lãng phí à?”

Quách Thanh Tú thấy hắn trúng kế, trong lòng như nở hoa.

“Hừ, còn lâu mới cho thằng nhãi kia được lợi...” Lâm Việt Thịnh lấy một miếng bánh gato cắn miếng to.

Quách Thanh Tú dịu dàng ngồi bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi: “Anh ghét trẻ con đến vậy à?”

“Vừa thú vị vừa bẩn vừa âm ỉ, đương nhiên không thích...” Lâm Việt Thịnh cau mày nói.

Quách Thanh Tú hơi ngừng một chút, bình tĩnh hỏi: “Nếu là con của chúng ta thì anh có thích không?”

Lâm Việt Thịnh đột nhiên dừng lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú hồi lâu: “Đầu em bị úng nước à, rõ ràng là con của người khác, sao có thể coi như của mình?”

Quách Thanh Tú đập tay hắn một cái: “Em nói là nếu, nếu chúng ta có con, liệu anh có ghét nó không?”

Lúc Quách Thanh Tú nói câu này vẻ mặt đã như sắp khóc, cái tên đàn ông vô tâm này, hắn thật sự không muốn có con sao?

Lâm Việt Thịnh lại tự nhiên ăn bánh gato: “Nếu là con của chúng ta thì đương nhiên tôi sẽ thương nó. Với điều kiện nó không được quấy rối em...”

Nếu là con của chúng ta thì đương nhiên anh sẽ thương nó. Nhưng mà sẽ thương chừng nào? Quách Thanh Tú hơi ngơ ngẩn.

Lâm Việt Thịnh tất nhiên không nhận ra tâm tư của Quách Thanh Tú, ăn bánh ngọt xong, thấy bộ mặt sầu thảm của cô, hắn liền kéo cô vào lòng.

Hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô: “Cưng à, có phải em muốn sinh con rồi không? Hay là chúng ta bắt đầu kế hoạch sinh con luôn nhé?”

“Ai, ai nói em muốn sinh con...” Quách Thanh Tú vùng vẫy muốn né ra, Lâm Việt Thịnh lại đang nổi hứng, bèn đè cô lên sofa.

“Chúng ta còn chưa làm ở phòng làm việc đâu, em có muốn thử không...” Đôi mắt đẹp đẽ của Lâm Việt Thịnh đã dấy lên lửa dục.

Chương 127: Cậu bé hờn dỗi

Ngón tay thon dài của Lâm Việt Thịnh nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi Quách Thanh Tú, hơi thở của hắn trở nên dồn dập nhuộm đầy lửa dục.

Quách Thanh Tú khẽ rên rỉ từng tiếng đứt quãng: “Đừng ở chỗ này...”

Lâm Việt Thịnh vén quần áo Quách Thanh Tú lên, nhẹ nhàng hôn từ phần bụng bằng phẳng tron nhẵn của cô lên phía trên.

“Ừm... Anh có thích con của chúng ta không?” Giọng Quách Thanh Tú nghe mơ hồ không rõ.

Một cảm xúc vui thích mãnh liệt từ nơi nào đó trên thân thể khuếch tán như cơn nước lấn tăn.

Người Quách Thanh Tú khẽ run: “Nhẹ thôi...”

Ý thức càng lúc càng trở nên mơ hồ, cơ thể cao lớn của Lâm Việt Thịnh đè lên người Quách Thanh Tú, dường như hắn bắt đầu không thích những thân mật nho nhỏ này nữa, hắn mạnh mẽ tách chân cô ra.

“Cô Quách, cô Quách...” Một loạt tiếng gõ cửa dồn dập từ bên ngoài truyền đến.

Lâm Việt Thịnh vô cùng khó chịu, di Nguyễn này đang làm cái gì vậy? Nửa đêm nửa hôm còn chạy tới gõ cửa ầm ầm như trời sập thế nhỉ.

Quách Thanh Tú cũng chẳng quan tâm đến Lâm Việt Thịnh nữa, cứ thế chỉnh lại quần áo rồi đi đến cửa phòng. Cô mở cửa ra, di Nguyễn đang lo lắng đứng trước cửa.

“Cô Quách, cậu ba, xin lỗi muộn thế này còn quấy rầy cô cậu, nhưng đứa bé cứ khóc đòi mẹ mãi không thôi, tôi dỗ thế nào cũng không được, nó khóc sắp khàn cả tiếng rồi, tôi sợ nhỡ xảy ra chuyện gì nên tôi báo cô cậu.”

Di Nguyễn sợ đến luống cuống chân tay, Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói: “Còn khóc nữa thì ném xuống đi.”

Quách Thanh Tú liếc nhìn hắn rồi cười nói: “Anh ngủ trước đi, em sẽ quay lại ngay.”

Lâm Việt Thịnh đang trong cơn hứng, thấy Quách Thanh Tú định đi bèn đưa tay níu lại: “Này em...” Hắn còn chưa thỏa mãn mà.

Lâm Việt Thịnh nhìn chằm chằm bóng lưng Quách Thanh Tú, hẫng sắp phun ra lửa tới nơi rồi. Cô nàng này làm gì vậy, đối xử với một đứa bé không quen còn tốt hơn hắn, thật vô lương tâm.

Phòng khách dưới tầng, cậu bé vẫn đang khóc, Quách Thanh Tú vội vàng ôm lấy cậu bé: “Bé ngoan, đi ở đây, đừng khóc nữa, khóc sẽ có sỏi xám đến ăn thịt đấy.”

Giọng Quách Thanh Tú dịu dàng ảm áp, hương thơm cơ thể thơm ngát khiến cậu bé bớt căng thẳng lo lắng. Cậu ôm cổ Quách Thanh Tú thật chặt, khẽ lẩm bẩm: “Mẹ, mẹ...”

Có lẽ giọng Quách Thanh Tú rất giống mẹ cậu nên trong lúc mơ màng, cậu đã coi cô như mẹ mình.

Di Nguyễn thở dài lắc đầu: “Cô Quách, thật vất vả cho cô.”

Quách Thanh Tú mỉm cười, ra hiệu di Nguyễn tắt đèn ra ngoài.

Di Nguyễn gạt đầu, sau đó bà tắt đèn lui ra ngoài, lúc ra còn trở tay nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“A, cậu ba à, cậu đứng chỗ này làm tôi giật cả mình...” Di Nguyễn xoay người thấy Lâm Việt Thịnh im lặng đứng ngoài cửa khiến bà giật mình sợ chết khiếp.

Lâm Việt Thịnh khó chịu nhíu mày: “Ngày mai thuê trông trẻ đến đây đi, không thì tống cổ đứa trẻ này đi.”

“Vâng, cậu Ba.” Di Nguyễn vội vàng đáp, thấy Lâm Việt Thịnh không có ý định đi, bà còn tốt bụng dặn dò: “Cậu ba, tôi thấy đứa bé kia tạm thời vẫn chưa ổn định tinh thần. Cậu đi ngủ trước đi, có khả năng tối nay cô Quách phải ngủ lại ở phòng khách rồi.”

“Đừng dài dòng, đi xuống đi!” Lâm Việt Thịnh vô cùng tuyệt tình đuổi di Nguyễn đi.

Quách Thanh Tú vất vả lắm mới dỗ cậu bé ngủ tiếp, vừa đứng lên thì cậu bé đã vươn bàn tay nhỏ bé ra ôm lấy cổ cô không rời, miệng còn ậm ờ gọi mẹ, đứa bé này vô cùng thính ngủ, hề cô động dậy là lại tỉnh ngay.

Lòng Quách Thanh Tú mềm nhũn, sao nỡ bỏ cậu bé lại một mình nữa. Cả đêm trông coi giấc ngủ cho cậu bé.

Sáng hôm sau, lúc cô tỉnh lại thì cậu bé vẫn say trong giấc mộng, vẻ mặt mỉm cười thỏa mãn. Cô nhẹ nhàng buông cậu bé ra, đắp kín chăn cho cậu, rồi nhẹ bước đi ra.

Vừa đến phòng khách, cô phát hiện một người co cuộn trên sofa. Đi tới xem thì hóa ra là Lâm Việt Thịnh. Hắn nằm chéo trên ghế rồi cứ thế ngủ thiếp đi, chẳng lẽ hắn ở đây đợi cô cả đêm ư?

Quách Thanh Tú áy náy, vừa lúc đi Nguyễn đi ngang qua, bà nhìn Lâm Việt Thịnh rồi khẽ nói với cô: “Cả đêm qua cậu ba chờ cô đó...”

Quách Thanh Tú nhoen môi cười khan: “Cháu cũng không muốn anh ấy chờ!” Dứt lời cô xoay người, lay tỉnh Lâm Việt Thịnh: “Này, anh vào phòng ngủ đi.”

Lâm Việt Thịnh mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Quách Thanh Tú thì vươn tay kéo cô vào lòng mình, thế là hai người chen chúc nhau trong chiếc sofa. Thật ra chiếc sofa này là giường, một người ngủ còn có vẻ rộng rãi, hai người thì hơi chật.

Quách Thanh Tú ngủ cả đêm nào còn buồn ngủ nữa, đang định vùng vẫy đứng dậy thì bị Lâm Việt Thịnh ôm chặt như bạch tuộc: “Không cho đi, đồ hư đốn, thà rằng theo trai lạ cả đêm cũng không chịu ở với người đàn ông của mình, thật là đồ vô lương tâm...” Lâm Việt Thịnh cắn nhai máng Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú toát mồ hôi, gì mà trai lạ, rõ ràng là một đứa bé thôi mà?

Cô đang chuẩn bị phản bác thì phát hiện Lâm Việt Thịnh không có tỉnh lại, hắn đang nói mơ. Cô dờ khóc dờ cười, trong mơ mà cũng máng cô, thật quá đáng!

Quách Thanh Tú mỉm cười ngắm nhìn Lâm Việt Thịnh. Khuôn mặt hắn vô cùng đẹp trai, đường nét rõ ràng, lông mi vừa dài vừa rậm, mũi thẳng, hai đôi mày kiếm khiến cả người hắn trở nên nổi bật, đôi môi hồng hào hơi mỏng nhếch lên. Dù lúc ngủ, hắn vẫn đẹp trai ngời ngời.

Những tia nắng rực rỡ lung linh len qua cửa sổ chiếu lên mặt hắn khiến khuôn mặt đã đẹp nay còn đẹp hơn. Cô cứ vậy ngơ ngác nhìn hắn đến mê say.

Hơn chín giờ sáng thì có cảnh sát tới, có lẽ nhận được tin quản lý siêu thị báo hôm qua nên cảnh sát đưa cha mẹ đứa bé đến nhận con.

Vóc dáng người mẹ đứa bé xấp xỉ Quách Thanh Tú, tuổi thì lớn hơn một chút, vừa trông thấy cậu bé, người mẹ đã nhào tới ôm lấy khóc sụt sùi.

Ngoài mặt Lâm Việt Thịnh không tỏ vẻ gì, nhưng lại ước tên nhóc con này mau biến khỏi đây.

“Cảm ơn cô Quách đã chăm sóc con trai tôi...” Mẹ cậu bé cực kỳ cảm kích Quách Thanh Tú đã chăm sóc con trai, sau đó cô ấy nói sơ qua về ngọn nguồn chuyện xảy ra.

Hóa ra là nữ giúp việc nhà họ xích mích với chủ nhà nên trả thù, cố ý dẫn đứa bé đến siêu thị rồi vứt lại. Biết chuyện, mẹ cậu bé lập tức báo cảnh sát, sau khi thẩm vấn nữ giúp việc thì ả ta đã nhận tội. Cảnh sát lập tức đến siêu thị, liên lạc với quản lý siêu thị và tìm đến chỗ Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú cười lắc đầu: “Không cần cảm ơn tôi, sau này anh chị phải chăm sóc con cho thật tốt.”

“Đúng rồi, sao con trai chị chỉ biết gọi ba mẹ thôi nhỉ?” Quách Thanh Tú khá tò mò.

Mẹ cậu bé hơi khó xử, cười trừ: “Con trai tôi chậm nói, chỉ biết gọi mấy từ đơn giản như ba mẹ, ông bà. Trông thấy người tầm tuổi chúng tôi cũng gọi ba mẹ. Ngại quá, khiến anh chị phiền phức. Đây chính là chút lòng thành của chúng tôi, xin chị hãy nhận lấy.”

Mẹ cậu bé cúi đầu vào túi áo Quách Thanh Tú, cô vội từ chối: “Đừng như vậy.”

Quách Thanh Tú thấy vẻ mặt Lâm Việt Thịnh ngày càng khó chịu. Mấy triệu bạc này hắn đầu để vào mắt, cô vội kéo Lâm Việt Thịnh ra rồi nói: “Thật ra tôi cũng không chăm sóc cháu mấy, đều là chú này chăm sóc nó, anh ấy rất thích cháu nhà cô.”

Lâm Việt Thịnh vừa muốn phản bác, mẹ cậu bé đã lại cảm ơn Lâm Việt Thịnh: “Cảm ơn cậu Lâm đã chăm sóc con trai tôi. Con trai, mau đến tạm biệt đi con.”

Cậu bé chần chừ, cuối cùng cũng thom chọt một cái lên mặt Lâm Việt Thịnh. Hôn xong, cậu bé còn vỗ bàn tay nhỏ bé cười khúc khích.

Lâm Việt Thịnh sầm mặt lại, vất vả lắm mới gương cười nổi, nụ cười này có vẻ vô cùng khó chịu.

Tiền cả nhà cậu bé ra về, Lâm Việt Thịnh túm phắt lấy Quách Thanh Tú: “Quách Thanh Tú, em có ý phải không?”

“Này, anh đừng hung dữ thế được không?” Quách Thanh Tú liếc nhìn hắn, rồi đẩy bàn tay đang nắm chặt cổ áo mình ra, vẻ mặt cô đầy vô tội: “Rõ ràng chính anh chăm sóc thằng bé mà. Lâm Việt Thịnh, rõ ràng anh là một ông chú tốt mà, sao không thừa nhận, vốn dĩ anh rất thích đứa bé này mà...”

“Được rồi, bớt nói phét đi, hừ!” Lâm Việt Thịnh không hề suy suyển gì, hắn còn lâu mới là ông chú tốt.

Đường đường là tổng giám đốc công ty lớn, sao có thể vì mấy triệu bạc mà làm trông trẻ cho nhà người ta. Nếu không phải nể mặt Quách Thanh Tú thì hẳn đã... Thật ra cậu bé kia cũng không đáng ghét lắm.

Hắn đưa tay sờ nơi bị cậu bé thom, dịu dàng mềm mại... Tiếng trẻ con ngọt ngào dịu dàng, đôi mắt long lanh to tròn, cơ thể nhỏ nhỏ...

Khụ, sao trong đầu hắn lại có ý nghĩ kỳ quái này chứ.

“Lâm Việt Thịnh, có phải anh cũng rất thích trẻ con hay không?” Quách Thanh Tú ôm cổ Lâm Việt Thịnh, cái đầu nhỏ lắc lư, mỉm cười nhìn hắn với ánh mắt cuốn hút.

“Em định dụ dỗ gì thế? Có trẻ con phiền lắm.” Lâm Việt Thịnh như không quá hứng thú, đẩy Quách Thanh Tú ra, đi đến ghế sofa phangồi xuống.

Điện thoại Quách Thanh Tú bỗng đổ chuông, cô liền bắt máy.

“Thanh Tú, mấy ngày nay cậu sao rồi?”

Thấy Lâm Việt Thịnh đang nhìn mình, cô bèn giơ điện thoại lên, cười nói: “Điện thoại của Quyên Quyên này.”

Lâm Việt Thịnh quay đầu đi, không nhìn cô nữa.

Quách Thanh Tú cầm điện thoại di động ra ngoài phòng khách buồn chuyện: “Ha ha, Quyên Quyên, tớ vẫn khỏe. Hôm nọ tớ nhất được một cậu bé đáng yêu lắm. Cậu không biết khuôn mặt non mềm của nó đâu, yêu quá đi.”

“Không phải chứ, số cậu may thế, ngay cả trẻ con cũng có thể nhất được...”

“Ừ, mới được mẹ đón đi rồi. Đúng rồi Quyên Quyên, cậu tìm tớ làm gì?”

“À, cậu có rảnh không tối đi ăn uống nhé?”

“Ồ, cậu nhất được tiền sao mà tốt bụng rủ tớ đi ăn?”

“Nể mặt người ta đi chứ người đẹp Quách. Tớ biết bây giờ cậu đang quang vinh trèo lên vị trí cô chủ nhà họ Lâm, sau này muốn mời cậu ăn cơm phải nói trước xếp hàng phải không?”

“Bớt nói nhảm, ở đâu?”

Lê Quyên Quyên báo địa điểm và thời gian, Quách Thanh Tú đáp ừ rồi tắt máy. Cô cất điện thoại quay vào phòng khách. Mới ban nãy còn nhìn thấy Lâm Việt Thịnh ngồi trên sofa, giờ nháy mắt đã không thấy bóng người đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Rời khỏi anh ấy, nếu không cô sẽ chết

“Di Nguyễn, di Nguyễn...” Quách Thanh Tú gọi hai tiếng, di Nguyễn đi ra đáp: “Cô Quách, có chuyện gì?”

“Di Nguyễn, di có thấy Lâm Việt Thịnh đâu không?”

“Ồ, vừa rồi cậu ấy nghe điện thoại rồi vội ra ngoài với Lê Hồng Việt rồi.”

“Có chuyện gì ạ, sao chưa nói với cháu câu nào đã đi rồi?”

“Thấy sắc mặt cậu ấy khó coi lắm, chắc là có việc gấp!” Di Nguyễn thật thà đáp.

Quách Thanh Tú gật đầu, công ty Lâm Việt Thịnh quản lý nhiều như vậy, mỗi ngày đều có nhiều việc bận còn chưa xử lý xong, tình huống khẩn cấp phải ra ngoài nhiều như cơm bữa, thấy cũng công thể trách gì được.

“Di Nguyễn, không phải chuẩn bị đồ ăn buổi trưa cho cháu đâu, cháu ra ngoài ăn với bạn. Nếu Lâm Việt Thịnh hỏi, di cứ bảo cháu đi cùng Lê Quyên Quyên.” Quách Thanh Tú dặn dò di Nguyễn một tiếng rồi vào phòng thay đồ, ra ngoài.

Nửa giờ sau, Quách Thanh Tú bước xuống khỏi trạm tàu điện ngầm, Lê Quyên Quyên đứng ngoài sân ga vẫy tay với cô.

Quách Thanh Tú và Lê Quyên Quyên chơi từ cấp hai cho đến đại học, năm lớp mười một hai người từng chia ra hai lớp khác nhau, còn lại gần như đều học chung một lớp, cho dù không ngồi cùng một bàn cũng không ảnh hưởng đến tình cảm thân thiết của hai người. Trong chớp mắt đã là năm tư đại học rồi, nửa năm nữa hẳn là chỉ còn phải thực tập thôi.

Từ xa, Lê Quyên Quyên mặc một chiếc áo trắng, bên trong là váy màu xanh lơ ngang gối, mái tóc ngắn ngang tai, mang kính gọng đen, tuy kiểu cách ăn mặc không giống học sinh nhưng gương mặt vẫn ngây thơ như xưa.

“Thanh Tú, tớ ở đây...”

Đối với Lê Quyên Quyên, quần áo của Quách Thanh Tú gần như không có gì khác nhau, lúc làm việc bình thường thì cô ăn mặc thời trang, nhưng lúc chơi cùng Lê Quyên Quyên thì cô đều ăn mặc đơn giản thanh tân, buộc tóc đuôi ngựa, áo sơ mi trắng, chân váy bút chì hoặc quần jean, làn da trắng như sứ tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Lê Quyên Quyên đưa tay véo má Thanh Tú: “Cậu càng ngày càng xinh đẹp đấy, nhìn gương mặt nhỏ bé như thể véo ra nước này.”

Áo của Quách Thanh Tú rộng thùng thình, tuy rằng đã có bầu hai tháng nhưng cơ bản chưa nhận ra cơ thể có gì thay đổi, cộng thêm đồ ăn nhà Lâm Việt Thịnh phối hợp dinh dưỡng nên làn da Quách Thanh Tú càng đẹp hơn, gương mặt nhỏ hồng hồng như quả táo đỏ.

“He he, tất nhiên, cậu có biết có bí quyết là gì hay không?”

Lê Quyên Quyên vẫn tin là thật, quay đầu lại nói: “Mau mau chia sẻ!”

“Rất đơn giản, kiếm tay nào đó để mang thai là giống tớ thôi.”

Sắc mặt Lê Quyên Quyên nhất thời đỏ như mông khỉ: “Biết ngay cậu không có tốt lành gì mà. Đúng rồi, cái tên nhà cậu biết cậu mang thai chưa?”

Quách Thanh Tú cười hehe: “Anh ấy không thích trẻ con lắm.”

“Anh ta cũng sợ ý thật đấy.”

Quách Thanh Tú chỉ cười trừ, không phản bác lời Lê Quyên Quyên nói. Đúng vậy, tại sao anh ấy lại sợ ý thế chứ, chẳng lẽ không phát hiện ra chút dấu vết nào sao?

Lê Quyên Quyên thấy sắc mặt Quách Thanh Tú không tốt lắm, liền nhẹ nhàng cầm lấy tay cô an ủi: “Đừng để trong lòng, tớ chỉ nói đùa thôi. Thật ra anh ta là đàn ông, lại chưa có kinh nghiệm làm bố, làm sao anh ta biết được!”

Quách Thanh Tú liếc xéo Lê Quyên Quyên: “Này, có phải Lâm Việt Thịnh lại hỏi lộ cậu gì không mà sao cậu lại nói giúp anh ấy...”

Lê Quyên Quyên chỉ ngón trỏ lên trời, nghiêm trang thề: “Tớ thề, tớ tuyệt đối trong sạch.”

“Thanh Tú, cậu có liên lạc với ba cậu không?”

Sắc mặt Quách Thanh Tú trở nên lạnh lùng, cô rũ mắt nhìn con đường dưới chân lắc đầu: “Không!” Bây giờ ông ta còn là ba cô sao? Hay là cho tới bây giờ vẫn không phải. Bây giờ cô không muốn suy nghĩ đến quan hệ ba mẹ và cả Tăng Chí Tùng nữa.

Lê Quyên Quyên nhìn sắc mặt Quách Thanh Tú không tốt, liền chuyển đề tài: “Thời tiết hôm nay tốt thật đấy, Thanh Tú, cậu xem cái gì kia kia...”

Quách Thanh Tú nhìn lên bầu trời theo hướng tay Lê Quyên Quyên, chỉ thấy một khinh khí cầu thật to có màu sắc sặc sỡ lơ lửng trên bầu trời.

Phía dưới khinh khí cầu treo một dòng chữ, nhưng khinh khí cầu càng bay lên cao, dòng chữ ấy càng bị gió thổi tung bay. Chữ viết phía trên nhìn không rõ lắm, Lê Quyên Quyên bỏ mắt kính ra, dùng khăn vải lau rồi lại đeo lên.

“Anh... ở đây... ở đây... chờ em...” Lê Quyên Quyên đọc từng câu từng chữ xong, đột nhiên reo lên: “Ai vậy, ai mà lãng mạn thế, đây là khinh khí cầu tình yêu à?”

Quách Thanh Tú nhìn kỹ, sắc mặt bỗng trở nên vô cùng khó coi. Lê Quyên Quyên cảm thấy bàn tay cô nháy mắt lạnh băng: “Thanh Tú, cậu sao thế?”

“Không có gì, chúng ta đi ăn cơm thôi!”

Quách Thanh Tú quay mặt sang, không nhìn dòng chữ kia nữa, lòng cô có chút rối loạn. Cô biết đó là ai, cô không thể quay đầu với người kia nữa rồi.

“Tiểu Tú, cậu biết ai treo dòng chữ đó sao?” Lê Quyên Quyên cũng nhận ra có gì đó kỳ lạ.

“Ừ... Tăng Thanh Hải!” Đây là trò đùa bọn họ hay chơi khi còn nhỏ, chẳng qua theo thời gian trôi đi, cô cũng dần quên lãng, mà anh vẫn còn nhớ rõ. Anh vẫn nhớ hết mọi thứ sao, rốt cuộc anh muốn thế nào?

“Ặc, Thanh Tú, tớ thấy nếu cậu không thích Tăng Thanh Hải thì nên nói rõ ràng với anh ta, đừng để anh ta còn hy vọng. Nếu để Lâm Việt Thịnh biết chuyện, khẳng định toi luôn.” Lê Quyên Quyên biết tính tình bá đạo của Lâm Việt Thịnh.

Quách Thanh Tú chết lặng nuốt vài miếng cơm, đột nhiên cô đứng lên: “Ừ, để tớ đi nói rõ với anh ấy.” Trốn tránh không phải biện pháp, bất kể chuyện gì đều phải đối mặt thẳng thắn.

Trong công viên, dãy ngô đồng cao lớn cản trở tầm mắt, Quách Thanh Tú giẫm trên lá ngô đồng vàng khô, đi từng bước về phía trước. Dần dần bóng dáng Tăng Thanh Hải xuất hiện trong tầm mắt cô.

Trên người anh không còn là bộ quần áo thoải mái trắng sáng như trước nữa mà thay bằng bộ quần áo màu xám tro. Cả người trông tiêu tụy thâm trầm, sau khi trải qua hàng loạt đả kích nặng nề, dường như anh đã chín chắn hơn rất nhiều.

“Thanh Tú, anh biết em sẽ đến.”

Trông thấy Quách Thanh Tú từ rừng cây đi ra tựa thằn lằn trong giấc mộng đi về phía mình, gương mặt âm trầm của anh thoáng nét cười. Chút tươi vui này khiến cả người anh trở nên linh động trong nháy mắt, tựa cây khô chớm mưa xuân trở nên tràn trề sức sống.

Anh buộc quả bóng vào cành cây, sải bước tới chỗ Quách Thanh Tú: “Thanh Tú! Chúng ta không phải anh em ruột, thật đấy, anh không phải anh ruột của em.”

Đôi mắt Quách Thanh Tú khiếp sợ, lập tức hỏi lại: “Làm sao anh biết?”

Hai tay Tăng Thanh Hải ôm bả vai Quách Thanh Tú, vội vàng nói: “Anh biết thôi, em không tin thì chúng ta đi làm xét nghiệm ADN đi, em đi cùng anh, được không?”

“Đừng, anh Hải, đừng như vậy có được không?” Quách Thanh Tú từ chối, Tăng Thanh Hải đột nhiên ôm Quách Thanh Tú vào lòng thật chặt. Miệng anh rú rì: “Thanh Tú, đừng rời khỏi anh được không? Anh không thể mất em, từ mười mấy tuổi anh đã xác định cả đời này phải bảo vệ em thật tốt. Anh thật sự không thể mất em được, cuộc đời anh, trái tim anh đều đập vì em. Thanh Tú, nếu mất đi em, anh sẽ chết mất, thật đấy, cuộc đời anh cũng mất đi ý nghĩa từ đó...”

Giọng anh khàn khàn mà lạnh lẽo, bàn tay to lớn cũng tựa khối băng, giọng nói run rẩy mang theo khuất nhục và cầu xin, từng tiếng từng tiếng truyền vào tai Quách Thanh Tú.

Cô ra sức giãy dụa, ngược lại Tăng Thanh Hải ôm cô càng chặt hơn, đến mức cô không cách nào thoát khỏi.

“Anh Hải, buông ra được không?” Quách Thanh Tú cảm thấy Tăng Thanh Hải có chút mất kiểm chế. Cô cố gắng từ chối anh, thế nhưng anh lại như nắm lấy cọng rom cứu mạng, không chịu buông lỏng.

“Thanh Tú, em hãy nghe anh nói. Lâm Việt Thịnh không đơn giản như em tưởng đâu...” Đang lúc Tăng Thanh Hải ôm Quách Thanh Tú và nói chuyện, đột nhiên một tiếng súng vang rền đình tại nhưerc óc vang lên.

Tiếng đạn bắn truyền đến tai, Quách Thanh Tú sợ ngây người, trong công viên lại có người bắn súng... Cô còn chưa kịp phản ứng thì lại một tiếng súng nữa vang lên, làm lá cây bên cạnh rụng lả tả, rơi xuống cả người cô. Tăng Thanh Hải vội vàng kéo cô chạy trốn: “Tiểu Tú, đi mau, có người đang đuổi giết chúng ta...” Giọng Tăng Thanh Hải vô cùng hoảng hốt, anh kéo Quách Thanh Tú liều mạng chạy xuyên qua rừng cây.

Trong lúc chạy trốn, Quách Thanh Tú quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy một người đàn ông mặc áo vest màu đen, đeo kính, không nhìn rõ mặt mũi lắm. Gã cầm súng, nhắm vào Quách Thanh Tú.

“Đoàng!” Lại một tiếng súng nữa vang lên, Tăng Thanh Hải ra sức nhào về phía Quách Thanh Tú, hai người đồng thời lăn vào bụi cỏ.

Đầu óc Quách Thanh Tú vô cùng hỗn loạn, tại sao lại có người đuổi giết họ. Đến khi cô phản ứng được thì Tăng Thanh Hải đã ngồi dậy khỏi bãi cỏ. Lúc này hai người đã chạy đến quảng trường của công viên, ở đây có rất nhiều người.

Gã mặc đồ đen kia nhìn họ, sau đó lui về sau mấy bước, ẩn vào rừng cây.

“Thanh Tú, Thanh Tú, em có bị thương chỗ nào không?”

Tăng Thanh Hải thấy Quách Thanh Tú còn hoảng hốt, lay cô hồi lâu cô mới tỉnh táo lại.

“Báo, báo cảnh sát, mau, mau bắt người xấu...”

“Đừng sợ, anh đã báo cảnh sát rồi.”

Có hai cảnh sát nhận được tin báo, một viên cảnh sát đi vào rừng rậm, người còn lại thì đang hỏi tình huống từ chỗ Quách Thanh Tú.

“Thanh Tú, em có bị thương ở đâu không?” Tăng Thanh Hải gấp gáp kiểm tra người cô, Quách Thanh Tú lắc đầu: “Em không bị thương.”

Cô nhanh chóng nhớ lại, vừa rồi Tăng Thanh Hải đẩy ngã cô, có một viên đạn bắn qua.

“Anh Hải, anh có sao không?”

Tăng Thanh Hải cười ôn hòa, trong lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào. Cô còn để ý anh, đúng không?

“Anh không sao, em đừng lo lắng cho anh!”

“Để em xem...”

Tăng Thanh Hải vẫn đứng yên dùng tay trái che cánh tay phải. Tuy rằng vẻ mặt tươi cười thản nhiên nhưng Quách Thanh Tú rất nhanh đã nhìn ra, cô ướn nganh nắm lấy cánh tay phải của anh.

Tăng Thanh Hải bị cô kéo đau, khẽ rên một tiếng.

Quách Thanh Tú đã trông thấy tay áo bị đạn bắn thủng, có một mảng máu chảy khá to, nhuộm đầm áo vest. Cô đau lòng nhìn Tăng Thanh Hải, lòng đầy chua xót, bàn tay nhẹ nhàng xé tay áo ra để lộ vết thương nhầy nhụa đầy máu, còn mang theo một thứ mùi tanh khó ngửi.

“Anh Hải, anh thật ngốc, bị thương cũng không chịu kêu...” Quách Thanh Tú ứa nước mắt. Vì cô, anh tình nguyện đánh đổi cả tính mạng mình. Tại sao anh lại ngốc vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Ai là kẻ nổ súng

“Anh Hải, anh không sợ rằng mình sẽ chết sao?”

“Anh không sao đâu Thanh Tú, chỉ cần em được an toàn là tốt rồi...”

Vết thương của Tăng Thanh Hải đã sát trùng và băng bó kỹ càng nhưng Quách Thanh Tú vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Dù không thể trở thành người yêu, song điều đó cũng không ảnh hưởng đến tình cảm mười mấy năm nay của họ. Trái tim vốn đã nguội lạnh nay lại đập từng nhịp đau đớn.

“Anh Hải, người vừa rồi là ai vậy? Tại sao hắn lại nã súng vào chúng ta?”

Tăng Thanh Hải lắc đầu, “Anh cũng không biết nữa, phải đợi cảnh sát điều tra xem sao, em cũng đừng nghĩ nhiều quá, sau này ra ngoài phải cẩn thận đấy, mà tốt nhất là đừng đi đâu lung tung, biết chưa?”

Anh ta thở dài, “Cũng tại anh cả, anh không ngờ rằng em lại ở đó. Anh chỉ đang hỏi tường lại lần chúng ta thả bóng bay, nhất thời không kiềm nén được tình cảm nên...”

Đôi mắt Tăng Thanh Hải ánh lên sự áy náy. Đúng là công viên này rất gần nơi sống và làm việc của Quách Thanh Tú, Tăng Thanh Hải cũng không nói dối, anh ta chỉ đang nhớ lại ký ức ngày xưa chứ không cố ý dụ Quách Thanh Tú tới đây.

“Anh Hải, anh ngốc quá. Nếu anh vì em mà chết, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu.” Quách Thanh Tú khóc nức nở.

“Ha ha, ngốc ạ, nếu em có mệnh hệ nào thì anh cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho chính bản thân mình đâu.”

Hai người nhìn nhau, trong mắt họ là hình ảnh của đối phương, đến từng hơi thở cũng thân thương đến vậy.

Bỗng “ầm” một tiếng, cửa phòng bệnh bị người khác đá bật ra.

Quách Thanh Tú thét lên, cô đứng bật dậy rồi nhìn về phía cửa phòng theo bản năng. Thật ra cửa phòng không đóng, người kia cố ý đá vậy là để trút giận mà thôi.

“Lâm Việt Thịnh...”

Một bóng đen đứng chắn trước cửa phòng. Mặt hắn tối sầm lại vì tức giận, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú.

“Mẹ kiếp, Quách Thanh Tú, cô muốn làm gì hả?”

Hắn đi tìm cô cả ngày hôm nay, hắn đã lục tung gần nửa thành phố này lên mà không thấy cô đâu. Nếu không dùng đến người của ông cụ thì chắc đến giờ hắn cũng không biết tung tích của cô. Khi hắn sắp lo đến phát điên thì nhìn thấy cô đang ở bên Tăng Thanh Hải. Hai người kẻ sát nhau thân mật, hắn đứng trước cửa như một kẻ ngoài cuộc.

Quách Thanh Tú không ngờ Lâm Việt Thịnh sẽ tìm đến nhanh như vậy. Cô đang định giải thích thì Lâm Việt Thịnh đã kéo cô vào lòng mình, bàn tay hằn như gọng kìm siết chặt lấy cô, cô cảm giác vai mình sắp bị hằn bóp nát đến nơi, cơn đau đớn khiến cô phát khóc.

Tên khốn này muốn làm gì cô chứ?

Tăng Thanh Hải thấy Quách Thanh Tú nhăn mặt vì đau, anh ta vội vàng tiến đến kéo cô lại, “Lâm Việt Thịnh, nếu còn là đàn ông thì mau thả cô ấy ra.”

Lâm Việt Thịnh nở nụ cười ác độc, đôi mắt hằn ánh lên những tia sáng nguy hiểm, “Cô ta là người của tao, tao muốn làm gì cô ta thì làm, liên quan quái gì đến mày?”

“Mày... Lâm Việt Thịnh, mày quá đáng quá rồi đấy! Nếu mày ghen ghét tao, hận tao thì cứ tìm tao tính sổ này, đừng trút hết lên người cô ấy. Phụ nữ là để yêu thương mày hiểu không?”

Lâm Việt Thịnh đột nhiên buông lỏng bàn tay đang nắm lấy Quách Thanh Tú ra rồi vươn tay tóm lấy Tăng Thanh Hải, đôi mắt u ám của hắn nhìn chăm chăm Tăng Thanh Hải, “Mày tưởng mày là cái thá gì hả? Sao tao phải ghen với thằng vô dụng như mày? Nghe đây, nếu mày còn dám quyến rũ người của tao thì cứ liệu hồn đấy.”

Khuôn mặt tái nhợt của Tăng Thanh Hải đỏ bừng lên, anh ta là một người đàn ông có lòng tự trọng cao, anh ta không chấp nhận việc bị Lâm Việt Thịnh sỉ nhục ngay trước mặt Quách Thanh Tú thế này.

“Lâm Việt Thịnh, mày có giỏi thì đến đánh tao đây này. Tao cho mày biết, Thanh Tú không thích loại đàn ông bạo lực như mày đâu, mày sẽ không bao giờ có được tình yêu của cô ấy...”

Con giận của Lâm Việt Thịnh đã lên đến đỉnh điểm, hắn vùng tay đám thẳng vào mặt Tăng Thanh Hải.

Tăng Thanh Hải bị thương một tay nên phản ứng không nhanh nhạy bằng Lâm Việt Thịnh, cú đấm ấy khiến anh lao đảo rồi ngã ngửa lên giường. Máu từ mũi chảy ra ròng ròng, dọc theo cằm rồi nhỏ lên đất.

“Đừng...”

Lâm Việt Thịnh cười lạnh, hắn đang định tiến lên phía trước thì Quách Thanh Tú xông đến chắn trước mặt hắn.

“Đừng, đừng đánh nữa...”

Hai mắt Quách Thanh Tú đỏ rực, cô không ngờ Lâm Việt Thịnh sẽ ra tay với một bệnh nhân. Tính cách của hắn vẫn không hề thay đổi, tất cả chỉ là tướng tượng của cô mà thôi.

Vì đứa bé trong bụng nên cô đã tưởng rằng hắn là người tốt, nhưng không, hắn vẫn bạo lực như trước kia.

“Quách Thanh Tú, cô đang bảo vệ thằng đó đấy à?”

Lâm Việt Thịnh ghen phát điên lên, đúng vậy, hắn đang ghen. Hắn không chịu được khi nhìn thấy hai người kia bên nhau. Quách Thanh Tú còn vì bảo vệ Tăng Thanh Hải mà chống lại hắn.

“Được lắm, mày nghe đây, tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu.”

Lâm Việt Thịnh nói xong câu này thì kéo Quách Thanh Tú ra khỏi bệnh viện.

Quách Thanh Tú buồn bã nhìn Tăng Thanh Hải, nỗi thất vọng xâm chiếm lấy cô, khiến cô không thể thốt lên lời.

Vì cô mà anh Hải suýt nữa bỏ mạng, cô còn hại anh ta bị Lâm Việt Thịnh đánh một trận. Nếu vừa rồi cô không ngăn Lâm Việt Thịnh lại thì không biết hắn sẽ đánh anh đến thế nào nữa.

Vừa ra đến cổng bệnh viện, Quách Thanh Tú giẫy khỏi tay Lâm Việt Thịnh, ánh mắt cô nhìn hắn long lên đầy phẫn nộ.

“Lâm Việt Thịnh, anh thật quá đáng.”

“Tôi quá đáng à?” Lâm Việt Thịnh nói lỏng cả vạt, thờ hờn hờn nhìn cô, “Tôi còn chưa hỏi tội cô đấy, mẹ kiếp này cô và thằng đó dính lấy nhau làm gì hả?”

“Anh...” Quách Thanh Tú tức đỏ cả mặt, lời như thế mà tên khốn này cũng nói ra được.

“Đây là bệnh viện, chúng tôi còn có thể làm gì chứ? Lâm Việt Thịnh, đừng dùng lối tư duy thấp hèn bản thủ của anh để áp đặt lên người khác. Anh đừng tưởng đàn ông trên đời này đều kinh tòm như anh.”

Cô dám nói hắn kinh tòm ư? Con đàn bà chết tiệt này đúng là thứ vô ơn trắng mắt, hắn đối xử với cô bằng cả tấm lòng, mà cô cứ một mực đẩy hắn ra.

Rốt cuộc thì cô có nào hay không vậy?

“Tôi kinh tởm à? Vậy hần thì không hả?” Lâm Việt Thịnh tức sôi máu, bàn tay hần tóm chặt lấy Quách Thanh Tú, “Quách Thanh Tú, cô đừng tưởng tôi không biết mấy đêm kia cô và Tăng Thanh Hải làm gì với nhau, cô tưởng tôi là đồ ngu hả?”

Nếu không vì yêu cô thì hần đã đuổi cô ra khỏi nhà rồi. Trong khoảng thời gian cô và hần chia tay nhau, cô vẫn luôn sống chung với Tăng Thanh Hải ở căn nhà nhỏ trong rừng, hần phải cố gắng lắm mới buộc bản thân mình thôi không nghĩ về chuyện đó nữa.

Quách Thanh Tú kinh ngạc há hốc miệng, mãi mà không thốt lên lời nào. Cô không ngờ Lâm Việt Thịnh lại quan tâm tới cô đến thế.

Đúng là khoảng thời gian đó cô và Tăng Thanh Hải sống chung với nhau, nhưng hai người bọn cô hoàn toàn trong sạch, vậy mà hần còn nói như vậy?

Quách Thanh Tú lúng túng, nếu Lâm Việt Thịnh nghi ngờ cô và Tăng Thanh Hải dạn dít với nhau thì chắc chắn hần sẽ không nhận đứa bé trong bụng cô! Cô nở một nụ cười đầy khổ sở, cô không nói gì mà chỉ nhìn Lâm Việt Thịnh bằng ánh mắt mong chờ tha thiết. Trong giờ phút này, bao lời hay cũng thành vô dụng, yêu hay không yêu cũng chỉ là lời nói suông.

“Nếu đã không tin thì sao anh còn muốn ở bên tôi, chúng ta chia tay đi!” Quách Thanh Tú thốt lên những lời tuyệt vọng ấy.

Lâm Việt Thịnh giật mình, hần vừa nói gì vậy? Chết tiệt, không phải vậy, hần đến đón cô về nhà cơ mà!

Hần muốn nói cho cô biết rằng, hần rất lo cho cô, rất sợ sẽ mất cô, vì sao lại thành ra thế này cơ chứ?

Cô cố sức rút tay ra khỏi bàn tay hần, đôi mắt cô long lanh ngấn lệ, trong đó tràn ngập sự đau đớn, cô run rẩy lùi về phía sau.

“Quách Thanh Tú, cô có ý đúng không? Trong lòng cô vốn chỉ có Tăng Thanh Hải mà thôi, dù thằng đó là anh trai ruột của cô thì cô vẫn sẽ chấp nhận là tình nhân của hần một cách hèn hạ đúng không?”

Bao trùm lấy hần là sự thất vọng đến đáng sợ, nhưng từng lời nói ra vẫn vô tình như thế, những lời ấy như quất từng nhát roi lên trái tim của Quách Thanh Tú.

“Đúng đấy, tôi là kẻ hèn hạ đấy, rồi sao? Lâm Việt Thịnh, anh có giỏi thì đừng tìm con đàn bà hèn hạ này nữa...” Quách Thanh Tú nói xong thì xoay người chạy ra ngoài bệnh viện. Cô không kiềm nén nổi nữa, nước mắt tuôn ra như chuỗi hạt châu đứt dây.

Đúng vậy, tôi là một kẻ hèn hạ đấy, là người nhà họ Quách hèn hạ đấy, đó là sự thật vĩnh viễn không thể thay đổi.

Lâm Việt Thịnh đứng như ngầy dại nhìn bóng Quách Thanh Tú khuất dần trong tầm mắt. Hần vrun tay ra như muốn bắt lấy thứ gì đó, nhưng rồi phát hiện trong tay hần chẳng có gì cả.

Chết tiệt, hần lại nổi điên gì vậy? Khó khăn lắm họ mới hòa hợp được với nhau, tại sao lại trở thành thế này?

Lâm Việt Thịnh đập mạnh lên đầu mình.

“Lê Hùng Việt!”

“Vâng thưa cậu ba!”

“Đuổi theo cô ấy cho tôi...”

Quách Thanh Tú chạy trên đường vô mục đích, cô không biết mình nên đi đâu về đâu nữa. Thế giới lớn như vậy nhưng không có chỗ cho cô dung thân, cô sống quá khổ sở.

Bầu trời vừa rồi còn xanh trong giờ đã bị mây đen kéo đến che lấp chỉ trong phút chốc. Không khí nặng nề khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, tựa như tâm trạng bức bối không thể giải tỏa của Quách Thanh Tú hiện giờ.

Một chiếc Rolls-Royce vẫn đi theo và giữ khoảng cách nhất định với cô, đôi mắt đen láy trong xe lướt qua đám đông, nhìn chăm chăm vào cô. Cô nói rất đúng, hần còn hèn hạ hơn cả cô. Trong tình yêu không có ai là kẻ thắng hay người thua. Trước đây hần luôn bình tĩnh vì hần chưa gặp được tình yêu đích thực.

“Cậu ba, cô Thanh Tú đang ở phía trước, cậu có muốn đuổi theo không...” Lê Hùng Việt lái xe rất vững, chậm rãi tiến về phía trước.

Đôi mắt đen kịt của Lâm Việt Thịnh vẫn nhìn chăm chăm phía trước, hần bực bội quát, “Thuốc lá!”

Lê Hùng Việt giảm tốc độ xe xuống rồi đưa một điếu thuốc cho Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh châm thuốc, hần rít một hơi dài rồi bị ho sặc sụa vì khói thuốc, khuôn mặt đẹp trai của hần âm u như bầu trời ngoài kia.

“Cậu ba, trời sắp mưa rồi...”

“Im mồm, nói lảm vậy làm gì?”

Lâm Việt Thịnh ngất lờ Lê Hùng Việt rồi tiếp tục hút thuốc, song ánh mắt hắn vẫn ghim chặt lấy bóng dáng nhỏ nhắn phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Tình yêu của chúng ta

Rốt cuộc thì cô ấy muốn đi đâu chứ?

Khi sắp ra khỏi khu vực nội thành, Quách Thanh Tú lên một chiếc xe taxi, Lâm Việt Thịnh sai Lê Hùng Việt tăng tốc đuổi theo cô. Hắn biết hắn không thể xoay chuyển một Quách Thanh Tú ngoan cường như bây giờ.

Vừa rồi hắn đã nói những lời khó nghe ấy, hắn phải xin lỗi cô phải không?

Tiếng sấm rền vang, taxi cách trung tâm thành phố càng ngày càng xa.

“Cậu ba, đích đến của chiếc taxi đó chắc là nghĩa trang.” Lê Hùng Việt xem định vị trên bản đồ xe rồi nói.

Lâm Việt Thịnh không có phản ứng gì mà chỉ nhũn mày càng chặt hơn. Lê Hùng Việt biết điều không nói nữa, lẳng lặng theo sát chiếc xe taxi đằng trước.

“Bác tài, phiền bác dừng xe ở đây đi ạ, cháu tự đi lên nghĩa trang trên kia.”

Tài xế dừng xe rồi nhận tiền từ Quách Thanh Tú, ông quan tâm hỏi cô, “Cô gái à, giờ không còn sớm nữa đâu, còn sắp mưa nữa, một mình cháu ở nghĩa trang thế này không an toàn đâu.”

Quách Thanh Tú mỉm cười đáp, “Cảm ơn chú, cháu không sao đâu ạ.” Cô nói xong bèn xuống xe, một mình đi lên nghĩa trang trên núi.

Bầu trời xám xịt, nghĩa trang vắng vẻ với hàng ngàn tấm bia mộ lạnh lẽo.

Dưới từng nắm mồ ấy đều có một linh hồn đang yên nghỉ, nơi này là cõi đi về của con người, dù khi còn sống người đó vĩ đại hay hèn kém thế nào, cuối cùng cũng sẽ trở về với đất mẹ.

Quách Thanh Tú cười khổ, cô bước từng bước về phía mộ của Quách Hoàng Ngân. Cô cũng không biết vì sao mình lại tới đây nữa.

Cô dừng chân trước mộ của chị gái mình. Trước mộ là một bó hoa cúc trắng đã úa tàn vì gió mưa.

Trên bia mộ là hình đen trắng của Quách Hoàng Ngân, một Quách Hoàng Ngân mỉm cười xinh đẹp và trẻ trung. Bia mộ phủ một lớp bụi mỏng, Quách Thanh Tú ngồi xuống ôm lấy mộ, cô đưa những ngón tay mảnh khảnh lau bụi trên hình, “Chị ơi, em đến thăm chị đây. Chị ở đây có cô đơn không?”

Không có ai đáp lời cô, chỉ có gió cuốn lá vàng bay lên không trung.

“Chị ơi, em khổ quá, nếu có thể quay ngược thời gian về ngày chị đính hôn, nếu em không đến đó thì chắc chúng ta sẽ không đến nước này.”

“Chị ơi, chị thông minh đến vậy, không điều gì là chị không biết, nhưng sao chị lại không nói gì. Chị ơi, có đôi lúc em rất hận chị, rằng tại sao chị không nói tất cả mọi chuyện cho em biết từ trước, nếu không em cũng không đi đến bước đường này...”

“Chị ơi, chị nói cho em biết đi, em phải làm thế nào bây giờ? Em nên làm sao với đứa bé trong bụng mình bây giờ?”

Nước mắt trong veo chảy dọc trên khuôn mặt tái nhợt của cô. Mắt cô như dại ra khi nghĩ đến tương lai tăm tối của mình.

Cách đó không xa, Lâm Việt Thịnh tựa vào thân cây đứng đợi, lá khô vương lên người, lên đầu hắn mà hắn làm như không hay, đôi mắt áy náy và ân hận pha chút lo lắng nhìn không chớp mắt chiếc bóng cô đơn của Quách Thanh Tú.

Trên tay hắn cầm một điếu thuốc đang cháy dở, bình thường hắn không hút nhiều song hôm nay đã hút liên tục bốn năm điếu rồi, dường như có thứ gì đó đang cào xé lồng ngực của hắn.

Có lẽ chỉ có khói thuốc mới hiểu được lòng hắn bây giờ.

Khoảng cách giữa hai người chỉ có mấy chục bước chân, hắn muốn đi tới nói với cô rằng: Anh xin lỗi, anh sai rồi, xin em hãy tha thứ cho anh!

Nhưng lòng tự trọng ngăn cản bước chân hắn, hắn chỉ có thể nhìn cô với ánh mắt đầy tâm sự.

Tiếng sấm càng lúc càng rền vang, có cảm tưởng như nổ ngay trên đỉnh đầu, gió cũng càng lúc càng lớn.

Lê Hùng Việt đứng ngoài cổng nghĩa trang buồn bã nhìn hai người. Họ yêu nhau, nhưng sao cứ làm tổn thương đôi bên?

“Chỉ nói xem, em có nên bỏ đứa bé này không?” Ngón tay của Quách Thanh Tú vuốt nhẹ hình ảnh trên bia mộ, cô không thể ra quyết định được, cô cần một người nói cho cô biết nên làm thế nào.

Nhưng không có ai trả lời cô.

Cô đặt tay lên bụng mình, cô không muốn bỏ đứa bé này. Cô thật sự không thể sinh đứa bé này ra ư?

Con mưa rào như đã chờ đợi quá lâu để đến với thế gian này. Bầu trời như bị ai đó chọc thủng, nước mưa tuôn xuống xối xả.

Quách Thanh Tú ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lên bầu trời đen kịt, nước mưa làm nhòe đi tầm nhìn của cô.

“Ngu ngốc, cô muốn chết phải không...” Một cơ thể cao lớn ôm lấy cô thật chặt. Quách Thanh Tú như ngây dại bị Lâm Việt Thịnh ôm vào lòng, chạy về hướng chân núi.

Mưa khiến mặt đất lầy lội đầy bùn và lá khô. Lâm Việt Thịnh ôm Quách Thanh Tú đi quá nhanh không chú ý bùn đất dưới chân nên bị trượt ngã. Hấn cố gắng bắt lấy cô nhưng không kịp, cô ngã vào một ngôi mộ.

“Thanh Tú, Thanh Tú sao em lại ngốc như vậy chứ...” Lâm Việt Thịnh vội vàng đứng dậy, bắt chấp người dính đầy bùn đất chạy qua đỡ cô lên.

Mái tóc ướt đầm của Quách Thanh Tú che hơn nửa khuôn mặt cô, chỉ để lộ đôi mắt to đen láy tràn đầy đau đớn, “Đau, đau bụng...”

Tim Lâm Việt Thịnh chợt nảy lên, dáng vẻ yếu ớt của Quách Thanh Tú khiến hấn ý thức được tầm quan trọng của vấn đề. Hấn bế ngang cô lên, “Đừng sợ, tôi ở đây...”

Hấn chạy như điên ra cổng nghĩa trang, mưa to như tát vào mặt vào người hấn, tiếng gầm nhẹ của hấn cũng bị tiếng mưa bao phủ.

“Lê Hùng Việt, Lê Hùng Việt, mau lên...”

Lê Hùng Việt lấy ô trong xe ra chạy về phía Lâm Việt Thịnh, nhưng chưa kịp bung ô thì Lâm Việt Thịnh đã chui vào xe rồi. Lê Hùng Việt đóng cửa xe rồi nhanh nhẹn ngồi vào ghế lái.

Lâm Việt Thịnh ôm Quách Thanh Tú ướt đầm, “Khó chịu ở đâu?”

“Bụng...” Quách Thanh Tú đau gấp cả người, trong bụng cô như có con dao găm đang đâm loạn xạ.

Lâm Việt Thịnh đỡ chân Quách Thanh Tú lên, chợt hấn cảm thấy dưới lòng bàn tay có một dòng chất lỏng nóng chảy ra. Hấn giơ bàn tay lên nhìn, hấn hoảng hồn khi thấy tay mình dính đầy máu tươi.

“Mau tới bệnh viện...” Lâm Việt Thịnh gào lên, Lê Hùng Việt lập tức tăng tốc, chiếc xe phóng như bay xuyên qua màn mưa.

“Lạnh quá...” Quách Thanh Tú co người lại, cảm giác như hơi lạnh xung quanh đang tập trung về phía cô.

Có thứ gì đó đang sắp rời khỏi cô, có phải là đứa bé không? Là con của cô phải không? Quách Thanh Tú sợ hãi bật khóc.

Đừng bỏ mẹ mà con, đừng!

Quách Thanh Tú run rẩy, nước mắt như lũ tràn bờ òe tuôn ra không ngừng.

“Quách Thanh Tú, nếu em có mệnh hệ nào thì tôi sẽ không tha cho em đâu.”

Lâm Việt Thịnh dùng chân trên xe bao bọc lấy cô xong thì quát Lê Hùng Việt, “Sao lái chậm như sên thế hả?”

Trời đang đổ mưa trắng xóa, sau khi vào trung tâm thành phố, Lê Hùng Việt không thể không giảm tốc độ lại, nếu cứ bất chấp chạy với tốc độ vừa rồi thì rất dễ xảy ra tai nạn.

“Cậu ba, bên ngoài đang mưa lớn lắm...”

“Nói ít thôi, cậu cút xuống để tôi tự lái...” Lâm Việt Thịnh kéo Lê Hùng Việt từ ghế lái ra, tự mình lái.

Chiếc xe vọt qua dòng xe cộ nhanh như chớp làm Lê Hùng Việt đổ mồ hôi lạnh.

Cậu ba nhà anh ta đang liều mạng chứ lái xe cái nỗi gì!

Hắn không chỉ phóng nhanh mà còn vi phạm luật giao thông, vượt hết xe này đến xe khác. Những xe đằng sau bấm còi ầm ỹ, cũng may đang mưa to nên không có cảnh sát giao thông.

Chiếc xe phi với tốc độ chóng mặt rồi cuộc cũng dừng lại trước cửa bệnh viện. Lâm Việt Thịnh bế Quách Thanh Tú chạy vào viện,

Nửa tiếng sau, Lâm Việt Thịnh bị gọi vào văn phòng của bác sĩ. Nữ bác sĩ kia chưa từng thấy người đàn ông nào cao lớn đến vậy nên nhìn hắn thêm vài lần, đáng vẻ chạt vật dầm nước mưa của hắn cũng khiến bà ta cảm thấy tò mò.

“Cậu là bạn trai của bệnh nhân phải không?”

Lâm Việt Thịnh đang lo lắng cho bệnh tình của Quách Thanh Tú, nếu ngày trước có ai nói thế với hắn thì hắn đã nạt cho người đó một trận rồi.

“Cô ấy sao rồi?”

Bác sĩ chậm rãi xem bệnh án của Quách Thanh Tú rồi trách mắng Lâm Việt Thịnh, “Đám trẻ các cậu đúng là không có trách nhiệm gì hết, bạn gái mình mang thai mấy tháng rồi còn kéo đi dầm mưa. Không biết tương lai hai cô cậu làm bố mẹ thế nào!”

Lâm Việt Thịnh kinh ngạc mở trừng hai mắt nhìn chăm chăm bác sĩ, “Bác sĩ nói gì? Mang thai ư?”

Bác sĩ lắc đầu, “Cậu không biết sao? Bạn gái cậu đã mang thai hơn hai tháng rồi. Nếu cứ không chú ý như lần này thì sẽ sảy thai đấy.”

Lâm Việt Thịnh vội túm lấy áo bà ta, “Bà không nhầm chứ?”

Bác sĩ hoảng hồn vì phản ứng đột ngột của Lâm Việt Thịnh, bà ta vừa đẩy Lâm Việt Thịnh ra vừa đẩy gọng kính lên, “Tôi không nhầm, tháng trước bạn gái cậu cũng đến khám mà, cô ấy đã được xác định là mang thai rồi. Lúc đó tôi còn kê đơn vitamin B11 cho cô ấy uống nữa, cậu nhìn đi...” Bà ta chỉ vào đơn thuốc trên màn hình máy tính.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng hỏi, “Đứa bé có làm sao không?”

“Giờ mới chỉ có dấu hiệu thôi, cần ở lại bệnh viện để theo dõi thêm. Cậu phải chăm sóc cô ấy cho tốt vào, nếu không thì không giữ được đứa bé đâu.”

Lâm Việt Thịnh không trả lời mà mở cửa phòng khám, đi về phía phòng bệnh của Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú còn đang mê man trên giường bệnh. Vì mất máu quá nhiều nên mặt cô hơi tái, dường như cô mơ thấy ác mộng, đôi tay bé nhỏ siết chặt lấy chăn. Bỗng một bàn tay nắm lấy tay cô, sự ấm áp của bàn tay ấy khiến cô yên tâm hơn.

Quách Thanh Tú chậm chậm mở hai mắt ra, trong tầm mắt cô hiện lên khuôn mặt đẹp trai của Lâm Việt Thịnh, đôi mắt hắn đang lo lắng nhìn cô.

Không đâu, sao hắn có thể lo lắng cho cô chứ?

Hắn có quan tâm gì đến cô đâu. Đầu Quách Thanh Tú quay cuồng trong dòng suy nghĩ, “Đây là đâu?”

“Bệnh viện... bác sĩ nói em đang mang thai...” Lâm Việt Thịnh cố gắng khống chế cảm xúc của mình, hắn không hiểu vì sao cô lại giấu việc cô mang thai.

Hai tháng trước là lúc họ đã chia tay, cô đang chuẩn bị kết hôn cùng Tăng Thanh Hải. Vì sao cô phải giấu chuyện này kín đến thế? Chẳng lẽ đứa bé này không phải con hắn mà là của Tăng Thanh Hải?

Giả thuyết này giết chết lòng tự trọng của Lâm Việt Thịnh, khiến hắn muốn phát điên.

Hai hàng lông mi của Quách Thanh Tú run rẩy như cánh bướm, cô hạ mắt xuống không nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Anh là đồ Ngu ngốc

“Đứa bé ấy có phải con của tôi không?” Lâm Việt Thịnh hỏi xong thì ngơ ngác nhìn Quách Thanh Tú chờ đợi phán quyết của cô.

Quách Thanh Tú nhìn hắn rồi rút tay khỏi tay hắn.

“Lâm Việt Thịnh, chúng ta không hợp nhau đâu, anh cũng đừng hỏi chuyện đứa bé nữa. Nó là con tôi.”

Đáp án kiểu khốn nạn gì vậy, một mình cô cũng có thai được hả? Lâm Việt Thịnh sắp phát điên rồi, hắn muốn đánh người, muốn đập đồ đạc...

Đã bốn tiếng trôi qua kể từ lúc đẩy Quách Thanh Tú vào phòng cấp cứu, suốt bốn tiếng ấy, Lâm Việt Thịnh vẫn mặc bộ vest ướt đẫm, hần muốn đợi cô tỉnh lại để nói rõ chuyện này.

Nhưng cô tỉnh dậy xong thì nói như vậy đấy, thử hỏi làm sao hần chịu nổi chứ?

“Quách Thanh Tú, cô ăn nói cho hần hay, tôi liệu chết mạng cô từ trên núi tới đây, sao cô có thể nói với tôi bằng cái giọng đấy hả?”

“Tôi cầu xin anh cứu tôi à?” Quách Thanh Tú lạnh lùng đáp.

Lời cô nói như tát cả chậu nước lạnh vào mặt Lâm Việt Thịnh, hần chỉ tay vào Quách Thanh Tú tức giận nói, “Được lắm, Quách Thanh Tú, cô chờ đấy, tôi nhất định sẽ làm cho ra lẽ chuyện này.” Hần nói xong ra khỏi phòng.

Lê Hùng Việt luôn đứng canh ngoài cửa thấy Lâm Việt Thịnh hùng hổ bước ra bèn ngó đầu vào phòng. Thấy mặt Quách Thanh Tú đại ra, khuôn mặt vương đầy sự mệt mỏi, anh ta bèn quan tâm hỏi, “Quách Thanh Tú, cô thấy khá hơn chút nào chưa? Vừa rồi cậu ba thấy cô ngất mà sợ gần chết, cậu ta lái xe như điên tới đây đấy, còn suýt xảy ra tai nạn cơ...”

Quách Thanh Tú ngậy người nhìn anh ta mà không có phản ứng gì, song đôi mắt cô lại ánh lên một tia sáng.

“...Cô Tú à, cậu ba nhà tôi thật lòng với cô đấy. Tôi vụng miệng nên không nói được lời nào hay, chỉ muốn cô biết rằng, nếu hôm nay cô có mệnh hệ gì thì chắc cậu ấy sẽ phát điên mất.”

Hần quan tâm cô đến vậy sao? Hần lo lắng sốt ruột cho cô ư? Hần có nhiều tình nhân lắm mà, sao có thể chỉ vì cô mà phát điên chứ?

Cô còn là người nhà họ Quách đáng ghét nữa.

Cô không thể chối bỏ dòng máu này, đó là điều không thể thay đổi.

Quách Thanh Tú tuyệt vọng nhắm mắt lại, “Cảm ơn anh đã cứu chúng tôi.” Anh ta đã cứu hai mẹ con cô.

“Đừng cảm ơn tôi, tôi có giúp được gì đâu, cậu ba lo hết mà...”

Hôm sau, Lâm Việt Thịnh chuyển Quách Thanh Tú đến một bệnh viện tư nhân cao cấp, ở đó có các bác sĩ hàng đầu, còn có điều dưỡng chăm sóc hai tư trên hai tư.

Sáng hôm đó dì Nguyễn đến đưa cơm, trong cặp lồng giữ nhiệt đều là đồ bổ.

“Cô Tú thấy thế nào rồi, có khó chịu ở đâu không?” Dì Nguyễn cười thân thiết hỏi han tình trạng sức khỏe của Quách Thanh Tú. “Cậu ba dặn dì làm mấy đồ ngon ngon đưa vào cho cô, cô xem này, toàn đồ cô thích ăn thôi, trong đó còn cho thêm thuốc bổ nữa.”

Quách Thanh Tú ngồi dậy, sau lưng chèn một chiếc gối, cô tựa gối mỉm cười nhìn dì Nguyễn.

Dì Nguyễn tuy là người dưới nhưng rất chu đáo và tri kỷ, Quách Thanh Tú rất thích bà.

“Cháu cảm ơn dì, nhưng giờ cháu không muốn ăn lắm...” Cảm xúc của cô đang rất tệ.

“Ôi cô Tú à, giờ cô đang mang thai đấy. Cô không ăn nhưng đứa bé phải ăn. Ngoan nào, nghe dì, ăn một chút đi!” Dì Nguyễn khuyên.

Nhắc tới đứa trẻ, lòng Quách Thanh Tú bỗng thấy ảm áp, cô mỉm cười nhận canh gà từ tay dì Nguyễn.

Dì Nguyễn thấy cô chịu ăn mới cười, “Vậy mới đúng chứ, ăn được thì cứ ăn, có vậy thì con mới khỏe được. Mà phải rồi, dì nghe Lê Hùng Việt kể hôm qua cô Tú dính mưa hả? Dì có câu này muốn nói, cô đừng trách dì lắm miệng nhé.”

Quách Thanh Tú lắc đầu, “Dì đừng khách sáo với cháu như thế. Cháu coi dì như người nhà, có gì dì cứ nói đi ạ, dì cứ coi như cháu là con gái dì là được.”

Dì Nguyễn bật cười, “Dì đâu có phúc thế chứ. Có cô con gái như cô Tú chắc phải tu tám đời ấy. Dì thấy cô và cậu ba đều yêu đối phương, vậy vì sao không thể ở bên nhau chứ? Giờ hai người còn có con nữa, có gì cản trở nữa đâu nhỉ?”

Quách Thanh Tú im lặng, thật ra cô đã từng suy nghĩ những điều mà dì Nguyễn nói.

“Cô Tú này, cô đừng giận nhé, không phải dì nói tốt cho cậu ba đâu. Trên đời này chỉ có cậu ba yêu thương cô nhiều như vậy thôi.”

Dì Nguyễn nói rất chân thành, Quách Thanh Tú vừa cười vừa khuấy canh gà màu vàng óng lên.

“Những lời dì nói cháu đều biết cả, cháu biết có lẽ anh ấy yêu cháu. Nhưng anh ấy chưa chuẩn bị sẵn sàng để làm một người ba tốt, anh ấy còn trẻ con lắm. Dì cũng thấy đấy, chúng cháu ngày nào cũng cãi vã, có ngày nào yên bình đâu. Nếu chỉ có một mình cháu thì không nói, nhưng khi đứa bé chào đời, cháu không hy vọng nó phải đối mặt với một người ba tàn bạo như thế.” Giọng của Quách Thanh Tú rất nhẹ nhàng, nhưng ẩn chứa trong đó lại là kiên

quyết không thể chối cãi.

Nét cười trên mặt dì Nguyễn dần nhạt đi, “Cậu ba là người như thế đấy, tuy tính tình bạo lực nhưng cậu ấy yêu cô. Nếu cô cũng yêu cậu ba thì có thể tha thứ cho cậu ấy.”

Cô nghe rõ những lời bà nói song cô không phản bác. Cô hiểu ý của bà.

Sau khi dì Nguyễn đi, phòng bệnh lại chỉ còn mình cô.

Quách Thanh Tú có thể cảm nhận được ánh mắt bên ngoài phòng bệnh, hẳn đang ở ngoài đó, cô có thể cảm nhận được. Giữa hai người có một khoảng cách mà cả hai không thể vượt qua.

Ngoài bệnh viện, Lê Hùng Việt vội vàng đi tới chỗ Lâm Việt Thịnh.

“Cậu ba, tôi đã điều tra ra rồi. Hôm qua có kẻ nã súng vào cô Tú, Tăng Thanh Hải cũng ở hiện trường...”

Nếu bản tin buổi sáng không đưa tin thì đến giờ Lâm Việt Thịnh còn không biết chuyện Quách Thanh Tú bị tấn công. Trên màn hình TV là khuôn mặt sợ hãi của Quách Thanh Tú, Tăng Thanh Hải bị thương vì bảo vệ cô. Chẳng trách hôm qua cô ấy lại khó chịu như vậy.

“Điều tra ra được là kẻ nào làm không?”

“Vẫn chưa, phía cảnh sát cũng không tìm được manh mối nào.”

“Đi điều tra ngay cho tôi. Mẹ kiếp, đúng là ăn gan hùm mật gấu mới dám giết người của tôi trên địa bàn này.” Lâm Việt Thịnh tức giận vô cùng, toàn thân hẳn như phủ một lớp băng lạnh, khiến Lê Hùng Việt sợ tới mức nín bật, thừa vâng rồi ra ngoài.

Lâm Việt Thịnh quay người đi về phía phòng bệnh.

Hắn đẩy cửa ra, thấy bóng người nhỏ nhắn đang đứng trước cửa sổ, cô vén tấm màn hoa bách hợp, nhìn ra bên ngoài. Cô mặc trên người quần áo bệnh nhân màu trắng, tóc đen xõa tung bên bờ vai, ánh mặt trời le lói chiếu lên khuôn mặt của cô. Ánh nắng như phủ một tầng nhũ vàng lên làn da trắng mịn của Quách Thanh Tú, khiến cô đẹp như tinh linh trong thần thoại.

Cảnh này đẹp đến ngạt thở, Lâm Việt Thịnh chỉ biết ngơ ngác ngắm nhìn, hẳn thậm chí còn không dám nhúc nhích, sợ rằng sẽ phá vỡ sự yên lặng tuyệt đẹp này.

“Cậu ba...” Dì Nguyễn thấy Lâm Việt Thịnh đứng ngoài cửa thì gọi một tiếng, Quách Thanh Tú nghe thấy tiếng nói của bà thì quay người lại.

Hai người chạm mắt nhau.

Lâm Việt Thịnh bước nhanh tới phía cô. Hẳn sai rồi, quá sai rồi. Hôm qua cô bị người ta đuổi giết, trong giờ phút sinh tử ấy mà hắn không ở bên bảo vệ cô, khiến cô phải chịu bao sợ hãi. Đó là lỗi của hắn.

Hắn chưa kịp hỏi rõ đầu đuôi đã si nhục cô, không cho cô một cơ hội để giải thích.

Tất cả đều là lỗi của hắn..

Hắn nắm lấy cổ tay mảnh mai của cô rồi kéo cô vào lòng. Quách Thanh Tú đứng nguyên không cử động, dùng sự im lặng để phản kháng.

Hắn nâng cằm cô lên, để cô đối diện với hắn.

“Em nói đúng lắm, Quách Thanh Tú, tôi đúng là một thằng khốn nạn...”

Ánh mắt Quách Thanh Tú nhìn hắn từ cảnh giác trở nên thả lỏng..

“Em là của tôi, con cũng là của tôi!”

Hắn ôm ghì lấy cô vào lòng ngực. Cô không thể kháng cự lại sức mạnh của hắn.

Dì Nguyễn thấy vậy thì rom róm nước mắt, rất biết điều mà xoay người rời đi.

Biết bao giờ hai đứa trẻ này mới bên nhau hạnh phúc đây?

Lâm Việt Thịnh cúi đầu, hẳn cảm nhận được cơ thể cứng ngắc của Quách Thanh Tú, cô vẫn còn giận hắn lắm. Hắn nâng mặt cô lên, trong đôi mắt đẹp ấy chỉ còn hình bóng cô, “Em vẫn muốn chống lại tên khốn nạn này đến cùng sao?”

Quách Thanh Tú bỗng mỉm cười, núm đồng tiền nho nhỏ trông đáng yêu vô cùng, hai dòng lệ cũng lăn dài trên má.

Lâm Việt Thịnh chủ động thừa nhận bản thân là kẻ khốn nạn. Cậu ba nhà họ Lâm kiêu ngạo không sợ trời sợ đất mà cũng có lúc phải cúi đầu thế này.

Quách Thanh Tú muốn cười.

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn lên khóe mắt cô, “Em đừng khóc! Sao em không nói cho tôi biết sớm hơn?”

Cô cắn môi, giọng nói nghèn nghẹn, “Em nói rồi, lúc trước em đã nói rồi, anh đúng là đồ tồi, đồ ngốc, anh nghe vậy mà cũng không hiểu...”

“Em nói rồi ư?” Lâm Việt Thịnh ngẩn ra, trong đầu hần đột nhiên xẹt qua một tia sáng, soi rọi ký ức của hần.

“Lâm Việt Thịnh, anh thích trẻ con không?”

“Lâm Việt Thịnh, nếu chúng ta có con thì nên làm sao đây?”

“Lâm Việt Thịnh, anh sẽ đối xử với con ruột của mình thế nào?”

“...”

Từng mảnh ký ức ủa về, Quách Thanh Tú ngược khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, dò hỏi hần bằng giọng đầy mong chờ. Nhưng hần lại không hiểu ý của cô.

Cô lén nhắc hần rằng cô đang mang thai con của hai người, vậy mà hần vẫn ngu ngốc không hay biết gì.

Đột nhiên, Lâm Việt Thịnh đè cô lên tường, khóa môi cô bằng một nụ hôn nóng bỏng, hai người trao nhau từng hơi thở dịu dàng trong nụ hôn ấy.

Lâm Việt Thịnh, mày đúng là một thằng khốn nạn. Quách Thanh Tú, em nói không sai chút nào hết.

Trong tay hần là một viên ngọc quý, hần chỉ muốn nuốt viên ngọc ấy vào bụng, không bao giờ lìa xa.

Quách Thanh Tú ngượng ngùng đáp lại hần, khuôn mặt cô đỏ ửng lên mơ màng. Tim cô đập nhanh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Cùng à, anh là một tên khốn, em đừng so đo với tên khốn này được không?” Giọng nói gọi cảm của Lâm Việt Thịnh vang lên bên tai Quách Thanh Tú.

Bỏ qua những hiềm khích trước khi, sóng tình dâng trào như thủy triều.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Ba của đứa trẻ

Mùi hương trên cơ thể cô như rượu ngon rót vào cơ thể hần, khiến mọi tế bào trong hần như thiêu đốt, hô hấp càng ngày càng nặng nề. Hần vừa hôn vừa cỡi khuy áo bệnh nhân của cô. Dưới lớp vải là làn da trắng mịn màng như tơ lụa thượng hạng. Quách Thanh Tú không mặc áo lót, vùng núi đồi trắng muốt và đàn hồi.

Hần bế cô đặt lên ghế rồi quỳ gối giữa hai chân cô. Bàn tay hần vuốt lên mái tóc dài của cô, đôi má cô ửng đỏ như hoa đào nở rực rỡ ngày xuân. Hần chôn đầu vào giữa nơi dịu dàng của cô, không ngừng mút hôn. Cô khẽ rên rỉ những âm thanh kỳ diệu nhất trên thế gian này, dụ dỗ hần tiến thêm bước nữa.

“E hèm...”

Hai người đang đắm chìm trong nhau thì một tiếng ho nhẹ kéo họ về với thực tại.

Quách Thanh Tú hoảng hốt đẩy Lâm Việt Thịnh ra, bối rối kéo quần áo mình lại. Khuôn mặt trắng nõn của cô đỏ bừng vì xấu hổ.

Một bác sĩ nữ trung tuổi đứng trước cửa, bà đến kiểm tra thì thấy họ đang thân mật với nhau.

“Xem ra tôi đến cũng đúng lúc lắm. Hai cô cậu đây, thanh niên mà nhịn một chút cũng không được.” Đôi mắt bà nhấp nháy ý cười, bà đỡ Quách Thanh Tú về giường rồi quay sang trách mắng Lâm Việt Thịnh.

“Cậu là đàn ông mà không biết chăm sóc tốt cho người phụ nữ của mình, cô ấy đang có triệu chứng sinh non nên không thể chịu bất cứ kích thích nào. Nếu không muốn sảy thai thì tốt nhất nên kiêng làm chuyện chăn gối trong ba tháng đầu, cô cậu nhớ rõ chưa?”

Ba tháng đầu không thể làm tình ư? Logic quái gì vậy? Giờ mới hai tháng, vậy hần phải chờ thêm một tháng nữa à?

Lâm Việt Thịnh vô cùng khó chịu về điều này. Quách Thanh Tú nhìn hấn không có phản ứng gì thì đá hấn một cái.

“Sức khỏe cô ấy giờ thế nào rồi?”

“Cũng tạm, sức sống của bé con rất mạnh mẽ, có thể là bé trai đấy, chắc sẽ giống cậu.” Bác sĩ nói vậy làm tâm trạng của Lâm Việt Thịnh tốt lên một cách kỳ diệu.

“Từ giờ trở đi em không được rời khỏi tầm mắt của tôi, nếu không thì cứ chờ xem tôi xử lý em thế nào...” Lâm Việt Thịnh uy hiếp.

“Xem anh cuống lên kìa, thực ra mang thai hay không cũng có gì đâu, anh đừng xem em như bệnh nhân thế chứ.” Quách Thanh Tú bắt mắt phản đối, tư tưởng gia trưởng của Lâm Việt Thịnh rất nghiêm trọng, mà cô thì không thích bị hạn chế tự do. Cô không phải thú cưng, thời gian mang thai là chín tháng mười ngày, giờ mới hơn hai tháng, sao cô có thể ở lì trong nhà suốt mấy tháng còn lại chứ?

Lâm Việt Thịnh cung chiêu ôm lấy cô, hôn lên đôi môi mềm mại của cô, “Chuyện gì chứ chuyện này là không thể thương lượng. Từ giờ trở đi, tất cả mọi người trong biệt thự phải canh chừng em.”

“Không được, em còn có công việc của mình, ước mơ của em nằm trên chiếc cọ vẽ!”

“Không, ước mơ của em bây giờ là sinh cho tôi một nhóc béo mập.”

“Này, Lâm Việt Thịnh, anh đừng ngang ngược thế chứ.”

“Giờ em là bệnh nhân, đừng tranh luận với tôi, nếu không thì... ha ha...”

Lâm Việt Thịnh đề Quách Thanh Tú lên giường, bàn tay hấn chui vào quần áo cô, bắt đầu làm loạn, “Nếu không thì chúng ta sẽ tiếp tục chuyện đang dở vừa rồi nhé?”

“Anh, anh không nghe bác sĩ nói gì sao? Không được, sẽ ảnh hưởng đến con.”

Lâm Việt Thịnh nheo mắt và nở một nụ cười tàn ác, “Ha ha, tôi sẽ dùng cách không làm ảnh hưởng đến đứa bé...” Hấn mỉm cười, bàn tay nóng rực chạm lên da thịt cô, khiến khóe mắt cô long lanh ửng đỏ.

Cô vội giữ lấy bàn tay hư hỏng kia rồi cố đẩy nó ra ngoài, đôi môi đỏ thờ hồng hén, “Đừng, đừng mà...”

Trong đầu người đàn ông này không biết đang nghĩ thứ bậy bạ gì nữa. Không được, cô có giới hạn của mình, không thể làm chuyện như vậy được.

“Nào cung, đổi tư thế đi...” Lửa tình trong Lâm Việt Thịnh đang cháy hừng hực, trong đầu hấn tràn ngập hình ảnh quyến rũ của Quách Thanh Tú.

Khuôn mặt trắng nõn nà ửng hồng vì tình dục, hơi thở gấp gáp tức giận cũng hấp dẫn điên người.

Cô là một đóa hoa anh túc xinh đẹp, mà hấn đã trúng độc tình của cô, từng động tác của cô đều như đang mời gọi hấn. Dục vọng sôi trào trong huyết quản của hấn, làm toàn thân hấn nóng như lửa đốt, toàn thân như có hàng ngàn con sâu đang gặm cắn da thịt hấn, toàn thân như sắp nổ tung.

Quách Thanh Tú thấy Lâm Việt Thịnh là lạ, khuôn mặt nóng bỏng, khóe mắt đỏ rực và bàn tay to lớn đang chuyển động dưới quần áo của cô, chậm tìm đường đến nơi mẫn cảm.

Nhưng hấn ngừng lại trong sự kinh ngạc của cô, chỉ lưu luyến vùng xung quanh chứ không xông thẳng vào. Cô đưa tay chạm lên mặt hấn, rồi hoảng sợ vì nhiệt độ bỏng rát ở đó.

Quách Thanh Tú xấu hổ không dám nhìn thẳng vào Lâm Việt Thịnh. Hai mắt hấn tối sầm, cầm lấy tay cô rồi vén áo vest lên. Đập vào mắt cô là đỉnh lều khổng lồ dưới đũng quần hấn.

“Em...” Trái tim Quách Thanh Tú đập thình thịch trong lồng ngực, cô không dám cử động.

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn lên tai cô, từng hơi thở phả vào má cô bỏng rát, “Giúp tôi đi...”

Hấn dẫn dắt bàn tay cô nắm lấy nơi khổng lồ ấy của hấn, nhẹ nhàng chuyển động. Khoái cảm khiến Lâm Việt Thịnh nhú chặt mày lại, “Úm, Thanh Tú...”

Tình dục bị đè nén lâu ngày được giải phóng, Quách Thanh Tú thở phào nhẹ nhõm, Lâm Việt Thịnh thỏa mãn nhìn cô rồi lấy khăn lau sạch tay cho cô.

“Cung à, sau này phải nhờ cả vào em đấy...”

Quách Thanh Tú kinh ngạc mở to mắt rồi mỉm cười, “Không, không phải anh còn nhiều bạn gái lắm sao? Đến tìm họ đi.”

Lâm Việt Thịnh nắm lấy vai Quách Thanh Tú, hấn nheo đôi mắt hẹp dài lại, “Em cứ vậy mà đẩy tôi vào vòng tay người phụ nữ khác sao? Xem ra em chẳng yêu gì tôi cả!”

Lâm Việt Thịnh khi ghen cứ như một cậu nhóc trong hình hài người lớn, nhìn thế nào cũng không giống một người sắp làm ba.

“Không nói với anh nữa, đúng rồi, em đang muốn đi mua đồ cho con. Chiếc giường trẻ con lần trước đẹp lắm, à phải, sau này em ngủ với con, anh phải ngủ ngoài sofa.”

Quách Thanh Tú nhắc đến con thì hào hứng hơn nhiều, điều đó khiến Lâm Việt Thịnh càng ghen, “Này, em có con là quên chồng hả? Nó không thể cứ chiếm lấy em thế được, em là người phụ nữ của tôi, chỉ được ngủ cùng tôi thôi.”

“Haha!” Quách Thanh Tú che miệng bật cười, cô chỉ lên mũi Lâm Việt Thịnh, “Anh lớn như vậy rồi mà còn ghen với một đứa trẻ còn chưa ra đời nữa, thật đúng là.”

“Quyết định như thế đi, em là của tôi, chúng ta không rời xa nhau dù chỉ một phút một giây...”

“Aiz, còn những một tháng nữa, sao lại lâu thế chứ?”

Tổng giám đốc nào đó cảm thấy thời gian quá dài, nhưng chỉ dám âm thầm chửi rủa trong lòng.

Quách Thanh Tú ôm lấy cổ Lâm Việt Thịnh, “Nhanh lắm, nhịn chút đi là qua ngay thôi.”

Cô nhắm mắt lại, đón nhận nụ hôn nồng nàn của hắn, đến khi cả hai thở dốc mới chịu rời xa.

Công việc của Lâm Việt Thịnh vốn bận rộn, ban ngày chủ yếu đều làm việc ở công ty, sau khi tan làm mới đến viện thăm Quách Thanh Tú.

Chắc hẳn có rất nhiều tiệc tối chờ hắn tới tham gia. Nhưng hắn giao hết cho Huỳnh Minh San để có thêm thời gian đến ở cùng cô.

Di Nguyễn tới đưa bữa tối cho cô.

Quách Thanh Tú ngồi trên giường cảm máy tính bảng chơi Angry bird, thấy di Nguyễn vào thì cất máy tính bảng đi rồi cười với bà, “Di Nguyễn, làm phiền đi rồi ạ, ngày nào cũng đến chăm sóc cháu như thế này, đến mẹ cháu cũng không cần thận như thế đâu.”

Di Nguyễn cười khiêm tốn rồi mở nắp hộp canh ra.

“Cô Tú đừng khen di thế, di mà được khen là lại phồng mũi lên cho mà xem. Thật ra di chỉ là người làm thôi, cô không cần cảm ơn di, cảm ơn cậu ba là được rồi. Cậu ấy dặn di phải chăm cô cho thật kỹ vào. Canh gà hôm nay cũng do cậu ba dặn di làm đấy...”

“Dạ? Hôm nay anh ấy không tới công ty sao?”

Giờ đã là sáu giờ, theo lịch làm việc của hắn thì giờ hắn vẫn chưa tan làm mới đúng.

Di Nguyễn bưng canh gà hầm nhân sâm đến cho Quách Thanh Tú rồi đưa thìa cho cô.

“Cô nếm thử xem có nóng lắm không, di để nguội một lúc rồi mới mang đi đấy. Cậu ba hôm nay có đi làm, nhưng buổi chiều có ý về sớm mấy tiếng để nấu canh cho cô ăn. Đáng lẽ cậu ấy định mang đến cho cô cơ, nhưng hình như công ty có việc gấp gì đó nên gọi cậu ấy qua rồi.”

Canh có màu vàng óng, dùng thìa khuấy lên, thịt bên dưới đều được ninh như hòa tan vào nước súp, đây mới là canh ngon. Mùi canh thơm nồng chui vào xoang mũi Quách Thanh Tú, trong lòng cô như có dòng nước ấm áp chảy qua.

Người đàn ông này nhìn thì thô bạo nhưng không ngờ lại lo nghĩ được đến vậy, trái tim cô như bị một bàn tay bao bọc lấy, khiến cô cảm thấy an tâm và dễ chịu.

Di Nguyễn thấy Quách Thanh Tú như vậy thì mỉm cười, bà mang mấy món khai vị ra đặt trên bàn trước giường.

“Giờ ngày nào cậu ba cũng nghiên cứu kỹ thực đơn rồi mới cho di nấu, haha. Xem ra cậu ấy rất coi trọng đứa bé này, đương nhiên cũng coi trọng cô Tú...”

Quách Thanh Tú hiểu ý của di Nguyễn, “Di yên tâm, cháu sẽ không giận đối với anh ấy nữa đâu, giờ chỉ cần bé con được sinh ra là cháu thỏa mãn rồi.”

“Thanh Tú...” Giọng nói quen thuộc vang lên ngoài cửa phòng, Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn, thấy Quách Hoàng Tùng cười hiền hòa đứng trước cửa, trong tay ông ta còn cầm túi đồ.

“Ôi, ông Quách đến chơi đó ạ, mời ông vào trong ngồi...” Di Nguyễn nhiệt tình đón tiếp, còn giúp ông ta cầm túi rồi mời ông ta ngồi.

Quách Thanh Tú nhìn ông ta rồi im lặng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Ba là ba ruột của con sao

“Ông Quách đã ăn gì chưa?” Di Nguyễn rót nước đưa cho Quách Hoàng Tùng.

Ông ta nhận lấy chén trà rồi cười, “Tôi ăn rồi.”

“Vậy được rồi, sức khỏe của cô Tú tốt hơn nhiều rồi, thêm mấy ngày nữa là được xuất viện thôi. Đúng lúc ngồi không cũng chán, có ông nhà đến chơi thì nói chuyện với cô ấy chút.” Di Nguyễn cười rồi lên nháy mắt với Quách Thanh Tú, ý bảo cô nói vài câu với ông ta đi.

Quách Thanh Tú không có biểu cảm gì, một lúc sau cô mới khẽ gật đầu, di Nguyễn bèn quay ra nói với ông ta, “Ông nhà cứ ngồi chơi nhé, tôi ra ngoài mua ít đồ rồi về ngay.”

“Được được, bà cứ đi đi ạ.” Quách Hoàng Tùng biết con gái mình có địa vị trong nhà người ta, nhưng hàng ngày cũng cần người ta chăm sóc, nên đối xử với di Nguyễn rất khách khí.

Sau khi di Nguyễn đã đi khuất bóng, hai cha con dờn ánh mắt cùng lúc.

“Tú à, ba mua cho cháu vài bộ quần áo trẻ con, còn vài món đồ chơi nữa...”

“Không cần đâu ạ...” Quách Thanh Tú lạnh lùng ngắt lời khiến nụ cười thân thiện của ông ta cứng đờ.

“Sau này sẽ dùng đến mà...” Ông ta vẫn chưa bỏ cuộc.

“Không cần đâu ạ.” Quách Thanh Tú hơi cao giọng, sau đó mĩa mai Quách Hoàng Tùng, “Ba nghĩ nhà họ Lâm sẽ để cháu nó thiếu ăn thiếu mặc sao?”

Nhà họ Lâm nổi tiếng có quyền có tiền vào hạng nhất nhì thành phố S này, cháu nhà họ thiếu mấy thứ này sao? Quách Thanh Tú nói không sai một chữ nào.

Quách Hoàng Tùng vô cùng xấu hổ, không khí trong phòng trở nên gượng gạo.

“Tú à, tuy ba không phải ba ruột của con, nhưng từ khi con được sinh ra tới nay, ba luôn coi con như con gái ruột của mình. Với hai mẹ con con, ba đều...”

Trong trí nhớ về thời thơ ấu của cô, ba cô là một người ba tuyệt vời.

Mỗi lần ông đi công tác đều mua quà về cho cô, có lúc là chiếc xe lửa nhỏ, có lúc là thỏ bông đáng yêu, món quà mà cô nhớ nhất là một bộ truyện cổ tích của Trịnh Uyên Khiết. Bộ sách này chỉ có các học sinh mới có, nhà sách ở thành phố S cũng không có mà mua, lúc nói chuyện điện thoại với ba, Quách Thanh Tú mới nhắc một câu mà ba cô chạy tới tận Bắc Kinh để mua về cho cô.

Lần đó là lần cô nhớ nhất.

Hồi nhỏ, ba cô thường bế cô rồi bảo, “Thanh Tú nhà ta là công chúa xinh đẹp nhất...”

Khi đó, cô luôn mặc những bộ váy ren công chúa rườm rà, chạy tới chạy lui trong phòng khách, ba cô còn dạy cô chơi đàn dương cầm, vẽ tranh...

Cô nhớ rõ, chữ đầu tiên ba dạy cô viết là yêu! Dạy cô biết yêu ba mẹ, yêu những người xung quanh mình.

Từng dòng ký ức ứa về khiến cô rơi lệ, thì ra ba của cô cũng không xa lạ đến vậy.

“Vậy ba nói cho con biết mẹ con đã chết như thế nào đi? Tại sao ba lại trốn tránh nhiều năm đến vậy?”

Quách Hoàng Tùng không ngờ con gái sẽ hỏi vấn đề này, sắc mặt ông ta xám xịt lại.

“Tú à, con đừng hỏi chuyện này, mẹ con cũng không muốn con biết đâu, cứ để mọi chuyện trôi về dĩ vãng đi. Giờ chỉ cần con hạnh phúc là được, mẹ con linh thiêng sẽ phù hộ cho con.”

Dù ông ta nói vậy nhưng cô không thể bỏ qua được, “Cái chết của mẹ có liên quan đến ba, sợ dĩ ba tránh né nhiều năm như vậy là vì ba tự lừa mình tự lừa lương tâm của bản thân mình...”

“Tú, đừng nói nữa con...” Ông ta ngắt lời, chuyện quá khứ đã đè nặng lên ông bao năm, khiến ông khó có thể hít thở bình thường.

“Nếu ba không nói cho con biết thì con vĩnh viễn cũng không tha thứ cho ba đâu.”

Mẹ, chị và cả bác đều đã chết, ba là người cuối cùng biết sự thật, nếu ông không nói ra thì mọi chuyện sẽ chìm vào bóng tối.

Quách Hoàng Tùng đau khổ ôm lấy mặt.

Nghĩ lại chuyện xưa mà đau lòng.

Hơn hai mươi năm trước, ông có gia đình hạnh phúc mà ai trong thành phố này cũng phải đố kỵ.

Vợ ông là Bạch Lộ Vi, là mỹ nữ nổi tiếng của bar Phương Đông, bà được xưng là Tiểu Linh Ngọc, hát hay, mặt đẹp, dáng người nhỏ nhắn, vũ đạo tuyệt vời, là người phụ nữ khiến đàn ông toàn thành phố này phát điên.

Nhưng Bạch Lộ Vi có nguyên tắc của bản thân mình, bà không bán thân, chính vì vậy mà người theo đuổi bà xếp hàng dài mấy con phố.

Cho đến một ngày kia, Bạch Lộ Vi gặp Quách Hoàng Tùng, hai người đều bị tiếng sét ái tình. Bạch Lộ Vi mang theo một khoản tiền kết hôn với Quách Hoàng Tùng. Sau khi kết hôn, Quách Hoàng Tùng không phụ lòng mong mỏi của Bạch Lộ Vi, ông phát triển việc kinh doanh của mình càng ngày càng lớn, cuối cùng thành lập công ty Á Hân.

Nhưng sự nghiệp đi lên đồng nghĩa rằng Quách Hoàng Tùng càng lúc càng bận rộn. Bạch Lộ Vi tuổi trẻ được ông gửi gắm cho người bạn thân chí cốt Tăng Chí Tùng chăm sóc. Tăng Chí Tùng là một giáo viên đại học, sống cùng vợ Khuất Mỹ Tuyết và con trai Tăng Thanh Hải ngay cạnh nhà ông.

Bạch Lộ Vi và Khuất Mỹ Tuyết trở thành bạn thân của nhau. Tình cảm giữa hai gia đình càng lúc càng thân thiết, sau khi Bạch Lộ Vi sinh Quách Thanh Tú, hai đứa trẻ cũng chơi thân với nhau, lúc đó Quách Hoàng Tùng còn nghĩ đến việc kết thông gia hai nhà.

Nhưng ngày vui lắm chẳng tày ngang, khi Quách Hoàng Tùng đi xã giao với vài vị khách ở quán bar, vì uống nhiều rượu quá nên xảy ra tranh chấp với một vị khách trong số đó. Đang lúc cãi nhau, vị khách kia chửi thẳng mặt Quách Hoàng Tùng, “Quách Hoàng Tùng, mày đừng có đắc ý, mày chẳng qua là loại làm ăn nhờ tiền bản thân của vợ thôi. Mày tưởng lập được cái công ty là giỏi lắm hả, cái loại bám váy!”

Hai người càng gây gổ càng nghiêm trọng, Quách Hoàng Tùng tóm lấy cổ áo người kia, “Mày nói vớ vẩn gì đấy, vợ tao là người trong sạch.”

“Trong sạch á? Mày dám chắc đêm đầu của con ả là mày không?” Người nọ càng nói càng to. “Con vợ mày giả vờ ngây thơ trong sạch chứ ai chả biết cứ đưa tiền là chấp nhận lên...”

Người kia càng nói càng quá đáng, Quách Hoàng Tùng giận sôi gan, đập vỡ chai rượu định xông đến. May được hai người kéo lại mới không đánh tiếp.

Nhưng tâm trạng của Quách Hoàng Tùng rất tệ, trong lòng ông luôn có một cái đinh không thể nhổ bỏ. Ông không nói là vì sao, có lẽ vì Bạch Lộ Vi quá đẹp, có lẽ vì vợ ông đã ở quán bar quá lâu, trong lòng ông luôn bất an những điều đó.

Cuộc cãi vã vừa rồi, người kia đã nói trúng tim đen của ông. Đêm đầu của Bạch Lộ Vi không xuất huyết, tuy lúc đó ông không nói gì, nhưng vẫn luôn chôn sự nghi ngờ trong đáy lòng mình. Xuất phát từ lòng tự tôn của đàn ông, ông không đề cập chuyện này với vợ mình.

Hôm đó ông uống say bí tỉ, về đến nhà thì thấy vợ mình đang cười nói với một người đàn ông trước cửa nhà.

Người đàn ông đó là Tăng Chí Tùng. Nếu như bình thường thì cũng không có vấn đề gì cả, nhưng hôm nay Quách Hoàng Tùng bị kích thích quá lớn, lại uống quá nhiều rượu, ông xông đến đâm cho Tăng Chí Tùng một phát, còn cảnh cáo ông ta.

“Sau này cấm mày không được gặp vợ tao nữa...”

Bạch Lộ Vi bối rối, “Anh Tùng, anh điên à? Sao anh uống nhiều vậy chứ?” Bà nói xong thì quay ra giải thích với Tăng Chí Tùng, “Em xin lỗi, chồng em uống nhiều quá, anh đừng để bụng nhé, mau về đi!”

Tăng Chí Tùng nhìn bạn thân mình với ánh mắt kỳ lạ, ông ta cũng không nói gì mà bỏ về trước.

Bạch Lộ Vi đỡ Quách Hoàng Tùng say bí tỉ vào phòng khách, Quách Thanh Tú mới ba bốn tuổi đang ngủ say trong phòng.

Bạch Lộ Vi sợ đánh thức con gái nên không cáu giận với chồng. Quách Hoàng Tùng nương con say hành hạ Bạch Lộ Vi cả đêm trên sofa. Ông vừa để lại dấu vết trên cơ thể vợ mình vừa lầm bầm, “Không được phản bội tôi, không được phải bội tôi...”

Bạch Lộ Vi nhịn đau khóc thầm.

Ngày hôm sau, tuy Quách Hoàng Tùng không nói gì nhưng chuyện đó đã trở thành nguyên nhân chia rẽ hai vợ chồng ông.

“Quách Hoàng Tùng, anh phải đi giải thích với Tăng Chí Tùng ngay vụ anh vô duyên vô cớ đánh người ta đi!” Bạch Lộ Vi nghiêng răng nói, nhưng Quách Hoàng Tùng chẳng hề quan tâm, ông chỉ nhìn vợ mình thật lâu.

“Vợ tôi bị phá đêm đầu mà sao không ai đến giải thích với tôi...”

Bạch Lộ Vi vô cùng kinh ngạc khi nghe thấy lời nói mang tính sát thương cao ấy thốt lên từ miệng chồng mình, bà nhìn Quách Hoàng Tùng với ánh mắt không thể tin nổi.

“Anh, em cứ tưởng anh không để ý đến chuyện đó, sao anh không hỏi em sớm hơn, tại sao chứ?”

Quách Hoàng Tùng tối mặt, “Vậy tại sao trước khi kết hôn em không nói với tôi?”

“Em...” Bạch Lộ Vi cũng bị tình yêu che mờ lý trí, khi đó bà chỉ nghĩ Quách Hoàng Tùng yêu bà, bà nghĩ rằng Quách Hoàng Tùng sẽ không để ý chuyện đó, nhưng đó chỉ là điều bà nghĩ mà thôi.

Quách Hoàng Tùng lạnh nhạt nói, “Người đàn ông đó là ai?”

Bạch Lộ Vi không chịu nói, bà biết nếu bà nói ra thì gia đình này sẽ tan vỡ ngay.

Song chính vì sự im lặng ấy khiến Quách Hoàng Tùng hiểu lầm rằng vợ mình đang bao che người đàn ông kia.

Kể từ đó, Quách Hoàng Tùng bắt đầu ngủ riêng, bình thường ông đi công tác một tháng cũng không về lấy một lần, mà dù có về cũng không thân thiết với vợ nữa. Hai người duy trì chiến tranh lạnh để thử thách đối phương.

Có lẽ thời gian thật sự có thể thay đổi tất cả, vốn là hai người yêu nhau cũng sẽ bị giầy vò đến khi tình yêu lụi tàn. Mà hai người không yêu nhau nhưng vẫn phải đi tiếp cùng nhau.

Cho đến một ngày kia, Quách Hoàng Tùng về nhà và nhìn thấy vợ mình đang trần truồng bên cạnh Tăng Chí Tùng.

Lúc đó ông mới biết ông đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

Để báo thù, ông kể chuyện này cho vợ Tăng Chí Tùng là Khuất Mỹ Tuyết. Khuất Mỹ Tuyết vốn tốt bụng, nhà họ cũng có danh tiếng ở thành phố S này. Họ làm âm ỉ một trận với nhau rồi chuyển khỏi thành phố này.

Quách Hoàng Tùng không biết họ đã chuyển đi đâu, ông cũng không muốn hỏi thăm để biết.

Ông bắt đầu trả thù vợ mình. Ông càng ngày càng lạnh nhạt với vợ, thậm chí còn mang gái về nhà thác loạn ngay trước mắt vợ.

Bạch Lộ Vi không chịu thua, để trả thù chồng mình, bà quyến rũ anh chồng là Quách Tuấn Kiệt...

Vốn là hai người yêu nhau say đắm lại trở thành tình trạng không thể cứu vãn này.

Quách Hoàng Tùng trả thù Bạch Lộ Vi cũng không thấy vui vẻ gì, thay vào đó là tâm trạng càng lúc càng suy sụp hơn.

Ông và vợ từ vợ chồng trở thành kẻ địch, cuối cùng trở thành hai người xa lạ.

Đến một ngày, Bạch Lộ Vi dùng thuốc phiện quá liều. Đêm ấy, vào lúc hấp hối, bà chính miệng nói cho ông biết rằng, người mà bà yêu nhất là ông, nhưng hận nhất cũng là ông...

Quách Hoàng Tùng ép vợ nói ra người đàn ông đã phá đêm đầu của bà là ai, nhưng bà dù chết cũng không chịu nói.

Cuối cùng, Bạch Lộ Vi chết, thế giới của ông đã không còn Bạch Lộ Vi, ông gần như phát điên. Tình yêu và hận thù của ông đã chết theo Bạch Lộ Vi.

Ông chọn cách cách ly cuộc sống, giao công ty Á Hân cho Quách Tuấn Kiệt, không muốn đối mặt với cuộc đời tàn nhẫn này nữa...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Vực thăm báo thù

Quách Hoàng Tùng luôn cảm thấy áy náy, khi đó ông vẫn nghĩ Quách Thanh Tú là con gái của Tăng Chí Tùng. Đó cũng là lý do ông bỏ đi, Tăng Chí Tùng hại ông tan cửa nát nhà, ông không muốn chăm sóc con gái của ông ta.

Tất cả những chuyện này không thể nói với Quách Thanh Tú được.

Bao năm trôi qua, ông dần nhận ra rằng mình ích kỷ đến mức nào.

Thanh Tú vô tội, dù cô là con ai thì cô cũng mang họ Quách, gọi ông ta là cha!

Khi ông ta biết tin Quách Thanh Tú và Tăng Thanh Hải yêu nhau, ông ta nghĩ thời khắc trả thù của mình đã đến rồi.

Nhưng sau tất cả, ông ta không cảm thấy vui sướng khi trả thù thành công.

“Tú, năm đó ba có lỗi với con. Dù con có phải là con ruột của ba hay không thì ba vẫn luôn yêu con, điều đó đã được định sẵn từ khi con ra đời rồi...” Quách Hoàng Tùng mắt ngấn lệ.

Quách Thanh Tú vẫn im lặng như trước, cô sẽ không tha thứ cho một người đàn ông ích kỷ như ông ta.

“Chuyện mẹ con năm đó ba cũng có liên quan, có thể nói vì sự ích kỷ của ba mà bà ấy chọn cách tự sát. Bao năm qua ba vẫn luôn trốn tránh, ba cảm giác ánh mắt hận thù của mẹ con luôn dõi theo ba dù ba đang ở đâu...”

“Ba xin lỗi vì năm đó đã vứt bỏ con.” Quách Hoàng Tùng khóc nức nở.

“Giờ ba nói những lời này thì còn có ích gì nữa chứ? Có một số việc không phải cứ giải thích rồi xin lỗi là xong, nếu giải thích có thể làm mẹ con sống lại thì con sẽ tha thứ cho ba...” Quách Thanh Tú lạnh lùng nói, giọng nói của cô tràn đầy kiên quyết.

Quách Hoàng Tùng biết Quách Thanh Tú có thể sẽ tha thứ cho ông ta.

Ông ta đứng dậy, “Ba biết cầu xin con tha thứ là tham vọng quá đáng, nhưng ba mong rằng con được hạnh phúc.”

Khi Quách Hoàng Tùng đi, di Nguyễn còn đứng ngoài cửa, nhìn bóng lưng cô độc của ông mà bà cũng cảm thấy xót thương. Chờ cho bóng ông khuất xa, di Nguyễn vội vào phòng bệnh.

“Cô Tú, ba cô hình như không vui cho lắm thì phải?”

Quách Hoàng Tùng chậm rãi nhắm mắt lại, “Di Nguyễn, sau này nếu ông ấy đến tìm thì đừng cho ông ấy vào.”

“Ôi, cô Tú à, sao phải khổ vậy chứ? Dù sao thì ông ấy cũng là ba của cô mà.” Di Nguyễn lắc đầu thờ dãi, cô gái này thật cố chấp!

Nhưng ông Quách cũng thật quá đáng, biết rõ Quách Thanh Tú và Tăng Thanh Hải là anh em ruột mà cũng không chịu nói sớm, chờ đúng ngày kết hôn lại phơi bày sự thật này ra. Vậy thì sao người ta chịu được chứ?

Mấy ngày sau, hôm nào Quách Hoàng Tùng cũng đến thăm nhưng đều bị vệ sĩ chặn lại bên ngoài. Nơi này là bệnh viện cao cấp, Lâm Việt Thịnh còn phải vệ sĩ đến bảo vệ, Quách Hoàng Tùng muốn vào thăm Quách Thanh Tú cũng khó.

Ngày xuất viện, Lâm Việt Thịnh có việc bận nên không đến bệnh viện, chỉ có di Nguyễn và vài vệ sĩ đến đón Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú gặp Tăng Thanh Hải ngay trước cổng bệnh viện.

Thế giới này vốn rất nhỏ, đi tới đi lui là sẽ đụng mặt nhau.

Tăng Thanh Hải bước từ xe xuống thì nhìn thấy Quách Thanh Tú, anh ta giật mình rồi đi về phía cô. Song chưa kịp đến gần đã bị hai tên vệ sĩ ngăn lại.

“Tú, em có sao không?”

Lần bị đuổi giết ấy may có Tăng Thanh Hải liều mạng bảo vệ nên Quách Thanh Tú mới không bị tổn thương. Cô luôn cảm thấy áy náy với anh, bèn phát tay với vệ sĩ, “Hai anh cứ lùi lại đi.”

Lúc này vệ sĩ mới buông tay ra, Tăng Thanh Hải bước tới trước mặt Quách Thanh Tú, trên mặt anh ta không giấu được vẻ lo lắng.

“Thanh Tú, mấy ngày nay anh đều lo cho em...”

Quách Thanh Tú nhoen miệng cười, nụ cười ngọt ngào như khắc sâu vào tâm khảm Tăng Thanh Hải, đánh thức tình yêu của anh ta với cô.

“Anh Hải, em không sao đâu, em vẫn khỏe lắm. Vết thương của anh thế nào rồi? Phía cảnh sát có tin gì chưa anh?”

Tăng Thanh Hải nhìn di Nguyễn bên cạnh Quách Thanh Tú thì khó xử, bèn nói nhỏ với cô, “Thanh Tú, em có rảnh thì lên QQ mình nói chuyện nhé.”

Quách Thanh Tú mỉm cười gật đầu, “Được ạ, mà sao anh lại đến bệnh viện thế?”

“Không có gì, anh có người bạn đang nằm viện, anh đến thăm thôi, không ngờ em cũng ở đây đấy, sớm biết vậy anh đã qua sớm để thăm em” Tăng Thanh Hải cười lịch sự, nụ cười dịu dàng này khiến Quách Thanh Tú hơi hoảng hốt.

“Cô Tú, chúng ta phải đi rồi, giờ cũng không còn sớm nữa.” Di Nguyễn nhắc nhở, bà biết cậu ba rất ghét cậu chủ nhà họ Tăng, lỡ quá thời gian rồi bị cậu ba bắt gặp, hai cô cậu này lại cãi nhau.

Quách Thanh Tú gật đầu, “Vậy tạm biệt anh Hải, em phải đi rồi.”

Tăng Thanh Hải lưu luyến không muốn rời xa cô, “Thanh Tú, em phải bảo trọng đấy, có chuyện gì thì cứ tìm anh.”

“Dạ, tạm biệt.”

Trong khoảnh khắc Quách Thanh Tú xoay người, Tăng Thanh Hải vươn tay ra muốn giữ lấy cô. Nhưng đáng tiếc bàn tay ấy chỉ duỗi giữa chừng rồi dừng lại giữa không trung. Trong đôi mắt anh ta ánh lên sự mất mát. Đúng vậy, anh ta còn lý do gì để giữ cô lại nữa chứ?

Tăng Thanh Hải nhìn bóng Quách Thanh Tú ngồi vào xe, anh ta vẫy tay chào cô, cô cũng vẫy tay qua cửa thủy tinh chào anh.

Về đến nhà họ Lâm, xe dừng lại trước cửa.

Di Nguyễn sai vệ sĩ mang hành lý vào nhà, thật ra đồ đạc cũng không có nhiều, chỉ là vài bộ quần áo mặc thay trong viện, thêm vài đồ cá nhân của Quách Thanh Tú, chỉ cần một chiếc vali là đủ.

Quách Thanh Tú bước xuống xe rồi hít sâu một hơi hương thụ không khí trong lành, cảm giác về nhà thật tuyệt.

Tuy điều kiện trong bệnh viện cũng rất tốt, có thể sánh ngang với khách sạn năm sao, nhưng cảm giác vẫn không thoải mái bằng ở nhà được.

Quách Thanh Tú nghĩ đến đây thì hoảng hốt nhận ra, không biết từ khi nào mà cô đã coi nhà của Lâm Việt Thịnh như nhà mình.

Cô đưa tay vuốt ve bụng mình theo bản năng, có lẽ đứa trẻ này chính là đáp án mà cô đang cần tìm.

Có con, cũng có nơi mình thuộc về.

Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn đàn hoa hồng phía xa xa, mùi hoa thoang thoang theo gió bay đến chỗ cô. Cô càng nhìn càng thấy nghi nghi, đến gần hơn một chút để nhìn, những bông hoa này xếp thành hình chữ “Tú” to bự.

Đám hoa hồng này thật kỳ lạ!

Quách Thanh Tú giữ lấy di Nguyễn hỏi, “Di, cháu nhớ trước vườn hoa này trồng cây Trường Thanh cơ mà. Sao giờ lại thành hoa hồng rồi? Hay cháu nhớ nhầm?”

Quách Thanh Tú xoa xoa đầu mình, cô mang thai chứ có phải mất trí nhớ đâu nhỉ, một đám hoa như vậy ít cũng phải một nghìn chậu, tại sao lại đột ngột xuất hiện ở đây vậy nhỉ? Giống như con đường bình thường hay đi qua đột nhiên xuất hiện một cái cây lớn, cái cây này còn cành lá sum suê, khiến bản thân bạn không khỏi nghi ngờ rằng mình gặp ảo giác.

Di Nguyễn cười, “Cô Tú không nhớ nhầm đâu, bên đó hồi trước trồng cây trường thanh và mẫu đơn, hôm nọ cậu ba bảo hủy hết đi. Hoa hồng này được chuyển từ Bulgari về đây đây, tên là hoa hồng sâm banh, cậu ba nói sau này Quách Thanh Tú đứng trong phòng ngủ, chỉ cần kéo màn ra là có thể ngửi thấy mùi hoa hồng, tâm trạng sẽ tốt hơn.”

Di Nguyễn càng nói, nụ cười trên môi Quách Thanh Tú càng rạng rỡ hơn. Thật ngọt ngào làm sao! Không ngờ tên khốn Lâm Việt Thịnh cũng lãng mạn như vậy.

“Di Nguyễn, giờ anh ấy ở đâu? Cháu muốn đến hỏi anh ấy vài chuyện...”

Quách Thanh Tú đi vào phòng khách, chuẩn bị chạy lên tầng hai. Song mới đi đến đầu cầu thang đã bị một người ôm lấy.

“Ô kia người đẹp, không ngờ em lại nhiệt tình ôm anh như vậy đây, anh đang vô cùng kinh ngạc đây...”

Lâm Thanh Tùng nói một cách khoa trương xong còn cố ý siết chặt vòng tay, ghé sát bên tai Quách Thanh Tú, “Thế nào đây người đẹp?”

Quách Thanh Tú đẩy anh ta ra, mỉm cười hỏi lại, “Cái gì thế nào ạ?”

“Anh tốt hơn thằng ba nhiều lắm, em muốn thử không?”

“Haha!” Quách Thanh Tú dờ khóc dờ cười nhìn kẻ phong lưu hay nói đùa giỡn quá trớn này.

“Lâm Thanh Tùng, anh càng ngày càng không ra dáng anh trai rồi đó. Em nói anh biết nhé, người em thích là Lâm Việt Thịnh cơ, điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, nên anh không có cơ hội nào đâu!” Quách Thanh Tú cười.

Khuôn mặt đẹp trai điển đào của anh ta hiện lên vẻ thất vọng rồi lập tức thay bằng một nụ cười khác.

“Thằng ba thì có gì tốt chứ? Sao em cứ sống chết đòi theo nó vậy nhỉ?”

Quách Thanh Tú sờ cằm, cô đang suy nghĩ rất nghiêm túc. Đúng vậy, Lâm Việt Thịnh thì có gì tốt nhỉ?

Trừ cái mặt đẹp và dáng cao ra thì hình như chẳng còn ưu điểm gì nữa. Tính thì xấu, độc mồm độc miệng, còn phong lưu, có cả một quân đoàn bạn gái, về điểm này thì hai anh em y hệt nhau.

Cô nghĩ mãi nghĩ mãi mới bật cười, “Yêu thì yêu thôi, cần gì có lý do ạ.”

Đúng vậy, chính cô cũng không biết mình yêu Lâm Việt Thịnh từ lúc nào nữa. Chỉ nhớ là ban đầu, cô rất ghét hắn, nhưng theo thời gian, cô đã dần dần yêu hắn.

Thời gian là một thứ đáng sợ, nó có thể làm bạn yêu một người mà bạn không hề ngờ đến.

Lâm Thanh Tùng khoanh tay trước ngực, lắc đầu một cách tiếu nuối, “Anh vẫn không hiểu, thằng ba có gì tốt mà người đẹp như em lại yêu nó.”

Quách Thanh Tú vén tóc mái, “Một ngày nào đó anh sẽ biết thôi.”

Lâm Thanh Tùng nhún vai, vẫn là dáng vẻ của một chàng lãng tử, “Anh không tốt số thế đâu, chắc đời này đã định sẵn anh chết trong vòng tay các mỹ nhân rồi...”

“Coi như anh cũng tự biết mình quá ha...” Lâm Việt Thịnh đen mặt, lạnh lùng đi từ trên lầu xuống, hướng về phía Quách Thanh Tú. Hắn kéo cô ôm vào lòng, duy trì một khoảng cách nhất định với Lâm Thanh Tùng. “Em cảnh cáo anh không được gần đến Thanh Tú nữa, nếu không thì đừng trách em.” Giọng nói của hắn đầy khí thế tuyên bố chủ quyền.

Lâm Thanh Tùng nhún vai, “Tình yêu đúng là đáng sợ, đúng là có sắc quên anh em. Ôi ôi...” Anh ta vừa thở dài vừa đi xuống, còn quay đầu hôn gió với Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú bật cười vui vẻ, anh chàng Lâm Thanh Tùng này thật thú vị, à không, cả hai anh em nhà này đều thú vị cả.

“Hai người vừa nói chuyện gì vậy?”

Vừa rồi Lâm Thanh Tùng hình như cũng đi ra từ phòng ngủ, Quách Thanh Tú tò mò nên hỏi nhỏ. Lâm Việt Thịnh cúi cười, bẻ ngang cô lên đi về vào phòng, “Haha, em muốn biết thì đi theo anh.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Làm một người ba xuất sắc

Quách Thanh Tú được Lâm Việt Thịnh bế lên, cô giật mình nên vội vờn tay ra ôm lấy cổ hắn. Lâm Việt Thịnh đi rất nhanh, dù đang ở trong nhà song Quách Thanh Tú vẫn cảm thấy hắn hơi quá khích.

“Buông em xuống mau...” Quách Thanh Tú giẫy dụa.

Người giúp việc đi qua đều che miệng cười khẽ rồi tản ra.

Lâm Việt Thịnh đi đến cuối hành lang mới thả Quách Thanh Tú xuống.

Trước mặt cô là một cánh cửa màu xanh nhạt vẽ cây táo. Cánh cửa này được điêu khắc như cổng thành trong truyện cổ tích, tay nắm cửa được thiết kế là hai chú chuột hamster chạy ra từ trong cây táo, như thể cánh cửa này là cánh cửa thông đến thế giới cổ tích, chỉ cần mở cánh cửa này ra là sẽ đến một thế giới đáng yêu trong thần thoại.

“Đây là...” Quách Thanh Tú nhớ trước đây phòng này là phòng ngủ cho khách, ngay bên cạnh là phòng ngủ của chủ nhà. Giờ cánh cửa bị sửa thành như vậy, cô vẫn chưa hiểu gì.

Lâm Việt Thịnh đắc ý, “Hừ, em đúng là, động não đi xem nào!”

Quách Thanh Tú nháy mắt một cái như bưng bình, “Đây là phòng của con đúng không?”

Lâm Việt Thịnh hất cằm, đưa tay búng trán cô một cái, “Tự em vào xem đi...”

Quách Thanh Tú cầm lấy tay nắm cửa rồi nhẹ nhàng đẩy ra. Khoảng khắc ấy, mọi thứ trước mắt khiến cô kinh ngạc đến mức không khép nổi miệng lại.

“Lâm Việt Thịnh... đây là...”

“Ha ha.” Lâm Việt Thịnh đang thưởng thức khuôn mặt kinh ngạc của Quách Thanh Tú, thật đáng yêu.

Căn phòng này được chia làm hai bên, một bên là phòng ngủ, nền đất trải thảm nhưng màu vàng nhạt, trên tường là hình vẽ hoạt hình được vẽ bằng tay vô cùng tỉ mỉ, màu sắc tươi tắn, hình ảnh cũng đẹp, họa tiết hoa trên đỉnh đầu, bầu trời màu xanh lam điểm xuyết những đám mây trắng; một bên khác là công viên trò chơi thu nhỏ, có đủ loại đồ chơi đáng yêu, còn có một chiếc cầu trượt bé xinh...

Nơi này là một vương quốc trò chơi cho bé con.

Quách Thanh Tú bỗng xoay người ôm chầm lấy Lâm Việt Thịnh. Cô cảm giác lòng mình được lấp đầy bởi cảm giác hạnh phúc, thì ra Lâm Việt Thịnh cũng rất quan tâm đến đứa bé này.

“Lâm Việt Thịnh, anh cũng thương bé con đúng không?”

Lâm Việt Thịnh sờ cằm rồi cười, “Cũng phải xem đã, nếu nó dám cướp em với anh thì cứ chờ bị ăn đòn đi.”

“Anh...” Quách Thanh Tú dờ khóc dờ cười, đúng là không giống một người sắp làm ba chút nào hết.

“Nói trước nhé, có con rồi cũng không được bỏ mặc anh.” Tổng giám đốc nào đó bắt đầu yêu cầu quyền lợi và đãi ngộ của mình. Dù là con trai ruột thì cũng không được cướp vợ của hắn.

“Ừ ừ, em sẽ không bỏ mặc anh đâu.” Trong đầu Quách Thanh Tú hiện ra hình ảnh gia đình ba người nhà họ. Cô đứng giữa, bé con đứng bên trái, Lâm Việt Thịnh đứng bên phải. Bé con kéo cô sang bên trái, Lâm Việt Thịnh thì kéo cô sang bên phải, hai người không ai chịu nhường ai.

Bé con nói, “Mẹ là của con, ba không được giành với con.”

Lâm Việt Thịnh đồng dạng đáp, “Nhóc con, mẹ con là của ba, nếu con giành với ba thì ba sẽ đánh như mông con...”

Hai người cứ giằng co mãi, cuối cùng Quách Thanh Tú bị xé thành hai nửa. Cô nghĩ đến đây thì rung mình một cái, thật đáng sợ.

“Đang nghĩ gì vậy hả?” Lâm Việt Thịnh thấy cô ngây người ra thì đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cô.

Quách Thanh Tú vội lắc đầu, “Không có gì đâu, em đang nghĩ con lớn lên sẽ giống ai...”

Lâm Việt Thịnh đắc ý cười, “Đương nhiên là giống ba nó rồi.”

“Thôi đi, tự kỷ quá đấy... Không chừng con sẽ giống em thì sao?”

Ngoại hình của Lâm Việt Thịnh đẹp trai là không thể nghi ngờ gì rồi, nhưng nếu giống cả tính cách thối nát của hắn thì xong đời.

“Giống em để thành gái tính hả? Không được, mà em ngốc lắm, giống em thì thâm rồi, nhất định phải thông minh như anh...” Lâm Việt Thịnh không quan tâm ánh mắt khinh bỉ của Quách Thanh Tú, vẫn đắc ý tự khen bản thân mình.

“Cậu ba, cậu có điện thoại.” Lê Hùng Việt đứng ngoài cửa cắt đứt cuộc tranh luận giữa hai người.

Lâm Việt Thịnh nhận lấy điện thoại, “Có chuyện gì? Được rồi, tôi sẽ đến ngay.” Hắn vừa cúp máy, sắc mặt đã sa sầm lại, hắn cúi đầu hôn lên môi Quách Thanh Tú, “Anh ra ngoài đã, em nhớ ăn cơm, tối chờ anh về.”

“Ừ, anh đi mau đi.”

Làm người yêu của một tổng giám đốc phiền phức vậy đấy, bạn phải quen dần với việc lúc nào cũng có thể bị hắt quăng sang một bên. Nhưng Quách Thanh Tú rất hưởng thụ không gian riêng tư một mình cô thế này, dù sao thì giờ cô đã có bé con rồi.

Cô dõi mắt nhìn theo xe của Lâm Việt Thịnh chạy khỏi cổng chính. Lúc này, cô mới lưu luyến vén rèm lên, trong đầu hiện ra cảnh gia đình ba người của cô sống hạnh phúc bên nhau.

Lâm Việt Thịnh đi xong, trong nhà chỉ còn lại Quách Thanh Tú.

Lúc ăn trưa thì có thêm Lâm Thanh Tùng.

Lâm Thanh Tùng đã sống ở phương Tây lâu nên không quen cuộc sống trong nước, lúc ăn vẫn dùng dao nĩa như trước, anh ta còn thích ăn cơm Tây hơn, không thích ăn đồ Trung Quốc lắm.

Quách Thanh Tú thì thích đồ Trung Quốc, nhất là mấy món chua cay, nhưng Lâm Việt Thịnh đã ra lệnh cấm cô không được ăn đồ cay, đồ chua thì chỉ được ăn hoa quả thôi. Nên ăn trưa cùng nhau nhưng hai người ăn những món hoàn toàn khác nhau.

Lâm Thanh Tùng nói rất nhiều, anh ta vừa uống rượu vang vừa kể những chuyện thú vị ở Paris cho Quách Thanh Tú nghe.

“Em biết không, anh đã đi qua rất nhiều nơi, thú vị nhất là lần ăn thịt nướng ở sa mạc Dubai, ngắm các cô gái Ả-rập múa bụng...”

“Anh biết tiếng Ả-rập cơ à?” Lâm Thanh Tùng học được bài múa bụng từ các cô gái người Ả-rập bèn biểu diễn cho Quách Thanh Tú một đoạn, làm cô cười ngặt nghẽo.

“Biết chứ, nhưng bên đó giờ chỉ dùng tiếng Anh để giao tiếp thôi, khi nào rảnh anh đưa em qua đó chơi.”

“Hâm mộ anh thật đấy. Mà cũng quái, anh là anh hai mà rảnh rỗi tự do vậy, Lâm Việt Thịnh là thứ ba trong nhà, sao lại phải làm lưng vắt và thế chứ?”

“Ha ha, vì ba bọn anh ưng ý nó hơn chứ sao, nó là người thừa kế tương lai của tập đoàn ST mà.” Lâm Thanh Tùng nói với vẻ cam chịu, khuôn mặt của một cậu ấm ăn chơi trác táng tiêu chuẩn này nhìn thế nào cũng không thấy tham tài tham quyền gì cả.

Quách Thanh Tú nhìn kỹ rồi ồ lên kinh ngạc, “Mắt anh là màu xanh à...”

Hai anh em nhà họ Lâm tuy bề ngoài có đôi nét giống nhau, nhưng Lâm Thanh Tùng có nhiều nét của người phương Tây hơn, nhìn kỹ thì sẽ thấy anh giống người Pháp.

Lâm Thanh Tùng cũng không lấy làm kinh ngạc hay giật mình, anh còn tỏ ra buồn rầu, “Giờ em mới phát hiện à? Anh buồn quá, cứ tưởng em biết rồi chứ, xem ra em chưa bao giờ chú ý đến anh.”

Lâm Thanh Tùng nhún vai, “Thật ra anh với thằng ba là cùng cha khác mẹ, mẹ anh là người Pháp, mẹ thằng ba ở thành phố S này thôi. Thật ra hồi nhỏ thằng ba cũng khổ lắm...” Khi nhắc đến Lâm Việt Thịnh, vẻ cợt nhả trên mặt Lâm Thanh Tùng biến mất không còn, thay vào đó là vẻ u ám.

Quách Thanh Tú dừng đùa rồi lẳng lặng nhìn Lâm Thanh Tùng, cô muốn biết thêm nhiều chuyện về Lâm Việt Thịnh hơn. Nhưng dì Nguyễn rất kín miệng, chẳng bao giờ để lọt tin nào, trừ đi ấy ra thì hẳn trong biệt thự không còn ai biết chuyện của Lâm Việt Thịnh nữa.

Lâm Việt Thịnh khá khiêm tốn, báo đài vẫn còn đang chực chờ săn tin về hắn. Thi thoảng công ty có tin tức quan trọng nào đó, hắn cũng chỉ để lộ góc nghiêng, chưa từng để lộ cả khuôn mặt của mình.

Lâm Thanh Tùng nhìn biểu cảm khiếp sợ của Quách Thanh Tú mà nhún vai, anh hất tóc mái trên trán, “Xem chừng thằng ba không nói gì với em hết. Vậy thôi anh cũng không tiện nói nhiều, lỡ miệng nói xong thằng nhóc đó về lại đánh anh. Một ngày nào đó nó sẽ tự nói với em thôi.”

“Đạ, có lẽ vậy ạ. Mỗi người đều có một góc riêng tư của mình mà, em tin anh ấy vẫn muốn giữ hình tượng trong mắt em.” Quách Thanh Tú nói rất nghiêm túc, “Nếu anh ấy không nói thì em cũng sẽ không cố hỏi.”

Lâm Thanh Tùng nâng chén rượu về phía Quách Thanh Tú, “Anh chúc hai đứa hạnh phúc.”

Quách Thanh Tú mỉm cười đáp lại anh ta.

Dùng cơm trưa xong, Quách Thanh Tú đi dạo trong vườn hồng. Hòa mình giữa cả một rừng hoa, Quách Thanh Tú cảm thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu, toàn thân như đang hít lấy hương hoa nhẹ nhàng. Chỉ cần nhắm mắt lại là có thể quên hết mọi phiền não.

Quách Thanh Tú hoàn toàn quên mất lời hẹn với Tăng Thanh Hải, cô cứ đi ra đi vào phòng trẻ con để kiểm tra tính an toàn của mấy món đồ chơi đó, tiếp đến còn bọc vải mềm các nơi góc cạnh. Là một người mẹ, cô phải thật cẩn thận để tránh bé con bị thương.

Tối đó, Lâm Thanh Tùng ra ngoài, Lâm Việt Thịnh thì vẫn chưa về, trước đó hắn gọi điện về nhắn cô ăn tối một mình.

Cô về đến phòng mới nhớ ra lời Tăng Thanh Hải nói sáng nay. Cô mở máy tính rồi đăng nhập QQ.

Thật ra từ sau khi học phục chế, cô rất ít khi lên QQ, hoặc có thể nói là sau khi chị cô qua đời, cô rất ít tiếp xúc với mạng xã hội. Khoảng thời gian đó cô cứ mê mòng trong vòng tròn luân quần, đến khi có đứa bé này, cô mới dần quyết định hướng đi cho bản thân mình.

QQ vừa đăng nhập, một đám tin nhắn ập tới. Quách Thanh Tú mở từng tin nhắn ra xem, một phần là bạn cùng lớp trước kia thăm hỏi, còn vài người thì hóng chuyện.

“Quách Thanh Tú, nghe nói cậu kiếm được một anh nhà giàu hả? Sau này tớ tìm việc cậu phải giúp đỡ nhiều vào đó.” Phương Tuyết Tinh để lại lời nhắn.

“Quách Thanh Tú, đồ con gái không biết xấu hổ, đứng núi này trông núi nọ, mày đúng là nổi si nhục của trường...” Một tài khoản QQ lạ, Quách Thanh Tú block không chút do dự.

Các tin nhắn còn lại đều đang thăm dò cô, hỏi thăm xem giờ cô cảm thấy thế nào.

Quách Thanh Tú không ngờ sẽ có ngày mình trở thành người nổi tiếng của thành phố S, có biết bao nhiêu người quan tâm đến cuộc sống của cô, đúng là hài.

Cô xóa toàn bộ những tin nhắn không liên quan đi.

Cuối cùng cũng nhìn thấy QQ của Tăng Thanh Hải, phần ký tên của anh là: Tình Yêu Chung Thủy

Ava của anh màu xám, chắc là không online rồi. Quách Thanh Tú do dự một chút rồi bấm vào weibo.

Mấy tháng mà chỉ có một tin weibo.

Đẹp như phù dung sớm nở tối tàn.

Chương 136: Bản tính lưu manh

Status này có một bình luận: “Cô ta tốt đến vậy ư? Anh Hải, chẳng lẽ anh chưa từng yêu em? Nếu anh có thể cảm nhận được tình yêu anh dành cho cô ta sâu nặng đến mức nào, thì anh sẽ hiểu tình yêu em dành cho anh...”

Tên tài khoản ấy là: Mím cười khuyh thành

Quách Thanh Tú click vào vào trang cá nhân, đó là weibo của Lý Vi Vi. Avatar của cô ta là một tấm hình chân dung vương đầy nét sầu muộn, liếc mắt một cái cũng nhận ra đó là hình của Lý Vi Vi.

Lý Vi Vi là một cô gái xinh đẹp, rực rỡ như ánh mặt trời, dù đi tới đâu cũng tỏa nắng chói chang.

Quách Thanh Tú thần người ra, cô không hiểu vì sao Tăng Thanh Hải lại tuyệt tình với một cô gái xinh đẹp như Lý Vi Vi, nói chia tay là chia tay luôn.

Trên trang cá nhân hiện lên nhật ký mỗi ngày, Quách Thanh Tú đều đọc hết, tất cả đều là trạng thái Lý Vi Vi nhớ nhung Tăng Thanh Hải. Tình yêu khắc sâu tận tâm khảm, ngày qua ngày ghi lại bằng nhật ký, ai xem xong cũng thấy cảm động.

Quách Thanh Tú rất bất ngờ, cô còn nghĩ Lý Vi Vi là con gái nhà quan chức, sẽ không bao giờ yêu quá đậm sâu, điều này nằm ngoài dự đoán của cô.

Điều khiến người ta phải buồn lòng, đó là Tăng Thanh Hải chưa trả lời Lý Vi Vi. Quách Thanh Tú cảm thấy vô cùng đau lòng, cô không ngờ rằng tình cảm Lý Vi Vi dành cho Tăng Thanh Hải lại sâu nặng đến thế, lúc trước cô không nên xen vào quan hệ giữa hai người họ.

Cô đang thần người ra suy nghĩ thì đột nhiên âm báo tin nhắn vang lên, Quách Thanh Tú bấm mở khung chat.

“t!”

Là Tăng Thanh Hải, cô trả lời tin nhắn, “Em xin lỗi, giờ mới nhắn được, nay anh có việc gì muốn nói với em à?”

“Ừ...” Đầu bên kia chần chờ một lúc rồi gửi tin nhắn tiếp, “Lâm Việt Thịnh có ở bên em không?”

“Không ạ, anh ấy vẫn đang ở công ty chưa về, trong nhà có mỗi một mình em thôi.”

“Ừ, sáng nay anh định nói với em rồi, nhưng ngại có người của hấn ở đó nên sợ em sẽ gặp nguy hiểm.”

Tăng Thanh Hải nói vậy khiến Quách Thanh Tú cảm thấy áp lực, “Không đến mức nghiêm trọng thế đâu.”

“Thanh Tú, đây là chuyện nghiêm túc chứ không phải đùa đâu. Em có rảnh lúc nào không, mai anh dẫn em tới cục cảnh sát.”

“Anh Hải, rốt cuộc thì có chuyện gì ạ? Sao nghe nghiêm trọng vậy?”

“Em vẫn chưa quên vụ nã súng hôm đó đúng không? Anh báo cảnh sát rồi, em là người bị hại, giờ anh cần em đến đó xác nhận lại kẻ tình nghi. Cục cảnh sát đã tóm được một tên rồi, cần chúng ta đến kiểm tra.”

“Em nói chuyện này cho Lâm Việt Thịnh được không?”

“Không được!” Tăng Thanh Hải trả lời rất dứt khoát.

Quách Thanh Tú giật mình, “Được rồi, để mai em qua siêu thị Thượng Hải, anh ở đó chờ em nhé.”

“Ok, em đi đường cẩn thận đấy.”

Quách Thanh Tú ngồi ngầy ra một lúc rồi xóa sạch nhật ký trò chuyện, xong xuôi mới tắt máy tính.

Vì sao Tăng Thanh Hải lại không muốn Lâm Việt Thịnh biết việc này? Chẳng lẽ việc này có liên quan đến Lâm Việt Thịnh?

Quách Thanh Tú có cảm giác không lành. Trực giác của cô mách bảo rằng sắp có chuyện chẳng lành xảy ra, nhưng cô không mong Lâm Việt Thịnh có dính dáng đến chuyện này.

Mười hai giờ đêm, trụ sở tập đoàn ST tối om. Chỉ có văn phòng tổng giám đốc le lói ánh đèn, cửa thủy tinh đóng chặt, Lâm Việt Thịnh nói lòng cả vạt đi

tới đi lui trong phòng.

Vài phút sau, cửa lớn bật mở, Lê Hùng Việt và bốn vệ sĩ kéo một chiếc bao tải vào phòng. Họ vào phòng xong thì lập tức đóng cửa lại, còn kéo hết rèm che lại.

Hai vệ sĩ đứng canh ngoài ban công, mấy người còn lại thì mở miệng tải, một bóng người cao lớn bò lồm cồm từ trong tải ra. Đó là một người phương Tây, đầu tóc hăn rối bù xù, mặt mũi bị đánh bầm dập, bộ vest trên người nhăn nhúm biến hình. Hai tay hai chân bị buộc chặt dây thừng, miệng cũng bị dán chặt băng dính.

Lâm Việt Thịnh đi đến trước mặt gã, đôi mắt đen láy sắc bén nhìn thẳng vào gã.

“Cậu ba, chúng tôi chỉ bắt được gã này, chắc hẳn vẫn còn một tên đồng lõa nữa, gã không chịu khai ra nơi ẩn nấp của tên kia.”

Lâm Việt Thịnh cười lạnh, đôi mắt đen láy lóe lên ánh sáng lạnh lẽo như một con sói tà ác.

“Tao cho mày một cơ hội nữa, khai ra ai là người sai chúng mày làm việc này, nếu không, mày sẽ chết rất thảm đấy.” Giọng nói lạnh băng của Lâm Việt Thịnh vang lên, hăn nói xong thì lột băng dính trên miệng gã kia xuống.

Gã đàn ông kia thở hổn hển, đôi mắt xanh biếc của gã nhìn chằm chằm vào Lâm Việt Thịnh, không sợ hãi cũng không kiêu ngạo.

“Nói đi.” Lê Hùng Việt đập gã một cái.

Gã nước ngoài quay lại quắc mắt lườm anh ta rồi nói, “Các người muốn giết cứ giết, tôi không sợ chết, tôi cũng sẽ không khai ra chủ nhân của tôi đâu. Vì nếu tôi dám nói ra, thì kết quả cũng vậy mà thôi.” Gã nói tiếng Trung rất lưu loát, khiến Lâm Việt Thịnh khá bất ngờ.

Đôi mắt sắc sảo của Lâm Việt Thịnh nhìn gã thật lâu rồi đột nhiên đứng dậy, vỗ tay về phía Lê Hùng Việt.

“Được, nếu gã muốn chết thì chúng ta sẽ thỏa mãn gã, treo gã lên đi.”

Lê Hùng Việt đích thân động thủ, anh ta treo ngược gã đàn ông kia lên giữa văn phòng. Cả người gã đổ xuống đất, treo thế này lâu, máu sẽ dồn hết lên não, khiến người ta vô cùng đau đớn. Trong lúc đó, Lâm Việt Thịnh chơi đùa với khẩu súng trong tay.

“Mày nên biết điều này, tao sẽ không cho mày chết dễ dàng đâu, tao biết mày từng là lính đặc công, không sợ bức cung. Nhưng chỗ tao có rất nhiều cách tàn nhẫn hơn, tao sẽ khiến mày sống không bằng chết.”

Gã ta dùng sự im lặng để chống lại Lâm Việt Thịnh.

“Pằng!” Tiếng súng nổ vang, gã đàn ông gào lên như sói tru, cả người hăn run bần bật vì đau đớn.

Viên đạn vừa rồi đã làm gãy xương chân hăn. Không chỉ có xương bị gãy, nó còn kéo theo cả thịt, vì cơ thể gã đang hướng xuống dưới, vết thương của hăn sẽ càng lúc càng rộng ra do thịt bị xé rách, thịt dính với gân cốt, từng chút từng chút hướng xuống. Đau đớn mức độ này không phải mức mà người bình thường có thể chịu được. Chủ yếu là do cơ đau không diễn ra chỉ trong vài giây, nó sẽ giãy vò nạn nhân đến khi tất cả gân đều bị rút xuống.

“Á!!!” Gã hét lên đầy đau đớn. Như tiếng gào đã thú địa ngục đang chịu hình phạt thảm khốc. Máu tươi chảy xuống cằm, xuống mặt hăn, cả người hăn be bét máu me.

“Tiếp theo, tao định sẽ đánh gãy một chân khác của mày, mày chuẩn bị xong chưa?” Hai mắt Lâm Việt Thịnh lóe lên tia sáng lạnh lẽo, trông vừa đáng sợ lại vừa tàn nhẫn.

“Tôi nói, tôi... nói xong, thì chắc người có thể kết thúc nhanh được không?”

Lâm Việt Thịnh cho Lê Hùng Việt một ánh mắt, Lê Hùng Việt dẫn hai vệ sĩ đến kéo gã đàn ông kia xuống.

“Cũng thức thoi đấy.” Lâm Việt Thịnh cười lạnh, người có thể chịu được hình phạt thảm khốc này hẳn vẫn chưa ra đời.

Sau khi được thả xuống, gã đàn ông họ học máu không ngừng, hồi lâu sau mới đỡ.

“Là, là hăn...” Gã ta đứt quãng nói ra ba chữ, tiếng nghe rất mỏng manh nhưng cả phòng đều nghe thấy hết.

Khi họ đang sợ ngây người thì tiếng súng lại nổ vang, gã đàn ông bị bắn một phát ngay ngực. Tiếng súng ấy đã kịp làm những người khác tỉnh lại trong kinh ngạc.

“Các cậu cứ làm như không biết chuyện hôm nay, chưa có bất kỳ chuyện gì xảy ra cả, hiểu chứ?”

Ba chữ đó là tối kỵ, không ai được nói ra, trừ khi là chán sống rồi.

“Rồi!”

Thi thể của gã đàn ông kia bị kéo ra ngoài xử lý, văn phòng cũng được quét tước sạch sẽ. Lâm Việt Thịnh ngồi lên ghế sofa, ngón tay day nhẹ huyết thái dương, đôi chân dài gác lên bàn làm việc.

Đường như chuyện này đã đi đến nước không thể sửa chữa lại được nữa, hắn không ngờ ba sẽ can thiệp vào chuyện của hắn. Hắn đã chạy cả quãng đường dài để đến Trung Quốc, phạm vi quản lý của ba hắn quá rộng lớn rồi.

“Cậu ba, cậu có muốn chuyển cô Tú đến nơi an toàn hơn không?” Lê Hùng Việt hỏi dò.

Lâm Việt Thịnh phát tay, “Không cần đâu, tôi cũng không tin, anh cứ tăng cường lực lượng an ninh đi.”

“Vâng thưa cậu ba.” Lê Hùng Việt cung kính đáp.

Quách Thanh Tú cứ chờ Lâm Việt Thịnh về nhà, đến lúc không chịu được nữa mới mơ màng ngủ gật. Lúc tỉnh dậy, cô thấy có một cánh tay quen thuộc ôm lấy cô. Bên tai là tiếng hít thở của Lâm Việt Thịnh, Quách Thanh Tú cảm thấy vô cùng yên tâm.

Trời đã dần sáng, Quách Thanh Tú khẽ xoay người muốn đứng dậy. Lâm Việt Thịnh vươn tay kéo cô lại rồi ôm cô như lúc trước. Cứ như con bạch tuộc quấn người không chịu thả ra. Quách Thanh Tú đành nằm lại giường, xoay người lại đối mặt với hắn.

Khi ngủ, đôi mắt đẹp của hắn nhắm lại, lông mi dài rũ xuống, khuôn mặt rất đẹp, chỉ riêng hàng mày thì đang nhíu chặt.

Quách Thanh Tú đau lòng, người đàn ông này đến lúc ngủ mà cũng lo lắng điều gì vậy chứ? Chuyện gì khiến hắn mặt mày đến vậy?

Cô đang ngẩn người thì Lâm Việt Thịnh đột nhiên mở bừng mắt, hai tròng mắt sáng ngời nhìn thẳng vào cô. Quách Thanh Tú mỉm cười.

“Em đang trộm ngắm tôi đấy à? Có nhân cơ hội này dê xồm gì không đấy?” Lâm Việt Thịnh cười, khóe môi cong về một bên, nụ cười tà ác là thế nhưng đôi mắt lại lóe lên ánh sáng đầy quyến rũ.

“Không, em thêm vào là dê anh, rõ ràng là anh kéo em lại ấy.”

Lâm Việt Thịnh cười xấu xa, “Không thể nào, vừa rồi tôi ngủ say, rõ ràng là em chủ động ôm lấy tôi, ô kìa, em còn vươn tay đến cả đây rồi, muốn nhiều hơn nữa phải không?”

Hắn quen ngủ nude, nửa người trên không mặc gì, lộ ra lồng ngực màu đồng đỏ, sức sống tràn ngập trong từng thớ cơ. Tay của Quách Thanh Tú chỉ đặt trên hông của hắn, vậy mà hắn cảm thấy cô hướng xuống nơi bí mật dưới eo.

Khi bàn tay cô chạm tới vật nóng rực ấy, cô hoảng sợ muốn chạy trốn nhưng bị hắn đè lại.

“Lén lút dê tôi, giờ còn muốn trốn hả?” Lâm Việt Thịnh bắt mắt.

Quách Thanh Tú hỏi nhỏ, “Vậy anh muốn thế nào?”

Lâm Việt Thịnh xoay người đè lên cô, “Thế nào à? Đương nhiên là tôi cũng muốn dê lại, chúng ta hòa nhau!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Điểm tâm ngọt buổi sáng

Sau một buổi tối nghỉ ngơi, tinh thần hai người đã nạp đủ năng lượng.

Lâm Việt Thịnh đè Quách Thanh Tú xuống, hắn quỳ gối xuống giường tránh đè vào bụng cô.

Trong đôi mắt hẹp dài kia lóe lên lửa dục. Quách Thanh Tú có thể cảm nhận rõ ràng cái bên dưới đang nóng lên, áp sát dưới thân cô, giống như một con mãnh thú có thể ngay lập tức...

“Này, không được, Lâm Việt Thịnh, anh quên lời bác sĩ nói rồi sao, không được làm vậy...”

Lâm Việt Thịnh cười xấu xa, “Bác sĩ nói chỉ là một biện pháp, thực ra chúng ta còn có rất nhiều biện pháp khác.”

Mặt Quách Thanh Tú đỏ ửng, nghe hắn nói những lời không biết xấu hổ như vậy, cô hận không tìm thấy cái lỗ nào để chui xuống.

“Này, này...” Quách Thanh Tú chưa kịp đẩy ra, thì Lâm Việt Thịnh đã cúi xuống hôn.

Môi hắn khóa chặt đôi môi căng mọng mịn màng của cô, hô hấp hai người dần dần hòa vào nhau.

Quách Thanh Tú vẫn lo lắng cho bé cưng trong bụng, cô vô cùng khản trương, cả người căng lên.

Lâm Việt Thịnh vừa hôn vừa khiến cô dần dần thả lỏng.

“Đừng sợ, em yêu, tôi sẽ không làm bé cưng trong bụng bị thương đâu.”

Hơi thở nóng bỏng của hắn phả vào tai cô, giọng hắn khàn khàn đầy ám muội.

Hắn từng chút từng chút hôn dọc xuống cần cổ trắng ngần của cô.

Đồ yêu tinh đáng chết này, cơ thể sao lại ấm áp mềm mại đến như vậy, cảm giác tuyệt quá đi mất.

Quách Thanh Tú dần dần bị hắn khiêu khích, người cô cũng bắt đầu khó chịu.

“Đưa chân lên...”

Lâm Việt Thịnh đỡ cô lên, để cô nghiêng người dậy, chuẩn bị đưa vật cứng nóng của mình vào nơi sâu nhất của cô.

“Em yêu à, để tôi tiến vào chỉ một chút thôi, tôi sẽ lập tức đưa ra ngay, tôi hứa...”

Nơi ướt át kia mê hoặc đến mức hắn khó có thể cưỡng lại

“Lâm Việt Thịnh, không được, không thể làm vậy...”

Quách Thanh Tú lập tức căng thẳng.

Lâm Việt Thịnh bỗng mỉm cười, sau đó buông Quách Thanh Tú ra, “Tôi đi tắm đây.”

Sáng sớm hai người chỗ cần hôn cũng đã hôn, chỗ cần sờ cũng đã sờ rồi.

Chỉ thiếu một bước cuối, Lâm Việt Thịnh chỉ đành luyến tiếc đi tắm.

Quách Thanh Tú tranh thủ lúc hắn đi tắm liền bật dậy mặc quần áo, nếu như cứ tiếp tục nằm thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

Lúc Lâm Việt Thịnh từ phòng tắm bước ra, trên người hắn chỉ quấn một chiếc khăn tắm màu trắng bên hông.

Những giọt nước vẫn còn vương trên cơ thể rắn chắc tạo ra nét quyến rũ mãnh liệt, bờ eo nhỏ gọn, đôi chân thon dài, hắn đứng trước cửa nhà tắm, cả người toát ra một sức hấp dẫn đầy nam tính.

Quách Thanh Tú nhìn hắn, tim đập thình thịch.

Lâm Việt Thịnh nhìn cô cười xấu xa, “Có muốn làm lại lần nữa không?”

Quách Thanh Tú sợ tới mức quay về sô pha né tránh, “Lâm Việt Thịnh, sắp tám giờ rồi, đến giờ anh đi làm rồi đó, em cũng phải chuẩn bị đi làm thôi.”

Lâm Việt Thịnh xoay người qua, khăn tắm rơi xuống đất, từng đường cong hoàn mỹ bày ra trước mắt Quách Thanh Tú.

“Tạm thời em không cần đi Thanh Tú Bút Mầu nữa, tôi đã giao cho Mai Tuấn Dương phụ trách toàn bộ rồi, có chuyện gì sẽ liên lạc với em, em chỉ cần ở nhà không được đi đâu hết.”

Nói xong Lâm Việt Thịnh cũng mặc xong quần áo.

Bộ âu phục ôm sát lấy cơ thể, tôn lên thân hình cao to, áo sơ mi màu đen càng toát nên nét tôn quý mà trầm ổn của hắn.

Người hắn tràn đầy tinh thần, phong thái mạnh mẽ lấn át.

Quách Thanh Tú nhìn hắn đến ngẩn ngơ.

Lâm Việt Thịnh cười thỏa mãn, bước lên ôm Quách Thanh Tú, “Vừa nãy vẫn chưa nhìn đủ à? Có cần lột hết một lần nữa cho em nhìn không?”

Mặt Quách Thanh Tú đỏ ửng, đưa tay lên giúp hắn thắt cà vạt, “Sao lại căng thẳng như thế?”

Mắt Lâm Việt Thịnh hiện lên vài tia u ám, “Vụ tấn công lần trước vẫn chưa bắt được hung thủ, nếu em ra ngoài sẽ rất nguy hiểm.”

Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn hắn mờ mịt hỏi, “Chúng nhắm vào em sao? Nhưng em cũng chẳng có gì để bọn chúng cướp cả, liệu có phải chúng nhắm lầm gì không?”

Đúng vậy, làm gì có ai giết một người phụ nữ không quyền thế, không tiền bạc thậm chí còn không có đầu óc nữa chứ? Quách Thanh Tú không thể nào lý giải nổi.

Lâm Việt Thịnh mỉm cười, ánh mắt chột lóe, hai tay ôm Quách Thanh Tú vào lòng, “Bây giờ em đâu phải không có gì, trong bụng em đang mang đứa con của tôi. Nhiều năm nay tôi ở thành phố S đã dành lấy mỗi làm ăn của không biết bao nhiêu người, trong giới kinh doanh cũng đắc tội với rất nhiều người, có lẽ người bọn chúng nhắm vào là tôi.”

Lời giải thích của Lâm Việt Thịnh khiến Quách Thanh Tú như trút được gánh nặng, giải thích như vậy rất hợp tình hợp lý.

Quách Thanh Tú gật đầu, đôi tay nhỏ vẫn đang thất cả vạt, “Em biết rồi, em sẽ bảo vệ tốt bản thân, anh mau đi làm đi!”

Có lẽ chuyện cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy, Lâm Việt Thịnh lo lắng hơi quá thì phải?

Lúc Quách Thanh Tú xuống dưới nhà, Di Nguyễn đang đuổi theo Lâm Việt Thịnh, “Cậu ba, cậu vẫn chưa ăn sáng mà...”

Quách Thanh Tú vừa ra đến cửa, xe của Lâm Việt Thịnh đã đi rồi, Di Nguyễn lắc đầu bước vào.

“Dạo này cậu ba rất bận, không biết là bận chuyện gì?”

“Không sao đâu di Nguyễn, để đây cho con!” Bình thường Lâm Việt Thịnh vẫn luôn dặn Quách Thanh Tú phải ăn sáng, nhưng bản thân hắn thì lại không ăn, hơn nữa còn thường xuyên làm việc đến tận nửa đêm mới về, cứ tiếp tục như vậy thì làm sao chịu nổi?

Quách Thanh Tú nghỉ một lát, liền gọi điện cho Lê Hùng Việt.

“Lê Hùng Việt, lát đến công ty, anh ra ngoài mua một suất ăn sáng đưa cho Lâm Việt Thịnh giúp tôi nhé.”

Lê Hùng Việt đang lái xe, sau khi nhận được điện thoại lập tức trả lời: “Vâng, thưa cô Quách.”

Lâm Việt Thịnh ngẩng lên nhìn anh ta, Lê Hùng Việt đặt điện thoại xuống, “Cậu ba, là cô Quách, cô ấy bảo tôi mua đồ ăn sáng cho cậu.”

Lâm Việt Thịnh nghe xong, tâm trạng bỗng nhiên vui hẳn, người con gái này bắt đầu quan tâm hắn rồi.

Quách Thanh Tú ăn sáng xong, liền gọi điện cho Lê Quyên Quyên hẹn gặp.

Cô nói với di Nguyễn muốn đến nhà Lê Quyên Quyên chơi, hai tiếng sẽ về, di Nguyễn gật đầu đồng ý.

Thực ra Quách Thanh Tú có thể cứ thế đi nhưng lại sợ di Nguyễn gọi điện cho Lâm Việt Thịnh, hắn mà biết lại nổi trận lôi đình, dẫn đến những phiền phức không đáng có, vì vậy cô đành phải lấy Lê Quyên Quyên làm cái cớ.

“Thanh Tú, cậu Tăng đến rồi, cậu nhìn xem...”

“Thanh Tú...” Tăng Thanh Hải đỗ xe bên cạnh Quách Thanh Tú, cô chào tạm biệt với Lê Quyên Quyên rồi ngồi vào xe Tăng Thanh Hải.

Tâm trạng Tăng Thanh Hải hôm nay có vẻ rất tốt, trông anh có tinh thần hơn trước đây rất nhiều.

Anh vẫn dịu dàng tao nhã như trước, trên người anh mặc âu phục màu xám nhạt, sơ mi trắng, đầu tóc chải cẩn thận thận tỉ mỉ, đôi mắt màu nâu vô cùng điểm đậm.

Anh tập trung lái xe, thỉnh thoảng quay sang mỉm cười với Quách Thanh Tú.

“Thanh Tú, sao lại dờ ra thế?”

Tăng Thanh Hải nghiêng đầu sang vài lần, vẫn nhìn thấy Quách Thanh Tú chăm chú nhìn về phía trước, vẻ mặt ra chiều dăm chiêu.

“Anh Hải, em đang nghĩ, nếu như em không xuất hiện có phải anh với Lý Vi Vi đã kết hôn rồi không?”

Tăng Thanh Hải giảm tốc độ xe lại, lòng anh bỗng cảm thấy nao nao, “Thanh Tú, sao em lại nói như vậy? Trên đời này không có từ “nếu như”, nên như thế nào thì để như vậy đi.”

“Hôm đó em xem trên weibo của anh, thấy Lý Vi Vi có vẻ rất đau khổ, em nghĩ, nếu như anh với cô ta quay lại với nhau, em cũng yên tâm hơn.”

Tăng Thanh Hải quay đầu lại, đôi mắt nâu nhìn Quách Thanh Tú đầy chua xót.

“Thanh Tú, nếu như anh với Lý Vi Vi ở bên nhau, em có vui không?”

Tăng Thanh Hải đột nhiên hỏi, anh đỗ xe vào bên đường, nhìn Quách Thanh Tú một cách nghiêm túc.

Quách Thanh Tú ngay lập tức gạt đầu, “Đương nhiên rồi, anh Hải, em cũng không thể để anh cô đơn cả đời được!”

“Tăng Thanh Hải ngạc nhiên, sau đó cười khỏ, “Thanh Tú, mình đi ăn chút gì đã, rồi đi đến đồn cảnh sát sau nhé.”

“Vâng!”

Vẫn là nhà hàng đồ ăn tây đó, mỗi lần đến đều có cảm giác khác nhau, tất cả đều không thay đổi, chỉ là tâm tình của hai người đã thay đổi.

“Thanh Tú, vẫn còn nhớ chứ? Lúc nhỏ...” Tăng Thanh Hải vui vẻ nói, nét mặt mang theo sự khao khát và hồi ức kỷ niệm xưa.

Quách Thanh Tú không có tâm trạng nói, “Anh Hải, chuyện đã qua thì để nó qua đi, chúng ta đừng nhắc lại nữa.”

Tăng Thanh Hải vẫn chưa nói hết câu liền bị Quách Thanh Tú cắt ngang.

“Thanh Tú, em thay đổi rồi...”

Tăng Thanh Hải khó khăn nói, Quách Thanh Tú cúi đầu không lên tiếng, đúng vậy, con người ai rồi cũng sẽ thay đổi, càng trưởng thành thì nhận thức về cuộc đời, về con người cũng sẽ dần dần thay đổi.

Đây không phải là lỗi của cô.

“Anh Hải, em không hề thay đổi, em vẫn là Quách Thanh Tú, chỉ là... Em lớn rồi, anh Hải, em hi vọng anh cũng sẽ mau chóng tỉnh táo lại. Em biết, anh đối xử tốt với em, lúc trước, em cũng tưởng đó là tình yêu, nhưng sau khi gặp được tình yêu đích thực, em mới biết tình cảm giữa chúng ta không phải là tình yêu, đó chỉ là sự ỷ lại, sự tin tưởng, có lẽ đã vượt quá tình yêu, nhưng tình cảm đó không phải là yêu, anh hiểu không?”

Đôi mắt nâu của Tăng Thanh Hải kinh sợ nhìn Quách Thanh Tú, anh thậm chí không dám tin những lời làm tổn thương người khác như vậy lại được phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn kia.

Lòng anh đang run rẩy, sự mất mát và tuyệt vọng đang đan xen trong lòng anh, nhưng anh vẫn cố giữ vẻ mặt bình tĩnh tao nhã, nét mặt chỉ hơi thay đổi một chút.

Dao nĩa trong tay anh vẫn đang cắt thức ăn một cách cứng nhắc, thật lâu sau, anh mới ngẩng lên nhìn Quách Thanh Tú.

“Thanh Tú, em có..., ý anh là, lúc mà em đồng ý kết hôn với anh, em có từng yêu anh, dù chỉ là một chút?”

Quách Thanh Tú chăm chú nhìn anh, nhìn ánh mắt đang rung động lấp lánh giọt nước mắt.

Anh khóc sao?

Cô thật sự đã nói sai rồi sao?

“Anh Hải, việc gì anh phải để tâm đến những điều này? Tất cả đã là quá khứ, anh nên trân trọng những người đang ở bên cạnh anh và người yêu anh.”

Tăng Thanh Hải cười thất thần, nụ cười tái nhợt không còn sức sống, có lẽ ngay cả những lời nói dối để lừa cho anh vui vẻ, cô cũng không muốn nói nữa rồi.

Anh không hỏi thêm nữa, anh không muốn mất bình tĩnh trước mặt cô, được rồi, nếu cô đã muốn anh làm anh trai của cô, vậy thì anh liền làm theo ý muốn của cô vậy!

“Thanh Tú, nếu như đây là lời thật lòng của em, vậy thì anh sẽ không làm khó em nữa. Từ hôm nay trở đi, anh sẽ bắt đầu thay đổi bản thân, anh sẽ không làm em khó xử hay lúng túng nữa.”

Tăng Thanh Hải lấy lại dáng vẻ điềm tĩnh, động tác nho nhã đặt dao nĩa xuống, hai người ngồi một lúc lâu nhưng thức ăn trên bàn thì vẫn còn rất nhiều.

“Anh Hải, em thấy Lý Vi Vi thực ra cũng rất tốt.”

Tăng Thanh Hải thanh toán xong, quay người cười, “Ừ, anh hiểu ý của em, anh biết mình nên làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Anh không thể không có tình yêu của em

Sau khi ra khỏi nhà hàng, hai người im lặng ngồi trong xe.

Thanh Tú, em có biết không, dù em có đối với anh như thế nào đi chăng nữa thì tình yêu của anh dành cho em cũng không hề thay đổi, cho dù có phải trả giá bằng cả tính mạng.

Trên đời này, thời gian chỉ có thể thay đổi được về bề ngoài của anh chứ không bao giờ có thể thay đổi được trái tim anh.

Tăng Thanh Hải có người quen làm ở đồn cảnh sát, lúc trước đã từng chào hỏi nên giờ có thể dẫn Quách Thanh Tú đi thẳng vào văn phòng.

Trong phòng đơn giản mà uy nghiêm, một người đàn ông đứng tuổi đang ngồi bên trong, dáng người hơi mập, đầu hói, trên người mặc một bộ cảnh phục.

Tăng Thanh Hải bước lên trước bắt tay chào hỏi với ông ta.

“Cục trưởng Trương, làm phiền ông rồi, đây là Quách Thanh Tú người lúc trước tôi đã nhắc đến.”

“Thanh Tú, đây là cục trưởng Trương...”

Thì ra đây là cục trưởng đồn cảnh sát của thành phố S Trương Đình Hải, Quách Thanh Tú chưa bao giờ tiếp xúc với những người trong giới chính trị, nên hơi căng thẳng.

Tăng Thanh Hải cũng thật giỏi, lại có thể quen biết người chức cao như vậy.

“Ha ha, cậu Tăng mời ngồi, lão Lý đã gọi điện dặn dò trước rồi, nói nhất định phải điều tra rõ vụ án này...” Cục trưởng Trương cười xởi lởi, không hề ra vẻ quyền cao chức trọng.

Trong lòng Quách Thanh Tú thầm hiểu ra, lão Lý mà ông ta nói có lẽ là ba của Lý Vi Vi, chắc là bố cô ta lại được thăng chức rồi, có lẽ là chức vụ quan trọng nào đó của chính phủ.

“Ừ, Trương Chính, đưa cậu Tăng và cô Quách đi gặp phạm nhân đi, xem có phải là hần ta không.”

Cục trưởng Trương có vẻ rất bận rộn, ông ta không ngừng nghe điện thoại, vì thế bèn lệnh cho một phụ tá dẫn Tăng Thanh Hải và Quách Thanh Tú đi gặp người nô sùng.

Ở phòng nhận diện phạm nhân, Quách Thanh Tú cẩn thận nhìn qua lớp kính ngăn cách.

Bên trong chỉ có một người đàn ông cao to, trên người bị thương, có lẽ đã bị ép cung, quần áo vẫn còn lãnh lặn, gã ta như mất hết sức sống cúi gằm mặt.

“Đừng sợ, Thanh Tú, gã ta không nhìn thấy chúng ta...”

Quách Thanh Tú bước lại gần lớp kính, không biết Trương Chính bên cạnh nói gì, phạm nhân kia đột nhiên ngẩng đầu lên.

Quách Thanh Tú ngây người, lập tức gạt đầu, “Là hần, chính là hần...”

Mặc dù hôm đó tên đấy đeo kính râm nhưng dáng vẻ và động tác này, cô vừa nhìn liền nhận ra ngay.

Lúc con người trong tình trạng hoảng sợ, hình ảnh trước mắt sẽ in sâu trong kí ức.

Tăng Thanh Hải ôm bả vai Quách Thanh Tú, “Không sao rồi, chúng ta đi thôi!”

Ở phòng nghỉ, Quách Thanh Tú cầm ly trà, nhìn Tăng Thanh Hải.

Ngay sau đó, Trương Chính cầm tập tài liệu đến.

“Chúng tôi đã điều tra ra một số manh mối, người đàn ông này tên Renoir, là người Picasso, suất thân từ lính đặc chủng, làm nhân viên bảo an cho một công ty ở Paris...”

Trương Chính đẩy tập tài liệu đến trước mặt Tăng Thanh Hải, Quách Thanh Tú quay đầu sang nhìn vài lần, bên trên có chụp ảnh chính diện và nghiêng của Renoir.

“Chúng tôi đã thẩm vấn gã ta nhưng gã không chịu khai, có vẻ như từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. Khi điều tra bản ghi nhập cảnh của gã thì phát hiện gã lợi dụng hình thức đi du lịch để nhập cảnh, còn nữa, gã ta còn có một đồng bọn. Điều đặc biệt là tên này cũng là một lính đặc chủng giỏi, mặc dù hai người này không trải qua huấn luyện lính đặc chủng ở cùng một nơi, nhưng sau đó lại làm cho cùng công ty.”

Quách Thanh Tú tò mò hỏi: “Tên đồng bọn kia còn ở thành phố S không?”

Hai tên tội phạm, chạy mất một tên, nếu tên đấy vẫn còn ở thành phố S, vậy thì Quách Thanh Tú sẽ rất nguy hiểm.

Tăng Thanh Hải vỗ vỗ bàn tay cô, ý bảo đừng sợ.

Lúc này, ở tập đoàn ST, trong phòng làm việc của Lâm Việt Thịnh.

Lê Hùng Việt gấp gấp chạy vào phòng làm việc của Lâm Việt Thịnh, “Cậu ba, gấp chút rắc rối rồi.”

“Cái gì?” Lâm Việt Thịnh ngẩng lên, đôi mắt đen lạnh lẽo nhìn Lê Hùng Việt.

“Người ở bên đồn cảnh sát cho người sang điều tra, nói nghi ngờ công ty chúng ta có liên quan đến vụ mưu sát.”

Đôi mắt Lâm Việt Thịnh híp lại, “Các người không làm sạch sẽ?”

Lê Hùng Việt sờ sờ đầu, “có người ở trong cao ốc nhất được chiếc đồng hồ, đã giao cho cảnh sát...”

Cái đồng hồ chết tiệt đó chính là của người nước ngoài kia.

“Sợ cái gì chứ, trời có sụp xuống cũng có tôi gánh, không phải đợi bọn chúng đến tìm, cậu đi một chuyến đến đồn cảnh sát cùng tôi!”

Lâm Việt Thịnh ngã đầu vào ghế sofa, chậm rãi quay quay ghế, ánh mắt nhìn xuống bên ngoài cửa sổ bằng kính.

Đây là văn phòng cao nhất của thành phố S, ở đây có thể nhìn được cả thành phố.

Lâm Việt Thịnh quay người, hai tay đút vào túi quần âu, ánh mắt trầm mặc ngắm nhìn thành phố.

Khuôn mặt anh tuấn dần dần trở lên u ám đến đáng sợ.

Ở đây vẫn chưa có chuyện gì mà Lâm Việt Thịnh hần không giải quyết được.

Tại đồn cảnh sát, Trương Chính tiếp tục nói rõ với Quách Thanh Tú, “... Sáng hôm nay chúng tôi phát hiện ra một thi thể ở bãi biển, đã xác định bị giết chết rồi vứt xuống biển, sau khi giám định, thi thể này lại chính là đồng bọn của Renoir...”

“Vậy, tại sao bọn chúng lại đến Trung Quốc, tại sao lại muốn giết tôi?”

Hai người nước ngoài từng trải qua huấn luyện binh đặc chủng chuyên nghiệp, từ nơi xa xôi đến đây, chẳng lẽ chỉ vì ám sát Quách Thanh Tú cô, không thể hiểu nổi, Quách Thanh Tú cô đã gây trở ngại cho ai chứ?

Trương Chính gõ xuống bàn, “Đây chính là trọng điểm, mặc dù hai tên này đi du lịch theo đoàn, nhưng thực chất không hề đến bất cứ một điểm du lịch nào của thành phố S, mà chỉ ở lại khách sạn Như Gia, khách sạn này lại rất gần với cung điện Versailles mà cô Quách đang ở, theo như phân tích, mục đích chủ yếu của bọn chúng có lẽ chính là ám sát cô Quách. Cô Quách có thể nghĩ kĩ lại xem, gần đây có gây thù với ai không?”

Gây thù? Quách Thanh Tú nhíu chặt mày, là người của bác cả? không, không thể nào. Ba tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

“Tôi nghĩ không ra, bọn anh có còn manh mối nào nữa không?”

“À, vừa rồi tôi để sót một điểm, hai người bọn họ làm cho trụ sở chính của tập đoàn ST ở Pháp, mà thành phố S cũng có chi nhánh tập đoàn ST, không biết có liên quan gì ở đây không. Chúng tôi đang chuẩn bị cho người đi liên lạc với bên tập đoàn ST, xem có tìm thêm được manh mối mới gì không.”

Trong đầu Quách Thanh Tú bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, Lâm Việt Thịnh lúc trước từng nói với cô rằng hần đặc tội với rất nhiều người, sẽ có người ra tay với người bên cạnh hần, vậy thì, hai tên kia có lẽ là nhắm vào hần.

Tăng Thanh Hải nhìn Quách Thanh Tú vẫn đang nghĩ gì đó đến thất thần, bèn hỏi: “Thanh Tú, em nghĩ ra gì rồi à?”

Về mặt Quách Thanh Tú chăm chú, “Em cho rằng, có lẽ hai tên này nhắm vào Lâm Việt Thịnh, có thể là một kiểu báo thù trong giới kinh doanh.”

Tăng Thanh Hải lắc đầu: “Lúc đầu anh cũng nghĩ như vậy, nhưng hai tên kia không phải người của thành phố S. Những người mà Lâm Việt Thịnh đặc tội đều là những người trong giới kinh doanh và chỉ là thương gia của thành phố S, bọn họ vẫn chưa đủ khả năng để mời lính đặc chủng về để giết em.”

“Vậy ý anh là?”

“Thanh Tú, anh nghĩ em vẫn chưa hiểu thì phải? Hai tên kia là người của trụ sở chính của tập đoàn ST, cũng là công ty của ba Lâm Việt Thịnh, bọn chúng không phải người ngoài, không phải là báo thù Lâm Việt Thịnh, mục đích của bọn chúng chính là em, mà người lệnh cho bọn chúng chính là ba hoặc là người nhà của Lâm Việt Thịnh.”

Thực ra Tăng Thanh Hải không định nói ra những lời này, anh không muốn nhìn thấy Quách Thanh Tú tuyệt vọng đau khổ.

Nhưng mà, anh càng không muốn thấy Quách Thanh Tú chìm đắm mê muội trong tình yêu lãng mạn mà không quan tâm đến sự an toàn của mình, như vậy anh sẽ càng đau khổ.

Quả nhiên, Quách Thanh Tú lập tức ngơ ngẩn nhìn Tăng Thanh Hải, cả người cô lạnh toát đầy hoảng sợ.

Là ba của Lâm Việt Thịnh ư? Ba hấn sai người đến giết cô!!

Tim Quách Thanh Tú đập liên hồi, hô hấp trở nên nặng nề, thảo nào gần đây Lâm Việt Thịnh không cho phép cô ra ngoài.

Lúc trước còn nói cái gì mà sẽ bị người khác trả thù, tất cả chỉ để lừa cô.

Thực chất hấn biết hết, từ đầu đến cuối cái gì hấn cũng biết, hấn luôn giấu cô, không nói một điều gì.

Khuôn mặt nhỏ bé của Quách Thanh Tú dần dần trắng bệch, ánh mắt mờ mịt vô hồn.

“Thanh Tú, Thanh Tú, em làm sao vậy?”

Tăng Thanh Hải đỡ Quách Thanh Tú sắp quy xuống, anh vội hỏi, thấy Quách Thanh Tú không phản ứng gì, lại càng sốt ruột, anh nói với Trương Chính: “Chỗ anh có bác sĩ cấp cứu không?”

“Không cần đâu, anh Hải, em không sao...” Giọng Quách Thanh Tú hơi khàn khàn, cô yếu ớt thốt lên được vài câu.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, cô hoàn toàn vẫn chưa nghĩ ra nên giải quyết thế nào.

“Thanh Tú, đừng sợ, đã có anh rồi, anh sẽ không để em xảy ra bất cứ chuyện gì!”

Tăng Thanh Hải điềm tĩnh quan tâm đỡ cô ngồi xuống, một lúc sau Quách Thanh Tú mới cười khò.

Cô đẩy tay Tăng Thanh Hải ra.

“Anh Hải, cũng muộn rồi em nghĩ em nên về nhà, dì Nguyễn chắc đang lo lắng lắm.”

Khuôn mặt Tăng Thanh Hải đầy lo âu, nhưng không thể lay chuyển được Quách Thanh Tú, “Tiểu Trương, phiền anh nói với cục trưởng tôi đi trước đây, hôm khác sẽ đến xin lỗi sau.”

Nói xong bèn đỡ Quách Thanh Tú đang suy yếu đi ra ngoài.

Cả người Quách Thanh Tú giống như đang đi trên biển khơi mịt mù, lòng cô đang rất hỗn loạn.

Nếu như thật sự là ba Lâm Việt Thịnh muốn giết cô, vậy cô phải làm sao đây? Con của hai người phải làm sao?

Quả nhiên ân oán giữa nhà họ Lâm và nhà họ Quách vẫn không có cách nào coi bỏ.

Cô là người nhà họ Quách đáng chết.

Ánh mắt cô đầy u ám, dường như có người đang tự tay dập tắt hi vọng sống của cô.

Đột nhiên Tăng Thanh Hải dừng lại.

“Cậu ba, chúng ta có cần gọi điện báo trước cho cục trưởng Trương...”

Lâm Việt Thịnh bước thẳng vào trong, những cảnh vệ biết thân phận của Lâm Việt Thịnh đều không dám ngăn cản hấn.

Lê Hùng Việt chạy bên cạnh Lâm Việt Thịnh, đang nói cái gì đó.

Lâm Việt Thịnh lười biếng trả lời anh ta, “Không cần, Trương Đình Hải đã nhận của tôi hai căn biệt thự rồi, ông ta sẽ không dám lật mặt trước mặt tôi...”

Nói đến đây âm thanh chợt ngừng, ánh mắt u ám của Lâm Việt Thịnh chăm chú nhìn phía trước cách đó chưa đến ba mươi bước.

Đó là một đôi nam nữ, người đàn ông quan tâm dịu dàng, thanh thoát phong độ, người phụ nữ xinh đẹp ngọt ngào vui vẻ, người đàn ông quan tâm ôm lấy cơ thể mềm mại của người phụ nữ, bọn họ vô cùng thân mật đi về phía hấn.

Nếu như là người khác, dù có ngã ra đất hấn cũng chẳng thèm quan tâm, nhưng người đàn ông đó chính là Tăng Thanh Hải - kẻ thù của hấn, mà người phụ nữ kia chính là Quách Thanh Tú - vợ của Lâm Việt Thịnh này...

Mặt Lâm Việt Thịnh nhất thời phủ một lớp mây đen hung ác, ánh mắt hấn tối đen, âm u đáng sợ giống như địa ngục, Lê Hùng Việt thấp giọng kêu lên, “Cô Quách...” Ngay sau đó, Lâm Việt Thịnh nhanh như chớp không một tiếng động lao tới giống như con báo đen bắt được con mồi,

Quách Thanh Tú còn chưa lấy lại bình tĩnh, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt xám xịt của Lâm Việt Thịnh đang đứng trước mặt cô, sau đó hấn vung tay đâm Tăng Thanh Hải.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Rốt cuộc cô đi với tôi hay đi với anh ta

Lâm Việt Thịnh giận đến mức mất lí trí mà quên rằng đây là đồn cảnh sát, hắn chỉ muốn đánh cho Tăng Thanh Hải không thể đứng dậy.

Tăng Thanh Hải cũng không phải kẻ ngu, anh nhanh chóng tránh cú đấm của Lâm Việt Thịnh, lùi lại vài bước rồi hét lên.

Cảnh sát lập tức chạy qua, giữ chặt Lâm Việt Thịnh.

Quách Thanh Tú ngơ ngẩn đứng dựa vào tường, nhìn hai người đàn ông cao to đang lao vào nhau.

“Bỏ tôi ra...” Lâm Việt Thịnh giãy dụa, hắn quát lên với Quách Thanh Tú: “Quách Thanh Tú, đồ chết tiệt nhà cô rốt cuộc đề tiện đến mức nào đây? Ở cùng nó khiến cô thoải mái thế sao? Nhân lúc tôi không có ở nhà liền chim chuột cùng nó...”

Khóe mắt Quách Thanh Tú đọng đầy nước mắt cứ thế tuôn ra, cô bỗng ôm mặt chạy nhanh ra ngoài.

Ánh mắt Tăng Thanh Hải có ý cười, khóe miệng nhếch lên, “Lâm Việt Thịnh, anh đừng quá đắc ý.”

Nói xong quay người đuổi theo Quách Thanh Tú, “Thanh Tú...”

Cảnh sát thả Lâm Việt Thịnh ra, Lê Hùng Việt vội vàng hỏi: “Cậu ba, có cần đuổi theo cô Quách không?”

Lâm Việt Thịnh đang trong cơn điên, “Không cần quan tâm đến cô ta, cô ta thích đi theo ai thì đi!”

Hắn tức giận dấm mạnh vào tường.

Đau, đau đến tận xương, chết tiệt, sao ông đây lại bất lực như vậy chứ, vậy mà hết lần này đến lần khác để một con đàn bà lừa gạt, phản bội, vậy mà vẫn còn nghĩ mọi cách để có được cô ta...

Tăng Thanh Hải đuổi theo Quách Thanh Tú, sau đó mãi mới đuổi kịp ngăn cản cô trên đường lớn, Tăng Thanh Hải vừa thở dốc vừa nói, “Thanh Tú, đừng chạy lung tung như vậy, bây giờ em không được ở một mình, trong bụng vẫn còn đứa nhỏ, nhờ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?”

Quách Thanh Tú buồn bã cúi gầm mặt, những giọt lệ tuôn trào như mưa mãi mà không lau hết được.

“Thanh Tú, em nói gì đi, đừng dọa anh được không?”

Tăng Thanh Hải căng thẳng đi theo sau, không ngừng nói chuyện với cô.

Nhưng Quách Thanh Tú chỉ khóc mà không nói gì.

Quách Thanh Tú, đồ chết tiệt nhà cô rốt cuộc đề tiện đến mức nào đây?

Giọng nói của Lâm Việt Thịnh giống như mả ám điện cuồng gào thét bên tai cô, cô bịt tai lại không muốn nghe tiếng hắn nữa.

Đúng thế, cô rất đề tiện, cô rõ ràng biết gút mắc giữa nhà họ Lâm và nhà họ Quách không bao giờ có thể gỡ bỏ được, nhưng vẫn cố động vào, là cô ngu ngốc, cô thật sự rất ngu ngốc...

Chẳng trách bạn học lại xem thường khi cô bất chấp tất cả để làm thiếu phụ nhân nhà họ Lâm.

“Két...” Tiếng phanh rít lên chói tai, đến khi Quách Thanh Tú mơ hồ tỉnh táo lại liền ngẩng đầu hoảng sợ.

Thì ra cô đã đi ra giữa đường cái, một chiếc xe Nissan màu đen đỗ trước mặt cô.

Tài xế ngó đầu ra cửa kính, quát lên: “Cô muốn chết à, muốn chết thì cũng đừng liên lụy đến người khác!”

Tăng Thanh Hải nhanh chóng chặn trước mặt, vội vàng xin lỗi tài xế, “Xin lỗi, cô ấy không cố ý, có bị thiệt hại gì tôi sẽ đền cho anh.”

“Hừ, đền cái gì mà đền! Tôi nói cho cậu em biết, cậu chăm sóc tốt cho vợ mình đi, xinh đẹp như vậy mà qua đường như người mất hồn thế, lỡ như tai nạn chết thì thật đáng tiếc đấy...” Tài xế nói xong liền lái xe đi.

Tăng Thanh Hải vội vàng đỡ Quách Thanh Tú quay lại đường dành cho người đi bộ, “Thanh Tú, nếu như tâm trạng em không tốt, thì nói với anh...”

Quách Thanh Tú đột nhiên cảm thấy lòng chua xót, cô nhào vào lòng Tăng Thanh Hải vừa khóc vừa đau khổ gào lên.

“Anh Hải, em nên làm gì đây? Em phải làm sao đây? Anh nói cho em biết đi, em phải làm sao đây?”

Tăng Thanh Hải không có lời nào để nói, ánh mắt anh lảng lảng nhìn ra xa.

Lâm Việt Thịnh ngồi trong chiếc xe sang trọng đang dừng trước tầm mắt của anh, thậm chí qua cửa kính xe, anh còn nhìn thấy ánh mắt đầy lửa giận của Lâm Việt Thịnh

Anh hơi nhếch khóe môi, càng ôm chặt người phụ nữ trong lòng.

Giọng nói dịu dàng mê hoặc vang lên bên tai cô: “Thanh Tú, em mệt rồi, về nhà cùng anh có được không?”

Quách Thanh Tú lau nước mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không, em không về...”

“Em yên tâm, ba anh không có nhà, mẹ anh cũng về Mỹ rồi, ở nhà còn mỗi anh thôi... Còn nữa anh gọi Lê Quyên Quyên đến ở cùng em được không?”

Tâm trạng Quách Thanh Tú rất không ổn, cô cần một nơi yên tĩnh để bình tĩnh lại.

Cứ như vậy Tăng Thanh Hải liền dắt cô vào xe của anh.

“Cậu ba, cô Quách lên xe của Tăng Thanh Hải rồi, chúng ta có cần lái xe qua không?”

Lê Hùng Việt hoang mang nhìn Lâm Việt Thịnh, vẻ mặt u ám của Lâm Việt Thịnh khiến người khác phải sợ hãi, điện thoại trong tay cũng sắp bị hấn bóp nát rồi.

“Cậu ba...” Lê Hùng Việt thấp giọng hỏi lần nữa.

“Cút xuống...” Cuối cùng Lâm Việt Thịnh cũng nổi điên, Lê Hùng Việt lập tức xuống xe, tiện tay đóng luôn cửa xe.

Chiếc xe màu đen trong nháy mắt lao đi như một mũi tên.

“Cậu ba, cẩn thận, đừng lái nhanh như vậy...” Lê Hùng Việt vừa đuổi theo vừa hét với theo xe, anh có thể cảm nhận được qua trực giác, lúc này Lâm Việt Thịnh đang lái xe với tốc độ tối đa.

Cậu ba không phải là người đàn ông không có lý trí, trên thương trường, cậu luôn trầm ổn bình tĩnh, mặc dù còn trẻ, nhưng làm việc rất chín chắn và quyết đoán, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, đã đưa ST lên đến đỉnh cao, một người đàn ông lỗ mắng không thể thành công được như vậy. Nhưng từ sau khi gặp cô Quách, cậu ba giống như con ngựa mất dây cương, lúc nào cũng có thể làm ra chuyện khiến người khác phải kinh ngạc.

Rõ ràng là đến đồn cảnh sát để tìm Trương Đình Hải, nhưng khi gặp phải Tăng Thanh Hải thì cậu lại lao vào đánh nhau, còn đuổi theo suốt đoạn đường.

Lê Hùng Việt lắc đầu hết cách, cái thứ gọi là tình yêu nói đến thì thấy lãng mạn hạnh phúc, nhưng tại sao lại khiến cho người ta điên cuồng đến vậy?

Xe của Tăng Thanh Hải là Chevrolet màu trắng, anh luôn thích màu trắng, màu trắng khiến người ta cảm thấy sự thanh khiết, thoải mái, cũng cho người ta cảm hứng tiến về phía trước.

Còn xe của Lâm Việt Thịnh lại là Rolls-Royce Motor cars màu đen, chiếc xe tối đen giống như tâm trạng của hắn lúc này vậy, điên cuồng tàn bạo, kích động... Lúc Tăng Thanh Hải quay vô-lăng, đột nhiên có một chiếc xe màu đen vượt qua anh với tốc độ kinh người.

Sau đó trực tiếp chặn ngang giữa đường, không chỉ chặn đường anh, mà còn rất nhiều xe ở phía sau, sau đó một cái bóng đen sì bước ra khỏi xe, đi đến trước xe Tăng Thanh Hải.

“Quách Thanh Tú, cô cút ra đây cho tôi...”

Lâm Việt Thịnh chỉ cảm thấy lửa giận đang cháy ngùn ngụt khắp cơ thể hắn.

Hắn không muốn nhìn thấy Quách Thanh Tú ngồi trong xe của người đàn ông khác, càng không muốn bọn họ thân mật như vậy.

“Bịch...” Lâm Việt Thịnh đâm một quyền vào kính xe, giống như con dã thú đang điên cuồng, gầm thét.

“Quách Thanh Tú, cô lập tức cút ra đây, nếu không Tănggi sẽ đập nát chiếc xe này...”

Lâm Việt Thịnh mắt không ché, thu hút sự chú ý của rất nhiều người, xe của hắn chặn ngang đường đi khiến những chiếc xe khác không thể đi được, vì vậy họ liên tục bấm còi, con đường bỗng trở nên ảm ỉ.

“Quách Thanh Tú, cô có nghe thấy không, lập tức cút ra đây...”

Lâm Việt Thịnh cởi áo vest ra, cúc áo sơ mi bên trong cũng đã giật ra nẩy khuy, cả vạt cũng nói rộng sang một bên, nhìn Lâm Việt Thịnh lúc này vô cùng

tàn bạo.

Ánh mắt Tăng Thanh Hải có chút khinh thường, anh quay người lại, dịu dàng nhìn Quách Thanh Tú.

“Thanh Tú, em không phải sợ, để anh nói chuyện với anh ta, được không?”

Quách Thanh Tú đau đầu, xoa xoa huyệt thái dương, “Anh Hải, vẫn nên để em nói chuyện với anh ta đi!”

Tăng Thanh Hải lo lắng nhìn cô, “Thanh Tú, anh ta đang phát điên, chẳng may lại ra tay làm em và đứa bé bị thương, anh ta nóng nảy như vậy, em đừng đánh giá cao anh ta.”

Quách Thanh Tú cười khò, có lẽ cô thật sự đã đánh giá cao hẳn.

“Nhưng mà, nhờ anh ta lại đánh anh nữa thì làm thế nào?”

Lòng Tăng Thanh Hải đầy ảm áp, thì ra cô vẫn quan tâm đến anh như thế, “Không sao, có cảnh sát ở đây, dù anh ta ra tay đi nữa cũng không đến nỗi nào đâu.

“Quách Thanh Tú, cô lập tức rút ra đây cho tôi...”

Giọng nói phần nộ của Lâm Việt Thịnh vang lên chói tai, hần đạp mạnh vào cửa xe.

Một số người ồn ào vây quanh hóng chuyện, cảnh sát giao thông nhận ra Lâm Việt Thịnh, không dám đến gần cản, chỉ cố gắng khơi thông đám người đang vây quanh.

“Mọi người nhường đường, tản ra hết đi, đừng nhìn nữa, đừng nhìn nữa...”

Lâm Việt Thịnh vừa cao to vừa đẹp trai, khí chất lại kiêu ngạo, khiến những người phụ nữ đang vây quanh đều nhao nhao ngạc nhiên ca thán, bọn họ rất muốn biết, người phụ nữ khiến anh chàng có khí chất như vậy phải để ý, rốt cuộc là người như thế nào?

Tăng Thanh Hải lấy một chiếc kính râm to đưa cho Quách Thanh Tú, “Đừng lo, anh ra...”

Tăng Thanh Hải mở cửa xe, Lâm Việt Thịnh lập tức xông đến, đưa tay tóm lấy cổ áo Tăng Thanh Hải.

Hần gió nắm đấm chuẩn bị đánh xuống, đột nhiên hần thả Tăng Thanh Hải ra, hừ lạnh một tiếng rồi xông vào xe kéo Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú đang đeo kính râm, cô rút đầu lại, không chịu ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Quách Thanh Tú, rút ra đây, có nghe thấy không?”

Tăng Thanh Hải đưa tay kéo Lâm Việt Thịnh, “Đừng hét nữa, cô ấy sợ, nếu anh cứ tiếp tục như vậy, chỉ khiến cô ấy càng sợ hơn thôi. Đồng người như vậy, anh có thể giữ lại chút tự trọng cho cô ấy được không?”

Âm thanh từ tốn, vốn cùng điềm đạm, Lâm Việt Thịnh đột nhiên quay người, đấm thẳng vào mặt Tăng Thanh Hải.

Tăng Thanh Hải không né tránh, khuôn mặt tuấn tú vẫn mỉm cười nhìn hẳn.

Nắm đấm của Lâm Việt Thịnh chưa đánh tới đã buông tay, hẳn nhìn Quách Thanh Tú một lúc, sau đó đóng cửa xe lại.

“Chúng ta qua bên kia nói chuyện được không? Anh lái xe vào lề đường, để những người kia tản đi!”

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhìn anh, sau đó lấy chìa khóa trong tay ra, vạt cho tên cảnh sát nhất gan.

Cảnh sát như được trút bỏ gánh nặng, lập tức đi lái xe tấp vào lề đường, cuối cùng cũng khai thông được con đường.

Lát sau, Tăng Thanh Hải mở cửa ngồi vào xe.

Quách Thanh Tú ngẩng đầu, bỏ kính râm ra, mặt cô nhợt nhạt đầy yếu ớt.

Cô nhìn thấy sắc mặt Lâm Việt Thịnh tối sầm, hẳn đứng bên đường nhìn chăm chăm cô.

“Thanh Tú, anh chuẩn bị lái xe, em ngồi vững vào...”

“Ừ...” Quách Thanh Tú nhẹ ừ một tiếng, xe tiến về phía trước, bóng dáng Lâm Việt Thịnh dần dần biến mất sau xe.

“Anh ta, đồng ý cho em đi cùng anh sao?”

Tăng Thanh Hải mỉm cười, cầm lái chắc chắn, “Ừ, đồng ý rồi, nhưng mai phải đưa em về.”

“Anh thuyết phục anh ta bằng cách nào vậy?”

“Ừm, không khó như em tưởng tượng...”

Khuôn mặt Tăng Thanh Hải mang theo nụ cười chiến thắng, muốn làm một người chuyển ý không khó, chỉ cần biết nhược điểm của hắn.

Mà nhược điểm lớn nhất của Lâm Việt Thịnh chính là Quách Thanh Tú, vì Quách Thanh Tú mà hắn dần dần mất đi sức phán đoán và lý trí, thậm chí phát điên...

Có điều, đây không phải chuyện Tăng Thanh Hải cần lo lắng, anh chỉ cần có được Quách Thanh Tú là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Anh và em

Tăng Thanh Hải quả thực giữ lời hứa, sau khi đưa Quách Thanh Tú về nhà, anh đã mời Lê Quyên Quyên đến. Anh biết rõ, nếu hai người ở riêng với nhau sẽ khiến cho Quách Thanh Tú càng thêm căng thẳng.

Trong phòng khách của nhà họ Tăng, Lê Quyên Quyên và Quách Thanh Tú đang ngồi nói chuyện trên sofa.

Tăng Thanh Hải thì đang bận bịu: “Thanh Tú, tối nay anh sẽ tự xuống bếp để làm món sườn xào chua ngọt mà em thích nhé, còn có món cá cay nữa...”. Ở nhà hàng Tây hôm nay, Quách Thanh Tú dường như không động đến dao nĩa, đương nhiên trong lòng Tăng Thanh Hải lo lắng cho cô.

“Được đó, không ngờ là em cũng có may mắn được thưởng thức món ăn do chính tay cậu chủ nhà họ Tăng làm...”

Quách Thanh Tú chỉ khẽ cười, không nói gì.

Trong phòng khách chỉ còn lại Quách Thanh Tú và Lê Quyên Quyên.

Lê Quyên Quyên cảm thán: “Oa, phòng khách nhà họ Tăng còn lớn gấp đôi cả căn nhà của tớ, quả đúng là người có tiền, quả là xa xỉ rồi. Và lại chỉ có một mình anh ấy ở nữa chứ.”

“Có khoa trương đến vậy không? Ngày trước, ba mẹ anh ấy đều sống ở đây.” Quách Thanh Tú bình thản nói.

Nếu Lê Quyên Quyên mà đến nhà Lâm Việt Thịnh thì còn tán thán nhiều hơn.

“À, Thanh Tú, cậu với Lâm Việt Thịnh lại cãi nhau à?”

Theo suy luận của Lê Quyên Quyên, nếu hai người họ không cãi nhau thì chắc chắn Quách Thanh Tú sẽ không chạy đến nhà của Tăng Thanh Hải thế này.

Hơn nữa, lúc Tăng Thanh Hải gọi điện thoại cho cô, cách nói chuyện rất uyển chuyển, như thể sợ Lê Quyên Quyên sẽ giận không chịu đến vậy.

Quách Thanh Tú khổ não nhíu mày lại: “Quyên Quyên, chắc tớ sẽ chia tay với Lâm Việt Thịnh.”

“Hả... có phải tên khốn đó lại ăn hiếp cậu không? Lần sau mà để tớ gặp hắn, kiểu gì tớ cũng phải chinh đốn lại hắn. Tên khốn này sao cứ ăn hiếp Thanh Tú nhà mình hoài thế, đúng là không biết điều mà. Cô gái xinh đẹp, dịu dàng như Thanh Tú nhà mình mà hắn lại không biết quý trọng...”

“Được rồi, được rồi, dừng...” Về hùng hồn của Lê Quyên Quyên chọc cho Quách Thanh Tú cười lăn lộn.

“Không phải như cậu nghĩ đâu. Dù tính tình Lâm Việt Thịnh hơi xấu một chút, nhưng bây giờ anh ta sẽ không đánh tớ. Tớ đang mang thai, hơn nữa anh ta còn thương đứa nhỏ nữa...”

“Thế thì tại sao cậu lại muốn chia tay?” Lê Quyên Quyên hỏi thẳng, cô rất muốn biết rõ nguyên nhân.

“Ừm, vì nhà họ Quách của tớ và nhà họ Lâm có mối thù truyền kiếp.”

“Mối thù truyền kiếp? Bây giờ là thời đại nào rồi, ai còn quan tâm đến chuyện đó nữa? Và lại, không phải ba cậu vẫn còn sống đó sao? Bảo ông ấy đi gánh cái hậu quả này đi, liên quan quái gì đến cậu?” Lê Quyên Quyên nói xong, gãi đầu: “À không, thời cổ không phải thịnh hành cái kiểu hòa thân hay sao? Hai nước đối địch với nhau, họ lại cho con gái của hoàng đế đi hòa thân để xoa dịu mối quan hệ căng thẳng giữa hai bên, sau đó cả hai nước đều trở lại yên bình đúng không? Sau khi cậu gả cho Lâm Việt Thịnh, rồi lại sinh cho anh ta một cậu con trai, không phải hai bên sẽ hòa hảo sao? Mối thù

truyền kiếp cũng xóa bỏ, như thế tốt biết bao nhờ?”

Kiểu giải thích của Lê Quyên Quyên khiến Quách Thanh Tú dờ khóc dờ cười.

“Cậu nói đúng, tớ cũng hi vọng có chuyện tốt này xảy ra. Nhưng hình như ba của Lâm Việt Thịnh không thích tớ.”

“Cậu quan tâm ông ấy thích hay không thích cậu làm gì, cậu gả cho Lâm Việt Thịnh chứ có phải gả cho ông già của anh ta đâu?”

“Nhưng mà... ông ấy sai người đến truy sát tớ...” Quách Thanh Tú buồn phiền nói: “Tớ chỉ sợ sau này bầu bì lớn rồi, em bé sẽ gặp phải bất hạnh nghiêm trọng. Đây là chuyện mà tớ không muốn thấy nhất.”

Lê Quyên Quyên kinh hãi đến mức không nói lên lời, rất lâu sau cô mới mấp máy được hai từ: “Cảm thú...”

“Quả nhiên là cha nào con nấy, đến cháu nội của mình mà cũng không thương, đúng là siêu cảm thú mà.” Lê Quyên Quyên đầy cảm phẫn mắng.

Quách Thanh Tú đang buồn rầu, đây vốn là một câu chuyện buồn, qua miệng Lê Quyên Quyên lại trở thành một câu chuyện cười huyệt rồi, cô lại nở nụ cười mỉm.

“Vậy bây giờ là Lâm Việt Thịnh không cần cậu nữa hả?”

“Không biết nữa, dù anh ấy có cần tớ hay không, tớ vẫn phải bảo vệ con của mình.”

“Hay cậu đến nhà tớ ở đi. Bên nhà tớ tương đối an toàn... Vừa rồi cậu nói chuyện truy sát gì gì đó là thế nào?”

“Vụ án nã súng mấy ngày trước đã có kết quả, là đặc công do người nhà họ Lâm phái đến...”

Lê Quyên Quyên oán hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi: “Mẹ kiếp, lại còn phái đặc công đến nữa, quá đáng lắm rồi đấy.”

Lê Quyên Quyên quay sang ôm lấy Quách Thanh Tú: “Thanh Tú, đứa nhỏ đáng thương này, sao cậu có thể đầu lại đặc công được chứ! Tớ thấy nhân lúc còn tỉnh táo, cậu mau dứt ra đi!”

Hai người đang nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên có một giọng nói từ ngoài cửa truyền đến.

“Tôi có làm phiền hai người không?”

Quách Thanh Tú ngoảnh đầu nhìn qua, Lý Vi Vi chậm chậm bước từ cửa vào. Cô ta mặc một chiếc áo sơ mi cổ điển màu hồng sáng, bên trên lấp lánh ánh kim cương, bên dưới vạt áo đang ten là một chân váy hoa, cùng một đôi giày cao gót màu bạc càng tôn thêm khí chất của cô ta.

Cô ta đeo một chiếc túi Hermes màu hồng thời thượng, mái tóc vừa uốn xoắn buông xõa vô cùng tùy ý, trông gợi cảm mà sang trọng.

Lớp trang điểm trên mặt cô ta rất tinh tế, theo mỗi bước đi chậm rãi của cô ta, mùi nước hoa La Petite Robe Noire thoảng đưa.

Lê Quyên Quyên nhũn mảy, mặt lạnh tanh không nói gì. Cô không thích Lý Vi Vi, ra vẻ con nhà giàu đáng ghét.

“Xin lỗi cô, Quách Thanh Tú, lúc trước là tôi không tốt, tôi không nên đối xử với cô như vậy.”

Chuyện xảy ra hôm đám cưới của Tăng Thanh Hải và Quách Thanh Tú, đương nhiên Lý Vi Vi cũng biết.

Lúc này lại chạm mặt nhau, trong mắt cô ta đã không còn lòng thù hận ghen ghét của ngày trước nữa, chỉ còn sự thương hại nhàn nhạt.

Quách Thanh Tú không nói gì, cô chỉ mỉm cười: “Tôi hi vọng cô và anh Hải có thể quay lại bên nhau.”

Câu nói này đã đánh trúng tâm tư của Lý Vi Vi.

Lý Vi Vi ngồi xuống chiếc sofa đối diện Quách Thanh Tú: “Tôi qua đây để thu dọn vật dụng của mình trước kia.”

Lời này vào tai Lê Quyên Quyên lại thành Lý Vi Vi đang khoe khoang mình từng có mối quan hệ rất thân thiết với Tăng Thanh Hải.

“À, hay là cô ở lại cùng ăn cơm đi, anh Hải đang bận rộn trong bếp, cô có muốn đi xem...”

Quách Thanh Tú đứng lúc tạo cơ hội cho họ.

“Được!” Lý Vi Vi cầu còn không được, cô ta đặt túi xách xuống rồi đi về phía nhà bếp.

Lê Quyên Quyên nhìn bóng lưng cô ta, nhỏ giọng bàn tán: “Thanh Tú, cậu cần gì phải khách khí với loại người này chứ?”

Quách Thanh Tú nhún nhún vai: “Vốn dĩ cô ấy phải là nữ chủ nhân của nơi này, là do sự xuất hiện của tớ đã khiến cô ấy mất đi thứ vốn thuộc về mình. Cô ấy hận tớ là lẽ đương nhiên mà.”

“Thanh Tú, sao cậu có thể nói như vậy, cô ta hại cậu như thế...”

“Bỏ đi, anh Hải cần một người phụ nữ như Lý Vi Vi giúp anh ấy. Còn tớ, tớ chẳng thể cho anh ấy thứ gì. Đến chút tình cảm ít ỏi cũng không thể.” Quách Thanh Tú có hơi thất thần.

Tình yêu mà Tăng Thanh Hải dành cho cô rất sâu nặng, nhưng cô lại không thể đáp trả lại anh. Vì thế cô không có tư cách đẩy cô gái bên cạnh anh ra. Kết quả tốt nhất là cô thể nhìn thấy anh tìm được hạnh phúc cho chính mình.

“Thanh Tú, cậu đúng là lương thiện!”

Lê Quyên Quyên cảm thán. Lúc này, giọng nói trong bếp truyền ra, xen lẫn với tiếng nấu nướng nên không nghe được rõ ràng.

Không bao lâu sau, Lý Vi Vi nhìn vô cùng thảm hại chạy ra.

Hai tay và trên người cô ta đều dính nguyên liệu nấu ăn, nước mắt cô ta chảy ròng, vừa chạy vừa kinh hô.

“Quả ớt, quả ớt này thật khiến người ta chịu không nổi mà!”

Nói xong cô ta chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Tăng Thanh Hải quần chiếc tạp dề đi ra, cười dịu dàng: “Thanh Tú, xin lỗi. Anh không ngờ Lý Vi Vi lại đến đây, hay là anh bảo cô ấy đi luôn nhé?”

Quách Thanh Tú vội vàng xua tay: “Đừng đừng, anh Hải, sao anh có thể làm vậy chứ? Dẫu sao cô ấy cũng từng là vợ sắp cưới của anh. Hay là ở lại đây cùng ăn cơm tối luôn.”

Trên gương mặt Tăng Thanh Hải nở nụ cười ấm áp: “Được, anh nghe lời em.”

Bữa tối vô cùng phong phú với một bàn đầy đồ ăn, có sườn xào chua ngọt, cá cay và cua cay...

Đầy một bàn đồ ăn đều là những món mà Quách Thanh Tú thích, hương thơm mê người bay thẳng tới mũi.

Ở nhà họ Lâm, Lâm Việt Thịnh căn dặn không cho phép di Nguyên làm các món ăn cay cho Quách Thanh Tú ăn, cô luôn chỉ ăn những món thanh đạm.

Quách Thanh Tú vô cùng ao ước được nếm những món ăn cay như thế này.

Tăng Thanh Hải nhìn thấy sự mong mỏi trong đôi mắt cô, anh đưa đũa cho cô: “Nếm thử xem món sườn xào chua ngọt này thế nào?”

“Vâng ạ!” Quách Thanh Tú thềm tới mức sắp chảy cả nước miếng rồi, xem ra món sườn xào chua ngọt này anh Hải đã phải bỏ rất nhiều tâm tư đây.

Miếng sườn được rán vàng óng giòn rụm, màu sắc đẹp mắt, đặc biệt là lớp mật ong mỏng bên trên nhìn có vẻ vô cùng hấp dẫn.

Quách Thanh Tú cầm đũa lên gấp một miếng đưa đến bên miệng, hương vị chua chua ngọt ngọt hoàn toàn giống với trước đây, còn có một mùi thơm nhẹ nhẹ của hạt dẻ nữa.

“Ngon quá...” Quách Thanh Tú lật miếng sườn lại, quả nhiên cô phát hiện ra một hàng hạt dẻ ngọt ở bên dưới.

“Anh Hải, cách làm này chỉ có anh mới có thể nghĩ ra thôi à...”

“Ha ha, biết em thích ăn nên anh mua về nhiều lắm...”

Nụ cười của anh có hơi cứng nhắc, cô thích ăn hạt dẻ, giống như chú sóc thích ăn hạt thông vậy. Còn anh thì thích nhìn cô ăn hạt dẻ, nhìn chiếc miệng nhỏ xinh của cô cắn từng hạt, gương mặt nhỏ nhắn sẽ hiện lên niềm vui sướng.

Đó là sự hưởng thụ lớn nhất của anh.

Vì thế anh đã mua rất nhiều hạt dẻ, những ngày không được trông thấy cô, anh nhìn hạt dẻ tới ngây ngốc...

“Đúng vậy, anh ấy đã mua rất nhiều hạt dẻ. Thanh Tú, cô không biết chứ, vừa rồi tôi đã trông thấy hạt dẻ được chất đầy trong tủ lạnh kia. Xem ra, anh Hải thương nhất cô em gái này đây nha?” Lý Vi Vi rửa mặt mũi trong nhà vệ sinh, trang điểm lại đàng hoàng, lúc này mới mỉm cười bước ra.

Nhưng dường như những lời nói của cô ta không dành được sự tán thành của mọi người.

Sắc mặt Tăng Thanh Hải hơi khó coi, Quách Thanh Tú lại nhìn đi nơi khác, còn ánh mắt của Lê Quyên Quyên thì hiện rõ vẻ thù địch.

Lý Vi Vi ngẩn ra, lập tức hòa giải.

“Oa, nhiều món quá, tay nghề của anh Hải giỏi thật đấy, em phải ăn thật nhiều mới được...”

Mọi người lúc này mới chậm rãi ngồi xuống. Tăng Thanh Hải ân cần đưa nước dầu tây qua.

Anh đưa cho Quách Thanh Tú trước: “Ưu tiên mẹ em bé trước nha, các em đừng ghen tỵ nhé!” Tăng Thanh Hải mỉm cười nói.

Lê Quyên Quyên nhún vai. Nụ cười trên gương mặt Lý Vi Vi có hơi cứng đờ, nhưng vẻ mặt này rất nhanh đã biến mất.

Cô ta không thể tức giận được, có gì mà phải tức giận cơ chứ! Quách Thanh Tú có thể nào cũng chỉ là em gái của Tăng Thanh Hải mà thôi.

Hơn nữa, cô ấy còn đang mang thai con của Lâm Việt Thịnh nữa.

Anh Hải sớm muộn gì cũng là của cô, không cần phải gấp gáp. Cô không thể nóng vội mà phải từ từ.

“Anh Hải, hôm nay em nhìn thấy một mặt khóa trường mệnh rất đẹp ở hiệu Kim Lục Phúc. Chúng ta đi mua tặng cho con của Thanh Tú được không anh?” Lý Vi Vi đề nghị.

Tăng Thanh Hải lập tức tán thành: “Được đấy! Xem ra vẫn là em có mắt thẩm mỹ.”

Chỉ một câu tán thưởng tiện miệng của Tăng Thanh Hải cũng khiến Lý Vi Vi như được ăn kẹo ngọt, tâm trạng cô rất vui vẻ.

“Thật ra còn các loại lác tay nhỏ nữa, chúng ta ăn cơm xong đi xem đi!”

Nhắc đến đứa trẻ, tâm trạng của Quách Thanh Tú cũng rất tốt: “Bây giờ bé vẫn chưa ra đời mà, có sớm quá không?”

“Không sớm, không sớm. Bây giờ không chuẩn bị dần đi, đợi sinh rồi thì không kịp đâu đấy.” Lý Vi Vi vội vàng bổ sung.

Cô ta ăn một miếng thức ăn rồi ra sức uống thức uống.

Không bao lâu sau, cả gương mặt của cô ta đỏ ửng lên, đến mũi cũng đỏ, rồi còn không ngừng chảy nước mắt nữa.

Món mà Tăng Thanh Hải làm quá cay...

“Vi Vi, anh nhớ em không thích ăn cay mà, em ăn như vậy không có vấn đề gì chứ? Có cần anh gọi giúp em đồ ăn bên ngoài đến không?” Tăng Thanh Hải khó hiểu nhìn Lý Vi Vi, anh nhớ có một lần cô ăn cay, ngày hôm sau lập tức nổi mụn, còn mọc lù lù ngay trên trán rất dễ thấy nữa, cô ấy nói là mình không thể ăn cay.

“Dạ, không cần phiền phức thế đâu ạ! Em không sao, thật ra chỉ là hơi cay chút thôi...”

Lý Vi Vi nói xong, sau đó rót thẳng nước dầu tây vào trong miệng.

“Thanh Tú, em thấy thế nào?”

Quách Thanh Tú lại ăn rất ngon miệng: “Hi hi, ngon lắm ạ. Lâu lắm rồi em không được ăn những món vừa miệng như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Em chỉ muốn ở một mình

Bữa ăn này mọi người ăn rất chậm, Quách Thanh Tú cực kì hưởng thụ hương vị này. Thật ra có vài món cũng không thể coi là ngon, nhưng vì đều là những món hồi nhỏ cô từng ăn, nên đã in dấu ấn trong lòng cô. Khi cô lớn lên không còn được ăn nữa, thế là cứ luôn cố gắng hồi tưởng lại mùi vị quen thuộc đó.

Giống như các món ăn bây giờ của Tăng Thanh Hải khiến cô nhớ lại rất nhiều chuyện. Mẹ, dì Mỹ Tuyết, còn có những năm tháng thơ ấu từng hạnh phúc nữa.

“Thanh Tú, sao em lại khóc?”

Ánh mắt của Tăng Thanh Hải chưa từng rời khỏi người Quách Thanh Tú, anh thấy cô đang ăn uống vui vẻ lại đột nhiên rơi nước mắt.

Anh vô cùng quan tâm đưa một tờ khăn giấy qua, Quách Thanh Tú nhận lấy khăn giấy lau nước mắt rồi chuyển từ khóc sang cười.

“Chắc tại lâu lắm rồi em không ăn cay nên bị cay mắt thôi ạ.”

“Thế thì em đừng ăn nữa, uống chút canh gà đi!”

Tăng Thanh Hải kéo bát canh gà đến trước mặt Quách Thanh Tú, anh múc đầy một bát nhỏ cho cô.

Thấy anh đôi đôi sẵn sốc Quách Thanh Tú như vậy, trong lòng Lý Vi Vi vẫn nổi lên vị chua nhàn nhạt.

Lúc ở cùng với nhau, dù là những khi thân mật như thế cô cũng chưa từng thấy anh chu đáo đến vậy.

Nhưng dù vậy, cô vẫn một lòng yêu anh như trước, yêu đến tận xương tủy.

“Vâng, em không sao đâu. Anh Hải, em ăn no rồi. . .” Quách Thanh Tú đứng dậy, cô không muốn ăn nữa.

“Thanh Tú, chúng mình đi xem ti vi đi!”

Lê Quyên Quyên đặt bát đĩa xuống, kéo Quách Thanh Tú ra ngoài.

Trong phòng ăn chỉ còn lại Tăng Thanh Hải và Lý Vi Vi.

“Anh Hải. . .” Lý Vi Vi nhìn Tăng Thanh Hải, mỗi một hành động của anh đều làm trời dậy ký ức ở nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng cô. Hồi ức thân thiết khi hai người từng sống chung với nhau thoáng cái dâng lên trong lòng. Cảm giác chua xót khiến cô gần như sắp rơi lệ.

“Ừ. . .” Tăng Thanh Hải nhả nhẹn dùng bữa, đôi mắt nâu nhìn chăm chú về một góc nào đó, trong đầu anh không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Anh Hải, em biết lúc trước đều là do em sai, em sai quá rồi. Một thời gian dài em luôn phải sống trong đau khổ, anh có thể tha thứ cho em không?” Một quý cô từng kiêu ngạo lại không thể không cúi đầu khi ở trước mặt người mình yêu.

Tăng Thanh Hải ngẩng đầu lên, cười điềm đạm: “Vi Vi, em biết sai rồi sao?”

“Vâng, sau này em sẽ không bao giờ làm hại Quách Thanh Tú nữa. Xin anh tha lỗi cho em, chúng mình làm lại từ đầu được không anh?” Lý Vi Vi vội nói.

Đôi mắt Tăng Thanh Hải hơi tối lại, anh khẽ gật đầu: “Được!”

Giọng nói của anh dù rất trầm thấp, nhưng lại khiến niềm hi vọng đã tắt của Lý Vi Vi bất chợt được thắp sáng lần nữa.

Cô bỏ bát đĩa trong tay xuống, bỏ nhào vào lòng Tăng Thanh Hải, giọt nước mắt nóng hổi lưng tròng. Hai tay cô ôm chặt lấy anh, cô ngửi thấy hơi thở quen thuộc, cảm nhận được sự ấm áp khi ở trong lòng anh. Cô yêu anh, luôn yêu anh một cách điên cuồng như vậy.

“Anh Hải, anh có biết không, em đã chờ ngày này lâu lắm rồi. Em nhớ anh, mỗi đêm đều nhớ anh. Nhớ từng giây từng phút khi chúng ta ở bên nhau, nhớ từng câu mà anh đã nói, nhớ từng ánh mắt của anh. Nhưng bất luận em có nhớ anh thế nào, chỉ cần trời sáng, em sẽ phải đối diện với thực tại tàn khốc là đã mất đi anh. Em không chịu nổi, thật sự không thể chịu nổi.”

Dòng nước mắt kích động nương theo gò má cô chảy xuống, một ngón tay thay cô nhẹ nhàng lau chúng đi.

“Em đừng khóc nữa, không phải chúng ta đã làm hòa rồi sao?” Giọng nói của Tăng Thanh Hải khẽ vang lên.

Lý Vi Vi vừa khóc vừa cười, cô dùng tay lau nước mắt: “Anh Hải, em biết Quách Thanh Tú là em gái của anh. Sau này em cũng sẽ yêu thương cô ấy như anh vậy, anh hãy tin em”

Trong mắt Tăng Thanh Hải ánh lên một tia đau thương rõ rệt, anh ngẩng đầu hướng ánh mắt đi nơi khác.

“Em ăn thêm chút đi, anh còn có việc. . .”

Anh nhẹ đẩy cô ra rồi quay người đi về phía nhà bếp.

Lý Vi Vi ngây ra, cô cầm lấy túi xách đi vào nhà vệ sinh. Cô bị niềm hạnh phúc to lớn này làm cho kích động tới mức quên hết tất cả, cô phải nghĩ cách để khiến mình bình tĩnh trở lại.

Đêm đến, một mình Quách Thanh Tú nằm trên chiếc giường trong phòng dành cho khách. Cô không mở đèn mà vùi mình vào trong đêm tối. Cô chăm chú nhìn lên trần nhà tối đen, tâm tư lơ lửng như sợi bông.

Lâm Việt Thịnh có bỏ qua cho cô không? Người nhà họ Lâm có bỏ qua cho cô không? Sau này cô phải làm sao đây?

Bao nhiêu câu hỏi vương mắc trong trí óc khiến đầu cô rất đau.

Cô mở mắt chờ trời sáng.

Tiếng bước chân vô cùng khẽ chậm rãi truyền từ cửa phòng đến, Quách Thanh Tú giật thót mình: “Ai vậy?”

“Là anh, Quách Thanh Tú, đừng sợ...” Giọng nói ảm áp của Tăng Thanh Hải từ cửa truyền vào: “Em chưa ngủ à?”

“Anh Hải, muộn thế rồi mà anh vẫn chưa ngủ sao?” Quách Thanh Tú ngồi dậy, bật chiếc đèn ngủ ở đầu giường lên.

Dưới ánh đèn, Tăng Thanh Hải ăn mặc chỉnh tề, anh đứng ở cửa phòng nhìn cô, trên gương mặt nở nụ cười nhẹ nhàng.

“Ừ, anh sang xem em đã ngủ chưa. Anh vào nói chuyện với em nhé, có phiền không?”

Quách Thanh Tú nghĩ ngợi, có lẽ Tăng Thanh Hải vừa về đến nhà sau khi đưa Lý Vi Vi về, cô gật đầu.

“Vâng, dù sao em cũng không ngủ được.”

Tăng Thanh Hải bước đến chiếc ghế đối diện với Quách Thanh Tú ngồi xuống, anh khẽ mỉm cười nhìn cô.

“Thanh Tú, nếu anh quay lại với Lý Vi Vi thì em sẽ không ghét bỏ anh nữa chứ?”

“Chuyện này... Anh Hải, đương nhiên em mong anh được hạnh phúc. Dù anh có phải là anh ruột của em hay không, em đều sẽ chúc phúc cho anh như vậy.”

Chúc phúc! Đáy lòng Tăng Thanh Hải có nỗi mất mát đang lan ra, cuối cùng vẫn không có tình yêu. Trước giờ cô đều không yêu anh, một chút cũng không.

Sau khi chia tay, cô có thể quên hết tất cả về anh. Còn anh thì như sa xuống đầm lầy, vĩnh viễn không thể thoát ra được.

Anh chăm chú quan sát cô gái nhỏ trước mặt.

Gương mặt cô trắng nõn, đôi mắt to tròn sáng long lanh, mái tóc đen dài óng ả. Cô ngồi lẳng lặng trước mặt anh như một cô búp bê bằng sứ.

Anh đột nhiên đứng bật dậy, rồi ôm chặt lấy Quách Thanh Tú vào lòng.

“Anh Hải, anh làm sao vậy ạ?”

“Để anh ôm em một lần cuối cùng được không?”

Giọng nói của anh đầy vẻ cầu xin, câu cầu xin hèn mọn đó như một kẻ thất bại trong tình yêu truy cầu sự thương hại của đối phương.

Chỉ sợ là một ánh mắt, cái ôm hay nụ cười cũng khiến anh cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ.

Vòng ôm của anh nhẹ nhàng, cơ thể anh nghiêng về phía trước, thực chất thì cơ thể hai người không hề dính sát vào nhau.

Anh không dám thân thiết quá mức, sợ cô sẽ không chịu nổi.

Trong lòng Quách Thanh Tú khẽ rung động. Anh Hải, anh Hải của cô, người anh bảo vệ cô thời thơ ấu, thứ anh cần chỉ là một vòng ôm cuối cùng này mà thôi.

Cô mở vòng tay cứng nhắc của mình ra, cuối cùng vẫn chầm chậm ôm lấy anh.

Rất lâu sau, Tăng Thanh Hải mới buông tay ra, sau đó anh ngồi lại vào vị trí cũ của mình.

Anh dịu dàng mỉm cười với cô: “Thanh Tú, em hãy quên tất cả những chuyện không vui đi! Anh đã đồng ý tha thứ cho Lý Vi Vi rồi, vì thế sau này em không cần phải chống đối trước mặt anh như vậy nữa.”

Quách Thanh Tú hơi ngại ngùng đáp: “Em có chống đối gì đâu, chắc là anh nghĩ nhiều đó thôi, anh Hải!”

“Ừm, em ngủ ngon!” Tăng Thanh Hải đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

“Anh Hải...” Quách Thanh Tú gọi anh lại.

“Em muốn biết anh và Lâm Việt Thịnh đã nói những gì? Sao anh ấy lại đồng ý cho em ở lại nhà anh một đêm?”

Tăng Thanh Hải khẽ cười: “Anh chỉ nói em đang mang thai, bảo anh ta bình tĩnh một chút, sáng mai anh ta sẽ đến đón em.”

Lúc này, một chiếc xe Rolls-Royce màu đen đang lẳng lặng đỗ ở trước cổng biệt thự nhà họ Tăng.

Ánh mắt thâm trầm của hắn dường như có thể nhìn xuyên qua bóng đêm, thấy Quách Thanh Tú ở trong phòng.

Sáng sớm tinh mơ, Quách Thanh Tú đã bị tiếng gõ cửa dồn dập làm giật mình tỉnh giấc. Cô mở to mắt, trời hình như vừa mới sáng.

Giọng của Lâm Việt Thịnh đã gào lớn ở bên ngoài: “Quách Thanh Tú, cô mau lên ra đây.”

Quách Thanh Tú toát mồ hôi, người đàn ông này quá ấu trĩ, thế mà lại náo loạn đến cả nơi đây.

Xem ra cô ở đây cũng không được yên thân rồi.

Quách Thanh Tú vội vàng mặc thêm áo rồi xuống giường mở cửa, Tăng Thanh Hải đang đứng dựa vào cửa nhìn cô kéo cửa ra. Anh hơi kinh hãi, lập tức lùi về sau một bước: “Sớm vậy mà em đã dậy rồi à?”

Khóe miệng Quách Thanh Tú giật giật: “Bên ngoài ồn ào như vậy, em mà ngủ được thì em là thần tiên rồi.”

Nói xong cô bắt đầu đi lắc đầu, sau đó đi xuống dưới tầng: “Anh Hải, em xin lỗi. Em đã mang đến quá nhiều phiền phức cho anh rồi.”

Sau khi Quách Thanh Tú ra ngoài, Lê Quyên Quyên cũng mặc áo ngủ đi từ phòng ra.

Cô gãi đầu, vô cùng bất mãn lắm bảm: “Lâm Việt Thịnh đúng là đáng sợ, công phu sư tử gầm chính là đây chứ đâu.”

Quách Thanh Tú nhún vai, đột nhiên cô nhớ ra, tại sao Tăng Thanh Hải lại ở trước cửa phòng cô, không lẽ anh đã đứng đó cả đêm sao?

Quách Thanh Tú quay đầu nhìn Tăng Thanh Hải, trên mặt anh là nụ cười âm áp. Anh nhìn cô dịu dàng hỏi: “Em có đói bụng không? Hay là ăn sáng xong hãy đi!”

Lê Quyên Quyên nói chen vào: “Quách Thanh Tú, tớ thấy bây giờ cậu nên đi ra ngoài đi. Nếu không thì con người đó sẽ phá hủy cả căn nhà này mất.”

Quách Thanh Tú nhìn Tăng Thanh Hải rồi nở một nụ cười bất đắc dĩ: “Em đi đây, anh Hải, anh phải tự chăm sóc bản thân cho tốt nhé!”

Quách Thanh Tú nhìn thấy Lâm Việt Thịnh ngang ngược kia đứng ở trước cổng, có lẽ cả đêm qua anh ta không ngủ nên sắc mặt có hơi dọa người.

Quách Thanh Tú chậm chạp đi qua, người bảo vệ từ từ mở cánh cửa sắt ra.

Lâm Việt Thịnh đứng ở cổng nhưng không bước vào, đôi mắt thâm trầm của hắn nhìn Quách Thanh Tú: “Còn không mau lên qua đây, hay là đang lưu luyến nơi này? Muốn cùng hắn ta viết tiếp đoạn tình xưa à?”

Lời nói cay nghiệt phát ra, Quách Thanh Tú thấy vô cùng lúng túng.

Cô ngoảnh mặt đi, Tăng Thanh Hải và Lê Quyên Quyên đang đứng ở nơi cổng lớn cách cô không xa, chắc chắn những lời nói không hay này đã bị họ nghe thấy cả rồi.

Quách Thanh Tú bước nhanh mấy bước đi ra khỏi nhà họ Tăng, cô đứng trước mặt Lâm Việt Thịnh, gương mặt bắt mắt bắt mắt lên nhìn hắn.

“Lâm Việt Thịnh, anh ăn nói giữ ý một chút đi được không? Anh Hải đã quay lại với Lý Vi Vi rồi, có phải anh vẫn muốn chia cắt họ hay không?”

Lâm Việt Thịnh khinh bỉ liếc về phía Tăng Thanh Hải một cái: “À họ Lý đó ư? Tăng Thanh Hải mà vẫn còn muốn quay lại với cô ta, chắc chắn không thể...”

“Xin anh, Lý Vi Vi người ta vừa có xuất thân tốt, vừa có diện mạo xinh đẹp. Anh Hải không có lý do gì mà không thích cô ấy cả.”

Lâm Việt Thịnh kéo tay Quách Thanh Tú ấn cô vào xe.

“Nếu Tăng Thanh Hải mà yêu Lý Vi Vi, tôi chặt đầu mình làm bóng cho cô đá...”

Lâm Việt Thịnh vô cùng khinh thường nói.

“Anh dựa vào đâu mà cho là anh Hải sẽ không yêu Lý Vi Vi?”

Lâm Việt Thịnh bắt đầu đánh vô lăng, lạnh lùng đáp: “Dựa vào trực giác của đàn ông, Lý Vi Vi thì có cái gì?”

Đều là đàn ông với nhau, cho nên từ ánh mắt của Tăng Thanh Hải, Lâm Việt Thịnh có thể nhìn ra người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nhưng dù Tăng Thanh Hải có nghĩ gì thì cũng đều là vọng tưởng mà thôi, không một ai có thể cướp Quách Thanh Tú khỏi tay hắn cả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Chúng ta không thể sai lầm nữa

Ở cửa lớn của nhà họ Lâm, Lâm Thanh Tùng đang khoanh hai tay nhìn Quách Thanh Tú về đến nhà, anh ta huyết sáo về phía cô.

“Người đẹp, hoan nghênh em về nhà...”

Dứt lời, anh ta giang tay định ôm Quách Thanh Tú một cái thân thiết thì bị Lâm Việt Thịnh đẩy ra: “Làm cái gì đấy, anh tránh xa cô ấy ra một chút.”

Lâm Thanh Tùng lão đảo lù về sau mấy bước, vô cùng uất ức tui hận: “Chú ba, chú hung dữ gì chứ! Người ta chẳng qua chỉ muốn chào hỏi em ấy thôi mà!” Nói rồi, anh ta nhướn mày với Quách Thanh Tú.

“Xéo, anh tưởng đây là Pháp à? Đẹp cái kiểu chào hỏi đấy của anh đi, không cho phép anh động tay với người phụ nữ của em.”

“OK, chú ba, chú nghiêm túc rồi đấy nhì. Anh đảm bảo là sau này sẽ không đến gần người đẹp nữa, được chưa?”

Mỗi lần thấy hai anh em họ đùa giỡn, Quách Thanh Tú đều cảm thấy rất ấm áp.

Nhìn thấy chiếc vali ở cửa ra vào, Quách Thanh Tú ngạc nhiên hỏi: “Lâm Thanh Tùng, anh phải đi đâu à?”

Lâm Thanh Tùng nhún vai: “Chuyến hành trình Trung Quốc của anh kết thúc rồi, anh phải về Pháp thôi. Anh chỉ định chào tạm biệt với em mà bị chú ba phá hỏng mất tiêu rồi, thật đúng là cái tên chẳng hiểu gì sất.”

“Ha ha, đã về rồi, sao anh không ở lại thêm mấy hôm nữa?”

“Haizz, anh cũng muốn đấy chứ, nhưng chú ba... ây dô, chú ba, chú quá đáng lắm, quá đáng lắm lắm. Anh nói cho chú biết, chúng ta chưa có xong đâu. Anh về Pháp rồi sẽ không thèm để ý đến chú nữa, ây dô...”

Lâm Việt Thịnh ra sức đá Lâm Thanh Tùng, Lâm Thanh Tùng vừa lùi về sau vừa không chịu thôi tiếp tục cãi nhai. Hai người cứ gây nhau cho đến tận cổng biệt thự, Lê Hùng Việt lúc này mới xách vali của Lâm Thanh Tùng đến.

Quách Thanh Tú đứng ở cửa ngáy ngốc nhìn hai anh em họ trêu đùa.

Lâm Việt Thịnh nhanh chóng quay người lại rào bước về phía Quách Thanh Tú, bàn tay lớn của anh nắm chặt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô.

Anh dùng lực kéo cô vào trong phòng khách.

Có lẽ do quá tức giận nên lực tay anh có phần quá đà, Quách Thanh Tú đau tới mức nhũ hàng lông mày lại.

“Lâm Việt Thịnh, anh điên rồi. Anh thả tôi ra, anh đang phát điên cái gì thế hả?”

“Đúng, tôi điên rồi...”

Lâm Việt Thịnh bực tức khẽ gầm lên, di Nguyễn lo lắng nhìn Quách Thanh Tú, nhưng không dám bước lên trước khuyên ngăn mà chỉ đứng ở lối vào giữa phòng khách và nhà bếp, chốc chốc đi lại liếc mắt nhìn về phía này.

Quách Thanh Tú bị Lâm Việt Thịnh ấn mạnh lên ghế sofa, chiếc sofa mềm mại bị Quách Thanh Tú đè xuống thật sâu.

Quách Thanh Tú chặt vật dùng hai tay chống xuống sofa, cổ tay cô bị hấn nắm đở lên, đau tới mức phát khóc.

“Quách Thanh Tú, có phải cô vẫn còn tình cảm với Tăng Thanh Hải không?” Hai tay Lâm Việt Thịnh giữ lấy Quách Thanh Tú, khiến cô không thể nhúc nhích, hấn nhìn xuống cô từ trên cao.

Gương mặt tuấn tú của hấn u ám, không biết là do cả một đêm không ngủ hay là do tức giận mà hai mắt hấn đỏ ngầu, cao độ giọng nói cũng rất lớn, chấn động tới mức hai tai của Quách Thanh Tú ù cả lên.

Quách Thanh Tú đau khổ nhìn hấn.

Qua đôi mắt đầm lệ mơ màng, cô có thể nhìn thấy di Nguyễn đứng sau lưng Lâm Việt Thịnh không ngừng xua tay, ra hiệu Quách Thanh Tú đừng chọc giận Lâm Việt Thịnh.

Hấn vẫn là một bá vương như trước, đây là thế giới của hấn, không ai dám chống lại hấn cả.

Quách Thanh Tú đau khổ cúi đầu.

Cô không yêu Tăng Thanh Hải, đáp án này cô đã rất rõ ràng rồi. Cô những tưởng Lâm Việt Thịnh cũng rất rõ rồi chứ.

Nhưng tại sao hấn vẫn cứ dồn ép cô hết lần này tới lần khác?

Hay tại tình yêu giữa hai người họ căn bản vẫn chưa xây dựng được một chút tin tưởng nào?

Nước mắt như những viên ngọc rơi lã chã, không ngừng chảy ra khỏi mắt Quách Thanh Tú.

Cảm giác đau đớn như thủy triều tràn ngập đáy lòng cô.

“Nói đi...” Lâm Việt Thịnh lại gầm lên lần nữa.

“Cậu ba, cậu nên kiềm chế một chút, cô Quách đang mang thai, cậu không thể làm thế với cô ấy được!” Di Nguyễn quả thực không thể đứng nhìn thêm được nữa.

Tính tình của cậu ba thì xấu, còn tính cách của cô Quách lại bướng bỉnh. Hai đứa trẻ này ở cùng nhau là lại đối đầu với nhau, không ai chịu nhường ai. Bây giờ còn đang mang thai đứa nhỏ, chẳng may xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?!

Lâm Việt Thịnh quay đầu lại, quát lên với di Nguyễn đang đi tới: “Chuyện trong nhà từ bao giờ tới lượt dì quản vậy, đi ra ngoài.”

“Dạ, vâng vâng, tôi đi đây ạ...” Di Nguyễn thở dài đi ra ngoài, bà vừa đi vừa lắc đầu. Bà chỉ là một người giúp việc mà thôi, không thể ngăn cản được chuyện gì cả.

Quách Thanh Tú lại kích động: “Lâm Việt Thịnh, đồ khốn kiếp nhà anh. Di Nguyễn lớn tuổi như vậy rồi, sao anh có thể dùng loại giọng điệu đầy dẽ nói chuyện với dì ấy hả?”

Đôi mắt phượng của Lâm Việt Thịnh khề híp lại, ánh mắt vô cùng đáng sợ: “Quách Thanh Tú, cô bớt làm nhảm cho tôi. Mẹ nó nữa rốt cuộc cô đã làm gì với Tăng Thanh Hải rồi hả? Đứa bé trong bụng cô rốt cuộc là con của ai?”

Mắt Quách Thanh Tú tròn tròn, cô không dám tin nhìn Lâm Việt Thịnh.

Hắn lại có thể... nói những lời đó với cô?

Quách Thanh Tú vung tay đánh mạnh lên gương mặt điển trai của Lâm Việt Thịnh. Lâm Việt Thịnh đang trong cơn phẫn nộ lại ngậy ra quên tránh đi, tiếng bạt tai vang dội trong phòng khách.

Lê Hùng Việt đứng ở cửa ra vào cũng ngăn người, từ lúc nào mà cô Quách cũng trở nên điên cuồng như thế?

Má trái của Lâm Việt Thịnh lập tức xuất hiện một dấu đỏ rất lớn.

“Lâm Việt Thịnh, anh nghe cho rõ đây, dù đứa bé này là con ai thì cũng không phải của Lâm Việt Thịnh anh. Khốn nạn, lưu manh, ngu ngốc. Sao tôi có thể mang thai con của một kẻ khốn kiếp như anh chứ?”

Quách Thanh Tú nổi giận, bao nhiêu bất mãn từ trước đến nay dồn nén trong lòng cô nay phát tiết cả ra ngoài.

Nét sùng sốt trong đáy mắt Lâm Việt Thịnh dần chuyển thành phẫn nộ, nỗi đau đớn trên mặt đã chẳng còn là cái thái gì.

Cô lừa gạt di Nguyễn nói là đi dạo phố với Lê Quyên Quyên, nhưng không ngờ lại bị hấn bắt gặp cô đang ở cùng với Tăng Thanh Hải, lại còn ôm ôm ấp ấp nữa.

Hắn định đưa cô về nhà, nhưng cô không chịu. Cô tha đi cùng Tăng Thanh Hải về nhà chứ không thèm về cùng hấn.

Vì đợi đón cô về, hấn đã chầu chực như một con chó canh nguyên đêm trước cổng nhà họ Tăng.

Thế mà một câu hỏi thăm dò dằng cô cũng không nói với hấn, giải thích cũng không, sắc mặt thì hậm hực khi đối diện với hấn, rồi còn cho hấn một cái bạt tai nữa.

Đù rồi, tốt xấu gì Lâm Việt Thịnh hấn cũng là một người đàn ông. Chưa nói tới chuyện dứt bỏ danh phận tổng giám đốc cao quý, chí ít hấn còn có lòng tự tôn và giới hạn cuối cùng của bản thân chứ?

Người phụ nữ đáng chết này lại hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn cuối cùng của hấn.

Điều khiến hấn điên tiết hơn nữa là cô lại dám gào lên đứa bé trong bụng không phải là con của hấn!!!

Lâm Việt Thịnh vô cùng tức giận, toàn thân hấn bị cơn giận dữ bao vây, không thể nào bình tĩnh được.

Khuôn mặt tuấn tú của hấn đáng sợ hệt như tu la ở dưới địa ngục.

Hấn ấn Quách Thanh Tú xuống sofa, bắt đầu kéo xé quần áo của cô: “Để tôi xem xem, rốt cuộc đứa bé là con của ai...”

Quách Thanh Tú vô cùng kinh hãi, đối diện với hành động điên rồ của Lâm Việt Thịnh, cô bị dọa sợ, quơ quào đôi tay nhỏ găng sức đánh lại Lâm Việt Thịnh.

“Anh điên rồi!! Anh là đồ điên rồ, mau thả tôi ra...”

“Xoẹt...” Chiếc váy của Quách Thanh Tú bị Lâm Việt Thịnh điên cuồng xé rách, nó tuột thẳng từ cần cổ của cô đến chỗ xương quai xanh, nước da lộ ra trắng như quả trứng gà bóc.

“Thả tôi ra, thả tôi ra...”

Lâm Việt Thịnh dùng chân ép hai chân của Quách Thanh Tú lên sofa, một tay hấn túm lấy hai tay nhỏ của cô, một tay khác ra sức xé rách lớp vải cuối cùng che chắn trên cơ thể cô.

Trong mắt hấn cháy lên ngọn lửa phẫn nộ không tên.

Người phụ nữ của hấn, người phụ nữ mà hấn có thể hy sinh cả tính mạng của mình để đổi lấy, hấn không cho phép người khác chạm vào cô.

Một cơn ớn lạnh kéo tới, Quách Thanh Tú bị Lâm Việt Thịnh lột sạch sẽ chỉ còn lại nội y.

Quách Thanh Tú co thân thể mảnh mai của mình lại, không ngừng rúc vào sofa giống như một vật nhỏ bị thương đối diện với người thợ săn đáng sợ, toàn thân cô không ngừng run rẩy.

Bàn tay lớn của Lâm Việt Thịnh phủ lên vùng bụng dưới trông vẫn như bình thường của cô, hấn lạnh lùng hỏi: “Đứa bé có phải là con của tôi không?”

Quách Thanh Tú sợ tới mức toàn thân phát run, cô không biết Lâm Việt Thịnh rốt cuộc định làm gì nữa.

Với tính cách của hấn, chuyện gì hấn cũng có thể làm được.

“Lâm Việt Thịnh, anh đừng làm loạn, anh sẽ làm đứa nhỏ bị thương đấy...”

Lâm Việt Thịnh cười lạnh: “Cô sợ rồi sao? Cô cũng biết sợ à? Cô đã làm chuyện gì rồi? Nói cho tôi biết, đứa bé là con của ai?”

Ngón tay thon dài của Lâm Việt Thịnh đang ngoào du trên da thịt tinh tế mẫn cảm của Quách Thanh Tú, mang lại cảm giác ngứa ngứa khiến người ta sồn gai ốc.

Nếu Lâm Việt Thịnh mà đánh một đòn xuống, đứa nhỏ trong bụng Quách Thanh Tú sẽ biến thành một vũng máu mất, từ đây nó sẽ không còn nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú đầy nước mắt, vì hoảng sợ nên toàn thân cô lạnh toát. Lúc này cô đã không thể suy nghĩ như bình thường được nữa rồi.

“Nói mau...” Lâm Việt Thịnh trầm giọng quát lên đầy phẫn nộ.

“Đứa bé là con anh, là con của anh. Đồ khốn kiếp nhà anh, nếu anh mà dám làm bậy, anh sẽ phải hối hận cả đời.”

Cuối cùng Quách Thanh Tú cũng không chịu đựng nổi nữa, cô ôm lấy khuôn mặt nhỏ bé của mình, từng giọt nước mắt nức nở tuôn trào.

Cái gì cô cũng không sợ, chỉ sợ mất đi đứa bé này.

Nếu không phải đang mang thai, cô sẽ chống lại tên khốn kiếp này đến cùng, xem xem hấn có thể làm gì?

Đột nhiên một chiếc khăn bông được ném lên người Quách Thanh Tú, quấn chặt cả người cô vào trong. Quách Thanh Tú chỉ cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, cả người bị ôm lên.

Lâm Việt Thịnh không đánh cô, cũng không nắn cô, bên tai chỉ còn lại tiếng bước chân nặng nề nhịp nhàng.

Hấn ôm cô lên bước từng bước về phía phòng ngủ.

Lâm Việt Thịnh đặt Quách Thanh Tú lên chiếc giường lớn mềm mại: “Nghe cho rõ đây Quách Thanh Tú, nếu cô có suy nghĩ quá phận với tên đàn ông nào khác, cô biết hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào rồi đấy.”

Lời nói của hấn băng lạnh thấu xương rơi vào trong tai cô, dù toàn thân cô đã được một chiếc chăn dày bao bọc nhưng vẫn cảm thấy cả người ớn lạnh.

Quách Thanh Tú không ngừng run lấy bầy.

Lời nói của Lâm Việt Thịnh dần trở nên biến điệu, phảng phất lúc thì gần bên tai lúc thì trở nên thật xa xôi.

“Lạnh quá...” Quách Thanh Tú mê man kêu lên một tiếng, đột nhiên cô cảm thấy bụng mình rất đau.

“Cô Quách, cô Quách, cô làm sao thế?”

Trong lúc mơ màng, dường như có giọng nói của dì Nguyễn vang lên bên tai cô, có một bàn tay đặt lên trán cô.

“Cậu ba, cậu ba, không xong rồi, cô Quách bị sốt rồi...” Giọng hô gọi chói tai của dì Nguyễn kích thích màng nhĩ Quách Thanh Tú.

“Dì Nguyễn, cháu muốn đi vệ sinh...” Quách Thanh Tú vô thức chống tay xuống giường, đột nhiên dưới chân cô mềm nhũn, cả người ngã xuống nền nhà.

“Cô Quách, cô Quách, cô làm sao thế?” Tiếng kêu hoảng loạn của dì Nguyễn vang dội khắp phòng ngủ.

Quách Thanh Tú mềm nhũn nằm trên sàn nhà, gương mặt nhỏ nhắn nóng như lửa đốt, đỏ ửng.

Cô cảm thấy đầu mình rất nặng, mí mắt cũng dính lại với nhau, cô muốn mở mắt ra nhưng không sao mở nổi.

Sau đó cô nhanh chóng mất đi ý thức.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu sau, Quách Thanh Tú mới gắng sức mở mắt ra được, cô nhìn thấy một cái bóng trắng to to đi qua đi lại.

“Cô Quách, cô tỉnh rồi...” Dì Nguyễn sốt ruột hỏi.

Mãi một lúc lâu, Quách Thanh Tú mới lấy lại tinh thần, cô phát hiện mình lại nằm trên giường bệnh của bệnh viện.

“Tôi, tôi bị làm sao vậy?”

Dì Nguyễn nắm chặt lấy tay của Quách Thanh Tú: “Cô Quách, hôm qua cô bị viêm ruột thừa nên phát sốt, dọa tôi sợ muốn chết... Cậu ba!”

Dì Nguyễn mới nói được một nửa đã căng thẳng đứng dậy, bà buông tay của Quách Thanh Tú ra rồi rời khỏi phòng bệnh.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, Quách Thanh Tú chậm chậm nhìn qua, dáng người của Lâm Việt Thịnh xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143: Nằm viện lần nữa

Quách Thanh Tú đối diện với ánh mắt ân cần của Lâm Việt Thịnh, cô đau đớn quay mặt đi, không nhìn hấn nữa.

Hắn bước những bước nặng nề đến đứng cạnh giường cô. Quách Thanh Tú nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ của ánh mắt ấy.

Bỗng nhiên, bàn tay to lớn của hấn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên mặt mình.

“Em nói không sai, Lâm Việt Thịnh tôi là tên khốn nạn, em đánh tôi đi.”

Quách Thanh Tú cố gắng kiểm soát tay mình, không để cho hấn kéo qua.

Sức lực của Lâm Việt Thịnh rất mạnh, cô không thể nào kiềm được cứ để tùy hấn kéo tay cô tự đánh thật mạnh lên mặt.

“Đủ rồi! Lâm Việt Thịnh, anh đừng như thế có được không, nơi này là bệnh viện, anh đừng khiến tôi khó xử.”

Quách Thanh Tú dùng sức rút tay về.

Lâm Việt Thịnh cũng không tiếp tục ép buộc cô.

“Thanh Tú...” Một giọng nói đầy quan tâm truyền vào từ ngoài cửa.

Gương mặt tuần tú của Lâm Việt Thịnh lập tức tối sầm, hấn dùng ánh mắt tràn đầy địch ý nhìn người đàn ông bên ngoài.

Quách Thanh Tú ngồi dậy, Tăng Thanh Hải mang theo nước trái cây đi vào, trên mặt đều là ý cười.

“Thanh Tú, anh nghe nói em bị bệnh, giờ em cảm thấy thế nào?”

Quách Thanh Tú vô lực lắc đầu, cô lặng lẽ liếc Lâm Việt Thịnh một cái, Lâm Việt Thịnh biểu cảm quái gở đứng bên cạnh giường bệnh.

Hắn không đi ra ngoài, cũng không cãi nhau với Tăng Thanh Hải. Nhưng Quách Thanh Tú vẫn nhìn ra được con tức giận từ trong đáy mắt hắn, hắn đang cố gắng khoan nhượng.

“Anh Hải, em không sao, chỉ là bị viêm ruột thừa thôi. Em đã được truyền nước rồi, bác sĩ nói là không sao.”

“Viêm ruột thừa? Vậy em phải cẩn thận một chút, không được ăn thức ăn sống chưa qua chế biến.”

Quách Thanh Tú mỉm cười nhìn Lâm Việt Thịnh: “Ha ha, có anh ấy chăm sóc, em không sao.”

Tăng Thanh Hải cũng không nán ná quá lâu, anh mang thức ăn mình tự tay làm sang cho Quách Thanh Tú, sau đó rời đi.

Từ đầu tới cuối, Lâm Việt Thịnh đều không ư hử một tiếng, có lẽ là vì lần này Quách Thanh Tú thật sự bệnh nặng, tận đáy lòng hắn đã quan tâm đến cô rồi chăng.

“Ái chà, cô Quách, cậu Tăng mang sườn xào chua ngọt đến.” Di Nguyễn mở cà mèn, mùi thơm của sườn xào chua ngọt bay ra, làm nhật đi mùi thuốc khừ trùng trong phòng bệnh.

Quách Thanh Tú cũng đã rất đói bụng, cô lập tức cầm đĩa lên: “Mau, mau lấy tới cho con nếm thử đi ạ!”

Kể từ lúc có thai, mỗi khi nghe thấy mùi chua cay Quách Thanh Tú lại muốn chảy nước miếng, đây đúng là phản ứng kỳ lạ.

Vừa mới vươn đĩa gấp một miếng, cô còn chưa kịp gấp về đã bị một bàn tay to lớn ngang ngược chặn lại.

Xương sườn rút lên chắn, để lại một mảng dầu mỡ lớn trên chắn rồi lăn xuống đất.

Quách Thanh Tú kinh ngạc nhìn Lâm Việt Thịnh, di Nguyễn cũng kinh hãi, đứng ngây người.

Lâm Việt Thịnh dứt khoát cầm cả khay thức ăn lên ném vào thùng rác.

“Không được ăn!”

Quách Thanh Tú ngẩng cằm, đôi mắt long lanh nhìn hắn đầy khinh bỉ: “Lâm Việt Thịnh, anh lại nổi điên cái gì thế?”

“Không nổi điên gì cả, cô ở nhà họ Tăng một đêm đã bị viêm ruột thừa. Thức ăn nhà anh ta cho người ăn được sao?”

“Anh...” Quách Thanh Tú nghẹn lời, tay vẫn cầm đôi đũa sững ra.

“Áy, cô Quách, cậu ba nói đúng đấy ạ, thật ra chắc món này không ăn được đâu! Cậu ba vứt đi là đúng, bây giờ cô đang có thai, nên kiêng cử một chút.” Di Nguyễn vội vàng đứng giữa giảng hòa.

Bằng không, cặp oan gia này chắc chắn sẽ lại cãi nhau ầm ĩ.

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm Lâm Việt Thịnh, con ngươi đen sâu thẳm của Lâm Việt Thịnh trừng ngược lại cô: “Muốn ăn sườn xào chua ngọt đúng không, cái này có gì khó đâu, chờ đấy...”

Nói xong, hắn lập tức đi thẳng ra ngoài.

Quách Thanh Tú tức giận tới mức muốn khóc: “Di Nguyễn, sao người này giống trẻ con thế?”

“Ha ha, cô Quách đừng nổi nóng, cậu ba là thật lòng với cô đấy, cô đừng trách cậu ấy. Đợi ít ngày nữa cô xuất viện, chắc chắn cậu ấy sẽ không cư xử vậy nữa đâu.”

Hừ, hắn ta mà không như vậy mới lạ đấy! Quách Thanh Tú tức giận nghĩ thầm.

Ba tiếng sau, Lâm Việt Thịnh quả nhiên đã quay lại, tay hắn xách theo một cái cà mèn màu xanh biếc đi vào.

Trên mặt có chút đắc ý, nhìn kỹ có thể thấy trên bộ vest đen còn dính vết dầu mỡ.

Nhưng mà lúc này, Quách Thanh Tú đã ăn thức ăn cô nhờ di Nguyễn ra ngoài mua đến no rồi.

Nhìn vẻ mặt đầy kiêu ngạo của Lâm Việt Thịnh, Quách Thanh Tú mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

“Đây là cái gì?”

Lâm Việt Thịnh đặt cà mèn xuống đầu giường, nói với vẻ ngạo mạn: “Tự cô mở ra xem đi!”

Di Nguyễn cũng lại gần góp vui, bà mở cả mền ra giúp Quách Thanh Tú, một mùi hương ngọt ngào béo ngậy nhẹ nhàng bay ra.

“Sườn xào?” Quách Thanh Tú liếc nhìn sang, ngạc nhiên thốt lên.

“Đĩ nhiên!” Lâm Việt Thịnh vô cùng đắc ý trả lời cô.

Di Nguyễn cười nói: “Ái chà, đây là sườn xào chua ngọt do cậu ba nấu đó, mùi thật thơm, cô Quách có muốn nếm thử không?”

Hiện tại, Quách Thanh Tú không còn đói bụng nữa, món sườn xào chua ngọt do Lâm Việt Thịnh làm cũng không thể so với của Tăng Thanh Hải.

Sườn xào chua ngọt do Tăng Thanh Hải nấu có đủ sắc, hương, vị, dù sao anh cũng đã nấu bao nhiêu năm nay, nhìn cũng ngon mắt.

Mà món do Lâm Việt Thịnh làm thì... Xương sườn hơi quá lửa, có chỗ đã cháy đen. Nước màu cũng không trắng tốt, không đủ vàng, ngược lại có hơi trắng, bọc một tầng đường dày, còn có thể nhìn thấy tòi đã cháy khét...

Quách Thanh Tú nhú mồm, cảm thấy không dám gấp.

“Này, Quách Thanh Tú, cô đừng có quá đáng như vậy được không? Đây là do chính tay tôi làm...”

Di Nguyễn ra sức làm đầu bưng mắt với Quách Thanh Tú, ý như muốn nói: Cô Quách, cô mau nể mặt chút đi, bằng không cậu ba lại tức giận bây giờ!

Cũng không biết cậu ba nhà bà làm sao nữa, cứ luôn muốn ganh đua cao thấp với cậu Tăng, ngay cả nấu một món ăn cũng phải so bì, đúng là tính tình trẻ con!

Đối diện với ánh mắt vừa kiêu ngạo lại đầy mong chờ của Lâm Việt Thịnh, Quách Thanh Tú hít một hơi thật sâu, thậm chí vũ bản thân, liều một phen thôi, ôm quyết tâm phải chết gấp một miếng sườn cho vào miệng...

“Á...” Quách Thanh Tú cắn một miếng, cái này, cái này...

Quách Thanh Tú nhảy xuống khỏi giường, sau đó chạy vội tới chỗ thùng rác, dốc sức nôn ra.

Lòng tự trọng của cậu ba nhà họ Lâm đã bị Quách Thanh Tú giẫm đạp nát bấy.

Gương mặt anh tuấn hết đỏ lại chuyển sang xanh, xanh lại biến thành đen, mặt đen như đáy nồi đứng cạnh cô.

Quách Thanh Tú ngẩng đầu, nhận lấy khăn mặt di Nguyễn đưa cho, lau miệng rồi cười mỉa.

Lâm Việt Thịnh trợn mắt trừng cô: “Quách Thanh Tú, cô đừng khoa trương như vậy! Cũng đâu phải tôi bỏ thuốc độc vào đó!

Quách Thanh Tú xua tay rồi gấp một miếng khác đưa đến miệng Lâm Việt Thịnh: “Tự anh nếm thử đi...”

Lâm Việt Thịnh nửa tin nửa ngờ há miệng, cắn miếng xương sườn Quách Thanh Tú đưa đến trước mặt, ngậm trong miệng nếm một hồi còn thầm nghĩ: “Không thể nào, mẹ nó, mình đã nấu mười phần xương sườn, chỉ có phần này nhìn đẹp nhất. Ờ!”

Lâm Việt Thịnh vội vàng vọt đến cửa ra vào, nôn hết vào trong thùng rác.

Đáng quá vậy!

Quách Thanh Tú vui vẻ, cười lên hai lúm đồng tiền, nhìn Lâm Việt Thịnh với ánh mắt có chút hả hê: “Sao? Không phải tôi cố tình làm khó anh đúng không, rõ ràng là tài nghệ anh không bằng người thôi.”

“Ờ, không phải chỉ một món sườn xào chua ngọt thôi à, tôi không tin mình không làm được. Quách Thanh Tú, cái cô này sao cô có thể đả kích người khác như thế.”

Lâm Việt Thịnh hung hăng ném lại một câu, hẳn nhất định phải nấu được món này, ít nhất phải nấu ngon hơn Tăng Thanh Hải.

“Thật ra tôi rất thích ăn món mỳ chua cay do anh nấu, anh có thể nấu một phần cho tôi không?”

“Mơ cũng đừng mơ, bác sĩ nói cô không thể ăn cay, ăn nữa cô sẽ chết!”

Lâm Việt Thịnh cũng không phải kẻ ngốc, hiện giờ Quách Thanh Tú đang trong giai đoạn quan trọng, không còn là bí mật gì.

Quách Thanh Tú đã ra viện ngay ngày thứ ba, cô không thích ở trong bệnh viện.

Trong thời gian đó có hai ngày là Tăng Thanh Hải tự mình mang thức ăn tới vào bữa trưa, có khi là sườn xào chua ngọt, có khi là những món ăn đặc sắc khác.

Lâm Việt Thịnh dường như luôn nhắm đúng thời gian anh ta đến đưa cơm, hễ anh đưa thức ăn sang là Lâm Việt Thịnh lại đứng kế bên, dùng con người

đen nhánh tròng anh ta không chút khách khí.

Hắn không nói chuyện, cũng không thể hiện bất kỳ biểu cảm nào, Tăng Thanh Hải không cảm thấy gì, bù lại Quách Thanh Tú cảm thấy vô cùng xấu hổ. Dù sao Tăng Thanh Hải cũng là khách, vậy mà Lâm Việt Thịnh hoàn toàn không nể mặt anh chút nào.

Đội Tăng Thanh Hải vừa rời đi, Lâm Việt Thịnh không nói gì nhiều trực tiếp cầm lấy thức ăn vứt vào thùng rác.

Quách Thanh Tú thấy vậy, lòng mày giật giật, người đàn ông này đúng là trẻ con!

Vì tránh cho sự việc giống vậy xảy ra thường xuyên, Quách Thanh Tú quyết định xin xuất viện.

Dù sao bụng cô cũng không đau, ở bệnh viện cũng khó chịu, Lâm Việt Thịnh thương xót cho cô nên tất nhiên đều nghe theo ý cô.

Mà sau khi xuất viện cũng không cần phải đựng mặt Tăng Thanh Hải nữa, hai bên đều vui vẻ.

Rốt cuộc cũng về đến nhà, được hít thở không khí trong lành, tâm trạng của Quách Thanh Tú tốt lên nhiều.

Trùng hợp là ngay ngày cuối tuần, Lâm Việt Thịnh dành ra chút thời gian để đi dạo siêu thị với Quách Thanh Tú. Từ khi vào siêu thị, Quách Thanh Tú cứ xem tới xem lui, còn Lâm Việt Thịnh lại chẳng có hứng thú với bất kỳ món đồ nào trừ đồ chơi tình dục.

Đi vào chưa được mười phút, hắn đã bắt đầu nói chuyện điện thoại, không phải hắn gọi đi mà là hắn nghe máy. Quách Thanh Tú ở kế bên lắng nghe, đa số đều là chuyện công việc.

Quyết sách chưa hoàn thành, hợp đồng chưa kí xong, Quách Thanh Tú thấy đau cả đầu.

Mua đồ dùng cho em bé xong, khi Quách Thanh Tú và Lâm Việt Thịnh vừa ra khỏi cửa hàng, một cô gái xinh đẹp tiến lên cản bước họ.

“Hai vị, tôi từ tiệm chụp ảnh cưới thời thượng. Đây là hai vị sắp kết hôn, hai vị có dự định chụp ảnh cưới chưa ạ. Hiện tại, công ty chúng tôi đang tổ chức hoạt động, nếu bây giờ các vị đặt lịch thì có thể được ưu đãi giảm hai mươi phần trăm. Các vị có muốn sang xem thử album ảnh các ngôi sao nổi tiếng của công ty chúng tôi không ạ?”

Cô gái nhiệt tình giới thiệu, Lâm Việt Thịnh lại không chút biểu cảm mở miệng từ chối.

“Không cần, chúng tôi kết hôn không chụp ở đây.”

Trong lòng Quách Thanh Tú đột nhiên dâng lên một tia bi thương nhàn nhạt, cô kéo tay Lâm Việt Thịnh đi vào trong.

“Chúng ta đi xem thử, chụp chơi cũng chẳng mất mát gì, anh thấy thế nào?”

Cô gái tức khắc nhiệt tình mời chào khách: “Đúng vậy, đúng vậy! Hai vị có thể chụp thử vài tấm miễn phí, nếu thấy hợp thì các vị hãy quyết định.”

Cách từ kính có thể nhìn thấy áo cưới màu trắng xinh xắn, trong này cũng có kiểu dáng Quách Thanh Tú yêu thích.

Nghe nói, trong lòng mỗi cô bé đều có một giấc mơ trở thành cô dâu hoàn mỹ, đều mơ được mặc bộ váy cưới đẹp nhất, trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn.

Dù gì hai người cũng đã có con, thử chụp hình áo cưới một lần thì có sao?

Quách Thanh Tú kéo Lâm Việt Thịnh, Lâm Việt Thịnh vẫn đứng im, sắc mặt hắn vô cùng khó coi, lại thả tay ra.

“Muốn đi thì cô đi đi! Tiệm chụp hình cưới nhỏ bé kiểu này, áo cưới xấu muốn chết, có gì đáng để thử! Đội khi nào ta đi Paris rồi hãy chụp! Bên đó có nhiếp ảnh gia giỏi nhất và áo cưới đẹp nhất...”

Quách Thanh Tú buông tay hắn, đi thẳng ra ngoài không hề quay đầu lại, nước mắt lách tách rơi xuống.

Lâm Việt Thịnh cảm nhận được nỗi mất mát của Quách Thanh Tú, hắn vội vàng đuổi theo, vờn tay giữ cô lại.

“Làm gì thế? Giữa ban ngày ban mặt, cô chạy đi như thế sẽ khiến người khác tưởng tôi ức hiếp cô...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 144: Giấc mộng cô dâu tan vỡ

Trong lòng Quách Thanh Tú cực kỳ khó chịu, cô chỉ cứ cúi đầu, im lặng bước đi.

Lâm Việt Thịnh dứt khoát vươn tay giữ cô lại, cưỡng ép ôm cô vào lòng: “Làm sao thế?”

Quách Thanh Tú ngược cầm, nhìn hấn bằng hai mắt đắm lệ: “Có phải anh không định kết hôn với tôi không?”

Đây cũng chính là sự nghi ngờ tích tụ trong lòng cô bấy lâu, cô vẫn không mong phải hỏi ra miệng. Nếu cô hỏi điều này, có phải sẽ rất mất mặt không, khiến người ta cảm giác như không ai thèm lấy cô, không ai cần cô.

Lâm Việt Thịnh đột nhiên nở nụ cười xấu xa, đưa tay lau đi giọt lệ ở khóe mắt cô: “Quách Thanh Tú, cô đang sợ không có ai muốn lấy mình sao?”

Biết ngay, biết ngay mà! Người đàn ông khôn kiếp này sẽ nói lời như thế mà, Quách Thanh Tú tức giận, quay gương mặt nhỏ nhắn về phía khác.

“Quý mới muốn gả cho anh, chỉ là tôi muốn xem thử mặc áo cưới sẽ có cảm giác gì thôi.”

Lâm Việt Thịnh giờ tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, hôn xuống trán cô: “Cô bé ngốc, em yên tâm đi! Tôi sẽ để em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất trên đời”

Một cảm giác ngọt ngào dâng lên, Quách Thanh Tú đột nhiên cảm thấy thật thỏa mãn.

Chỉ cần có hấn ở bên cạnh, chỉ cần như thế là đã tốt lắm rồi!

Lâm Việt Thịnh còn đang khá buồn bực, sao cô lại có thể coi trọng cửa tiệm chụp ảnh cưới nhỏ bé này được chứ!

Về đến nhà, Quách Thanh Tú sắp xếp lại những thứ mình đã mua, cầm lên một chiếc trống bỏi, lắc lắc nghe tiếng lóc cóc.

Di Nguyễn đi tới, cười nói: “Cô Quách, cô đó, mua món đồ chơi này quá sớm rồi!”

“Sớm lắm ă?” Quách Thanh Tú cười nói, cô nghĩ trẻ con đều sẽ chơi đồ chơi chứ.

“Ha ha, trẻ sơ sinh ấy, ba ngày mới mở mắt, một tháng mới có thể cầm nắm thứ gì đó, ba tháng mới biết lật, năm tháng mới biết ngồi. Căn bản cô phải đợi đứa nhỏ được hơn năm tháng mới có thể chơi cái trống lắc này.”

Lời của di Nguyễn giúp Quách Thanh Tú lập tức hiểu ra, cô vuốt ve bụng mình, cười hi hi.

Tương lai, đứa nhỏ này sẽ có dáng dấp thế nào đây? Là giống cô nhiều hơn hay là giống Lâm Việt Thịnh nhiều hơn?

“Cô Quách, xem ra tương lai cô sẽ là một người mẹ rất yêu thương con.”

Cách tắm thủy tinh, cô nhìn bóng dáng bận rộn của Lâm Việt Thịnh, hấn đang ngồi trong phòng làm việc, mở cuộc họp qua điện thoại.

Vốn dĩ hôm nay có rất nhiều việc cần giải quyết nhưng vì để ở bên cô, hấn không thể không chuyển cuộc họp về nhà.

Quách Thanh Tú sắp xếp phòng trẻ con xong thì nhàm chán ngồi trong phòng khách xem ti vi.

Đúng lúc đang chiếu thời sự, trong đó có một tin liên quan tới tập đoàn Tăng thị. Màn hình chuyển cảnh, Quách Thanh Tú nhìn thấy hình ảnh Tăng Thanh Hải và Lý Vi Vi, hai người đang ở trong cuộc họp báo, nhìn vô cùng thân mật.

Lúc này, trong lòng Quách Thanh Tú mới thoải mái hơn một chút, chỉ cần anh Hải hạnh phúc, cô cũng cảm thấy an lòng.

Đổi kênh xem một lát, có lẽ vì ban ngày đã quá mệt mỏi nên Quách Thanh Tú mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ hồ, Quách Thanh Tú cảm thấy có hơi khác thường, lập tức mở to mắt. Cô nhìn thấy dưới ánh đèn lò mờ, Lâm Việt Thịnh đang đè lên người cô, hai đầu gối quỳ hai bên cơ thể, cúi thấp đầu đặt nụ hôn lên cần cổ.

Cảm giác tê dại từ bụng dưới chậm rãi lan ra.

Nụ hôn của hấn triển miên mà mãnh liệt, nhiệt độ nóng cháy, hấn đang không ngừng di chuyển từ cổ cô xuống xương quai xanh tinh xảo.

Lâm Việt Thịnh thờ dốc, mái tóc rối loạn quét qua cằm cô, cảm giác có chút ngửa ngửa. Có lẽ hấn vừa tắm xong, đầu tóc còn mang theo mùi dầu gội thơm ngát.

Hấn cắn nhẹ vào xương quai xanh của cô, như một con dã thú chưa thỏa mãn dục vọng, đang tìm nơi có thể phát tiết.

Mặt hấn dán lên nơi nhấp nhô phập phồng của cô, hàm răng ướt át cắn nhẹ qua lớp áo.

Cảm giác ngứa ngáy, tê dại không ngừng kích thích cô, hô hấp có chút dồn dập, ánh mắt dần dần mê man. Cô không thể không thừa nhận, kỹ xảo cao siêu của hấn khiến cô nhanh chóng mất đi lý trí, trong lòng dần dần khát vọng hấn sẽ có động tác tiến sâu hơn.

Cô hơi tách hai chân mình ra, cho dù là cách lớp áo ngủ tơ tằm mỏng manh, cô vẫn có thể cảm giác được thứ cứng rắn mà nóng hổi của Lâm Việt Thịnh. Hắn không ngừng thúc vào chân cô, dùng cách cọ xát để giải phóng dục vọng của hắn.

Tay cô nắm chặt khăn trải giường, trong miệng phát ra âm thanh rên rỉ mơ hồ lại kêu gọi.

Âm thanh này kích thích màng nhĩ Lâm Việt Thịnh, khiến hắn càng thêm căng phồng khó chịu, cơ thể như sắp nổ tung.

Hắn dùng răng cắn mở nút áo của cô, đầu lưỡi ướt át hôn nhẹ lên mỗi một tác da thịt.

Cơ thể người phụ nữ này thật ngọt, ngọt tới mức khiến cho lòng hắn như đang có trăm móng vuốt mèo gãi cào ngứa ngáy.

Hắn muốn cô, muốn đến mức sắp phát điên lên.

“Cục cưng, em thật mê người...”

Nước bọt thấm ướt quần áo cô, in lên đường nét màu hồng nhàn nhạt, hắn nhẹ nhàng ngậm lấy, cắn cắn mút mút.

“Ừm...” Cô hơi ưỡn người lên, gương mặt nhỏ ửng hồng, ánh mắt mê man...

Hơi thở mãnh liệt của hắn phả lên da thịt cô, nhiệt độ nóng rực ấy khiến cho cô càng thêm nhạy cảm.

“Cục cưng à, anh muốn em, làm sao bây giờ?”

Mặt hắn dán lên bụng dưới của cô hôn tới hôn lui, bàn tay to lớn linh hoạt như rắn len vào đáy quần.

Cách chiếc quần mỏng manh, hắn hôn lên nơi mẫn cảm nhất.

“Đừng mà...”

Quách Thanh Tú bị kích thích mãnh liệt, cô đột nhiên tỉnh táo lại, dùng tay che lấy cửa vào nơi bí ẩn.

“Đừng như vậy, không được, còn mười lăm ngày nữa thôi, anh nhịn thêm một chút được không? Vì con...”

Cậu ba nào đó đang hùng hục lừa dục: “Tôi chỉ hôn nhẹ thôi được không? Tôi sẽ không động tới cô...”

Bàn tay to của hắn nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, từ từ dời về nơi đã trưởng to của hắn, viên mắt đỏ lên, ngập tràn dục vọng sâu đậm.

Trời cao nhìn thấy, hắn sắp nổ tung rồi.

“Không được, không được, anh mau dậy đi...”

Quách Thanh Tú sợ nếu hắn mất đi lý trí thì sẽ làm ra chuyện điên cuồng vượt giới hạn.

Tính cách người đàn ông này vừa hấp tấp vừa nóng nảy, lỡ đâu không khống chế được thì tiêu rồi!

Lâm Việt Thịnh hít sâu một hơi, vô cùng không cam lòng mà nhảy xuống giường, sau đó bước vào phòng tắm.

Chỉ chốc lát, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

Quách Thanh Tú không ngủ lại được nữa, mở to mắt chăm chú nhìn trần nhà.

Một hồi lâu sau, Lâm Việt Thịnh đi ra khỏi phòng tắm, bên hông quần chặt một cái khăn tắm màu trắng.

Nửa thân trên để trần, còn vương những hạt nước, rắn chắc, gợi cảm mà có lực, hai chân thon dài, bắp thịt tuyệt mỹ.

Mái tóc đen của hắn vẫn còn ẩm ướt, tinh thần có vẻ vô cùng phấn chấn.

Hắn đi tới cúi người hôn lên môi cô.

Môi cô vừa mới bị hôn mút, vẫn còn sưng đỏ, loe loe tia sáng, hắn đặt môi hôn xuống thật sâu.

Trong đầu vô thức hiện lên hình ảnh cô không mặc quần áo, ý loạn tình mê.

Đột nhiên, hắn thở hổn hển, Quách Thanh Tú cảm thấy có điều bất thường nên cúi đầu xem xét, nhìn thấy bên dưới lại dựng thẳng đứng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức thẹn thùng không thôi.

Lâm Việt Thịnh càng bất đắc dĩ cúi đầu: “Xem ra lại phải tiếp tục đội nước lần nữa rồi.”

Quách Thanh Tú cười khan, thật là vất vả!

Sau khi Lâm Việt Thịnh tắm nước lạnh thêm lần nữa, hắn không dám tới gần cô mà đi thẳng tới phòng sách.

“Cục cung, đêm nay tôi vẫn nên ngủ ở phòng sách thì hơn, cơ thể của em quá mê người, tôi nằm bên cạnh lại muốn phạm tội. . .”

“Phụt! Được rồi! Xem ra làm ba là một chuyện vô cùng thiêng liêng, vất vả anh rồi!”

“Ha ha, sau khi đứa nhỏ này sinh ra, tôi nhất định phải đánh nó một trận, cứ phá hư chuyện tốt của ba.” Lâm Việt Thịnh oán trách một phen, sau đó lại khoác khăn tắm vào phòng sách.

Quách Thanh Tú quay đầu sang, phòng sách Lâm Việt Thịnh mở đèn rất mờ, có lẽ là sợ quấy rầy giấc ngủ của cô.

Trong lòng Quách Thanh Tú dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Một đêm này cô ngủ rất ngon. Sáng hôm sau tỉnh lại, Lâm Việt Thịnh đã không còn trong phòng sách nữa.

Di Nguyễn kéo màn cửa sổ, để cho không khí trong lành tràn vào.

“Cô Quách dậy rồi ạ, tối hôm qua cô ngủ có ngon không?”

Quách Thanh Tú cúi lưng một cái, dụi dụi mắt: “Sáng nay anh ấy đi từ sớm rồi sao?”

“À, cậu ba hả, cậu ấy ra ngoài từ tối qua rồi!”

“Tối hôm qua? Tối hôm qua khi nào, lúc ra ngoài khoảng mấy giờ ạ?”

“Ừ, khoảng mười hai giờ, cô Quách không biết à?” Di Nguyễn cười hỏi.

Bà đi tới cạnh giường, giúp Quách Thanh Tú xếp gọn chăn màn. Quách Thanh Tú mờ mịt lắc đầu.

Mười hai giờ? Trẻ như vậy mà hắn còn ra ngoài làm gì? Ngày hôm qua là cuối tuần, hắn ở nhà cả ngày, sau đó mới mở cuộc họp thông qua video vào buổi tối, nửa đêm mà hắn còn đi ra ngoài làm gì?

“Cô Quách, đến giờ ăn sáng rồi!”

Di Nguyễn nhắc nhở. Lúc này Quách Thanh Tú mới dứt khỏi dòng suy nghĩ, mang dép lê đi vào nhà vệ sinh.

Cô cũng không thể ở mãi trong nhà, phải đi đến công ty xem tình hình. Tuy công ty đã có Mai Tuấn Dương quản lý nhưng cũng không nên quá lơ là, mấy ngày trước nằm viện cũng một thời gian dài.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Quách Thanh Tú đến thẳng công ty.

Bởi vì tuần trước cô không đến công ty, cuộc họp thường kỳ vào thứ sáu dời đến thứ hai mới họp. Quách Thanh Tú nhận lấy tài liệu do Mai Tuấn Dương đưa, gom lại cũng đã khoảng một tuần.

Có rất nhiều tài liệu, Quách Thanh Tú xem hết tất cả thì đã đến chiều, sau đó mở cuộc họp xong cũng đến giờ tan tầm.

Lúc này, Quách Thanh Tú mới giật mình phát hiện, cả ngày nay Lâm Việt Thịnh chưa gọi cuộc nào cho cô.

Quách Thanh Tú gọi vào số của Lâm Việt Thịnh, trong điện thoại vang lên tiếng thông báo đang chuyển vào hộp thư thoại.

Quách Thanh Tú ngắt máy, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Điện thoại trên bàn vang lên, cô bắt máy: “Cô Quách, có một vị khách họ Dương đang ở phòng khách dưới lầu đợi cô, cô có thời gian gặp cô ấy không ạ?” Giọng nói của tiếp tân vang lên.

Quách Thanh Tú hơi chần chừ: “Để cô ta lên đây!”

Không lâu sau, Dương Hà Khuê lên đến văn phòng tầng hai nhờ tiếp tân dẫn đường.

Dương Hà Khuê vẫn ăn mặc cực kỳ thanh nhã như trước. Áo khoác ngoài kiểu dáng dài màu vàng nhạt, quần jean bó. Mái tóc dài được duỗi thẳng, tùy ý buông xõa trên đầu vai, để lộ ra nụ cười tự tin trên gương mặt thanh tú, thuần khiết.

Cô gái này được trời cho một gương mặt tươi tắn vô hại, dù nhìn kiểu nào, nụ cười của cô ta cũng cực kỳ ngọt ngào.

“Quách Thanh Tú, tôi có làm phiền cô không?”

Quách Thanh Tú không hề có thiện cảm với cô ta: “Cô Dương, tôi đang chuẩn bị về nhà. Nếu cô muốn tìm Lâm Việt Thịnh thì tôi đề nghị cô nên đến Cung điện Versailles tìm anh ấy.”

“Ha ha, cô đừng cảnh giác như thế được không? Dù sao tôi cũng là chị em tốt mà, cô đối xử với tôi thế này khiến tôi rất buồn.” Dương Hà Khuê cố tình bĩu môi, làm như vô cùng oan ức.

Hai tay Quách Thanh Tú khoanh trước ngực, cô mỉm cười: “Chẳng lẽ cô đến để mời tôi uống trà?”

“Thật ra cũng không phải, tôi chỉ muốn xem thử văn phòng làm việc mà Lâm Việt Thịnh sắp xếp cho cô nhìn như thế nào. À, đúng rồi, thật ra tối qua tôi có thấy anh ấy.”

Quách Thanh Tú nhướn mày: “Tối qua anh ấy ở trên giường tôi, sao cô có thể thấy anh ấy được?”

Dương Hà Khuê chớp chớp mắt: “Ô? Chẳng lẽ tôi bị ảo giác? Nhưng rõ ràng tôi đã nhìn thấy anh ấy ở Dạ Lan San... Khụ! Thực ra cô cũng không cần che giấu, đôi khi vì xã giao đàn ông đi đến những nơi như thế cũng rất bình thường. Hi hi, cũng không nhất định là đi tìm kích thích. Người đàn ông như Lâm Việt Thịnh, ngoắc ngón tay thôi là có biết bao cô người mẫu hot girl tình nguyện ở bên anh ấy miễn phí, anh ấy cần gì phải đi đến những nơi đó để tìm món lạ.”

Quách Thanh Tú nổi giận, cao giọng nói không chút khách khí: “Dương Hà Khuê, nếu như cô còn muốn tôi lịch sự với cô thì đừng châm ngòi ly gián hai chúng tôi. Còn không, tôi lập tức gọi bảo vệ mời cô ra khỏi đây.”

Trên mặt Dương Hà Khuê bày ra vẻ khiếp sợ: “Được, được, đừng tức giận, coi như tôi chưa nói gì. Thật ra tôi đến định hẹn cô ra ngoài uống trà, nhưng cô tức giận thế này thì để hôm khác vậy.”

Nhìn theo bóng dáng Dương Hà Khuê đi khỏi, Quách Thanh Tú đau đầu nhủ mày. Vì sao tối qua hắn lại ra ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Tên khốn kiếp

Hắn thật sự đến nơi đó tìm phụ nữ sao? Với nhu cầu mạnh mẽ của Lâm Việt Thịnh, hắn thật sự rất có thể đã đi tìm phụ nữ để dập lửa.

Quách Thanh Tú có chút suy sụp ngồi xuống, đau khổ đan hai tay vào nhau. Làm sao bây giờ?

Cô lại gọi tới số di động của hắn, mà lần này hắn lại dứt khoát tắt luôn điện thoại.

Khốn kiếp!

Quách Thanh Tú tức giận quăng mạnh điện thoại di động xuống sàn văn phòng, pin trong máy lập tức rơi ra, màn hình điện thoại tối đen.

Quách Thanh Tú ôm đầu không ngừng lắc mạnh, không nghĩ nữa, không nghĩ đến nữa, hắn sẽ không như thế.

Dù cho Quách Thanh Tú không ngừng thôi miên chính mình, cô vẫn không thể nào xua tan được sự hoài nghi trong lòng.

Tám giờ, cô đứng trước cổng chính của Dạ Lan San.

Cô không có cách nào thuyết phục bản thân. Mặc dù trong lòng vẫn tự nhủ mình đừng quan tâm đến những chuyện này nhưng rốt cuộc cô vẫn đến đây.

Cô đứng sau một cây cột đèn lớn ở hơi xa, nhìn chằm chằm ngọn đèn neon màu sắc sặc sỡ ở cửa hộp đêm.

Thình thoảng lại có xe dừng trước cửa, một vài người đàn ông mặc đồ vest mang giày da đi ra, ngay cửa lập tức có người đẹp gọi cảm đi theo bên cạnh, cả người dán dính lên thân thể người đàn ông.

Trong lòng Quách Thanh Tú bốc lên vị chua, vừa đắng vừa chát.

Mấy người đàn ông này chắc là cũng đã có gia đình, không phải chỉ một, hai người. Bọn họ đều ra ngoài chơi bời, thác loạn ở bên ngoài sau lưng vợ mình.

Máu nóng của Quách Thanh Tú dâng cao, cô rất muốn xông vào xem thử rốt cuộc Lâm Việt Thịnh có ở bên trong không.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không có can đảm.

Cứ đứng như vậy hơn nửa tiếng đồng hồ, chân đều tê dại, cô muốn rời đi nhưng lại không cam tâm.

Khi cô đang do dự, đột nhiên có một bóng người đàn ông bước ra khỏi cửa.

Người đàn ông kia mặc vest đen, dáng người cao ráo gọi cảm, gương mặt tuấn tú lạnh lùng. Hắn vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại. Ở bên cạnh còn có một người phụ nữ diêm dúa, trên mặt trang điểm rất đậm. Cô ta mặc quần short da màu đỏ lửa, áo thun ba lỗ không che hết được phần tròn trịa rung nảy kia, cả người như treo trên thân Lâm Việt Thịnh.

“Cậu ba Lâm, sao anh rời đi nhanh vậy? Người ta không nỡ rời xa anh đó!”

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhếch miệng, tóm lấy cánh tay của người phụ nữ kia, vô cùng có kỹ xảo đẩy cô ta ra.

Đáng tiếc người phụ nữ kia lại hết sức giao hoạt, cô ta giả bộ té ngã, nhân lúc Lâm Việt Thịnh kéo cô ta, cô ả lại kiễng chân lên hôn Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh bình tĩnh tránh né, người phụ nữ kia chỉ kịp hôn lên cổ áo hắn.

Từ góc độ của Quách Thanh Tú nhìn sang, vừa vặn nhìn thấy hai người dính sát với nhau, cô lập tức sôi máu.

Cô không khống chế được nữa đi thẳng tới trước mặt Lâm Việt Thịnh.

Trong mắt Lâm Việt Thịnh hiện lên tia kinh hoàng, người phụ nữ kia lại không biết điều còn sấn lên.

“Ôi chao, cô gái này là ai, cậu ba Lâm, sao cô ấy lại ở đây?”

“Cút ngay...” Lâm Việt Thịnh thấy được nỗi mất mát và đau đớn trong mắt Quách Thanh Tú, giây lát ấy hắn cảm giác như sẽ xảy ra chuyện, vội dùng sức đẩy người phụ nữ cản trước mặt mình ra, sải bước chạy đến chỗ Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú đột nhiên quay đầu bỏ chạy.

Đau khổ như thủy triều nhấn chìm trái tim cô. Cô còn khờ dại cho rằng hắn sẽ là một người chồng tốt, cho rằng hắn sẽ là một người ba tốt.

Có lẽ là cô đã quá ngây thơ. Dương Hà Khuê nói không sai, một người đàn ông có tiền như hắn sẽ không thể nào kháng cự lại những cám dỗ bên ngoài.

Đám đàn ông có một câu nói gì ấy nhỉ, “Trong nhà cờ đỏ không ngã, bên ngoài cờ màu pháp phốt”, hắn vốn dĩ là một người đàn ông phong lưu trời sinh.

Dựa vào đâu mà bảo hắn sẽ thay đổi vì Quách Thanh Tú cô chứ?

Quách Thanh Tú hoảng loạn bước đi, băng qua đường lớn, chính cô cũng không rõ vì sao mình lại chạy nhanh như vậy.

Giống như sau lưng cô có một tên ác ma đang đuổi theo, chỉ có liều mạng chạy đi mới thoát khỏi.

Sau lưng, bên tai đều truyền tới tiếng hô gào của Lâm Việt Thịnh, còn xen lẫn với âm thanh thắng xe rất lớn.

Quách Thanh Tú quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Việt Thịnh bị cản ở phía bên kia đường.

Dòng xe cộ vẫn qua lại không ngừng, hắn cố gắng xông qua nhưng mấy lần đều bị xe chặn lại.

“Thanh Tú, Quách Thanh Tú, người phụ nữ gốc gác này, cô đứng lại cho tôi, Quách Thanh Tú...”

Hắn gào thét đến khản giọng, ngẩng lên nhìn thấy Quách Thanh Tú đang ngoảnh đầu nhìn mình, hắn vẫy tay ra hiệu cho cô quay lại.

Nước mắt tuyệt vọng rơi khỏi khóe mắt Quách Thanh Tú, qua màn nước mờ hồ, cô phát hiện bản thân như đang ở trong mộng.

Cô nhắm mắt lại, ngồi vào một chiếc xe taxi: “Bác tài, lái xe đi, càng nhanh càng tốt!”

Xe chậm rãi chuyển động, Quách Thanh Tú ngồi chết lạng trên xe, hai tay che mặt, nước mắt không ngừng chảy ra theo kẽ tay.

Quách Thanh Tú, mày đúng là một đứa gốc gác, ngu xuẩn! Nhà giàu quyền quý là nơi cho một cô bé lọ lem như mày vào ở sao?

“Hãy, người trẻ tuổi các cô thật là, hờ ra là cãi nhau, sao phải khổ vậy chứ...”

Tài xế vừa lái xe vừa lắc đầu cảm thán, Quách Thanh Tú có chút ngạc nhiên, cô nghiêng đầu nhìn qua kính chiếu hậu.

Lâm Việt Thịnh như đang phát điên đuổi theo phía sau xe, liều mạng mà chạy.

Vừa chạy, hắn vừa la lớn: “Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú...”

Quách Thanh Tú khỏ sở nhắm mắt lại, nghiêng đầu sang hướng khác không nhìn hấn nữa. Cuối cùng âm thanh kia bị bỏ lại phía sau không nghe thấy nữa.

Khung cảnh ngoài cửa sổ trôi qua vùn vụt.

Cả người Quách Thanh Tú như bị ngâm trong nước biển, vừa lạnh vừa rét buốt.

“Quý cô, cô muốn đi đâu?”

Tài xế nhìn Quách Thanh Tú mặt đông cứng, lại không thể xác định mình muốn đi đâu, còn tưởng rằng cô nghĩ quẩn trong lòng.

“Tôi nói, những người trẻ tuổi các cô có chuyện gì mà lại cãi nhau đến độ không thể nghĩ thoáng thế này. Nên biết rằng duyên phận giữa người với người rất mỏng, có thể làm vợ chồng là phúc phận không biết tu mấy kiếp mới được, tôi thấy người thanh niên kia cũng không tệ, cô đừng làm khó cậu ta nữa, quay về đi!”

Quách Thanh Tú cười khỏ, cố chấp lắc đầu: “Bác tài, cho tôi đến sân bay. Anh ta cũng không phải là chồng tôi.”

“À, được!”

Tài xế đảo bánh lái, đến sân bay là tốt rồi, tốt hơn so với đi ra bờ sông nhiều.

Quách Thanh Tú trả tiền xong, bước ra khỏi taxi. Bỗng nhiên cô phát hiện thành phố cô sống mấy chục năm nay lại trở nên thật lạ lẫm.

Thật lâu sau, cô mới nặng nề bước tới cửa bán vé.

“Cho tôi một vé máy bay rời khỏi thành phố S!”

“Thưa cô, xin hỏi cô muốn mua vé máy bay đi đâu ạ?”

“Đi nơi nào cũng được, càng sớm càng tốt!” Trong đầu cô vô cùng rối rắm, cô chỉ muốn cắt đứt những rối rắm phức tạp này càng nhanh càng tốt.

“Thưa cô, chuyến bay sớm nhất sẽ cất cánh vào khoảng một tiếng nữa, nếu bây giờ cô mua thì khoảng nửa tiếng nữa sẽ lên máy bay. Chuyến bay này sẽ hạ cánh ở Thượng Hải, cô có muốn đi không ạ?” Giọng nói ngọt ngào của nhân viên bán vé nhẹ nhàng vang lên.

“Được, lấy vé đi Thượng Hải!” Quách Thanh Tú đưa thẻ hội viên vàng và chứng minh của mình sang.

Lấy vé xong, cô đi thẳng tới phòng chờ sân bay.

Cứ rời đi như vậy sao? Có ai khiến mình lưu luyến không? Quách Thanh Tú bỗng nhiên phát hiện, khi cô muốn rời đi, không có bất cứ thứ gì ở đây làm cô lưu luyến.

Tìm mình, trong phút chốc đã hoàn toàn nguội lạnh!

Dương Hà Khuê nói đúng, cô không thích hợp sống trong nhà giàu sang quyền thế. Thời gian cô ở bên cạnh Lâm Việt Thịnh không dài, có lẽ hấn còn chưa thật sự chán ghét cô nên có một số việc hấn vẫn giấu cô.

Ví dụ như ra ngoài tìm phụ nữ. Bây giờ vẫn còn che giấu, đợi đến một ngày hấn thật sự chán ghét cô, hấn sẽ trắng trợn đưa phụ nữ về nhà, giống như Trương Minh Nhiên trước kia.

Những người phụ nữ đó có lẽ chính là người tình trước kia của hấn nhưng đã bị hấn chơi chán rồi vứt bỏ.

Quách Thanh Tú càng nghĩ càng đau khổ, cuối cùng cô khỏ sở ôm đầu.

“Quách Thanh Tú... Quách Thanh Tú... Quách Thanh Tú...”

Giọng nói quen thuộc quanh quẩn bên tai Quách Thanh Tú, trong lòng cô cả kinh, chẳng lẽ cô nhớ hấn đến mức xuất hiện ảo giác.

Cô hoảng hốt ngẩng đầu, nhìn thấy trong phòng chờ máy bay có một người đàn ông đang điên cuồng gọi tên Quách Thanh Tú.

Người đàn ông đó chính là Lâm Việt Thịnh.

May mà cô đã tìm chỗ ngồi khuất sau một cây cột, góc độ này vừa đúng là góc chết khi đứng ở vị trí của Lâm Việt Thịnh.

Cô vội vàng xách theo đồ của mình, lén lút, chậm rãi lùi về phía lối đi, sau đó trốn thật nhanh vào phòng vệ sinh nữ.

“Tên khốn kiếp này, tìm đến sân bay nhanh vậy?”

Quách Thanh Tú trốn trong phòng vệ sinh lắm bữa, chẳng lẽ hắn cứ đuổi theo sau xe taxi tới đây?

Thật ra Lâm Việt Thịnh cũng không ngu ngốc đến vậy. Hắn chỉ nhớ kỹ bảng số xe, rồi nhờ phát thông báo trên đài phát thanh của xe taxi là biết nơi dừng chân của Quách Thanh Tú, hắn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo.

“Quách Thanh Tú...”

Giọng nói khàn khàn của anh như có lực xuyên thấu, xuyên qua vách tường, lọt vào trong tai Quách Thanh Tú, khiến cô đau cả đầu.

Khốn kiếp, khốn nạn, anh đừng mong tôi sẽ bị anh lừa thêm lần nữa, tôi sẽ không tha thứ cho anh, tuyệt đối không!

Quách Thanh Tú bị chặt tai, nấp vào một bên.

Lúc này, có hai người phụ nữ đi vào phòng vệ sinh.

“Woa, người đàn ông kia thật đẹp trai, không biết người phụ nữ tên Quách Thanh Tú kia là ai mà khiến anh ta gọi đến kham cả cổ? Nếu như là tớ, tớ nhất định sẽ hạnh phúc chết mất!”

Quách Thanh Tú âm thầm liếc cô nàng một cái. Đúng là háo sắc, nếu như là của cô, bây giờ cô sẽ biết cái gì gọi là sống không bằng chết.

“Đứng đứng, cậu nói xem người phụ nữ đó nhìn tâm đến mức nào! Người đàn ông kia sắp tuyệt vọng mà cô ta còn chưa chịu ra gặp, không sợ người đàn ông cực phẩm kia bị người ta cướp mất sao.”

“Hi hi, hay cậu đi quyến rũ anh ta đi, không chừng sẽ có cơ hội”

“Ha ha, không đâu, chồng tớ sẽ đánh chết tớ mất!”

Hai người phụ nữ vừa đi vào nhà vệ sinh vừa trêu chọc nhau, Quách Thanh Tú giả vờ rửa tay, cúi đầu im lặng, chỉ mong hai người mau ra ngoài.

“Các vị hành khách thân mến, máy bay Boeing 747 đi Thượng Hải sẽ cất cánh sau hai mươi phút nữa, mời các hành khách lập tức đến quầy đăng ký thủ tục, tránh trì hoãn làm ảnh hưởng đến hành trình của các vị...” Loa phát thanh sân bay bắt đầu thông báo.

Hai người phụ nữ kia vội vàng chạy ào ra ngoài, Quách Thanh Tú lặng lẽ theo sau hai người, cầm ví da che kín mặt mình, định hòa lẫn vào đi qua.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh, cô lại nghe thấy rõ ràng tiếng hô gọi đã khàn đặc của Lâm Việt Thịnh, như một con sói cô độc bị thương, tuyệt vọng.

“Quách Thanh Tú, cô mau ra đây cho tôi, nếu không Tănggi sẽ bắn rơi chiếc máy bay này.”

Lâm Việt Thịnh chống tay bên hông đứng trong phòng chờ, chung quanh có không ít người đẹp đang vây xem.

Sau lưng hắn còn có nhóm người Lê Hùng Việt bảo vệ.

Quách Thanh Tú đi theo sát sau lưng hai người phụ nữ, giả vờ bình thường đi về phía kiểm tra an ninh, đứng ở cuối hàng.

“Ôi, Quách Thanh Tú này cũng thật là, còn không xuất hiện có khi nào người đàn ông kia sẽ làm ra chuyện gì nguy hại đến máy bay không đây. Cậu nhìn nhân viên an ninh sân bay đều cung kính với anh ta kia, không áp dụng biện pháp gì với người đó luôn.”

“Đúng vậy, thân phận của người đàn ông này chắc chắn không tầm thường. Cậu thấy không, bộ vest anh ta mặc là của thương hiệu Armani, nút trên quần áo đều là kim cương, chứng tỏ là người có tiền.”

“Quách Thanh Tú này cũng thật là, chẳng lẽ cô ta là công chúa hoàng gia hay sao mà khiến cho anh đẹp trai này sốt ruột như vậy...”

Hai người phụ nữ phía trước cứ thì thầm bàn tán, chợt đã đến lượt Quách Thanh Tú.

“Thưa cô, mời cô xuất trình chứng minh nhân dân và vé máy bay...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Cô gái kia đừng hòng chạy thoát

Quách Thanh Tú vội vàng lấy hai món đồ kia ra, nhân viên kiểm soát an ninh nhận lấy nhìn, sau đấy lập tức mỉm cười với cô: "Xin cô chờ một lát."

Quách Thanh Tú cảm thấy có chút không ổn rồi, bèn quay đầu lại chạy ra ngoài ngay cả chứng minh nhân dân cũng không cần.

Quả nhiên phía sau lập tức vang lên giọng nói của nhân viên kiểm soát an ninh.

"Anh Lâm, cô gái kia vẫn còn ở đây. Ôi! Ở bên kia..."

"Quách Thanh Tú, đừng chạy, em đứng lại đó cho anh, có nghe không hả..."

Tiếng bước chân vang lên dồn dập, nương theo giọng nói cộc cằn của Lâm Việt Thịnh truyền vào trong tai Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú vừa chạy đến cửa đã bị hai tên bảo vệ từ bên ngoài xông đến tóm chặt lấy cô.

Xoay người lại đã thấy Lâm Việt Thịnh thở hồng hộc chạy đến, chẳng nói chẳng rằng lập tức kéo lấy tay cô đi ra ngoài.

"Em điên rồi đúng không, chạy làm quái gì?"

Lâm Việt Thịnh hét to, cô gái này đã dọa hấn một phen, cô cứ nhắm mắt như thế lao ra đường cái, khi đó đèn đỏ vẫn đang sáng, nhìn xe cộ tấp nập làm hấn gấp đến độ chảy mồ hôi đầy đầu.

Vất vả lắm mới đuổi kịp theo cô, cô lại ngồi lên taxi chạy đi, nếu không phải hấn nhanh chân đuổi kịp thì bây giờ cũng không biết cô đã bay đến nơi nào rồi.

Hấn nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của cô, chỉ lo rằng cô bỗng mọc cánh bay đi đâu mất.

Quách Thanh Tú kích động nhìn hấn: "Tôi điên rồi, đúng vậy đấy, tôi đã điên rồi, tôi chính là một tên điên đấy. Lâm Việt Thịnh, anh buông tha cho tôi đi có được không?"

Nước mắt Thanh Tú rơi là chảy trên mặt, cho dù cô đã tự nhắc nhở bản thân vô số lần rằng Lâm Việt Thịnh là một tên khốn nạn, hấn không đáng để cô phải rơi nước mắt, nhưng nước mắt không nghe lời mà cứ như chuỗi châu đứt dây vậy, là chảy rơi không ngừng, lau thế nào cũng không hết được.

"Quách Thanh Tú, em nghe anh giải thích một chút có được không? Chờ anh giải thích xong xuôi hết rồi thì em lại điên tiếp cũng được, nhé?"

"Không được không được, tôi không muốn nghe giải thích gì cả, anh tránh ra, để tôi đi đi..." Quách Thanh Tú vẫn không thể nguôi lừa giận.

Lâm Việt Thịnh sít sao đứng chắn ở trước mặt cô, mặc cô cấn xé đám đá, hấn cũng chẳng nói tiếng nào, cứ đứng đấy để cô trút giận.

"Quách Thanh Tú, chuyện không phải như em nghĩ đâu, anh thừa nhận anh có đến chỗ ấy, nhưng đó chỉ là vì chuyện làm ăn của anh mà thôi. Được rồi! Giữa chúng ta có lẽ cần phải có sự tin nhiệm tối thiểu nhất, anh cứ tưởng rằng, giữa chúng ta đã có loại tin nhiệm đó..." Lâm Việt Thịnh giải thích lộn xộn không đầu không đuôi.

Quách Thanh Tú khóc lóc lắc đầu: "Không phải như vậy, anh không hiểu, anh không hiểu..."

Lâm Việt Thịnh đưa tay lau nước mắt cho cô, cô lập tức ghét bỏ nghiêng đầu qua chỗ khác, không cho hấn đụng vào.

"Được rồi, anh không hiểu, thế thì bây giờ em nói cho anh hiểu đi, được không?"

"Thả tay tôi ra, anh làm tôi đau!" Quách Thanh Tú rút tay của mình về.

Lâm Việt Thịnh ngẩn ra một lát, rồi cũng buông lỏng tay.

Hấn nhìn cô chăm chú, trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Nghe này Lâm Việt Thịnh, bây giờ tôi rất tỉnh táo, tôi không hề điên, cũng không tức giận. Anh đừng nghĩ là do tôi tính tình trẻ con muốn nghịch ngợm hay là đang nổi giận với anh. Anh có đi đến chỗ đó hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả. Thứ bây giờ tôi muốn nói là, chúng ta chia tay đi!"

Chúng ta chia tay đi!!

Chúng ta chia tay đi!!

Câu nói tựa như âm thanh quý quái này thốt ra từ trong miệng Quách Thanh Tú, bỗng chốc trở thành chiếc búa nặng ngàn cân tàn nhẫn gõ vào trong đáy lòng của Lâm Việt Thịnh, trong lòng hấn có thứ gì đó rất quan trọng đang từ từ vỡ vụn ra.

Quan hệ của hai người bọn họ là thứ không thể chịu nổi một đòn như thế sao?

Lâm Việt Thịnh ngơ ngác nhìn Quách Thanh Tú đang khóc lóc sụt sùi, bỗng nhiên ngỡ ngàng chẳng biết nói gì cho phải cả.

Quách Thanh Tú ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, cảnh giác nhìn hấn.

"Chúng ta không hợp, thật sự đấy... Thân phận, địa vị, cuộc sống, trải nghiệm của chúng ta đều không giống nhau, quan điểm sống, định hướng nhận thức hay cách nghĩ về hạnh phúc của chúng ta cũng hoàn toàn khác biệt, cho dù chúng ta có cố ép ở cạnh nhau cũng sẽ không có được hạnh phúc..."

"Chuyện đêm nay anh có thể giải thích..." Lâm Việt Thịnh có chút bối rối, dù hắn có cố gắng cứu vãn thế nào thì vẫn cứ có cảm giác Quách Thanh Tú đang dần dần rời xa khỏi mình. Dù hắn có vói tay ra cũng chẳng bắt được thứ gì cả.

"Không phải chuyện đêm nay, chuyện đêm nay chẳng qua chỉ là ngòi dẫn mà thôi, nó đã đốt cháy hết tất cả những mâu thuẫn giữa chúng ta. Tôi không tài nào hòa nhập vào cuộc sống của anh, gia đình của anh cũng không thể tiếp nhận tôi được! Anh đừng lừa gạt tôi, người nhà của anh vốn dĩ không đồng ý mối hôn sự này, nếu không đã chẳng phái người đuổi giết tôi."

Đáy mắt của Lâm Việt Thịnh ánh lên một tia hoảng hốt: "Ai nói cho em?"

Quách Thanh Tú lắc đầu, nước mắt mãi chẳng ngừng rơi.

"Anh nghĩ tôi là con cóc sao? Anh nghĩ anh cứ lừa gạt tôi như thế là có thể làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra sao? Lâm Việt Thịnh, van xin anh đấy, tha cho tôi một con đường sống đi có được không? Tôi chỉ muốn làm một cô gái bé nhỏ bình thường trải qua một cuộc sống bình thường, cuộc sống quyền thế hào nhoáng kia không thích hợp với tôi, tôi không chịu nổi."

Quách Thanh Tú vừa nói vừa lùi về sau, khoảng cách giữa hai người trong lúc đó càng ngày càng xa.

Lâm Việt Thịnh sâu sắc cảm nhận được sự bất lực, đối mặt với người mình yêu mà hắn không tài nào đưa tay ra bắt cô lại được.

Cảm giác bất lực kia trong nháy mắt đập nát sự tự tin cùng tự tôn của hắn.

Hắn cứ đứng dưới ngọn đèn giữa đêm tối lạnh lẽo như thế, cả người quạnh hiu tựa như gốc đại thụ đã trơ trọi lá, ngẩn ngơ nhìn cô rồi trầm lặng...

Quách Thanh Tú dùng lòng bàn tay lau khô nước mắt, ngừng rất lâu rồi mới lên tiếng: "Tạm biệt!"

Ngay trong chớp mắt cô xoay người đi thì hắn vươn tay ra giữ cô lại: "Quách Thanh Tú, rốt cuộc em muốn anh phải làm gì thì mới bằng lòng tha thứ cho anh đây?"

Ở trước mặt cô, hắn đã mất hết tất cả ưu thế của mình, giữa bọn họ đã hoàn toàn không còn công bằng nữa.

Tình yêu của hắn dành cho cô hơn hẳn tình yêu cô trao về hắn.

Lúc này đây anh chính là một con mèo nhỏ lang thang bị vứt bỏ ở đầu đường đang cầu xin cô nhận nuôi vỗ về.

Trong lòng Quách Thanh Tú có đôi chút bối rối: "Tôi vừa nói rồi, rốt cuộc anh có nghe lọt không vậy?"

Lâm Việt Thịnh vẫn khư khư kéo cô lại: "Anh không thể để em bỏ đi được."

Hắn đã không còn nghe rõ chiếc miệng nhỏ kia của Quách Thanh Tú đang cắn nhai cái gì, hắn chỉ sợ rằng sẽ đánh mất cô mãi mãi.

Theo bản năng mà kéo tay cô lại không cho cô bỏ đi.

"Lâm Việt Thịnh, chúng ta không hợp nhau, là không hợp nhau đấy, anh buông tay ra được chưa?"

Lâm Việt Thịnh ngơ ngác nhìn cô, một lúc lâu sau, hắn buông tay, đôi mắt đẹp đẽ ửng hồng: "Được, nếu em đã nhất quyết rời đi thì anh cũng không níu kéo nữa, nhưng em nhớ kỹ, đừng hối hận."

Quách Thanh Tú rút tay của mình về, kiên quyết xoay người lại rồi chậm rãi bước vào màn đêm.

"Quách Thanh Tú, em đi thêm một bước thử xem..."

Giọng nói khàn khàn phát cuồng của Lâm Việt Thịnh như thể một con sư tử bị dồn đến bước đường cùng đang tuyệt vọng gầm lên tiếng cuối cùng.

Bước chân của Quách Thanh Tú run rẩy, nhưng cô vẫn không quay đầu lại mà tiếp tục tiến bước.

"Đoàng..." Một tiếng súng lớn đến đỉnh tai nhức óc vang lên, Quách Thanh Tú hét hồn quay đầu lại.

Lâm Việt Thịnh tay phải cầm súng bắn vào tay trái của chính mình, sắc mặt hắn trắng bệch, cả người lao đảo nhìn cô.

Ánh mắt của hắn tràn đầy tuyệt vọng và không hề sợ như thể đã chết vậy.

"Quách Thanh Tú, em đi thêm một bước nữa thử xem..."

Hắn gần như điên cuồng mà hét lên.

"Cậu ba, cậu ba, tay của cậu chảy máu nhiều lắm."

Đám bảo vệ ba chân bốn cẳng chạy đến khuyên nhủ hấn, nhưng Lâm Việt Thịnh lại hét to lên một tiếng nữa: "Cút xa ra một chút cho tôi, ai lại đây tôi lập tức bắn chết."

Đám bảo vệ sợ hãi lùi ra xa, không một ai dám bước lên nữa. Trong cơn phẫn nộ, Lâm Việt Thịnh đã mất hết lý trí, ai đến gần thì người đó xúi quẩy.

Con người đen của Lâm Việt Thịnh gắt gao nhìn chăm chăm Quách Thanh Tú, hấn móc vào còi súng.

"Đừng..."

Quách Thanh Tú bị dọa kêu lên nhào trở về, cô đoạt lấy súng trong tay hấn ném xuống đất rồi kéo lấy cánh tay máu thịt lẫn lộn kia lại: "Điên à, cái tên điên này, sao anh có thể tự hành hạ bản thân như thế chứ? Lê Hùng Việt, mau đến đây bằng bố đi..."

Đám bảo vệ lại nháo nhào chạy đến.

Trên mặt Lâm Việt Thịnh lộ ra vẻ hài lòng, nở nụ cười tái nhợt, hấn vươn tay phải ra vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô: "Em nhìn kia, em vẫn yêu anh mà..."

Đúng vậy, nếu cô không yêu hấn, nếu cô không còn quan tâm hấn thì tại sao lúc thấy hấn bị thương thì lại lộ vẻ hoảng hốt đến vậy.

Cô gái này, phải lấy tính mạng ra thì em mới chịu thừa nhận vẫn còn yêu tôi sao?

Đang mỉm cười hài lòng thì Lâm Việt Thịnh bỗng nhiên gục xuống.

Hai tay Quách Thanh Tú dính đầy máu tươi, đỏ đến chói mắt.

"Mau, mau đưa anh ấy đến bệnh viện..."

Bên ngoài phòng mổ, Quách Thanh Tú nôn nóng bất an đứng chờ, cô nắm chặt hai tay với nhau đi qua đi lại.

Lần này là hấn vào phòng mổ, còn cô lại đứng ngoài đợi hấn.

Thình thoảng có bác sĩ từ trong phòng giải phẫu vào vào ra ra, Quách Thanh Tú đi đến, bác sĩ đều không đổi sắc bỏ đi.

Ngoại trừ Quách Thanh Tú còn có di Nguyễn cùng Lê Hùng Việt cũng đứng trông ở bên ngoài.

Trên mặt của mỗi người đều tràn đầy lo lắng.

Di Nguyễn cũng lắc đầu: "Cô Quách, cô đang mang thai, không thể thức đêm được đâu, cô đi nghỉ ngơi một lát đi, đợi cậu ba tỉnh rồi tôi sẽ đi gọi cô."

Lúc này, đồng hồ điện tử treo trên vách tường đã chỉ đến hai giờ sáng, di Nguyễn lo cho Quách Thanh Tú nên khuyên cô đi nghỉ ngơi.

Quách Thanh Tú khẳng khái lắc đầu: "Cháu không sao, di Nguyễn mau đi nghỉ ngơi đi, di lớn tuổi thế rồi, nếu tiếp tục sẽ không chịu được đâu!"

"Hai người đều đi nghỉ ngơi hết đi, một mình tôi trông là được rồi." Lê Hùng Việt khuyên nhủ.

Quách Thanh Tú lắc đầu: "Không được, anh ấy vì tôi mới trở thành như vậy..."

"Người nhà bệnh nhân đến đây một lát..."

Có bác sĩ cầm một xấp tài liệu đi ra, sắc mặt không đổi đi đến.

"Ai là người nhà bệnh nhân?"

"Tôi đây!" Quách Thanh Tú lo lắng chạy đến: "Anh ấy thế nào rồi?"

"Không có chuyện gì nghiêm trọng cả, các người cũng thật là, sao lại để bệnh nhân bị thương thành như thế chứ? Bắn một phát đã gãy rời xương, nhưng bây giờ tạm thời không có chuyện gì cả, một lát nữa là có thể chuyển tới phòng bệnh thường rồi. Tạm thời bệnh nhân vẫn còn đang hôn mê, cô ký tên vào đây đi!"

"À, vâng!" Lúc Quách Thanh Tú ký tên lên thì tay đang rất run.

Một lát sau Lâm Việt Thịnh đã được điều dưỡng đẩy ra, khuôn mặt ngang ngược thường ngày giờ đây đã hoàn toàn trắng bệch.

Người đàn ông hung hăng này rốt cục cũng yên tĩnh được một lát.

Quách Thanh Tú dịu dàng nhìn hấn, cô bỗng phát hiện lúc hấn không dữ dằn trông rất đáng yêu.

Đến đêm, di Nguyễn trước sau không khuyên nổi Quách Thanh Tú nên chỉ có thể mặc cô ở đây trông coi.

Quách Thanh Tú nằm gục cạnh giường bệnh của Lâm Việt Thịnh, cái đầu nhỏ dán lên thân thể hần, trông coi một lát đã mơ màng thiếp đi.

Trong lúc mơ hồ cô cảm nhận được có chút động đậy khác thường, mở mắt ra thì đã thấy Lâm Việt Thịnh tỉnh lại, hần đang đưa tay vuốt ve mái tóc cô.

Lúc này đây đôi mắt an tĩnh của hần như vàng trắng sáng, đang lẳng lặng nhìn cô.

Đáy mắt hiện lên dịu dàng cùng xinh đẹp hiếm thấy, Quách Thanh Tú ngẩn ngơ: "Em đang nằm mơ sao?"

Lâm Việt Thịnh cong môi lên, lộ ra nụ cười không đúng đắn: "Quách Thanh Tú, em không đứng đắn nhé, vậy mà lại mơ thấy anh đang vuốt ve em à?"

Trong nháy mắt Quách Thanh Tú sụp đổ, tất cả cảm giác tốt đẹp bỗng chốc tan biến chẳng còn chút tăm hơi nào nữa, đây chắc chắn không phải là mơ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Cuối cùng cũng qua hết giai đoạn nguy hiểm

Quách Thanh Tú nắm lấy bàn tay Lâm Việt Thịnh đưa ra: "Còn nói nhảm nữa, thấy ổn hơn chút nào chưa?"

"Em đang ở bên cạnh thì tất nhiên thấy rất ổn rồi."

"Em hỏi cánh tay của anh cơ."

Lâm Việt Thịnh nắm thật chặt tay của Quách Thanh Tú đặt lên trước ngực mình: "Chỉ cần có em ở bên thì còn lo cánh tay này làm gì nữa."

"Anh..." Quách Thanh Tú nghẹn họng nhìn trân trân, người đàn ông này rốt cuộc có phải là người không vậy?

"Em yêu anh đúng không?" Đôi mắt đen láy của Lâm Việt Thịnh mang theo ý cười.

"Sau này không cho phép anh lừa lỉnh như thế nữa."

"Ha ha, nếu không làm thế thì sao người nào đó biết được trong lòng đã yêu anh nhiều đến thế. Anh đã nói với em rồi, hôm qua thật sự chỉ là xã giao mà thôi. Anh xin thề, anh chưa từng đụng vào mấy cô gái kia." Lâm Việt Thịnh vội vàng giải thích.

Quách Thanh Tú lườm hần một cái: "Vậy tại sao lại phải tắt máy?"

"Tắt máy?" Lâm Việt Thịnh hơi ngẩn ra rồi bỗng như sực nhớ ra cái gì đó: "Không phải tắt máy đâu, là cái tên khốn Lê Hùng Việt kia làm rơi điện thoại anh xuống đất rồi pin ra ngoài."

"Thật vậy không?"

Lâm Việt Thịnh gầm nhẹ lên một tiếng: "Lê Hùng Việt!!!"

Lê Hùng Việt đứng cạnh ngoài cửa lập tức chạy vào: "Chuyện gì vậy cậu ba!"

Quách Thanh Tú cũng không muốn truy cứu nữa nên vội cản lại: "Được rồi được rồi, trước hết anh nằm xuống đây đã, chuyện này để sau rồi nói!"

"Lê Hùng Việt, cậu giải thích đi, điện thoại của tôi đây..."

Lúc này Lê Hùng Việt mới chợt hiểu ra, thì ra tất cả những hiểu lầm đều là do anh ta mà ra.

"Xin lỗi cô Quách, tối hôm qua là do tôi bất cẩn làm rớt bể điện thoại của cậu ba, nếu cô có gì không vui thì cứ trút hết lên tôi là được! Cô phạt tôi đi chứ tuyệt đối đừng nổi giận với cậu ba, nếu không thì lát nữa cậu ấy chắc chắn sẽ bắn tôi chết mất."

Lông mày Quách Thanh Tú nhíu lại: "Được rồi, đừng nói nữa, đi ra ngoài đi!"

Lê Hùng Việt tươi cười đầy mặt: "Quách Thanh Tú không phạt tôi à?"

"Phạt, tất nhiên là phải phạt rồi, sau này phải báo cáo hành tung của cậu ba mọi lúc mọi nơi cho tôi." Quách Thanh Tú không khách khí chút nào mà lộ ra tác phong của mợ ba.

"Ôi!!" Lê Hùng Việt bối rối, anh ta nào dám đối đầu với cậu ba cơ chứ, trừ phi không muốn sống nữa thôi

Đang định phân bì nhưng vừa giương mắt lên đã đụng phải ánh mắt của Lâm Việt Thịnh, nên anh lập tức thức thòi lui ra ngoài.

"Đến đây!!"

Lâm Việt Thịnh vỗ vỗ phần giường bệnh còn trống, hấn dịch ra bên ngoài một chút rồi nói: "Đến đây nằm với anh đi!"

"Không được, giường này nhỏ như thế mà, với lại em không thấy buồn ngủ!" Quách Thanh Tú từ chối thân mật ám muội cùng hấn ở chỗ công cộng như thế này.

"Anh biết em trông anh cả một tối rồi, mau đến đây nằm cạnh anh đi!" Thật ra là do Lâm Việt Thịnh sợ cô sẽ bỏ đi nên vì thế mới muốn cô nằm bên cạnh mình.

"Không được, em không muốn!" Quách Thanh Tú vô cùng cố chấp: "Anh đói bụng chưa, em đi làm chút gì đó cho anh ăn nhé."

"Anh không đói bụng, anh chỉ muốn em nằm ở đây thôi!"

"Không được, chỗ này là bệnh viện đây!!"

"Á, đau quá..." Lâm Việt Thịnh bỗng nhiên hơi nhướn mày lên, thấp giọng kêu đau.

Quách Thanh Tú không biết đây là kẻ của hấn nên vội vã chạy đến. Lâm Việt Thịnh thấy vậy bèn vươn cánh tay dài ra nhắc cô lên giường, sau đó lại trở mình dùng cánh tay bị thương kia ôm cô lại.

Như thế cũng vừa khéo, Quách Thanh Tú không dám chạm vào cánh tay bị thương kia nên đành phải để mặc hấn ôm như thế.

"Ngủ đi, anh nhìn em ngủ!" Trong đôi mắt Lâm Việt Thịnh mang theo vài phần cưng chiều, nhìn chăm chăm vào cô.

Thấy cô phải chịu đựng như vậy hấn cũng đau lòng.

Sắc trời bên ngoài dần sáng lên, một tia ban mai xuyên qua rèm cửa chiếu vào.

Trên chiếc giường nho nhỏ, hai người cứ sát sao ôm lấy nhau, như thể đã hòa vào làm một.

Quách Thanh Tú thật sự đã mệt rã rời, nằm trong vòng ôm ấm áp của hấn, cô chìm sâu vào trong giấc nồng.

Thanh Tú mở mắt ra, phát hiện mình đang áp vào lồng ngực rắn chắc của hấn, ngẩng đầu lên xem thì bỗng thấy hấn đang nhìn cô rất chăm chú.

Lúc này Quách Thanh Tú mới giật nảy mình: "Áy, mấy giờ rồi?"

"Ha ha, cô Quách đến giờ ăn trưa rồi."

Di Nguyễn đang cầm hộp cơm đi vào, Quách Thanh Tú ngồi dậy nhìn đồng hồ, đã ngủ sáu tiếng rồi.

Mà Lâm Việt Thịnh cứ luôn duy trì tư thế như vậy, ngủ sáu tiếng, Quách Thanh Tú vô cùng xấu hổ.

"Tê tay không?"

Lâm Việt Thịnh nở nụ cười xấu xa, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ của cô: "Em đoán xem?"

"Được rồi, cô Quách, cô ăn ít đồ trước đi, đừng để đứa bé trong bụng bị đói."

Di Nguyễn bưng canh gà nóng hổi đến, Quách Thanh Tú cười cười: "Lát nữa đi ạ, giờ cháu đi tắm một chút."

Bọn họ ở phòng bệnh cao cấp nên bên trong có phòng tắm chuyên biệt, còn cả nhà bếp nhỏ để nấu ăn. Thật ra trong phòng còn có ghế sofa với ghế dựa, nhưng Lâm Việt Thịnh lại cứ thích ôm cô như thế, thà để hai người chen chúc trên một chiếc giường chứ không chịu tách ra.

Lúc Quách Thanh Tú tắm xong đi ra thì Lâm Việt Thịnh đã ngồi dậy, một cô y tá xinh đẹp đang đồ bình đạm cho anh.

Thấy người đàn ông khôi ngô đẹp trai đến thế, lúc chích kim cho anh cũng căng thẳng đến độ chích nhầm.

Khuôn mặt nhỏ của cô gái đỏ lựng cả lên, Lâm Việt Thịnh bị chích đau nên không khách sáo chút nào mà dạy dỗ vài câu.

Mặt cô y tá nhỏ đỏ chót, nước mắt lưng tròng đi ra ngoài.

"Khụ, anh mau đổi tính đi, người ta chỉ là một cô gái thôi đấy?"

Lâm Việt Thịnh cau mày lại, tất nhiên đang tức giận: "Anh không phải vật thí nghiệm, sao lại bảo thực tập sinh đến đây chích chứ, đau chết mất, sao có chuyện đó được."

Có đau đến thế không? Ngay cả súng cũng dám tự bắn mình mà, chích một chút thôi cũng sợ đau à?

"Ha ha, được rồi, anh muốn ăn cái gì đây?"

"Em ăn trước đi, anh nhìn em ăn!"

Lâm Việt Thịnh dùng ánh mắt đầy yêu thương nhìn cô, mà Quách Thanh Tú đứng là đang đói bụng nên tự bụng cánh gà lên ăn.

Canh gà là súp đặc được hầm nhuyễn ra từ gà ta, bên trong còn có cả miến cùng bo bo, chuẩn hương vị Quách Thanh Tú thích.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, sức ăn của Quách Thanh Tú đã tăng lên nhiều hơn.

"Ăn ngon không?"

Lâm Việt Thịnh ngửi được mùi thơm mê người này, thêm thấy Quách Thanh Tú ăn đến miệng dính đầy mỡ nên không nhịn được mà hỏi.

Quách Thanh Tú cười cười: "Ngon lắm, anh có muốn ăn một chút không?"

"Ừ, muốn, anh muốn ăn!"

Quách Thanh Tú bung canh gà đến trước mặt anh, Lâm Việt Thịnh nhìn chăm chăm cô rồi cười: "Tay của anh đang bị thương đấy, em không thấy à?"

"Ồ, không phải còn một cái vẫn lành lặn sao?" Quách Thanh Tú vô cùng sẵn sàng nhắc nhở anh.

Lâm Việt Thịnh dỗi: "Đồ nhảm tâm em đấy, bốn anh ăn một lát thì chết à?"

Quách Thanh Tú cười gượng, biết cái tên này lại bắt đầu giở trò: "Được rồi, em bốn anh ăn, há miệng ra..."

Quách Thanh Tú dùng đũa gắp một chút miến lên đưa tới miệng nhỏ thỏ thỏ, sau đó lại đưa đến bên mép Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh không há miệng mà lại cười hi hi hai tiếng: "Dùng miệng bốn ấy."

Khuôn mặt nhỏ của Quách Thanh Tú lập tức ửng đỏ hai bên: "Này, anh đừng có mà quá đáng nhé Lâm Việt Thịnh, ở đây còn người khác đấy!"

Di Nguyễn đang thu dọn đồ đạc thì nghe thấy lời qua tiếng lại của đôi tình nhân son này, bà lập tức đi ra ngoài, còn đang hoàng trình trọng nói rõ: "Tôi chẳng thấy gì cả."

Á, di Nguyễn, di không thể làm thế được!

Trong nháy mắt Quách Thanh Tú còn đang bối rối thì Lâm Việt Thịnh đã há miệng hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú, đầu lưỡi thăm dò tiến vào khoang miệng cô, cuốn lấy miến còn đang trong miệng cô về miệng mình.

Sau đó hần thả cô ra, dương dương tự đắc ăn.

"Ồ, không tệ, đúng là đồ trong miệng em ăn rất ngon, mau mau, thêm lần nữa..."

Quách Thanh Tú phục hồi lại tinh thần, cô bung bát nhảy ra xa: "Này, này, cấm anh đùa giỡn lưu manh thế đấy."

Lâm Việt Thịnh còn làm vẻ mặt "oan ức", "Anh nào có đùa giỡn lưu manh chứ! Em ăn hiếp anh."

"Khụ..."

Hai người còn đang âm ỉ với nhau thì một tiếng ho nhẹ vang lên từ phía cửa, bóng người Huỳnh Minh San xuất hiện ở cửa.

"Làm phiên tổng giám đốc Lâm với cô Quách rồi..."

Huỳnh Minh San một tay cầm bó hoa tươi, một tay lại mang theo cặp tài liệu đi đến, Quách Thanh Tú khẽ gật đầu: "Hai người bàn bạc đi, tôi đi ăn đã."

Quách Thanh Tú cầm hộp cơm chạy đến cạnh bàn ngồi xuống ăn, sau đó cũng thỉnh thoảng nhìn về phía bọn họ vài lần.

Huỳnh Minh San để một tập tài liệu trên chiếc tủ đầu giường bên cạnh Lâm Việt Thịnh: "Tổng giám đốc Lâm, chỗ này có mấy công trình cần anh ký tên đây, còn đây là khoản tiền phải gửi gấp ngay cho khách hàng cần anh phê duyệt..."

Nét mặt của Lâm Việt Thịnh lúc này mới trở nên nghiêm túc, dùng cánh tay vẫn còn lành lặn vờ vờ kỳ tên.

Quách Thanh Tú từ từ ăn xong đồ ăn mà văn kiện của Lâm Việt Thịnh vẫn chưa ký xong, hắn đang chăm chú tỉ mỉ đọc.

Quách Thanh Tú phát hiện bộ dạng làm việc của hắn vô cùng hấp dẫn, đáng về cẩn thận tỉ mỉ khiến lòng người sinh kính sợ.

Cứ ngỡ ngác nhìn hắn, một lúc lâu sau Huỳnh Minh San mới nhận lại tập văn kiện.

"Tổng giám đốc Lâm, bó hoa tươi này là do đồng nghiệp trong công ty cùng nhau mua đây, mọi người ai cũng hy vọng giám đốc sẽ nhanh chóng hồi phục khỏe mạnh lại."

Đơn thuần chỉ là cách thức thăm hỏi chuyên nghiệp thôi, Lâm Việt Thịnh nhắm mắt lại xoa xoa ấn đường: "Ừ, ngày mai sẽ đến công ty lại."

"Vâng, tôi đi trước nhé cô Quách."

Huỳnh Minh San lễ phép chào tạm biệt rồi đi ra ngoài.

Quách Thanh Tú lập tức chạy đến bên cạnh Lâm Việt Thịnh: "Bác sĩ bảo anh phải nhập viện ít nhất là một tuần, nếu chưa hồi phục mà đã làm loạn thì sẽ khiến vết thương không thể khép miệng được đây..."

Lâm Việt Thịnh cong môi lên, nở nụ cười tà mị, đôi mắt đẹp để chứa chan tình cảm: "Em đang đau lòng cho anh đó sao?"

"Tất nhiên rồi... Thật ra em chỉ lo cho cánh tay này của anh mà thôi, nếu lỡ bất cẩn bị tàn tật thật thì chẳng lẽ sau này mỗi ngày em đều phải bón anh ăn cơm sao..." Quách Thanh Tú vô cùng cảnh giác, sợ bị anh đùa ngả lần nữa.

"Ha ha, không tật đâu mà! Cánh tay này mai sau còn phải hầu hạ em nữa mà..."

Lâm Việt Thịnh lại dùng ánh mắt chọc ghẹo Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú đỏ cả mặt, người đàn ông này đúng là hết chỗ nói!

Ngày hôm sau, Lâm Việt Thịnh không chịu nằm trong viện nữa mà khẳng khái đòi xuất viện đến công ty.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong cuộc sống yên bình của Quách Thanh Tú lại hạnh phúc nhiều hơn một chút.

Công việc không quá vất vả, sự nghiệp cũng dần dần vào quỹ đạo.

Thời gian rảnh rỗi thì Quách Thanh Tú sẽ bắt đầu thiết kế một ít quần áo cho trẻ nhỏ.

Ngoại trừ con gái ra, cô cũng bắt đầu thiết kế thêm trang phục cho con trai.

"Cô Quách, có một cô họ Dương đang đợi cô ở dưới lầu..." Lễ tân gọi điện thoại đến cho cô.

Quách Thanh Tú đang ngồi ở trước bàn làm việc thiết kế quần áo cho trẻ con, mới vẽ được một nửa thì nhận được cuộc gọi của lễ tân, cô khẽ nhún mày lại, Dương Hà Khuê!! Cô ta đến đây làm gì?

"Không gặp, bảo tôi không có ở đây!" Quách Thanh Tú quyết đoán từ chối.

"Cô Quách, cô ta bảo có một ít mẫu quần áo mới muốn đem đến cho cô xem..."

"Ừ, thế để cô ta vào đi!" Quách Thanh Tú đau đầu, cô thật sự có chút không thể hiểu nổi, nếu Dương Hà Khuê thích Lâm Việt Thịnh thì tại sao không tới tìm hắn thẳng luôn đi, đến tìm cô để làm gì chứ?

Lát sau Dương Hà Khuê đeo một cái ba lô màu trắng nhân nhả đi đến, trên mặt mang theo nụ cười tươi rói.

"Quách Thanh Tú, dạo này có khỏe không?"

Quách Thanh Tú đứng dậy, sắc mặt khẽ lạnh lại: "Hình như tôi đâu có trả lương cho cô, sao cô cứ chạy mãi đến chỗ này thế, không thấy mệt sao?"

Dương Hà Khuê không nổi giận, cô ta lấy một bản thảo từ trong ba lô ra đặt xuống trước mặt Quách Thanh Tú: "Áy, nhìn kỹ đã rồi hãy nói."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Ngọt ngào phát ngáy

Quách Thanh Tú bán tín bán nghi cầm lấy bản thảo kia chậm rãi xem, chẳng bao lâu sau đôi mắt của cô đã ánh lên vẻ kinh ngạc.

Trước mắt đã qua quý thời trang mùa xuân, giờ là quý thời trang mùa hè. Mặc dù bên Quách Thanh Tú có nhà thiết kế đã sáng tạo ra được kiểu mới, nhưng điều tra trên thị trường thì không có tiếng vang gì quá lớn.

Mỗi năm lễ thời trang Paris cùng với lễ thời trang Milan đều ra kiểu mới, luôn luôn có các nhà thiết kế khắp các châu lục mô phỏng làm theo.

Vì vậy nếu bây giờ bọn họ ra mẫu mã mới, gần như có đến tám mươi phần trăm giống với các kiểu mới của mấy công ty lớn khác.

Toàn bộ thế giới đều theo một xu hướng, tuy rằng trong xu hướng đó sẽ có vài tác phẩm không phổ biến khiến người ta hài lòng, nhưng nói tóm lại vẫn thiếu các tác phẩm khiến người ta cảm thấy xuất sắc.

Mà bản thảo thiết kế trong tay Quách Thanh Tú hoàn toàn là sự cách tân mạnh mẽ khiến người ta cảm thấy rất mới mẻ.

Cô lật qua từng trang từng trang, hoa văn cùng màu sắc được phối hợp gần như hoàn mỹ. Nó là sự kết tinh giữa sự hấp dẫn của phương đông cùng nét gợi cảm đến từ phương tây, khiến người ta vô cùng chấn động.

Đáng tiếc bản thảo này chỉ có năm trang, trong chốc lát Quách Thanh Tú đã xem xong hết rồi.

"Đây là ý gì?" Quách Thanh Tú nheo mắt lại.

Dương Hà Khuê tự tin mỉm cười: "Thích không?"

"Ừ, tất nhiên rồi, cô có thể để tôi trao đổi trực tiếp với nhà thiết kế này được không?" Từ trước đến giờ Quách Thanh Tú luôn quý trọng nhân tài.

Dương Hà Khuê cười nói: "Gặp mặt thì không khó, nhưng nhà thiết kế này đã nói cô ấy muốn nhận chức ở công ty của cô, chức vị tất nhiên là quản lý bộ thiết kế. Nhà thiết kế này tốt nghiệp ở trường nghệ thuật của Pháp, cô ấy từng làm nhà thiết kế thâm niên ở Chanel, đến làm quản lý bộ phận thiết kế của cô chắc chắn thành thạo điều luyện, không biết cô có đồng ý hay không."

Quách Thanh Tú đã đoán chắc được bảy, tám phần mười ở trong lòng, cô nhún nhún vai, chậm rãi ngồi xuống trước bàn làm việc rồi đưa tay mời Dương Hà Khuê: "Mời cô ngồi! Nhà thiết kế có thâm niên!"

"Hi, Quách Thanh Tú cô thông minh thật đấy, sao cô biết là tôi được hay vậy?"

"Có thể nhìn thấy từ phong cách ăn mặc của cô, nó rất giống với thiết kế của Chanel..."

"Ha ha, bị cô nhìn thấu rồi, chẳng trách Lâm Việt Thịnh lại thích cô đến thế. Cô gái thông minh như cô đúng là sẽ khiến đàn ông phát điên mất." Dương Hà Khuê ngồi xuống.

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm cô ta: "Cô đến công ty tôi để đốc sức giúp đỡ thì tất nhiên tôi rất hoan nghênh. Nhưng mà, nếu cô nghĩ đi cùng với tôi là có thể dò la được tin tức của Lâm Việt Thịnh thì cô sai hoàn toàn rồi đấy. Tôi sẽ không tặng đàn ông cho nhân viên của mình đâu."

Dương Hà Khuê tự tin mỉm cười: "Quách Thanh Tú, chúng ta đều còn trẻ cả, còn một khoảng thời gian rất dài, theo thời gian dần trôi chúng ta rồi sẽ trưởng thành, đến lúc đó có lẽ cô sẽ biết được cô và Lâm Việt Thịnh không phù hợp với nhau. Nhưng từ trước đến giờ con người của tôi công tư phân minh, công việc là công việc, tình cảm là tình cảm. Cô yên tâm đi, nếu như tôi đã hợp tác với cô thì chắc chắn sẽ không làm những việc xấu xa. Tôi nói rồi, giữa chúng ta phải cạnh tranh công bằng..."

Quách Thanh Tú lắc lắc đầu: "Cô đã thua rồi."

Dương Hà Khuê nháy mắt: "Còn chưa đến hồi ngã ngũ, hai người vẫn chưa kết hôn thì sao nói tôi thua được."

Quách Thanh Tú thả cốc trà trong tay xuống rồi ngồi thẳng người lên cười nói: "Bởi vì tôi đã có con với Lâm Việt Thịnh."

Con người của Dương Hà Khuê co rút lại, trong lòng bỗng xuất hiện một cái hố đen đáng sợ đang không ngừng nuốt chửng sự tự tin của cô ta.

Một lúc lâu sau, cô ta vẫn nở nụ cười bình tĩnh: "Vẫn là câu nói kia thôi, nhà họ Lâm bọn họ không thể để cho cô sinh đứa bé đó ra đâu."

"Ha ha, vậy chúng ta cứ chờ xem..." Quách Thanh Tú dùng tư thế của kẻ chiến thắng mà đứng dậy.

Dương Hà Khuê cắn vào môi dưới, tự tin cùng bình tĩnh vừa nãy đã biến mất từ lâu.

"Vậy anh ấy đã đồng ý kết hôn với cô chưa?"

Quách Thanh Tú cười khê: "Không quan trọng, tôi không để ý mấy chuyện hình thức đó, tôi chỉ cần sống cùng nhau như vậy là tốt lắm rồi."

Lúc này Dương Hà Khuê mới nở nụ cười xán lạn: "Ngày nào hai người chưa kết hôn thì ngày đó tôi vẫn còn cơ hội."

"Người đâu, mời cô Dương ra ngoài."

Trong lòng Quách Thanh Tú đã có một chút nóng nảy. Cô cũng là một cô gái bình thường mà thôi, đối mặt với tình địch thì sao có thể kiềm chế được.

Dương Hà Khuê nhún nhún vai, vác ba lô lên rồi đi, có lẽ trong lòng còn đang tức giận nên đi rất vội vã, ngay cả bản thảo cũng không lấy về.

Trong phòng làm việc bỗng chốc chỉ còn lại mỗi mình Quách Thanh Tú, cô đan hai tay lại với nhau rồi ngẩn người!

Một lúc lâu sau lại chậm rãi bước đến trước bàn làm việc của mình tiếp tục vẽ bản thảo.

Tan tầm, Lâm Việt Thịnh tự mình lái xe đến đón cô.

Quách Thanh Tú tiện thể cầm bản thảo của Dương Hà Khuê trong tay, lên ngồi ghế phó lái rồi đưa những bản thảo này cho Lâm Việt Thịnh xem.

"Đoán xem những bản thảo này là ai vẽ?"

Lâm Việt Thịnh tùy ý liếc qua một cái rồi tiếp tục lái xe: "Không đoán được."

"Là Dương Hà Khuê đấy!"

Lâm Việt Thịnh quay đầu lại nhìn cô một cái: "Cô ta vẫn đến tìm em à?"

"Ừ, cô ta bảo muốn cạnh tranh công bằng với em, Lâm Việt Thịnh, anh nói xem tại sao anh lại được săn đón vậy chứ?"

Quách Thanh Tú có chút không phục, sao Dương Hà Khuê này cứ như một bãi bùn vậy chứ, sống chết dính lấy Lâm Việt Thịnh không chịu buông tay. Cho dù bọn họ có con rồi mà cô ta vẫn không chịu bỏ cuộc, đúng là quá cố chấp!

Lâm Việt Thịnh ung dung xoay bánh lái: "Thì có gì đâu, Tăng Thanh Hải kia của em không phải cũng luyến lưu không dứt đấy à."

"Nói vậy, anh Hải đã làm lành với Lý Vi Vi lâu rồi, nghe nói vài hôm nữa là kết hôn rồi đấy..."

Mấy ngày nay Quách Thanh Tú có nghe ngóng tin tức, bọn họ thường xuyên lấy thân phận một đôi tình nhân thăm hỏi làm nổi bật hình ảnh, theo đó sản nghiệp của nhà họ Tăng cũng đang dần dần vực dậy.

Theo xu thế phát triển như hiện tại thì chẳng mấy chốc nữa bọn họ sẽ kết hôn thôi!

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng cong môi lên: "Xem ra em vẫn còn rất để ý đến anh ta."

Lại ghen!! Người đàn ông này chính là một bình dấm chua bị chẳng có một không hai.

Quách Thanh Tú cười hi hi: "Dấm chua quá đi, đều là chuyện đã qua bao lâu rồi mà anh vẫn còn ghim à, đúng là một gã nhỏ nhen mà..."

Lâm Việt Thịnh bỗng nhiên đạp bánh lái, xe cứ thế phanh kít một cái, đậu ở ven đường.

Con người màu đen của Lâm Việt Thịnh trừng chăm chăm Quách Thanh Tú: "Em nói ai nhỏ nhen hả?"

Quách Thanh Tú cười: "Đùa thôi mà, mau mau lái xe về nhà đi!"

Lông mày Lâm Việt Thịnh hơi nhíu lại, khóe môi khẽ nhếch lên lộ ra nụ cười tà mị rồi từ chỗ ngồi nhào người đến.

"Này, anh làm gì thế hả!!"

"Làm gì à, anh muốn trừng phạt em một chút thôi, dám nói anh nhỏ nhen hả, Quách Thanh Tú, em phải trả giá đắt vì nó đấy..."

Quách Thanh Tú vội vã né tránh, đáng tiếc ở trong xe nên bị hấn giữ lại rất chặt, cô cũng không đẩy ra nổi, cả người bị hấn đè xuống.

Môi hôn của hắn vô cùng nóng bỏng, lấn sát tới phía cô. Từ khi hắn nằm viện đến bây giờ đã một là một khoảng thời gian rồi, hai người vẫn chưa thân cận như vậy lại lần nào.

Môi của hắn hôn đến vành tai của cô, hơi thở độc nặng nề kéo dài, mỗi lần theo một đường xuống khắc họa lên đôi gò bồng đảo đầy đặn của cô.

"Này, Lâm Việt Thịnh, anh không thể chờ về nhà rồi giờ trò lưu manh được à!"

"Quách Thanh Tú, da mặt của em dày thật đấy, còn bảo anh về nhà giờ trò lưu manh với em..."

Tiếng nói của hắn khàn khàn gợi cảm, tràn đầy mùi vị dục vọng.

Hắn ngang ngược đặt cô xuống ở ghế sau, đôi môi nóng bỏng cứ một lần lại một lần xâm phạm khắp khoang miệng của cô.

Thanh âm thở dốc, hơi thở trao nhau, bàn tay to lớn của hắn luồn vào sau tóc, đỡ lấy gáy cô để nụ hôn thêm nồng nàn.

Quách Thanh Tú bị hắn hôn kịch liệt như thế, cả người bỗng chốc trở nên mơ màng.

Cô không chịu nổi nụ hôn của hắn, hắn vừa hôn là cô đã bỏ vũ khí xuống đầu hàng rồi.

Hắn hôn lên khuôn mặt của cô, xúc cảm của đầu lưỡi mềm mại khiến máu thịt hắn sôi trào toàn thân.

Bàn tay lớn dùng sức, gần như điên cuồng gạt phăng bộ váy lụa màu đen của cô xuống dưới chân, da thịt tựa ngọc trắng bị bại lộ hoàn toàn ở trong xe.

"Không được, Lâm Việt Thịnh, chỗ này vẫn còn đang trên đường cái đó, không thể ở đây được..."

Quách Thanh Tú đưa hai tay che lấy ngực mình lại mà ngượng ngùng từ chối.

Xung quanh chỗ này là đường dành riêng cho người đi bộ, người ta lui tới chỗ này rất tấp nập, thỉnh thoảng sẽ dán người vào xe để chen chúc qua, có lúc thậm chí còn dừng lại đứng trước xe.

Từ bên trong nhìn ra ngoài cứ có cảm giác đang bị người qua đường vây xem vậy.

"Ha ha, bọn họ không thấy đâu..." Lâm Việt Thịnh càng lúc càng không e dè mà hôn loạn khắp nơi, tựa hồ hành động này đang ngày càng kích phát dục vọng của hắn.

Khuôn mặt nóng ran của hắn dán vào làn da mềm mại như trẻ em của cô, hôn lên từng tấc da thịt ấy.

Cảm giác thoải mái thỉnh thoảng chạy thẳng từ dưới lòng bàn chân lên trên, từng luồng từng luồng cảm giác ấy như gội rửa thần kinh của Quách Thanh Tú, dần dần khiến cho lý trí của cô mơ hồ đi.

Hắn kéo thứ ràng buộc cuối cùng trên người cô xuống rồi cúi đầu ngậm lấy viên phấn mềm mại, đầu lưỡi nhẹ nhàng cuốn lấy, sau đó lại dùng lực mút vào. Tựa như một đứa trẻ tham lam vậy, cứ luôn say đắm mút, mùi vị trên thân thể cô đều bị hắn mút hết sạch vào khoang miệng...

Thân thể của Quách Thanh Tú hơi cong lên, trong lúc mơ màng, thứ thô to của hắn chậm rãi tiến vào.

"Ba tháng, thật sự rất khó khăn..."

Lâm Việt Thịnh cảm thán, hai tay Quách Thanh Tú nắm lấy ghế ngồi thật chặt, cô sợ mình sẽ bị đung vào đâu đó.

Chỗ gắn kết giữa hắn với cô rất chặt chẽ, không một chút khoảng cách, đan lẩn vào nhau chẳng thể phân rõ.

Trong lúc Thanh Tú hốt hoảng, cảm giác toàn bộ chiếc xe này đều bị Lâm Việt Thịnh đâm đến nỗi rung động có tiết tấu theo nhịp đến khiến cô không khỏi ngượng ngùng...

Bốn bề xung quanh chậm chậm trở nên mơ hồ, ánh mắt của Quách Thanh Tú cũng dần dần mê ly.

Khi ở cùng với hắn, thể lực của cô chẳng thể chịu đựng nổi.

Khi mơ mơ màng màng tỉnh lại, cô dường như đang nằm trong vòng tay sắt sao của hắn như một chú chim nhỏ rúc ở trong lồng ngực vậy.

Trên người được đắp lên bộ âu phục của hắn, thân thể trơn bóng của cô ở dưới bộ âu phục có thể cảm giác được khuỷu tay rắn chắc kia.

Cô bỗng nhiên choáng tỉnh, chủ động duỗi hai cánh tay xanh nhạt ra vòng lấy cổ hắn.

"Tay của anh còn đau không?"

Lâm Việt Thịnh nở nụ cười tà mị: "Còn quan tâm nó đau hay không à! Cục cưng thoải mái không?"

Trên mặt ửng lên hai áng mây hồng, Quách Thanh Tú rút cổ lại trốn ở trong lồng ngực hắn: "Không thoải mái!"

Chỉ là lời băng quơ, giọng điệu mang theo sự nũng nịu thích mà còn ngại.

Lâm Việt Thịnh cười vang ha hả: "Không thoải mái à! Tối lại thêm một hiệp nữa sẽ kích thích lắm đó!"

"Không muốn!" Quách Thanh Tú sợ, cô đưa hai tay lên đầu hàng: "Bác sĩ nói ba tháng đầu thì không được..."

"Không phải đã qua ba tháng rồi sao? Anh đây đếm từng ngày từng tháng đấy, hôm nay là vừa tròn ba tháng..."

Quách Thanh Tú hận không thể gặp chuyện gì đó mà chết quách cho rồi, người đàn ông này thể mà lại ngồi đếm từng ngày từng tháng, chẳng trách lại làm loạn trên xe như thế, thì ra là không nhịn nổi.

"Anh, anh, anh, Lâm Việt Thịnh, da anh dày thật đấy..."

"Quách Thanh Tú, lẽ nào em định để anh nhìn đến nội thương à?"

Lâm Việt Thịnh thật sự vô cùng oan ức, khoảng thời gian này hẳn chỉ có thể dựa vào bàn tay năm ngón để giải quyết vấn đề, thật sự rất là đau khổ đó!

Ngày nào cũng ôm trong lòng siêu mẫu như hoa như ngọc ở trong lòng nhưng lại không được chạm vào, cái cảm giác đó thật sự là sống không bằng chết mà.

Như thế, đến lúc lệnh cấm được giải trừ thì hẳn phải bù đắp tất cả những lợi ích bị tổn thất đến khi đủ mới thôi.

Lâm Việt Thịnh đặt Quách Thanh Tú trên giường, một lát sau bụng đồ ăn từ phòng bếp lên.

Rồi tự mình bón cho Quách Thanh Tú ăn.

"Để em tự ăn!" Quách Thanh Tú vô cùng buồn bực, sao người đàn ông này lại chịu khó như vậy chứ, còn chủ động bón cô ăn cơm nữa?

"Ha ha, em ăn chậm lắm, anh bón em ăn nhanh nhanh một chút, ăn xong chúng ta lại tiếp tục..."

"Á!!" Quách Thanh Tú suýt chút nữa đã sặc cơm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Con yêu tên gì

Phòng ngủ ấm áp lại tràn ngập không khí ấm muối, sau đó cả hai đều mỗi một nằm nhoài ở trên giường.

Vì Quách Thanh Tú mang thai nên Lâm Việt Thịnh thương yêu rất nhiều, cho dù bản thân vẫn chưa hoàn toàn tận hưởng nhưng vẫn tạm thời buông tha cho cô.

Quách Thanh Tú mềm mại tựa như một con thỏ trắng nhỏ bé, nằm nhoài trong ngực hẳn chẳng động đậy gì.

Khoái cảm như sóng vỗ khiến cô gần như đã tiêu hao hết toàn bộ thể lực, Lâm Việt Thịnh đứng dậy rót một ly sữa nóng đưa cho cô.

"Anh đi tắm, em uống ly sữa nóng này trước đi."

Quách Thanh Tú vô cùng hưởng thụ loại cảm giác ấm áp giữa hai người như này, có lúc những hành động nhỏ thế này cũng khiến cô vô cùng cảm động.

Thật ra Lâm Việt Thịnh cũng không phải là cái gì cũng xấu, chỉ ít trên phương diện chăm sóc cô thì cũng chịu bỏ tâm tư ra nhiều lắm.

Chỗ này cũng là cái khác của Lâm Việt Thịnh so với những tên công tử ăn chơi trác táng khác.

Sau khi Quách Thanh Tú uống sữa xong thì Lâm Việt Thịnh đã bước ra từ phòng tắm, trên người còn mang theo hương thơm nhàn nhạt mát mẻ của xà phòng.

Hắn lau khô thân thể rồi tựa lưng lên giường, ôm cô vào lòng.

Cũng không biết anh nghĩ tới điều gì mà bỗng nói rằng: "Sau này gặp Dương Hà Khuê thì đừng quan tâm đến cô ta nữa, đầu óc của cô gái này không bình thường cho lắm."

Quách Thanh Tú cười cười: "Cô ta làm gì mà không bình thường? Em thấy cô ấy bình thường lắm đấy chứ, những bản thảo kia thật sự rất sáng tạo, là một bà chủ, em rất muốn thuê nhân viên như cô ta đấy."

"Đừng quan tâm đến cô ta nữa, chắc chắn cô ta không có ý tốt gì đâu."

"Có phải anh có tật giật mình không? Sợ nhìn cô ta thì sẽ đẩy lên những hồi ức ngọt ngào ngày xưa của anh à?"

Quách Thanh Tú cười giao hoạt, đôi mắt đẹp dễ của Lâm Việt Thịnh trừng cô một lát. Hắn đưa một tay gãi ra sau đầu, một tay thì không chịu yên ổn mà ôm chặt lấy da thịt mềm mại của cô rồi nhẹ nhàng xoa nắn.

"Em đúng là hết thuốc chữa mà, nói chung cô gái kia không có ý tốt gì cả đâu, em vẫn nên cách xa cô ta ra một chút."

Thái độ của Lâm Việt Thịnh vô cùng bất mãn, như thế khiến cho tâm tình của Quách Thanh Tú rất tốt.

Là một nhà thiết kế, Dương Hà Khuê thật sự rất có tài năng, nếu như dựa vào khả năng đó thì cô ta chắc chắn có thể mang đến một khoản thu nhập khả quan cho công ty.

Nhưng cô ta đồng thời cũng là tình địch, không đúng! Cô ta không được tính là tình địch, bây giờ Lâm Việt Thịnh căn bản không còn yêu cô ta nữa.

"Lâm Việt Thịnh, nếu như lúc đó chúng ta chia tay thì anh có kết hôn với Dương Hà Khuê không?"

Lâm Việt Thịnh ngần ra, trong đôi mắt đen láy lóe lên một tia khó chịu. "Sao em lại hỏi cái vấn đề ngu xuẩn này chứ, em không tự tin vào bản thân à?"

"Em chỉ đang ví dụ thôi mà!"

"Sau này không cho em được nhắc đến loại ví dụ này nữa!"

Hỏi tới hỏi lui cuối cùng Lâm Việt Thịnh cũng không trả lời thẳng thắn, trong lòng Quách Thanh Tú không khỏi có đôi chút mất mát, lẽ nào bọn họ thật sự đã từng có dự định kết hôn?

Nhưng cho dù là thế nào đi chăng nữa thì mọi chuyện cũng đã qua hết rồi, nói lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

"Được rồi đừng giận mà, đồ quý nhỏ nhen, chúng ta không nói chuyện này nữa. Bây giờ chúng ta nói đến chuyện đặt tên cho bé con có được không?"

Quách Thanh Tú mỉm cười nói lảng sang chuyện khác, trên người cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ hoa nhí, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần như ngọc vẫn còn lưu lại những dấu vết của lần hoan ái đã qua, trên phần gáy láng mịn vẫn còn in dấu một nụ hôn.

Bộ dạng mê người và nhu mì như thế khiến Lâm Việt Thịnh càng nhìn càng nóng máu, cả người như bị lửa hun vậy.

Hắn đành phải ngồi dậy: "Anh đi xử lý công chuyện một lát đã."

"Này, không cho anh đi, tại sao vừa nhắc đến bé con là lại muốn chuồn chứ! Lâm Việt Thịnh, anh đúng là không xứng làm cha mà!" Quách Thanh Tú nổi đóa.

Lâm Việt Thịnh cũng không dám đi nữa, chẳng thể làm gì khác hơn là ngồi xuống: "Được rồi, em nói xem tên đứa nhỏ là gì?"

"Không biết là con trai hay con gái nhì!"

"Tất nhiên là con gái rồi!" Lâm Việt Thịnh không chút do dự mà trả lời: "Sinh con gái ra sau này lớn lên giống như em vậy, như thế mỗi đêm anh đều có thể trái ôm phải ấp, ha ha!"

Quách Thanh Tú gỡ cái bóp lên đầu Lâm Việt Thịnh: "Mơ đẹp đó, em cảm thấy đây sẽ là con trai cơ."

"Nếu con trai mà lớn lên giống em thì thâm rồi..." Lâm Việt Thịnh cười trên sự đau khổ của người khác.

"Ghét ghê, người ta thì sao chứ? Cũng có nhiều con trai giống mẹ mà, lớn lên giống em thì sao chứ?" Quách Thanh Tú không phục.

Lâm Việt Thịnh lộ ra nụ cười: "Nếu lớn lên giống em thì sao tìm bạn gái cho được."

"Hừ, em xấu lắm à? Em xấu thì anh đừng có động vào em nữa nhé!"

"Ha ha, anh sai rồi được chưa, nếu lớn lên giống em thì đầu óc buộc phải giống anh, nếu không thì nó thành thằng ngốc là tiêu đời." Lâm Việt Thịnh vô cùng tự tin.

Quách Thanh Tú lại bắt đầu đánh, bề ngoài của Lâm Việt Thịnh đúng là rất tài năng xuất chúng, trong thâm tâm của cô đúng là hy vọng con yêu có thể di truyền được ngoại hình của Lâm Việt Thịnh, nhưng cái tính cách nát này thì thôi đi.

Vừa hay bị kích động, vừa độc mồm, còn vô cùng bạo lực nữa, con trai của bọn họ không thể thành bộ dạng này được, nếu không thì xong đời rồi.

"Nếu là con gái thì đặt là Lâm Tuyết Nhi còn nếu là con trai thì lấy là Lâm Thanh Tùng anh thấy sao?"

"Ừm, hay hết, chỉ cần em muốn thì tên gì cũng được..."

Tóm lại Lâm Việt Thịnh vẫn là đàn ông, trong lòng không có mấy phần kiên trì để thảo luận những chuyện này.

Mà Quách Thanh Tú lại tình cảm tinh tế nên rất thích làm mấy chuyện vặt vãnh ấy.

Đêm đó là một đêm ấm áp tốt đẹp, hai người thảo luận đến tối khuya rồi mới đi ngủ.

Sáng ngày hôm khi tỉnh lại, ánh mặt trời chiếu từ ngoài cửa sổ vào, Quách Thanh Tú lười biếng nằm ở trên giường.

Đang hưởng thụ giây phút ấm áp thì điện thoại bỗng vang lên, cô bắt máy.

Giọng nói của Lâm Việt Thịnh truyền ra từ trong điện thoại.

"Mau dậy đi con sâu lười, hôm nay đừng đến công ty, cứ nghỉ ngơi ở nhà đi!"

Quách Thanh Tú nở nụ cười: "Em cũng đâu muốn làm sâu lười chứ, à, sáng sớm anh dậy sao không gọi em dậy luôn, hại em đến muộn đây này!"

"Đúng rồi, phải nhớ uống canh gà, ăn nhiều một chút, đừng có để bụng đói meo đấy."

Sáng sớm gọi điện về cho cô chỉ vì muốn nhắc cô ăn canh? Đầu bên kia của điện thoại truyền đến giọng nói của Huỳnh Minh San.

"Tổng giám đốc Lâm, khách ngồi chờ sốt ruột lắm rồi, mời anh tiếp tục đàm phán..."

"Ừ, tôi đến ngay đây!"

Lâm Việt Thịnh nói với Quách Thanh Tú: "Vây nhé, anh đi có chuyện đã! Em không được quên đấy, nếu không thì chờ tối về xem anh chà đạp em thế nào." Hắn xấu xa cười một tiếng rồi cúp điện thoại.

Quách Thanh Tú cầm điện thoại cười khanh khách, người đàn ông này từ khi nào đã trở nên dài dòng như vậy chứ, ngay cả mấy chuyện vặt như ăn canh gà cũng phải tự mình gọi điện đến, hẳn hoàn toàn có thể nhờ Huỳnh Minh San gọi điện thoại qua nói mà.

Thật tình, còn bỏ mặc khách hàng, bỏ mặc hội nghị chỉ vì để điện cho cô...

"Cô Quách, chào buổi sáng!"

Di Nguyễn đứng giờ xuất hiện rồi cười nói: "Sáng sớm cậu ba đã tự hầm canh gà cho cô, bảo hôm qua thể lực của cô Quách không chịu nổi, nay nhất định phải bồi bổ thật nhiều vào."

Lời của di Nguyễn mang hai tầng nghĩa khiến khuôn mặt nhỏ của Quách Thanh Tú đỏ lên, cô cúi đầu rời giường rồi "vâng" một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

Canh gà thật sự rất ngon, dầu nổi trên mì canh đều được vớt ra hết, chỉ còn tinh túy bên trong.

Thơm nồng nức mũi, người đàn ông này ngay cả canh gà cũng hầm được ngon như vậy, xem ra không có chuyện gì có thể làm khó được hắn cả.

"Cô Quách, cậu ba đúng là một người đàn ông biết săn sóc đấy!" Di Nguyễn cũng khen không dứt miệng.

Lúc Quách Thanh Tú đến công ty là đã muộn mất một tiếng.

Nhưng bây giờ cô là bà chủ, cho dù một ngày không đến cũng chẳng có người nào dám ý kiến.

Sau khi đi vào cửa chính thì lập tức đưa mắt đến trong góc phòng khách, ở đó có một bóng người đang ngồi.

"Cô Quách, vị khách này đã đến từ sáng sớm rồi, cô ta chờ cô đã hơn một tiếng rồi."

Quách Thanh Tú gật gật đầu, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm lên người Dương Hà Khuê, xem ra cô ta không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ cuộc.

"Cô Quachs, tôi không đến trễ chứ?"

Dương Hà Khuê đã thay bộ đồng phục chính thức, nhưng mái tóc dài rủ xuống vẫn khiến cô ta vô cùng trong trắng như trước, vẻ ngoài ngọt ngào như thể làm cho không ít nhân viên nam trong công ty nhìn bằng ánh mắt mê thích.

"Đi theo tôi!" Quách Thanh Tú từ tốn nói một câu rồi xoay người lên tầng hai.

Dương Hà Khuê không chút biến sắc theo sát phía sau, đi đến văn phòng, Quách Thanh Tú đặt túi xách xuống rồi ra hiệu mời Dương Hà Khuê ngồi.

"Tôi rất tò mò, công ty nhỏ này của tôi có sức quyến rũ nào mà hấp dẫn được một nhân vật tầm cỡ như cô đến đây chứ?" Quách Thanh Tú đan hai tay lại với nhau, sở dĩ cô gọi Dương Hà Khuê đến văn phòng là vì không muốn để các nhân viên khác phải phân tâm.

Dù sao một người đẹp như vậy, người ngoài đầu nhìn nhiều lắm.

"Ha ha, thật ra tôi cũng tò mò Lâm Việt Thịnh thích cô ở chỗ nào. Tuy rằng tới nơi này làm việc không phải là tất cả dự tính ban đầu của tôi, nhưng mục đích chính vẫn thế thôi, chính là để hiểu rõ rồi sau đây thuận tiện đánh giá xem bản thân có cơ hội thắng được hay không."

Ngón tay Quách Thanh Tú nhẹ gõ lên mặt bàn: "Tôi cảm thấy cô đến làm cho công ty của Lâm Việt Thịnh thì thực tế hơn đấy, bởi vì bên anh ấy mới cần phụ nữ, đặc biệt là người đẹp như cô đấy."

"Quách Thanh Tú, tôi nói một câu công bằng nhé! Xem ra cô cũng là một người không phân rõ công tư, cô đang lo sợ, cô sợ rằng mình sẽ thất bại dưới tay tôi nên mới không dám mời tôi vào công ty làm. Thật ra nhà thiết kế tài ba như tôi cho dù không làm việc ở chỗ cô thì cũng có thể đến làm việc bên công ty đối thủ cạnh tranh. Đến lúc đó cô không những mất đi một sự trợ giúp mà còn nhiều thêm một đối thủ đáng gờm. Cô nghĩ cho kỹ đi, cô cảm thấy bản thân vì đồ kỵ mà đánh mất đi tương lai đối với thế giới ngoài kia à." Dương Hà Khuê là chuyên gia đàm phán, lời cô ta vừa nói, câu nào cũng hợp lý cả.

Thật ra những vấn đề cô ta nói không phải Quách Thanh Tú chưa từng suy nghĩ qua.

Nhưng mà cô không ngờ rằng Dương Hà Khuê sẽ gia nhập vào công ty đối thủ cạnh tranh, nếu như thế thì đây thật sự là một đòn uy hiếp chí mạng.

"Được, cô ở lại đây đi! Nhưng mà nói rõ trước, tuyệt đối đừng để tôi bắt được sai sót của cô, tôi chắc chắn sẽ không vì cô là gì với Lâm Việt Thịnh mà nể mặt cô đâu." Quách Thanh Tú nghiêm túc nói.

Dương Hà Khuê vui cười đầy mặt: "Tất nhiên rồi, tôi mới không cho cô cơ hội làm tôi xấu hổ đâu."

"Ừ, về mặt tiền lương tôi sẽ dựa theo đãi ngộ của quản lý bộ phận thiết kế để cho cô. Nhưng mà hiện tại vị trí quản lý đã có người rồi nên cô chỉ có thể ngồi vào vị trí phó quản lý thôi, hiểu chưa?"

"OK, tôi tin chắc bản thân sẽ mang đến cho công ty của cô một tương lai tốt đẹp, cô tuyệt đối là người xứng đáng nhất."

Dương Hà Khuê vui mừng khôn xiết, nỗ lực của cô ta coi như cũng không uổng phí, đây coi như tiến một bước dài rồi.

Ở trong đôi mắt đẹp đẽ của cô ta che giấu một tia u ám, chẳng qua Quách Thanh Tú không nhìn thấy được.

Buổi tối, tan tầm về đến nhà.

Lâm Việt Thịnh không biết từ nơi nào xuất hiện ôm lấy cô từ phía sau, tiếp theo lại ấn cô xuống ghế salon.

"Mệt không? Không phải đã bảo em đừng đến công ty sao? Sao lại không nghe lời thế chứ?"

Hắn lấy hai tay捏 chiếc mũi nhỏ của cô rồi cưng chiều chất vấn.

"Hi, không đi thi ở nhà cũng rảnh rồi, đúng rồi, cho anh xem thử này, đây là bản thiết kế quần áo cho bé con của em, đáng yêu không..." Quách Thanh Tú không thể chờ được nữa mà đưa tác phẩm của mình ra cho Lâm Việt Thịnh xem.

"Cô gái của anh ơi, đúng là kỹ thuật xuất sắc mà! Cơ mà bây giờ anh không có thời gian xem rồi."

"Anh còn phải tăng ca sao?"

"Ừ, tất nhiên rồi..." Lâm Việt Thịnh không thể chờ được nữa mà ôm Quách Thanh Tú vào phòng ngủ. Bây giờ Quách Thanh Tú mới phản ứng lại kịp hàm ý của câu nói tăng ca kia là gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Hạnh phúc bên bờ vực tan vỡ

"Di Nguyễn, di thấy chiếc màn ngủ màu vàng này đẹp, hay cái màu xanh đẹp hơn?"

Quách Thanh Tú chọn được một chiếc màn treo giường trẻ con ở trên mạng, sau khi nói cho Lâm Việt Thịnh, cô nào ngờ tên thần kinh này lại thuê người đặt làm một mạch mười hai màu!!!

Ngay lúc mờ tối ra, Quách Thanh Tú suýt thì hóa đá, đúng là đàn ông chẳng thể làm được mấy chuyện con con như thế này.

"Ừ, tôi cảm thấy màu xanh nhạt tốt với trẻ con hơn..."

"Vậy thì chọn màu xanh nhạt đi!" Quách Thanh Tú đổi chiếc màn màu xanh nhạt.

Trong đầu cô tràn ngập khuôn mặt đáng yêu của con yêu. Sau khi thay màn xong, Quách Thanh Tú đứng lên, đột nhiên thấy chóng mặt.

Cô đưa tay bầm lấy di Nguyễn: "Di Nguyễn, tôi cảm thấy hơi khó chịu!"

Thấy khuôn mặt nhỏ của cô tái đi, mồ hôi lạnh toát ra, di Nguyễn vội vàng dìu cô ngồi xuống.

Bà nhanh chóng bưng một cốc nước sôi để nguội tới: "Cô Quách, cô không thể vất vả quá. Bây giờ cô đang có thai, dễ bị thiếu máu lắm."

Quách Thanh Tú uống xong cốc nước, mới làm cảm giác chán chường đỡ đi đôi chút.

"Cô Quách, hay là chúng ta tới bệnh viện khám cho yên tâm."

Quách Thanh Tú lau mồ hôi lạnh trên trán, lắc đầu: "Không cần, chắc là thiếu máu thôi, không có gì phải sợ cả, không cần đi viện đâu."

"Vâng, mấy chuyện này cứ để tôi làm là được rồi, cô Quách ngồi một bên thôi, xem mấy thứ này cần bày biện như thế nào thì cô bảo tôi một tiếng, không phải tự mình làm." Di Nguyễn lo lắng nói.

Quách Thanh Tú lắc đầu. Trang trí phòng cho con yêu là niềm vui của cô. Cô có thể vừa trang trí vừa tưởng tượng cảnh con mình hưởng thụ như thế nào sau khi sinh ra.

Chuyện như thế này phải tự mình làm mới tốt, sao có thể để người khác làm thay được!

"Không cần đâu dì, cháu không vội, dù sao còn lâu mới sinh, cháu sẽ trang trí từ từ! Cháu hơi mệt rồi, cháu về ngủ một lúc đây!"

Quách Thanh Tú cảm thấy rất mệt mỏi, cô buồn ngủ tới mức không thể mở mắt được.

Trở về phòng rồi, vừa nằm xuống giường cô đã nhắm mắt ngủ say.

Cô ngủ một mạch tới lúc tỉnh, khi mở mắt ra, cảm giác kia đã biến mất.

Xem ra Di Nguyễn làm quá lên rồi, chút bệnh vặt này có là gì đâu.

"Cô Quách ơi, bên ngoài..." Di Nguyễn nói với vẻ sốt ruột, giờ tay chỉ ra bên ngoài.

"Gì vậy?" Quách Thanh Tú cảm thấy đầu óc mình hơi chậm tiêu, đâm ra không kịp phản ứng.

"Cô Quách, hình như ông Quách, ba cô đang đứng ở cửa, cô có muốn đi xem thế nào không?"

Quách Thanh Tú đi tới trước cửa sổ kính chạm sàn, kéo rèm để lộ một khe hở nhỏ, thấy Quách Hoàng Tùng đang đứng trước cổng ngõ vào trong nhà.

"Nói với ông ta là cháu không ở nhà..." Quách Thanh Tú lạnh nhạt nói.

Cô vẫn chưa tìm được lý do để đối mặt với ông ta. Cô vẫn chưa hề tha thứ cho ông ta.

"Cô Quách, làm vậy hình như không ổn cho lắm? Dù sao đó cũng là ba cô mà, cha con có vướng mắc gì mà không giải quyết được chứ. Cứ ngồi nói chuyện với nhau là sẽ không có việc gì đâu." Di Nguyễn tốt bụng khuyên nhủ. Con người khi đến tuổi của bà thì tình thân là thứ mà họ rất coi trọng.

"Không cần đâu Di Nguyễn, cháu chỉ không muốn gặp ông ta. Phien đi bảo với ông ta là cháu không ở nhà!"

Di Nguyễn thở dài lắc đầu, rồi chậm rãi đi ra ngoài.

Quách Thanh Tú vẫn đứng bên cửa sổ, nhìn Di Nguyễn đi tới gần Quách Hoàng Tùng, nói mấy câu gì đó. Quách Hoàng Tùng tỏ ra thất vọng, ánh mắt vẫn nhìn sang bên này.

Quách Thanh Tú rút người lại, tránh né ánh mắt của ông ta.

Thực ra từ góc độ của Quách Hoàng Tùng thì ông ta hoàn toàn không nhìn thấy Quách Thanh Tú, còn cô lại trốn tránh ông ta chỉ vì chột dạ mà thôi.

Cô không muốn nhìn thấy người đó, lòng vẫn oán hận ông ta nhiều lắm.

Một lúc lâu sau, Quách Thanh Tú ló đầu ra, đã không thấy bóng dáng Quách Hoàng Tùng đâu nữa.

Di Nguyễn cầm một túi đồ lên: "Cô Quách, đây là đồ ông Quách để lại. Ông ấy bảo tôi đưa cho cô."

Đó là một túi da màu đen, không rõ đựng gì ở bên trong. Nhưng mà dù có là cái gì, Quách Thanh Tú đều không cảm thấy hứng thú.

"Cho vào phòng kho đi!"

"Cô không định mở ra xem à?"

"Di Nguyễn, cháu đau đầu rồi. Sau này ông ta lại tới nữa thì cứ nói là cháu không ở nhà, nhé?"

"Vâng!" Di Nguyễn đành phải đi ra ngoài, bỏ túi đồ vào trong nhà kho theo lời Quách Thanh Tú.

Sau khi gia nhập công ty, Dương Hà Khuê đã thể hiện vô cùng xuất sắc. Có lẽ là do hiệu ứng người đẹp mà cô ta nhanh chóng hòa nhập với người trong phòng. Với lại các kiểu dáng trang phục mùa hè dành cho các cô gái do cô ta thiết kế ra đã nhanh chóng khiến công ty nhận được lượng đơn đặt hàng rất lớn.

Quách Thanh Tú luôn đứng trên cao tình tảo nhìn mọi chuyện. Có lẽ là vì Dương Hà Khuê ở ngay trước mặt nên cô càng quý trọng thời gian ở bên Lâm Việt Thịnh.

"Cô Quách, cà phê của cô đây!" Trợ lý bung một cốc cà phê tới cho Quách Thanh Tú.

Dương Hà Khuê thò tay giành lấy cốc cà phê từ trong tay Quách Thanh Tú, cười nói: "Người có thai thì tốt nhất đừng uống cà phê, nên uống nước trái cây hoặc sữa ấy."

Nói xong, cô ta còn tự uống hết sạch cà phê của Quách Thanh Tú.

Trợ lý tỏ ra ngượng ngùng: "Xin lỗi cô Quách, tôi không biết là cô đã mang thai, sau này tôi sẽ chú ý hơn."

"Cô ra ngoài đi!" Quách Thanh Tú phát tay. Trợ lý đực mặt ra, không biết mình làm sai chỗ nào, rồi vội vàng rời khỏi văn phòng.

Dương Hà Khuê nhún mày: "Sao vậy? Tôi không cho cô uống cà phê là muốn tốt cho cô, chắc cô không giận tôi chứ?"

Quách Thanh Tú khẽ mỉm cười: "Sao cô phải quan tâm tôi như vậy?"

"A ha, cô là sếp của chúng tôi, đương nhiên là tôi phải quan tâm cô rồi. Nếu cô xảy ra chuyện gì, sao có thể dẫn dắt chúng tôi đi tới tương lai rực rỡ chứ?" Nụ cười đơn thuần hiện rõ trên khuôn mặt cô ta, không thể nhìn ra bất cứ điểm bất ổn nào cả.

"Đúng rồi, nghe đồng nghiệp ở phòng kinh doanh nói là thành tích không tệ, có phải sếp Quách định mời anh em ra ngoài liên hoan một bữa không?"

"OK!" Quách Thanh Tú đồng ý ngay tắp lự. Cô cũng đang có ý định này, thường cho nhân viên là điều nên làm.

Dương Hà Khuê là người chọn chỗ. Sau khi tan tầm, Quách Thanh Tú dẫn phần lớn nhân viên của văn phòng đi liên hoan.

Dương Hà Khuê có vẻ khá hoạt bát, cô ta mời rượu từng người một cách khá quen thuộc, sau đó ngồi xuống bên cạnh Quách Thanh Tú, cười nói: "Thực ra tôi với Quách Thanh Tú là chị em tốt của nhau, nên sau này mọi người phải cố gắng hơn nhé. Nể mặt Quách Thanh Tú chính là nể mặt tôi rồi đó. Nào, hãy cùng ly vì một tương lai tốt đẹp."

Quách Thanh Tú vốn không biết uống rượu, nhưng khi được Dương Hà Khuê và toàn thể nhân viên mời rượu thì cô lại không tiện từ chối.

"Cô nhấp một chút là được rồi."

Dương Hà Khuê còn thể hiện sự săn sóc của cô ta với Quách Thanh Tú, làm cho cô suýt thì cảm động.

Nhưng trong lòng Quách Thanh Tú vẫn còn đề phòng cô ta. Cô không ngờ, nên cô không tin Dương Hà Khuê sẽ đối xử với cô thật lòng. Trong đôi mắt trong trẻo như sắp đặt tới vẻ tốt bụng kia vẫn luôn có một tầng tối tăm dày đặc, không thể nhìn rõ.

"Mọi người ăn trước đi, tôi đi rửa tay một cái..."

Phòng ăn này quá nóng, khiến cô cảm thấy rất oi bức.

Có cô ở nơi này khiến hầu hết nhân viên đều cảm thấy gò bó, nên cô lấy lý do đi rửa tay ra khỏi phòng, để mọi người có thể thoải mái ăn mừng.

Thực ra cô chỉ nhấp một chút xiu rượu nhưng khuôn mặt cô đã nóng bừng lên, khiến cô cứ cảm thấy rất khó chịu.

Cô nện bước trên đôi giày cao gót đi ra ngoài, lao đảo đụng vào ngực một người: "Xin lỗi!"

"Thanh Tú, sao em lại say tới mức này rồi?"

Một giọng nói quen thuộc vọng đến, Quách Thanh Tú ngược mắt lên nhìn. Trong tầm mắt cô, một bóng dáng mơ hồ lúc ẩn lúc hiện. Cô chớp chớp mắt mới nhìn rõ người này.

"Anh Hải, sao anh lại ở đây?"

"Nào, để anh đưa em về nhà!" Tăng Thanh Hải ôm Quách Thanh Tú đi ra ngoài. Quách Thanh Tú đã say tới mức mơ màng, để mặc anh ta ôm một mạch ra tận cửa.

"Em... Em... còn chưa trả tiền..." Quách Thanh Tú nói không rõ.

"Ừ, để anh trả cho!" Tăng Thanh Hải dìu Quách Thanh Tú ngồi xuống chiếc ghế trong sảnh, rồi anh ta đi tới quầy thu ngân thanh toán trước, sau đó mới

quay lại đỡ Quách Thanh Tú dậy đi ra khỏi quán rượu.

"Em sao rồi? Có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?"

Quách Thanh Tú cảm thấy toàn thân nóng lên: "Đưa, đưa em về nhà đi! Em cảm thấy khá khó chịu!"

Tăng Thanh Hải sờ mặt Quách Thanh Tú, anh ta nhíu mày, giúp cô Truongi vào trong xe.

Quách Thanh Tú dựa vào ghế, cứ thế mơ màng ngủ.

Khi tỉnh lại, cô đột nhiên phát hiện mình đang ở trên giường.

"Anh Hải..."

Cô thấy một bóng người lơ mơ, bèn gọi một tiếng. Khi người đó quay lại, Quách Thanh Tú lập tức tỉnh táo.

"Sao, sao em đã về rồi?"

Mặt Lâm Việt Thịnh đen sì, trên khuôn mặt đẹp trai của hắn viết hai chữ "tức giận" rõ to!

"Xin lỗi, có lẽ là em uống nhiều quá..."

"Anh Hải? Gọi thân thiết quá nhỉ, sao các người lại đi cùng nhau?"

"Ồ, Lâm Việt Thịnh, anh không cần phải như vậy đâu, bọn em chỉ tình cờ gặp nhau trong quán rượu thôi. Sau đó anh ấy đưa em về nhà, có phải như vậy không?"

Cả khuôn mặt Quách Thanh Tú hiện rõ vẻ mờ mịt, cô chẳng nhớ gì cả, chỉ nhớ mang máng là Tăng Thanh Hải đã giúp cô lên xe mà thôi.

Lâm Việt Thịnh tức giận tới mức khuôn mặt đẹp trai kia méo xệch cả đi. Con nhỏ ngu ngốc này, ra ngoài nhậu say như chết, có khi bị đàn ông ấn vào xe làm gì cũng không biết. Nếu không phải hắn chặn xe Tăng Thanh Hải lại giữa đường, có lẽ hiện giờ còn không biết cô đã xảy ra chuyện gì rồi, thế mà lúc tỉnh lại còn tỏ ra mình có lý lắm.

"Em còn bảo là anh ta đưa em về?"

"Chẳng lẽ không phải vậy à?" Thấy Lâm Việt Thịnh tức giận, Quách Thanh Tú lập tức giả vờ đau đầu: "Ôi, đầu đau quá, em chẳng nhớ gì hết."

"Đau chỗ nào?" Lâm Việt Thịnh lập tức sáp tới, ôm lấy cô, rồi day day huyết thái dương cho cô.

Tuy ngữ khí của hắn vẫn còn rất hung ác, nhưng đã đỡ hơn ban nãy rất nhiều.

"Ồ chỗ huyết thái dương ấy, ui da, em khát nước quá..." Quách Thanh Tú phát hiện làm nũng rất hữu dụng, mười lần thì được cả mười nên lại càng được đà lấn tới.

Quả nhiên Lâm Việt Thịnh mắc lừa, hắn lập tức nhẹ giọng hỏi cô muốn uống gì.

"Nước táo, nước táo, con bảo muốn uống nước táo..."

Hàng lông mày anh tuấn của Lâm Việt Thịnh giật giật, con còn chưa to bằng hạt lạc mà đã biết đòi uống nước táo, chẳng phải là thần đồng rồi à.

"Sau này không được đi gặp Tăng Thanh Hải nữa, đã biết chưa?"

"Vâng, không đi không đi, em cam đoan là sau này không đi nữa."

Quách Thanh Tú nhận lỗi kiểu nhân nhượng cho khỏi phiền. Tối hôm qua cô uống quá nhiều, mắc lỗi trước nên chắc chắn phải nhận lỗi trước.

Lâm Việt Thịnh đứng dậy: "Em nghỉ ngơi đi, anh đi ép nước táo cho!"

"Vâng!" Quách Thanh Tú lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

Sau khi Lâm Việt Thịnh đi ra ngoài, Quách Thanh Tú khổ sở nằm lý trên giường. Tối hôm qua rõ ràng cô chỉ nhấp môi có một chút xiu rượu, sao có thể say tới mức này. Rõ ràng tối hôm qua cô còn đi cùng Tăng Thanh Hải, sao lại đột nhiên về nhà rồi.

Đoán chừng cô mà hỏi Lâm Việt Thịnh nữa thì chắc chắn là hai người lại cãi nhau tiếp thôi.

Quách Thanh Tú ngẫm nghĩ, bèn cầm điện thoại lên định gọi cho Tăng Thanh Hải, đột nhiên điện thoại của cô vang lên.

Cô tiếp điện thoại: "Xin chào, tôi là Quách Thanh Tú!"

"Thanh Tú, là anh đây..." Giọng nói dịu dàng của Tăng Thanh Hải vang lên từ trong điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Không thể tin tưởng nhau

"Anh Hải, tối hôm qua em đã làm phiền anh rồi. Là anh đưa em về nhà ạ?" Quách Thanh Tú hỏi.

Ở đầu bên kia Tăng Thanh Hải chần chừ một lát.

Ban đầu anh ta định đưa Quách Thanh Tú tới bệnh viện để tỉnh rượu, kết quả đi được nửa đường thì gặp phải Lâm Việt Thịnh, bị hấn lái xe chặn đầu lại.

Sau đó ở ngay trước mặt anh, hấn cường ép bé Quách Thanh Tú đi, còn đấm anh một cái, cảnh cáo anh rằng đừng có ý định gì với Quách Thanh Tú.

"Ha ha, không sao đâu, không phải để ý làm gì, chuyện nhỏ mà thôi. Anh định đưa em đi bệnh viện, nhưng sau đó lại gặp phải Lâm Việt Thịnh..."

"Anh ấy không làm khó anh chứ?"

"Ha ha, Thanh Tú, hấn là em biết rõ anh ta là loại người như nào chứ. Anh không sao đâu, anh muốn hỏi xem hiện tại em sao rồi?"

"Em, em không sao. Anh Hải, có phải anh ấy đánh anh rồi không? Anh bị thương à?" Quách Thanh Tú dò hỏi.

Tăng Thanh Hải bị thương vì cô lần này tới lần khác, làm cô rất áy náy.

Tăng Thanh Hải chần chừ một chút rồi mới cười nói đầy bất đắc dĩ: "Anh không sao đâu, thật đấy."

"Bây giờ anh đang ở đâu? Em qua đó tìm anh."

Tối hôm qua Tăng Thanh Hải đã trả tiền giúp cô nên Quách Thanh Tú cảm thấy rất bất khoan, bởi cô không muốn nợ nần anh ta.

Thứ nhất là cô muốn xem anh bị thương như nào, thứ hai là cô muốn trả số tiền mà anh đã trả hộ hôm qua.

"Anh đang ở trong viện..."

Tăng Thanh Hải khe khẽ báo tên bệnh viện.

Những tiếng bước chân vang lên, Quách Thanh Tú vội vàng cúp điện thoại. Cô ngẩng đầu lên thì thấy Lâm Việt Thịnh đang bung một cốc nước trái cây khá to bước vào phòng.

Lâm Việt Thịnh nhìn điện thoại trong tay Quách Thanh Tú với ánh mắt nghi ngờ: "Ai gọi thế?"

"À, là nhân viên của công ty, bọn họ quan tâm em thôi..."

Quách Thanh Tú đứng dậy, nhận lấy cốc nước trái cây do Lâm Việt Thịnh đưa tới, rồi uống một hơi hết sạch.

"Em định đi công ty xem sao..."

"Không có em công ty cũng không phá sản được đâu, em cứ ở nhà nghỉ ngơi cho anh!"

Lâm Việt Thịnh khẽ nói. Hấn tiếp nhận công ty Thanh Tú Bút Màu này ban đầu là để cho cô chơi.

Nào ngờ cô lại vực dậy một công ty đang bên bờ vực phá sản, quản lý nó một cách ra trò, khiến công ty dần đi vào quỹ đạo.

Lâm Việt Thịnh không thể không thừa nhận rằng cô gái của anh rất biết kinh doanh.

Quách Thanh Tú rửa mặt trong phòng vệ sinh xong, bắt đầu thay quần áo. Lâm Việt Thịnh đề cô lên tường.

Hấn cúi đầu hôn lên đôi môi cô, tham lam mút lấy mùi kem đánh răng hoa nhài mát mẻ trong miệng cô.

Còn cả mùi vị mát lạnh và sáng khoái nữa.

"Nghe đây, vợ của anh, Lâm Việt Thịnh này không thiếu mấy đồng bạc lẻ ấy, nên em không phải đi đâu! Hôm nay cứ ở nhà nghỉ ngơi đi..."

Quách Thanh Tú đẩy Lâm Việt Thịnh ra, tiếp tục mặc bộ quần áo lên người: "Không được, em nhất định phải đi. Hôm nay có một đơn hàng rất quan trọng, em muốn đích thân theo dõi. Cùng lắm thì em về sớm là được mà, anh nhỉ?"

Lâm Việt Thịnh im lặng nhìn cô với đôi mắt sâu lắng.

Quách Thanh Tú nhanh chóng ăn mặc chải chuốt xong, cô xách túi lập tức đi ra ngoài.

Cô quay đầu nhìn hẩn một cái: "Hôm nay anh không đi công ty à?"

Lâm Việt Thịnh bước nhanh đi theo: "Tôi mới đi, để anh đưa em đi công ty!"

"Không cần, không cần, tổng giám đốc à, sao em lại chiếm dụng thời gian quý giá của anh mà không biết ngưng chứ. Em tự lái xe đi thôi."

Chiếc xe Ferrari Phantom màu đỏ mà Lâm Việt Thịnh đưa cho Quách Thanh Tú là để tiện cho cô lái đi làm.

Ban đầu còn có hai vệ sĩ đi theo, nhưng từ sau lần đánh cướp thất bại kia, Quách Thanh Tú dần trầm tĩnh lại, nên không cho vệ sĩ đi theo nữa. Dù sao quãng đường từ công ty về nhà cũng không xa lắm.

Lâm Việt Thịnh đứng bên cửa sổ, nhìn theo qua lớp kính thủy tinh.

Bóng dáng màu trắng của Quách Thanh Tú chui vào trong chiếc xe màu đỏ, sau đó lái xe đi.

Cô đi rất vội, thậm chí quên cả việc chào tạm biệt hẩn.

Hôm nay Quách Thanh Tú đúng là có một đơn đặt hàng lớn, nhưng cô cần phải đi gặp Tăng Thanh Hải trước để nói rõ chuyện tối hôm qua.

Xe nhanh chóng lướt qua đường phố, lái vào bệnh viện nơi Tăng Thanh Hải đang nằm.

Lúc này, một chiếc xe Rolls Royce màu đen vẫn chậm chậm bám theo sau đuôi xe cô.

Mãi cho tới khi thấy cô xuống xe, đi tới cổng bệnh viện.

Đôi mắt Lâm Việt Thịnh bùng lên ngọn lửa giận giữ, dường như sẽ đốt tấm kính trước xe thành hai lỗ thủng bất cứ lúc nào.

Hẩn nặng nề đấm lên tay lái.

Con nhỏ chết tiệt, cô lại vội vã đi gặp tên khốn đó ư!!

Quách Thanh Tú vọt vào phòng bệnh, thấy Tăng Thanh Hải đang nằm trên giường, đầu quấn băng gạc, xem ra anh ta bị thương không nhẹ.

"Anh Hải, anh có đau không?" Đôi mắt Quách Thanh Tú tràn ngập sự lo lắng thật lòng.

Quách Thanh Tú mặc một chiếc váy ôm dáng dài ngang gối màu trắng với một chiếc áo sơ mi màu đen, khoác thêm áo vest màu trắng đơn giản. Mái tóc dài của cô được buộc lên một cách thanh nhã, rồi để lệch sang một bên.

Toàn thân cô toát lên vẻ thực nữ, nhưng khuôn mặt ngọt ngào của cô trông vẫn khá ngây thơ, bởi cô vẫn còn nhỏ như vậy nên dù có ăn mặc để trông trưởng thành hơn thì cũng vẫn là một cô bé mà thôi.

Tăng Thanh Hải kinh ngạc nhìn cô, dường như cô vẫn là cô gái bé nhỏ như năm xưa.

Anh bỗng giờ tay ra định cầm lấy tay cô.

Tiếc là lúc vừa đụng vào thì Quách Thanh Tú đã miễn cưỡng rút tay lại.

Cô bối rối lấy tiền mặt ra khỏi túi rồi đặt lên bên giường Tăng Thanh Hải: "Anh Hải, xin lỗi vì tối hôm qua đã để anh thanh toán giúp, bây giờ em trả lại cho anh, anh đừng từ chối."

Tăng Thanh Hải gượng cười trông có vẻ khổ sở: "Thanh Tú, chúng ta phải đến bước đường như thế này sao?"

"Đúng rồi, nếu em đã đến, anh muốn nói cho em một chuyện..."

"Chuyện gì ạ?" Quách Thanh Tú hỏi.

Tăng Thanh Hải nhìn xấp tiền trên giường, vẻ mặt hiện rõ vẻ không thoải mái, đến bây giờ ngay cả tiền của anh mà cô cũng phải phân chia rành mạch như vậy.

"Về chuyện này, mong em hãy tha thứ cho anh. Lần trước khi em qua đêm ở nhà anh, anh nhặt được một sợi tóc rụng của em, sau đó anh lấy cả tóc của anh nữa rồi mang chúng tới bệnh viện xét nghiệm."

Quách Thanh Tú nghiêm túc nhìn Tăng Thanh Hải, hồ hấp dần trở nên dồn dập. Thực ra cô đã đoán được kết quả từ trước, nhưng lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

"Em đừng căng thẳng..." Tăng Thanh Hải liếm đôi môi khô nứt của mình, thấy Quách Thanh Tú sốt ruột như vậy, anh khẽ cười một tiếng.

"Đã có kết quả xét nghiệm rồi. Anh và em không hề có bất cứ mối liên hệ máu mủ nào cả. Nói cách khác, ba của anh không phải là ba của em, Quách Hoàng Tùng mới là cha ruột của em."

Quách Thanh Tú thở phào một hơi: "Vậy thì sao ạ? Ông ta hoàn toàn không có bất cứ trách nhiệm của người cha nào, em sẽ không tha thứ cho ông ta."

"Ha ha, Thanh Tú ạ, thật ra ba của em cũng có nỗi khổ riêng. Ông ấy làm như vậy hoàn toàn là vì Lâm Việt Thịnh." Tăng Thanh Hải nói với vẻ rất nghiêm túc.

Quách Thanh Tú khẽ nhướn mày: "Là sao ạ?"

"Thanh Tú, em không phải căng thẳng đâu. Hiện giờ anh nói với em những điều này không phải là để ép em lựa chọn điều mà em không muốn. Ý của anh là anh sắp kết hôn với Lý Vi Vi rồi. Anh sẽ có trách nhiệm với cô ấy, nên em đừng nghĩ rằng anh định..."

Quách Thanh Tú giật mình, lắc đầu liên tục: "Anh Hải, em biết anh tốt với em. Mặc kệ anh có phải anh trai ruột của em hay không, em vẫn luôn coi anh là người bạn tốt nhất, là người bạn cả đời cả kiếp."

Nghe vậy Tăng Thanh Hải mới gạt đầu trông có vẻ thoải mái hơn đôi chút.

Quách Thanh Tú hỏi tiếp: "Anh vừa nói đó là ý của Lâm Việt Thịnh, thế nghĩa là thế nào ạ?"

Tăng Thanh Hải im lặng, một lúc lâu sau anh mới cười nói: "Anh hứa với anh ta là không kể chuyện này cho em."

Khuôn mặt nhỏ của Quách Thanh Tú toát lên vẻ mất mát, ngực như bị thứ gì đó chẹn lại khiến cô không thể thở nổi: "Anh Hải, anh lại hợp lực với Lâm Việt Thịnh lừa em? Rốt cuộc thì anh, các anh đã làm chuyện gì có lỗi với em?"

"Thế nhưng anh mà nói ra, có lẽ sẽ làm ảnh hưởng tới tình cảm của em và anh ta..."

Thái độ chần chừ của Tăng Thanh Hải khiến Quách Thanh Tú cảm thấy rất căng thẳng, cô mơ hồ dự cảm được một bóng ma đáng sợ đang phủ xuống đầu mình.

"Anh Hải, anh hãy nói cho em biết đi. Nếu anh thật sự muốn tốt cho em thì không nên cùng Lâm Việt Thịnh lừa em."

Quách Thanh Tú rất kích động, cô nắm chặt quần áo của Tăng Thanh Hải, bức thiết đòi đáp án.

Lâm Việt Thịnh ngồi trong xe, khuôn mặt sa sầm như sương lạnh. Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Lâm Việt Thịnh nhìn đồng hồ với vẻ không chút kiên nhẫn. Đã nửa tiếng đồng hồ rồi, vậy mà Quách Thanh Tú còn chưa đi ra, mẹ nó, rốt cuộc cô ta đang làm cái gì vậy, cho dù là làm tình thì cũng phải được mấy hiệp rồi ấy chứ!

Lâm Việt Thịnh mở cửa xe, bực dọc bước ra.

Hai người gặp nhau ngay trước cổng bệnh viện, mặt đối mặt.

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh khó coi vô cùng. Đồng thời sắc mặt Quách Thanh Tú cũng chẳng tốt hơn là bao.

"Giỏi lắm, cô đi làm ở bệnh viện này từ khi nào vậy? Đổi nghề mà cũng không nói với tôi một tiếng nhì!" Lâm Việt Thịnh chế nhạo.

Quách Thanh Tú lạnh lùng liếc Lâm Việt Thịnh một cái: "Anh theo dõi tôi à?"

Lời của hai người đều chất chứa đầy mùi thuốc súng.

Lâm Việt Thịnh nói với giọng mỉa mai: "Đúng vậy, nếu không theo dõi thì sao tôi biết được cô đang cung cấp dịch vụ đặc biệt cho ai chứ?"

"Lâm Việt Thịnh..." Quách Thanh Tú tức giận tăng âm lượng lên. Khi thấy người xung quanh đều quay sang nhìn, cô quay người đi thẳng ra ngoài.

Lâm Việt Thịnh đi theo phía sau, gờ tay định bắt lấy cánh tay cô. Nào ngờ Quách Thanh Tú đột nhiên tăng tốc, lao ra ngoài như bay.

"Quách Thanh Tú, mẹ nó chứ cô lại định chơi trò gì vậy? Cô chạy cái gì mà chạy?"

Quách Thanh Tú không thèm lên tiếng, cô Truống thẳng vào trong xe, sau đó lái đi.

Lâm Việt Thịnh đuổi theo sau xe ra tận đường, thấy không kịp hấn lại vội vàng chạy về xe mình, rồi đuổi theo với tốc độ cao nhất.

"... Trò khôi hài này chính là giao dịch giữa Lâm Việt Thịnh và ba của em. Hấn tặng Á Hân cho ba em, mà ba em thì phụ trách rải tin đồn để phá hỏng cuộc hôn nhân của chúng ta. Như vậy em mới có cơ hội hòa hảo với Lâm Việt Thịnh. Anh cũng mới biết chuyện này thôi..." Lời của Tăng Thanh Hải như đâm vào trong tai Quách Thanh Tú.

Lừa đảo, rất một lũ lừa đảo. Một người là người cha ruột mà cô sùng bái từ nhỏ tới lớn, còn người kia là cha ruột của đứa bé trong bụng cô. Hai người đều là những người mà cô tin tưởng nhất, và cũng yêu thương nhất, nhưng họ lại lừa nhau lừa cô.

Bọn họ cho rằng cô ngu lắm sao?

Quách Thanh Tú cực kỳ tức giận, cô lái xe lung tung không mục đích, bên tai vang lên những âm thanh loa còi lộn xộn.

Trên đời này chẳng lẽ không còn ai đáng tin nữa hay sao?

Lâm Việt Thịnh đuổi sát theo sau xe của Quách Thanh Tú, thi thoảng hấn lại thò đầu ra khỏi cửa xe, hô to.

Cô gái này, tay lái yếu mà còn dám phóng nhanh như vậy trên đường phố.

Trước mặt là dòng xe đang ủa tới, may sao vòng qua được không suýt thì gây tai nạn. Hấn kêu to: "Dừng lại, Quách Thanh Tú, em điên rồi, mau dừng xe..."

Đằng xa là một đường sắt cắt ngang đường cái. Lúc này lan can đã được thả xuống, tàu hỏa đang ào ào đi qua.

Quách Thanh Tú lại như không nhìn thấy cảnh ấy, cô vẫn phóng với tốc độ cao nhất, lao thẳng tới chiếc tàu hỏa kia.

Đầu óc Lâm Việt Thịnh chợt trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Em động lòng người như thế đó

Khi thấy Quách Thanh Tú sắp đâm vào tàu hỏa tới nơi, Lâm Việt Thịnh tăng tốc theo bản năng. Hấn phóng xe chạy song song với xe của cô, sau đó đánh tay lái đẩy xe cô sang bên cạnh.

Bên đường là rừng cây rộng lớn, sau khi chiếc Ferrari màu đỏ đâm qua vô số vật cản mới dừng lại.

Lâm Việt Thịnh dừng xe, lao vọt tới như điên dại.

Những hình ảnh đáng sợ liên tục hiện lên trong đầu hấn.

Khi hấn chạy tới trước xe, Quách Thanh Tú đã tự mình đi xuống.

Lâm Việt Thịnh thở phào nhẹ nhõm một hơi. Quả nhiên tính năng an toàn của Ferrari là nhất, tới lúc mấu chốt túi khí sẽ bung ra, bao trùm người điều khiển một cách chặt chẽ.

Ban nãy hấn đã đánh cược điều này.

Lâm Việt Thịnh tức giận túm lấy tay Quách Thanh Tú, rồi mắng mỏ ngay lập tức.

"Em điên rồi hả?"

Quách Thanh Tú không khóc cũng chẳng cãi cọ, chỉ nhìn hấn với ánh mắt lãnh đạm trông rất đáng sợ.

"Đúng, tôi điên rồi đó! Không phải các người muốn vậy à? Có lúc nào các người thật sự quan tâm tôi đâu?"

"Quách Thanh Tú, em đang nói cái gì vậy? Em có thể ăn nói giống con người bình thường để anh hiểu được không?"

Lâm Việt Thịnh thực sự chẳng hiểu gì cả, sáng sớm tinh mơ cô gái này đã lừa hấn rằng sẽ tới công ty làm việc.

Kết quả cô lại lạng lẹ chạy tới bệnh viện, sau đó trút giận lên hấn, phóng xe lao nhanh, rồi lên con điên...

"Xem ra anh đã làm quá nhiều chuyện xấu nên không nhớ rõ nữa đúng không! Lâm Việt Thịnh, chuyện mà anh đã làm, tại sao anh còn có thể thản nhiên đứng trước mặt tôi, không hề chột dạ chút nào như vậy? Tôi phục anh quá."

Thái độ của Quách Thanh Tú khiến Lâm Việt Thịnh thấy hoảng sợ.

"Em nghe được những gì rồi?"

Quách Thanh Tú cười lạnh: "Giao dịch giữa anh và ba tôi là thật à?"

Đôi mắt Lâm Việt Thịnh ánh lên vẻ thất bại, hần giờ tay nói lỏng chiếc cà vạt trên cổ, rồi hít vào một hơi thật sâu.

"Kỳ thật giữa anh và ông ta không có giao dịch gì cả, chỉ là hợp tác..."

"Tốt lắm, vậy các người tiếp tục hợp tác đi, tôi sẽ đi. Tôi là người chứ không phải hàng hóa, cả hai người không ai có tư cách giao dịch tôi hết."

Quách Thanh Tú giận dữ quay người bước đi thật nhanh. Lâm Việt Thịnh tiến lên với tay bắt lấy cô, tức giận tới mức hỗn hển: "Cô đi gặp tên khốn họ Tăng đó phải không?"

Quách Thanh Tú nặng nề gạt tay hắn ra: "Lâm Việt Thịnh, thế giới này chỉ có hai tên khốn kiếp, một kẻ là anh, còn kẻ kia là Quách Hoàng Tùng. Tôi hận các người, tôi hận các người..."

Như chú chim nhỏ đang phấn nộ, Quách Thanh Tú ra sức va đập vào hắn. Lâm Việt Thịnh tự thấy đuối lý nên ôm Quách Thanh Tú thật chặt, không nói tiếng nào.

"Lâm Việt Thịnh, đồ khốn nhà anh, rốt cuộc anh muốn chinh tôi thành thế nào anh mới hài lòng hả!"

Cô há miệng cắn lấy tay hắn, cắn tới khi sắp chảy máu mà cô vẫn không chịu nhả ra.

Hắn nhin đau đẽ mặc cô cắn.

Cắn đi! Hãy trút hết nỗi khó chịu trong lòng em ra đi!

Mãi mới khi cổ họng ngập đầy mùi tanh máu, cảm xúc điên cuồng trong Quách Thanh Tú mới dần lắng xuống.

Đột nhiên, cảm giác chóng mặt kéo tới, Quách Thanh Tú té xỉu trong lòng Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh ngơ ngẩn cả người, sau đó như nỗi điên ôm cô chạy tới bệnh viện.

Quách Thanh Tú cảm thấy tầm mắt mình bị bao phủ bởi một màn sương mù dày đặc. Trong màn sương ấy, một giọng nói mơ hồ vang lên.

"Thanh Tú, Thanh Tú, tới đây nào..."

Khuôn mặt của chị gái Quách Hoàng Ngân xuất hiện loáng thoáng trong sương mù, chị mỉm cười vẫy gọi cô: "Thanh Tú, tới chỗ chị nào. Chỗ chị không có đau khổ hay sầu lo gì cả. Thanh Tú, lại đây nào..."

Quách Thanh Tú chậm rãi vươn tay nắm lấy tay Quách Hoàng Ngân. Cô bắt được tay chị mình, rồi cười đầy vui vẻ.

"Chị ơi, hãy dẫn em rời khỏi nơi đầy khổ đau này đi."

"Không được đi, Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú, đồ ngu ngốc này, anh không cho em rời khỏi anh..."

Tiếng gào thét như dã thú đâm vào màng tai Quách Thanh Tú. Cô buông tay Quách Hoàng Ngân, rồi rơi xuống từ trên không trung.

Một giọt chất lỏng ướt ướt nhỏ lên trên mắt cô. Cô bỗng mở choàng mắt ra.

Sương mù tan đi, một khuôn mặt anh tuấn xuất hiện trước tầm mắt cô.

"Quách Thanh Tú, em đã tỉnh rồi..."

Giọng nói vui sướng có phần run rẩy truyền tới từ cổ họng khàn khàn, còn khó nghe hơn cả tiếng quỷ khóc.

Quách Thanh Tú nhú hai hàng lông mày thanh mảnh lại: "Lâm... Tuấn Khanh, anh đè lên tay tôi rồi, đau quá!"

Lâm Việt Thịnh ngẩn ra, lập tức đứng dậy, rồi cầm lấy cánh tay nhỏ bé của cô không ngừng nắn bóp.

"Còn đau không? Còn đau không?"

"Tôi đang... ở đâu đây?"

Quách Thanh Tú cảm giác như chỗ này là bệnh viện, nhưng trong không khí không hề có mùi thuốc sát trùng gì cả, mà trái lại còn có mùi thơm thoang thoảng.

Những ghi chú trên tường đều là tiếng Anh, ngay cả bác sĩ y tá đi qua đều là người ngoại quốc, chẳng lẽ cô vẫn đang nằm mơ?

Lâm Việt Thịnh hôn lên khuôn mặt cô. Quách Thanh Tú có thể cảm giác được bờ mi của hắn ươn ướt.

"Lâm Việt Thịnh, anh khóc à?"

"Nói linh tinh, sao anh lại khóc cho được?"

Hắn trông cô bảy ngày bảy đêm, từ thành phố S bay tới bệnh viện John Hopkins ở Mỹ, cô vẫn luôn hôn mê. Hắn lú lẫn cuồng chân tay, suýt thì đánh nhau với bác sĩ.

Bảy ngày bảy đêm này, hắn suýt nữa đã đánh mất cô. Điều đó khiến hắn như bị giày vò trong địa ngục.

Thậm chí bác sĩ còn đưa ra thông điệp cuối cùng, rằng nếu hôm nay Quách Thanh Tú không tỉnh dậy, như vậy rất có khả năng cô sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Ngay lúc thấy cô tỉnh, hắn kích động tới mức nước mắt trào ra. Đây là lần đầu tiên hắn rơi nước mắt vì một người con gái.

Nhưng mà hắn còn lâu mới để Quách Thanh Tú biết chuyện này, không thì sau này chắc chắn lúc nào cũng sẽ bị cô coi thường mất thôi.

"Đây là nơi nào vậy?"

"Bệnh viện John Hopkins, là bệnh viện tốt nhất nước Mỹ. Em yên tâm, bọn họ sẽ chữa khỏi cho em."

Quách Thanh Tú nhắm mắt lại. Cô suy nghĩ thật lâu, mới nhớ mang máng cảnh mình phóng xe lao đi vùn vụt. Cô thò tay vuốt ve bụng mình, dường như vẫn có tiếng tim đập.

"Con không sao chứ?"

"Đừng lo, bác sĩ bảo con không bị sao. Chỉ là lúc em bị đụng xe chắc đã bị đụng vào não, nên có một chút máu đông trong đầu. Mấy ngày nay các bác sĩ luôn nghĩ cách để làm tiêu nó. Nhưng mà em đã tỉnh lại như thế này chứng tỏ sắp khỏi hẳn rồi."

Hiếm khi Lâm Việt Thịnh nói lời an ủi người ta nhiều như vậy, Quách Thanh Tú mỉm cười.

"Con không bị sao là tốt rồi."

Tất cả những gì xảy ra lúc trước dường như càng lúc càng nhòe đi, trái lại những gì trong mơ lại càng lúc càng giống thật.

"Em mơ thấy chị Hoàng Ngân. Chị ấy định dẫn em đi..."

Lâm Việt Thịnh ngạc nhiên nhìn cô: "Vậy tại sao em vẫn còn ở lại?"

Quách Thanh Tú nguyền hán: "Là vì anh chứ gì nữa. Anh cứ lái nhái bên tai em, làm em phiền muốn chết."

Lâm Việt Thịnh nâng mặt Quách Thanh Tú, rồi cúi xuống hôn cô.

"Bé yêu, anh xin lỗi. Chuyện kia là anh không đúng. Lúc ấy anh chỉ muốn khiến em trở lại bên anh, chứ anh thật không ngờ ba em lại giờ trò đó. Nếu biết ông ta sẽ làm tới mức quá đáng như vậy, anh chắc chắn đã không đồng ý rồi."

Quách Thanh Tú ngơ ngác nhìn anh: "Ý của anh là, chuyện khiến em mất mặt không phải do anh bày ra?"

"Đương nhiên không phải rồi. Anh chỉ bảo ông ta là hãy nghĩ cách khiến em trở lại bên anh, chuyện mà thành công anh sẽ trả công ty Á Hân lại cho ông ta..." Lâm Việt Thịnh nói với vẻ mặt rất nghiêm túc, đôi mắt đẹp của hắn tràn ngập sự chân thành.

"Cô Quách, cuối cùng thì cô đã tỉnh rồi. Ha ha, làm cho cậu chủ nhà tôi lo muốn chết. Mấy ngày nay cậu ấy không ăn không ngủ cứ ngồi đây trông cô, nắm chặt tay cô, lúc nào cũng gọi tên cô..." Di Nguyễn cười hi hi bước vào.

"Đúng rồi, cậu ba, bác sĩ Paul gì đó bảo cậu qua đó một lát. Thực ra tôi nghe mà cũng chẳng hiểu lắm."

"Là Paul Holper. Được rồi, Thanh Tú nghỉ ngơi đi, anh đi một lúc rồi về."

Lâm Việt Thịnh lại cúi đầu hôn cô, rồi mới đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Hắn chạy một mạch tới phòng làm việc của bác sĩ. Đã mấy ngày trời, hắn chờ tới sắp phát điên, lúc này hắn là đã có kết quả rồi!

Bác sĩ Paul Holper đầu tóc bạc phơ đang xem báo cáo số liệu trong tay.

Thấy Lâm Việt Thịnh bước vào, ông nhìn số liệu lại lần nữa, sau đó cứ lắc đầu liên tục.

"Kết quả thế nào rồi?" Lâm Việt Thịnh vội vã hỏi.

"Nghe nói bạn gái anh đã tỉnh rồi à?" Bác sĩ Paul Holper hỏi.

"Vâng, cô ấy vừa mới tỉnh dậy. Rốt cuộc là ông có làm rõ được nguyên nhân không?"

Bác sĩ Paul Holper cảm thán một câu sâu sắc: "Theo số liệu sơ bộ thể hiện thì đây là một loại virus."

"Virus? Ý ông là gì?"

Ông ta rút một tờ số liệu đặt trước mặt Lâm Việt Thịnh: "Hơn năm mươi năm trước, vì để tiến đánh toàn bộ nhân loại, Nhật Bản từng nghiên cứu mấy loại vũ khí vi khuẩn virus. Sau đó khi bọn họ thua trận trong chiến tranh, Liên Hiệp Quốc đã ngăn cấm toàn bộ các loại vũ khí virus này. Nhưng cho tới bây giờ hình như những nghiên cứu về các virus đó vẫn chưa bị cấm toàn bộ. Rất hiển nhiên là một số tổ chức khủng bố vẫn đang bí mật nghiên cứu và chế tạo những loại virus này. Mà mẫu vật phân tích ra được từ trong máu của bạn gái anh có một loại mầm bệnh khá giống virus HVE."

Nghe tới phần này, Lâm Việt Thịnh gần như suy sụp.

Hắn hoảng hốt một lát, rồi lập tức giờ tay xốc cổ áo bác sĩ Paul Holper, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ông đang đùa cái chó gì vậy. Bạn gái tôi chứ có phải căn cứ quân sự gì đâu, tại sao có thể trở thành mục tiêu tấn công của bọn khủng bố được. Đám người Mỹ các ông hay thích kiểu ăn không nói có nhì."

Bác sĩ Paul Holper nhún vai: "Anh Lâm, xin hãy nghe tôi nói đây, những virus đó không nhất định là do đám khủng bố tấn công. Ví dụ như đôi khi bọn chúng sẽ bán cho xã hội đen để lấy một khoản tiền kèch sù. Nhưng tại sao bạn gái của anh lại bị lây nhiễm loại virus này thì tôi không rõ. Bây giờ nó vẫn đang trong thời kỳ ủ bệnh, tạm thời chưa khởi phát."

Nghe vậy Lâm Việt Thịnh mới buông tay ra, đầu hắn như bị một quả bom nặng hàng tấn nổ tung bên trong, mãi lâu sau vẫn chưa thể lắng xuống.

"Sau khi phát bệnh thì sẽ có hậu quả gì?"

"Loại vi khuẩn HVE này sau khi xâm nhập cơ thể thì chủ yếu là khống chế đoạn cuối trong chuỗi gen của con người, đẩy nhanh quá trình lão hóa của cơ thể. Trong quá trình này, các cơ quan trong cơ thể sẽ dần dần bị suy kiệt, cuối cùng dẫn tới cái chết. Với lại quá trình này đau đớn vô cùng, lúc phát bệnh thì không ai có thể chịu được..."

Bác sĩ Paul Holper đau đớn lắc đầu, ai lại nhẫn tâm ra tay ác độc như vậy với một người đang mang thai thế này.

Đầu óc Lâm Việt Thịnh như muốn nổ tung, suýt thì ngất xỉu. Bàn tay hắn nắm lại thật chặt.

Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi buông lỏng tay, con người co lại dữ dội: "Vậy thì phải chữa trị như thế nào?"

Bác sĩ tỏ ra khó xử: "Loại virus này vốn bị Hiệp hội Y khoa Thế giới cấm nghiên cứu chế tạo, nên đương nhiên là không có thuốc giải, chúng tôi không có cách nào cả..."

"Cái gì!?" Lâm Việt Thịnh lại sụp đổ, chẳng lẽ hắn phải tận mắt nhìn cô đi từng bước vào vực thẳm tử vong ư?

"Nhưng mà nếu anh có thể tìm được người đã làm cô ấy bị lây nhiễm thì có khi sẽ tìm được thuốc giải. Cho nên, thay vì nổi cáu ở nơi này, sao anh không dành thời gian đi điều tra xem rốt cuộc là ai đã làm cô ấy bị nhiễm loại virus này đi?"

Bác sĩ Paul Holper rất tình tảo đưa cho hắn một đề nghị.

"VẬY.. Sau khi loại virus này khởi phát, cô ấy còn bao nhiêu thời gian...?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 153: Làm chuyện mình muốn làm

Muốn hỏi một câu như vậy cũng cần nhiều dũng cảm, hấn không dám hỏi cuộc sống của cô còn có thể kéo dài bao lâu nữa.

"Căn cứ theo tài liệu, nhiều nhất cũng chỉ sống được thêm hai năm, ngắn nhất là mười tháng, chuyện này phải xem thể chất của bệnh nhân."

Hai mắt Lâm Việt Thịnh gắt gao nhìn chăm chăm vào bác sĩ Paul Holper, thật lâu sau lại lộ ra vẻ mắt hờn.

"Loại bệnh này còn có khả năng lây nhiễm, có thể lây qua dịch và máu, cho nên cậu phải chú ý một chút."

Lời nói của bác sĩ Paul Holper còn chưa dứt, bóng dáng của Lâm Việt Thịnh đã nhanh chóng rào bước rồi đi.

Hắn không có thời gian, hấn phải lập tức quay về điều tra chuyện này.

Trong phòng bệnh, Di Nguyễn đang nói giỡn với Quách Thanh Tú.

"Cậu ba ấy mà, giống như đứa trẻ vậy, sau này cô Quách đừng giận dỗi cậu ấy nhé, vợ chồng son nào mà không câu qua câu lại chứ..."

Quách Thanh Tú vừa cười nhẹ gật đầu thì bóng dáng Lâm Việt Thịnh bỗng nhiên xông vào.

"Di Nguyễn, thu dọn đồ đạc, chúng ta về nước!"

Di Nguyễn ngạc nhiên mừng rỡ, "Cô Quách không sao nữa rồi ư?"

Thân hình Lâm Việt Thịnh hơi run lên, "Chúng ta về nước điều dưỡng, ở nơi này không quen lắm."

"Được, được, tôi lập tức thu dọn đồ đạc."

Nếu có thể về nước, vậy có nghĩa là bệnh của cô Quách khỏi rồi, vậy mau về thôi! Di Nguyễn bắt đầu bận rộn bù lu.

Quách Thanh Tú nhìn chăm chú vào ánh mắt Lâm Việt Thịnh, trong lòng cảm thấy một chút lạ thường.

Từ khoảnh khắc bước vào tới giờ hấn vẫn không chịu ngẩng đầu lên nhìn cô.

Nhìn có vẻ đang bận rộn, nhưng trên thực tế lại chẳng làm việc gì.

"Lâm Việt Thịnh, có phải anh còn việc gì đang gặt em không?" Quách Thanh Tú hết sức cẩn thận lên tiếng hỏi.

Lâm Việt Thịnh quay đầu liếc cô một cái, "Có chuyện gì gặt em chứ?"

"Ày, bệnh của em.... Anh vừa từ phòng bác sĩ trị liệu cho em về đúng không?"

"Không sai, là có việc gặt em đấy. Bác sĩ nói thần trí em ngu ngơ, nói nếu em còn tiếp tục như thế sẽ bị tâm thần phân liệt..."

"Phụt!" Quách Thanh Tú bật cười.

"Anh lừa em, Lâm Việt Thịnh, nói sự thật cho em đi, có phải em bé có chuyện?"

"Không phải, em đừng nghĩ nhiều nữa, anh sẽ bị em ép chết mất thôi...."

Lâm Việt Thịnh nói xong thì cầm lấy di động, vừa gọi điện thoại vừa đi ra ngoài.

Từ phòng Paul Holper đi ra, trái tim hấn như rơi xuống vực sâu không đáy, nơi đó tối đen chẳng thể nhìn thấy được đầu ngón tay.

Âm u lạnh lẽo như địa ngục, hấn đợi bảy ngày bảy đêm, thứ đợi được không ngờ lại là một kết quả thế này.

Số mệnh, đến cùng là vì sao phải đối xử với hấn như vậy.

Khi hấn còn nhỏ, thượng đế cùng một phương thức khốc liệt nhất lấy đi Thanh của hấn.

Hiện giờ, lại dùng một cách tàn nhẫn hơn hành hạ người hấn yêu.

Lẽ nào đời này đã định sẵn rằng hấn phải trầm luân trong bóng tối sao?

Trong thoáng chốc, Lâm Việt Thịnh như thấy mình bước đi trong thế giới đen kịt không nhìn thấy ánh sáng.

Chỉ vào lúc đối diện với nụ cười như đóa hoa tươi của cô, dây thần kinh đang kéo căng của hấn mới được thả lỏng đôi chút.

Thế nhưng kết quả tàn khốc như vậy, hấn vẫn không có dũng cảm nói cho cô biết. Hấn nghĩ, có lẽ một mình hấn chịu đựng là được rồi. Không, hấn không thể chịu thua, hấn nhất định tra ra được bàn tay đen đang giấu sau bức màn.

Rốt cuộc là ai, mẹ nó chứ lại muốn đổi nghịch với Lâm Việt Thịnh hẳn.

"Lập tức điều tra, một tháng này, ai là người tiếp cận nhiều nhất với Quách Thanh Tú..."

Giọng nói của Lâm Việt Thịnh lạnh lùng không có lấy một chút độ ấm.

"Cậu ba, cô Quách sao rồi ạ?" Lê Hùng Việt đột nhiên nhận được mệnh lệnh như vậy cảm thấy thật hoang mang mờ mịt.

"Cô ấy bị hạ độc. Cậu lập tức đi tìm manh mối khả nghi nhất, càng nhanh càng tốt."

"Vâng. Tôi lập tức đi điều tra."

Cúp điện thoại, Lâm Việt Thịnh hít hơi thật sâu, nhưng mặc kệ là hắn cố gắng thế nào vẫn chẳng cảm nhận được nguồn oxy trong không khí.

Suốt chặng đường bay, Lâm Việt Thịnh vẫn luôn ở bên cạnh Quách Thanh Tú, vô cùng cẩn thận chăm sóc cho cô.

Nhưng mà, Quách Thanh Tú vẫn cảm nhận rõ ràng dường như Lâm Việt Thịnh có sự thay đổi.

Cho dù cô không nói ra được là thay đổi ở đâu, nhưng rõ ràng hắn không giống với lúc trước.

Sau khi về đến nhà, tâm tình Quách Thanh Tú cũng dần dần tốt lên.

Ngày nào cũng nằm phơi nắng, hít thở không khí trong lành, cảm giác tốt hơn ở nước ngoài nhiều.

Quách Thanh Tú không hiểu nổi, vì sao nhiều người lại muốn đến nước Mỹ ở như thế. Nước Mỹ thì có gì tốt, ngay cả việc hít thở cũng không thoải mái bằng ở nhà.

"Dì Nguyễn, cậu ba đi đâu rồi?"

"À, tôi công ty làm việc rồi. Thời gian này cậu ba luôn ở Mỹ cùng cô, Huỳnh Minh San sốt ruột muốn chết. Nghe nói có rất nhiều chuyện phải xử lý."

Quách Thanh Tú gật đầu, cô vươn tay xoa xoa bụng mình, đã bốn tháng rồi, bụng dưới đã hơi nhô lên một chút.

Cô vừa mới đi siêu âm màu về, dường như cô có thể nhìn thấy hình dáng của em bé mờ mờ, trong lòng cô còn đang xúc động, thật khó để diễn tả mà! Không ngờ cái thứ bé xiu xiu chưa lớn bằng quả hạch đào lại là đứa con của cô.

"Dì Nguyễn, cháu cảm thấy anh ấy dường như thay đổi rất nhiều..."

"Vậy sao? Thay đổi chỗ nào?" Dì Nguyễn cùng Quách Thanh Tú tản bộ, vừa đi vừa nói chuyện.

"Ừm, anh ấy trầm lặng hơn, nói rất ít, mà còn ngày càng nóng tính..."

Hôm qua vừa vào tới cửa, chẳng hiểu sao hắn lại sa thải một nữ giúp việc, chỉ vì người đó cười quá lớn tiếng.

"Ha ha, đúng vậy. Có thể vì bệnh tình của cô Quách khiến cậu ấy buồn bực. Nhưng cô đừng lo lắng, qua thời gian nữa cậu ấy sẽ từ từ điều chỉnh lại thôi."

"Ừm, hi vọng là vậy!" Quách Thanh Tú đáp nhẹ, cô đưa mắt nhìn về mặt biển phía xa.

Trong đêm, đồng hồ lặng lẽ nhích về mười hai giờ, Quách Thanh Tú làm tổ trong chăn, nhìn trần nhà ngẩn ngơ.

Vì mấy ngày nay phải truyền nước, hai cánh tay nhỏ của cô đầy dấu kim châm. Quách Thanh Tú xoa xoa mu bàn tay, cô không ngủ được.

Hôm nay là ngày thứ hai về nước, ban đêm Lâm Việt Thịnh về nhà rất muộn.

Cô không ngủ được, trong lòng có chút không yên, lại không nói rõ được là vì sao.

Nghĩ lại nghĩ, cô rời giường, gọi tuyến nội bộ, "Dì Nguyễn, cậu ba trở về chưa?"

"Vẫn chưa, cô Quách, cô ngủ trước đi! Nhưng mà, chiều nay cậu ba có gọi điện thoại nói đêm sẽ về muộn một chút." Dì Nguyễn biết Quách Thanh Tú lo lắng Lâm Việt Thịnh, khi phụ nữ mang thai rất敏感, có chút chuyện cũng miễn man suy nghĩ cho nên mới nói dối để an ủi cô.

"Ồ, được!" Quách Thanh Tú cúp điện thoại, trong lòng chẳng những không bình tĩnh lại mà còn thêm rối bời, vì sao hắn chỉ gọi điện thoại cho dì Nguyễn mà không gọi nói với cô một tiếng.

Gọi điện thoại khó như vậy sao....

Không biết vì sao, đột nhiên Quách Thanh Tú nhớ tới Dương Hà Khuê...

Lúc này, ở một căn phòng tổng thống của khách sạn nào đó, Lâm Việt Thịnh ngồi trên ghế sofa, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

Cửa phòng mở ra, một bóng dáng xinh đẹp bước vào từ sau lưng Lê Hùng Việt.

"Lâm Việt Thịnh, cuối cùng anh cũng nhớ em rồi!"

Được Lâm Việt Thịnh gọi tới, Dương Hà Khuê dồn hết tâm sức chuẩn bị nửa giờ, lúc này mới khoan thai đến muộn.

Trong tay Lâm Việt Thịnh cầm một bình rượu đỏ, cứ thế đưa lên môi uống ực một ngụm, sau đó đặt mạnh bình rượu lên mặt bàn.

"Àm..." Một tiếng, dọa Dương Hà Khuê nhảy dựng, ánh mắt cô ta mở to, vô tội mà nhìn hắn.

"Lâm Việt Thịnh, anh sao thế? Uống nhiều rượu vậy? Có phải đang phiền muộn?"

Lâm Việt Thịnh đột nhiên xoay người, áp Dương Hà Khuê xuống dưới, bàn tay to bóp chặt cổ cô ta, hai mắt phiếm hồng nhìn cô ta chăm chăm.

"Có phải cô làm không?"

Trong lòng Dương Hà Khuê giật nảy, "Lâm Việt Thịnh, anh làm gì đây? Anh phát bệnh gì hả? Anh làm đau em!"

"Có phải cô hạ độc Quách Thanh Tú không? Trừ cô ra không còn người khác, tốt nhất cô nói rõ ràng cho tôi, nếu không, tôi sẽ không để cô thoải mái."

Dương Hà Khuê nhủ đường mày, về mặt trấn định, "Lâm Việt Thịnh, em thật sự không biết anh đang nói gì, cái gì mà hạ độc? Vì sao em phải hạ độc?"

Lâm Việt Thịnh dùng sức đẩy cô ta ra, trong đôi mắt anh tuấn như sắp tóe ra lửa.

"Tôi nói cho cô biết, tốt nhất đừng để tôi biết là cô hạ độc cô ấy, nếu không Tănggi sẽ cho cô chết thảm đấy."

Dương Hà Khuê chỉnh lại quần áo, có chút thất vọng mà ngồi dậy.

"Anh thích Quách Thanh Tú như vậy sao? Cô ta có gì tốt chứ?"

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhếch môi, "Cô ấy tốt thế nào liên quan quái gì tới cô."

Dương Hà Khuê đứng lên, lạnh lùng nhìn hắn, "Tôi sẽ xem xem, hai người có thể đi tới khi nào."

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh sắc nhọn nhìn cô chăm chăm, "Cô lập tức biến khỏi tầm mắt Quách Thanh Tú đi, nếu không chừng một ngày nào đó tôi sẽ giết chết cô đấy."

Dương Hà Khuê nhún vai, "Lâm Việt Thịnh, anh biết tôi yêu anh, tuy rằng anh không thích tôi nhưng cũng không thể cướp đi quyền được yêu anh của tôi."

"Lê Hùng Việt, đưa cô ta đi!"

Lâm Việt Thịnh khổ sở nhắm mắt lại, ánh mắt đau lòng của Dương Hà Khuê rơi trên người hắn, nỗi đau trong lòng cô không hề ít hơn hắn.

Nhìn hắn vì một người con gái khác tiều tụy khổ sở, cô càng thêm khó chịu.

Quách Thanh Tú nằm úp sấp trên giường, cầm di động trong tay chơi đùa.

Chiếc điện thoại này là do Lâm Việt Thịnh mới mua cho cô, một sản phẩm vừa đưa ra thị trường Hàn Quốc, nghe nói trong nước không có. Thân nó có màu phấn bạc nhìn rất đáng yêu, bên trên còn móc một em bé thiên thần bằng vàng khảm ngọc Carnelian đỏ, bé thiên thần được làm vô cùng tinh xảo, đôi cánh nhỏ nhỏ còn có thể vỗ vỗ.

Ngón tay cô ấn trên phím số màn hình, số điện thoại của Lâm Việt Thịnh rất dễ nhớ, cả dãy số chỉ có số một đứng đầu, phần còn lại là một dãy số tám.

Cứ nhấn rồi lại hủy, rồi lại nhấn, rồi lại hủy, cô sợ hắn sẽ cười cô.

Ném di động đi, Quách Thanh Tú chui đầu vào trong chăn, nằm một hồi lại bò ra, tiếp tục tóm lấy điện thoại.

Lần này, cô mở game trong điện thoại ra chơi.

Chơi được một hồi thì chơi không nổi nữa, cô dứt khoát gọi cho Lâm Việt Thịnh.

"Alo..." Trong điện thoại, giọng nói của Lâm Việt Thịnh vô cùng trầm, còn có chút mơ hồ không rõ.

"Lâm Việt Thịnh, anh đang ở đâu?" Quách Thanh Tú hỏi.

"À, anh sẽ về muộn một chút, em ngủ đi."

Lâm Việt Thịnh nói xong thì im lặng một lúc, sau đó ngắt điện thoại.

Quách Thanh Tú nắm điện thoại, nghe thấy tiếng tút tút truyền đến, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mất mát.

Cô cảm di động trong tay, thiết chặt lại, không biết vì sao, nước mắt lăn rơi xuống.

Chợt cảm giác đau đớn từ nơi nào đó trong thân thể cô dâng lên.

Quách Thanh Tú hít sâu một hơi, điều chỉnh lại hơi thở của mình.

Nhưng mà mặc cô điều chỉnh thế nào, cảm giác đau đớn này vẫn tràn lan khắp nơi như nước biển, chậm rãi nuốt chửng lấy cô.

"Đau quá..."

Quách Thanh Tú rên rỉ khe khẽ, từng giọt mồ hôi lạnh ngát xuôi theo trán cô chảy xuống dưới.

Ý thức cô dần dần bị đau đớn chiếm cứ, bàn tay cô vươn ra muốn bắt lấy thứ gì đó, nhưng túm vào trong tay chỉ là tấm ga trải giường.

Cô đau tới cuộn người lại, giống như một con thú cô độc.

Cô khóc tím tím, Lâm Việt Thịnh, anh đang ở đâu? Em đau quá, đau nhiều lắm!!

Ga trải giường dần dần bị vò thành một nhúm trong tay cô, cô vờ loạn tay tìm di động, không biết đựng phải cái gì, một loạt âm thanh hỗn loạn vang lên.

Quách Thanh Tú lăn xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Yêu vô tận, đau vô cùng

Màn đêm đen kịt, đưa tay ra không nhìn thấy ngón, ánh trăng lẳng lẳng từ cánh cửa sổ đang mở rộng chiếu vào phòng, cảnh sắc hoa lệ khắp nơi được mạ lên một tầng ánh sáng mờ mờ, hết thấy xinh đẹp như trong giấc mộng.

Quách Thanh Tú mất hết sức lực nằm trên thảm trải sàn, đôi mắt ướt mơ màng nhìn về phía ánh trăng.

Một phút đồng hồ trước, đau đớn kịch liệt như gần như đã xé rách cơ thể cô.

Cô tưởng rằng mình sắp phải chết rồi.

Nhưng mà, cô không chết, sau khi đau đớn tới chết đi sống trở về, cô tỉnh táo lại.

Mồ hôi khiến mái tóc cô ướt hết, cũng khiến lớp quần áo trên người cô đầm nước, chúng tỏa hơi lạnh lẽo dán lên cơ thể cô.

Cô không muốn động dậy, một chút sức lực cũng không có, đau đớn đã rút hết sức lực trong người cô đi mất rồi.

Lúc này cô giống như một con cá nằm trên sa mạc, hít thở trong vô thức.

Đột nhiên, tiếng cửa được mở khẽ vang lên, đèn tường màu hồng phản bật sáng, có tiếng bước chân đi vào.

"Quách Thanh Tú, sao em lại nằm trên mặt đất?"

Mang theo một thân nồng mùi rượu, Lâm Việt Thịnh lo lắng hô lên, "Di Nguyễn, di Nguyễn..."

Trên thực tế, di Nguyễn cũng không phải người vạm vỡ, chỉ là hô lên như vậy mới giúp hắn giảm bớt cảm giác khủng hoảng và lo lắng trong lòng.

Quách Thanh Tú được ôm lên giường, Lâm Việt Thịnh lo lắng sờ trán cô, rồi lập tức thay cho cô một bộ quần áo ngủ khác.

"Em sao rồi?"

Di Nguyễn chạy rầm rầm lên trên lầu, cả căn biệt thự dường như trong một khoảnh khắc được sống lại, thế giới này, từ im ắng trở nên âm ỉ ồn ào.

"Em không sao, mọi người ồn quá..." Quách Thanh Tú vươn tay đẩy Lâm Việt Thịnh ra, trong mắt cô có sự kháng cự rõ ràng.

Lâm Việt Thịnh cầm lấy tay cô, ngẫm nghĩ một hồi, hấn quay đầu nhìn thoáng qua Di Nguyễn, "Đi đi xuống trước đi!"

"Cô Quách không sao chứ?" Di Nguyễn thấy sắc mặt trắng nhợt của Quách Thanh Tú, cả người như được vớt ra từ trong nước.

"Cháu không sao đâu Di Nguyễn, chỉ là vừa mơ thấy ác mộng rồi ngã xuống đất..."

Quách Thanh Tú chống nhẹ tay ngồi dậy dựa bên gối giường, cô ôm lấy mặt từ từ đi xuống, bước vào toilet.

Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là một giấc mộng thôi sao? Cảm giác đau đớn kinh khủng kia chỉ là một giấc mộng? Quách Thanh Tú có chút mơ hồ không rõ.

Ngon đèn khiến cô không phân biệt được giữa mơ và thực.

"Cô Quách, để tôi đỡ cô..." Di Nguyễn lại gần.

"Cháu thật sự không sao, đi xuống dưới đi, mọi người ở trong này ồn quá..."

Giọng nói của Quách Thanh Tú vô cùng yếu ớt vô lực, cô nhẹ nhàng đẩy Di Nguyễn ra rồi bước vào toilet. Cô mở nước ấm sau đó ngồi vào trong bồn tắm. Mô hôi chảy khắp cơ thể khiến người cô dính dớp vô cùng khó chịu, cô muốn được tắm rửa.

Cửa phòng tắm được mở ra từ bên ngoài, bóng Lâm Việt Thịnh tiến vào trong.

"Tắm rửa mà ngay cả quần áo ngủ cũng không cởi..."

Nước ấm trùm lên quần áo ngủ khiến quần áo ẩm ướt dán quanh cơ thể cô, đặc biệt là vòng ngực nhô lên một cách rõ ràng khiến Lâm Việt Thịnh đột nhiên sôi trào nhiệt huyết.

Bộ âu phục vẫn mặc nguyên không cởi, hấn ném thẳng đôi giày ra ngoài, vọt vào trong.

Dòng nước ấm từ vòi hoa sen liên tục phun tới không ngừng, hấn ôm lấy cô nhỏ nhắn yếu đuối tới bên bồn tắm, để cô tựa vào mép bồn.

Hắn hôn môi cô, hôn kịch liệt, như khát vọng điên cuồng.

Tựa hồ hấn đã sớm vứt bỏ lời cảnh cáo của bác sĩ Paul Holper ra sau đầu. Hắn muốn cô, muốn nhào nặn cô nhập vào trong cơ thể mình, không để cô rời đi.

Quách Thanh Tú có chút kháng cự, nhẹ nhàng đẩy hấn, "Không được, không được, Lâm Việt Thịnh, không được đụng vào em..."

Giọt nước chảy dọc theo gò má anh tuấn của hấn, xuôi xuống dưới. Đôi môi hấn nóng hổi mà ướt át, từ vòng tai cô miên man tới tận đường cong phía trước.

Quách Thanh Tú hoàn toàn không còn sức lực, không nói ra được bất cứ câu nào nữa.

Cô mặc hấn đỡ lấy vòng eo nhỏ nhắn của mình, chui vào trong cơ thể mình.

Dòng nước khiến quần áo hai người đều ướt đẫm.

Nửa tiếng sau, Quách Thanh Tú gần như xụi lơ được Lâm Việt Thịnh ôm ra ngoài.

Hắn không mặc gì cả, chỉ dùng khăn tắm quấn lấy bộ phận quan trọng, sau đó ôm cô ra khỏi bồn.

Đặt cô lên trên giường, hấn cẩn thận giúp cô lau nước đọng trên tóc rồi dùng máy sấy, sấy khô.

Tóc của cô rất dày, rất dài cũng rất mềm mại, giống như một dải lụa màu đen đẹp đẽ nhất.

Hắn sấy rất nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, giống như đang đối xử một một tác phẩm nghệ thuật bậc nhất.

Quách Thanh Tú hơi nhắm mắt lại.

Lâm Việt Thịnh trầm mặc không nói một tiếng, cổ họng hấn đã khản đặc, hấn không biết phải nói gì với cô cho tốt.

Có chút vấn đề hấn rất muốn hỏi, nhưng kết quả hỏi ra có lẽ sẽ khiến hấn sục sạo.

Tay hấn, đang run rẩy không ngừng.

"Lâm Việt Thịnh, có phải em bị mắc một căn bệnh rất đáng sợ không?"

Sau khi hần sấy khô tóc thì đỡ cô nằm xuống, ánh mắt Quách Thanh Tú nhìn chăm chăm lên trần nhà, lên tiếng hỏi rành mạch.

Thân thể Lâm Việt Thịnh khẽ run, ánh mắt hần nhìn về nơi khác, "Em muốn nói cái gì?"

Thanh âm khàn khàn giống như hạt cát bị mài, khiến người nghe cảm thấy đau lòng.

"Vừa rồi... em mơ thấy mình rất đau..." Quách Thanh Tú dừng lại một chút, bàn tay nhỏ lại gắt gao túm chặt ga trải giường, cô rất hy vọng khi đó hần ở bên cạnh mình.

"Rất đau? Chỉ là mộng thôi ư?"

"Ừm, em cũng không nói rõ được. Em còn tưởng mình sẽ chết. Người mang thai đều đau như vậy sao?" Quách Thanh Tú hỏi.

"Ừm, có lẽ thế! Em không cần suy nghĩ nhiều!" Lâm Việt Thịnh đắp kín chăn cho cô sau đó đứng lên, đột nhiên đi tới chiếc sofa bên cạnh.

"Đêm nay anh ngủ ở sofa!" Hần ngồi xuống, sau đó tắt đèn.

Hần không hề muốn ngủ. Trên thực tế, hần chẳng hề buồn ngủ, hần không muốn cứ nằm bên cạnh cô như vậy, làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô.

Cho nên hần dứt khoát chọn tới sofa. Trong bóng tối, chỉ có ánh trăng nhợt nhạt chiếu qua khung cửa sổ.

Quách Thanh Tú nhắm mắt lại, ánh mắt như bị cát xoa, rất chua xót, rất đau đớn.

Một màn điện cuồng mãnh liệt vừa rồi lại lần nữa hiện lên trong đầu cô, cô tưởng rằng hần sẽ ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Không ngờ được rằng, hần thà ngủ ở sofa cũng không chịu ở bên cô.

Lẽ nào, giữa bọn họ thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi.

Một đêm này cũng xem như trôi qua, Quách Thanh Tú rời giường, đầu có chút khó chịu. Cô nhìn về phía sofa, trên sofa đã chẳng còn bóng ai. Trong đêm cô mơ hồ nhớ được, dường như hần đã tới rém chăn cho cô một lần.

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, có chút chói mắt.

Trên mặt bàn trà trong suốt có một chiếc gạt tàn thủy tinh, bên trong đựng đầy tàn thuốc, có vài điếu mới đốt được một nửa thì tắt.

Quách Thanh Tú đứng dậy, cô lấy một chiếc váy ngắn ra khỏi tủ quần áo, vừa mới mặc vào người thì chiếc váy đã trượt xuống dưới.

Cô kinh ngạc, gầy đến vậy sao!!!

Đáng ra không nên như thế! Người có thai, vòng eo phải to lên mới đúng, nhưng cô thì lại gầy đi!!

"Di Nguyễn, di Nguyễn..." Quách Thanh Tú hoảng hốt kêu lên, di Nguyễn vội vàng từ ngoài chạy vào.

"Chuyện gì vậy cô Quách?" Khuôn mặt di Nguyễn sợ hãi, bà còn tưởng rằng có chuyện gì đáng sợ xảy ra.

"Di nhìn tôi xem có phải gầy đi không?"

"Đúng vậy, cô Quách bị hôn mê bảy ngày, chỉ có thể dựa vào tiêm thuốc để duy trì, cơ thể chắc chắn sẽ gầy. Cho nên mới nói, giờ cô phải ăn nhiều một chút, để phòng cơ thể lại tiếp tục gầy!"

"Ồ, được rồi!" Quách Thanh Tú chọn một chiếc váy đuôi xòe rộng để mặc.

"Trước khi cậu ba tới công ty có dặn dò, nói mấy ngày này cô Quách không cần tới công ty, ở trong nhà nghỉ ngơi là được rồi!"

"Tôi không muốn ngồi mồm meo ở nhà, rất buồn tẻ. Tôi tới công ty xem xem. Mấy hôm nay còn có một vị khách... Ôi, xong, chắc đã muộn rồi, chết tiệt, coi cái trí nhớ của tôi này!"

Quách Thanh Tú vội vàng mặc quần áo, lúc đi ăn sáng còn có ý ăn nhiều một chút.

Quách Thanh Tú thấy rất kỳ lạ, tối hôm qua, cảm giác đau đớn kia mãnh liệt vậy, thế mà nó đi cũng nhanh vô cùng.

Đã không tạo thương tổn gì cho cơ thể cô, cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Có lẽ thật sự là mơ rồi!

Sau khi tới công ty, vài người nhân viên nhìn thấy Quách Thanh Tú trở về, nhao nhao xông tới thăm hỏi ân cần.

"Cô Quách, nghe nói cô bị bệnh, giờ thân thể đã tốt chưa?"

"Cô Quách, sao không nghỉ ngơi thêm vài ngày?"

"Cô Quách, nhìn cô thon thả đi nhiều nha!"

Đối diện với nhiệt tình của đồng nghiệp, trong lòng Quách Thanh Tú ấm áp vô cùng, "Tôi không sao, mọi người đi làm việc đi!"

Dương Hà Khuê bước tới sau cùng, cô ta cười tí mắt nhìn Quách Thanh Tú, "Mừng cô quay về."

Quách Thanh Tú sắc bén nhìn cô ta một cái, "Cô thật lòng hoan nghênh tôi?"

"Đương nhiên, cô xem, lúc cô không ở đây, tôi thay cô xử lý công ty gọn gàng ngăn nắp, đây có phải công lao của tôi hay không?"

Quách Thanh Tú lạnh mặt, bước chân không dừng đi tới văn phòng trên lầu.

"Theo tôi lên!"

Khóe miệng Dương Hà Khuê lộ ra một nụ cười không dễ nhận ra, từ từ đi theo phía sau Quách Thanh Tú bước vào văn phòng.

Quách Thanh Tú đặt túi lên bàn, sau đó hai mắt nhìn chằm chằm vào Dương Hà Khuê.

"Tôi hôm qua, cô ở cùng Lâm Việt Thịnh?"

Dương Hà Khuê hơi nhếch môi, "Ồi, chuyện này anh ấy cũng nói với cô?"

Quách Thanh Tú vung tay lên, một món đồ sáng lấp lánh bị ném tới trước mặt Dương Hà Khuê sau đó rơi xuống đất.

Đó là một chiếc vòng tai nho nhỏ, Dương Hà Khuê khom lưng nhặt lên, cầm chiếc vòng tai trong tay.

Con người xoay chuyển, "Ai ya, tôi qua tôi còn tìm khắp nơi, thì ra là cô nhặt được, cảm ơn cô nha!"

Quách Thanh Tú cười lạnh, "Hừ, nếu cô đã đặt vòng tai trong túi áo Lâm Việt Thịnh, không phải vì muốn tôi biết sao? Được rồi, giờ tôi đã biết, cô còn muốn nói gì thì nói thẳng đi!"

Dương Hà Khuê ngồi xuống ghế sofa, đôi chân trắng ngọc ngà thon dài vắt lên nhau, đột nhiên cô ta cười lên khanh khách.

"Cô giận sao? Chỉ là một đêm vui vẻ thôi, cô có cần nghiêm túc vậy không? Dù sao không phải tôi thì cũng là người đàn bà khác."

Quách Thanh Tú không bị cô ta chọc giận, ngược lại còn cười lạnh, "Một đêm vui vẻ? Cô cảm thấy tôi sẽ tin ư?"

"Ồ? Tin hay không tùy cô, dù sao chúng tôi cũng làm rồi."

Trong lòng Quách Thanh Tú biết rất rõ, vốn dĩ tôi qua cô còn nghi ngờ Lâm Việt Thịnh có người phụ nữ khác ở bên ngoài, nhưng tôi qua sau khi trở về, hai người ở trong bốn tám gần như đôi hời điên cuồng, điều này rõ ràng cho thấy hẳn không lãng nhăng ở ngoài.

Người đàn ông của mình, cô vẫn hiểu rất rõ.

"Dương Hà Khuê, từ giờ trở đi, cô bị sa thải. Đến bộ phận nhân sự lấy tiền lương rồi đi đi!" Quách Thanh Tú lạnh lùng nói.

"Quách Thanh Tú, cô có biết mình đang hành động theo cảm tính không? Cô vì việc riêng của mình, phát tiết cảm xúc lên công việc. Là một bà chủ, chuyện này đối với công ty của cô rất tốt đấy."

Quách Thanh Tú không nghe cô ta dông dài, lập tức gọi điện thoại, "Bảo vệ, tôi đưa Dương Hà Khuê ra ngoài."

Dương Hà Khuê chủ động đứng lên, "Tôi đi, tôi đi, cô sẽ hối hận thôi."

Quách Thanh Tú cúp điện thoại, lạnh lùng nhìn cô ta.

Có lẽ tài năng của Dương Hà Khuê có thể mang tới lợi ích cho công ty của cô. Nhưng mà, cô không muốn cuộc sống của mình khó chịu, lại càng không muốn đặt một trái bom hẹn giờ nguy hiểm bên cạnh mình.

Vốn dĩ cô cho rằng Dương Hà Khuê sẽ ngoan ngoãn làm việc, không ngờ cô ta lại chủ động đi quyến rũ Lâm Việt Thịnh, gây mâu thuẫn giữa hai người, cho nên, cô không thể giữ cô ta lại nữa.

Bảo vệ xuất hiện ở cửa văn phòng, Dương Hà Khuê không cam lòng bước ra ngoài, cô ta còn nở một nụ cười đắc ý với Quách Thanh Tú, "Quách Thanh Tú, một ngày nào đó cô sẽ phải tới xin tôi ở lại."

Quách Thanh Tú phát phát tay, ý bảo bảo vệ dẫn cô ta ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Có chết cũng muốn ở bên em

Phòng làm việc nhanh chóng yên tĩnh trở lại, Quách Thanh Tú mở một chồng tài liệu trên bàn ra.

Tùy tiện lật giở vài tờ, những con chữ trước mắt như đang nhảy múa, đột nhiên cô cảm thấy hoảng loạn.

Uống một ly nước sôi, cô nhắm mắt để bản thân tĩnh táo lại.

Quách Thanh Tú à Quách Thanh Tú, sao cô có thể vì một người nhân viên mà tinh thần không yên chứ? Lẽ nào giờ đây cô đã để tâm tới Lâm Việt Thịnh như vậy rồi sao?

Thật lâu sau Quách Thanh Tú mới bình tĩnh trở lại, cô cầm điện thoại gọi cho Tăng Thanh Hải.

"Anh Hải..."

Vào lúc đấy lòng rối loạn cô muốn tìm một người tâm sự, cô muốn nói hết những hoảng loạn và phỏng đoán trong lòng ra ngoài, nói cho anh Hải biết.

Một tiếng gọi ra như vậy, từ phía kia lại truyền tới một tiếng ho nhẹ.

"Khụ... là tôi, Lý Vi Vi... À, Tăng Thanh Hải đang ở trong nhà vệ sinh. Cô có chuyện gì thì cứ nói với tôi, chút nữa tôi sẽ chuyển lời cho cô."

"À, không có chuyện gì, không có chuyện gì. Tôi chỉ muốn hỏi một chút, vết thương của anh ấy khỏi chưa?"

"Ừm, tốt lên rồi. À đúng, Thanh Tú, ngày kia chúng tôi cử hành hôn lễ, tôi sẽ phái người đưa thiệp mời tới. Cô và Lâm Việt Thịnh cùng đến uống rượu mừng nhé..."

Giọng nói của Lý Vi Vi mang theo phần kích động và cả cảm giác như đang khoe khoang, truyền từ bên kia điện thoại.

Quách Thanh Tú nắm ống nghe, cảm thấy giọng nói cô ấy xa xôi trống rỗng vô cùng.

Thật lâu sau, cô mệt mỏi cúp điện thoại.

Muốn kết hôn sao? Vậy phải chúc mừng anh ấy rồi!

Giữa trưa, lúc Quách Thanh Tú đang chuẩn bị ra ngoài ăn cơm thì Lâm Việt Thịnh bỗng nhiên tới.

Trong khoảnh khắc hần bước vào công ty, tất cả đám đàn bà con gái trong công ty hoàn toàn hóa đá.

Thì ra người đàn ông của cô Quách lại anh tuấn bức người như vậy.

Quách Thanh Tú ho nhẹ một tiếng, bọn họ mới nhao nhao bỏ đi, vẻ luyến tiếc và hâm mộ viết đầy trên mặt.

Quách Thanh Tú cười nói, "Tổng giám đốc Lâm, sao lại có thời gian hạ cố tới chốn nghèo nàn này thế?"

Khuôn mặt anh tuấn của Lâm Việt Thịnh nặng nề, hần kéo tay Quách Thanh Tú đi tới trước cửa lớn, "Chẳng phải đã nói với em không được tới công ty sao?"

"Vì sao không thể tới? Thân thể em khỏe rồi!" Quách Thanh Tú ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi ngược lại.

"Anh..." Lâm Việt Thịnh hít một hơi thật sâu, nén cảm giác tức giận trong lòng xuống.

Trước mặt người phụ nữ này, hần nhất định phải học được cách khoan dung, Quách Thanh Tú cô chính là khắc tinh của hần, hần phải vì cô mà thay đổi mình.

"Nghe nói em đang giấu Dương Hà Khuê ở đây!" Lâm Việt Thịnh vô cùng nghiêm túc, vô cùng không khách khí chất vấn.

"Ồ, anh vội vội vàng vàng chạy tới đây là vì cô ta?"

"Anh vì em! Không phải anh đã cảnh cáo em, cô ta không phải thứ người tốt gì, em không thể giữ cô ta ở bên cạnh..."

Quách Thanh Tú chăm chú nhìn hắn cười nói: "Đúng vậy, cô ta không phải người tốt đẹp gì. Anh giải thích cho em biết, tối qua hai người ở với nhau làm gì?"

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh lạnh đi, vô cùng căng thẳng, "Cô ta nói gì với em?"

"Một đêm vui vẻ!"

"Mẹ nó, con đàn bà này, lần sau để anh nhìn thấy cô ta, anh không dạy dỗ cô ta một trận mới lạ." Lâm Việt Thịnh tức tới mức phun máu, không ngờ cô ta dám nói một đêm vui vẻ. Cho tới giờ hắn chưa từng chạm vào cô ta.

"Anh kích động như vậy làm gì? Em đâu có tin cô ta." Quách Thanh Tú cười nói.

Bây giờ Lâm Việt Thịnh mới thở phào nhẹ nhõm, "Coi như em thông minh, cô ta đang ở đâu?"

"Bị em sa thải rồi..."

Quách Thanh Tú nhún mi, lời kéo cà vạt của Lâm Việt Thịnh chơi đùa trong tay.

"Anh cố ý tới công ty em để tìm cô ta?"

"Không phải, anh tới để thăm em..." Lâm Việt Thịnh ôm lấy eo cô, đưa cô vào trong xe mình.

Kỳ thực hắn tới để tìm Dương Hà Khuê, muốn xem người phụ này sẽ làm ra chuyện gì.

Nhưng mà, may rằng cô ta đi rồi, nếu không bây giờ hắn phải lôi cô ta ra xử lý.

"Muốn đi đâu?"

"Em đói bụng rồi..."

"Được, dẫn em đi ăn cơm nhé!"

"Hôm nay anh không bận ả?"

"Có bận... thì cũng phải dành thời gian cho em!" Lâm Việt Thịnh quay đầu, ngưng mắt liếc nhìn cô.

Trên gương mặt cô đang mang theo nụ cười nhẹ hạnh phúc mà thần nhiên.

"Đúng rồi, anh Hải sắp kết hôn với Lý Vi Vi rồi, ngày kia..." Quách Thanh Tú cũng không biết vì sao mình lại muốn nói ra chuyện này.

Bàn tay Lâm Việt Thịnh đang đặt trên tay lái, hắn im lặng, dường như đang thất thần, hồi lâu sau mới tỉnh táo lại.

"Em muốn tới tham gia hôn lễ?"

"Ừm, em muốn đi..." Quách Thanh Tú muốn nói, cô phải tự mình tới chúc phúc.

"Được, anh cùng em đi!" Lâm Việt Thịnh bất ngờ sáng khoái đồng ý.

Quách Thanh Tú rất vui vẻ, cô vươn người lên, nghiêng mặt qua, thơm một cái lên bên má quay nghiêng của hắn.

Lâm Việt Thịnh dứt khoát dừng xe lại, hắn ôm chặt lấy cô, bàn tay lớn đỡ sau ót, làm cho nụ hôn này thêm sâu sắc.

Trong phòng ăn, Lâm Việt Thịnh chọn món ăn đầy một bàn lớn.

Tâm trạng Quách Thanh Tú đột nhiên tốt lên rất nhiều.

"Tối hôm qua, rất đau sao?" Lâm Việt Thịnh chan cho cô một bát canh, tùy tiện hỏi.

Quách Thanh Tú gật đầu, sau đó lại nhanh chóng lắc đầu, "Không đau lắm..."

Lâm Việt Thịnh hít sâu, hắn không ăn gì, chỉ rót cho mình một chén rượu, sau đó uống từng ngụm nhỏ.

Suy nghĩ của hắn có chút hỗn loạn, đến hiện tại, hắn vẫn không có manh mối nào.

Hắn biết rõ, đau đớn ngày hôm qua của cô có lẽ chỉ là một sự khởi đầu. Ngày sau, sẽ càng có đau đớn đáng sợ hơn nữa đang chờ cô ấy, từ từ cắn nuốt sinh mệnh cô ấy, cho tới khi tất cả kết thúc.

Khuôn mặt Quách Thanh Tú mang theo nụ cười ngọt ngào, cô cẩn thận thưởng thức từng món ăn.

"Anh gọi nhiều quá, ăn không hết được..."

Lâm Việt Thịnh luôn lãng phí như vậy, cho dù chỉ hai người ăn cũng phải gọi đầy một bàn.

Lâm Việt Thịnh hơi nhếch môi, "Giờ bắt đầu giúp anh tiết kiệm tiền sao?"

"Anh đang lãng phí lương thực đó!"

"Quách Thanh Tú, em có thể đi làm đại sứ tình thương rồi đó..."

"Còn lâu ấy, mấy món này không ăn hết thì gói mang về cho mấy người dì Nguyễn ăn đi!"

Rất nhiều món bọn họ còn chưa động đũa tới, bỏ hết đi thì thật đáng tiếc, không bằng mang về cho các dì ấy.

"Tùy em, buổi chiều anh cũng rảnh, muốn đi đâu chơi không, anh dẫn em đi!"

"Được ạ. Em đang muốn đi mua quần áo cho bé sơ sinh, anh đi cùng em nhé!" Quách Thanh Tú vừa nghĩ tới đứa nhỏ sắp ra đời, trong lòng lại ngập tràn hạnh phúc.

Đôi mày kiếm của Lâm Việt Thịnh hơi nhăn lại, "Mới hơn năm tháng, giờ mua thì sớm quá."

Nói rồi hắn vươn tay ôm Quách Thanh Tú lên đùi mình, cúi đầu hôn đôi môi có chút nhợt nhạt của cô, mùi hương chỉ mình cô có khiến hắn nếm cả trăm lần cũng không chán.

Thật lâu sau hắn mới buông ra, Quách Thanh Tú vội vàng thở dốc. Người đàn ông này, thật cứ như tám đời chưa được hôn con gái vậy.

Mặc kệ phải làm sao để hôn, thấy cơ hội một cái là xán ngay vào.

"Không còn sớm nữa, giờ em không nhịn được muốn xem thử quần áo của cục cưng, hi hi, làm mẹ cũng phải thương thụ chút chứ, dẫn em đi xem mấy bộ quần áo đáng yêu kia đi!"

Trong lòng Lâm Việt Thịnh như bị cái gì đó xé rách, giọng nói của hắn khàn khàn đáp lại, "Được!"

Cửa hàng đồ sơ sinh.

Quách Thanh Tú kéo Lâm Việt Thịnh đi vào, Lâm Việt Thịnh viện cớ không hiểu lắm với mấy thứ đồ của trẻ nhỏ nên không chịu vào, hắn đứng trước cửa chờ cô.

Quách Thanh Tú cũng không miễn cưỡng, cô tự mình đẩy chiếc xe em bé đi vào, quay đầu nhìn ra ngoài.

Lâm Việt Thịnh đang đứng hút thuốc ngoài cửa, cả người ưu thương như một hồ nước chết.

Quách Thanh Tú lại gần một cô gái bán hàng, thấp giọng nói bên tai cô ấy mấy câu. Cô bán hàng gật gù đầu mỉm cười bước ra ngoài.

Lâm Việt Thịnh còn chưa nhả ngụm khói thuốc nào thì một nữ nhân viên đã bước ra.

"Thưa anh, vợ anh ở bên trong mua đồ, cô ấy có phần không thoải mái, mời anh..."

Hai chữ phía sau còn chưa nói xong thì bóng dáng Lâm Việt Thịnh đã vội vã chạy vào.

Quách Thanh Tú đứng một bên nhìn thấy Lâm Việt Thịnh căng thẳng như vậy, trong lòng dâng lên cảm giác hạnh phúc.

Lâm Việt Thịnh vào trong nhìn thấy Quách Thanh Tú đang vịn xe chờ đồ cười khanh khách thì biết mình bị lừa, nhưng hắn vẫn vô cùng lo lắng tới hỏi, "Em khó chịu chỗ nào?"

"Nơi này..." Quách Thanh Tú chỉ vào bụng dưới, cô nói nghiêm túc, "Bé con nói người làm cha như anh không có thương nó, cả chuyện mua đồ cho nó cũng không biết."

Trong mắt Lâm Việt Thịnh lóe lên một tia đau khổ không nhìn thấy được, hắn hơi nhếch khóe môi, vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú.

"Cô nhóc này, thật là con quỷ nghịch ngợm, anh đi cùng em được chưa nào!"

Quách Thanh Tú cầm lấy một cái mũ sơ sinh hồng nhạt, vung vung vẩy vẩy trên tay, lại giơ lên trước mặt Lâm Việt Thịnh.

"Anh nói bé con đội cái mũ hồng nhạt này đẹp hay là màu xanh đẹp?"

Con người đen láy của Lâm Việt Thịnh ngẩn ngơ nhìn chăm chú vào chiếc mũ, có cái gì đó không thấy được đang vờ vụn trong lòng hắn.

"Cũng vậy, có gì khác nhau sao?"

Quách Thanh Tú có chút mất hứng, cô lại cầm lấy một đôi ủng da bé xíu đế mềm, bên trên thêu một con hổ đáng yêu, phong cách dân tộc, rất thú vị.

"Anh nói xem con hổ nhỏ đáng yêu hay chú heo nhỏ đáng yêu? À, bé cưng nhà em hẳn là sinh ra vào tháng mười, giờ là năm rấn, bé cưng cảm tình con rấn, không có đôi ủng nào hình con rấn nhì..."

Nụ cười hạnh phúc ấm áp của Quách Thanh Tú chiếu vào ánh mắt Lâm Việt Thịnh, con người đen sâu thẳm của hắn không có bất kỳ gợn sóng nào.

"Lâm Việt Thịnh, Lâm Việt Thịnh, sao anh lại ngẩn người rồi? Xin anh đó, tập trung một chút có được không?"

Lâm Việt Thịnh quay đầu lại, "Chọn màu gì không phải em nói là được sao?"

"Lâm Việt Thịnh, không phải em đề anh tới làm khán giả đâu, ít ra anh cũng phải chú ý một chút có được không? Cho chút ý kiến xây dựng đi!" Quách Thanh Tú giận dỗi kêu lên.

Người đàn ông này, thật sự không biết sau này làm cha kiểu gì, cứ như không có cảm giác chút nào vậy.

"Bé con còn chưa sinh ra, làm sao anh biết nó thích màu gì? Lại nói nữa, ai biết được..."

Lời nói của Lâm Việt Thịnh đến đó đột nhiên ngừng lại. Hắn muốn nói, ai biết được đứa bé này có thể sinh ra không! Vì sao hắn có thể nói như vậy? Lâm Việt Thịnh đau khổ day huyệt thái dương, may mà kịp dừng.

Nếu ngay cả mẹ cũng không giữ được, đứa nhỏ này còn có thể sống sao? Cho dù có sống, vậy cũng bị dị tật.

Hắn không dám nghĩ, hắn không muốn nghĩ tới chuyện này.

Mấy ngày mấy đêm nay, hắn bị những suy nghĩ điên rồ này hành hạ, lại chẳng ra được kết quả gì.

"Ai biết gì cơ?" Quách Thanh Tú cắn môi dưới, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn.

Cô không hiểu nổi, chỉ muốn hắn cùng cô tới xem quần áo của cục cưng một chút thôi, hắn lại dùng thái độ tiêu cực như vậy để chống cự cô? Đứa nhỏ này đâu phải của mình cô.

Giọng nói lớn như vậy khiến tất cả đám người sắp làm mẹ trong cửa hàng ngừng đầu, ánh mắt kỳ quái nhìn về phía họ.

Hầu kết Lâm Việt Thịnh nhúc nhích, hai tay từ từ thả lỏng ra.

".... Ai biết là nam hay nữ, Quách Thanh Tú, em nóng vội quá rồi!"

"Lâm Việt Thịnh, căn bản anh không thích đứa nhỏ này có đúng không?" Quách Thanh Tú nóng nảy.

"Quách Thanh Tú, em thật ngang ngạnh, anh không muốn phí lời với em..."

Lâm Việt Thịnh xoay người bước nhanh ra ngoài cửa, nước mắt Quách Thanh Tú đã chảy rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Anh thề rằng mình thật sự yêu em

Lâm Việt Thịnh đi được vài bước thì đứng lại, quay đầu liếc nhìn Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú đang trông theo hắn đầy tủi thân, khuôn mặt nhỏ đã khóc như hoa lê đắm nước, vết giận dỗi viết đầy trên mặt.

Lâm Việt Thịnh thở dài một hơi, lại bước nhanh trở về.

Bàn tay lớn của hấn lau nước mắt cho cô, "Quách Thanh Tú, em coi xem mình kìa, sắp làm mẹ rồi còn khóc nức nở trước mặt nhiều người như vậy, không sợ bị người ta cười sao, thật là..."

Sắp làm mẹ thì sao? Sắp làm mẹ thì không thể khóc à? Đây là cái lý lẽ cường đạo gì chứ!

"Được rồi, anh không đi, tiếp tục dạo cùng em được chưa?"

Giọng điệu Lâm Việt Thịnh mềm mỏng lại, đáng vẻ dịu dàng thuận theo của hấn rất hiếm thấy.

Quách Thanh Tú thấy sự việc tốt lên rồi cũng thôi, nhìn Lâm Việt Thịnh đồng ý đi cùng mình, cô lập tức tươi cười.

"Ai ya, cô gái này thật có phúc, chồng cô đối xử với cô tốt thật đó!"

Một bà mẹ tương lai vác cái bụng to đi mua đồ sơ sinh ở bên cạnh đang bắt đầu ca ngợi Lâm Việt Thịnh, cô ấy tưởng rằng Lâm Việt Thịnh là chồng của Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú yên lặng liếc mắt nhìn Lâm Việt Thịnh, ánh mắt đen láy sâu thẳm của Lâm Việt Thịnh nhìn cô chăm chú, im lặng.

"Ha ha, chúng tôi vẫn chưa kết hôn!" Quách Thanh Tú có chút xấu hổ.

"Ồ, còn chưa tổ chức tiệc rượu à! Không sao mà, hiện giờ đều thịnh hành lên thuyền rồi mới mua phiếu đó. Tôi cũng mới cùng chồng đi đăng ký thôi. Nhưng mà, anh ấy không có quan tâm săn sóc như chồng cô, lại còn nhẫn nại cùng cô đi mua đồ cho cục cưng."

Quách Thanh Tú quay đầu nhìn Lâm Việt Thịnh. Lâm Việt Thịnh đang đắc ý kiêu ngạo, ánh mắt kia dường như muốn nói, nhìn thấy chưa, anh là ông chồng kiểu mẫu đấy!

"Cô mang thai mấy tháng rồi?" Bà mẹ tương lai tiếp tục thân thiện gọi chuyện.

"Tôi... bốn tháng rồi!"

Quách Thanh Tú nhìn bụng của bà mẹ tương lai, chồi ra như quả bóng bay vậy, rất to rất tròn, trong lòng không khỏi có chút ghen tị, "Haha, mới có bầu, người gầy như cô ấy mà, phỏng chừng phải sáu bảy tháng mới nhìn ra được. Cô nhìn tôi này, tôi tám tháng rồi, hơn một tháng nữa là là cục cưng ra đời rồi."

Bà mẹ càng nói cái bụng càng căng ưỡn cao, niềm kiêu hãnh khi làm mẹ tràn đầy trong câu nói.

"To như vậy sao, thật tốt, chẳng mấy là có thể nhìn thấy cục cưng rồi!"

Quách Thanh Tú cười, đột nhiên hiếu kỳ hỏi: "Tôi có thể sờ bụng cô một chút không?"

Bà mẹ tương lai rất vui vẻ, kéo tay Quách Thanh Tú đặt trên bụng mình, "Đương nhiên, cô sờ sờ chỗ này này, cô xem, nhóc con đang đạp tôi đấy. Ai ui, bé con ngoan, chào đi đi con."

Lòng bàn tay Quách Thanh Tú chạm đến cái bụng, quả nhiên cảm giác được trên bụng có động tĩnh nho nhỏ.

Trong lòng cô trào dâng một loại cảm giác kỳ lạ, cô quay đầu lại nhìn Lâm Việt Thịnh, "Lâm Việt Thịnh, bé con động đập anh này, hay anh sờ thử xem..."

Lâm Việt Thịnh chảy mồ hôi ròng ròng, hấn là đàn ông, sao có thể sờ mò bụng người ta, hơn nữa, người phụ nữ kia còn xấu như vậy.

"Khụ, anh qua bên kia xem tã giấy..." Lâm Việt Thịnh đẩy xe chờ đồ, bỏ đi như trốn chạy.

Bà mẹ tương lai lăm nhăm xong về bảo bối nhà mình, bỗng nhiên rũ mắt nhìn bóng dáng Lâm Việt Thịnh, nhỏ giọng nói với Quách Thanh Tú: "Tôi nói cô nghe, cô phải quản chặt chồng mình một chút đấy!"

Quách Thanh Tú có chút ngơ ngẩn nhìn cô ấy, "Vì sao?"

"Ai, đàn ông bây giờ đều không chịu được cô đơn, đặc biệt là lúc phụ nữ chúng ta có thai. Có mấy người đàn ông chịu không nổi đã ra ngoài vụng trộm. Người giống như chồng cô ấy, đẹp trai thế kia, cho dù anh ta không trêu đùa người khác, không chừng cũng có con đàn bà dính lấy. Giống như ông nhà tôi vậy, tôi tóm, không ngờ anh ta dám dẫn con hồ ly tinh vào nhà, bị tôi bắt tại trận..." Bà mẹ tương lai kể chuyện rất sống động, giống như chuyện đó không phải của mình vậy.

Quách Thanh Tú nhún mày.

".... Aiz, hai người còn chưa kết hôn nữa. Tôi cảm thấy, cô nên nhanh chóng đi lấy giấy chứng nhận về đi, sau này anh ta hối hận đó!"

Đối mặt với lời nhắc nhở nhiệt tình của bà mẹ tương lai, khóe miệng Quách Thanh Tú hơi giật, lễ phép cười cười, "Tôi đi trước đây!"

"Aiz, cô gái này tuổi còn nhỏ quá, sau này chắc chắn chịu thiệt rồi." Bà mẹ tương lai vẫn còn lải nhải.

Quách Thanh Tú khiếp đảm chạy ra xa.

Đàn ông thật sự sẽ vụng trộm sao?

Quách Thanh Tú dựa vào kệ hàng ngăn người, chậm rãi hít thở.

"Sao rồi?" Chẳng biết từ lúc nào, Lâm Việt Thịnh đã đến trước mặt cô, xe đẩy hàng đã được bỏ đầy đồ, có thứ dùng có thứ chẳng dùng đến, toàn bộ đều được nhét vào, xem ra vừa rồi Lâm Việt Thịnh thật sự đi chọn đồ.

"Lâm Việt Thịnh..." Quách Thanh Tú vươn cánh tay nhỏ ra, nâng cái cầm cương nghị của Lâm Việt Thịnh, đôi mắt trong suốt nhìn hấn.

"Anh nói, nếu có một ngày em không thể nào thỏa mãn anh được, có phải anh sẽ ra ngoài tìm người phụ nữ khác giải quyết không?"

Lâm Việt Thịnh ngẩn ra, hấn cười nhẹ, trong ánh mắt lộ một tia cân nhắc. Hấn vươn tay nắm lấy cái cầm nhỏ của Quách Thanh Tú.

"Bị người phụ nữ kia tẩy não rồi?"

Quách Thanh Tú kéo tay Lâm Việt Thịnh ra, "Trả lời em, em nghiêm túc đây"

Lâm Việt Thịnh cúi đầu, tiến đến bên tai Quách Thanh Tú, ái muội nói: "Một thanh kiếm chỉ hợp với một vỏ kiếm... Huống chi cái vỏ kiếm của em còn khiến người ta mất hồn như vậy, khiến anh... khụ khụ... sau khi đi vào, thì không muốn người khác nữa."

Khuôn mặt nhỏ của Quách Thanh Tú chớp mắt một cái đỏ ửng.

Không ngờ còn dùng kiểu ví dụ rõ ràng như vậy, đáng ghét! Cô hận không tìm được cái lỗ để chui vào!

"Áy..." Lâm Việt Thịnh ngẩng đầu sờ sờ cằm, "Có phải em đang khiêu khích anh không?"

Quách Thanh Tú cúi đầu nhìn, thấy đũng quần Lâm Việt Thịnh, chỗ bị xe đẩy hàng che khuất đã căng phồng lên.

"Bụp!" Quách Thanh Tú đầm hấn một cái, "Luu mạnh!"

"Về nhà thôi!" Lâm Việt Thịnh ôm lấy Quách Thanh Tú sau đó đặt lên trên xe đẩy, cùng đẩy ra ngoài.

Tình cảm thân mật khăng khít này khiến đám bà mẹ tương lai trong cửa hàng ước ao ghen tị.

Hôm sau, chính là hôn lễ của Tăng Thanh Hải.

Cũng không biết vì sao Tăng Thanh Hải không gọi điện thoại tới mời cô mà chỉ phái người tới đưa thiệp.

Vốn dĩ Lâm Việt Thịnh không muốn đi, nhưng Quách Thanh Tú khăng khăng muốn đi, hấn chỉ đành tới đó cùng cô.

Quách Thanh Tú đứng trước gương thay quần áo, cô đang thay quần áo, thỉnh thoảng lại lấy ra một bộ mới, thử thử rồi lại đổi.

Cuối cùng cô chọn một chiếc váy dài màu đen. Vừa mới mặc vào, Lâm Việt Thịnh đã lập tức nhíu mày.

"Không được, bộ này lộ quá, cánh tay lộ ra ngoài rồi. Quách Thanh Tú, em mặc như thế là đi dụ dỗ khách khứa đó!"

Lâm Việt Thịnh cười giễu cợt.

Chỉ là lộ tay một chút. Người đàn ông này thật là nhỏ mọn tới cực điểm.

Quách Thanh Tú đã thay mấy bộ, chỉ có bộ này là hợp nhất, dù sao cũng là hôn lễ của người ta, không thể ăn mặc quá tùy ý.

Nếu mặc đẹp quá lại sợ lấn át cô dâu.

Quách Thanh Tú lấy thêm một tấm áo choàng trắng khoác lên, "Anh xem thế này được chưa?"

Lâm Việt Thịnh liếc mắt nhìn, lập tức nhảy dựng lên. Hấn áp cô lên tường, đôi môi nóng bỏng khóa lại môi cô.

Người con gái này, cho dù mặc cái gì đều xinh đẹp nhất.

Màu đen tôn lên làn da trắng mịn như gôm sứ của cô, cô giống như nàng công chúa Bạch Tuyết vậy.

Thân váy thiết kế hoàn mỹ, làm nổi bật vóc dáng của cô tới mười phần, đường cong tao nhã.

Áo khoác màu trắng điểm tuyết lại càng thêm xinh đẹp.

Hồ hấp của Lâm Việt Thịnh như ngưng lại, sau đó xúc động đáp xuống nụ hôn.

"Ây, đừng mà, tên bại hoại nhà anh, em vừa mới tô son xong..."

Lâm Việt Thịnh không để ý tới cái đẩy ngăn cản của Quách Thanh Tú, nụ hôn vẫn mạnh mẽ tiếp tục như trước, bàn tay lớn tiến vào trong làn váy, mặc sức vuốt ve.

Tiếng thở dốc xông tới bên tai Quách Thanh Tú, thân thể cô dần dần mềm ra, cô đỡ lấy tường, giống như một con thuyền nhỏ lạc trong giông bão, bị hấn thôi thúc kịch liệt.

"Không được, Lâm Việt Thịnh, không có thời gian, còn có nửa tiếng thôi... ưm... hôn lễ sắp bắt đầu rồi... A!!"

Tiếng nhắc nhở trong miệng Quách Thanh Tú từ từ biến thành âm thanh rên rỉ vỡ vụn, cơ thể Lâm Việt Thịnh nóng lên, quần áo cũng không cởi, cứ như vậy ghim chặt Quách Thanh Tú trên bức tường.

Làn váy bị nhấc lên cao, sau đó dùng sức tiến vào.

Hai tay Quách Thanh Tú úp sấp, ra sức chống lên bước tường. Hai tay hấn ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô, đâm vào theo nhịp điệu.

"Cực cung, em quá quyến rũ, anh không nhịn được..."

Lâm Việt Thịnh vui cầm vào sau cằm cổ trắng ngần mềm mại của cô, tham lam hít hà mùi hương thơm mát trên mái tóc cô.

Hơi thở gấp gáp của hấn, hồ hấp nóng bừng, không ngừng rót vào sau gáy cô, một cơn sóng ập tới, cô thút thít rên rỉ.

Người con gái này chỉ cần đứng trước mặt hấn, cho dù dùng tư thế nào đều có thể khiến dục vọng trong hấn trào lên mãnh liệt.

Hấn như nhập ma, không thể tự thoát khỏi, trầm mê không sao kiềm chế nổi.

Nửa tiếng sau, Quách Thanh Tú mới nhẹ nhàng thở ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, mang theo dấu vết sau khi yêu, chiếc váy đã bị dây vò cho nhăn nhúm.

Lâm Việt Thịnh thỏa mãn, hai tay chống trên giường, thích thú nhìn tác phẩm của mình.

"Này, anh làm bẩn váy của em rồi, làm sao bây giờ?"

Quách Thanh Tú lại phải đi tắm một lần nữa, thay váy một lần nữa, ời, khó lắm mới chọn được một chiếc thích hợp.

"Đừng đi nữa!" Lâm Việt Thịnh vuốt cằm, hấn chẳng muốn tới tham gia cái hôn lễ quái quỷ kia.

"Không được, nếu không đi, anh Hải nhất định sẽ thất vọng."

Vì sao hấn rất ghét nghe thấy hai chữ "anh Hải" này, vừa nghe tới là nhức cả đầu, sắc mặt lập tức lạnh đi.

Thôi được rồi, hấn nhịn!!

Vì nhìn thấy cô vui vẻ, hấn có thể khoan dung hết thảy.

Quách Thanh Tú thay một bộ váy dài màu xanh da trời khác, bộ váy này tươi mát khiến cô nhìn rất đáng yêu.

Một chút cũng không giống bà mẹ đang mang thai, vốn dĩ cô chỉ là một cô gái mới lớn thôi!

"Em mặc cái này đẹp hay cái vừa nãy đẹp?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú ửng hồng, cô ngẩng lên, đôi mắt hạnh ần chứa tia sáng, cô lên tiếng hỏi Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh nghiêm túc nhìn cô, thật lâu sau mới nhếch môi, "Không mặc gì thì đẹp hơn!"

Khuôn mặt Quách Thanh Tú trong chớp mắt đỏ như xuất huyết.

"Nói nhảm, không nói với anh nữa, mặc bộ này đi!"

Quách Thanh Tú chải xong tóc lại thấy Lâm Việt Thịnh vẫn nằm trên giường không động đậy.

"Anh không đi thay quần áo à?"

"Thế này đi, anh đưa em tới cửa rồi anh ở bên ngoài đợi em..." Lâm Việt Thịnh đưa ra phương án nhượng bộ nhất.

Nếu thật sự gặp mặt Tăng Thanh Hải, có thể hắn sẽ không kiềm chế được muốn đánh anh ta.

"Ừm, được, em không làm khó anh, anh ở ngoài chờ em đi!"

Lâm Việt Thịnh đồng ý tham ra hôn lễ của Tăng Thanh Hải đã là cho cô thể diện rất lớn, cô cũng không muốn ép buộc Lâm Việt Thịnh, tránh cho đến lúc đó lại xảy ra việc không hay.

Vốn là một tiệc cưới vui mừng, Quách Thanh Tú nằm mơ cũng không ngờ lại phát sinh một chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Dám đụng vào cô ấy tôi sẽ giết cô

Nhà họ Tăng và nhà họ Lý ở thành phố S cũng coi như là dòng họ có máu mặt, cho nên đám cưới của Tăng Thanh Hải và Lý Vi Vi được tổ chức rất long trọng.

Tính ra mà nói thì đám cưới lần trước của Tăng Thanh Hải và Quách Thanh Tú khá khiêm tốn.

Đứng trước cửa khách sạn, Quách Thanh Tú nhìn băng rôn màu đỏ, bên trên viết chúc cậu Tăng và cô Lý trăm năm hòa hợp, bong bóng màu đỏ, từng chiếc từng chiếc, trang trí đầy cả mặt tiền khách sạn.

Nhìn thấy trang trí như vậy, trong đầu Quách Thanh Tú hiện ra hôn lễ lần trước còn chưa kịp làm xong của mình cùng Tăng Thanh Hải, lòng trào ra cảm giác chua xót.

"Ngây ra làm gì vậy? Giờ nếu em không muốn vào, anh sẽ đưa em rời khỏi đây." Lâm Việt Thịnh kì lạ nhìn cô.

Quách Thanh Tú cười ôn nhu, "Anh ở bên ngoài chờ em đi!"

Lâm Việt Thịnh nhìn đồng hồ kim cương trên tay, "Nửa giờ đi, không được trễ phút nào, nếu không anh sẽ vào trong."

Quách Thanh Tú mỉm cười, lấy tay chọt vào vai hắn, "Biết rồi mà, anh thật nhiều chuyện, em vào đây, lát nữa gặp."

Lâm Việt Thịnh hai tay chụm lại phía trước, trong lúc vô tình ngẩng đầu, nhìn đến cửa sổ lầu hai trước mặt, nhìn thấy một hình dáng, hắn không nói gì mà nhú mày.

Quách Thanh Tú vén váy bước lên bậc thang, sau đó chậm rãi đi đến trung tâm tiệc cưới.

"Áy, Quách Thanh Tú, thật trùng hợp, không ngờ ở đây cũng có thể gặp cô!"

Dáng người của Dương Hà Khuê xuất hiện trong tầm mắt của Quách Thanh Tú.

Cô mặc lễ phục cúp ngực màu hồng, thân hình khêu gợi, nhìn thấy không sót chỗ nào, tóc xoắn tựa nụ hoa, cột cao trên đầu, hoàn toàn không còn hình tượng trong sáng của ngày xưa.

Trên tay cô ta xách một cái túi cầm tay lấp lánh ánh sáng bạc, cứ như vậy đứng trước mặt Quách Thanh Tú

Quách Thanh Tú ngăn người, "Cô đi theo tôi sao?"

"Lạ nhỉ, vì sao tôi phải đi theo cô? Tôi chỉ là bạn thân của cô dâu, không lẽ cũng là bạn thân của cô?"

Quách Thanh Tú cười khê, "Thì ra là thế, xin lỗi không tiếp tục nói chuyện với cô được."

Đột nhiên Dương Hà Khuê đè thấp âm thanh cười nói, "Cô không phải vì nam chính mà tới đó chứ? Áy dà, Lâm Việt Thịnh sao lại không đi cùng cô thế?"

Quách Thanh Tú hoàn toàn không có thiện cảm với Dương Hà Khuê, "Tránh ra một chút!"

Dương Hà Khuê thở dài thườn thượt, "Quách Thanh Tú tôi cho cô biết, cô thua chắc rồi."

Nói xong lại nở nụ cười kì quái với cô, sau đó lập tức rời đi

Quách Thanh Tú nhìn cô ta chăm chăm, đôi mắt chột trở nên âm trầm.

"Thanh Tú..."

Lại vang lên âm thanh quen thuộc, Quách Thanh Tú quay đầu, bóng dáng Quách Hoàng Tùng xuất hiện trong tầm mắt cô.

Quách Thanh Tú ngạc nhiên cười khẽ, "Thật không ngờ ba còn mặt mũi tới tham gia hôn lễ của anh Hải."

Quách Hoàng Tùng không ngờ Quách Thanh Tú lại không lưu tình chút nào mà châm biếm ông ta.

Trên mặt tràn ngập xấu hổ, "Ba không phải tới tham gia hôn lễ, ba, ba tới đây để tìm con. Ba ghé qua nhà họ Lâm vài lần đều không gặp con, cho nên đến đây thử vận may, xem thử con có tới đây không."

Quách Thanh Tú cười lạnh, "Xem ra ba may mắn nhỉ! Nhưng mà hiển nhiên là con không muốn nói chuyện với ba."

"Thanh Tú, con có thể đừng như vậy hay không, trước kia đều là ba sai, ba không nên đối xử với con như vậy, ba biết sai rồi, con tha thứ cho ba có được không?" Quách Hoàng Tùng ăm nói nhỏ nhẹ gần như khép nép.

"Quách Hoàng Tùng..." Âm thanh của Quách Thanh Tú trở nên sắc bén, "Quách Hoàng Tùng, ông không phải là ba của tôi!"

"Thanh Tú, con đừng nói như vậy, tuy rằng không phải là con ruột của ba, nhưng ba thật sự yêu thương con, không hề giả dối, từ khi con sinh ra ba vẫn luôn quan tâm con như vậy..." Quách Hoàng Tùng đáng thương nói.

"Đủ rồi! Quách Hoàng Tùng, tôi với ông không có quan hệ huyết thống, ông cũng đừng đến trước mặt tôi làm bộ đáng thương, tôi không nhận ông, vĩnh viễn cũng sẽ không..." Âm điệu của Quách Thanh Tú trở nên bén nhọn, cô chưa từng nghĩ đến mình sẽ trở nên cay nghiệt như vậy, thời điểm nói ra những lời này, chính cô còn kinh ngạc về bản thân mình.

Quách Hoàng Tùng thức thời im lặng, thất vọng xoay người rời đi.

Bóng lưng suy sụp rồi đi kia tựa như một dấu ấn, khắc thật sâu vào đáy lòng của Quách Thanh Tú.

Từ nay về sau, cả đời này, đó sẽ là hồi ức cuối cùng.

Nhìn Quách Hoàng Tùng đi ngày càng xa, nước mắt của Quách Thanh Tú cũng không thể khống chế được mà rơi, cô nắm chặt hai tay, găt gao cắn môi dưới, kìm lại giọt nước mắt đang muốn rơi xuống.

Vì sao, vì sao trong lòng lại hận ông ta như vậy?

Là bởi vì cái chết của mẹ, hay là những năm tháng thơ ấu không có tình yêu của ba?

Cho đến khi bóng hình Quách Hoàng Tùng biến mất ở cửa khách sạn, Quách Thanh Tú vẫn còn ngẩn người.

Thật lâu sau, Quách Thanh Tú mới cảm thấy có khác thường, vài người vây quanh cô đang nhỏ giọng bàn tán.

Cô phục hồi lại tinh thần, lặng lẽ lau nước mắt, hít một hơi thật sâu, khiến chính mình bình tĩnh lại, tiếp tục tiến vào bên trong.

Trong vòng vây của khách mời, hình bóng của cô xuất hiện trong tầm mắt của Tăng Thanh Hải.

Tăng Thanh Hải hơi kinh ngạc, Thanh Tú, thế nào mà cô ấy lại đến đây? Rõ ràng hẳn không có mời cô!

Hắn ngạc nhiên quay đầu nhìn Lý Vi Vi bên cạnh, "Em mời cô ấy đến sao?"

Lý Vi Vi mỉm cười, "Đúng vậy, thế nào, anh không hi vọng có được sự chúc phúc của cô ấy sao? Cô ấy là em gái của anh mà!"

Trên gương mặt tao nhã của Tăng Thanh Hải toát lên một chút chán ghét, hắn thả tay, buông Lý Vi Vi ra, đi nhanh về phía Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú mặc váy dài xanh da trời, cả người tựa như hoa tươi mùa xuân, khiến người khác cảm thấy thật mới lạ.

Cô nhẹ cười duyên, một cái nhấc tay một cái xoay đầu đều trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

"Thanh Tú, sao em lại đến đây?"

Không biết từ khi nào hai người đã đi đến đối diện với nhau.

Tay của Tăng Thanh Hải hướng về phía cô chậm rãi rút về.

Một khắc bùng tình, tựa như nhớ tới hôn lễ ngày đó, khi ấy, hẳn là chú rể, mà cô là cô dâu.

Chỉ còn thiếu chút nữa đã trở thành vợ chồng mãi mãi.

Thế nhưng vận mệnh cứ thế mà trêu ghẹo người, vào lúc người chỉ còn cách hạnh phúc một khắc nữa, tất cả đã bị cuốn đi.

Nụ cười xán lạn tựa đóa hoa, ánh mắt trong veo dịu dàng, cô ấy ở đây, anh ta cũng ở đây, chỉ là không thể quay lại được nữa!

"Anh Hải, chúc anh tân hôn vui vẻ, cùng Lý Vi Vi vĩnh kết đồng tâm..."

Quách Thanh Tú mỉm cười lấy ra món quà mình đã tỉ mỉ chọn lựa.

Là một đồng tâm kết màu đỏ, tượng trưng cho vợ chồng trăm năm hòa hợp.

Đây là tâm ý của cô, sự chúc phúc của cô, không có một chút tình cảm nào khác trộn lẫn.

Nét tươi cười ôn hòa của Tăng Thanh Hải đột nhiên trở nên chua xót, quả nhiên trong lòng cô đã sớm buông hân xướng.

Phụ nữ là loài động vật dễ thay đổi, tình cảm mười mấy năm, theo đuổi mười mấy năm, mộng mơ mười mấy năm nháy mắt tan thành từng mảnh nhỏ.

"Thanh Tú, em có trách anh hay không?" Tăng Thanh Hải vẫn còn ôm ảo tưởng, có thể cô ấy chỉ vì muốn hân sống tốt.

"Trách anh? Đương nhiên là không, anh Hải, anh là người bạn tốt nhất của em, hôm nay anh kết hôn, em còn vui vẻ thay anh, cả hai chúng ta đều tìm được hạnh phúc của mình, như vậy mới là kết cục tốt nhất."

Cô cười thật vui vẻ, loại tươi cười ngọt ngào hạnh phúc này không chút giả dối.

Người phụ nữ thật sự hạnh phúc, mới có thể tươi cười như thế.

Đột nhiên Tăng Thanh Hải cảm thấy chính mình thật sự thất bại, thất bại toàn tập.

Tăng Thanh Hải nhìn đồng tâm kết trong tay Quách Thanh Tú, vẫn không chịu nhận lấy.

Đột nhiên, có bàn tay vươn ra nhận lấy món quà trong tay của Quách Thanh Tú.

"A, đồng tâm kết, tôi thích nhất cái này, cảm ơn cô nha, Thanh Tú, cô thật chu đáo, lúc về tôi sẽ treo ở đầu giường, cái này xem như sẽ báo trước tôi và Thanh Hải đồng tâm đồng lòng, trăm năm hòa hợp, sau đó sẽ có em bé sớm thôi..."

Lý Vi Vi cũng không che dấu biểu cảm hạnh phúc của mình, cô vươn tay khoác lấy khuỷu tay của Tăng Thanh Hải, sau đó cả thân mình dựa trên người hân, biểu hiện ra bộ dáng vô cùng thân thiết.

"À! Như vậy xem như là tâm ý của tôi gửi rồi, tôi đi trước đây!"

Quách Thanh Tú cảm thấy cũng sắp nửa tiếng rồi, nhiệm vụ của cô cũng hoàn thành, nên đi thôi.

Lý Vi Vi chắn trước mặt Quách Thanh Tú, "Nếu đã tới uống rượu mừng, sao lại đi vội như vậy, lại đây, ngồi bên này, chờ hết tiệc hãy về!"

Trên mặt Tăng Thanh Hải vẫn duy trì nụ cười bình tĩnh, chỉ là có lẽ thời gian quá dài, khiến hân có chút mệt mỏi.

Vội vàng đẩy Lý Vi Vi ra, "Thanh Tú, nếu em có việc thì đi trước đi!"

Mấy hoạt động kế tiếp còn rất nhiều, hân không muốn Quách Thanh Tú ở lâu trong này, hân không thích loại cảm giác ấy.

Đề người phụ nữ mình thích nhìn thấy mình cưới người phụ nữ khác.

Hân cảm thấy thật mệt, rất mệt!

Quách Thanh Tú gật gật đầu, "Thật có lỗi, cô Lý, tôi còn có việc, đi trước đây!"

"Aiz..." Lý Vi Vi cảm thán một tiếng, còn chuẩn bị ngăn lại, Tăng Thanh Hải nhanh chóng bắt được cánh tay của cô kéo lại.

"Thanh Hải, anh điên rồi, kéo mạnh như vậy, anh làm em đau đó..."

Sắc mặt Tăng Thanh Hải không thay đổi kéo tay Lý Vi Vi, đem cô vào một phòng nhỏ, sau đó đóng cửa lại.

"Lý Vi Vi, em vì sao muốn mời cô ấy đến?"

"Tại sao em không thể mời? Cô ấy không phải là em gái ruột của anh sao? Chẳng lẽ mấy người trong lòng có mờ ám?"

Lý Vi Vi giận dữ phản bác.

Tăng Thanh Hải nắm chặt cánh tay Lý Vi Vi, ánh mắt trở nên vô cùng đáng sợ.

Thật lâu sau, cuối cùng hắn mới buông lỏng cánh tay ra, "Cô nghe đây Lý Vi Vi, tuy rằng cô gả cho tôi, nhưng nên biết rõ là tôi không thích người khác can thiệp vào chuyện của mình, nếu không hậu quả cô tự biết."

"Thanh Hải, chẳng lẽ anh không thương em sao?" Lý Vi Vi cảm thấy tủi thân, cô làm sai sao? Cô chỉ mời Quách Thanh Tú tới tham gia hôn lễ mà thôi, vì cái gì hắn phải giận dữ như vậy?

Ánh mắt Tăng Thanh Hải vẫn gắt gao nhìn cô, thật lâu sau không đổi sắc mặt xoay người bước ra khỏi phòng.

Một mình Lý Vi Vi đứng ngơ ngác trong phòng, tựa như trước kia thật lâu, hắn cũng buông tay cô rồi đi ra ngoài như thế.

Mà lần này so với lần trước còn nghiêm trọng hơn, hoặc là ở trong lòng hắn, một chút vị trí cô cũng không có.

Quách Thanh Tú bước nhanh ra khỏi khách sạn, đứng ở cửa tìm kiếm, thế mà lại không thấy hình bóng của Lâm Việt Thịnh.

Con người này chạy đi đâu rồi! Không phải đã nói là nửa tiếng sao? Quách Thanh Tú lấy điện thoại ra nhìn, vừa đúng nửa tiếng, không trễ chút nào.

Quách Thanh Tú nhìn xung quanh, theo hướng cửa đi tới bãi đỗ xe bên kia.

Theo tiếng bước chân đi tới, có tiếng thở của phụ nữ dồn dập cùng với tiếng gầm nhẹ của đàn ông đan xen vào nhau, phương hướng phát ra đúng là nơi chiếc xe RollsRoyce đen của Lâm Việt Thịnh.

Tim của Quách Thanh Tú đập nhanh hơn, trong lòng dấy lên một loại cảm xúc không tốt, cô chậm rãi bước ra....

Một màn trước mắt thật sự khiến cô mở rộng tầm mắt.

Lâm Việt Thịnh lại đang đè Dương Hà Khuê trên cửa xe, hắn gắt gao đè lên cô ta, có lẽ là tiếng bước chân của Quách Thanh Tú làm bọn họ giật mình, hai người đều đồng loạt nhìn về hướng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Bỏ đũa nhỏ đi

Lúc Dương Hà Khuê nhìn thấy Quách Thanh Tú, hai tay cô ta đột nhiên vươn ra ôm lấy cổ Lâm Hào Thành, nhón chân hôn lên mặt hắn một cái rồi dùng sức đẩy hắn lùi lại.

"Đáng ghét, lần sau không được bạo lực với em như vậy."

Lâm Việt Thịnh đột nhiên bị Quách Thanh Tú nhìn thấy, hắn cũng ngây người mất một lúc mới lấy lại tinh thần, mà lúc này Dương Hà Khuê đã xoay người chạy đi.

Lâm Việt Thịnh cũng không để ý Dương Hà Khuê, xoay người chạy về hướng Quách Thanh Tú.

"Thanh Tú..."

"Không được nhúc nhích, đứng đó, anh đừng qua đây..."

Quách Thanh Tú hét lên chói tai, một khắc đó cô cảm thấy thật sự bất lực.

Cô thật không ngờ rằng, Lâm Việt Thịnh cùng cô đến tham gia hôn lễ, lại vụng trộm với Dương Hà Khuê ngay dưới mí mắt cô, tên đàn ông và ả đàn bà này, rốt cuộc có để cô vào mắt không?

"Thanh Tú, em bình tĩnh một chút, nghe anh giải thích có được không?"

Lâm Việt Thịnh vô cùng gấp gáp, hắn nâng tay chậm chậm tiến đến gần Quách Thanh Tú, từng chút từng chút phân tán lực chú ý của cô.

"Đồ khốn, Lâm Việt Thịnh, anh có biết anh là đồ khốn khiếp không, đừng có tới đây!"

Mặt Quách Thanh Tú đầy nước mắt, nếu không phải cô tận mắt nhìn thấy, có chết cô cũng không tin Lâm Việt Thịnh vẫn duy trì mối quan hệ này cùng

Dương Hà Khuê.

Vào lúc nhìn thấy Lâm Việt Thịnh cùng Dương Hà Khuê trên xe, cô cảm thấy trời đất sụp đổ.

Là cô quá khờ rồi sao? Lại đi tin tưởng những lời ngon ngọt của Lâm Việt Thịnh.

Đàn ông có tiền, vĩnh viễn không chỉ có một người phụ nữ.

Thừa dịp Quách Thanh Tú đang xuất thần, Lâm Việt Thịnh nhanh chóng chạy lại, giang tay ôm Quách Thanh Tú vào lòng.

"Nghe anh giải thích được không?" Lâm Việt Thịnh nói năng lộn xộn, cúi đầu hôn lên trán cô.

Quách Thanh Tú đột nhiên nâng tay, tát mạnh lên mặt Lâm Việt Thịnh.

Hắn không tránh né, cũng không từ chối, chỉ kinh ngạc nhìn cô.

Lúc này người đi ngang qua đều nhìn về phía này.

Nhìn thấy Lâm Việt Thịnh bị Quách Thanh Tú đánh, có kẻ bắt đầu lớn tiếng bàn tán.

Quách Thanh Tú đẩy Lâm Việt Thịnh ra, "Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu đó ôm tôi!", nói xong cô xoay người vội vàng rời đi.

Thật đau lòng, thật giận!

Quách Thanh Tú hoàn toàn không thể không chế được loại tâm tình mất mát này.

Hôm nay là hôn lễ của anh Hải, mà cô lại tận mắt chứng kiến người đàn ông của mình thân thiết với người phụ nữ khác.

Anh Hải nói không sai, Lâm Việt Thịnh không tin tưởng được.

Trong đầu cô vẫn luôn xuất hiện gương mặt tươi cười đắc ý của Dương Hà Khuê.

"Quách Thanh Tú, tôi sẽ không thua cô đâu, Lâm Việt Thịnh là của tôi..."

Quách Thanh Tú mờ mịt đi trên đường lớn, xe cộ bên đường như nước chảy, thế giới rộng lớn như vậy thế nhưng cô lại không tìm thấy được nơi thuộc về mình.

Cũng không biết đã đi bao lâu, rốt cuộc cô mệt mỏi ngồi trên ghế ở công viên.

Đối diện cô là một đôi tình nhân trẻ đang ôm lấy nhau tâm tình, chàng trai thỉnh thoảng nói gì đó làm cô gái cười đến vui vẻ, mặt trời ấm áp chiếu vào bọn họ, thật hiếm khi gặp được cảnh tượng ấm áp an bình như thế.

Quách Thanh Tú chớp chớp mắt, vô cùng hâm mộ nhìn bọn họ.

Trong lòng cô, cuộc sống đáng hâm mộ nhất chính là an ổn đạm bạc giống như bọn họ.

Cô không cần gì nhiều, chỉ mong an ổn mà thôi.

Thế nhưng cô hết lần này tới lần khác chọn lựa công nhà giàu, có lẽ lúc mới yêu đương với Lâm Việt Thịnh, hai người cũng đã từng thân mật như vậy.

Theo thời gian chậm rãi trôi đi, chắc hẳn đã chán ghét cảnh như vậy rồi.

Cuộc sống cậu chủ đã quen phong lưu xa hoa, thoáng cái bắt hắn làm một người ba chung tình, đối với hắn mà nói có lẽ là chuyện không thực tế.

Ánh mặt trời ấm áp rọi xuống người Quách Thanh Tú, cô nhắm hai mắt lại, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Trong lòng vẫn đau như cũ.

Có đôi tay chậm rãi vươn đến cô, ôm cô vào lòng ngực ấm áp.

Quách Thanh Tú không mở mắt cũng cảm giác được hơi thở ấm áp trên người hắn.

Vươn tay muốn đẩy ra, hắn ôm cô chặt hơn.

Hắn có chút lo lắng hôn trán cô, "Em đừng làm ấm ỉ nữa, lẽ nào muốn làm trò cười cho nhiều người hơn sao?"

Âm thanh của Lâm Việt Thịnh vừa trầm thấp lại bá đạo, mang theo sự uy hiếp chân thật khiến Quách Thanh Tú không thể nhúc nhích.

Quách Thanh Tú mặc cho hấn ôm, cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhắm mắt lại, nước mắt cố nhịn xuống lại không ngừng chảy ra.

Người khác nói không sai, ánh mắt chính là cửa sổ tâm hồn, lúc đau lòng nước mắt sẽ không thể ngừng được mà chảy xuống.

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn hàng mi ngập nước, rồi lại chậm rãi hôn lên khóe mắt của cô

Tất cả nước mắt của cô đều mang theo tâm tình đau lòng.

"Được rồi, đừng khóc nữa, chúng ta về nhà thôi!"

Cuối cùng Lâm Việt Thịnh vẫn không dỗ dành Quách Thanh Tú, chỉ mở vòng tay, ôm lấy Quách Thanh Tú xoay người đi về phía xe.

Quách Thanh Tú tựa như con mèo lười, dựa vào ngực hấn không nhúc nhích.

Cửa xe nặng nề đóng lại, Lâm Việt Thịnh khởi động xe, Quách Thanh Tú ngồi ở ghế phó lái, tâm tình tồi tệ một chữ cũng không mở miệng nói.

Sau khi về đến nhà, Lâm Việt Thịnh ôm cô xuống xe, lại từng bước ôm đến phòng ngủ, đặt cô lên giường.

Mặt Lâm Việt Thịnh đầy u ám, hấn không giải thích, cũng không nói chuyện.

Cứ như vậy nhìn Quách Thanh Tú thật lâu mới thân nhiên nói: "Yêu anh thì nên tin tưởng anh!"

Trên gương mặt tuần tú của hấn còn lưu lại năm dấu tay đỏ tươi, là kiệt tác của Quách Thanh Tú.

"Lâm Việt Thịnh anh biết cái gì gọi là yêu không?"

Quách Thanh Tú quật cường ngẩng gương nhỏ nhắn lên giận dữ hỏi.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhìn cô, "Anh không hiểu, nhưng anh hi vọng em có thể hiểu."

Lâm Việt Thịnh nói xong rồi xoay người chuẩn bị rời khỏi, Quách Thanh Tú giận dữ hét lên với hấn, "Khốn kiếp, anh cũng không giải thích cho tôi rốt cuộc anh cùng Dương Hà Khuê đã có chuyện gì?"

Lâm Việt Thịnh cũng không quay đầu lại, ngẩng đầu lên, âm thanh trầm thấp như trước

"Yêu anh thì nên tin tưởng anh."

Đúng vậy, có giải thích thêm nữa cũng chẳng khác gì nhau. Hôm nay là Dương Hà Khuê, ngày mai có thể là người phụ nữ khác, chỉ cần hấn ra ngoài công tác, bên cạnh khó tránh khỏi một đám phụ nữ đủ loại hình vảy quanh.

Nếu mỗi người hấn đều phải giải thích thì làm gì còn sức lực để làm chuyện khác.

Càng quan trọng là bệnh của Quách Thanh Tú tựa như một quả sắt nặng nề đặt trên ngực khiến hấn không thể thở nổi.

Hấn không có sức lực tranh luận thêm điều gì cùng Quách Thanh Tú.

Càng quan trọng hơn là hấn cũng không có thời gian đi tranh luận với cô, hấn còn nhiều chuyện cần phải làm.

Quách Thanh Tú trở mặt nhìn hấn rời khỏi, cô cảm thấy trái tim bỗng trống rỗng.

Thật đau lòng!

"Cô Quách, ăn cơm trưa thôi!"

Di Trần từ ngoài bước vào nhìn thấy Quách Thanh Tú hai mắt đầm nước mơ hồ, bà có hơi ngạc nhiên.

Vội vàng tiến lên ân cần hỏi han.

"Cô Quách, cô không thoải mái ở đâu sao?"

Vừa rồi Lâm Việt Thịnh không nói gì mà rời đi khiến cô cảm thấy giữa hai người vẫn có ngăn trở.

Quách Thanh Tú lắc lắc đầu, điều chỉnh lại giọng, đứng dậy dùng âm thanh khàn khàn nói, "Di Trần, tôi không muốn ăn, đi ra ngoài trước đi."

Giọng nói có chút lạnh lùng, nhưng Di Trần cũng không để ý.

"Cô Quách, nếu cô thấy tâm trạng không tốt, tôi dẫn cô ra ngoài đi dạo được không? Nhưng mà cơm nhất định phải ăn, nếu không ăn sẽ không tốt cho đứa nhỏ đâu. Hiện tại cô Quách không chỉ có một mình, mà là hai người, cô buồn phiền không ăn cơm, vậy đứa nhỏ đói thì sao?"

Giọng nói dì Trần ôn hòa, không nhanh không chậm khuyên bảo, Quách Thanh Tú ngây người thật lâu, cuối cùng xuống lầu với bà.

Đồ ăn trên bàn cơm thật phong phú, nhưng chỉ có một mình Quách Thanh Tú ăn, vị trí bên cạnh cô đáng lẽ là của Lâm Việt Thịnh lại trống không.

Tựa như trái tim của Quách Thanh Tú, nơi nào cũng là một mảnh trống rỗng.

"Tối đây, ăn canh gà nhiều một chút..."

Dì Trần múc một chén canh gà nhỏ đầy trứng đưa tới trước mặt Quách Thanh Tú.

"Ha ha, đây là món hồi sáng trước khi cậu ba rời khỏi nhà báo đi đi chung."

Trong lòng Quách Thanh Tú tốt lên một chút, hẳn vẫn nhớ cô sao?

Quách Thanh Tú cầm chén có chút ngần ngại, hiện tại hẳn đang ở đâu? Cùng người phụ nữ nào thân thiết một chỗ?

Càng nghĩ đến những việc đó lại càng khổ sở.

Tâm tình Quách Thanh Tú không tốt, tự nhiên cũng không muốn ăn gì, bụng chén hồi lâu lại chẳng ăn vào miệng.

Dù sao cũng phải liều mạng ăn, sau đó chậm rãi nhai nuốt, chỉ vì đĩa nhỏ, tất cả đều chỉ vì đĩa nhỏ.

Không có tình yêu, mối quan hệ duy nhất giữa hai người chỉ là đĩa nhỏ.

Quách Thanh Tú ăn rồi lại ăn, nước mắt lại rơi, xen lẫn trong cơm, vừa mặn vừa đắng.

Dì Trần cũng nhìn ra Quách Thanh Tú không vui, bà giúp cô đứng dậy.

"Cô Quách, tôi dẫn cô ra công viên thay đổi không khí một chút nhé!"

"Dạ được!", Quách Thanh Tú không từ chối, cô không có lý do gì giận dữ với dì Trần.

Bên ngoài trời xanh mây trắng, sắc trời sáng sủa, gió mát thổi nhẹ, trong công viên đầy các loại hoa khoe sắc xinh đẹp.

"Cô Quách, nếu cô có chuyện gì không vui, có thể nói với tôi, tuy rằng chưa chắc tôi có thể giúp, nhưng mà tốt hơn việc một mình buồn bã trong lòng."

Quách Thanh Tú thở dài một hơi, thành thật nhìn dì Trần.

"Tôi muốn rời khỏi đây...."

"A!" Dì Trần bị dọa, hai tay nắm chặt Quách Thanh Tú, tựa như sợ cô nói xong thì bỏ đi mất, "Cô Quách, cô đừng đùa gì vậy, hiện giờ cô mang thai đứa nhỏ, cô muốn đi đâu?"

Quách Thanh Tú vô cùng khổ sở, "Đi đến nơi anh ta không thể tìm được tôi, một mình lặng lẽ sống."

Dì Trần sợ đến mức luồn cuống tay chân, "Cô Quách, cô đừng dọa tôi! Cô với cậu ba rốt cuộc là có chuyện gì?"

Quách Thanh Tú vô lực lắc đầu, "Là do con không thích hợp với cuộc sống nhà giàu, lúc trước muốn ở bên Lâm Việt Thịnh chính là ý nghĩ ngông cuồng, hiện giờ nhận ra được mình sai lầm rồi, con không thích hợp với nơi giàu có."

Sự nhu mì bất lực của Quách Thanh Tú khiến dì Trần cũng rất đau lòng, "Cô nhỏ khờ, sao cô lại nói như vậy, cô xem cậu ba chiều cô lên tới trời, sao còn không thỏa mãn? Nhà giàu thì làm sao? Nhà giàu cũng là người! Cô Quách, hiện tại cô đang mang thai nên mới miên man suy nghĩ, kì thật sự việc cũng không nghiêm trọng như cô tưởng tượng đâu."

"Không phải..." Quách Thanh Tú cúi đầu suy nghĩ thật lâu, cắn môi dưới cô lấy dũng khí nói với dì Trần.

"Con nhìn thấy Lâm Việt Thịnh và Dương Hà Khuê ở cùng một chỗ dì Trần à, con thật sự sợ hãi, con không thích như vậy..."

Hốc mắt Quách Thanh Tú đầy nước, cô kéo vạt áo, bất lực nhìn dì Trần.

"Việc này..." nhất thời dì Trần cũng ngây dại, bà tìm không được lời nào để an ủi Quách Thanh Tú.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Chiến tranh lạnh

"Cô Quách, cô có nhìn nhầm không?" Di Trần lập tức hỏi lại.

Quách Thanh Tú lắc đầu, "Tôi tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể sai được, được rồi Di Trần, tôi biết việc này đối với cậu ba phong lưu nhà di mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà tôi chịu không nổi."

Tình yêu vốn luôn chật hẹp và ích kỉ, làm thế nào có thể chia sẻ cho người khác, cô không làm được.

"Cái này..." Dù sao trước kia Lâm Việt Thịnh vẫn luôn lưu luyến ngàn đóa hoa đẹp, di Trần nhất thời trả lời không được, đành phải mỉm cười với Quách Thanh Tú, "Cô Quách, có thể là nhầm lẫn hay không? Lời của người khác có thể không dễ nghe, nhưng mà cậu ba nhà tôi đối xử với cô rất đặc biệt, từ khi ở bên cạnh cô thật sự là cậu ba không có lui tới với những cô gái khác nữa."

"Cái đó là di thấy vậy thôi, di cũng không có theo bên cạnh anh ấy mỗi ngày, di làm sao biết anh ấy đang làm gì?"

"Cái này..."

"Được rồi tôi mệt rồi, mình về thôi!"

Quách Thanh Tú không muốn tiếp tục đề tài này với di Trần.

Trước đây cảm thấy chỗ này vô cùng thoải mái, nhưng mà hiện tại phòng lớn như vậy, đối với Quách Thanh Tú mà nói lại vô cùng trống rỗng.

Cô trở về phòng, một mình đối mặt với phòng ngủ to lớn mà ngăn người.

Trong đầu lại nghĩ tới lúc Lâm Việt Thịnh ở trong lòng người phụ nữ kia.

Điện thoại reo lên khiến Quách Thanh Tú giật mình.

Cô nhanh chóng bắt điện thoại.

Đầu kia truyền đến tiếng cười duyên dáng của Dương Hà Khuê, "Hi hi, Quách Thanh Tú, có phải cãi nhau với Lâm Việt Thịnh rồi không?"

Quách Thanh Tú lạnh lùng trả lời cô ta, "Đương nhiên không được như cô mong muốn rồi."

"Quách Thanh Tú, sao cô phải cố chấp như vậy? Lâm Việt Thịnh là đàn ông, anh ấy cũng có nhu cầu sinh lí, hiện tại cô đang mang thai đứa nhỏ, không thể thỏa mãn anh ấy, cô có thể rộng lượng một chút hay không?"

"Dương Hà Khuê rốt cuộc ý cô là gì?"

"Tôi sao, tôi muốn nói cho cô biết, người thắng cuối cùng chắc chắn là tôi, hiện tại đứa nhỏ còn chưa lớn lắm thì mau bỏ nó đi! Miễn cho tương lai lại hối hận. Đầu phải cô chưa từng thấy trên TV, mấy công tử giàu có, người nào mà không ba cô vợ bốn nàng hầu, có thể ngồi ở vị trí vợ cả, nhất định phải là người phụ nữ rộng lượng, mà cô hiển nhiên không hề thích hợp..." Dương Hà Khuê vừa nói vừa phát ra tiếng cười ngả ngớn.

Quách Thanh Tú đột nhiên cười lạnh, "Dương Hà Khuê, cô nghĩ loại thủ đoạn bỉ ổi này tôi không nhìn ra sao? Nếu Lâm Việt Thịnh thật sự thích cô, cô đâu cần phải phí sức chạy đến chỗ tôi bày kế? Bộ đáng hiện tại của cô, đơn giản là nói rõ một việc, Lâm Việt Thịnh với cô lúc đó căn bản không có gì hết!"

Nghe thấy sự sắc bén của Quách Thanh Tú, Dương Hà Khuê bùng phát lửa giận.

Vốn nghĩ rằng có thể dụ dỗ Lâm Việt Thịnh, lại không ngờ Lâm Việt Thịnh mềm cứng đều không ăn.

Đối với con nhỏ Quách Thanh Tú chết tiệt lại là một lòng không đổi, Quách Thanh Tú có cái gì tốt chứ? Không gia thế, không địa vị, không có cái gì tốt.

Đàn ông trên thế giới này đều mù hết rồi sao?

Vì sao Dương Hà Khuê cô cố gắng thế nào cũng không chiếm được?

Cô không cam tâm, không cam tâm!

"Hừ, Quách Thanh Tú, cô cứ mạnh miệng đi! Đừng trách tôi không cảnh cáo cô trước, Lâm Việt Thịnh sẽ bỏ cô sớm thôi."

Quách Thanh Tú cũng quật cường phản kích lại, "Phải không? Vậy thì cứ chờ xem, cuối cùng là ai cười."

Quách Thanh Tú bực bội ngắt điện thoại, cô vô cùng tức giận, Dương Hà Khuê thật sự rất quá đáng.

Ruồi nhặng không vô có mà bu lại, tên khốn Lâm Việt Thịnh này cũng quá đáng rồi.

Qua một ngày lo âu bất an, Quách Thanh Tú hết sức phiền não.

Ánh mắt cô nhìn chăm chăm TV, nhưng chẳng đề vào mắt được chút nào.

Cô muốn gọi điện thoại cho tên Lâm Việt Thịnh, nhưng rồi lại không có dũng khí.

Vẫn luôn đợi đến bữa tối, Lê Hùng Việt đã trở lại nhưng Lâm Việt Thịnh lại không về.

Quách Thanh Tú nhin không được nữa trực tiếp hỏi Lê Hùng Việt.

"Lâm Việt Thịnh đâu?"

"A, cậu chủ mới ra biển, có tiệc xã giao, đêm nay có thể không trở về."

Lê Hùng Việt thành thật trả lời.

Trong lòng Quách Thanh Tú khổ sở, ra biển? Vì sao mà bây giờ lại ra biển? Công ty của hắn cũng không ở trên biển, hắn ra đó làm gì?

Được rồi, lại là xã giao, Quách Thanh Tú nhàm chán ăn cơm.

Mọi thứ đều vô vị như vậy.

Vẫn đợi đến mười giờ hơn, trong lòng Quách Thanh Tú luôn không yên, cô nhin không được mà gọi điện cho Lâm Việt Thịnh.

"Lâm Việt Thịnh, anh đang ở đâu?"

Trong điện thoại lại truyền đến âm thanh mê hoặc của một người phụ nữ, "Alo? Thưa cô, cô tìm ai?"

Ngoại trừ tiếng của phụ nữ, còn có âm nhạc mãnh liệt như lửa, thật ồn ào.

Nghe thấy tiếng phụ nữ, đáy lòng Quách Thanh Tú tựa như bị mèo cào.

"Cô là ai? Lâm Việt Thịnh đâu rồi?"

"Cậu Lâm hả! A a a a.....đáng ghét, anh làm đau người ta..." Âm thanh của cô gái hưng phấn lạ thường, đột nhiên hô lên.

"Cậu Lâm, có điện thoại..."

Quách Thanh Tú vội vàng ngắt điện thoại, chết tiệt, đồ khốn, khốn khiếp...

Quách Thanh Tú vừa cúp thì Lâm Việt Thịnh gọi lại.

Tiếng điện thoại của Quách Thanh Tú vang lên không ngừng, cô sống chết cũng không nghe máy, nhìn chăm chăm di động, trong lòng tức giận khó nén.

Lâm Việt Thịnh vẫn gọi, Quách Thanh Tú lấy tay che tai lại, nhất định không tiếp.

Qua một lát rốt cuộc hắn không gọi lại nữa, Quách Thanh Tú liếc qua điện thoại, mười mấy cuộc gọi nhờ.

"Cô Quách, cô ngủ chưa?"

Tiếng dì Trần từ bên ngoài truyền đến, trên tay bà còn cầm theo điện thoại đi vào.

"Cô Quách, là điện thoại của cậu chủ, cô nghe một chút."

"Nói với anh ta tôi không nghe, đi ngủ rồi!"

Quách Thanh Tú trèo lên giường, trùm kín chăn từ đầu đến chân.

Dì Trần bắt đắc dĩ đành phải trả lời điện thoại, "Cậu chủ, cô Quách đã ngủ rồi, không nghe điện thoại."

Quách Thanh Tú chờ đến khi dì Trần cúp điện thoại mới từ trong chăn lộ ra.

"Cô Quách sao lại..."

Quách Thanh Tú mặt đầy nước mắt, cắn nhẹ môi dưới mềm mại, "Dì Trần, tôi rất mệt, đi ra ngoài trước đi!"

Di Trần thờ dài lắc đầu, hai người này lại chơi trò gì đây?

Khi thì ngọt không đỡ nổi, khi thì giận dỗi đến thế này?

Nghe được tiếng đóng cửa của di Trần, Quách Thanh Tú nằm trên giường tròn tròn mắt.

Trong phòng không bật đèn, bóng tối cứ như vậy mà xâm chiếm, trong lòng lại càng khổ sở, Quách Thanh Tú từng chút một nhớ tới lúc hai người bên nhau.

Đã từng, cô đã từng cho rằng hán chikieu ngao bá đạo, hiện tại nghĩ lại có lẽ không chỉ như vậy.

Dòng nước mắt lạnh lẽo vẫn không ngừng rơi, Quách Thanh Tú không thể khống chế được tâm tình của mình, càng nghĩ lại càng khổ sở.

Không biết qua bao lâu cửa phòng đột nhiên mở ra.

Lâm Việt Thịnh đã về!

Cho dù tiếng động từ đối phương phát ra rất nhẹ, nhưng Quách Thanh Tú vẫn cảm nhận được rõ ràng.

Bởi vì căn bản cô không hề ngủ, mắt vẫn mở to, dù là tiếng kim rơi trên mặt đất cô cũng có thể cảm giác được.

Ánh đèn ngoài hành lang hắt ra hình dáng cao lớn của hán, cửa phòng nhẹ nhàng khép lại.

Giữ lại một khe hở, ánh đèn bên ngoài yếu ớt rọi vào.

Trong phòng có thêm một hơi thở, Quách Thanh Tú vẫn không cử động, nhắm mắt giả bệnh.

Oán giận trong lòng với hán vẫn chưa tiêu tan, cô không muốn nói chuyện với hán.

Tuy rằng nhắm mắt, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được, hán đang chậm rãi đi đến trước mặt cô.

Trong bóng đêm yên tĩnh, tiếng hít thở của hán vô cùng nặng nề.

Cùng với hán tới gần, cô có thể ngửi được mùi nước hoa và hương vị của rượu.

Một tiếng thở dài thật sâu vang lên bên tai cô.

Hán ngồi xổm bên giường, vuốt ve hai má cô.

Ánh trăng thân nhiên treo ngoài cửa sổ, lẳng lặng chiếu ánh sáng vào trong.

Thân mình cô nho nhỏ cuộn trên giường, lộ ra bộ dáng nhỏ bé, gầy gầy, trên mặt vẫn còn đọng lại nước mắt...

Hàng mi dày trên đôi mắt to, cái mũi nhỏ sứt sứt, xem ra cô đã ngủ trong trạng thái thật khó chịu, thật tức giận.

Tròng mắt của Lâm Việt Thịnh tối đen, vẫn gắt gao nhìn chăm chú gương mặt của Quách Thanh Tú, như sợ bỏ lỡ điều gì.

Thật lâu sau, đôi môi nóng rực của hán đặt trên khóe mắt cô...

Hơi thở của hán ngập tràn trong cô, cô rất muốn mở mắt, bắt lấy áo hán, cùng hán nói rõ ràng.

"Lâm Việt Thịnh tên khốn này, vì cái gì mà đối xử với tôi như vậy?"

Nhưng mà chỉ là nghĩ thôi, cô vẫn không mở mắt.

Cô không muốn tranh chấp với hán, không muốn khất khe với tình yêu của hán dành cho cô.

Được rồi, nếu hán thật sự không yêu cô, cô cũng không cần cưỡng cầu điều gì ở hán,

Thật lâu sau, cô cảm giác được thân hình của hán đang dần rời xa, sau đó đi ra ngoài.

Lúc nghe được tiếng đóng cửa, Quách Thanh Tú mở mắt, trong phòng ngủ không một bóng người, tựa như vừa rồi chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Sáng hôm sau, Quách Thanh Tú tỉnh dậy từ sớm.

"Cô Quách, cô dậy rồi, tối qua ngủ có ngon không?"

Di Trần vào phòng mở màn ra, đem không khí mới tiến vào.

Quách Thanh Tú cười có chút gượng, thật ra đêm qua ngủ không ngon, vẫn luôn không ngủ được, một hồi lại mơ chuyện quá khứ, gặp ác mộng giết mình dậy, cả đêm cứ lặp đi lặp lại như vậy, làm sao có được giấc ngủ chất lượng.

"Anh ấy đâu rồi?"

Nét cười của di Trần dừng một chút, "À, cô nói cậu ba sao! Tối hôm qua cậu ba về nhà rất trễ, sợ quấy rầy đến cô nên ngủ một đêm ở sofa dưới phòng khách."

Quách Thanh Tú đứng dậy, trên người còn mặc áo ngủ, lười biếng đi đến trước cửa sổ.

Ánh nắng sáng sớm, nhìn xa xa trong vườn hoa, thấy Lâm Việt Thịnh đứng giữa nắng sớm, trên tay cầm bình rượu đỏ, không ngừng uống vào mấy ngụm.

Quách Thanh Tú có chút buồn bực, cô còn tưởng là hắn đang ngủ.

Thật lâu sau, Lâm Việt Thịnh xoay người đi vào bên trong.

Nhưng vừa hay lúc này, Quách Thanh Tú nhìn thấy khuôn mặt hắn.

Sắc mặt âm trầm, trong mắt che kín tơ máu, cả vạt xiêu vẹo, quần áo cũng có nhiều nếp nhăn...

Đây là ảnh hưởng của việc tối qua ra ngoài tiêu dao chơi đùa sao?

Quách Thanh Tú nháy mắt hơi ngạc nhiên, nghe được bên ngoài cửa tiếng Lâm Việt Thịnh và di Trần nói chuyện.

"Cô Quách đã dậy rồi cậu chủ!"

"Ừ, đi xuống dưới đi!"

Thời điểm Lâm Việt Thịnh vào phòng, trong tay đã không còn bình rượu.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, hốc mắt Quách Thanh Tú ửng hồng, quật cường xoay mặt đi, không nhìn tới hắn.

Lâm Việt Thịnh tiến về phía cô hai bước, hắn ngừng lại thật lâu, rồi lại xoay người về phía phòng tắm.

"Anh đi tắm!"

Ném cho cô một câu lạnh băng sau đó vào phòng tắm rửa, bên trong rất nhanh nghe thấy tiếng nước ào ào.

Quách Thanh Tú nhìn tây trang và áo sơ mi trên sofa.

Mơ hồ nhìn thấy trên cổ áo sơ mi có dấu son môi...

Mới sáng sớm đã đi tắm rửa, là muốn che dấu cái gì sao?

Hốc mắt Quách Thanh Tú nóng lên, qua một hồi Lâm Việt Thịnh từ phòng tắm bước ra, bên hông còn quấn khăn tắm.

Nhìn hắn đi về phòng thay quần áo, Quách Thanh Tú ngồi trên sofa, ánh mắt ngăn người nhìn hắn cởi quần áo ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Phá thai đi

Lúc Lâm Việt Thịnh bước ra lần nữa, cả người trông vô cùng rạn rờ, giống như người Quách Thanh Tú nhìn thấy sáng hôm nay không phải là hắn mà chỉ là ảo giác của cô thôi vậy.

"Lâm Việt Thịnh, rốt cuộc là anh muốn thế nào?"

Cuối cùng, Quách Thanh Tú cũng bùng nổ, cô không thể nào nhịn nổi nữa.

Lâm Việt Thịnh cầm quần áo ở trên ghế salon ném vào trong giỏ đựng đồ bẩn.

Hắn không nói tiếng nào, trên mái tóc đen nhánh vẫn còn ướt nước nhưng hắn lại không định lau mà chỉ đi qua đi lại, bận rộn dọn dẹp mấy thứ lặt vặt trong phòng.

Như là chuyển bình hoa, dọn chiếc đèn bàn bị đầy roi dưới đất, cuối cùng, hắn ngồi xuống đối diện Quách Thanh Tú.

Hắn lấy hộp thuốc lá màu vàng ra, rút một điếu, châm lửa, hít vào một hơi thật dài. Dường như đã quyết tâm làm điều gì đó, hắn ngước lên, dùng đôi mắt đen đau buồn nhìn Quách Thanh Tú một cái.

“Anh có chuyện muốn thương lượng với em...”

Quách Thanh Tú hơi ngạc nhiên, ở trước mặt cô, hắn ta chưa bao giờ dùng hai chữ “thương lượng” này.

Hắn là một vị vua bạo ngược, độc đoán, chỉ làm việc theo ý của mình, từ trước tới giờ chưa từng suy xét tới cảm nhận của cô.

Mà hiện giờ, hắn lại dùng hai chữ “thương lượng” này.

Trong lòng Quách Thanh Tú dường như đang dậy sóng, cô biết, có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Sắc mặt cô có hơi tái nhợt, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy một tờ khăn giấy, vờ vờ trong tay.

“Không cần thương lượng, cứ quyết định như thế đi.”

Sự quyết đoán của Quách Thanh Tú khiến cho Lâm Việt Thịnh hơi kinh ngạc. Hắn đưa tay lên, đặt điếu thuốc vào trong chiếc gạt tàn thủy tinh rồi dùng sức dụi đi, ngay cả khi bị phần tàn còn cháy bắn vào ngón tay, đốt cháy da, phát sinh ra mùi kỳ lạ hắn cũng không hề để ý.

Mãi một lúc lâu, đến khi điếu thuốc kia cuối cùng cũng tắt hẳn Lâm Việt Thịnh mới mở miệng.

“Hiếm khi thấy em hiểu chuyện như vậy. Anh biết việc phá thai đối với em sẽ là một lần bị tổn thương, nhưng mà...”

“Anh nói cái gì?” Quách Thanh Tú hét ầm lên, cô đứng phắt dậy khỏi ghế salon, hai mắt đong đầy sự tức giận nhìn Lâm Việt Thịnh, cô nhắc lại với vẻ không dám tin: “Phá thai? Quyết định mà anh nói chính là phá thai? Lâm Việt Thịnh, tên khốn khiếp kia, anh có thể khốn nạn hơn nữa được không?”

Quách Thanh Tú cầm tờ khăn giấy đã bị vò thành một cục ném vào tay Lâm Việt Thịnh. Cô đưa tay lên ôm mặt, khó nén được tiếng nước nờ nghẹn ngào.

Đợi lâu như vậy, bồi hồi lâu như vậy, không ngờ lại là kết quả này.

“Khốn nạn, khốn nạn. Anh quá độc ác! Lâm Việt Thịnh! Anh thực sự không bằng cảm thú.”

Quách Thanh Tú nói năng lộn xộn, rồi đột nhiên cô xoay người lại, vội chạy vào trong phòng để quần áo, bắt đầu thu dọn trang phục của bản thân.

Cô vừa lấy qua loa mấy thứ trong tủ, nhét vội vào va li bằng da, vừa tức giận gầm lên.

“Khốn nạn, trên đời này không có người cha nào lại độc ác như anh. Nếu sớm biết anh không thích đứa nhỏ này thì tôi đã không giữ nó lại.”

Lâm Việt Thịnh nắm lấy cánh tay Quách Thanh Tú, ấn cô xuống giường: “Em bình tĩnh một chút, nghe anh nói rõ đã có được không hả?”

Đầu Quách Thanh Tú lắc liên tục.

“Tôi rất bình tĩnh, cũng rất tỉnh táo. Anh không nên nghĩ sai, người làm ảnh hưởng tới sự tự do của anh là tôi, chứ không phải đứa bé này. Nếu anh không thích đứa bé thì hiện giờ tôi mang nó đi. Hai mẹ con chúng tôi sẽ biến mất khỏi tầm mắt của anh. Vĩnh viễn không quấy rầy anh nữa, được chưa?”

Lâm Việt Thịnh quý gối bên người cô, kéo hai tay cô lên, đè trên đỉnh đầu rồi dùng tay giữ chặt lấy mặt cô, ép phải nhìn thẳng vào hắn.

“Quách Thanh Tú...” Hắn gần giọng quát lên: “Em có thể yên tĩnh một chút cho anh nhờ được không?”

Quách Thanh Tú khóc lóc, liều mạng giãy giụa.

“Không muốn, không muốn. Tôi không muốn nghe anh nói hươu nói vượn. Anh thả tôi ra! Lâm Việt Thịnh! Chỉ cần anh thả tôi ra, tôi sẽ rời khỏi căn nhà này, sẽ đi thật xa ngay lập tức, bảo đảm sẽ không gây thêm bất cứ phiền phức nào cho anh nữa!”

Giọng nói của Quách Thanh Tú đã hơi khàn khàn. Cô liên tục khóc lóc, không cách nào kiềm nén được nữa.

Lâm Việt Thịnh sợ làm cô bị thương nên dù đang đè ở trên vẫn chỉ dám để chân bên cạnh người cô.

Tiếc rằng hiện giờ Quách Thanh Tú không nhận thấy. Cô chỉ cho rằng Lâm Việt Thịnh đang muốn giết con mình.

Người đàn ông này, khi tình trùng lên não thì chỉ lo phát tiết, ngay cả con của mình cũng không cần.

Quả thực vô nhân tính. Sao cô lại mù mắt mà ở cùng với hắn ta chứ.

Quách Thanh Tú cứ liên tục khóc lóc khiến sự kiên nhẫn của Lâm Việt Thịnh dần biến mất.

“Quách Thanh Tú, không được khóc, nhìn anh đây...”

Quách Thanh Tú đột nhiên lại giãy giụa, há mồm cắn vào cánh tay của hắn ta. Sự nghi ngờ, oán hận, bất mãn từ tận đáy lòng của cô đối với hắn ta đã dồn hết vào cái miệng nhỏ nhắn lúc này.

Lâm Việt Thịnh bị đau nhưng chỉ nhú chặt đôi lông mày rậm rạp mà không nói lời nào, để mặc cho cô cắn.

Quách Thanh Tú cảm giác được trong miệng có mùi máu tanh nồng nặc thì mới buông miệng ra.

Cánh tay hắn đã bị cô cắn nát, máu tươi chảy ra, trông vô cùng thê thảm..

Quách Thanh Tú cũng rất kinh ngạc, cô ngược lên nhìn thì thấy ánh mắt thâm sâu của hắn ta đang thâm trầm quan sát cô.

“Cắn à? Đã cắn đủ chưa?”

Trong giọng điệu của Lâm Việt Thịnh mang theo chút bất mãn.

Quách Thanh Tú cúi đầu, uể oải nằm ngay ra, sức lực toàn thân đã cạn kiệt.

Hắn vẫn đang chảy máu nhưng không kêu đau, cũng không đánh cô, ngay cả một lời trách cứ cũng không có.

Hắn ôm cô kéo lên cao, để cô nằm thẳng trên gối, còn mình thì nằm xuống cạnh cô, lấy tay chống mặt, cứ như vậy mà nhìn cô.

“Nghe đây, anh tới là để thương lượng với em, em đừng có làm ầm ĩ lên như vậy nữa được không? Em la hét như thế, mấy người giúp việc sẽ tưởng anh đang cưỡng hiếp em đó.”

Quách Thanh Tú khẽ hừ một tiếng, tức giận nghiêng đầu qua chỗ khác, không thèm nhìn hắn.

Lâm Việt Thịnh giờ tay, thẳng thừng kéo mặt cô quay lại, để cô nhìn thẳng vào hắn.

“Thanh Tú, em còn trẻ, ở độ tuổi này không thích hợp để sinh con. Anh biết, quyết định này có lẽ sẽ gây ra tổn thương to lớn cho em. Thế nhưng, vì suy nghĩ cho tương lai thì hiện giờ chúng ta nên bỏ đứa bé này trước. Em yên tâm, anh đã tìm bệnh viện rồi, không đau lắm đâu, một lát là xong thôi. Chờ em lớn hơn một chút, chờ anh chuẩn bị tư tưởng rồi chúng ta lại có con, được không?”

Giọng của hắn ta trầm thấp, nhưng Quách Thanh Tú lại vô cùng đau khổ.

Cô rất muốn chửi hắn, rất muốn, rất muốn...

Nhưng cô lại không làm vậy!

Cô chỉ yên lặng nằm đó, chẳng thốt lên lời nào nhưng khóe miệng lại hiện lên một nụ cười nhẹ.

“Em đã đồng ý rồi sao?” Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh dịu dàng đến kỳ lạ.

“Lâm Việt Thịnh, chuyện làm tình đối với anh quan trọng như vậy sao?”

Quách Thanh Tú lạnh lùng hỏi, Lâm Việt Thịnh ngẩn ra, hồi lâu mới phản ứng lại được.

Đôi môi hoàn mỹ của hắn hơi cong lên, nở nụ cười xấu xa: “Đương nhiên là quan trọng. Lẽ nào đối với em không quan trọng sao?”

Bên trong cái đầu nhỏ này đang suy nghĩ thứ gì vậy?

Quách Thanh Tú vô cùng thất vọng, có thể nói, cô đã thất vọng đến cùng cực.

“Thế nào, em đồng ý bỏ đứa bé đi chứ?” Lâm Việt Thịnh hỏi lại một lần nữa.

Mỗi một lần được hỏi, Quách Thanh Tú liền cảm thấy trái tim mình như đang rơi vào một cái vực sâu không thấy đáy, lạnh lẽo đầy tuyệt vọng.

“Bây giờ thai vẫn chưa lớn, bỏ đi cũng không đau mấy đâu...”

“Để tôi suy nghĩ thêm đã...” Quách Thanh Tú nhắm mắt lại.

Lâm Việt Thịnh thấy cô không phản đối nữa thì đứng dậy, sửa sang lại âu phục: “Anh phải đến công ty rồi!”

Quách Thanh Tú đột nhiên hỏi: “Tối hôm qua anh đi du thuyền nào vậy?”

Lâm Việt Thịnh vô thức đáp lời: “Chắc là du thuyền Queen!”

Quách Thanh Tú đứng dậy, bước vào phòng tắm: “Biết rồi!”

Cô thay quần áo ở trong đó, lúc đi ra, Lâm Việt Thịnh chẳng còn ở đây nữa.

“Cô Quách, xuống dùng bữa sáng ạ!”

Lúc đi Trần lên nhắc lần nữa thì thấy trên giường của Quách Thanh Tú ngổn ngang quần áo, bà hơi ngạc nhiên: “Cô Quách, cô đang muốn đi đâu vậy?”

“À, đâu có, chỉ đang định chọn mấy bộ quần áo. Di xếp gọn giúp tôi đi. Tôi xuống ăn sáng.”

Quách Thanh Tú lướt qua người đi Trần đi xuống phòng ăn.

Lâm Việt Thịnh đang bước ra khỏi phòng ăn, hần ôm lấy cô, hôn một cái lên môi: “Em ngoan ngoãn ăn sáng nhé, anh đi đặt bác sĩ giúp em.”

Rõ ràng vừa rồi còn để cô suy nghĩ, hiện giờ đã đi đặt bác sĩ rồi.

Lâm Việt Thịnh, anh có thể khôn nạn hơn nữa được không! Quách Thanh Tú gào lên ở trong lòng.

Bóng lưng Lâm Việt Thịnh và Lê Hùng Việt một trước một sau ra khỏi phòng khách, từ từ biến mất khỏi tầm mắt của Quách Thanh Tú.

Cả thế giới của cô trở nên u ám.

Bữa sáng nhạt thếch, Quách Thanh Tú cô đơn cố nhét đồ ăn vào trong bụng

Bé cưng, mẹ rất thương con, bất luận là ai muốn giết con mẹ cũng sẽ không đồng ý.

Mẹ muốn sinh con ra, sau đó nuôi con trưởng thành.

Trong ti vi đang đưa tin.

“... Tin tức giải trí mới nhất, tối hôm qua, trên một chiếc du thuyền tên là Queen đã có một buổi tiệc điên cuồng. Sau đó, trên truyền còn lưu lại hơn hai nghìn chiếc bao cao su, có người vui tính bảo đây là một bữa tiệc thân thể miễn phí. Nghe nói, những người tham gia buổi tiệc lần này đều là người mẫu trẻ mười tám tuổi, còn có ngôi sao khiêu dâm Tô Lam Nhi...”

Trong cổ họng Quách Thanh Tú như bị nhét thứ gì đó vào, nghẹn tưởng như sắp tắt thở.

Cô như chẳng thể hít thở nổi nữa, Queen, tên là Queen. Hóa ra, tối hôm qua Lâm Việt Thịnh đã đi tham gia buổi tiệc thân thể này, đi làm tình tập thể sao?

Đột nhiên cô cảm thấy Lâm Việt Thịnh vô cùng gớm ghiếc!

“Cô Quách, cô bị sao vậy?”

Di Trần nhìn thấy Quách Thanh Tú nôn mửa trong nhà vệ sinh thì lập tức chạy vào.

Quách Thanh Tú xua tay, sau đó dùng nước sạch súc miệng. Cô ngồi trong nhà vệ sinh một lúc rồi mới bình tĩnh đi ra ngoài.

“Không sao đâu đi Trần. Tôi chỉ không thoải mái chút thôi. Được rồi, hôm nay tôi muốn đến công ty xem thử, buổi tối chắc sẽ về muộn một chút.”

Thấy vẻ mặt Quách Thanh Tú bình tĩnh, không có chuyện gì bất thường nên Di Trần không lo lắng nữa.

“Cô Quách, cậu chủ nói không cho phép cô đi lung tung. Cô có muốn gọi điện thoại cho cậu ấy không?”

“Tôi không đi đâu lung tung cả. Tôi chỉ tới công ty thôi! Anh ta bận rộn như thế, đừng làm phiền vì mấy chuyện nhỏ nhặt thế này thì hơn!”

Những lời của Quách Thanh Tú cũng khá hợp lý nên Di Trần chẳng thể phản bác được. Dù sao cậu chủ cũng không ra lệnh không cho cô Quách tới công ty đi làm.

“Vậy tôi đi với cô. Nhỡ đâu trên đường có chuyện gì thì có thể chăm sóc tốt hơn!” Di Trần vô cùng sẵn sàng đề nghị.

Quách Thanh Tú quay đầu lại nhìn bà một cái rồi ngậm giọng:

“Di... Trần... Tôi đi làm, chứ không phải đi dạo phố. Tôi không cần đi ở bên cạnh đâu. Được rồi, coi như có chuyện gì thì bên cạnh tôi có một đồng nhân

viên, bọn họ trẻ hơn di, phản ứng cũng nhanh. Yên tâm đi, tôi không có chuyện gì đâu.”

Quách Thanh Tú từ chối ý tốt của di Trần.

Lê Hùng Việt không có ở đây nên cô tự mình lái xe.

Chiếc xe Ferrari màu đỏ kia là do Lâm Việt Thịnh mua cho cô.

Xin lỗi, tôi không có sự lựa chọn nào khác!

Quách Thanh Tú lái xe thể thao ra khỏi nhà, phi thẳng tới sân bay thì dừng lại. Sau đó cô ra khỏi sân bay, chặn một chiếc taxi, đi thẳng tới bến xe đi đường dài.

Sắp rời khỏi thành phố này rồi, trong lòng cô sinh ra một sự lưu luyến sâu sắc.

Nhưng, vì con, cô không thể không đi.

Cô không biết, bản thân mình ở trong lòng Lâm Việt Thịnh có vị trí như thế nào.

Thế nhưng, cô tuyệt đối không cho phép bất cứ ai làm tổn thương con của cô.

Chiếc xe từ từ lăn bánh, tâm trạng Quách Thanh Tú cũng dần dần bình tĩnh lại.

Buổi trưa Lâm Việt Thịnh gọi điện thoại về, di Trần nghe điện thoại.

“Cậu ba!”

“Quách Thanh Tú đi đâu rồi? Sao cô ấy mãi không nghe điện thoại?”

“À, cô Quách nói muốn tới công ty đi làm.”

“Đi làm? Máy giờ ra khỏi nhà?”

Giọng điệu lo lắng của Lâm Việt Thịnh khiến cho di Trần cũng cảm thấy hoảng hốt.

“Lúc cậu chủ đi khỏi không bao lâu thì cô Quách nói muốn đến công ty một chuyến. Cô ấy tự lái xe đi...”

“Hò đồ! Sao di có thể để cô ấy ra ngoài một mình...”

“Cậu chủ, có phải cô Quách đã xảy ra chuyện gì không?”

Di Trần bắt an hỏi, mà trả lời bà chỉ có tiếng tút tút của điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Chia tay đi! Tôi chỉ cần đưa bé

Lâm Việt Thịnh tìm khắp cả thành phố S cũng không nhìn thấy bóng dáng của Quách Thanh Tú.

"Cậu chủ, chiếc xe thể thao kia cứ đậu ở sân bay suốt. Chiều theo video của phòng điều khiển, có thể thấy cô Quách đã xuất hiện ở sân bay lúc chín giờ sáng, đến giờ, vẫn chưa quay lại."

"Điều tra ra chuyến bay nào chưa?"

"Đã điều tra mười mấy chuyến bay rồi nhưng hoàn toàn không có ghi chép nào chứng tỏ cô Quách đã lên máy bay..." Lê Hùng Việt nghiêm túc trả lời.

Lâm Việt Thịnh tức giận ném cái gạt tàn bằng thủy tinh trong tay xuống sàn nhà, làm phát ra tiếng vang chói tai.

Quách Thanh Tú, cô đã chạy đi đâu!

Việc Quách Thanh Tú ra đi khiến Lâm Việt Thịnh đột nhiên cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Cô chẳng nói lời nào mà chỉ vội vã bỏ đi.

Người phụ nữ ngu ngốc này, nếu như bị ốm mà bên cạnh lại không có ai chăm sóc thì phải làm sao?

"Cậu ba, xin lỗi cậu, là tại tôi hết. Lúc đó tôi nên khuyên cô Quách mới phải, tôi cũng không ngờ cô ấy lại bỏ đi như vậy." Di Trần lo lắng xin lỗi.

"Cút..." Lâm Việt Thịnh bực bội hét lên. Di Trần sợ hết hồn, bà chưa từng nhìn thấy hấn tức giận như vậy bao giờ. Bà không dám nói thêm gì, lặng lẽ bước ra ngoài, trong lòng thầm cầu nguyện: Cô Quách đừng xảy ra chuyện! Cô Quách đừng xảy ra chuyện!

Lâm Việt Thịnh nói cà vạt dưới cổ ra, hấn lo lắng đi tới đi lui trong phòng khách như một con sư tử điên. Lần đầu tiên trong đời hấn cảm thấy bế tắc như thế này, đã tìm tất cả sân bay và bến xe mà vẫn không có tin gì về Quách Thanh Tú.

Cô giống như đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy.

"Mau đưa Dương Hà Khuê tới đây, càng nhanh càng tốt." Sâu trong mắt Lâm Việt Thịnh là lửa giận đang lan tràn.

Lê Hùng Việt vội vã gật đầu: "Vâng!"

Lâm Việt Thịnh nặng nề ngồi xuống ghế salon, điện thoại di động trên tay vẫn không ngừng gọi cho Quách Thanh Tú.

"Xin chào, số điện thoại bạn gọi hiện đã tắt máy."

Gọi liên tục mấy chục cuộc, lần nào cũng nhận được câu trả lời đó, Lâm Việt Thịnh tức giận như muốn bẻ phôi.

Người phụ nữ này, có chuyện gì không thể thương lượng với hấn được ư? Sao cứ phải chạy ra ngoài chứ, nếu như...

Nhìn thấy trời dần tối nhưng vẫn chưa có tin tức gì của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh dần chìm vào tuyệt vọng.

Dương Hà Khuê bước theo sau Lê Hùng Việt vào bên trong. Thấy trên sàn nhà đều là thủy tinh vỡ, mùi rượu tỏa ra khắp nơi, nụ cười trên mặt cô ta càng tươi rói, cô ta có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

"Tuấn Khanh, em về rồi đây!"

Cô ta giả vờ khiếp sợ nhìn xung quanh phòng khách: "Tuấn Khanh, anh sao vậy?"

Lâm Việt Thịnh bật dậy từ ghế sofa, đưa tay kéo cổ áo của Dương Hà Khuê, ấn cô ta lên tường.

Gáy của Dương Hà Khuê đập vào vách tường sau lưng, cô ta đau đến nước mắt cũng sắp chảy ra.

Nhưng cô ta vẫn nhìn Lâm Việt Thịnh đầy vô tội: "Tuấn Khanh, xảy ra chuyện gì vậy, anh không sao chứ?"

Cả người Lâm Việt Thịnh đã bị lửa giận vây lấy, bàn tay hấn giống như kim sắt kẹp chặt lấy cổ họng cô ta.

Trên gương mặt đẹp trai là một tầng sương âm trầm dày đặc bao phủ, hai mắt hấn đỏ thẫm như sắp phun lửa, tản ra vẻ tàn bạo nồng đậm.

"Nói, cô bắt Quách Thanh Tú đi đâu rồi?"

Dương Hà Khuê vẫn vô tội nhìn hấn, đôi tay nhỏ bé của cô ta vươn ra, cố đẩy bàn tay đang siết cổ mình rồi nói đầy khó khăn: "Buông em ra nhanh lên, anh sắp... Em không thờ được..."

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Hà Khuê chuyển từ trắng sang đỏ, bị ép đến đỏ bừng. Lúc này, Lâm Việt Thịnh mới tức giận buông tay.

Nhưng mắt hấn vẫn lạnh lẽo như băng, hung ác nhìn cô ta chằm chằm.

"Nói mau lên, nếu không Tăng sẽ không tha cho cô đâu."

"Khụ..." Dương Hà Khuê hồi hồn, lại ho khan một trận rất lâu mới ổn định lại. Cô ta vuốt cổ họng bị bóp đến đau nhức, hơi buồn buồn nhìn Lâm Việt Thịnh.

"Tuấn Khanh, anh nói gì vậy? Không phải Quách Thanh Tú đang ở nhà anh sao? Có liên quan gì tới em chứ?"

"Đừng nói nhảm, tôi đã điều tra lịch sử nói chuyện trong điện thoại của Quách Thanh Tú, rõ ràng cô có gọi điện cho cô ấy, rốt cuộc cô đã làm gì cô ấy?"

Mắt Lâm Việt Thịnh lạnh lẽo, một tia ác độc khẽ xẹt qua, giọng nói trầm thấp của hấn vô cùng đáng sợ: "Cô hấn cũng biết, con người của tôi trước giờ vốn vô tình, với phụ nữ cũng sẽ không nương tay đâu."

"Tuấn Khanh, anh hiểu lầm rồi, em chỉ muốn làm bạn với Quách Thanh Tú thôi. Em cũng chỉ hỏi thăm sức khỏe của cô ấy, sao em có thể bắt cô ấy đi được chứ!"

Dương Hà Khuê lo lắng giải thích: "Anh cũng không phải không biết chỗ ở của em, anh có thể phái người đi lục soát mà. Nếu tìm ra được một chút tin tức liên quan đến Quách Thanh Tú thì em sẽ tự đi đâu thú."

Nhìn dáng vẻ thê thốt của Dương Hà Khuê, Lâm Việt Thịnh hơi nghi ngờ.

"Người đâu!" Lâm Việt Thịnh hét lên, lập tức có hai tên vệ sĩ bước vào.

"Nhốt cô ta dưới tầng hầm."

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói.

Dương Hà Khuê không cam lòng hét lên: "Lâm Việt Thịnh, anh không thể đối xử với em như vậy. Em không làm gì cô ấy cả, anh không thể giam em lại."

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng liếc cô ta: "Tôi có rất nhiều cách để cô nói thật."

Lúc này, trong một thị trấn xa lạ, một chiếc xe buýt rong ruổi cả ngày rốt cuộc cũng dừng lại.

Tất cả hành khách đều xuống xe, Quách Thanh Tú ngẩn người ngồi trên đó, cô không biết mình phải đi đâu.

"Cô ơi, tới trạm cuối rồi, cô xuống xe đi, chúng tôi còn phải làm vệ sinh nữa."

Sau khi tất cả những hành khách khác đã rời đi, nhân viên bán vé bắt đầu dọn dẹp buồng xe, có ý tốt nhắc nhở Quách Thanh Tú xuống xe.

Quách Thanh Tú không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, là người cuối cùng xuống xe.

Thị trấn này không lớn, cỏ kính, ánh đèn cũng không sáng lắm, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bầu trời rục rờ đầy sao.

Tâm trạng của cô cũng trở nên tốt hơn chút.

Cô đưa tay sờ vào trong túi, muốn lấy ít tiền đi tìm phòng trọ thì đột nhiên phát hiện trong túi trống trơn.

Không xong rồi!

Tiền và điện thoại di động đều bị trộm rồi. Quách Thanh Tú hơi bối rối, cô hoàn toàn không chú ý, cũng không biết bị lấy cắp lúc nào. Cô hoàn toàn không cảm giác được.

Điện thoại di động không có cũng không sao nhưng nếu không có tiền thì thật sự rất không ổn, phải làm sao đây?

Hơn nữa, giờ cô đang mang thai, mau đói hơn bình thường, ngồi xe cả ngày dài bụng đã biểu tình rồi, phải làm gì bây giờ?

Quách Thanh Tú sờ vào chiếc nhẫn trên tay. Ở đó khảm một viên kim cương rất lớn, đây là do Lâm Việt Thịnh đưa cho cô.

Cũng là thứ đáng giá nhất trên người cô bây giờ.

"Xin lỗi, cho hỏi ở gần đây có tiệm cầm đồ nào không?"

Quách Thanh Tú hỏi một người đi đường, người đi đường kia lắc đầu: "Không có không có, ở đây chỉ là một thị trấn, cũng đâu phải thành phố lớn, làm gì có tiệm cầm đồ."

"Dì ơi, gần đây có tiệm cầm đồ nào không?"

"Không có đâu, cô gái à, cô có việc cần thì mai đến thành phố tìm đi!"

Liên tục hỏi mấy người qua đường, ai cũng cho biết không có tiệm cầm đồ nào.

Bụng của Quách Thanh Tú lại réo lên, cô thật sự rất đói!

Lúc này chính là giờ ăn tối, thỉnh thoảng lại có mùi thơm tản ra từ trong gió bay vào mũi của Quách Thanh Tú. Cô chưa từng cảm thấy đồ ăn quan trọng giống như lúc này.

"Không ngờ, lại có thể gặp cô ở đây..."

Một giọng nói mạnh mẽ vang lên sau lưng Quách Thanh Tú, cô nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Trong bóng đêm, cô nhìn thấy một bóng dáng cao lớn.

"Anh là..." Quách Thanh Tú hoàn toàn không nhớ ra đã gặp người đàn ông này ở đâu.

Hắn ta mặc một chiếc áo khoác dài, bên dưới là quần da và ủng, đúng là rất hợp thời.

Sau lưng hắn ta là mấy người vệ sĩ.

Nếu không phải vì khoảng cách khá gần thì Quách Thanh Tú còn nghĩ là Lâm Việt Thịnh đuổi tới rồi.

"Tôi họ Dương, quả thực là quý nhân hay quên mà, quên tôi mất rồi."

Dương Diệp Sơn không khách khí nói.

Họ Dương? Quách Thanh Tú cố gắng lục lọi trong trí nhớ, nhưng vẫn không có chút ấn tượng nào về người này.

Một lúc lâu sau, cô mới cười ngốc: "Anh Dương, nếu chúng ta là bạn thì có thể cho tôi mượn ít tiền được không?"

Dương Diệp Sơn hơi nhú mồm, cô gái này đáng yêu thật, đứng trên đường mà cũng dám mượn tiền đàn ông.

"Không thành vấn đề. Nhưng mà, tôi để tiền ở nhà mất rồi, cô phải đi lấy với tôi."

"Về nhà anh? Nhà anh có xa không? Anh có thể mua cho tôi vài cái bánh ăn trước đã không, tôi sắp chết đói rồi..."

Đói bụng quả thật là một chuyện rất đáng sợ. Quách Thanh Tú đói đến hoa mắt chóng mặt, ngay cả sức nói chuyện cũng không có.

Dương Diệp Sơn nhú mồm, khẽ liếc vệ sĩ bên cạnh một cái.

Tên kia lập tức vào tiệm bánh ngọt. Lúc đi ra, xách trên tay một túi bánh lớn.

Quách Thanh Tú vui vẻ ôm bánh ngọt, vô cùng cảm động.

"Cảm ơn anh, anh Dương..."

"Ừ, xe của tôi ở đây..."

Quách Thanh Tú ôm bánh ngọt, ngồi vào trên xe của Dương Diệp Sơn, cô cảm thấy mình vẫn khá may mắn.

Ở nơi khí hậu có gáy này mà vẫn gặp được người quen. Quan trọng nhất là, cô thật sự không nhớ ra đã gặp người quen này ở đâu.

Xe nhanh chóng ra khỏi trấn nhỏ, bóng đêm nặng nề chậm rãi lui về phía sau, đèn xe chiếu sáng khoảng trống phía trước.

Nhìn quanh, đều là những cánh đồng mênh mông tới đêm.

"Anh không ở trong thị trấn sao?"

"Ai nói tôi ở thị trấn?"

"Vậy nhà anh ở đâu?"

Quách Thanh Tú không ngừng lải nhải, đột nhiên cảm thấy cái họ Dương này khá quen, cô hơi ngẩn ra, lập tức hỏi: "Anh quen Dương Hà Khuê không?"

Dương Diệp Sơn lạnh lùng liếc cô: "Họ Dương nhiều như vậy, sao tôi có thể biết hết được?"

Được rồi, người họ Dương mà cô quen cũng chỉ có một người thôi, đó là Dương Hà Khuê.

Đoàn xe đi trong đêm tối chậm rãi chạy đến gần bờ biển rồi dừng lại.

Quách Thanh Tú chui ra khỏi xe, gió biển thổi vào mái tóc dài của cô. Vì đã ăn rất nhiều bánh ngọt nên giờ cô cũng không thấy đói.

Sau khi xuống xe, cảm nhận sự mềm mại của bãi cát dưới chân, trước mặt là biển khơi xanh đậm, trắng sáng như bạc treo cao trên mặt biển, sóng lớn vỗ bờ, gió đêm khẽ lướt...

Trên mặt biển là một chiếc du thuyền sang trọng đang đậu, trên du thuyền là đèn nê-ông sáng trưng, vô cùng lộng lẫy.

"Đây... đây là nhà anh? Anh đùa sao?"

"Cô Quách, cô thật sự không nhớ ra tôi sao?" Dương Diệp Sơn tiến lên, bắt được cánh tay của Quách Thanh Tú, hắn khẽ cười đầy tà ác.

Trong lòng Quách Thanh Tú chợt dấy lên một cảm giác xấu, một lúc lâu sau, cô mới dường như tỉnh lại từ trong mộng.

"A, là, là anh... Dương Diệp Sơn... Anh là Mafia?"

Dương Diệp Sơn nhìn phía bóng tối xa xa ngoài kia.

"Nếu cô đã tới thì đi tham quan một lúc đi."

Trong lòng Quách Thanh Tú hơi sợ hãi, cô vội lùi lại phía sau.

"Không hay lắm đâu, bây giờ tôi không tiện lắm, hay để ngày khác đi?"

Dương Diệp Sơn nắm chặt lấy tay cô: "Cô Quách, lần trước cô cứu tôi nhưng tôi mãi không có cơ hội báo đáp cô, giờ cô hãy để tôi báo ân đi!"

Quách Thanh Tú giật giữa lùi về phía sau, lập tức có hai tên vệ sĩ nhắc cô lên, sau đó sai bước về phía du thuyền.

"Cứu mạng, cứu mạng, buông Tăngi ra, nhanh buông Tăngi ra..."

Quách Thanh Tú hét thất thanh, giọng nói của cô đều bị âm thanh của sóng biển nuốt mất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Thả tôi về nhà

Sáng hôm sau, Lê Hùng Việt vội vã xông từ ngoài vào: "Cậu chủ, cậu chủ, có tin tức..."

Lâm Việt Thịnh lập tức bước lên trước, bắt lấy Lê Hùng Việt: "Tin gì?"

"Là thế này, tối hôm qua cảnh sát bắt được một đội trộm cướp, trong tang vật mà họ thu được có di động, thẻ căn cước và bóp tiền của cô Quách..."

"Tên khốn kia ở đâu?" Lâm Việt Thịnh không đợi Lê Hùng Việt nói xong, đã lập tức nổi trận lôi đình quát lên.

"À, tên trộm kia đang bị giam trong đồn cảnh sát. Tôi đã hỏi hẩn rồi, hẩn nói mình trộm được mấy thứ đó trong chuyến xe buýt đường dài đến thị trấn Thiên Nam. Sau đó tôi cũng hỏi những điểm đặc trưng của người mất của, hoàn toàn trùng khớp với cô Quách."

"Thị trấn Thiên Nam?" Lâm Việt Thịnh nói xong, lập tức kéo Lê Hùng Việt đi ra ngoài: "Còn chờ gì nữa, lập tức đến thị trấn Thiên Nam."

Trong lòng Lâm Việt Thịnh lo lắng cho sự an nguy của Quách Thanh Tú nên cho xe chạy một mạch không dừng lại chút nào.

Người phụ nữ ngu ngốc này, bóp tiền và di động bị người ta trộm mà cũng không biết, còn chạy lung tung khắp nơi.

Trên người không có đồng nào, lại đi tới cái thị trấn nhỏ như vậy, chắc chắn cô sẽ chịu đói..

Vừa nghĩ tới tình huống mà Quách Thanh Tú có thể gặp phải, Lâm Việt Thịnh đã kích động đến mức muốn đánh người rồi.

Dọc theo đường đi, xe của hẩn chạy với vận tốc tối đa, phong cảnh ven đường nhanh chóng lùi về phía sau.

Vốn người lái xe là Lê Hùng Việt, thế nhưng Lâm Việt Thịnh chê anh ta chạy quá chậm nên đã đích thân cầm vô lăng.

Ở đằng xa, trên đường có một chiếc xe buýt chạy qua, Lê Hùng Việt hô lên.

"Cậu chủ, trên chiếc xe này viết đi thị trấn Thiên Nam, chúng ta cản nó lại trước đi!"

Lâm Việt Thịnh vội vàng vượt qua, đánh lái cho xe của mình chắn ngang giữa đường.

Tài xế xe buýt sợ hết hồn, ông ta vội vàng nhấn phanh, suýt chút nữa đã đụng vào rồi.

"Này, mấy người muốn chết hả? Để xe nằm ngang giữa đường như vậy, sẽ gây ra tai nạn chết người đó có biết không?"

Lời còn chưa nói xong, liền có một xấp tiền được ném vào mặt tài xế.

Ông ta nhận lấy, đếm qua một lượt, trên mặt nhanh chóng nở nụ cười.

"Anh này, có chuyện gì thế? Tôi thấy mấy người đang rất vội, tôi có thể giúp được gì?"

Lâm Việt Thịnh vịn vào cửa xe rồi bò lên trên, hần giờ tay đưa bức ảnh của Quách Thanh Tú tới dưới mắt của tài xế.

"Ông có từng nhìn thấy cô gái này chưa?"

Tài xế xe buýt nhìn bức ảnh, trầm tư, chiếc xe buýt này của ông ta là xe thuộc tuyến đường dài, một ngày chỉ có một chuyến.

Một cô gái xinh đẹp như trong hình, ông ta chỉ cần liếc mắt một cái liền có ấn tượng.

Ông ta vẫn không nói gì, Lâm Việt Thịnh lại quăng một xấp tiền.

Tài xế xe buýt nhận tiền, lập tức cười tít mắt.

"Có, có thấy đó! Ở thị trấn Thiên Nam, cô ấy là người xuống xe cuối cùng, lúc đó trời sắp tối rồi, cô ấy vẫn ngồi một mình ở trên xe không chịu xuống..."

Tài xế xe buýt đang nói hăng say, quay mặt lại nhìn, bóng người trên cửa sổ đã biến mất.

Lâm Việt Thịnh chui vào xe, nhanh chóng đánh lái quay đầu, chạy như gió bão.

Lần này, xác nhận được tin tức của Quách Thanh Tú, trong lòng hắn đã tốt hơn một chút.

Có điều, hắn vẫn còn hơi lo lắng, dù sao trên người cô không có một xu nào, lại ở bên ngoài cả một đêm...

Từ thành phố S đến thị trấn Thiên Nam, xe buýt cần thời gian sáu tiếng nhưng Lâm Việt Thịnh lại chỉ dùng ba tiếng để đến nơi.

Lâm Việt Thịnh đưa một bức ảnh của Quách Thanh Tú cho Lê Hùng Việt: "Phân công nhau đi tìm, có tin tức liền gọi điện thoại cho tôi."

"Vâng!" Lê Hùng Việt lập tức xuống xe, bước vào trong đám người.

Lâm Việt Thịnh lái xe, chạy ra khỏi bến. Một lúc lâu sau, hắn dừng lại, xuống xe, căn người qua đường lại rồi dò hỏi.

Cả đường dò hỏi tới lui, sự lo lắng trong lòng hắn dần phóng đại.

"Ài, cô gái này sao, tôi đã thấy cô ấy. Tối hôm qua cô ấy đứng trước cửa tiệm bánh ngọt nhà tôi thật lâu, vẫn luôn quanh quẩn ở đó, tôi còn tưởng là cô ấy bị lạc đường..."

Rốt cục khi đến trước cửa một tiệm bánh ngọt, cũng có chút manh mối, Lâm Việt Thịnh kích động hỏi tiếp.

"Vậy sao đó cô ấy đi đâu rồi?"

"Ha, sau đó một đám đàn ông tới đây, còn mua hơn ba trăm ngàn tiền bánh ngọt ở chỗ tôi nữa, bọn họ đưa cho cô gái này. Tiếp đó thì cô ấy đi với bọn họ."

"Là kiểu đàn ông thế nào?"

Nhân viên của tiệm bánh ngọt hồi tưởng lại, bởi vì ở thị trấn Thiên Nam này, rất ít khi có cơ hội được nhìn thấy người đàn ông đẹp trai đến thế.

"À, bọn họ đều mặc đồ màu đen, đeo kính râm. Tôi không thấy rõ lắm nhưng tôi có thể khẳng định rằng bọn họ đều không phải là người của thị trấn Thiên Nam..."

Lời nói của nhân viên tiệm bánh ngọt khiến cho hy vọng đang bay lên của Lâm Việt Thịnh nhanh chóng hạ xuống điểm đóng băng.

Quách Thanh Tú, cô, đồ ngốc này, sao cô vừa thấy đàn ông đã bỏ trốn theo người ta chứ!

"Ô, cô này là bạn gái của anh sao? Xinh đẹp thật đó!"

Nhân viên tiệm bánh ngọt còn tiếp tục lăm bằm lâu bầu, Lâm Việt Thịnh khẽ nhủ mày: "Cô thấy cô ấy bị đám khốn khiếp kia bắt cóc, vậy mà cô còn không biết báo cảnh sát sao?"

"Bắt cóc? Không phải bắt cóc đâu! Bọn họ có vẻ quen biết với nhau mà, nói chuyện còn rất vui vẻ nữa chứ! Nếu như là bắt cóc, sao họ có thể mua bánh ngọt cho cô ấy ăn được! Cô gái này cũng không ngốc, sao có thể im lặng không nói gì cho người ta bắt cóc cơ chứ?"

Lâm Việt Thịnh hơi suy nghĩ một lát, hắn lấy danh thiếp của mình ra, lại lấy một tờ tiền mặt rồi đặt ở trên bàn.

"Nếu cô nhìn thấy đám người kia, hoặc là tin tức về cô ấy, cô cứ gọi điện thoại cho tôi. Nếu tin tức chính xác, tôi sẽ cho cô thù lao còn cao hơn nữa..."

"Có thật không? Bao nhiêu tiền vậy?" Nhân viên tiệm bánh ngọt vui mừng cất tiền mặt trên bàn vào, hỏi với vẻ tham lam.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhìn cô ta một cái: "Ba tỷ ba!"

"A, ba tỷ ba! Tôi đang nằm mơ sao? Trời ạ, anh thật sự là người giàu có đó..."

Nhân viên tiệm bánh ngọt còn đang hoan hô, thân hình cao lớn của Lâm Việt Thịnh đã đi ra ngoài.

Người quen! Là người quen như thế nào, lại còn là đàn ông nữa chứ!

Lâm Việt Thịnh nghĩ tới nghĩ lui. Một lát sau, Lê Hùng Việt cũng hỏi thăm được một số tin tức. Ở cửa thị trấn, hai người chạm mặt với nhau.

"Cậu chủ, tôi đã hỏi thăm rồi, tối hôm qua hình như cô Quách cứ luôn hỏi xem ở chỗ nào có tiệm cầm đồ. Thế nhưng ở cái thị trấn nhỏ như thế này vốn không có tiệm cầm đồ..."

Đôi lông mày rậm của Lâm Việt Thịnh càng nhíu chặt hơn, người phụ nữ ngu xuẩn này sẽ không vì chuyện mình không có tiền, sợ đói, thế nên bị người ta dùng một ổ bánh mì dụ đi đấy chứ?

Tuy rằng hắn vẫn luôn cho rằng chỉ số thông minh của Quách Thanh Tú không cao, thế nhưng hắn thực sự không nghĩ tới, chỉ số thông minh của cô lại thấp đến vậy.

Quả thực là ngốc đến không còn thuốc chữa mà!

"Cậu chủ, phải làm sao bây giờ?"

Lê Hùng Việt không có ý tưởng nào cả.

"Điều tra tiếp đi, hỏi thăm thêm, xem thử tối hôm qua trên thị trấn này có người đàn ông lạ mặt nào xuất hiện, trọng điểm là đều mặc tây trang màu đen, đeo kính râm, số lượng khá nhiều..."

Hắn không tin, những người kia có thể tàng hình.

"Vâng, tôi lập tức đi điều tra ngay." Lê Hùng Việt nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lâm Việt Thịnh chán nản ngồi trên xe, trong đầu tưởng tượng ra các loại khả năng, từ đầu đến cuối thuốc lá trong tay hắn chưa hề tắt.

Cô bỏ nhà ra đi, chuyện này cũng có liên quan đến hắn, nếu hắn đề phòng từ sớm thì mọi thứ đã không xảy ra rồi.

Lẽ nào cô biết được bệnh tình của bản thân? Không, đây là chuyện không thể, hắn đã giấu rất kỹ.

Quách Thanh Tú, người phụ nữ ngu ngốc này, nếu cô dám xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ không tha cho cô.

Lúc này, trên chiếc du thuyền Hải Hoàng, Quách Thanh Tú đang đứng bên mép thuyền.

Thuyền Hải Hoàng đã ra khỏi bờ, từ từ đi trên biển rộng mênh mông.

Thuyền Hải Hoàng là một chiếc du thuyền lớn vô cùng xa hoa, hơn nữa còn có đầy đủ các thiết bị, nhìn thế nào cũng giống như một cái pháo đài xa hoa.

Không chỉ có hồ bơi cỡ lớn, nó còn có cả rạp chiếu phim, hoa viên, phòng âm nhạc và các phòng ngủ với đầy đủ tiện nghi.

"Sao hả, cô có thích chỗ này không?"

Trong tay Dương Diệp Sơn là một ly rượu đỏ, hắn ta đứng ở bên cạnh Quách Thanh Tú, trong ánh mắt tràn ngập sự mập mờ.

Quách Thanh Tú nghiêng mắt nhìn hắn ta: "Cũng không tệ lắm, có điều ở trên biển cứ có cảm giác như đang phiêu bạt, cuối cùng cũng không thoải mái như khi ở trên bờ."

"Trong phòng có điện thoại, nếu cô muốn gọi cho người nhà, xin cứ tự nhiên!" Dương Diệp Sơn cũng không giam lỏng cô.

Quách Thanh Tú khẽ nhún vai, cô nghiêm túc suy nghĩ một lát: "Tôi không có người nhà."

Có thể đã từng có, thế nhưng bây giờ lại không có.

Yêu, không yêu, tất cả đều không quan trọng, quan trọng chính là bây giờ cô có thể tìm một chỗ yên tĩnh, sinh đứa bé này ra.

"Cô biết không? Từ lần đầu tiên tôi gặp được cô, tôi đã thích cô rồi. Bây giờ, rốt cuộc ông trời cũng cho tôi cơ hội này, cô nói xem, có phải tôi rất may mắn hay không?" Dương Diệp Sơn thẳng thắn bày tỏ.

Hai tay của Quách Thanh Tú nâng cằm mình, cô dùng vẻ nghiêm túc, hơn nữa còn rất kỳ quái mà nhìn Dương Diệp Sơn.

"Anh không có bạn gái ư?"

"Bạn gái? Ha ha, tôi không có bạn gái, tôi chỉ có bạn tình. Lúc tôi cảm thấy cô đơn trống vắng, tôi sẽ cho bọn họ đến đây ở cùng. Có điều, đối với tôi mà nói, bọn họ chỉ là công cụ để trút dục vọng thôi, không tính là bạn gái."

Dương Diệp Sơn uống rượu đỏ, ánh mắt của hắn ta có vẻ hơi mất mát.

"Nhưng mà, xem ra bây giờ hắn là tôi đã có bạn gái nhỉ."

Dương Diệp Sơn đưa tay nâng khuôn mặt của Quách Thanh Tú lên, hắn ta mang đôi mắt chứa đầy tình cảm mà nhìn cô.

Quách Thanh Tú kéo tay hắn ta ra: "Lẽ nào anh không biết tình yêu phải là thứ mà hai bên đều tình nguyện hay sao? Bây giờ anh chỉ đang đơn phương thôi, tôi đã là bạn gái của người ta từ sớm rồi."

Dương Diệp Sơn nghi hoặc nhìn cô: "Lúc này cô còn nói mình không có người nhà mà?"

Quách Thanh Tú che miệng cười: "Anh thật dễ lừa, thật ngây thơ!"

Ánh mắt Dương Diệp Sơn trở nên tức giận: "Tôi không thích bị người ta lừa gạt, cô gái nhỏ, nói dối cần phải trả một cái giá rất lớn đấy."

"Anh muốn sao hả?" Quách Thanh Tú hất cằm lên, đôi mắt lấp lánh nghiêm túc nhìn vào hắn ta.

Dương Diệp Sơn muốn nổi giận, thế nhưng vừa nhìn thấy biểu cảm này của cô, hắn ta cũng không giận tiếp được nữa.

"Tôi đã nghĩ sẽ biến cô thành người phụ nữ của mình, sao hả? Nếu cô thích lãng mạn, chúng ta có thể đi xem ti vi, nghe nhạc trước, sau đó lại hẹn hò, mờ tiệt, từ từ tiếp tục. Nếu cô thích kích thích, tôi có một cái phòng ngủ có giường nước, đầy đủ các loại đồ dùng tình thú, tôi bảo đảm sẽ làm cho cô..."

Dương Diệp Sơn nở nụ cười háo sắc, ngón tay đặt trên cằm của Quách Thanh Tú vẽ ra từng vòng tròn.

Giọng nói của hắn ta trở nên trầm thấp khàn khàn, tràn ngập vẻ phóng đảng của tình dục.

"Bảo đảm làm cho cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời."

Tại sao những người đàn ông này, ai ai cũng đều là kiểu dùng nửa người dưới để suy nghĩ chứ?

Quách Thanh Tú đẩy tay của hắn ta ra: "Nghĩ hay nhỉ! Tôi không thích anh." Quách Thanh Tú cũng lười nói tiếp với hắn ta.

Cô xoay người đi về phía khoang thuyền.

"Cô muốn sao mới có thể thích tôi?"

"Sao hả? Trước tiên anh phải đưa tôi đi vòng quanh thế giới một vòng, để tôi quan sát rồi thử thách anh. Đến lúc đó, nếu tôi thật sự thích anh, chúng ta lại bắt đầu xem ti vi, hẹn hò, mờ tiệt vân vân."

Giọng điệu của Quách Thanh Tú rất ngả ngớn, tràn ngập sự khinh thường. Dương Diệp Sơn rất bức bối, hắn ta duỗi tay tóm Quách Thanh Tú lại, chẳng màng tới sự phản kháng của cô mà đẩy cô lên trên tường.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Làm vợ cướp biển nhé

Dương Diệp Sơn cúi đầu hôn lên đôi môi của Quách Thanh Tú, cô liêu mạng gãy gập, rồi đột nhiên giơ tay ra, cho Dương Diệp Sơn một bạt tai.

Tiếng thờ dóc gập gáp bị cắt ngang.

Dương Diệp Sơn bức mình nhìn Quách Thanh Tú, vuốt cái má bị tát đỏ, trong mắt hắn ta tràn đầy sự mất mát.

"Cô thật sự không thích tôi?"

"Thế mà cô lại không thích tôi sao?"

"Nói thừa, anh cảm thấy như vậy rất thú vị à?"

Quách Thanh Tú tức giận vùng ra, cô Trương bản bị rời đi, Dương Diệp Sơn lại tiến lên một bước cản trước mặt.

"Làm vợ cướp biển như tôi có được không? Bây giờ tôi thật sự yêu cô rồi."

Người đàn ông này, hạ lưu, vô liêm sỉ thật mà, càng bị ngược lại càng muốn tiến tới.

"Đi ra, nếu anh còn dám vô lễ với tôi, tôi sẽ nhảy xuống biển..."

Sự phản kháng mãnh liệt của Quách Thanh Tú khiến cho Dương Diệp Sơn không dám tiến thêm một bước, có điều, thiện cảm trong lòng hắn ta càng tăng cao hơn, quả nhiên cô không phải là một cô gái tùy tiện.

Lúc này, Lâm Việt Thịnh vẫn còn đang hỏi thăm tin tức của cô trong thị trấn Thiên Nam.

Có cố gắng thì sẽ có thu hoạch, rốt cuộc Lê Hùng Việt cũng hỏi ra được manh mối.

"Cậu chủ, có người nói có một chiếc du thuyền đã chạy qua vùng biển gần đây, trên đó có rất nhiều người đàn ông mặc đồ tây giống nhau, còn đeo kính râm nữa, là do ngư dân ở gần đây nhìn thấy."

Lâm Việt Thịnh nghe xong, không nói thêm lời nào, chỉ nhanh chóng lái xe chạy thẳng đến cảng gần đó.

Dường như ông trời cố ý đối đầu với hắn vậy, lúc hắn chạy tới cảng, lại nhận được tin tức con thuyền này đã rời bến.

Trong phút chốc, tâm trạng của Lâm Việt Thịnh quả thực như đã rớt xuống đáy vực.

Biển rộng mênh mông, hắn phải đi đâu mới tìm được tung tích của Quách Thanh Tú chứ?

Lâm Việt Thịnh nắm chặt tay đập mạnh vào thân xe. Chiếc xe phát ra tiếng còi báo động chói tai.

Mà trên nắm đấm của hắn, bốn khớp xương ngón tay cũng bị vỡ ra, máu tươi giàn giụa.

"Quách Thanh Tú, người phụ nữ ngu xuẩn này, cô chết ở đâu rồi?"

Lâm Việt Thịnh như một con sư tử đang phát điên, hắn quay mặt về phía biển hét toáng lên.

Lê Hùng Việt lo lắng nhìn cậu chủ của mình, anh ta chưa từng nhìn thấy Lâm Việt Thịnh sốt ruột và thất thố như thế.

Cô Quách cũng thật là, sao cô có thể nhẫn tâm rời khỏi đây chứ, còn không để lại một chút tin tức gì nữa.

Lúc này, trên boong của chiếc du thuyền Hải Hoàng là một cái đàn piano màu đen.

Mặt biển vô cùng yên tĩnh, xa xa là một vầng sáng màu đỏ còn sót lại của ánh tà dương, nó nhuộm bầu trời thành vẻ tươi sáng rực rỡ như một bức tranh màu nước đầy sắc nét.

Gió biển từ từ thổi tới, thỉnh thoảng lại có bóng của hải âu màu trắng lướt qua bầu trời, để lại những bóng dáng đẹp đẽ.

Quách Thanh Tú mặc một cái quần dài, cô ngồi trước đàn piano, trức trặc mân mê các phím đàn.

Khi còn bé, cô đàn piano rất tốt, thế nhưng từ sau khi mẹ mất, cô không còn cơ hội gặp lại những thứ này nữa.

Qua bao nhiêu năm rồi, bây giờ chạm lại vào cây đàn piano, phảng phất như hộp chứa ký ức đã được mở ra, toàn bộ khoảnh khắc đẹp đẽ bắt đầu xuất hiện.

Sau một đoạn khá ngắt ngứ, bài nhạc bắt đầu trở nên êm dịu và ngân vang.

Ngón tay của Quách Thanh Tú cũng linh hoạt hơn trước, trong lòng cô nảy sinh sự vui mừng, thì ra cô vẫn chưa hề quên hết những thứ này.

Đàn xong một khúc, phía sau truyền đến một loạt tiếng vỗ tay khen ngợi.

"Không tệ không tệ, không ngờ cô còn là một chuyên gia âm nhạc."

Quách Thanh Tú hơi xấu hổ đứng lên: "Ngại quá, tôi tự ý chạm vào đàn của anh rồi, bây giờ rồi trả lại anh đây."

Dương Diệp Sơn mỉm cười: "Tôi cũng không biết đánh đàn, trả lại cho tôi làm gì? Không bằng cô đàn tiếp cho tôi nghe một khúc đi!"

"Anh không biết đánh đàn, vậy anh để một cây piano ở đây làm gì?"

"Ha ha..." Dương Diệp Sơn nở nụ cười thần bí: "Cô có từng nghe thấy truyền thuyết về mỹ nhân ngư chưa?"

"Mỹ nhân ngư và hoàng tử sao? Tôi có nghe được một chút."

"Đúng vậy, cây đàn piano này là thứ được chuẩn bị cho mỹ nhân ngư. Nếu trong chỗ sâu thẳm của biển rộng có các công chúa mỹ nhân ngư xinh đẹp thì khi thấy cô ấy nhìn thấy cây đàn piano mỹ lệ thế này, bọn họ có lẽ linh nhào tới hay không nhỉ, sau đó thì tôi có thể tình cờ gặp được một câu chuyện tình yêu đẹp đẽ." Dương Diệp Sơn nói.

"Anh tin vào tình yêu sao?" Quách Thanh Tú hỏi Dương Diệp Sơn.

Một người đàn ông sống trong xã hội đen như hắn ta, giết người giống như đang xắt rau, ngay cả mạng người còn không để ý đến, hắn ta sẽ tin vào tình yêu nam nữ ư?

"Thật ra tôi cũng không tin. Thế nhưng, sau khi gặp được cô, tôi đã bắt đầu tin rồi."

Dương Diệp Sơn to gan nói thẳng, nhìn như đùa giỡn nhưng lại vô cùng nghiêm túc.

Quách Thanh Tú cũng không câu nệ: "Ha ha, tình yêu sao, tôi không tin vào thứ này."

Nhìn thấy sự đau buồn nơi đáy mắt của Quách Thanh Tú, Dương Diệp Sơn cười nói: "Cô bị tổn thương sao? Hắn ta khiến cho cô không cảm thấy hạnh phúc ư?"

Quách Thanh Tú ngẩn ra, cô đột nhiên cảm thấy thảo luận về tình yêu ở đây, với một ông trùm Mafia, là một chuyện vô cùng bất thường.

"Ha ha, chẳng qua tôi cảm thấy đàn ông quá thực tế thôi."

"Có lẽ không phải tất cả đàn ông đều xấu xa như cô nghĩ, không thì cô thử yêu đương với tôi xem, có lẽ cô sẽ nhận được nhiều niềm vui bất ngờ hơn đây." Dương Diệp Sơn vô cùng thẳng thắn.

"Có người theo đuổi con gái như anh sao? Tôi đã từ chối anh rồi, anh còn nói như vậy nữa."

"Ha ha, vì người mà mình thích, tôi có thể trả giá tất cả."

Quách Thanh Tú khẽ lắc đầu: "Tôi không hợp với anh, tôi đã có thai rồi, cô gái mà anh yêu thích sẽ không giống như tôi đâu."

"Có thai?" Đáy mắt của Dương Diệp Sơn chẳng có bao nhiêu thất vọng, trái lại còn hơi mừng rỡ.

Quách Thanh Tú mặc một cái quần dài màu xanh nhạt, cả người có vẻ tươi mát lại tự nhiên. Khuôn mặt nhỏ sạch sẽ, mái tóc dài như thác nước, đôi mắt trong suốt long lanh, cái mũi ngọc nhỏ nhắn xinh xắn, đôi môi hồng nhạt như cánh hoa đào...

Một cô gái yếu đuối sạch sẽ như vậy, thấy thế nào cũng giống như thiếu nữ mới mười bảy mười tám tuổi, sao có thể sắp làm mẹ được chứ?

Quách Thanh Tú vuốt ve cái bụng của mình, cười nói: "Đứa bé này đã được ba bốn tháng rồi."

Dương Diệp Sơn chỉ mỉm cười: "Thật không biết người đàn ông của cô rốt cuộc đang làm gì nữa, người phụ nữ của mình xinh đẹp thế này, lại còn cả đứa bé sắp ra đời, vậy mà hắn lại có thể buông tay cho cô đi."

Lời này đâm vào chỗ đau của Quách Thanh Tú, khuôn mặt nhỏ của cô trở nên hơi ảm đạm.

Hắn có từng thật sự quan tâm cô không? Có lẽ thứ mà hắn quan tâm nhất chính là cảm nhận trên thân thể của hắn!

Một luồng cảm giác mát mát và lạnh lẽo chui vào từ trong một cái góc tối nào đó, từng luồng xâm chiếm trái tim của cô.

"Đi, chúng ta đi xem ti vi thôi! Hôm nay có bộ phim Hollywood mới. Ở chỗ tôi, chúng ta có thể xem phim sớm hơn trong nước nhiều."

"Anh cứ phiêu bạt trên biển như vậy sao?"

"Ha ha, không phải, chỉ là khoảng thời gian gần đây đang kiểm soát khá gắt, vì vậy tôi chỉ có thể dạo chơi ở xung quanh đây..."

"Anh thích cuộc sống như thế này à?"

"Thích chứ, có điều thứ không đủ duy nhất chính là tôi không thể tìm được một người phụ nữ đồng ý phiêu bạt với tôi. Nếu cô đồng ý ở lại thì tốt rồi."

Quách Thanh Tú cười với hắn ta: "Cho dù tôi thích, con của tôi chưa chắc sẽ thích."

Lúc đầu, Quách Thanh Tú còn tưởng là một cái rạp chiếu phim rất lớn.

Sau khi đi vào mới thấy được, đây chỉ là một cái phòng chiếu phim nhỏ, có thể cho mười người cùng xem, có điều ở bên trong được bố trí rất xa hoa và thoải mái.

Hình ảnh của bộ phim thật sự rất đẹp, nội dung thuộc loại tình cảm, kỹ xảo lại không tệ. Thứ duy nhất không hoàn hảo chính là cả bộ phim đều nói tiếng anh, mà tiếng anh của Quách Thanh Tú không được tốt lắm, làm cho Dương Diệp Sơn phải dốc hết sức mà phiên dịch.

"Ném thử cái này, xem có thích không..."

Dương Diệp Sơn đưa một hộp bóng ngô nhỏ đến, Quách Thanh Tú sững sờ hồi lâu, sau đó cười to, cô thật sự không ngờ, ở đây còn có cả bóng ngô nữa đấy.

Cuộc sống trên du thuyền vô cùng thoải mái, có lúc gặp được hòn đảo nhỏ đặc biệt, Dương Diệp Sơn sẽ cho thuyền dừng lại.

Sau đó hẳn ta sẽ dẫn Quách Thanh Tú lên đảo nhỏ, hái dừa, hoặc ngồi trên bờ cát mà tắm nắng.

Nhưng cuộc sống vui vẻ như vậy cũng không làm cho Quách Thanh Tú thực sự vui vẻ.

Cô cảm thấy trong lòng trống rỗng, luôn có cảm giác thiếu thứ gì đó.

Lâm Việt Thịnh có đang tìm cô không?

Hắn có quan tâm cô không?

Bây giờ cô không có ở đó nữa, chắc chắn là hắn đang thân thiết, nồng nàn với Dương Hà Khuê nhỉ! Có lẽ hắn đã để cho Dương Hà Khuê chuyển tới căn phòng bọn họ từng ngủ đi! Hoặc là hắn đã thay người yêu mới từ sớm rồi.

Càng nghĩ đến những điều này, trái tim của Quách Thanh Tú càng đau đớn hơn.

Thì ra thứ gọi là tình yêu, quả thực không phải nói bỏ xuống là có thể bỏ xuống được.

Cô thống khổ phát hiện, hóa ra mình lại yêu người đàn ông kia tha thiết như vậy.

Cho dù hắn là tên khốn kiếp, cô vẫn cứ nhớ đến hắn.

Cho dù có người đàn ông ưu tú hơn ở trước mặt của cô, người mà cô nghĩ tới vẫn là hắn.

Buổi tối, Quách Thanh Tú nằm trên cái giường mềm mại, cô lăn qua lộn lại, trước sau vẫn không ngủ được.

Cô cầm chiếc điện thoại di động vệ tinh mà Dương Diệp Sơn đưa cho mình, lăn qua lộn lại ở trong tay, bấm vào số của Lâm Việt Thịnh rồi, thế nhưng lại không có đủ dũng khí để nhấn gọi.

Sau khi hắn nhận cuộc gọi này thì sẽ cười nhạo cô: "Quách Thanh Tú, cô còn gọi điện thoại về đây làm gì, phụ nữ trên giường tôi đã đổi vài người rồi." Hoặc là hắn sẽ mắng cô một trận: "Quách Thanh Tú, người phụ nữ ngu ngốc này. Cô còn gọi điện thoại về đây làm gì, có gan thì đừng có quay lại nữa."

Nghĩ thật lâu, từ đầu đến cuối điện thoại của Quách Thanh Tú vẫn không gọi đi.

Hắn không thích con của cô, cô không thể quay lại bên cạnh hắn được, cô phải bảo vệ con của mình.

Cô cứ rối rắm một hồi lâu như vậy, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái chậm rãi xuất hiện.

"Đau..."

Quách Thanh Tú kêu lên một tiếng trầm thấp, một cơn đau đớn xé rách xuất hiện, thẩm thấu từ trong mỗi một tế bào rồi bao vây cô lại.

Phảng phất thịt trên người cô đã bị người ta dùng dao cắt nhỏ thành từng khối vậy.

Di động trong tay Quách Thanh Tú rơi xuống đất, khi nó rơi xuống, trong lúc vô tình lại chạm vào chỗ bấm gọi.

Bên kia, Lâm Việt Thịnh vẫn luôn chờ điện thoại của Quách Thanh Tú, hắn gần như nhảy lên trong nháy mắt rồi bấm nhận cuộc gọi.

"Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú, có phải là em..."

Đáng tiếc, Quách Thanh Tú hoàn toàn không thể tập trung để nghe điện thoại, cả người cô đã bị đau đớn vây quanh.

Toàn bộ cơ thể cô cuộn tròn lại, bàn tay nhỏ bấu chặt cái chăn, cắn chặt hàm răng.

Mồ hôi lạnh chảy ra từng tầng lớp lớp từ phía sau lưng, làm ướt cả người của cô.

Mồ hôi khiến đầu tóc của cô bết lại.

Cô kêu to một cách lộn xộn.

"Đau quá... Lâm Việt Thịnh, tôi đau quá..."

Lúc thống khổ và khó chịu, người mà cô nghĩ đến vẫn là người đàn ông mà cô yêu nhất và nhớ nhất.

Đầu dây bên kia, Lâm Việt Thịnh cầm chặt cái điện thoại, hẳn có thể nghe được tiếng la đau của Quách Thanh Tú.

Hắn la lên như phát điên.

"Quách Thanh Tú, nghe điện thoại, mau nghe điện thoại đi, cô đang giờ trò quý gì thế hả..."

Nhưng cho dù hắn có kêu rách yết hầu, khản cả giọng, có vẻ như Quách Thanh Tú cũng chẳng nghe thấy gì cả, cô vẫn thống khổ kêu tên của hắn, mãi cho đến lúc hôn mê.

Hắn biết cô đã phát bệnh! Cô ở trong một cái góc tối nào đó, giữa giữa một cách thống khổ và vô lực, còn hắn chỉ có thể trơ mắt lắng nghe, không thể nào ôm cô vào trong ngực mà yêu thương.

Lâm Việt Thịnh, may thật là một tên khốn kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Ai dám động vào cô ấy thì đều phải chết

Dù cho Lâm Việt Thịnh đang vô cùng căng thẳng nhưng điện thoại vẫn bị cúp ngang.

"Lập tức đi điều tra nguồn gốc của số điện thoại này cho tôi..." Lâm Việt Thịnh tức giận hờn ném điện thoại đi động lên mặt bàn.

"Rõ, cậu chủ!"

Lê Hùng Việt nhớ kỹ dãy số kia, chạy ra ngoài nhanh như một con gió.

Lâm Việt Thịnh vùi sâu vào trong ghế salon, hai tay vò đầu, đau khổ cau mày lại.

Quách Thanh Tú, người phụ nữ ngu ngốc này, rốt cuộc cô đã chạy đi đâu rồi?

Trong một căn phòng bệnh, Quách Thanh Tú chậm rãi mở mắt.

"Cô tỉnh rồi!"

Quách Thanh Tú quay đầu sang, nhìn về phía người đàn ông đang trông coi bên cạnh.

Rất lâu sau, cô mới nhớ ra chuyện mình bị ngã xỉu trong phòng.

"Tôi... sao tôi lại ở chỗ này?"

Bốn vách tường trắng như tuyết, trên cánh tay còn treo bình truyền nước, y tá đi tới đi lui, tất cả những điều này thể hiện cô đang ở trong bệnh viện.

Dương Diệp Sơn mỉm cười: "Cô ốm bệnh, chẳng lẽ cô còn không biết sao?"

"Đồ bệnh ư?" Quách Thanh Tú mơ màng lắc đầu.

Dương Diệp Sơn nhìn cô một cái thật sâu.

"Chúng ta không ở trên thuyền nữa sao?"

"Ha ha, đây là ở Hong Kong... Cô hôn mê một ngày một đêm, sau đó tôi vội vàng cho cấp cứu, đưa cô lên đây."

Dương Diệp Sơn nói chuyện cực kỳ bình tĩnh.

Quách Thanh Tú vuốt vuốt bụng của mình, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Dương Diệp Sơn: "Đưa nhỏ trong bụng tôi có còn ổn không?"

“Ừ... Bác sĩ nói cục cưng của cô cực kì khỏe mạnh...” Dương Diệp Sơn nghĩ một chút, nghiêm túc nói.

“Thật sự rất cảm ơn anh, tôi thật không biết phải cảm ơn anh như thế nào mới được!” Quách Thanh Tú cảm kích nói.

Dương Diệp Sơn chỉ cười cười: “Đừng khách khí, cô còn từng cứu tôi một mạng, chuyện này đâu có tính là gì. Chờ đến lúc cô hết bệnh rồi, tôi đưa cô đi vòng quanh thế giới.”

Quách Thanh Tú cười lắc đầu: “Thôi đi, tôi thấy vẫn nên đợi đến lúc tôi sinh cục cưng xong rồi nói tiếp! Thực ra, một phụ nữ có thai như tôi đi theo thuyền của anh cũng không tốt lắm, tôi vẫn nên ở lại trên bờ thì hơn!”

Lúc này, ở bên ngoài có những tiếng động hỗn loạn truyền đến.

“Anh, anh ơi, anh không thể đi vào đây được, đây là phòng bệnh tư nhân...” Y tá bên ngoài phòng bệnh sốt ruột nói.

Quách Thanh Tú còn đang nghi hoặc, đột nhiên có một bóng người đen kịt cứ thế xông vào.

“Quách Thanh Tú, quả nhiên là cô ở chỗ này thật...”

Lâm Việt Thịnh giống như một con sư tử hùng mãnh đang gầm thét, xông vào bên trong quát Quách Thanh Tú.

Hắn để Lê Hùng Việt dùng đến sức mạnh của quân đội mới đuổi đến chỗ con thuyền này dừng lại, sau đó lại tiếp tục đuổi đến đây.

Hắn vốn đang cực kì lo lắng cho Quách Thanh Tú nhưng giờ phút này, nhìn thấy Dương Diệp Sơn dịu dàng trông giữ bên cạnh cô, sự đố kỵ trong hắn không ngừng bùng cháy.

Điều quan trọng hơn là, tên Dương Diệp Sơn này không chỉ có bề ngoài rất đẹp trai, mà còn có một đồng tay chân đi phía sau nữa.

Lâm Việt Thịnh đương nhiên muốn nổi bão rồi.

Quách Thanh Tú nhìn thấy Lâm Việt Thịnh, rồi lại nhìn sang Dương Diệp Sơn, mở miệng giải thích: “Thật ngại quá, anh ta chính là bạn trai của tôi, tính cách của anh ấy có hơi nóng nảy một chút...”

Dương Diệp Sơn nhún vai, sau đó mỉm cười.

Đôi đồng tử lóe sáng nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Việt Thịnh một cái, sau đó lui ra ngoài.

“Được rồi, tôi đi trước đây! Có thời gian rảnh thì gọi điện thoại cho tôi.”

Dương Diệp Sơn đưa tay lên làm động tác gọi, sau đó dẫn theo đám tay chân đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh lập tức trở nên trống trải.

Lâm Việt Thịnh trừng mắt nhìn Quách Thanh Tú, gương mặt tuần tú đầy vẻ u ám: “Quách Thanh Tú, cô được lắm, mới vài ngày không gặp, cô đã quyến rũ được một tên gian phu nhanh như vậy rồi à?”

Quách Thanh Tú cũng bị hắn chọc giận: “Đúng vậy, nếu anh đã không muốn làm ba của đứa nhỏ, như vậy đương nhiên tôi phải thay đứa nhỏ tìm kiếm một người khác rồi!”

“Cô...” Lâm Việt Thịnh nghiêng rằng nghiêng lợi, nếu không phải nể tình cô đang nằm ở trên giường bệnh, hắn nhất định sẽ mạnh mẽ trừng phạt cô một phen.

“Đồ phụ nữ vừa ngu xuẩn vừa cố chấp cô, tôi chỉ nói thương lượng với cô một chút, cô đã chạy mất rồi, lại còn không để lại cho tôi một chút tin tức nào, trên người không mang theo tiền, cũng không thấy bóng dáng đâu, cô thương đứa nhỏ đến mức nào?”

Lâm Việt Thịnh vô cùng châm chọc nói, Quách Thanh Tú hừ khê một tiếng.

“Thương lượng à? Thương lượng cái gì chứ! Đứa bé đã tồn tại rồi, nó cũng không phải hoa hay cỏ, anh muốn thì giữ, không muốn thì giết. Lâm Việt Thịnh, nó là cốt nhục của anh đây anh có biết không, trái tim của anh quá độc ác, khiến tôi rất thất vọng.”

Quách Thanh Tú khó chịu nhìn hắn, nước mắt rung rung.

Lâm Việt Thịnh ngăn người ra, hắn thật không ngờ rằng, trong lòng Quách Thanh Tú lại có suy nghĩ như vậy.

Rất lâu sau, lửa giận trong lòng hắn cũng biến mất: “Được rồi! Là anh sai rồi, anh không nên khuyên em bỏ đứa nhỏ. Bây giờ em theo anh quay về đi!”

“Làm sao mà tôi biết được có phải anh lừa tôi quay về để bỏ đứa nhỏ đi hay không!” Quách Thanh Tú trợn mắt nhìn thẳng hắn, cất giọng mỉa mai.

Lâm Việt Thịnh tức giận không nói nên lời. Trong đầu người phụ nữ này rốt cuộc đang nghĩ gì đây chứ? Hắn quan tâm cô như vậy, cô lại nghĩ hắn thành

như thế.

“Được rồi, đừng làm loạn nữa, nếu như em thật sự quan tâm đến đứa nhỏ này, anh sẽ giữ nó lại, được chưa?”

Lâm Việt Thịnh thỏa hiệp một lần nữa nhưng mà Quách Thanh Tú lại không tin cho lắm.

“Tôi nên tin anh thế nào đây?”

Đột nhiên Lâm Việt Thịnh lấy ra một khẩu súng, nhét vào trong tay Quách Thanh Tú: “Nếu như tôi lại nhắc đến chuyện bỏ đứa bé thì cô dùng khẩu súng này, bắn thẳng vào đầu tôi đi.”

Quách Thanh Tú chớp chớp mắt, đột nhiên nở nụ cười, trên lông mi vẫn còn dính vài giọt nước, khoe miệng lại nhếch lên, lộ ra ý cười không thể không chế được.

Cô vung cánh tay lên, liên tục đánh vào lồng ngực rắn chắc của Lâm Việt Thịnh.

“Lâm Việt Thịnh, anh là đồ khốn nạn, tôi hận anh, tôi hận anh, tôi hận anh...”

Hận càng nhiều, yêu lại càng sâu.

Lâm Việt Thịnh mặc cho cô trút giận, đến khi cô thấy mệt mỏi hẳn mới siết chặt cô trong lồng ngực rồi cúi đầu, hôn lên trán cô.

“Sau này, em muốn đi đâu chơi cứ nói thẳng với anh là được, dù là nơi nào anh cũng sẽ đưa em đến, đừng có giống như lần trước ngốc nghếch chạy đi nữa. Di động và ví tiền của mình bị người khác trộm mất cũng không biết, em nói xem, chỉ số IQ của em thấp như vậy mà còn dám học theo người khác bỏ nhà ra đi à.”

Lâm Việt Thịnh chế nhạo, hẳn lấy điện thoại ra đặt vào trong tay Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú ngẩn ra, đây đúng là điện thoại của cô, cảm giác vui vẻ dần dâng lên trong lòng.

“Em còn tưởng mình đã làm mất rồi chứ, hóa ra là để quên ở nhà.”

Lâm Việt Thịnh khóc không được cười không xong, hẳn vươn tay gõ lên đầu người phụ nữ đối diện: “Cô ngốc này, đây là lấy lại từ tay của kẻ trộm đó, bị người khác trộm đồ cũng không biết.”

Quách Thanh Tú ngượng ngùng nhìn Lâm Việt Thịnh, đụng phải con mắt sâu thẳm sáng ngời của hắn, lòng cô bỗng trở nên bình thản.

Một lúc lâu sau, đột nhiên cô nhớ đến chuyện bữa tiệc trên chiếc du thuyền Queen, trong lòng lại cảm thấy buồn bực.

Cô giãy mạnh ra khỏi lồng ngực Lâm Việt Thịnh: “Lâm Việt Thịnh, có phải anh chán em rồi không?”

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh hơi trầm xuống, bàn tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, đặt lên môi mình rồi hôn.

“Quách Thanh Tú ngốc nghếch, em lại nghĩ gì đó?”

“Cô Quách, nhất định là cô hiểu nhầm cậu chủ rồi, lần này cô bỏ nhà đi đã khiến cậu chủ suốt phát điên, mấy ngày mấy đêm đều không ngủ, lúc nào cũng nghĩ cách hỏi thăm tin tức của cô.” Lê Hùng Việt thật sự không nhìn nổi nữa, anh ta vội vã lên tiếng bất bình vì cậu chủ nhà mình.

Quách Thanh Tú tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn hắn: “Anh mất ngủ vì em sao?”

Lâm Việt Thịnh cười khẩy, nói: “Tất nhiên rồi! Bên cạnh thiếu một cục thịt, không có gì để sờ hết, anh không quen tất nhiên sẽ không ngủ được.”

“Khốn nạn, anh bớt bớt đi, anh nói rõ cho em, chuyện trên chiếc du thuyền Queen hôm ấy là như thế nào?”

Mấy hôm nay Lâm Việt Thịnh vội vã tìm Quách Thanh Tú, tất nhiên hoàn toàn không biết những chuyện mà truyền thông đưa tin.

“Du thuyền Queen là sao?”

Lê Hùng Việt lại nghĩ ra rồi, anh cười cười nói: “Cô Quách, hôm đó cậu chủ không đến du thuyền Queen, tuy cậu ấy có tên trong danh sách được mời, nhưng vì bữa tiệc sinh nhật của một Bộ Trưởng nên cậu chủ không đến đó.”

Quách Thanh Tú ngớ người, hóa ra là cô trách lầm hắn rồi.

Quách Thanh Tú nghi ngờ nhìn hắn: “Vậy thì vì sao hôm đó khi em gọi điện thoại cho anh lại có một cô gái nghe máy? Còn nói hai người đang... hử...”

Quách Thanh Tú cũng không phải là một người phụ nữ rộng lượng, những chuyện mà trong lòng so bì như thế này, cô chắc chắn không thể quên được.

Có điều, Lâm Việt Thịnh lại không hề để tâm đến, hắn suy nghĩ hết cả buổi mới nhớ lại được cụ thể chuyện đêm đó.

“Anh uống nhiều quá, không biết là ai đùa nghịch cầm điện thoại của anh đi, sau đó khi có người gọi đến mới trả lại cho anh...”

“Uống nhiều? Vì sao trên cổ áo lại có son môi của phụ nữ?”

Đột nhiên Lâm Việt Thịnh cười xấu xa, hấn xoay người đè Quách Thanh Tú xuống dưới thân.

“Em quan tâm anh vậy sao? Như thế có phải chứng minh căn bản em rất yêu anh không?”

“Ai thèm quan tâm tên khốn như anh! Tên cuồng tình dục, làm gì có ai thích anh chứ.”

Bờ môi nóng rực của Lâm Việt Thịnh lao thẳng đến, hấn ngậm lấy đôi môi cánh hoa của Quách Thanh Tú trong miệng, trần trụi hôn xuống.

Hơi thở bá đạo của hấn tràn ngập khắp não cô, nộ hôn mãnh liệt sắp hút hết không khí trong phổi cô.

Nhưng nộ hôn kịch liệt thế này lại khiến tim cô đập nhanh hơn, cô chống lên lồng ngực cường tráng rắn chắc của hấn, cảm thấy thân thể của mình đang tan ra như một vũng nước xuân.

Lúc này, bên ngoài cửa sổ, một đôi chân đang dừng lại.

Ánh mắt của người đó nhìn về hai bóng người đang quấn nhau trên giường bệnh kia, rất lâu sau mới yên lặng xoay người, lẳng lặng rời đi.

Ở lại Hong Kong hai ngày, Lâm Việt Thịnh bèn dẫn Quách Thanh Tú về.

Di Trần vui đến phát khóc, bà đứng ở cửa ôm lấy Quách Thanh Tú không rời.

“Cô Quách, cô làm tôi sợ muốn chết, cô đi đâu thế?”

Quách Thanh Tú hơi ngượng ngùng: “Di Trần, tôi xin lỗi. Tôi, lần này là do tôi sai, để mọi người phải lo lắng rồi, sau này tôi không làm thế nữa đâu. Lần này tôi mang đặc sản Hong Kong về, di chia cho mọi người cùng ăn nhé.”

Lâm Việt Thịnh ngồi trên sofa, hấn nhìn Quách Thanh Tú chia đồ ngọt mang về từ Hong Kong cho di Trần.

Cô gái nhỏ này vẫn rất thông minh, biết cách lay động lòng người.

Có điều, hấn không thích cô lấy lòng người khác, hấn chỉ cần cô lấy lòng mình là được.

“Đến đây!”

Lâm Việt Thịnh bá đạo ra lệnh, Quách Thanh Tú xoay người, thấy hấn đang vỗ vỗ sofa bên cạnh, ý bảo cô đến đây ngồi.

Quách Thanh Tú nở nụ cười nịnh nọt, ngoan ngoan ngồi bên cạnh Lâm Việt Thịnh.

“Tại sao đến cả người giúp việc còn có đồ ăn mà cậu chủ đây lại không có?”

Quách Thanh Tú ngẩn ra, người đàn ông này quá trẻ con rồi, vậy mà lại giành ăn với cả người giúp việc.

Nhưng mà, đúng là cô không hề mua cho hấn...

Ai mà biết hấn lại thích ăn mấy thứ bánh Hong Kong này chứ!!!

“Hi hi, tất nhiên là anh không có rồi, anh có phải là người ham ăn đâu, sao có thể so đo với bọn họ chứ? Em còn có nhiều thứ tặng anh hơn cơ...” Quách Thanh Tú cố ý cười gian.

Lâm Việt Thịnh liếc cô: “Đừng có giở trò đây.”

“Không đâu không đâu, IQ của em đâu có cao như anh, sao có thể lừa được con mắt tinh tường của anh chứ. Hi hi, món quà này của em cần chúng ta vào trong phòng, sau đó anh cởi quần áo ra mới có thể thấy được!”

Lâm Việt Thịnh nhếch môi, cười xấu xa, hấn lập tức bế Quách Thanh Tú lên, sau đó chạy như điên về phía phòng ngủ.

“Vậy còn chờ gì nữa, anh sẽ cởi ngay lập tức cho em xem...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Món quà bất ngờ

"Này, này, mau thả em xuống..." Hai chân Quách Thanh Tú đập đá lung tung, Lâm Việt Thịnh xông vào phòng ngủ, đề cô xuống giường, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

"Lâm Việt Thịnh, mau buông tay, tên ngu ngốc này..."

"Không phải em muốn tặng quà cho anh sao? Vậy bây giờ cho anh xem xem, là quà gì?"

"Đồ háo sắc, dĩ nhiên không phải cái này, mau buông em ra..."

Máu nóng Lâm Việt Thịnh đang sôi trào, sao có thể chịu dừng lại, huống chi hai người đã xa nhau lâu như vậy, hấn sao nỡ từ bỏ cơ thể mềm mại trong lòng được. Hấn lập tức cúi đầu hôn xuống.

"Ồ..." Quách Thanh Tú khẽ rên một tiếng, từ từ buông lỏng hai cánh tay, mềm nhũn dưới nụ hôn của hấn.

Hấn hôn cuồng nhiệt, tham lam cuốn đi hơi thở của cô, tiểu yêu tinh đáng chết này, mùi vị trong miệng cô khiến hấn vô cùng lưu luyến.

"Ồ, dừng..." Quách Thanh Tú kháng cự yếu ớt.

Lâm Việt Thịnh vén vạt áo của cô lên tận trên cổ, ôm lấy phần khuôn ngực đầy đà nảy lên, hôn xuống.

Đầu lưỡi nóng bỏng cuốn lấy phần nhạy cảm của cô, mang đến từng đợt tê dại, Quách Thanh Tú không kháng cự nữa.

Cô giống như một đoá hoa, cong người lên, mặc cho hấn thưởng thức ngất hái.

Người phụ nữ này, da thịt mang theo hương vị ngọt ngào mê người, giống như đậu hũ đã ngâm nước vậy, vừa nhần nhụi vừa mềm mại, khiến hấn gần như không dám dùng sức.

Hơi thở nóng bỏng của hấn, phun lên da thịt mịn màng của cô.

Trong con người anh tuấn của Lâm Việt Thịnh nhuộm màu đỏ nhạt của tình dục, trong điên cuồng hấn lại mang theo chút dịu dàng quan tâm, không ngừng ngất hái trên hai đỉnh nhọn của cô.

"Ồ... Thật ngọt..." Lâm Việt Thịnh mút được một luồng ngọt ngào.

Quách Thanh Tú ngượng ngùng mặt đỏ bừng, làm sao có sữa được, tên lưu manh này nhất định đang cố ý trêu chọc cô.

"Khốn kiếp, anh đúng là hạ lưu..."

Lâm Việt Thịnh cười xấu xa, nụ hôn của hấn trải dọc theo phần bụng nhỏ hơi nhô lên của cô, cảm giác kích thích kéo căng thần kinh của Quách Thanh Tú, thần trí của cô dần dần tách khỏi cơ thể.

Hấn sợ sẽ làm cô bị thương, đặt hai chân cô lên người mình, sau đó nhấn xuống thật sâu.

"A... ô..."

Rất cuộc Quách Thanh Tú cũng nhớ đến đứa bé trong bụng mình, không dám quá buông thả.

"Nhẹ chút..."

Lâm Việt Thịnh đang hưng phấn, động tác hơi mạnh, nhưng không hề điên cuồng như trước kia nữa.

Lúc này, hấn quan tâm đến sự hoà hợp của linh hồn và thể xác giữa hai người hơn chứ không phải là sự chiếm đoạt đơn thuần.

Chỉ cần cùng cô hòa làm một thể, là hấn đã thấy vui sướng.

Không chỉ là khoái lạc về giác quan, mà hơn hết là ở trong lòng.

Từng giọt mồ hôi nhỏ lăn xuống từ trên gương mặt Quách Thanh Tú.

Mái tóc cô rối tung, buông xoã ở đầu giường, một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, bởi vì tình dục mà ửng đỏ, hai mắt thật to mơ màng khép hờ, cái miệng nhỏ nhắn dính nước miếng hơi sưng lên, trở nên sáng bóng dưới ánh đèn.

Dáng vẻ như vậy khiến cho máu nóng của Lâm Việt Thịnh dâng lên, không ngừng đâm vào.

Cơ thể của cô phát ra tín hiệu vui sướng, sự ấm áp càng ngày càng chặt, bao quanh hẳn.

Hắn đưa tay, sờ trơn mái tóc ẩm ướt của cô.

"Cô gái ngọc, nói yêu anh..."

Hắn xoay mặt cô lại, hôn lên môi đỏ mọng, con ngươi tràn đầy tình dục hơi u tối.

Vòng eo khoẻ mạnh của hắn, không ngừng đánh thẳng vào.

Quách Thanh Tú bị cơn sóng khoái lạc đùa cợt, lý trí của cô đã mất đi từ lâu.

"Em, em yêu anh..."

Cô dứt quãng nói, lần đầu tiên cô nghiêm túc nói ra câu em yêu anh.

Lâm Việt Thịnh hài lòng, động tác càng thêm mãnh liệt.

Quách Thanh Tú mơ màng thiếp đi, cô rất mệt mỏi rất mệt mỏi, đặc biệt là đôi chân, giống như đã chạy mấy ngàn mét. Cô không biết Lâm Việt Thịnh có còn ở trong cơ thể mình hay không, cô chẳng còn để ý được chuyện gì nữa.

Đang lúc mơ màng, chỉ cảm thấy có một đôi tay đang tẩy rửa cơ thể mình, cả người cô được dòng nước ấm áp bao quanh.

Đầu cô hơi nghiêng dựa lên thành bồn tắm, mệt mỏi thiếp đi.

Lâm Việt Thịnh cẩn thận tắm rửa cho cô.

Mặc dù mang thai nhưng cơ thể đầy đặn trắng mịn này vẫn không khác gì những thiếu nữ.

Ở trong mắt hắn, vẫn là sự cám dỗ lớn nhất.

Hắn phải cố gắng khống chế mình, mới không chiếu hũu Quách Thanh Tú khi cô còn đang say giấc.

Cô gái ngọc ngà này, ngủ thiếp đi bị người ta làm như thế vẫn không biết tỉnh, thật không biết cô lẫn lộn ở bên ngoài kiểu gì.

Trong lòng Lâm Việt Thịnh đột nhiên nghĩ tới Dương Diệp Sơn, hẳn vô cùng khó chịu.

Vào nửa đêm, Quách Thanh Tú đột nhiên tỉnh lại.

Mở mắt ra, vươn tay không thấy năm ngón tay bao lấy mình, ngậy người hồi lâu, cô mới nhớ ra hình như tối qua làm được một nửa thì thiếp đi.

Đưa tay sờ sờ lòng bàn chân, cảm giác vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, xem ra hắn đã giúp cô tẩy rửa.

Trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác ấm áp, người đàn ông này, có lẽ không hề tệ như trong tưởng tượng của cô.

Ít nhất hắn vẫn quan tâm đến cô, bề ngoài hung hăng độc miệng nhưng có lẽ đáy lòng yêu cô.

Phản chấn bên cạnh Quách Thanh Tú bị trống một khoảng lớn.

Quách Thanh Tú đưa tay sờ một cái, vẫn còn hơi ẩm.

Chẳng lẽ chỉ vừa mới dậy.

Cứ nghĩ ngợi trong bóng tối như vậy một hồi, Quách Thanh Tú ôm lấy chăn đang chuẩn bị ngủ tiếp.

Đột nhiên, cô nghe được tiếng của một người phụ nữ, vô cùng yếu ớt...

Cô cảnh giác ngồi dậy, cẩn thận nghe, quả thật có tiếng của phụ nữ, giống như tiếng cười hoặc là tiếng khóc.

Quách Thanh Tú mặc quần áo ngủ ngồi dậy, bật đèn đầu giường lên, đi tới cửa sổ thủy tinh sát đất ở bên cạnh.

Cô căng thẳng lắng tai nghe, âm thanh kia càng rõ ràng.

Cô dứt khoát giờ điện thoại lên, chân trần đi ra ngoài.

Trong hành lang dài, trên vách tường ánh lên màu hồng mờ nhạt, chiếu sáng cho bóng đêm.

Ánh sáng không phải rất rõ, nhưng có thể thấy được đường.

Sau khi rời khỏi phòng ngủ, âm thanh của cô gái kia càng trở nên rõ ràng.

Trong lòng Quách Thanh Tú dâng lên cảm giác không lành, tại sao nơi này lại có người phụ nữ khác?

Cô đã nghe được nơi phát ra âm thanh kia, từ từ đi về phía trước.

Hồi lâu, âm thanh kia lại biến mất.

Cô lẳng lặng đứng tại chỗ, muốn nghe nhiều hơn nữa, đột nhiên hai cánh tay từ trong bóng tối vươn ra, kéo cô vào trong ngực.

"A..." Quách Thanh Tú hoảng sợ thét chói tai.

"Đừng sợ, là anh..." Giọng nói của Lâm Việt Thịnh truyền tới.

Lúc này Quách Thanh Tú mới thở phào nhẹ nhõm, cô nằm trong ngực ở hân, ngửi được mùi thuốc lá nồng nặc trên người hân.

"Sao em lại ra đây?"

Lâm Việt Thịnh ôm lấy cô, cưỡng ép cô đi vào phòng ngủ, sau khi đi vào thì đóng mạnh cửa lại, sau đó khóa trái, lại ôm cô vào chần, đắp kín chần cho cô, sau đó mình cũng chui vào.

"Vừa rồi em nghe thấy giọng hét của một người phụ nữ, anh có nghe thấy không?" Quách Thanh Tú tò mò hỏi.

Khu biệt thự bên này cách xa thành phố ồn ào, ban đêm thường vô cùng an tĩnh, cho nên chỉ cần có tiếng động, vậy thì người trong biệt thự đều có thể nghe được.

Lâm Việt Thịnh nhìn cô đầy sâu kín, "Chắc em nghe nhầm rồi! Nếu có tiếng thét của phụ nữ, vậy thì chỉ có em."

Lời này của Lâm Việt Thịnh đã dần dần xóa bỏ nghi ngờ của Quách Thanh Tú.

"Vậy vừa rồi anh đi đâu?" Quách Thanh Tú tiếp tục vặn hỏi.

"Anh há, thấy khát, sau đó đi xuống tìm ít đồ uống..."

"Ồ, vậy tìm được chưa?"

Lâm Việt Thịnh đột nhiên cười xấu một tiếng, "Tìm được rồi, nhưng, không biết em có đồng ý để anh uống hay không."

Quách Thanh Tú ngẩn ra, không biết là bẫy: "Dĩ nhiên có thể để anh uống..."

Vừa dứt lời thì biết được mình đã sập bẫy của Lâm Việt Thịnh, lập tức che ngực.

Đáng tiếc, Lâm Việt Thịnh vẫn luôn nhanh hơn một bước so với cô, trực tiếp chui vào áo ngủ rộng rãi của cô, cắn lên khuôn ngực đầy đặn kia bắt đầu hút mạnh.

"Này, này, a..."

Trước ngực Quách Thanh Tú có thêm một cái đầu lớn, nhìn vô cùng kỳ dị. Quách Thanh Tú dùng hết sức đánh hân.

Thân thể này dường như có ma lực, chỉ cần Lâm Việt Thịnh đụng vào là toàn thân đã nóng lên, không chịu nghe theo điều khiển nữa.

Lại là một đêm kích tình...

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc Quách Thanh Tú tỉnh lại, Lâm Việt Thịnh đã không ở đây nữa.

Có lẽ là ban đêm quá mệt mỏi, lúc cô mở mắt, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào khiến hai mắt cô không mở ra được, nhìn nhìn đồng hồ báo thức, đã chín giờ rưỡi.

"Di Trần, di Trần, di Trần..."

Quách Thanh Tú hét to, lúc này di Trần mới vội vã từ bên ngoài chạy vào.

"Cô Quách, có chuyện gì vậy?"

Di Trần lo lắng hỏi.

"Di Trần, sao trễ vậy rồi mà không gọi tôi dậy?"

Di Trần thờ phào một hơi, bà còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, xoa xoa chân mày, cười nói: "Cô Quách, buổi sáng lúc thức dậy cậu chủ có ý dận dò, nói để cô ngủ đến khi nào tự tỉnh mới được. Tôi nghĩ cô Quách đã mang thai, sẽ rất mệt mỏi, ngủ nướng một chút cũng không sao, cho nên không đánh thức cô."

"Hi hi..." Quách Thanh Tú đuổi người, ngồi dậy.

"Đúng rồi, di Trần, tôi qua bà có nghe thấy tiếng của phụ nữ không."

Trong nháy mắt Di Trần thoáng hiện lên vẻ kinh hoàng, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, cúi đầu xuống giúp Quách Thanh Tú sửa sang lại giường chiếu xộc xệch.

"Tôi đã lớn tuổi, ngủ rồi là không còn biết gì nữa. Buổi tối dù có bị thiên lôi đánh, tôi cũng không nghe được!"

"Ồ!" Quách Thanh Tú có chút thất vọng, cô chậm rãi thay quần áo, đi xuống lầu ăn sáng.

Nhưng cảm giác kia vẫn rất kỳ quái, luôn cảm thấy có chuyện gì đang lặng lẽ xảy ra.

"Cô Quách, đây là nước táo mà buổi sáng cậu chủ ép cho cô..."

Di Trần bung bữa sáng lên, lại để một ly nước táo lên bàn.

"Cô Quách, mấy ngày trước ông Quách lại tới, khi đó cô không ở nhà, cho nên tôi đã báo ông ấy về..." Di Trần nhìn Quách Thanh Tú, thỉnh thoảng nói mấy câu.

Thấy trên mặt Quách Thanh Tú không có bất kỳ biểu tình gì, di Trần thức thới không nói nữa.

"Cô Quách, đầu tại bà già này lắm mồm, sau này, tôi sẽ không nhắc đến chuyện này nhiều nữa. Nhưng cô là con gái, cũng nên cho ba mình một cơ hội. Trên đời này ba mẹ chỉ có một, cô hãy suy nghĩ thật kỹ."

"Di Trần... Tôi no rồi."

Quách Thanh Tú đứng dậy, đi ra ngoài phòng khách.

Không biết tại sao, vừa nhắc tới ba, trong lòng cô càng đau khổ.

"Thật xin lỗi, cô Quách, cô tuyệt đối đừng để trong lòng, tôi chỉ tùy tiện nói mấy câu."

Di Trần không dám nói nhiều.

Quách Thanh Tú ngồi ở trong phòng khách, hồi lâu, cô đột nhiên thấy gì đó, ánh mắt men theo phòng khách nhìn vào bên trong.

"Di Trần, ai ở trong phòng khách vậy?"

Quách Thanh Tú rớt cuộc ý thức được điều không ổn, bình thường phòng khách tầng một luôn mở, mà bây giờ, lại được đóng chặt.

"Ồ, cô Quách..." Di Trần hốt hoảng chạy đến.

"Tôi nghe Lê Hùng Việt nói, bên trong nhốt một con chó săn, sợ làm người khác bị thương, cho nên giam lại."

"Chó săn?"

Quách Thanh Tú không tin nhìn di Trần, Lâm Việt Thịnh đâu có nào tàn như vậy? Nhốt một con chó ở trong nhà?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Người phụ nữ trong phòng khách

"Di Trần, mở cửa ra cho tôi nhìn xem, là chó săn gì?" Quách Thanh Tú không chịu bỏ qua, nhất định muốn mở cửa.

Mặt di Trần đầy vẻ căng thẳng, mà bà càng căng thẳng, lòng hiếu kỳ của Quách Thanh Tú càng mạnh.

"Cái này, cô Quách, e là không được..." Di Trần đã đổ mồ hôi lạnh.

Sắc mặt Quách Thanh Tú lạnh lùng, thái độ càng kiên định hơn. Càng che giấu, càng khiến cô có cảm giác không ổn.

Chẳng lẽ trong này có thứ gì không thể xem được?

"Được, bà không mở ra, vậy để tôi tới..."

Quách Thanh Tú lui về phía sau mấy bước, ôm một cái ghế tới, đập vào khoá cửa.

Di Trần sợ tái mặt, lập tức tới ngăn cản: "Được rồi, cô Quách, tôi sẽ mở cho cô!"

Ai, sao tính tình Quách Thanh Tú này lại nóng vội như vậy, còn xúc động nữa...

Quách Thanh Tú lui về phía sau một bước, Di Trần móc chìa khóa ra, run rẩy mở cửa.

"Cô Quách, lỡ như cậu chủ trách cứ chuyện này, cô phải bao che cho tôi chút!"

Quách Thanh Tú liếc Di Trần một cái, gật đầu.

Cửa phòng đẩy ra, Quách Thanh Tú nhìn vào.

Đồ dùng trong phòng không biết đã bị dời đi từ lúc nào, chỉ bày một chiếc lồng sắt to lớn.

Phía trên lồng sắt bọc giấy dầu màu xanh, không thấy rõ đồ vật bên trong.

"Cô Quách, nhìn thấy chưa, bên trong thật sự chỉ là một con chó săn..." Mặt Di Trần tuôn đầy mồ hôi nói.

Quách Thanh Tú lẳng lặng nhìn, cô từ từ lui ra.

"Khóa lại đi!"

"Được!" Di Trần vội vàng khoá lại cửa phòng lần nữa.

Buổi tối, Lâm Việt Thịnh về rất muộn, trên người mang mùi rượu, quần áo có chút nhăn nhúm.

Lúc này, Quách Thanh Tú đã ăn xong bữa tối, cuộn ở trên salon xem ti vi.

Cô cầm điều khiển trong tay, đổi kênh không hề có mục đích, trong lòng không yên.

Lâm Việt Thịnh nắm cái chân nhỏ xinh của cô lên, xoa nắn trong tay, từng chút từng chút kéo cô vào ngực mình.

"Sao vẫn còn chưa ngủ?"

Logic của hắn là, để cô ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn...

Quách Thanh Tú nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn: "Anh đánh nhau với ai sao? Trên quần áo dính cái gì vậy?"

Con người đen nhánh của Lâm Việt Thịnh thoáng qua vẻ bối rối, cời âu phục ra như đang che giấu gì đó, tiện tay ném cho Lê Hùng Việt.

"Không sao, chỉ là dính chút bụi bặm thôi. Anh ôm em về phòng đi ngủ!"

Từ lúc Lâm Việt Thịnh vào cửa, đến bây giờ mới chỉ có ba phút, hắn cứ gấp gáp bảo Quách Thanh Tú đi ngủ như vậy.

Trong lòng Quách Thanh Tú có loại dự cảm không lành, người đàn ông này, có phải đang gạt cô điều gì không?

Sau khi trở về từ chỗ Dương Diệp Sơn, cô đã định yên ổn ở bên hắn, thử yêu, chấp nhận hắn, hai người trải qua những ngày ấm áp.

Nhưng là, Quách Thanh Tú phát hiện suy nghĩ của mình có hơi ngây thơ.

Không biết tại sao, cô luôn cảm thấy Lâm Việt Thịnh có chuyện gì gạt mình.

"Em vẫn chưa buồn ngủ, lát nữa đã!"

Không quan tâm Quách Thanh Tú có buồn ngủ hay không, Lâm Việt Thịnh ôm lấy cô đi thẳng lên tầng.

Quách Thanh Tú dứt khoát nằm im, tròn tròn mắt nhìn hắn, Lâm Việt Thịnh đặt Quách Thanh Tú lên giường, vươn tay lấy chăn đắp cho cô.

Hai người nằm ở trên giường, bốn mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng Quách Thanh Tú ngáp một cái, vươn người nằm lên gối, nhắm mắt lại.

"Được rồi, em buồn ngủ rồi, đi ngủ đây!"

Lúc này Lâm Việt Thịnh mới hài lòng cong khoe miệng, đưa tay mon trớn mái tóc dài của cô, sự ảm áp trong tim hắn đang dần lan toả.

Theo thời gian trôi đi, tâm trạng của hắn trở nên ngày càng tệ.

Nhưng cho dù có tệ hơn nữa, hắn cũng không dám thể hiện ra ở trước mặt Quách Thanh Tú, nếu lại giống như trước đây, thì trạng thái của hắn càng làm cô bất an hơn nữa.

Kết quả như vậy có lẽ càng vượt ra ngoài dự liệu của hắn, cho nên, dù là hắn mất hứng, ít nhất ở trước mặt cô, hắn phải làm như giống một người đàn ông hơn.

Quách Thanh Tú co người lại, giống như con mèo nhỏ vậy, tư thế ngủ vô cùng đáng yêu.

Hắn vươn tay vuốt ve mái tóc dài của cô, sự tốt đẹp này cũng đang dần biến mất.

Một ngày nào đó, cô sẽ bốc hơi khỏi thế giới của hắn như không khí vậy.

Tro mắt nhìn chuyện đau khổ như vậy xảy ra, mà hắn lại bất lực chẳng có cách gì...

Chỉ khi Quách Thanh Tú đã ngủ, hắn mới có thể chân chính để lộ cảm xúc của mình, mới vừa rồi gương mặt tuấn tú còn tươi cười, bây giờ lại tối sầm như đáy núi, đôi lông mày rậm nhều chặt lại, gần như có thể kẹp chết một con ruồi.

Nhìn Quách Thanh Tú ngủ say, lúc này Lâm Việt Thịnh mới đứng dậy, rón rén ra ngoài.

Tắt đèn, đóng cửa phòng ngủ lại.

Nhìn thời gian còn sớm, hắn đứng ở trong phòng khách tầng một, nhìn cảnh đêm bên ngoài hút thuốc.

Bóng người của Dd Trần lặng lẽ đi tới sau lưng hắn.

"Cậu chủ, hôm nay Cô Quách đi vào gian phòng kia."

Lâm Việt Thịnh xoay người nhìn bà một cái, con người trở nên âm trầm đáng sợ: "Cô ấy nhìn thấy gì?"

"Tôi làm theo dặn dò của cậu, nói với cô ấy trong đó nhốt một con chó, cô ấy chỉ nhìn một cái, sau đó đi ra ngay."

"Sau này có chuyện gì, nói trước với tôi một tiếng." Giọng nói của Lâm Việt Thịnh lạnh như băng, thấu đến tận xương tủy.

Lúc này, ở khúc quanh tầng hai, một bóng người mảnh mai đang ẩn núp ở đó.

Quách Thanh Tú vịn vào tường, nằm sấp xuống, cẩn thận ẩn mình trong bóng tối.

Đối thoại của di Trần và Lâm Việt Thịnh, toàn bộ đều lọt vào tai cô.

Đương nhiên, cô nghe ra được, trong chiếc lồng sắt ở căn phòng kia, nhất định không phải là một con chó.

Vậy rốt cuộc là cái gì chứ? Quách Thanh Tú không nghĩ ra được, cô tiếp tục nằm sấp tại chỗ.

Nhìn Lâm Việt Thịnh hút hết thuốc này đến thuốc khác, trên gương mặt anh tuấn đầy vẻ thâm trầm, cả người giống như bị một đám sương mù đen nhánh dày đặc bao quanh, vừa xa xôi, lại sâu thẳm, cứ như hắn đang sống ở một thế giới khác, một nơi mà cô không thể nào chạm đến.

Nhớ trước kia khi quen biết hắn, lúc nào cũng cười đầy vẻ lưu manh, trong mắt không có bất kỳ ưu sầu nặng nề nào.

Trong ấn tượng, cũng không hút thuốc như bây giờ.

Nhất định hắn có chuyện giấu cô, vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Sự tò mò giống như móng vuốt mèo cào qua đáy lòng cô, nhưng cô cũng không có cách nào, chỉ có thể lẳng lặng chờ.

Hắn đứng ở trước cửa sổ, hút thuốc hơn một tiếng, cho đến khi đồng hồ đánh chuông mười hai giờ, hắn mới xoay người đi xuống phòng khách tầng một.

Gian phòng kia, Lâm Thanh Tùng đã từng ở đó, bây giờ trở nên trống rỗng.

Chiếc lồng sắt nhìn thấy lúc ban ngày, ở trong ấn tượng vẫn sâu sắc như vậy, đèn trùm trong phòng khách vẫn còn sáng, Quách Thanh Tú không dám tùy tiện xuống lầu, cô biết nếu tiếp tục như vậy, nhất định sẽ bị Lê Hùng Việt đứng gác ở cửa phát hiện.

Dựa theo tính tình của Lâm Việt Thịnh, nhất định sẽ viện ra một cái cớ để gạt cô.

Đến cuối cùng cô vẫn không nhìn thấy gì hết.

Chờ một hồi, đột nhiên có mấy tên vệ sĩ đi vào, bọn họ đi vào phòng khách, qua một hồi, mấy người mang lồng sắt đi ra ngoài.

Bóng người Lâm Việt Thịnh đi ra cuối cùng, hấn dừng ở trong phòng khách, đột nhiên nhìn về phía cửa thang lầu.

Tim Quách Thanh Tú đập nhanh hơn, vội vàng rút người lại, để tránh bị Lâm Việt Thịnh phát hiện.

Qua rất lâu, khi cô thò đầu ra lần nữa, phát hiện trong phòng khách đã trống trơn, không còn bóng dáng Lâm Việt Thịnh đâu.

Trong tầng hầm dưới đất u ám, Lâm Việt Thịnh từ từ đến gần lồng sắt, hồi lâu, hấn dùng sức xé lớp vải trên lồng sắt ra.

Thân hình của một người phụ nữ xuất hiện trong tầm mắt.

"Cảm giác thế nào?"

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng hỏi.

Thân trên Dương Hà Khuê mặc chiếc áo lót màu xanh, phía dưới là quần jean màu trắng, mái tóc rối tung xoã trên vai, sắc mặt tái nhợt, khi nhìn thấy Lâm Việt Thịnh, cô ta vẫn nở nụ cười xán lạn như cũ.

"Tuấn Khanh, anh đến thăm em sao?"

Nụ cười thuần khiết như vậy, khiến người ta không thấy được một tia u ám nào.

Lồng sắt chỉ cao hơn một mét, Dương Hà Khuê chỉ có thể ngồi xổm hoặc ngồi bệt ở bên trong, hoàn toàn không thể đứng thẳng.

Cô ta bị Lâm Việt Thịnh giam trong đó đã một tuần, cô ta là một cô gái có xuất thân cao quý, được nuông chiều từ bé, cho tới bây giờ chưa từng phải chịu uất ức gì.

Nhưng lúc này, cô ta lại không tỏ ra chút bất mãn nào.

Cô ta yêu hấn, yêu đến điên cuồng như vậy, cho dù có phải chết vì hấn, cô ta cũng không nuối tiếc.

Đáy mắt Lâm Việt Thịnh mang theo u ám vô tận: "Nói, có phải cô đã hạ độc Quách Thanh Tú?"

Dương Hà Khuê đẩy về vô tội: "Không có, anh đổ oan cho em rồi, em thật sự không làm, Tuấn Khanh, mặc dù em yêu anh, nhưng cũng không đến nỗi vì yêu mà làm chuyện bỉ ổi như vậy, anh cũng biết, em sẽ không như vậy. Tuấn Khanh, em là người như thế nào, anh rất rõ mà."

Lâm Việt Thịnh cười lạnh một tiếng, đột nhiên quay đầu, "Thả cô ta ra!"

"Tuấn Khanh, rốt cuộc anh chịu tin em rồi sao?"

Trong mắt Dương Hà Khuê đọng đầy những giọt nước mắt kích động, mấy ngày qua, đãi ngộ không thuộc về mình đã hành hạ cô ta gần như sụp đổ.

Nhưng cô ta vẫn giữ vững lòng tin, chỉ cần cô ta không mở miệng, Lâm Việt Thịnh nhất định không thể nào xuống tay.

Bây giờ, cuối cùng cô ta đã đợi được sự viên mãn mà mình muốn.

Lê Hùng Việt hơi kinh ngạc những vẫn nghe lời lấy chìa khoá ra, mở cửa lồng sắt.

Hai chân Dương Hà Khuê như nhũn ra, từ từ đỡ lồng sắt đi ra ngoài, mấy ngày nay vẫn không có cách nào đuổi thẳng chân ra được.

"Bây giờ cô tự do!"

Trong con người Lâm Việt Thịnh cất giấu vẻ thâm trầm u ám, khiến cho Dương Hà Khuê không cách nào nhìn thấu.

"Tuấn Khanh, anh đưa em về nhà được không?"

Dương Hà Khuê nhìn tầng hầm u ám, cô không thể nào cất bước.

Lâm Việt Thịnh vươn cánh tay ra, bế cô ta lên.

Dương Hà Khuê tựa đầu tựa vào lồng ngực hấn, tham lam hít lấy hơi thở nam tính trên người hấn.

Trái tim cô ta đang đập lên tình thích.

Bên ngoài là bóng đêm đen nhánh, xe của Lâm Việt Thịnh chìm vào bóng đêm chạy đi.

Dương Hà Khuê không thể che giấu kích động của mình, cô ta không hiểu tối nay tại sao Lâm Việt Thịnh lại đối xử với mình tốt như vậy.

Chẳng lẽ hắn đã chán Quách Thanh Tú sao?

Cuối cùng xe dừng lại ở trước một nhà trọ, Lâm Việt Thịnh đưa Dương Hà Khuê xuống xe.

Dương Hà Khuê chỉ ở một mình, hiếm có cơ hội được Lâm Việt Thịnh đưa về.

Cô ta có ý không chịu đi: "Tuấn Khanh, chân em trật khớp, anh đưa em lên được không?"

Trên mặt Lâm Việt Thịnh lộ ra nụ cười tà ác.

"Được! Tôi cũng nghĩ như vậy..."

Hắn khom người ôm lấy cô ta, từng bước từng bước đưa cô ta vào phòng trọ.

Dương Hà Khuê vừa mừng vừa lo, sao khi về đến phòng, cô ta ôm cổ Lâm Việt Thịnh: "Em đi tắm, anh chờ em một lát được không?"

Lâm Việt Thịnh hơi cong môi, nhìn cô ta đầy tà mị: "Được, mau chút, đừng để tôi chờ lâu"

Lời nói mập mờ này, bao hàm thâm ý đặc biệt, Dương Hà Khuê sao có thể không nghe ra.

Tìm cô ta đập nhanh hơn, vội vàng chạy vào phòng tắm, hai tay Lâm Việt Thịnh mở ra, ngồi phịch lên ghế sa lon.

Trong mắt hắn lộ ra sát khí nồng đậm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Để tôi chính tay bóp chết cô

Nửa tiếng sau, Dương Hà Khuê lúc này chỉ quấn một chiếc khăn tắm màu trắng, yếu đuối quỵ rũ bước vào phòng khách.

Cô quỳ xuống đất, dựa vào cạnh Lâm Việt Thịnh rồi nở nụ cười duyên dáng.

"Tuấn Khanh, anh vẫn còn yêu em đúng không?"

Lâm Việt Thịnh chỉ cười không nói, đoạn mới cầm một ly vang đỏ lên rồi bảo: "Uống đi, sẽ càng vui hơn đây."

Đôi tay nhỏ bé của Dương Hà Khuê đón lấy ly rượu. Cô ngượng ngùng nhìn Lâm Việt Thịnh, sau đó liền uống liền một hơi cạn sạch ly.

Dưới tác dụng của cồn, gương mặt thanh thoát của cô ta dần đỏ ửng lên. Vừa đưa tay lau bên mép thì rượu lập tức chảy xuống cổ, lăn trên làn da trắng như tuyết, rồi cứ len lỏi xuống khe ngực chỉ được chiếc khăn tắm hồ hững bao lấy. Vết đỏ thẫm in trên cơ thể trắng trẻo ấy trông càng thêm mê hoặc biết chừng nào.

Dương Hà Khuê im lặng nhìn Lâm Việt Thịnh, trong khi hắn cũng nhìn cô với ánh mắt nóng bỏng.

Cô bèn chủ động tháo khăn tắm, thân thể trắng nõn theo đó hoàn toàn lộ ra trước mắt Lâm Việt Thịnh.

Bò đến bên chân người đàn ông, cô bắt đầu cởi khóa kéo quần cho hắn...

Nhưng đột ngột, hắn lại thô bạo đẩy cô ra, đôi mắt đẹp để trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn chỉ trong nháy mắt. Chiếc khăn tắm rơi trên đất cũng được hắn cầm lên ngay phút ấy, ném thẳng vào người cô ta.

"Che người cô lại! Cô càng làm thế, tôi chỉ càng thấy căm ghét cô hơn thôi."

Dương Hà Khuê nghe vậy thì vô cùng sợ hãi, liền vội vàng chụp lấy chiếc khăn tắm, quấn qua loa vào người để che cơ thể.

"Tuấn Khanh, anh không thích nhìn cơ thể của em sao?"

Lâm Việt Thịnh bước đến với vẻ hung ác, rồi đột ngột cúi xuống nắm cầm đối phương. Ánh mắt hắn nhìn cô ta khi ấy chứa đầy sự tàn bạo.

“Trong rượu vang mà cô vừa uống có máu của Thanh Tú. Vậy cũng có nghĩa là, giờ đây chất độc đã lan khắp cơ thể cô rồi. Chúng ta đều biết công hiệu của nó ghê gớm như thế nào, nên giờ tôi sẽ nói thẳng. Tốt nhất là cô biết điều đi. Nếu không, hậu quả sẽ chẳng tốt đẹp gì với cả hai chúng ta đâu.”

Lời Lâm Việt Thịnh nói khiến toàn bộ mộng tưởng của Dương Hà Khuê vỡ vụn.

Cô ta hoảng sợ nhìn hắn, rồi bỗng vọt tới phòng tắm, cố gắng ọe liên tục vào bồn cầu.

Nhưng dầu sao thứ Dương Hà Khuê vừa uống cũng là rượu, chỉ cần trôi vào bụng rồi thì sẽ đi ngay vào mạch máu, sao cô ta có thể nôn rượu ra chứ?

Dương Hà Khuê ọe mãi, nhưng cuối cùng cũng chẳng nôn ra được gì cả. Cô ta đau đớn, buông xuôi mà ngã xuống đất.

Giọng nói như quỷ dữ của Lâm Việt Thịnh ngay phút ấy lại vang lên đầy hiểm độc.

“Nghe cho kĩ này, đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Quách Thanh Tú phải chịu bao nhiêu đau khổ, thì tôi sẽ bắt cô phải chịu gấp hàng nghìn hàng vạn lần đau khổ. Tôi nhất định sẽ làm cho cô sống không bằng chết...”

Lời nói tàn nhẫn của hắn đập nát toàn bộ hi vọng của cô.

Cô yêu hắn, yêu đến mức làm ra những chuyện hèn kém. Cô không bao giờ có thể ngờ được rằng, hắn lại vì cô gái kia mà nhẫn tâm với cô như thế.

Người đàn ông này độc ác hơn trong tưởng tượng của cô rất nhiều.

Dương Hà Khuê tuyệt vọng khóc. Thế giới xung quanh cô ta như đã sụp đổ hoàn toàn.

Rồi đột nhiên, cô ta đứng dậy, cười với Lâm Việt Thịnh. Tiếng cười ấy vô cùng thê lương và sàu thâm.

“Em không ngờ anh lại đối xử với em như vậy... Anh lại đối xử với em như vậy...”

Lâm Việt Thịnh liền bóp cổ cô ta, lạnh lùng bảo: “Nói, thuốc giải ở đâu. Nếu cô chịu nói, thì cả cô và cô ấy đều có thể sống sót. Nếu cô không nói, nhất định cô sẽ chết trước cả cô ấy.”

Ánh mắt Dương Hà Khuê tràn đầy vẻ giận dữ. Cô ta trợn mắt nhìn hắn.

“Không có được tình yêu của anh, sống còn có ý nghĩa gì nữa? Nhưng cũng tốt thôi, chết mà vẫn có người được chôn theo cùng mình, em rất mãn nguyện...”

Lâm Việt Thịnh thấy vậy thì tức giận vô cùng, bèn giáng cho cô ta một bạt tai.

“Bốp!” một tiếng, đầu tay năm ngón ửng đỏ lập tức hiện lên trên gương mặt trắng trẻo thanh thoát của cô ta.

“Nghe cho kĩ đây, cô còn dám lăng mạ Quách Thanh Tú thêm một câu nữa thì tôi sẽ cho cô biết tay.”

Hắn nói, không hề có ý thị uy, mà đó là lời cảnh báo thực sự.

“Haha, haha... Anh có giỏi thì cứ đánh chết em đi. Nhưng Tuấn Khanh này, anh biết làm thế với em thì cũng chỉ là vô ích thôi mà.”

“Vậy sao?” Ánh mắt Lâm Việt Thịnh trở nên lạnh lẽo.

Hắn lôi luôn cô ta ra.

“Nhìn xem tôi có cách để đối phó với cô không nhé...”

Trong đôi mắt hắn chợt ánh lên vẻ tàn nhẫn khôn cùng.

Quách Thanh Tú ngủ không yên giấc. Trong giấc mơ, cô cứ luôn nhìn thấy Lâm Việt Thịnh với khuôn mặt đầy máu.

Bỗng chốc, cô lại mở mắt. Rồi một lát sau, cô mới phát hiện ra có một người đang nằm bên cạnh mình.

Hắn đã ngủ say, một tay đặt lên người cô, ôm cô thật chặt trong lòng.

Quách Thanh Tú khẽ cười, sau đó xích lại gần. Cô dựa vào lồng ngực hắn rồi từ từ ngủ thiếp đi mất.

Trong khoảnh khắc ấy, lòng cô ngập tràn hạnh phúc, cứ như thế này mãi thì thật tốt biết bao.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Quách Thanh Tú không thấy hắn nằm bên cạnh mình nữa.

Điều ấy giống như thể tất cả cảnh tượng đêm qua chỉ là một giấc mơ vậy.

Vừa lúc ấy, dì Trần cũng đến dọn phòng, nói: “Cô Quách, chúc cô buổi sáng tốt lành!”

Quách Thanh Tú thấy vậy thì gật đầu với bà: “Chào dì Trần, anh Việt Thịnh đâu ạ?”

“À, mới sáu giờ sáng nay cậu ấy đã ra ngoài rồi. Cậu ấy bảo dạo này công việc bề bộn lắm. Nhưng cô đừng lo lắng, có chuyện gì thì cứ gọi cho cậu ấy.”

Quách Thanh Tú hơi nhú mồm, sớm vậy mà hán đã ra ngoài rồi sao?

“À đúng rồi, cô Quách ơi, sáng nay ông Quách có gọi đến...” Dì Trần sợ cô tức giận nên không dám nói nhiều.

“Ông ấy bảo sao?”

“Ông ấy bảo dạo này không được khỏe, còn hỏi cô Quách có nhà không?”

“Không khỏe sao?”

Quách Thanh Tú nhú mồm. Cô đứng dậy đi vào phòng tắm, chuẩn bị đánh răng.

Bỗng cô ngẩng đầu lên, nhìn hình ảnh của chính mình trong gương. Càng nhìn, cô lại càng thấy dường như có điều gì đó rất lạ!

Trông cô hoàn toàn không tức giận, chỉ có vẻ như ngủ không được ngon.

Thấy thế, cô lấy nước lạnh vỗ vỗ vào mặt mình cho tỉnh. Còn đang nhớ đến chuyện của Quách Hoàng Tùng, cô cũng chẳng chú ý rốt cục là mình đã thay đổi ở chỗ nào nữa.

“Cô muốn đến thăm ông Quách sao?” Dì Trần thuận miệng hỏi.

“Vâng...”

Quách Thanh Tú cũng thuận miệng trả lời. Đoạn, cô xuống dưới tầng ăn sáng, ăn xong thì ngồi trên sofa, xem tivi, không hề nói thêm bất kì lời nào liên quan đến việc về nhà cả.

Đến lúc gần trưa, cô mới tỉnh táo lại, liền cất điện thoại vào túi.

“Dì Trần, tôi về nhà một chuyến nhé. Nếu Lâm Việt Thịnh có hỏi thì cứ bảo tôi về nhà.”

“Vâng, cô đi một mình liệu có ổn không?”

“Haha, dì yên tâm đi! Tôi về nhà chứ có phải trốn nhà đi đâu, cứ yên tâm!”

Dì Trần nghe vậy thì mỉm cười. Về phần Quách Thanh Tú, sau khi ra khỏi cửa, cô còn gọi cho Lâm Việt Thịnh báo sơ qua mọi chuyện để tránh hấn hiếu nhầm.

Đứng trước cánh cổng nơi có hàng hiên quen thuộc, Quách Thanh Tú chợt ngây người. Đã lâu lắm rồi, cô không trở về đây.

Trước kia, cô nghĩ đây là nơi đẹp đẽ và hạnh phúc nhất...

Cô luôn cảm thấy bản thân vô cùng may mắn, được bảo bọc trong tình yêu thương của ba.

Nhưng bây giờ, nghĩ đến thân phận của mình, cô thực sự cảm thấy khó xử.

Một lúc lâu sau, cô hít thật sâu rồi chậm rãi bước đến.

Dẫu vậy, bởi vẫn cảm thấy có chút gì đó không dứt bỏ được trong tâm trí, cô lại tiếp tục tần ngần đứng ngoài cửa.

Đứng mất một lúc lâu, cô mới phát hiện mình không đem chìa khóa.

Đang lúc do dự có nên nhấn chuông cửa hay không?

Cánh cửa bất chợt mở ra, cô thấy Quách Hoàng Tùng đứng ngay trước mặt mình, tươi cười.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy Quách Thanh Tú, đôi mắt đục ngầu của ông ta liền rom róm, nụ cười trên gương mặt cũng vô cùng khiêm nhường.

“Thanh Tú về rồi, mau vào đi, vào đi...”

Quách Thanh Tú thấy vậy thì cúi đầu, bước chân của cô gượng gạo hơn hẳn.

Vừa vào nhà, cô đã thấy trên bàn bày một mâm cơm thịnh soạn.

Quách Thanh Tú hơi ngạc nhiên.

Lúc này, Quách Hoàng Tùng còn đang đeo tạp dề. Ông ta bận rộn sắp bát đĩa rồi đưa một cái bát cho Quách Thanh Tú.

“Mau vào đi, vào ăn cơm, hôm nay ba đã làm những món mà con thích đấy...”

Quách Thanh Tú thấy thế thì nhú mồm, lạnh lùng hỏi: “Ông bị ốm sao?”

Quách Hoàng Tùng liền ngăn ra, vội vã đặt chiếc bát trong tay xuống, gương mặt hơi mất tự nhiên.

“Không, ba không ốm, ba chỉ... Ba nghĩ lâu lắm rồi chúng ta không đoàn tụ...”

Quách Hoàng Tùng lại nói tiếp, giọng nghẹn ngào: “Ba rất nhớ con! Thanh Tú, ba xin lỗi con. Con có thể cho ba thêm một cơ hội không? Ba thề sau này sẽ không bao giờ làm như thế nữa.”

“Ông dám nói dối như thế để lừa tôi về sao?”

Quách Thanh Tú bỗng cảm thấy căm giận vô cùng, đầu trước đó cô vẫn còn day dứt với ông ta.

Cô không thể ngờ được, giờ ông ta lại lừa cô thêm một lần nữa như vậy.

Ông ta dám giả bệnh để lừa cô về nhà.

“Thanh Tú, ba xin lỗi con. Ba chỉ muốn gặp con một lần thôi. Con đừng giận, ba làm rất nhiều món...”

Quách Thanh Tú lạnh lùng lùi lại: “Tôi không phải con gái ông. Từ ngày ông bán đứng tôi thì tôi đã quyết định như vậy rồi. Bất kể tôi với ông có phải máu mủ ruột thịt hay không, nhưng ông đã nhẫn tâm bán rẻ cả con gái của mình, vậy nên tôi cũng không còn là con gái của ông nữa.”

“Thanh Tú, ba làm vậy vì muốn tích góp ít tiền cho con thôi. Ba già rồi, sự nghiệp và địa vị đều không có nghĩa lý gì với ba cả...” Quách Hoàng Tùng lúc này trông vô cùng bất lực và già cỗi.

Quách Thanh Tú nghe vậy chỉ cười mỉa mai: “Sao lại không có nghĩa lý gì? Ông vẫn có thể bao gái mà, thậm chí sinh con trai hay con gái đều được. Ông cần gì phải tìm tôi chứ.”

Nói đoạn, Quách Thanh Tú tức giận quay đi, Quách Hoàng Tùng bèn vội vàng kéo cô lại.

“Thanh Tú, con không thể tha thứ cho ba một lần này sao?”

“Xin lỗi, tôi không thể tha thứ cho ông!”

Quách Thanh Tú lạnh lùng đáp rồi quay người đi. Lúc này, lòng cô rối bời vô cùng. Cô rất hối hận, rằng rõ ràng mình đã bị Quách Hoàng Tùng lừa hết lần này đến lần khác, mà sao vẫn còn muốn trở về? Cô biết rõ là ông ta lừa mình, vậy mà còn chạy về đây một cách ngây ngô như thế.

Quách Thanh Tú vội vã rời đi, như thể có một con quỷ rất đáng sợ đang đuổi theo phía sau cô. Cô muốn rời khỏi cái nơi đáng sợ này nhanh nhất có thể.

Cô không cần ba, trước giờ cô chưa từng có ba...

Quách Thanh Tú bước vội ra khỏi cửa, cô giận đến mức cố gắng chạy thật nhanh.

Bỗng, giọng Quách Hoàng Tùng lại truyền đến từ phía sau.

“Thanh Tú... Thanh Tú...”

Quách Thanh Tú nghe thế thì chỉ cười nhạt, cô sẽ không quay lại nữa. Cô sẽ không tin ông ta nữa. Trên đời này, chỉ có kẻ ngu mới bị lừa đến lần thứ ba.

Đúng lúc ấy, cô bị một lực rất mạnh đẩy ra, lao đảo ngã xuống đất.

Từ phía sau, bỗng có tiếng phanh xe rít lên cùng với những tiếng mắng chửi hỗn tạp.

Quách Thanh Tú đi giày bệt, nên may mắn chỉ ngã khuỵu gối xuống. Cô chậm rãi đứng lên nhìn ra phía sau.

“Ôi trời, tai nạn rồi, mau báo cảnh sát đi...”

“Cháy nhiều máu quá, có phải người này chết rồi không...”

Quách Thanh Tú từ từ nhìn sang ven đường theo ánh mắt của đám đông, cô thấy một cơ thể đang co quắp nằm đó.

Người ông ta chảy đầy máu, khiến cả mặt đường cũng bị nhuộm đỏ. Giày của ông cũng văng trên đường, mỗi bên một chiếc.

Người đàn ông ấy nằm một mình trên con đường lạnh lẽo, không nhúc nhích, cơ thể như bị bẻ gãy thành một hình hài kì dị.

Cảnh tượng kinh khủng ấy nhanh chóng trở nên rõ ràng trong đôi mắt của Quách Thanh Tú, cô bàng hoàng che miệng.

Là ông ấy vừa băng qua đường, giúp cô chặn lại lưỡi hái của tử thần...

Là ông ấy, luôn khắc khoải mong mỏi sự tha thứ của cô, luôn lặng lẽ trong nỗi cô độc đợi chờ được gặp cô từng ngày.

Là ông ấy, chính ông ấy là người cha duy nhất của cô trên đời này.

“Ba...” Quách Thanh Tú đau đớn kêu lên, thế giới của cô như đã hoàn toàn sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Mất ba

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, con nhất định sẽ ở bên cạnh ba, nghe ba xin lỗi.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, con sẽ sẵn sàng chính miệng nói với ba, ba ơi, con tha thứ cho ba. Ba ơi, con tha thứ cho ba. Ba ơi, thực ra con không hề hận ba. Con hận ba là bởi suốt những năm nay, lúc nào con cũng nhớ đến ba.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, con sẽ vui vẻ ăn bữa cơm ba nấu, ở bên ba đến hết cuộc đời.

Tiếc rằng, trên đời này không có thuốc chữa hối hận, còn thời gian thì không bao giờ quay trở lại.

Quách Thanh Tú lè loi và tuyệt vọng ngồi trên đường, cô ôm lấy ba mình, khóc đến mức chẳng còn biết chuyện gì nữa.

Khi xe cấp cứu đang đến gần, cô vẫn còn ngây ngẩn ôm thi thể của ba mình, nhất quyết không buông.

Ý thức cô dần dần mơ hồ, cả hình ảnh trước mắt cũng không còn rõ nữa.

Mọi thứ xung quanh cô đều trở nên hỗn loạn và nhòe mờ.

Khi cô tưởng như thế giới này đang dần tan biến mất, lại chợt cảm nhận được một đôi tay rắn chắc ôm mình vào lòng.

Hắn ôm cô thật chặt, nhưng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ tiếp thêm cho cô sự an ủi.

Giờ Quách Thanh Tú đã đau đớn đến mức quên cả khóc. Cô đang chìm sâu trong nỗi hối hận khôn cùng.

Cô trách sao mình lại ích kỉ như thế. Nếu như lúc ấy cô cho ba một cơ hội, không phải mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp hay sao?

“Lâm Việt Thịnh, em là một đứa ngu ngốc...”

Quách Thanh Tú đau đớn nói, ghé sát vào lòng Lâm Việt Thịnh.

Thấy vậy, hắn liền dịu dàng xoa trán cô rồi hôn lên mặt cô: “Không sao, em còn có anh...”

Sau khi Quách Hoàng Tùng được đưa vào viện, mới cấp cứu được một lúc thì bác sĩ đã đi ra từ phòng cấp cứu.

Về mặt vô cùng áy náy khi thấy Quách Thanh Tú đang đứng chờ chực trước phòng cấp cứu

“Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Nghe thế, Quách Thanh Tú vội lao vào phòng cấp cứu như người mất trí. Trên giường bệnh, Quách Hoàng Tùng đã không còn thở nữa rồi.

“Ba, ba ơi, ba mở mắt nhìn con đi...” Quách Thanh Tú như người điên, cố gắng lay lay Quách Hoàng Tùng.

Lâm Việt Thịnh chỉ đành lặng lẽ đứng bên cạnh, nhìn cô khóc thảm thiết. Giờ phút này, hấn chẳng thể làm được gì cả.

Quách Thanh Tú vẫn nắm chặt tay ba cô, không ngừng nói: “Ba ơi, con tha thứ cho ba, ba mở mắt ra đi được không? Ba ơi, con muốn ăn món ăn ba làm, con đã tha thứ cho ba rồi, ba gọi con một tiếng đi, được không ba?”

Quách Thanh Tú vừa nói vừa khóc, giọng cô thê lương vô cùng. Các bác sĩ đứng xung quanh thấy thế đều cảm động đến bật khóc.

“Cô Quách, ông ấy đã đi rồi, xin hãy bớt đau buồn!”

Khi bác sĩ đưa thi thể của Quách Hoàng Tùng đi, Quách Thanh Tú vẫn giữ chặt giường bệnh không buông.

“Các người định làm gì? Các người muốn đưa ba của tôi đi đâu?”

Quách Thanh Tú hoảng loạn kêu lên, điên cuồng bấu chặt lấy giường bệnh.

Lâm Việt Thịnh liền ôm cô vào lòng, khuyên cô hãy buông tay,

“Thanh Tú, yên nào, ba em phải đi rồi. Em buông tay để ông ấy đi đi!”

“Lâm Việt Thịnh, anh là đồ xấu xa, ba em không chết, ba vẫn có thể tỉnh lại mà. Ba muốn nghe em nói em tha thứ cho ba mà...”

Quách Thanh Tú đau đớn khóc, nhất quyết không chịu buông tay ra.

Lâm Việt Thịnh cũng không thể làm gì khác hơn là liếc mắt ra hiệu cho bác sĩ. Bác sĩ chỉ biết lắc đầu, chậm rãi đi ra ngoài.

Quách Thanh Tú cố chấp nằm rạp xuống giường bệnh trông chừng không chịu đi. Cứ thế, đến khi khóc mệt rồi, cô lại ngơ ngẩn nhìn.

Thời gian dường như ngưng lại tại giây phút ấy, khiến nỗi đau và tuyệt vọng vô hạn của Quách Thanh Tú bị nhốt lại tại khoảnh khắc ấy, vĩnh viễn không bao giờ thoát ra được.

Thế giới của cô giờ đây chỉ toàn là một màu u ám...

Lâm Việt Thịnh vẫn luôn ở cạnh cô, hấn vươn tay ôm lấy cô từ phía sau, lặng lẽ ngồi cùng cô bên giường bệnh.

Hấn biết, cô cần thời gian để bình ổn lại cảm xúc của mình.

Dùng ngón tay nhẹ nhàng lau vệt nước mắt trên mặt Quách Thanh Tú, hấn dịu dàng vỗ vai cô.

“Em còn có anh...”

Quách Thanh Tú không phản ứng, cũng không nói gì cả. Trông cô lúc này chẳng khác nào một bóng ma.

Đến tận lúc trời tối, cô vẫn không nhúc nhích, cũng không ăn không uống, cứ như một pho tượng cứng nhắc và vô hồn.

“Thanh Tú, em sao rồi...”

Tăng Thanh Hải bỗng xuất hiện trước cửa phòng bệnh. Lâm Việt Thịnh nhìn anh ta với ánh mắt lạnh lùng, thầm nghĩ anh ta đến đây làm gì chứ?

Tuy không nói thẳng ra, nhưng nét mặt hấn vô cùng khó coi.

Thấy Tăng Thanh Hải, Quách Thanh Tú lại khóc, nước mắt như châu ngọc không ngừng chảy xuống.

“Anh Hải... Ba em...”

Tăng Thanh Hải đứng lặng hồi lâu. Khi thấy thi thể được vải trắng trùm kín, anh nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thanh Tú, em đừng buồn. Chú Quách mất vì che chở cho em, cái chết của ông ấy rất có ý nghĩa. Em đừng buồn nữa.”

Quách Thanh Tú cố gắng lau nước mắt, nhưng lau mãi mà nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

“Anh Hải, em sai rồi, tất cả là tại em. Đến tận lúc sắp chết, ba vẫn không thể nghe em nói một câu tha thứ. Thực ra em không ghét ông ấy, em thực sự không hề ghét ông ấy. Em chỉ trách sao năm đó ông ấy lại vứt bỏ em như vậy. Em nghĩ ông ấy không thương em...”

Phải, trước kia cô không hề biết ba thương mình đến mức nào. Mà giờ mới biết thì tất cả đã muộn rồi.

“Thanh Tú, em để chú yên nghỉ đi!”

Sau khi nghe lời khuyên bảo của Tăng Thanh Hải, Quách Thanh Tú rốt cuộc cũng buông tay ra, để bác sĩ đưa thi thể của Quách Hoàng Tùng đến nhà

xác.

Cái chết của Quách Hoàng Tùng là một sự đả kích rất lớn với Quách Thanh Tú, khiến tinh thần cô sa sút nghiêm trọng.

Bởi vì đắm chìm trong nỗi đau mất đi người thân, mà cô không thể kiềm chế được cảm xúc của mình.

Mặc dù ghét Tăng Thanh Hải, nhưng thấy Quách Thanh Tú chịu nghe lời anh ta, Lâm Việt Thịnh cũng không đuổi anh đi nữa.

Vì tình trạng sức khỏe không tốt, nên sau khi Quách Hoàng Tùng chết, cô cũng không thể đến tham dự tang lễ mà vẫn nằm viện.

Giữa lúc ấy, Lý Vi Vi lại chủ động đến hỏi thăm cô. Điều ấy khiến cô hơi bất ngờ.

“Thanh Tú, cô đừng buồn nữa. Tôi cũng rất tiếc về chuyện của ba cô...”

Quách Thanh Tú nhìn Lý Vi Vi, cô cảm thấy lời nói của cô ta có hơi giả tạo. Nhưng cô cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi không sao, mọi người không cần lo lắng.”

“Phải rồi, đứa bé trong bụng cô thế nào rồi?”

Lý Vi Vi thân thiết hỏi thăm. Quách Thanh Tú nghe hỏi thì cúi xuống xoa bụng mình. Cũng đã hơn bốn tháng rồi, bụng to hơn trước, thỉnh thoảng còn có cảm giác hơi mệt mỏi.”

Nhưng cũng vì có đứa bé này, Quách Thanh Tú mới có được một sức mạnh thần kỳ cảm hóa, trong lòng cũng dễ chịu hơn chút.

Thế nên, lúc này cô lại chậm rãi nở nụ cười.

“Ừm, cảm ơn sự quan tâm của cô, tôi vẫn khỏe.”

Quách Thanh Tú ngừng một lúc rồi bỗng hỏi: “Cô với anh Hải sao rồi, hai người có tin vui chưa?”

Nghe thế, gương mặt Lý Vi Vi chợt ửng đỏ. Đôi mắt cô thấp thoáng sự buồn bã, nhưng biểu cảm ấy lại biến mất rất nhanh.

“Chưa, chúng tôi còn trẻ, nên tạm thời chưa muốn có con.”

Từ khi kết hôn tới nay, Tăng Thanh Hải chưa hề chạm vào cô ta, vậy làm sao có con được chứ?

Nhưng cô biết phải nói với ai nỗi khổ trong lòng này đây?

Chính cô bằng lòng yêu anh ấy, chính cô nguyện gả cho anh.

Lúc ấy cô cứ nghĩ rằng, chỉ cần có thể kết hôn với anh, chỉ cần có thể sống bên cạnh anh, đó đã là niềm hạnh phúc lớn nhất rồi.

Nhưng bây giờ cô mới hiểu rằng, suy nghĩ ấy quá ngây thơ rồi.

Anh ở gần ngay trước mắt cô, mà lại xa như ở tận chân trời. Giữa hai người có một đại dương sâu thẳm vô tận, vĩnh viễn không thể nào vượt qua được.

Yêu như vậy không phải là vô cùng đau khổ nhau sao?

Quách Thanh Tú thấy vẻ buồn khổ trong mắt Lý Vi Vi, liền hỏi: “Anh Hải không tốt với cô à? Nếu vậy thì cô cứ nói, tôi sẽ cho anh ấy biết tay!”

“Đâu có, anh ấy rất tốt với tôi!”

Phải mà, anh luôn luôn tôn trọng cô, mà cũng luôn luôn xa cách với cô, cứ như không hề quen thân nhau vậy.

“Vậy thì tốt, mong hai người có thể sớm sinh quý tử.”

Quách Thanh Tú mỉm cười chúc phúc cho họ. Bỗng lúc ấy, cô lại phát hiện rằng, có thể sống trên đời này thực sự đã là may mắn lắm.

Vậy nên cô quyết định chỉnh đốn lại thái độ sống của mình, cố gắng sống thật tốt.

Anh Hải nói đúng, ba mất vì che chở cho cô. Vậy thì cô càng phải cố gắng sống thật tốt để hoàn thành tâm nguyện của ba.

Sau khi Lý Vi Vi vừa đi thì Tăng Thanh Hải cũng đến.

Anh mua một túi hạt dẻ ngào đường thật lớn đến cho cô.

“Thanh Tú, hạt dẻ ngào đường mà em thích ăn nhất này...”

Quách Thanh Tú thấy hạt dẻ ngào đường vàng óng ánh, bỗng đứng lại không muốn ăn nữa.

Đang lúc Tăng Thanh Hải chờ mong nhìn Quách Thanh Tú, thì chợt có cánh tay ai vươn đến, đẩy túi hạt dẻ ra.

“Xin lỗi cậu, giờ Thanh Tú không thích ăn hạt dẻ ngào đường nữa.”

Lâm Việt Thịnh nói với giọng điệu mỉa mai và nhìn Tăng Thanh Hải bằng ánh mắt đắc ý.

Tăng Thanh Hải nghe vậy thì kinh ngạc nhìn Quách Thanh Tú: “Thanh Tú, không phải trước kia em rất thích hạt dẻ ngào đường sao?”

Quách Thanh Tú khẽ mỉm cười lắc đầu: “Thực ra sau khi mang thai, tự nhiên em lại ghét ăn đồ ngọt. Vậy nên giờ em cũng không thích ăn hạt ngào đường nữa.”

Ánh mắt Tăng Thanh Hải chợt thoáng vẻ buồn bã.

Cô thay đổi rồi! Cô chẳng còn thích những thứ anh mang đến nữa.

“Đây là canh gà chính tay anh nấu cho em, nhớ phải uống hết đấy!”

Lâm Việt Thịnh bưng canh lên, múc ra một bát nhỏ đưa cho Quách Thanh Tú. Như sợ canh quá nóng làm cô bị bỏng, hẩn lại thổi nguội bớt rồi mới đưa cho cô.

Quách Thanh Tú mỉm cười hạnh phúc, chậm rãi uống hết bát canh gà mà Lâm Việt Thịnh đưa cho.

Dường như nụ cười trên gương mặt cô, vẻ nũng nịu của cô, hạnh phúc của cô, từ nay về sau sẽ không bao giờ còn liên quan đến anh nữa.

Sắc mặt Tăng Thanh Hải chợt trở nên lúng túng, rồi buồn bã...

Trong lòng anh, như có thứ gì đó đang dần chìm sâu xuống.

“Uống hết rồi, ngon lắm!” Quách Thanh Tú khen. Lâm Việt Thịnh đón lấy chiếc bát từ tay cô, đồng thời cúi người xuống. Khi môi chạm môi, hẩn thưởng thức hết hương vị canh gà từ môi cô rồi mới hài lòng chép miệng: “Quả nhiên là rất ngon.”

“Lâm Việt Thịnh, anh tự luyện quá rồi đấy...” Quách Thanh Tú cười nói.

Tăng Thanh Hải thấy vậy thì lúng túng đứng lên.

“Thanh Tú, anh có chuyện cần đi trước. Em nghỉ ngơi cho tốt nhé, mai anh lại đến thăm em...”

Chẳng đợi Quách Thanh Tú trả lời, Tăng Thanh Hải liền rời đi.

Đương nhiên anh không thể chịu được khi thấy người con gái mình yêu thân thiết với người đàn ông khác.

Giờ đây, lòng anh bị giày xéo đến mức đau đớn vô cùng.

Lâm Việt Thịnh nhìn bóng lưng Tăng Thanh Hải với ánh mắt đầy ý tứ, bờ môi mỏng cong lên một ý cười xấu xa. Một tia lạnh lẽo thấp thoáng hiện ra trong mắt hẩn.

“Xem ra, anh Hải của em có vẻ quan tâm em nhỉ. Lúc làm lễ tang cho ba em, anh ta đã bận túi bụi rồi. Giờ em nằm viện, ngày nào cũng đến thăm. Anh ta làm anh tốt thật đấy, đúng là tận tụy hết lòng đấy.”

Quách Thanh Tú vừa nghe thì đã nhận ra ngay sự ghen tuông trong giọng nói của hẩn.

Cô khẽ cười: “Lâm Việt Thịnh, anh nghĩ gì thế hả? Anh tưởng em là công chúa hoàng gia, đàn ông trên cả thế giới này đều thích em đấy à?”

Lâm Việt Thịnh chỉ cười gian. Hẩn xoay người lại, nâng mặt Quách Thanh Tú lên, lại đặt lên môi cô một nụ hôn thật dài và thật sâu.

Đợi đến khi cô không thể thở được, hẩn mới buông cô ra.

“Em nói đúng, em là công chúa hoàng gia đấy. Đàn ông trên đời ai cũng thích em cả. Nhưng nếu có kẻ nào dám tán tỉnh em, anh sẽ không tha cho hẩn.”

“Anh nghĩ linh tinh gì thế, anh Hải đã có Lý Vi Vi rồi...”

Lâm Việt Thịnh nghe vậy thì cười đầy hàm ý: “Như anh đã nói từ trước, anh ta yêu Lý Vi Vi mới lạ đấy!”

Quách Thanh Tú nghe xong thì cũng im lặng suy nghĩ rất lâu. Chẳng lẽ anh Hải không yêu Lý Vi Vi sao? Sao cô lại không nhận ra nhỉ?

Nhưng dù sao thì, việc này cũng không quá quan trọng. Quan trọng nhất là giờ cô đang sống vô cùng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Con mình biết đạp rồi

Giữa đêm, ánh đèn chập chờn mờ ảo trong một căn phòng nhỏ hẹp.

Trên chiếc giường chật hẹp lộn xộn, có một cô gái đang bị xích. Cô ta yếu ớt và bất lực ngã xuống giường, không còn một chút sức lực nào cả...

Thình thoảng, lại có một người đàn ông tiến đến giải quyết nhu cầu trên người cô ta.

Những tên này già có trẻ có, lại muôn hình muôn vẻ. Giờ cô ta chẳng thể nào nhớ hết được mặt mũi bọn họ.

Cứ như thế suốt một ngày, rồi căn phòng rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại.

Giữa hai chân cô ta giờ nhễ nhại chất dịch và máu, sự đau đớn trên cơ thể khiến cô chẳng nghĩ thêm được gì nữa.

Sự sỉ nhục về mặt tinh thần như vậy, càng khiến cô ta không thể nào ngẩng mặt lên được.

Một lúc lâu sau, có tiếng bước chân nặng nề vang lên.

“Cô giỏi thật đấy! Tính ra thì hôm nay cô đã tiếp ba mươi chín vị khách rồi. Một giờ ba người, cảm giác thoải mái chứ?” Giọng hằn lạnh như băng, lại mang vẻ tàn nhẫn đến thấu xương, cứ thế quanh quẩn bên tai Dương Hà Khuê.

Cô ta mở mí mắt chớp chớp, hồ mê trộn lẫn vài chất dịch khác khiến tóc dính vào mặt, làm cô ta không thể nào thờ bình thường được.

Lâm Việt Thịnh nhìn cô ta bằng ánh mắt tàn nhẫn và căm ghét.

“Sao rồi? Cô đã nghỉ kỹ chưa?”

Dương Hà Khuê chỉ cười nhạt: “Lâm Việt Thịnh, anh thực sự quá độc ác. Anh dám dùng thủ đoạn kinh tởm này để làm nhục tôi ư? Không sợ ba tôi phải người đến giết anh à?”

“Bớt nói nhảm đi. Cô đã dám hãm hại Quách Thanh Tú thì tôi sẽ không tha cho cô. Nếu ba cô dám đến, tôi sẽ khiến ông ta một đi không trở về.”

Lâm Việt Thịnh giận dữ đến điên cuồng, giọng hằn lúc ấy cũng ngao mạn vô cùng.

Dương Hà Khuê không nói gì nữa. Bị giày xéo cả ngày, giờ cô ta đã trở nên yếu ớt và bất lực.

Mấy kẻ đến hôm nay chẳng có ai là bình thường cả. Bọn họ hùng hục như thể muốn cán xé cô, khiến cô bị thương khắp người.

“Dương Hà Khuê, cô nghe rõ chưa hả? Nói cho tôi thuốc giải ở đâu. Chỉ cần cô nói, tôi sẽ tha cho cô.”

Lâm Việt Thịnh có vẻ rất sốt ruột. Nhìn cơ thể ngày một yếu ớt của Quách Thanh Tú, hắn cảm thấy mệt mỏi và bất lực vô cùng.

Hắn không thể phí thêm thời gian với cô ta.

“Haha, anh nghĩ làm thế thì tôi sẽ nói cho anh biết thuốc giải ở đâu à?”

Dương Hà Khuê cười một cách ngông cuồng.

“Dương Hà Khuê, đây vẫn chưa phải thủ đoạn cuối cùng của tôi đâu. Tôi còn rất nhiều cách khiến cô phải sống không bằng chết...”

Lâm Việt Thịnh nổi giận, hắn quay sang bảo Lê Hùng Việt: “Gọi một bác sĩ đến chữa thương cho cô ta. Chờ vết thương khỏi thì lại tiếp khách, đợi đến khi cô ta nói thì mới được dừng lại...”

Một giọt lệ lạnh như băng chảy xuống gò má Dương Hà Khuê.

Cô ta không cam lòng, không cam lòng. Cô ta nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này.

“Vâng, thưa cậu!” Lê Hùng Việt nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh của Lâm Việt Thịnh.

Gần đây, cậu chủ càng ngày càng điên cuồng. Vì cô Quách, mà cậu chủ lại dần dần tiến đến vực sâu, tự hủy hoại mình như vậy.

Lúc ấy trong bệnh viện, Quách Thanh Tú đang dùng điện thoại lên mạng, xem tin tức online.

Bỗng nhiên, cảm giác đau đớn chợt kéo đến, cô cắn răng, cầm chặt điện thoại di động.

Từ lần đầu vào sáu ngày trước lúc ở trên thuyền của Dương Diệp Sơn, giờ đây cảm giác đau đớn ấy mới lại kéo đến một lần nữa.

Quách Thanh Tú đau đến mức trán đổ đầy mồ hôi. Cô cố gắng nắm chặt cái gì đó để giảm bớt cảm giác ấy.

Nhưng rốt cuộc thì cô vẫn không thể nào ức chế được cảm giác đau đớn này. Nó không dễ dàng tha cho cô như vậy.

“Đau quá...”

Quách Thanh Tú cúi đầu rên rỉ, đau đớn như xé rách cơ thể cô. Nó chui vào từ từng lỗ chân lông, như thể trong mạch máu cô đầy những mảnh dao nhỏ tàn nhẫn đâm nát từng tế bào...

Chẳng lẽ lúc mang thai ai cũng đau đớn như vậy sao?

Quách Thanh Tú quằn quại trên giường, tầm nhìn của cô cũng dần bị mồ hôi làm mờ nhòe đi mất.

“Thanh Tú, Thanh Tú, Thanh Tú...”

Có tiếng kêu sợ hãi vang lên, truyền đến tai cô một cách kì dị và mơ hồ.

Quách Thanh Tú định giờ tay ra nắm lấy thứ gì đó, nhưng cô không còn sức, khiến vật nắm trong tay cũng rơi luôn xuống đất.

“Thanh Tú, em làm sao thế?”

Thời gian lúc ấy dài như vô tận. Mất một lúc lâu, Quách Thanh Tú mới thoát khỏi cơn đau thấu xương ấy.

Con đau này chẳng khác nào thủy triều vậy. Lúc đến thì dữ dội, mà lúc đi cũng hoàn toàn không để lại cảm giác gì cả.

Mặc dù mới có vài phút ngắn ngủi trôi qua, Quách Thanh Tú lại cảm thấy thời gian ấy dài bằng cả thế kỉ.

Khi cô phục hồi tinh thần thì Tăng Thanh Hải vẫn còn đang kinh ngạc nhìn cô.

Khuôn mặt thanh thoát của Quách Thanh Tú ướt nhẹp mồ hôi, sắc mặt tái nhợt. Cô nhìn Tăng Thanh Hải với vẻ yếu ớt.

“Anh Hải, sao... em lại đau như thế này?”

Quách Thanh Tú dần cảm thấy kì lạ. Con đau này không giống sự đau đớn mà một phụ nữ mang thai phải chịu đựng.

Trong khoảng thời gian này, cô đã xem khá nhiều sách về phụ nữ mang thai. Những cuốn sách ấy nói rằng, chỉ có lúc sinh con thì mới đau bụng dữ dội.

Vậy tại sao bây giờ cô lại phải trải qua cơn kinh khủng như thế chứ?

Tăng Thanh Hải rút khăn tay lau mồ hôi cho cô: “Đề anh đi tìm bác sĩ cho em...”

Quách Thanh Tú yếu ớt lắc đầu: “Không cần đâu anh Hải. Em cũng biết cơ thể em có điều gì đó bất thường mà. Con đau này lạ lắm, nó đến nhanh, mà lúc đi cũng chẳng để lại cảm giác gì cả. Nó không bình thường chút nào. Liệu có phải em bị bệnh lạ gì rồi không?”

Ánh mắt Tăng Thanh Hải chợt trở nên vô cùng lo lắng: “Lâm Việt Thịnh không nói cho em biết sao?”

“Nói cho em biết chuyện gì cơ?” Quách Thanh Tú mặt mày hỏi.

“Ý anh là nếu em bị bệnh gì, thì hẳn Lâm Việt Thịnh phải nói cho em biết chứ! Còn nếu anh ta không nói gì cả, thì em cũng không cần phải lo lắng!”

Quách Thanh Tú nghe vậy thì lắc đầu, thất thần nhìn trần nhà.

“Anh ấy không nói gì cả. Nhưng dạo gần đây, anh ấy lạ lắm...”

Tăng Thanh Hải chăm chú nhìn cô: “Lạ chỗ nào?”

“Đi sớm về muộn, hành tung cũng rất bí ẩn. Anh ơi, có phải sau khi anh với Vi Vi kết hôn, hai người cũng như thế không?” Quách Thanh Tú không thực sự hiểu rõ nam nữ ở chung với nhau thì sẽ như thế nào.

Tăng Thanh Hải nghe thế thì chỉ cười, đặt một cái gối sau lưng Quách Thanh Tú để cô dựa vào rồi mỉm cười an ủi cô.

“Không sao đâu, em đừng nghĩ vớ vẩn. Ai cũng nói người mẹ là vĩ đại nhất mà. Vì đứa trẻ trong bụng, em nhất định sẽ phải chịu khổ một chút.”

Bấy giờ, Quách Thanh Tú mới mỉm cười gật đầu, rồi lại đưa tay xoa bụng mình. Dường như cô cảm thấy có cái gì đó đang mơ hồ cựa quậy. Chúng như sóng nước quét qua, khiến cõi lòng cô tràn ngập hạnh phúc.

Cô chợt cảm thấy ấm áp như được một đôi tay vững chắc ôm lấy. Quách Thanh Tú bật cười vui vẻ, cô tự hào và hạnh phúc mỉm cười với Tăng Thanh Hải.

“Anh Hải, hình như con em biết đạp rồi!”

Quách Thanh Tú vui vẻ kêu lên, nhìn gương mặt hạnh phúc của cô, Tăng Thanh Hải chợt cảm thấy đắng cay vô cùng. Nếu đứa bé này là con của anh thì thật tốt biết bao.

“Anh Hải, mau đưa điện thoại cho em đi!”

Tăng Thanh Hải liền nhặt chiếc điện thoại rơi trên đất lên, đưa cho Quách Thanh Tú. Nhận lấy điện thoại, cô liền vội vã gọi cho Lâm Việt Thịnh.

“Lâm Việt Thịnh, bé yêu của chúng ta biết đạp rồi!”

“Ừ!”

Phản ứng của Lâm Việt Thịnh hơi khác so với dự liệu của cô, hắn chỉ thản nhiên đáp lại đáp lại một tiếng.

“Anh đang bận, lúc khác anh sẽ gọi lại sau.”

Lâm Việt Thịnh nhanh chóng cúp máy.

Quách Thanh Tú nghe vậy thì hơi thất vọng. Cô cất điện thoại rồi cười với Tăng Thanh Hải.

“Lâm Việt Thịnh cũng vui lắm.”

Quách Thanh Tú yên lặng hồi lâu rồi nói: “Anh Hải, em nghĩ con đầu này không bình thường chút nào. Vậy nên, anh đừng nói chuyện này cho Lâm Việt Thịnh biết nhé.”

“Anh ta không biết sao?” Tăng Thanh Hải ngạc nhiên.

Quách Thanh Tú nghiêm túc gật đầu: “Em vẫn chưa nói cho anh ấy biết. Không phải vừa rồi anh nói khi làm mẹ sẽ phải chịu khổ một chút sao? Nếu vậy thì để mình em chịu khổ là được rồi, không cần thêm một nửa phải lo lắng. Ngày nào Lâm Việt Thịnh cũng bận rộn với công việc, em không muốn làm anh ấy mệt mỏi.”

Trong đôi mắt Tăng Thanh Hải chợt hiện lên vẻ xót xa. Đến giờ mà cô vẫn còn lo lắng cho Lâm Việt Thịnh, thay vì lo lắng cho bản thân mình sao?

“Thật ra em có thể nói anh ta nghe một chút, ít ra thì như vậy anh ta cũng sẽ quan tâm em nhiều hơn.”

“Không, không cần đâu!”

Quách Thanh Tú nhẹ nhàng lắc đầu: “Có lẽ anh ấy biết một chút, nhưng lại không biết rõ. Thôi bỏ đi anh, cảm ơn anh vẫn luôn đây chơi với em nhé.”

Ánh mắt ấm áp của Tăng Thanh Hải vẫn nhìn cô không rời.

Anh không cần lời cảm ơn của cô. Anh hoàn toàn không muốn như vậy. Anh cũng không cần cô phải khách sáo...

“Thanh Tú, nếu em thấy ở nhà họ Lâm không quen thì cứ nói. Nếu có thời gian, em có thể về ngôi nhà trong rừng ở. Chỗ đó vẫn đang bỏ trống, mọi thứ ở đó đều đã được chuẩn bị sẵn cho em rồi.”

Tăng Thanh Hải dịu dàng cười: “Anh đã sắp xếp mấy vệ sĩ trông chừng xung quanh rồi. Sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu.”

Đôi mắt cô long lanh vui vẻ, một lát sau cô mới lắc đầu: “Nếu em dọn ra ngoài ở, Lâm Việt Thịnh sẽ không vui. Anh ấy không thích em ở ngoài.”

“Em quan tâm đến việc anh ta nghĩ gì như vậy sao? Thanh Tú, em đã thay đổi nhiều rồi, haha...”

Trong nụ cười của Tăng Thanh Hải có chút bất lực. Chẳng bao lâu trước, hai người họ sẽ bước lên lễ đường kết hôn.

Mà hiện giờ, anh lại chỉ có thể trơ mắt nhìn cô kết hôn sinh con. Cảm giác này, anh chẳng biết phải gọi tên nó như thế nào đây.

Tăng Thanh Hải đang chuẩn bị nói tiếp thì đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Anh đi nghe điện thoại nhé!”

Tăng Thanh Hải nghe máy.

“Hải, anh đang ở đâu thế?” Giọng nói của Lý Vi Vi truyền ra từ trong điện thoại.

“Sao vậy?” Tăng Thanh Hải bức mình hỏi. Mỗi lần anh đến thăm Quách Thanh Tú, cô ta đều gặng hỏi anh liên tục. Điều ấy khiến anh cảm thấy khá khó chịu.

“À, em muốn anh đưa em đi mua sắm...” Lý Vi Vi nũng nịu.

“Không được, giờ anh đang ở chỗ làm!”

Nói đoạn, anh nhanh chóng cúp điện thoại. Nhưng chẳng bao lâu sau, Lý Vi Vi lại gọi đến.

Nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một lúc, anh liền dứt khoát từ chối cuộc gọi, đồng thời nhấn luôn nút tắt máy.

Tăng Thanh Hải đi vào từ bên ngoài phòng bệnh, vẻ mặt lại tươi cười dịu dàng như cũ.

“Thanh Tú, em đói chưa? Anh làm vài món cho em ăn nhé?”

“Ai gọi cho anh thế?” Cô tò mò hỏi.

“Không có chuyện gì đâu, chỉ là người của công ty...”

Quách Thanh Tú quan tâm bảo: “Anh Hải, nếu anh bận thì cũng không cần ở đây chơi với em mãi đâu. Em ở một mình cũng quen rồi mà.”

Tăng Thanh Hải ngồi xuống: “Không bận đâu, chỉ là vài chuyện lật vật thôi.”

Anh chỉ mong bản thân có thể cứ lặng yên như vậy mà nhìn cô. Đối với anh, chỉ cần được nhìn thấy từng cử chỉ, hành động của cô, cũng là hạnh phúc lắm rồi.

Yêu một người, thực chẳng khác nào ăn phải bùa mê, ngày càng trở nên mù quáng.

Lúc này, trong một căn phòng khác, Lâm Việt Thịnh đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn.

Cách một bức tường, có thể nhìn thấy trên một chiếc giường lớn, có ba bốn người đàn ông đang bỏ nhào về phía bóng người đang nằm trên giường.

“Lâm Việt Thịnh, anh dám làm đến mức này cơ à?”

Tiếng Dương Hà Khuê đau đớn và đứt quãng truyền đến: “A, buông ra, đám rác rưởi các người cút hết ra cho tôi. Tất cả cút ngay cho tôi...”

Mỗi bên chân của Dương Hà Khuê bị một tên kéo ra. Bọn họ trực tiếp đè lên người cô ta, những hành động si nhục trên thân thể cô ta lại bắt đầu tiếp diễn.

Vô số lần chà đạp đã khiến cơ thể và tinh thần của Dương Hà Khuê ngáp ngáp bên bờ vực suy sụp.

“Lâm Việt Thịnh, thả tôi ra. Tôi là người hạ độc, tôi biết thuốc giải ở đâu...”

Dương Hà Khuê rốt cục không thể chịu đựng được nữa, liền lên tiếng cầu xin Lâm Việt Thịnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Lấy mạng đổi mạng

Trong phòng khách, sau khi Dương Hà Khuê tắm rửa xong và thay một bộ váy áo mới, cô ta cẩn thận sửa soạn lại bản thân một chút.

Khi cùng bị virus và bạo hành tình dục giày vò, thân thể của cô ta suy sụp một cách chóng mặt.

Trong gương, sắc mặt cô ta tái nhợt tiêu tụy, hốc mắt thâm quầng, đôi mắt vốn sáng long lanh cũng biến thành âm u tối tăm.

Mái tóc vốn suôn mượt như tơ cũng trở nên xơ rối, cô ta lấy tay vuốt một cái thì thấy từng cọng tóc một rơi xuống đất.

Đứng trước tấm gương trong phòng vệ sinh, cô ta suýt nữa không nhận ra chính mình.

Đôi tay run rẩy cầm lược, ngớ ngàng chải chuốt, bờ môi tái nhợt run rẩy.

Virus này nguy hiểm như vậy ư?

Nhưng vừa nghĩ đến việc Quách Thanh Tú sẽ phải lãnh hậu quả thì trong lòng cô chợt thoáng qua một chút vui vẻ.

Rất nhanh thôi, trong một tương lai gần cô ấy cũng sẽ biến thành đáng vẻ hiện tại cũng cô.

Lâm Việt Thịnh, để xem anh sẽ có phản ứng gì khi thấy người con gái mà anh yêu không còn xinh đẹp kiêu diễm nữa?

Một lúc lâu sau, Dương Hà Khuê mới chậm chậm bước ra.

“Em đẹp không?”

Cô đứng trước mặt hần mỉm cười yếu ớt, mặc dù là chết những vẫn có chút không cam lòng.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng dụi tắt điếu thuốc, nói: “Thuốc giải ở đâu?”

“Tuấn Khanh, anh đừng gắt gỏng với em. Yêu em nhiều một chút, nếu như vậy không chừng em sẽ nhất thời vui vẻ mà giao thuốc giải ra.”

Dương Hà Khuê mỉm cười, giọng nói có chút khàn khàn, không hề giống với giọng nói trong trẻo như chim Hoàng Anh lúc trước nữa.

Loại virus này quả thật rất nguy hiểm.

“Bớt nói nhảm đi, không phải cô lại muốn quay về ổ gà đó chứ?”

Thái độ lạnh lùng vô tình của Lâm Việt Thịnh khiến Dương Hà Khuê vô cùng tuyệt vọng.

Nhưng cô vẫn mỉm cười như cũ, cô cảm thấy nụ cười này là thứ đẹp đẽ nhất trên khuôn mặt cô, cô thích dùng nó để thu hút Lâm Việt Thịnh.

“Lại đưa em về đó đi? Ha ha, thân thể này của em không vùng vẫy nổi nữa rồi...khụ khụ...”

Dương Hà Khuê yếu ớt ho khan nhưng ánh mắt cô vẫn trong trẻo lạnh lùng.

Chậm rãi nhìn ra ngoài cửa sổ, dòng người bên ngoài xuôi ngược như nước chảy, mọi người đều đang bận rộn, mỗi ngày của họ đều là những ngày tươi đẹp, bọn họ còn rất nhiều thời gian, còn rất nhiều hạnh phúc để hưởng thụ.

Không giống cô, đến cuối cùng chỉ có thể chết đi một cách lạnh nhạt và đau khổ.

Lâm Việt Thịnh mất kiên nhẫn dụi tắt điếu thuốc xuống mặt bàn.

“Nhanh lên... Cô sẽ không nói với tôi, cô chỉ đang đùa giỡn tôi phải không?”

Dương Hà Khuê không tiếp tục treu ghẹo hần nữa, nghiêm túc nói: “Được, chỉ cần anh đồng ý với em ba yêu cầu thì em sẽ đưa anh thuốc giải.”

“Nói đi!”

“Thứ nhất, kết hôn với em; thứ hai, đưa em đi hưởng tuần trăng mật; thứ ba, đưa em đi đăng kí...”

Lâm Việt Thịnh đứng bật dậy: “Cô điên rồi à? Đừng nói ba điều kiện, tôi sẽ không đáp ứng bất kì một điều gì trong ba điều đó, trừ khi tôi mất lý trí.”

Dương Hà Khuê thấy hần không hề có ý muốn bàn bạc, cô cũng không tức giận chỉ đứng dậy khẽ mỉm cười.

“Vậy đành phiền anh tiếp tục nhốt em vào rồi.”

“Cô...”

Lâm Việt Thịnh tức sôi máu, hần túm lấy Dương Hà Khuê, nhưng Dương Hà Khuê chỉ mỉm cười, không phản kháng.

Cô mặc hần ngày càng siết chặt cô mình.

Không khí trong phổi ngày càng ít, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Hà Khuê dần ngợt ngạt đến đỏ bừng rồi từ từ chuyển sang màu tím ngắt.

“Cậu ba, mau buông tay ra, cô ta sắp chết rồi!”

Lê Hùng Việt vội vàng xông lên ngăn cản, nếu cứ để cậu chủ bóp như thế thì người phụ nữ kia chắc chắn sẽ chết trong tay cậu ấy mất.

Một khi người này chết chết thì vĩnh viễn không tìm thấy thuốc giải cho cô Quách.

Lâm Việt Thịnh vẫn đang vô cùng tức giận nên không hề lơ lửng tay. Mất một lúc lâu, khi đôi mắt Dương Hà Khuê đột nhiên tròng lên, hắn mới buông tay.

Hắn vừa buông tay, Dương Hà Khuê đã mềm nhũn gục xuống.

Lâm Việt Thịnh tức sôi máu, hận không thể đạp chết cô. Người phụ nữ đáng chết này, sao hắn lại chọn cô để chọc tức Quách Thanh Tú chứ?

Lê Hùng Việt tiến lên, đưa tay thăm dò hơi thở của Dương Hà Khuê rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta đứng dậy nói: “Cậu chủ, cô ta vẫn còn sống...”

“Ừ, nhốt cô ta lại, canh chừng cẩn thận, ghi lại tất cả những những người mà cô ta liên lạc cho tôi.”

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói, hắn không tin Dương Hà Khuê không sợ chết.

Khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn dùng mọi thủ đoạn để giày vò cô, thật khó tin, ý chí của cô lại kiên cường đến vậy, không chịu khuất phục không chịu gục ngã.

Nhưng dù sao cô vẫn sợ chết mà! Bệnh tình dần dần phát tác thì nhất định cô sẽ nghĩ cách đi tìm thuốc giải để uống.

Hiện giờ, Dương Hà Khuê đã bị Lâm Việt Thịnh khống chế trong căn phòng này.

Hơn nữa bên ngoài còn sắp xếp trạm gác ngầm, mọi góc ngách trong phòng đều lắp đặt cameras giám sát.

Điện thoại cũng bị nghe trộm, vì vậy Lâm Việt Thịnh nắm rõ như lòng bàn tay mọi hoạt động của Dương Hà Khuê.

Bóng đêm phủ xuống, Quách Thanh Tú đang chờ Lâm Việt Thịnh quay về, đã hơn mười giờ rồi mà hắn vẫn chưa về.

Quách Thanh Tú đứng dậy tắt TV, đi vào phòng tắm để chuẩn bị tắm rửa.

Cô nhìn mình trong gương, đột nhiên sự thay đổi trong giây phút ấy khiến cô cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Mắt cô rõ ràng đang nổi lên những tia máu màu đỏ, hai hốc mắt toàn là màu đỏ, rất đáng sợ.

Quách Thanh Tú ngây người, không biết nên làm gì?

Cô khò sở vuốt tóc, cảm giác kỳ quái truyền đến từ bàn tay khiến cô càng kinh ngạc.

Kẽ tay xen lẫn từng sợi tóc đen...

Cô sợ hãi mở to hai mắt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Để chứng minh cho suy đoán của mình, hai tay cô lại điện cường vào mái tóc mình.

Hàng loạt những sợi tóc bị cô kéo ra.

Đột nhiên giọt nước mắt sợ hãi tuôn ra từ hốc mắt Quách Thanh Tú, đây nhất định là mơ, nhất định là cô đang nằm mơ, nhất định chỉ là mơ thôi...

Mau tỉnh lại đi!!!

Thuận theo động tác của Quách Thanh Tú, hàng loạt những sợi tóc rơi nhẹ xuống mặt đất. Tóc rơi đầy sàn khiến cô sợ hãi, vội vàng quỳ rạp xuống mặt đất, nhặt những sợi tóc đang nằm ngổn ngang kia. Một búi tóc lớn trong lòng bàn tay, cô sợ đến mức run bần bật.

Quách Thanh Tú ra sức néo mặt mình để khiến bản thân tỉnh khỏi cơn ác mộng này.

Đau quá, cảm giác đau đớn mãnh liệt ấy làm cô ý thức được một cách rõ ràng rằng, cô không nằm mơ, tất cả đều là sự thật.

“A...” Quách Thanh Tú phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng.

Nhất định là cô đã mắc phải căn bệnh đáng sợ nào đó rồi, cô đã sớm cảm nhận được, sự đau đớn kỳ dị này rất bất thường.

“Thùng thùng thùng...” Di Trần đứng ngoài cửa ra sức đập cửa.

“Cô Quách, cô Quách, cô sao vậy?”

Hàng động của Quách Thanh Tú đã kinh động đến di Trần, một lát sau, cô mới bị mặt sàn lạnh buốt làm bừng tỉnh.

Không thể để cho di Trần biết được, không thể để Lâm Việt Thịnh biết.

Quách Thanh Tú hoảng loạn nhặt những sợi tóc lên rồi nhét chúng vào thùng rác, tiếp theo cô xé một tờ khăn giấy đắp lên mặt, luống cuống lau sạch nước mắt rồi mới bước ra ngoài.

Di Trần đứng gõ cửa hồi lâu thì bất đầu lo lắng hoảng sợ.

Lúc Quách Thanh Tú vừa mở cửa, bà bèn chạy vội vào.

“Cô Quách, xảy ra chuyện gì vậy?”

Quách Thanh Tú cúi thấp đầu, làm bộ đang tìm thứ gì đó, cô không dám để di Trần nhìn thấy mắt cô.

“Có một con gián trốn vào cống thoát nước rồi...”

Quách Thanh Tú thuận tay chỉ trỏ, di Trần vội chạy ngay qua đó tìm, nhân cơ hội ấy cô đi ra ngoài.

Cô không nói không rằng chui thẳng vào chăn.

Cả cơ thể cô như thể bị một bóng ma bao phủ, rốt cuộc cô bị sao vậy?

Di Trần tìm một vòng cũng không thấy con gián kia, lúc quay lại phòng ngủ thì thấy Quách Thanh Tú đã tắt điện đi ngủ rồi.

“Cô Quách, cô ngủ chưa?”

Không ai đáp lời bà nên di Trần nhẹ nhàng thờ dài một cái rồi đi ra khỏi phòng ngủ, sau đó bà lại nhẹ nhàng kéo cửa phòng ngủ lại.

Quách Thanh Tú vô cùng sợ hãi, cô vội vàng quờ lấy điện thoại rồi lên mạng tìm kiếm những triệu chứng kì lạ này.

Tìm một hồi cũng không thấy tài liệu gì liên quan đến mấy triệu chứng này, Quách Thanh Tú thất vọng vô cùng.

Từ khi cô mang thai tới nay cũng đã nằm viện vài lần, tại sao bác sĩ không hé miệng nửa lời về căn bệnh này nhỉ?

Lẽ nào là do cô nghĩ nhiều rồi?

Quách Thanh Tú lăn lộn trên giường cũng không sao ngủ được.

Đến tầm nửa đêm, Lâm Việt Thịnh mới về.

Quách Thanh Tú núp trong chăn giả vờ ngủ, Lâm Việt Thịnh tắt xong, sợ làm phiền cô nên động tác rất nhẹ nhàng.

Hắn khẽ khàng nằm xuống cạnh cô, vươn cánh tay kéo cô vào lòng.

Hắn vùi đầu vào gáy cô, tham lam hít hà mùi hương trên cơ thể cô.

Bàn tay luồn vào mái tóc cô, dịu dàng vuốt ve.

Một lát sau, hắn cảm thấy có chút bất thường, lúc rút bàn tay ra, cái cảm giác có thứ gì li ti quẩn lấy thật khó diễn tả.

Hắn bật đèn điện thoại lên, chậm chậm rọi vào tay.

Đột nhiên cảm giác đau đốn choáng ngợp đáy lòng hắn, cảm giác đè nén, đau khổ, hoảng sợ nữa chi phối toàn bộ thần kinh của hắn.

Trong lòng bàn tay, toàn bộ thứ rời bời lộn xộn kia là những sợi tóc đen của Quách Thanh Tú, nó rụng thưa thớt giống như lá mùa thu vậy.

Cho dù hắn có lo lắng thế nào, nỗ lực ra sao thì cũng không thể ngăn căn bệnh ác tính này ngừng phát tác.

Cái cảm giác đau khổ này khiến hắn không tài nào chấp nhận được, thân hình cao lớn của hắn nhẹ nhàng run lên.

“Anh Việt Thịnh, đèn chói mắt quá, em không ngủ được.”

Quách Thanh Tú vốn không hề ngủ, cô nằm nghiêng nên không nhìn thấy vẻ mặt và động tác của hắn. Chẳng qua chỉ là cảm thấy đêm hôm khuya khoắt, hắn bật điện thoại làm gì chứ? Cô muốn quay lại nhìn nhưng lại sợ hắn nhìn thấy đôi mắt đỏ như mắt thỏ của mình.

Vậy nên Quách Thanh Tú chỉ đành mơ màng lim dim mắt rồi lằm bằm.

Lâm Việt Thịnh giật mình, lập tức vo mớ tóc rụng thành một cục theo phản xạ rồi nắm chặt trong lòng bàn tay, sau đó tắt đèn điện thoại đi.

Đêm lại sa vào bóng tối mịt mờ, tối tới mức chẳng nhìn thấy cả năm ngón tay.

Lâm Việt Thịnh lại quay về giường, cánh tay lại ôm lấy Quách Thanh Tú, giọng nói trầm thấp: “Vẫn chưa ngủ à?”

“Ừm, em mới vừa ngủ được một lát thì lại bị anh đánh thức rồi.”

Lúc này Quách Thanh Tú mới chậm chậm xoay người, dựa khuôn mặt nhỏ nhắn vào khuỷu tay hắn.

Trong đêm tối, hơi thở ngọt ngào của cô hòa quyện với hơi thở nam tính của hắn.

Lâm Việt Thịnh cúi người, hôn lên cánh môi Quách Thanh Tú một cách chuẩn xác.

Quách Thanh Tú bỗng ngẩn người, đưa tay đẩy hắn ra rồi thoát khỏi lồng ngực hắn.

Quách Thanh Tú vuốt ve đường viền trên mặt hắn, ngón tay mảnh khảnh khẽ khàng mon trón khắp khuôn mặt hắn, chiếc mũi thẳng tắp, hàng lông mày rậm rồi trượt xuống bờ môi mỏng.

“Em đang khiêu khích anh à?” Lâm Việt Thịnh hỏi xấu xa.

Nói xong là nhào tới, Quách Thanh Tú chặn hắn lại, mỉm cười: “Đáng ghét, đừng làm ồn, em có chuyện muốn nói với anh...”

Bàn tay Lâm Việt Thịnh đã lún sâu vào bên trong áo cô, mon trón những đường cong ngọt ngào, tùy ý treu đùa nhào nặn nó trong tay.

Hơi thở gấp gáp của hắn cũng dần trở lên nặng nề.

“Em yêu à, có chuyện gì thì đợi anh làm chuyện này xong rồi lại nói nhé...”

“Này, không được, đồ xấu xa lưu manh nhà anh...”

Quách Thanh Tú giãy giụa, nhưng cả người cô đã bị Lâm Việt Thịnh ôm lấy rồi.

“Thử tư thế mới xem sao...”

Lâm Việt Thịnh cười xấu xa nói.

Đêm tối bởi có cảnh tượng mãnh liệt này mà êm dịu và đẹp đẽ hẳn lên.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào, phản chiếu rõ rệt bóng dáng hai người đang dây dưa triền miên lên bức tường.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Tôi có cách giày vò cô

Cuối cùng hai người họ cũng mệt mỏi kiệt sức mà nằm ngang ra giường, hơi thở của Quách Thanh Tú vẫn còn lộn xộn. Cô đưa tay quờ quạng mặt giường và cảm nhận được có rất nhiều tóc bị rụng. Quách Thanh Tú hoảng sợ, lập tức vờ qua loa nhưng lọn tóc kia lại rồi nhét xuống phía dưới gối.

Cảm giác hoang mang lạnh lẽo này khiến đầu óc cô trống rỗng.

Cô gối đầu lên cánh tay cường tráng rắn chắc của hắn, hít hà hơi thở nam tính của hắn.

“Lâm Việt Thịnh, anh ngủ chưa?”

Tĩnh lặng hồi lâu, Quách Thanh Tú đột nhiên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của đêm khuya.

“Ừm, anh chưa...”

Bàn tay Lâm Việt Thịnh vẫn chưa thỏa mãn, vẫn lưu luyến cơ thể mềm mại của cô.

Quách Thanh Tú túm lấy tay hắn, nghiêm túc hỏi: “Anh yêu em không?”

Lâm Việt Thịnh ngăn người, hấn lật người cô lại, để hai người mặt đối mặt. Mặc dù không nhìn rõ đôi mắt của đối phương nhưng hai người họ có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

“Lẽ nào bạn này vẫn chưa đủ chứng minh ư?” Lâm Việt Thịnh hỏi xấu xa.

Cô gái này đang nghĩ gì trong đầu vậy, hấn khao khát có thể docks lòng docks ruột yêu thương cô ấy chứ.

Cô lại còn có thể hỏi câu hỏi như vậy.

“Ha ha, cái đó không tính, đàn ông đều là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. . .”

“Vậy sao? Vậy thì nửa thân dưới của anh rất yêu em đó, điều đó cũng chứng tỏ anh yêu em”

“Thôi nào, thôi nào, chẳng đứng đắn gì cả. Em đang nghiêm túc đó. Lâm Việt Thịnh, rốt cuộc anh có yêu em không?”

Đột nhiên Quách Thanh Tú cảm thấy trong lòng trống rỗng, tựa như cả cơ thể cô đang bay lơ lửng ngoài không gian vậy.

Lâm Việt Thịnh nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên môi hấn rồi tỉnh tễ, cẩn thận hôn lên đó.

“Đương nhiên yêu rồi! Không yêu em thì anh ở lại đây với em làm gì?”

“Nhưng, anh muốn chúng ta sẽ mãi sống chung như vậy à?”

Thực ra Quách Thanh Tú muốn hỏi, tại sao anh không chịu kết hôn với em?

Kỳ thực, trước đây cô chưa từng muốn đề cập đến câu hỏi này, bởi cô chưa từng có ý nghĩ rằng Lâm Việt Thịnh sẽ lấy cô.

Khi ấy, khoảng cách giữa hai người quá lớn, cô chỉ là cô bé lọ lem không xu dính túi, còn hấn lại là kẻ có thể lực trong giới thương nghiệp, giàu có bậc nhất.

Chỉ cần hấn nói, cô có thể làm vợ hấn là cô đủ mãn nguyện rồi.

Nhưng hiện giờ cô không thấy mãn nguyện nữa, không phải vì tiền mà bởi vì đứa bé trong bụng cô.

Thật kỳ lạ, từ sau khi cô có em bé, mọi lo lắng của cô đều dồn hết cho tương lai của đứa trẻ.

Cô mong muốn có một gia đình êm ấm, để sau khi bé yêu chào đời, nó có thể có một gia đình hoàn thiện, có thể có cả tình yêu của ba lẫn mẹ.

Lâm Việt Thịnh cũng không lường trước được Quách Thanh Tú sẽ hỏi như vậy, hấn chột ngẩn ra.

“Anh không muốn sống chung với em à?”

Quách Thanh Tú hơi buồn bực: “Từ trước đến nay anh chưa từng muốn kết hôn sao?”

Lâm Việt Thịnh lạng thính, hai chữ ‘kết hôn’ này hình như quá nặng nề rồi, hôm nay cũng có một người phụ nữ thúc ép hấn nguyên ngày rồi.

Quách Thanh Tú thấy Lâm Việt Thịnh lạng thính như vậy, cô cảm thấy lòng tự ái của mình tổn thương nghiêm trọng.

Cô tức giận nói: “Biết ngay là anh chưa từng muốn kết hôn mà, thôi bỏ đi, coi như em chưa hỏi gì.”

Cô quay người đi, nước mắt lã chã rơi xuống.

Lâm Việt Thịnh kéo cô lại, nhưng Quách Thanh Tú luôn kháng cự lại hấn, Lâm Việt Thịnh chỉ đành ngồi dậy, nằm xuống cạnh cô. Nào ngờ Lâm Việt Thịnh vừa nằm xuống thì cô liền xoay người, đáp lại hấn chỉ có bóng lưng lạnh lùng. Cứ giằng co năm lần bảy lượt như vậy, Lâm Việt Thịnh vẫn không nhìn thấy khuôn mặt Quách Thanh Tú.

“Cô bé ngốc này, em sợ không ai thêm lấy à?” Lâm Việt Thịnh pha trò nói.

Quách Thanh Tú lau nước mắt: “Ai sợ không ai thêm lấy chứ? Không phải chỉ ai đó tự cho mình là ngu si mới lo lắng không lấy được vợ à?”

Lâm Việt Thịnh ôm lấy Quách Thanh Tú từ phía sau: “Ừ, vậy cứ để kẻ ngu si này không lấy nổi vợ đi. Nhưng đẹp trai, giàu có như anh kiểu gì cũng lấy được vợ.”

“Hừ!” Quách Thanh Tú vẫn không quan tâm hấn, không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy chua xót.

Lâm Việt Thịnh lại vùi mặt vào gáy cô, tham lam hít hà hương thơm trên cơ thể cô, sự dịu dàng nơi trái tim dâng trào.

“Cô bé ngốc, đương nhiên anh sẽ cưới em rồi...” Hấn ôm chặt lấy cô, sao hấn nữ không lấy cô chứ? Đời này kiếp này của hấn đều là của cô mà, sao hấn có thể buông tay cô chứ?

“Vậy nếu em vừa già vừa xấu thì sao? Anh còn yêu em không?” Quách Thanh Tú thăm dò, thực chất là nói lên tiếng lòng mình.

Tranh cãi mất hồi lâu, trọng tâm vẫn là câu nói ấy, thực ra cô đang lo lắng, nếu cô trở lên già nua xấu xí thì tình yêu giữa cô và hấn cũng sụp đổ.

Điều quan trọng hơn là tính mạng của cô hiện giờ đang đi loanh quanh trên con đường kia.

“Quách Thanh Tú, có đôi lúc em ngốc thật đấy, hiện giờ em đã rất già rất xấu rồi mà anh còn không chê em. Em nên cảm thấy hạnh phúc bởi anh yêu em không phải vì em có nhan sắc...”

Lời nói của Lâm Việt Thịnh cũng an ủi Quách Thanh Tú đôi chút. Trong lòng cô cũng cảm thấy an tâm, kiên định hơn.

“Đúng rồi, Việt Thịnh, ngày mai em sửa soạn đi thấp hương cho ba.”

“Ừ, để anh bảo Lê Hùng Việt đưa em đến đó.”

“Không cần đâu, em không thích có nhiều người đi theo, em chỉ muốn nói chuyện với ba một mình thôi.”

Lúc Quách Hoàng Tùng mất, Quách Thanh Tú đau buồn đến mức không muốn tham gia lễ viếng.

Cũng có thể là quá đau thương nên cô không dám đối mặt.

Đến hiện giờ, cô mới từ từ đẩy lùi được nỗi đau ấy, mới có dũng cảm để đối mặt.

“Không được, một mình em đi không ổn. Nếu em không thích thì có thể để anh ta đứng ở cổng nghĩa trang đợi em.”

Đây là vấn đề liên quan đến an toàn của cô, Lâm Việt Thịnh tuyệt đối không thỏa hiệp lùi bước.

“Được rồi! Em ngủ đi!”

“Ừm, ngủ ngon!”

Quách Thanh Tú vẫn chưa quay người lại, lòng bàn tay cô vẫn nắm một nhúm tóc, trong lòng vẫn có cảm giác đau đớn âm ỉ. Nếu cứ tiếp tục rụng như vậy, sớm muộn gì cũng rụng trọc mất! Trong đầu Quách Thanh Tú bỗng hiện lên hình ảnh cô biến thành hình dáng đáng sợ của một người quái dị.

Cùng lúc ấy, bàn tay Lâm Việt Thịnh cũng đang nắm một nhúm tóc lộn xộn. Vốn dĩ hấn muốn kéo cô vào trong lòng nhưng lại sợ bị cô phát hiện.

Cho dù hấn rất buồn ngủ, một lát sau khi nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô, cơn buồn ngủ của hấn chợt tiêu tan hết. Hấn ngồi dậy, đi đến trước cửa sổ, bắt đầu hút thuốc.

Bóng đêm tràn đầy sầu muộn giống hệt với tâm trạng khi này của hấn, âm u mịt mờ không lối thoát.

Sáng sớm hôm sau, Quách Thanh Tú đột nhiên bừng tỉnh từ trong mơ, cô lập tức nhớ đến nhúm tóc trên giường.

Bấy giờ trời cũng đã sáng rõ rồi, ánh nắng chói mắt rọi vào cửa sổ khiến căn phòng tràn ngập ánh sáng, những thứ trên giường càng nhìn thấy rõ ràng hơn.

Quách Thanh Tú hoảng loạn bò dậy, tìm khắp giường một lượt thì phát hiện nhúm tóc nhỏ dưới gối của mình.

Cảm tạ trời đất, cuối cùng cũng không phải điều đáng sợ mà cô đã tưởng tượng.

Cô đứng dậy, xông vào nhà vệ sinh rồi nhìn đôi mắt mình trong gương.

Trong mắt vẫn toàn là những tia máu màu đỏ, vô cùng đáng sợ.

Cô chạy đến phòng thay đồ, lấy chiếc kính râm ra đeo, xong xuôi mới yên tâm một chút.

“Chào buổi sáng cô Quách!”

Di Trần bước vào quét dọn phòng ốc, lúc nhìn thấy Quách Thanh Tú đeo kính râm đi từ phòng ra, bà vô cùng kinh ngạc.

“Cô Quách, sao trong nhà mà cô lại đeo kính vậy?”

“À, tối qua tôi không ngủ sâu giấc, nên mắt kích ứng với ánh nắng mặt trời, bị chảy nước mắt, vậy nên cháu đeo kính để che...”

Di Trần bình tĩnh lại, chân tay luống cuống đi đóng cửa sổ lại.

“Cô Quách, đều tại tôi không cẩn thận, tôi không nên mới sáng sớm đã mở cửa sổ ra như vậy.”

Nhưng trên thực tế, rõ ràng tối qua bà đã đóng cửa sổ lại rồi, trên bệ cửa sổ vẫn còn một cái gạt tàn, bên trong đầy tàn và tro thuốc. Di Trần giặt mình, bà biết người mở cửa chính là Lâm Việt Thịnh.

“Cô Quách, cô xem này, mới có một đêm mà cậu chủ đã hút bấy nhiêu điếu thuốc, sao có thể như vậy nhỉ? Mấy điếu thuốc này chẳng phải thứ tốt đẹp gì, cứ hút như vậy sẽ mắc ung thư phổi mất.” Di Trần cảm râm. Mặc dù chỉ là người giúp việc trong nhà họ Lâm, nhưng bà sớm đã thành người một nhà với họ và coi chủ nhà như người thân của mình.

Quách Thanh Tú xử lý xong móng tóc dưới gối liền đi đến trước cửa sổ, nhìn cái bệ cửa sổ mà Di Trần đang lau. Thấy cái gạt tàn đầy áp tro thuốc cô hơi đau lòng.

Đêm qua, rõ ràng sau khi hai người họ triển miên, Lâm Việt Thịnh đã ngủ mà.

Sao ở đây lại có tàn thuốc, lẽ nào đêm qua hán không hề ngủ mà đứng đây hút thuốc ư?

Sao lại vậy chứ? Sao hán lại phiền muộn nhỉ? Là tại những lời cô nói ư?

Tâm trạng Quách Thanh Tú rối bời, cô cảm thấy giữa hai người họ có một sự khoảng cách vô hình.

“Di Trần, anh Việt Thịnh đi lúc nào vậy?”

Di Trần nhớ lại một chút: “Chắc khoảng hơn năm giờ sáng. Lúc đi còn dặn dò tôi, bảo tôi chuẩn bị bữa sáng cho cô, sau đó còn bảo cậu Việt đưa cô đến khu mộ nữa.”

Anh ấy đi sớm như vậy ư?

Trên thực tế, Lâm Việt Thịnh thức trắng cả đêm, trong tay vẫn nắm móng tóc của Quách Thanh Tú. Hán cảm thấy tính mạng cô đang dần dần cách xa hán, còn hán lại lực bất tòng tâm.

“Ừm, vâng!” Quách Thanh Tú mặt ừ mảy chau đi xuống tầng, ăn bữa sáng với tâm trạng buồn tẻ không ngon miệng.

Tâm trạng vui vẻ tối qua dường như đã bốc hơi sạch theo ánh nắng buổi sáng rồi.

Hoặc là, tâm trạng của cô vốn chẳng vui vẻ gì.

Dùng xong bữa sáng, Lê Hùng Việt lái xe đưa cô đến khu mộ.

Khu mộ cách rất xa thành phố, đi mất khoảng gần một tiếng đồng hồ mới dần nhìn thấy.

Xa xa có một đỉnh núi lớn, những ngôi mộ và bia mộ xếp hàng ngay ngắn.

Nơi đây là một thế giới khác, là nơi an nghỉ của tất cả mọi người.

Cuộc đời của mỗi con người bước cuối cùng sẽ là đến đây, nằm yên lặng lại trong đất.

“Đến rồi, cô Quách!” Lê Hùng Việt dừng xe, Quách Thanh Tú đeo kính râm, ôm một bó hoa cúc trắng tinh rồi chui ra khỏi xe.

“Anh đợi tôi ở ngoài này đi!” Quách Thanh Tú thản nhiên nói, Lê Hùng Việt đáp một tiếng rồi đứng ngoài cổng đợi cô.

Con gió lạnh lẽo thổi qua, cây đại thụ trong khu mộ rào rạc rụng lá, lá khô rơi cả lên vai cô.

Tiêu điều hiu quạnh quá, hình ảnh trước mặt cũng biến thành hai màu trắng đen đơn điệu.

Có đôi khi, dừng cảm nhận hiện thực, rất cần thời gian để thích ứng dần.

Quách Thanh Tú đứng lại trước ngôi mộ của Quách Hoàng Tùng. Trên bia mộ, bức ảnh trắng đen của ông vẫn còn rất rõ nét, trên khuôn mặt vẫn còn vương nụ cười thản nhiên.

Nước mắt từ từ tuôn ra từ hốc mắt, Quách Thanh Tú bày hoa xuống trước phần mộ của Quách Hoàng Tùng.

“Ba à, con đến thăm ba đây, ba có nghe thấy giọng nói của con không?”

Giọng nói của Quách Thanh Tú rất nhỏ, vô cùng mỏng manh, mang theo một sự đau khổ khác khoải không thể quên, thể hiện nỗi nhớ sâu sắc đối với người thân thiết.

Cái chết là thứ không thể chống lại, mất đi rồi thì sẽ vĩnh viễn mất đi, cho dù bạn quan tâm một người nhiều biết bao nhiêu, đến cuối cùng vẫn sẽ là mất đi.

họ.

Nước mắt Quách Thanh Tú tuôn rơi mất kiểm soát, rơi ngày càng nhiều.

“Ba à, con rất nhớ ba, người biết không? Con hiện giờ thành cô nhi thật rồi! Trước đây, lời nói này của con chỉ để chọc giận ba thôi. Những năm tháng không có ba bên cạnh, con vẫn luôn cố gắng sống tốt, bởi con tin rằng sẽ có một ngày ba trở về. Vì vậy con hoàn thiện bản thân, con phải để ba thấy, con ba là một cô gái ưu tú nhất, cho dù ba không ở bên, con cũng có thể làm một đứa con gái ngoan...”

Quách Thanh Tú khóc không thành tiếng, giống như thể trút tất cả sự nghẹn ngào đau khổ được dồn nén trong thời gian qua vậy.

“Ba à, con rất hối hận, ba có thể cảm nhận được sự hối hận của con không? Hiện giờ con rất bất lực, thực sự...”

“Thanh Tú, em không cô đơn mà, em còn có anh nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Không cho phép cô ở bên cạnh hắn

Giọng nói dịu dàng vang lên sau lưng, Quách Thanh Tú giật mình, đột ngột quay phắt đầu ra sau.

Bóng dáng Tăng Thanh Hải xuất hiện trong tầm mắt anh.

Tăng Thanh Hải mặc bộ âu phục thoải mái màu trắng, ôm một bó hoa trong tay, anh cúi người đặt bó hoa tươi lên trước mộ của Quách Hoàng Tùng, trịnh trọng cúi người một cái.

"Chú Quách, cháu đã hứa với chú, cháu muốn chăm sóc thật tốt cho Thanh Tú, trọn đời trọn kiếp. Chú yên tâm đi, cháu nói được làm được, bất kể cháu với Thanh Tú có thân phận thế nào, cháu sẽ không từ bỏ lời hứa của mình."

Trên gương mặt ôn hòa của Tăng Thanh Hải là biểu cảm vô cùng chân thành.

Trái tim Quách Thanh Tú tràn ngập cảm giác ấm áp, cô mỉm cười, cho dù khóe mắt vẫn vương chút nước mắt.

"Thanh Tú, bây giờ em không sợ nữa rồi chứ?"

Quách Thanh Tú cười cười gật đầu: "Anh Hải, sao anh lại tới đây?"

"Ừ, hôm nay là giỗ đầu của chú Quách, anh đến đây với chú, để chú đỡ phải trợ một mình."

Tăng Thanh Hải nói chuyện vô cùng chân thành, trái tim như sắp bị cảm giác ấm áp nhấn chìm.

"Thanh Tú, sao em lại đeo kính râm?"

Chiếc kính râm bản to che khuất quá nửa gương mặt cô, trông rất không cân đối, trong trí nhớ của anh, Quách Thanh Tú cũng không đeo kính râm.

Sắc mặt Quách Thanh Tú có phần lạnh đi: "Anh Hải, em bị một căn bệnh lạ rất đáng sợ."

"Mau nói cho anh nghe!"

Quách Thanh Tú im lặng trong chốc lát, sau đó gom hết dũng cảm tháo kính xuống, ngẩng mặt lên nhìn Tăng Thanh Hải: "Anh nhìn mắt em đi..."

Tăng Thanh Hải liếc mắt nhìn, bỗng chốc chấn động, anh không ngờ rằng hóa ra mắt cô lại thế này...

"Thế này là...?"

Quách Thanh Tú cay đắng ngồi bệt xuống đất: "Em cũng không biết thế này là thế nào, tóc em rụng từng búi to, mắt cũng đỏ ửng như thế này, em thực sự rất sợ, em định đi kiểm tra lại lần nữa."

Tăng Thanh Hải nhìn đôi mắt của cô, hồi lâu sau mới khẽ cười: "Không sao đâu, có phải gần đây em lại bị đau đầu nữa không. Mắt em như thế này là do mao mạch trong mắt bị vỡ, lát nữa anh cùng em đi mua ít thuốc chống sung là được."

Nỗi lo sợ trong lòng Quách Thanh Tú bỗng chốc tan biến ngay.

"Thật vậy sao? Không phải chứng bệnh kì lạ gì đúng không?"

"Khà khà, anh lừa em làm gì, lúc trước cũng có đợt anh đau đầu vô cùng, trong mắt cũng nổi tơ máu thế này này, em đừng sợ!"

Quách Thanh Tú vui vẻ mỉm cười: "Cảm ơn anh quá, anh Hải, em thực sự không biết nên cảm ơn anh thế nào mới được."

Tăng Thanh Hải chỉ mỉm cười, anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

"Vẫn còn sớm, anh đưa em đi mua thuốc, sau đó cùng nhau ăn bữa cơm nhé, được không?"

"Được ạ!"

Khi rời khỏi khu mộ, Quách Thanh Tú bảo Lê Hùng Việt quay về trước, cô ngồi lên xe của Tăng Thanh Hải, rời khỏi nội thành.

Tăng Thanh Hải lái xe rất vững vàng, Quách Thanh Tú ngồi yên ở bên cạnh.

"Thanh Tú, em có còn nhớ không? Cửa hàng bán hạt dẻ rang mà lúc trước em thường đến bây giờ bị di dời rồi."

Quách Thanh Tú mỉm cười: "Ồi, vậy ạ, em thực sự không biết tại sao lúc trước em thích ăn hạt dẻ rang đến thế, nhưng bây giờ không thích ăn một chút nào."

Ánh mắt của Tăng Thanh Hải thoáng hiện vẻ thất vọng, cô ấy quên hết rồi!

"Không quan trọng lắm, con người luôn cần trưởng thành, sẽ từ từ tiếp nhận cái mới và quên đi chuyện cũ."

Quách Thanh Tú có chút ngẩn ngơ.

"Thanh Tú..." Tăng Thanh Hải khẽ gọi một tiếng, Quách Thanh Tú không đáp lời anh.

Tăng Thanh Hải gọi thêm tiếng nữa, Quách Thanh Tú mới ngẩng mặt lên, trên mặt toàn mồ hôi lạnh, biểu cảm trông rất đau đớn.

"Em sao thế?"

Tăng Thanh Hải vội vàng dừng xe bên vệ đường.

Quách Thanh Tú nghiêng hai hàm răng, mũi chun lại, lông mày nhíu chặt lại đầy đau khổ, "Đau quá!"

Mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo trên người cô.

Tăng Thanh Hải vội vàng cởi áo khoác ngoài quần chặt cơ thể cô lại.

"Em chịu đựng thêm một chút nữa, anh đưa em đến bệnh viện..."

Quách Thanh Tú vươn tay nắm chặt bàn tay Tăng Thanh Hải, đau đớn nói: "Em đau quá... Đừng, đừng nói với Lâm Việt Thịnh!"

Tăng Thanh Hải thấy trái tim mình tan vỡ trong một khoảnh khắc, cô ấy đã bị bệnh đến mức này mà còn sợ để Lâm Việt Thịnh biết, trong lòng cô ấy, địa vị của người đàn ông kia quan trọng cỡ nào?

Chiếc xe nhanh chóng tiến vào bệnh viện, Tăng Thanh Hải bế Quách Thanh Tú chạy thẳng vào bệnh viện.

"Thanh Tú, cố gắng lên, sắp đến nơi rồi!"

Con đau như nước biển tràn tới, Quách Thanh Tú dần dần mất đi thần trí.

Cảm giác như toàn thân từ từ rơi xuống vực sâu của đau đớn, mãi mãi không thể trốn thoát được.

Thật kì lạ, rõ ràng cô đã đau đến mức này rồi, tại sao vẫn chưa chết vì đau nhỉ?

Cũng không biết đã qua bao lâu, Quách Thanh Tú dần dần tỉnh táo lại.

"Thanh Tú, em tỉnh rồi!"

Tăng Thanh Hải lập tức ghé tới, mừng rỡ nắm lấy tay cô.

Quách Thanh Tú yếu ớt nhìn anh một hồi lâu, dường như bây giờ mới nhớ ra mình đang ở đâu.

"Anh Hải, cảm ơn anh đã cứu em!"

"Thanh Tú, sao em lại nói năng khách sáo như vậy với anh."

Anh không cần sự cảm kích của cô, anh cũng không cần sự áy náy của cô, thứ anh cần không phải điều đó.

"Anh Hải, anh thật tốt!"

Quách Thanh Tú lên tiếng, giọng nói rất yếu.

"Em không sao là được rồi, bác sĩ vừa mới rời đi..."

"Anh Hải, bác sĩ nói em bị bệnh gì vậy?"

Tăng Thanh Hải im lặng một lúc rồi mới cười cười: "Bác sĩ chẳng nói gì cả, chắc là kết quả xét nghiệm chưa có! Em đừng lo lắng, bác sĩ nói em bé trong bụng em rất mạnh khỏe, ban này vừa làm siêu âm xong, đứa bé biết cử động rồi, rất to rồi."

Tăng Thanh Hải cố ý chuyển đề tài, tâm trạng Quách Thanh Tú dần dần tốt hơn, chỉ cần thảo luận chủ đề liên quan đến đứa bé, cô sẽ có tâm trạng sáng lạng như mặt trời.

"Anh Hải, làm phiền anh đưa điện thoại cho em."

Tăng Thanh Hải mang túi xách của cô tới. Quách Thanh Tú mở điện thoại ra, trên màn hình đã có một đồng cuộc gọi nhờ, toàn đến từ số của Lâm Việt Thịnh.

Cái người này, chắc chắn đã nhận được báo cáo của Lê Hùng Việt nên cuống rồi.

Quách Thanh Tú cười cười lắc đầu, gọi lại cho Lâm Việt Thịnh, ở đầu dây bên kia, tốc độ nhận cuộc gọi của Lâm Việt Thịnh vô cùng nhanh: "Quách Thanh Tú, cô chết dí ở cái xô nào rồi?"

Trong điện thoại vang lên tiếng hét như nổi trận lôi đình của Lâm Việt Thịnh, hấn gần như gào ầm lên.

Tai của Quách Thanh Tú suýt điếc vì tiếng hét của hắn.

Cô vội vàng đề điện thoại ra xa tai một chút.

"Lâm Việt Thịnh, đừng tức giận nữa, do em không tốt, em không nói với anh là vì em đang ở bệnh viện."

Lâm Việt Thịnh cuống lên: "Làm cái gì thế? Bị thương ở đâu rồi?"

Giọng điệu nôn nóng như thể người vừa nổi giận xung thiên là một người khác, Quách Thanh Tú thấy lòng ngọt ngào hơn.

"Không sao đâu, chỉ ôm bé con đi siêu âm thôi, anh Hải đưa em đến. Bây giờ làm xong rồi, anh đến đón em về nhà đi!"

"Được rồi, em đợi đây, đến ngay đây." Lâm Việt Thịnh ngắt cuộc gọi.

Quách Thanh Tú cắt điện thoại đi, mỉm cười nhìn Tăng Thanh Hải.

"Anh Hải, ngại quá, lúc nào cũng làm phiền anh, à phải rồi, Lý Vi Vi bây giờ thế nào rồi? Đã có thai chưa?"

Tăng Thanh Hải lắc đầu: "Bọn anh còn trẻ, tạm thời chưa có ý định này."

Chưa nói dứt câu, chuông điện thoại của Tăng Thanh Hải đã vang lên.

Quách Thanh Tú che miệng cười: "Chắc không phải điện thoại của Lý Vi Vi đấy chứ, đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay."

Tăng Thanh Hải liếc nhìn màn hình rồi mỉm cười với Quách Thanh Tú: "Em đoán đúng rồi, đúng là cô ấy, anh ra ngoài nhận điện thoại chút nhé."

"Anh đi đi! Em nằm nghỉ một lát."

Tăng Thanh Hải cầm điện thoại, mặt mũi u ám đi ra ngoài.

Lý Vi Vi này, không hiểu đang làm cái gì, chỉ cần anh ở bên ngoài hơi lâu một chút, điện thoại dò hỏi của cô ta đã gọi tới nơi.

"A lô..."

"A Khiêm, bây giờ anh đang ở đâu thế?" Lý Vi Vi vội vàng hỏi.

Tăng Thanh Hải im lặng trong chốc lát, có vẻ không khách sáo nữa: "Em có chuyện gì?"

"À, em đặt một nhà hàng, trưa nay cùng nhau ra ngoài ăn nhé!"

Tăng Thanh Hải lạnh lùng đáp: "Hôm nay anh rất bận, công ty có rất nhiều việc cần xử lý."

Tăng Thanh Hải cầm điện thoại, đứng ở tận cuối hành lang.

Nếu như anh chịu quay đầu, anh sẽ nhìn thấy ngay ở một lối rẽ, Lý Vi Vi đang cầm điện thoại, buồn bã nhìn theo anh.

Từ lúc anh ra khỏi cửa, cô ta đã lái xe theo dõi anh.

Cô ta biết rất rõ anh đang làm gì.

Từ sáng sớm đã lảng vảng bên ngoài biệt thự nhà họ Lâm, sau đó theo xe của nhà họ Lâm, đến khu mộ, rồi lại lái ra khỏi khu mộ.

Lý Vi Vi theo sát không sót một đoạn nào, cô ta từng thật thà tin rằng giữa Tăng Thanh Hải và Quách Thanh Tú không có tư tình gì.

Nhưng bây giờ, cô hiểu rất rõ rằng, trái tim anh chưa từng gạt bỏ vị trí của cô gái này.

Cảm giác thất bại nặng nề đè nén khiến cô ta không thể thở được, cô ta không chịu nhận thua, rõ ràng cô ta mới là người thắng trên chiến trường này.

Bởi vì có được, còn khó chịu hơn cả việc mất đi sao?"

"Hải, hôm nay là sinh nhật em, lẽ nào anh không thể mừng sinh nhật cùng em sao?" Lý Vi Vi làm nũng với anh.

"Công việc còn rất nhiều, thế này đi, tối nay anh về chúc mừng em, được không?"

Tăng Thanh Hải đã cho cô một con đường lui, Lý Vi Vi thấy sự việc có chuyển biến tốt nên biết đường rút lui: "Được! Vậy tối nay em đợi anh nhé!"

Lý Vi Vi cúp máy, cầm điện thoại mà ngẩn ngơ, nhìn Tăng Thanh Hải đi vào phòng bệnh, trái tim cô khó chịu như bị dao cứa.

Tăng Thanh Hải vội vàng đi vào phòng bệnh, phát hiện ra không thấy bóng dáng Quách Thanh Tú đâu nữa.

Anh hơi khựng lại, điện thoại đổ chuông, anh mở ra xem, hóa ra là tin nhắn mà Quách Thanh Tú gửi tới.

"Anh Hải, cảm ơn anh đã đưa em đến bệnh viện. Em đi đây, Lâm Việt Thịnh tới đón em rồi, em thấy anh đang gọi điện thoại, à phải rồi, ban nãy hình như em nhìn thấy Lý Vi Vi."

Tăng Thanh Hải ẩn thoát khỏi tin nhắn, tầm mắt anh hướng tới chiếc áo khoác bị vứt tùy tiện trên nền đất.

Anh bước tới, lặng lẽ cúi người, nhặt áo khoác của mình lên.

Có lẽ, trong lòng Quách Thanh Tú, anh cũng giống chiếc áo khoác này, cô chưa từng trân trọng.

Gương mặt tuấn tú của Tăng Thanh Hải trở nên méo mó.

Anh cứ yêu cô bất chấp tất cả, mà cô thì cứ như thế này, lúc không cần đến anh nữa thì nhẹ nhàng vứt bỏ anh.

Một chiếc Rolls Royce màu đen đi ngang qua khu phố sầm uất.

Quách Thanh Tú ngồi trên ghế phó lái, Lâm Việt Thịnh lái xe, có vẻ vẫn còn tức giận.

Hắn không thích nhìn thấy Quách Thanh Tú và Tăng Thanh Hải ở cạnh nhau.

"Anh lại ghen nữa à?"

"Anh có đâu?" Lâm Việt Thịnh kiêu ngạo hất cằm, vừa phách lối vừa bạo ngược.

"Nhưng mà tại sao em lại nghĩ thấy mùi chua loét nhỉ, lẽ nào không phải từ trên người anh sao?"

Quách Thanh Tú cố ý trêu đùa hắn, Lâm Việt Thịnh thẹn quá hóa giận: "Quách Thanh Tú, em quá đáng quá đáng, tại sao em cứ nhân lúc không có anh mà đi hẹn hò với cái tên cận bã kia vậy."

Quách Thanh Tú tức giận vì câu nói này của anh: "Anh Hải không phải người cận bã, Lâm Việt Thịnh, anh nói ghê tởm quá đấy. Bọn em hẹn hò bao giờ?"

"Hừ, không có chắc? Nếu không có, tại sao áo vest của anh ta lại đắp trên người em?"

"Em ngất, không phải em đã giải thích với anh rồi sao, chúng em tình cờ gặp nhau ở khu mộ, sau đó em phát bệnh, anh ấy đắp áo lên cho em."

Lâm Việt Thịnh im lặng, cô ấy lại phát bệnh à?

"Lâm Việt Thịnh, anh không nhớ mọn đến thế chứ?" Quách Thanh Tú cười cười hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Chạy tới hong kong chờ sinh

Lâm Việt Thịnh trừng đôi mắt đen sâu thăm thẳm, lặng lẽ trừng cô một lúc lâu mới nói với giọng ngang ngược: "Sau này không được phép ở cùng anh ta nữa, nghe rõ chưa hả?"

"Đúng là một kẻ bạo ngược, hôm nay mà không có anh ấy bên cạnh, chưa biết chừng em đã ngất bên vệ đường rồi."

"Hừ, nếu không có anh ta, em mới không ngồi trên xe của anh ta được!"

"Được rồi được rồi, không nói mấy chủ đề nhạt nhẽo này nữa. À phải rồi, bác sĩ nói thế nào?"

Lâm Việt Thịnh nhìn vào đôi mắt đỏ như của Quách Thanh Tú, hần chỉ có thể vờ như không nhìn thấy.

Quách Thanh Tú cảm thấy rất kì lạ, Lâm Việt Thịnh vừa vào bệnh viện, không nói năng gì đã đưa cô ra khỏi đó.

Dường như hần không hề quan tâm đến bệnh tình của cô.

"Bác sĩ, quan tâm cái đám đó nói gì, rặt một đám lang băm, phải rồi, anh định đưa em đi Hong Kong xem thế nào."

"Xem cái gì cơ?"

Lâm Việt Thịnh nhìn chăm chăm vào mắt cô: "Em tự nhìn xem, mắt em đỏ như mắt thỏ, chắc chắn có gì đó không bình thường."

Quách Thanh Tú chớp chớp mắt nhìn hần.

"Anh chê em đấy à?"

"Đúng vậy, anh chê em rồi, anh không thích cả ngày ngủ cùng với một con thỏ."

Lâm Việt Thịnh cố ý nói vậy.

"Lâm Việt Thịnh, anh dám chê em cơ à, em còn chưa chê anh đấy, anh nhìn anh đi, suốt ngày hút thuốc, mồm miệng toàn mùi thuốc, đúng là chết ngạt mất thôi."

Quách Thanh Tú cố ý kêu lên, Lâm Việt Thịnh nhân cơ hội đó mà nhào tới, ấn cô lên ghế sofa.

Hôn lên cái miệng nhỏ của cô, dường như đang trừng phạt, ban nãy cô chê hần, bây giờ hần ngang ngược hôn lại cô.

Hần khóa chặt khoang miệng cô, đầu lưỡi chu du trong khoang miệng, tìm kiếm mật dịch ngọt ngào của cô.

Mỗi tế bào ở trong buồng phổi của Quách Thanh Tú sắp bị hần hút cạn, cô liều mạng cự tuyệt.

Hồi lâu sau, Lâm Việt Thịnh mới chịu buông ra, Quách Thanh Tú mặt mũi đỏ bừng, cô thở hổn hển.

Trái tim vẫn đang đập dữ dội không theo quy luật nào.

"Lâm Việt Thịnh, anh là tên khốn nạn, anh tính để cho em chết ngạt phải không?"

"Ha ha, là do em quá kém cỏi, hôn bao nhiêu lâu thế rồi mà không học nổi cách lấy không khí, em nói xem, có phải IQ của em quá thấp rồi không."

"Hừ, đáng ghét, không muốn để ý tới anh nữa." Quách Thanh Tú quay mặt đi, tiếp tục thở hào hển.

"Đừng tức giận, nào, hôn thêm cái nữa, ngày mai anh đưa em đi Hong Kong, di Trần sẽ đi cùng chúng ta qua đó."

Lâm Việt Thịnh nghiêm túc nghịch nghịch mái tóc cô.

Sự biến hóa trên cơ thể cô, hẳn có thể cảm nhận được rõ ràng, hẳn bắt buộc phải điều chỉnh lại tâm tình, để bản thân mình trông có vẻ thả lỏng hơn một chút.

Hắn không muốn để cảm xúc của mình ảnh hưởng tới cô, khiến cô rơi vào hoang mang.

"Thực sự phải đi Hong Kong hả? Em rất sợ..."

Lâm Việt Thịnh nhéo mũi cô: "Nếu như không đi, sau này bé con có vấn đề gì, chắc chắn em sẽ bảo anh không quan tâm đến nó. Hãy, làm thẳng đàn ông sao mà khó thế!"

Quách Thanh Tú giờ chân đạp hẳn một cái, Lâm Việt Thịnh tiện tay nắm lấy cổ chân cô mà nắn nắn.

"Ha ha, có phải không thỏa mãn được ham muốn của em không? Thực ra Hong Kong gần như thế, bay đi bay về chừng một tiếng là được, anh vẫn có thể thỏa mãn bất cứ nhu cầu nào của em."

"Cút đi, ai cần anh thỏa mãn chứ."

Thực ra trong lòng Quách Thanh Tú có chút thịnh thích, Lâm Việt Thịnh đề ý tới đứa con của họ như vậy, thực sự nằm ngoài dự đoán của cô.

"Nào, hôn cái nào!"

Lâm Việt Thịnh nói, Quách Thanh Tú vẫn chưa chuẩn bị xong đã "tách" một tiếng, khoảnh khắc thân mật giữa hai người được lưu lại.

"Này, em vẫn chưa chuẩn bị xong mà, cho em xem xem, có phải xấu chết đi được không?"

"Không cho em xem!"

Lâm Việt Thịnh cố ý giơ điện thoại lên cao, Quách Thanh Tú nhảy lên bắt lấy.

Khi cô sắp chạm được vào điện thoại, cánh tay Lâm Việt Thịnh quét qua, chiếc điện thoại lại bị anh cướp mất.

Quách Thanh Tú giậm chân: "Này, cho em xem với..."

Lâm Việt Thịnh nhìn Quách Thanh Tú tức giận rồi mới đưa điện thoại cho cô: "Nhìn đi, rất xấu xí."

Quách Thanh Tú nhận lấy cái điện thoại, Lâm Việt Thịnh đã cài đặt hình ảnh chụp chung của hai người làm hình nền điện thoại.

Trên ảnh chụp, Quách Thanh Tú ngả vào lòng Lâm Việt Thịnh, cô mỉm cười rất hạnh phúc.

Mà Lâm Việt Thịnh trông vừa ngang ngược phanh lối vừa khôi ngô tuấn tú, hai người ở bên nhau đều cười rất ngọt ngào, rất ấm áp.

"Thế nào, không xấu hoắc chứ, ôi, cái cô gái này..."

Cứ vui đùa hạnh phúc như thế, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Việt Thịnh đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, đi Trần đi theo sau, kéo vali hành lý.

Lúc khởi động xe, Quách Thanh Tú quay đầu nhìn về phía sau, nơi mà cô đã sống gần nửa năm càng lúc càng xa khỏi tầm nhìn của cô.

Cứ có cảm giác không ổn lắm, như thể lần này đi, cô sẽ không có cơ hội quay về nữa.

Sau khi vào sân bay, Lâm Việt Thịnh nắm chặt bàn tay cô, cho đến khi tiễn cô đến cửa an ninh của sân bay.

"Sau khi đến đó thì gọi điện thoại cho anh!"

Lâm Việt Thịnh cuối cùng cũng buông tay cô ra, Quách Thanh Tú cảm giác mình như một chiếc lá rụng, dập dềnh, không biết sẽ lưu lạc tới đâu.

"Lâm Việt Thịnh..."

Quách Thanh Tú nhìn hắn với vẻ lưu luyến, từ giây phút này cô mới biết được, hóa ra mình quyến luyến người đàn ông này đến thế.

Nghe thấy tiếng gọi nghẹn ngào của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh càng thấy cảm giác đau xót trong lòng nặng nề hơn.

Hắn vội vã đẩy cô vào bên trong.

"Đừng khóc nữa, đừng để anh cười em thêm."

Lâm Việt Thịnh lớn tiếng nói, Quách Thanh Tú quay đầu cười với hắn, nước mắt cũng chảy ra.

"Khốn nạn, tôi còn lâu mới khóc vì anh nhé?"

Quách Thanh Tú kéo va-li, vội vàng rời khỏi đó, nhưng cứ đi được vài bước, vẫn thường xuyên quay đầu lại.

Cô nhìn thấy Lâm Việt Thịnh đứng trong đoàn người, ánh mắt thâm trầm nhưng vẫn nóng bỏng mà ảm áp nhìn về phía cô.

Cô rất muốn chạy ngược trở về, sau đó nói với hắn, cô không muốn đi Hong Kong, cô không muốn đi một chút nào.

Thế nhưng, khi bàn tay cô sờ đến chiếc bụng đã gò lên của mình, cô lại lập tức kiên định đi về phía trước.

Vì đứa trẻ này, cô không thể không nhẫn nhịn cảm giác cô quạnh nhất thời này.

Trên máy bay, Quách Thanh Tú nghịch điện thoại mà ngẩn ngơ.

Mới rời khỏi Lâm Việt Thịnh chưa được nửa tiếng, cô đã thấy nhớ hắn lắm rồi, phải làm sao đây?

Cô muốn nghe giọng hắn, cô muốn nghe hắn mắng, nghe hắn nói cô là một người phụ nữ ngốc.

Nhưng trên máy bay không được mở máy, cô đành phải nhẫn nhịn.

Di Trần cười cười: "Cô Quách, nhanh thôi, còn nửa tiếng nữa, chúng ta xuống máy bay là có thể gọi điện thoại qua bên đó rồi."

Quách Thanh Tú buồn rầu nhìn di Trần: "Di Trần, có phải tôi vô dụng lắm không? Mới được một lúc mà tôi đã nhớ anh ấy rồi."

"Khà khà, chuyện này rất bình thường thôi. Cậu chủ cũng lưu luyến cô lắm, nếu không phải do công việc quá bận rộn, chắc chắn cậu chủ sẽ đích thân đưa cô đi Hong Kong. Nhưng cô cũng đừng quá lo lắng, bên phía Hong Kong đã được chuẩn bị ổn thỏa cả rồi, cậu chủ là một người đàn ông rất chu đáo, cậu chủ sẽ không để cô chịu thiệt đâu."

Dù sao có một người thân quen là di Trần ở bên cạnh, Quách Thanh Tú cũng dần dần yên tâm hơn, thỉnh thoảng lại sờ bụng mình.

"Bé con, bây giờ chúng ta đang ngồi máy bay nè, con có thể cảm nhận được không? Con có thấy nhớ ba con không?"

Quách Thanh Tú nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói chuyện với bé con trong bụng mình.

Sau khi xuống máy bay, bên đó có xe đón Quách Thanh Tú đã đợi sẵn bên ngoài.

Tuy rằng chỉ là hành trình bay ngắn ngủi nhưng Quách Thanh Tú cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vốn định xuống máy bay sẽ gọi điện thoại cho Lâm Việt Thịnh, nhưng sau khi ra khỏi sân bay, cô lại ngủ gật trên xe.

Khi mở mắt ra một lần nữa, chiếc xe đã dừng trước biệt thự bên bờ biển.

"Di Trần, không phải chúng ta đi bệnh viện sao? Đây là chỗ nào vậy?"

Di Trần mỉm cười: "Cậu chủ đã cho mời bác sĩ nước ngoài tốt nhất đến đây để chữa trị cho cô, có lẽ vẫn cần đến bệnh viện, nhưng trước hết ở đây quan sát một thời gian đã, cô Quách chỉ có thai thôi mà, có phải bệnh nặng gì đâu?"

Quách Thanh Tú bán tín bán nghi nhìn di Trần, theo di Trần xuống xe.

Thực ra nếu nhìn từ bên ngoài thì căn biệt thự này khá giống với căn biệt thự ở thành phố S, chỉ có điều ở bên ngoài có thêm một vòng tường bao và vài người bảo vệ canh gác.

"Di Trần, sao tôi cảm thấy là lạ, trị an ở Hong Kong không bằng trong nước à? Cần thiết phải dựng tường bao cao như vậy ư?"

"Cô Quách, sao cô nghĩ nhiều như vậy, hay là cô gọi điện thoại cho cậu chủ đi?"

Quách Thanh Tú lắc đầu: "Trước hết không cần đâu, chúng ta vào đi, mệt quá, tôi muốn tắm một cái!"

Phòng ốc na ná nhau, đến cả phòng ngủ cũng giống, vẫn có di Trần bên cạnh, chỉ thiếu mỗi Lâm Việt Thịnh.

Cô và Lâm Việt Thịnh tách ra rồi, cách nhau một đại dương sâu thẳm.

"Xin chào cô Quách, tôi là Wister, tôi là bác sĩ tư nhân của cô..."

Quách Thanh Tú vừa vào nhà đã có một người đàn ông ngoại quốc râu ria xồm xoàm mặc âu phục mỉm cười bước tới.

Quách Thanh Tú khựng lại, dờ dẫm giờ tay ra.

"Chào ông!"

Thực ra người ngoại quốc này vẫn rất trẻ, chỉ là bộ râu đó khiến người ta đó không thể chấp nhận được, đôi mắt màu xanh nhạt còn thấp thoáng nét cười.

"Anh Wister, đợi cô Quách nghỉ ngơi trước đã rồi hãy kiểm tra!" Di Trần nhìn mặt mũi Quách Thanh Tú một mắt mà lên tiếng nhắc nhở.

"Được thôi, không gấp, mời cô Quách cứ tự nhiên!"

Wister mỉm cười nói.

Khóe miệng Quách Thanh Tú hơi giật giật, cô từ từ lên tiếng, di Trần đi ngay phía sau cô.

Cũng may mà có di Trần đi theo, nếu không cô thực sự không quen việc sống một mình trong hoàn cảnh xa lạ.

"Di Trần, chúng ta phải ở đây trong bao lâu?"

Quách Thanh Tú ngồi trên giường, hai tay ôm bụng, rất nhớ cảm giác ở trong nước.

Di Trần vội vàng sắp xếp quần áo, cười cười: "Nếu cô Quách rất nhớ cậu chủ thì gọi một cuộc về hỏi đi, chưa biết chừng bây giờ cậu chủ đang lo cho cô Quách đây?"

"Tôi đâu có nhớ anh ấy!" Quách Thanh Tú không hề gọi điện, cô đặt điện thoại xuống, từ từ đi tới trước khung cửa sổ, kéo chiếc rèm có viền hoa ra, nhìn về vùng biển rộng lớn ở phía xa xa.

Thực ra khu nhà ở gần biển này còn có vài căn biệt nữa, nhưng khoảng cách giữa các căn khá xa nhau.

Bờ biển ở đây toàn đá ngầm, không có bãi cát xinh đẹp như bờ biển trong nước, nói thật lòng, có vẻ khá buồn tẻ.

Quách Thanh Tú đi vài vòng, cầm điện thoại lên, bắt đầu gọi vào số của Lâm Việt Thịnh.

Điện thoại đổ chuông rất lâu, đầu dây bên kia mới vang lên một giọng nói.

"Xin chào, tôi là Huỳnh Minh San, trợ lý của tổng giám đốc Lâm, tổng giám đốc đang họp."

Quách Thanh Tú khẽ khựng lại: "Ồ, không sao đâu, lát nữa tôi lại gọi cho anh ấy."

"Ồi, là cô Quách hả! Phiên cô đợi một lát, tôi đi hỏi lại."

Nhận ra được giọng của Quách Thanh Tú, Huỳnh Minh San lập tức đổi thái độ, cầm điện thoại bước nhanh ra ngoài cửa.

Quách Thanh Tú đợi mãi, một hồi lâu sau, trong điện thoại cuối cùng vang lên tiếng của Lâm Việt Thịnh.

"Đến nơi chưa?"

"Đúng vậy, đến rồi, bây giờ khá ổn, Lâm Việt Thịnh, anh có nhớ em không?"

Quách Thanh Tú nghe thấy giọng hân, tâm trạng đã sáng ngời lên.

"Anh đang bận, lát nữa anh sẽ gọi lại cho em!"

Lâm Việt Thịnh không nói gì nhiều đã cúp điện thoại, Quách Thanh Tú có chút thất vọng, không giống với tưởng tượng của cô lắm.

Di Trần nhìn gương mặt thất vọng của Quách Thanh Tú mà lập tức tiến tới an ủi: "Cô Quách, có phải cậu chủ bận lắm không?"

Quách Thanh Tú cười cười lắc đầu: "Tôi không sao đâu, di Trần, di cứ đi làm việc đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Tôi thực sự bị bệnh sao

Thái độ có phần lạnh nhạt của Lâm Việt Thịnh khiến trong lòng Quách Thanh Tú nảy sinh cảm giác không vui, nhưng nghĩ lại, có lẽ hẳn thực sự bận rộn nên cô cũng không để ý lắm.

Ngày hôm sau, Wister kiểm tra cơ thể cho Quách Thanh Tú.

Chủ yếu là xét nghiệm máu, sau khi làm một số xét nghiệm thông thường, lấy mẫu máu của cô, đặt trong thùng thuốc.

"Cô Quách, bình thường cô có cảm nhận được một số cảm giác bất thường không?"

Quách Thanh Tú chần chừ trong chốc lát rồi nghiêm túc nói: "Có, có lúc cảm thấy vô cùng đau đớn, không thể nào chịu nổi..."

"Còn nữa, anh nhìn mắt tôi xem, đồng tử mắt này là thế nào? Cả chuyện tóc tôi không ngừng rụng xuống..."

Tóc của Quách Thanh Tú bây giờ đã rụng đến mức không còn dày như lúc trước nữa.

Có lúc cô thậm chí không dám đi soi gương, sợ nhìn thấy bộ dạng của bản thân mình mà hết hồn.

Wister chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng cầm bút lên ghi lại mô tả của cô.

"Bác sĩ Wister, tôi bị làm sao vậy?"

"Ừm!" Wister suy nghĩ: "Có lẽ một là một số chứng bệnh tổng hợp đặc biệt của thời kỳ mang thai, nhưng những chuyện này tạm thời không ảnh hưởng gì đến trẻ trong bụng, còn về tình hình cụ thể, phải đợi khi có kết quả phân tích mẫu máu, tôi mới có thể cho cô một câu trả lời chính xác. Trước khi chưa có kết luận của tôi, cô đừng nghĩ lung tung, ngoài ra còn phải bổ sung dinh dưỡng..."

"Nhưng tôi không thấy thèm ăn gì cả!"

"Đúng vậy, phụ nữ trong thời kỳ mang thai có khẩu vị không tốt lắm, cho nên tôi ghi một số thực đơn trước, để đi Trần đi nấu, cô ăn ít nhưng chia làm nhiều bữa..." Câu trả lời của Wister tuy rằng không tường tận lắm nhưng cũng khích lệ Quách Thanh Tú rất nhiều.

Bây giờ hi vọng lớn nhất của cô là bé con có thể ra đời bình an, còn về việc cô mắc bệnh gì, điều này chẳng hề quan trọng.

Cô không sợ đau, vì bé con, cô phải làm một người mẹ dũng cảm.

Lúc ở nhà họ Lâm, ngoài đi Trần ra còn có một đầu bếp theo cùng.

Quách Thanh Tú phát hiện ra sức ăn của mình cũng càng ngày càng tệ, trước kia lúc còn nghèo khổ có rất nhiều thứ muốn ăn mà không ăn được; nhưng bây giờ, đối diện với một bàn đầy sơn hào hải vị, cô lại không muốn ăn chút nào.

Dường như đã quen với xa hoa, không thể nào quay về với cảnh bần hàn được nữa.

Lâm Việt Thịnh đã chiều hư cái miệng của cô rồi.

Di Trần bưng một bát canh gà bước vào, cười cười bảo: "Trước khi đi cậu chủ đã dặn cẩn thận, canh gà này nhất định phải hớt lớp dầu ở bên trên, nếu không cô Quách cảm thấy ngứa sẽ buồn nôn."

Quách Thanh Tú mỉm cười, Lâm Việt Thịnh có tâm tư này ư?/

Trước kia cô chỉ cảm thấy hẳn là một tên nhà giàu thừa kế gia sản mà không có đầu óc, vừa phong lưu vừa băng hoại đạo đức.

Nhưng bây giờ xem ra tất cả những thứ đó không phải sự thật.

Nói thật lòng, hẳn còn là một người đàn ông vô cùng trách nhiệm.

Quách Thanh Tú bưng bát canh gà, nhấp một hớp.

Nếu như Lâm Việt Thịnh có thể đến thăm cô là tốt rồi.

"Cô Quách, ngày mai chúng ta đến bệnh viện kiểm tra phụ khoa, chỉ là kiểm tra phụ khoa thông thường thôi, xem tình hình đứa bé thế nào." Di Trần mỉm cười.

"Ừm, được!"

Buổi sáng ngày hôm sau, có hai người bảo vệ lái xe, đưa Quách Thanh Tú và Di Trần đến bệnh viện Hong Kong.

Sau khi vào viện mới phát hiện ra sản phụ đến Hong Kong khám bệnh quá nhiều, Quách Thanh Tú bảo Di Trần đi xếp hàng, cô ngồi đợi ở hành lang bên ngoài bệnh viện.

Trước kia khi có Lâm Việt Thịnh bên cạnh, bất kể là ở đâu cũng không cần xếp hàng.

Dường như thế giới này tồn tại vì hắn, quyền lực của kẻ có tiền được thể hiện rất rõ trên người hắn.

"Cô Quách..."

Quách Thanh Tú đang ngẩn ngơ thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi quen thuộc từ xa vọng tới.

Quách Thanh Tú quay đầu lại, bóng dáng Dương Diệp Sơn đập vào mắt cô.

Cô mỉm cười đứng dậy.

"Dương Diệp Sơn... Thật không ngờ có thể gặp được anh ở đây, anh cũng đến khám bệnh à?"

Dương Diệp Sơn chỉ đứng xa xa chứ không bước tới, người đàn ông như hắn ta đứng ở đó khiến không ít người phải nhìn chằm chằm.

Dương Diệp Sơn khẽ cười: "Không phải đến khám bệnh, tôi có một người bạn ở đây nên đến thăm cậu ấy."

Dương Diệp Sơn nhìn vào bụng cô: "Một mình cô ở đây à?"

Quách Thanh Tú nhún vai: "Anh ấy rất bệnh, chắc tôi phải ở Hong Kong chờ sinh rồi."

Ánh mắt của Dương Diệp Sơn thoáng hiện vẻ kinh ngạc: "Đúng là một người đàn ông thiếu trách nhiệm, dám hắt cô tới chỗ này."

Dương Diệp Sơn nói rồi làm một động tác tay ra hiệu, bảo vệ phía sau đều lui đi hết.

Hắn vẫy vẫy tay với Quách Thanh Tú: "Qua đây, tôi nói cái này với cô."

Quách Thanh Tú khựng lại, thấy đi Trần vẫn phải xếp ở cuối hàng ngũ dài dằng dặc, cô đành đi theo sau Dương Diệp Sơn, đi tới một hành lang rộng rãi trống trải khác,

Bên này là khu điều trị nội trú, không có nhiều bệnh nhân lắm, chỉ thỉnh thoảng có y tá vội vàng đi qua.

Dưới ánh nắng mặt trời, gương mặt của Quách Thanh Tú trắng đến mức gần như trong suốt.

Chỉ là trong mắt vẫn còn một ít tơ máu, khiến trông cô hơi hao hao con thỏ.

"Cô rất yêu người đàn ông đó hả?" Dương Diệp Sơn đột ngột quay người lại, nhìn Quách Thanh Tú nghiêm túc.

"Tôi..." Quách Thanh Tú nở nụ cười xán lạn: "Ừ, tất nhiên..."

Dương Diệp Sơn lắc đầu và thở dài: "Rời khỏi hắn đi! Đi theo tôi..."

Quách Thanh Tú cười ha ha: "Anh đùa gì vậy, con tôi đã lớn chừng này rồi, sao tôi có thể đi theo anh được. Được rồi, Dương Diệp Sơn, cảm ơn anh lần trước đã giúp tôi, nhưng đùa cũng phải có giới hạn, tôi không thích người khác nói xấu về anh ấy."

Dương Diệp Sơn nhíu chặt đôi lông mày rậm: "Cô cho rằng tôi đang đùa sao?"

Từ gương mặt nghiêm túc của hắn, Quách Thanh Tú có thể nhận thấy một chút bất thường: "Ồm, tôi phải đi đây, chúng ta hôm khác lại nói chuyện nhé!"

Dương Diệp Sơn kéo cánh tay cô.

"Cô bị hắn lừa rồi, cô có biết không?"

"Lừa? Anh muốn nói gì vậy?"

"Cô bị người ta hạ độc rồi, hơn nữa loại virus này rất kinh khủng, lúc trước tôi tưởng cô biết, cho nên không nói ra, nhưng bây giờ tôi mới phát hiện, hóa ra cô không hề biết..."

"Virus gì cơ?" Quách Thanh Tú thấy đầu óc mình hơi choáng váng, cô muốn ngắt đi, đủ loại triệu chứng quái lạ dồn vào một chỗ, điều này rõ ràng là biểu hiện cho sự bất thường của cơ thể cô.

Dương Diệp Sơn thở dài thật dài: "Lần trước, khi cô khám bệnh ở chỗ này, bác sĩ đã lấy máu làm xét nghiệm, cô bị một loại virus sinh hóa, loại virus này có thể khiến người ta từ từ chết đi, hơn nữa quá trình từ vong rất đau đớn."

Mặt mũi Quách Thanh Tú trắng bệch: "Vậy, vậy, con của tôi có bị ảnh hưởng gì không?"

Dương Diệp Sơn khẽ lắc đầu: "Tôi không rõ lắm, tôi không được biết nhiều, nếu cô muốn biết tường tận hơn, cô có thể đi chất vấn Lâm Việt Thịnh."

"Nhưng, có lẽ anh ấy cũng không biết, tôi không hề nói với anh ấy rằng tôi có những phản ứng bất thường ấy..."

Quách Thanh Tú nở nụ cười thâm thương, bàn tay nhỏ nhắn siết chặt lại, trong lòng cô có một giọng nói đáng sợ đang không ngừng gào thét: Người nhà họ Quách đều phải chết!!!

Đúng vậy, khi cô chìm đắm trong tình yêu của hắn, cô đã quên mất rằng, hắn đã từng nguyên rủa cô một cách độc ác như thế nào.

Người nhà họ Quách hại chết em gái hắn, việc báo thù của hắn có lẽ chưa bao giờ ngừng lại.

Nhưng cô không dám tin, người đàn ông mà cô yêu say đắm thực sự hại cô như vậy.

Dương Diệp Sơn nhìn phản ứng của Quách Thanh Tú mà thấy đau lòng.

"Tôi cũng hi vọng là hắn không biết, nhưng, bây giờ tốt nhất cô nên hỏi hắn cho rõ ràng. Nói thật lòng, bây giờ hắn không nên vứt bỏ cô ở đây. Bị nhiễm loại virus này có thể phát bệnh vào bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, cô cũng có thể..."

Dương Diệp Sơn không muốn nói tiếp nữa.

Quách Thanh Tú nhìn Dương Diệp Sơn, nước mắt lăn dài.

Quệt bừa vài cái, cô ngơ ngẩn cúi đầu xuống.

"Đây rốt cuộc là loại virus gì, làm phiền anh điều tra giúp tôi, đây là số điện thoại của tôi, tôi đợi điện thoại của anh."

Quách Thanh Tú đột nhiên có cảm giác choáng váng như trời đất sụp xuống.

Cô bối rối cầm bút lên, viết số điện thoại đưa cho Dương Diệp Sơn.

Dương Diệp Sơn khẽ khàng từ chối.

"Không cần đâu, tôi có số điện thoại của cô, chỉ có điều tôi không thích người nhà họ Lâm cho lắm, cho nên không liên lạc với cô. Nhưng bây giờ nếu cô đã biết đáp án, vậy thì tôi sẽ đi điều tra cho rõ ràng."

Trong đôi mắt của Quách Thanh Tú lộ ra chút trống rỗng vì thất vọng.

Dương Diệp Sơn nhìn cô rất chăm chú, hồi lâu sau mới nói: "Tôi đi đây, cô tự mình bảo trọng nhé."

"Ừ, tạm biệt!"

Quách Thanh Tú đưa mắt nhìn theo bóng dáng Dương Diệp Sơn từ từ biến mất ở tận cùng của hành lang.

Thực sự như vậy sao?

"Cô Quách, cô Quách, đến lượt cô rồi..."

Dì Trần vất vả lắm mới xếp hàng xong, thế mà vừa quay đầu đã phát hiện ra không thấy Quách Thanh Tú đâu nữa, đi tìm nửa vòng bệnh viện mới tìm được đến đây.

Mặt mũi Quách Thanh Tú lạnh tanh, toàn thân như bị bao phủ bởi cảm giác đau buồn phảng phất.

"Cô Quách, cô sao thế?"

"Không sao, chúng ta đi kiểm tra đi!"

Quách Thanh Tú cố gắng để duy trì sự bình tĩnh.

Phản kiểm tra sản khoa tiếp đó lại khiến Quách Thanh Tú rất yên tâm, bé con rất khỏe mạnh, cơ thể cô không có gì bất thường. Tất cả dấu hiệu cho thấy, cô không bị bệnh, điều duy nhất khiến cô đau đớn là loại virus sinh học đó, đang từ từ xâm nhập vào mạch máu của cô.

Từ lúc kiểm tra xong cho đến khi về nhà, Quách Thanh Tú yên lặng đến đáng sợ.

Dường như cô đang chờ đợi điều gì đó, lại giống như đang sợ hãi điều gì đó.

"Cô Quách, có phải cô thấy không thoải mái không?" Dì Trần cuối cùng cũng phát hiện ra sự bất thường của cô.

"Dì Trần, dì cứ làm việc đi, đừng lo cho tôi, tôi rất ổn!"

Đến cửa nhà, vừa vặn gặp phải bác sĩ Wister.

"Cô Quách, đúng lúc tôi đang định đi tìm cô, đây là loại thuốc tôi mới kê đơn, mỗi ngày cô uống hai lần..."

Wister cầm một đồng lọ thuốc tới, mỉm cười đón đường Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú nhận lấy mấy lọ thuốc, liếc mắt nhìn qua, bên trên toàn chữ tiếng Anh, Quách Thanh Tú đọc không hiểu nên trả lại cho bác sĩ Wister.

"Thuốc của nước ngoài, tôi đọc không hiểu gì, không uống..."

"Ôi, cô Quách, những thứ thuốc này đều giúp ích cho cơ thể cô, cô nhất định phải uống!"

Wister đuổi theo sau lưng Quách Thanh Tú chạy lên tầng, Quách Thanh Tú đột ngột dừng lại, lừng lững nhìn thẳng vào bác sĩ.

"Tôi chỉ mang thai thôi chứ có phải bệnh nhân đâu, tại sao tôi phải uống thuốc? Uống thuốc có hại cho em bé, anh đừng ở đây lừa tôi."

Wister gãi đầu: "Ồi, tôi phải giải thích với cô thế nào đây. Thực ra những thứ này không phải thuốc, chỉ là thuốc bổ bình thường, gia tăng sức đề kháng."

Quách Thanh Tú trừng mắt nhìn anh ta: "Nếu đã không phải thuốc, vậy thì tôi càng không uống."

Hết người này đến người khác lừa dối cô, tưởng cô là con ngốc chắc? Cô không bị lừa đâu.

"Cô Quách, nếu như không uống, các triệu chứng của cô sẽ nặng thêm, điều này cũng không tốt cho cô và đứa bé..."

Quách Thanh Tú nhìn anh ta bằng ánh mắt sắc bén: "Triệu chứng gì của tôi sẽ nặng thêm?"

"Thì là, thì là..." Wister đột nhiên nhớ ra là mình đã lỡ lời, muốn tiếp tục che giấu.

"Bác sĩ Wister, tôi nhớ ra rồi, bao giờ anh định báo kết quả kiểm tra máu cho tôi biết?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Anh dám cưới cô ấy

"Ồm..." Bác sĩ Wister vốn nói tiếng Trung rất tốt, đột nhiên bị hỏi, anh ta không biết nên giải thích với Quách Thanh Tú thế nào.

"Có phải Lâm Việt Thịnh bảo anh không được nói với tôi không?"

Quách Thanh Tú dồn ép anh ta, từng bước từng bước ép buộc, khiến Wister không còn đường lui nữa.

"Cô Quách, mọi chuyện không như cô nghĩ đâu, thực sự có thể có thuốc giải, cậu chủ Lâm đang cố gắng."

Bác sĩ Wister giải thích với vẻ bất lực, anh ta tưởng rằng Quách Thanh Tú đã biết từ lâu rồi.

Nhưng, bây giờ có được câu trả lời như vậy từ chỗ Wister, trong lòng Quách Thanh Tú coi như hiểu rõ.

Cô mệt mỏi quay người, đi về phía phòng ngủ trên tầng.

Nằm ngửa trên chiếc giường rộng lớn, Quách Thanh Tú lặng lẽ rơi nước mắt.

Buổi sáng ngày hôm sau, cô nhận được cuộc gọi từ Dương Diệp Sơn.

"Thực ra tôi không muốn..."

"Anh cứ nói thẳng đi, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi..."

Quách Thanh Tú lạnh lùng ngắt ngang câu nói do dự của Dương Diệp Sơn, trên thực tế, cô đã thức trọn một đêm.

Chờ đợi trong đau khổ...

"HVE... Đây là tên của loại virus, không dễ chữa trị, thuốc giải rất khó tìm, nhưng sẽ không nguy hại đến tính mạng quá nhanh." Dương Diệp Sơn bình tĩnh nói.

Trái tim Quách Thanh Tú đã run rẩy không ngừng, cô gần như không cầm nổi điện thoại nữa.

Hết lần này đến lần khác được chứng thực.

"Cô sẽ không đến mức chịu không nổi chứ?"

Dương Diệp Sơn thấy Quách Thanh Tú hồi lâu không có phản ứng gì, lo lắng cất tiếng hỏi.

"Không, tôi rất ổn, cảm ơn anh!"

Quách Thanh Tú cúp điện thoại trong cảm giác chết lặng.

Cô vẫn luôn cho rằng mình rất kiên cường, rất dũng cảm, hóa ra bản thân cô yếu đuối thế này.

HVE...

Lâm Việt Thịnh, tại sao anh đối xử với tôi như thế?

Hai bàn tay Quách Thanh Tú không ngừng run lên, không thể nào khống chế được, nước mắt lăn tăn rơi xuống.

Nếu như anh thực sự không yêu tôi, vậy thì buông tha tôi đi, tại sao phải cưỡng ép giữ tôi lại, để tôi chìm ngập trong địa ngục?

Có phải, tôi biến thành tro anh mới thấy vui?

Khoảnh khắc đó, Quách Thanh Tú rất muốn chạy tới bên cạnh Lâm Việt Thịnh hỏi hần mọi chuyện cho rõ ràng.

Nhưng, bây giờ cô ở Hong Kong xa xôi.

Tất cả mọi thứ này đã được hần sắp xếp từ trước, hần sợ cô sẽ chạy thoát, cho nên mới giam lỏng cô ở đây.

Hần đã dựng nên một cái cớ rất tốt đẹp.

Quách Thanh Tú nhớ tới gương mặt giễu cợt của Dương Hà Khuê.

Quách Thanh Tú, cô mãi không thể có được trái tim của Lâm Việt Thịnh, không tin chúng ta cứ chờ mà xem...

Đúng vậy, khi Dương Hà Khuê nói câu đó, cô còn muốn cười cô ta, còn muốn bảo Dương Hà Khuê quá ăy trĩ, quá tự tin.

Xem ra, người tự tin quá ăa nhất chẳng phải ai khác mà chính là bản thân cô.

Nước mắt của Quách Thanh Tú chảy dài trên mặt, cô xoắn hai tay vào nhau, lặng lẽ khóc.

Qua một lúc lâu, Quách Thanh Tú mới từ từ tỉnh táo lại từ trong cảm giác đau thương.

Cô nhất định phải tìm Lâm Việt Thịnh để hỏi cho rõ, rốt cuộc hần hận cô tới mức nào?

"Di Trần, di Trần..."

Quách Thanh Tú lớn tiếng gọi, qua một lúc lâu, di Trần mới chạy lên.

"Cô Quách, sao thế?"

"Thu dọn đồ đạc, chúng ta lập tức quay về."

Di Trần khựng lại: "Cô Quách, cậu chủ vẫn chưa bảo chúng ta về, bây giờ chúng ta quay về có phải không tốt lắm không?"

"Có gì mà không tốt, không phải tôi đã làm kiểm tra xong rồi sao? Còn ở lại đây làm gì? Chẳng lẽ phải ở Hong Kong cả một đời sao?" Quách Thanh Tú có chút thất thố, lửa giận bốc lên đầu, cho nên những lời cô nói ra sắc bén như có gai.

"Cô Quách, hay là cô gọi cho cậu chủ đi, xem cậu chủ nói thế nào?"

Quách Thanh Tú lạnh lùng nhìn di Trần: "Đề tôi gọi! Di ra ngoài trước đi."

"Vâng!" Di Trần cúi đầu đi ra ngoài.

Quách Thanh Tú cầm điện thoại, đứng trước cửa sổ, lần đầu tiên có cảm giác bầu trời Hong Kong ngọt ngào khó thở đến thế.

Ánh mắt cô liếc thấy có gì đó rơi xuống, đưa tay ra sờ, hóa ra lại là một nắm tóc đen nữa rơi xuống.

Trái tim Quách Thanh Tú hoàn toàn bị bao phủ bởi cảm giác sợ hãi và buồn bã.

Lâm Việt Thịnh, rốt cuộc anh đã từng yêu tôi chưa?

Quách Thanh Tú cầm điện thoại, ấn từng số trong dãy số điện thoại của Lâm Việt Thịnh, sau khi gọi đi, con giận của cô khó mà đè nén được, cô muốn chất vấn hẳn.

Điện thoại kêu được một lúc rồi đột nhiên bị ngắt.

Quách Thanh Tú cầm điện thoại, không cam tâm, gọi thêm lần nữa, trong điện thoại vang lên tiếng nhắc nhở máy móc.

"Số điện thoại mà bạn gọi đã tắt máy, xin hãy gọi lại sau."

Quách Thanh Tú nghiêng răng, không cam lòng, gọi lại lần nữa.

Kết quả nhận được vẫn y như vậy, nước mắt của Quách Thanh Tú đã chảy rơi xuống.

Lâm Việt Thịnh, anh là tên khốn nạn, anh có thể khốn nạn hơn được nữa không?

Quách Thanh Tú tức giận đi xuống tầng, đi Trần cũng không đi xa, vẫn luôn chờ ở cửa phòng.

Thấy Quách Thanh Tú vừa cầm phần vừa đau buồn đi ra ngoài, vội vàng đi theo.

"Cô Quách, cô định đi đâu vậy?"

"Tôi phải về nước, tôi không muốn ở Hong Kong nữa!"

"Cô Quách, cô đừng quậy nữa! Qua hai ngày nữa, đợi việc bên cậu chủ được sắp xếp ổn thỏa, chúng ta sẽ quay về..."

Quách Thanh Tú khựng lại, cô dừng bước, nhìn đi Trần với vẻ nghi ngờ.

"Chuyện gì được sắp xếp ổn thỏa?"

Di Trần biết mình lỡ lời, biểu cảm rất hoảng loạn, vội vàng giải thích: "Cô Quách, cô nghĩ nhiều rồi, ý của tôi là đợi công việc của cậu chủ xong xuôi, tất nhiên cậu chủ sẽ tới đón cô."

"Không được, tôi phải về ngay bây giờ."

Quách Thanh Tú lơ mơ cảm nhận được đi Trần đang giấu cô Trungyện gì đó, có thể cả thế giới này đều biết, chỉ có mình Quách Thanh Tú bị che mắt không hề hay biết gì.

Nếu như Dương Diệp Sơn không nói cho cô biết, vậy thì có khi bây giờ cô vẫn còn ngu ngốc và kiên định tin tưởng Lâm Việt Thịnh.

Quách Thanh Tú, mày đúng là con đàn bà ngu độn!

Quách Thanh Tú nước mắt nhòe nhoẹt đi ra cửa, đi Trần lập tức bước lên phía trước ôm chặt lấy cô.

"Cô Quách, đừng kích động, cô đi như thế này ra ngoài căn bản không thể ngồi máy bay về nước được, thế này nhé, tôi gọi điện thoại cho cậu chủ trước, sau đó đi đặt vé máy bay, chúng ta quay về nhé, được không nào?"

Di Trần sợ Quách Thanh Tú bất chấp tất cả mà chạy ra ngoài, nếu như Quách Thanh Tú có mệnh hệ gì, bà không thể nào gánh nổi trách nhiệm.

Quách Thanh Tú bị đi Trần ôm cứng, cũng không có sức lực để vùng vẫy.

Lúc này đây, hai nhân viên bảo vệ ở cổng biệt thự cũng nhìn về phía họ.

Quách Thanh Tú cảm nhận được sự tuyệt vọng sâu không thấy đáy, cô biết Lâm Việt Thịnh đã dựng bức tường này, nhốt cô ở đây, khiến cô mãi mãi không thể trốn thoát được.

"Cô Quách, đừng buồn, thực sự không giống như cô tưởng tượng đâu."

Di Trần tốn hết sức lực mới kéo được Quách Thanh Tú vào trong. Bà sợ Quách Thanh Tú bụng to rồi, cũng không dám quá mạnh tay, sợ làm tổn thương đến cô, cho nên từng bước đều phải cẩn trọng.

"Di Trần, con muốn quay về, con muốn quay về, con muốn gặp Lâm Việt Thịnh..."

Quách Thanh Tú bật khóc gào lên, đi Trần lên tiếng nhẹ nhàng khuyên bảo và an ủi cô.

"Cô Quách, bây giờ cô đang mang thai, cho nên sẽ nghỉ ngơi lung tung, thực ra chuyện cô lo lắng căn bản không hề tồn tại, cô Quách, cô tin tôi được chứ?" Di Trần mặt đến mức mồ hôi chảy đầy đầy, thở hồng hộc, phải gọi thêm một bảo vệ tới giúp đỡ mới tạm thời dẹp yên được Quách Thanh Tú quật cường.

Di Trần kéo tay Quách Thanh Tú, dùng giọng điệu gần như cầu xin để nói chuyện.

"Cô Quách, chúng ta ở cùng nhau cũng không phải ngày một ngày hai, cô tin bà già này một lần, được không?"

Quách Thanh Tú lau nước mắt, mờ mịt nhìn Di Trần: "Tin tưởng gì cơ? Di Trần, chuyện này không liên quan gì đến di, con không muốn liên lụy di vào trong chuyện này, con biết bình thường di đối xử với con rất tốt, nhưng chỉ có con mới hiểu rõ tính cách của Lâm Việt Thịnh nhất, ân oán của nhà họ Quách với nhà họ Lâm, không phải chỉ một chữ là có thể hóa giải được."

"Cô Quách, cô thực sự nghĩ nhiều rồi, cậu chủ đối xử với cô rất tốt..." Di Trần vội vàng biện bạch cho cậu chủ nhà mình.

Quách Thanh Tú từ từ bình tĩnh lại, cô biết Di Trần chỉ là một người làm, tâm tư của Lâm Việt Thịnh chắc chắn không thể cho người làm biết.

Di Trần thấy Quách Thanh Tú không khóc lóc quấy phá nữa thì tưởng rằng Quách Thanh Tú đã thực sự nghe lọt tai những lời bà nói nên tiếp tục lên tiếng.

"Cô Quách, cô cứ tin tôi một lần đi. Cậu chủ thực sự rất thích cô, chỉ là hiện tại có việc cần bận, không có cách nào tách ra để tới chăm sóc cho cô, cô tin tôi đi, qua hai ba ngày nữa, chắc chắn cậu chủ sẽ đích thân tới Hong Kong đón cô về."

Lời đảm bảo của Di Trần không hề khiến Quách Thanh Tú yên tâm.

Cô mỉm cười, bình tĩnh nhưng lạnh lùng, Lâm Việt Thịnh thực sự tốt đến mức ấy ư?

"Di Trần, con hiểu rồi, di yên tâm đi, con sẽ không quấy nữa."

Quách Thanh Tú lạnh nhạt nói vậy rồi một mình đi lên tầng.

Di Trần thấy bóng dáng Quách Thanh Tú từ từ khuất đi rồi mới vội vàng gọi một cú điện thoại.

"Lê Hùng Việt, tôi là Di Trần đây, cậu chủ đâu rồi?"

"Cậu chủ đang bận, có chuyện gì di cứ nói với tôi đi!"

"Là thế này, hôm nay không biết có chuyện gì mà cô Quách ùng ùng quấy lên, gào thét đòi quay về. Cậu bảo cậu chủ gọi một cuộc điện thoại tới an ủi cậu chủ đi."

Lê Hùng Việt nghe xong, im lặng hồi lâu rồi nghiêm túc nói.

"Mấy hôm nay tâm trạng cậu chủ cũng không tốt, di nhất định phải an ủi được cô Quách, sau hôm nay, cùng lắm là qua ngày mai, ngày kia nhất định cậu chủ sẽ đến Hong Kong đón cô Quách về, di nhất định đừng để sai sót nhé!"

Di Trần gật đầu lia lịa, cúp điện thoại mà Di Trần toát mồ hôi lạnh khắp người.

Ở góc ngoặt của cầu thang, Quách Thanh Tú bình tĩnh nghe hết cuộc điện thoại, lặng lẽ đi về phòng.

Quách Thanh Tú nằm trên giường, từ từ bình tĩnh lại, theo trực giác của cô, chắc chắn Lâm Việt Thịnh còn chuyện gì đó không thể để người ta biết được muốn giấu cô.

Nếu như hẳn thực sự cảm thấy hạ độc cô là vì báo thù, vì giày vò cô, hẳn không thể vứt bỏ cô ở Hong Kong.

Với tính cách của hẳn, đáng lẽ hẳn nên vờn cô như trò mèo vờn chuột.

Hẳn sẽ đích thân giày vò cô mới phải.

Quách Thanh Tú cảm thấy đầu mình rất đau, qua một lúc, cô lại gọi cho Dương Diệp Sơn.

"Xin chào, tôi là Quách Thanh Tú..."

Đầu dây bên kia của điện thoại vang lên tiếng đầu kiếm.

Một lát sau, giọng nói có vẻ kiêu ngạo của Dương Diệp Sơn vang lên.

"Quyết định đi theo tôi rồi hả?"

Quách Thanh Tú khẽ cười: "Tất nhiên không có khả năng này, bây giờ anh vẫn ở Hong Kong à?"

"Ừ, vẫn đang ở cảng Victoria, có điều ngày kia sẽ rời khỏi đây, nếu cô muốn đi cùng tôi thì phải nghĩ cho rõ ràng đấy, tránh khỏi hối hận, cơ hội không có lần hai đâu."

"Hờ hờ, tôi cũng muốn... Có điều hiển nhiên tôi còn việc quan trọng hơn để làm, Diệp Sơn, anh có thể giúp tôi một việc không?"

"Ừm, làm việc cho người đẹp là niềm vinh hạnh của tôi!"

"Tôi muốn rời khỏi đây..." Quách Thanh Tú đề thấp giọng, khẽ khàng nói xong.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân vang lên, Quách Thanh Tú chưa kịp cúp máy, bóng dáng dì Trần đã xuất hiện ở cửa phòng.

"Cô Quách, đến giờ uống thuốc rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Sao anh không chết đi

Quách Thanh Tú vội vàng cúp máy, ngồi thẳng dậy, gương mặt cô đã khôi phục vẻ bình thường, không còn hoảng loạn và mờ mịt như trước nữa. Đã quyết tâm rồi, cô phải làm cho tốt.

"Đây là thuốc gì vậy?"

Dì Trần bung lên một cốc sữa bò, thêm cả nước ấm và một vài chai chai lọ lọ gì đó.

"Đây là... thuốc mà bác sĩ Wister kê đơn, nói là vitamin với một số axit amin gì đó, tôi không gọi tiếng Anh lắm, không nhớ được, à phải rồi, cái này là thuốc an thần, bác sĩ Wister nói nếu cô Quách không ngủ được thì có thể uống hai viên..."

"Ừ, được, để đó đi, lát nữa tôi sẽ uống..."

Dì Trần đặt thuốc lên đầu giường, ánh mắt vẫn tràn ngập vẻ quan tâm.

"Cô Quách, tâm trạng của cô có tốt hơn chút nào không? Tôi dẫn cô tới vườn hoa dạo bộ nhé?" Dì Trần cất tiếng hỏi dò.

Quách Thanh Tú bung cốc sữa lên uống vài ngụm, khẽ gật đầu.

Cô mỉm cười: "Dì Trần, tại tôi không tốt, ban này không nên nổi nóng với mọi người. Bản thân tôi cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, con nóng giận bùng chốc bùng lên, không thể nào khống chế được mà nổi nóng..."

Dì Trần vỗ nhẹ lên vai Quách Thanh Tú: "Đều như vậy cả mà, lúc trước dì mang bầu con trai gì cũng nóng nảy lắm, thường xuyên cãi nhau với chồng dì, chồng dì còn bị dì đuổi ra ngoài sô pha ngủ đấy."

Quách Thanh Tú khẽ cười, hồi lâu sau, cô đột nhiên đứng dậy: "Tôi nhớ ra lâu lắm rồi chưa làm bánh ga-tô, dù sao bây giờ cũng đang rảnh rồi, à phải rồi, dì Trần, dì vào bếp xem giúp tôi xem có bột mì với bột baking soda không..."

Dì Trần thấy Quách Thanh Tú cuối cùng cũng mở lòng thì yên tâm gật đầu.

"Được, tôi đi tìm giúp cô Quách, cô nhớ uống thuốc nhé!"

"Ừ, tôi sẽ uống!"

Dì Trần đứng dậy đi ra ngoài, Quách Thanh Tú theo sau, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó lấy mấy viên thuốc an thần, nhét vài túi áo, lặng lẽ đi xuống tầng.

Trong phòng bếp, dì Trần mừng rỡ kêu lên: "Cô Quách, nguyên liệu mà cô cần có cả đây, vô cùng đầy đủ."

Quách Thanh Tú cúi người xem xét, lật giờ nguyên liệu.

"Ồi, không có việt quất này, dì giúp tôi đi mua nhé! Tôi đột nhiên rất muốn ăn bánh mì việt quất..."

"Được, được ngay! Di sẽ bảo một bảo vệ ra ngoài mua!"

"Di Trần, hay là di tự mình đi một chuyến đi! Đàn ông làm việc qua loa cầu thả, chọn toàn quả tôi không thích, ngoài ra, di mua giúp tôi mấy quả sầu riêng ngon ngon về nhé, đột nhiên muốn ăn sầu riêng..."

Quách Thanh Tú vừa tùy tiện nói vậy, vừa tìm mấy quả cam với đu đủ ra để bắt đầu làm nước ép.

Di Trần do dự trong chốc lát nhưng nhanh chóng đồng ý, thấy Quách Thanh Tú phần khởi như vậy, bà cũng không đành lòng phá hỏng tâm trạng tốt đẹp của cô.

Di Trần cùng một người tài xế đi ra ngoài, Quách Thanh Tú sau đó cũng từ từ đi ra.

Ở cổng lớn của biệt thự có hai người bảo vệ, ở cổng tiểu khu phía xa còn hai người nữa...

Thực ra chắc hẳn còn bốn người bảo vệ nữa, nhưng chắc là hai tiếng đồng hồ luân phiên đổi ca một lần, mấy người đó đi ngủ rồi.

Quách Thanh Tú khẽ nhếch môi thành một nụ cười, trái tim cô đang đập thình thịch.

Cô vừa lắc cốc nước hoa quả vừa đổ thuốc an thần đã được nghiền vụn vào nước, nhìn thuốc hòa tan rồi mới bung nước hoa quả đi ra ngoài.

Nước hoa quả màu cam, bên trên phủ một lớp kem mỏng, trông vô cùng hấp dẫn, giữa thời mùa hè nóng nực này chắc hẳn là một thứ đồ uống thanh mát hạ nhiệt tuyệt vời.

"Nào, hai người vất vả rồi, uống chút nước hoa quả giải nhiệt đi!"

Quách Thanh Tú nhiệt tình chào hỏi hai bảo vệ, nhìn thấy cô chủ đích thân bung nước hoa quả tới cho họ.

Những người bảo vệ này đều là trai tráng trẻ tuổi, có vẻ non nớt, dưới những lời thúc giục của Quách Thanh Tú, họ bung cốc nước lên, uống một hơi cạn sạch.

Quách Thanh Tú hài lòng nhìn họ uống xong, sau đó làm y như vậy, bung hai cốc nước còn lại tới cửa lớn của khu nhà.

"Cảm ơn ý tốt của cô Quách, nhưng bây giờ tôi đang trong ca trực, không thể ăn uống!"

Một bảo vệ mặt mũi sạm đen ngốc nghếch từ chối ý tốt của Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú nhú mày, quay đầu nhìn hai người bảo vệ trước cửa, họ sẽ nhanh chóng ngủ thiếp đi thôi.

Cô bắt buộc phải ép hai người này uống nước hoa quả trước khi hai người kia ngủ, nếu không sẽ bị họ nhìn ra mất.

Thời gian càng dài thì nguy cơ bại lộ càng cao.

Trái tim Quách Thanh Tú đang đập điên cuồng.

"Chỉ là nước ép hoa quả thôi mà, có phải rượu đâu, anh này, sao không cho tôi chút thể diện nào thế? Anh nhìn họ uống cả rồi kia, lẽ nào anh sợ tôi hạ độc chắc?"

Hai người bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, thấy Quách Thanh Tú bung cốc nước quả không chịu đi.

Bụng dạ đã to mà còn đứng dưới nắng, họ cũng không nỡ từ chối nữa, đành phải cầm cốc nước lên, uống một hơi cạn sạch.

Uống xong, hai người còn cười cười với Quách Thanh Tú: "Cảm ơn cô Quách đã quan tâm."

Quách Thanh Tú nhướn nhướn lông mày, nhếch miệng, sau đó từ từ đi về phòng mình.

Đợi khi cô thu dọn được túi xách và điện thoại, bước ra ngoài, quả nhiên, bốn người này đã rạp lên tường bao hoặc ngã vào tường mà ngủ.

Cũng may hôm nay bác sĩ Wister không ở đây, nếu không cô đã gặp rắc rối rồi.

Quách Thanh Tú thuận lợi đi ra khỏi cửa lớn, cô không đi về phía thành phố mà đi theo những bãi đá hỗn tạp bên bờ biển.

Chưa đi được bao lâu đã thấy xa xa có một chiếc thuyền lớn đỗ trên bờ biển, cô giơ tay, bước nhanh về chỗ đó.

Dương Diệp Sơn cho người chèo thuyền cao su đến bên bờ đón Quách Thanh Tú.

Chiếc thuyền cao su từ từ đến gần thuyền lớn, Quách Thanh Tú đứng dậy, Dương Diệp Sơn đang đứng trên mũi thuyền lớn nhìn cô.

Hắn nhếch môi thành một nụ cười mỉm: "Cô xem đi, phong cảnh đẹp thế này, đúng là thời tiết thích hợp để bỏ trốn đây."

Quách Thanh Tú bật cười.

Nhưng nụ cười của cô không chạm được tới đáy lòng.

"Làm phiền anh rồi, có thể nhanh chóng đưa tôi về thành phố S được không?"

"Tôi có thể đưa cô tới bên bờ, sau đó phái xe đưa cô về."

"Cần bao nhiêu thời gian?" Quách Thanh Tú nóng lòng hỏi lại.

"Sẽ không quá lâu đâu, cùng lắm là hai ba tiếng đồng hồ thôi!"

"Vậy được!" Quách Thanh Tú ngồi trên mũi thuyền, nhìn về phía đại dương xanh thẳm, trái tim cô không thể nào bình tĩnh nổi dù chỉ một khắc.

Sắc mặt Dương Diệp Sơn cũng rất u ám: "Cái tên Lâm Việt Thịnh kia tốt đến thế sao? Khiến cô sống không bằng chết cũng phải chạy đi tìm anh ta?"

Mặt mũi Quách Thanh Tú trắng bệch, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ thất vọng.

Cô không tin hẳn sẽ thực sự làm như vậy, trái tim cô rất đau đớn, cô bất chấp tất cả để quay về, muốn hỏi mọi chuyện cho rõ ràng.

"Oan có đầu, nợ có chủ, bất luận có phải anh ta làm hay không, tôi nhất định phải hỏi rõ ràng, tôi không thích bị che mắt, cảm giác đó rất khó khăn."

Dương Diệp Sơn vỗ nhẹ lên vai cô: "Có cần tôi giúp cô dạy dỗ anh ta một trận không? Người đàn ông này thực sự quá kiêu căng và tàn nhẫn rồi."

Quách Thanh Tú đứng dậy, nhìn Dương Diệp Sơn bằng đôi mắt cảm kích.

"Không cần đâu, đây chỉ là chuyện riêng giữa tôi và anh ta, không muốn kéo cả anh vào cuộc. Để tôi tự giải quyết vậy!"

"Được rồi, bất kể có xảy ra chuyện gì, tôi vẫn đứng về phía cô." Dương Diệp Sơn rút hai tay trong túi quần, nhìn Quách Thanh Tú chăm chú.

Thuyền từ từ cập bến, vừa vào đến bờ, đã có chiếc xe mà Dương Diệp Sơn sắp xếp từ trước đến bên bờ biển đón Quách Thanh Tú.

"Dương Diệp Sơn, cảm ơn anh!"

Quách Thanh Tú vẫy vẫy tay, cúi người vào xe, Dương Diệp Sơn đứng trên thuyền, đưa mắt nhìn theo chiếc xe chở cô đi xa dần.

Hắn rất muốn giúp cô gì đó, tiếc rằng hắn không giúp được gì, loại virus kia, có lẽ vẫn chưa có thuốc giải.

Có nhiều câu, thà rằng không nói ra, còn tốt hơn nói ra rất nhiều.

Lúc này, Di Trần vừa về đến biệt thự, từ trong xe đã nhìn thấy bảo vệ vẫn đang ngủ gật, bà ý thức được có điều gì đó không ổn, lập tức bảo tài xế dừng xe, bà vội vã nhảy xuống.

Đến cả túi việt quất trong tay cũng quên bỏ xuống, bước tới lay một người bảo vệ tỉnh giấc.

"Các cậu làm sao mà ngủ thế này?"

Sau khi giật mình tỉnh dậy, hai người bảo vệ đưa mắt nhìn nhau: "Thôi xong rồi, cốc nước hoa quả mà cô Quách đưa cho chúng tôi có vấn đề..."

Di Trần giậm chậm, vội vàng chạy vào cửa, kết quả nhìn thấy cảnh tượng giống hệt như bên ngoài.

Bà biết ngay đã xảy ra vấn đề, xông thẳng vào phòng khách, đặt đồ đạc trong tay xuống, hô to tên của Quách Thanh Tú.

"Cô Quách, cô Quách..."

Giọng của bà vọng lại trong căn biệt thự, cũng không có ai buồn để tâm.

Di Trần lập tức dẫn dò hai người bảo vệ đi tìm Quách Thanh Tú.

Bác sĩ Wister vồn người từ trong phòng đi ra, vừa đi vừa ngáp.

"Đừng tìm nữa, mấy người không tìm thấy đâu."

Di Trần nhìn anh ta với vẻ kinh ngạc: "Cậu biết cô Quách đi đâu sao?"

Bác sĩ Wister ngồi xuống ghế sofa, giờ tay lấy việt quất trong túi mà ăn.

"Cô ấy hả, ngày tháng còn sống được không lâu nữa, mấy người không thể để cô ấy lựa chọn cuộc sống mà mình muốn được à?"

Di Trần tức đến mức giậm chân bình bịch, gờ tay giặt lại túi việt quất trên bàn.

"Cái tên Tây lông râu ria xồm xoàm này, chỉ biết chằm chọc thôi, cái gì mà ngày tháng còn sống được không nhiều nữa, tôi phì nhả cậu, cậu mau nói xem cô Quách đi đâu rồi, nếu không đừng hòng ăn việt quất của tôi. Tôi nói cho cậu biết, cậu sống ở đây nên cậu cũng có trách nhiệm, nếu như để thiếu gia biết cậu thả cô Quách đi thì cậu xong đời."

Bác sĩ Wister nhún vai: "Tôi còn lâu mới sợ! Có phải tôi thả cô ấy đi đâu, này, tôi có nói đi cũng không đuổi kịp cô ấy đâu, cô ấy ra bờ biển, ngồi lên một chiếc thuyền to đi mất rồi. Tôi đoán, có thể cô ấy đã biết được bệnh tình của mình, sau đó quyết định đi ngao du vòng quanh thế giới đó!"

Các nếp nhăn trên mặt di Trần xô cả vào nhau.

Cô Quách, sao cô có thể dùng cách này mà nói đi là đi ngay chứ!!

Di Trần không dám chần chừ làm lỡ thời gian, lập tức gọi vào số của Lê Hùng Việt.

Cũng không biết vì lý do gì mà số điện thoại của Lê Hùng Việt gọi mãi cũng không được.

Lúc này đây, chiếc xe chở Quách Thanh Tú từ từ chạy vào thành phố S, cách cung điện Versailles càng gần, trái tim Quách Thanh Tú càng đập nhanh hơn, cô không biết tại sao mình lại căng thẳng như vậy.

Cứ nghĩ đến việc Lâm Việt Thịnh hạ độc lên người mình, Quách Thanh Tú cảm thấy trái tim đau đớn không có gì tả nổi, đến cả việc hít thở cũng nghèn nghẹn.

Hắn thực sự hận cô đến thế sao?

Sắc trời dần dần tối đi mà biệt thự nhà họ Lâm ở phía xa lại rực rỡ sắc màu, lung linh tráng lệ trong màn đêm.

Từ xa nhìn lại, giống như có ánh đèn ne-ông đang nhấp nháy, Quách Thanh Tú kinh ngạc mở to hai mắt, Lâm Việt Thịnh đang tổ chức yến tiệc gì sao?

Ngay khi Quách Thanh Tú đang kinh ngạc, điện thoại của cô đột ngột đổ chuông.

Quách Thanh Tú cúi đầu nhìn lại, Tăng Thanh Hải gọi điện tới.

Cô nghĩ ngợi trong chốc lát rồi bắt máy.

"Anh Hải!"

"Thanh Tú, em đang ở đâu thế?"

"Anh Hải, có chuyện gì vậy?"

"À, thời gian này không thấy em đâu, anh hơi lo nên gọi điện tới hỏi thăm."

Trái tim Quách Thanh Tú trào lên cảm giác ấm áp, anh Hải vẫn thương cô nhất, bất luận quan hệ của hai người thế này, anh ấy vẫn luôn quan tâm cô, không hề xa rời.

Quách Thanh Tú quệt nước mắt: "Cảm ơn anh đã quan tâm, em không sao, bây giờ em... đang ở nhà họ Lâm."

Chiếc xe càng lúc càng gần nhà họ Lâm, ánh mắt của Quách Thanh Tú cũng từ kinh ngạc mà thành chết lặng.

Khi chiếc xe dừng trước cửa nhà họ Lâm, Quách Thanh Tú sửng sốt vì cảnh tượng trước mắt, bàn tay nắm chiếc điện thoại không còn sức lực nào, thả cho nó rơi xuống nền đất...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Xin hãy tha thứ cho tôi được không

"Thanh Tú, Thanh Tú..." Ở đầu dây kia của điện thoại, Tăng Thanh Hải lo lắng hô lên, tiếc rằng lúc này Quách Thanh Tú không thể nào nghe thấy giọng anh nói nữa.

Quách Thanh Tú nghĩ tới hàng trăm hàng nghìn giả thiết, nhưng không thể ngờ rằng, Lâm Việt Thịnh tiến cô đi chưa đầy ba ngày.

Mà đã vội vàng kết hôn với người phụ nữ khác!!!

Cô nằm mơ cũng không thể ngờ rằng kết quả lại là như vậy.

Từ sau khi biết mình bị nhiễm virus, tuy rằng có suy nghĩ nghi ngờ Lâm Việt Thịnh, nhưng trong lòng cô vẫn sót lại một chút tâm lý cầu may ít ỏi.

Cho nên, cô bất chấp tất cả để chạy về đây, là để chứng minh suy nghĩ hoang tưởng còn sót lại của mình.

Tiếc rằng, hiện thực vô tình bỗng chốc đập nát hết tất tần tật ảo tưởng của cô.

Nhà họ Lâm rất ồn ào, trong khuôn viên giếng đèn kết hoa, điểm xuyết cả những chùm đèn neon, trông có vẻ giống hoàng cung trong ảo mộng.

Không có nhiều quan khách lắm, toàn là bảo vệ trong nhà họ Lâm mặc quần áo tươm tất, vội vã mở sâm-panh, uống rượu mừng.

Người không quá đông nhưng cảnh tượng vô cùng vui vẻ.

Dương Hà Khuê mặc váy cưới trắng muốt, ôm bó hoa hồng nguyệt quý màu hồng nhạt, đứng bên cạnh Lâm Việt Thịnh, nụ cười mỉm ngọt ngào nở trên gương mặt.

Lâm Việt Thịnh vẫn mặc âu phục màu đen, trong dáng vẻ ngông cuồng ấy lẫn cùng chút lãnh đạm và mắt tập trung.

Dương Hà Khuê khác tay Lâm Việt Thịnh: "Chồng ơi, em có đẹp không!!"

Lúc này đây, trái tim đã nát vụn của Quách Thanh Tú rơi xuống đất.

Cô chưa từng nghĩ rằng, Dương Hà Khuê sẽ thực sự thắng được cô, cô tưởng rằng ít nhất thì...

Tiếc rằng, hiển nhiên cô đã sai rồi.

"Cô Quách..."

Lê Hùng Việt hô lên một tiếng đầy kinh ngạc, tiếng hô "cô Quách" này vang lên khiến toàn bộ hội trường bỗng chốc im lặng.

Sự tĩnh lặng kì dị ấy khiến cho tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Lâm Việt Thịnh ngẩng đầu lên, khi hắn nhìn thấy dáng vẻ cô đơn của Quách Thanh Tú, hắn bỗng chốc hoảng hốt.

Sao cô ấy lại ở đây?

Sao cô ấy lại xuất hiện ở đây?

Sau phút giây trống rỗng ngẩn ngui của não bộ, Lâm Việt Thịnh hất tay Dương Hà Khuê ra, chạy tới chỗ Quách Thanh Tú.

"Thanh Tú, sao em đã về rồi?"

Quách Thanh Tú cười lạnh, ném chiếc túi xách trong tay về phía Lâm Việt Thịnh.

"Quay lại chúc mừng hôn lễ của anh chứ! Tên khốn nạn!"

Lâm Việt Thịnh nhìn thấy sự tuyệt vọng và đau đớn trong đôi mắt của Quách Thanh Tú, hắn đưa tay tóm được chiếc túi mà Quách Thanh Tú quăng tới, vươn tay định tóm lấy cô.

"Thanh Tú, không phải như tưởng tượng của em đâu, em nghe anh giải thích..."

"Giải thích?" Quách Thanh Tú lạnh lẽo cười, nụ cười ấy chất đầy đau đớn.

"Anh không cảm thấy, bây giờ có giải thích gì cũng không có tác dụng sao?"

"Thanh Tú..." Lâm Việt Thịnh đau khổ mà dè dặt nhìn cô, hắn giờ tay muốn giữ lấy cô, nhưng cô né tránh với vẻ chán ghét.

Quách Thanh Tú lùi về sau một bước, cắn chặt môi dưới, cố gắng kìm nén cảm giác cay sè xông lên trong mắt.

Cô nhìn về phía Dương Hà Khuê sau lưng hắn, Dương Hà Khuê nhếch môi lên đầy phách lối, ánh mắt tràn ngập đắc ý nhìn Quách Thanh Tú.

"Nhìn thấy chưa, ai mới là người cười đến sau cùng."

Dương Hà Khuê đắc ý nói vậy, Lâm Việt Thịnh quay người, giờ tay bóp cổ Dương Hà Khuê, khẽ gầm lên: "Mẹ kiếp cô mà không im mồm vào, tôi bóp chết cô ngay bây giờ."

Dương Hà Khuê cười to: "Anh không dám đâu, anh không nỡ, đúng không nào?"

Lâm Việt Thịnh đau đớn đến run rẩy, từ từ buông lỏng các ngón tay, đúng vậy, hắn không dám, cô ta là hi vọng duy nhất của Quách Thanh Tú, hắn không thể để chút hi vọng này bị mình bóp chết.

Quách Thanh Tú không thể nhẫn nhịn được nữa, nước mắt lăn chả rơi xuống.

"Lâm Việt Thịnh, cuối cùng tôi cũng nhìn thấu con người anh, tôi hận anh!"

Nói xong, cô tuyệt tình quay người đi.

"Đừng đi, Thanh Tú, nghe anh giải thích..." Lâm Việt Thịnh đuổi theo cô ra ngoài, giờ tay nắm lấy cánh tay Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú hất mạnh hắn ra: "Cút ra, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, Lâm Việt Thịnh, anh quá tởm lợm, khiến tôi rất buồn nôn."

Bất kể Quách Thanh Tú nói thế nào, Lâm Việt Thịnh không chịu buông tay, đôi mắt đen như mực nhìn cô, tràn ngập vẻ van xin.

"Thanh Tú, đừng đi, anh xin em, thật đó, cho anh một cơ hội này thôi, để anh giải thích rõ với em."

Trong đôi mắt của Quách Thanh Tú thoáng hiện lên ánh sáng chết chóc.

"Đủ rồi, cậu chủ Lâm, ân oán của nhà họ Quách và nhà họ Lâm, kết thúc từ cái chết của tôi đi!"

"Chết!!" Khi Lâm Việt Thịnh nghe thấy từ này, toàn thân trống rỗng, dường như rơi thẳng từ triền dốc cao vạn trượng xuống, bay lơ lửng không nhìn thấy nền đất.

"Thanh Tú, rốt cuộc em đã nghe nói gì rồi?" Lâm Việt Thịnh cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

Quách Thanh Tú lạnh lùng đáp: "HVE... Cậu chủ Lâm, anh đừng nói với tôi là anh không biết!"

Lâm Việt Thịnh hít một hơi thật sâu, nhưng không khí chui vào buồng phổi cũng thấy đau đớn.

Quách Thanh Tú thấy hắn ngậm thừa nhận, trái tim cô như bị dao cùn cứa, từng miếng từng miếng thịt còn dính da bị cứa cho nát bét.

"Xin lỗi, Thanh Tú, anh không có ý giấu em, anh có nỗi khổ trong lòng." Giọng nói của Lâm Việt Thịnh trở nên khàn đặc vì đau đớn.

Khoảng cách gần như vậy, Quách Thanh Tú mới nhìn rõ, mấy ngày không gặp, hắn đã gầy đi rất nhiều.

Dưới cằm lún phún râu, trong đôi mắt đen sâu không thấy đáy ẩn giấu sắc thái đau khổ sâu sắc.

Không, đừng nhìn hắn, đừng thương cảm với hắn, đừng bị mê hoặc nữa.

Chính vì năm đó, ở lễ đính hôn của chị, cô nhìn hắn thêm một chút, cho nên mới rơi vào bước đường cùng không thể quay trở lại này.

Đôi mắt hắn có độc, không thể nhìn vào đó, càng không thể tiếc thương.

Quách Thanh Tú nhắm nghiền mắt lại, dùng giọng điệu lạnh tanh nói rằng: "Tôi chỉ muốn hỏi anh một câu!"

"Thanh Tú..."

"Anh đưa tôi đến Hong Kong, căn bản không phải để tôi kiểm tra sức khỏe, mà để tiện cho việc kết hôn cùng Dương Hà Khuê đúng không?" Khi hỏi câu này, đến cả phổi của Quách Thanh Tú cũng đau rát.

Cô cảm thấy da mặt mình dày vô cùng tận, đến cả câu hỏi như thế này cũng dám hỏi.

"Thanh Tú, xin lỗi..." Lâm Việt Thịnh không nên phải trả lời thế nào.

"Buông tay ra, Lâm Việt Thịnh, tôi không cần nói gì với anh nữa, tôi đã hiểu cả rồi, anh buông tay ra!"

"Thanh Tú, em không thể đi!"

Lâm Việt Thịnh cố chấp túm lấy bàn tay cô.

Hắn biết rất rõ, nếu như lúc này buông tay cô ra, họ sẽ bỏ lỡ nhau cả đời.

Hắn không buông tay, hắn không thể buông tay, hắn mãi mãi cũng không buông bàn tay cô.

Quách Thanh Tú hất mạnh tay hắn ta, muốn thoát khỏi hắn, nhưng hắn thực sự khỏe hơn cô nhiều, hắn túm rất chặt, cô không thể nào thoát ra được.

"Lâm Việt Thịnh, anh buông tay ra, anh đừng ép tôi..." Quách Thanh Tú rơi nước mắt, giọng điệu vô cùng xa cách.

"Anh không buông!"

Xung quanh đông cứng lại, Quách Thanh Tú đột nhiên dùng tay còn lại ôm bụng, đau đớn nhíu mày: "Bụng... đau quá!"

Lâm Việt Thịnh hoảng hốt, vội vàng buông tay, Quách Thanh Tú đột ngột nhanh nhẹn lùi về sau một bước, sau đó chạy đi như một con thỏ.

"Thanh Tú, qua đây..." Giọng nói của Tăng Thanh Hải vang lên.

Một chiếc xe một trắng xông ra từ trong bóng tối, xẹt ngang giữa hai người, chặn đường Lâm Việt Thịnh, chiếc xe này xuất hiện quá đột ngột, Lâm Việt Thịnh hoàn toàn không có sự chuẩn bị.

Đợi khi hắn phản ứng kịp, Quách Thanh Tú đã chui vào xe rồi.

Nhìn chiếc xe lùi lại có ý định rẽ ngoặt đi, Lâm Việt Thịnh bước nhanh xông về phía trước.

Lăn từ trên đỉnh xe xuống trước mũi xe.

Một tiếng phanh gấp bên nhon vang lên, Quách Thanh Tú cũng kinh hoàng khiếp vía, Lâm Việt Thịnh không muốn sống nữa sao?

Trong con chấn động, bóng dáng của Lâm Việt Thịnh từ từ đứng dậy từ trước mũi xe.

Trên đỉnh đầu có dòng máu đỏ chảy xuống.

Cùng lúc đó, trong tay hắn cầm một khẩu súng, hòng súng đen ngòm chĩa vào Tăng Thanh Hải ở vị trí lái xe.

"Xuống xe!"

Trong bóng tối, đôi mắt đen như mực của Lâm Việt Thịnh như bắn ra tia lửa giận.

Hắn vô cùng ghét Tăng Thanh Hải, trong giờ phút quan trọng này mà anh ta dám nhảy ra gây thêm rắc rối cho hắn.

Tăng Thanh Hải nhìn Quách Thanh Tú: "Hắn không dám nổi súng đâu, chúng ta quay đầu xe..."

Quách Thanh Tú không trả lời, cô ngược mắt nhìn Lâm Việt Thịnh.

Hòng súng trong tay Lâm Việt Thịnh từ từ hướng về cánh tay hắn, hắn nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú.

"Xuống đây, Quách Thanh Tú, anh nói lại lần nữa, em không xuống anh sẽ nổ súng..."

Tăng Thanh Hải lạnh lùng nhìn hắn, bắt đầu quay đầu xe.

"Pằng!" Một tiếng súng vang dội, Quách Thanh Tú sợ hãi người.

"Mở cửa, dừng xe..."

Quách Thanh Tú bất chấp tất cả mà lao xuống, cô vẫn yêu hắn, bất kể hắn có xấu xa có tàn ác thế nào, cô vẫn yêu hắn.

Tăng Thanh Hải nhìn Quách Thanh Tú với vẻ đau đớn và thất vọng.

Một lần nữa, anh có thể cảm nhận rõ ràng, Quách Thanh Tú đang cách xa anh ta, cả cơ thể cô, cả trái tim cô đều thuộc về Lâm Việt Thịnh.

Cho dù anh có hi sinh nhiều hơn nữa, anh cũng không thể đạt được gì.

Quách Thanh Tú xông tới trước mặt Lâm Việt Thịnh: "Anh điên rồi sao! Lâm Việt Thịnh, anh là tên biến thái, anh tưởng tự mình hại mình như thế có thể khiến tôi hồi tâm chuyển ý sao?"

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh đã trở nên trắng bệch, máu chảy thấm ướt cánh tay hắn, không ngừng trào ra khỏi vết thương rồi chảy xuống đất.

Thân hình cao lớn của hắn lung lay như sắp đổ, bàn tay to lớn lạnh như băng nắm chặt lấy tay Quách Thanh Tú.

Do mất máu quá nhiều, thần trí hắn đã bắt đầu mơ hồ, hắn cố gắng không chế bản thân mình.

"Quách Thanh Tú... đừng đi... cho anh một cơ hội giải thích..."

Trong lòng Quách Thanh Tú như có cái gì đó trào lên và gột rửa, cô không nói được gì cả.

"Cô Quách, cậu chủ sắp không ổn rồi, cô mau đồng ý đi, cứ tiếp tục thế này thì cậu chủ sẽ chết mất..." Lê Hùng Việt xông tới, muốn đỡ lấy Lâm Việt Thịnh nhưng bị Lâm Việt Thịnh đẩy mạnh ra.

Quách Thanh Tú nhìn Lâm Việt Thịnh, nước mắt mờ mờ: "Anh là tên khốn kiếp! Đưa súng cho tôi!"

Quách Thanh Tú giằng lấy khẩu súng trong tay Lâm Việt Thịnh, ném cho Lê Hùng Việt.

"Cậu chủ, đi bệnh viện thôi! Tôi công cậu lên xe..." Lê Hùng Việt dẫn theo vài bảo vệ xông tới.

Lâm Việt Thịnh vẫn cố chấp nhìn Quách Thanh Tú: "Hứa với tôi, không được đi!"

Nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt trên mặt, Quách Thanh Tú gạt mạnh một cái.

Lúc này Lâm Việt Thịnh mới thở phào một hơi, đôi môi anh tuần khê nhếch lên như một nụ cười.

Toàn thân đột ngột ngã về sau.

"Cậu chủ..."

"Lâm Việt Thịnh..."

"Anh Thịnh..."

Khung cảnh bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Chiếc xe đưa Lâm Việt Thịnh vào bệnh viện lân cận, khung cảnh ồn ã ban nãy bỗng chốc nguội lạnh đi.

Tăng Thanh Hải chờ đợi tại chỗ, ngoài anh ta ra, vẫn còn một bóng người cô độc khác.

Dương Hà Khuê bước tới, vỗ vỗ cửa kính xe của Tăng Thanh Hải: "Anh bỏ cuộc đi, cô ấy sẽ không yêu anh đâu."

Tăng Thanh Hải cười lạnh: "Cô nhầm rồi, tôi trước giờ không từ bỏ bất kì thứ gì thuộc về tôi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Yêu tôi thì giết cô ấy

Một tiếng sau, trong một phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, Lâm Việt Thịnh tựa lưng vào giường bệnh, trên cánh tay trái có buộc vải gạc, trên cánh tay phải mặc dù có treo ống truyền dịch, nhưng vẫn rất cố chấp nắm chặt lấy tay Quách Thanh Tú, chỉ sợ cô sẽ lên lút rồi đi.

"Xin lỗi, không phải anh cố ý giấu em, là anh muốn tìm được thuốc giải rồi mới nói với em..."

Tròng mắt đen của Lâm Việt Thịnh u ám lạnh lẽo, nếu như không phải chuyện đến nước này, hẳn sẽ mãi mãi không nói cô biết.

"Anh phát hiện ra từ lúc nào vậy?"

Quách Thanh Tú kinh ngạc hỏi.

Lâm Việt Thịnh cúi đầu xuống, hôn lên trán của cô, tròng mắt đen nhánh tràn ngập sự dịu dàng.

"Từ lần đưa em đến Mỹ..."

Quách Thanh Tú tròn to mắt, không dám tin nhìn hắn: "Vậy mỗi lần em phát bệnh, anh đều biết sao?"

Trong con ngươi của Lâm Việt Thịnh hiện lên vẻ đau buồn, hàng lông mày rậm của hắn hơi nhíu lại.

"Phát bệnh? Là chỉ lần đau đến độ ngất đi đó hả?"

Nhìn thấy vẻ do dự trong mắt Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh đưa tay nắm lấy bả vai của cô.

“Chẳng lẽ em còn cố ý giấu giếm anh nhiều lần khác sao?”

Quách Thanh Tú chớp chớp mắt: “Thật ra thì cũng không có mấy lần đâu, chỉ là em không muốn khiến anh lo lắng thôi.”

Lâm Việt Thịnh tức giận trừng mắt nhìn cô.

“Nói em ngốc, em còn không thừa nhận, em không nói cho anh, thì anh sẽ không biết sao? Giáo sư gì đó nói có thể dựa vào mật độ của con đau để phát đoán tiến triển của bệnh tình... Thật là ngu xuẩn.”

Quách Thanh Tú rù mi mắt xuống: “Anh nên nói sớm với em một chút, nếu không em còn tưởng rằng anh thật sự sẽ kết hôn với Dương Hà Khuê.”

“Kỳ thật thì em nên đoán ra được một chút chứ!”

“Ừa!” Quách Thanh Tú khẽ gật đầu: “Lần trước khi nhìn thấy chiếc lồng sắt ở trong phòng khách, bọn họ lừa em, nói là chó săn lớn, nhưng mà tôi không hề tin, nếu như là chó thì sẽ có mùi. Em đã sớm nghi ngờ anh đang giấu người nào đó, chỉ không biết người anh che giấu là Dương Hà Khuê.”

Tròng mắt đen của Lâm Việt Thịnh bắn ra tia lửa, cả người trở nên vô cùng phần nộ và sắc bén.

“Sau khi trở về từ Mỹ, anh đã bắt đầu điều tra chuyện này. Điều tra rất lâu, mới định vị đến Dương Hà Khuê, ban đầu anh dùng rất nhiều mánh khóe nhưng cô ta đều không chịu nói, sau đó, anh dùng máu của em để đưa virus vào cơ thể của cô ta, nhưng cô ta lại không sợ chết, thà chết cũng không nói thuốc giải đang ở đâu.”

Quách Thanh Tú ngậy người nhìn Lâm Việt Thịnh, cô không ngờ rằng, Dương Hà Khuê ngoài mặt nhìn thì có vẻ ngọt ngào đơn thuần, lại che giấu một tư tưởng tư tưởng cực đoan như vậy.

“Yêu cầu của cô ta là tổ chức hôn lễ với cô ta, mặc dù biết rõ đây là giả, chỉ là có lệ với cô ta, nhưng cô ta vẫn muốn...”

Trong mắt Lâm Việt Thịnh hiện lên vẻ áy náy: “Xin lỗi, Thanh Tú, là anh không tốt, em nói đúng, anh là tên cặn bã. Nếu như không phải do anh, em cũng không phải chịu tai nạn này...”

Quách Thanh Tú ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ánh mắt nồng nhiệt nhìn Lâm Việt Thịnh.

“Chuyện này cũng trách em, rõ ràng anh đã từng nhắc nhở em, bảo em không nên đến gần Dương Hà Khuê, nhưng em lại không nghe lời anh, còn để cô ta vào công ty của mình, cho cô ta rất nhiều thời cơ để lợi dụng...”

“Cô gái ngốc...” Trong mắt của Lâm Việt Thịnh tràn ngập sự cung chiêu.

Quách Thanh Tú cúi đầu xuống, vùi vào trong lồng ngực của Lâm Việt Thịnh, nở nụ cười dịu dàng và ngọt ngào.

“Em còn tưởng rằng, do em là người nhà họ Quách, cho nên anh mới cố ý làm tổn thương em như vậy.”

Quách Thanh Tú lẩm bẩm, trên mặt lộ ra vẻ day dứt.

Lâm Việt Thịnh đưa tay nhéo tai của cô: “Sau này không được phép nói nhảm nữa, chẳng lẽ em không yêu anh sao?”

Quách Thanh Tú cười hi hi, không trả lời.

“Ngẩng đầu lên nào...”

Lâm Việt Thịnh bá đạo ra lệnh, Quách Thanh Tú quay sang nhìn hắn.

Trong tròng mắt đen đẹp đẽ của Lâm Việt Thịnh tỏa ra ánh sao sáng ngời, giọng nói trầm thấp cuốn hút vang lên.

“Nói em yêu anh đi!”

“Không muốn!”

Quách Thanh Tú kiên định phản đối, nơi này là bệnh viện đó, thổ lộ ở chỗ này không được hay lắm.

“Nói em yêu anh đi, nếu không bây giờ anh sẽ cưỡng bức em đó.”

Lâm Việt Thịnh ngang ngược đe dọa, tròng mắt đen “mãnh liệt” nhìn chằm chằm vào mắt của Quách Thanh Tú.

“Không muốn, Lâm Việt Thịnh, anh đừng có quá trớn.”

Quách Thanh Tú thấy Lâm Việt Thịnh dường như sắp nhào tới, cô vội vàng quay đầu muốn chạy, Lâm Việt Thịnh túm chặt lấy cô.

Không nói lời nào, hắn đè cô lên trên giường.

“Loảng xoảng rầm rầm...”

Giá treo túi truyền nước phát ra tiếng va đập, Quách Thanh Tú vừa kháng cự vừa la lên.

“Này, máu chảy ngược ra rồi kìa.”

Lâm Việt Thịnh dứt khoát rút kim tiêm ra, cũng không còn thời gian truyền dịch nữa, thờ dốc nặng nề, nộ hôn quyết liệt phủ lên Quách Thanh Tú.

Lâu rồi không hôn, tim của hai người đều đập rất nhanh.

Nộ hôn nóng bỏng của hắn rơi lên cánh môi của cô, cô khẽ run lên, giống như bướm bướm vui sướng, nhẹ nhàng vỗ cánh.

Hắn nhẹ nhàng cạy làn môi anh đào nhỏ nhắn của cô ra, khẽ kháng liếm láp từng chút một, chạm vào phần lưỡi như hoa tử đinh hương đang hoảng loạn của cô, bá đạo hút vào.

Người phụ nữ này, trong miệng ngọt đến mê người, hắn có nếm thử trăm lần mà cũng không thấy ngán, chẳng thể kiềm chế nổi dục vọng.

“Này, không được...”

Quách Thanh Tú vừa rảnh rồi liền lập tức phản kháng, chưa nhắc tới việc nơi này là bệnh viện, mà quan trọng là trên tay của vị này vẫn còn đeo băng.

Cảnh tượng máu chảy đầm đìa này, làm sao cô có thể hành động được?

Dục vọng mãnh liệt trong máu của Lâm Việt Thịnh đã được hắn nhen nhóm, nửa dưới của hắn có một vật cứng cáp đang chống đỡ bụng dưới của cô.

“Nơi đó không được...”

Lâm Việt Thịnh thờ hồn hồn, đầu lưỡi thuận theo phần cổ mềm mại của cô, một đường lướt xuống dưới, chậm rãi dừng tại vai của cô.

Hắn dùng bàn tay khỏe mạnh thâm nhập vào áo trong của cô, vô cùng thuần thục cởi bỏ chiếc khóa ngoài dễ thương của cô.

Hắn vén áo trong của cô lên, cúi đầu ngậm lấy trái anh đào của cô.

“A... ừm, đừng, Lâm Việt Thịnh...”

Quách Thanh Tú được bao quanh bởi một cảm giác dễ chịu, sự mềm mại và ướt át nóng hổi đến từ phía trước ngực khiến cho cơ thể của cô trở nên nhạy cảm và khoan khoái.

“Cho anh...” Giọng nói của Lâm Việt Thịnh tràn đầy sắc dục, trở nên kích động và thô lỗ.

Hắn liếm và hôn khuyển tai của cô, nói lời thâm tình bên tai cô.

“Không được, nơi này là bệnh viện...”

“Cho anh, bảo bối, em rất cuốn hút...”

Bàn tay to rộng của Lâm Việt Thịnh kéo chiếc váy của cô ra, vội vã phóng thích sự nóng rực của mình vào cơ thể mềm mại của cô.

“A...” Quách Thanh Tú phát ra tiếng rên rỉ sung sướng.

Lâm Việt Thịnh đặt Quách Thanh Tú lên giường bệnh, anh đứng trên sàn nhà, dùng lực đẩy cô.

Cơ thể của Quách Thanh Tú ngửa ra sau, hai tay chống lên giường bệnh, chống lại sự va chạm ngày càng mãnh liệt hơn của Lâm Việt Thịnh.

Nửa tiếng sau, hai người đều thờ hồng hộc nằm trên giường bệnh.

Lâm Việt Thịnh dùng một tay ôm Quách Thanh Tú, hai người chen chúc trên chiếc giường chật hẹp.

Một y tá đi vào thay thuốc, ngẩng đầu nhìn thấy hai người trên giường bệnh, mãi một hồi lâu vẫn không có phản ứng lại.

“Thưa cô, cô không thể nằm ở đó, cô...”

“Cút ra ngoài!”

Lâm Việt Thịnh tức giận quát lên, y tá cái gì chứ, không có mắt thấy đây họ đang ở trong phòng bệnh cao cấp sao.

Y tá sợ hết hồn, vội vội vàng vàng lui ra ngoài.

Quách Thanh Tú thì ngược lại, cô ngượng ngừng đến độ sắc mặt đỏ bừng, có cảm giác giống như đi ăn trộm bị người ta bắt được.

“Lâm Việt Thịnh, buông em ra, em không thể nằm ở đây được.”

“Không được, nếu như em không nằm ở đây, anh cũng sẽ không nằm ở đây.”

Thế là, Quách Thanh Tú lại phát hiện ra một sở trường khác của cậu chủ Lâm, ngoại trừ da mặt siêu dày, còn có bản lĩnh chơi xấu không ai sánh bằng.

“Nằm thì nằm, tay của anh sờ mó lung tung khắp nơi làm gì đó hả!” Quách Thanh Tú nhỏ giọng phản nản.

“Khà khà, chỗ này có tính đàn hồi, sờ một tí em cũng không bị thiệt... Ồ, hình như đã lớn hơn rất nhiều, đây là công lao của anh nhì!” Lâm Việt Thịnh không biết xấu hổ nói.

Quách Thanh Tú lại bị quét thêm một màu đỏ từ khuôn mặt nhỏ nhắn đến tận cổ, người đàn ông này, sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?

Nói ra lời hạ lưu như vậy mà một chút biểu cảm lúng túng cũng không có.

Nhưng mà, bất kể Quách Thanh Tú kháng nghị như thế nào, từ đầu đến cuối Lâm Việt Thịnh đều không nỡ lấy bàn tay to lớn ra khỏi quần áo của cô.

Cứ bá đạo nắm chặt không buông tay như thế.

Quách Thanh Tú đành phải lấy chân che lên cơ thể của mình, thật sự không có cách nào để thắng được hắn.

“Lâm Việt Thịnh, vậy thì con của chúng ta, có phải cũng sẽ bị nhiễm không?”

Lâm Việt Thịnh im lặng một hồi lâu: “Tình hình cụ thể thì không rõ lắm, lúc trước anh khuyên em bỏ đứa nhỏ đi, cũng là vì việc này, anh lo sau khi đứa trẻ sinh ra, sẽ có thiếu sót gì đó...”

Thiếu sót! Quách Thanh Tú kinh hãi, tại sao cô lại không cân nhắc nhiều như vậy chứ! Vẫn là Lâm Việt Thịnh suy nghĩ sâu xa.

Lúc trước, cô hiểu lầm hắn như thế, nhưng hắn lại không hề giận cô.

Trong lòng Quách Thanh Tú cảm thấy ấm áp.

Thế nhưng rất nhanh lại cảm thấy mất mát.

“Vậy phải làm thế nào đây? Nếu như con của chúng ta bị lây nhiễm thì phải làm sao?”

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn lên mái tóc đã trở nên lơ thơ của Quách Thanh Tú.

“Anh sẽ nghĩ cách để Dương Hà Khuê nói ra thuốc giải...”

Người phụ nữ Dương Hà Khuê này, khó đối phó hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Cứng rắn không chịu, hắn buộc lòng phải dùng biện pháp mềm dẻo, hắn đã làm theo yêu cầu của cô ta.

“Lâm Việt Thịnh, cô ta thật sự sẽ đưa cho sao?”

“Ừm, anh sẽ có cách khiến cho cô ta phải nói ra.”

Lâm Việt Thịnh chìm vào trong suy nghĩ sâu xa.

Buổi tối, Quách Thanh Tú trở về nhà, dì Trần đã cùng bác sĩ Wister từ Hong Kong đến đây.

Nhìn thấy Quách Thanh Tú, suýt chút nữa dì Trần đã bật khóc.

Bà kéo tay Quách Thanh Tú, nước mắt tuôn rơi.

“Cô Quách, cô không sao chứ? Tôi, chúng tôi còn tưởng rằng cô đã đi vòng quanh thế giới...”

Quách Thanh Tú đỏ mặt hỏi: “Dì Trần, tôi xin lỗi vì không nói với dì những chuyện này mà đã chạy rồi. Nhưng tình hình lúc đó cấp bách, nếu như tôi nói rõ với vú, chắc chắn dì sẽ không để tôi trở về, xin dì đừng giận tôi.”

Dì Trần thở dài thật sâu, hồi lâu mới buông tay.

“Tôi nào có giận cô, tôi chỉ lo cho cô mà thôi. Cô Quách, ôi... Nhưng mà, hiện giờ cô an toàn trở về là tốt rồi, cuối cùng chúng tôi cũng thấy yên tâm.”

“Hi hi!” Quách Thanh Tú vỗ vai dì Trần.

“Mọi người đừng sợ, tôi sẽ nói hộ với Lâm Việt Thịnh, bảo anh ấy không được trách móc mọi người.”

Trước giờ, tính khí Lâm Việt Thịnh vốn không tốt, người làm trong nhà hầu như không ai chưa từng bị anh mắng.

Lúc này dì Trần mới ngừng khóc mà bật cười: “Quả thật là do chúng tôi không làm tròn bổn phận, cậu chủ mắng cũng là điều hiển nhiên.”

Ánh mắt của Quách Thanh Tú rơi xuống một bóng hình xinh đẹp đang ngồi trên ghế sofa, mặc dù hôn lễ đã qua lâu rồi nhưng Dương Hà Khuê vẫn mặc áo cưới trắng tinh, cô ta rất phách lối ngồi trên ghế sofa, y hệt như bà chủ của nhà này.

Đối với sự trở về của Quách Thanh Tú, cô ta không hỏi không can dự, giống như không hề nghe thấy.

Dì Trần nhìn Dương Hà Khuê, rồi lại nhìn Quách Thanh Tú, ánh mắt ngờ vực quan sát cô.

Quách Thanh Tú gượng tay lên: “Mọi người đi xuống đi!”

Dì Trần lưỡng lự một lúc, đi ra ngoài.

Quách Thanh Tú đi về phía Dương Hà Khuê.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Từng bước từng bước đi về phía vực sâu

"Chiếc váy cưới này rất không xứng với khuôn mặt cô, cả kiểu tóc nữa, thật không hiểu nổi, lúc trước cô đã học thiết kế thời trang kiểu gì." Quách Thanh Tú đứng trước mặt Dương Hà Khuê, khom người nhặt điều khiển, vờn tay nhấn vào nút tắt ti vi.

Dương Hà Khuê thu ánh mắt lại, chuyển sang nhìn Quách Thanh Tú, cơ thể cô ta thoáng ngửa về sau, dựa người lên ghế salon.

Nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú rất lâu, cô ta đột nhiên cười khẽ.

"Cô cười cái gì?" Quách Thanh Tú không nhịn được hỏi.

Dương Hà Khuê thôi cười, nghiêm túc nói: "Tôi nhớ cô đã từng nói, cô nhất định sẽ là người thắng sau cùng, bây giờ nhìn lại, cô đã thua rồi."

"Vậy sao? Tôi không thấy mình đã thua..." Quách Thanh Tú rất trang trọng ngồi xuống ghế salon trước mặt Dương Hà Khuê, nhìn cô ta không hề sợ hãi.

"Không thua? Đừng lừa mình dối người nữa, tôi đã kết hôn với Lâm Việt Thịnh, bọn tôi đã cử hành hôn lễ, bọn tôi đã nhận giấy đăng ký kết hôn, tôi đã mặc váy cưới, cô nhìn xem, váy cưới này là Lâm Việt Thịnh tự tay chọn cho tôi đó..."

Dương Hà Khuê nói xong, còn cao giọng cười khẽ: "Tôi qua bọn tôi còn ân ái, làm ba lần, anh ấy rất hài lòng, mặc dù lúc cao trào, anh ấy gọi tên cô, nhưng tôi không không quan tâm, bởi vì anh ấy ở trong cơ thể của tôi, đây mới là điều quan trọng nhất..."

Sắc mặt Quách Thanh Tú đột nhiên trắng bệch, trong lòng bị cơn giận lấp kín.

Lâm Việt Thịnh, anh đúng là tên khốn kiếp, ngay cả loại chuyện này mà anh cũng dám làm với cô ta.

Thấy biểu tình châm biếm đầy mong đợi của Dương Hà Khuê, Quách Thanh Tú đột nhiên cảm giác được mình đã bị lừa.

Cô lại ngồi thẳng người, khẽ cười.

"Vậy ư? Anh ấy gọi tên tôi, vậy chứng minh người trong lòng anh ấy là tôi! Cử hành hôn lễ với cô thì đã sao, cô là người rõ nhất tại sao anh ấy lại làm những chuyện này với cô. Nếu như không phải bởi vì cô hèn hạ vô sỉ, sao anh ấy có thể làm như vậy?"

Sắc mặt Dương Hà Khuê có chút lúng túng, rất lâu sau mới khôi phục lại vẻ ung dung, cười khẽ.

"Quá trình không quan trọng, kết quả mới là quan trọng nhất, bây giờ, tôi mới là nữ chủ nhân của nơi này, còn cô chẳng là gì cả."

Quách Thanh Tú lười tranh luận mấy đề tài vô bổ này với cô ta.

"Đừng nói mấy thứ có có không không này nữa, bây giờ, tâm nguyện của cô đã đạt được, mau mang thuốc giải ra đây!"

Dương Hà Khuê cong khoe môi, nở nụ cười lạnh lẽo.

"Không có thuốc giải!"

"Cái gì?" Quách Thanh Tú giận đến phổi sắp nổ tung, cô ta chơi đùa Lâm Việt Thịnh trong lòng bàn tay, bây giờ lại còn nói không có thuốc giải.

"Người đâu!"

Quách Thanh Tú cương quyết kêu một tiếng, Lê Hùng Việt mang hai tên vệ sĩ đi vào.

Quách Thanh Tú hừ lạnh một tiếng: "Bây giờ tôi để cô nhìn xem, ai mới là nữ chủ nhân nơi này. Lê Hùng Việt, trói cô ta lại."

"Vâng, cô Quách."

Lê Hùng Việt nháy mắt một cái, hai tên vệ sĩ lập tức tiến lên bắt Dương Hà Khuê.

Dương Hà Khuê tức giận hét lên: "Đi ra, đi ra, đi ra, không cho phép mấy người nào đụng vào tôi! Ai dám đụng vào, tôi sẽ bảo Lâm Việt Thịnh giết chết mấy người."

Lê Hùng Việt nhìn cô ta không cảm xúc.

"Thật xin lỗi, cô Dương, đắc tội rồi. Mấy người nghe theo sắp xếp của cô Quách, cô ấy mới là nữ chủ nhân chân chính ở đây."

Dương Hà Khuê bắt đầu mất đi vẻ thần nhiên cùng ưu nhã bình thường, nói ra mấy câu tục tũ, lăng mạ những vệ sĩ này.

Nhưng, bọn họ đều thờ ơ, không ai bị cô ta uy hiếp cả.

"Quách Thanh Tú, cô đối xử với tôi như vậy, cô sẽ không có được thứ gì hết."

Con ngươi âm áp của Quách Thanh Tú dần dần sinh ra một tia rét lạnh: "Lê Hùng Việt, cầm dao lại đây."

Lê Hùng Việt đưa một con dao nhỏ sắc bén cho Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú cầm dao nhỏ, chậm rãi đi tới trước mặt Dương Hà Khuê.

"Có lẽ là bởi vì Lâm Việt Thịnh yêu tôi, cho nên không nỡ ra tay với cô, vẫn còn ôm một tia hi vọng cuối cùng với cô. Nhưng mà, tôi không phải anh ấy, tôi sẽ không mềm lòng. Bây giờ cô cũng rất rõ, nếu như cô không nói ra thuốc giải, như vậy người chết không chỉ là tôi, mà còn có cô..."

Dương Hà Khuê dùng một ánh mắt đặc ý, mĩa mai nhìn Quách Thanh Tú.

"Cô tưởng rằng tôi sẽ sợ cô sao? Dù sao bây giờ tôi cũng đã lấy được thứ mà mình muốn, những thứ khác đều không còn quan trọng."

Quách Thanh Tú lạnh lùng nói: "Tôi thật không hiểu, loại hôn nhân giả tạo này đối với cô có gì vui vẻ? Cuộc đời của cô chẳng lẽ chỉ tồn tại vì anh ấy? Trên đời này còn rất nhiều đàn ông tốt, tại sao cô lại phải vì một người đàn ông không yêu cô mà tự đào hố chôn mình?"

Dương Hà Khuê đột nhiên cất tiếng cười to, cười đến nước mắt tràn ra, lúc này cô ta mới dừng lại, không ngừng ho khan.

"Quách Thanh Tú, cô nói đúng rồi, trên đời này đúng là có rất nhiều đàn ông, nhưng người đàn ông Tănggi yêu, chỉ có một mà thôi, trùng hợp lại cùng là người đàn ông mà cô yêu. Cô vẫn còn mặt mũi đứng đây nói tôi? Chẳng phải chính cô cũng yêu anh ấy đến chết đi sống lại sao, ngay cả chị ruột mình cũng..."

"Bốp..."

Dương Hà Khuê vẫn chưa nói hết, trên mặt đã ăn một bạt tai của Quách Thanh Tú.

Một bạt tai này, Quách Thanh Tú đã dùng đủ lực, trên gương mặt trắng nõn của Dương Hà Khuê, lập tức xuất hiện năm vết ngón tay rõ ràng.

Dương Hà Khuê bị đánh đến hoa mắt, lỗ tai ong ong.

Hồi lâu, cô ta nhỏ khẽ một cái, máu tươi phun lên sàn nhà, giống như bông hoa mai nở tung.

Nhỏ xong, cô ta lại cười.

"Có bản lĩnh thì giết tôi đi, nếu không cô sẽ còn nghe thấy nhiều thứ mà cô không muốn nghe hơn."

Bình tĩnh lại, lồng ngực Dương Hà Khuê phập phồng, thờ hồn hển nói, trong con ngươi thoáng qua vẻ hưng phấn.

"Cô nói đúng, tôi yêu Lâm Việt Thịnh, giống như cô yêu anh ấy vậy, tôi nghĩ, thậm chí còn yêu sâu đậm hơn cả cô, bởi vì, vì anh ấy tôi có thể chết, có thể đi làm bất cứ chuyện gì, mà cô thì không làm được, cho nên cô không có tư cách nói Lâm Việt Thịnh như thế nào ở trước mặt tôi."

Quách Thanh Tú nhìn cô ta vô cùng khinh bỉ.

"Nhưng Lâm Việt Thịnh không yêu cô, chẳng lẽ cô không biết cô yêu đơn phương sao? Còn có, cô đã tổn thương tôi..."

Về mặt Dương Hà Khuê trở nên điên cuồng.

"Tôi đã từng nói, vì Lâm Việt Thịnh, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì, đừng nói là tổn thương cô, cho dù là giết cô, tôi cũng rất sẵn lòng. Ồ, bây giờ tôi có chút hối hận, ban đầu tại sao không hạ một vài loại thuốc kịch độc để giết cô. À, như vậy không ổn, mặc dù cô sẽ chết rất nhanh nhưng trong lòng Lâm Việt Thịnh nhất định sẽ nhớ cô, bởi vì đàn ông thường thường sẽ nhớ đến thứ mà mình không có được, sẽ nhớ cô cả đời, cho nên à, vẫn nên dùng HVE! Ưu điểm của nó là khiến cô dần dần trở nên già nua, trở nên xấu xí, người đẹp khuynh thành biến thành kẻ không nhan sắc, đợi đến khi tóc cô đã rụng sạch, mặt đầy nếp nhăn và tàn nhang, làn da thô ráp già nua, dần dần úa tàn như hoa khô, tiếp tục như vậy, ở trong lòng Lâm Việt Thịnh cô nhất định chẳng đáng giá gì nữa, chắc chắn anh ấy sẽ cảm thấy, nếu như chưa từng quen biết cô thì tốt biết mấy. Ha ha, tôi thật là thông minh, như vậy thì dù cô có chết hay không, anh ấy cũng không thích cô nữa..."

Lời của Dương Hà Khuê, khiến Quách Thanh Tú rợn cả tóc gáy, cô không ngờ, mọi chuyện lại nghiêm trọng đến vậy.

Cô thật sẽ già nua tiều tụy như vậy sao?

Thấy sợ hãi trong mắt Quách Thanh Tú, Dương Hà Khuê cất tiếng cười to, tiếng cười vô cùng chói tai.

"Không cho phép!" Quách Thanh Tú kẻ dao lên gương mặt sạch sẽ mềm mại của cô ta.

"Nói, thuốc giải ở đâu, nếu không Tănggi sẽ huỷ cái mặt này của cô..."

Dương Hà Khuê như nhìn thấu được suy nghĩ của Quách Thanh Tú, vô cùng phách lối nói: "Cô không dám! Trước khi chưa lấy được thuốc giải, mấy người sẽ không dám giết tôi. Ha ha ha ha..."

Bàn tay Quách Thanh Tú hơi run rẩy, đúng vậy, Lâm Việt Thịnh không dám giết cô ta, cô lại không dám giết cô ta.

Thuốc giải, cô vô cùng muốn có thuốc giải.

"Được, là chính cô nói..."

Tay Quách Thanh Tú dùng sức, lưỡi dao sắc bén cắt ngang một đường trên gương mặt mịn màng sáng sủa của Dương Hà Khuê.

Máu tươi theo lưỡi dao, lập tức tuôn ra ngoài, sau đó uốn lượn chảy xuống.

Dương Hà Khuê đau đến rơi nước mắt, cô ta không ngờ, Quách Thanh Tú sẽ thật sự rạch mặt mình.

"Quách Thanh Tú, người đàn bà độc ác này, cô sẽ không có kết quả..."

Quách Thanh Tú lạnh lùng nhìn cô ta: "Cho cô một cơ hội nữa, thuốc giải, có hay không?"

Dương Hà Khuê quay mặt đi, giọng kiên quyết: "Không có!"

Quách Thanh Tú nghẹn một hơi trong lồng ngực, cảm giác ngọt ngào vô cùng khó chịu, cô giờ dao lên, lại rạch một cái thật mạnh lên bên mặt trái của cô ta.

"Dao này là cô nợ tôi, dao này là cô nợ đứa con của tôi, đồ đàn bà khốn kiếp, cô muốn hại tôi có phải không? Tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết trước rồi tính sau, cô hại tôi thì không nói, còn hại dám hại con tôi, tôi phải rạch nát mặt cô..."

Vừa nghĩ tới đứa trẻ sơ sinh trong bụng, Quách Thanh Tú nổi trận lôi đình, con dao trong tay rạch lên không chút lưu tình.

Chỉ thấy máu thịt tung tóe, máu tươi tung tóe. Dương Hà Khuê đau đến vận vẹo lác lư, nhưng bất lực là hai tay hai chân đều bị hai tên vệ sĩ cao to khỏe mạnh giữ chặt lại, ngoài kêu gào thảm thiết, hoàn toàn không có cách nào chống cự.

Lê Hùng Việt cũng kinh ngạc đến ngây người, anh ta không ngờ, Quách Thanh Tú còn có một màn máu tanh bạo lực như vậy.

Nhưng, anh ta không tiến lên ngăn cản, dù sao thì Dương Hà Khuê này cũng đáng chết, anh ta nhìn cũng hả giận.

Hồi lâu, hai tay Quách Thanh Tú đã nhuộm đầy vết máu, Dương Hà Khuê đau đến bất tỉnh.

Quách Thanh Tú run rẩy, vớt con dao dính máu lên bàn, gần như suy sụp ngồi xuống sàn.

"Giám cô ta lại, từ giờ trở đi, không cho cô ta ăn uống, để cô ta đói bụng, xem cô ta còn chống đỡ được bao lâu..."

Quách Thanh Tú nhìn vết máu trên hai tay mình, cô không ngừng run rẩy.

"Cô Quách, tôi đỡ cô đi lên lầu nghỉ ngơi"

Di Trần run sợ kinh hãi từ trong phòng đi ra, lúc vừa mới nhìn thấy Quách Thanh Tú xả giận, bà cũng bị dọa sợ gần chết.

Xem ra cô Quách này cũng không phải là một chủ nhân dịu dàng dễ ăn hiếp, hạ dao mạnh như thế, thật là đáng sợ.

"Di Trần, tôi không sao, đi pha chút nước nóng cho tôi, tôi muốn ngâm mình một chút..."

"Được, được!" Di Trần lập tức đi làm

Quách Thanh Tú nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, hai tay cô chậm rãi vuốt ve bụng mình.

Cục cưng, mẹ sẽ không để con có chuyện gì, mẹ nhất định sẽ nghĩ cách cứu con.

Trong phút chốc, dòng lệ nóng liên tục trào ra.

Đứa nhỏ này, là kết tinh tình yêu của cô và Lâm Việt Thịnh, cho dù cô không thể sống, cũng phải liều mạng sinh hạ đứa bé này.

Qua rất lâu, Quách Thanh Tú đã bình tĩnh lại, ngâm nước nóng một hồi, thả lỏng cảm xúc của mình.

"Di Trần, đi gọi bác sĩ Wister đến đây, tôi muốn nói chuyện với anh ta..."

Trong bóng đêm, trên ban công ngoài trời, gió đêm thổi lất phất, có chậu hoa Dạ Hương tỏa ra mùi thơm thanh mát.

Quách Thanh Tú bưng nước trái cây, ngồi đối diện với Wister, chậm rãi uống một hớp.

"Có một vấn đề, tôi muốn hỏi anh cho rõ."

"Xin cô Quách cứ hỏi, tôi rất sẵn lòng dốc sức vì cô."

Quách Thanh Tú buông ly thủy tinh xuống, nghiêm túc nói: "Tôi còn lại bao nhiêu thời gian?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Để chúng ta gặp nhau dưới địa ngục đi

"Chuyện này..." Bác sĩ Wister có hơi khó xử: "Rất khó nói, lâu thì được một năm còn ngắn thì có thể chỉ được ba đến bốn tháng..."

Quách Thanh Tú bấm ngón tay nhắm tính, bây giờ cô mang thai đã được năm tháng bảy ngày rồi. Nếu cho cô thêm thời gian bốn tháng nữa, chắc có thể sinh đứa nhỏ ra được rồi.

Vậy là đủ rồi!

Quách Thanh Tú mỉm cười: "Tôi muốn biết đứa bé có bị lây nhiễm loại mầm bệnh này không, bác sĩ có thể xét nghiệm giúp tôi được chứ?"

"Bây giờ thì không được, đợi đến khi sáu tháng, tôi sẽ giúp cô xét nghiệm máu cuống rốn!"

"Trước kia bác sĩ có từng gặp ca bệnh nào như thế này không ạ?"

Bác sĩ Wister nhún nhún vai: "Căn bệnh này thuộc loại bị tổ chức y tế thế giới WHO ban lệnh cấm nghiên cứu, nên chúng tôi chỉ tham khảo những kinh nghiệm ngày trước thôi. Phải biết đó là chuyện rất lâu về trước rồi, còn giống như cô đang mang thai bây giờ thì chưa có tiền lệ nào cả."

"Vậy bây giờ tôi và Dương Hà Khuê đều bị lây bệnh, ai trong hai chúng tôi sẽ phát bệnh trước?"

"Câu hỏi này tôi có thể cho cô một đáp án chính xác, có lẽ Dương Hà Khuê sẽ phát bệnh trước. Dù cô ấy bị lây bệnh sau cô, nhưng tình trạng sức khỏe của cô ấy rất kém, cơ thể khỏe mạnh có thể chịu đựng được sự tấn công của căn bệnh hơn thể trạng yếu. Đương nhiên cô đang mang thai, so sánh mà nói thì sẽ yếu hơn những người khỏe mạnh một chút, vì thế cô cần phải tăng chất dinh dưỡng lên..."

“Tình trạng sức khỏe của Dương Hà Khuê không tốt sao?” Quách Thanh Tú hơi kinh ngạc.

“Ừm, không phải không tốt mà là vô cùng kém. Cô ấy bị lây bệnh giang mai, hơn nữa còn nghiện ma túy...”

Câu trả lời của Wister khiến Quách Thanh Tú cực kỳ ngạc nhiên: “Sao cô ấy lại bị lây bệnh giang mai chứ?”

“Chuyện này tôi biết, cô Quách!” Lê Hùng Việt đi ra giải thích nói: “Ngày trước, để ép cô ta giao ra thuốc giải, cậu chủ đã nhốt cô ta ở khu đèn đỏ mấy ngày, rồi bắt cô ta tiếp khách... Nghiện ma túy thì chắc là cô ta tự hít, để gây tê dại sự đau đớn trên cơ thể!”

Quách Thanh Tú đột nhiên hiểu ra tâm lý vụn vụn của Dương Hà Khuê.

Thì ra căn bản là cô ta không định cứu cô, tất cả chỉ là mộng tưởng trước khi chết của cô mà thôi.

Lâm Việt Thịnh ở bệnh viện chưa được mấy hôm đã về nhà, tay trái hẳn vẫn bị bó bột, nhưng trạng thái tinh thần của hắn lại rất tốt.

Nếu không phải nghĩ tới những chuyện sắp phải đối mặt, tâm trạng của hai người vẫn sẽ rất vui vẻ.

Trên bàn ăn bày ngày càng nhiều các món rau, trừ thuốc bổ dinh dưỡng theo quy định mỗi ngày ra, Quách Thanh Tú còn phải uống các loại protein mà Wister kê để tăng sức đề kháng nữa.

Mặc dù từng giây từng phút họ đều nghĩ hết mọi biện pháp để ngăn chặn, nhưng vẫn không sao ngăn được bước phát triển của mầm bệnh.

Lúc ăn cơm, Quách Thanh Tú đang ăn thì ngừng lại.

Lâm Việt Thịnh vẫn đang gấp thức ăn vào trong bát cho Quách Thanh Tú.

“Ném thử món trứng cá muối này xem...”

Thức ăn được đặt vào trong bát của Quách Thanh Tú, thấy mặt của cô cúi xuống.

Lâm Việt Thịnh để chiếc bát trong tay mình xuống rồi giơ tay ôm lấy Quách Thanh Tú vào lòng.

“Sao vậy?”

Quách Thanh Tú ngẩng đầu lên, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch đỏ đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt cô đặc biệt khó chịu.

“Đau...”

Quách Thanh Tú cắn chặt hàm răng, ra sức thốt ra một chữ này. Lâm Việt Thịnh cẩn thận ôm cô lên sofa.

“Anh đưa em đến bệnh viện nhé!”

“Không... đừng... vô dụng thôi...”

Quách Thanh Tú đau tới mức co quắp người lại như muốn ngất đi, nếu cô ngất đi thì sẽ không phải chịu sự đau đớn rõ ràng này nữa.

Nhưng càng đau đớn như vậy thì cô lại càng tỉnh táo một cách lạ thường.

Hơn nữa thời gian đau đớn còn ngày một kéo dài, không còn đến nhanh mà hết cũng nhanh như trước nữa.

Thời gian cơn đau càng lâu thì từng chút ý chí của cô càng bị hao mòn, có lúc cô thật sự hận mình không thể cầm dao kết liễu chính mình...

Lâm Việt Thịnh chăm chú nhìn người con gái mình yêu đau đến quằn quại, mồ hôi lạnh khiến quần áo của Quách Thanh Tú đều ướt đẫm.

Đôi tay nhỏ bé của cô khảm sâu lên sofa, nhưng vẫn không có cách nào làm dịu đi sự đau đớn mãnh liệt đó.

“Đau quá thì em khóc ra đi...”

Lâm Việt Thịnh giống hệt như một con thú bị nhốt không biết phải làm sao, giọng nói của hắn khàn khàn khê gào lên.

Hắn giống như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó, luống cuống rối bời.

Ông trời ơi, tại sao không gieo căn bệnh này lên người con chứ...

Qua đúng nửa tiếng đồng hồ, lúc này Quách Thanh Tú mới trở lại bình thường từ trong cảm giác đau đớn.

Mồ hôi lạnh trên người cô sớm đã làm ướt đẫm quần áo rồi.

Lâm Việt Thịnh lập tức chuẩn bị một ly nước ấm cho cô, hẩn bỏ vào đó một chút các loại vitamin bổ sung thể lực.

Quách Thanh Tú mệt là ngã xuống sofa bất động, cô mở to đôi mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, ý thức từ trạng thái chết chằm chằm khôi phục lại thực tại.

“Quách Thanh Tú, nhìn anh này...”

Một đôi tay lớn ấm áp giữ chặt lấy cô, kéo cô từ cõi chết trở về hiện thực.

Hắn đỡ cô ngồi dậy rồi để cô dựa lên người hắn.

“Nào, uống một chút đi!”

Quách Thanh Tú đón lấy ly nước rồi uống từ từ.

Lâm Việt Thịnh không nói một lời nhìn cô, trong lòng hắn luôn cố nén cơn giận dữ.

Đợi Quách Thanh Tú uống hết ly nước ấm, hắn lại ôm cô lên.

“Đừng ôm em, vết thương của anh còn chưa khỏi, sẽ ảnh hưởng đến miệng vết thương đấy.”

Giọng nói của Quách Thanh Tú mềm mại như ngoài không gian vọng lại.

“Đừng nói nữa, em yêu, em cần phải nghỉ ngơi. Ngủ thật ngon một giấc đi, anh sẽ ở đây với em...”

Lâm Việt Thịnh giúp Quách Thanh Tú thay một bộ đồ ngủ sạch sẽ rồi đặt cô lên chiếc giường lớn mềm mại, sự tiếp xúc lơ đãng thỉnh thoảng lại có sợi tóc đen rơi xuống.

Sinh mệnh của Quách Thanh Tú hết như lá cây khô héo rồi khỏi cành đang từng ngày suy yếu.

Có lẽ là quá mệt mỏi, nên Quách Thanh Tú nằm xuống giường là ngủ ngay.

Lâm Việt Thịnh ngồi bên cạnh cô, hẩn hôn lên bàn tay cô, giọt nước mắt âm thầm rơi xuống.

Ai nói đàn ông không bao giờ khóc, chẳng qua là chưa tới lúc thương tâm mà thôi!

Lâm Việt Thịnh phủ người xuống nhặt mấy sợi tóc rơi trên mặt sàn lên, anh thu dọn từng sợi lại vo tròn trong lòng bàn tay mình rồi nắm chặt, sau đó lại đưa lên mũi ngửi khê.

Trên sợi tóc vẫn còn vương vấn mùi cơ thể của Quách Thanh Tú, như gương mặt tươi cười của cô.

Bây giờ tóc trên đầu cô đã không còn nhiều nữa, hẩn lơ đãng nhìn qua.

Đã có thể nhìn thấy da đầu trắng ngần rồi.

Lâm Việt Thịnh kéo ngăn kéo ra, bên trong có một chiếc hộp nhỏ màu vàng, hắn mở chiếc hộp ra rồi đặt từng lọn tóc của cô vào.

Bên trong chiếc hộp này đều là những sợi tóc mà hắn nhặt được, sắp đầy một hộp rồi.

Nửa tiếng sau, Lâm Việt Thịnh nặng nề ngồi trong phòng khách.

Trên chiếc bàn trước mặt hắn đã chất hai chai rượu rỗng không, hắn vẫn còn uống tiếp...

“Cậu chủ, Dương Hà Khuê được đưa đến rồi ạ!” Lê Hùng Việt nhỏ giọng nói.

Lâm Việt Thịnh không thèm ngẩng đầu lên, Dương Hà Khuê bị vệ sĩ đẩy vai đi đến trước mặt Lâm Việt Thịnh.

Vết thương trên mặt Dương Hà Khuê đã khép lại, chỉ còn lưu lại từng vết sẹo chồng chéo lên nhau trông vô cùng dữ tợn mà thôi.

Nhưng tình trạng của cô ta thảm hơn Quách Thanh Tú nhiều, chỉ mới có ba bốn ngày thôi.

Toàn thân cô ta đã gầy rộc đi, đầu tóc đã rụng lóc, cộng thêm đói bụng nên mặt mũi vàng vọt, chỉ còn da bọc xương.

Người vệ sĩ vừa buông tay là cô ta trực tiếp xụi lơ trên sàn nhà, cứ như vậy mà nằm bên chân của Lâm Việt Thịnh.

“Còn lời gì muốn nói nữa không?” Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói.

Dương Hà Khuê cười khô: “Chuẩn bị giết tôi rồi sao?”

“Cô phải chết từ sớm rồi, tôi không nên tin cô mới đúng...”

Giọng nói của Dương Hà Khuê yếu ớt vô lực: “Là do anh quá ngu ngốc, anh nên giết tôi từ sớm rồi, tại sao phải đợi đến tận ngày hôm nay.”

“Đây là cơ hội cuối cùng của cô, nếu vẫn không nói thì sẽ không còn nữa.”

Mặt mày Lâm Việt Thịnh đều sầm xuống, bên tay hất để một con dao ngắn chuôi đen.

Lâm Việt Thịnh đã dùng chính con dao ngắn này để khắc lên mặt Quách Thanh Tú.

“Lê Hùng Việt, mang cái gương đến đây cho cô ta xem...”

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng ra lệnh, Lê Hùng Việt rất nhanh đã mang một chiếc gương chạy tới đưa cho Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh nâng chiếc gương trong tay lên chiếu về phía Dương Hà Khuê.

“Nhìn thấy chưa hả, đây chính là cô đó...”

Ánh mắt Dương Hà Khuê dần trở nên hoảng sợ, cuối cùng cô ta hét lên một tiếng, hai tay bưng mặt kích động tới mức bật khóc.

“Đây không phải là tôi, đây không phải là tôi, anh lừa tôi...”

Cô ta đã từng cảm thấy vô cùng kiêu hãnh với gương mặt của mình, còn bây giờ gương mặt phụ nữ dữ tợn như con quỷ đó thật sự là cô ta hay sao? Cô ta không dám tin nữa...

“Ngày trước cô luôn hỏi tôi tại sao lại không thích cô, vậy bây giờ tôi sẽ nói cho cô biết đáp án. Vừa rồi cô đã nhìn thấy gương mặt của mình chưa? Lòng dạ của cô còn xấu xa hơn gương mặt này nhiều...”

Tiếng khóc của Dương Hà Khuê vô cùng bi thương.

Dần dần yếu ớt, bỗng nhiên cô ta cười phá lên: “Lâm Việt Thịnh, anh đừng làm hại tôi như vậy. Tôi biết mình không có chút vị trí nào trong lòng anh cả, nhưng tôi cũng có danh dự của mình. Anh không thể giữ lại cho tôi một tia hi vọng nào sao?”

“Vậy cô có giữ lại cho tôi chút hi vọng nào không?”

“Nếu tôi nói virus lây bệnh trong người của Quách Thanh Tú không phải là do tôi gây ra, anh có tin không?”

Dương Hà Khuê đột nhiên lên tiếng, Lâm Việt Thịnh hơi khựng lại: “Cô đang nói láo, cô lừa tôi...”

Dương Hà Khuê bỗng nhiên gãy giữa ngồi dậy, cô ta giờ tay cầm lấy con dao trên bàn rồi đâm thẳng vào người mình.

Vốn dĩ cơ thể cô cũng cạn kiệt rồi, một loạt động tác này dường như đã làm tiêu hao hết toàn bộ sức lực của cô ta.

Nhưng cô ta vẫn làm được rồi, đây có lẽ là biểu hiện đột nhiên khỏe mạnh lúc sắp chết.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt, Lâm Việt Thịnh muốn ngăn lại nhưng đã không còn kịp nữa.

Lê Hùng Việt đang định bước lên trước thì bị Lâm Việt Thịnh cản lại: “Kệ cô ta đi! Dù sao cô ta cũng không chịu nói.”

Hai tay Dương Hà Khuê nắm chặt lấy con dao, cả người cô ta chậm chậm ngửa ra sau, máu tươi thuận theo lưỡi dao chảy ra ngoài giống như một dòng suối nhỏ màu đỏ chảy nhỏ giọt tào thành dòng, từ từ dọc theo sàn nhà phòng khách màu trắng chảy xuống chỗ thấp...

Tính mạng của cô ta cũng bị dòng suối nhỏ này chậm rãi đưa đi rồi.

“Lâm Việt Thịnh, không phải tôi...”

Giọng nói trong miệng nhỏ dần, cô ta dường như có hơi không cam Tú giờ một cánh tay khác ra định túm lấy tay Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh ở gần trong gang tấc, nhưng hắn không muốn nắm lấy tay cô ta. Mặc dù cô ta sắp chết đi chăng nữa, hắn cũng không thèm chia tay chạm vào cô ta.

Giấc mộng của Dương Hà Khuê cuối cùng hoàn toàn tan vỡ từ đây.

Hắn không yêu cô ta, trước giờ chưa từng yêu cô ta. Dù là chết, hắn cũng chẳng thèm bố thí cho cô ta một chút gì nào cả.

Khóe môi Dương Hà Khuê dâng lên một nỗi niềm đau khổ.

“Kiếp này... tôi sống rất mệt... không phải là tôi... hạ thuốc... là... là...”

Lâm Việt Thịnh nghe thấy câu lầm bầm vụn vặt cuối cùng này, hấn phủ phục người xuống dán sát tai gần Dương Hà Khuê. Cuối cùng hấn đã nghe rõ chữ cuối cùng đó, nhưng rốt cuộc cô ta có ý gì thì hấn lại không hiểu.

Dương Hà Khuê nói xong câu này thì đôi mắt đờ ra.

Lê Hùng Việt ngo ngác nhìn Lâm Việt Thịnh đứng dậy.

“Cô ta nói là ai ạ?”

Sắc mặt của Lâm Việt Thịnh lạnh lùng như được phủ một tầng sương lạnh: “Mang cái xác chết này ra ngoài hỏa thiêu!”

Lâm Việt Thịnh không thèm nhìn Dương Hà Khuê thêm cái nào nữa, hấn trực tiếp đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Từng bước vượt qua khó khăn

Quách Thanh Tú dần dần tỉnh táo lại, cô mở mắt ra chăm chú nhìn lên trần nhà. Một lúc lâu sau, cô mới phát hiện trời đã tối, cô chống tay xuống giường chậm rãi ngồi dậy.

Toàn thân cô bủn rủn, rốt cuộc cô đã ngủ bao lâu rồi? Cô khẽ cúi xuống xoa bóp sau gáy.

“Dì Trần...”

Quách Thanh Tú khẽ gọi một tiếng, bên ngoài không có ai đáp lời.

Cô ngồi dậy, lần mò mở đèn ngủ lên.

Hình bóng của Lâm Việt Thịnh từ bên ngoài bước vào.

“Em dậy rồi à!”

“Vâng!” Quách Thanh Tú cười khẽ: “Em ngủ bao lâu rồi?”

“Không nhiều, bảy tám tiếng thôi!”

Lâm Việt Thịnh đỡ lấy bả vai Quách Thanh Tú, rồi cúi đầu hôn lên má cô.

“Đói bụng chưa? Em muốn ăn gì?”

“Em thấy hơi đói, dì Trần đâu anh?”

“Bây giờ là mười hai giờ đêm, dì Trần đi ngủ rồi. Em muốn ăn gì, anh sẽ đi làm cho em!”

Quách Thanh Tú thoáng kinh ngạc, cô không biết là mình đã ngủ lâu đến vậy.

“Em muốn ăn...”

Nửa đêm nửa hôm rồi, còn món gì ngon được nhỉ?

“Thôi, anh cứ làm đại món gì đó cho em ăn đi!”

“Ừ, em ngồi đây nghịch điện thoại một lúc rồi đợi anh nhé!”

Lâm Việt Thịnh đưa điện thoại cho Quách Thanh Tú, rồi quay người đi ra ngoài.

Quách Thanh Tú xoa đầu, sao muộn như vậy rồi mà anh ấy vẫn chưa ngủ nhỉ?

Nhưng cô vừa thấy băng gạc màu trắng trên cánh tay của anh đã được tháo ra rồi.

Cô quên mất không hỏi vết thương của anh đã khỏi chưa.

Khoảng ba mươi phút sau, Lâm Việt Thịnh bung một bát mỳ nóng hôi hổi lên.

Quách Thanh Tú ngửi thấy mùi thơm của bát mỳ, con thèm ăn đã ập tới rồi.

“Thật không ngờ anh lại còn biết nấu mỳ ngon thế này đây?”

Quách Thanh Tú gấp một đũa, mỳ nấu rất ngon, nước dùng hình như là canh gà nên rất thơm.

“Hồi nhỏ, anh cũng sống khá giống như những người bình thường khác. Mãi đến năm mười tuổi, ba anh ở Pháp mới trở về...”

Lâm Việt Thịnh nhàn nhạt nói, Quách Thanh Tú gật đầu, thiếu chút nữa cô đã quên mất chuyện này.

“Anh dạy em cách làm đi...”

“Canh gà thêm mỳ và gia vị, còn có rau cải bẹ nữa...” Lâm Việt Thịnh ngồi bên cạnh Quách Thanh Tú nhìn thấy cái miệng nhỏ xinh của cô đang uống từng ngụm canh gà.

“Cô ta chết rồi...”

“Ai cơ?” Quách Thanh Tú ngây ra, lập tức ý thức được là Dương Hà Khuê.

“Anh giết cô ta rồi à?”

Đôi mắt Lâm Việt Thịnh có hơi u ám: “Không phải anh, là cô ta tự sát, cô ta không thể chịu đựng được nữa.”

Lâm Việt Thịnh đau lòng nhìn cô: “Em hãy cố gắng gượng một chút, Dương Hà Khuê là không chịu nổi sự đau đớn dày vò, cho nên mới tự sát. Anh nghĩ em sẽ có thể kiên trì được.”

“Cô ta... không nói thuốc giải sao?”

Lâm Việt Thịnh hồ hững lắc đầu: “Cô ta chỉ nói không phải là cô ta hạ độc...”

“Hả!!!” Quách Thanh Tú kinh ngạc đến mức cảm sắp rớt xuống sàn nhà đến nơi.

Thế mà lại không phải là cô ta! Tại sao không phải là cô ta? Nếu không phải là cô ta thì là ai cơ chứ?

Chuyện này vốn tưởng đã trở nên minh bạch rồi, ai ngờ nó vẫn mập mờ như vậy.

“Thế nên cái chết của cô ta không phải là tuyệt vọng, anh sẽ nghĩ cách để điều tra. Em hãy nghỉ ngơi cho tốt, nhất định sẽ có cách thôi, hãy tin anh...”

Ngữ điệu của Lâm Việt Thịnh trầm ổn, đôn hậu và đầy dịu dàng, chứ không còn chuyên chế độc tài như ngày trước nữa.

Quách Thanh Tú vô cùng cảm động.

Cô vòng tay lên cổ anh: “Em sẽ không bỏ cuộc đâu, dù không vì bản thân em, cũng phải vì con nữa.”

Lâm Việt Thịnh xoay người ôm lấy thân thể mềm mại của cô, rồi hẩn cúi đầu xuống hôn cô.

Trên chiếc miệng nhỏ nhắn của cô vẫn còn vương vấn vị thơm của canh gà, hẩn thay cô hôn đi từng chút một.

“Ngon quá...”

Lâm Việt Thịnh mỉm cười xấu xa, Quách Thanh Tú cọ cọ lên mặt anh giống như con mèo nhỏ.

“Xấu xa, anh nói nên đặt tên gì cho cục cưng của chúng ta bây giờ nhỉ?”

“Tự em quyết đi!” Lâm Việt Thịnh cười ôm lấy Quách Thanh Tú, sau đó đặt cô lên giường, thân hình cao lớn của hẩn lập tức phủ xuống.

Sợ đè lên bụng của cô, nên hai chân hẩn tách ra đặt bên người cô, đặt sức nặng của mình lên chiếc giường.

Đầu ngón tay thô ráp của hẩn nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi mềm mại của cô.

“Em yêu, lúc nào em cũng mê người như vậy.”

“Không bao lâu nữa là em sẽ trở nên xấu xí rồi, anh có chê em không?”

Quách Thanh Tú ôm lấy cổ hần làm nũng.

Lâm Việt Thịnh giả bộ suy nghĩ một chút: “Ừm, vậy thì còn phải xem biểu hiện của em thế nào đã.”

“Biểu hiện gì cơ?” Quách Thanh Tú không hiểu liền trúng kế, lập tức hòa theo.

“Đương nhiên là biểu hiện trên giường rồi, nếu em có cố gắng thì anh sẽ suy nghĩ một chút, gắng gượng chấp nhận ân ái với một người phụ nữ xấu xí.”

“Nè, anh đúng là xấu xa mà...” Quách Thanh Tú ném một cái gối qua, Lâm Việt Thịnh nghiêng đầu tránh đi.

Quách Thanh Tú tiếp tục đánh Lâm Việt Thịnh, thấy cô tràn đầy sinh lực như vậy, trong lòng Lâm Việt Thịnh dần dần cảm thấy yên Tú trở lại.

Nếu không có bệnh tình can thiệp, tất cả đều sẽ tốt đẹp.

Tốt đẹp tới mức như căn bệnh chỉ là một tin nhảm mà thôi, dù nó đáng sợ nhưng vẫn còn ở rất xa.

Quách Thanh Tú lại ném một cái gối nữa qua, lần này cô dùng lực quá lớn nên cái gối bay ra ngoài.

Vừa hay đụng trúng bức tranh treo trên tường, khung tranh rơi xuống phát ra âm thanh loảng xoảng.

Quách Thanh Tú giật thót mình, lập tức ngừng đầu nhìn lên.

Lâm Việt Thịnh chớp lấy cơ hội này hôn cô.

Môi lưỡi run rẩy, nặng nề theo hơi thở chậm chậm dây dưa với nhau.

Trong đêm tối mờ ám, hai người trao đổi hơi thở ấm áp.

Lâm Việt Thịnh từng chút cúi xuống y phục trên người cô, sau đó hần lật người ôm cô nằm lên trên người hần.

Lúc đang mang thai, cơ thể Quách Thanh Tú vẫn rất miễn cảm. Bị hần trêu chọc, rất nhanh cô đã lâm vào mê.

Nếu có thể vứt bỏ tất thảy những chuyện không vui, hai người cứ sống với nhau như vậy thì quả thực rất hạnh phúc.

Gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Quách Thanh Tú nước lên, dưới động tác của Lâm Việt Thịnh, cơ thể cô hết như một con thuyền nhỏ đang thông dong lắc lư trên biển cả.

Một bàn tay lớn của Lâm Việt Thịnh đỡ lấy thắt lưng của Quách Thanh Tú, một bàn tay khác của hần thì đang khẽ xoa nắn trước ngực cô.

“A... ư...”

Quách Thanh Tú phát ra tiếng rên rí thỏa mãn, động tác của Lâm Việt Thịnh từ từ tăng nhanh.

Thời gian như nước chảy, những lúc càng vui sướng thì thời gian lại trôi qua càng nhanh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quách Thanh Tú tỉnh lại từ trong mộng đẹp, cô nằm trên giường chăm chú nhìn lên trần nhà.

Những ngày có thể mở mắt như này có lẽ thật sự có thể đếm trên đầu ngón tay, rồi sẽ có một ngày, cô sẽ không còn mở mắt được nữa.

Vì vậy bây giờ cô phải cảm nhận rõ ràng sự chân quý của sinh mệnh, cô phải lặng lẽ từ từ hưởng thụ những giây phút còn lại.

Con người là một loài động vật đáng sợ, sau khi cô vừa biết mình bị nhiễm bệnh đã vô cùng sợ hãi.

Nhưng theo dòng chảy của thời gian, trái lại cô đã trở nên thân nhiên và dần thích ứng được với loại khủng hoảng này.

Con người rồi cũng sẽ phải chết, vấn đề chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi nên không có gì đáng sợ cả.

Nhưng bây giờ cô đã không còn bình tĩnh và thân nhiên như vậy nữa, vì trong bụng cô còn một sinh mạng nhỏ bé đang hình thành.

Ngơ ngẩn một lúc lâu, Quách Thanh Tú cảm thấy ánh sáng mặt trời lạng lẽ chiếu lên gương mặt mình.

Cô ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ, có gió thổi qua làm rèm cửa khẽ tung bay. Một con bướm bướm xinh đẹp đón ánh mặt trời tung tăng bay múa, thậm chí còn bay phòng vào như chốn không người...

Tất cả những thứ này mà cũng đẹp để đến vậy.

Quách Thanh Tú từ từ ngồi dậy xỏ đôi dép lê, rồi ngồi xuống trước tấm thủy tinh sát đất, cô nhìn biển lớn ở phía xa qua tấm kính thủy tinh trong suốt.

Được sống thật tốt biết bao.

Trong nhà vệ sinh, Quách Thanh Tú đang đánh răng, đánh răng xong cô định dùng tay trái cầm cốc nước lên.

Bàn tay giờ ra, nhưng lại không mở ra được...

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu cô xuất hiện sự trống rỗng ngẩn ngui. Rõ ràng buổi tối hôm qua cô vẫn còn dùng bàn tay này để ôm lấy cổ Lâm Việt Thịnh, lúc kích tình đêm qua, rõ ràng cô còn dùng nó để vuốt ve vùng bụng hấp dẫn của anh cơ mà...

Sao có thể nhanh như vậy?

Trong lòng Quách Thanh Tú run rẩy, lẽ nào từ giờ cơ thể của cô sẽ dần trở thành thực vật sao?

Một nỗi khủng hoảng chậm chậm chui vào trong khe hở từ đáy lòng cô, sau đó tràn ra vô hạn, dần trở thành mây đen bao phủ toàn bộ trái tim cô.

Quách Thanh Tú, mày phải bình tĩnh, nhất định không được sợ hãi. Mày có thể làm được mà...

Quách Thanh Tú vừa động viên chính mình, vừa không ngừng dần tập trung tinh thần thử duỗi các ngón tay bên bàn tay trái của mình ra.

Không được, không được, không được, vẫn không được...

Sau khi làm thử mười mấy lần, toàn thân Quách Thanh Tú toát mồ hôi, đó là những giọt mồ hôi sốt ruột.

“Choang...” Một tiếng, chiếc cốc thủy tinh cuối cùng bị Quách Thanh Tú ném xuống sàn nhà. Các mảnh vỡ thủy tinh đầy trên sàn, như tuyên bố lần thử nghiệm không cam chịu này của cô đã thất bại...

Quách Thanh Tú rơi những dòng lệ thất vọng và buồn bã.

Di Trần lúc này mới hoảng hốt chạy vào.

“Cô Quách, cô Quách xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Quách Thanh Tú lắc lắc đầu: “Không sao, không có chuyện gì cả. Tôi chỉ không cẩn thận làm rơi cốc đánh răng xuống đất thôi!”

Cô không muốn để người khác biết rằng mình đang dần trở thành một người tàn tật...

Di Trần vội vàng thu dọn mảnh vỡ của chiếc cốc, sau đó đổi một chiếc cốc mới vào.

“Cô Quách, cô đừng vội, cứ làm chậm chậm thôi...”

Di Trần có hơi lo lắng đứng bên cạnh nhìn Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú liếc nhìn bà một cái: “Đi ra ngoài đi, có đi đứng ở đây tôi thấy không quen.”

Di Trần đành phải đi ra ngoài, sau đó Quách Thanh Tú đóng cửa nhà vệ sinh lại.

Sáng ngày hôm nay, các động tác rửa mặt đơn giản như vậy mà cô mất thời gian gấp đôi so với bình thường. Cô phải quen với việc dùng một tay để giải quyết mọi việc như đánh răng, rửa mặt còn chải đầu, gấp chăn và mặc quần áo nữa...

Lúc cô từ nhà vệ sinh đi ra ngoài, Di Trần vẫn còn đứng ngoài cửa, vẻ mặt bà kinh ngạc nhìn Quách Thanh Tú.

“Cô Quách, có phải cô có chỗ nào không thoải mái không?”

Quách Thanh Tú có hơi không biết phải làm sao: “Di Trần, đi có thể dùng khăn trang như vậy được không? Làm cho tôi cũng thấy phiền muộn.”

Di Trần bật cười: “Tôi xin lỗi cô Quách, là cậu chủ dặn tôi. Cậu ấy bảo tôi phải chăm sóc cô cẩn thận, sợ cô xảy ra chuyện gì đó.”

Quách Thanh Tú khẽ cười: “Tôi có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ...”

May mà cánh tay trái bị hỏng, nên tạm thời cô vẫn có thể che đậy được.

Lúc ăn sáng, Quách Thanh Tú vẫn có thể dùng tay phải một cách bình thường. Lúc ăn thức ăn cô dùng tay phải, lúc uống sữa cũng dùng tay phải. May là Di Trần không đứng bên cạnh Quách Thanh Tú, nên cô vẫn sử dụng tay rất tùy ý.

Ăn xong bữa sáng, một mình Quách Thanh Tú làm tổ trong phòng, cô mở máy tính lên, hai tay đặt lên bàn phím lập tức sững sốt...

Vốn chỉ có một bàn tay là đau và không phối hợp được như vậy thôi.

Cô hít thở sâu một hơi, rất lâu sau mới điều chỉnh được tâm trạng của mình, sau đó cô mở camera trên máy tính lên bắt đầu ghi hình.

“Cục cưng, là mẹ của con đây, có nhìn thấy mẹ không? Có phải mẹ rất đẹp không hả?”

Quách Thanh Tú nở nụ cười xán lạn nhất với camera, cô biết rằng thời gian còn lại của mình chắc có lẽ không còn quá nhiều nữa.

Cô hi vọng có thể lưu giữ lại một mặt xinh đẹp nhất của mình, nếu sau này cục cưng lớn lên, nó còn có cơ hội nhìn thấy mẹ của mình yêu nó đến nhường nào.

“Cục cưng, mẹ rất yêu con. Chỉ là vì một vài lý do nên mẹ phải tạm rời xa con thôi, nhưng mẹ sẽ dõi theo con ở trên trời...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Vì yêu, thêu dệt mộng tưởng

Quay đoạn video này rất tốn thời gian, Quách Thanh Tú lưu lại rồi mới tải lên bộ nhớ của mình. Cô nhắm mắt lại tưởng tượng một lát, ảo tưởng ra bộ dáng của cục cưng trong tương lai.

Rất lâu sau, lúc này, cô mới đứng lên, chuẩn bị đứng lên, đang chuẩn bị ra ngoài thì cô lại thấy một bóng đen đang đứng ở cửa ra vào.

Trên gương mặt anh tuấn của Lâm Việt Thịnh căng đầy mây đen, hắn không nói lời nào, vừa tiến vào đã lập tức đập bẻ máy tính.

Quách Thanh Tú sửng sốt một hồi mới nhanh chóng giành lấy máy tính trong tay hắn.

“Lâm Việt Thịnh, anh điên rồi, có phải anh đã điên rồi không? Anh đập bẻ nó làm gì? Nó có chọc giận anh đâu!”

Lâm Việt Thịnh nặng nề ném máy tính xuống đất, hai tay giơ lên nắm bả vai của Quách Thanh Tú.

“Em quay cái này làm gì? Đầu óc em bị nước vào à?”

Quách Thanh Tú cảm thấy không sao nói rõ được, cô căng thẳng và tức giận nhìn Lâm Việt Thịnh.

“Em, em, em chỉ muốn để lại gì đó cho các con thôi, điều này mà anh cũng tức giận à?”

Lâm Việt Thịnh cực kỳ tức giận: “Người phụ nữ ngốc nghếch này, em phải sống, cho dù con trưởng thành, nó vẫn muốn nhìn thấy mẹ mình bằng xương bằng thịt chứ không phải là một vài video như thế này, em nghe hiểu chưa. Anh cũng chưa từ bỏ hi vọng, vậy tại sao em lại muốn vứt bỏ...”

Quách Thanh Tú ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, từ từ rơi xuống.

Cô cúi đầu nhìn Lâm Việt Thịnh, oán niệm nói như một người bị dồn đến cảnh khốn cùng.

“Lâm Việt Thịnh, tên khốn này, anh cũng dám hung dữ với em...”

Cô giơ tay phải, vung mạnh tay, hung hăng đánh lên lồng ngực hắn.

Một cú, hai cú, ba cú...

Lâm Việt Thịnh lại đứng sừng sững như một pho tượng bằng sắt, vẫn không hề nhúc nhích, để mặc cô ra sức đánh đấm mình.

Cổ họng Lâm Việt Thịnh chuyển động, con ngươi đen nhánh của hắn sâu không thấy đáy, che giấu một tia đau xót, ngay cả cô cũng không thể thấy rõ.

Lâm Việt Thịnh đột nhiên đưa tay ôm Quách Thanh Tú vào lòng, giống như đang ôm một món bảo vật trân quý, hai người kề sát nhau, không có một chút khe hở nào.

“Thật xin lỗi, là anh không tốt, anh là tên cặn bã, anh là tên khốn, anh không nên hung dữ với em...”

Lâm Việt Thịnh thấp giọng lầm bầm, tiếng khóc của Quách Thanh Tú dần dần nhỏ xuống, chậm rãi biến thành tiếng khóc thút thít.

Đầu nhỏ của cô chôn trong ngực của hắn, lẳng lặng, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của hắn, tim của hắn đập rất loạn, rất loạn...

Lâm Việt Thịnh cúi người, bế Quách Thanh Tú lên, chậm rãi đi tới bên cạnh cửa sổ thiết kế theo dạng Bay window, cùng ngồi xuống với cô.

Tay hắn kéo tay cô, hắn nâng bàn tay nhỏ bé của cô lên môi và hôn.

“Đồng ý với anh, trước khi anh từ bỏ, em không được buông tay, được không?”

Nước mắt Quách Thanh Tú lách tách rơi xuống, cô cũng không muốn từ bỏ nhưng cơ thể cô đã bán đứng ý chí của cô.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu: “Lâm Việt Thịnh, vô dụng thôi! Chúng ta đừng lừa mình dối người nữa.”

“Ngu ngốc, không được nói như thế! Nếu em tiếp tục nói như thế, anh lại muốn hung dữ với em...”

Lâm Việt Thịnh nói lật mặt là lập tức lật mặt, vẻ mặt đang dịu dàng đột nhiên trở nên hung ác.

Quách Thanh Tú im lặng một hồi mới nói: “Em chỉ sợ chẳng may, nếu như chẳng may em không qua được, dù sao em cũng phải để con biết mẹ nó là người như thế nào, mẹ nó đã từng yêu thương nó tới mức nào.”

Lâm Việt Thịnh bá đạo đánh gãy lời cô.

“Không có chẳng may, nếu như em chết, đứa nhỏ này cũng sẽ không thể sống...”

Quách Thanh Tú kinh ngạc nhìn Lâm Việt Thịnh: “Anh có ý gì?”

“Có ý gì à? Nếu em mất, chẳng lẽ em định để anh nuôi con một mình sao? Con nhất định sẽ chết đói, cho nên em đừng trông cậy vào anh, nếu em thật sự thương con thì bản thân em phải sống sót, tự tay nuôi dạy con.”

Logic vô lại của Lâm Việt Thịnh khiến Quách Thanh Tú nở nụ cười bất đắc dĩ.

“Lâm Việt Thịnh, công ty của em làm thế nào bây giờ? Lâu lắm rồi em chưa đến đó.”

“Còn quan tâm đến những việc này làm gì, em sợ anh nuôi không nổi em sao? Sau này, em cứ thành thật ở nhà, dưỡng thai cho tốt...”

Lâm Việt Thịnh vô cùng bá đạo nói.

Dù Lâm Việt Thịnh hắn có thiếu tiền thì cũng không để người phụ nữ của mình xuất đầu lộ diện trong khi đang mang thai.

Quan trọng hơn là hắn chưa từng thiếu tiền.

“Nhưng, dù sao em cũng muốn làm vài chuyện có ý nghĩa, ở trong nhà cả ngày, em rất buồn bức...”

“Ừ, không sao. Đợi mấy ngày nữa anh bớt bận rộn, anh có thể dành ra thời gian để thường xuyên ở cạnh em, sẽ không để em phải buồn bức.” Lâm Việt Thịnh nhướn mày, ám chỉ vô cùng mờ ám.

Quách Thanh Tú lại đánh hắn một cái: “Đồ lưu manh, trong đầu óc anh lại đang nghĩ tới suy nghĩ sắc tình gì đó?”

Tay Lâm Việt Thịnh vội túm lấy tay của Quách Thanh Tú, khoa trương la lên.

“Oa, rõ ràng là trong đầu em có suy nghĩ tình sắc, em nói đi, vừa rồi em đã nghĩ tới cái gì? Anh chẳng nghĩ gì hết mà!”

“Anh...” Gương mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú ửng đỏ, cô vẫn không thể học theo da mặt dày như Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh cười hai tiếng, giờ tay đặt Quách Thanh Tú lên vách tường.

“Cái đó, để anh xem thử, trong đầu em đang suy nghĩ điều gì?”

Hắn cúi đầu hôn xuống, Quách Thanh Tú hơi giãy giụa, sau đó lập tức đắm chìm vào nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Trong nụ hôn mạnh mẽ của hắn, cơ thể Quách Thanh Tú tê dại, mềm như vũng nước xuân.

Ánh mặt trời chiếu xuống để lộ ra hình ảnh phản chiếu của hai người đang triển miên bên nhau trên cửa sổ thiết kế theo dạng bay window.

Đây là một buổi sáng tốt đẹp, cơ thể to lớn, gọi cảm của Lâm Việt Thịnh cùng làn da trắng nõn của Quách Thanh Tú, sự nam tính và sự dịu dàng đã được tôn lên đến cực hạn dưới ánh sáng mặt trời sáng ngời.

Khoảnh khắc này thật hoàn hảo, nếu như thời gian có thể dừng lại ngay lúc này thì thật tốt biết bao?

Hành động đập bẻ máy tính của Lâm Việt Thịnh cũng không hoàn toàn cản trở hoạt động quay video của Quách Thanh Tú.

Cô luôn thừa dịp lúc Lâm Việt Thịnh không ở nhà, lặng lẽ dùng di động quay video, quay xong lại đăng lên bộ nhớ, trong tương lai, một ngày nào đó sẽ dùng tới.

"Cục cưng, có lẽ bây giờ con đã được một tuổi rồi, con sẽ gọi mẹ, con nhất định là đứa bé rất đáng yêu. Mẹ rất muốn hôn, muốn ôm con một cái, sờ gương mặt nhỏ bé, béo mập của con một cái."

"Cục cưng à, bây giờ con đã hai tuổi rồi, trong miệng nhỏ của con chắc là đã mọc răng rồi, đừng ăn kẹo nhiều nha, nếu không con sẽ bị sâu ăn răng đó! Con phải nhanh chóng lớn lên, trở thành một hoàng tử nhỏ đẹp trai nhất, anh tuấn nhất."

"Cục cưng, con được ba tuổi rồi. Con có nghe lời ba hay không, hôm nay, mẹ sẽ hát chúc mừng sinh nhật con, con nhất định phải nhớ kỹ đó! Thật ra thì mỗi lần sinh nhật con, mẹ đều hát chúc mừng sinh nhật con, có điều con không thể nghe thấy giọng hát của mẹ thôi, nhưng bây giờ con phải nghe kỹ đấy. Happy birthday to you, happy birthday to you..."

"Cục cưng của mẹ, có lẽ bây giờ con đã đi nhà trẻ rồi! Con có thể tự mặc quần áo, tự mình ăn uống. Mẹ rất vui, cuối cùng con đã trưởng thành một người đàn ông rồi, mẹ hi vọng con sẽ vui vẻ, vui vẻ từng ngày, mẹ rất nhớ con."

Quay video một hồi, Quách Thanh Tú khóc không thành tiếng, cô cảm giác được bản thân rất yếu ớt.

Cô hoàn toàn dựa vào trí tưởng tượng của mình để ảo tượng dáng vẻ của con sau khi trưởng thành, trong niềm hạnh phúc này xen lẫn sự thống khổ dày đặc.

Lúc này cô mới hiểu ra, sống trên đời này, tiền tài, danh dự gì đó đều là mây trôi, chỉ cần chính mình và người thân có thể ở bên cạnh nhau, đây mới thật sự là hạnh phúc.

Khi còn bé, ông trời mang ba mẹ của cô đi mất, cô hiểu rõ cảm giác nhớ nhung người thân.

Mà trong tương lai, đứa bé trong bụng cô lại phải chịu đựng loại đau khổ này cả đời. Đây là điều mà cô không muốn nhìn thấy nhất.

Lâm Việt Thịnh giao phần lớn công việc cho Huỳnh Minh San xử lý, hẩn dành ra rất nhiều thời gian chỉ để ở bên cạnh Quách Thanh Tú.

Sáng sớm, những tia sáng của mặt trời dâng lên từ phương đông, bóng dáng Quách Thanh Tú đứng lặng yên trong vườn hoa.

Phía trước giá vẽ, cô đang tập trung vẽ tranh, trong đầu tưởng tượng ra dáng vẻ của con rồi lập tức vẽ ra giấy.

Bây giờ, tay cô đang để trên bụng, cô có thể cảm nhận được máy thai của con.

Lúc này, Quách Thanh Tú mới có thể cảm nhận được cảm giác làm mẹ một cách rõ ràng, vô cùng hạnh phúc.

"Thật không ngờ, bột nước thế nhưng có thể dùng để vẽ tranh tốt như vậy."

Đột nhiên, giọng nói của Lâm Việt Thịnh vang lên bên tai Quách Thanh Tú, hẩn cúi đầu hôn lên mặt cô.

Quách Thanh Tú quay đầu, cô nhìn thấy trong tay Lâm Việt Thịnh đang cầm một cái mũ vải có hoa li ti.

"Cái này là mang cho em à?"

Quách Thanh Tú cười hỏi, chỉ cần ở bên cạnh hẩn, nụ cười của cô luôn vĩnh viễn rực rỡ như vậy.

"Ừ, đi ngang qua một tiệm bán mũ, thuận tay mua, em thích thì đội đi!"

Trong lòng Quách Thanh Tú một luồng nhiệt, tóc cô rụng nên đã rất lưa thưa, đang thiếu một cái mũ đội lên đầu thế này.

"Giúp em đội lên đi, em cảm thấy rất đẹp!"

Lâm Việt Thịnh hơi cong môi, tự tay đội mũ lên giúp cô.

Hiện tại, bụng của Quách Thanh Tú đã lớn hơn rất nhiều, trên người mặc váy rộng bụng có hoa li ti, giờ thêm cái mũ này nhưng thật ra cũng rất xinh đẹp.

Lâm Việt Thịnh cúi đầu, vén phần tóc hỗn loạn ra sau lỗ tai giúp cô, sau đó lại nhìn cô đầy thâm tình.

"Có phải bây giờ em rất xấu không?" Quách Thanh Tú ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cô ý hỏi.

Con người đen nhánh của Lâm Việt Thịnh quét một vòng trên mặt cô, cô ý nhướn nhướn mày.

"Đúng thế, vốn là em rất xấu... Nhưng, nhà có vợ xấu là bảo vật vô giá, anh thích bảo bối của anh..."

Lời tâm tình nóng bỏng khiến cho gương mặt nhỏ của Quách Thanh Tú nóng lên, chính một khắc ngưng ngưng này khiến cho đáy lòng Lâm Việt Thịnh dâng lên cảm giác mềm mại, hẩn không kìm lòng được mà cúi đầu, hôn lên đôi môi cánh hoa của cô.

"Ừm..." Quách Thanh Tú bối rối đẩy hẩn ra, bắt cần đụng vào giá vẽ, giá vẽ lăn một vòng trên mặt đất, bức tranh vừa rồi còn rất đẹp, bây giờ đã bị

cánh hoa bên cạnh làm dơ.

“Này, nơi này là ở bên ngoài, nhiều ánh mắt nhìn anh như vậy mà anh, anh cũng quá lưu manh.”

“He he!” Lâm Việt Thịnh xoay người dựng giá vế lên.

“Sợ cái gì, đâu phải bọn họ chưa từng thấy. Đi, chúng ta đến bờ biển dạo một chút...”

Quách Thanh Tú đi chân trần, giẫm lên trên cát vàng mềm mại, gió biển nhẹ nhàng khoan khoái thổi tới trước mặt, làn váy của Quách Thanh Tú bị gió thổi tung bay.

“Muốn đi đâu chơi, anh dẫn em đi!” Tóc Lâm Việt Thịnh ngắn cũng bị thổi mất trật tự.

“Anh có thời gian đi với em à?”

“Ừ, chỉ cần em muốn, đi nơi nào cũng được: Paris, Châu Úc, Maldives,...

“Ừ..” Quách Thanh Tú dùng chân đá hạt cát, ngược gương mặt nhỏ lên cười nói: “Em muốn đi Nam Cực xem chim cánh cụt.”

“Không thành vấn đề! Đi nơi nào cũng được.”

Trong mắt Lâm Việt Thịnh che giấu một tia bi thương khó thấy.

Quách Thanh Tú thùy mị cười: “Thôi, em nói giỡn mà, em chẳng muốn đi đâu cả, chỉ muốn ở đây cùng anh, yên lặng chờ từng ngày trời qua.”

Cánh tay Lâm Việt Thịnh dùng sức, hấn ôm chặt cô vào ngực.

“Cánh tay anh còn đau không?” Quách Thanh Tú nâng tay đặt vào nơi có vết thương bị súng bắn của Lâm Việt Thịnh, hấn lại không thèm quan tâm mà cong môi cười.

“So với đau đớn của em thì cái này tính là gì?”

Lâm Việt Thịnh đỡ Quách Thanh Tú để cô từ từ ngồi xuống trên bãi cỏ.

“Chưa từng phát hiện phong cảnh nơi này lại đẹp đến vậy!”

Quách Thanh Tú nằm trên bãi cỏ, tay kéo mũ, gương mặt nhỏ của cô vẫn trắng nõn như cũ, cũng không xuất hiện chút già nua nào như lời Dương Hà Khuê nói.

Bởi vì được Lâm Việt Thịnh che chở thích đáng nên ngược lại nhìn cô còn có một loại hồng nhuận vô cùng khỏe mạnh.

Nếu như không phải mặc váy rộng bụng, thì trông cô vẫn giống một thiếu nữ tính nghịch như cũ.

“Tất nhiên, nơi anh chọn nhất định là nơi có phong cảnh đẹp nhất thành phố.” Lâm Việt Thịnh khoe khoang mà không hề đỏ mặt.

“Phụt! Anh đúng là da mặt dày!”

Lâm Việt Thịnh ngồi bên cạnh Quách Thanh Tú: “Đương nhiên là phải da mặt dày một chút, nếu không sao có thể cua được em.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Để anh dẫn em đi

Ánh mặt trời nhàn nhạt che phủ thân thể hai người, cả hai đều được bao bọc với ánh sáng màu vàng ấy.

Một màn này đẹp tới mức khiến cho người ta hít thở không thông.

“Ngày mai chúng ta đi mua thêm một ít quần áo cho con đi!”

Quách Thanh Tú đề nghị.

“Trước kia mua nhiều như vậy, chưa chắc con đã mặc hết...”

“Ha ha, đúng vậy, trước kia đều là mua quần áo trẻ sơ sinh em muốn mua lớn hơn một chút, một tuổi, hai tuổi, ba tuổi, toàn bộ đều mua...”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh lại trầm xuống, hắn không thích Quách Thanh Tú nói ra mấy lời như di ngôn.

“Không cần mua! Ngủ với anh một giấc đi!”

Lâm Việt Thịnh bá đạo ôm Quách Thanh Tú vào ngực, chớp mũi hắn đỉnh chớp mũi cô, hai người gần sát nhau như vậy, khí tức dịu dàng truyền qua trao đổi lẫn nhau.

“Sau này không cho em nói mấy lời như vậy nữa, có nghe không, anh sẽ không để em xảy ra chuyện.”

Lâm Việt Thịnh bá đạo nói tiếp, Quách Thanh Tú cũng không phản bác chỉ cười khanh khách sau đó giờ tay nắm tóc Lâm Việt Thịnh.

Mái tóc đen của Lâm Việt Thịnh tỏa sáng, mỗi một sợi đều rất cứng.

Quách Thanh Tú nheo mắt lại, cô đang nghĩ trước kia tóc của cô cũng nhiều như vậy.

Hai người cứ dính nhau như vậy, nằm cả ngày cũng không cảm thấy buồn bực.

Thật ra, cho dù Quách Thanh Tú không nói, trong lòng Lâm Việt Thịnh cũng đang có một chiếc đồng hồ báo thức đang không ngừng nhích tới nhích lui.

Giống như âm thanh thời gian trôi qua đang vô hạn phóng đại trong đầu hắn.

Hắn muốn nắm lấy tay cô, nắm thật chặt, không buông ra nữa.

Ban ngày, phần lớn thời gian, Lâm Việt Thịnh đều ở chung với Quách Thanh Tú, bất luận cô có yêu cầu gì, cô muốn đi đâu, hắn đều ở bên cạnh cô.

Nhưng mà, theo thời gian trôi qua, Quách Thanh Tú đau đớn càng lúc càng thường xuyên.

Đau đớn thời gian dài khiến cho cơ thể cô suy yếu dần từng chút từng chút một.

Trong bóng đêm yên tĩnh, một cơn đau đớn vừa trôi qua, Quách Thanh Tú nằm trên giường mơ mơ màng màng muốn ngủ.

Lâm Việt Thịnh cầm tay trái đã chết lạng của cô, dùng sức xoa bóp.

Hắn hi vọng xoa bóp như vậy sẽ giúp cho cơ thể cô không bị hoại tử,

Trong lúc ngủ mơ, Quách Thanh Tú có hơi bất an, lông mi dày run nhẹ nhẹ, trong miệng lẩm bẩm nói vài câu gì đó.

Lâm Việt Thịnh cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi Quách Thanh Tú, hôn một cái thật sâu xong, hắn ngẩng đầu, chăm chú nhìn cô thật lâu.

Cho dù mỗi ngày đều nhìn thấy cô, hắn cũng sẽ không cảm thấy phiền chán.

Qua một hồi lâu, Lâm Việt Thịnh mới ra khỏi phòng.

Tắt đèn, nhẹ tay nhẹ chân đóng kín cửa phòng, hắn xoay người, Lê Hùng Việt đã đứng chờ ở cuối hành lang.

“Cậu chủ, đều đã chuẩn bị xong!”

“Ừ, đi thôi!”

Trong bóng đêm, thân hình đen của Lâm Việt Thịnh như một con báo săn vồ mồi, tàn ra khí tức nguy hiểm.

Giờ phút này, hắn sẽ không chờ đợi nữa, phải chủ động xuất kích.

Sáng ngày hôm sau, Quách Thanh Tú mở to mắt.

Cô đều sẽ nhúc nhích thân thể mình, từ đầu ngón chân, cho đến ngón tay rồi tới ngũ quan...

Tay trái từ không linh hoạt chậm rãi biến thành không cảm giác, lòng bàn tay hoàn toàn không có sức để mở ra.

Cô dùng tay phải nhéo tay trái, nhéo tới mức da thịt sưng đỏ mới cảm nhận được một chút đau đớn...

Quách Thanh Tú có hơi thất thần, được rồi! Cuối cùng toàn bộ bọn mày đều phải mất cảm giác.

Quách Thanh Tú lại dùng tay sờ bụng, đã hơn sáu tháng rồi, cục cưng hoạt động càng ngày càng nhiều.

Đặc biệt, buổi sáng, khi vừa mới tỉnh lại, bé sẽ không ngừng đập đá lung tung.

Đúng là một đứa nhóc chịu khó, không thể chờ đợi mà muốn kêu mẹ rời giường đến vậy sao?

“Cô Quách, cô dậy rồi.”

Di Trần lộ đầu ra, mỉm cười chào hỏi.

Thấy Quách Thanh Tú mở to mắt nên bà vội vàng tới giúp cô mặc quần áo.

“Di Trần, tôi có thể tự mình...”

Cánh tay Quách Thanh Tú không có cảm giác, vô cùng thiếu sức sống, thời gian dài, di Trần cũng đã nhìn ra.

“Cô Quách, tay của cô...”

Khi thay đồ ngủ, di Trần tốt bụng giúp cô kéo quần áo lên.

Quách Thanh Tú cảm kích nở nụ cười: “Di Trần, bây giờ tôi mới chân chính cảm thấy làm mẹ là một việc không dễ dàng cỡ nào.”

“Ha ha, đúng vậy, nhưng cũng không có gì, mọi người không phải đều tới như vậy sao!”

“Cô Quách, hôm nay có mặt tươi rói, là do cậu chủ cho người đi Đài Loan mua về, đồ đồ, cái đầu rất lớn.” Di Trần cười nói.

“Ừ, anh ấy đâu rồi?”

“Nói là công ty có chuyện, chắc là đi bận rộn rồi! Đúng rồi, bác sĩ Wister đã tới từ sáng.”

Quách Thanh Tú nghe thế trực tiếp chạy vội ra ngoài, rằng cũng chẳng thêm đánh.

Phòng khách dưới lầu, Wister đang đọc báo, khi nhìn thấy Quách Thanh Tú, anh lễ phép đứng lên.

“Cô Quách, trong khoảng thời gian này, cô có khỏe không?”

Quách Thanh Tú chạy nhanh không kịp thở, bây giờ không bằng ngày xưa, chạy một đoạn đường đã mệt mỏi vô cùng.

“Này... Khoảng thời gian trước anh đã đi đâu?”

“À, không có gì, khoảng thời gian trước trong nhà tôi có chút việc nên tôi về nhà một chuyến.”

“Ừ, bây giờ anh nói cho tôi biết, con của tôi có bị lây nhiễm hay không?”

Wister im lặng một hồi, trước khi trở về, Wister đã gặp mặt Lâm Việt Thịnh.

Vốn dĩ anh ta định nói thật nhưng nhớ tới giao đãi của Lâm Việt Thịnh, anh ta đành phải che lại lương Tú mà nói dối.

“Thật xin lỗi, thật sự không thể nào xác định, bởi vì máu lấy trên cuống rốn, tình huống còn chưa thể rõ ràng.”

Trái tim Quách Thanh Tú vẫn còn treo trên lơ lửng, đáp án thế này có nghĩa là không có kết quả.

Nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định, vươn tay nắm chặt quần áo của Wister.

“Không có phát hiện, có phải có khả năng là không bị lây hay không? Anh nhìn xem bé đã lớn như vậy, bé vẫn khỏe mạnh, không có vấn đề gì.”

Vào mấy ngày trước, Quách Thanh Tú và Lâm Việt Thịnh đến bệnh viện siêu âm màu.

Siêu âm màu rõ ràng hơn so với siêu âm B nhiều, trên hình có thể nhìn thấy thân thể nhỏ bé của cục cưng, không chỉ có tứ chi đầy đủ, hình dáng của gương mặt, cái mũi nhỏ đều có thể mơ hồ nhìn ra hình dáng.

Rất rõ ràng, đứa bé rất khỏe mạnh.

Wister lại im lặng một hồi, trên thực tế, đứa bé này giống cô, đều bị lây nhiễm virus.

Có điều những đứa trẻ mang theo virus bẩm sinh thế nào đúng là kỳ tích của y học.

Tuy hiện tại tạm thời không nhìn ra điều gì khác thường nhưng thiếu hụt về sinh lý là không thể nào tránh được.

Cho dù không thiếu hụt ngũ quan hay tứ cho nhưng về trí lực hay phương diện khác nhất định sẽ có ảnh hưởng, nhìn người mẹ đang lo lắng trước mặt,

Wister thật sự không đành lòng nói ra sự thật.

“Cái này rất khó nói, hiển nhiên, nếu như đứa trẻ có thể được sinh ra một cách suôn sẻ, có khả năng trong thân thể có kháng thể chống lại virus.”

Cuối cùng Quách Thanh Tú cũng thở ra một hơi, vui mừng nở nụ cười.

“Bác sĩ Wister, rất cảm ơn anh!”

“Ha ha, tôi còn có việc, tôi đi trước đây.”

Nói dối, chung quy vẫn sẽ cảm thấy khó chịu trong lòng, Wister vội vàng rời đi.

Wister vừa đi không lâu, Lâm Việt Thịnh đã đi tới cửa chính, Quách Thanh Tú vui vẻ nghênh đón hân.

“Lâm Việt Thịnh, em nói cho anh một tin tốt.”

Khuôn mặt nhỏ của Quách Thanh Tú mang theo sự vui vẻ, cả người như một chú én nhỏ, nhào vào ngực Lâm Việt Thịnh.

“Tin tốt gì?”

Trong giọng nói Lâm Việt Thịnh mang theo tia mặt trời.

“Vừa rồi, bác sĩ Wister có tới, anh ta nói con không bị lây nhiễm, còn nói tương lai có thể được sinh ra cùng với kháng thể...”

Lâm Việt Thịnh vô cùng bình tĩnh, cũng không xuất hiện sự kinh ngạc và mừng rỡ như trong tưởng tượng của Quách Thanh Tú.

Tươi cười trên mặt Quách Thanh Tú nhạt dần: “Sao thế? Dường như anh không vui mừng?”

Lâm Việt Thịnh chỉ nhường nhường lông mày: “Đây là chuyện trong dự liệu của anh, cô gái ngốc, chỉ có em mới thường hay đoán không ra được kết quả, cho nên chỉ một tin tức nhỏ mà đã khiến em vui vẻ như vậy.”

“Ồ, sao trên người anh có vết máu? Anh bị thương à?”

Quách Thanh Tú bất ngờ phát hiện, trên áo sơ mi trắng bên trong của Lâm Việt Thịnh có dính vết máu đỏ tươi.

“Không bị thương, chỉ là bất cẩn đụng vào tường thôi, anh không sao, anh đi tắm rửa.”

Lâm Việt Thịnh vội vàng đẩy Quách Thanh Tú ra, đi vào phòng bếp.

Quách Thanh Tú nghi ngờ đứng trong phòng khách, quay người nhìn Lê Hùng Việt một cái.

“Các người đi đánh nhau ở đâu?”

Lê Hùng Việt mở to hai mắt, lắc đầu: “Không có, chúng tôi chỉ là... Cậu chủ dặn không được nói.”

Lê Hùng Việt lập tức đổ hết trách nhiệm nặng trĩu này lên người Lâm Việt Thịnh.

Quách Thanh Tú sắc bén nhìn hân một cái: “Lê Hùng Việt, anh cũng đừng gạt tôi, tôi thấy anh lúc bình thường rất thành thật, anh... Hừ hừ!”

Lê Hùng Việt lập tức chạy trốn: “Tôi không biết cái gì cả!”

Quách Thanh Tú ngồi xuống sofa, di Trần bụng mận đã rửa sạch và cắt sẵn đặt lên bàn.

Quách Thanh Tú dùng tăm ghim ăn, vừa ăn vừa xem tivi.

“Tin tức mới nhất của chúng tôi: CEO tập đoàn Tăng Thế - Tăng Thanh Hải vừa báo án hôm nay, ba của anh ta mất tích một cách bất thường, cho tới bây giờ, chưa có bất kỳ manh mối nào, ngài Tăng Thanh Hải đã treo giải thưởng gần ba tỷ rưỡi để tìm kiếm tung tích cả ba mình, nếu ai nhìn thấy thì mong gọi tới số điện thoại **”

Quách Thanh Tú nghe tới đó lập tức cầm điện thoại lên, gọi vào số điện thoại của Tăng Thanh Hải.

“Anh Hải, bác Tăng xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ba của anh mất tích rồi.”

“Chuyện từ khi nào? Sao em không biết gì cả?”

“Là vào ba ngày trước, bình thường, anh rất ít khi ở chung với ông ấy...”

Sau khi hôn lễ của Quách Thanh Tú và Tăng Thanh Hải xảy ra gièm pha, quan hệ giữa Tăng Thanh Hải và ba quả thật căng thẳng vô cùng.

“Vậy có phải bác ấy rời nhà ra ngoài không?” Quách Thanh Tú quan tâm hỏi thăm.

“Thanh Tú, em không cần lo lắng những việc này, anh sẽ nghĩ cách tìm ra ông ấy.”

“Anh Hải, có cần em giúp...”

“Ha ha, cô bé ngốc, em lo đường thai cho tốt, bên anh có tin tức tốt sẽ báo cho em biết.”

Quách Thanh Tú đang nói chuyện với Tăng Thanh Hải, Lâm Việt Thịnh đã tắm rửa xong, từ trong phòng tắm đi ra.

Nửa thân trên cường tráng còn dính bọt nước, tóc ngắn ẩm ướt, trông có vẻ vô cùng gợi cảm, hấp dẫn. Một cái khăn trắng quấn bên hông, chặn lại khi tức nam tính mê người.

“Gọi điện thoại cho ai thế?”

Quách Thanh Tú cũng không giấu giếm: “Vừa rồi em xem tin tức, nghe nói bác Tăng mất tích, em gọi điện thoại an ủi anh Hải một chút.”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh u ám, hần ngồi xuống bên cạnh Quách Thanh Tú: “Còn bác Tăng? Tên khốn kia làm hại nhà họ Quách như thế mà em còn chê ít ă?”

Quách Thanh Tú im lặng: “Thật ra, tất cả đều là chuyện đời trước, em chỉ lo lắng cho anh Hải... Anh tức giận à?”

“Ừ!” Lâm Việt Thịnh trầm giọng hừ một tiếng, sau đó chuyển mắt về nơi khác.

“Này, anh sẽ không nhỏ nhen như vậy chứ, em chỉ gọi một cuộc điện thoại thôi mà!”

Lâm Việt Thịnh hí mắt nhìn cô: “Không được, sau này không được gọi cho anh ta nữa, anh sẽ ghen!”

“Phi!” Quách Thanh Tú nở nụ cười, cô leo vào trong ngực Lâm Việt Thịnh từ trên ghế sofa, chủ động dâng lên cặp môi thom.

“Được rồi, đừng giận nữa, sau này em không gọi, được chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Thì ra thật sự là anh làm

Thấy Quách Thanh Tú chủ động chịu thua, Lâm Việt Thịnh cảm thấy rất vui vẻ. Hắn ôm Quách Thanh Tú đặt lên đùi mình: “Anh không mong em lại gặp phải chuyện gì nữa. Hiểu chưa?”

Quách Thanh Tú nghịch caravat của Lâm Việt Thịnh: “Ha ha, anh nghĩ nhiều quá rồi đấy. Anh cảm thấy anh Hải sẽ làm tổn thương em à? Lâm Việt Thịnh, anh hẹp hòi ghê. Trước kia đúng là anh Hải có thích em thật, nhưng bây giờ anh ấy đã kết hôn rồi mà, có lẽ cũng sắp có con luôn rồi. Sao anh ấy còn nhớ em nữa chứ?”

Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Việt Thịnh vẫn đen sì, ở nơi mà Quách Thanh Tú không phát hiện, đôi mắt đen sâu thẳm dần trở nên âm u đen tối.

Quách Thanh Tú không chú ý tới sắc mặt của Lâm Việt Thịnh mà vẫn lải nhải.

“Anh có thể hỏi thăm tin bác Tăng giúp em được không? Anh quen biết nhiều người ở thành phố S, có nhiều mối quan hệ, giúp em một chút đi...”

Quách Thanh Tú nói xong, thấy Lâm Việt Thịnh không có phản ứng gì cả. Cô ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Lâm Việt Thịnh đang ngẩn người.

Cô vỗ nhẹ lên mặt hắn: “Ê, Lâm Việt Thịnh, rốt cuộc anh có nghe thấy em nói gì không vậy?”

Lâm Việt Thịnh chậm rãi cúi đầu, đặt Quách Thanh Tú trên sofa.

Dường như nghĩ tới điều gì đó, hắn đứng dậy.

“Anh có việc phải đi ra ngoài một chuyến, sẽ về muộn. Em ở nhà ăn cơm trước đi nhé.”

“Ê...”

Quách Thanh Tú đuổi theo, Lâm Việt Thịnh đã đi ra ngoài.

Sau lưng hắn, Lê Hùng Việt bám sát theo sau.

Sau khi Lâm Việt Thịnh rời đi, Quách Thanh Tú cũng không rảnh rỗi. Cô lấy sổ điện thoại của mình ra, bắt đầu gọi điện thoại cho từng người để hỏi. Sau đó lại lên mạng viết bài, xem thử có ai biết tung tích của bác Tăng không.

Cô hy vọng mình có thể cố gắng hết sức giúp đỡ Tăng Thanh Hải. Dù sao thì anh ấy cũng từng đối xử với cô rất tốt.

Nhưng vẫn không tìm được tung tích của bác Tăng. Mỗi ngày, Quách Thanh Tú sẽ rút ra một chút thời gian để gọi điện cho Tăng Thanh Hải, hy vọng có thể an ủi anh.

Bé cưng sắp được bảy tháng, bắt đầu trở nên hoạt bát ở trong bụng Quách Thanh Tú.

Chiều hôm nay, Quách Thanh Tú bỗng nhận được một tin nhắn. Tin nhắn được gửi tới từ số điện thoại của Tăng Thanh Hải.

Bên trên chỉ có mấy chữ.

“Cứu anh với! Cần thận Lâm Việt Thịnh...”

Quách Thanh Tú nhớ tới mấy ngày nay thấy Lâm Việt Thịnh về muộn, cùng với vết máu trên người hắn, trong lòng cô nảy sinh dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ đã Lâm Việt Thịnh ra tay với Tăng Thanh Hải rồi? Nếu thật sự là hắn ra tay thì chẳng trách cả thành phố S đều không tìm thấy tung tích của bác Tăng.

Quách Thanh Tú đang hốt hoảng, bỗng có tiếng bước chân trầm ồm vang lên từ bên ngoài. Quách Thanh Tú vội xóa tin nhắn đi.

Lâm Việt Thịnh xuất hiện ở cửa phòng.

“Anh về rồi!”

Quách Thanh Tú mỉm cười nghênh đón. Lâm Việt Thịnh thoáng khựng lại, duỗi tay sờ lên mặt Quách Thanh Tú, khẽ nhéo má cô.

“Hôm nay có sinh bệnh không?”

“Không có đâu, em khỏe lắm! Anh đừng lo.” Quách Thanh Tú cười giả tạo.

Biểu cảm của Lâm Việt Thịnh thoạt nhìn không khác bình thường là mấy.

“Ừm... Lâm Việt Thịnh, gần đây anh đang bận gì vậy?”

“Việc trong công ty...”

“À, anh có thấy bác Tăng đâu không?”

Lâm Việt Thịnh hí mắt, nhìn Quách Thanh Tú: “Em muốn nói gì?”

“Không có gì đâu. Lần trước không phải em đã nói rồi sao, anh có về quen thuộc thành phố S, nếu chịu giúp đỡ thì chắc chắn anh sẽ tìm được bác Tăng.”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh rõ ràng là bất mãn: “Anh vẫn đang giúp em tìm ông ta mà.”

Lâm Việt Thịnh nhẹ nhàng đẩy Quách Thanh Tú ra: “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi. Anh muốn đi công ty một chuyến.”

Quách Thanh Tú ngơ ngác đứng tại chỗ. Cô muốn kéo hắn lại, sau đó hỏi rõ ràng. Tiếc rằng cô không đủ dũng khí để làm điều đó.

Cô biết, hắn đã hy sinh rất nhiều vì cô.

Cô biết, nếu thật sự là hắn ra tay với anh Hải thì cô sợ mình không biết phải đối mặt với hắn như thế nào nữa.

“Lâm Việt Thịnh...”

Quách Thanh Tú khẽ gọi một tiếng. Lâm Việt Thịnh đứng ở cửa phòng không nhúc nhích. Nghe thấy tiếng Quách Thanh Tú gọi, hắn cũng không xoay người lại.

“Lâm Việt Thịnh, nếu có một ngày anh Hải chộc giận anh thì mong rằng anh có thể nể mặt em mà tha cho anh ấy một lần. Bởi vì... Anh ấy đã từng cứu

mạng em”

“Ừ!” Lâm Việt Thịnh đáp lại thản nhiên, bước đi không quay đầu lại.

Lâm Việt Thịnh vừa đi không lâu, di động của Quách Thanh Túreo lên.

Quách Thanh Tú lấy ra nhìn. Là một số điện thoại xa lạ. Cô do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn nghe máy.

“A lô, Quách Thanh Tú đúng không? Tôi là Lý Vi Vi...” Giọng của Lý Vi Vi nghe trong điện thoại có vẻ rất sốt ruột.

“Vâng, tôi là Quách Thanh Tú đây. Xin hỏi cô có việc gì?”

Trong ấn tượng của cô, Lý Vi Vi chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại cho cô.

“Quách Thanh Tú, rất xin lỗi vì đã quấy rầy cô. Nhưng vấn đề này, tôi thật sự không nghĩ ra còn ai có thể giúp tôi được nữa.”

Lý Vi Vi khóc. Quách Thanh Tú hơi nhủ mày. Ba của Lý Vi Vi đã có quan chức ở thủ đô, còn có vấn đề gì mà cô ta không thể giải quyết được chứ?

“Cô nói đi. Tôi đang nghe đây!”

“Không thấy Hải đâu cả. Anh ấy đã mất tích 2 ngày rồi. Tôi đã gọi cảnh sát, nhưng bọn cảnh sát vô dụng đó hoàn toàn không điều tra ra tin tức gì cả. Tôi cứ cảm thấy có người muốn hại anh Hải. Đầu tiên là ba của anh ấy, bây giờ đến lượt anh ấy. Cô có thể giúp tôi được không?”

“Tôi... Tôi giúp cô bằng cách nào?” Quách Thanh Tú cũng rất sốt ruột.

“Tôi đang ở ngoài cửa nhà cô đây. Tôi cảm thấy rất có thể là Lâm Việt Thịnh đã bắt cóc Hải. Cô đừng kích động, tôi chỉ muốn theo dõi Lâm Việt Thịnh cùng với cô thôi. Nếu thật sự là hấn ta thì có cô bên cạnh, tôi không cần phải sợ gì hết. Nếu không phải là hấn ta thì có cô ở đây, hấn cũng sẽ không làm gì tôi cả.”

Lời van xin của Lý Vi Vi khiến Quách Thanh Tú thoáng kích động. Mọi chuyện đang xảy ra theo chiều hướng mà cô không mong muốn.

Quách Thanh Tú đội mũ, khoác áo gió, đi ra từ cửa.

Một lúc lâu sau mới thấy Lý Vi Vi lái xe tới đây.

“Lên xe đi!” Lý Vi Vi đeo kính mát màu đỏ, che kín nửa khuôn mặt.

Quách Thanh Tú ngồi lên xe. Lý Vi Vi lấy kính xuống, đôi mắt khóc tới mức sưng đỏ.

Lúc này, không thể tìm thấy sự kiêu ngạo trước kia trên người cô ta nữa.

Không được tình yêu bồi bổ, cô ta thậm chí hơi tiều tụy. Tuy rằng cũng ăn mặc thời trang, nhưng rõ ràng là trông không có tinh thần gì cả.

“Tại sao cô lại nghi ngờ Lâm Việt Thịnh?”

Về mặt Lý Vi Vi buồn bã: “Xem ra có rất nhiều chuyện mà cô không biết. Lâm Việt Thịnh vẫn đang thôn tính tập đoàn Tăng Thị. Khoảng thời gian này Hải cũng đang sống trong nước sôi lửa bỏng. Cao tầng công ty liên tục xảy ra sự cố. Lúc trước, tôi đến công ty tìm Hải, vừa lúc thấy Lâm Việt Thịnh đích thân tới đó. Khi đó không biết hấn và Hải lại cãi nhau vì chuyện gì. Lâm Việt Thịnh đã đánh Hải. Có nhiều bảo vệ như vậy, nhưng không ai dám ra tay. Họ đều sợ Lâm Việt Thịnh...”

Lý Vi Vi vừa nói vừa khóc. Trái tim Quách Thanh Tú bắt đầu chùng xuống.

Chẳng lẽ vết máu hôm đó là của Tăng Thanh Hải sao?

Cô không thể tin được rằng Lâm Việt Thịnh lại sa đoạ tới mức đó.

“Rồi, tôi tin Lâm Việt Thịnh đúng là hơi bị bạo lực. Nhưng anh ấy cũng không phải là kẻ ác. Tại sao hấn lại đối xử với anh Hải như vậy?” Quách Thanh Túkhó hiểu.

Lý Vi Vi lắc đầu: “Tôi không biết nữa. Chắc tại Lâm Việt Thịnh là kẻ thù dai. Hấn cảm thấy Hải từng thích cô nên vẫn không chịu tha cho anh ấy.”

“Đây không phải là lý do...” Quách Thanh Tú thở dài một tiếng: “Cô biết anh ấy đi đâu không?”

Lý Vi Vi gật đầu: “Tôi thấy hấn đi ra ngoài từ con đường này. Chắc là đi đến vùng ngoại thành. Chúng ta cùng đi đến đó xem thử.”

“Được!” Quách Thanh Tú gật đầu. Lòng nặng trĩu khiến cô thấy khó thở.

Lý Vi Vi khởi động xe, chậm rãi đi tới.

Nhà xưởng bỏ hoang trống trải tối tăm, trong bóng đêm có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Lúc này, trong một căn phòng kín, Tăng Thanh Hải đang bị trói chặt hai tay hai chân.

Anh bị trói vào một cây cột, khuôn mặt ôn hòa đã mất đi thần thái ngày xưa.

Khóe miệng chảy máu, mặt cũng dính đầy vết bẩn.

Lâm Việt Thịnh không biểu cảm đứng trước mặt anh ta.

“Lòng kiên nhẫn của tao có giới hạn. Khai ra thuốc giải ở đâu, hoặc là tận mắt chứng kiến ba mày chết đi.”

Đã trải qua biết bao chuyện tình, Lâm Việt Thịnh đã trở nên bình tĩnh máu lạnh. Thế giới này không cần kẻ yếu đuối.

Tăng Thanh Hải cười lạnh nhìn hắn.

“Anh không có bản lĩnh thì đừng giữ Quách Thanh Tú ở bên mình. Loại đàn ông như anh không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy đâu.”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh trở nên dữ tợn. Hắn nghiêng đầu, vệ sĩ lập tức xông ra.

“Bóp bóp...”

Hai cái tát đánh thật mạnh lên mặt Tăng Thanh Hải khiến mặt anh ta sưng lên ngay tức khắc.

“Oc!” Tăng Thanh Hải phun một ngụm máu tươi trên mặt đất.

“Ha ha... Lâm Việt Thịnh, anh chỉ có chút năng lực đó thôi sao?”

“Đừng có nói Quách Thanh Tú với mày nữa! Mày mới là kẻ không có tư cách nhắc tới cô ấy trước mặt tao nhất!”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh trở nên lạnh lẽo. Nếu có thể, hắn sẽ giết chết thằng cha đạo đức giả trước mặt này ngay lập tức.

“Anh dựa vào đâu mà cho rằng người hạ độc là tôi chứ?”

“Trước khi chết, Dương Hà Khuê đã nói ra tên mày. Tuy rằng tao không muốn tin vào điều đó, nhưng ngoài mày ra, tao thật sự không nghĩ ra ai sẽ làm ra chuyện này.”

“Ha ha... Lâm Việt Thịnh, xem ra anh hết cách rồi đúng không? Anh luôn mồm nói yêu Quách Thanh Tú, anh nhìn xem bây giờ anh mang đến thứ gì cho cô ấy? Mắm độc tra tấn? Còn có một đứa bé tàn tật?”

“Bóp!”

Lâm Việt Thịnh bị chọc giận, đập một cú thật mạnh.

Tăng Thanh Hải phun ra một ngụm máu tươi, dính lên người Lâm Việt Thịnh.

“Cậu chủ...”

Lê Hùng Việt vội vàng xông vào từ bên ngoài.

“Chuyện gì?”

Lâm Việt Thịnh cầm khăn tay lau máu dính trên tây trang, bình tĩnh hỏi.

“Cô Quách đến đây. Cô ấy chặn ở cửa, nói nhất định phải đi vào...”

“Chẳng lẽ cậu không nói với cô ấy là tôi không có ở đây à?” Lâm Việt Thịnh nhăn mày lại.

“Tôi... Tôi... Cô Quách nói cô ấy tận mắt thấy cậu đi vào, hơn nữa... Cô ấy còn dẫn theo Lý Vi Vi đi vào. Cô ấy nói nếu cậu chủ không nói rõ ràng thì cô ấy sẽ không rời đi.”

Cô nàng ngốc này, lại bắt đầu gây phiền toái nữa rồi.

Lâm Việt Thịnh liếc nhìn Tăng Thanh Hải: “Cho mày chút thời gian để suy nghĩ cho kỹ. Tốt nhất là sau khi tao trở về thì cho tao một câu trả lời rõ ràng. Nếu không, tập đoàn Tăng Thị của mày sẽ đổi sang họ Lâm.”

Ánh mắt Tăng Thanh Hải có một chút đắc ý, lạnh lẽo lại tàn khốc.

Lâm Việt Thịnh, cuộc chiến này, anh thua chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Muốn tôi hay muốn cô ta

“Lâm Việt Thịnh, đồ khốn khiếp, anh mau ra đây cho tôi...”

Lâm Việt Thịnh vừa đi ra cửa thì nghe thấy tiếng kêu gào điên cuồng của Quách Thanh Tú. Hắn nhăn mày càng chặt.

Chỉ biết cô ấy sẽ phát điên như vậy. Hắn đã nghĩ mọi cách để lừa cô, nhưng không ngờ rằng vẫn bị cô phát hiện.

Quách Thanh Tú bị hai vệ sĩ chặn ở cửa. Thấy Lâm Việt Thịnh, cô ngừng lại, đôi mắt chứa đầy lửa giận trừng hắn một phát.

“Cậu chủ, cô Quách vẫn muốn đi vào.”

Lâm Việt Thịnh phát tay, hai vệ sĩ ngăn cản Quách Thanh Tú lập tức lui ra ngoài.

Quách Thanh Tú chạy vào trong một cách liều lĩnh.

Lâm Việt Thịnh vung tay lên, giữ chặt cô lại.

“Em định làm gì?”

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm vào Lâm Việt Thịnh: “Có phải là anh nhốt anh Hải ở đây không hả?”

Lâm Việt Thịnh nhíu chặt mày: “Em đang nói gì đó?”

“Lâm Việt Thịnh, anh đừng lừa em nữa. Anh bắt cóc bác Tăng, còn nhốt anh Hải lại, có đúng không?”

Lâm Việt Thịnh lướt qua Quách Thanh Tú, nhìn về phía chiếc xe phía sau cô.

Hắn hỏi bằng giọng kiêu căng: “Quách Thanh Tú, em không có não à? Bị người khác kích động một chút là chạy tới gây hấn với chồng mình?”

Mặt Quách Thanh Tú đỏ lên. Đúng thế, cô không có chứng cứ xác thực, chỉ nhận được một tin nhắn, cùng với lời xúi giục của Lý Vi Vi mà thôi.

Cộng thêm thấy Lâm Việt Thịnh ra ngoài vào đêm khuya, đủ điều nghi ngờ tập trung trong lòng cô, nên mới nảy sinh xúc động không thể ngăn chặn.

“Được rồi, vậy anh nói anh không bắt cóc anh Hải, thế anh ở đây làm gì? Anh vẫn nói với em là đi làm việc, vậy thì anh cho em một lời giải thích hợp lý đi. Nửa đêm, anh làm gì trong nhà máy bỏ hoang này?”

Lâm Việt Thịnh cười khê: “Em thật đúng là khó thuyết phục thật đấy. Có phải là anh làm gì cũng phải báo cáo với em không hả?”

“Lâm Việt Thịnh, nếu anh không làm chuyện đuối lý thì hãy để em vào nhìn xem...”

“Nếu đi vào mà cũng không có Tăng Thanh Hải mà em nói thì em phải làm gì đây?”

“Em...” Sắc mặt Quách Thanh Tú đỏ ửng. Cô suy nghĩ thật lâu rồi nói một cách nghiêm túc: “Nếu anh Hải không ở trong thì sau này em sẽ không nghi ngờ anh, cũng không can thiệp vào chuyện của anh nữa.”

Lâm Việt Thịnh lùi về sau một bước. Đằng xa, Lý Vi Vi cũng bước ra từ trong xe, đứng ở cửa xe, muốn đi vào mà lại không dám, chần chờ nhìn bên này.

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh lại rơi xuống người Quách Thanh Tú lần nữa, khóe môi nhếch lên: “Vào đi thôi! Dám không tin chồng em!”

Quách Thanh Tú cúi đầu hừ một tiếng, nhanh chóng đi vào trong.

Sau lưng cô, Lý Vi Vi cũng đi theo lại đây, chuẩn bị cùng đi vào.

Hai vệ sĩ lập tức xông ra, chặn Lý Vi Vi lại.

“Tôi muốn đi vào! Tại sao cô ta có thể vào mà tôi lại không thể?”

“Cô Quách là vợ chủ nhà tôi, đương nhiên có thể đi vào. Cô tưởng cô là ai chứ?”

Vệ sĩ chế nhạo. Lý Vi Vi đành phải lùi lại, ngược nhìn Quách Thanh Tú đi vào. Lòng cô ta sôi ruột tới mức như bị mèo cào.

Quách Thanh Tú bước vào nhà máy trống trải, mọi thứ bên trong đều rõ ràng trước mắt.

Chính giữa đặt một chiếc bàn làm thủ công rất lớn, bên cạnh bàn có một người đàn ông đeo kính đang ngồi.

Bên cạnh người đàn ông có một chiếc thùng màu bạc. Trên mặt bàn còn đặt một khẩu súng ngắn, một bao chứa bột gì đó màu trắng.

Quách Thanh Tú giật thót mình, lập tức dừng bước.

“Lâm Việt Thịnh, anh đang buôn thuốc phiện ở đây à?”

Lâm Việt Thịnh nhún vai: “Không phải. Chẳng qua gặp được một ông bạn cũ, thuận tiện ôn chuyện với ông ấy thôi mà. Nhưng rõ ràng là bị em chen ngang, ông ta hoảng sợ, còn tưởng là cảnh sát đến.”

Quách Thanh Tú nhìn chung quanh, hoàn toàn không thấy bóng dáng Tăng Thanh Hải đâu cả.

Chẳng lẽ anh ấy thật sự không ở đây à?

“Còn chưa tin anh à? Vậy em có muốn lại vào trong tìm không?”

Lâm Việt Thịnh cười nhạo, vươn tay bày ra động tác mời.

Quách Thanh Tú lập tức lùi lại, giống một cô nữ sinh vừa làm sai chuyện gì đó vậy.

Lâm Việt Thịnh nháy mắt với Lê Hùng Việt, đi theo sau Quách Thanh Tú ra ngoài.

“Bây giờ em còn gì muốn nói?” Lâm Việt Thịnh cố ý nói.

“Em sai rồi. Xin lỗi Lâm Việt Thịnh, em không nên nghi ngờ anh.”

Quách Thanh Tú ngẩng mặt nhìn Lâm Việt Thịnh, đôi mắt thu thủy tràn đầy áy náy.

Lâm Việt Thịnh nheo mắt Quách Thanh Tú: “Em làm cho lòng tự trọng của anh bị thương rất nặng. Đêm nay em phải bồi thường cho anh đấy.”

Quách Thanh Tú đỏ mặt: “Vậy anh làm việc đi, em về trước đây.”

“Thôi, em đã tìm đến đây rồi, anh cũng không có tâm trạng để ôn chuyện với hấn nữa. Chúng ta cùng về đi!”

Lâm Việt Thịnh ôm tay Quách Thanh Tú, bình tĩnh đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Lý Vi Vi vẫn chờ đợi thấy cô đi ra, vội hỏi: “Sao rồi?”

Quách Thanh Tú lặng lẽ lắc đầu: “Lý Vi Vi, chắc cô đã hiểu lầm Lâm Việt Thịnh rồi. Anh ấy không phải người như vậy.”

Lý Vi Vi ngẩng đầu nhìn Lâm Việt Thịnh. Đôi mắt đen sâu thẳm của Lâm Việt Thịnh che giấu vô số sát khí. Lý Vi Vi chỉ thấy sợ nổi da gà. Có lẽ cô đã quá khinh thường người đàn ông này rồi.

“À, thế thì thôi. Thanh Tú, tôi đi trước nhé. Ngày mai tôi lại gọi điện cho cô.”

Lý Vi Vi chui vào xe rồi vội vàng lái xe đi. Cô không dám dừng lại thêm một giây phút nào nữa, không dám lại đối mặt với ánh mắt ác độc đó của Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh đích thân lái xe, Quách Thanh Tú ngồi bên cạnh hấn.

“Em lại đi tin Lý Vi Vi à? Em đã quên cô ta từng đối xử với em như thế nào rồi sao?”

Quách Thanh Tú biết mình sai rồi: “Xin lỗi, tôi chỉ lo cho sự an nguy của anh Hải mà thôi.”

Quách Thanh Tú ngẫm nghĩ rồi nhìn Lâm Việt Thịnh, nói: “Tại sao anh lại muốn thu mua tập đoàn Tăng Thị?”

Về mặt Lâm Việt Thịnh cực kỳ bình tĩnh, nhẹ nhàng xoay tay lái, cười một cách lười biếng: “Chẳng lẽ vì tập đoàn Tăng Thị là của họ Tăng nên anh phải bỏ qua cơ hội này sao? anh là một thương nhân, anh càng biết cách làm thế nào để kinh doanh một công ty. Anh thu mua tập đoàn Tăng Thị là vì khiến công ty này có thể phát huy khả năng của nó càng tốt hơn. Hơn nữa cho dù anh không thu mua, Tăng Thanh Hải kinh doanh không được, công ty này

sớm hay muộn cũng sẽ phá sản thôi.”

Quách Thanh Tú nhìn Lâm Việt Thịnh bằng ánh mắt lo lắng. Cô biết, Lâm Việt Thịnh tuyệt đối sẽ không đối xử với Tăng Thanh Hải như cách mà cô đối xử với anh ta.

Lâm Việt Thịnh là một người đàn ông quyết đoán. Trong lĩnh vực kinh doanh cũng có tài năng kinh người.

Cô không thể can thiệp vào bất cứ quyết sách nào của hắn ta.

“VẬY... Anh không thể tìm anh ấy giúp em được à?”

Lâm Việt Thịnh bỗng khựng lại, nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt sắc bén: “Quách Thanh Tú, trong lòng em, rốt cuộc hắn ta quan trọng hơn hay là anh quan trọng hơn?”

“Em... Lâm Việt Thịnh, sao anh lại nói thế?”

“Sao anh lại nói thế á?” Lâm Việt Thịnh cười gằn.

“Mỗi ngày đối mặt với anh, em há mồm ra là anh Hải, ngâm miệng lại là anh Hải. Em chưa bao giờ nghĩ xem người đang chung sống với em rốt cuộc là ai hay sao? Có phải tới bây giờ em vẫn còn yêu hắn ta không hả?”

Quách Thanh Tú thấy Lâm Việt Thịnh thật sự tức giận, cũng hơi bối rối.

“Lâm Việt Thịnh, anh đang nói vớ vẩn gì đấy! Chẳng qua là em...”

“Được rồi, không cần phải giải thích với anh. Càng giải thích thì càng che giấu...”

Lâm Việt Thịnh tháo dây an toàn ra, sau đó xuống xe, đóng cửa xe thật mạnh.

Quách Thanh Tú ngơ ngác ngồi trong xe.

Trong cô buồn bực mà không hiểu sao. Tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này?

Qua thật lâu, cửa xe bên cạnh cô bị kéo ra từ bên ngoài.

“Có phải em muốn ngồi trong này tới sáng mai luôn không hả?”

Giọng nói chế nhạo của Lâm Việt Thịnh truyền vào. Cô nhóc ngốc này, đang nghĩ gì trong đầu vậy?

Quách Thanh Tú thể mới giật mình phát hiện thì ra họ đã về tới nhà rồi.

Cô bước xuống xe, Lâm Việt Thịnh khoanh tay nhìn cô bằng ánh giễu cợt.

“Lâm Việt Thịnh, xin lỗi, em thật sự không có ý đó...”

“Đừng giải thích nữa!”

Lâm Việt Thịnh không kiên nhẫn ngắt lời cô: “Em vào nghỉ ngơi đi. Anh hơi bực bội, đi ra ngoài một chút.”

Quách Thanh Tú nhìn hắn sững sờ: “Lâm Việt Thịnh, anh muốn đi đâu?”

Lâm Việt Thịnh không để ý tới cô, chui vào xe rồi khởi động máy.

Chiếc xe lao vào bóng đêm như ngư lôi vào biển, nhanh chóng biến mất tăm.

Quách Thanh Tú vào phòng khách một mình.

“Cô Quách, cô đã về rồi!” Di Trần nghênh đón, thấy sắc mặt Quách Thanh Tú bất thường, bà kinh ngạc hỏi: “Cô Quách làm sao vậy?”

“Tôi không sao!” Quách Thanh Tú phát tay, nặng nề ngồi xuống sofa.

“Cô Quách, cô cãi nhau với cậu chủ à?”

Di Trần thấy hai người cãi cọ ngoài cổng.

“Di Trần, vừa nãy tôi ra ngoài mua đồ, hình như có thứ quên lấy. Bà tìm vệ sĩ lái xe chở tôi ra ngoài tìm xem...” Quách Thanh Tú nói, không biết vì sao trong lòng cô cứ thấy buồn bực. Cô muốn đi tìm Lâm Việt Thịnh.

Chắc chắn hắn rất tức giận. Cô nhất định phải nói rõ với hắn.

“Hả? Đã khuya lắm rồi, để quên thứ gì? Nếu không quan trọng thì để mai tìm đi!”

Quách Thanh Tú ngạc nhiên nhìn dì Trần. Thật lâu sau, cô cúi đầu xuống: “Thật ra thì tôi cãi nhau với Lâm Việt Thịnh, tôi lo anh ấy tức giận sẽ làm cho mình tổn thương, cho nên bà tìm tài xế chở tôi đi xem anh ấy đi.”

“À à, được rồi, tôi đi gọi ngay đây!”

Dì Trần ở nhà họ Lâm bao nhiêu năm, địa vị tương đương với quản gia.

Tài xế cũng được bà thu xếp. Lâm Việt Thịnh có mấy chiếc xe, dì Trần thu xếp một chút, nhanh chóng xuất hiện một chiếc.

“Cô Quách, tôi thu xếp xong rồi. Cô để tài xế chở cô đuổi theo cậu chủ đi! Nhưng phải mang theo di động, tôi sợ lỡ cậu chủ đi đường khác.”

“Không sao đâu, có tài xế mà! Tôi không tìm thấy anh ấy thì sẽ quay lại ngay.”

“Được, được rồi...”

Dì Trần đưa Quách Thanh Tú đến cửa, có một chiếc Ferrari màu bạc đang chờ cô ngoài cổng.

“Cô Quách, muốn đi hướng nào?” Tài xế hỏi.

Quách Thanh Tú suy nghĩ một lát rồi theo trực giác, chỉ vào con đường đi tới ngoại ô.

“Đi hướng này đi! Lái nhanh chút, sợ không đuổi kịp...”

Lúc này, trong nhà máy bỏ hoang, Tăng Thanh Hải lại bị đẩy ra lần nữa. Vừa nãy lúc Quách Thanh Tú đi vào, anh ta bị đẩy xuống dưới gầm bàn, dùng một miếng vải che lại, miệng cũng bị nhét vải, không thể kêu ra tiếng được.

“Lâm Việt Thịnh, anh thật đúng là ác độc...”

“So với mày thì tao còn thua chút xíu... À mà không, đối phó với loại người như mày thì phải dùng thủ đoạn hèn hạ...” Lâm Việt Thịnh nói xong, dùng khuỷu tay thúc vào ngực Tăng Thanh Hải.

Tăng Thanh Hải đau đớn run người.

“Đau không? Đau thì kêu lên đi, dù sao thì bên ngoài cũng không có ai đâu... Còn có cô à Lý Vi Vi của mày nữa, tao đã sai người xử lý rồi. Bây giờ xem thử còn ai tới cứu mày.”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh trở nên đen tối, hống sừng trong tay nắm thẳng vào huyệt thái dương của Tăng Thanh Hải.

“Nói đi, rốt cuộc thuốc giải ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Đứa bé không giữ được

“Két...”

Đột nhiên, tiếng phanh gấp kịch liệt vang lên. Hai luồng ánh sáng trắng nhòa chiếu vào từ bên ngoài.

Lâm Việt Thịnh xoay người lại, một chiếc xe cứ vậy xông vào nhà máy...

Hắn sơ suất quá. Hắn cho rằng đã khuya rồi, sẽ không có ai tiến vào nữa. Bọn vệ sĩ đã bị hắn sai đuổi theo Lý Vi Vi. Còn hai vệ sĩ, tính cả Lưu Mãn Vũ đều ở đây thăm vấn Tăng Thanh Hải.

Không ngờ rằng Quách Thanh Tú sẽ quay lại đuổi theo.

Ngon đèn trắng xóa soi sáng hết thảy. Khi Quách Thanh Tú thấy Lâm Việt Thịnh đang chỉ hống sừng vào đầu Tăng Thanh Hải, trong đầu cô trống rỗng.

Trong phút chốc, hốt hoảng, sợ hãi, đau đớn, cùng với những cảm xúc phức tạp khác đều ồa lên trong lòng.

Thì ra, hấn vẫn luôn lừa gạt cô.

“Mẹ kiếp, ai bảo mày lái xe lại đây...”

Lâm Việt Thịnh phản ứng lại đầu tiên, mở cửa xe kéo tài xế kia ra, đẩy tài xế xuống đất đánh một trận.

“Đủ rồi...”

Quách Thanh Tú bước xuống từ trong xe, thống khổ quát lên.

“Lâm Việt Thịnh, anh đánh hấn làm gì? Là tôi bắt hấn đưa tôi đến đây. Người mà anh phải đánh là tôi chứ không phải hấn. Anh đánh tôi đi!”

Quách Thanh Tú nhìn Lâm Việt Thịnh bằng ánh mắt u oán. Thế mà vừa rồi cô vẫn còn nóng ruột nóng gan vì hấn.

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh chợt lóe ra một chút âm u. Hấn dừng lại, chậm rãi đứng dậy, nhìn Quách Thanh Tú bằng ánh mắt bi thương: “Em không tin anh? Em quay lại để điều tra anh? Trong lòng em hoàn toàn không có anh!”

“Lâm Việt Thịnh, anh bậy bạ... Tôi sợ anh giận tôi, sợ anh nghĩ quẩn, sợ anh đau khổ tức giận nên mới cố ý bảo hấn lái xe ra tìm anh. Không thể ngờ rằng vẫn tìm được anh ở đây. Lâm Việt Thịnh, tại sao anh lại lừa tôi? Anh có biết không, tôi thất vọng lắm...”

Nước mắt cô rơi lã chã từng giọt, nhỏ xuống sàn nhà lạnh lẽo.

“Thanh Tú, gọi cảnh sát mau lên...” Tăng Thanh Hải vội vã kêu.

Quách Thanh Tú quay đầu nhìn Tăng Thanh Hải, thấy Tăng Thanh Hải bị đánh tới mức mặt mũi bầm dập, cô vội xông tới.

Cô ra tay cời dây thừng cho anh ta.

“Xin lỗi anh Hải, đều tại em cả. Là lỗi của em, em làm hại anh rồi...”

Tăng Thanh Hải ngược mắt nhìn Lâm Việt Thịnh, vẻ mặt thất vọng.

Một tay Quách Thanh Tú không đủ linh hoạt, động tác rất chậm, gỡ mấy lần mà không thể cời được hết.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng đứng tại chỗ. Hấn không động đậy nên xung quanh vệ sĩ không dám hó hé gì.

“Cậu chủ, phải làm sao bây giờ?” Lê Hùng Việt cúi đầu hỏi.

Lâm Việt Thịnh không lên tiếng. Thật lâu sau, hấn mới bước đến bên cạnh Quách Thanh Tú, thò tay kéo cô ra.

“Quách Thanh Tú, em đang làm gì?”

Quách Thanh Tú bừng tỉnh ngẩng đầu lên, vùng vẫy muốn cời dây thừng tiếp.

Nhưng Lâm Việt Thịnh rất dùng sức, khiến cô không thể tránh thoát được.

“Lâm Việt Thịnh, thả anh ấy ra!”

“Không thể được!” Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh cực kỳ lạnh lùng.

“Cho tôi một lý do?” Quách Thanh Tú hỏi.

Lâm Việt Thịnh nhìn chăm chăm vào Tăng Thanh Hải thật lâu, nói bằng giọng lạnh lùng: “Là hấn ta hạ độc, cho nên không thể thả hấn ra được.

Quách Thanh Tú ngây ngẩn cả người: “Gì cơ? Sao có thể được chứ? Lâm Việt Thịnh, chắc chắn anh đã nhầm rồi. Anh ấy không làm thế đâu.”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh đen sì, con ngươi sắc bén nhìn chăm chăm Tăng Thanh Hải, không có ý định thỏa hiệp.

“Lâm Việt Thịnh, chắc chắn là anh nhầm rồi.”

Quách Thanh Tú xoay người đi đến trước mặt Tăng Thanh Hải, vội nói: “Anh Hải, anh mau nói với anh ấy rằng anh không hạ độc cho em đi. Anh đối xử với em tốt như thế, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn thương em, sao anh lại hạ độc hại em được chứ? Không phải là anh, chắc chắn không phải là anh. Lâm Việt Thịnh hiểu nhầm rồi.”

Tăng Thanh Hải nở nụ cười cay đắng.

“Thanh Tú, đừng buồn. Chẳng lẽ em không phải hiện Lâm Việt Thịnh đã điên rồi sao?”

“Anh Hải, anh mau nói đi, anh không hạ độc...”

Tăng Thanh Hải và Lâm Việt Thịnh nhìn thẳng vào mắt nhau, không chịu thua chút nào.

Giống như hai con thú dữ đầy nguy hiểm, đều muốn nuốt chửng đối phương vào bụng.

“Lâm Việt Thịnh, mau thả anh ấy ra!”

Quách Thanh Tú ắc cánh tay của Lâm Việt Thịnh. Lâm Việt Thịnh cực kỳ cố chấp: “Không thả! Quách Thanh Tú, em đừng ngốc nữa. Nếu anh thả hắn ra thì em sẽ gặp nguy hiểm tính mạng. Anh không thể bỏ mặc em được.”

Tăng Thanh Hải chế nhạo hắn: “Lấy cớ gì mà lấy cớ. Anh cứ nói thẳng ra là muốn xử tôi, bắt cóc tôi mấy ngày rồi thuận tiện thôn tính luôn công ty của nhà họ Tăng tôi. Nói gì mà yêu Thanh Tú, căn bản là dối trá. Từ đầu đến cuối, mục đích của anh chỉ là tiền tài và quyền thế của nhà họ Tăng tôi mà thôi.”

Lâm Việt Thịnh vốn nóng tính, giờ nghe Tăng Thanh Hải kích động, hắn lập tức nổi giận lôi đình, vung tay lên đập thật mạnh vào ngực Tăng Thanh Hải.

“Đừng...”

Quách Thanh Tú vội ngăn cản. Lâm Việt Thịnh muốn thu tay lại đã không còn kịp nữa rồi.

Nắm đầm va chạm vào bụng Quách Thanh Tú.

Trong khoảnh khắc đó, hai người đàn ông đều ngây người, biểu cảm khiếp sợ xuất hiện trên mặt họ.

“Thanh Tú...”

“Quách Thanh Tú...”

Quách Thanh Tú đau đớn cau mày, phần bụng ngăn cản phần lớn lực của nắm đầm.

Cô chỉ cảm thấy có luồng chất lỏng ấm áp chảy ra từ giữa hai chân. Cô suy yếu ngã xuống.

“Con... Con em...”

Quách Thanh Tú ni non mơ hồ. Trong mắt ánh đau đớn của Lâm Việt Thịnh, thân thể cô ngã xuống.

“Quách Thanh Tú...”

Lâm Việt Thịnh phát ra tiếng gầm thét khàn, ôm cô kêu như điên.

“Cậu chủ, cậu chủ... Mau lên, hình như Quách Thanh Tú sắp sinh rồi!”

Tài xế hơi lớn tuổi, thấy vấy của Quách Thanh Tú đã bị máu tươi nhuộm đỏ, hắn mới hồi phục tinh thần lại nhắc nhở Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh như thể đã mất hết thần trí, thể mới ôm Quách Thanh Tú lên xe.

Hiện trường trở nên lộn xộn. Tăng Thanh Hải bị trời lại, vẫn gọi tên Quách Thanh Tú.

Mọi người nhanh chóng rút lui khỏi nơi đó. Một mình Tăng Thanh Hải bị vứt bỏ trong bóng đêm tối đen.

“Thanh Tú, Thanh Tú, em tỉnh lại đi. Em thật ngốc, tại sao lại vì tên khốn kia mà hy sinh bản thân chứ...” Lâm Việt Thịnh thống khổ kêu gào.

Quách Thanh Tú nằm trong lòng hắn, chất lỏng nóng ấm thấm thấu váy cô, làm ướt quần áo của hắn. Sau đó, mọi thứ nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

Quách Thanh Tú cảm thấy nhiệt độ đang dần rời khỏi cơ thể cô.

Cô yếu ớt mở to mắt. Dưới ánh đèn xe, khuôn mặt Lâm Việt Thịnh lúc thì mơ hồ, lúc lại rõ ràng.

Cô vươn tay ra nắm lấy bàn tay to của hắn.

“Thả anh ấy ra, được không?”

Lâm Việt Thịnh thống khổ gật đầu: “Đừng nghĩ lung tung. Anh đều nghe theo em, được chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Quách Thanh Tú lúc này mới nở nụ cười nhạt nhẽo: “Muốn... Muốn... Con...”

Nếu cô không sống sót, nếu chỉ có một cơ hội sinh tồn, thì cô muốn nhường cơ hội này cho con mình.

Người đàn ông mạnh mẽ như Lâm Việt Thịnh, lúc này cũng không nhịn được roi lệ đầy mặt.

Thình thoảng hắn lại ngẩng đầu lên, kêu gào với người đằng trước.

“Lê Hùng Việt, mày lái xe kiểu gì thế hả? Sao chậm rì như ốc sên thế...”

Lê Hùng Việt lập tức đáp lại: “Vâng, tôi sẽ tăng tốc...”

Trên thực tế, hắn đã sớm lái xe với tốc độ nhanh nhất rồi. Nhưng trong lúc sinh mệnh đang bị đe dọa, thời gian lại có vẻ trôi qua thật chậm. Rõ ràng là khoảng cách rất ngắn, lại dài dòng như đã trôi qua cả thế kỷ.

“Lâm Việt Thịnh... Em yêu anh... Nếu có kiếp sau... Anh có thể... Có thể cưới em được không...”

Mẹ kiếp, đây là câu hỏi quý quái gì vậy, hắn vốn muốn cưới cô rồi mà.

“Đừng có mơ. Quách Thanh Tú, nếu em dám chết thì anh sẽ cưới người khác ngay...”

Giọng Lâm Việt Thịnh khàn khàn, Quách Thanh Tú lại hơi nở nụ cười.

Lâm Việt Thịnh, anh cứ mạnh mẽ đi!

Lại một cơn đau ập đến. Quách Thanh Tú cảm thấy thân thể mình như đang bị xé rách vậy.

Theo thời gian trôi qua, Quách Thanh Tú dần dần trở nên mơ hồ.

Xe lái vào bệnh viện, lập tức có nhân viên cấp cứu đẩy giường bệnh ra. Lâm Việt Thịnh đặt Quách Thanh Tú lên xe, xông vào phòng bệnh với bác sĩ, lại bị đuổi ra ngoài...

Những hình ảnh đó biến thành mảnh nhỏ bị xáo trộn với nhau, sau đó biến thành đen trắng, dần dần được ghép lại trong trí óc của Lâm Việt Thịnh.

Hai tay hắn luồn vào tóc mình, thống khổ đi tới đi lui.

Một y tá cầm tờ đơn đi tới.

“Cho hỏi anh là người nhà của bệnh nhân đúng không?”

“Đúng rồi!”

“Xin anh hãy ký tên ở đây. Nếu chỉ có thể giữ được một người thì cho hỏi anh muốn giữ ai?”

“Dĩ nhiên là giữ người lớn rồi, còn cần phải hỏi nữa sao?”

Lâm Việt Thịnh ký tên ngay lập tức mà không cần nghĩ ngợi.

Hắn chỉ cần Quách Thanh Tú, mọi thứ khác đều không quan trọng.

“Cậu chủ, cậu hãy suy nghĩ một chút. Quách Thanh Tú đã mắc bệnh tới mức đó rồi, cậu chủ nhỏ vừa sinh ra, sao có thể...” Lê Hùng Việt nhìn mà thấy đau lòng. Lâm Việt Thịnh rõ ràng là đã mất trí rồi. Biết rõ Quách Thanh Tú không còn sống lâu mà vẫn chọn cô ấy. Còn đứa bé mới chào đời, dù sao cũng là cốt nhục của nhà họ Lâm, còn có một tương lai tươi sáng, vậy mà hắn lại...

“Cút!” Lâm Việt Thịnh rít gào: “Ông đây biết chọn ai!”

Lê Hùng Việt đành phải lui xuống. Tiếng rít gào này khiến y tá rất giật mình. Nhận lấy tờ đơn mà hắn đã ký xong, lập tức đi như trốn chạy.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Cửa phòng cấp cứu vẫn đóng kín. Có mấy lần, Lâm Việt Thịnh chỉ hận không thể xông vào đó.

Nhưng đều bị vệ sĩ cản lại.

“Cậu chủ, phải bình tĩnh!” Lê Hùng Việt khuyên hắn.

“Cút đi, cút hết cho tao...” Lâm Việt Thịnh rít gào, dùng sức đẩy Lê Hùng Việt ra.

Quách Thanh Tú dường như đang đắm chìm trong bóng tối khôn cùng. Cô cảm thấy thân thể mình đang trôi nổi. Đột nhiên, cô thấy một bóng dáng nhỏ đứng đằng trước cô, nở nụ cười đáng yêu với cô.

“Con... Con tôi...”

Bé cưng cười tinh nghịch, bò đến đằng trước. Quách Thanh Tú vội vàng đuổi theo.

Bỗng nhiên cô mở mắt ra, ánh sáng chói chang khiến cô không kịp thích ứng.

Qua thật lâu, cô mới chậm rãi mở mắt ra.

Một khuôn mặt râu ria xồm xoàm xuất hiện trong tầm mắt của cô. Trong khoảnh khắc cô tỉnh lại, đôi mắt đen bỗng sáng ngời. Cảm giác phấn khởi và kích động ấy không thể hình dung bằng lời được.

“Con của tôi...” Quách Thanh Tú mở mắt ra, câu đầu tiên là nói về con của mình.

Lâm Việt Thịnh nắm tay cô, thấp giọng nói: “Bây giờ em cần nghỉ ngơi thật tốt.”

Quách Thanh Tú chậm rãi nhớ lại tình huống lúc trước. Cô vươn tay sờ bụng mình. Cái bụng vốn dĩ tròn trịa nay đã trở nên bằng phẳng. Cô giật thót tim, quả nhiên không có đứa bé nữa. Cô khẽ động đậy, có cảm giác đau đớn truyền tới từ bụng. Thò tay xuống sờ, có thể sờ được một lớp vải băng bó thật dày.

Cô sốt ruột nhìn Lâm Việt Thịnh: “Con tôi sao rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Con em đâu rồi

“Nó khỏe lắm. Em cần nghỉ ngơi...”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh lại trở nên âm trầm, con ngươi chứa đầy u sầu.

“Lâm Việt Thịnh, ôm nó lại đây cho em xem thử đi, được không?”

Lâm Việt Thịnh đứng dậy: “Không được. Đứa bé sinh non, bây giờ đang ở trong phòng ấp, không thể ôm ra ngoài...”

Quách Thanh Tú giãy dụa muốn ngồi dậy.

“Vậy thì chính em đi thăm con, được không?”

Cô rất nhớ nó. Mang thai bảy tháng, mỗi ngày cô đều tưởng tượng ra dáng vẻ đáng yêu của nó.

Vất vả lắm mới sinh nó ra, cô khẩn cấp muốn nhìn một chút, rốt cuộc thì hình dáng của nó là gì. Giống cô hơn hay là giống Lâm Việt Thịnh hơn?

“Không được, bác sĩ nói phải bảy ngày sau em mới được xuống giường. Bây giờ vết thương vừa được khâu lại.”

Giọng điệu lạnh lùng của Lâm Việt Thịnh cắt ngang ảo tưởng của Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú đành phải lại nằm xuống, nhìn Lâm Việt Thịnh, cực kỳ rối rắm.

“Lâm Việt Thịnh, anh làm gì anh Hải rồi?”

Lâm Việt Thịnh hơi tức giận. Cô nàng này, từ hôn mê tới giờ, đều là hấn mắt ăn mất ngủ canh giữ bên cạnh. Không thể ngờ được rằng bây giờ cô vừa tỉnh lại, người mà cô quan tâm lại không phải là hấn. Không phải là con trai hấn thì cũng là tên Tăng Thanh Hải kia.

Sao có thể khiến hấn không buồn bực được chứ.

“Trong lòng em cũng chỉ có thể thôi sao?”

Quách Thanh Tú thấy Lâm Việt Thịnh trầm mặt xuống, biết hấn tức giận, lập tức dỗ dành hấn.

“Xin lỗi Lâm Việt Thịnh, em biết anh rất yêu em, tất cả đều tại anh thật sự hiểu lầm Tăng Thanh Hải rồi.”

“Thanh Tú...”

Bóng dáng Tăng Thanh Hải xuất hiện trước cửa phòng bệnh, vẫn mặc bộ suit màu trắng, chẳng qua trên khuôn mặt ôn hòa vẫn còn chút bầm tím, nhưng thoạt nhìn đã ôn hơn lúc bị trói trong nhà máy nhiều.

Lâm Việt Thịnh trừng anh ta, không khách khí quát lên: “Mày tới đây làm gì?”

Tăng Thanh Hải đặt hoa tươi cầm trong tay lên đầu giường.

“Tôi đến thăm Thanh Tú...”

Lâm Việt Thịnh lại muốn đánh nhau, bị Quách Thanh Tú ngăn lại.

“Lâm Việt Thịnh, anh không thể rộng lượng hơn chút được à?”

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhìn Tăng Thanh Hải, xoay người đi ra ngoài. Để hắn đứng ở đây thì hắn sẽ thật sự không chịu nổi mà đánh gã ta mất.

“Thanh Tú, cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi, tốt quá. Hôm đó thấy em vì anh mà bị hắn ta đâm cho một cú, anh suýt nữa...”

“Anh Hải, em không sao đâu, anh đừng trách Lâm Việt Thịnh. Tính anh ấy hơi nóng nảy thôi, các anh thật sự là hiểu lầm nhau rồi...”

Tăng Thanh Hải khẽ nhếch môi cười, ánh mắt tối sầm. Thật sự chỉ là hiểu lầm? Đầu chi có thể thôi đâu!

Lâm Việt Thịnh cũng không đi xa mà đứng ở cửa, nghe cuộc nói chuyện của họ.

Chỉ nói mấy câu, Tăng Thanh Hải rất tức thời cáo từ.

Tăng Thanh Hải đi đến cửa. Con người lạnh lẽo của Lâm Việt Thịnh trừng anh ta, như thể đang cảnh cáo, hoặc là đang khiêu khích.

Tăng Thanh Hải chỉnh lý quần áo, mỉm cười nhìn hắn, khẽ nói bên tai hắn: “Một ngày nào đó, tôi sẽ trả lại cho anh gấp bội những gì mà anh đã làm với tôi. Nhanh thôi...”

Tăng Thanh Hải cười khế, xoay người nhanh chóng bỏ đi.

Lâm Việt Thịnh đứng bật dậy, muốn đuổi kịp anh ta, lại bị Lê Hùng Việt ngăn cản lại.

“Cậu chủ, đừng xúc động!”

Lâm Việt Thịnh thở hổn hển, thật lâu sau mới ngồi xuống.

Di Trần bung canh gà vừa nấu vào phòng, thấy Quách Thanh Tú đang ngồi đó ngăn người, vội đỡ cô nằm xuống.

“Cô Quách, đang ở cử không được ngồi lâu, sẽ bị thương tới eo. Cô nhìn xem cô còn trẻ tuổi, eo bị thương thì sẽ không ổn đâu!”

Di Trần thổi canh gà, đưa đến trước mặt Quách Thanh Tú.

Tuy rằng canh gà rất thơm, nhưng Quách Thanh Tú hoàn toàn không có khẩu vị. Cô nhớ thương đứa con mới chào đời của mình.

“Di Trần, bà có gặp con tôi không?”

“Hả... Có chứ!” Di Trần hơi sùng sốt, sau đó nhanh chóng nở nụ cười: “Nào, cô Quách, uống canh gà trước đã!”

Quách Thanh Tú nhận lấy canh gà, nhẹ nhàng cầm thìa quấy, lại hỏi bằng giọng không tình nguyện: “Vậy con tôi trông giống tôi hay là Lâm Việt Thịnh?”

“Ừm...” Di Trần lại chần chờ một lát rồi cười đáp: “Nó còn nhỏ quá, hoàn toàn không nhìn ra hình dáng. Nhưng lông mày rất giống cậu chủ, dày đặc, rất có sắc bén...”

“Thật ư? Giống Lâm Việt Thịnh...” Quách Thanh Tú tràn đầy tình thương của mẹ.

Nếu là con trai thì giống Lâm Việt Thịnh cũng rất tốt. Dù sao thì ngoại hình của Lâm Việt Thịnh vẫn rất xuất sắc, nhưng tính cách đừng giống hắn mới được.

“Di Trần, mấy bộ quần áo trước kia tôi chuẩn bị, có đưa cho con tôi mặc không?”

“À, quần áo ấy à, còn chưa đâu. Tình huống của cậu nhỏ khá đặc thù, chỉ có thể mặc quần áo riêng của bệnh viện, không được mặc quần áo mình mang tới...”

“À à, cũng đúng!” Quách Thanh Tú cười lúng túng. Có lẽ cô quá sốt ruột rồi.

Bé cưng còn trong phòng ấp, nhất định là cần hoàn cảnh vô khuẩn, phải mặc đồ bệnh viện mới đúng.

Nhưng không biết nó mắc đồ bệnh viện có thoải mái hay không.

“Dì Trần, bà lấy đi động của tôi đi chụp một tấm ảnh của con tôi cho tôi xem đi!”

Quách Thanh Tú cười nói.

“Hả...” Dì Trần ngẩn người, bỗng như thể vừa nhớ lại chuyện gì đó.

“Cô Quách, tôi quên mất, tôi còn có nồi canh đang hầm trên bếp. Tôi phải về ngay thôi.”

Dì Trần nhanh chóng chạy đi.

Quách Thanh Tú nhú mày. Cái đó mà cũng quên được à?

“Lâm Việt Thịnh...”

Lâm Việt Thịnh đi vào từ bên ngoài. Có vẻ như hắn không quá thích đứng trong phòng bệnh.

Nhiều lúc, hắn im lặng nhìn cô, hoặc là ngồi trên ghế ngoài hành lang, im lặng hút thuốc một mình.

Sự thay đổi này khiến Quách Thanh Tú cảm thấy cực kỳ quái lạ.

“Hửm? Sao vậy? Chỗ nào khó chịu à?”

Lâm Việt Thịnh ngồi xuống trước mặt cô.

Quách Thanh Tú kéo tay hắn: “Em muốn nhìn xem thử mặt mũi của con, anh có thể chụp một tấm ảnh cho em được không?”

Lâm Việt Thịnh nhú mày: “Em chỉ nhớ tới con em thôi à? Hoàn toàn không suy nghĩ tới cảm nhận của anh sao?”

“Hả... Em chỉ tò mò thôi mà! Được không?”

“Không được! Nhỏ tí ti, chụp ảnh gì mà chụp. Hơn nữa đi động đều có phóng xạ, phòng áp cảm chụp ảnh...”

“Chụp lên không được à?”

Bất kể Quách Thanh Tú có năn nỉ thế nào đi nữa, Lâm Việt Thịnh cũng không chịu đồng ý. Không phải vin có này thì cũng kiếm có nọ.

Quách Thanh Tú đành phải kiên nhẫn chờ đợi, đợi cho vết thương của mình lành lặn rồi lại đi thăm con.

Càng sốt ruột thì thời gian lại trôi qua càng chậm.

“Lâm Việt Thịnh, bây giờ con mình uống loại sữa bột nào? Nó có khóc không? Y tá ở đây có thể lo là nhiệm vụ không?”

Quách Thanh Tú vừa lên chức làm mẹ, trong lòng luôn bận tâm tới con mình, vẫn không thể bình tĩnh được. Thành thạo lại hỏi Lâm Việt Thịnh cái này cái kia.

Đối với câu hỏi của cô, Lâm Việt Thịnh cũng không thể mãi cho ra một đáp án hoàn chỉnh được.

“Em dưỡng bệnh cho tốt là được rồi, hỏi gì hỏi lắm. Đến lúc đó là có thể thấy thôi.”

“Anh kể cho em nghe về con đi, được không?”

Lâm Việt Thịnh nhìn cô bằng ánh mắt phiền chán: “Em đừng có lải nhải con em mãi được không, thật phiền.”

Quách Thanh Tú không dám hỏi nữa, thì chờ, cứ chờ mãi.

Không có con ở bên cạnh, bộ ngực của Quách Thanh Tú căng đến mức khó chịu. Ngủ không yên, ăn cũng không ngon.

Cô vẫn đều đặn mong chờ.

Cuối cùng cũng chờ tới ngày thứ ba, cô có thể đỡ giường bệnh xuống dưới.

Cô lết từng bước tới cửa, hỏi y tá: “Cô ơi, con tôi nằm ở phòng áp nào vậy?”

“Phòng áp hả? Ở tầng chín ấy...”

“Tôi phải làm thế nào mới tìm được con tôi?”

“Theo số treo ngoài phòng bệnh là có thể thấy...”

Quách Thanh Tú chuẩn bị tinh thần, sắp sửa đỡ tường đi ra ngoài.

Bỗng nhiên, Lâm Việt Thịnh chạy tới từ hành lang bên kia.

“Quách Thanh Tú, em điên rồi sao...”

Quách Thanh Tú bị Lâm Việt Thịnh ôm lên, sau đó đặt lên giường bệnh. Lâm Việt Thịnh rất tức giận.

“Sao em không nghe lời gì hết vậy? Em cứ thế chạy đi, lỡ vết thương bị nứt ra thì sao?”

Quách Thanh Tú bối rối nhìn hắn.

“Em... em chỉ muốn đi thăm con thôi...”

“Không được, qua năm ngày nữa...”

Giọng điệu bá đạo của Lâm Việt Thịnh cắt ngang ảo tưởng của Quách Thanh Tú. Lại là chờ, lại phải chờ...

Quách Thanh Tú bắt đầu cắn ngón tay. Thời gian trôi qua thật sự chậm...

Nhưng để có thể nhìn thấy con mình sớm một chút, cô phối hợp trị liệu rất tích cực. Mỗi ngày đều bị Lâm Việt Thịnh đỡ đi tới đi lui trong phòng bệnh.

Có vẻ như tính cách của Lâm Việt Thịnh càng ngày càng tệ hại. Mỗi lần Quách Thanh Tú hỏi con mình, hắn luôn bực tức đổi đề tài, hoặc là không đáp một lời.

Quách Thanh Tú cũng không dám hỏi kỹ, kìm nén nghi hoặc trong lòng, yên lặng chờ đợi.

Rót cuộc chờ đến một tuần sau, Quách Thanh Tú cũng đã hoàn toàn khôi phục.

“Cô y tá, tôi đã khôi phục rồi, có thể đi thăm con tôi được rồi đúng không?”

Y tá đang cầm một xấp tờ đơn, nhìn một cách nghiêm túc, gật đầu.

“Cô có thể ra viện. À, chồng cô đang làm thủ tục xuất viện cho cô đấy, cô cứ ở đây chờ chút là được.”

“Xuất viện? Thế còn con tôi?”

Y tá nhìn tờ đơn, lắc đầu: “Đâu có con đâu!”

“Cái gì gọi là không có con?”

Quách Thanh Tú hoảng hốt. Cô cảm thấy tim mình như ngừng đập, toàn thân rỗng tuếch như đang ở trên mây.

Y tá lại nghiêm túc nhìn tờ đơn.

“Tôi không biết nữa. Hay là cô qua bên phòng áp xem thử. Nhớ kỹ nhé, số phòng bệnh của cô chính là số của đứa bé...”

Quách Thanh Tú bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, chạy vào thang máy như điên.

Không có con! Không có con!

Lời nói của y tá như sấm sét nổ tung trong đầu cô.

Sao có thể không có được chứ? Cô mang thai bảy tháng, cách bụng có thể cảm nhận được nó hoạt động. Cô có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó. Sao có thể không có con được chứ?

Chắc chắn là có gì đó nhầm lẫn rồi!

Quách Thanh Tú bối rối chen vào thang máy. Thang máy dừng ở tầng chín. Cô xông ra đầu tiên.

Nhìn hàng loạt trẻ mới sinh trong phòng áp, cô xông vào ngay lập tức.

Lòng ấp nho nhỏ xếp thành một hàng thật dài. Trong mỗi lồng ấp đều có một đứa trẻ sơ sinh đáng yêu.

Trên cánh tay non nớt của trẻ sơ sinh đều được cột một mảnh vải mềm mại, bên trên viết số thứ tự của phòng bệnh.

Quách Thanh Tú đếm từng đứa, từng đứa một.

806, 808, 809...

Quách Thanh Tú đếm tới 809 thì ngừng lại, bởi vì đó là một chiếc lồng trống. Bên trong có một mảnh vải số 809 đặt ở đó, lại không thấy đứa bé đâu cả...

Thật sự không có!!!

Quách Thanh Tú như thể rơi xuống từ trên không trung xuống đáy vực sâu thẳm.

“Rất xin lỗi, thưa cô, ở đây không cho đi vào...” Có ý tá đi tới.

“À, tôi là bệnh nhân phòng 809, xin hỏi tại sao con tôi lại không thấy đâu vậy?”

“Ừm...” Ý tá tra xét tờ đơn, khó hiểu lắc đầu: “Tôi cũng không biết nữa. Hình như không có mà.”

“Sao có thể không có được chứ? Có phải các người đã đánh mất con trai của tôi không hả?!” Quách Thanh Tú trở nên kích động.

“Cô ơi, cô bình tĩnh chút đi. Nếu thật sự có thì hẳn là ở đây. Tôi đi kiểm tra giúp cô xem...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Nó chết rồi

“Không cần tra xét, để tôi đến nói cho cô ấy đi!

Giọng nói lạnh lẽo của Lâm Việt Thịnh truyền tới từ ngoài cửa. Hắn cất bước vào, bắt lấy tay Quách Thanh Tú, kéo cô ra ngoài.

“Lâm Việt Thịnh, rốt cuộc là sao vậy? Anh còn giấu tôi chuyện gì?” Quách Thanh Tú không thể nhịn được nữa rơi nước mắt. Dường như trong lòng cô đã có dự cảm được điều gì đó.

Thật ra nhiều ngày qua, cô đã sớm đoán được gì đó từ trong ánh mắt né tránh của Lâm Việt Thịnh và thái độ ba phải của dì Trần rồi. Chẳng qua cô quá đắm chìm vào ảo tưởng về đứa con, nên mới hoàn toàn bỏ qua những điều đó.

Lâm Việt Thịnh im lặng, khuôn mặt âm u, không có bất cứ biểu cảm nào cả.

Quách Thanh Tú che mặt, khẽ lắc đầu: “Không, không, không, anh đã từng nói với tôi là đứa bé không sao hết mà!”

Lâm Việt Thịnh nuốt nước miếng một cách khó khăn.

Mấy ngày qua, hắn như thể đang bước đi trong địa ngục, giống một cái xác không hồn...

Nếu không có Quách Thanh Tú thì có lẽ hắn đã không chịu nổi nữa rồi.

Một người đàn ông, không thể chịu nổi khi liên tục mất đi người thân.

“Quách Thanh Tú, em tỉnh táo lại đi!” Lâm Việt Thịnh quát lên.

Quách Thanh Tú qua loa lau nước mắt, nhìn Lâm Việt Thịnh bằng ánh mắt điên cuồng.

“Bây giờ tôi rất bình tĩnh, cũng rất tỉnh táo. Tôi xin anh, nói cho em biết chân tướng đi, được không? Bây giờ em đã không còn là trẻ con nữa rồi, em không cần ai an ủi tôi bằng những lời nói dối. Em biết, có lẽ mạng sống của em không còn lâu nữa, nhưng trước khi chết, em có quyền được biết chân tướng.”

Lâm Việt Thịnh thống khổ nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, giọng nói đau xót: “Nó chết rồi!”

Nó chết rồi!!!

Như sấm sét đánh giữa trời quang, làm cho thế giới của Quách Thanh Tú bị đập nát.

Mong đợi của cô, ảo tưởng của cô, niềm tin của cô, trong chớp mắt đã biến mất hoàn toàn.

Cô ngơ ngác nhìn Lâm Việt Thịnh, biểu cảm trên mặt lúc thì đau đớn, lúc lại run rẩy. Cô cật lực lắc đầu, mặc cho nước mắt trào dâng.

“Không... Không thể nào... Anh nói dối. Rõ ràng anh đã nói với tôi là nó không sao hết, anh còn nói chờ tôi khỏe lại rồi đến thăm nó. Anh lừa tôi! Tôi thấy dây số của nó, trong lồng ấp kia kia.”

Lâm Việt Thịnh bước lên một bước, ôm Quách Thanh Tú vào lòng.

“Đúng, nó sinh ra đã ốm yếu, là sinh non. Nó vừa qua đời không lâu, ngay tại hai ngày trước. Anh cho rằng nó sẽ cố gắng vượt qua, nhưng mà nó quá yếu ớt...” Giọng nói của Lâm Việt Thịnh khàn khàn như bị giấy ráp mài, lời nói cực kỳ tối nghĩa, từng câu từng chữ, rõ ràng không phối hợp với nhau.

Quách Thanh Tú gầy dựa ngẩng đầu lên: “Hai ngày trước? Thế bây giờ nó đang ở đâu?”

“Để tôi nhìn nó một lần đi, được không? Dù sao thì cũng từng là mẹ con, để cho chúng tôi gặp nhau một lần, cho tôi biết con tôi trông thế nào. Xin anh đây, Lâm Việt Thịnh, nó đang ở đâu? Con tôi ở chỗ nào?”

Quách Thanh Tú thống khổ gào thét như người điên.

Lâm Việt Thịnh lại chỉ ôm chặt lấy cô: “Không được, quên nó đi!”

“Lâm Việt Thịnh, để tôi thấy nó đi! Nếu không thì tôi sẽ không rời khỏi nơi này!” Thái độ của Quách Thanh Tú rất kiên quyết.

Lâm Việt Thịnh im lặng một lát: “Không được, nó đã được chôn cất rồi!”

“Lâm Việt Thịnh, anh đừng khôn nản như thế nữa được không... Đồ khôn, anh không thể cho tôi thấy một lần à? Anh không thể giữ lại một tấm ảnh cho tôi được sao? Anh có biết tôi trông mong nó biết bao lâu không hả? Lâm Việt Thịnh, đồ khôn, đồ lưu manh, anh là đồ lưu manh...”

Quách Thanh Tú ra sức đâm vào ngực Lâm Việt Thịnh như thể điên rồi.

Lâm Việt Thịnh ngơ ngác mặc cho cô đánh, trút giận, không nhúc nhích chút nào.

Cảnh tượng này khiến người chung quanh đều phải xúc động. Có mấy người không chịu nổi, bật khóc ngay tại chỗ.

Quách Thanh Tú đánh đến mức mệt mỏi, khóc ngời bệt xuống đất Lâm Việt Thịnh cúi người ôm cô lên, sau đó đi ra ngoài.

Bất kể xảy ra chuyện gì đi nữa, hấn cũng là chỗ dựa của cô. Hấn không thể gục ngã được.

Nhà họ Lâm, Quách Thanh Tú thoi thóp nằm trên giường, ánh mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm trần nhà.

Không có đứa bé, hy vọng của cô đã tan biến hết. Cô sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Cô không sợ đau, không sợ khổ. Cô sống hèn mọn như vậy là vì con mình.

Cuối cùng, ông trời vẫn vô tình thu lại hết thảy.

Quách Thanh Tú cô đây giống như sao chổi, chỉ cần ai dính líu tới cô thì đều không có kết cục gì tốt.

Đây chính là kết cục của cô. Cô vẫn ghét bỏ Lâm Việt Thịnh là rác rưởi, lưu manh, tồi tệ. Nhưng có lẽ cô mới chính là kẻ tồi tệ nhất. Kiếp trước làm quá nhiều việc ác, cho nên kiếp này bị trừng phạt phải chịu khổ từ nhỏ.

“Cô Quách, ăn cơm thôi!”

Di Trần bưng đồ ăn vào. Dù sao thì Quách Thanh Tú vẫn còn đang ở cữ. Cảm xúc bị đè nén như vậy cũng không phải là chuyện tốt.

“Tôi không có khẩu vị...” Quách Thanh Tú chui vào chăn, dùng chăn che kín thân thể mình.

“Quách Thanh Tú, người là sắt, cơm là thép, không ăn thì đói không chịu nổi đâu. Cô đã không ăn cơm suốt hai ngày rồi. Kiểu gì cũng phải ăn một chút đi chứ!”

Di Trần gần như năn nỉ cô, nhưng Quách Thanh Tú vẫn thờ ơ.

Lâm Việt Thịnh đứng ở cửa, thần nhiên nhìn hết thảy.

“Cậu chủ, cô Quách vẫn không ăn cơm, sao bây giờ?”

Di Trần bưng cơm sắp nguyệt ngắt, buồn rầu nhìn Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh nhận lấy đồ ăn, đi đến bên cô.

Hắn kéo chăn che trên người Quách Thanh Tú ra, đỡ cô dậy.

“Muốn đi thăm nó không?”

“Gi cơ?” Quách Thanh Tú khó tin nhìn hắn.

“Chờ em hết ở cữ rồi anh dẫn em đi thăm. Nhưng em phải ăn com đầy đủ, nếu em cứ thế nữa thì anh sẽ không dẫn em đi đâu...” Lâm Việt Thịnh nghiêm túc nói.

“Được rồi, em ăn...” Quách Thanh Tú bới com qua loa.

Trong lòng cô mang theo nguyện vọng cuối cùng, cố gắng khiến cho mình ăn nhiều hơn chút.

Con người của Lâm Việt Thịnh như thể kết một lớp băng giá, lạnh ghê người.

Thời gian, tuy rằng buồn tẻ, nhưng vẫn chậm rãi trôi qua.

Suốt một tháng, Quách Thanh Tú vẫn ngoan cường vượt qua. Trong lúc cô thống khổ nhất, khó khăn nhất, Lâm Việt Thịnh vẫn ở bên cạnh cô. Cho dù phương pháp của hắn rất kịch liệt, nhưng lại có tác dụng nhất.

Thân thể của Quách Thanh Tú đang dần bình phục. Dường như sau khi sinh con xong, mầm độc không còn phát tác nữa.

Nhưng Quách Thanh Tú lại hoàn toàn không để ý tới điều đó.

Cô chỉ nghĩ tới đứa con. Chỉ cần được gặp một lần, khiến cô có một chút niềm tin.

Tóc của Quách Thanh Tú rụng tới mức không còn lại mấy cọng. Lâm Việt Thịnh như làm ảo thuật, lấy một bộ tóc giả ra từ trong ngăn kéo.

“Đội thử xem, có lẽ em sẽ thích đấy.”

Quách Thanh Tú hơi ghét bỏ: “Không cần đâu. Lỡ là tóc người chết thì sao?”

Lâm Việt Thịnh cười khê, nhếch mép nói: “Cô ấy còn chưa chết đâu.”

“Thật sao? Anh sẽ không lừa em nữa chứ?” Quách Thanh Tú vẫn không dám nhận lấy bộ tóc giả kia.

“Ha ha, nhóc ngốc, đây là tóc của chính em mà. Trước kia rụng trên giường, anh thu gom chúng lại rồi làm thành tóc giả...”

Quách Thanh Tú mở to mắt, ngạc nhiên nhìn Lâm Việt Thịnh. Thật lâu sau, cô vươn tay sờ sợi tóc mềm mại.

Đúng vậy, là tóc của cô. Ánh mắt Quách Thanh Tú ướt nhòe.

Người đàn ông này, sao lại khiến người ta cảm động thế chứ.

Soi gương, hắn đích thân đội tóc giả cho cô, nhìn cô trong gương vẫn xinh đẹp động lòng người như trước, trái tim hắn nhói đau như bị thứ gì đó siết chặt.

“Lâm Việt Thịnh, tay trái của em không cử động được, bây giờ tay phải cũng hơi lù đù. Em nghĩ, lỡ như có một ngày em bị tê liệt toàn thân, đến lúc đó, chắc chắn anh sẽ ghét bỏ em.”

Lâm Việt Thịnh cúi người, khẽ hôn lên trán cô.

“Ghét bỏ thì sao? Cả đời này, anh nhất định đã bị em bắt lại, linh hồn của anh đã bị em giam cầm rồi, không thể yêu ai khác được nữa.”

Trong lòng Quách Thanh Tú lại tràn đầy vui vẻ. Vết thương vì đứa con đang dần khép lại.

“Ừ, đừng đau buồn quá. Chúng ta còn trẻ, sau này còn sẽ có đứa con khác.”

“Còn có cơ hội sao?”

“Đương nhiên là có rồi. Anh đang nghĩ cách liên lạc với bên nước Mỹ, thuốc giải của em sẽ nhanh chóng được đưa đến thôi.”

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn cô, ánh mắt tràn đầy lưu luyến.

“Ừm! Lâm Việt Thịnh, dẫn em đi thăm con đi!”

Cho dù Lâm Việt Thịnh lại muốn đánh trống lảng, nhưng Quách Thanh Tú vẫn một lòng một dạ muốn gặp con.

Rốt cuộc, một buổi chiều sáng sủa, Lâm Việt Thịnh dẫn Quách Thanh Tú đến nghĩa địa.

Quách Thanh Tú bị nổi buồn vây quanh. Nhưng cảm xúc của cô đã tốt hơn lúc vừa xuất viện.

Trong một góc khuất không bắt mắt, có một ngôi mộ nhỏ nhỏ. Không có mộ bia, không có di ảnh, thậm chí không có lấy một bó hoa tươi.

Quách Thanh Tú kinh ngạc đứng ở đó, nghĩ tới sinh mệnh nhỏ bé kia đang bị chôn dưới mặt đất tối đen, trái tim cô lại đau đớn.

Cô ngã nhào xuống đất, dán mắt lên trên mặt đất, cảm nhận hơi thở của đứa bé...

Tiếc rằng cô không thể cảm nhận được gì cả.

Con à, đời này duyên phận của chúng ta quá ngắn ngủi, vậy hãy để chúng ta gặp lại kiếp sau đi! Có lẽ chúng ta sẽ gặp lại nhanh thôi.

Quách Thanh Tú nằm xuống chưa được bao lâu, Lâm Việt Thịnh lại kéo cô dậy.

“Đừng nằm nữa, mặt đất lạnh, chúng ta về thôi!”

“Chúng ta lập một bia mộ cho con đi!”

“Để tính sau!”

Lâm Việt Thịnh vừa tha vừa kéo Quách Thanh Tú rời khỏi nghĩa địa.

“Quách Thanh Tú, trong lòng em, chẳng lẽ con quan trọng hơn anh hay sao?”

Quách Thanh Tú nhìn hẩn u oán: “Còn gì mà so sánh nữa. Nó đã không còn rồi...”

Môi Lâm Việt Thịnh khẽ mấp máy, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Có một số việc, vẫn nên che giấu dưới đáy lòng thì tốt hơn.

Xe mau chóng chạy tới nhà họ Lâm. Ngoài cổng đỗ một chiếc xe tải. Một người công nhân đang khiêng thứ gì đó từ trong biệt thự ra, sau đó ném lên xe tải.

Ban đầu Quách Thanh Tú không thấy rõ. Chờ đến khi cô nhìn rõ, lập tức đẩy cửa xe nhảy ra.

“Ê, ai bảo các anh lấy mấy thứ đó đi! Đây đều là tôi mua...”

Đó là một đồng đồ chơi, có nôi em bé, chuông gió, xe đồ chơi, còn có những thứ đồ nhỏ. Đây là cô đích thân lựa chọn từng thứ một từ trong cửa hàng đồ dùng trẻ em.

Các công nhân bị Quách Thanh Tú chặn ở cửa. Quách Thanh Tú ra sức cướp lấy đồ trong tay họ như thể nổi điên, sau đó ôm vào phòng.

“Dì Trần, dì Trần, mau ra đây...”

Dì Trần chạy ra, thấy cảnh tượng này, không khỏi ngây ra.

“Cô Quách, cô đang làm...”

“Ai bảo dọn đồ của con tôi đi vậy hả...”

“A...” Dì Trần không dám lên tiếng, nhìn Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh đi tới, phất tay ra hiệu cho họ rời đi.

“Là anh bảo họ dọn đi.”

“Lâm Việt Thịnh, anh điên rồi à? Đây đều là đồ của con trai em...”

Lâm Việt Thịnh ngạc nhiên nhìn cô. Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi nói: “Em phải học quên nó đi...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Hấn bắt đầu không về nhà ban đêm

“Quên nó đi!!!”

Quách Thanh Tú nhìn Lâm Việt Thịnh khinh miệt, cười lạnh: “Đứa con tôi mang thai mười tháng, anh muốn tôi coi như nó chưa từng xuất hiện đúng không? Lâm Việt Thịnh, anh thật là quá tàn nhẫn.”

Lâm Việt Thịnh đỡ lấy vai cô: “Nó không còn nữa, nó đã chết rồi, em có hiểu không? Nhưng chúng ta còn sống, chúng ta còn có tương lai, chúng ta không thể sống trong ám ảnh của người chết được. Em đã hiểu chưa?”

Quách Thanh Tú ngẩng đầu lên, ánh mắt kịch liệt nhìn chằm chằm vào Lâm Việt Thịnh, ngực tức giận tới mức phập phồng.

“Khốn nạn! Anh căn bản là không biết mất đi người thân đau đớn tới mức nào!”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh trở nên đen tối, giọng khàn khàn: “Anh biết... Nỗi ám ảnh khi mất Thanh nay vẫn còn trong lòng anh không thể xóa nhòa. Anh thường nghĩ, nếu em ấy không chết thì đã trưởng thành tới mức nào rồi... Chính vì anh không thể chịu được nỗi đau ấy nên mới không muốn em cũng gánh chịu ám ảnh đó cả đời.”

Quách Thanh Tú bật khóc: “Nhưng... Nhưng nó là con của chúng ta mà!”

Đúng rồi, đó là kết tinh tình yêu của cô và Lâm Việt Thịnh, cũng là cốt nhục duy nhất của họ. Sao cô có thể nhẫn Tú quên nó đi được.

Không thể nào, cả đời này cô không thể phai mờ được.

Tuy rằng cô không thể biết hình dáng của nó, nhưng cô sẽ vĩnh viễn nhớ rõ nó đã từng xuất hiện.

Mà Lâm Việt Thịnh lại tàn nhẫn muốn xóa hết dấu vết đó, xem như nó chưa bao giờ xuất hiện vậy.

“Quên nó đi. Em nhất định phải quên nó đi.”

Giọng Lâm Việt Thịnh cứng nhắc tới mức không thể thương lượng được.

Quách Thanh Tú ném thứ trong tay lên người Lâm Việt Thịnh, tức giận tới mức chạy vào phòng ngủ.

Cô đóng sầm cửa lại, sau đó chui vào trong chăn.

Sau đó, từ cửa truyền tới tiếng ổ khóa chuyển động, có tiếng bước chân đi vào.

Quách Thanh Tú cố ý vùi đầu vào chăn.

Lâm Việt Thịnh đứng bên giường, cúi người ôm cô vào lòng.

Cứ như thế, hấn ôm chặt lấy cô.

Ban đầu Quách Thanh Tú ra sức vùng vẫy. Đến sau này, cô cũng mệt mỏi, dứt khoát nằm im.

Cứ thế, hấn ôm lấy cô từ đằng sau, vẫn không động đậy. Tiếng tim đập mạnh mẽ của hấn truyền tới từ sau lưng cô.

Từ sáng mãi cho tới giữa trưa, hai người cứ thế dán sát vào nhau, chưa từng thay đổi tư thế.

“Lâm Việt Thịnh, anh buông em ra. Anh làm gì thế?”

Cuối cùng Quách Thanh Tú không nhịn được nữa, bắt đầu gào lên.

Lâm Việt Thịnh vừa nghiêm túc vừa cố chấp nói: “Rất nhiều năm về trước, anh mất đi Thanh. Sau này, anh lại mất mẹ. Vất vả lắm anh mới gặp được em trong đám đông. Nhưng bây giờ anh lại mất đi con trai. Anh không muốn mất em nữa...”

Giọng hấn trầm thấp, tràn đầy dịu dàng, tràn đầy cố chấp.

Điều này khiến cảm xúc của Quách Thanh Tú cũng dần trở nên bình tĩnh.

Đúng rồi, cô suy nghĩ thì quên mất. Hấn là cha của đứa bé. Trong lúc cô hôn mê, hấn đã cực nhọc chăm sóc cho cô cả ngày lẫn đêm. Trong lúc cô thống khổ, hấn ở bên cạnh yên lặng chờ đợi. Trong lúc cô điên cuồng, hấn vẫn đứng sau cổ vũ cho cô.

Cô mất con, cảm thấy rất đau khổ.

Nói thật lòng, nỗi đau mà Lâm Việt Thịnh phải thừa nhận hoàn toàn không ít hơn cô.

Chẳng qua hần là đàn ông, hần cần lý trí chống chọi và gánh vác mọi thứ.

Cô chỉ lo cho cảm nhận của mình, suýt nữa quên mất hần cũng có tình cảm.

“Xin lỗi...”

Cô xoay người, chủ động vươn tay ôm lấy cổ hần, bám vào người hần như gấu Koala.

“Xin lỗi, em biết, anh cũng rất đau buồn đúng không?”

Cô ngẩng mặt lên, nhìn hần một cách nghiêm túc.

“Để cho chúng ta nắm tay nhau bước ra khỏi bóng ma đi, được không?”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh dần trở nên trong vắt. Hần cúi đầu, khẽ hôn lên trán cô.

“Bây giờ anh chỉ còn có em. Chỉ cần em vui vẻ thì anh cũng sẽ vui.”

“Ừ. Lâm Việt Thịnh, anh nói đúng, em sẽ từ từ tỉnh táo lại.”

Quách Thanh Tú cảm động, một lúc sau lại chảy nước mắt.

“Thật sự sao?”

“Đúng thế. Chúng ta phải dần học được cách quên nỗi đau, sống tốt mỗi một ngày, làm tốt chuyện của mình. Thế giới này vẫn còn rất nhiều điều tốt đẹp chờ chúng ta đi làm.”

Thấy Quách Thanh Tú rốt cuộc cũng tỉnh táo lại từ trong thống khổ, cuối cùng Lâm Việt Thịnh cũng cảm thấy nguôi ngoai hơn nhiều.

Hần nhìn cô thật sâu: “Đúng. Rất nhiều điều chờ chúng ta đi làm. Ví dụ như bây giờ, chúng ta nên làm chuyện gì đó!”

“Làm gì?” Quách Thanh Tú thoáng sửng sốt, Lâm Việt Thịnh đã nghiêng người đặt cô ở dưới.

Từ tháng cuối cùng cô mang thai cho tới bây giờ hết ở cữ, họ đã có gần ba tháng không làm tình.

Vết thương trên người Quách Thanh Tú đã khôi phục, Lâm Việt Thịnh có thể muốn làm gì thì làm.

Hần nằm trên người cô, cúi đầu hôn cô.

Nụ hôn nồng cháy như mưa rền gió dữ quét vào lòng hai người. Hơi thở của hần trở nên nặng nhọc, động tác càng thêm nhiệt tình nóng bỏng...

“Ừm...” Quách Thanh Tú run rẩy, tiếng rên khe khẽ vang lên từ trong cổ họng của cô.

Lâm Việt Thịnh ngậm lấy cánh môi mềm mại, nhắm nháp hết lần này tới lần khác.

Cảm giác sung sướng chậm rãi ủa vào lòng Quách Thanh Tú. Thân thể căng cứng của cô cũng dần trở nên mềm mại.

Bàn tay to của Lâm Việt Thịnh thò vào trong quần áo của cô, giữ lấy đôi gò nở nang, dùng sức xoa bóp...

Sau cơn sóng triều, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú trở nên hồng nhuận sáng bóng, xụi lơ trong lòng Lâm Việt Thịnh.

Đôi lúc, ái tình cũng là thuốc hay để khôi phục vết thương.

Lâm Việt Thịnh nheo mắt Quách Thanh Tú, cười khê: “Thích không?”

Quách Thanh Tú e thẹn đỏ mặt, trốn trong chăn không dám thò đầu ra.

“Lâm Việt Thịnh, anh thật đáng ghét...”

“He he, anh còn có thể đáng ghét hơn nữa cơ...”

Lâm Việt Thịnh nói xong rồi lại nhào người lên.

“Ha ha, xấu xa, anh mau xuống dưới đi...”

Lâm Việt Thịnh đi vào, vẻ mặt Quách Thanh Tú bỗng trở nên đau đớn. Lâm Việt Thịnh ngăn ra, lập tức đi ra, ôm cô vào lòng.

“Khó chịu chỗ nào?”

“Đau...”

Đây là lần đầu tiên Quách Thanh Tú phát bệnh sau khi sinh con xong. Lâm Việt Thịnh dùng sức ôm chặt cô vào lòng.

Con đau cào xé ủa tới như thủy triều. Quách Thanh Tú không thể khống chế bản thân mình, chỉ có thể theo bản năng mà co ro cơ thể.

“Thanh Tú...” Lâm Việt Thịnh khẽ gọi bên tai cô.

Nhưng cô hoàn toàn không thể nghe thấy, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô đắm chìm trong đau khổ.

Hắn hoàn toàn không có cách nào khác, đành phải bó tay nhìn...

Con đau vẫn giằng co một giờ.

Quách Thanh Tú xụi lơ nằm trên giường. Sau khi con đau kết thúc, cô đã mất hết sức lực.

Trong không khí có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Quách Thanh Tú chậm rãi đỡ giường ngồi dậy. Lâm Việt Thịnh ngồi trên sofa đối diện giường lớn, suy sụp hút thuốc.

“Lâm Việt Thịnh, em khát...” Quách Thanh Tú yếu ớt kêu.

Lâm Việt Thịnh không biểu cảm đứng dậy, một lát sau pha một ly sữa nóng lại đây.

Quách Thanh Tú bưng sữa uống xong rồi nhìn Lâm Việt Thịnh. Lâm Việt Thịnh bỗng quay mặt sang chỗ khác.

“Anh ra ngoài một chút!”

Lâm Việt Thịnh dụi tắt tàn thuốc rồi đi ra ngoài.

Quách Thanh Tú ngạc nhiên nhìn bóng lưng hắn, cảm thấy là lạ.

Nếu là bình thường thì hắn nhất định sẽ ở bên cạnh cô, dịu dàng an ủi cô đến hừng đông. Nhưng hôm nay, tình huống này quá khác thường.

Quách Thanh Tú rất mệt mỏi, không còn sức để so đo chuyện này nữa, dần dần thiếp đi.

Lại là một buổi sáng ánh nắng rạng ngời. Quách Thanh Tú mở mắt ra, nhìn chằm chằm trần nhà thật lâu, bỗng phát hiện thiếu thứ gì đó.

Trong lòng trống rỗng, bên cạnh không có dấu vết hắn từng nằm ngủ.

Quách Thanh Tú lập tức tỉnh táo lại. Đúng rồi, đêm qua Lâm Việt Thịnh không trở về!

Quách Thanh Tú ấn điện thoại đầu giường.

“Dì Trần, Lâm Việt Thịnh đi đâu vậy?”

“Chào cô Quách. Đêm qua cậu chủ không về nhà.”

“À, thế bà biết anh ấy đi đâu không?”

“Không biết nữa. Hay là cô gọi điện hỏi thăm thử xem.”

Quách Thanh Tú cúp điện thoại, đứng dậy đi đến buồng vệ sinh.

Người phụ nữ trong gương kia, đầu trọc lóc, gần như không còn mấy cọng tóc. Chỉ còn lại mấy cọng thưa thưa. Mà đáng sợ nhất là ngay cả lông mày cũng bắt đầu rụng...

Quách Thanh Tú hoảng sợ tới mức run rẩy. Sao có thể như vậy được? Đây là cô ư? Còn là cô nữa không?

Cô trở nên xấu xí như vậy, Lâm Việt Thịnh còn yêu cô nữa không?

Quách Thanh Tú bỗng cầm ly đánh răng lên rồi phang lên mặt gương.

Ly và gương va chạm vào nhau vỡ nát.

“Cô Quách, cô Quách, cô sao vậy?”

Dì Trần vội chạy vào. Quách Thanh Tú run rẩy cảm mũi qua loa đội lên đầu mình.

“Lâm Việt Thịnh, tôi muốn gặp Lâm Việt Thịnh...”

“Cô Quách, bây giờ cậu chủ đang ở công ty. Tôi gọi điện thoại cho cậu ấy giúp cô đi!”

Quách Thanh Tú gật đầu. Dì Trần lấy di động ra, bấm số của Lâm Việt Thịnh rồi đưa cho Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú cầm di động, tay vẫn run rẩy liên tục.

“Lâm Việt Thịnh, em muốn gặp anh ngay bây giờ.”

Đường dây vừa kết nối, Quách Thanh Tú lập tức kêu lên.

Đầu dây bên kia im lặng một lát.

“Lâm Việt Thịnh, anh có nghe em nói gì không? Tôi qua anh đi đâu? Quay lại ngay lập tức. Em muốn gặp anh!”

Giọng Quách Thanh Tú mang theo nước nỏ, cực kỳ kích động.

“Anh đang họp. Lát nữa gọi lại cho em!”

Lâm Việt Thịnh nói ngắn gọn mấy câu rồi cúp điện thoại.

Quách Thanh Tú cảm thấy rất khó chịu, giống như là mình đang bị ghê lạnh vậy. Cộng thêm vừa mới thấy hình dáng xấu xí của mình trong gương nên cô càng thêm mất hết lòng tin.

Bây giờ không có con, cô cảm thấy mình hoàn toàn trở thành gánh nặng của Lâm Việt Thịnh.

Khoảng cách giữa hấn và cô càng ngày càng lớn. Hấn là một người đàn ông giàu có tuần tú trẻ tuổi, còn cô là kẻ xấu xí lại bệnh tật.

Ngày hôm ấy, Quách Thanh Tú đứng ngồi không yên, giữa chừng gọi điện cho Lâm Việt Thịnh mấy lần, kết quả đều là Huỳnh Minh San nghe máy.

“Cô Quách, hôm nay sếp Lâm rất bận rộn. Có cần lát nữa tôi báo cho sếp ấy một tiếng không?”

“À cảm ơn, không cần đâu.”

Quách Thanh Tú bất an ngồi trên sofa. Một ngày trôi qua thật vất vả.

Cố tình tới nay hơn mười giờ tới Lâm Việt Thịnh mới trở về.

“Lâm Việt Thịnh, sao bây giờ anh mới về nhà?”

Quách Thanh Tú tức giận đi tới kéo caravat của Lâm Việt Thịnh, hùng hổ hỏi. Bây giờ trông cô như oán phụ tràn đầy cơn giận. Cho dù cô không cố ý làm thế, nhưng bây giờ cô đã mất hết chừng mực rồi.

Về mặt Lâm Việt Thịnh âm u, hờ hững nhìn cô. Thật lâu sau, hấn mới lạnh lùng nói: “Anh làm gì, cần phải báo cáo với em sao?”

Quách Thanh Tú ngây người. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Lâm Việt Thịnh lại nói chuyện với cô bằng giọng điệu này.

“Lâm Việt Thịnh, anh có ý gì?”

Đôi mắt đen của Lâm Việt Thịnh nhìn chăm chăm vào cô thật lâu, bỗng lạnh lùng nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Có chết cũng không chia tay

Chúng ta chia tay đi! Chúng ta chia tay đi!

Giọng nói lạnh lẽo của Lâm Việt Thịnh nổ tung trong đầu Quách Thanh Tú như tiếng sấm rền vang, khơi dậy sóng to gió lớn, khiến cô ngây ngẩn cả người.

Cô còn tưởng rằng, mình đã sớm là vợ của hắn.

Cô còn tưởng rằng, hắn cũng yêu cô sâu sắc như cô yêu hắn vậy.

Cô còn tưởng rằng, họ có thể bạch đầu giai lão.

Cô còn tưởng rằng, tình yêu có thể tồn tại muôn đời.

Không thể ngờ được rằng sau khi cô mất đi mọi thứ, ngay cả hắn cũng sắp mất đi.

“Tại sao?” Quách Thanh Tú ngẩng mặt lên, nước mắt nhòe mi, hỏi bằng giọng run rẩy.

Thật ra đáp án đã rõ ràng ngay trước mắt, nhưng cô vẫn không cam lòng.

Lâm Việt Thịnh nở nụ cười châm biếm.

“Tại sao? Còn cần phải hỏi tại sao ư? Không tại sao hết...”

Lâm Việt Thịnh nói xong rồi không thèm nhìn cô nữa, lập tức đi về phía phòng ngủ.

Đi đến nửa đường, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, hắn bỗng dừng bước, đi về phía cổng lớn.

Quách Thanh Tú chạy theo, chặn lại trước mặt Lâm Việt Thịnh.

“Vây, anh còn cần tôi, đúng không?”

Lâm Việt Thịnh cúi đầu, không kiên nhẫn quát lên: “Trước kia cô rất thông minh mà, sao bây giờ nguốc thế?”

Quách Thanh Tú lắc đầu, nước mắt chảy ra liên tục.

“Tôi muốn chính miệng anh nói, có phải anh không cần tôi không?”

Lâm Việt Thịnh bỗng dùng sức đẩy cô ra. Quách Thanh Tú bị hắn đẩy ngã xuống đất.

Cô chỉ còn một cánh tay là hoạt động được, muốn đỡ mà không đỡ được, toàn thân đều ngã xuống...

Hắn đẩy cô? Hắn lại đẩy cô mạnh như vậy? Hắn thật sự làm vậy sao?

Quách Thanh Tú không khống chế được rơi lệ đầy mặt.

Cô nằm trên mặt đất, Lâm Việt Thịnh đứng ở cửa hờ hững nhìn cô. Hắn không động đậy, cũng không đến đây đỡ cô.

Quách Thanh Tú bỗng hiểu được điều gì, chậm rãi giãy dụa đứng dậy.

“Được rồi, tôi hiểu được. Tôi sớm nên hiểu được. Lâm Việt Thịnh, chia tay thì chia tay. Anh cho rằng tôi sẽ luyến tiếc anh chắc?”

Quách Thanh Tú đứng dậy, thậm chí không có tâm trạng để lau tro bụi trên người, bước bình tĩnh Lâm Việt Thịnh.

“Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Quách Thanh Tú nói xong, xoay người nhanh chóng rời đi.

Lâm Việt Thịnh đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng gầy yếu của cô càng ngày càng xa, đôi mày rậm của hắn dần nhíu lại.

Trong lòng Quách Thanh Tú tràn đầy tức giận, vừa đi vừa lau nước mắt.

Cô còn mong mỏi Lâm Việt Thịnh sẽ đuổi theo cô, giống như trước kia vậy. Mỗi lần cãi nhau xong, hắn đều chạy theo cô xin cô tha thứ.

Nhưng cô càng đi càng xa, đằng sau vẫn không có bất cứ động tĩnh nào.

Cảm giác hụt hẫng trong lòng cô càng ngày càng mãnh liệt. Có lẽ lần này, hắn thật sự không còn yêu cô nữa rồi.

Dần dần, mọi thứ chung quanh trở nên càng ngày càng âm u. Người Quách Thanh Tú cũng càng ngày càng lạnh lẽo. Cuối cùng cô cũng hối hận rồi.

Cô quá xúc động. Cô không nên tức giận bỏ chạy trong khi ngay cả chân tướng sự việc cũng chưa biết rõ ràng.

Lâm Việt Thịnh sẽ diện như vậy, cô không nên làm thế.

Dần dần Quách Thanh Tú không đi được nữa. Cô dừng lại, thấp thoáng thấy trong bóng tối, có một chiếc xe đang đi theo cô.

Dần dà, cô nhận ra, hình như đó là xe của Lâm Việt Thịnh.

Cô dừng lại, đứng ở ven đường vẫy tay.

Khốn khiếp, bây giờ anh đã biết sai rồi đúng không!?

Trong sự mong chờ phần khởi, xe của Lâm Việt Thịnh dừng lại trước mặt Quách Thanh Tú.

Lâm Việt Thịnh đỗ xe lại, bước xuống từ trong xe.

Quách Thanh Tú còn tức giận quay đi không nhìn hấn.

Chờ hấn nói xin lỗi với cô.

Thật lâu sau, Lâm Việt Thịnh nói thản nhiên: “Đây là vali của cô. Quần áo của cô đều ở bên trong...”

Quách Thanh Tú ngạc nhiên ngẩng đầu. Trong tay Lâm Việt Thịnh thật sự xách một chiếc vali. Hấn đẩy vali đến bên chân cô.

“Lâm Việt Thịnh, anh là đồ khốn...”

Lâm Việt Thịnh không nói gì, liếc nhìn Quách Thanh Tú một cái rồi chui vào trong xe.

Chiếc xe màu đen nhanh chóng nghênh ngang rời đi.

Quách Thanh Tú suýt nữa tức chết. Tên khốn này, Lâm Việt Thịnh, đồ khốn nạn. Anh có thể khốn nạn được hơn nữa không hả?

Không ngờ anh lại không chịu vãn hồi chút nào cả. Khốn khiếp, khốn khiếp, tôi không tha thứ cho anh đâu!

Ngay lúc Quách Thanh Tú đang tức giận tới mức gợn chân, di động bỗng reo lên.

Cô giật nảy mình, còn tưởng là Lâm Việt Thịnh gọi tới, đang định cúp điện thoại.

Nhưng nhìn dãy số, thế mà không phải là Lâm Việt Thịnh mà là Tăng Thanh Hải.

“Thanh Tú, đang làm gì vậy?” Giọng nói dịu dàng của Tăng Thanh Hải truyền tới từ trong di động.

“Anh Hải...” Quách Thanh Tú vừa há miệng, lập tức muốn khóc thành tiếng.

Giống như tìm thấy một người thân xa cách lâu ngày, cô bật khóc thành tiếng.

“Anh Hải, anh cứu em đi...”

“Sao vậy? Thanh Tú, em đang ở đâu? Em đừng sợ, anh đi đón em...”

“Hu hu hu... Anh Hải, em không biết em đang ở đâu cả. Ở đây tối như mực, một mình em sợ lắm...” Quách Thanh Tú sợ hãi tới mức bật khóc. Thật ra cô càng mong người nhận điện thoại là Lâm Việt Thịnh, mà không phải là Tăng Thanh Hải.

“Em đừng kích động. Trước xem thử bên cạnh có dấu hiệu nào không? Nếu có trạm xe bus thì tốt nhất là đứng dưới cột đèn đường. Anh đến ngay đây...”

“Vâng!” Quách Thanh Tú cúi đầu nức nở.

Xa xam một bóng người tối đen đứng ở nơi mà Quách Thanh Tú không nhìn thấy. Đôi mắt âm u vẫn chăm chú nhìn vào cô.

Khoảng chừng nửa giờ sau, một chiếc xe màu trắng chạy ra từ trong bóng đêm.

Quách Thanh Tú lập tức vẫy tay: “Anh Hải, em ở đây này...”

Tăng Thanh Hải vội quẹo xe đỗ bên đường, bước xuống từ trong xe, đỡ Quách Thanh Tú.

“Em không sao chứ? Xảy ra chuyện gì mà sao nửa đêm lại đứng ở đây?”

Chung quanh tối như mực, một cô gái trẻ đứng ở đây rất là nguy hiểm.

Quách Thanh Tú vừa ngẩng đầu, nước mắt lập tức tuôn rơi: “Anh Hải, Lâm Việt Thịnh hán... Hán không cần em nữa.”

Tăng Thanh Hải khẽ thở dài một tiếng.

“Anh đã sớm nói với em rồi, loại công tử ăn chơi như hán không đáng tin đâu. May mà bây giờ em còn chưa bị thương. Lại đây, đi chỗ anh trước đi!”

Quách Thanh Tú lên xe với Tăng Thanh Hải. Tăng Thanh Hải chậm rãi khởi động xe.

Thình thoảng Quách Thanh Tú lại quay đầu nhìn vào trong bóng đêm. Cô mong rằng có thể thấy bóng dáng của Lâm Việt Thịnh.

Cô mong rằng đây chỉ là Lâm Việt Thịnh nhất thời nổi nóng nên nói nhảm. Cô mong rằng Lâm Việt Thịnh có thể vẫn hỏi cô.

Nhưng cô không nhìn thấy gì cả.

“Thanh Tú, hai người cãi nhau à?”

Quách Thanh Tú cúi đầu, vẻ mặt buồn bã. Thật lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Tăng Thanh Hải.

“Anh Hải, anh nhìn em bây giờ, có phải là xấu lắm không?”

Tăng Thanh Hải nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn cô một lúc rồi cười khẽ.

“Sao em lại nói thế? Trong lòng anh, Thanh Tú luôn là công chúa xinh đẹp nhất.”

Quách Thanh Tú buồn rầu nói: “Biết ngay là anh sẽ nói vậy mà.”

“Ha ha, là đàn ông thì đều sẽ cho là thế. Không tin em có thể hỏi người khác.”

Đúng vậy. Tuy rằng bây giờ Quách Thanh Tú không có tóc, nhưng đôi môi hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn sạch sẽ trong veo, hai má hồng hào. Trừ hốc mắt đỏ hoe ra thì không có gì khác thường cả.

Cô gái này làn da thật sự là quá đẹp. Cho dù bị mầm độc xâm nhập, làn da của cô cũng không bị tổn hại.

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là, cô ấy là Quách Thanh Tú, là Quách Thanh Tú độc nhất vô nhị. Bất kể cô có biến thành hình dáng nào đi nữa thì hán cũng sẽ không ghét bỏ cô.

Xấu xí một chút mới không có người tranh giành với anh.

“Anh Hải, em không đến nhà anh đâu. Anh đưa em về nhà em đi!”

Ngôi nhà đó, từ khi ba qua đời tới giờ, cô chưa từng trở về lần nào cả.

Nhưng dù sao thì đó cũng là nhà cô. Cô không muốn đến nhà Tăng Thanh Hải, không muốn chung sống với Lý Vi Vi.

“Ừ, cũng được. Nhưng mà em đừng suy nghĩ gì hết, có lẽ chờ Lâm Việt Thịnh nghĩ rõ ràng rồi còn sẽ về tìm em nữa.”

Tăng Thanh Hải cười thoải mái.

Xe ngừng lại trước cổng khu nhà. Quách Thanh Tú xuống xe, thình thoảng quay đầu nhìn về bóng đêm đằng sau.

Không hiểu vì sao cô cứ cảm thấy, dường như Lâm Việt Thịnh đang theo sau cô vậy.

Tăng Thanh Hải đóng cửa xe, xách vali giúp cô.

“Đến đây, đừng té ngã...”

Một tay anh xách vali, tay còn lại đỡ cô, sợ cô té ngã.

Quách Thanh Tú ngạc nhiên đi lên lầu. Thật lâu không về, cô lại cảm thấy nơi này xa lạ như thế.

Mãi tới khi Tăng Thanh Hải dừng lại trước cửa, cô mới giật mình phát hiện, thì ra đây là nơi mà trước kia cô vẫn sống.

So với biệt thự của nhà họ Lâm thì nơi này tầm thường và tồi tàn đến thế, hành lang cũng chật chội và hẹp hòi như vậy.

“Thanh Tú, em đang nghĩ gì đấy?” Tăng Thanh Hải khẽ hỏi.

“À, không có gì, chỉ là nghĩ tới trước kia khi ba em còn sống...”

Quách Thanh Tú cười khỏ. Cô lấy chìa khóa ra. Tăng Thanh Hải nhận lấy chìa khóa mở cửa.

“Để anh tới đi. Em đi theo sau anh...”

Tăng Thanh Hải kéo vali vào, đỡ Quách Thanh Tú ngồi lên sofa.

“Thanh Tú, một mình em sống ở đây rất bất tiện, không bằng cùng anh về đi! Bên chỗ anh có nhiều người hơn...” Tăng Thanh Hải dịu dàng nhìn cô.

Quách Thanh Tú khẽ lắc đầu: “Anh Hải, không ổn đâu. Thật ra thì cũng không sao cả. Một mình em sống cũng được mà.”

Đã rất lâu trong nhà không có người ở, mùi mốc bốc lên, Tăng Thanh Hải mở hết cửa sổ ra.

“Em ngồi ở đây xem TV, anh đi dọn dẹp một lát.”

Tăng Thanh Hải vào nhà bếp bận bịu, một lát sau lại đi ra.

“Đồ ăn trong tủ lạnh đều hư hết rồi. Anh đi siêu thị mua chút thức ăn về cho em nhé!”

“Không cần đâu anh Hải. Anh ngồi xuống đi! Em không đói...”

“Thế sao được? Em chờ chút!”

Tăng Thanh Hải vẫn khăng khăng một mực. Quách Thanh Tú không từ chối được, đành phải mặc kệ anh.

Trong lòng cô rối bời, tay vẫn còn cảm di động, vẫn chờ hân gọi điện tới.

Có lẽ giống như trước kia vậy, hân sẽ gọi điện thoại tới nói với cô rằng: “Quách Thanh Tú, tôi chỉ nói đùa với cô thôi. Cô về nhà đi!”

Cô im lặng ngồi trên sofa, ngón tay xẹt qua màn hình di động, không nhận được muốn gọi điện thoại cho hân.

Suy nghĩ thật lâu, lại nhin xuống!

Được rồi, Lâm Việt Thịnh, chia tay thì chia tay vậy. Có gì ghê gớm đâu mà.

Quách Thanh Tú hạ quyết Tú, bắt giấc ngủ say.

Bỗng nhiên, tiếng gõ cửa dồn dập khiến cô choàng tỉnh.

Cô vội bật dậy, chạy ra mở cửa, theo bản năng nghĩ rằng người tới nhất định là Lâm Việt Thịnh.

Nhất định là hân rồi!

“Lâm Việt Thịnh, đồ khôn, tôi biết ngay...” Quách Thanh Tú cười kêu lên, nhưng khi cô thấy rõ người trước mắt thì lập tức xấu hổ lùi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Hân không yêu em thì theo anh đi

“Em thất vọng lắm à?” Tăng Thanh Hải xách một túi đồ vào nhà, vẻ mặt thoáng xấu hổ.

“Không có, chẳng qua, xin lỗi anh Hải, em còn tưởng là anh ta...”

Quách Thanh Tú lại đóng cửa lại.

Tăng Thanh Hải mua rau quả tươi mới, còn có thức uống pha sẵn, cùng với thịt cá đông. Hân giúp Quách Thanh Tú dọn dẹp xong, lại hâm một ly sữa cho cô.

“Hôm nay thời gian tương đối eo hẹp, không chuẩn bị đầy đủ được. Ngày mai anh lại nghĩ cách khác đi.”

Tăng Thanh Hải cười áy náy.

“Anh Hải, thế là đủ rồi...” Quách Thanh Tú cười.

Di động của Tăng Thanh Hải bỗng reo lên.

Tăng Thanh Hải lấy di động ra, cười khề với Quách Thanh Tú: “Anh nghe điện thoại chút!”

“Vâng, anh nghe đi.”

Quách Thanh Tú ngồi trên sofa, vừa xem TV vừa suy nghĩ miên man.

Tăng Thanh Hải nhận lấy di động, đi đến trước cửa sổ.

“Vi Vi, em còn chưa ngủ à?”

“Hải, anh đang ở đâu?”

Tăng Thanh Hải thoáng nhìn qua Quách Thanh Tú trên sofa, khề nói: “Anh đang chỗ bạn anh. Em ngủ sớm đi, lát nữa anh về.”

“Hải, bây giờ đã là một giờ sáng rồi, anh muốn về muộn tới khi nào?”

“Vi Vi, em ngủ trước đi. Cứ thế nhé!”

“Alo, Hải...”

Tăng Thanh Hải cúp máy, thuận tiện tắt di động.

Quách Thanh Tú ôm gối đầu, ngoảnh lại nhìn Tăng Thanh Hải, cười nói: “Anh Hải, anh không cần ở đây với em đâu, về nhà đi thôi. Chắc chắn Lý Vi Vi sẽ sốt ruột lắm.”

“Ha ha, cô ấy đến nhà bạn từ lâu rồi.”

Tăng Thanh Hải dịu dàng nhìn Quách Thanh Tú. Lúc này, anh rất vui vẻ.

“Có đói không?”

Quách Thanh Tú lắc đầu: “Không đói!”

Tăng Thanh Hải đi vào buồng vệ sinh, lát sau bưng một chậu nước ấm ra, đặt xuống trước chân Quách Thanh Tú.

Sau đó anh tháo giày cô ra: “Để anh ngâm chân cho em đi. Bây giờ tay em rất bất tiện.”

“Đừng, làm thế không ổn đâu!”

Quách Thanh Tú hoảng sợ, vội né tránh, như thể gặp ma vậy.

Tăng Thanh Hải chợt lóe lên vẻ đau buồn. Bây giờ cô sợ anh đến thế cơ à? Anh có phải là ác quỷ ăn thịt người gì đâu.

“Thanh Tú, sao em khấn trương vậy? Trước kia không phải anh cũng từng ngâm chân cho em như vậy sao?”

“Em... Em ngại không dám làm phiền anh nữa.”

Tăng Thanh Hải vươn tay kéo chân Quách Thanh Tú lại, đặt chân cô vào trong nước ấm. Dòng nước ấm áp, nhiệt độ vừa phải khiến Quách Thanh Tú cảm thấy thoải mái.

Quách Thanh Tú ngồi trước mặt cô, nghiêm túc massage chân cho cô.

“Anh massage cho em một chút, nghe nói massage huyết bản chân sẽ tăng độ nhạy của kinh lạc toàn thân, giúp khống chế bệnh tình của em”

“Thật à?” Quách Thanh Tú ngạc nhiên hỏi.

Tăng Thanh Hải nghiêm túc gật đầu: “Anh đọc từ một cuốn sách trung y. Tất cả khí quan trọng cơ thể thật ra đều được khống chế từ huyết vị trong gan bàn chân.”

Mười ngón tay thon dài của Tăng Thanh Hải, bàn chân trắng trẻo nõn nà của Quách Thanh Tú giống như ngọn măng nằm trong tay anh, có vẻ rất là đẹp mắt.

Động tác của anh rất thành thạo, thoát nhìn chắc là đã luyện tập rất lâu rồi.

Rất thần kỳ là dưới sự massage của Tăng Thanh Hải, Quách Thanh Tú có thể cảm nhận được cánh tay trái tê liệt của mình lại có một chút tri giác.

“Anh Hải, thần kỳ ghê!” Quách Thanh Tú hoan hô như một đứa trẻ.

Tăng Thanh Hải ngược mắt, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn này, trong mắt anh vẫn giống hệt ngày xưa, chưa bao giờ thay đổi, vẫn khiến anh thích và bận tâm như trước.

Quách Thanh Tú thấy Tăng Thanh Hải ngơ ngác nhìn chăm chăm mình, không khỏi ngại ngùng rút chân lại.

“Anh Hải, em ổn rồi!”

Tăng Thanh Hải mỉm cười, cũng không bắt buộc cô nữa. Anh lấy một chiếc khăn lông trắng sạch sẽ ra lau chân cho cô.

Anh dịu dàng ngồi bên cạnh cô.

“Thanh Tú, bất kể em có biến thành gì đi nữa thì anh đều sẽ ở bên cạnh em, bảo vệ em, chăm sóc em, không bao giờ rời bỏ.

Quách Thanh Tú nghe anh nói vậy, bỗng hiểu được điều gì đó. Nhưng rồi cô lại bỏ qua suy nghĩ của mình.

“Anh Hải, em biết anh thương em, đối xử tốt với em, nhưng bây giờ anh đã có Lý Vi Vi rồi, em không thể phá hỏng tình cảm của hai người được.”

“Ha ha, Thanh Tú...”

Tăng Thanh Hải đứng dậy: “Em đừng nghĩ nhiều. Bây giờ em chỉ cần dưỡng bệnh cho thật tốt, chờ em khỏe rồi...”

“Anh Hải!” Quách Thanh Tú buồn bã ngắt lời Tăng Thanh Hải: “Bệnh của em không khỏi được đâu. Ngay cả giáo sư của Mỹ cũng không chữa khỏi mắ m độc này được, không có thuốc giải. Em vốn không muốn nói với anh, sợ anh sẽ buồn nên vẫn không nói. Em không sống lâu được, thật đấy. Em không luôn liên lụy tới anh. Em chỉ muốn im lặng sống một mình những ngày còn lại.”

Sắc mặt Tăng Thanh Hải vẫn không thay đổi, vẫn nhìn cô say đắm.

“Thanh Tú, em không sao đâu, anh sẽ không cho em xảy ra chuyện.”

“Cảm ơn anh Hải. Em biết anh có lòng tốt, nhưng mà em thật sự biết rõ cuối cùng mình sẽ thế nào.”

“Được rồi, anh Hải, em muốn đi ngủ. Anh về đi!” Quách Thanh Tú lại thúc giục.

Tăng Thanh Hải đành phải rời đi.

“Em nghỉ ngơi cho khỏe đi. Ngày mai anh lại tới thăm em.”

“Vâng!”

Quách Thanh Tú nhìn theo Tăng Thanh Hải rời đi, sau đó đóng cửa phòng lại.

Căn nhà lớn như vậy chỉ còn lại mình Quách Thanh Tú. Nhắm mắt lại, dường như hình bóng của ba vẫn còn trong căn nhà này.

Ông bận bịu trong nhà bếp, chuẩn bị bữa sáng cho cô. Ông đang làm vệ sinh trong nhà, ông đang đọc báo trên sofa...

Giờ phút này, Quách Thanh Tú mới sâu sắc cảm nhận được, có một số người không bao giờ có thể biến mất trong sinh mệnh của mình.

Bất kể thân ở nơi nào thì ký ức sẽ luôn tồn tại.

Sáng hôm sau, Quách Thanh Tú mở mắt ra.

Ánh mắt dừng trên trần nhà. Nơi này không còn là phòng ngủ nhà họ Lâm nữa.

Trong phòng ngủ ấy có một chiếc đèn treo xinh đẹp kiểu điện viên nước Pháp, xa hoa lộng lẫy như thế...

Nơi này chỉ có một bức tường ố vàng trống trơn.

Quách Thanh Tú bỗng ngồi dậy, như có một tia sét nổ tung trong đầu.

Cô nhớ rõ đêm qua mình rõ ràng ngủ trên sofa, tại sao bây giờ lại ở trong phòng mình? Trên người còn thay đồ ngủ, còn đắp chăn. Đây là chuyện gì vậy?

Một cơn gió thoảng qua, cửa sổ phát ra tiếng kêu kẹt. Quách Thanh Tú đi chân trần xuống giường, đến bên cạnh cửa sổ.

Mở cửa sổ ra. Nhà cô ở tầng ba, bên dưới có một cây sơn trà rất cao, vãn vườn tới chỗ cửa sổ.

Quách Thanh Tú lại đi đến phòng khách, thò tay đẩy cửa ra. Cửa không có dấu vết bị mở ra.

Quách Thanh Tú bỗng nghĩ tới gì đó, lập tức cầm di động lên gọi điện thoại cho Lâm Việt Thịnh.

“Gì đấy?” Trong điện thoại truyền tới tiếng Lâm Việt Thịnh không kiên nhẫn.

“Lâm Việt Thịnh, có phải đêm qua anh chạy tới nhà tôi không hả? Anh đã làm gì tôi vậy? Đồ khốn nạn!” Quách Thanh Tú tức giận rống lên.

“Đầu cô bị úng nước hả? Hay là nhớ tôi tới mức điên rồi?”

“Khốn khiếp, anh là đồ khốn khiếp, rõ ràng là anh chạy tới nhà tôi.”

“Điên, ông đây bận chuyện khác, ai rảnh mà để ý tới cô chứ. Hơn nữa tôi có chìa khóa nhà cô đâu.”

Lâm Việt Thịnh không để ý tới cô nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Quách Thanh Tú cầm di động ngẩn người.

Đúng rồi, hán đã nói chia tay rồi, sao có thể tìm cô được nữa? Nếu có thể đến tìm cô thì hán sẽ không nói chia tay.

“Thanh Tú!” Tầng Thanh Hải ở bên ngoài gõ cửa.

Quách Thanh Tú đặt di động xuống, lười biếng đi mở cửa. Tầng Thanh Hải lại xách một túi đồ đứng ngoài cửa.

“Anh Hải, anh không cần đi làm à?”

“Ừ, phải đi chứ. Nhưng anh mua bữa sáng cho em trước, sợ em đói bụng.”

Bữa sáng là hai phần xiu mại, hai phần đậu hủ, hai phần sữa bò, còn có bánh ngọt...

Tầng Thanh Hải mua rất đầy đủ, số lượng không nhiều lắm, nhưng lại có rất nhiều loại.

“Ừm... Em không ăn được nhiều thế đâu!”

“Anh ăn chung với em!” Tầng Thanh Hải cầm bát đĩa từ trong phòng bếp ra, chia cho Quách Thanh Tú rồi ngồi xuống trước bàn, ăn cùng với cô.

“Anh Hải, thật sự rất cảm ơn anh. Nếu không có anh thì em thật sự không biết phải làm sao bây giờ.”

“Anh không thích em nói cảm ơn với anh đâu, nhóc ngốc!”

Tầng Thanh Hải nhìn Quách Thanh Tú bằng ánh mắt khác thường. Quách Thanh Tú khẽ co giật khóe miệng, cúi đầu uống sữa đậu nành. Sữa đậu nành rất đặc rất ngọt...

Thật lâu sau, cô ngẩng đầu nhìn Tầng Thanh Hải.

“Anh Hải, em nghe nói Lâm Việt Thịnh thu mua tập đoàn Tô Thị, bây giờ có ảnh hưởng gì tới anh không?”

“Không sao đâu. Em tin anh đi, với thực lực của anh thì Lâm Việt Thịnh còn chưa có năng lực để thôn tính anh đâu. Em cứ yên Tú đi!” Tầng Thanh Hải nói rất dứt khoát. Quách Thanh Tú nửa tin nửa ngờ nhìn anh.

“Thật à?”

“Ha ha, mau ăn đi!”

Tầng Thanh Hải dịu dàng nhìn cô. Quách Thanh Tú cúi đầu ăn.

Lúc rời đi, Tầng Thanh Hải dặn dò: “Em cứ ở trong nhà, đừng đi đâu cả. Chờ anh tan tầm rồi dẫn em ra ngoài xem phim.”

“Ừm... Anh làm việc đi, không cần bận tâm tới em đâu...”

Sau khi Tầng Thanh Hải rời đi, Quách Thanh Tú căn bản không thể ngồi yên được. Trong lòng cô vẫn nhớ thương Lâm Việt Thịnh. Cô phát hiện đầu óc mình đã hoàn toàn bị Lâm Việt Thịnh chiếm cứ rồi.

Tình yêu thật sự sẽ thừa dịp bạn không chú ý mà mọc rễ nảy mầm trong tâm trí của bạn, chậm rãi trưởng thành đại thụ che trời.

Lúc muốn nhỏ ra, thật sự là rất đau khổ.

Quách Thanh Tú thay quần áo rồi tự chạy ra ngoài.

Cô đi dạo trên đường không có mục tiêu. Cô chưa bao giờ phát hiện mình lại cô đơn đến vậy.

Đứng bên đường mà hoàn toàn không tìm thấy nơi đi.

Quách Thanh Tú đứng bên ngã tư, nhìn đèn giao thông đang trước.

Ký ức trong đầu bỗng ủa lên, cũng là con đường như vậy, hôm đó, ba đã đẩy cô ra như vậy đó.

Thế giới này bỗng biến thành màu trắng đen, giống như pha điện ảnh quay chậm.

Sự vật chung quanh dường như đã biến mất hoàn toàn. Cảnh tượng trước kia ba chết xuất hiện trước mắt cô.

Ba đang đầm máu nằm trước mắt cô. Cô run rẩy đi về phía ba...

Đột nhiên, tiếng xe phanh gấp kịch liệt vang lên. Quách Thanh Tú giật mình tỉnh lại.

Hình ảnh đen trắng trước mắt đều biến mất.

Không có ba, không có máu, bên cạnh cô chỉ có những chiếc xe đi tới đi lui. Một chiếc xe tải lớn dừng lại trước mắt cô, tài xế hạ cửa kính xe xuống nhìn.

“Muốn tự sát thì đi nhảy cầu đi! Đừng ở đây hại người khác! Tao có mẹ già con nhỏ, đừng có làm hại tao!”

“Xin lỗi, tôi không cố ý...” Quách Thanh Tú lúng túng giải thích.

Trong khoảnh khắc đó, Quách Thanh Tú thật sự mất hồn.

Tài xế xe tải đẩy cửa kính xe lên, mau chóng rời đi.

Lúc này Quách Thanh Tú mới ý thức được mình còn bị một người khác ôm vào lòng, ôm rất chặt.

“Anh... Anh vẫn đi theo sau tôi, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Tôi chơi chán cô rồi

Lâm Việt Thịnh vẫn kéo Quách Thanh Tú đến trên lề đường rồi mới thả tay ra.

“Ai rảnh đi theo cô. Chẳng qua là trùng hợp đi ngang qua đây, vừa lúc thấy ai đó muốn tự sát nên ngửa tay lại đây kéo một phen. Dù sao cũng là người quen, chẳng lẽ lại thấy chết mà không cứu. Đương nhiên, nếu vừa rồi là một con chó con thì tôi cũng sẽ cứu nó. Cô đừng cảm ơn, tôi đi đây!”

Lâm Việt Thịnh bỏ xuống những lời này rồi đi về phía chiếc xe đỗ ở xa.

Quách Thanh Tú đầu chịu tin tưởng, cô vội đuổi theo.

“Lâm Việt Thịnh, rốt cuộc anh đang chơi trò gì vậy? Rõ ràng anh đang theo dõi tôi! Anh đừng tưởng tôi không biết gì hết. Tối qua anh chạy tới nhà tôi đúng không, là anh chứ à? Anh cần bản là không buông Tãngi ra được, không buông Tãngi ra được...”

Lâm Việt Thịnh ngừng lại, nhìn cô đầy khinh thường.

“Làm ơn đi, trên đời này lại không phải chỉ có mình cô là phụ nữ, cô đừng có tự luyến thế được không?”

“Kệ anh nói thế nào. Dù sao thì tôi không muốn chia tay với anh. Lâm Việt Thịnh, anh đừng thế nữa được không? Chúng ta đừng cãi cọ nữa, chúng ta làm hòa đi được không?”

Quách Thanh Tú chủ động bước tới, duỗi tay ra bắt lấy bàn tay to của Lâm Việt Thịnh, giữ chặt lấy hắn.

Cô giống một con thỏ lạc đường, nhìn hắn một cách đáng thương, van xin sự thương xót của hắn, mong hắn sẽ thu hồi quyết định.

Lâm Việt Thịnh nắm chặt bàn tay mềm mại của cô, thật lâu sau, hắn nhũn chặt mày lại, dùng sức buông ra.

“Đừng quăn lắt tôi nữa được không? Rất đáng ghét.”

Lâm Việt Thịnh bước đi không quay đầu lại.

“Lâm Việt Thịnh, anh đừng đi...” Quách Thanh Tú khóc kêu.

Lâm Việt Thịnh không quay đầu lại bỏ đi. Giống như những gì hắn nói, hắn không còn yêu cô nữa.

“Lâm Việt Thịnh, đồ khốn, anh sẽ hối hận...”

Quách Thanh Tú ra sức kêu lên, giọng khàn khàn. Cuối cùng Lâm Việt Thịnh vẫn không quay đầu. Hắn bước đi, chui vào trong xe, sau đó chiếc xe nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Quách Thanh Tú cảm thấy trời như sắp sụp xuống. Cô không chịu nổi nữa, thân thể lắc lư sắp ngã.

Một bàn tay vững vàng đỡ cô.

“Thanh Tú, em cần gì phải khổ như vậy chứ?”

Tăng Thanh Hải xuất hiện trong tầm mắt của cô. Anh đỡ cô đi đến xe anh.

Thấy Quách Thanh Tú rơi lệ đầy mặt, trong lòng anh rất đau đớn.

“Anh Hải, em yêu anh ấy, rất yêu anh ấy. Em không thể không yêu anh ấy được. Anh nói cho em biết em phải làm sao đây?”

“Loại đàn ông này có gì tốt chứ?”

“Em không biết nữa. Cho dù anh ấy không có ưu điểm gì thì em vẫn yêu anh ấy. Em thật sự không thể rời khỏi anh ấy. Anh Hải, anh nói có phải là anh ấy có uẩn khúc gì không thể nói ra, cho nên mới rời khỏi em không? Em biết, anh ấy vẫn luyến tiếc em...” Quách Thanh Tú như thể muốn thuyết phục chính bản thân mình nên mới tìm lý do trước mặt Tăng Thanh Hải.

Tăng Thanh Hải buồn bã nhìn cô.

“Thanh Tú, khi nào thì em mới có thể trưởng thành? Từ khi quen biết hắn, em nên biết rằng hắn là một tay ăn chơi. Hắn không có khả năng động lòng vì bất cứ cô gái nào cả. Tại sao em còn ngốc vậy?”

Anh không hiểu. Anh yêu cô thương cô, yêu đến tận xương tủy. Tại sao cô vẫn cố chấp đi theo hắn ta?

Quách Thanh Tú cười khổ: “Không phải đâu. Anh ấy không giống như anh nói đâu.”

“Được rồi, vậy em nói cho anh biết tại sao hắn lại vứt bỏ em đi?”

“Đó là vì em trở nên xấu xí!” Quách Thanh Tú thống khổ khóc.

“Em muốn trở nên xinh đẹp. Anh Hải, anh có biết làm thế nào để tóc mọc lại không? Chỉ cần tóc em mọc lại thì hắn sẽ quay về bên em!”

Ánh mắt Tăng Thanh Hải rõ ràng chứa đầy huyệt hẫng.

“Anh đưa em về đi!”

Tăng Thanh Hải im lặng, Quách Thanh Tú bỗng khóc rống lên.

“Em buồn quá, anh Hải, em biết em thế này nhất định là trông uất ức lắm. Nhưng em thật sự hết cách rồi, em yêu anh ấy...”

Lúc này, ở nơi mà Quách Thanh Tú không nhìn thấy, có một đôi mắt tối đen đang nhìn chăm chăm vào cô.

Nhìn Tăng Thanh Hải chậm rãi kéo Quách Thanh Tú lên xe, hai tay hắn siết chặt thành nắm đấm, khớp xương phát ra tiếng crack.

Tăng Thanh Hải chở Quách Thanh Tú chậm rãi đi dạo quanh trung tâm thành phố.

Cuối cùng dừng trước cửa một nhà hàng cao cấp.

“Đi, chúng ta đi ăn cơm thôi!”

Tăng Thanh Hải dịu dàng nói. Quách Thanh Tú mệt mỏi lắc đầu.

“Không cần, không cần. Em không muốn ăn...”

“Thanh Tú, sao em cố chấp vậy? Rõ ràng em biết hấn ta là loại người nào, tại sao còn không chịu tính tảo lại?” Giọng nói của Tăng Thanh Hải mang theo đau lòng.

“Anh Hải, hết cách rồi, em yêu anh ấy...” Quách Thanh Tú bỗng ngẩng đầu lên nhìn Tăng Thanh Hải, thò tay túm lấy quần áo của anh: “Anh Hải, anh nói có phải là anh ấy có nỗi khổ nào không?”

Sắc mặt Tăng Thanh Hải lạnh lùng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

“Thanh Tú, em đừng biến mình thành kẻ hèn mọn như thế nữa được không? Em như thế khiến anh đau lòng lắm.”

“Xin lỗi anh Hải, em thật sự không thể không có anh ấy...”

Quách Thanh Tú đẩy cửa xe ra đi xuống.

Tăng Thanh Hải buồn bã nhìn cô rời đi một mình. Cô không yêu anh, ánh mắt cô không nhìn thấy sự tồn tại của anh.

Cho dù anh có trả giá hết thảy thì cô cũng không buồn liếc nhìn anh lấy một lần.

Anh không cam lòng. Anh yêu cô hơn Lâm Việt Thịnh, tại sao không thể có được sự ưu ái của cô?

“Thanh Tú...” Tăng Thanh Hải lái xe thật chậm đi theo sau Quách Thanh Tú.

Nhìn sắc mặt đau khổ của cô, lòng anh đầy cay đắng.

Trong thế giới của cô không có ánh nắng, thế giới của anh cũng chỉ còn lạnh lẽo.

Cô không vui vẻ, hấn cũng buồn bã.

Quách Thanh Tú quay đầu nhìn Tăng Thanh Hải: “Anh Hải, để em ở một mình trong chốc lát, được không?”

Cô đang ghét bỏ hấn rất ồn ào à?

Tăng Thanh Hải hơi bất mãn: “Thanh Tú, anh rất lo cho em. Một mình em ở bên ngoài, lỡ như phát bệnh thì sao?”

Quách Thanh Tú khoanh tay, nhìn Tăng Thanh Hải một cách cố chấp.

“Em chỉ muốn ở một mình thôi. Xin lỗi anh Hải. Để em suy nghĩ rõ ràng đi...”

Tăng Thanh Hải hất hắng gật đầu. Do dự thật lâu, anh mới nói: “Thế anh đi trước đây. Có việc gì em cứ gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng!” Quách Thanh Tú dùng sức gật đầu.

Tăng Thanh Hải khởi động xe, chậm rãi rời đi. Quách Thanh Tú nhìn theo xe anh đi xa.

Lâm Việt Thịnh, đồ khốn nạn, nhất định anh đang cố ý đùa bỡn tôi.

Quách Thanh Tú ngẫm nghĩ rồi vẫy một chiếc taxi.

Nửa giờ sau, Quách Thanh Tú đứng trước cổng biệt thự nhà họ Lâm.

Nơi đây đã từng là tổ ấm tình yêu của cô và hấn. Mỗi một góc ngách đều chứa đầy hồi ức tốt đẹp của cô và hấn.

Quách Thanh Tú đang định đi vào thì bảo vệ cửa ngăn cô lại.

“Xin lỗi cô Quách, bây giờ cô không thể đi vào!”

Quách Thanh Tú ngăn ra: “Vì sao?”

Bọn họ chỉ chia tay thôi, có phải là kẻ thù đâu? Tại sao lại không có cả tư cách bước vào nhà họ Lâm?

Bảo vệ cười bất đắc dĩ: “Chuyện này người hầu như chúng tôi cũng không rõ nữa. Đây là cậu chủ căn dặn.”

“Gi cơ?”

Quách Thanh Tú ngây dại. Cô đứng ngoài cổng kêu lên.

“Lâm Việt Thịnh, đồ khốn, anh bước ra đây cho tôi. Anh ra đây cho tôi...”

Gọi cả buổi, không có tí phản ứng nào cả.

“Cô Quách, cậu chủ không có nhà. Cô có gọi cũng không có tác dụng gì đâu!” Bảo vệ tốt bụng nhắc nhở.

“À!”

Quách Thanh Tú rất uể oải. Nhưng cô vẫn không cam lòng. Cô không tin rằng Lâm Việt Thịnh có thể thật sự bỏ mặc cô không quan tâm.

Cô ngồi ở cổng nhà họ Lâm, cứ vậy mà chờ. Cô không tin Lâm Việt Thịnh sẽ không trở lại.

“Cô Quách, trời sắp tối rồi, cô mau về đi thôi!”

“Tôi không về. Tôi muốn ở đây chờ hấn ta!” Quách Thanh Tú cực kỳ cố chấp.

Cô muốn gặp hấn. Cô muốn hỏi rõ ràng, rốt cuộc hấn có ý gì.

Sáng hôm nay, rõ ràng là hấn đã cứu cô. Nếu hấn không yêu cô thì sao lại đi theo cô?

Trời dần dần tối, ngọn đèn trong biệt thự sáng lên.

Quách Thanh Tú bỗng tỉnh mắt phát hiện chiếc Rolls Royce màu đen đang nằm trong gara.

“Lâm Việt Thịnh, đồ khốn, anh đi ra cho tôi! Anh đừng tưởng tôi không nhìn thấy anh! Tôi thấy anh rồi! Anh đi ra nói rõ cho tôi. Lâm Việt Thịnh, nếu anh không ra thì tôi sẽ vẫn đứng ở đây kêu, kêu cho tới khi anh ra mới thôi. Lâm Việt Thịnh, Lâm Việt Thịnh, đồ khốn...”

Quách Thanh Tú kêu tới mức khản giọng. Bảo vệ canh cổng vẫn lắc đầu, chưa từng thấy cô gái nào si tình hơn thế cả.

Nhưng chiều này của cô Quách thật đúng là xài được. Gọi thế mấy lần, Lâm Việt Thịnh thật sự bước ra.

“Lâm Việt Thịnh...”

Lâm Việt Thịnh chậm rãi đi ra, khuôn mặt tuấn tú đen sì mang theo vẻ bất mãn, bộ suit trên người xộc xệch, nút áo sơ mi còn mở ra, vẻ mặt rõ ràng là còn chưa tỉnh ngủ.

“Đồ khốn, tôi ở đây gọi anh cả ngày, anh vẫn còn tâm trạng để ngủ à...”

“Cô có phiền không hả? Quách Thanh Tú, đầu cô bị chó gặm à?”

Lâm Việt Thịnh không kiên nhẫn nói: “Mặt cô dày thật đấy, tôi đã không muốn gặp cô rồi mà cô còn ở đây làm gì?”

“Lâm Việt Thịnh, đồ khốn, anh nói rõ cho tôi xem, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?” Quách Thanh Tú nói, nước mắt lại rơi xuống.

“Tôi đối xử với cô thế nào?” Lâm Việt Thịnh nhướn mày, “Lâm ơn đi, chúng ta đều đã là người trưởng thành rồi, chia tay chỉ là chuyện bình thường, cô lý trí chút được không? Đừng làm như oán phụ thế.”

“Khốn khiếp, anh là đồ khốn. Tôi muốn chính miệng anh nói với tôi rằng anh không yêu tôi!”

Quách Thanh Tú khóc nói. Cô không tin, có chết cũng không tin Lâm Việt Thịnh sẽ không yêu cô.

Đôi mắt đen của Lâm Việt Thịnh nhìn chằm chằm vào cô. Nói không yêu cô sao? Hấn không nói nên lời.

“Anh nói đi, Lâm Việt Thịnh, đồ khốn. Nếu anh thật sự muốn chia tay thì hãy nói anh không yêu tôi đi. Chỉ cần tôi nghe thấy câu này thì sẽ vĩnh viễn rời khỏi anh, không quay lại tìm anh nữa.” Quách Thanh Tú khóc trông cực kỳ xấu xí.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, lau kiểu gì cũng không lau sạch được.

Lâm Việt Thịnh chần chờ một lát, vẫn không nói ba chữ kia ra.

“Nghe đây, Quách Thanh Tú, cô còn nhớ tôi từng nói gì không?”

Quách Thanh Tú ngừng khóc, ngơ ngác nhìn hấn. Cô cố gắng suy nghĩ: “Nói gì?”

“Tôi nói, nếu có một ngày tôi chơi chán cô thì cô nhất định phải ngoan ngoãn rời đi. Bây giờ chính là như vậy, cô đã hiểu chưa?” Lâm Việt Thịnh nói bằng

giọng cay nghiệt.

Giống một con dao sắc bén đâm thẳng vào tim Quách Thanh Tú.

Tôi chơi chán cô rồi!!!

Đúng rồi, tôi tận bây giờ, hẳn chỉ coi cô như một con thú cưng mà thôi. Rốt cuộc cũng tới lúc chơi chán.

Hy vọng trong lòng Quách Thanh Tú đều tan biến, vỡ toang thành từng mảnh...

“Quý sứ, sao anh còn chưa lên? Người ta chờ sốt ruột lắm rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Người tình trở về

Một tiếng hòn dỗi truyền tới từ cửa sổ tầng hai.

Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn lên, một người phụ nữ thả tóc dài, thân thể gần như trần trụi, chỉ dùng ra giường bọc ngực đang gọi Lâm Việt Thịnh.

Khuôn mặt Quách Thanh Tú dần biến thành màu tro tàn.

Cô ngơ ngác nhìn Lâm Việt Thịnh. Chân tướng thật tàn nhẫn. Chỉ có giờ khắc này, Quách Thanh Tú mới hoàn toàn hết hy vọng.

“Tôi rất bận, không rảnh ở đây chơi với cô...”

Lâm Việt Thịnh xoay người đi vào phòng khách.

Quách Thanh Tú ngơ ngác đứng tại chỗ như một pho tượng đá. Thật lâu sau, cô mới im lặng xoay người.

Đúng vậy, cô rất yêu hắn. Nhưng cô cũng có tôn nghiêm.

Sau khi xác định hắn hoàn toàn không có chút dấu vết giả vờ, Quách Thanh Tú im lặng rời đi.

Cho dù có yêu đi nữa, hẳn đã không còn thuộc về cô nữa.

“Cô Quách, có cần tôi gọi chiếc xe cho cô không?” Bảo vệ tốt bụng hỏi.

Quách Thanh Tú như thể không nghe thấy gì cả, như một hồn ma vất vưởng đi vào trong bóng đêm.

Sau lưng cô, một bóng người tối đen vẫn đi theo cô từ xa, giữ khoảng cách thỏa đáng, không cho cô phát hiện.

“Thanh Tú...”

Trên đường cái, một chiếc xe màu trắng dừng trước mặt Quách Thanh Tú.

Tăng Thanh Hải từ trong xe bước xuống.

“Thanh Tú, em không sao chứ?”

Quách Thanh Tú ngược mắt lên nhìn Tăng Thanh Hải, không khóc lóc, không có nước mắt. Nhưng nỗi tuyệt vọng nơi đáy mắt khiến người đau lòng.

“Anh Hải, đưa em về nhà đi.”

“Được, mau lên xe đi!”

Thấy Quách Thanh Tú được Tăng Thanh Hải đón đi, Lâm Việt Thịnh mới dừng lại.

Hai tay hắn cầm trong túi quần, ánh mắt lạnh lẽo.

“Cậu chủ, người phụ nữ trong phòng cậu xử lý thế nào?” Lê Hùng Việt hỏi.

“Trà tiền đuổi cô ta đi...” Lâm Việt Thịnh lạnh lẽo nói.

“Nhưng... Cô ta nói là không cần tiền, phải chờ cậu chủ về nói lời từ biệt với cậu chủ...”

“Không đi thì tha ra ngoài. Chuyện bé tí tẹo thế mà còn đến hỏi tôi. Cô ta là cái thá gì!”

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng cúp điện thoại. Lúc này hắn rất muốn đánh người.

Trong phòng khách nhà họ Quách, Tăng Thanh Hải cầm một chiếc áo khoác khoác lên người cô.

“Đói rồi đúng không? Anh đi nấu đồ ăn cho em!”

Quách Thanh Tú ngồi trên sofa, sững sờ nhìn khoảng không trước mắt.

“Thanh Tú...”

Tăng Thanh Hải liên tục gọi ba tiếng, Quách Thanh Tú mới hồi phục tinh thần.

“Xin lỗi anh Hải. Bây giờ tâm trạng của em không được tốt lắm. Em biết anh rất quan tâm em, nhưng em thật sự cần thời gian để thích ứng.”

“Không phải là anh cố ý quấy rầy em. Anh chỉ muốn nấu chút gì đó cho em ăn thôi!”

Tăng Thanh Hải lo lắng nhìn cô. Trước mắt cô, anh dè dặt đến mức hèn mọn.

Anh cẩn thận nhìn cô, sợ chọc giận cô.

“Em không sao đâu. Em không đói, thật mà. Cảm ơn anh...”

Tăng Thanh Hải lại buồn bã nhũn mày. Anh không cần lời cảm ơn của cô.

Di động của Tăng Thanh Hải bỗng vang lên.

“Hải, anh đang ở đâu?” Giọng Lý Vi Vi có vẻ rất cảnh giác.

Tăng Thanh Hải liếc nhìn Quách Thanh Tú, cầm di động đi ra xa một chút.

“Có chuyện gì?”

“Hải, em sợ lắm, anh về nhà một chút được không? Em biết anh đang ở chỗ Quách Thanh Tú. Nhưng mà, em rất cần anh.”

“Vi Vi, em nghỉ nhiều quá. Ngủ sớm đi.”

Tăng Thanh Hải lạnh lùng ấn cúp máy, mặc cho bên kia Lý Vi Vi khóc kêu, anh không thèm để ý nữa.

Anh quay người lại, Quách Thanh Tú vẫn đang nhìn anh.

“Về đi, anh Hải. Lý Vi Vi đang chờ anh.”

“Không sao đâu. Anh lại ở chỗ em một lát, một giờ nữa anh về.”

Tăng Thanh Hải nấu một tô mì thịt cho Quách Thanh Tú.

“Em ăn trước đi! Trông em thế này thì cũng không thể đi ra ngoài ăn được.”

“Vâng.”

“Đúng rồi Thanh Tú, anh có người bạn ở nước Mỹ quen biết với chuyên gia lĩnh vực này, có lẽ sẽ chữa khỏi bệnh cho em đấy. Em suy nghĩ chút, cùng anh qua đó trị liệu, nhân tiện điều chỉnh cảm xúc của mình lại.”

“Không cần đâu anh Hải, em đã làm phiền anh rất lâu rồi.”

Quách Thanh Tú cầm đũa chọc sợi mì mềm dẻo. Trong lòng cô đang tức nghẹn, đâu còn tâm trạng nào mà ăn uống nữa.

“Em không thể sống chỉ vì một mình Lâm Việt Thịnh. Trên đời này còn có rất nhiều chàng trai tốt.”

Quách Thanh Tú cười khổ: “Em không quan tâm chuyện đó. Tim em đã chết rồi.”

“Thanh Tú, nghe anh nói, nếu em chịu trị liệu thì chờ cho em khỏi bệnh, có lẽ tương lai Lâm Việt Thịnh sẽ quay đầu lại.” Tăng Thanh Hải nói một cách

khó khăn. Cho dù anh không thích dùng cách này để dụ dỗ Quách Thanh Tú.

Nhưng hiện giờ ngoài cách này ra, anh không thể nghĩ ra cách nào khác được.

Quách Thanh Tú cắn một ngụm mì sợi, cảm thấy thật đáng. Đó là nước mắt của cô trộn chung với mì sợi.

“Anh Hải, để em suy nghĩ một chút đi...”

“Thanh Tú, không còn thời gian suy nghĩ đâu. Em ngẫm lại mà xem, vì cứu em, ba em thậm chí không cần cả mạng sống. Nếu em cứ thế chết đi thì sao xứng đáng với bác ấy được? Linh hồn bác ấy trên trời chắc chắn sẽ khó chịu lắm...”

Quách Thanh Tú khẽ run lên, nước mắt lại trào ra.

Ba! Ba thấy con thế này, nhất định sẽ rất tức giận, sẽ mắng con vô tích sự đúng không?

“Thanh Tú, đừng thế nữa được không? Không còn tình yêu thì còn có thứ khác. Không còn sinh mệnh thì em không thể bù đắp lại được đâu.”

Một tô mì sợi nhỏ mà Quách Thanh Tú ăn suốt một giờ, mà vẫn ăn chưa xong.

Cuối cùng Tăng Thanh Hải đứng dậy, khẽ vỗ lưng Quách Thanh Tú.

“Cứ quyết định vậy đi, ngày mai anh sẽ thu xếp. Chúng ta đi Hawaii một khoảng thời gian. Nếu em muốn về thì có thể trở về bất cứ lúc nào, được không?”

Quách Thanh Tú mặt mày gật đầu. Cô đâu thể từ chối được nữa.

Bây giờ cô đã hoàn toàn mất tự chủ rồi, không còn chút ý tưởng và chủ kiến nữa.

Sáng hôm sau, Tăng Thanh Hải trực tiếp đến đây đón Quách Thanh Tú.

Mọi thứ xảy ra trong thời gian ngắn ngủi. Quách Thanh Tú hoàn toàn không rảnh để suy nghĩ rõ ràng.

Cứ vậy vô tri vô giác đến sân bay.

Còn một giờ nữa máy bay sẽ cất cánh. Quách Thanh Tú ngồi trong đại sảnh chờ máy bay. Chỉ cần yên tĩnh lại, trong lòng cô vẫn bất giác nhớ tới Lâm Việt Thịnh, không nhận được roi lệ đầy mắt.

Đã từng yêu điên cuồng như thế. Tình cảm không phải nói cắt là cắt đứt được.

“Thanh Tú, uống chút sữa nóng trước đi! Sáng nay em không ăn gì cả, ăn chút bánh ngọt tạm lót dạ. Bay suốt mười mấy tiếng sẽ mệt mỏi lắm”

“Vâng, cảm ơn anh!”

Quách Thanh Tú bừng sữa uống, Tăng Thanh Hải ngồi bên cạnh nhìn cô. Một lát sau, di động của anh reo lên.

Anh lấy di động nhìn thoáng qua, lập tức ấn từ chối rồi tắt máy.

“Anh Hải, ai gọi vậy?”

“À, không có gì đâu. Em ngồi đây một lát, anh đi gọi điện thoại cho công ty...”

Tăng Thanh Hải đứng dậy, cầm di động đi ra đại sảnh chờ máy bay. Quách Thanh Tú tiếp tục uống sữa, cầm bánh ngọt ăn.

Một bóng người đỏ rực lén lút xông vào.

“Quách Thanh Tú...”

Lý Vi Vi chạy đến bên cạnh Quách Thanh Tú: “Quách Thanh Tú, Tăng Thanh Hải đâu rồi?”

Quách Thanh Tú khó hiểu nhìn cô ta: “Cô đến đây làm gì?”

“Có phải các người muốn chạy trốn không hả?”

Quách Thanh Tú càng khó hiểu hơn: “Cái gì gọi là chúng tôi muốn chạy trốn? Lý Vi Vi cô hiểu lầm rồi, anh Hải chỉ muốn dẫn tôi đi nước Mỹ khám bệnh thôi.”

Nước mắt Lý Vi Vi chảy xuống: “Cô thật ngốc, cô bị lừa rồi. Tăng Thanh Hải muốn dẫn cô đi bỏ trốn thì có. Anh ấy không cần tôi, cũng không cần tập đoàn Tô Thị.”

Quách Thanh Tú ngây ngẩn cả người, ngạc nhiên nhìn Lý Vi Vi: “Cô nói gì vậy?”

“Chẳng lẽ cô còn không phát hiện sao? Tăng Thanh Hải chưa bao giờ hết hy vọng với cô. Anh ấy yêu cô đến điên rồi!”

“Lý Vi Vi, cô hiểu lầm rồi. Người anh Hải yêu là cô mà...”

Lý Vi Vi khóc lắc đầu: “Anh ấy căn bản là không yêu tôi. Anh ấy không yêu tôi chút nào cả. Hu hu hu, chúng tôi kết hôn bao lâu nay, anh ấy chưa bao giờ chạm vào tôi. Người anh ấy yêu là cô, người anh ấy muốn cũng là cô. Vì cô, anh ấy có thể làm mọi thứ.”

Quách Thanh Tú sững sờ nhìn cô ta.

“Cô và Lâm Việt Thịnh chia tay, cũng là anh ta...”

“Cô làm gì ở đây?”

Lý Vi Vi còn chưa nói xong, Tăng Thanh Hải vội vã chạy tới.

Lý Vi Vi lập tức đứng dậy: “Hải, có phải anh không cần em không vậy? Anh muốn dẫn cô ta bỏ trốn đúng không?”

“Lý Vi Vi, cô chú ý chung quanh một chút được không. Tôi không hiểu cô đang nói gì cả.”

“Anh nói dối! Anh bán biệt thự nhà họ Tăng đi, cũng bán tập đoàn Tăng Thị đi, cuỗm hết tiền bạc, có phải là muốn dẫn cô ta đi, không bao giờ trở về nữa đúng không? Anh đừng tưởng tôi là kẻ ngốc. Hải, anh không thể bỏ mặc tôi được. Hải, tôi đi cùng với anh...”

Quách Thanh Tú bối rối vì cảnh tượng trước mắt. Cô đứng dậy, đang định nói gì đó.

Bỗng nhiên, đầu óc cô chợt tối sầm, cô đỡ trán xụi lơ ngồi xuống.

Toàn thân như mất hết sức lực khiến cô ngẩn ra.

Quách Thanh Tú chậm rãi tỉnh lại, không biết đã ngủ bao lâu.

Cảnh tượng cuối cùng là lúc ở sân bay. Cô bỗng nhớ ra, Lý Vi Vi từng nói, cô và Lâm Việt Thịnh chia tay có liên quan tới Tăng Thanh Hải.

Cô thoáng cả kinh, lập tức tỉnh táo lại.

Cô muốn chống tay ngồi dậy, bỗng phát hiện tứ chi của mình hoàn toàn không thể cử động được.

Cảm giác sợ hãi ủa tới. Thì ra bệnh tình của cô đã đến mức này rồi sao?

“Thanh Tú, em tỉnh rồi à?”

Tăng Thanh Hải đi vào từ bên ngoài. Trên người anh mặc một bộ suit màu trắng, sắc mặt trắng bệch, toàn thân tái nhợt tới mức bất thường.

“Anh Hải, em đang ở đâu vậy?”

Tăng Thanh Hải đỡ cô ngồi dậy, sau đó cầm gối cho cô tựa vào, vờn tay bụng một chén canh tới.

“Chúng ta đã ở Hawaii. Em vẫn hôn mê trên máy bay nên anh không đánh thức em.”

“Anh Hải, đưa em về đi. Em không muốn chết ở đây, em muốn gặp Lâm Việt Thịnh...”

Tăng Thanh Hải vẫn mỉm cười, cầm một thìa canh nóng đặt bên môi nhẹ nhàng thổi, sau đó đưa đến bên miệng Quách Thanh Tú.

“Đừng sợ, bệnh của em sẽ khỏi dần thôi. Anh đã để người pha chế thuốc giải cho em...”

Quách Thanh Tú mở to mắt, nhìn hân bằng ánh mắt khó tin, trong lòng đau buồn tức giận.

“Là anh, không ngờ lại là anh hạ độc?”

“Thanh Tú, sao em lại nhìn anh như thế? Anh đối xử với em tốt như vậy, chẳng lẽ em còn trách anh sao? Anh cũng chỉ muốn giúp em thôi mà, giúp em rời khỏi tên khốn Lâm Việt Thịnh kia...”

Quách Thanh Tú dùng đầu đụng vào người hắn. Bát canh trong tay Tăng Thanh Hải bị đụng rớt, nước canh đổ ra đầy chỗ...

“Tăng Thanh Hải, anh là đồ điên. Không ngờ anh lại hạ độc tôi. Tại sao tôi lại có mắt như mù như thế, lại nghĩ anh là người tốt. Thế mà tôi vẫn còn tín nhiệm anh...”

Chương 194: Giam cầm người yêu

Thái độ của Quách Thanh Tú rất cuộc chọc giận Tăng Thanh Hải. Khuôn mặt tuấn tú của anh bắt đầu trở nên vẩn vơ.

“Quách Thanh Tú, em đừng quá đáng. Anh vẫn cưng chiều em, yêu thương em, tại sao em lại không chịu sống yên ổn mà chạy tới làm người tình cho Lâm Việt Thịnh? Em đồn mạt tới mức đó cơ à?”

Quách Thanh Tú ngạc nhiên nhìn anh ta. Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh nói cô đồn mạt.

“Đúng, tôi đồn mạt. Nhưng mà tôi thà đồn mạt chứ không bao giờ thích một kẻ điên khùng biến thái như anh!”

Ánh mắt Tăng Thanh Hải trở nên phẫn nộ, tức giận bỏ ra ngoài.

Quách Thanh Tú ngồi trên giường. Cô phát hiện cảm giác tứ chi không thể cử động được thật sự là rất đáng sợ.

Làm sao bây giờ?

Quách Thanh Tú thống khổ nhắm mắt lại. Tại sao lại biến thành thế này?

Tăng Thanh Hải thay một bộ quần áo sạch sẽ đi vào. Nhưng lúc này, sắc mặt anh ta lại trở nên ôn hòa.

Anh ta đẩy một chiếc xe lăn vào: “Thanh Tú, anh dẫn em ra ngoài đi dạo...”

Trong lòng Quách Thanh Tú tràn đầy thống khổ và khiếp sợ, nhìn anh ta bằng ánh mắt phẫn nộ.

Nhưng cô không thể cử động được, hoàn toàn không có cách nào khác.

“Thanh Tú, em giận anh à? Ở bên cạnh anh em không vui sao?”

Tăng Thanh Hải cười dịu dàng. Anh xốc chân lên, ôm lấy Quách Thanh Tú đặt lên xe lăn, sau đó đẩy ra cô ra ngoài.

Đây là một căn biệt thự nhỏ mang phong cách điền viên Hawaii, căn phòng được cấu tạo bằng gỗ.

“Tăng Thanh Hải, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

Tăng Thanh Hải dừng lại, ngồi xuống trước mặt cô, dịu dàng nhìn cô chăm chú.

“Anh chăm nom cho em như vậy mà em còn không hài lòng sao? Rốt cuộc Lâm Việt Thịnh có gì tốt? Hắn ta có nhiều người tình như vậy, em chỉ một trong số đó mà thôi.”

“Thanh Tú, em biết từ nhỏ anh đã thích em rồi. Bao nhiêu năm qua chưa bao giờ thay đổi. Cho dù ba em có làm tổn thương anh như vậy, anh cũng chưa bao giờ so đo. Anh không cần gì hết, chỉ cần ở bên cạnh em thôi. Chúng ta là một cặp trời sinh, không ai có thể ngăn cách chúng ta ra được...”

“Rốt cuộc anh đã làm gì tôi?” Ánh mắt Quách Thanh Tú vẫn chưa đầy hận thù.

Tăng Thanh Hải thân nhiên nhìn cô, sau đó không nói gì nữa. Anh đẩy cô ra khỏi nhà gỗ.

Bên ngoài là ánh nắng ấm áp, mặt cỏ xanh rì, đóa hoa sắc sỡ năm màu, còn có biển cả rộng lớn ở xa.

Phong cảnh rất đẹp, còn đẹp hơn căn nhà gỗ trong rừng mà anh từng xây cho cô.

“Thanh Tú, em thích nơi này không? Nhiều năm trước, lần đầu tiên tới đây, anh đã quyết định cả đời này nhất định sẽ cùng sống với em ở đây!”

“Tăng Thanh Hải, anh không cảm thấy anh lúc này rất giống kẻ điên hay sao?”

“Thanh Tú, em đừng làm hỏng không khí lãng mạn này được không? Em nhìn xem bây giờ em trở nên xấu xí như vậy, tứ chi không thể hành động, cho dù em có theo Lâm Việt Thịnh cũng vô ích. Hắn ta sẽ không chăm sóc cho em đâu. Hắn ta cần gái gú, cần sự kích thích mới mẻ. Em nhìn xem, hắn ta vừa chia tay với em xong đã vội vàng tìm một cô gái khác để hoan ái rồi...”

“Thả tôi ra. Thả tôi rời khỏi nơi này đi...” Quách Thanh Tú chảy nước mắt van xin Tăng Thanh Hải.

“Em có thể tự đi được không?”

Tăng Thanh Hải thản nhiên hỏi. Quách Thanh Tú ngây người, sau đó lập tức trở nên uể oải.

Xe lăn được đẩy lên thảm cỏ. Tăng Thanh Hải trải một tấm thảm mềm trên thảm cỏ, sau đó đặt bánh ngọt và hoa quả lên.

Anh ôm Quách Thanh Tú lên, đặt cô ngồi lên thảm.

“Cuộc sống như thế này giống hệt như trong giấc mơ của anh...”

“Tại sao anh lại muốn đối xử với tôi như vậy?”

Quách Thanh Tú gào thét khàn cả giọng.

“Thanh Tú, ném thử bánh ngọt anh làm đi...”

Tăng Thanh Hải đưa bánh ngọt đến bên miệng Quách Thanh Tú, nhìn cô đầy dịu dàng, đút cho cô rất cẩn thận.

Quách Thanh Tú nghiêng đầu đi: “Lấy ra, tôi không ăn!”

“Không ăn sẽ đói bụng. Nào, ngoan, ăn chút đi...”

“Không ăn!!!”

Tăng Thanh Hải đổi một ly sữa: “Uống chút sữa đi!”

Quách Thanh Tú hung tợn trừng anh ta, từ chối uống sữa. Tăng Thanh Hải nâng tay lên trước mặt cô, sắc mặt trở nên âm u.

“Uống đi!!!”

Giọng điệu của anh ta trở nên cực kỳ kiên quyết, không cho phép kháng cự.

Quách Thanh Tú há miệng uống một ngụm sữa, sau đó phun vào mặt Tăng Thanh Hải.

Tăng Thanh Hải bị phun tới mức mặt dính đầy sữa, sắc mặt anh ta dần trở nên âm u.

Anh ta chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nhìn Quách Thanh Tú: “Xem ra em cần bình tĩnh lại.”

Anh ta bỏ mặc Quách Thanh Tú ở đó, một mình đi vào nhà.

Quách Thanh Tú thở hổn hển, quay mặt đi không nhìn anh ta.

Mặt trời càng ngày càng lớn. Nhìn về nơi xa, chung quanh toàn là núi, không thì là biển, không có người.

Ban đầu Quách Thanh Tú còn cảm thấy không sao cả. Nhưng ngồi lâu, cô cảm thấy rất mệt, hơi cử động một chút lại ngã xuống tấm thảm.

Lần này ngã trên thảm, cô không thể nhúc nhích được. Dần dà, một giờ trôi qua, hai giờ trôi qua.

Tăng Thanh Hải vẫn không đi ra. Anh ta đang trừng phạt cô.

Quách Thanh Tú rất thống khổ. Cô chưa từng nghĩ đến Tăng Thanh Hải lại biến thái tới mức này.

Mặt trời càng ngày càng nóng cháy, mồ hôi chảy xuống đầy mặt Quách Thanh Tú, làm cho tầm mắt cô ướt nhòe.

Cô bỗng rất nhớ Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh, anh đang ở đâu?

Đồ khốn, sao anh không tới cứu tôi?

Một ngày này, đối với Quách Thanh Tú mà nói, vừa lâu dài lại vừa thống khổ.

Cô vừa đói vừa khát, vẫn giữ một tư thế dưới mặt trời suốt năm sáu giờ.

Mãi cho tới khi cô cho rằng mình sắp ngất đi.

Một đôi giày da đen bóng xuất hiện trong tầm mắt của cô. Tăng Thanh Hải cúi người xuống nhìn cô.

“Em đã biết lỗi chưa?”

“Tăng Thanh Hải, anh...” Quách Thanh Tú mắng được một nửa bỗng ngừng lại.

Cô bỗng ý thức được, lúc này mình đang chung sống với kẻ điên. Cô không thể mặc cho mình trút hết cảm xúc được. Cô nhất định phải hiểu rõ mọi chuyện, sau đó chậm rãi nghĩ cách thoát khỏi nơi này.

Quách Thanh Tú ngẩn ngơ nhìn Tăng Thanh Hải: “Tôi rất khó chịu. Anh đỡ tôi lên đi.”

Tăng Thanh Hải cô chấp nhìn cô: “Em biết lỗi chưa?”

“Tôi sai rồi...” Quách Thanh Tú nghẹn ngào nói, vô cùng thống khổ.

Tăng Thanh Hải cúi người xuống ôm cô lên, sau đó đặt cô lên xe lăn.

“Tôi không cần như vậy! Tôi không muốn như vậy! Anh giết tôi đi!” Quách Thanh Tú thống khổ bật khóc.

“Bây giờ tôi có khác tàn phế là mấy đâu? Anh giết tôi đi!!!”

Tăng Thanh Hải đẩy xe lăn vào nhà.

“Em sẽ dần khỏe lên thôi.”

Anh cười khẽ, sau đó hoàn toàn không để ý Quách Thanh Tú đang nói gì, lại bắt đầu chuyên chú nói về đề tài của mình.

“Anh làm hạt dẻ rang cho em, còn có sườn xào chua ngọt nữa. Đúng rồi, em còn thích ăn gì? Mỗi ngày anh sẽ đổi món nấu cho em.”

“Tôi không muốn ăn! Tôi không muốn ăn! Tôi không muốn ăn gì hết...” Quách Thanh Tú phản đối.

“Em nhất định phải ăn!”

Tăng Thanh Hải nghiêm túc nói. Đối mặt với ánh mắt đáng sợ của Tăng Thanh Hải, Quách Thanh Tú không dám nói thêm gì nữa.

Tăng Thanh Hải rót một chậu nước ấm, dùng khăn lông ướt nghiêm túc lau mặt cho Quách Thanh Tú, sau đó chậm rãi lau cổ.

“Thanh Tú, da em vẫn đẹp như trước. HVE hoàn toàn không làm da em tổn hại chút nào cả...”

“Khi nào anh mới cho tôi thuốc giải?”

“Anh sẽ cho em, chờ khi chúng ta kết hôn...”

Tăng Thanh Hải dịu dàng nói, ánh mắt chứa đầy hạnh phúc khiến Quách Thanh Tú sắp phát điên.

“Chờ cho chúng ta kết hôn, em sinh thật nhiều con cho anh, sau đó chúng ta ở đây sống hạnh phúc một đời, không ai có thể quấy rầy chúng ta...”

Trước mắt Quách Thanh Tú bỗng xuất hiện một hình ảnh đáng sợ: Mấy năm sau, Lâm Việt Thịnh vất vả lắm mới tìm được cô...

Nhưng cô đã sớm là mẹ của bốn năm đứa trẻ rồi. Cô và hắn đã không thể ở bên nhau được nữa...

Trời ơi, cô không muốn thế đâu, không đâu! Cuộc đời của cô không phải là thế. Cô thà rằng tự sát.

“Thế còn Lý Vi Vi thì sao? Anh đối xử với cô ấy như thế, nhất định cô ấy sẽ rất đau khổ!”

Tăng Thanh Hải cúi tắt cho Quách Thanh Tú, ngâm hai chân cô vào nước, rửa chân cho cô.

“Độ ẩm như vậy có thoải mái không?”

Anh hoàn toàn không để ý cô đang nói gì, hơn nữa không hề băn khoăn mà hỏi.

Quách Thanh Tú nhủ thầm: “Không thoải mái!”

“Được, vậy anh ôm em đi tắm bồn...”

Anh vươn tay muốn cởi quần áo cho cô.

“Đừng, thoải mái lắm, anh Hải...”

Một tiếng ‘anh Hải’ khiến trên mặt anh tràn đầy ý cười ngọt ngào.

Quách Thanh Tú ngây người. Cô bỗng phát hiện, mình phải làm việc cẩn thận hơn mới được.

“Anh Hải, em muốn ăn cơm. Em đói lắm...”

“Được!”

Bất ngờ là Tăng Thanh Hải rất nghe lời cô, bế cô ngồi xuống trước bàn ăn.

Thức ăn bày đầy bàn tản ra mùi thơm mê người. Tăng Thanh Hải đích thân đút cho cô. Động tác của anh rất cẩn thận, không có lấy một chút phiền chán.

“Ăn từ từ thôi, từng chút một, đừng nghẹn. Có muốn uống canh không?”

Anh khẽ hỏi. Quách Thanh Tú tận lực ăn từ từ, cô không muốn anh ta tắm rửa cho cô đâu, cô cũng không muốn làm cô dâu của anh ta.

Cô không biết làm vậy có thể kéo dài được bao lâu...

Cô thông minh ăn cơm xong, lại uống canh xong. Anh cực kỳ hài lòng.

Anh bế cô lên sofa, cúi đầu khẽ hôn lên trán cô.

“Ngoan thế mới là Thanh Tú của anh chứ. Anh thích em như vậy lắm.”

Dạ dày Quách Thanh Tú quay cuồng, suýt nữa ói hết cơm vừa ăn ra ngoài.

Lại nhin!

Tăng Thanh Hải dọn dẹp bàn ăn xong, ngồi xuống bên cạnh Quách Thanh Tú: “Uống xong ly nước trái cây này rồi anh bế em ra ngoài ngắm sao, được không?”

“Được.” Quách Thanh Tú không còn sự lựa chọn nào khác. Trên thực tế, cô cũng không có quyền lựa chọn.

Lúc Tăng Thanh Hải ôm Quách Thanh Tú ra, bầu trời đã đầy sao.

Tăng Thanh Hải mở ghế nằm ra, khiến cho Quách Thanh Tú nằm lên đó.

“Sao trời ở đây đẹp hơn thành phố S đúng không?”

Chính xác. Bầu trời ở đây trong vắt, sao trời có vẻ sáng hơn một chút.

Quách Thanh Tú im lặng trong chốc lát.

“Anh Hải, anh còn thích em không?”

“Đương nhiên rồi, anh vẫn luôn thích em mà.”

“Vậy anh định đối xử với em thế nào?”

Tăng Thanh Hải tiếp tục ngắm nhìn bầu trời đêm, cười dịu dàng: “Chờ cho chúng ta kết hôn xong, anh sẽ cho em dùng thuốc giải, sau đó chúng ta có thể sống ở đây.”

“Anh Hải, anh đối xử với em như thế là không công bằng. Anh còn chưa ly hôn với Lý Vi Vi, sao có thể cưới em được?”

“Anh ly hôn rồi!” Tăng Thanh Hải bình tĩnh nói. Anh đã sắp xếp kế hoạch hoàn chỉnh từ lâu rồi.

“Ly hôn khi nào?”

“Anh đã ký đơn ly hôn rồi. Chỉ cần cô ta ký tên thì sẽ có hiệu lực ngay. Cô ta sẽ ký tên thôi.”

Quách Thanh Tú rùng mình. Thật lâu sau, cô lại hỏi: “Vậy, anh tính khi nào thì chúng ta kết hôn?”

“Ha ha, dĩ nhiên là càng nhanh càng tốt rồi. Anh xem, ngày mai đi!”

Lời nói của Tăng Thanh Hải khiến Quách Thanh Tú suýt nữa nổi điên ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 195: Lễ cưới biến thái

Sáng sớm, tia nắng ban mai đầu tiên chiếu vào, Quách Thanh Tú kinh hoàng tỉnh lại.

Cô bỗng phát hiện hai tay của mình có thể cử động.

Cô đỡ giường ngồi dậy, nhìn xem quần áo trên người mình. Quần áo vẫn còn hoàn chỉnh.

Xem ra Tăng Thanh Hải còn chưa định chạm vào cô.

Hai chân vẫn không có cảm giác.

Quách Thanh Tú nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô phải nghĩ cách chạy trốn.

“Thanh Tú...”

Tăng Thanh Hải bước vào từ bên ngoài, trên người anh ta mặc đồ cưới, trong tay còn ôm váy cưới trắng tinh.

“Thanh Tú, hôm nay chúng ta kết hôn đi! Kết hôn rồi thì em sẽ là vợ của anh...”

Ý là muốn nói sau khi hoàn thành lễ cưới, anh ta sẽ tiến hành xâm phạm cô.

Thật đáng sợ! Không cần đâu! Có chết không cũng không cần! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú bỗng chốc xám ngoét như tro tàn.

Nụ cười trên mặt Tăng Thanh Hải vụn vỡ, khiến người nhìn cảm thấy là lạ. Đó không phải là nụ cười của một người bình thường.

“Đừng... Vội vã quá! Để em suy nghĩ một chút...”

Tăng Thanh Hải ngồi đối diện Quách Thanh Tú, hai tay đỡ lấy vai cô.

“Thanh Tú, không cần phải suy nghĩ nữa đâu. Ngày xưa em đã nghĩ rõ ràng rồi mà. Nếu không phải vì Lâm Việt Thịnh thì bây giờ con chúng ta đã rất lớn rồi. Em yêu anh mà, đúng không?”

Ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt anh ta. Nước da của anh ta tái nhợt đến mức bệnh trạng, vẻ mặt lại cực kỳ tươi tắn, thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ.

Quách Thanh Tú không thể che giấu nỗi sợ của mình khi đối mặt với anh ta: “Anh Hải, em còn nhỏ mà. Hay là mấy năm sau chúng ta lại bàn được không? Chờ em khỏi bệnh rồi chúng ta lại kết hôn.”

“Ha ha, em yên tâm đi, anh sẽ đối xử tốt với em. Lễ cưới này vốn nên được tiến hành từ lâu rồi mới đúng. Váy cưới này cũng là trước kia em từng mặc. Việc em phải làm chỉ là tiếp tục để cho lễ cưới hôm nay được tiến hành.”

“Đừng mà... Tăng Thanh Hải, anh quá biến thái. Anh biết rõ tôi không thích anh, tôi không yêu anh, tôi yêu là Lâm Việt Thịnh. Anh đưa tôi về đi!” Quách Thanh Tú cũng mất hết lý trí, đã sớm quên mất rằng Tăng Thanh Hải không phải là người bình thường.

Cô lớn tiếng quát mắng khiến sắc mặt Tăng Thanh Hải thay đổi.

“Em hãy thu hồi những lời vừa rồi đi!”

Tăng Thanh Hải tức giận nhìn cô. Cho dù anh rất giận dữ, nhưng vẫn giữ vẻ khiêm tốn lễ phép.

“Tôi không thu hồi. Tôi không yêu anh, không muốn gả cho anh...”

Gương mặt Tăng Thanh Hải trở nên vụn vỡ. Anh ta bỗng vươn tay ra, tát thật mạnh lên mặt Quách Thanh Tú.

“Tại sao cô lại đón mặt như thế hả? Dựa vào gì mà thứ khốn nạn như Lâm Việt Thịnh cũng có thể ngủ cô, còn tôi vẫn tôn trọng cô, chưa từng chạm vào cô, cô lại chà đạp lên tình yêu của tôi dành cho cô?”

Quách Thanh Tú ngây dại, nhìn Tăng Thanh Hải nổi giận lôi đình, cô vươn tay sờ hai má của mình.

Cảm giác nhục nhã ủa lên.

“Mặc váy cưới vào. Hoặc là tự mình mặc, hoặc là để tôi mặc cho cô.”

Tăng Thanh Hải ném áo cưới lên mặt Quách Thanh Tú, sau đó tức giận vội đi ra ngoài.

Hai tay Quách Thanh Tú nắm áo cưới, tức giận tới mức toàn thân run rẩy. Cô bỗng thấy điện thoại bên cạnh bàn, cố gắng bò tới, cầm điện thoại lên, đang định quay số thì phát hiện bên trong không có tiếng động gì cả.

Dây điện thoại bị anh ta cắt đứt rồi!

Quách Thanh Tú lại cảm thấy tuyệt vọng. Phải làm gì đây?

“Muốn tôi thay giúp cô đúng không?”

Tăng Thanh Hải thò đầu vào, Quách Thanh Tú cả kinh tới mức đổ mồ hôi lạnh.

“Không cần không cần, tôi tự thay...”

Quách Thanh Tú sợ tới mức run lấy bầy, nhưng cô vẫn phải thay chiếc váy cưới trắng tinh này. Tuyệt vọng như nước biển ulla lời bao vây quanh cô.

Nửa giờ sau, Quách Thanh Tú vụng về mặc váy cưới xong, Tăng Thanh Hải bước vào từ cửa phòng.

“Thanh Tú, em là cô dâu đẹp nhất...”

Tay anh ta mon trớn má cô: “Còn đau không?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô rõ ràng có vết bàn tay đỏ tươi, là lúc này hấn mới dùng sức đánh.

Mắt Quách Thanh Tú ầng ậc nước, quay đầu không nhìn hấn.

“Thanh Tú, em đừng trách anh. Tại em rất không ngoan. Nếu em ngoan chút thì anh đâu nỡ đánh em.”

Tăng Thanh Hải nghiêm túc vuốt má cô, giống như đang vuốt ve hàng mỹ nghệ vậy.

“Nhưng em cũng đừng oán hận anh. Lâm Việt Thịnh đánh em chắc chắn là còn nặng hơn anh nữa, nhưng em vẫn còn yêu hấn ta mà, không phải sao?”

Logic biến thái của Tăng Thanh Hải khiến Quách Thanh Tú suýt nữa phát điên.

“...”

“Được rồi, hôm nay là ngày vui của chúng ta, em đừng buồn bực như thế nữa. Nào, cười một cái...”

Tăng Thanh Hải ôm Quách Thanh Tú đến trong phòng khách.

Trên chiếc bàn giữa phòng khách đặt một chiếc bánh cưới bảy tầng, ngoài ra còn có sâm banh và hoa hồng tươi roi rói.

Tăng Thanh Hải đỡ Quách Thanh Tú ngồi lên xe lăn. Anh ta mở thùng loa, phát nhạc lễ cưới.

Quách Thanh Tú vẫn đăm đăm không nói một lời. Cô cảm thấy mình như đồ chơi của Tăng Thanh Hải vậy, mặc cho anh ta bài bố.

“Cô Quách Thanh Tú, cô có nguyện ý gả cho anh Tăng Thanh Hải làm vợ, suốt đời suốt kiếp cũng không hối hận không?”

Tăng Thanh Hải cười dịu dàng. Anh ta cầm tay phải của Quách Thanh Tú lên, đeo nhẫn cho cô.

Quách Thanh Tú bỗng cầm nhẫn lên ném thật mạnh ra bên ngoài, sau đó cô như thể nổi điên, hất bánh ngọt xuống đất, hoa hồng cũng bị cô xé nát bươm.

Sắc mặt Tăng Thanh Hải dần trở nên âm u. Anh ta thò tay ra nắm lấy cổ của Quách Thanh Tú.

“Em cố ý, cố ý chọc giận anh, đúng không?”

“Tôi không muốn gả cho anh. Đồ điên! Thả tôi ra...”

Tăng Thanh Hải cười lạnh, đẩy Quách Thanh Tú ngã xuống đất.

Anh ta bỗng cúi đầu hôn lên môi cô. Đôi môi nhỏ nhỏ ngọt ngào này, cất chứa hương vị mê người cỡ nào.

Anh nếm hoài không chán, chỉ muốn nhắm nháp hương vị của cô mãi thôi.

Đây là ước mong thần thánh của anh, ảo tưởng vô số lần, cuối cùng cũng biến thành sự thật.

Quách Thanh Tú ra sức kháng cự, cảm giác như nuốt phải ruồi vậy, ghê tởm đáng sợ.

Nhưng cô vẫn không thể ngăn cản anh ta xâm nhập vào khoang miệng của cô.

Thật lâu sau, cuối cùng Tăng Thanh Hải cũng thỏa mãn ngẩng đầu lên.

Về mặt Quách Thanh Tú vừa xấu hổ vừa giận dữ.

“Hương vị của em thật tuyệt, chẳng trách Lâm Việt Thịnh thích như thế. Thanh Tú, bây giờ em đã là vợ anh rồi. Hãy để chúng ta trở thành vợ chồng thực thụ đi...”

“Đừng... Đừng mà...” Quách Thanh Tú ra sức khóc lóc. Cô chưa bao giờ cảm thấy si nhục như lúc này.

Đầu ngón tay của Tăng Thanh Hải vuốt ve làn da mịn màng của cô.

Anh là một người thích sạch sẽ. Thà rằng dùng tay của mình để giải quyết nhu cầu sinh lý chứ không muốn đạt được khoái cảm thể xác trên thân thể một người phụ nữ khác.

Mỗi lần, anh đều ảo tưởng rằng, trên cơ thể này cất giấu cảm giác tuyệt vời đến mức nào.

Ngón tay của anh xẹt qua khuôn mặt Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú chán ghét quay đi chỗ khác.

“Không phải Lâm Việt Thịnh đã sờ em như thế sao?”

“Anh tránh ra! Đồ ác quỷ! Tăng Thanh Hải, anh giết tôi đi cho rồi!”

Anh ta xốc vác cô lên từng chút một. Thân thể thướt tha của cô xuất hiện trước mắt anh một cách thần thánh.

Anh ta quỳ giữa hai chân cô đến mức gần như sùng bái, cúi đầu hôn lên mắt cá chân của cô.

Thân thể phụ nữ lại hoàn hảo như thế!

Quách Thanh Tú run rẩy cả người. Cô cảm thấy nhục nhã và xấu hổ như thế, chỉ hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Ngón tay anh ta chậm rãi di chuyển trên thân thể cô, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật đẹp đẽ vậy.

Tay Quách Thanh Tú bỗng nhiên bắt được thứ gì đó. Cô vội giữ chặt nó.

Lúc này, Tăng Thanh Hải đã hoàn toàn bị tình dục bao vây. Anh ta cúi đầu, chuyên chú hôn lên thân thể cô, từ mắt cá chân tới bắp đùi. Anh ta như thể đang nhắm nháp một bữa tiệc thịnh soạn, liếm từng tác từng tác một.

Cảm giác này khiến Quách Thanh Tú sồn gai ốc. Nếu không phải trên người còn mặc một chiếc quần lót cuối cùng thì cô sẽ cắn lưỡi ngay.

Quách Thanh Tú đứng dậy, cời từng món đồ trên người.

Quách Thanh Tú nhắm mắt lại không nhìn anh ta.

Cô cảm nhận được anh ta đè lên người mình. Cô thống khổ nhú mày. Trong khi anh ta đang hưởng thụ, cô đập vật nặng trong tay lên đầu anh ta.

“Choang...”

Bình hoa trong tay cô vỡ toang trên đầu Tăng Thanh Hải. Tăng Thanh Hải giật mình, máu tươi chảy xuống từ trán tới mắt, lại từ mắt anh chảy xuống người Quách Thanh Tú.

Gương mặt anh ta trở nên rất dữ tợn, thò tay bóp chặt cổ Quách Thanh Tú.

“Em không ngoan, em vẫn không ngoan như thế. Tại sao em lại không ngoan vậy hả...”

Ánh mắt anh ta trợn to, hai tay dùng sức bóp chặt cổ Quách Thanh Tú, trút hết cơn giận lên những ngón tay.

Dần dà, Quách Thanh Tú không thể hô hấp, thân thể cô mềm nhũn xụi lơ.

Khuôn mặt đầm máu của Tăng Thanh Hải dần trở nên mơ hồ trước mắt cô.

Cuối cùng, thế giới của cô cũng trở nên tĩnh lặng.

“Thanh Tú, Thanh Tú, tỉnh lại đi em...”

Quách Thanh Tú cảm thấy mình bị lắc lư, đầu óc cô dần tỉnh táo lại.

Cô mơ màng mở mắt ra, tầm mắt vẫn rất mơ hồ. Cô nghiêm túc nhớ lại từng chút một.

“Đừng, đừng đụng vào tôi, đừng...” Quách Thanh Tú kinh hoàng kêu lên.

Một đôi tay dịu dàng ôm lấy mặt cô, cúi đầu hôn cô.

“Không sao đâu cưng, tên khốn kia đã bị cảnh sát bắt rồi...”

Giọng nói quen thuộc khiến Quách Thanh Tú chậm rãi mở mắt ra. Khuôn mặt Lâm Việt Thịnh dần trở nên rõ ràng trước mắt cô.

Quách Thanh Tú ngơ ngác nhìn Lâm Việt Thịnh: “Tôi đang nằm mơ à?”

Lâm Việt Thịnh nhếch môi, lộ ra một nụ cười cực kỳ khêu gợi.

“Em thường xuyên mơ thấy anh như thế à?”

Hắn vươn tay捏o mũi cô.

Quách Thanh Tú捏o mặt mình một cái: “Tôi chưa chết!!!”

“Ừ, chưa chết đâu. Sao anh nỡ để em chết được chứ?”

“Thế là thế nào vậy?”

Lâm Việt Thịnh im lặng một lát, nụ cười hơi cứng ngắc. Khi hắn xông vào phòng, nhìn thấy Tăng Thanh Hải trần trụi đè lên người Quách Thanh Tú, lúc đó máu nóng trong người hắn đều sôi trào, lập tức tung một cú đá.

Tăng Thanh Hải hoàn toàn không đề phòng, bị hắn đá ngã. Mà khi đó, Quách Thanh Tú cũng trần trụi...

Bất cứ người đàn ông nào cũng không thể dễ dàng tha thứ cho người yêu mình bị kẻ khác chà đạp được...

“Không sao đâu cưng, đừng nghĩ tới chuyện quá khứ nữa. Bây giờ em lại về bên anh rồi. Chúng ta phải sống thật tốt...”

“Vậy... Vậy anh còn cần em không?” Quách Thanh Tú ngơ ngác hỏi. Cô cho rằng có lẽ hắn sẽ không cần cô nữa.

“Ha ha, cần, đương nhiên là cần rồi. Khi đó là do Tăng Thanh Hải dùng thuốc giải để ép anh. Hắn ta đe dọa anh, chỉ cần chia tay với em thì hắn mới đưa thuốc giải cho anh...”

“Thật sao?” Quách Thanh Tú roi lệ vì kích động. Thật sự là một cơn ác mộng.

Lâm Việt Thịnh dang tay ra, ôm chặt Quách Thanh Tú vào lòng.

“Bây giờ mọi chuyện đã qua rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Kết cục không thể né tránh

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn Quách Thanh Tú.

Đã trải qua nhiều mưa gió như vậy, cuối cùng hai người cũng đi đến bên nhau.

Quách Thanh Tú ôm chặt lấy tay hắn, sợ sẽ mất đi hắn.

Ba ngày sau, Tăng Thanh Hải bị đưa về thành phố S. Quách Thanh Tú và Lâm Việt Thịnh đang định khởi tố Tăng Thanh Hải.

Tăng Thanh Hải yêu cầu được gặp Lâm Việt Thịnh một lần.

Sau khi Lâm Việt Thịnh và Tăng Thanh Hải gặp mặt xong, đếm đó Tăng Thanh Hải tự sát trong cục cảnh sát.

Không ngờ anh ta lại giấu thuốc độc trong thắt lưng, thừa dịp cảnh sát lơ là tự sát.

Nhà họ Lâm, Quách Thanh Tú và Lâm Việt Thịnh cùng nhau ngồi trên sofa.

Bệnh tình của Quách Thanh Tú dần dần khôi phục. Một tuần sau khi trở về từ nước Mỹ, hai chân của cô bắt đầu đi lại được.

Hơn nữa, tóc cũng dần mọc lại.

Có lẽ Tăng Thanh Hải đã cho cô uống thuốc giải từ lâu rồi.

“Lâm Việt Thịnh, lúc gặp anh Tăng Thanh Hải đã nói gì vậy?”

Lâm Việt Thịnh bắt mắt híp mắt: “Hắn ta đã chết rồi, em còn nhớ mãi không quên hắn à?”

“Không phải, em chỉ... Được rồi, anh ta nói gì cũng không còn quan trọng nữa.”

Lâm Việt Thịnh nhìn về phương xa, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

“Lâm Việt Thịnh, anh tức giận à? Sau này em không nhắc tới anh ta nữa được không?”

Lâm Việt Thịnh khẽ nhủ mảy: “Mai là lễ tang của hắn, em muốn đi không?”

“Không đi!”

Quách Thanh Tú kiên quyết nói. Anh ta làm hại cô còn ít sao?

Lâm Việt Thịnh xoay người, dùng sức ôm chặt Quách Thanh Tú.

Cứ vậy yên lặng ôm cô, không nói một lời.

“Nếu có một ngày anh không ở bên cạnh em, em có thể sống tốt được không?” Lâm Việt Thịnh hỏi.

Quách Thanh Tú nâng cằm lên: “Anh lại muốn chia tay với em nữa hả?”

Nói xong cô còn bổ sung thêm: “Lâm Việt Thịnh, anh có ấu trĩ không? Trò chia tay chỉ chơi một lần là đủ rồi, đừng chơi lần thứ hai nữa.”

Lâm Việt Thịnh nheo mắt Quách Thanh Tú, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hai người trao đổi từng tiếng thở dốc nặng nề cho nhau. Quách Thanh Tú vươn tay ra ôm lấy cổ hắn.

Lâm Việt Thịnh thuận thế đặt Quách Thanh Tú lên bàn.

Sau một lúc triền miên, mãi tới khi hai người đều thở hồng hộc thì mới ngừng lại được.

Bóng đêm sâu thẳm, Quách Thanh Tú nằm trên giường, trong cơn mơ, cô ngủ rất say sưa.

Hai tay Lâm Việt Thịnh chống cằm, ngơ ngác nhìn cô. Bất kể có nhìn bao lâu đi nữa thì cũng thấy không đủ.

Hắn không biết phải chọn cách nào thì mới giảm bớt tổn thương cho cô. Nhưng hắn lại không thể không rời đi.

Lại là một buổi sáng ánh nắng tươi đẹp, Quách Thanh Tú chậm rãi tỉnh dậy.

Chiếc đèn treo đẹp đẽ dần rõ ràng trong mắt cô.

“Lâm Việt Thịnh...”

Quách Thanh Tú vẫn còn trần trụi. Đêm qua hai người vẫn triền miên kịch liệt. Hắn tràn đầy tình lực, đòi hỏi một lần lại một lần, mãi cho tới khi cô mệt ngủ.

Quách Thanh Tú nhúc nhích thân thể, từ trên giường bước xuống.

Không có người đáp lại cô.

“Dì Trần, cậu chủ đi đâu rồi?”

Quách Thanh Tú gọi một tiếng. Cả biệt thự tĩnh lặng đến bất ngờ.

Không ai đáp lại cô, Quách Thanh Tú đi xuống lầu, không thấy một bóng người.

Quách Thanh Tú hoảng hốt. Cô bỗng ý thức có điều gì đó bất thường. Cô đi chân trần chạy ra sân, bảo vệ cổng cũng không thấy.

Cô còn đang nằm mơ sao?

Quách Thanh Tú ra sức nhéo má mình. Đau quá đau quá...

Người đâu rồi? Tại sao không thấy người nhà họ Lâm đâu cả?

“Dì Trần, Lê Hùng Việt, mọi người đều chạy đi đâu hết rồi vậy?”

Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đáng sợ, sau đó nhà họ Lâm đều đi hết rồi.

Quách Thanh Tú xông vào phòng lấy di động ra... Nhìn thoáng qua màn hình di động, cô không khỏi trợn tròn mắt.

Màn hình biểu thị hôm nay là ngày 28, nhưng rõ ràng hôm qua mới 26...

Không phải, đó không phải là tối qua, đó là tối hôm kia, đó là... Nói cách khác, cô hôn mê suốt hai ngày hai đêm...

Quách Thanh Tú ý thức được đã xảy ra chuyện gì đó. Cô nhớ lại những lời nói khó hiểu của Lâm Việt Thịnh vào mấy ngày đó, trong lòng không khỏi rối bời.

Cô vội bấm số điện thoại của Lâm Việt Thịnh. Điện thoại nhanh chóng truyền tới tiếng nói.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã ngừng sử dụng.”

Quách Thanh Tú lại bối rối gọi cho Lê Hùng Việt và dì Trần.

Từng người từng người một, đều không thể gọi được!

Bất thường, thật sự là bất thường!

Quách Thanh Tú mở TV lên, bên trong đang chiếu tin thời sự.

“Tập đoàn Lâm Thị dưới cờ tập đoàn ST, hôm nay chính thức bị chuỗi tập đoàn Bách Phát thu mua...”

Rốt cuộc là sao vậy? Quách Thanh Tú xụi lơ trên sofa.

Lâm Việt Thịnh thật sự đi rồi, mang theo tất cả mọi người rời đi.

Lâm Việt Thịnh, đồ khốn, anh có thể càng khốn nạn được hơn không hả?!

Mỗi lần đều rời đi vội vàng như thế. Khốn khiếp khốn khiếp. Lần này, tôi sẽ không tha cho anh nữa đâu.

Quách Thanh Tú roi lệ đầy mắt.

Lâm Việt Thịnh cứ thế biến mất tầm luôn rồi. Hắn không để lại cho cô bất cứ manh mối nào cả, không có lấy một chút tin tức.

Thứ duy nhất để lại chính là căn biệt thự này, cùng với công ty Thanh Tú Bút Mầu.

Sau này, Quách Thanh Tú tìm đến Huỳnh Minh San. Huỳnh Minh San vẫn quản lý công ty đó, chẳng qua làm trợ lý cho người chủ khác thôi. Ít nhất cô ấy không ho hé gì về tin tức của Lâm Việt Thịnh.

Quách Thanh Tú cứ thế tìm kiếm tung tích của Lâm Việt Thịnh như điên dại. Nhưng vẫn không có tin tức gì cả.

Bảy năm sau...

Trên phố Paris, ngành thời trang của một công ty nào đó.

Trên một chiếc ghế xoay bọc da màu đen, một bóng dáng tao nhã đang ngồi. Bảy năm trôi qua, Quách Thanh Tú đã trở nên thành thục hơn nhiều.

Cô mặc bộ suit màu đen ôm sát người, vóc dáng cao gầy, làn da trắng nõn, đôi mắt to xinh đẹp.

Tóc dài nhuộm thành màu rượu vang, búi kiểu nụ hoa, cổ mang khăn lụa màu xanh.

Toàn thân thoát nhìn vừa giỏi giang lại vừa thời thượng.

Cô không còn là Quách Thanh Tú non nớt, vừa nhát gan vừa sợ phiền phức ngày xưa nữa.

Đến nay, cô đã là tổng giám đốc của Thanh Tú Bút Màu.

Bảy năm ngần ngừ, cô kinh doanh công ty Thanh Tú Bút Màu nhỏ bé này, dốc sức làm việc, biến nó thành một công ty niêm yết, lại chậm rãi tấn công vào giới thời trang Paris. Bây giờ mặt hàng thời trang nữ xa hoa đã chậm rãi trở thành hàng hiệu.

Ánh mắt Quách Thanh Tú dừng trên con đường ngoài cửa sổ.

Bảy năm trước, một đoạn tình yêu ghi lòng tạc dạ khiến cô vẫn chưa thể quên được.

Nhưng mặc cho cô tìm khắp thế giới cũng không thể có được một chút tin tức về Lâm Việt Thịnh. Thậm chí ngay cả tin tức về nhà họ Lâm cũng không thấy.

Nhưng dựa vào mấy câu nói của Lâm Thanh Tùng năm đó, cô quyết định chậm rãi bắt đầu tìm từ Paris.

Một ngày nào đó, cô sẽ tìm được hắn.

“Chị Quách, bên ngoài có người tên là thám tử Li tìm chị...”

Thư ký đứng ở cửa nói. Quách Thanh Tú xoay người lại: “Ừ, dẫn vào đây.”

Liszt là một người Pháp điển hình. Mất biếc, vóc dáng không cao, thoát nhìn có vẻ rất tháo vát.

Mặc áo khoác dài phong cách nước Anh, tay mang túi công văn, bước vào liền chào hỏi một cách lễ phép.

“Chào cô Quách!”

“Anh Li, mời ngồi!”

“Đúng rồi, chuyện ba tháng trước cô từng ủy thác cho tôi thăm dò, cuối cùng cũng có tin tức rồi...”

Liszt mở túi ra, lấy một chồng ảnh chụp từ bên trong rồi mở ra, đặt lên mặt bàn.

Quách Thanh Tú cầm ảnh chụp lên, đó là bóng dáng của một người đàn ông.

Ở những cảnh tượng khác nhau. Có trong tiệc rượu ở trang viên nào đó, ở trên trận đua xe nào đó, còn có trận đua ngựa nào đó, nhưng mỗi tấm ảnh đều chụp một người.

Người đàn ông này vóc dáng cao gầy, toàn thân phát ra lực lượng mạnh mẽ.

Quách Thanh Tú cầm những tấm ảnh này, kích động tới mức run rẩy liên tục.

Mấy năm qua, cô cũng ủy thác rất nhiều thám tử tư đi điều tra, nhưng cuối cùng đều kết thúc bằng sự thất bại.

Chỉ có lần này, cô mới chiếm được tin tức chính xác.

Chỉ nhìn bóng lưng này, cô cảm thấy đó chính là hắn.

“Cô Quách, không biết quý ngài này có phải là người mà cô muốn tìm hay không?”

Quách Thanh Tú kích động nhìn Liszt: “Anh có tra ra địa chỉ của hắn không? Tên hắn là gì? Sống ở đâu?”

“Ừm, người này làm việc rất kín tiếng, có vẻ là một dòng họ khá hiển hách trong xã hội thượng lưu. Nhưng dòng họ này rất thần bí, chúng tôi gần như không thể tra ra manh mối của hắn.”

Quách Thanh Tú hơi mím môi, lộ ra nụ cười ung dung bình tĩnh. Cô lấy một tấm ngân phiếu ra từ trong ngăn kéo đặt lên bàn, điền một chuỗi con số, sau đó đẩy đến trước mặt Liszt.

“Tùng này được chứ?”

Liszt nhìn con số trên chi phiếu, lộ ra nụ cười tham lam, vươn tay cầm lấy chi phiếu.

“Cô Quách thật là hào phóng. Thế này, tôi có một lời đề nghị, tuy rằng người này rất thần bí kín tiếng, nhưng rất nhiều dấu hiệu biểu hiện hắn ta vẫn là người khá thích thời trang, hắn đang chú ý tới truyền thông. Nếu người này thật sự quan trọng với cô Quách thì chỉ cần cô Quách làm chút hoạt động ở Paris, gọi ra sự chú ý của hắn, vậy thì có lẽ hắn sẽ nhanh chóng xuất hiện trước mặt cô thôi.”

Quách Thanh Tú nâng cằm lên, thoáng gạt đầu. Sau đó, cô lại mỉm cười.

“Có vẻ như anh vẫn chưa cung cấp manh mối về họ tên của hấn nhỉ? Nếu để tôi đi tìm thì cần gì tôi phải trả số tiền này?”

“Ha ha, cô Quách. Số tiền này cô đã thanh toán rồi, không thể đòi ý được.”

Quách Thanh Tú nghịch cây bút trong tay, cười gian xảo: “Bên trên còn chưa ký tên đâu!”

Liszt liếc nhìn, quả nhiên, đây là một tấm chi phiếu phải ký tên thì mới có hiệu lực! Hấn lập tức nhăn mặt lại.

“Anh điều tra tiếp cho tôi đi. Có manh mối của hấn rồi tôi lại ký tên cho anh.”

“VẬY... Cô Quách, sao cô có thể làm thế được?”

“Thế thì đã sao? Tôi đã thanh toán mấy chục triệu cho anh rồi, anh Li, nếu anh không thể phát huy tác dụng của mình thì tôi thà tiêu tiền đi mời người khác.”

“Được rồi. Cô Quách, tôi sẽ tìm được nhiều manh mối hơn.”

Liszt đành phải bực tức rời đi.

Quách Thanh Tú nhìn bóng lưng của hấn, lâm vào trầm tư.

Nếu hấn thật sự đang ở trong thành phố này thì chắc chắn hấn có thể nhìn thấy cô.

Quách Thanh Tú dùng bút gõ mặt bàn. Thật lâu sau, cô bấm điện thoại. Một lúc sau, thư ký vội đi đến.

“Lần trước cô nói có đài truyền hình nào muốn phỏng vấn tôi.”

“Là Mars, kênh thời trang giới trẻ.”

“Ừ, đi thu xếp một chút, gọi cô ta đến tìm tôi phỏng vấn trong vòng ba ngày...”

“Vâng!”

Ba ngày sau, trên tiết mục tin tức của kênh thời trang giới trẻ của đài truyền hình nào đó, trong đa số những người tóc vàng mắt xanh, Quách Thanh Tú có vẻ cực kỳ thanh tú. Cô có mái tóc đen dài, đeo kính vuông thời trang, có vẻ cực kỳ thành thực, thời thượng và tao nhã.

Một bộ suit màu đen làm cho thân hình cô càng thêm thướt tha gợi cảm.

Trước màn hình, cô cực kỳ thông dong.

“Chủ tịch Quách, chào chị. Rất cảm ơn chị đã đến làm khách tiết mục thời trang giới trẻ của chúng tôi...”

MC nói lời dạo đầu một cách thành thạo.

“Xin chào người dẫn chương trình...” Quách Thanh Tú bình tĩnh bắt tay với MC.

Lúc này, trước TV, một đôi mắt tối đen vẫn không chớp mắt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ xinh đẹp này.

“Nghe nói chị chỉ dùng thời gian ba năm để đưa một công ty nhỏ đạt đến tiêu chuẩn thời trang quốc tế. Xin hỏi trong quá trình này, cảm nhận lớn nhất của chị là gì?”

“Ừm... Tôi cảm thấy hấn là phải cố gắng nhiều hơn người thường, cộng thêm một chút may mắn!”

...

Trò chuyện tiến hành mười phút, MC bỗng hài hước hỏi: “Chị Quách có bạn trai chưa?”

Đôi mắt tối đen kia bỗng trở nên căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Tôi cần em

“Ha ha, còn chưa gặp được đâu...”

“Vậy chị Quách thích mẫu đàn ông thế nào? Đàn ông Paris chúng tôi đều muốn tranh thủ cơ hội này đấy!”

“Ừm, thật ra cũng phải dựa vào duyên phận thôi. Nhưng tôi có vẻ thích đàn ông vóc dáng cao, hơi lãng mạn một chút...”

“Wow, các quý ông, các anh nghe thấy chưa? Yêu cầu của chị Quách rất thấp, mọi người đều có cơ hội đấy!”

Trong tiếng nói khoa trương của MC, phòng vẫn cũng chính thức kết thúc.

Quách Thanh Tú bước ra từ toilet, thở hắt ra một hơi.

Một lát sau, sau khi tiết phục công chiều, thư ký vội chạy vào.

“Chị Quách, bên ngoài có một quý ông nói là muốn tặng hoa cho chị, lái một chiếc xe tải lớn, bên trên chất đầy hoa hồng.”

Quách Thanh Tú nhún mày. Chẳng lẽ là hắn?

Trái tim cô bắt đầu đập loạn xạ. Cô đi theo thư ký ra ngoài công ty. Quả nhiên, từ xa nhìn đã thấy một xe tải đầy hoa hồng, đồ tới mức làm cô chói mắt.

“Quách Thanh Tú, tìm bạn trăm năm huỳnh hoang như thế, chắc tôi cũng có cơ hội đúng không?”

Bóng dáng Dương Diệp Sơn xuất hiện trong tầm mắt của cô. Quách Thanh Tú thoáng thất vọng.

Nhưng bạn cũ gặp lại, Quách Thanh Tú cũng rất nhiệt tình.

“He he, nhiều hoa hồng như thế, anh thu gom hết hoa hồng của Paris đến đây à?”

“Đúng, bị em đoán trúng rồi. Để ngăn ngừa em bị người khác theo đuổi, tôi đã mua hết tất cả hoa hồng đến đây. Sao hả? Tôi thông minh không?”

“Vâng vâng, anh thông minh hết sức. Nhiều hoa hồng như thế, tôi định về nhà làm bánh ngọt hoa hồng, bánh quy hoa hồng, mứt hoa hồng, rượu hoa hồng, wow, còn không làm hết được đâu!”

“He he, nghe có vẻ hay đấy. Người đẹp, thưởng cho bữa cơm tối đi!”

“Ừ, được thôi, tôi còn một giờ nữa tan tầm. Anh chờ tôi nhé!”

“Không thành vấn đề. Một giờ thôi mà. Cho dù chờ thêm bảy năm thì tôi cũng cam nguyện...”

Dương Diệp Sơn lơ đãng nói.

Quách Thanh Tú cười đi vào. Không hiểu sao lại có cảm giác kỳ lạ.

Thật ra bao nhiêu năm qua, cô luôn cảm thấy Lâm Việt Thịnh vẫn nhìn cô ở trong ngõ ngách nào đó. Tuy rằng cô không thấy hắn, nhưng cô tin rằng chắc chắn hắn đang ở gần đây.

Trong nhà hàng, Dương Diệp Sơn đã gọi món xong.

“Hôm nay sao vậy? Sao em lại nghĩ tới chuyện tìm người kết hôn?”

Quách Thanh Tú lắc ly rượu vang trong tay: “Không phải là tìm người kết hôn. Tôi chỉ mượn cơ hội này để nâng cao độ nổi tiếng của công ty thôi. Ha ha, nhân tiện của trai đẹp luôn. Phải biết rằng tôi đã cô đơn rất lâu rồi.”

“Thế có muốn thử xem tôi không?” Dương Diệp Sơn ghé sát lại gần cô, hai người đều có thể nghe thấy tiếng tim đập của đối phương.

Quách Thanh Tú đã học được bình tĩnh, không còn là cô nữ sinh hờ hợt là đồ mặt nữa.

Cô vươn tay nhéo Dương Diệp Sơn một phát.

“Anh ấy, không được đâu. Ngâm mình trong biển gái lâu như thế, thận không tốt, không thể cura đồ tôi được đâu.”

“Thật ư? Thế đêm nay thử xem?” Dương Diệp Sơn mờ ám nói.

Đúng thế, mấy năm gần đây, gái gú bên cạnh hắn thay đổi liên tục, nhưng chưa từng có ai là lâu dài.

Đối với hắn mà nói, phụ nữ chỉ là công cụ tiết dục mà thôi. Nhưng Quách Thanh Tú lại là mục tiêu chưa bao giờ thay đổi của hắn. Chẳng qua trái tim của cô gái này chưa bao giờ thuộc về hắn.

“Cút đi, anh đừng quấy nữa. Tôi không phải là bạn tình của anh đâu nhé. Cả đời này, tôi chỉ có một người bạn tốt là anh thôi đấy. Nếu thành tình nhân thì tôi không có bạn bè nữa đâu.”

Quách Thanh Tú phân biệt tình yêu và tình bạn rất rạch ròi.

Thật ra trong lòng cô chưa bao giờ quên Lâm Việt Thịnh.

Hai người trò chuyện một lát. Trong lòng Quách Thanh Tú thoải mái, bèn uống thêm mấy ly. Lúc đi ra, cô hơi mất thăng bằng.

“Tôi đưa em về đi!”

Dương Diệp Sơn đỡ Quách Thanh Tú vào xe hắn.

Quách Thanh Tú tựa đầu vào lưng ghế, im lặng nhìn phong cảnh lướt qua ngoài cửa xe.

Thật lâu sau, cô mới nói thản nhiên.

“Một tháng nữa, nếu hắn không xuất hiện, tôi sẽ đi theo anh.”

Dương Diệp Sơn nhìn cô, cười khê: “Đừng vội. Chờ khi nào em thanh lý triệt để người trong lòng rồi nhào vào lòng tôi cũng chưa muộn đâu.”

“Cút đi. Ai thêm nhào vào lòng anh chứ! Vênh mặt!”

Xe dừng lại cổng một tòa chung cư. Dương Diệp Sơn vươn tay đỡ Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú trượt chân một phát, đứng lúc nhào vào lòng hắn.

Thân hình hắn cao lớn thẳng thớm như một bức tường cao chót vót.

Phút chốc, Quách Thanh Tú hơi choáng váng. Lâu lắm rồi không ngửi được khí tức của đàn ông khiến tim cô đập loạn xạ.

Dương Diệp Sơn im lặng ôm cô. Thân thể mềm mại nằm trong lòng, mặt hắn cách mặt cô càng ngày càng gần.

Hơi thở của hai người đều hỗn loạn. Quách Thanh Tú bỗng đẩy hắn ra.

“Chúc ngủ ngon, tôi phải về nhà.”

Dương Diệp Sơn cầm tay vào túi quần, mỉm cười nhìn cô, cũng không bắt ép cô.

“Chúc ngủ ngon. Mai gặp lại!”

Quách Thanh Tú không không ngoảnh đầu lại đi đến trước cửa nhà mình, móc chìa khóa ra mở cửa. Sau khi vào nhà, cô vươn tay ấn công tắc đèn.

Cô đang lẩn mò, còn chưa chạm vào công tắc thì có một bóng người nhào tới như báo trong bóng tối, đè cô lên vách tường.

“Anh là ai?” Quách Thanh Tú run giọng hỏi.

“Em thêm muốn đến thế cơ à?”

Trong bóng đêm, giọng nói quen thuộc vang lên. Giờ khắc này, đầu óc Quách Thanh Tú trở nên rối bời trong chốc lát.

Là hắn sao? Có vẻ như không thể nào, chắc mình đang nằm mơ rồi.

“Buông Tăngi ra! Anh là ai? Cứu tôi với...”

Quách Thanh Tú mở miệng kêu lên, sau đó bị một nụ hôn nóng bỏng ngăn lại.

Hắn đặt cô lên vách tường, bàn tay to vuốt ve thân thể cô. Hắn nồng nhiệt, hút lấy nước bọt trong miệng cô một lần lại một lần.

Quách Thanh Tú hưởng thụ sự âu yếm của hắn theo bản năng. Đã lâu lắm rồi, cô khát vọng lâu lắm rồi.

Hương vị trong trí nhớ, cường độ trong trí nhớ, đúng là hắn.

“Tách...”

Cô duỗi tay ấn công tắc mở đèn. Ánh sáng trắng xóa chiếu sáng người đàn ông trước mắt cô.

Bảy năm, thời gian không để lại bất cứ dấu vết nào trên mặt hắn. Càng thành thực hơn trước, càng tăng thêm sự quyến rũ của đàn ông.

Hắn nhú mày, nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén.

Quách Thanh Tú lại nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn.

“Lâm Việt Thịnh, thật là anh sao?”

“Đương nhiên rồi. Cô thất vọng lắm đúng không? Còn tưởng là gã cơ bắp ở ngoài kia đúng không?”

Giọng Lâm Việt Thịnh vẫn châm biếm độc ác như trước. Quách Thanh Tú lùi về sau một bước rồi kinh ngạc nhìn hắn, bỗng cô trở nên cực kỳ tức giận.

“Đi đi, nơi này không chào đón anh.”

“Thay đổi sắc mặt nhanh thế? Vừa rồi còn đáp lại nụ hôn của tôi nồng nhiệt như vậy, bây giờ lại muốn đuổi tôi đi vô tình như thế sao?”

“Khốn khiếp, anh bốc hơi suốt bảy năm như thế, anh có biết bảy năm qua tôi đã sống như thế nào không hả?”

Quách Thanh Tú luồn tay vào những hàng tóc, mất lý trí gào thét.

Lâm Việt Thịnh nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, sau đó khẽ nói: “Tôi biết.”

“Anh biết!!!” Quách Thanh Tú càng tức giận hơn. Hắn biết, hắn biết mà cũng không chịu xuất hiện lấy một lần.

Cứ vậy mặc cho cô đơn côi một mình.

“Anh là đồ khốn! Nếu anh biết thì tại sao lại không xuất hiện? Tại sao lại không đến tìm tôi? À...”

Quách Thanh Tú lùi về sau một bước, nhìn hắn như thể hiểu ra.

“Anh kết hôn rồi đúng không?”

“Không phải!”

Lâm Việt Thịnh lập tức phủ nhận.

“Vậy tại sao anh không đến tìm tôi?”

“Tôi có nỗi khổ riêng!”

Lâm Việt Thịnh thống khổ nói.

Bảy năm qua, hắn thống khổ cũng không ít hơn cô.

“Nỗi khổ riêng? Được, vậy thì cậu Lâm à, bây giờ anh còn đến tìm tôi làm gì nữa? Anh định tiếp tục mua tôi làm người tình cho anh sao? Nói thật cho anh biết, bây giờ tôi không bán thân nữa đâu.” Quách Thanh Tú chế nhạo nhìn hắn.

Lâm Việt Thịnh nhướn mày: “Vậy tôi bán thân cho em được không?”

“Khốn khiếp, cắt ra ngoài đi! Tôi không muốn thấy anh nữa!”

Bảy năm, không phải là bảy ngày. Bao nhiêu ngày đêm, cô trông mòn mắt, ruột gan cô đứt từng khúc, bao nhiêu lần mộng mị về đêm, nỗi nhớ như cào xé, cô sắp không chịu đựng nổi nữa.

Người kia lại có thể dễ dàng xuất hiện ở đây, vẻ mặt như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

“Thanh Tú, đừng giận...”

Lâm Việt Thịnh chậm rãi tiến lên, dùng sức ôm cô vào lòng, giọng nói trầm thấp, khàn khàn gọi cảm.

“Tin tôi đi, tôi đang vì chúng ta có thể có một tương lai tốt đẹp hơn.”

“Khốn khiếp, tránh ra, anh đừng đụng vào tôi...” Quách Thanh Tú tức giận quát.

Lâm Việt Thịnh nhếch môi cười tà khí: “Em nhìn em mà xem, con tức lớn thế, nhất định là do mất cân bằng nội tiết tố. Để tôi giúp em điều tiết một chút được không?”

Tay Lâm Việt Thịnh giữ lấy eo cô, dùng sức ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hắn hôn cô, dùng sức xâm nhập.

Cảm giác kích động lan tràn khắp cơ thể, ăn mòn từng sợi dây thần kinh trong người cô.

Cảm giác vừa kích thích lại vừa sáng khoái này khiến cô tạm thời quên đi phiền não trước mắt.

Mỗi một tế bào trong cơ thể cô đều đang sung sướng thét gào, muốn hắn, muốn hắn...

Lúc này, Lâm Việt Thịnh hôn đôi môi mềm mại của cô. Mùi hương của cô khiến hắn mê đắm.

Hơi thở của cô, ánh mắt mê ly của cô, tiếng rên của cô, đều thiêu đốt tình dục trong máu hắn.

Thân thể hắn nhanh chóng nóng lên.

Tay hắn cởi bỏ tây trang trên người cô, thò vào áo sơ mi, giữ lấy đôi gò mềm mại, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Cùng à, em vẫn gọi cảm mê người như trước. Tôi cần em!”

Nụ hôn của hắn chứa đầy tình dục trào dâng bên tai cô. Tiếng hít thở nặng nề của hắn khẽ gài vào đáy lòng cô như lông vũ, khiến cô ngửa ngáy khó chịu.

Cô hận hắn, cô oán hắn, cô tức hắn, nhưng đó đều bắt nguồn từ một chữ yêu.

Bây giờ cô mềm mại nằm trong lòng hắn, tham lam hưởng thụ sự âu yếm của hắn. Cô ngẩng mặt lên, khát vọng được yêu nhiều hơn nữa.

Hắn hôn lên vành tai cô, một đường hôn xuống...

Hắn đặt cô lên sofa, kéo áo sơ mi ra, để lộ làn da trắng nõn nuột nà.

Hắn cúi đầu, hôn bộ ngực mềm mại của cô. Cô uốn người khiến cơ thể mình càng gần sát hắn hơn.

Hắn vừa hôn cô vừa thành thạo kéo váy cô xuống.

“Ừm... A...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú đỏ ửng, con ngươi xinh đẹp nửa khép nửa mở, vẻ mặt đầy mê ly.

Mạch máu trên người Lâm Việt Thịnh như muốn nổ tung. Hắn cởi quần áo trên người mình ra, nâng chân Quách Thanh Tú lên, dùng sức cắm vào...

Tiếng thở dốc đầy phòng. Một đêm này tràn đầy kích thích tình mơn ảm...

Suốt bảy năm, từng giây từng phút xa rời hợp lại thành biển thương nhớ. Hắn ôm chặt lấy cô, cô dùng sức phối hợp hắn, khiến hắn đi vào sâu hơn.

Lúc sóng triều kéo đến, cô chảy nước mắt vì kích động.

Giọt nước mắt ấy là sung sướng, là khoái lạc.

Cô yêu hắn, không đúng sao? Giữ suốt bảy năm, vẫn hiến dâng cho hắn không hề giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Đứa bé này thật đáng yêu

Sau cơn cuồng say, hai người dần trở nên bình tĩnh.

Lâm Việt Thịnh ôm Quách Thanh Tú, bế cô vào phòng ngủ, đặt lên giường, sau đó lại đè lên người cô.

Hắn lưu luyến hôn môi cô.

Quách Thanh Tú vươn tay đẩy hắn ra.

“Bảy năm qua, rốt cuộc anh đang làm gì vậy?”

“Giúp cha tôi xử lý chuyện tổng bộ...”

“Thế tại sao lại không tìm tôi? Hay là anh muốn vứt bỏ đoạn tình cảm đó?”

Lâm Việt Thịnh im lặng: “Có một số việc còn chưa làm tốt. Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện vứt bỏ em.”

“Thế anh định làm sao đây?”

Lâm Việt Thịnh ôm chặt cô vào lòng.

“Tôi đang cố gắng. Nhưng em không được đến gần tên khốn kia nữa. Nếu không lần sau tôi sẽ giết hắn.”

“Ê, anh đừng có bá đạo thế được không? Hắn chỉ là bạn của tôi thôi mà.”

“Bạn? Rõ ràng tôi thấy hai người ôm nhau. Gã kia có ý đồ với em...”

“Ha, anh lại thế rồi. Với tính cách ích kỷ hẹp hòi của anh thì như là đàn ông khắp thế giới đều đang cướp người của anh ấy.”

Lâm Việt Thịnh bá đạo đè cô xuống, hôn môi cô. Thật lâu sau, hắn ngẩng mặt lên, quyến luyến ngồi dậy.

“Tôi phải đi rồi.”

Lâm Việt Thịnh mặc sơ mi vào, chậm rãi cài nút áo. Quách Thanh Tú buồn bực nhìn hắn.

“Cứ thế đi à?”

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn lên má cô. Quách Thanh Tú hơi né tránh.

“Lâm Việt Thịnh, cho tôi một lý do...”

“Lý do gì?”

Quách Thanh Tú ném gối đầu tới, Lâm Việt Thịnh nhanh nhẹn đón lấy.

“Không được đi. Nếu đêm nay anh rời đi thì tôi sẽ tìm người khác...”

Lâm Việt Thịnh khựng lại.

Bảy năm, cô tìm hắn bảy năm, thế mà cũng chỉ có một đêm tình duyên này thôi rồi lại rời đi.

Bảo cô phải làm gì cho cam đây?

Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Việt Thịnh lộ ra nụ cười xấu xa. Hắn nhào tới đè lên người Quách Thanh Tú.

“Xem ra tôi còn chưa thỏa mãn em, đúng không?”

“Khốn khiếp, đó không phải là trọng điểm...”

Quách Thanh Tú lại muốn nói gì đó, nhưng nụ hôn nồng nhiệt của Lâm Việt Thịnh đã rơi xuống như mưa.

Đêm nay, tinh lực của hắn rất dồi dào, làm suốt bốn lần mới chịu yên.

Quách Thanh Tú đã mệt đến mức ngủ say.

Ban ngày làm việc cả ngày, cộng thêm buổi tối tăng ca mệt mỏi, cuối cùng Quách Thanh Tú cũng không chịu nổi nữa.

Lâm Việt Thịnh xuống giường, mặc quần áo xong, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hắn không rời khỏi cô. Nhưng hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, không thể ở lại.

Sáng hôm sau, Quách Thanh Tú bị đồng hồ báo thức gọi dậy.

Cô mở mắt ra, thò tay sờ bên cạnh. Người đã đi rồi, ổ chăn cũng trở nên lạnh lẽo.

Khốn khiếp, chết tiệt, lại yên ắng chuồn mất rồi.

Trên thảm vẫn còn vương vãi quần áo tối qua. Lúc này, quần áo của cô, còn có đồ lót đều được thu gom lại, đặt ở nơi mà tay cô có thể với tới.

Quách Thanh Tú mặc một chiếc áo ngủ rồi đi ra.

Trên bàn đặt một tờ giấy nhỏ, trên đó có chữ viết mà Lâm Việt Thịnh để lại.

Đã sửa laptop cho em rồi, van nước trong toilet cũng sửa rồi. Ngủ một giấc thật ngon đi. Hôn em!

Quách Thanh Tú cầm tờ giấy đó, trong lòng ứa lên cảm giác ấm áp.

Gã đàn ông khốn nạn này, mấy năm qua đi học sửa máy tính sửa ống nước à?

Nhưng Quách Thanh Tú vẫn vào thư phòng, mở laptop lên.

Chiếc laptop này cô mua từ bảy năm trước. Khi đó ở thành phố S, cô mua một chiếc laptop, bên trong chứa những đoạn clip ngắn lúc cô còn chung sống với Lâm Việt Thịnh. Có biệt thự nhà họ Lâm, còn có bên cạnh bãi biển, trong hoa viên, cô đều dùng điện thoại quay lại, gửi vào trong máy tính. Còn có clip ghi âm mà cô để lại cho con sau khi phát bệnh cũng đều ở trong đó.

Đôi khi cô sẽ lấy ra xem. Nhưng vì đã lâu rồi nên laptop đã sớm bị hỏng.

Cô muốn đem nó đi sửa, lại sợ sẽ làm mất dữ liệu bên trong, nên vẫn để đó.

Không thể ngờ được rằng Lâm Việt Thịnh lại có năng lực này.

Cô ấn nút khởi động máy. Màn hình chậm rãi khởi động, quả nhiên đã sửa được rồi.

Laptop đã hoàn toàn khôi phục. Quách Thanh Tú không khỏi kích động. Càng khiến người ta vui sướng là Lâm Việt Thịnh còn dùng một tấm ảnh chụp chung của họ để làm màn hình desktop.

Tấm ảnh đó là bảy năm trước, cô còn mang thai đứa con chụp chung với hắn. Khi đó hắn vẫn giữ trong di động. Không ngờ rằng hắn vẫn giữ lâu như vậy.

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm tấm ảnh kia thật lâu. Chuyện cũ dần dần ứa lên trong lòng.

Khi đó cô đơn thuần hạnh phúc biết mấy. Cảm giác ngọt ngào vui vẻ ấy cứ như sắp tràn ra ngoài.

Lâm Việt Thịnh thì hôn cô, ánh mắt tà mị như hút hồn người.

Quách Thanh Tú chậm rãi mở ảnh chụp trong máy tính ra, ngắm từng tấm từng tấm một.

Những ngày sống trong nhà họ Lâm dần trào ra trong đầu.

“Con à, mẹ là mẹ của con đây. Con thấy chưa? Có phải mẹ xinh đẹp lắm không?”

“Con à, mẹ yêu con nhiều lắm. Chẳng qua vì một vài lý do nên mẹ phải tạm thời rời khỏi con. Nhưng ở trên trời, mẹ sẽ dõi theo con...”

“Con à, có lẽ bây giờ con đã một tuổi rồi, con sẽ biết gọi mẹ, chắc chắn con sẽ rất đáng yêu. Mẹ rất muốn hôn con, ôm con một cái, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con...”

“Con à, bây giờ con đã hai tuổi rồi nhì. Chắc con cũng đã mọc đầy răng sữa rồi. Đừng ăn nhiều kẹo quá, nếu không sẽ bị sâu răng đó. Con phải lớn nhanh lên, trở thành hoàng tử nhỏ đẹp trai nhất xuất sắc nhất...”

“Con à, con cũng ba tuổi rồi, con có nghe lời ba không? Hôm nay mẹ hát bài chúc mừng sinh nhật cho con nhé. Con nhất định phải nhớ kỹ đó, thật ra mỗi một ngày sinh nhật, mẹ đều sẽ hát chúc mừng sinh nhật con. Nhưng chắc con không nghe thấy mẹ hát đâu. Thế nên bây giờ con phải nghe cho kỹ nhé, chúc con sinh nhật vui vẻ, chúc con sinh nhật vui vẻ...”

“Con à, có lẽ bây giờ con đã đi nhà trẻ rồi. Con sẽ biết tự mặc quần áo, tự ăn cơm uống nước. Mẹ rất vui vì cuối cùng con cũng trưởng thành một nam tử hán nho nhỏ. Mẹ mong con luôn vui vẻ, vui vẻ mỗi một ngày. Mẹ rất nhớ con...”

Nhìn video mà mình tự quay lại, nhớ lại nỗi đau năm đó phải chịu đựng, Quách Thanh Tú không nhìn được rơi lệ đầy mặt.

Nếu đứa bé không xảy ra chuyện thì bây giờ cũng đã bảy tuổi rồi.

Quách Thanh Tú siết chặt hai tay. Thì ra nỗi đau chưa từng biến mất theo thời gian, ngược lại càng khắc sâu hơn trước.

Di động bỗng vang lên, Quách Thanh Tú bấm nút nghe máy.

“Thanh Tú, đang làm gì đó?”

“À, Quyên Quyên, tớ vừa thức dậy!” Quách Thanh Tú lấy di động đi đến trước cửa sổ, kéo rèm ra nhìn bên ngoài.

Bên ngoài là mặt cỏ được cắt tỉa chỉnh tề.

Ánh nắng ban mai xán lạn vương vãi. Lại là một ngày đẹp trời.

“Thanh Tú, tớ định đến giúp cậu, thế nào?”

“Ha ha, được thôi. Tớ đã mời cậu mấy lần rồi, sao bây giờ mới có ý tưởng này?”

“He he, kẹ, bây giờ tớ muốn sống ở nước ngoài một khoảng thời gian.”

“OK. Khi nào cậu tới? Nói trước cho tớ một tiếng, tớ đến sân bay đón cậu.”

“Cứ quyết định thế nhé!!!”

Quách Thanh Tú cúp điện thoại, tâm trạng thoải mái hơn nhiều. Cô nhìn máy tính trong thư phòng, gần như không có dũng khí để tắt nó đi. Có lẽ mắt con là nỗi đau không bao giờ nguôi ngoai trong lòng cô.

Nếu Quách Thanh Tú quan sát cẩn thận hơn một chút thì có lẽ sẽ phát hiện, tất cả video của cô đã bị người khác xem một lần. Nhưng đó là chuyện rất lâu sau này, chính miệng Lâm Việt Thịnh nói cho cô, cô mới biết điều đó.

Quách Thanh Tú chỉnh lý đồ đạc xong, chuẩn bị đi ra ngoài. Cô bỗng phát hiện hôm nay lại là cuối tuần.

Được rồi, dù sao cũng ra ngoài, đi dạo phố thôi!

Quách Thanh Tú vốn định gọi điện thoại hẹn Dương Diệp Sơn cùng đi chơi. Nhưng suy nghĩ một lát, cô lại ném di động lên ghế lái phụ.

Đến Paris năm thứ hai, Dương Diệp Sơn tặng một chiếc Ferrari cho cô, nhưng bị cô từ chối.

Chính cô tiêu tiền mua một chiếc Beetle, cảm giác rất tuyệt.

Không khí trong công viên rất tốt. Quách Thanh Tú đỗ xe xong rồi ngồi trên băng ghế trong công viên phơi nắng.

Thật ra bình thường, cô rất ít khi rảnh để đi ra ngoài chơi. Đa phần thời gian của cô đều dùng để học tập và làm việc.

Ra sức chui, ra sức chen, luôn muốn trèo lên cao hơn.

Có lẽ đêm qua Lâm Việt Thịnh xuất hiện đã khuấy rầy kế hoạch của cô. Có lẽ là những video buổi sáng khiến cô bối rối. Bây giờ cô không thể bình tĩnh nổi, chứ đừng nói là làm chuyện khác.

Cô nhắm mắt lại, tiếp nhận năng lượng từ ánh nắng.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, dừng trước mặt Quách Thanh Tú. Cô từ từ mở mắt.

Trước mắt cô là một cậu bé vóc dáng cao gầy, tầm tám chín tuổi.

Dưới mái tóc ngắn đen nhánh là khuôn mặt non nớt mà tuấn tú, đôi mắt hoa đào khẽ híp lại.

Cậu bé mặc áo măng tô phong cách Anh quốc, trên cổ còn đeo khăn quàng caro. Kiểu dáng này là do một công ty chuyên kinh doanh trang phục quý tộc của Italia chế tác bằng thủ công.

Bộ quần áo này rất đắt đỏ, mặc trên người thiếu niên nhỏ này càng làm nổi bật khí chất của cậu, giống như hậu duệ của hoàng tộc nào đó vậy.

Cậu thiếu niên chấp tay sau lưng, nghiêng đầu nhìn Quách Thanh Tú một cách nghiêm túc.

Quách Thanh Tú ngẩn ngơ nhìn cậu bé. Tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng trong lòng cô luôn có cảm giác kỳ lạ, dường như đã từng gặp ở nơi nào đó rồi.

Đứa bé này...

Cứ thế nhìn nhau thật lâu. Cuối cùng Quách Thanh Tú không thể nhịn được nữa.

“Ha!” Quách Thanh Tú bật cười: “Cậu nhóc, đang làm gì vậy?”

Nhìn khuôn mặt và con mắt thì chắc là người phương đông, Quách Thanh Tú trực tiếp nói tiếng Trung với nó.

Nói xong, không thấy nó có phản ứng gì, Quách Thanh Tú mỉm cười, lập tức nói lại bằng tiếng Pháp: “Cậu bạn nhỏ, cậu tên là gì?”

Có những đứa bé Hoa kiều sinh ra ở nước Pháp, lớn lên ở nước Pháp, hoàn toàn không biết nói tiếng mẹ đẻ.

Cậu bé nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, cho người ta cảm giác rất sáng sủa rất xinh đẹp.

Nhất là con người sâu thẳm trời sinh kia. Cậu bé này rất có sức hấp dẫn của đàn ông. Tương lai nếu muốn dụ dỗ con gái thì chỉ cần dùng ánh mắt thôi là đủ.

“Chào người đẹp! Tên con là Witt! Rất vui được làm quen với cô.” Cậu nói bằng tiếng Trung rất lưu loát.

“Chào con. Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau chưa nhỉ?” Quách Thanh Tú cười nói. Cô có kinh nghiệm dồi dào về chuyện được người khác tiếp cận, nhưng lần đầu tiên bị một “người đàn ông” nhỏ như vậy tiếp cận.

“Hi hi, có chứ. Con từng thấy cô trong TV, rất là ngưỡng mộ cô, cho nên, để bày tỏ cho tình yêu của con, xin cô hãy nhận hoa của con.”

Witt lấy một bó hoa hồng ra từ sau lưng như là ảo thuật vậy.

Quách Thanh Tú chớp mắt. Hoa đào của cô nở rộ rồi vậy sao?

Hôm qua mới nhận được một xe tải đầy hoa hồng, hôm nay lại nhận được hoa hồng từ một cậu trai đáng yêu như vậy.

Quách Thanh Tú không khách khí nhận lấy hoa hồng của Witt, đặt ở bên mũi hít vào một hơi.

“Thơm quá. Cảm ơn con nhé! Witt, ba mẹ của con đâu?”

“Không rõ nữa. Con đã không phải là trẻ nhỏ nữa, không can thiệp vào cuộc sống của người lớn.”

“À, hiểu rồi, thì ra con đã trưởng thành rồi. Con mấy tuổi rồi?”

Witt nheo mắt lại một cách gian xảo: “Tuổi và ba vòng đều phải giữ bí mật nhé!”

“Ha ha!” Quách Thanh Tú vui vẻ bật cười. Cậu nhóc này, sao lại đáng yêu như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Cha thằng bé cút xa chút

"Ủ, được rồi. Witt, con sống ở đâu?"

Do được một rừng cây bao quanh nên xung quanh công viên khá là yên tĩnh, Quách Thanh Tú bèn hỏi.

"Người đẹp à, cô cứ nghe ngóng việc riêng tư của con là không tốt đâu nhé! Mà cô còn chưa tự giới thiệu về bản thân kia?"

"Phi!" Quách Thanh Tú bật cười, sao hôm nay lại có nhiều chuyện vui vẻ thế nhỉ.

Cô chìa tay phải ra: "Xin chào, cô là Quách Thanh Tú, còn về tuổi thì cô cũng muốn giữ bí mật, chắc con không ngại làm bạn với cô đâu nhỉ?"

Witt giơ tay phải ra nắm thật chặt tay cô.

"Thanh Tú à!!! Hi hi, tên này cũng hay đấy!"

Lúc Witt mỉm cười, nụ cười ấy khiến Quách Thanh Tú khẽ giật mình.

Bởi vì cô cảm thấy nó rất quen thuộc!

"Witt, con phải nói thật cho cô biết, bố mẹ con tên là gì?"

"Con đã bảo rồi mà, đó là chuyện riêng tư của con, không thể nói được, không là sẽ rắc rối lắm."

"Cô xinh gái ời, có thể cho con ôm một cái được không?"

Witt cười, đưa ra yêu cầu có phần hơi quá.

Quách Thanh Tú ngẩn ra, rồi cô ôm chầm lấy cậu ta không chút nghĩ ngợi.

Trong buổi chiều trời trong xanh, Quách Thanh Tú và Witt ôm chặt lấy nhau. Một thứ cảm giác lạ kỳ chảy xuôi sâu tận đáy lòng cả hai.

Witt đột nhiên ngẩng đầu hôn lên gò má Quách Thanh Tú.

Khuôn mặt cô chợt đỏ lên, bởi dù sao cô chưa từng được một cậu bé xa lạ hôn như thế này bao giờ.

"Ể nhóc, có phải con định lợi dụng cô không?"

"Cô xinh gái à, cô nhận hoa của con rồi thì con hôn một cái cũng đâu quá đáng chứ nhỉ!"

Witt nói ra chiều nghiêm túc lắm.

Quách Thanh Tú nắm lấy chiếc mũi nhỏ của Witt.

"Nào, chúng ta đi ăn trưa đi! Đề chúc mừng tình bạn mới của hai ta."

Witt lè lưỡi: "Không được, con còn có việc phải làm. Tạm biệt nhé cô Thanh Tú xinh gái."

Sau đó Witt vội vàng biến mất trong rừng cây.

Quách Thanh Tú cầm đóa hoa hồng, nhất thời ngơ ngẩn ra đó.

Cậu bé này!!!

Đột nhiên cô rất thích cậu bé này, thật sự cô không rõ vì sao lại như vậy, chỉ có cảm giác vận mệnh sắp đặt rằng cô và nó nên quen biết nhau.

Sự xuất hiện của Witt đã làm xáo trộn đôi chút cuộc sống của Quách Thanh Tú.

Trái tim xao động vì Lâm Việt Thịnh lúc trước, nay lại thêm một Witt nữa khiến cô phân Tú.

Cô để hoa hồng mà Witt tặng trên bàn trong phòng khách, còn mua hẳn một bình hoa riêng để cắm chúng.

Trưa hôm sau, Quách Thanh Tú cố ý tới công viên đó.

Cô còn mang theo mấy chiếc bánh ngọt, chờ mong mình có thể gặp lại đứa trẻ kia.

Vào thời gian xấp xỉ hôm trước, Witt lại xuất hiện. Khác với hôm qua, cậu bé không mặc áo gió nữa, mà mặc một bộ âu phục màu đen nhỏ trên người, tóc tai được chải chuốt gọn gàng.

"Cô Thanh Tú xinh gái, không ngờ lại được gặp cô ở đây."

Witt nhào tới ôm Quách Thanh Tú một cái thật chặt.

Quách Thanh Tú vui sướng lấy bánh ngọt mà cô tự làm ra.

"Hi hi, Witt đẹp trai, hãy xem cô mang gì cho con đây..."

Quách Thanh Tú lấy bánh ra đút vào miệng Witt.

Đây là lần đầu tiên Witt được ăn bánh ngọt vị hạt dẻ, nên cậu bé cảm thấy rất mới lạ và rất kích thích.

"Cô xinh gái, không ngờ cô vừa rất xinh đẹp lại vừa có thể làm bánh ngon như vậy."

"Hi hi, nếu con chịu theo cô về nhà, cô còn có mấy thứ ăn ngon hơn, chuẩn bị chia sẻ với con đấy!"

"Vậy ạ? Liệu con có thể hiểu là cô đang dụ dỗ con không?" Witt cắn một miếng bánh, cười nói với vẻ rất chân thành.

Quách Thanh Tú bèn gõ lên đầu cậu: "Dụ dỗ cái quần ấy, nhưng mà cô thực sự rất thích con. Nếu con không ý kiến thì làm con cô nhé?"

Witt tròn mắt, cười nói: "Cô làm mẹ của con á? Nhưng con còn muốn cô làm bạn gái con cơ?"

"Phi!" Thằng nhóc này chắc chắn đã bị người nào đó dạy hỏng rồi mà.

Ăn bánh xong, hai người cùng ngồi phoir nắng.

"Nghe nói thành phố S của Trung Quốc có phong cảnh rất đẹp, không biết cô xinh gái đã tới đó bao giờ chưa?" Witt hỏi với vẻ ao ước.

"Ừ, đúng vậy. Thành phố S đẹp lắm, con chưa tới đó bao giờ à?"

Hai người cùng nằm phơi nắng trên cỏ, đầu nới đầu.

Khoan, thành phố S? Quách Thanh Tú nhảy dựng lên kiểu phản xạ có điều kiện: "Thế mà con còn nghe nói tới thành phố S, sao con lại biết nơi đó?"

Witt cắn một cọng cỏ đuôi chó trong miệng, lắc lắc nó, hai tay gối sau đầu, tự tin nói.

"Ông nội con từng sống ở đó, thi thoảng ông lại kể chuyện bên đó cho con nghe. Cho nên con tò mò lắm."

"Ông của con tên là gì?"

"Cái này áy, cũng là điều riêng tư, thuộc về phạm trù phải giữ bí mật." Witt đáp với vẻ giáo hoạt.

Quách Thanh Tú dờ mếu dờ cười, thằng bé này giáo hoạt như một chú cáo con vậy.

"Witt, chỗ cô có nhiều đồ chơi hay ho lắm, con có muốn đến đó không?"

Witt lắc đầu: "Ông nội không cho con đi nhà con gái. Ông bảo chỉ có thể chơi đùa chứ không được coi là thật."

"Áy, ông con làm sao vậy, đi dạy mấy thứ linh ta linh tinh!"

Tuổi nhỏ mà không học mấy thứ tốt lành, toàn học những thứ để đi tán gái là sao.

"Mấy thứ linh ta linh tinh ấy không phải do ông con dạy đâu, là bác Hai của con dạy đó. Con được bác lên dẫn ra ngoài, lúc này bác ấy đang mài tán gái rồi..." Witt chậm rãi nói.

"Ra là vậy. Đúng là đáng sợ, sau này con không được nghe bác Hai của con nữa, mà phải nghe cô đây này."

"Đúng rồi, con học trường nào?"

"Trường ạ, con không đến trường. Nhưng mà con học ở nhà, mấy thứ trên sách hần là không làm khó con được."

Witt tỏ ra rất tự tin.

"Co nên tới trường, như vậy thì mới có nhiều bạn hơn."

Hai người nói chuyện rất hợp nhau, hoàn toàn không hề nảy sinh ngăn cách vì khoảng cách tuổi tác gì cả.

"Witt ạ, nếu sau này cô nhớ con quá, cô nên làm thế nào để liên lạc với con?"

"Ồ, con có di động, nhưng không thể nói số điện thoại cho cô được, không thì sẽ có rắc rối ngay."

"Được rồi!"

Quách Thanh Tú cảm thấy vừa sầu lo vừa vui vẻ, cô cảm thấy mình vô cùng thích đứa trẻ này, thật muốn trở thành người giám hộ cho cậu bé.

"Cô xinh gái, cô có bạn trai chưa?" Witt đột nhiên hỏi một cách tinh nghịch.

"Phi! Cô chưa có. Nhưng mà cũng không tới lượt con đâu, con còn nhỏ quá!"

"Không có bạn trai thì con có cơ hội rồi..."

Witt nói rất nhiều, đang trò chuyện tán gẫu rồi dần chuyển sang nói về bác của cậu, rằng bác ấy phong lưu thế nào, phóng khoáng ra sao.

Hai người nói chuyện được tầm một giờ đồng hồ. Sau khi ăn hết bánh ngọt mà Quách Thanh Tú mang đến, Witt mới vội vã đứng dậy rồi đi.

Nhưng lần này Quách Thanh Tú chú ý hơn lần trước. Cô chờ Witt đi vào rừng cây rồi mới lén lút đi theo sau cậu ta.

Từ xa cô có thể thấy một chiếc xe màu đen đang dừng ở giữa rừng.

Witt chui vào xe. Xe nhanh chóng di chuyển.

Nhưng chỉ trong giây lát, Quách Thanh Tú nhìn thấy người đàn ông lái xe.

Anh ta trông rất quen.

Cô vắt óc suy nghĩ một lúc lâu, rồi chợt nhớ ra anh ta chắc là Lâm Thanh Tùng, anh hai của Lâm Việt Thịnh. Nhưng nghĩ qua thì cô thấy cũng đúng.

Lâm Thanh Tùng vốn chơi bởi quen thân, nên việc anh ta dẫn cháu đi chơi cùng là chuyện bình thường.

Như vậy thì cậu bé này chắc là con của anh cả của Lâm Việt Thịnh, thảo nào cô cứ thấy quen quen, hóa ra là vì mắt mũi thẳng bé trông khá giống Lâm Việt Thịnh.

Chẳng qua cô đã thấy rất nhiều bác cháu trông giống nhau rồi nên không có gì phải kinh ngạc cả.

Sau khi về tới nhà, Quách Thanh Tú nhận được cuộc gọi từ Lê Quyên Quyên.

Lê Quyên Quyên một mình chạy tới Paris.

"Alo, Thanh Tú, tớ đến sân bay rồi, cậu có rảnh tới đón tớ không?"

"Có có, cậu chờ tớ nhé!"

Quách Thanh Tú vội vàng thay quần áo rồi tự mình lái xe tới sân bay.

Cô đứng bên ngoài phòng chờ, nhìn chăm chăm vào dòng hành khách qua lại. Cô muốn tìm Lê Quyên Quyên nhưng kết quả lại chẳng hề nhận ra cô ta.

Mãi tới khi Lê Quyên Quyên nhào tới gọi cô, Quách Thanh Tú mới nhận ra cô ấy.

Bảy năm không gặp, Lê Quyên Quyên đã thay đổi rất nhiều, có vẻ béo hơn trước, nên trông càng tròn trịa đầy đặn hơn.

"Quách Thanh Tú, sao cậu chẳng thay đổi chút nào vậy? Cứ như là xuyên qua thời không ấy."

"Hi hi, cậu cũng có thay đổi gì đâu, vẫn không khác anh là bao mà. Nào, chúng ta về nhà thôi."

Trên đường chở Lê Quyên Quyên về nhà, Quách Thanh Tú buồn ngủ không thôi. Hai người vừa kể lể vừa trò chuyện.

Lê Quyên Quyên đột nhiên hỏi một cách thần bí.

"Đã nhiều năm trôi qua như vậy, cậu tìm được Lâm Việt Thịnh chưa?"

Khuôn mặt Quách Thanh Tú hiện lên vẻ mất mát, cô lạnh nhạt đáp: "Tìm được rồi!"

"Vậy thì mau kết hôn đi! Bây giờ cậu cũng đã hai mươi sáu rồi, nếu không cưới lẽ là không lấy được chồng nữa đâu." Lê Quyên Quyên sốt ruột nói.

Quách Thanh Tú chỉ cười chứ không đáp. Hiện giờ cô còn chẳng rõ tình hình Lâm Việt Thịnh như nào, cưới cái gì mà cưới.

"Không phải vội. Dù sao ở một mình như vậy đã nhiều năm, tớ cũng quen rồi."

"Cậu thôi đi. Nào, đưa số điện thoại của Lâm Việt Thịnh đây, tớ gọi cho anh ấy."

Quách Thanh Tú nhún vai: "Tớ không biết."

"Sao cậu lại không biết?"

"Lê Quyên Quyên!" Quách Thanh Tú đột nhiên phanh xe lại: "Nếu cậu còn nhắc tới Lâm Việt Thịnh nữa, tớ sẽ cho cậu xuống xe đấy."

"Ồi, được rồi được rồi, tớ không nhắc đến anh ta nữa." Lê Quyên Quyên có ngốc đến mấy thì lúc này cũng có thể cảm giác được cơn tức rất lớn trên người Quách Thanh Tú.

Lê Quyên Quyên ở tại phòng cho khách. Cô rất hiếu kỳ với thành phố Paris này, nên vừa mới vào nhà không lâu đã đòi Quách Thanh Tú dẫn cô ấy đi chơi.

Quách Thanh Tú vốn không thích dạo phố, nhưng vì Lê Quyên Quyên nên cô đành phải đưa cô ấy đi.

Paris có rất nhiều siêu thị, Lê Quyên Quyên phải nói là vùng tay mua sắm ào ào.

Lúc ra cửa, Lê Quyên Quyên đột nhiên nhìn thấy gì đó, bèn giơ tay chỉ tới phía trước, rồi hỏi với vẻ khó hiểu.

"Đó không phải bạn trai cậu à?"

Khi nghe tới mấy chữ đó, Quách Thanh Tú cảm thấy rất quái dị, bèn ngẩng đầu nhìn theo.

Quả nhiên bên kia là một tiệm trang sức châu báu cao cấp, Lâm Việt Thịnh mặc bộ âu phục màu đen đang đứng trong tiệm.

Bên cạnh hắn là một cô gái Paris mặc váy dài, trông khá trẻ tuổi.

Cô gái đó không những có khuôn mặt với đường nét sắc sảo, mà còn có đôi mắt màu xanh biếc trông hết như đá quý lấp lánh.

Dường như cô ta đang chọn nhẫn. Mỗi khi cầm một chiếc nhẫn lên, cô ta đều đeo thử vào ngón tay thon dài của mình.

Cô ta ngẩng đầu, nở một nụ cười lấy lòng với Lâm Việt Thịnh.

Cảnh tượng này dường như từng thuộc về bọn họ, chẳng qua đó chỉ còn là quá khứ...

Quách Thanh Tú đột nhiên cảm thấy một cảm giác đau đớn lan tràn ra từ trong trái tim mình.

Thảo nào mấy năm nay hắn không đi tìm cô, hóa ra bên cạnh hắn đã có người con gái khác, tốt hơn cô.

Quách Thanh Tú đau tới mức muốn khóc. Ngay lúc cô đang định bước đi, Lâm Việt Thịnh đột nhiên quay đầu lại, đứng lúc nhìn thấy bên này. Hắn lập tức vứt bỏ cô gái bên cạnh, vội vàng chạy ra.

Hắn sai bước chạy tới phía Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú kéo Lê Quyên Quyên, ra sức chui vào trong xe.

"Thanh Tú, sao cậu phải chạy chứ!"

Lê Quyên Quyên hỏi liên tục, hắn có phải thú dữ đâu, có cần phải làm vậy không?

Lúc này Quách Thanh Tú đã lên xe, cô nói với Lê Quyên Quyên, người đang ngăn ra đó.

"Cậu mà không lên thì tự lái xe về nhé."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Người mẹ này nhiệt tình quá

Lê Quyên Quyên ngây ngơ, phản ứng của Quách Thanh Tú khiến cô ấy không hiểu nổi.

Chẳng phải cô vẫn luôn nhưng nhớ dõi theo hắn sao? Đã nhiều năm như vậy, cô hẳn nên quên được rồi mới phải.

Nhưng, tại sao vừa gặp mặt đã muốn chạy?

Lê Quyên Quyên đang chuẩn bị lên xe, sau lưng đột nhiên có hai bàn tay vươn ra, kéo cô ấy về phía sau, một bóng đen lướt qua, Lâm Việt Thịnh đã chẳng hề khách khí mà chui vào trong xe rồi.

Đôi con ngươi của Lâm Việt Thịnh đen nhánh, nhìn chăm chăm vào Quách Thanh Tú: "Lái xe đi!"

Lê Quyên Quyên chưa lên, cô đương nhiên không dám lái xe.

"Anh xuống xe, tôi không quen anh!" Sắc mặt Quách Thanh Tú lạnh như băng ra lệnh.

"Không quen anh? Chúng ta đã làm nhiều lần như vậy rồi mà em lại không quen anh?" Lâm Việt Thịnh khinh bỉ nói.

"Em đừng giả bộ nữa, toàn là ghen tuông cả, xuống xe đi!"

"Đi ra!"

Quách Thanh Tú hất cánh tay Lâm Việt Thịnh: "Đi mau, tôi không muốn gặp lại anh."

"Này này, Lâm Việt Thịnh, anh có quan hệ thế nào với người phụ nữ kia?" Lê Quyên Quyên vỗ vào cửa sổ xe.

Lâm Việt Thịnh ném một xấp tiền cho Lê Quyên Quyên, "Cô tự bắt xe về đi, bây giờ Quách Thanh Tú do tôi quản lý."

Thấy Lâm Việt Thịnh vô cùng kiên quyết, Lê Quyên Quyên chỉ đành nhặt tiền, tự bắt xe về nhà.

Lâm Việt Thịnh cưỡng ép lời Quách Thanh Tú ra khỏi ghế lái, tự mình ngồi lên đó.

Chậm rãi chạy xe.

"Muốn đi đâu?" Lâm Việt Thịnh hỏi.

Quách Thanh Tú trừng mắt nhìn một cái, lạnh lùng không nói gì.

"Nói đi, tìm một nơi yên tĩnh, em muốn hỏi gì, anh sẽ nói cho em hết."

Quách Thanh Tú không dám tin nhìn hắn, nói hết mọi chuyện? Cũng tốt, tránh cho cô uống công bận lòng về hắn nhiều năm như vậy.

Quách Thanh Tú không dám chống cự, tình yêu bỏ ra nhiều năm như vậy, đến cuối cùng vẫn phải làm rõ.

Trong lòng cô dâng lên cảm giác chua xót nhàn nhạt.

Xe dừng tại một khu phố cổ, nơi này có rất nhiều tiệm cà phê nhỏ ngoài trời, tình tế ưu nhã, cũng tương đối yên tĩnh.

Lâm Việt Thịnh đậu xe xong, ngồi bên bàn cà phê cùng với Quách Thanh Tú.

"Uống gì?"

"Latte đi!" Quách Thanh Tú nhàn nhạt nói, những năm gần đây, cô đã quen uống cà phê.

Quá bận rộn quá vất vả, cần có một ly cà phê để tỉnh táo, một ly hai ly cũng không tạo được tác dụng gì, cô phải cần ba đến năm ly, mới có thể giữ cho đầu óc thanh tỉnh.

Quách Thanh Tú xoa nắn huyết thái dương, thật không ngờ, cô lại có ngày hôm nay, phải dùng đến cà phê để tỉnh thần tỉnh táo.

"Bắt đầu nói từ đâu?" Đôi con ngươi anh tuần của Lâm Việt Thịnh, nhìn chằm chằm gương mặt Quách Thanh Tú không rời.

"Nói từ lúc rời đi, tại sao lại để lại mình tôi cô độc ở thành phố S, chẳng lẽ là vì kết hôn với người phụ nữ kia?"

"Ý em là Sophia sao! Anh không kết hôn với cô ấy." Lâm Việt Thịnh lạnh nhạt đáp lời.

Lúc này Quách Thanh Tú mới thở phào nhẹ nhõm, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng đã được hạ xuống.

"Thật ra là, lúc ấy anh bị lây HVE, loại virus đó lây lan qua đường máu và dịch thể..." Lâm Việt Thịnh nghiêm túc nói, Quách Thanh Tú khiếp sợ.

"Anh biết từ lúc nào?"

Lâm Việt Thịnh hơi cong môi, nở một nụ cười một hấp dẫn, lộ ra hàm răng trắng đều.

"Lúc em vừa mới được bác sĩ chuẩn đoán, anh đã bị bác sĩ cảnh cáo, phải cách ly em. Nhưng anh không đành lòng, anh không thể nào kháng cự lại sự quyến rũ của em, anh thả chết, cũng phải chết ở trên người em."

Lâm Việt Thịnh thẳng thắn nói, Quách Thanh Tú đỏ mặt hột, người đàn ông này, đúng là có chút ngốc...

Biết rõ rằng làm tình sẽ bị lây, hắn vẫn còn bất chấp tất cả lao vào cơ thể mình, hết lần này đến lần khác!

"Vậy sau này anh có triệu chứng rồi đúng không?"

"Có lẽ là cơ thể của anh tốt hơn em một chút, lúc ấy anh cũng không biết, cho tới khi em được cứu. Em còn nhớ không, chuyện trước khi chết Tăng Thanh Hải đã gặp anh một lần." Lâm Việt Thịnh hồi tưởng nói.

Quách Thanh Tú nghiêm túc gật đầu: "Có ấn tượng, lúc ấy tôi vẫn luôn hỏi anh, anh ấy tìm anh làm gì, nhưng anh luôn không chịu nói."

Lâm Việt Thịnh cười khê: "Cậu ta nói, đến cuối cùng anh và em vẫn không thể ở bên nhau. Sau đó nói với anh, nói anh đã bị lây HVE, hơn nữa không có thuốc giải..."

Quách Thanh Tú chưa xót cúi đầu, tất cả chuyện này, đều tại vì cô mà ra, là cô đã mang về quá nhiều đau khổ cho Lâm Việt Thịnh.

"Trên thực tế, anh cũng không sợ lây HVE, chỉ là anh không muốn lại truyền tiếp bệnh này cho em. Lúc ấy ba anh biết chuyện, ông ấy vốn đã phản đối chuyện hôn sự của chúng ta, cho nên đã bắt chấp mọi thứ lời bằng được anh về Paris."

"Ba anh cũng ở Paris?"

Lâm Việt Thịnh gật đầu.

"Nghe anh nói hết, sau khi anh về Paris, ông ấy sắp xếp người chữa trị cho anh, hai năm sau, anh bình phục, nhưng ông ấy cấm anh đi tìm em, nếu như anh liên lạc với em, ông ấy sẽ lập tức phái người giết em, hơn nữa, người ám sát em trước kia, cũng là ba anh phải đi. Thật xin lỗi, Thanh Tú, những năm này anh đang không ngừng cố gắng, muốn đợi khi mọi chuyện ổn định hơn chút rồi đi tìm em, anh sắp thành công rồi."

Lâm Việt Thịnh nhìn Quách Thanh Tú đầy thâm tình, bàn tay lớn bao lấy bàn tay nhỏ của cô.

"Anh nghĩ, rất nhanh thôi chúng ta có thể ở bên nhau, em sẽ không phải chịu khổ nữa."

Quách Thanh Tú rút tay về, nhìn hắn có chút oán hận.

"Khốn kiếp, anh rõ ràng biết tôi nhớ anh như thế nào, nhưng một cuộc gọi anh cũng không có, một tin nhắn cũng không gửi, lời nhắn cũng không để lại, cứ như vậy lên lút chạy mất, anh để một mình tôi đối diện với tàn cục còn lại, anh đúng là tàn nhẫn."

"Thật xin lỗi, Thanh Tú, anh sai rồi! Tha thứ cho anh có được không?"

Lâm Việt Thịnh cầu xin nhìn Quách Thanh Tú như đứa trẻ làm sai chuyện.

Quách Thanh Tú đứng lên, lạnh lùng nhìn hắn.

"Bảy năm, anh biết không? Tôi đã chịu đau khổ suốt bảy năm, tôi không thể nào tha thứ cho anh dễ dàng như vậy được."

Quách Thanh Tú xoay người rời đi.

Lâm Việt Thịnh đau lòng đưa mắt nhìn bóng lưng dần xa của cô, những năm này, làm gì có giây phút nào hắn lại không nhớ nhưng cô như mắc bệnh tương tư đầu chứ.

Yêu đến si mê, cũng giống như trúng phải loại thuốc kịch độc, chẳng ai có thể chạy thoát.

Quách Thanh Tú trở lại nhà trọ, lúc này mới phát hiện, Lê Quyên Quyên đang ngồi một mình trên bậc thang ở cửa nhà trọ ngăn người.

Lúc này cô mới áy náy nhớ ra, hoá ra mình quên đưa chìa khóa cho cô ấy.

"Lê Quyên Quyên, thật xin lỗi, tớ về hơi trễ."

Lê Quyên Quyên cũng không để bụng, cười he he đứng lên: "Cậu nói chuyện với Lâm Việt Thịnh sao rồi?"

Sắc mặt Quách Thanh Tú không tốt lắm, cô cầm chìa khóa mở cửa, giúp Lê Quyên Quyên chuyển hành lý.

"Không tốt lắm!"

"Tại sao?"

"Cậu không nhìn thấy sao? Bên cạnh anh ta đã có người phụ nữ khác."

Trong lòng Quách Thanh Tú có chút chua xót, chính cô cũng không rõ là tại sao.

Nghĩ tới bảy năm này, rõ ràng hắn có rất nhiều cơ hội để nói cho cô, hắn còn sống trên cõi đời này, để cô đừng ngốc nghếch đi khắp nơi tìm hắn như vậy.

Hắn quá tàn nhẫn.

Quách Thanh Tú chán nản ngồi trên sa lon, Lê Quyên Quyên ngồi người ngồi ở bên cạnh.

"Vậy cậu định như thế nào?"

"Tớ cũng không biết, trong lòng tớ rất loạn, bây giờ một chút manh mối tớ cũng không có."

"Được rồi, tớ không hỏi nữa, cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi, không có khó khăn nào là không thể vượt qua, hơn nữa, hai người có thể tiến tới với nhau, thật sự không dễ dàng, cậu suy nghĩ kỹ chút."

"Ừ!"

Quách Thanh Tú rơi vào trầm tư.

Nghĩ tới mấy năm này, cô sống không bằng chết, mà hắn thì ở bên ngoài ung dung tự tại, trong lòng cô không khỏi buồn bực.

Ban đêm, đột nhiên có người vuốt ve gương mặt cô.

Quách Thanh Tú hoảng hốt, mở mắt ra, trong bóng đêm, có một thân hình cao lớn, đứng ở bên giường của cô.

Quách Thanh Tú hất cái tay của người kia ra.

"Lâm Việt Thịnh, anh cút ra ngoài cho tôi, nơi này không chào đón anh."

Người đàn ông này cầm tinh con chuột à? Sao cứ xuất quỷ nhập thần như vậy, làm cô khó lòng phòng bị.

Lâm Việt Thịnh không bỏ tay ra, ngược lại còn cúi người, ngồi ở bên cạnh cô.

"Anh bị điếc sao, tôi bảo anh đi ra!" Quách Thanh Tú tức giận nói.

"Không đi nữa, anh sẽ không bao giờ đi nữa..." Lâm Việt Thịnh thấp giọng nói ở bên tai cô.

Đời người chẳng có mấy lần bảy năm, hẳn sẽ không bao giờ trải qua cuộc chia ly dài đằng đẳng với cô nữa.

"Anh định đưa em về nhà họ Lâm, gặp ba anh, sau đó sẽ nói chuyện hôn sự của chúng ta."

Lâm Việt Thịnh nghiêm túc nói, Quách Thanh Tú ôm mặt, lặng lẽ rơi lệ.

Bao nhiêu năm, cuối cùng cô cũng nghe được hai chữ hôn sự từ trong miệng hắn.

Hắn vươn tay vén chăn lên, lần mò bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đeo vào, cảm giác lạnh lẽo lướt qua ngón tay.

"Vốn dĩ muốn đeo lên ngón áp út của em, nhưng, lúc ấy anh bị lây virus, anh sợ mình sống không được bao lâu, sẽ hại em, cho nên vẫn không dám đưa. Hơn nữa, cũng bởi vì bị nhiễm virus, anh sợ mình không có khả năng bảo vệ em, cho ba có cơ hội lợi dụng, cho nên đã cố gắng cách xa, không dám đến gần em. Anh biết, những năm này em sống rất khổ cực, đều là lỗi của anh, anh là một tên cặn bã, anh là tên khốn kiếp nhưng từ giờ trở đi, bất kể xảy ra chuyện gì, anh tuyệt đối sẽ không để lại em một mình nữa."

Trong bóng đêm, giọng nói của hắn trầm thấp, quyến rũ, lại tràn đầy hy vọng.

Một dòng lệ nóng chảy xuống từ khoé mắt Quách Thanh Tú, nơi mềm mại trong đáy lòng cô đã bị đụng vào, vốn định không để ý đến hắn một thời gian, bây giờ mình đã bị làm cho cảm động.

Hắn vén chăn lên, chui cả người vào, đè cô dưới thân.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lê Quyên Quyên đang đánh răng, đột nhiên phát hiện, trong căn nhà này đã có thêm một người đàn ông.

Hơn nữa còn là thần không biết, quỷ không hay xuất hiện.

Cô ấy vẫn còn mặc quần áo ngủ, thét lên một tiếng: "A..." Sau đó vội vàng đóng sầm cửa nhà vệ sinh lại.

Quách Thanh Tú bật cười: "Xin lỗi, tôi qua anh ấy tới đột ngột, không thông báo với cậu một tiếng được."

"Ồ ồ, biết rồi, hai người đợi chút ha!"

"Anh đi làm đồ ăn sáng cho em, em ngồi ở phòng khách chờ ăn đi."

Lâm Việt Thịnh dịu dàng nói, Quách Thanh Tú nhún vai: "Được!"

Những năm gần đây, cô bận rộn công việc, về cơ bản rất ít khi có thời gian để nấu nướng.

Ngoài bánh ngọt vẫn còn nhớ cách làm thì những món khác đều đã quên sạch.

Cuối cùng Lê Quyên Quyên cũng thay quần áo xong, từ trong phòng vệ sinh đi ra, thần bí hỏi: "Người đàn ông của cậu là siêu nhân sao? Tôi qua rõ ràng đã khoá trái cửa chính rồi, anh ta chui vào bằng đường nào vào vậy?"

"Hi hi, chắc là nhảy vào từ cửa sổ trong phòng tớ." Quách Thanh Tú hơi đỏ mặt, nhẹ nhàng ho một tiếng.

"Cửa sổ?!" Lê Quyên Quyên le lưỡi: "Được rồi, may là tầng một, nếu như ở trên tầng cao, vậy thì có án mạng rồi!"

"Hơ hơ, cậu nghĩ chưa từng có sao, trước kia lúc ở thành phố S, tên đó thật sự đã leo đến cửa sổ tầng ba, sau đó còn sống chết không thừa nhận!" Quách Thanh Tú che miệng cười.

Lê Quyên Quyên đỏ mặt hột: "Mấy người đứng là yêu đến quên cả mạng sống, thật phục hai người, hôm nay có tiết mục gì không?"

Quách Thanh Tú im lặng một hồi, cười nói: “Anh ấy đưa tớ về nhà”

Ánh mắt Lê Quyên Quyên chú ý đến chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay Quách Thanh Tú: "Oa, hay quá nhò, bây giờ đã cầu hôn cậu rồi?"

"Khụ!" Quách Thanh Tú ho nhẹ một tiếng, người đàn ông nào đó tới qua còn dùng thủ đoạn vô cùng lưu manh để ép cô kết hôn, trong lúc thần trí mơ màng cô đã đồng ý. Tên khốn này lại còn ghi âm, muốn chối cũng không được, huống chi, trong đoạn ghi âm kia, còn có tiếng rên rỉ mất hồn của cô. Cô hận không thể trốn xuống gầm bàn, chui xuống cái lỗ nhỏ trên sàn nhà...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Sống mái với nhau tôi phải cướp được em

“Bữa sáng đến rồi!”

Lâm Việt Thịnh bung khay thức ăn ra, bên trong có món trứng gà đã được rán vàng óng, còn có chân giò hun khói và bánh mì.

Lê Quyên Quyên nhanh chóng rời khỏi, mượn cớ có việc để trốn đi, cô ấy cũng không muốn làm cái bóng đèn lớn một nghìn oát.

Quách Thanh Tú ngửi mùi bữa sáng thơm phức do hân nấu, uống một ngụm sữa ấm.

“Thật không ngờ tôi lại có thể ăn bữa sáng do anh làm đó.”

Có đôi lúc, hạnh phúc tới quá đột ngột, tựa như một ảo giác, khiến cô cảm thấy ngoài tầm với.

“Khà khà, sau này mỗi ngày tôi đều sẽ nấu bữa sáng như vậy cho cô.”

Lời yêu thương quan tâm như vậy được nói ra từ trong miệng của Lâm Việt Thịnh thật là dễ nghe.

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn lên môi cô.

Cô thử chủ động hôn lại hân, hai người dần dần ngã xuống ghế salon.

Sáng sớm ánh mặt trời rực rỡ, nghỉ ngơi cả đêm, hai người đều tràn đầy tinh lực.

Lâm Việt Thịnh vén áo ngủ của Quách Thanh Tú lên. Cô không mặc áo trong, thân hình hấp dẫn mê người.

Lâm Việt Thịnh hôn lên điểm nhấp nhô của cô, đầu lưỡi hơi dùng lực, Quách Thanh Tú khó nén nổi liền phát ra tiếng rên rỉ.

Thời gian xuất phát của hai người bởi vì “bữa sáng” ngoài ý muốn lần này mà đã bị chậm trễ mất một tiếng.

Quách Thanh Tú thay xong quần áo, xe của Lâm Việt Thịnh đã đợi cô ở bên ngoài.

Đã từng tưởng tượng vô số lần đến cảnh tượng bước vào nhà hân, cuối cùng cũng thực hiện được rồi.

Trong lòng của Quách Thanh Tú xao động không yên.

Cô vô cùng căng thẳng.

“Em, em không biết nói gì cho phải.”

Lâm Việt Thịnh quan sát Quách Thanh Tú, ôm cô vào trong ngực của mình.

“Người phụ nữ của anh, chỉ cần anh thích là được rồi, những việc khác em không cần phải quan tâm...”

Sự cưng chiều của Lâm Việt Thịnh khiến cho tâm trạng của Quách Thanh Tú hơi thả lỏng một chút.

Chiếc xe từ từ rời khỏi khu vực thành phố Paris, chậm rãi chạy đến vùng ngoại thành.

“Còn bao lâu nữa thế?”

Con người đen nhánh của Lâm Việt Thịnh trợn lên nhìn cô: “Đừng căng thẳng được chứ? Thả lỏng một chút...”

“Được rồi...”

Lâm Việt Thịnh mở nhạc trong xe, Quách Thanh Tú từ từ thả lỏng.

Xung quanh từ từ biến thành rừng cây, xe càng chạy càng sâu, dần dần, có thể nhìn thấy các trạm gác, có bảo vệ mặc trang phục nguy trang đi tuần trên trạm gác.

Quách Thanh Tú có chút giật mình: “Lâm Việt Thịnh, sao em lại có cảm giác anh đang đưa tôi vào vùng cấm quân sự vậy?”

“Khà khà, ba anh sợ chết, cho nên đã xây dựng rất nhiều trạm gác, ông ấy thiếu cảm giác an toàn!”

Còn chưa tới nhà họ Lâm, Quách Thanh Tú đã cảm nhận được sự uy vũ của ông Lâm rồi.

Sau khi chậm rãi đi qua mấy trạm gác, phía trước xe xuất hiện một tòa lâu đài cổ kiểu Âu.

Tâm trạng của Quách Thanh Tú lại một lần nữa trở nên nặng nề, thảo nào thám tử tư nói là một quý tộc siêu phàm, thì ra thế lực của nhà họ Lâm lớn như vậy, lớn đến độ cô không thể nào tưởng tượng nổi.

Trước đây, cô không thể hiểu được Lâm Việt Thịnh, hiện tại, cô đã có thể hiểu được tất cả.

“Cậu ba, cậu đã trở về rồi!”

Xe của Lâm Việt Thịnh dừng lại, lập tức có bảo vệ tới mở cửa, bọn họ đều mặc trang phục nguy trang.

“Đi thôi!”

Lâm Việt Thịnh cầm tay Quách Thanh Tú, đi vào bên trong.

“Người đẹp Thanh Tú...”

Đột nhiên có một giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền tới, Quách Thanh Tú quay đầu lại, nhìn thấy một cậu bé chạy tới từ trong vườn hoa ở bên cạnh lâu đài.

Quách Thanh Tú tròn to mắt: “Witt...”

“Ba...” Witt cung kính gọi một tiếng.

Quách Thanh Tú ngăn người: “Con, con vừa mới gọi chú ấy là gì?”

Witt cười tươi rói: “Chú ấy ạ, chú ấy là ba con, sao thế ạ?”

Tim Quách Thanh Tú nhảy loạn lên, giống như người sắp chết gặp được cọng rom cứu mạng, cô căng thẳng nắm chặt lấy bả vai của Witt, giống như khó thở: “Con mấy tuổi rồi?”

Witt khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Việt Thịnh, dường như đang chờ đợi mệnh lệnh của hắn.

“Là thằng bé! Bảy tuổi.”

Lâm Việt Thịnh thân nhiên nói.

“Cái gì!!!” Quách Thanh Tú suýt chút nữa thì ngất xỉu, là thằng bé, là thằng bé!! Là con của cô, cô tưởng thằng bé đã chết rồi.

Quách Thanh Tú bất chấp tất cả ôm Witt vào trong lòng, nước mắt kích động giống như hạt trân châu không ngừng rơi xuống.

“Witt, cháu là con của cô...”

Hai mẹ con ôm chặt lấy nhau, Quách Thanh Tú xúc động không nói nên lời.

Một hồi lâu, Quách Thanh Tú mới từ từ đứng dậy, cô tức giận đi tới trước mặt Lâm Việt Thịnh, một nắm tay trắng như phấn lao tới.

“Khốn nạn, anh là đồ khốn nạn, anh dám lừa em!! Không phải anh nói thằng bé chết rồi sao? Tại sao anh lại làm như vậy?”

Quách Thanh Tú bị cảm xúc đau buồn và phẫn nộ đan xen bao phủ, tên khốn nạn này, lại dám lừa cô nói rằng con đã chết, hại cô đau khổ nhiều năm như vậy.

Lâm Việt Thịnh cũng không phản kháng, mặc cho cô đánh, cho đến khi cô đánh mệt rồi, anh mới nắm lấy hai tay của cô.

“Khi đó, thằng bé cũng mắc virus HVE, sống chết chưa biết, anh không muốn để em ôm hi vọng, sau đó lại đau khổ một lần nữa...”

Lâm Việt Thịnh ngưng mắt nhìn cô thật sâu: “Anh chỉ muốn một mình mình gánh chịu tất cả đau khổ là được rồi, hiện tại, không phải thằng bé đã quay trở lại bên cạnh em rồi hay sao?”

“Khốn nạn, đó là suy nghĩ của anh, anh lúc nào cũng tự ý quyết định, Witt, theo mẹ rời khỏi nơi này.”

Quách Thanh Tú nắm lấy tay Witt, tức giận đi ra ngoài, cô muốn đưa bảo bối của mình đi.

“Mẹ...”

Witt yếu ớt gọi một tiếng, lúc này Quách Thanh Tú mới dừng lại, quay đầu chăm chú nhìn Witt.

“Vừa rồi con gọi ta là gì?”

“Mẹ ạ! Mẹ mẹ mẹ...” Witt gọi liên tiếp mấy tiếng, trong lòng Quách Thanh Tú dâng lên một dòng nước ảm, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Witt.

Thảo nào vừa gặp mặt cô đã thích đứa nhỏ này, cậu bé thật sự rất giống Lâm Việt Thịnh.

Đặc biệt hiện tại khi hai người đứng cùng một chỗ, hai người một lớn một nhỏ, giống như được khắc ra cùng một khuôn vậy.

Quách Thanh Tú lúc này mới giật mình, mình thật sự rất ngốc, lúc trước lại không nhìn ra.

“Mẹ, mẹ đừng vứt bỏ ba mà, ba rất yêu mẹ đó.”

Trình độ mặt dày mảy dạn của Witt hoàn toàn được truyền từ Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh đứng im tại chỗ: “Rất nhiều chuyện không giống như em tưởng tượng, nếu như em cảm thấy chưa hả giận, đợi kết hôn xong, em lại ra sức trừng phạt anh, được chứ?”

Quách Thanh Tú khẽ hừ một tiếng: “Nể mặt con trai, tạm thời không tính toán với anh.”

Lâm Việt Thịnh khẽ nhếch miệng, trong mắt hiện lên vẻ thâm tình.

“Witt, đi tìm bác hai của con, ba và mẹ có chuyện phải đi tìm ông nội.”

“Được ạ, tạm biệt ba, mẹ, con đi trước đây, tối nay mẹ phải đến tìm con nhé!” Witt giơ tay về phía Quách Thanh Tú, sau đó sải bước rời đi.

Trong một khoảng thời gian ngắn, nhìn con trai của mình lớn như vậy, trong lòng Quách Thanh Tú còn có một cảm giác khó tin.

Đây là đang nằm mơ sao?

“Đi thôi!”

Lâm Việt Thịnh cầm tay Quách Thanh Tú, dịu dàng đưa mắt nhìn cô.

Từ sau khi đi vào lâu đài này, cả người Quách Thanh Tú liền trở nên căng thẳng, có lẽ là do niên đại lâu đời, lâu đài cổ này tỏa ra một luồng khí âm u lạnh lẽo.

Trên vách tường, khắp nơi đều có thể nhìn thấy sừng hươu bị chế thành vật xét nghiệm, còn có đầu gấu đen các loại, Quách Thanh Tú đột nhiên bị giật mình.

Ở cuối hành lang dài, có một phòng sách xa hoa.

Phía sau chiếc bàn vuông gỗ hồng cổ điển rộng rãi, có một bóng người uy nghiêm và nhiều tuổi đang ngồi.

“Ba, con đưa Quách Thanh Tú về rồi!”

Lâm Việt Thịnh nghiêm túc nói, hần nắm chặt lấy tay của Quách Thanh Tú.

Ông Lâm nheo mắt lại, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cô.

“Mấy ngày nữa là con phải kết hôn với Sophie rồi, con đưa cô ta trở về làm gì?”

“Ba, con tới nói cho ba biết, con không thể kết hôn với Sophie, người phụ nữ con thích là cô ấy, con chỉ cần cô ấy.”

“Thằng khốn, mày lại dám lấy một đứa con gái họ Quách, xem ra mày chán sống rồi. Người đâu!”

Ông Lâm uy hiếp cất tiếng gọi, lập tức có hai bảo vệ đi vào, bắt lấy Quách Thanh Tú.

“Ba, ba cần gì phải làm vậy chứ? Ba biết rõ chuyện kia không liên quan gì đến Thanh Tú, không phải do cô ấy làm.”

“Lập tức đưa người phụ nữ này đi, nhốt vào trong nhà giam.”

Ông Lâm ra lệnh, Quách Thanh Tú ngây người, cảnh tượng này hoàn toàn không giống với những gì cô nghĩ.

Đúng vậy, đã qua nhiều năm như vậy, cô suýt chút nữa đã quên mất, nhà họ Quách của cô có mối thù sâu nặng với nhà họ Lâm.

Có lẽ là do quá hạnh phúc, đã khiến cô quên hết tất cả.

“Ba, ba không thể đưa cô ấy đi...”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh u ám, hần ngang nhiên đối đầu với ba của mình, ngăn cản trước mặt đám bảo vệ.

“Hôm nay, không ai được phép đưa người phụ nữ này đi, nếu không, tôi không dám bảo đảm tôi sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Trong mắt của Lâm Việt Thịnh bắn ra ánh sáng cuồng loạn.

Dường như, nếu ai dám đưa Quách Thanh Tú đi, hần sẽ liều mình ngăn cản.

Ông Lâm tức giận đứng lên, đập mạnh cuốn sách ở trong tay lên mặt bàn.

“Thằng mất dạy, tao thấy mày đã chán sống rồi đấy, lại dám ngang nhiên chống lại tao, người đâu, nhốt cả nó lại.”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh uy sục, hần nhìn ông Lâm, rồi lại nhìn Quách Thanh Tú.

Đã sớm biết đưa Quách Thanh Tú trở về sẽ có kết quả này.

Lâm Việt Thịnh và Quách Thanh Tú đều bị nhốt trong phòng giam.

“Ba của anh vẫn còn nhớ mối thù của hai nhà sao?” Quách Thanh Tú hỏi dò.

Khuôn mặt Lâm Việt Thịnh u ám, ánh mắt có chút thất thần.

“Ừm, đây cũng là nguyên do đã qua nhiều năm như vậy, anh không dám liên lạc với em. Ba không giết em, điều kiện chính là, anh không được liên lạc với em, hôm nay, ông ấy không ra tay với em ngay tại chỗ, đã là nể mặt anh rồi.”

“Xin lỗi, em không biết sự việc lại trở thành như vậy, nếu như biết sớm có kết cục như vậy, em sẽ không nói ra những lời ngốc nghếch đó.” Quách Thanh Tú đau buồn nói.

Lâm Việt Thịnh đưa tay nắm lấy bả vai của cô.

Bầu không khí trong nhà giam có chút âm u lạnh lẽo, hần cởi comple của mình ra, khoác lên trên người của Quách Thanh Tú.

Để tạo cho người nhà hần một ấn tượng tốt, cô đã cố ý mặc một chiếc váy, hiện giờ lạnh đến nỗi toàn thân run lên.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Quách Thanh Tú bất lực hỏi.

Vừa mới đặt chân vào nhà họ Lâm đã bị nhốt lại, làm thế nào mới được đây?

“Em đừng nghĩ nhiều, ba không ra lệnh giết em, vậy thì chúng tôi chúng ta vẫn còn cơ hội xoay chuyển, cứ chờ một chút đã!”

Lâm Việt Thịnh ôm Quách Thanh Tú vào trong ngực.

Qua một hồi lâu, Lâm Việt Thịnh lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Lê Hùng Việt.

Quách Thanh Tú kinh ngạc nhìn hần, cho đến hôm nay, cô vẫn cảm thấy, cái ôm của người đàn ông này ấm áp an toàn như vậy.

Có hần ở bên, mọi thứ đều an toàn, cô không cần lo lắng gì hết.

“Cậu chủ, nghe nói cậu bị ông chủ nhốt lại?”

“Ừm, hiện giờ tôi đang ở trong phòng giam, buổi tối cậu hãy nghĩ cách vào đây, đưa cho bọn tôi một vài món đồ...”

Lâm Việt Thịnh nhấn mạnh vào hai chữ món đồ, hần biết rõ có lẽ có người đang nghe lén.

Nói xong, hắn lại gửi tin nhắn cho Lâm Thanh Tùng.

Quách Thanh Tú chỉ ngồi người ngồi ở một bên, không giúp được gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Không đồng ý hôn sự của các người

Ánh sáng trong phòng giam rất tối, chỉ có một cái bóng đèn cũ đã có phần ố vàng, lẳng lẳng chiếu sáng góc tường.

Toàn bộ phòng giam dưới mặt đất đều dùng gạch xây thành, tuy là khô ráo, nhưng vẫn rất lạnh.

Quách Thanh Tú trốn trong lòng Lâm Việt Thịnh, nhiệt độ cơ thể của hắn không ngừng xuyên qua áo quần mà truyền đến thân thể cô.

Không biết đến lúc nào, cô bị một tiếng nói đánh thức.

Mở mắt ra, bóng dáng của Lê Hùng Việt từ ngoài tiến vào.

Lâm Việt Thịnh nhẹ nhàng buông Quách Thanh Tú ra.

"Cậu chủ!"

"Sao rồi? Lấy được không?"

Lê Hùng Việt lắc đầu, "Lúc mới vào đến đã bị đoạt mất rồi, xem ra lần này ông ấy rất tức giận, cậu chủ, không còn cách nào rồi."

Lâm Việt Thịnh nắm một nắm thật mạnh lên hàng rào.

"Có điều, ba ngày sau lại có một cơ hội tốt."

"Tốt cái rắm, ba ngày sau tôi đã tiến hành hôn lễ với Sophie rồi."

"Khà khà, ý của tôi chính là như vậy, đến lúc đó, mọi khả năng đều có thể xảy ra, thế nên còn phải nhờ cậu chủ tạm thời bình tĩnh một chút."

Lời của Lê Hùng Việt khiến Lâm Việt Thịnh sáng tỏ thông suốt.

"Cậu đi ra ngoài đi, toàn bộ việc cần chuẩn bị thì chuẩn bị cho xong, nhớ kỹ, tuyệt đối không được để bất cứ tin tức gì rò rỉ ra đây."

"Vâng, tôi đi làm việc, cậu chủ nghỉ ngơi đi."

"Đi đi."

Bóng dáng Lê Hùng Việt nhanh chóng biến mất ở cửa chính, Quách Thanh Tú vẫn còn hơi mờ mờ.

"Ngủ một chút nữa đi!"

Giọng nói của Lâm Việt Thịnh hơi khàn khàn, đôi mắt ửng đỏ, xem ra là cả đêm không ngủ.

"Nếu em chưa từng xuất hiện, có phải anh sẽ kết hôn với Sophie không?"

Đó là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, tràn đầy hơi thở thanh xuân, một cô gái như thế, chỉ cần những chàng trai khác liếc mắt nhìn qua là không quên được rồi.

Huống hồ lại còn cưới về làm vợ mình.

Lâm Việt Thịnh nguy hiểm mà hít một hơi, không khách khí mà nói với Quách Thanh Tú: "Có phải em muốn anh "làm" em ngay ở chỗ này không?"

Mặt Quách Thanh Tú cũng khá dày, "Ha, chúng ta vẫn chưa thử làm ở trong tù đâu."

Trong mắt Lâm Việt Thịnh hiện lên một tia ham muốn, "Vậy chi bằng ở chỗ này thử một lần?"

Quách Thanh Tú lấy tay đẩy hắn ra: "Tránh tránh tránh, cả đầu anh toàn là suy nghĩ bậy bạ, trừ làm ra thì vẫn là làm, mau nghĩ cách đi kia."

Cái tên này, đã bị nhốt vào tù rồi mà vẫn còn Tú tư đi làm loại chuyện đó, một chút nôn nóng muốn đi ra ngoài cũng không có.

"Không phải Lê Hùng Việt đã nói rồi sao, ba ngày nữa!"

Sáng ngày hôm sau, Lâm Thanh Tùng mang theo Witt đến nhà giam thăm đôi vợ chồng hoạn nạn này.

"Hà, chú Ba, ở chỗ này lằng mạn không? Hai đứa tôi qua có làm gì không đấy?"

Lâm Thanh Tùng không đứng đắn nói.

Lâm Việt Thịnh muốn vung ra một cái tát, "Cút, ông đây để anh tới là để nói mấy thứ tào lao này sao?"

Lâm Thanh Tùng nhanh nhẹn né tránh, hấn chạy đến bên chỗ Quách Thanh Tú cười nói, "Em dâu à, em mau quản lý chồng của em kia, thật đúng là một tên cuồng bạo lực, xem ra tối qua nhất định là chưa được thỏa mãn dục vọng rồi, dẫn đến lửa giận trong lòng tăng cao."

"Khụ..." Quách Thanh Tú khẽ ho một tiếng, "Anh Hai à, nơi đây còn có trẻ con, xin đừng nói lộ liễu đến như vậy."

"Ồi chào, đúng rồi, Witt, anh thiếu chút nữa đã quên mất, có điều, nhóc con bảy tuổi hẳn là nghe không hiểu gì đâu."

Witt không để ý đến, lập tức đi thẳng tới trước mặt Quách Thanh Tú, cách hàng rào sắt, lo lắng mà nhìn mẹ của mình.

"Mẹ, mẹ khó chịu sao?"

Quách Thanh Tú từ khe hở hàng rào sắt vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve trán Witt.

"Cục cựa, mẹ không khó chịu, chỉ cần có thể gặp lại con, phải làm gì mẹ cũng cam Tú tình nguyện."

Quách Thanh Tú đã không còn bối rối bất lực giống như trước đây, có con trai chống đỡ, cô không còn sợ gì cả.

"Mẹ, con sẽ cứu mẹ ra ngoài, mẹ đừng sợ."

"Ừ, mẹ không sợ!"

Quách Thanh Tú đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của Witt, đứa trẻ này, đáng yêu thật xinh đẹp.

"Khụ, mẹ con hai người có cần buồn nôn như thế không hả!"

Lâm Thanh Tùng tỏ vẻ kháng nghị.

Witt vô cùng oan ức, "Bác Hai, rất nhiều năm cháu không được gặp mẹ rồi, hơn nữa mẹ lại xinh đẹp như vậy, nên đương nhiên phải quần quít với mẹ hơn rồi."

"Khục, nếu không phải là nhờ bác Hai của cháu, đến bây giờ cháu còn không biết là mình có một bà mẹ đâu?"

"Được rồi, hai người đừng ồn ào nữa, đi ra ngoài đi, ở chỗ này lâu sẽ khiến ba biết được."

Lâm Việt Thịnh cắt đứt lời của bọn họ, giai đoạn này không phải thời điểm thích hợp để nói chuyện nhà.

"Được rồi, chú Ba, chú phải chăm sóc em dâu thật tốt đấy, đừng để em ấy quá cô đơn một mình..." Lâm Thanh Tùng cố ý nhướn lông mày một cái.

Lâm Việt Thịnh đập một đập, Lâm Thanh Tùng sợ đến chạy quanh né tránh.

Thật ra một đập này của Lâm Việt Thịnh vốn dĩ không đập trúng hấn, nhưng động tác của hấn quá khoa trương, chọc cho Quách Thanh Tú và Witt đều vui vẻ cười rộ lên.

Lâm Thanh Tùng kéo bà vai Witt, hai bác cháu nhanh chóng rời khỏi phòng giam dưới mặt đất.

"Anh sắp xếp cho Witt tới tìm em sao?"

Quách Thanh Tú hỏi, đôi tay của Lâm Việt Thịnh ôm lấy Quách Thanh Tú, vị trí hai người đảo ngược, hấn dựa lưng vào trên hàng rào sắt, để Quách Thanh Tú dựa vào người hấn.

Hấn nâng đôi mắt đen nhánh lên, dịu dàng nồng nàn nhìn cô, "Ừ, trước đây anh vẫn cho rằng, lừa em, nói rằng thằng bé đã chết thì em sẽ quên nó. Thật không ngờ, trong máy vi tính của em vẫn còn lưu giữ những thứ kia, thế nên, anh nhờ Lâm Thanh Tùng mang theo thằng bé ra ngoài tìm em..."

Quách Thanh Tú kinh hãi kêu lên: "Anh xem lên máy vi tính của em?"

"Không cần thận nhìn thấy mà? Hơn nữa, em quay phim lại không phải là để cho bọn anh xem sao? Được rồi, bao giờ thì em cho Witt xem? Để thằng bé biết được, nó có một người mẹ yêu thương nó biết bao."

Vánh mắt Quách Thanh Tú hơi ươn ướt, "Lâm Việt Thịnh, đồ khốn nạn nhà anh, anh biết không? Witt là món quà tuyệt vời nhất anh tặng cho em!"

Đôi mắt Lâm Việt Thịnh ẩn chứa ý cười, hần cúi đầu, mập mờ nói nhỏ bên tai cô, "Có muốn có thêm một món quà nữa không?"

Quách Thanh Tú ngu ngơ nhìn hần, thêm một món quà nữa? Lễ nào có đến hai Witt?

Đôi mắt với ánh mắt sắc tình của Lâm Việt Thịnh, cô bỗng chốc hiểu ra, "món quà" mà cô nghĩ và "món quà" mà hần nghĩ là không giống nhau.

"Đồ khốn, trong đầu anh toàn nghĩ cái gì vậy?"

"Em thật sự muốn biết sao?" Bàn tay to lớn của Lâm Việt Thịnh cách lớp áo quần sờ mờ sau lưng Quách Thanh Tú, động tác kia từng chút từng chút khiến cho Quách Thanh Tú ngứa ngáy khó nhịn, trong lòng tựa như có vô số con kiến đang bò tới bò lui.

"Anh hiểu lầm rồi, ý em không phải là cái này, um..."

Quách Thanh Tú còn chưa dứt lời, nụ hôn nóng bỏng của Lâm Việt Thịnh đã rơi xuống chặn lại, khiến tiếng nói của cô bị ngăn lại trong cổ họng.

Hần cuồng nhiệt, kích động mà hôn, cần quét qua từng điểm trong khoang miệng của cô, liếm mút toàn bộ thứ nước ngọt ngào trong miệng cô.

Trong phòng giam, truyền đến hai tiếng thở dốc nặng nề.

"Không được, không thể ở chỗ này..."

Trong nhà giam vô cùng đơn giản, sàn nhà là bề mặt gạch khô cứng, bên trong có một cái ghế, còn có một cái bàn hình vuông.

Trừ những thứ ra thì chẳng còn gì nữa.

Quách Thanh Tú thật sự không muốn làm tình ở nơi này, nơi này không thích hợp để làm tình.

"Không phải em muốn quà sao? Nhận quà còn phải phân chia hoàn cảnh sao?" Giọng điệu Lâm Việt Thịnh lộ vẻ lưu manh, ánh mắt mang theo thật nhiều dục vọng, hơi thở của hần hơi hỗn loạn, chậm rãi hôn lên vành tai của cô.

"Um..."

Cảm giác tê dại, như tia chớp nổ tung trong đầu cô, khiến hơi thở của cô càng thêm rối loạn.

Lâm Việt Thịnh bỗng nhiên bế cô lên, đặt lên mặt bàn, nâng đùi phải của cô lên.

"Cục cưng, anh yêu em, em thoải mái không?" Nụ hôn của Lâm Việt Thịnh càng lúc càng nồng nhiệt, mặt của hần cũng nóng hổi, vuốt ve da thịt mịn màng của cô, mang đến từng đợt khoái cảm cho cô.

Đầu Quách Thanh Tú ngửa ra sau, bộ ngực dựng thẳng, để mặc cho hần hôn lên từng tấc da thịt của cô.

Trải qua trăm ngàn cách trở mới có thể về lại bên nhau, tình yêu giữa hai người muốn truyền đạt thế nào cũng không thể truyền đạt hết được.

"Cục cưng, em thật sự quá quyến rũ rồi!"

Lâm Việt Thịnh không chút tiếc lời ca ngợi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú nhuộm đầy vẻ thẹn thùng.

Cô khẽ giương đôi môi nhỏ hình cánh hoa hồng của mình, tiếng rên rỉ vui sướng, theo động tác của Lâm Việt Thịnh, không ngừng tràn ra từ đôi môi của cô.

"A... um..."

Rất nhanh chóng, trong phòng giam chỉ còn lại tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ, đan xen với âm thanh gấp rút của hần.

Sau nửa tiếng, trận bão tố này cuối cùng cũng ngừng lại.

Âu phục trên người Lâm Việt Thịnh vẫn còn hoàn chỉnh, cái váy của Quách Thanh Tú lại bị cuộn lên thật cao, trên da thịt trắng nõn, vết hôn in đầy tựa như những trái ô mai.

Lâm Việt Thịnh chăm chú sửa sang lại váy cho cô, sau đó cởi áo vest của mình ra bọc kỹ người cô lại.

"Cục cưng, em vẫn xinh đẹp hấp dẫn như trước, thật căng chặt..."

Khuôn mặt Quách Thanh Tú đỏ ửng không thôi, cô mệt mỏi tựa vào lòng hắn.

Cô dùng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình dán lên lồng ngực của hắn, lắng lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Lúc này, an bình ầm áp, cho dù ngày mai có bão tố lớn hơn chẳng nữa, cô cũng sẽ có khả năng để ứng đối.

"Em từng thấy anh và Sophie ở bên nhau, anh chưa từng thích cô ta sao?"

Lâm Việt Thịnh thấy được vẻ ghen tuông trong mắt Quách Thanh Tú, khóe miệng giương lên lộ ra nụ cười đắc ý. Tại sao cái cảm giác này lại sáng khoái đến thế nhỉ?

"Khà khà, em và Dương Diệp Sinh ở bên nhau cũng nhiều năm như vậy, em chưa từng thích hắn sao?"

Lâm Việt Thịnh mỉa mai châm biếm lại, Quách Thanh Tú ngẩn ra, sao cô chưa từng nghĩ đến những thứ này?

"Em và hai người khác nhau, em với Dương Diệp Sinh chỉ là bạn bè, không có quan hệ yêu đương. Mà anh cùng Sophie không giống, cô ta là vị hôn thê của anh, ba của anh đã cho chép, những lúc chỉ có hai người ở với nhau, em cũng không tin anh không sinh ra ý nghĩ xấu xa gì với cô ta?" Quách Thanh Tú mạnh mẽ phản bác.

"Em muốn anh thừa nhận anh có gì đó với cô ta thì em mới vui sao?" Lâm Việt Thịnh có vẻ như suy nghĩ mà ngược cầm lên, chăm chú nhìn Quách Thanh Tú.

"Vậy chính là có sao?" Quách Thanh Tú bắt đầu giận dỗi.

Đôi mắt đen của Lâm Việt Thịnh chăm chú nhìn cô, không lên tiếng, trầm mặc.

Về mặt này khiến cho Quách Thanh Tú vô cùng giận dữ, cô xoay người không nhìn hắn nữa.

Khốn kiếp khốn kiếp, chắc chắn anh có qua lại với cô ta!!

Lâm Việt Thịnh ôm lấy cô từ đằng sau, "Em không có lòng tin với anh vậy sao? Hay là nói em không có lòng tin với chính mình?"

Quách Thanh Tú tức giận vùi mặt vào trong góc, không nói gì.

Bàn tay to lớn của Lâm Việt Thịnh mon trón trên gò má cô.

"Đồ ngốc, thật là đồ ngốc nhất trong các đồ ngốc, đàn bà bên cạnh anh, chỉ cần anh muốn, thì cần bao nhiêu là có bấy nhiêu, thế nhưng đó đều không phải là điều anh muốn, người anh yêu chính là em, anh chỉ muốn một mình em, đã hiểu chưa?"

Quách Thanh Tú vẫn ngồi rầu rĩ như cũ.

"Nếu như anh thật sự thích Sophie dù chỉ một chút, vậy thì con của anh và cô ta đã lớn cả rồi, hiểu chưa?"

Quách Thanh Tú bỗng nhiên xoay người qua, hồi lâu sau, cô đưa tay bóp cổ hắn: "Anh dám!"

"Ồ, em to gan thật, dám mưu sát chồng cơ đấy..." Lâm Việt Thịnh khoa trương kêu lên.

"Hừ, ai bảo anh với cô ta nhiều năm như vậy..."

"Đồ đàn, đã bảo với em là không có rồi!!"

"Có!"

"Không có..."

"Có, có, có... Úm..."

Miệng Quách Thanh Tú cuối cùng bị chặn lại, cô lại ngã vào lòng Lâm Việt Thịnh thêm lần nữa, tiếng cãi vã cuối cùng cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Cả nhà lưu vong

Ba ngày sau, hôn lễ của Lâm Việt Thịnh đúng ngày cử hành.

Trong một toà giáo đường hoa lệ, khách khứa ngồi đầy, lúc này, Lâm Việt Thịnh mới được thả ra.

Hắn mặc âu phục của chú rể, đi tới đi lui giữa đám người, cô dâu Sophie vẫn chưa tới.

Lâm Việt Thịnh cầm điện thoại di động lên, đáng một cuộc điện thoại.

"Chuẩn bị xong chưa?"

"Tất cả đã ổn thôi rồi, cậu chủ!"

Vào lúc này, trong phòng giam dưới mặt đất của Lâm gia, bóng dáng của Witt xuất hiện gần phòng giam.

"Cậu chủ nhỏ, ông chủ có dặn dò, bất kể ai cũng không được vào phòng giam dưới mặt đất." Vệ sĩ đứng canh cửa mặt không biểu cảm nói.

"Bất kể ai? Vậy chắc chắn không bao gồm em rồi, để em vào đi, em nhớ mẹ của em, em muốn gặp mẹ."

Bé con Witt ngoan cố nói, vệ sĩ đứng canh cửa, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, ai cũng không lên tiếng, có điều cũng không cho vào.

"Nhanh lên, em muốn đi vào gặp mẹ!" Witt sốt ruột nói.

"Không được đâu, cậu chủ nhỏ, tôi nghĩ, bất luận ai cũng bao gồm cả cậu!"

"Hừm, các anh nhớ kĩ đó, các anh đắc tội với em, các anh không có kết quả tốt đẹp đâu."

Witt tức giận rời khỏi.

Một lát sau, Witt lại đến nữa.

Lần này, cậu bé mang theo hai cái bánh ga tô đến.

"Hai anh vệ sĩ, các anh vất vả rồi, nắng nóng như vậy, các anh chắc chắn rất khát, trước tiên ăn bánh gato nào!"

Witt tươi cười, tỏ vẻ lấy lòng nói.

Hai gã vệ sĩ nhìn nhau, lúc này mới buổi sáng, làm gì có nắng gắt, hơn nữa, ăn bánh gato cũng không thể giải khát mà!

Có điều, ông giới con này ở đây ồn ào cả nửa ngày, nếu còn không ăn, vậy chắc chắn sẽ còn náo loạn tiếp nữa.

"Mau ăn đi, chẳng lẽ em còn hạ độc sao!"

Witt bực bội cao giọng.

Hai gã vệ sĩ không dám phản kháng nữa, mỗi người vâng vâng dạ dạ mà cầm một cái bánh gato lên, tổng vào trong miệng, có điều, cái bánh gato này mùi vị cũng ngon thật.

Witt đắc ý nhìn bọn hắn, thật lâu sau, cả hai gã đều hôn mê bất tỉnh.

Witt vỗ tay một cái, "Bác Hai, đến lượt bác ra tay rồi."

Lâm Thanh Tùng lập tức trong góc phòng chui ra.

"Nhóc con, vẫn là cháu lợi hại!"

"Tất nhiên rồi..."

Witt dương dương tự đắc, Lâm Thanh Tùng ôm một đồng áo quần đi đến.

Quách Thanh Tú đang buồn bực đi tới đi lui trong phòng giam, tối hôm qua Lâm Việt Thịnh đã bị mang đi, một đêm này, một mình cô cô đơn trải qua.

Nghĩ đến hắn sẽ phải cùng người phụ nữ khác kết hôn, trong lòng của cô rất khó chịu.

"Mẹ..."

Witt la lên một tiếng, Quách Thanh Tú vội đi tới, tay vịn vào hàng rào sắt.

"Sao vậy?"

"Mẹ, nhanh chóng thay áo quần này vào, chúng ta lập tức đi..."

Witt giật lấy áo quần trong lòng Lâm Thanh Tùng, nhét vào khe cửa cho Quách Thanh Tú.

"Tránh ra một chút, để anh mở cửa."

Lâm Thanh Tùng cầm chìa khoá lục soát được trên người vệ sĩ, mở ổ khoá trên cửa sắt ra.

Mấy phút sau, Quách Thanh Tú mặc quần áo vệ sĩ, từ trong phòng giam dưới lòng đất đi ra.

Bộ quần áo này mặc trên người cô, rõ ràng có sự chênh lệch lớn, trên đầu cô còn đội cái mũ, che toàn bộ mái tóc đen lại.

"Thế nào?" Quách Thanh Tú không tự tin cho lắm, hoảng hốt lo sợ, rất sợ bị người phát hiện.

Lâm Thanh Tùng sờ cằm, quan sát từ trên xuống dưới.

"Ừm, đồng phục thật hấp dẫn! Em dâu, bây giờ anh hối hận rồi, chỉ bằng cứ để chú Ba kết hôn với Sophie đi, em đi theo anh là được rồi." Lâm Thanh Tùng cố ý đùa giỡn.

Witt đá một cái, "Bác Hai, bác dám dụ dỗ người của ba cháu, xem ra bác không muốn sống yên thân nữa rồi."

Lâm Thanh Tùng ôm hông chạy mất.

Dưới sự che chở của Lâm Thanh Tùng, Quách Thanh Tú thuận lợi rời khỏi nhà họ Lâm.

Thật ra thì chỉ cần rời khỏi được nhà giam dưới mặt đất, về cơ bản sẽ không còn chướng ngại vật gì, dù sao Lâm Thanh Tùng cũng là người nhà họ Lâm, hẳn vốn là ra vào tự do.

Hơn nữa hôm nay là ngày vui của nhà họ Lâm, hầu như chẳng kẻ nào dám rảnh rỗi đi kiếm chuyện.

Sau khi xe chạy trên đường, trái tim đang treo lơ lửng của Quách Thanh Tú mới được chậm rãi hạ xuống.

Lúc này, Lâm Việt Thịnh đang ngồi trong đội xe rước dâu, trên xe trang trí hoa hồng và cặp búp bê chúc mừng đám cưới.

Con đường này, là đường đi rước cô dâu.

Đội xe này, có hơn mười chiếc, mỗi chiếc đều có bốn gã vệ sĩ, đây đều là người giám thị của lão già Lâm, đề phòng Lâm Việt Thịnh xảy ra chuyện gì.

Mất thấy đoàn xe ngày càng đến gần nhà Sophie, Lâm Việt Thịnh có hơi nóng vội.

Nhìn đồng hồ kim cương trên tay, thời gian không nhiều lắm.

Nhưng mà bây giờ xuống xe ở chỗ này, nhất định sẽ gây nên sự chú ý của mọi người, nhiều vệ sĩ như vậy, không dễ thoát được.

Đoàn xe ngừng lại, Sophie đã mặc áo cưới xong, vô cùng xinh đẹp mà đứng ở trước cửa chính.

Tuy hôn lễ làm phô trương theo phong cách Trung Quốc, nhưng Sophie dù sao cũng là một cô gái người Pháp, sắp được gã cho người đàn ông mình yêu, một trái tim đã sớm rạo rực, hiện giờ chính là không thể đợi được nữa, muốn cùng Lâm Việt Thịnh đi vào thánh đường hôn lễ.

Lâm Việt Thịnh bước ra khỏi xe, Sophie đã gấp không thể đợi phóng đến, đưa tay đoạt lấy bó hoa trong tay Lâm Việt Thịnh.

"Tình yêu à, người ta đợi lâu lắm rồi đấy."

Có một nửa vệ sĩ cùng xuống xe, Lâm Việt Thịnh nhìn tình thế này, khẽ nhú mày.

Bỗng nhiên, hắn cúi đầu nói với Sophie mấy câu.

Sophie gật đầu, sau đó kéo tay hắn đi vào cửa lớn.

Thấy vậy, đám vệ sĩ này cũng muốn đi vào theo, Sophie ngăn cản bọn họ bên ngoài.

"Ai cũng không được tiến vào, đã nghe rõ chưa?"

Đám vệ sĩ này không dám vào nữa, đành đợi ở ngoài.

Thế nhưng lần này đợi, là đợi đến hơn một tiếng, tất cả bọn hắn đều sốt ruột, đôi cô dâu chú rể này, sao đóng cửa ở trong nhà hơn một tiếng rồi? Đang làm gì vậy? Tất cả mọi người nhìn anh, anh nhìn anh, không một ai dám xô cửa đi vào.

Cuối cùng, đội trưởng của đám vệ sĩ bèn gọi điện thoại cho lão già Lâm.

"Ông chủ, cậu chủ và cô dâu vào phòng hơn một tiếng đồng hồ rồi vẫn chưa đi ra, chúng tôi nên làm thế nào đây?"

"Đồ ngu, một tiếng đồng hồ rồi mới biết gọi điện cho tôi, lập tức phá cửa đi vào ngay!" Giọng điệu tức giận của lão già Lâm vang lên.

"Vâng! Vâng! Chúng tôi lập tức phá cửa."

Đám vệ sĩ phá cửa phòng ra, trong phòng, Sophie bị trói ở trên ghế, trong miệng bị nhét vải bố, nước mắt lăn tuôn rơi nhìn bọn hán, cửa sổ mở toan, bóng dáng của Lâm Việt Thịnh nào còn thấy đâu.

Thảm rồi, nhất định là chạy trốn rồi, đám vệ sĩ nhao nhao mở cửa sổ đuổi theo, nhưng Lâm Việt Thịnh lúc này đã sớm được người đón đi, bọn hán làm sao mà chạy theo kịp.

Vào lúc này, một chiếc du thuyền sang trọng cập bến cảng, phía trên có mấy chữ lớn lấp lóe ánh vàng, Q-U-E-E-N.

Quách Thanh Tú đứng trên mạn thuyền, lo lắng nhìn quanh bờ cảng.

Về mặt Lâm Thanh Tùng vẫn như chẳng có việc gì cả, đi tham quan quanh du thuyền một lần, mới phớt nhợt mà đi xuống.

"Em dâu, chiếc thuyền này tốt thật đấy, lát nữa anh và mấy đứa cùng nhau bỏ trốn đi."

"Tránh tránh tránh, không phải anh còn muốn yểm trợ cho tụi em sao? Nếu anh đi, ba của anh nhất định sẽ phát lệnh truy nã toàn cầu đối với chúng ta..."

"A, mẹ mau xem kia, ba tới rồi..."

Một chiếc xe moto đang điên cuồng phóng đến bên bờ, gã đàn ông chạy xe đến cả mũ bảo hiểm cũng không đội, cả đầu tóc ngắn đều bị gió thổi rối bù.

Vóc người vạm vỡ, phóng xe nhanh như báo chạy, điên cuồng mà lao đến.

Sự ngọt ngào tuôn ra trong lòng Quách Thanh Tú, đồng thời còn mang theo một chút lo âu, sợ hán ngã xe.

Cảm tạ trời đất, mặc dù tốc độ xe cực nhanh, thế nhưng kỹ thuật lái xe của hán lại vô cùng thành thạo nhuần nhuyễn.

Chiếc xe rất nhanh chóng vượt qua đám đá vụn trên đường, đậu cạnh bờ biển, Lâm Việt Thịnh lập tức xuống xe moto, chạy thẳng đến chỗ du thuyền.

Mấy phút sau đó, hán đã leo lên thang dây treo ở mép thuyền.

"Ba, ba giỏi quá!" Witt hưng phấn mà nịnh nọt.

Lâm Thanh Tùng không cho là đúng, "Cái này mà gọi là giỏi? Vậy là cháu chưa thấy qua cái gì càng giỏi hơn đâu!"

"Cắt, bác Hai, bác đừng có chém gió nữa, tháp Paris sắp bị bác chém nát luôn rồi kia!" Witt cắt tiếng cười lớn.

Lâm Thanh Tùng đỏ mặt, xắn tay áo chạy khỏi thuyền.

"Này, Thanh Tùng, em còn có một bạn học, cậu ấy tên là Lê Quyên Quyên, làm phiền anh giúp em đề ý cậu ấy một chút."

Quách Thanh Tú vội vã gọi hán lại, lúc này đi trốn biệt, không biết năm nào tháng nào mới có thể trở về, để tránh né lão già Lâm kia, bọn họ chắc chắn không thể nào gọi điện về.

Thế nên, chuyện của công ty, tạm thời cô chỉ có thể giao cho Lê Quyên Quyên thay mặt quản lý, nếu thật sự vẫn không xong, chỉ còn cách để công ty tạm dừng kinh doanh.

Lâm Thanh Tùng đứng trên cầu thang mạn thuyền, chau mày, "Em xác định là để anh đề ý cô ta sao?"

Hán cố ý gằn hai chữ đề ý thật nặng.

Quách Thanh Tú biết hàm nghĩa trong lời của hán, giả vờ tức giận nói, "Nếu anh dám vứt bỏ cậu ấy, em sẽ không đề ý cho anh đâu!"

"Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ, he he, cam đoan lúc em trở lại, một người sẽ biến thành hai..."

Lâm Thanh Tùng cười khà khà, nhảy lên bờ, đến nâng chiếc moto màu đen Lâm Việt Thịnh vút lại lên, tự mình lái đi. Kết quả còn cố ý thể hiện, moto còn chưa chạy lên đường cái đã ngã lăn quay một cái...

"Ha ha, bác Hai, thì ra tài lái xe của bác là như vậy sao, thật là giỏi quá đi!" Witt cắt tiếng cười to.

Lâm Việt Thịnh thần nhiên ôm vai Quách Thanh Tú, "Cô gái xinh đẹp, lái thuyền thôi!"

Chiếc thuyền lớn từ từ chuyển động, chậm rãi rời khỏi Pháp.

Trên boong thuyền, cả nhà ba người đứng tập trung một chỗ.

"Mẹ, ôm con một cái!"

Witt tỏ vẻ thiếu sót tình thương của mẹ, cần vòng ôm ấm áp của Quách Thanh Tú an ủi.

Lâm Việt Thịnh xách Witt lên, sau đó ném qua một bên.

"Mau tránh ra, thằng nhóc thôi, ba còn có chuyện quan trọng cần thương lượng với mẹ của con."

"Hai người còn có chuyện gì nữa?" Witt tỏ vẻ thật phiền não, thế giới của người lớn thật là phức tạp quá đi.

"Chuyện... Tóm lại là chuyện rất quan trọng. Nói cho con nghe con cũng không hiểu đâu."

Witt tủi thân mà nhìn mẹ mình, "Mẹ..."

"Khụ..." Quách Thanh Tú hắng giọng một cái, "Đúng vậy, quả thật là có chuyện quan trọng, có điều, cái chuyện quan trọng này có thể đợi đến tối lại nói." Vừa nói vừa liếc mắt ra hiệu với Lâm Việt Thịnh, sau đó lại nhìn Witt.

"Bây giờ thì, ba con hai người cầm bản đồ xem xem, chúng ta muốn đi đâu, còn mẹ, đi làm com tối cho hai người nhé."

Trên biển khơi, một chiếc du thuyền sang trọng đón gió rẽ sóng mà đi, hướng thẳng về phía ánh trăng.

Ánh trăng bàng bạc, lặng lẽ chiếu lên boong thuyền.

Trên bàn ăn, một nhà ba người ngồi quây quần bên nhau.

Cảnh tượng ăn com trên biển như thế này, hơn nữa còn là cả nhà ba người đoàn tụ, cực kỳ hiếm thấy.

Witt hết sức hài lòng.

"Mẹ, mẹ biết không? Trước đây con vẫn luôn hỏi ba, hỏi mẹ của con ở đâu, mẹ đoán xem ba nói thế nào?"

Quách Thanh Tú ăn một miếng bánh gato, miệng cắn cái nữa, đôi mắt tron ướt nhìn về phía Lâm Việt Thịnh.

"Anh nói như thế nào, anh yêu?"

Lâm Việt Thịnh xiên một miếng bánh gato đút vào miệng Witt.

"Thằng nhóc con này, sao đang ăn mà vẫn không im miệng, không được nói chuyện, lúc ăn phải giữ yên lặng."

"Con biết rồi, ba con sai rồi!" Witt cúi đầu ăn.

Đôi mắt Quách Thanh Tú híp lại, nghi ngờ nhìn Lâm Việt Thịnh, "Anh nói như thế nào hả? Anh yêu?"

Dáng vẻ như thể không đạt được mục đích quyết không nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Người mẹ này có chút điên cuồng

"Em biết chứ? Cắt ngang người khác đang dùng com là một chuyện rất bất lịch sự!" Lâm Việt Thịnh nói một cách đầy ý vị sâu xa. Đôi mắt Quách Thanh Tú híp lại, nhú nhú mày, ngữ khí kéo dài.

"Phải không?" Quách Thanh Tú không nói nữa, sau đó bắt đầu ăn.

Buổi tối, sau khi Witt đi ngủ, Quách Thanh Tú ngồi trong phòng khách, xem tivi vệ tinh.

Đúng lúc tin tức đang được phát.

"... Theo tin tức mới nhất của đài truyền hình chúng tôi, thành phố chúng ta đã xảy ra một vụ bắt cóc táo tợn, cảnh sát nghi ngờ, kẻ bắt cóc này là một người phụ nữ mang quốc tịch Trung Quốc, tên đầy đủ của người này là Quách Thanh Tú. Phía cảnh sát treo thưởng một triệu franc cho ai bắt được người phụ nữ này, mong người dân cũng đứng ra tố cáo."

Quách Thanh Tú nhủ mày, cái lão già họ Lâm này, đúng thật là dám xuống tay, lại treo thưởng lớn đến thế để bắt cô.

"Cục cưng, đêm nay còn có chuyện quan trọng chưa làm đâu..."

Lâm Việt Thịnh đi đến phía sau ghế sofa, hai tay ôm lấy Quách Thanh Tú từ phía sau, nụ hôn nóng bỏng dừng lại nơi gò má của cô.

Quách Thanh Tú không bị bạn trai quyến rũ, oai phong凛冽 mà đẩy Lâm Việt Thịnh ra.

"Anh biết không? Cắt ngang người khác xem tivi là một việc vô cùng bất lịch sự..."

Lâm Việt Thịnh ngẩn người ra, hần nhanh chóng ý thức được sai lầm của mình.

"Cục cưng, anh sai rồi! Về sau anh cũng không dám nữa, em hãy trừng phạt anh đi?"

Quách Thanh Tú híp mắt, nghiêm túc nhìn hần, "Làm sao trừng phạt anh?"

"Phạt anh... phạt anh hôn em thì thế nào?"

"Phạt!" Quách Thanh Tú xoay người, xem tivi, cười nói, "Ba của anh lần này quyết Tú thật rồi, ông ta cầm một triệu để mua đầu của em."

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh tối sầm, tỏ vẻ phản kháng, "Kẻ nào cũng không được động đến người phụ nữ của anh."

"Ông ấy là ba của anh đấy?"

"Bất luận kẻ nào cũng đều không được phép, lần trước, ông ta nhốt em lại đã khiến anh rất căm giận rồi. Nếu lần này ông ta lại quá đáng như vậy nữa, anh sẽ không khoan tay đứng nhìn." Sắc mặt Lâm Việt Thịnh lạnh nhạt.

"Cậu chủ, cậu chủ, hình như có một chiếc ca nô đang bám theo sau theo dõi thuyền của chúng ta."

Có một gã vệ sĩ vội vã chạy vào nói.

Lâm Việt Thịnh đứng dậy, "Để anh đi xem..."

Quách Thanh Tú cũng theo hần ra ngoài.

Trên màn hình điện tử trong phòng điều khiển, quả thật có một điểm đen nhỏ hiện ra ở phía sau.

Quách Thanh Tú có phần lo lắng.

Điểm đen nhỏ này nhanh chóng biến thành ba điểm, tạo thành hình tam giác, vây quanh hông du thuyền.

Quách Thanh Tú hoảng hốt, "Làm sao bây giờ?"

Lâm Việt Thịnh lập tức ra lệnh: "Lập tức chuẩn bị chiến đấu, cho dù là kẻ nào, chỉ cần đến gần liền lập tức tấn công."

"Lâm Việt Thịnh, dù sao đó cũng là người của ba anh, cứ dùng vũ lực như vậy có phải không ổn lắm không?"

Quách Thanh Tú lo âu nói.

"Lẽ nào anh mở to mắt nhìn người phụ nữ của anh bị kẻ khác bắt đi?" Lâm Việt Thịnh cực kỳ bá đạo nói.

"Nổ súng..."

Quách Thanh Tú không suy nghĩ nhiều, lập tức rời khỏi phòng điều khiển, sau đó đi vào phòng ngủ của Witt ở trong khoang thuyền.

Qua vài phút, liền nghe được tiếng súng vang lên.

Ánh đèn mờ sáng, Witt đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn này, hoàn toàn giống Lâm Việt Thịnh.

Thằng bé ngủ yên tĩnh như vậy, Quách Thanh Tú đưa tay mon trón gò má của nó.

"Mẹ, đừng đi..."

Witt kéo tay Quách Thanh Tú, khẽ nói.

Viễn mắt Quách Thanh Tú dần ướt át, thì thào ní non đáp, "Mẹ không đi."

Một lát sau, cô mới phát hiện Witt chỉ là nói mớ, thằng bé chỉ lăm bầm vài câu, sau đó lại nhanh chóng ngủ mất.

Tiếng súng dứt quãng phía ngoài, Quách Thanh Tú lo âu mà ôm Witt.

Ròng rã bảy năm, vào lúc thằng bé cần tình yêu của mẹ nhất, cô lại không ở bên thằng bé.

Trong lòng Quách Thanh Tú cảm thấy hồ thẹn khó yên, cô đã không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ.

Đêm nay, Quách Thanh Tú mơ mơ màng màng ôm lấy con trai đang ngủ, tiếng súng ngoài kia khiến cô cảm thấy bất an.

Sáng ngày hôm sau, lúc cô tỉnh, phát hiện mình đang nằm trong lòng Lâm Việt Thịnh, trong lòng cả kinh, lập tức tỉnh táo lại.

"Con trai đâu?"

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn cô, "Cục cưng, tất cả đã có anh đây, em sẽ không sao đâu!"

"Tôi hôm qua thế nào rồi?"

Quách Thanh Tú cuống quýt muốn xuống giường mang giày, đi xem Witt, lại bị Lâm Việt Thịnh đưa tay kéo lại.

"Người phụ nữ này, trong lòng cũng chỉ có con trai, sao em không nhớ đến anh một chút?"

"Đừng làm ồn nữa, em thật sự rất lo lắng cho nó..."

"Đương nhiên là nó đang ngủ, chiếc thuyền này còn không có việc gì, sao nó lại có thể có việc gì được?"

Lâm Việt Thịnh đè Quách Thanh Tú xuống dưới thân, cuồng nhiệt hôn, từng nụ hôn tựa như mưa rơi xuống.

"Này, này... ưm..."

Bàn tay to lớn của Lâm Việt Thịnh cách lớp quần áo xoa nắn đường con đầy đặn của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú trở nên đỏ bừng, hai người đang dần dần mà tiến vào cảnh đẹp.

Một loạt tiếng bước chân vang lên.

"Mẹ, mẹ..."

Tiếng gọi của Witt truyền vào, Quách Thanh Tú sợ đến mức vội vàng đẩy Lâm Việt Thịnh ra, mặt đỏ tới mang tai mà sửa sang lại đồ ngủ của mình.

"Mẹ, chào buổi sáng! Ô, ba, ba cũng ở đây sao?"

Gương mặt Lâm Việt Thịnh chưa thỏa mãn dục vọng, hai tay gối sau đầu, nằm trên giường.

"Con tới làm gì?"

Witt bày khay bánh trên tay ra, "Con tự làm bánh ga tô, cho mẹ ăn thử nè."

"Còn còn biết làm bánh ga tô sao?" Quách Thanh Tú hết sức kinh ngạc.

"Đương nhiên rồi!"

Witt bê bánh ga tô đưa đến trước mặt Quách Thanh Tú.

"Mẹ, mau ăn thử..."

Lâm Việt Thịnh hoàn toàn bị ngớ lơ.

"Há, anh còn ghen tị với con trai sao!" Quách Thanh Tú dùng ngón tay chọc chọc Lâm Việt Thịnh.

Witt cũng rất thức thời, "Ba, ba cũng ăn thử đi!"

Lâm Việt Thịnh đứng dậy bước xuống giường, "Anh đi ra ngoài xem xem, tối hôm qua đám khốn kiếp kia làm trò gì?"

Quách Thanh Tú ôm Witt, hôn lấy hôn để, "Cục cưng, bánh ga tô con làm thật tuyệt quá! Nói xem con học làm với ai nào?"

Witt ở nhà họ Lâm nhất định là có địa vị cao, thằng bé lại chẳng tỏ vẻ kiêu căng gì cả, quả là khó có được.

Witt ngược mắt, lo lắng nhìn Quách Thanh Tú, "Mẹ, bánh ga tô này ăn ngon không?"

Quách Thanh Tú ăn hai miếng, ra sức gật đầu, "Ăn ngon lắm, quá tuyệt, tay nghề này của con sắp vượt qua mẹ luôn rồi, có điều, nếu như thêm một chút đường nữa là được rồi, mẹ thích ăn ngọt."

Witt được Quách Thanh Tú tán thưởng, vô cùng hài lòng, hí híp cười nhìn cô.

"Trước đây con nghe ba nói, khi ấy ba nói với con, mẹ ở một chỗ thật xa, sau đó còn nói con sinh ra ở đâu. Còn nói mẹ rất biết làm bánh ga tô, sau đó con bèn lên học làm bánh ga tô, có điều, thường xuyên bị chị đầu bếp phát hiện, hi hi, có điều chị ấy cũng không làm gì được con, ban đầu còn không đồng ý, về sau lại thấy con làm bột mì đổ vương vãi khắp nơi, bèn bằng lòng dạy con rồi!"

"Ừ, con của mẹ giỏi quá, nhất định có thể theo đuổi được thật nhiều cô gái!"

"Mẹ, đáng ghét quá, người ta sẽ xấu hổ đấy!"

"Ha ha, con trai ngốc, con phải học được mặt dày như cha con mới được!"

"Đi, chúng ta đi lên boong thuyền xem, tiếng súng tối hôm qua con có nghe thấy không?"

"Con không nghe thấy, có điều sáng nay, con có nghe mấy anh vệ sĩ kia nói là ông nội đang phái người đuổi theo bắt chúng ta." Witt vậy mà vô cùng bình tĩnh, lúc nói những lời này, không hề lộ vẻ sợ hãi chút nào.

Quách Thanh Tú nhanh chóng thay quần áo, đánh răng rửa mặt, lúc đi đến trên boong thuyền, Lâm Việt Thịnh đang tập trung hơn mười vệ sĩ lại dặn dò.

Dưới đất còn có một vài khẩu súng.

"Mẹ, sữa!" Witt mang sữa nóng đến đặt lên tay Quách Thanh Tú.

"Cục cưng, con phải cẩn thận đấy, bếp gas và bếp điện đều rất nguy hiểm."

Witt thề lời, "Mẹ, người ta đã không còn là trẻ con rồi!"

Quách Thanh Tú uống sữa xong, Lâm Việt Thịnh cũng đã giải tán đám người.

"Thế nào rồi?"

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh lạnh lẽo, "Tối qua có ba chiếc ca nô, sau khi bị chúng ta tấn công liền bắt đầu đánh trả lại. Có điều đêm đen gió lớn, bọn hán không cách nào đuổi theo chúng ta. Thế nhưng cứ như vậy, vị trí của chúng ta sẽ bại lộ."

"Vậy thì sẽ thế nào?"

"Ừm... Kết quả chính là ba của anh nhất định sẽ lại phái người đến, tối hôm qua chỉ là mở màn thôi!"

"Á, ba mau thay đổi phương hướng đi, con không muốn bị ông nội bắt đi đâu!"

"Thằng nhóc ngốc này, dĩ nhiên là ba sẽ nghĩ cách rồi!"

Lâm Việt Thịnh đưa hai tay ra, mỗi tay dắt một người, kéo bọn họ đi về phía khoang thuyền.

"Ba, ba cho con một khẩu đi, ngày mai con muốn cùng mọi người bảo vệ mẹ..."

Lâm Việt Thịnh cốc đầu Witt một cái thật mạnh, "Mẹ không cần con bảo vệ, có ba của con đây, mẹ của con sẽ không mất một cọng tóc nào!"

"Nhưng mà con vẫn rất lo, dù sao ba cũng lớn tuổi rồi, cũng nên để con trai gánh vác một chút."

Lần này Lâm Việt Thịnh thật sự căm giận, "Cái gì, thằng nhóc hỗn láo kia, lại còn nói ba của con già rồi? Có phải thiếu đánh không hả?"

Witt thề lời, lập tức trốn phía sau Quách Thanh Tú, "Mẹ ơi cứu mạng, ba muốn mưu sát con trai ruột kia!"

Quách Thanh Tú dang hai cánh tay cản con trai lại.

"Được rồi được rồi, đừng làm ồn nữa! Đi ăn cơm thôi!"

Một nhà ba người, cho dù ồn ào cũng là vui vẻ hòa thuận.

Xế chiều hôm đó, lão già họ Lâm quả thật lại phải một chiếc thuyền lớn hơn cả du thuyền đi truy kích, lần này người cũng mang theo cũng càng nhiều.

Lâm Việt Thịnh vô cùng tức giận, hất dùi điện thoại vệ tinh gọi cho Lâm Thanh Tùng.

"Đồ ngốc nhà anh làm cái gì vậy? Ba phải nhiều người đến đây như vậy, thế mà anh lại chẳng giúp gì?"

Lâm Thanh Tùng ở bên kia tổ khổ, "Chú Ba, chú cũng đâu phải không biết anh khổ cực thế nào, ba giám lỏng anh rồi, hiện tại anh cũng không có cách nào để ý đến bạn bè của em đâu đây này."

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh trở nên u ám, vũ khí dự trữ của bọn họ dù sao cũng có hạn, nhưng khả năng của cha hắn là vô hạn.

Cứ giằng co lâu dài như vậy, cha hắn nhất định sẽ bắt được cả đám.

"Em có một cách..." Quách Thanh Tú đến bên tai Lâm Việt Thịnh nói nhỏ vài câu.

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh lập tức lạnh xuống, "Không được, không cần người khác hỗ trợ, người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh này không cần nhờ người khác đến quan tâm."

"Đồ khốn, anh tiếp tục như vậy sẽ hại chúng ta." Quách Thanh Tú nổi giận, cũng không để ý Lâm Việt Thịnh có đồng ý hay không, cô tự làm theo ý mình.

Hai bên tiếp tục tranh đấu ác liệt, dưới sự chỉ huy của Lâm Việt Thịnh, thuyền Queen vẫn chiếm được ưu thế.

Tuy nhiên, trên thân thuyền bị hư hại rất nhiều, cứ đánh tiếp như vậy, có thể sẽ chìm mất.

Lâm Việt Thịnh đau đầu!

Đêm hôm sau, một chiếc trực thăng quân dụng đáp xuống boong thuyền.

Thân hình Dương Diệp Sinh xuất hiện trên trực thăng, "Lên đây đi!"

Dưới sự trợ giúp của Dương Diệp Sinh, cuối cùng Lâm Việt Thịnh và Quách Thanh Tú cũng mang theo Witt thoát khỏi biển lớn.

Một nhà ba người đến Na Uy, bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc.

[Kết thúc]

Bạn đang đọc truyện *Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.